

HACIANOP

Lạc Vương Phi

Mục lục

<u>Chương 1: Tiểu Thư Số Khố</u>
<u>Chương 2: Tan Nát Cõi Lòng Xuyên Qua</u>
<u>Chương 3: Thân Thể Bí Thảm</u>
<u>Chương 4: Kinh Hồng Thoáng Nhìn</u>
<u>Chương 5: Cuộc Sống Đau Khổ</u>
<u>Chương 6: Lạc Vương Thần Bí</u>
<u>Chương 7: Gặp Lại Lạc Vương</u>
<u>Chương 8: Ai Sắp Đặt Ai</u>
<u>Chương 9: Thân Phận Thấp Kém</u>
<u>Chương 10: Giéo Gió Gặp Bão</u>
<u>Chương 11: Chân Tướng Như Thế Nào</u>
<u>Chương 12: Lựa Chọn Nan Giải</u>
<u>Chương 13: Hối Tội</u>
<u>Chương 14: Dập Đầu Nhận Sai</u>
<u>Chương 15: Điều Kiện</u>
<u>Chương 16: So Chiêu</u>
<u>Chương 17: Thỏa Thuận</u>
<u>Chương 18: Mua Bán</u>
<u>Chương 19: Tự Làm Bậy</u>
<u>Chương 20: Làm Chứng</u>
<u>Chương 21: Căng Thẳng</u>
<u>Chương 22: Diệt Khẩu</u>
<u>Chương 23: Tỷ Thí</u>
<u>Chương 24: Nửa Đêm Độ Sức</u>
<u>Chương 25: Di Thái Thái Bái Phóng</u>
<u>Chương 26: Đấu Trí Di Nương</u>
<u>Chương 27: Châm Ngòi Ly Gián</u>
<u>Chương 28: Gãy Ngón Tay</u>
<u>Chương 29: Kẻ Chủ Mưu Đứng Phía Sau</u>

[Chương 30: Vào Nhầm Phòng](#)

[Chương 31: Ra Tay Quá Nặng](#)

[Chương 32: Vừa Vận Bị Bắt](#)

[Chương 33: Không Gần Nữ Sác](#)

[Chương 34: Tội Mạo Phạm](#)

[Chương 35: Đấu Ngâm](#)

[Chương 36: Xử Phạt](#)

[Chương 37: Thiết Lập Bàn Cờ](#)

[Chương 38: Tương Kế Tựu Kế](#)

[Chương 39: Sợ Tội Tự Sát](#)

[Chương 40: Chữa Lộn Lành Thành Lộn Què](#)

[Chương 41: Tức Giận Tận Trời](#)

[Chương 42: Cái Gọi Là Chân Tướng](#)

[Chương 43: Lời Đồn Đại](#)

[Chương 44: Phán Ta Một Quân](#)

[Chương 45: Vu Oan Giá Họa](#)

[Chương 46: Đối Với Người Phụ Trách](#)

[Chương 47: Hi Nộ Vô Thường](#)

[Chương 48: Chứng Cứ](#)

[Chương 49: Trịnh Trọng Hứa Hẹn](#)

[Chương 50: Việc Phát Sinh Đột Ngột](#)

[Chương 51: Âm Sát](#)

[Chương 52: Rút Lui](#)

[Chương 53: Ngựa Bị Kinh Động](#)

[Chương 54: Ngày Đó Bắt Đầu](#)

[Chương 55: Bị Nhiễm Phong Hàn](#)

[Chương 56: Không Thuộc Về Người](#)

[Chương 57: Đêm Trước Mưa Gió](#)

[Chương 58: Cúc Hoa Yển \(Thượng\)](#)

[Chương 59: Cúc Hoa Yển \(Hạ\)](#)

[Chương 60: Tứ Hôn](#)

[Chương 61: Khinh Trần Quay Về Kinh, Sóng Ngâm Mảnh Liệt](#)

[Chương 62: Đại Hôn, Sửa Lệnh](#)

[Chương 63: Đêm Động Phòng Hoa Chúc](#)

[Chương 64: Tự Rước Lấy Nhục](#)

[Chương 65: Người Ngủ Thư Phòng](#)

[Chương 66: Hồng Môn Yến](#)

[Chương 67: Nam Cung Quyết Phát Bệnh](#)

[Chương 68: Quyết, Tình Đầu](#)

[Chương 69: Bất Phong, Cương](#)

[Chương 70: Quyết Chính Khê](#)

[Chương 71: Khê Bị Nhốt](#)

[Chương 72: Thân Phận Của Mộng Khê](#)

[Chương 73: Nghi Ngờ Bể Lam](#)

[Chương 74: Khê, Trần Đánh Cờ](#)

[Chương 75: Quyết, Khê, Tình](#)

[Chương 76: Quyết, Khê, Tình \(2\)](#)

[Chương 77: Khắc Từ Khắc Phu](#)

[Chương 78: Bệnh Tình Của Quyết Ngụy Kịch](#)

[Chương 79: Hạnh Phúc Ngán Ngủ](#)

[Chương 80: Người Trong Lòng](#)

[Chương 81: Bỏ Trốn](#)

[Chương 82: Tâm Bão](#)

[Chương 83: Tan Nát Cõi Lòng Viên Phòng](#)

[Chương 84: Dung Nhan Tuyệt Sắc](#)

[Chương 85: Sầu Triền Miên](#)

[Chương 86: Vẻ Đẹp Kinh Động Bốn Phương](#)

[Chương 87: Kỹ Thuật Khiến Quân Thần Kinh Ngạc](#)

[Chương 88: Đấu Ngầm](#)

[Chương 89: Tranh Đấu Tại Tiệc Tối](#)

[Chương 90: Âm Dạ Đánh Nhau](#)

[Chương 91: Khai Quan Giành Tro Cốt?](#)

[Chương 92: Oan Gia Ngộ Hẹp](#)

[Chương 93: Vợ Chồng Đối Trện Hạ Hầu Thành](#)

[Chương 94: Đem Nàng Thương Người](#)

[Chương 95: Tình Địch Đối Trận](#)

[Chương 96: Mang Thai](#)

[Chương 97: Hợp Tác](#)

[Chương 98: Bị Nam Cung Quyết Khi Dễ](#)

[Chương 99: Quỷ Kế Của Nam Cung Quyết](#)

[Chương 100: Khê, Thần Quyết Đấu](#)

[Chương 101: Tương Kế Tựu Kế](#)

[Chương 102: Hạ Hầu Thần Cưỡi Lạc Thái Vân](#)

[Chương 103: Thái Vân Bị Nhục](#)

[Chương 104: Đại Hôn](#)

[Chương 105: Kinh Biển](#)

[Chương 106: Xạ Hương Hại Thái Nhi](#)

[Chương 107: Phát Uy](#)

[Chương 108: Bố Cục](#)

[Chương 109: Ai Trúng Kế](#)

[Chương 110: Làm Giảm Nhuệ Khí Của Người](#)

[Chương 111: Quyết, Dạ, Thần Đấu Trí](#)

[Chương 112: Huyền Y Nam Tử](#)

[Chương 113: Nghi Ngờ An Vương](#)

[Chương 114: Yến Vương Phi Tương Lai](#)

[Chương 115: Ra Là Người](#)

[Chương 116: Từ Quý Phi](#)

[Chương 117: Tiểu Hồ Ly Chinh Từ Quý Phi](#)

[Chương 118: Hung Phạm Phía Sau Màn](#)

[Chương 119: Kì Thiên Chương Khí, Từ Quý Phi Bị Bắt](#)

[Chương 120: Huỳnh Đế Tương Tàn](#)

[Chương 121: Thiết Kế Lấn Nhau](#)

[Chương 122: Cướp PháP TrườNg](#)

[Chương 123: ChìU TiếNg XấU Thay NgườI](#)

[Chương 124: Chân TrườNg](#)

[Chương 125: Một Đêm Cuối CùNg](#)

[Chương 126: Sinh Ly Từ Biệt](#)

[Chương 127: Đại Kết Cục](#)

[Chương 128: Đại Kết Cục 2](#)

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiểu Thư Số Khổ

edit : kun'xjh

Thanh Tiêu quốc, khu vực săn bắn của hoàng thất.

“Ta là nữ nhi của Lạc thừa tướng Lạc Mộng Khê, Cảnh vương gia đâu, ta muốn gặp Cảnh vương gia!” Nữ tử che mặt đôi mắt trong trẻo nhìn thị vệ cầm trường kiếm trong tay ngăn không cho nàng vào khu săn bắn cầu khẩn nói.

Lạc Mộng Khê không chỉ một lần đi tìm Nam Cung Phong, lần nào tìm hãn bọn thị vệ cũng bắt nàng báo danh tính. Lúc này đây vì Lạc Mộng Khê cần gặp Nam Cung Phong gấp nên không đợi thị vệ hỏi đã vội vàng tự báo gia môn.

Nàng lúc trước mỗi lần đi tìm Nam Cung Phong luôn đến trễ một bước, nên ngay cả mặt của Nam Cung Phong còn chưa nhìn thấy liền được báo cho biết Nam Cung Phong có việc gấp đã ra ngoài. Lúc này nàng vất vả lắm mới đuổi theo hãn tới khu săn bắn này, đương nhiên sẽ không làm mất cơ hội.

Thị vệ nhìn Lạc Mộng Khê từ trên xuống dưới thầm đánh giá, nàng mặc trên người quần áo vải thô cùng với cài trên tóc ngọc trâm thô ráp, đáy mắt hiện lên một tia khinh thường, đang muốn lớn tiếng đem nàng đuổi đi, không ngờ Lạc Mộng Khê nhìn về một hướng rồi kinh hô ra tiếng: “Cảnh vương gia!”

Thị vệ theo ánh mắt Lạc Mộng Khê nhìn lại, chỉ thấy Lạc Tử Hàm một thân phấn y bằng lụa, trang điểm tinh tế, diễm lệ đang cùng Nam Cung

Phong vừa cười vừa nói hướng đến Thạch đình.

Lạc Mộng Khê muốn tiến lên để gặp Nam Cung Phong lại bị thị vệ ngăn cản, không còn cách nào, nàng hô to: “Cảnh vương gia, một năm trước người giải độc cho người là ta, không phải Lạc Tử Hàm, người bị nàng lừa rồi.....”

Nghe vậy, ý cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của Lạc Tử Hàm có chút cứng đờ, trầm hạ đáy mắt hiện lên một tia ngoan độc, rồi lập tức khôi phục vẻ điềm đạm đáng yêu như cũ: “Tỷ tỷ, Tử Hàm biết tỷ thân thể đáng thương, nhưng tỷ cũng không thể vì muốn làm Cảnh vương phi mà oan uổng muội.....”

Nam Cung Phong xoay người nhìn hướng Lạc Mộng Khê, ánh mắt lạnh như băng không hề có cảm tình, mơ hồ còn mang theo một tia chán ghét: “Lạc Mộng Khê, một năm trước bốn vương đã đưa tín vật cho người đã giải độc giúp bốn vương, nay tín vật này lại nằm trong tay Tử Hàm.....”

“Vương gia, tín vật kia là Lạc Tử Hàm đã lừa ta lấy đi!” Lạc Mộng Khê sốt ruột giải thích: “Vương gia, người lúc ấy trúng phải cực độc vô phương cứu chữa, là ta giúp người hút chất độc khiến độc khí xâm nhập vào cơ thể, nên hiện tại ta mới bị biến thành cái dạng này. nếu cứu người là Lạc Tử Hàm, nàng tuyệt đối không thể không bị tổn hao gì mà đứng ở chỗ này.....”

“Câm mồm!” Nam Cung Phong rống giận ra tiếng, giơ tay đánh hướng Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê đáng thương, tay trái gà còn không chặt bị một chưởng của Nam Cung Phong bay xa ra chục thước, nặng nề rơi trên đất.

Nam Cung Phong chỉ dùng tay không chưa có dùng nội lực, nếu là người bình thường nghỉ ngơi vài ngày sẽ không có việc gì, nhưng Lạc Mộng Khê thể chất so với người bình thường kém hơn, lại thêm nàng vì muốn gặp

Nam Cung Phong đã đứng ở Cảnh vương phủ một ngày một đêm, vừa rồi lại đuổi theo khoái mã của Nam Cung Phong chạy hơn hai mươi dặm, cho nên bị đánh bay ra đây, Lạc Mộng Khê té trên mặt đất thật lâu vẫn không đứng dậy được.

“Lạc Mộng Khê, đừng tưởng rằng bốn vương không biết người là cái hạng người gì!” Giọng nói của Nam Cung Phong lạnh như băng khiến người ta cảm giác như đang ở hầm băng thảng chập: “Lần trước ở Thập Lý đình, người vì hãm hại Tử Hàm, cũng không tiếc ủy thân cho hai gã ác đồ kia.....”

“Không phải..... Không phải, là bọn hăn muốn khinh bạc ta.....” Lạc Mộng Khê liên tục lắc đầu, thương tâm giải thích, trong đôi mắt từng giọt, từng giọt nước mắt chảy xuống.

Nam Cung Phong hừ lạnh một tiếng, rõ ràng không tin lời nói của Lạc Mộng Khê: “Lạc Mộng Khê, người là một cô nương, đêm hôm khuya khoắt chạy tới Thập Lý đình hoang tàn vắng vẻ, mục đích của người là gì? Đi vào trong đó để bị người khinh bạc sao?”

Ngụ ý là: Không cần giải thích gì thêm, bốn vương biết người đến đó là muốn tìm người hãm hại Tử Hàm.

“Là Vương gia người phái người nói cho ta biết, bảo ta đi Thập Lý đình chờ người nha!” Lạc Mộng Khê trong lòng dâng lên một trận chua xót: “Mộng Khê vài lần đi Cảnh vương phủ tìm Vương gia giải thích chuyện tín vật, Vương gia đều bận việc không rảnh gặp Mộng Khê, một đại ca thị vệ đã truyền ý của Vương gia, nói buổi tối Vương gia có việc đi Thập Lý đình, xử lý xong việc sẽ ở nơi đó gặp mặt Mộng Khê.....”

Nam Cung Phong hừ lạnh một tiếng, nhìn Lạc Mộng Khê trong mắt tràn ngập khinh thường: “Lạc Mộng Khê, bốn vương chưa bao giờ truyền ý như vậy.....”

Việc này, làm sao có thể? Lạc Mộng Khê ưu thương, đáy mắt nồng đậm kinh ngạc.

Không nhìn đáy mắt kinh ngạc của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Phong lạnh lùng quét nàng liếc mắt một cái, ngữ khí mang vẻ khinh thường: “Lạc Mộng Khê, nể mặt Lạc thừa tướng bốn vương sẽ không tính toán với ngươi. Nhưng mà nếu còn có lần sau sẽ không dễ dàng cho qua như vậy đâu.....”

Nam Cung Phong đột nhiên giơ tay đánh qua một bên, chỉ nghe “Phịch” một tiếng vang lên, một thước đại thụ to lên tiếng trả lời dứt khoát: “Bốn vương sẽ khiến ngươi giống như cây đại thụ này!”

“Lạc Mộng Khê, đừng cố gắng xuất hiện ở trước mặt bốn vương. Nếu không, đừng trách bốn vương vô tình, hồi phủ!” Nói xong, không cho Lạc Mộng Khê cơ hội giải thích, Nam Cung Phong phi thân lên ngựa, giống như là chạy trốn khỏi người khiến người ta chán ghét, rất nhanh thúc ngựa rời đi.

Bọn thị vệ được Nam Cung Phong mang theo, nhìn Lạc Mộng Khê đang nằm trên mặt đất đáy mắt tràn ngập khiếp sợ cùng đau xót, làm như không thấy, rất nhanh chỉnh lý một chút rồi cười khoái mã theo sát Nam Cung Phong rời khu săn bắn.

Lạc Tử Hàm được nha hoàn nhẹ nhàng đỡ ngồi trên xe ngựa xa hoa, nhìn xuyên qua màn xe thấy Lạc Mộng Khê ngã dưới đất đứng dậy không dậy nổi, khóe miệng nhếch lên một ý cười âm lãnh : Lạc Mộng Khê, đấu với ta, ngươi chết chắc.

Nam Cung Phong cùng đoàn người Lạc Tử Hàm càng chạy càng xa cho đến khi biến mất không thấy nữa. Toàn bộ khu săn bắn lúc này chỉ còn lại một mình Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê dùng hết toàn lực bám vào thân cây chậm rãi đứng lên, toàn thân xương cốt đau đớn khó nhin, nhìn khối

ngọc bội trong tay bị dính đầy bùn đất, Lạc Mộng Khê không tiếng động thở dài, gạt bùn đất trên người cước bộ tập tễnh chậm rãi đi về phía trước.

Không biết qua bao lâu, Lạc Mộng Khê mới đi tới bờ sông, mặt nước trong suốt phản chiếu bóng nàng mang một cái mạng che mặt. Bàn tay nhỏ bé dính đầy bùn đất của Lạc Mộng Khê cách cái mạng che mặt khẽ vuốt gò má, đáy mắt phủ một tầng hơi nước ưu thương.

Cảnh vương gia, năm đó người hút độc là ta, vì sao người không chịu tin ta, ta không phải muốn làm Cảnh vương phi, chính là không muốn người bị Lạc Tử Hàm lừa gạt mà thôi.....

Ngay lúc Lạc Mộng Khê đang đau khổ, bỗng cảm thấy phía sau lưng đau đớn, nàng cảm giác sau lưng như bị một vật gì đánh trúng. Lạc Mộng Khê không hề phòng bị nhất thời đứng không vững, thân thể nghiêng một cái “Tùm” Rớt xuống sông làm vô số bọt nước bắn lên tung tóe.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệt Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tan Nát Cõi Lòng Xuyên Qua

edit : kun'xjh

Đêm tối đưa tay cũng không thấy năm ngón tay, ở giữa sườn núi hoang tàn vắng vẻ tọa lạc một tòa biệt thự tráng lệ.

Trong và ngoài biệt thự đèn đuốc sáng trưng, đem biệt thự chiếu lên các địa phương xung quanh cách hơn mười mét sáng rõ như ban ngày. Hàng loạt nhân viên bảo an đeo tai nghe công nghệ cao ở bên ngoài biệt thự di chuyển qua lại, cảnh giác đánh giá động tĩnh bốn phía.

Ở các góc của biệt thự đều lắp đặt camera theo dõi độ nét cao, không để một góc theo dõi nào trở thành khu tối. Trong ngoài biệt thự mỗi nhất cử nhất động của mọi người, tất cả đều rơi vào trong mắt nhân viên theo dõi ở trong biệt thự.

Lúc này, ngồi ở trong đại sảnh tràn đầy tự tin, nhàn nhã uống rượu vang chính là tên trùm buôn thuốc phiện đứng đầu thế giới Lục Vô Thiên, giết người cướp của, buôn lậu thuốc phiện không tội ác nào là không làm. Một lần trở thành tội phạm quốc tế khó giải quyết nhất.

Hắn có một hòn đảo riêng biệt cùng quân đội, chiếm hết ưu thế. Hình cảnh quốc tế vài lần vây quét đều không làm gì được.

Nhưng mà, Lục Vô Thiên có một sở thích, chính là du ngoạn ngắm cảnh. Lần này nghe nói nước Z nào đó có một cảnh khu cảnh sắc tuyệt đẹp khiến người ta vui vẻ, lưu luyến không quên, nên âm thầm mang theo rất nhiều thủ hạ đi đến nơi này.

Đương nhiên, thủ hạ của hãn đều là luân phiên đến đây, đang âm thầm bảo hộ hãn. Vì tránh để người khác sinh nghi, hãn cố ý sai người mua nơi này, trong vòng trăm dặm ngoại thành biệt thự tuyệt không có người.

Vốn tưởng rằng lần này đến đây có thể được ngắm phong cảnh tuyệt đẹp. Ai ngờ, hãn vừa mới đặt chân đến nơi đây, liền nhận được ‘thư thăm hỏi’ của đặc công nước Z, cho hãn biết (cô) đêm nay sẽ đến ‘thăm hỏi’ hãn.

Đặc công nước Z nổi danh là đặc công mang đẳng cấp quốc tế. Nhất là vị đêm nay đến thăm hỏi hãn, có thể nói là nhân tài kiệt xuất của nước Z, đồn rằng người này không gì là làm không được, không có hãn (cô) làm không được, chỉ có hãn (cô) không thể tưởng được.

Lục Vô Thiên ngẩng đầu chân bắt chéo, nhàn nhã buông ly rượu vang trên tay xuống, hơi hơi liếc mắt xuyên qua cửa phòng đang mở rộng nhìn ngoài cửa được canh phòng nghiêm ngặt, khóe miệng khẽ nhếch lên một tia ý cười trào phúng: Canh phòng nghiêm ngặt như thế này, ta không tin người có thể bình an vô sự mà xông vào.....

Cùng lúc đó, trong bụi cỏ cách biệt thự một trăm mét, một bóng hình màu đen duyên dáng xuất hiện. Cô gái mặc bộ đồ màu đen, cơ hồ cùng với cảnh vật xung quanh hòa làm một, nhìn biệt thự canh phòng nghiêm ngặt, đáy mắt không phải biểu lộ ngưng trọng và bối rối, mà là trào phúng và khinh thường.

Hơi suy tư một chút, cô gái thi triển thân pháp kỳ lạ, bình thường như vào chỗ không người, đi về hướng biệt thự.

Biệt thự, đồng hồ treo trong đại sảnh chỉ hướng mười hai giờ đêm, tiếng chuông nặng nề vang lên trong đại sảnh, Lục Vô Thiên đứng lên, lười biếng đuổi lưng.

Thời gian ước định của đặc công nước Z và hãn chính là mười hai giờ đêm, nay thời gian đã đến, người nọ còn chưa xuất hiện, chỉ sợ là bị sự

canh phòng nghiêm ngặt của hãn dọa cho sợ vỡ mật rồi.....

Lục Vô Thiên đưa ánh mắt khinh thường nhìn bên ngoài biệt thự, khi đang nhìn mọi thứ rõ ràng trước mắt thì kinh hãi nửa ngày chưa lấy lại tinh thần.

Trong một giây nhóm thủ hạ còn đang tuần tra, lúc này tất cả đều ngã trên mặt đất sống chết không rõ. Đứng ở cửa biệt thự là một cô gái xinh đẹp, khí chất xuất trần, mái tóc như suối tùy ý xõa phía sau. Nữ ngôi sao xinh đẹp nhất trên thế giới cũng không bì kịp một phần mười của cô.

Hai mắt Lục Vô Thiên sáng lên, đang muốn nhẹ nhàng dùng tay ấn vào cơ quan giảng lược thì giọng nói châm chọc của cô gái truyền vào trong tai: “Lục Vô Thiên, không cần lãng phí sức lực, đảm bảo vệ trong biệt thự sớm đã bị tôi tiêu diệt toàn bộ!”

Khóe miệng cô gái ẩn chứa ý cười, cầm súng lục trong tay, hòng súng tối om hướng phía Lục Vô Thiên hãn.

“Cô là ai?” Lục Vô Thiên cố hỏi.

“Đặc công nước Z, Lạc Mộng Khê!” Giọng nói rất lạnh, lại như chim hoàng oanh ca xướng rất dễ nghe và êm tai.

“Hôm nay được nhìn thấy diện mạo của cô, thật sự là vinh hạnh ba đời của Lục mỗ!” Lục Vô Thiên tính toán, trước cùng cô chu toàn sau thừa cơ chạy thoát, dù sao cũng chỉ là một đứa con gái mà thôi.....

Tựa như đã nhìn ra suy nghĩ trong đầu Lục Vô Thiên, khóe miệng Lạc Mộng Khê càng đậm trêu tức, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ trên tường: “Lục Vô Thiên, tôi từng nói qua, mười hai giờ đêm sẽ đưa ông quy thiên, nay thời gian đã đến.....”

Trong lúc đang nói, Lạc Mộng Khê đã khởi động cò súng. Ai ngờ, ngay lúc cô khởi động cò súng, trong phút chốc thân hình Lục Vô Thiên di chuyển tránh được phát súng bất ngờ của Lạc Mộng Khê. Bất thành linh vung tay ấn cơ quan, lưới hung hăng phóng hướng Lạc Mộng Khê.....

Lạc Mộng Khê nghiêng người tránh khỏi lưới, trong nháy mắt cô nghiêng người, hình bóng Lục Vô Thiên đã lên đến cửa, nhặt khẩu súng của đội bảo an bị rơi trên mặt đất lên.

Lục Vô Thiên cầm khẩu súng trong tay, đang muốn bắn Lạc Mộng Khê thì một tiếng súng thanh thúy vang lên ở trong đại sảnh. Lục Vô Thiên đột nhiên dừng toàn bộ động tác, nửa ngồi trên mặt đất bất động. Một lúc sau, tại mi tâm của Lục Vô Thiên máu tươi chậm rãi chảy xuống.....

Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng thở ra, xác định toàn bộ biệt thự không còn người nào sống sót mới đứng dậy đi ra ngoài biệt thự: Đây là nhiệm vụ cuối cùng của cô, chỉ cần có thể thuận lợi hoàn thành, cô đã có thể từ bỏ cuộc sống nhuộm máu tươi này, sống một cuộc sống như bao người khác.....

Lạc Mộng Khê đứng giữa sườn núi, nhìn đèn đường dưới chân núi lẳng lặng chờ xe của một người nào đó, trong mắt tràn đầy ý cười hạnh phúc, đột nhiên ấn xuống một phím trong tay chỉ nghe “Bùm” một tiếng vang lên, toàn bộ biệt thự lập tức nổ tung, lửa lớn hùng hực hướng thẳng trời cao.....

Lạc Mộng Khê nương theo ánh lửa nhanh chóng chạy xuống chân núi. Chờ ở chân núi là người tên Âu Thần, chính là thanh mai trúc mã của Lạc Mộng Khê, hai người gần như là vào cô nhi viện cùng một lúc. Sau khi lớn lên, lại cùng bị tuyển vào tổ chức đặc công để huấn luyện.

Hai người đều là cao thủ đứng đầu tổ chức đặc công. Sống chết cũng chỉ ở bên nhau, hơn nữa hai người có quan hệ yêu đương nên bị nhóm đồng sự châm biếm gọi là đặc công tình nhân.

Gần, càng gần, một người mặc bộ đồ đen so với ngôi sao điện ảnh còn muốn anh tuần hơn, Âu Thần thâm trầm lúc này đang khẽ dựa vào một chiếc xe hơi màu đen cao cấp, thượng đẳng, cô gọi to:

“Âu Thần!” Qua đêm nay, hai người bọn họ đã có thể giống người bình thường nắm tay nhau thỏa sức vui chơi khắp thế giới. Nghĩ đến cuộc sống tương lai tốt đẹp, trong lòng Lạc Mộng Khê hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời, đương nhiên cũng không để ý đáy mắt thâm trầm của Âu Thần.

Nghe Lạc Mộng Khê gọi, Âu Thần xoay người nhìn hướng Lạc Mộng Khê mặt không chút thay đổi. Trên mặt hiện lên một tia cười quý dị: “Đoàng!” Một tiếng súng vang lên trong không gian yên tĩnh thật lâu vẫn còn vọng lại!

Lạc Mộng Khê ngừng bước, máu tươi từ ngực chậm rãi chảy ra, nhìn khẩu súng lục trong tay Âu Thần tỏa ra khói xanh. Lạc Mộng Khê mỹ lệ đáy mắt lóe lên nồng đậm kinh ngạc: “Vì sao anh phải làm như vậy?”

“Lạc Mộng Khê, chớ có trách tôi, tôi đã có người trong lòng, nên đành có lỗi với cô. Lúc trước cô vì bận rộn xử lý công việc của tổ chức đặc công, nên không phát hiện ra, bây giờ cô tách khỏi tổ chức đặc công, nhất cử nhất động của tôi đều đã để lộ trước mặt cô.....” Âu Thần giọng điệu lạnh như băng, mặt không chút thay đổi.

Lạc Mộng Khê hơi kinh ngạc xong lập tức khôi phục như bình thường: “Nếu đã như thế, anh có thể nói cho em biết, em sẽ không ép buộc anh chung sống với em” Lạc Mộng Khê là người tâm cao khí ngạo, nếu Âu Thần không thích cô chỉ cần nói thật một câu, cô có gặp cũng sẽ cách hẵn rất xa.

Âu Thần hừ lạnh một tiếng, đáy mắt không có che dấu chán ghét: “Đối với cô sợ cô sẽ dây dưa tôi, Lạc Mộng Khê, cô không có quyền không có

thế, nếu tôi và cô cùng nhau rời khỏi nơi này, tôi sẽ không có gì cả, cùng cô sống qua ngày, tôi không thấy hứng thú!”

“Bạn gái hiện giờ của tôi là thiên kim của thị trưởng thành phố C, gia tài bạc triệu, nếu tôi cưới cô ấy, vinh hoa phú quý hưởng thụ không bao giờ hết.....”

Lạc Mộng Khê khinh thường cười lạnh:“Thì ra cho tới nay tôi đều không nhìn bằng mắt, Âu Thần anh chẳng qua cũng chỉ là một tiểu nhân ham vinh hoa phú quý. Nhưng anh cũng đừng nên cao hứng quá sớm, anh là cô nhi, sẽ không nghĩ là vị thị trưởng kia sẽ theo ý anh mà để cho con gái kết hôn với anh chứ.....”

“Việc này không nhọc công cô lo lắng, con gái của ông ta đã mang trong người cốt nhục của tôi. Vì vậy, ông ta không đồng ý cũng phải tán thành!” Sau khi nói ra những lời này, đáy mắt Âu Thần thoáng hiện tia đắc ý.

Mất máu quá nhiều, Lạc Mộng Khê đứng không yên, té ngã trên mặt đất. Toàn thân lạnh thấu xương, cúi đầu nhìn quần áo màu đen đã nhuộm đầy máu tươi, khóe miệng chua xót càng đậm, ý thức chậm rãi trôi đi:“Anh không yêu vị tiểu thư nhà thị trưởng kia, cưới cô ta chỉ là vì gia sản của cô ta.....”

“Không liên quan gì đến cô!” Âu Thần không kiên nhẫn đánh gãy lời nói của Lạc Mộng Khê, thu hồi súng lục trong tay, chậm chạp ngồi xuống chiếc xe thể thao màu đen mà trên thế giới số lượng có hạn: “Lúc biệt thự nổ tung, tôi đã báo cảnh sát, như vậy cảnh sát cũng sắp đến, Lạc Mộng Khê, nếu vận khí của cô tốt, nói không chừng còn có thể đợi được đến lúc xe cứu thương đến.....”

Kỹ thuật bắn súng của Âu Thần luôn bách phát bách trúng, hắn vừa rời một phát bắn trúng tim của Lạc Mộng Khê, trên viên đạn còn tẩm thuốc độc gây mê, cho nên, hắn tin Lạc Mộng Khê sẽ không có sức giết hắn, nên

mới không kiêng nể gì đem chân tướng của hắn nói cho Lạc Mộng Khê, Nhìn tình huống hiện tại của Lạc Mộng Khê xem ra cô ta không thể chống đỡ đến lúc cảnh sát đến.....

Lạc Mộng Khê là đặc công, đương nhiên cũng biết tình trạng thân thể của chính mình, nhưng mà, cô cũng không kích động, khóe miệng khẽ nhếch lên một tia cười quý dị. Hương thơm cỏ xanh nhàn nhạt vương vấn, cô bình thản trải qua giờ phút cuối cùng của sinh mệnh.

“Lạc Mộng Khê, không bao giờ gặp lại!” Âu Thần ngồi trở lại trên xe, âm ngoan đối với Lạc Mộng Khê đã không còn hô hấp làm động tác tạm biệt, khóe miệng mang theo ý cười lạnh lẽo, đột nhiên xoay chìa khóa trên xe thể thao.

“Bùm” ánh lửa lại dấy lên tận trời, trên mui xe động cơ mang theo tia lửa bị đánh bay ra xa hơn mười thước. Xe thể thao xinh đẹp số lượng có hạn biến thành quả cầu lửa, cùng với ánh lửa dữ dội ở giữa sườn núi hòa lẫn vào nhau.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thân Thế Bi Thảm

edit : kun'xjh

Trong mộng lung, Lạc Mộng Khê chỉ cảm thấy miệng khô dị thường, trên cao ánh mặt trời chiếu xuống chói chang khiến nàng khó thở. Mơ mơ màng màng mở mắt, lúc này Lạc Mộng Khê phát hiện mình đang quỳ rạp trên mặt đất.

Khóe mắt nhìn thấy cách đó không xa là cây cối xanh biếc, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, đột nhiên xoay người ngồi dậy, lúc này nàng mới phát hiện, nàng đang ngồi ở bờ sông, vạt áo phía dưới vẫn còn ngâm ở trong nước.

Chuyện gì đã xảy ra? Nhìn hoàn cảnh lạ lẫm, trên mình mặc quần áo và trang sức cổ đại, cùng một đôi hài nhỏ đơn giản, rõ ràng không phải là hai tay của mình. Lạc Mộng Khê trong lòng nghi hoặc: Ta không phải bị Âu Thần bắt chết rồi sao?

Lúc Lạc Mộng Khê còn đang âm thầm buồn bực thì một phần trí nhớ xa lạ ở trong đầu Lạc Mộng Khê tản ra: Hiện đại Lạc Mộng Khê xác thực đã chết, nhưng hồn phách của nàng đã rời khỏi thân thể đến cổ đại nhập vào trên người nữ tử cũng được gọi là Lạc Mộng Khê này.

Lạc Mộng Khê ở cổ đại là trưởng nữ của phủ Thừa tướng, cũng chính là do tiểu thiếp sinh ra. Sau đó vì mẫu thân khó sinh mà chết, mọi người cho rằng chính nàng đã hại chết mẫu thân nên đem nàng ném vào Phế viên, là Tuân nhũ mẫu [Bà vú của mẫu thân Lạc Mộng Khê] một tay cứu mang nàng. một năm trước, Tuân nhũ mẫu mất, Lạc Mộng Khê ra ngoài thành

đứng trước mộ thấp hương cho bà thì gặp Nam Cung Phong bị trúng kịch độc.

Lúc ấy tính mạng của Nam Cung Phong đang nguy hiểm đã đưa ra đề nghị, chỉ cần Lạc Mộng Khê nàng giải độc cho hắn thì nàng muốn gì cũng được. Lạc Mộng Khê tâm tư đơn thuần, không nghĩ tới Nam Cung Phong muốn báo ơn, chỉ cảm thấy cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, nên không chút do dự làm theo phương pháp mà Nam Cung Phong nói.

Kết quả, độc trong người Nam Cung Phong đã được giải, bởi vì hắn đem độc tố trong cơ thể của mình bức qua cơ thể của Lạc Mộng Khê!

Lạc Mộng Khê chỉ là một nữ tử bình thường, bị cực độc nhập vào cơ thể, nàng đương nhiên không chịu nổi, thân thể tựa như sắp nổ tung, đau đớn lăn lộn trên mặt đất, mà Nam Cung Phong đã khôi phục như bình thường cũng không thèm liếc mắt nhìn đến Lạc Mộng Khê đang vô cùng thống khổ, chỉ ném một tín vật như bố thí rồi đứng dậy rời đi:

“Chờ bốn vương chiến thắng trở về, người hãy mang tín vật này đến tìm bốn vương!”

Duyên phận trùng hợp, lúc Nam Cung Phong rời đi không lâu thì có một thần y dạo chơi đi ngang qua giúp Lạc Mộng Khê giải độc. Tuy rằng phần lớn độc đã được giải, nhưng bởi vì độc đã xâm nhập vào nội tạng, căn bản không thể thanh trừ hết được. Đó là lý do vì sao dung nhan của Lạc Mộng Khê trở nên xấu xí.

Thần y lúc sắp đi nói với Lạc Mộng Khê rằng: “Độc trong người người chính là thiên hạ kì độc, người thường chỉ cần trúng độc quá ba canh giờ sẽ mất mạng, cho dù người võ công cao cường cũng bị khắc chế tuyệt đối không sống quá mười hai canh giờ. Người luyện võ đều biết đến sự lợi hại của độc này, ta tin người đem độc bức vào cơ thể người cũng sẽ biết.....”

Sau khi trở lại Tướng phủ, Lạc Mộng Khê mới biết được, Khang vương Nam Cung Dạ khởi binh tạo phản. Trong cung hoàng đế, hoàng tử, phi tần chạy trốn khắp nơi, toàn bộ Thanh Tiêu quốc nhất thời lâm vào hỗn loạn.

Một năm sau, Nam Cung Dạ bị đánh bại được ban thưởng rượu độc, Cảnh vương Nam Cung Phong trở về, dán thông báo muốn tìm nữ tử một năm trước giúp hắn giải độc.

Lúc Lạc Mộng Khê cầm tín vật do dự muốn hay không đi gặp Nam Cung Phong thì gặp muội muội của nàng, cũng chính là Thừa tướng phu nhân sinh ra, được sủng ái nhất trong phủ Lạc Tử Hàm.

Không thể không nói, Lạc Tử Hàm so với Lạc Mộng Khê khôn ngoan hơn nhiều, nói bóng nói gió liền biết được thứ mà Lạc Mộng Khê đang cầm trong tay chính là thứ mà nữ tử trong thiên hạ đều mơ ước, tín vật của Cảnh vương.

Lạc Tử Hàm nói muốn nhìn thử tín vật, Lạc Mộng Khê không chút nghi ngờ liền đem tín vật đưa cho Lạc Tử Hàm. Ai ngờ, Lạc Tử Hàm vừa cầm tín vật trên tay liền sai người chuẩn bị xe ngựa nói muốn lấy thân phận ân nhân cứu mạng đi gặp Cảnh vương.

Lạc Mộng Khê cùng nàng tranh cãi, liền bị nha hoàn bên người của Lạc Tử Hàm ra sức đánh, cuối cùng đành trơ mắt nhìn Lạc Tử Hàm cầm tín vật của mình đi, vênh vang ngồi trên xe ngựa đi đến Cảnh vương phủ.

Sau đó, Cảnh vương đương nhiên thực hiện lời hứa lúc trước đối với Lạc Mộng Khê, trước mặt mọi người trong Tướng phủ, đối với ân nhân cứu mạng giả mạo Lạc Tử Hàm ra sức che chở, trong lời nói còn mơ hồ lộ ra: vì muốn báo ơn cứu mạng sẽ lập Lạc Tử Hàm làm Vương phi.

Lạc Mộng Khê giải thích với mọi người rằng tín vật đó là của nàng không phải của Lạc Tử Hàm, thế nhưng mọi người đều không tin, ngược lại cười nhạo nàng là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga. Muốn bay lên đầu làm

phượng hoàng đến điên rồi, nữ tử xấu xí do tiểu thiếp sinh ra sao xứng với thân phận cao quý của Cảnh vương.

Lạc Mộng Khê nhiều lần đi tìm Nam Cung Phong để giải thích về chuyện tín vật, đều bị thị vệ lấy cớ Cảnh vương bận việc không rảnh tiếp khách. Ngày khác, Lạc Mộng Khê lại đến Cảnh vương phủ thì một gã thị vệ nói cho nàng biết, Cảnh vương vào giờ tỵ [từ 23h tối đến 1h sáng] sẽ đi Thập Lý đình, giải quyết chuyện xong nếu có thời gian rảnh sẽ gặp nàng.

Vì thế Lạc Mộng Khê cố nén sợ hãi, đêm khuya đi đến Thập Lý đình, nhưng nàng chờ đến không phải là Cảnh vương, mà là hai gã lưu manh. Ngay khi ai gã đó xé rách quần áo của Lạc Mộng Khê thì Cảnh vương Nam Cung Phong lại mang theo rất nhiều thị vệ xuất hiện, đối với việc gặp Lạc Mộng Khê rất thờ ơ lạnh nhạt.....

Trí nhớ cuối cùng của Lạc Mộng Khê ở cổ đại là: Cảnh vương Nam Cung Phong đến khu săn bắn thú, nàng đuổi theo đến khu săn bắn, giải thích không có kết quả còn bị Cảnh vương đánh một chưởng. Mọi người đi rồi, nàng thất vọng, đau khổ đi đến bờ sông thì bị người ta đánh rơi xuống sông.

Trí nhớ của Lạc Mộng Khê ở cổ đại cũng không nguyên vẹn, chủ yếu là xoay quanh ba người: Tuân nhũ mẫu, Nam Cung Phong, Lạc Tử Hàm, xem ra lúc nàng còn sống, ba người này có ảnh hưởng lớn nhất đối với nàng.

Có được một phần trí nhớ của khối thân thể này, Lạc Mộng Khê cười khổ lắc đầu: Lạc Mộng Khê, người rất đơn thuần, dựa theo cách nói của tên thần y kia, Nam Cung Phong cũng biết người không sống được lâu, sau khi hãn chiến thắng trở về liền dán thông báo tìm kiếm người, chính là muốn mượn việc này để chứng tỏ mình là người trọng tình trọng nghĩa sao, lấy lợi từ việc này để kiếm danh thơm sao, tạo hình tượng tốt đẹp trong lòng lê dân bách tính cùng quan lại trong triều đình sao.

Nhưng hẳn không nghĩ tới người có thể sống sót, càng không nghĩ tới Lạc Tử Hàm cầm tín vật để tìm hẳn, Nam Cung Phong thân thể trúng cực độc, cho dù trước kia không biết loại độc này, nhưng sau đối với độc này chắc chắn có nghiên cứu, Nam Cung Phong biết võ công có nội lực áp chế độc tính, sau khi giải độc tự nhiên cũng sẽ bình yên vô sự.

Người nói một câu rất đúng, Lạc Tử Hàm là nữ tử bình thường, nếu nàng thật sự bị trúng cực độc căn bản không có khả năng không mất một sợi lông nào mà đứng ở trước mặt mọi người, việc này một người bình thường còn hiểu được tại sao Nam Cung Phong lại không biết.

Lúc ở khu săn bắn, Nam Cung Phong đánh người một chưởng, chính là không muốn cho người nói thêm gì nữa, nếu không, chắc chắn sẽ có người sinh nghi.

Lạc Tử Hàm là mỹ nhân, mà người lúc này diện mạo lại xấu như quỷ, Lạc Tử Hàm là Tướng phủ phu nhân sinh ra, thân phận tôn quý, nhận hết sủng ái, mà người là do tiểu thiếp sinh ra, thân phận thấp kém.

Lại so sánh Lạc Tử Hàm với người một người ở trên cao, một kẻ ở dưới thấp. Người thông minh đều biết phải chọn như thế nào.

Ở Thập Lí đình tìm người vũ nhục người, chính là muốn làm bại hoại danh dự của người, làm cho người đời không tin lời nói của người, ở gần khu săn bắn đem người đẩy mạnh xuống sông, là muốn cho người vĩnh viễn ngậm miệng, không thể đem chân tướng truyền ra bên ngoài.

Từ hai sự kiện trên có hai người khả nghi, một là Lạc Tử Hàm, người còn lại là Nam Cung Phong.

Nói đến Nam Cung Phong vong tình bội nghĩa này, Lạc Mộng Khê lại nghĩ đến Âu Thần bạn trai kiếp trước của nàng, ai có thể tin được, hai người hơn hai mươi năm tình cảm lại không bằng vinh hoa phú quý hư ảo kia.

Âu Thần yêu nàng sao, nhìn tình huống hiện tại xem ra đáp án nhất định là không, lúc cùng nàng ở một chỗ, Âu Thần chính là giả vờ giả vịt, thế mà năng lực quan sát tuyệt vời của Lạc Mộng Khê cũng không có nhìn ra được.

Có vị chuyên gia từng nói, con người khi yêu nhau, đầu óc đều trong tình trạng đã chết. Nếu không, hẳn đã thực sự nói yêu.

Lúc cùng một chỗ với Âu Thần, đầu óc của Lạc Mộng Khê đã chết, nên hẳn nói cái gì thì nàng tin cái đó. Mà đầu óc Âu Thần lại linh hoạt, một bên ước hẹn cùng Lạc Mộng Khê, một bên cùng thiên kim của thị trưởng triền miên.

Gió nhẹ khe khẽ thổi qua, Lạc Mộng Khê đáy mắt hiện lên một tia cười quỷ dị: Nói vậy hiện tại Âu Thần cũng bị mất mạng, bởi vì chiếc xe thể thao kia là của Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê là đặc công, vì sợ có người nhận ra thân phận của nàng mà âm thầm sát hại, nên Lạc Mộng Khê đã lắp trên xe một thiết bị ra đa tiên tiến nhất. Mỗi lần lái xe phải dùng điều khiển từ xa tiến hành quét toàn bộ, nếu trên xe có vật gì khác thường, xe sẽ tự động nổ tung.

Ra đa sẽ tự động bật khi khởi động xe, trên xe cũng có gắn chốt mở ra đa, khi Âu Thần khởi động xe, ra đa cũng sẽ tự khởi động, nhanh như điện, không thua kém bộ não linh hoạt của con người, đương nhiên sẽ nhận thức Âu Thần là dị vật. Vì thế, xe thể thao sẽ tự động phát nổ, kết cục của Âu Thần có thể hiểu được.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Kinh Hồng Thoáng Nhìn

edit : Gió Lạc

beta : kun'xjh

Âu thần, người và ta kể từ lúc đó tơ tình đã đứt, chỉ mong từ nay về sau vĩnh viễn không gặp lại.

Ở hiện đại, nàng bị Âu Thần phản bội mà chết trong tay hắn. Cổ đại, Lạc Mộng Khê giống nàng bị Nam Cung Phong lừa gạt cũng có khả năng sẽ chết trong tay hắn, chẳng lẽ đây là vận mệnh của các nàng.....

Lạc Mộng Khê cầm miếng ngọc bội xanh biếc mà Lạc đại tiểu thư trước khi chết vẫn còn nắm chặt, đưa đến trước mặt tỉ mỉ quan sát, con mắt hơi lóe sáng:

Ở hiện đại, Lạc Mộng Khê sẽ lập kế hoạch để tự mình báo thù, nhưng vì Lạc đại tiểu thư ở cổ đại này vẫn còn trong trắng, ngây thơ, nên không cách nào tự mình báo thù được, cho nên, mới có chuyện mình xuyên qua rồi nhập vào cơ thể này? Hoặc tất cả chỉ là duyên phận trùng hợp?

Lạc Mộng Khê đem ngọc bội cất giữ cẩn thận, trong lòng âm thầm suy nghĩ: Lạc đại tiểu thư không biết nguyên nhân người giữ miếng ngọc bội này là gì, nhưng ta đã mượn thân thể của người để sống lại, coi như là báo đáp ta nhất định sẽ báo thù cho người!

Mặt nước phản chiếu hình ảnh Lạc Mộng Khê đang mang mạng che mặt, trong lòng Lạc Mộng Khê bỗng nhiên sinh tò mò: không biết Lạc đại tiểu thư sau khi trúng độc, kết cục dung nhan xấu xí đến cỡ nào?

Trong lòng hiếu kỳ, Lạc Mộng Khê đến gần bờ sông, chậm rãi tháo mạng che trên mặt xuống “A!” Tức khắc thét lên một tiếng kinh hãi xuyên thấu tầng mây, vang tận trời xanh.

Lạc Mộng Khê vội vàng mang mạng che mặt lại, cho dù Lạc Mộng Khê là người điềm tĩnh, khi nhìn thấy dung nhan xấu xí này, nàng lại phản ứng như vậy có thể thấy là xấu quá mức a.

Sau một hồi lâu, tinh thần Lạc Mộng Khê mới quay về, buông một câu thở dài: Trời ạ! Như thế nào lại hé ra khuôn mặt này a. Làn da từ mũi đến mắt đều bình thường, nhưng làn da từ mũi trở xuống hoàn toàn bị biến thành màu tím, một đường nổi bật dữ tợn, lấp lại xen kẽ. Bất thành linh nhìn qua vô cùng dọa người.

Dung nhan của Lạc Mộng Khê không phải xấu xí bình thường mà là xấu như quỷ, đừng nói đến một người có thân phận cao quý như Cảnh vương gia, cho dù một nam nhân bình thường cũng sẽ không cam tâm tình nguyện thú nàng về nhà, mặc dù người khiến cho nàng thành ra bộ dạng như vậy chính là Cảnh vương Nam Cung Phong.

Cho dù dung nhan như quỷ có dọa người như thế nào nhưng Lạc Mộng Khê nhất định phải tập làm quen, bởi vì từ nay về sau đây chính là dung mạo của nàng.

Lạc Mộng Khê mang mạng che mặt tiến đến phía mặt nước, cách mạng che mặt quan sát chính mình: gương mặt hoàn mỹ này nếu không bị trúng độc, nhất định sẽ là tuyệt sắc mỹ nhân.....

Lúc vị thần y gặp được Lạc tiểu thư thì độc tố đã bắt đầu xâm nhập vào phổi độc này rất khó giải, thần y dốc hết toàn lực cũng không giúp nàng ép hết độc ra khỏi cơ thể được.

Trong cơ thể, độc tố còn sót lại được thần y dùng ngân châm phong ở trong một huyết đạo, tuy rằng độc sẽ không khuếch tán gây nguy hiểm cho

tính mạng, nhưng dư độc trong cơ thể nàng một ngày không giải, sẽ không thể khôi phục lại dung mạo trước kia, chỉ có thể mang khuôn mặt xấu như quỷ này sống qua ngày....

Nhưng dư độc này phải giải như thế nào? Chẳng lẽ giống như Nam Cung Phong, tùy tiện tìm một người không có quan hệ với mình mà bức độc, còn mình thì thông dong, vui vẻ. Chuyện vô sỉ, hèn hạ như vậy Lạc Mộng Khê nàng không làm được.....

Trong bụng truyền đến một trận đói khát, Lạc Mộng Khê theo bản năng ngẩng đầu nhìn bầu trời, đã thấy mặt trời lên đỉnh: Lạc đại tiểu thư lúc rơi xuống nước là buổi chiều, nhưng bây giờ cũng đã là giữa trưa, cách thời điểm Lạc đại tiểu thư bị người ta đẩy xuống sông cũng đã một ngày, hai ngày, cũng có thể là rất lâu rồi, mất tích đã lâu như vậy mà phủ cũng không phái người đi tìm, xem ra Lạc Đại tiểu thư người ở trong phủ cũng không có địa vị gì...

Lạc Mộng Khê đứng lên, sửa sang lại quần áo vải thô trên người, chậm rãi đi đến thành: Trong phủ Thừa tướng, nhìn xem nơi người sống có hình dáng như thế nào...

Một năm trước vì không muốn cho Lạc Mộng Khê đem chuyện này để lộ ra ngoài. Nam Cung Phong và Lạc Tử Hàm đều có khả năng sẽ giết Lạc Mộng Khê để bịt đầu mối, lần này Lạc đại tiểu thư bị rơi xuống nước chính là ví dụ tốt nhất.

Nếu hung thủ biết Lạc Mộng Khê không chết, nhất định sẽ ra tay sát hại nàng lần nữa, cho nên nàng không cần phải phí công tốn sức đi tìm hung thủ, chỉ cần đem chân tướng năm đó lộ ra ngoài, hung thủ sẽ tự mình đưa đến cửa...

Đang trầm tư, tiếng binh khí va chạm kịch liệt từ bên ngoài truyền vào tai. Lạc Mộng Khê trong phút chốc trở lại bình thường, ngẩng đầu nhìn

hướng âm thanh truyền đến, chỉ thấy trước mặt cách đó không xa, rất nhiều hắc y nhân cùng một toán thị vệ đang đánh nhau.

Đám thị vệ sắc mặt mệt mỏi, giống như chưa từng được nghỉ ngơi trong thời gian dài, nhưng tốc độ xuất chiêu của bọn họ vẫn nhanh như cũ, lực đạo cũng rất mạnh. Trái lại Hắc y nhân, xuất chiêu nhanh, tàn nhẫn, chính xác. Lúc cùng thị vệ đánh nhau thì lạnh lẽo, thị huyết, ánh mắt mang theo lo lắng luôn nhìn hướng nhuyễn kiêu đang được thị vệ bảo hộ gắt gao kia.

Trong lòng Lạc Mộng Khê đã hiểu: Mục tiêu của hắc y nhân này là người trong kiêu kia, nhưng tiếc là võ công cùng thực lực của đám thị vệ và hắc y nhân là ngang nhau, nên hắc y nhân không thể công phá vòng bảo vệ để hạ sát người trong nhuyễn kiêu kia!

Ban đêm là thời cơ tốt nhất để ám sát, bởi vì ban đêm sau khi ám sát không thành công có thể dễ dàng chạy thoát, nhưng bây giờ là ban ngày mà hắc y nhân lại ra tay, có thể thấy được bọn họ không muốn sống trở về, cũng càng chứng minh, người trong kiêu kia là người vô cùng quan trọng. Nhưng người phái hắc y nhân đến đây ám sát, cũng là đe dọa lớn nhất!

Lạc Mộng Khê không phải là người nhiều chuyện, tình huống hỗn loạn trước mắt không có quan hệ với nàng, cho nên tránh được thì tránh. Nhưng có điều, con đường trước mặt là con đường duy nhất đi vào trong thành, nếu Lạc Mộng Khê muốn quay về phủ Thừa tướng nhất định phải đi ngang qua chỗ hỗn loạn kia...

Hắc y nhân cùng đám thị vệ đã xuất ra đòn chí mạng, nếu không giết được đối phương tuyệt không bỏ qua, trận đánh này kết cục sẽ có một bên bỏ mạng, nhìn lên bầu trời đã không còn sớm, nhưng đoạn đường về phủ Thừa tướng vẫn còn xa, Lạc Mộng Khê không có thời gian đợi bọn họ đánh nhau xong, nên đi lên phía trước.

Lạc Mộng Khê không thích làm chuyện bao đồng, Hắc y nhân và thị vệ, dù ai sống ai chết nàng cũng không quan tâm, nếu bọn họ không gây phiền toái cho nàng, nàng sẽ mặc kệ bọn họ.

Đang đi tới, bỗng nhiên xuất hiện một luồng khí làm cho người ta không thể không chú ý, hơi thở mãnh liệt vương giả trộn lẫn mùi đàn hương thơm mát có thể làm lòng người an bình, theo gió nhẹ hướng về phía Lạc Mộng Khê, nàng ngẩng đầu nhìn phía hơi thở truyền đến nhưng chỉ có thể thấy được nhuyễn kiêu.

Nhuyễn kiêu làm bằng vải giấy mờ, cho nên Lạc Mộng Khê không thấy rõ ngồi trong kiêu là người nào, chỉ có thể nhìn hình dáng cơ bản của người nọ, hẳn là một nam tử trẻ tuổi dáng người thon dài, không biết có phải Lạc Mộng Khê nhằm hay không, nàng nghe được trong kiêu vọng ra một trận ho khan dữ dội, nhưng liền bị lấn át bởi tiếng đánh nhau kịch liệt.

Lạc Mộng Khê đi đến gần nơi hỗn chiến, đối với hỗn loạn bên cạnh làm như không thấy, lập tức đi về phía trước, kì lạ chính là hắc y nhân và thị vệ đều không có xuất thủ công kích nàng.

Lạc Mộng Khê tùy ý đi qua nơi hỗn chiến này, bất thành lình bị một luồng gió mạnh đánh úp về phía mình. Lạc Mộng Khê liếc mắt, chỉ thấy một hắc y nhân rút kiếm đâm tới hướng nàng.

Lạc Mộng Khê khinh thường hừ lạnh một tiếng, đáy mắt hiện lên một tia châm chọc, ngay tại thời điểm trường kiếm trong tay hắc y nhân sắp chạm vào Lạc Mộng Khê, nàng nhẹ nhàng uyển chuyển tránh sang một bên thoát khỏi đường kiếm của hắc y nhân, đồng thời một cước đá bay hắc y nhân ra xa.

Cùng lúc đó, một tên hắc y nhân có vẻ lợi hại phá bỏ hàng phòng thủ của đám thị vệ, rút kiếm đâm hướng nhuyễn kiêu.

Vốn tưởng rằng một kích sẽ thành công. Nhưng ngay lúc trường kiếm trong tay hắc sấp đâm đến nhuyển kiệu, thì đụng vào người tên hắc y nhân đã bị Lạc Mộng Khê đá văng. Tên này đang thuận lợi ám sát lại bị chính đồng bọn của mình đụng vào văng xa mấy thước, lỡ mất thời cơ tốt nhất để hạ sát người trong kiệu.

Đá bay hắc y nhân công kích mình xong, Lạc Mộng Khê ung dung đi đến phía trước, đúng như Lạc Mộng Khê suy đoán, người ngồi trong kiệu không phải nhân vật tầm thường, tất cả sự tình phát sinh bên ngoài đều lọt vào mắt người đang ngồi trong kiệu.

Không chú ý tới đám người hỗn loạn kia, người trong kiệu hơi vén một bên màn kiệu lên, oai phong, xem xét, ngưng trọng, ánh mắt tinh minh nhìn phía ngoài kiệu.

Phía trước, dưới ánh mặt trời Lạc Mộng Khê đang đưa lưng về phía hắc, chậm rãi đi. Xa xa nhìn lại, nàng giống như một con bướm trắng xinh đẹp dưới ánh mặt trời nhẹ nhàng khiêu vũ, một mùi hoa gừng hoang dã theo gió bay vào mũi người ngồi trong kiệu....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cuộc Sống Đau Khổ

edit : kun'xjh

Lúc Lạc Mộng Khê về đến phủ thì trời đã sắp tối, trước cổng Tướng phủ có hai thị vệ lực lưỡng đang đứng. Một nữ tử tuổi xấp xỉ Lạc Mộng Khê đang ở trước cổng, lo lắng nhìn phía trước, trông ngóng chờ đợi.

Khi nhìn thấy Lạc Mộng Khê thì hai mắt nữ tử kia sáng lên, đáy mắt lóe nồng đậm vui sướng, chạy nhanh ra chỗ Lạc Mộng Khê: “Tiểu thư, người cuối cùng đã trở về!”

Nữ tử này tên là Băng Lam, là nha hoàn của Lạc Mộng Khê. Hai năm trước, Tuân nhũ mẫu dẫn theo Lạc Mộng Khê ra phố thì nhìn thấy Băng Lam đang ở trên đường bán thân để chôn cất cha.

Tuân nhũ mẫu tuổi cũng đã cao, ngày tháng lại còn dài, không có khả năng ở bên chăm lo cho Lạc Mộng Khê mãi được, liền mua Băng Lam về để làm bạn với Lạc Mộng Khê. Băng Lam và Tuân nhũ mẫu có quan hệ, Lạc Mộng Khê đương nhiên nhớ rõ nàng.

“Tiểu thư, người mấy ngày nay đã đi đâu, buổi tối cũng không quay về phủ?” Tối trước mặt Lạc Mộng Khê, Băng Lam sốt ruột hỏi: “Không thấy người, nô tỳ thật lo muốn chết.....”

Lạc Mộng Khê đang muốn trả lời thì bất thành lình một giọng nữ tử cay nghiệt vang bên tai: “Lạc đại tiểu thư thế nào lại hồi phủ !”

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn hướng giọng nói truyền đến, chỉ thấy một thân hồng y diễm lệ, trên đầu mang đủ thứ trâm cài tóc, nữ tử khuôn mặt

nhỏ nhắn thoa một tầng phấn dày, đám nha hoàn vây quanh, chậm rãi đi ra phủ, đứng ở trên thềm, từ trên cao nhìn xuống Lạc Mộng Khê, trong mắt tràn ngập trào phúng cùng khinh thường: “Đại tể mấy ngày rồi không về Tướng phủ, tứ muội ta còn tưởng Cảnh vương gia nhẹ dạ tin vào lời nói dối của người, để đại tể vào ở trong Cảnh vương phủ chứ, hiện giờ xem ra, tứ muội đã đoán sai, ta đã nói rồi, Cảnh vương gia cùng nhị tể trai tài gái sắc, duyên trời đã định, chỉ bằng vài ba câu của yêu ma quỷ mà đòi chia rẽ bọn họ sao

Nữ tử cười đắc ý, nhìn Lạc Mộng Khê đầy mắt tràn đầy hả hê: “Đại tể, ta biết người muốn bay lên đầu làm Phượng Hoàng, nhưng mà người phải tự biết mình biết ta, lấy thân thế, tướng mạo của đại tể người mà nói làm chính thất là không có khả năng, làm thiếp thất, hẳn là không có vấn đề gì lớn.....”

“Người nói xong chưa?” Không phải mọi người nghe nhầm, giọng nói của Lạc Mộng Khê như một trận gió lạnh thổi qua, tứ tiểu thư và đám người này đều bị âm lãnh bất thành linh này làm cho run lên.

Tứ tiểu thư trong lòng cả kinh: Đây là có chuyện gì, trước kia, mỗi khi ta châm chọc người quái dị này thì nàng cũng không phản ứng, chỉ biết ủ rũ khóc lóc lớn, nhưng hôm nay, nàng đối với lời nói của ta lại thờ ơ. trong nháy mắt, ta đối với nàng lại sinh ra sợ hãi, đây là ảo giác sao, hẳn là ảo giác, nhất định là ảo giác.....

Tứ tiểu thư không chịu thua, tự trấn an mình, lại lần nữa châm biếm Lạc Mộng Khê: “Đại tể, chuyện người thích Cảnh vương gia mọi người đều biết, người không cần ở trước mặt ta giấu diếm, không bằng như vậy đi, đêm nay tiểu muội ta đúng lúc muốn đến Cảnh vương phủ, sẽ mang đại tể cùng đến, nếu đại tể vận khí tốt, nói không chừng có thể gặp được Cảnh vương gia.....”

Lạc Mộng Khê khinh thường hừ nhẹ một tiếng, trong lòng âm thầm thở dài: Lạc đại tiểu thư này không giống với bọn muội muội cay nghiệt kia, người tâm tính đơn thuần như nàng không thích hợp ở Tướng phủ.....

“Tứ tiểu thư, tứ tiểu thư, Lạc vương gia sắp vào thành!” Một gã nô bộc từ trong chỗ rẽ chạy tới, mặt thở hồng hộc, rõ ràng là muốn đem tin tức này mau chóng nói cho tứ tiểu thư, một mạch cấp bách chạy vào.

“Thật sao?” Tứ tiểu thư ban đầu là tràn ngập trào phúng lúc này đáy mắt hiện lên một tia kinh hãi cùng suy tính, bước nhanh xuống bậc thang: “Mau mau mau, cho xe ngựa chạy đến cổng thành, ta muốn nhìn thấy phong thái của Lạc vương gia!”

“Còn Cảnh vương phủ.....” Gã nô bộc nhẹ giọng hỏi.

“Chờ ta gặp Lạc vương gia đã!” Tứ tiểu thư không kiên nhẫn trả lời.

Đột nhiên, đến bên cạnh Lạc Mộng Khê, tứ tiểu thư giống như nghĩ ra cái gì: “Không xong rồi, Cảnh vương phủ đã sớm hạ lệnh không cho đại tỷ tiến vào!” Nữ tử cố tình bắt đắc dĩ thở dài, ánh mắt nhìn một hướng: “Làm sao bây giờ, xe ngựa này sẽ dừng lại ở ngoài cổng vương phủ, tiểu muội ta không thể đem đại tỷ giấu ở trong xe để mang vào phủ a.....”

“Dài dòng!” Lạc Mộng Khê không hồn giận khẽ mắng một tiếng, không coi ai ra gì nhắc chân đi về phía trước.

Đáng giận, lại coi thường lời nói của ta, tứ tiểu thư trợn mắt lên, rất nhanh đuổi theo Lạc Mộng Khê: “Lạc Mộng Khê, người đứng lại đó cho ta!”

Nhận thấy tứ tiểu thư kia đã đi đến phía sau mình, Lạc Mộng Khê hừ lạnh một tiếng, đang muốn ra tay giáo huấn nàng thì thanh âm lo lắng, nhắc nhở của gã nô bộc truyền đến: “Tứ tiểu thư, Lạc vương gia hẳn là đã vào thành, nếu người không đi, sẽ không kịp!”

Tứ tiểu thư như tỉnh mộng, hung hăng trừng mắt nhìn Lạc Mộng Khê liếc mắt một cái: “Lạc Mộng Khê, đợi ta trở về sẽ tính sổ với người!”

Nói xong, không hề nán lại, xoay người bước nhanh đến chỗ xe ngựa.

Đám nha hoàn vây quanh, đứng gần cổ xe ngựa phô trương mà Tứ tiểu thư đang ngồi, gã nô bộc rất nhanh cho xe hướng đến cổng thành.

Lạc Mộng Khê mâu quang hơi lóe, một viên thạch tử hiện ra trong tay, nhẹ nhàng bắn ra, thạch tử rất nhanh bắn đến chỗ ổ trục của bánh xe.

Chỉ nghe “Bịch!” một tiếng vang lên, một bên bánh xe ngựa bị rơi xuống, làm cho xe ngựa không giữ được thăng bằng, đem thùng xe cùng tứ tiểu thư trong xe hất văng ra ngoài.....

Bởi vì xe ngựa vừa mới rời đi, vẫn chưa đi xa, xe ngựa xảy ra sự cố, khiến thị vệ ở cổng tướng phủ cùng đám nha hoàn ở lại thất kinh trợn mắt há hốc mồm, cho đến lúc tiếng khóc nức nở, tiếng gầm gừ phẫn nộ của tứ tiểu thư truyền đến, thì mọi người mới lấy lại tinh thần, chạy nhanh đến hướng xe ngựa.....

Tứ tiểu thư kia thân là tiểu thư của Tướng phủ, xảy ra chuyện này dĩ nhiên là mắng đám nha hoàn đi theo bên người cũng gã nô bộc bằng lời lẽ thô tục, khó nghe. Mọi người tức giận mà không dám nói gì chỉ biết đứng tại chỗ nghe nàng đánh đá, chửi đồng: “Các người thất thần cái gì, còn không mau chuẩn bị một cỗ xe ngựa mới, nếu bỏ lỡ thời điểm được nhìn phong thái của Lạc vương gia, bốn tiểu thư sẽ không tha cho các người!”

Tứ tiểu thư được nâng dậy từ trong thùng xe, búi tóc trên đầu rối như tổ chim, y phục diễm lệ cũng bị thùng mấy chỗ, bộ dáng thập phần chật vật, nhưng nàng vẫn kiêu ngạo ương ngạnh chỉ huy đám nha hoàn kia. Mọi người là lần đầu tiên nhìn thấy tứ tiểu thư bị mất mặt, Băng Lam đương nhiên cũng không ngoại lệ, đứng ở cổng Tướng phủ, nhìn tứ tiểu thư chật

vật không nhìn nổi mà âm thầm cười trộm: “Không thể tưởng được nàng cũng có ngày hôm nay!”

“Băng Lam, đừng nhìn, ta đói bụng, có gì để ăn hay không?” Lạc Mộng Khê lạnh lùng quét tứ tiểu thư liếc mắt một cái, đáy mắt hiện lên một tia lạnh như băng: Đây chính là quà ra mắt.....

“Có có có!” Băng Lam trong phút chốc hoàn hồn: “Tiểu thư, người về phòng trước, nô tỳ đến phòng bếp lấy đồ ăn cho người!”

Lạc Mộng Khê theo trí nhớ của Lạc đại tiểu thư đi đến một địa phương, đây là một tiểu viện hết sức xa xôi, xa xa nhìn lại, hết sức lụi bại, trong viện cỏ dại mọc thành bụi, nhưng mà trong phòng lại rất sạch sẽ, bố trí mặc dù đơn giản, cũng không mất đi vẻ thường thức, xem ra tính cách của Lạc đại tiểu thư này mặc dù yếu đuối, nhưng cũng là một nữ tử huệ chất lan tâm.

Trong khi Lạc Mộng Khê đang quan sát khắp phòng thì Băng Lam bưng một bát mỳ nóng hổi đi vào phòng: “Tiểu thư, vẫn còn nóng hãy ăn đi!”

Hương thơm bay vào mũi, làm cho Lạc Mộng Khê đã vài ngày chưa ăn gì rất nhanh ngồi vào bàn cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn mỳ.

Mùi vị thật ngon, Lạc Mộng Khê ăn xong, ngẩng đầu nhìn Băng Lam, muốn hỏi nàng mỳ này là do ai làm. Lúc này Băng Lam tuy rằng đứng cách đó không xa, nhưng ánh mắt của nàng lại nhìn bát mỳ trước mặt Lạc Mộng Khê.

Vẻ mặt của Băng Lam, cùng với động tác không ngừng nhắm nuốt của nàng làm cho Lạc Mộng Khê ý thức được một việc: “Băng Lam, người còn chưa ăn cơm sao?”

“Không phải, không phải, nô tỳ đã ăn rồi!” Băng Lam vội vàng phủ nhận, vì chứng minh lời mình nói là thật, Băng Lam bước nhanh đến bên bàn, cầm lấy hộp thức ăn trên bàn, mở ra nhìn, bên trong đủ loại điểm tâm:

“Tiểu thư người xem, đây là điểm tâm lấy từ phòng bếp, nô tỳ đã ăn no.....” Lạc Mộng Khê nhìn điểm tâm trong hộp thức ăn, không nói gì, mâu quang nhìn về một phía, Băng Lam cười gượng hai tiếng, lơ đãng cúi đầu, thấy một khối điểm tâm trong hộp đã bị cắn một miếng.

“Tiểu thư, khối điểm tâm này là nô tỳ ăn qua.....” Băng Lam hơi sửng sốt, cầm lấy khối điểm tâm nhanh chóng nhét vào miệng, lại nhìn thấy trong hộp điểm tâm xuất hiện mấy sợi tóc.....

“Điểm tâm này đều là của người khác ăn không hết để lại sao!” Lạc Mộng Khê thanh âm bình tĩnh, đáy mắt ngưng tụ.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Lạc Vương Thần Bí

edit : Gió Lạc

beta : kun'xjh

“Ở chỗ này chờ, ta đi ra ngoài một chút!” Nói xong, Lạc Mộng Khê đứng dậy muốn rời đi.

”Tiểu thư, có việc gì gấp cũng chờ ăn xong bát mỳ Trường Thọ này rồi hãy đi, nếu không sẽ gặp phải điềm xấu!” Băng Lam vội vã nói: “Hôm nay chính là sinh nhật của người a....“

Lạc Mộng Khê trong lòng kinh ngạc, con người hơi trầm xuống: Ta vậy mà sống lại đúng vào ngày sinh nhật của Lạc Đại tiểu thư, đây không phải là vừa khéo sao, sinh nhật Lạc Đại tiểu thư này chỉ có một bát mỳ Trường Thọ như vậy đã kết thúc, đây không phải nói rõ là, dưới tình huống này, nàng càng ăn càng xui sao.....

Lạc Mộng Khê cẩn thận nhìn cánh tay rồi lại nhìn xuống chân, điển hình của suy dinh dưỡng a.

”Tiểu thư, ăn xong rồi hãy đi!” Băng Lam bưng bát mỳ tới trước mặt Lạc Mộng Khê. Sau khi Lạc Mộng Khê dùng tốc độ nhanh nhất có thể để ăn xong, liền đi ra khỏi phòng.

Một lúc sau, Lạc Mộng Khê trở về, trong tay cầm một cặp lồng đựng đầy thức ăn, bên trong toàn là cao lương mỹ vị, mùi thức ăn theo gió bay vào trong mũi, làm cho bụng Băng Lam truyền đến từng tiếng ục ục: ”Cái này cho người, cầm lấy ăn đi!“

Lạc Mộng Khê đưa thức ăn tới trước mặt Băng Lam, ngồi vào bàn nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

”Tiểu thư, người lấy những thứ này ở đâu?” Đối mặt với một bàn thức ăn trị giá gần trăm lượng bạc, Băng Lam sợ hãi trợn mắt há mồm: có thật là cho nàng ăn không, trước kia, đối với loại thức ăn này nàng chỉ có thể nhìn....

“Đương nhiên là phòng bếp!” Lạc Mộng Khê buông tách trà trong tay xuống, thấy Băng Lam còn muốn hỏi tiếp, Lạc Mộng Khê liền mở miệng ngăn lời của nàng: “Đừng hỏi nhiều như vậy, thức ăn phải ăn lúc còn nóng, để nguội sẽ không còn hương vị đâu!”

Băng Lam trả lời một tiếng, ngồi vào bàn bắt đầu ăn. không lâu sau, Băng Lam buông đôi đũa trong tay xuống, xúc động nói: “Đã lâu không được ăn no như vậy rồi!”

Nhìn Lạc Mộng Khê ngồi bên cạnh không nói lời nào, Băng Lam khẽ thở dài: “Tiểu thư, sống ở trên đời, có phải người tốt không được báo đáp a?”

“Tại sao lại hỏi như vậy?” Lạc Mộng Khê hỏi lại.

“Người và nhị tiểu thư, tam thiếu gia đều ra đời cùng một ngày, bọn họ so với người chậm hơn mấy canh giờ. Người tốt tính lại bị mọi người khi dễ, còn bọn họ tính cách âm ngoan hiểm độc, lại được toàn bộ Lạc gia xem như là bảo vật!”

”Nhân sinh nhật hôm nay, Cảnh Vương gia tặng quà cho nhị tiểu thư, nhân tiện mời Lão gia, phu nhân, tam thiếu gia, tứ tiểu thư đến Vương phủ, nhưng lại không mời người...”

Lạc gia đúng là một gia tộc vô cùng đặc biệt, thường con cháu tối đa chỉ được thú một thê hai thiếp. Đương nhiên, nếu có người muốn cưới nhiều

hơn cũng có thể, nhưng mà sau khi nạp thiếp không thể ở trong Lạc phủ, nếu sinh hài tử, đứa bé có thể mang họ Lạc, nhưng không được nhập tên vào gia phả Lạc gia.

Chủ nhân của phủ Thừa tướng này là người thích phân chia trên dưới, dựa vào tên của bọn họ cũng có thể hiểu được, Lạc Tử Hàm là con của chính thất, cho nên trong tên có chữ Tử, Lạc Mộng Khê là con do thiếp sinh ra, trong tên của nàng có chữ Mộng.

Nhưng làm cho Lạc Mộng Khê cảm thấy khó hiểu chính là vị tứ tiểu thư kia là do tam phu nhân hạ sinh, theo lý mà nói trong tên nàng ấy cũng phải có chữ Mộng, nhưng theo Băng Lam cho biết, tứ tiểu thư gọi là Lạc Thái Vân.

Trong lúc Lạc Mộng Khê còn mơ hồ, Băng Lam đã sớm nói ra đáp án: “Tứ tiểu thư là do nữ nhân bên ngoài của Lão gia hạ sinh, căn bản không được vào Lạc phủ, nếu không phải tam phu nhân vẫn không chỗ nào ra, hơn nữa, mẫu thân tứ tiểu thư bệnh nặng qua đời, nàng sẽ không có cơ hội ở trong Lạc phủ mà kiêu ngạo...”

Hai mắt Lạc Mộng Khê hơi lóe lên: “Chuyện Lạc vương gia là sao? Lạc Thái Vân hình như rất thích hẳn!”

“Đó là tứ tiểu thư đơn phương!” Băng Lam phản đối: “Mọi người trong kinh thành đều biết, Lạc vương gia đã ở trong Thiếu Lâm tự năm năm, vẫn chưa từng quay về kinh, lần này Khang vương Nam Cung dạ mưu đồ làm phản, Lạc vương gia có công xử án nên Hoàng Thượng lệnh cho Lạc vương gia về kinh lĩnh thưởng....”

Đột nhiên, Băng Lam như nghĩ ra cái gì đó, nét mặt lộ ra vẻ nhu thuận: “Nghe nói diện mạo của vị Lạc vương gia này so với Cảnh vương gia còn có phần tuấn mỹ hơn. Ba ngày trước, tin tức Lạc Vương gia trở về lan rộng, rất nhiều nữ tử muốn thấy phong thái của Lạc vương gia một lần a.”

”Vừa rồi nô bộc báo tin, hần là Lạc vương gia vừa mới tới kinh thành, nếu nô tỳ đoán không nhầm thì lúc này tửu lâu ở hai bên cổng thành đã đứng đầy các thiên kim tiểu thư, dân chúng hai bên đường không cần phải nói ra....”

Vừa mới đến kinh thành, hai mắt Lạc Mộng Khê lóe lên, trong đầu hiện ra khung cảnh lúc gặp nhuyển kiều ở ngoài thành: chẳng lẽ người trong kiều chính là Lạc vương gia Nam Cung Quyết.....

”Nam Cung Quyết thân là Vương gia trong hoàng thất, năm năm trước chạy tới Thiếu Lâm tự làm gì?” Lạc Mộng Khê giống như thờ ơ hỏi.

Nghe vậy, Băng Lam đáy mắt nhu nhược, bất đắc dĩ thở dài: “Tiểu thư, tâm tư của người tất cả đều để ở trên người Cảnh vương gia, đối với chuyện của Lạc vương gia đương nhiên không để tâm, nhưng mà về chuyện của Lạc Vương gia, nô tỳ cũng chỉ là nghe nói, về phần thiệt giả cũng không biết rõ!”

“Nghe đồn rằng, Lạc vương gia từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, trong số các hoàng tử, hần là người xuất sắc nhất, được Hoàng thượng yêu thích, nhưng năm Lạc vương gia mười tuổi, hậu cung bị cháy, mẫu thân của hần là Lạc quý phi bị đại hỏa thiêu chết.”

“Sau đó, Lạc vương gia trở nên trầm mặc ít nói, có thể là do hoài niệm mẫu thân mà sinh bệnh làm cho thân thể ngày càng suy yếu.”

“Một ngày mùa thu năm hần mười bốn tuổi, hoàng đế ở trong hoàng cung thiết yến, văn võ bá quan cùng nhau ăn cua ngấm cúc, là một tiểu hài tử, đối với những thứ mới lạ bao giờ cũng cảm thấy hiếu kỳ. Thừa dịp mọi người không chú ý, tiểu Lạc vương gia lén ăn cua, làm cho bệnh tình thêm nặng, tưởng chừng sẽ mất mạng, vào lúc này phương trượng Thiếu Lâm tự đại sư có việc tiến cung, gặp được tiểu Lạc vương gia, liền đưa hần về Thiếu Lâm tự.... “

Lạc Mộng Khê không tiếng động hừ nhẹ một tiếng: Quý phi chết cháy trong hậu cung, sợ là có người cố ý nhúng tay vào, chính là thương đánh đầu điều. Lúc đó Nam Cung Quyết xuất sắc như vậy, người khác không đổ kị mới là lạ.....

Nhưng mà, tại sao bọn họ không trực tiếp giết chết Nam Cung Quyết, mà là hại chết mẫu thân của hắn? Đối với điểm này, Lạc Mộng Khê không giải thích được: chẳng lẽ là muốn mượn việc này đả kích Nam Cung Quyết, dù sao hắn cũng chỉ là một hài tử mới mười tuổi, đối với mẫu thân hắn là không muốn xa rời.

Nam Cung Quyết mười tuổi bắt đầu sinh bệnh, đến năm mười bốn tuổi bệnh đã trở nên nặng hơn, cua là vật đại hàn, người thân thể bệnh nặng vốn là âm hư, lại ăn cua, quả thực là muốn chết.

Nhưng mà, hiện giờ Nam Cung Quyết gặp đại nạn không chết, còn lập công quay về kinh. Nhi tử của hoàng đế Nam Cung Khôn một năm trước trong trận phản loạn đa số đã bỏ mạng, hiện giờ chỉ còn lại Lạc vương Nam Cung Quyết sống sót lại lập công lớn, xem ra hoàng đế Thanh Tiêu quốc tiếp theo không phải là Nam Cung Phong, mà là Nam Cung Quyết!

Nam Cung Phong quay về kinh cũng đã một năm, thế lực trải rộng khắp cả kinh thành, Nam Cung Quyết nếu muốn bình định lập công, khẳng định bản thân cũng có thể lực, nếu hai người tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, thì trận tranh đấu này tuyệt đối rất đặc sắc a!

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Gặp Lại Lạc Vương

Edit : Gió Lạc

Beta : kun'xjh

Giờ tý, cả phủ Thừa tướng đều đã ngủ say. Trời đất một mảnh yên tĩnh, ánh trăng nhàn nhạt chiếu trên mặt đất làm cho bóng đêm vô hạn tăng thêm vẻ huyền bí, mờ ảo. Trong bụi cỏ, tiếng côn trùng kêu lên trong màn đêm yên ắng tạo cảm giác hết sức vang dội.

Đột nhiên, một thân ảnh bạch y yếu diệu xuất hiện trên nóc nhà, xung quanh không một bóng người, Lạc Mộng Khê thi triển thân pháp, nhanh chóng chạy về một phía.

Chuyến đi này, nàng chỉ có một mục đích, là phải tìm ra kẻ đã hại chết Lạc Mộng Khê ở cổ đại này.

Lạc Mộng Khê thi triển thân pháp kì lạ, dùng tốc độ cực nhanh để vào phủ Thừa tướng như vào chốn không người, đi thẳng về phía nàng đã xác định.

Đột nhiên, một cuộc đối thoại rất nhỏ truyền vào tai Lạc Mộng Khê: “Thải Vân, hôm nay nhìn thấy Lạc vương gia chưa?” Là giọng nói của một nữ nhân đứng tuổi.

Lạc Thải Vân thở dài, trong giọng nói có chút mất mát: “Lạc vương gia khi vào thành ngồi trong nhuyễn kiệu, con cũng không nhìn thấy bộ dạng của Lạc vương gia.....”

“Vậy con có nghĩ đến biện pháp khiến Lạc vương gia chú ý đến con không?” Nữ nhân đứng tuổi thoạt nhìn bình tĩnh nhưng trong giọng nói đầy vẻ chờ mong.

Lạc Thái Vân uể oải lắc đầu: “Lạc vương gia ngồi trong nhuyển kiệu, trước sau đều có rất nhiều thị vệ, hơn nữa bọn họ đi rất nhanh, con không kịp nghĩ đến biện pháp khiến Lạc vương gia chú ý.....”

“Ha ha, không sao, nửa tháng sau là tiệc rượu hoa Cúc, Lạc Thái Vân của ta thông minh, xinh đẹp như vậy, nhất định có thể nổi trội hơn những người khác, như mong muốn sẽ được gả cho Lạc vương gia !” Trong giọng nói không che dấu sự tự tin: “Thái Vân, con là do một tay ta dạy dỗ, nương tin tưởng vào khả năng của con, con ngàn vạn lần đừng làm cho nương thất vọng.....”

“Nương, người yên tâm Lạc Tử Hàm có thể làm cho Cảnh vương gia sung ái nàng, mà con so với nó còn xinh đẹp hơn tuyệt đối sẽ không thua kém nó đâu.....” Lạc Thái Vân tràn đầy tự tin, giống như vị trí Lạc vương phi sớm đã thuộc về nàng.

“Đúng rồi, Lạc Tử Hàm hồi phủ chưa?” Nói đến Lạc Tử Hàm, giọng nữ nhân đứng tuổi đột nhiên thay đổi, nghiêm mặt đứng lên.

Lạc Thái Vân hừ nhẹ một tiếng, khinh thường bĩu môi: “Chưa về, sau bữa tiệc tối qua, Lạc Tử Hàm đã cùng Cảnh vương gia tay trong tay rời đi, chắc là ở lại Cảnh vương phủ....”

Đáy mắt Lạc Mộng Khê trầm xuống: Lạc Tử Hàm ở Cảnh vương phủ, xem ra nếu muốn điều tra rõ chân tướng, ta phải đi Cảnh vương phủ một chuyến.....

Trong viện, một bóng trắng hiện lên trong nháy mắt lại biến mất, trong phòng hai người tiếp tục bàn bạc sự tình, căn bản không biết có người im lặng đến sau đó im lặng rời đi.

Ra khỏi phủ Thừa tướng, Lạc Mộng Khê chạy vội đến Cảnh vương phủ, Lạc Mộng Khê ở hiện đại là sát thủ, luôn cố gắng dùng thời gian ngắn nhất để hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, lần này đến Cảnh vương phủ, nàng không hề tiêu sái đi trên đường phố, mà chỉ tạt qua.

Trăng thanh gió mát, ban ngày ngả tư ồn ào náo nhiệt, giờ đã yên tĩnh vắng vẻ, có người đang trong mộng đẹp ngủ yên, lại có người gặp toàn ác mộng, giống như những tranh đấu ở bên ngoài chỉ là cơn gió nhẹ.

Hoàng cung Di Hương điện

“Không cần.....Ta không cần ăn những thứ này, thái y đã từng cấm, ta không thể ăn những thứ này.....Các người mau lấy đi, mang đi đi.....” Nhìn thức ăn trên bàn và trên tay thái giám, quả nhiên đều có thể làm hẩn vô thanh vô thức* mà mất mạng. Nằm ở trên giường, sắc mặt của tiểu nam hài nhợt nhạt, đáy mắt tràn đầy sợ hãi.

(Vô thanh vô tức [无声无息] : Không có âm thanh, không có hơi thở. Cũng có khi chỉ một người không có tiếng tăm, không được người khác biết)

“Tiểu vương gia, đây là cua do Hoàng thượng ban cho người, người không ăn chính là kháng chỉ!” Giọng nói kì quái của thái giám cứ quanh quẩn trong phòng, những nếp nhăn trên khuôn mặt già nua không chút cảm xúc, con người nhấp nháy tàn nhẫn cười lạnh.

“Người nói vậy, khi phụ hoàng có ở đây thái y đã cấm, người sẽ không bức ta ăn cua, ta.....Ta hiện tại phải đi hỏi phụ hoàng.....” Nói xong tiểu nam hài muốn xuống giường đi tìm Hoàng Thượng.

Lão thái giám mâu quang phát lãnh, khoát tay áo ra hiệu cho vài tên tiểu thái giám phía sau, nhóm tiểu thái giám lập tức hiểu ý, bước nhanh về phía trước, đem tiểu nam hài vừa mới ngồi dậy gắt gao đặt lại trên giường, giọng

nói lãnh đạm của lão thái giám vang lên trong phòng: “Các người tới hầu hạ Tiểu vương gia ăn cua đi!”

“không cần.....Ta không ăn cua.....” Nhìn con cua ngày càng gần, tiểu nam hài liều mạng giãy dụa, thân thể mắc bệnh lâu năm mà trở nên suy nhược, hơn nữa lúc này tay chân hẳn bị đám thái giám đè giữ, căn bản hẳn không thể động đậy.

Nhìn cua trong cái đĩa trước mặt mình, tiểu nam hài gắt gao ngậm miệng lại, nước mắt tuyệt vọng chảy ra: “Mở miệng của nó ra, nhét cua vào.....”

Tiểu nam hài cắn chặt hai hàm răng, muốn cự tuyệt thứ có thể tước đoạt mạng này của hẳn, nhưng hẳn chỉ có một mình vả lại thân thể suy nhược, nên bị bọn thái giám buộc phải mở miệng đem con cua nhét vào.

Nước cua ấm áp chảy vào lồng ngực, từ phổi dâng lên một cổ hàn khí, trong nháy mắt lan ra khắp tứ chi.....

Trong phòng ngủ xa hoa, nam tử đang nằm ngủ trên giường lớn trạm trổ hoa văn tinh xảo đột nhiên ngồi dậy, đáy mắt ánh lên một tia phẫn nộ, trán giàn dụa mồ hôi, hơi thở dồn dập, gấp gáp, nhìn cảnh vật cùng đồ trang trí trước mặt, nam tử nhẹ nhàng thở dài: thì ra là đang nằm mơ!

Bị ác mộng làm cho tỉnh giấc, nam tử không còn buồn ngủ, tùy tiện khoác áo, đứng dậy đi về phía cửa sổ, mắt nhìn về phía xa xăm, con người trở nên sâu thẳm suy tư: Cơn ác mộng này đã không còn xuất hiện từ ba năm trước, tại sao hôm nay một lần nữa xuất hiện?

Đúng vậy, người nam tử đó chính là Lạc vương gia Nam Cung Quyết nổi danh. Năm đó, bệnh tình hẳn trở nặng, làm hẳn thiếu chút nữa mất mạng, không phải vì hẳn hiếu kì mà ăn cua, mà là bị người khác cố ý bỏ vào.

Bên trong Hậu cung giết người vô tình, những người muốn hẳn ăn cua đơn giản là muốn để người khác nghĩ là hẳn tự mình vô ý ăn phải cua mà

chết, không nghĩ rằng hắn lại kiên cường như thế, thân thể suy yếu mà sau khi ăn xong con cua lại không chết chỉ là bệnh tình trở nên nặng hơn.

Bọn thái giám nhất tề nói là hắn lỡ ăn cua, mà lúc đó hắn đang hấp hối, căn bản không thể tự minh bạch cho chính mình, hoàng đế lợi dụng sự thất trách này mà đem toàn bộ thái giám xử tử, nhưng hắn biết bọn thái giám chẳng qua là bị người khác sai khiến, nhưng kẻ phía sau giật dây lại nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật.....

Khẽ thở dài, trong khóe mắt hiện lên một thân ảnh bạch y, Nam Cung Quyết phút chốc hoàn hồn, lạnh quát: “Người nào?” Đồng thời thân ảnh Nam Cung Quyết cũng đã di chuyển ra bên ngoài cửa sổ, nhanh như chớp, mạnh mẽ đem chướng phong đánh về phía trước, rất nhanh đánh tới trước mặt thân ảnh bạch y.....

Thân ảnh bạch y không ai khác chính là Lạc Mộng Khê, cảm nhận được phía sau có một luồng lãnh khí đánh úp lại, Lạc Mộng Khê quay đầu lại, khi thấy một chướng sắp đánh trúng người nàng, nàng đột nhiên xoay người xuất chưởng về phía Nam Cung Quyết.

Chỉ nghe: “Phanh!” Một tiếng vang lên, hai người đều bị chấn động lùi về sau bốn, năm bước rồi mới dừng lại, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, ngay lập tức liền khôi phục dáng vẻ bình thường.

“Là người!” Lạc Mộng Khê vừa đứng vững, một giọng nói thâm trầm vang lên làm người ta không nghe ra được cảm xúc của người đối diện.

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn về phía giọng nói mới truyền đến, thoáng sửng sốt, bạch y nam tử dưới ánh trăng theo gió nhẹ bay, anh tuấn tiêu soái, chân mày tựa tranh thủy mặc, chỉ là đôi mắt ánh lên tia bệnh trạng, con ngươi đen láy trong suốt, sáng như ngọc, lại giống như vực thăm thâm sâu, mũi cao thẳng, môi mỏng hoàn mỹ khẽ nhếch lên, cười mà như không cười, thực nhạt, nhưng lại mang theo mị lực hấp dẫn.

Ánh trăng nhàn nhạt, xung quanh Nam Cung Quyết được bao bọc bởi một tầng ánh trăng mờ nhạt lung linh, nhìn hẵn tựa như tiên nhân hoàn mỹ, xuất thần. Gió nhẹ thổi qua, cách đó không xa, những chiếc lá xanh biếc rơi xuống, phiêu diêu lả tả rơi xuống bả vai Nam Cung Quyết, bỗng nhiên thấy hẵn thực tao nhã, nhưng ánh mắt Lạc Mộng Khê chỉ là chột lóe lên rồi biến mất, cảm nhận được ánh mắt kẻ khác không đổi vẫn lạnh như băng lại vô cùng sắc bén....

Một tay nam tử lấy mũi kiếm giấu trong vỏ trường kiếm, không để lộ tài năng, nếu chỉ nhìn bề ngoài, không người nào biết hẵn có bao nhiêu trí mạng!

Hơi thở vương giả cường thế hỗn pha lẫn với mùi đàn hương nhàn nhạt bay vào trong mũi, khóe mắt Lạc Mộng Khê trầm xuống: hẵn chính là người ban ngày ở ngoài thành ngồi trong nhuyễn kiệu mà ta gặp, cũng chính là Lạc vương gia Nam Cung Quyết!

Đột nhiên, Nam Cung Quyết biến sắc, vội dùng khăn lụa che miệng một trận ho khan kịch liệt vang lên. Không lâu sau, Nam Cung Quyết cũng dừng ho, chậm rãi dùng khăn lụa lau miệng, bờ môi hẵn thập phần tái nhợt, sắc mặt cũng đỏ ửng khác thường.....

“Hoa Đào lao” Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, hai mắt tự nhiên lóe sáng: Thiếu Lâm tự ngọa hổ tàng long, dùng nội công tâm pháp chữa không ít các loại bệnh, nhất là Tẩy Tủy Tinh, bất luận thân thể trúng loại độc mãn tính nào, chỉ cần luyện thành Tẩy Tủy Tinh, liền có thể đem độc bức ra khỏi người.

Nhưng, vì sao Nam Cung Quyết ở Thiếu Lâm tự tu dưỡng đã năm năm, mà bệnh tình trong người không có chữa khỏi.....

“Người là ai, ban đêm xông vào Lạc vương phủ có mục đích gì?” Giọng chất vấn lãnh như băng truyền vào tai, Lạc Mộng Khê trong phút chốc hoàn

hồn, nhìn về phía Nam Cung Quyết, ánh mắt từ nghi hoặc chuyển sang khiêu khích: “Trong lời nói có bản lĩnh, người tự mình tìm hiểu đi!”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ai Sắp Đặt Ai

Edit : Gió Lạc

Beta : kun'xih

“Hôm nay, ta có việc quan trọng nên đi trước một bước, ngày khác có thời gian nhất định sẽ đến thăm hỏi!” Lạc Mộng Khê nói lời khách sáo, xoay người muốn rời đi.

“Chậm đã, Lạc vương phủ không phải là nơi người nói đến là đến, nói đi là đi!” Giọng Nam Cung Quyết lạnh như băng đồng thời di chuyển thân ảnh đến bên cạnh Lạc Mộng Khê, đưa tay chặn trước hướng Lạc Mộng Khê đang muốn rời đi.

Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống, bàn tay giơ lên gỡ tay Nam Cung Quyết đang chặn trước mặt nàng, đang muốn thi triển thân pháp quý dị rời khỏi Lạc vương phủ. Như dự đoán, bàn tay to lớn của Nam Cung Quyết rời khỏi mặt nàng lại ấn trên vai nàng.

Lạc Mộng Khê thân thủ rất nhanh, ngay khi bàn tay Nam Cung Quyết chạm tới vai nàng, Lạc Mộng Khê đã di chuyển về phía trước, chỉ nghe một tiếng vang lên: “Tê”. Quần áo trên người Lạc Mộng Khê đã bị xé hơn phân nửa, lộ ra da thịt bên trong trắng tựa như tuyết.....

Hiển nhiên không ngờ tới sự việc lại trở nên như vậy, nhìn áo quần rách rưới, đôi mắt Lạc Mộng Khê bùng lên một tia lửa giận, Nam Cung Quyết hơi sừng sốt, đang muốn nói gì đó, Lạc Mộng Khê đã nhanh như chớp vung bàn tay mềm mại lên hướng phía Nam Cung Quyết, rất nhanh lôi áo choàng trên người Nam Cung Quyết xuống.

Cổ tay khê lật, bay lên mang theo áo choàng mạnh mẽ ra đòn tấn công buộc Nam Cung Quyết phải lùi về sau mấy bước, thừa lúc Nam cung Quyết lùi về sau để lộ ra khe hở, Lạc Mộng Khê khoác áo choàng nhanh chóng rời đi.....

“Ha ha ha..... “ Một tiếng cười đột nhiên truyền vào tai, Nam Cung Quyết sắc mặt lãnh đạm: “Xuất hiện đi, bốn vương sớm biết người đã đến rồi!”

Nam Cung Quyết vừa dứt lời, một thân ảnh màu lam từ trên cây nhảy xuống, típ tục cười nói: “Ha ha ha....Vừa rồi ta buồn cười muốn chết, không thể tưởng tượng được người thâm trầm lãnh đạm, thái sơn có sụp đổ trước mắt cũng không có khả năng làm Lạc vương Nam Cung Quyết biến sắc, vậy mà cũng có khi.....”

“Người cười đủ chưa?” Giọng điệu Nam Cung Quyết vẫn như trước, lạnh như băng.

“Đủ đủ.....” Tên nam tử áo lam đang tính trêu chọc thêm vài câu, đột nhiên chân mày nhíu lại, cúi xuống ôm thắt lưng: “Thực xin lỗi, cười làm sốc hông.....!”

“Lạc vương gia, vừa rồi người đối với nữ tử kia có chút khác biệt a!” Con người nam tử áo lam hơi lóe lên, khoe miệng nhếch lên một chút nhưng không có ý tốt: “Võ công người trên nàg một bậc, muốn bắt nàg là chuyện dễ dàng, nhưng người chẳng những không bắt nàg, mà ngược lại còn cho nàg đoạt đi áo choàng của người.....”

“Lưu Vân, đi điều tra nữ tử vừa rồi, trong vòng ba ngày, phải điều tra rõ tất cả những chuyện có liên quan đến nàg!” Ánh mắt Nam Cung Quyết trầm xuống, buông ra khẩu khí lạnh như băng không có độ ấm.

“Vâng, Vương gia!” Trong không khí truyền đến một tiếng trả lời cung kính, một cơn gió nhẹ đi qua, tất cả quay về yên tĩnh.

Không để ý tới nam tử áo lam đang lải nhải, Nam Cung Quyết đi về phía phòng ngủ của mình. Nam Cung Quyết không để ý đến hắc hắc, hắc hắc cũng không giận, đi theo sau Nam Cung Quyết tự nói một mình: “Nam Cung Quyết, người vừa rồi không có suy nghĩ, vị trí người đứng lúc này che hết tầm nhìn của ta, quần áo của vị cô nương kia bị người xé rách, mà ta cái gì cũng chưa nhìn được.....” (GL: đề tiện nhi >.<”)

Nam Cung Quyết bước vào trong phòng, ngồi vào bàn tự rót cho mình chén trà: “Bắc Đường Diệp, người không ở Kỳ Thiên quốc của người làm Hoàng tử, hưởng thụ vinh hoa phú quý, lại chạy đến Thanh Tiêu quốc làm gì?”

Bắc Đường Diệp thở dài, ngồi đối diện với Nam Cung Quyết, không chút khách khí cũng tự mình châm trà: “Kỳ Thiên quốc, quốc thái dân an, mỗi ngày ở trong hoàng cung đều không có thú vị, nghĩ ở chỗ người có trò hay, nên ta liền đến đây...”

Đột nhiên, Bắc Đường Diệp như nghĩ tới cái gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía Nam Cung Quyết, ánh mắt nghi hoặc: “Nam Cung Quyết, người sẽ không giở trò quái gì trong áo choàng chứ, nên vừa rồi mới để nữ tử kia rời đi, cũng để nàng đoạt áo choàng của người mang đi.”

Lại nói đến, sau khi Lạc Mộng Khê khoác áo Nam Cung Quyết rời khỏi Lạc vương phủ, vội vàng chạy về phía trước, ánh mắt tràn đầy giận dữ, nàng căn bản tính đi Cảnh vương phủ, không nghĩ tới, khi đi ngang qua Lạc vương phủ lại bị Nam Cung Quyết phát hiện.

Nhưng, điều khiến Lạc Mộng Khê khó hiểu chính là, nàng thi triển thân pháp rất nhanh và quái dị, tuy rằng trong kinh thành này cao thủ nhiều như mây, nhưng người có thể phát hiện hành tung của nàng thì không nhiều, vì sao khi đi qua Lạc vương phủ lại bị Nam Cung Quyết phát hiện, điều đó cho thấy Nam Cung Quyết không phải nhân vật tầm thường.....

Sau khi chạy được một đoạn khá xa, Lạc Mộng Khê quay đầu nhìn phía sau, trong vòng trăm mét không có một bóng người, trong lòng thở nhẹ ra, cuối đầu nhìn quần áo bị xé hơn phân nửa, càng nhìn Lạc Mộng Khê càng giận: “Nam Cung Quyết đáng ghét, ta nhất định không tha cho người.....”

Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết so qua vài chiêu, nhưng nàng đã biết võ công của Nam Cung Quyết hẳn là phải trên nàng, nếu không, khi nàng thi triển thân pháp thì Nam Cung Quyết sẽ không giữ lấy vai của nàng, còn xé rách quần áo nàng.....

Nếu là bình thường thì Lạc Mộng Khê sẽ không mặc quần áo người khác, nhưng vừa rồi là tình huống đặc biệt, nếu nàng không khoác áo Nam Cung Quyết thì nàng sẽ phải mặc quần áo rách nát trở về.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lại cúi đầu nhìn trang phục của mình, bất đắc dĩ thở dài: không thể mang bộ dạng này mà đi Cảnh vương phủ điều tra được, quên đi, trước mắt trở về phủ đã, ngày mai mới đi điều tra chân tướng sự việc.....

Một mùi đàn hương có thể làm lòng người thanh thản bay vào mũi, Lạc Mộng Khê hơi sửng sốt, cúi đầu ngửi chiếc áo choàng: Nam Cung Quyết ở Thiếu lâm tự tu dưỡng nhiều năm, thế nhưng quần áo cũng tỏa ra mùi đàn hương ư.....

Đột nhiên, Lạc Mộng Khê nghĩ tới cái gì đó, mí mắt nhếch lên, ánh mắt hiện lên một tia ngưng trọng: nếu sự thật là như vậy thì Nam Cung Quyết người quả là thông minh.....

Bỗng nhiên xuất hiện một gã ám vệ của Lạc vương phủ, chạy như điên, ước chừng một nén nhang qua đi, ám vệ đã đến trước một tòa nhà, mâu quang ánh lên một tia sáng tỏ, ám vệ ngẩng đầu nhìn về phía tòa nhà, lại nhìn lên bảng hiệu, sửng sờ: Tiệm cầm đồ!

Trong nháy mắt, sau khi tim hết đập mạnh, loạn nhịp, ám vệ nghiêng người bước vào cánh cửa còn chưa đóng, ở phía sau quầy hàng, ám vệ chỉ thấy áo choàng của Nam Cung Quyết được một lão nhân bỏ vào trong rương.

Ám vệ nhanh tay lẹ mắt, thoát cái đoạt lấy áo choàng trong tay lão nhân kia: “Áo choàng này đáng giá bao nhiêu bạc?”

“Mười.....Mười hai.” Ám vệ một thân hắc y, toàn thân tản ra hàn khí, dọa lão nhân kia lạnh run.

Một khối bạc sáng chói hiện lên, thân ảnh ám vệ đã di chuyển ra ngoài, trong không trung truyền tới một giọng nói lạnh băng: “Đây là mười hai lượng bạc, ta chuộc áo choàng này!”

Khi thân ảnh ám vệ đã biến mất ở đằng xa, một thân ảnh bạch y uyển chuyển từ một góc khuất bước ra, nhìn theo hướng ám vệ vừa đi, mí mắt Lạc Mộng Khê híp lại.

Nam Cung Quyết người quả nhiên là động tay động chân với áo choàng, cái này gọi là có qua có lại, người đã ‘Hảo tâm’ cho ta mượn áo choàng, ta cũng tặng người một phần đại lễ, từ từ hưởng thụ đi, ta tin rằng đại lễ của ta sẽ không làm người thất vọng.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệt Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thân Phận Thấp Kém

Edit : Gió Lạc

Beta : kun'xih

Lạc vương phủ

Nhìn tên ám vệ cầm áo choàng đặt trên chiếc bàn tròn, Bắc Đường Diệp không chút khách khí ở giữa phòng Nam Cung Quyết cười to: “Áo choàng này ít nhất cũng đáng giá ngàn lượng bạc, nhưng nàng chỉ trả mười hai lượng bạc, thật không biết nàng có nhìn ra giá trị của cái áo này hay không, hay là cố ý làm như vậy, Nam Cung Quyết xem ra lần này người gặp đối thủ rồi.....”

“Nam Cung Quyết, nữ tử kia phát hiện ra bí mật trong áo choàng của người, người của người sẽ không tìm được nàng!” Ánh mắt Bắc Đường Diệp hiện lên tia thích thú vui sướng khi người khắc gặp nạn.

Nam Cung Quyết sắc mặt vẫn vậy: “Chuyện này người có thể yên tâm, chỉ cần bốn vương muốn, tất cả những gì liên quan đến nàng bốn vương đều có thể điều tra được!” Giọng nói lạnh như băng nhưng không che giấu được sự tự tin.

Đột nhiên, trong đôi mắt Bắc Đường Diệp có vẻ không được tự nhiên: Bắc Đường Diệp thân là Tứ hoàng tử của Kỳ Thiên quốc, đã gặp qua vô số mỹ nhân, đối với những đồ vật đẹp mà hần muốn thì hần không có sức chống cự, nhưng hần lại thừa nhận, dưới ánh trăng khuôn mặt nàng bị che đi, thân hình uyển chuyển, hần từng thấy rất nhiều mỹ nhân nhưng không ai thanh cao thoát tục như nàng, làm cho người ta vô thức bị nàng hấp dẫn.

Nhưng, khiến cho Bắc Đường Diệp giật mình không phải bởi khí chất vượt trội của nàng, mà là ánh mắt sắc bén của nàng, hơi thở kiên cường, cùng với bản lĩnh cao siêu không kém Nam Cung Quyết bao nhiêu, nàng cao ngạo, lạnh lùng, điều này không cần phải chứng minh: nàng cũng không phải hạng người tầm thường.....

Còn có, Nam Cung Quyết tuần mỹ vô song, tất cả nữ tử thấy hấn sẽ nhất mực si mê, tuy rằng nữ tử kia thấy hấn cũng có chút ngây người, nhưng Bắc Đường Diệp có thể thấy rõ, nàng đối với hấn chỉ có thương thức, chứ không có một chút si mê ái mộ nào.....

Bắc Đường Diệp ngẩng đầu nhìn về phía Nam Cung Quyết đang trầm tư, khóe miệng nhếch lên nhưng không có ý tốt, ‘Hảo tâm’ đề nghị: “Nam Cung Quyết, ta biết lần này ngươi về kinh là dốc tâm làm việc, cố gắng hoàn thành tốt, không bằng nữ tử kia giao cho ta xử lý.....”

Nam Cung Quyết nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà: “Bắc Đường Diệp, ý tốt của ngươi bốn vương xin nhận, nếu nữ tử này hướng về bốn vương, bốn vương sẽ cùng nàng xử lý chuyện này, không nghĩ sẽ làm phiền người khác.....”

Nhưng Bắc Đường Diệp lại phản bác: “Nam Cung Quyết, ngươi và ta còn cần gì phải khách khí như vậy, chuyện của ngươi cũng là chuyện của ta thôi.....”

“Nhanh nín thở” Một mùi hương quái dị bay vào trong mũi, ánh mắt Nam Cung Quyết thay đổi, vẻ mặt ngưng trọng che kín nét tuần mỹ: “Áo choàng bị người khác động tay động chân.....”

Bắc Đường Diệp cũng là cao thủ, lời Nam Cung Quyết còn chưa dứt, hấn đã ngưng hô hấp, ánh mắt sắc bén nhìn về phía áo choàng đặt trong hộp kia, từ trong áo choàng, một cổ hương tựa khói chậm rãi toát ra.....

Không lâu sau khói nhẹ tan hết, trong phòng có điều gì không ổn, Nam Cung Quyết cùng Bắc Đường Diệp vẫn không hô hấp: “Người đâu đem áo choàng này thiêu hủy!”

“Từ từ!” Bắc Đường Diệp bước nhanh về phía áo choàng: “Ta muốn xem áo choàng này có chỗ nào kì quái!”

Nam Cung Quyết đang muốn ngăn cản, Bắc Đường Diệp đã bước tới chạm vào áo choàng, ngay lúc hần vừa chạm vào áo choàng, trong nháy mắt một cỗ hơi nóng cùng mùi hương quái dị hướng mặt mà bay đến, Bắc Đường Diệp trong lòng kinh hãi, vội vàng lắc mình tránh né.

Tuy rằng tốc độ của Bắc Đường Diệp rất nhanh, nhưng vẫn bị cỗ hơi nóng dính vào tay áo, nhất thời, một mảng áo trắng bị hơi nóng làm cho biến thành màu lam.....

“Có cơ quan rất tinh xảo!” Nhìn trong hộp có vài cây nhỏ, Bắc Đường Diệp không nhìn được tán thưởng, đang muốn cẩn thận nghiên cứu một chút, đột nhiên các cây nhỏ tản ra: “Vèo vèo vèo!” Nhánh cây đi qua nơi nào đồ trang trí nơi đó đều bị đập nát.....

Sau khi tất cả trở lại yên ắng, Bắc Đường Diệp nhìn về phía Nam Cung Quyết đầy mắt hiện lên một tia ngưng trọng cùng vui sướng khi người khác gặp họa: “Nam Cung Quyết lần này người thật sự gặp được đối thủ rồi , nhưng ta tin tưởng năng lực của người hần sẽ không thể thua nàng!”

Nam Cung Quyết không nói gì, hơi nghiêng người, nhìn về ánh trăng xa xa ngoài cửa sổ, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh thanh cao thoát tục kia, lại dùng mạn sa che đi dung nhan, nhưng đôi mắt lại sâu thẳm càng nhìn càng bị lôi cuốn: Người đến tốt cùng là ai?

Khi Lạc Mộng Khê trở lại phủ, liền ngủ li bì suốt cả đêm, lúc bình minh mới tỉnh dậy, tinh thần sáng khoái.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, Băng Lam dọn đồ ăn lên: “Tiểu thư, người dùng bữa trước, nô tỳ đi làm việc!”

Nhìn đám cỏ hoang mọc cao bằng nửa người, Lạc Mộng Khê gật đầu: “Người đi vào sân làm cỏ trước, ta cơm nước xong sẽ đi giúp người sau.....”

“Tiểu thư, nô tỳ hôm nay phải đi vào trong viện giúp Tam thiếu gia.....” Băng Lam nhỏ giọng trả lời: “Nô tỳ đi trước, tiểu thư, người dùng cơm đi.....”

“Người là nha hoàn của ta, chuyện của sân mình không làm, vì sao lại muốn đi giúp người khác, làm công việc của người đi!”

Nói như vậy, quản gia tổng quản của Lạc phủ giao cho các nha hoàn phụ trách sân của mình, nếu làm xong thì liền nghỉ ngơi, Băng Lam là nha hoàn của nàng, chuyện sân mình làm chưa xong lại bị sai đi làm sân khác, thật là khinh người quá đáng! Khó trách tiểu viện này cỏ dại lại mọc cao như vậy.

Mâu quang Lạc Mộng Khê trầm xuống: “Băng Lam, hôm nay có xảy ra chuyện gì người cũng không phải đi, ở lại nơi này.....”

“Nhưng quản gia hắt sẽ.....”

“Nếu quản gia hỏi người, người kêu hắt tới đây tìm ta!” Giọng điệu của Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống, làm cho người ta không biết dụng ý trong lời nói của nàng.

Băng Lam ngẩng đầu lên, đang muốn nói gì đó, lại thấy toàn thân Lạc Mộng Khê phát ra hơi thở lạnh như băng, lời nói tới miệng, Băng Lam nuốt ngược trở vào: Đại tiểu thư bây giờ không còn giống như Đại tiểu thư trước kia.....

Quả nhiên, đúng như Lạc Mộng Khê dự đoán, một lúc sau, quản gia Lạc phủ nổi giận bước vào chỗ Lạc Mộng Khê cùng Băng Lam: “Băng Lam, Băng Lam, người ra đây cho ta!”

“Vương quản gia!” Băng Lam lo sợ từ trong phòng chạy ra, cúi đầu xuống, giống như một tiểu hài tử làm sai đang chờ trách phạt.

Vương quản gia lớn tiếng răn dạy: “Người ở chỗ này làm gì, còn không mau đi làm việc! Nếu Tam thiếu gia trở về mà người không làm xong công việc, một ngày người không được ăn cơm!”

“Vương quản gia, Băng Lam là nha hoàn của ta, vì sao phải đến nơi của Tam đệ làm việc?” Lạc Mộng Khê từ trong thán nhiên bước ra, giọng điệu bình tĩnh, làm người ta không nhìn ra dụng ý trong lời nói của nàng.

Vốn tưởng rằng quản gia cũng sẽ nể mặt Lạc Mộng Khê, không ngờ, Vương quản gia hừ lạnh một tiếng, giọng nói mang theo vẻ khinh thường: “Lạc Mộng Khê, thân người người còn lo chưa xong, còn ở đó mà đi quan tâm người khác, việc ta phân cho nàng, nàng đều phải làm.....”

Lúc này Lạc Mộng Khê hoàn toàn hiểu được, thân phận của nàng ở đây vô cùng nhỏ bé, giống như nha hoàn, khó trách bàn tay nàng lại có nhiều vết chai sần, thì ra là do làm việc mà, trong lòng khẽ thở dài: không thể tưởng tượng được trước kia Lạc Đại tiểu thư phải sống như thế này.....

“Vương quản gia, xảy ra chuyện gì?” Một giọng nam cao ngạo truyền vào tai, sắc mặt Băng Lam thay đổi, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Lạc Mộng Khê.

Một gã tuổi xấp xỉ Lạc Mộng Khê, đầu đội Ngọc Quan tím, thân nam tử y phục cẩm hoa xuất hiện trước mắt mọi người, tướng mạo tuấn mỹ, mặt đang mỉm cười, ánh mắt lộ rõ tia lạnh lùng cùng ngoan độc chứng tỏ rằng: Hẳn không phải người tốt.

Phía sau nam tử có vài nha hoàn theo sau, trong tay bưng khay, mâm, nhìn về phía Lạc Mộng Khê, tên nam tử đáy mắt hiện lên một tia cổ quái mang theo ý cười nhạo: “Thì ra là Đại tể, như thế nào, Đại tể đang mệt mỏi, không muốn làm việc sao?”

Khi nói chuyện, Lạc Tử Quận đã đi đến trước mặt Lạc Mộng Khê, nhìn Lạc Mộng Khê một lượt từ trên xuống dưới thăm đánh giá, ý cười ở đáy mắt ngày càng sâu: “Vương quản gia, nếu Đại tể mệt mỏi, không cần phải miễn cưỡng làm việc, chỉ bằng cho nàng nghỉ ngơi một ngày, để Băng Lam hầu hạ nàng!” Giọng điệu thật giống như mình là chúa cứu thế, ban ân huệ cho Lạc Mộng Khê.

“Vâng, Tam thiếu gia!” Ngay khi Băng Lam đang buồn bực không biết vì sao hôm nay Lạc Tử Quận đột nhiên đến đây thì Lạc Tử Quận đã mở miệng: “Đại tể, Tam đệ vừa cách thủy bát canh thuốc, giải trừ mệt nhọc, nếu Đại tể thấy mệt, uống hết bát canh thuốc rồi nghỉ ngơi!”

Lạc Tử Quận khoác tay áo nhẹ nhàng cười, một tiểu nha hoàn lập tức hiểu ý, cầm trong tay cái khay, đem đến trước mặt Lạc Mộng Khê: “Đại tiểu thư thỉnh dùng!” Giọng điệu như ra lệnh cho Lạc Mộng Khê phải đem bát thuốc uống cạn.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Gieo Gió Gặp Bão

Edit : Gió Lạc

Beta : kun'xjh

Ánh mắt lạnh lùng của Lạc Mộng Khê nhìn một lượt những người ở đây, ngoại trừ Băng Lam, những người khác đều dùng ánh mắt hèn mọn, khinh thường để nhìn nàng, mơ hồ còn mang vẻ vui sướng khi người khác gặp họa, cứ như đang chờ nàng bị bẻ mặt.

Lạc Mộng Khê không tiếng động hừ lạnh: Ta cũng không phải là Lạc Đại tiểu thư trước kia, yếu đuối vô lực mặc các người có thể ức hiếp khi dễ.....(GL: Đúng roài đó >.<)

“Đại tiểu thư, nô tỳ còn phải làm việc, người mau uống thuốc đi!” Tiểu nha hoàn nhú mày, trong giọng nói có vẻ không còn kiên nhẫn.

Đột nhiên mi mắt Lạc Mộng Khê nhếch lên, đôi mắt chợt sáng lên rồi biến mất để lộ hàn khí kỳ dị, dọa tiểu nha hoàn kia sợ đến run người: Này, đây là chuyện gì.....

“Vương quân gia, gia quy Lạc gia có quy định tội mạo phạm không?” Lạc Mộng Khê ngữ khí bình tĩnh, khiến người nghe không biết nàng có dụng ý gì.....

Vương quân gia không biết Lạc Mộng Khê đến cuối cùng muốn làm gì, liền gật đầu: “Gia quy Lạc gia, người nào mạo phạm, nhẹ thì đánh hai mươi đại bản, nặng thì trục xuất khỏi Lạc phủ.....”

“Vừa rồi vị cô nương này mạo phạm ta, Vương quản gia có thấy nàng vi phạm gia quy Lạc gia nhưng vẫn không nói gì?” Không đợi Vương quản gia kịp mở lời, Lạc Mộng Khê liền lạnh giọng nói vấn đề chính:

“Cho dù có như thế nào ta vẫn là Đại tiểu thư của Lạc gia, là chủ nhân Lạc phủ, mà vị cô nương này chỉ là một tiểu nha hoàn, nha hoàn cùng chủ tử nói chuyện, mà lại dùng loại khẩu khí này sao?”

Lạc Mộng Khê sinh ra ở thời hiện đại, theo chủ nghĩa mọi người đều bình đẳng ngang nhau, nếu không phải tình huống khó xử, nàng sẽ không dùng thân phận mà áp đặt người khác, nhưng nơi này là phủ Thừa tướng, ở đây dù là người có thân phận thấp nhất như nha hoàn cũng không xem nàng là người, nàng vì cái gì mà phải khách khí đối với bọn họ!

Một tiểu nha hoàn khác khinh thường hừ một tiếng, nhỏ giọng thì thầm: “Lạc Mộng Khê mà cũng được coi là Lạc Đại tiểu thư, cũng chỉ do một tiểu thiếp tiện nhân sinh ra mà thôi.....”

“Ba!” Lời tiểu nha hoàn còn chưa dứt, khuôn mặt trắng noãn đã quay sang một bên, máu tươi từ khóe miệng chậm rãi chảy ra, trong lúc nhất thời mọi người đều sửng sốt tại chỗ, nhìn Lạc Mộng Khê sợ hãi: không phải Lạc Mộng Khê yếu đuối vô năng, tay trái gà không chặt, mỗi ngày khi bị đám nha hoàn khi dễ chỉ biết khóc hay sao? Vì sao hôm nay nàng không giống với trước kia.....

Tiểu nha hoàn chậm rãi ngẩng đầu nhìn phía Lạc Mộng Khê, khoe mắt đầy phẫn nộ, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng: “Lạc Mộng Khê ngươi cũng dám đánh ta!”

“Ta chỉ là thay Tam đệ giáo huấn một tên cẩu nô tài không biết trời cao đất rộng như ngươi!” Lạc Mộng Khê băng quơ nhẹ nhàng nói: “Là nô tài phải tôn trọng chủ nhân mình, ngươi hôm nay mạo phạm ta, ta có thể

không so đo với người, nhưng nếu một ngày nào đó người lớn gan, không ai dám bảo đảm người có ngỗ nghịch với Tam đệ hay không!”

“Tam thiếu gia là người cao đẹp, ta tuyệt đối không ngỗ nghịch với Tam thiếu gia, nhưng Đại tiểu thư không hỏi Tam thiếu gia một tiếng liền tự ý đánh người, căn bản không đặt Tam thiếu gia trong mắt.....”

Tiểu nha hoàn còn giận không thể lẫn át nàng bèn thay đổi bộ mặt, ôm cánh tay Lạc Tử Quận làm nũng, ánh mắt cừu hận Lạc Mộng Khê nhìn Lạc Tử Quận, làm cho Lạc Tử Quận vì nàng mà báo thù.

Lạc Tử Quận nhẹ nhàng cười, mâu quang đột nhiên phát lạnh, đem nữ nhân bên cạnh ném xuống dưới đất, khiến mọi người kinh ngạc, phúi phúi chỗ vừa bị nữ nhân kia chạm vào, chậm rãi mở miệng:

“Bốn thiếu gia ghét nhất nữ nhân tự cho mình là đúng, Lạc quản gia, nữ nhân này đối với Đại tiểu thư bất kính, dựa theo gia quy Lạc gia, đánh mỗi người một trăm đại bản, đuổi ra khỏi Lạc phủ!”

“Tam thiếu gia, tha mạng tha mạng a!” Hai nữ nhân kia toàn thân phát run, quỳ trên mặt đất liên tục cầu xin tha thứ: Cho tới nay, hai người họ đều là những người tâm phúc bên cạnh Lạc Tử Quận, địa vị ở Lạc phủ không nhỏ, nếu quả thật bị đuổi ra khỏi Lạc phủ, bọn họ sẽ sống như thế nào, hưởng chi sau khi bị đánh một trăm đại bản, cái mạng của hai người bọn họ không biết có giữ được hay không.....

Lạc Tử Quận đã mở miệng không ai dám không nghe, vài tên gia đình đem hai nữ nhân rời tiểu viện, ấn trên mặt đất liền đánh.

Những âm thanh hỗn loạn đau đớn từ hai người đang bị đánh nằm trên tấm ván truyền vào tai mọi người, nhóm nha hoàn liếc nhìn nhau một cái, tất cả đều lạnh run, Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống, không ai biết nàng đang suy nghĩ cái gì, khuôn mặt tuấn tú của Lạc Tử Quận đang cười, mâu quang hơi lóe lóe, chậm rãi đi tới trước mặt Lạc Mộng Khê.

“Đại tể, hai tiểu nha đầu này ngộ nghịch, Tam đệ muốn thay người dạy dỗ, người có tức cũng nên tiêu trừ đi, uống hết bát thuốc này Đại tể có thể nghỉ ngơi!”

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Tử Quận, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng yên lặng, trong lòng thầm cười lạnh: Thì ra Lạc Tử Quận trừng phạt hai nha đầu kia, lấy lui để mà tiến, bức ta uống bát thuốc này, ta không thể trước mặt mọi người không uống.

Xem ra ở trong lòng Lạc Tử Quận, việc chinh ta so với hai mạng người còn quan trọng hơn, trước đem hai nha hoàn hấn tâm đắc nhất đem trừng phạt, tiếp theo là chinh ta, thế mà hấn không chút do dự mà hi sinh hai người kia.

Lạc Tử Quận là công tử nhà giàu, mạng người đối với hấn như chuyện đùa, đối với điều này ta nên sớm nghĩ đến, bất quá, điều này chứng minh bát thuốc này tuyệt đối có vấn đề.....

“Đại tể, làm sao vậy, chẳng lẽ không muốn uống bát thuốc này sao?” Lạc Tử Quận mỉm cười, mắt hiện lên một tia âm hiểm rồi biến mất.....

Lạc Mộng Khê biết, cho dù nàng có muốn hay không, thì nàng đều phải uống, nếu không Lạc Tử Quận tuyệt đối không bỏ qua dễ dàng: Lạc Tử Quận, nếu người đã muốn chơi, ta cũng không ngại phụng bồi người chơi đến cùng.

“Tam đệ, bát thuốc này có cái gì vậy?” Lạc Mộng Khê không chút để ý hỏi, giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng ánh mắt nhìn bát thuốc trên tay nha hoàn.

Lạc Tử Quận nhẹ nhàng cười: “Đại tể thật đa nghi, Tam đệ làm sao có thể hại Đại tể, nếu Đại tể không tin, Tam đệ uống cho người xem!” Nói xong Lạc Tử Quận cầm bát thuốc lên uống một ngụm: “Đại tể, người xem, hiện tại ta vẫn không có việc gì!”

Lạc Mộng Khê không nói gì, chậm rãi bưng bát thuốc lên, chuẩn bị uống, một đôi tay nhỏ bé vươn tới, cầm lấy bát thuốc: “Tiểu thư, để nô tỳ uống thay người!”

“Lớn mật, bát thuốc này dùng các dược liệu quý nấu thành, giá trị trăm lượng bạc, người chỉ là một nha hoàn dê tiện cũng đòi uống à!” Lạc Tử Quận chưa mở miệng, Vương quản gia đã lên tiếng răn đe Băng Lam.

Băng Lam đang muốn nói cái gì đó, Lạc Mộng Khê vỗ nhẹ tay nàng, ý bảo nàng không cần lo lắng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lạc Tử Quân: “Phật nói, nói dối dạ dày thối rửa, ta tin tưởng Tam đệ sẽ không vì chính ta mà dạ dày bị thối rửa!”

“Đó là, đó là.....” Giống như người nói dối bị vạch trần, mâu quang Lạc Tử Quận có chút mất tự nhiên.

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu uống hết bát thuốc, Băng Lam nhìn nàng lo lắng còn những người khác thì vui sướng khi người khác gặp họa.

Lạc Tử Quận lo lắng sốt ruột đi qua đi lại trước cửa xa hoa, khi thấy gã sai vặt được phái đi giám sát Lạc Mộng Khê trở về, đáy mắt tràn ngập chờ đợi hỏi: “Thế nào, Lạc Mộng Khê có phát tác gì không?”

Bát thuốc kia chính là cực phẩm dược, hẳn phải tốn rất nhiều công sức mới có được, chỉ cần Lạc Mộng Khê uống vào, cam đoan nàng sẽ đau đến nổi nằm trên mặt đất ba ngày ba đêm, thứ mà Lạc Tử Quận muốn nhìn thấy chính là Lạc Mộng Khê bị hấn chinh đến chết đi sống lại.

“Bẩm Tam thiếu gia, Lạc Mộng Khê đang ở trong phòng nghỉ ngơi, nhưng mà nơi đó thực sự im lặng, không phát sinh chuyện gì đặc biệt cả!” Gã sai vặt trả lời làm cho Lạc Tử Quận tâm sinh khó hiểu: Sao lại thế này? Chẳng lẽ thuốc kia không có tác dụng, không đúng dựa theo công hiệu của loại dược này, hẳn cũng không sai biệt lắm.....

Đang nghi hoặc, một trận đau đớn kịch liệt trong bụng truyền đến, Lạc Tử Quận không chịu nổi, Lạc Tử Quận không hề để ý tới hình tượng đau đớn nằm sấp trên mặt đất thở hổn hển nói: “Đau chết mất, mau..... Nhanh đi mời đại phu.....”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Chân Tướng Như Thế Nào

Edit : Gió Lạc

Beta : kun'xih

Mặc dù Lạc Mộng Khê đang ở trong phòng, nhưng nhất cử nhất động bên ngoài nàng đều nắm rõ, tiếng bước chân dồn dập cùng thanh âm trách mắng nha hoàn của Vương quản gia truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê lạnh lùng cười: xem ra độc của Lạc Tử Quận đã phát tác.....

Nếu vừa rồi Lạc Mộng Khê không lén trao đổi hai bát thuốc kia, thì người hiện tại bị trúng độc sẽ là nàng, chẳng qua Lạc Tử Quận là do chính thất sinh ra, lại là con trai độc nhất của Lạc Thừa tướng, gia chủ Lạc gia tương lai, hẳn trúng độc, tất cả mọi người đều quay quanh hắn.

Lạc Thừa tướng vì hắn mà mời đại phu tốt nhất đến giải độc, chỉ cần độc hắn hạ không phải là kịch độc thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Lạc Mộng Khê ở trong Lạc phủ thân phận thấp kém, nha hoàn, nô bộc, tất cả đều khi dễ nàng, nếu người trúng độc là nàng, chắc chắn mọi người sẽ không quan tâm, bọn hạ nhân lòng dạ ác độc không chừng con nguyên rủa nàng chết sớm một chút, mời đại phu giải độc cho nàng chỉ có thể là mơ.

Lạc Mộng Khê tuy chỉ là do tiểu thiếp sinh ra, nhưng dù sao nàng cũng mang họ Lạc, là Lạc phủ Lạc Đại tiểu thư, theo lí thuyết thì địa vị của nàng ở Lạc phủ cũng không thấp, gần với Lạc Tử Hàm và Lạc Tử Quận, nếu không thì cũng ngang với Lạc Thái Vân kia, cũng có thể ở Lạc phủ mà kiêu ngạo.

Lạc Mộng Khê bị người ta khi dễ chẳng qua vì mẫu thân mất sớm, phụ thân không quan tâm tới nàng, đem nàng đưa vào phế viện, mặc cho nàng tự sinh tự diệt, vì vậy mới khiến cho bọn hạ nhân ở đây khinh thường, làm khó dễ nàng.

Lấy thân phận Lạc Mộng Khê hiện tại, ra vào chỗ này cũng không quá thuận tiện cho lắm, muốn điều tra về cái chết của Lạc Đại tiểu thư và báo thù cho nàng sẽ rất khó khăn, nếu địa vị của Lạc Mộng Khê ở Lạc phủ được khôi phục, việc điều tra kia sẽ dễ dàng hơn.

Chẳng qua, mọi người đã quen với thân phận thấp kém của Lạc Mộng Khê ở Lạc phủ, nếu nàng muốn trong thời gian ngắn mà thay đổi cục diện, nhất định phải sử dụng chiêu hiểm, kiếm đi một đường.

Lạc Tử Quận trúng độc, cả Lạc phủ đều vây quanh hẳn, tất nhiên không còn có người rảnh rỗi mà tìm Lạc Mộng Khê gây phiền toái, cho nên Lạc Mộng Khê có thể sống yên lặng vài ngày.

Nhưng mà, vài ngày này, Lạc Mộng Khê cũng không thực sự nhàn rỗi, tập trung suy nghĩ, vạch ra kế hoạch, nếu kế hoạch này có thể thuận lợi hoàn thành, thì thời gian nàng điều tra rõ chân tướng và báo thù cho Lạc Đại tiểu thư càng ngắn.

Trong thư phòng Lạc vương phủ, bạch y Nam Cung Quyết ngồi bên cửa sổ đọc sách, bên phía tay trái đặt một tách trà, hơi nóng lượn lờ chuyển động, khiến cả thư phòng tràn ngập hương trà.

Bên ngoài cửa sổ thư phòng là một mảnh ao nhỏ, sau giờ Ngọ ánh sáng rọi xuống từng đợt nước lăn tăn trên mặt hồ, phản chiếu ánh kim quang, ánh mắt Nam Cung Quyết như tiên nhân hoàn mỹ, xuất trần, cũng không che dấu được hơi thở vương giả, mâu quang trong suốt lạnh lùng sắc bén.

“Nam Cung Quyết, hôm nay đã là ngày thứ ba, người của người có tìm được nữ tử kia không?” Giọng nói quen thuộc vang lên, cửa thư phòng bị

đẩy ra, thân ảnh màu lam Bắc Đường Diệp đẩy cửa tiến vào.

Trong phòng tràn ngập hương trà, Bắc Đường Diệp hít sâu mấy hơi, ánh mắt sáng lên, rất nhanh hướng phía bàn Nam Cung Quyết đang ngồi, giọng bất mãn nói thầm: “Nam Cung Quyết, người thật là không biết suy nghĩ, có thứ tốt không cùng bằng hữu chia sẻ, lại một mình độc chiếm!”

Bắc Đường Diệp ngồi đối diện Nam Cung Quyết không chút khách khí nâng ấm trà rót cho mình một chén: “Nam Cung Quyết, người còn chưa trả lời ta, có điều tra được tin tức gì về nữ nhân kia không?”

Nam Cung Quyết thoát nhìn ôn thuận, nhưng ánh mắt lại sắc bén lạnh như băng vẫn nhìn vào cuốn sách, lạnh giọng trả lời: “Người của bốn vương đều có thực lực, người khác không biết, chẳng lẽ người còn không rõ sao, chỉ cần đến thời gian bốn vương quy định, bất luận chuyện có khó khăn như thế nào, bọn họ đều có thể thuận lợi hoàn thành.”

Bắc Đường Diệp uống liền vài chén trà, Nam Cung Quyết thản nhiên uống hết số trà còn lại, liếc nhìn Bắc Đường Diệp một cái: “Bắc Đường Diệp, ở Kỳ Thiên quốc ngay cả trà cũng không có sao?”

Bắc Đường Diệp buông chén trà trong tay xuống, giống như hương trà còn vương vấn: “Kỳ Thiên quốc, trà nhiều vô kể, nhưng loại trà này thì hiếm thấy, mỗi năm chỉ có vài cân, có tiền cũng không thể mua, trong hoàng cung Kỳ Thiên quốc thật ra có nửa cân, nhưng đó là phụ hoàng dùng để chiêu đãi khách quý.....”

Nam Cung Quyết một lần nữa di chuyển ánh mắt tới quyển sách: “Nếu người đã thích, khi người quay về Kỳ Thiên quốc, bốn vương tặng người vài cân.....”

“Phốc!” Nam Cung Quyết còn chưa dứt lời, trà trong miệng Bắc Đường Diệp liền bị phun ra: “Khụ khụ khụ.....Người đưa ta.....Vài cân thiệt hay giả? Người không lẽ có nhiều trà như vậy ư?”

Đối với sự ngạc nhiên của Bắc Đường Diệp, Nam Cung Quyết làm như không thấy, Nam Cung Quyết thoát nhìn có vẻ ôn nhu, nhưng ánh mắt sắc bén vẫn cứ nhìn chằm vào cuốn sách, Bắc Đường Diệp đang muốn nói gì đó, đột nhiên một gã ám vệ xuất hiện ở giữa thư phòng: “Khởi bẩm vương gia, về thân thể và những gì liên quan đến nữ tử kia thuộc hạ đã điều tra rõ!”

Buổi chiều mặt trời ngã về tây, Nam Cung Quyết đứng trước cửa sổ, nhìn về phía xa bên ngoài cửa sổ, trời chiều dường như trở nên sáng chói hơn, xung quanh hẳn được bao bọc bởi một tầng màu vàng, xa xa nhìn lại, Nam Cung Quyết tuần mỹ tựa tiên nhân.

Nghĩ đến tất cả những gì mà ám vệ báo cáo lúc này, Nam Cung Quyết nhú mày, hơi thở vương giả vây quanh hẳn, trong suốt sâu xa càng nhìn càng sâu.

Hắn từng tưởng tượng rất nhiều lần về thân phận Lạc Mộng Khê, như thế nào cũng không nghĩ tới, nàng chính là người mà cả kinh thành từ lâu đang bàn tán Thừa tướng phủ trưởng nữ Lạc Mộng Khê.

Dân chúng nói nàng ích kỷ, tham lam, tâm địa ác độc, mơ làm Cảnh vương phi, rải lời đồn nàng hãm hại chính muội muội mình.....

Lạc Mộng Khê là người như thế nào đến tột cùng Nam Cung Quyết cũng không rõ, nhưng hẳn biết chuyện Cảnh vương gia dùng Lạc Mộng Khê để giải độc là sự thật, Nam Cung Quyết chưa từng gặp qua Lạc Tử Hàm, nhưng đã thấy qua Lạc Mộng Khê: nàng là một nữ tử cao ngạo sẽ không thể nói dối, nàng mang mặt nạ che mặt, để che khuất dung nhan bị cực độc làm cho trở nên xấu xí.....

Lạc Mộng Khê tuy là trưởng nữ, nhưng ở phủ Thừa tướng cũng có thể nói là người vô hình, nếu không phải có tín vật của Cảnh vương gia, kinh thành căn bản không biết có sự tồn tại của Lạc Mộng Khê.

Bất quá, Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết giao thủ, hẳn có thể thấy được Lạc Mộng Khê cùng lời đồn đãi không giống nhau.....

“Khởi bẩm Vương gia, phủ Thừa tướng phái người đưa tới thiệp mời, thỉnh Vương gia đến phủ một chuyến!” Quản gia đứng ở trước cửa thư phòng nói, cung kính bẩm báo, trong lòng lại âm thầm thở dài:

Vương gia lần này trở về nhiều lắm là ba ngày, nhưng lại thu được rất nhiều thiệp mời của các viên quan triều đình, đều mời hẳn đến phủ một chuyến.

Lần này Vương gia quay về kinh chỉ vì một sự kiện, trừ việc đó ra, không lòng dạ nào mà để ý tới chuyện khác, việc thiệp mời, đều là giao cho ta xử lý, xem ra lần này Thừa tướng phủ gửi thiệp mời, biết chắc kết cục cũng giống như những lần trước.....

Ngay khi quản gia âm thầm thở dài, giọng nói lạnh như băng uy nghiêm của Nam Cung Quyết truyền đến bên tai: “Nói với người đến đưa thiệp mời, bốn vương sẽ đến gặp Lạc Thừa tướng, tiến đến phủ thăm hỏi!”

Nam Cung Quyết tuy rằng là đứng đưa lưng về phía quản gia, nhưng thân hình tuấn mỹ cùng hơi thở vương giả làm người ta không thể bỏ qua.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Lựa Chọn Nan Giải

Edit : Gió Lạc

Beta : kun'xjh

Lạc Tử Quận là do chính thất sinh ra, lại là con trai duy nhất của Lạc gia, phòng ngủ của hắn không phải xa xỉ bình thường, giữa phòng là bộ thảm quý báu, nếu mùa đông giá rét mà không mang hài cũng không thấy lạnh.

Chiếc bàn trong phòng tạo hình tinh xảo, lại làm bằng gỗ lim quý giá, trên bàn đặt toàn đồ sứ vô giá, trên tường khảm nạm viên dạ minh châu lớn chiếu sáng khắp phòng.

Trưởng mạn không biết được làm từ vật liệu gì, cầm trong tay mềm mại tựa như không, giường khắc hoa sang trọng trên lót hơn mười tầng chăn gấm mềm mại, tự nhiên là chúng tinh phủng nguyệt : sao sáng vây quanh mặt trăng hoan nghênh Lạc Tử Quận. (GL thẳng nỳ dư tiền dũ ~~~~)

Hiện giờ độc trong người Lạc Tử Quận đã được giải, nhưng cơ thể vẫn còn suy yếu, không có khí lực xuống giường mà đi lại, chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi.

Lạc Tử Quận cho tất cả nha hoàn lui xuống, một mình thoải mái nằm ở trên giường lớn xa hoa, mâu quang thoáng hiện hàn quang: Lạc Mộng Khê chờ thân thể bốn công tử hồi phục, nhất định sẽ làm cho người biết cái gì là sống không bằng chết.....

Lúc này, người khiến cho Lạc Tử Quận hận đến thấu xương, Lạc Mộng Khê đang ngồi trên ghế đá trong hậu viện, phía trước là bãi cỏ hoang, phía

sau là căn phòng nhỏ, so với chỗ Lạc Tử Quận thì phải nói là khác xa một trời một vực.

Kế hoạch của nàng thập phần hoàn mỹ, một khi thành công, liền từ địa ngục mà đi lên thiên đường, nhưng nếu muốn thực hiện, cần phải có một người địa vị tương đương với Lạc Thừa tướng phối hợp thực hiện.

Không nói đến trước kia thân phận Lạc Mộng Khê thấp kém, căn bản không biết cái gì là quý nhân, quan lớn, cho dù nàng biết, nhưng với địa vị thanh danh hiện tại, cũng không có ai sẽ nguyện ý giúp nàng.....

“Tiểu thư, tiểu thư.....” tiếng kêu Băng Lam đánh gãy trầm tư của Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu chỉ nhìn thấy Băng Lam khuôn mặt tươi cười cầm theo một cái hộp đi đến phía nàng.

Đến trước mặt Lạc Mộng Khê, Băng Lam mở hộp ra, đem đồ ăn bên trong lấy ra đặt lên bàn: “Tiểu thư, ăn cơm đi!”

“Hôm nay như thế nào lại có nhiều đồ ăn vậy?” Nhìn trên bàn đặt năm, sáu món ăn, Lạc Mộng Khê cảm thấy nghi ngờ, bình thường, Lạc Đại tiểu thư cùng Băng Lam chỉ có một chén đồ ăn thừa, hai cái bánh bao: Chính vì vậy nên thân thể mới suy nhược như thế này.

Băng Lam đem cất hộp thức ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn không giấu được vui sướng: “Hôm nay, Lạc vương gia đến phủ làm khách, cho nên phòng bếp cho chúng ta thêm đồ ăn.....”

Nam Cung Quyết hẳn đến phủ làm gì? Mâu quang Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống: Không phải đã tra ra thân phận của ta, đến phủ để chứng thực. Nhưng tại sao lại đến phủ Thừa tướng làm khách, có quan hệ gì với Thừa tướng?

Cả Thanh Tiêu quốc chỉ còn hai vị hoàng tử là Nam Cung Phong và Nam Cung Quyết, hoàng đế tiếp theo chắc chắn là một trong hai người.

Nam Cung Phong trở về hơn một tháng, thế lực trải rộng khắp kinh thành, phần lớn đại thần đều ủng hộ hần làm hoàng đế, nếu Nam Cung Quyết muốn thay đổi cục diện, nhất định phải thiết lập mối quan hệ với các đại thần.....

“Tiểu thư, người trước dùng bữa, nô tỳ ra đại sảnh giúp chuẩn bị dọn bàn!” Nói xong, Băng Lam cầm hộp đồ ăn đi ra ngoài viện, trong lòng Lạc Mộng Khê lại kịch liệt đấu tranh.

Làm sao bây giờ? Cơ hội lần này rất tốt, tuyệt đối không thể bỏ qua, nhưng, không biết Nam Cung Quyết lần này đến đây mục đích thật sự là gì, cũng không biết hần là người như thế nào?

Nếu hần chịu hỗ trợ, ta liền bỏ địa ngục bi thảm mà lên thiên đường, còn nếu hần thật sự không hỗ trợ, ta đây như bị đẩy ngã xuống mười tám tầng địa ngục.

Ta Lạc Mộng Khê từ trước đến nay luôn nắm chắc sự tình, chưa bao giờ phán đoán sai, nhưng bây giờ, ta có nên dùng tương lai của mình mà đánh cược một lần?

Mắt thấy Băng Lam bước ra tiểu viện, thần sắc Lạc Mộng Khê không ngừng biến đổi, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm: “Băng Lam, ta có một chuyện cần người giúp!”

Trong đại sảnh, trang trí xa hoa nhưng không mất đi vẻ cao quý thanh lịch, Thanh Tiêu quốc tuy chỉ là một quốc gia không tồn tại trong sử sách, nhưng tôn ti cao thấp lại phân biệt rất rõ.

Lần này Lạc Thừa tướng mở tiệc chiêu đãi Nam Cung Quyết, nữ nhân gia quyền không thể có mặt trên bàn cơm, người duy nhất có đủ tư cách cùng Lạc Đại thừa tướng chiêu đãi Nam Cung Quyết chính là Lạc Tử Quận, nhưng hần vừa mới bệnh nặng, thân thể chưa hoàn toàn bình phục, không thể xuống giường.

Vì thế, trên bàn ăn chỉ có hai người Lạc Thừa tướng và Nam Cung Quyết, nhóm nha hoàn không ngừng ra ra vào vào, đem đồ ăn đặt trên bàn tiệc.

Nam Cung Quyết một thân bạch y, cổ áo cùng tay áo được thêu ám hoa tinh xảo, đầu đội bạch ngọc tượng trưng cho thân phận Vương gia, phong thần tuấn lãng, tuấn mỹ vô song, khí chất ôn thuận nho nhã không che dấu được hơi thở Vương giả, đáy mắt sâu thẳm toát lên vẻ lạnh lùng sắc bén, làm cho người thông minh đều hiểu rằng: Người này không phải nhân vật tầm thường!

Nhóm nha hoàn bưng đồ ăn thấy Nam Cung Quyết, tất cả đều đỏ bừng mặt, chỉ dám cúi đầu không dám nhìn hắn, trong lòng âm thầm tán thưởng: Trên đời này cũng có người anh tuấn như thế này ư.....

Phủ Thừa tướng, Hương viên, cũng là nơi ở của tam phu nhân cùng Lạc Thái Vân.

“Nương, người xem ta mặc quần áo như thế nào mới đẹp?” Nhìn những bộ quần áo sặc sỡ trên tay nha hoàn, Lạc Thái Vân bởi vì hưng phấn mà mặt đỏ cả lên: “Lần này Lạc vương gia đến đây quả thật là cơ hội trời cho, ta nhất định phải làm cho hắn chú ý.....”

“Lấy cái áo màu hồng này đi!” Tam phu nhân Liễu Hương Hương cẩn thận nhìn kỹ một lúc, rốt cuộc cũng lựa được một bộ, tự mình giúp Lạc Thái Vân mặc: “Thái Vân, người nhớ kỹ, người như Lạc vương gia chắc hẳn sẽ thích tiểu thư khuê các.....”

“Nương, người yên tâm, lễ tiết người dạy ta nhớ rất rõ, lúc này nhất định sẽ khiến Lạc vương gia chú ý!” Nói đến Nam Cung Quyết, Lạc Thái Vân lại nhớ đến dung nhan tuấn mỹ vừa rồi ở ngoài cửa nhìn trộm được:

Không thể tưởng tượng được Lạc Vương gia lại tuấn mỹ đến như thế, khí chất cao quý, tao nhã, giống như tiên nhân, so với Cảnh vương gia Nam

Cung Phong, không biết hơn bao nhiêu lần, nếu Lạc Tử Hàm mà nhìn thấy hẳn, khẳng định sẽ hối hận vì trước kia đoạt tín vật của Lạc Mộng Khê, giả làm ân nhân cứu mạng Nam Cung Phong.....

Nhìn dung nhan cực kì xinh đẹp của mình, Lạc Thái Vân cười đắc ý: “Nương, ta đến phòng ăn gặp Lạc vương gia, nhất định phải làm Lạc vương phi, làm cho Lạc Tử Hàm thanh cao kia không còn dám trước mặt chúng ta mà điều võ dương oai!”

Đầu bếp cùng nha hoàn phủ Thừa tướng dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị đồ ăn, không lâu sau đồ ăn nhanh chóng đã được dọn ra, Lạc thừa tướng tươi cười, bưng lên một ly rượu ngon đã được rót đầy: “Lạc Vương gia, bốn tướng kính ngài một ly!”

“Lạc Thừa tướng khách khí!” Nam Cung Quyết khí chất cao quý lạnh lùng, tùy ý nhìn cũng không mất đi uy nghiêm, làm cho Lạc Thừa tướng tâm sinh bội phục: Nam Cung Quyết, cũng không phải người tầm thường, xem ra lão phu muốn ở cạnh hẳn phải bỏ Nam Cung Phong.....

“Vương gia, mời dùng đồ ăn!” Không hổ danh là lão hồ ly, trong nháy mắt cũng đã không còn thất thần, Lạc thừa tướng đã khôi phục bình thường.

Những món này được làm không lâu, nhưng là đồ ăn mới để bảo trì hương vị tốt nhất, tất cả đồ ăn đều được che kín.

Lạc Thừa tướng cùng Nam Cung Quyết cùng buông chén rượu trong tay xuống, nhóm nha hoàn đứng hầu hạ ngoài cửa tiến đến cầm lấy đồ ăn được che lại, nhất thời, hương vị bay vào mũi làm người ta muốn ăn.

“A!” Một tiếng hét kinh hãi vang lên, đánh vỡ bầu không khí tốt đẹp trong phòng ăn, Lạc thừa tướng nhíu mày, lạnh giọng răn đe tên nha hoàn vừa hét lên: “Sao lại thế này?”

Nha hoàn bị dọa sợ hãi không nói nên lời, nơm nớp lo sợ chỉ chỉ về phía bàn ăn, mọi người nhìn theo hướng nàng chỉ, nhìn về phía giữa bàn ăn, hai mắt nhìn nhau.....

“Đây là chuyện gì?” Nhìn bàn ăn, có xương gà, xương cá và ít đồ ăn do người khác ăn thừa để lại, sắc mặt Lạc thừa tướng thâm trầm đáng sợ: Có người dám hại hãn mãt mặt trước Nam Cung Quyết thật sự là không muốn sống.....

Nhóm nha hoàn trong phòng ăn đều cúi đầu xuống, bị dọa đến ngay cả thở cũng không dám, phòng ăn tĩnh lặng làm người ta thở không thông.....

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....Đồ ăn trên bàn là nhầm lẫn rồi!” Băng Lam chạy vào kèm theo giọng nói đầy lo lắng, đi đến phía trước bàn ăn, bưng lên cái đĩa xương gà, cá cúi đầu nhỏ giọng giải thích: “Thực xin lỗi, đồ ăn trên bàn là do Đại tiểu thư ăn, phòng bếp nhiều đồ ăn, nên lẫn lộn, bị mang đến nơi đây.....”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hối Tội

Edit : Gió Lạc

Beta : Kun'xjh

Nhìn trên tay Băng Lam quả thật có hai bát cơm thừa canh cặn, mâu quang Nam Cung Quyết trở nên sâu xa, trong nháy mắt đã khôi phục như lúc ban đầu, không chút để ý hỏi: “Lạc thừa tướng, đây là có chuyện gì?”

“Chỉ là hiểu lầm mà thôi, khiến Vương gia chê cười!” Lạc thừa tướng nói nhẹ nhàng băng quơ, đang tính tìm một lí do gì đó nói cho qua chuyện, Băng Lam lại một lần nữa ném ra một câu :

“Lão gia, nếu không có việc gì, nô tỳ đi đưa cơm cho tiểu thư trước, sáng giờ Đại tiểu thư vẫn chưa dùng bữa, khẳng định là đói bụng lắm.....”

Lúc này Nam Cung Quyết không nói thêm gì nữa, hơi trầm hạ mí mắt xuống, có chút suy tư . Lạc thừa tướng sắc mặt xanh mét nhìn chăm chăm Băng Lam.

Chuyện của Lạc Mộng Khê, Lạc Tử Hàm, Nam Cung Phong, phố lớn ngõ nhỏ đều biết, Lạc thừa tướng tất nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng có vẻ chân tướng sự việc ở Lạc phủ và lời đồn đãi không giống nhau, tin lời nói của Lạc Tử Hàm, cho rằng tất cả đều do Lạc Mộng Khê đang giờ trò.....

“Lạc Mộng Khê hiện ở nơi nào? Đưa bốn tướng đến đó!” Lạc thừa tướng lớn tiếng ra lệnh, sắc mặt thâm trầm đáng sợ, không ai biết, khi hắn nói ra

những lời đó, ngoài cửa có một thân ảnh màu hồng do dự một lát rồi bước nhanh rời đi.....

Trong phế viện, Lạc Mộng Khê mặc quần áo vải thô đang đứng dưới tán cây, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Đại tỷ quả thật là có tâm trạng ở đây mà nhàn nhã ngắm trời!” Giọng nữ mềm mại cùng châm biếm truyền vào tai Lạc Mộng Khê không cần quay đầu lại cũng biết là ai đang đến: “Chỉ sợ, Đại tỷ nghe Tứ muội nói xong việc này, sẽ không thản nhiên tự đắc, Đại tỷ, Tam ca trúng độc là do người hạ!”

Nghe vậy Lạc Mộng Khê xoay người về phía thân ảnh màu hồng, trên đầu gài rất nhiều trâm cài tóc chính là Lạc Thái Vân, khóe miệng cong lên một tia cười châm biếm: “Lạc Thái Vân người nói Lạc Tử Quận là do ta hạ độc, có chứng cứ không? Không có chứng cứ thì đừng ngậm máu phun người!”

Trước mặt, Lạc Mộng Khê chỉ dùng một cây trâm ngọc đơn giản cài tóc, tươi mát tự nhiên, tóc mượt như tơ bay bay trong gió.

Chiếc mạng che mặt trong suốt che đi nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ chừa ra một đôi mắt xinh đẹp như nước hồ không chút gợn sóng, những đường nét duyên dáng ẩn ẩn hiện hiện sau mạng che mặt, làm cho người ta suy nghĩ miên man, vạt áo nàng nhẹ nhàng lay động theo gió, dáng người tinh tế yếu điệu khiến người ta nhìn mà không muốn bỏ sót bất cứ thứ gì.

Từng phiến lá cây rơi xuống trên người Lạc Mộng Khê, xa xa nhìn lại, Lạc Mộng Khê phiêu dật xuất trần, huyền ảo xinh đẹp tựa tiên nữ trong tranh, ngay cả Lạc Thái Vân cũng nhìn đến ngây người. (GL : Ước gì mệnh được như tỷ ấy :”>)

Sau khi lấy lại tinh thần, Lạc Thái Vân giận dữ: “Lạc Mộng Khê, người đừng có làm bộ . Ngày đó, Tam ca ở chỗ người uống thuốc, sau khi trở về

liền trúng độc, sự việc rõ ràng là do người hạ độc!”

Lạc Mộng Khê không chút hoang mang, ngữ khí bình tĩnh: “Lúc ấy, hắn đứng giữa phế viện, ngoại trừ ta ra còn có đám người Vương quản gia, vì sao người cứ khẳng định là do ta hạ độc mà không phải những người khác?”

“Vương quản gia là người của Tam ca, nha hoàn kia lại là tâm phúc của Tam ca, các nàng sẽ không hại Tam ca!” Lạc Thái Vân ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Mộng Khê, khóe mắt nồng đậm ý châm biếm: “Đại tỷ, quan hệ của người với Tam ca cũng thật nhạt nhẽo a!”

Vốn tưởng rằng Lạc Mộng Khê sẽ bị kích động mà tìm cách che giấu, không ngờ, sắc mặt của nàng vẫn bình tĩnh như trước, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng còn có một tia khinh thường: “Lạc Thái Vân, nếu nói về người có hiềm nghi với Lạc Tử Quận, vậy hiềm nghi của người so với ta còn lớn hơn!”

“Ngày đó, khi Lạc Tử Quận ở trong này uống thuốc, từ khi thuốc được đem đến, chưa từng qua tay ta, hơn nữa, trước mắt bao nhiêu người còn uống một ngụm. Sau đó ta lại nghe nói, sau khi hắn uống thuốc, người có qua tìm hắn, lúc ấy, hắn đã cho tất cả nha hoàn lui xuống……”

Lạc Mộng Khê lạnh lùng nhìn sắc mặt kích động của Lạc Thái Vân liếc mắt một cái: “Người cùng Lạc Tử Quận quan hệ cho tới nay cũng thật nhạt nhẽo, vì sao ngày đó người lại khác thường, chẳng những tự mình chủ động đến tìm hắn mà còn nói chuyện một mình cùng hắn……”

“Lạc Mộng Khê, người không cần ngậm máu phun người, vu oan cho ta, ngày đó ta có cùng Tam ca một mình nói chuyện, nhưng đối với Tam ca tuyệt đối không có hạ độc!” Lạc Thái Vân sốt ruột giải thích.

Khóe miệng Lạc Mộng Khê cong lên một nụ cười châm chọc, đáy mắt lạnh như băng: “Lạc Thái Vân, ta cũng chưa nói người hạ độc, người không

cần chưa đánh đã khai đâu!”

“Người.....” Ngón tay Lạc Thái Vân chỉ vào Lạc Mộng Khê, tức giận nói không ra lời!

“Tất cả đều câm mồm, các người đều là tiểu thư của phủ, làm ầm ĩ đến như vậy còn ra thể thống gì!” Giọng nói nghiêm khắc tức giận truyền vào tai, sắc mặt Lạc Mộng Khê vẫn bình tĩnh, không có phản ứng gì, nhưng trong lòng Lạc Thái Vân sợ hãi, đột nhiên ghé mắt nhìn về phía thanh âm truyền đến.

Không thể phủ nhận là, bất luận ở nơi nào, Nam Cung Quyết đều sáng chói, Lạc Mộng Khê cùng Lạc Thái Vân đều nháy mắt Đầu tiên nhìn thấy không phải là sắc mặt âm trầm tức giận của Lạc tướng quân, mà là sự tao nhã, anh tuấn vô song của Nam Cung Quyết, mặc dù chỉ đứng tại chỗ chưa nói một lời, nhưng xung quanh vẫn tràn đầy hơi thở vương giả, làm người ta khó có thể bỏ qua.

Lạc Mộng Khê ghé mắt nhìn về phía Nam Cung Quyết, đúng lúc Nam Cung Quyết cũng đang ngẩng đầu nhìn về phía nàng, bốn mắt chạm nhau, đáy mắt Nam Cung Quyết hiện lên một tia sắc bén cùng hàn quang, nhưng lập tức biến mất.....

Lạc Mộng Khê trầm hạ mi mắt: chỉ cần thời gian ba ngày mà người đã điều tra rõ những gì liên quan đến ta, Nam Cung Quyết người thật sự là nhân vật lợi hại.....

Lúc này, trong lòng Lạc Thái Vân vạn phần lo lắng, vừa rồi nàng ở ngoài cửa nghe Lạc Thừa tướng hét lớn muốn gặp Lạc Mộng Khê, tưởng Lạc Mộng Khê đã làm sai chuyện gì, liền tới đây trước, chất vấn hỏi tội Lạc Mộng Khê về chuyện Lạc Tử Quận, chủ ý muốn làm cho Nam Cung Quyết chú ý.

Nhưng Lạc Thái Vân như thế nào cũng không nghĩ tới, Lạc Mộng Khê đột nhiên vòng vo một hồi làm cho mình hỏi tội không thành, lại còn bị Lạc Mộng Khê chế ngự, khiến cho Nam Cung Quyết chú ý tới nàng . Nhưng mặt khác: Hiện tại, chắc chắn Lạc vương gia đã cho rằng ta là một nữ tử điêu ngoa cố tình gây sự, bây giờ phải làm sao đây.....

“Người.....sống ở đây?” Nhìn phòng ốc tồi tàn, ngoài viện đầy cỏ hoang, Lạc thừa tướng không khỏi kinh ngạc.

“Ta ở đây đã gần mười sáu năm!” Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn Lạc Thừa tướng, ánh mắt bình tĩnh.

Ánh mắt Lạc thừa tướng mất tự nhiên: “Vương quân gia, sai người sửa sang lại Tây viện làm nơi ở cho Đại tiểu thư.....”

“Không cần, ta ở đâu quen rồi, không nghĩ tới sẽ dọn đi nơi khác!” Lạc Mộng Khê giọng điệu bình tĩnh: “Lạc thừa tướng, ta biết trong phủ không nuôi những người nhàn rỗi, nên ta hi vọng người có thể cho ta nghỉ ngơi, khi thân thể tốt hơn ta sẽ làm việc.....”

Không nhìn Lạc thừa tướng đang khiếp sợ, Lạc Mộng Khê không coi ai ra gì kể rõ: “Còn nữa, mỗi ngày thêm một chút cơm, mỗi bữa ngoại trừ đồ ăn thừa cùng bánh bao nguội, có thể hay không cho ta thêm chút canh.....”

“Vương quân gia, đây là chuyện gì?” Lạc thừa tướng rống giận nhìn Vương quân gia: “Đường đường là Đại tiểu thư trong phủ, tại sao lại ở nơi tồi tàn, ăn không đủ no, còn muốn làm hạ nhân, người làm quân gia như thế nào?”

Lạc Mộng Khê thân thể thập phần gầy yếu, giống như một cơn gió nhẹ có thể đem nàng thổi bay, người thông minh chỉ cần nhìn là biết, đây là kết quả một thời gian dài ăn không đủ no.....

Vương quân gia ‘Phạch’ một tiếng quỳ trên mặt đất, nơm nớp lo sợ không ngừng hướng Lạc thừa tướng cầu xin tha thứ: “Tướng gia thứ tội..... Tướng gia thứ tội.....”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Dập Đầu Nhận Sai

Edit : Gió Lạc

Beta : Kun'xjh

“Niệm tình người ở Lạc phủ vất vả hơn hai mươi năm, tự mình đến hình phòng nhận năm mươi đại bản! Phạt một năm bổng lộc!” Lạc thừa tướng sắc mặt âm trầm, giọng điệu uất giận: “Chỉ một lần này, lần sau không được như thế nữa, nếu lần sau còn xảy ra sự việc giống như thế này nữa.....”

Lạc thừa tướng cúi đầu nhìn về phía Vương quản gia đang quỳ trên mặt đất, mâu quang tức giận toát ra hàn khí: “Vương Nhân Đức, người tự mình cắt khỏi phủ Thừa tướng!”

“Đa tạ Tướng gia khai ân, ty chức đi lĩnh phạt!” E sợ Lạc thừa tướng thay đổi chủ ý. Vương quản gia tạ ơn xong liền nhanh chóng đứng lên, bước nhanh ra ngoài tiểu viện.

“Khoan đã!” Vương quản gia sắp đi ra khỏi tiểu viện thì bị Lạc thừa tướng lạnh giọng gọi hắt lại: “Lĩnh phạt xong, cho người đến sửa sang lại nơi ở của Đại tiểu thư!”

“Vâng, Tướng gia, ty chức nhất định dốc hết sức mình đem sân của Đại tiểu thư sửa sang lại hoàn hảo!” Vương quản gia trình trọng hứa hẹn.

Lạc Mông Khê trong lòng cười lạnh: Vương quản gia phạm sai lầm lớn, trục xuất ra khỏi phủ cũng không quá đáng, vậy mà chỉ đánh hắt năm mươi đại bản, thật là hình phạt nhẹ, khó có thể phục chúng.

Lạc thừa tướng khiến hấn vì Lạc Mộng Khê mà sửa sang lại sân vườn, cũng xem như đoái công chuộc tội . Như vậy, cho dù hình phạt rất nhẹ, mọi người cũng không nói được gì, xem ra gừng càng già càng cay.....

“Đại phu nhân không phân cho người vải may quần áo sao?” Lạc thừa tướng ‘thân thiết’ hỏi, đánh gãy suy nghĩ của Lạc Mộng Khê.

Vào ngày lễ tết, phủ Thừa tướng đều mua vải dệt tinh xảo về chia đều cho các phu nhân, và nữ tử để các nàng may quần áo . Ngay cả nha hoàn, nô bộc cũng có quần áo mới, tuy quần áo họ là vải thô, nhưng hàng năm đều được phát đồ mới.

Không chỉ có nha hoàn là mặc vải thô mà ngay cả Lạc Mộng Khê cũng vậy, nhìn ra quần áo cũng đã ngả vàng, ít nhất cũng đã sử dụng được một năm . Nói cách khác, một năm nay quần áo của nàng và nha hoàn là như nhau.

“Đại phu nhân phân vải cho ta, Lạc thừa tướng hấn là nên hỏi Tứ muội, nàng so với ta hiểu rõ vấn đề này hơn!” Ánh mắt Lạc Mộng Khê trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như nhìn thấy tất cả, khiến cho người ta đến cuối cùng không biết nàng đang nghĩ cái gì.

“Thải Vân, sao lại có chuyện này?” Lạc thừa tướng uy nghiêm, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Lạc Thải Vân, ánh mắt như thiêu đốt . Tất cả nha hoàn, nô bộc đều nhìn về phía nàng, đáy mắt nghi hoặc khó hiểu, nàng còn cảm nhận được ánh mắt của Nam Cung Ngọc ôn thuận nhìn về phía nàng, không nói một lời, như mong chờ câu trả lời của nàng.

“Nữ nhi....Nữ nhi không có đưa Đại tỷ vải may!” Dưới tình thế cấp bách, Lạc Thải Vân thốt ra, mọi người liên tục lắc đầu: Không đánh mà đã khai rồi.

“Lạc Thải Vân, ngay lập tức đem quần áo trả cho Đại tỷ!” Lạc thừa tướng sắc mặt thâm trầm: Vải dùng để may quần áo cho Lạc Mộng Khê đã

bị Lạc Thái Vân lấy đi một thời gian dài, chỉ sợ sớm đã dùng may quần áo rồi, cho nên Lạc thừa tướng mới bảo quần áo chứ không phải vải vóc.

“Không cần, ta không thích quần áo người khác từng mặc qua!” Ánh mắt Lạc Mộng Khê trong trẻo lạnh lùng, đáy mắt hiện lên một tia chán ghét.

Hiển nhiên không nghĩ tới Lạc Mộng Khê sẽ trả lời như vậy, Lạc thừa tướng hơi sững sốt, lập tức khôi phục lại bình thường: “Vải mà Lạc Thái Vân lấy của người được làm từ sợi tơ tằm, loại vật liệu này lễ tết mới có bán.....”

“Lạc Mộng Khê, tên của ta là Lạc Mộng Khê!” Lạc Mộng Khê xoay người nhìn về phía Lạc thừa tướng, ánh mắt vẫn như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng: Bình thường, phụ thân sẽ gọi thẳng kì danh của nữ nhi, nhưng Lạc thừa tướng đối với Lạc Mộng Khê ngay cả cụm từ xưng hô cũng không có, không phải hẳn không nghĩ đến kêu tên nàng, mà là hẳn quên cả nữ nhi của mình tên gọi là gì, cho nên Lạc Mộng Khê liền nhắc nhở hẳn.

“Khụ khụ khụ” Lạc thừa tướng ho khan vài cái, che dấu sự xấu hổ của mình, đang tính nói, Lạc Mộng Khê đã giành mở miệng trước: “Tơ tằm cũng tốt, vải thô cũng được, ta chỉ thích đồ của chính mình, quần áo tơ tằm kia đã bị Tứ muội mặc qua, ta cũng không thấy có gì là lạ, quần áo bằng vải thô này là của chính ta, tuy rằng nó đã cũ, nhưng nó vẫn là của ta, ta an tâm mà mặc!”

Nghe vậy, ánh mắt Nam Cung Quyết hiện lên một tia bất thường, nhưng rồi lập tức khôi phục lại bình thường!

Lạc thừa tướng thở dài: “Mộng Khê, Thái vân lấy vải thượng của người, tại sao người lại không nói?”

“Ta nói người tin ta sao?” Lạc Mộng Khê nhìn Lạc thừa tướng, mâu quang vẫn là trong trẻo lạnh lùng, nhưng bình tĩnh.

“Phụ thân..... sẽ tin người!” Lạc thừa tướng trả lời ý vị thâm trường, ngữ khí mang chút yêu thương “Nếu người sớm đem việc này nói cho phụ thân.....”

“Lạc thừa tướng, nếu ta nói một năm trước, người giải độc cho Nam Cung Phong là ta, Lạc Tử Hàm đoạt đi tín vật giả mạo ta, người có thể tin sao?” Lạc Mộng Khê bình tĩnh, ánh mắt vẫn là trong trẻo nhưng lạnh lùng sắc bén, khiến người ta đến cuối cùng vẫn không biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

“Này..... Đây là sự thật?”

Lạc thừa tướng hơi hơi sững sốt, Lạc Mộng Khê liền biết hẳn không tin lời nàng nói là sự thật, trong lòng khinh thường hừ lạnh một tiếng, hỏi lại: “Lạc thừa tướng cảm thấy đây là giả?”

Mâu quang Lạc thừa tướng hơi trầm xuống: “Nếu chuyện này là thật, phụ thân nhất định trả người một cái công đạo.....”

Nói xong, Lạc thừa tướng đem ánh mắt chuyển hướng đến Lạc Thái Vân, lớn tiếng ra lệnh: “Lạc Thái Vân, năm nay vải may, trang sức toàn bộ hủy bỏ!”

Lạc thừa tướng lại nhìn Lạc Mộng Khê, ánh mắt nghiêm khắc chuyển sang yêu thương: “Mộng Khê, nói đi phải nói lại, hết thảy đều là lỗi của phụ thân.....”

“Phụ thân, Cúc Hoa yến sắp đến, không có vải vóc, trang sức sao mà được!” Lạc Thái Vân đánh gãy lời Lạc thừa tướng, gấp giọng phản bác: Lạc Thái Vân luôn thích chưng diện, yêu nhất là mặc đồ mới, đeo trang sức mới khoe khoang trước mặt người khác, buộc người khác phải nhìn nàng ngưỡng mộ, nếu một năm không có quần áo, trang sức mới, tình trạng của nàng chỉ có thể.....

Sau khi đi vào phế viện, Nam Cung Quyết một lời cũng chưa nói, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Lạc Mộng Khê, mâu quang hơi trầm xuống: “Bổn vương nghe nói Lạc thừa tướng có cách trị gia, thưởng phạt phân minh, tuy rằng việc của Lạc đại tiểu thư chưa hoàn toàn giải quyết xong, bất quá bổn vương tin, Lạc thừa tướng nhất định làm cho người khác tâm phục khẩu phục!”

“Lạc vương gia quá khen!” Lạc thừa tướng khách khí trả lời, xoay người nhìn phía Lạc Thái Vân: “Người đâu, Tứ tiểu thư tư thường đồ của Đại tiểu thư, vì phạm gia quy Lạc gia, kéo ra ngoài đánh ba mươi đại bản!”

“Phụ thân, thân thể luôn yếu đuối, ba mươi đại bản nữ nhi chịu không nổi!” Lạc Thái Vân lần này đến phế viện là muốn Nam Cung Ngọc chú ý đến nàng, nhưng lại phản tác dụng, không nghĩ đến vì ba mươi đại bản mới khiến Nam Cung Quyết chú ý tới nàng.

“Phạm sai, nên bị trừng phạt!” Ngữ khí Lạc thừa tướng lạnh như băng: “Người đâu, đem Tứ tiểu thư dẫn đi chấp hành gia pháp!”

Hai gã nô bộc tiến vào, kéo Lạc Thái Vân bước nhanh ra khỏi phế viện, Lạc Thái Vân một bên ra sức dẩy dựa, một bên ra sức nói: “Phụ thân.....Thân thể nữ nhi yếu đuối, ba mươi bản nữ nhi thật sự chịu không nổi, nữ nhi cam đoan về sau không bao giờ...lấy đồ của tỷ tỷ, phụ thân đừng cho người đánh nữ nhi, phụ thân.....”

Đối với lời cầu xin tha thứ của Lạc Thái Vân làm như mắt diếc tai ngơ, Lạc thừa tướng thanh âm lạnh lùng đến đáng sợ: “Còn thất thần làm gì, chấp hành gia pháp!”

“Bốp bốp bốp...” Tầm gỗ đánh vào da thịt cùng với thanh âm Lạc Thái Vân kêu thảm truyền đến tai, tất cả nha hoàn, nô bộc trước kia khi dễ Lạc Mộng Khê đều cúi đầu, trong lòng sợ hãi: Làm sao bây giờ, trước kia ta

cũng khi dễ Đại tiểu thư, nếu bị Lão gia biết, có thể hay không cũng bị kéo ra ngoài đánh ba mươi đại bản.....

“Phụ thân, không phải một mình nữ nhi khi dễ Đại tỷ, mà cả nha hoàn, nô bộc đều có phần, người đánh nữ nhi, nữ nhi không phục!” Giọng Lạc Thái Vân truyền đến từ ngoài viện, trong khoảnh khắc tất cả nha hoàn, nô bộc đều thay đổi sắc mặt, chuyện lo lắng nhất, đã xảy ra.

Lạc thừa tướng sống ở chốn quan trường, có thể xem sắc mặt mà đoán biết được sự việc, chỉ nhìn sắc mặt của đám hạ nhân, hẳn biết chắc Lạc Thái Vân không có nói dối: “Lạc Mộng Khê là Đại tiểu thư trong phủ, nhưng lại bị đám hạ nhân các người khi dễ, là ai cho các người mượn lá gan này?”

Tất cả hạ nhân đều cúi đầu, không nói được một lời, thậm chí ngay cả thớ cũng không dám, địa vị của nàng so với nha hoàn cũng không bằng, nhưng dù sao cũng là tiểu thư trong phủ, là nữ nhi thân sinh của Lạc Thừa tướng.

Huống chi, hiện tại, Lạc thừa tướng còn đang đứng cạnh Lạc vương gia, ở trước mặt Lạc vương gia phải diễn phụ thân cùng ‘Ái nữ’ làm không tốt sẽ tự chuốc họa vào thân.....

Lạc thừa tướng lạnh lùng nhìn lướt qua đám hạ nhân trong viện: “Truyền lệnh xuống, tất cả hạ nhân trong phủ đều cúi đầu nhận sai với Đại tiểu thư, sau đó đến hình phòng lĩnh hai mươi đại bản!”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Điều Kiện

Đêm đến, sau khi Lạc Mộng Khê đã dùng bữa tối và tắm rửa, nàng nằm trên giường . lúc này phế viện đã đổi tên thành Khê viện, toàn bộ Khê viện có sự thay đổi lớn.

Phòng ốc tồi tàn được tu sửa hoàn toàn, giữa phòng đặt một cái bàn gỗ lim tao nhã tương xứng với ghế tựa làm bằng gỗ lim . Trên bàn vuông đặt một bộ ấm trà tinh xảo, vừa nhìn đã biết là thứ xa xỉ, giường lớn sang trọng, chăn gấm mềm mại, trướng mạn bằng lụa trong suốt, toàn bộ phòng ngủ như một cung điện xa hoa cao quý.

Cỏ hoang trong viện đã được làm sạch, hương hoa tươi mát theo gió nay vào trong mũi, làm người ta vui vẻ thoải mái.

Trong khoảng ba ngày, Lạc Mộng Khê từ sống nghèo khổ trong một khu viện tồi tàn, bỗng biến thành công chúa, sống trong ngọc ngà châu báu.

Kết quả hôm nay là do Lạc Mộng Khê đã đi một nước cờ mạo hiểm, cũng khiến cho nàng nhìn ra ai là kẻ bắt nạt kẻ yếu, hay nịnh nọt.

Bởi vì Lạc Mộng Khê mà tất cả nha hoàn, nô bộc đều bị đánh hai mươi đại bản, ngày hôm sau còn phải mang theo thương tích mà làm việc, nên trong lòng hận Lạc Mộng Khê đến thấu xương, sau lưng thầm rửa nàng chết không được tử tế, nhưng khi gặp Lạc Mộng Khê, tất cả đều cung kính gọi một tiếng: “Đại tiểu thư!”

Thái độ của Vương quân gia đối với Lạc Mộng Khê cũng có sự thay đổi lớn, sau khi lĩnh hơn năm mươi đại bản, chưa kịp nghỉ ngơi, đã sai người đến chỗ Lạc Mộng Khê tu sửa lại.

Tuy rằng lúc đó, Vương quân gia đã bị đánh đến gần chết, nhưng hãn vẫn mạnh mẽ chịu đựng, sai người đưa hãn tới phế viện, ngồi trên chần bông, chỉ huy hạ nhân làm việc này việc kia.

Những thay đổi lớn này Lạc Mộng Khê đã sớm dự liệu được, cho nên nàng không có phản ứng gì, nhưng việc làm của Lạc thừa tướng khiến Lạc Mộng Khê trong lòng khinh thường:

Lạc Đại tiểu thư ở phế viện chịu khổ, Lạc thừa tướng thật sự không biết, nếu Lạc thừa tướng thật sự không biết thì cũng tạm thời không nói làm gì, nhưng hãn ngày đó đem tất cả sự tình đổ lên người Vương quân gia cùng Thừa tướng phu nhân, làm cho Nam Cung Quyết và mọi người đều biết, nữ nhân thân sinh của hãn ở nơi này chịu khổ cực, hãn thật sự không biết.....

Khóe miệng khẽ cong lên một tia trào phúng: có phụ thân như Lạc thừa tướng, không biết là phúc hay họa . Ba ngày trước Lạc Mộng Khê cố ý nhờ Bằng Lam bưng đồ ăn đi ngang qua chỗ Lạc thừa tướng, chính là muốn dẫn dụ Lạc thừa tướng đến phế viện . Lạc thừa tướng rất sĩ diện, lại ở trước mặt Nam Cung Quyết biết được nữ nhi của mình sống thê thảm, mặc dù hãn rất chán ghét nữ nhi này, hãn cũng sẽ đóng vai ‘Tử phụ’ cho nữ nhi mình cuộc sống mới, nếu không mặt mũi hãn để ở đâu.....

Đương nhiên, địa vị của Lạc Mộng Khê ở phủ được một bước lên trời, ngoài mưu kế cao minh của nàng ra, còn phải cảm tạ một người đã phối hợp với nàng . Ngày đó, khi mọi người rời khỏi Khê viên, hãn xoay người nháy mắt, không biết là vô ý hay cố tình liếc Lạc Mộng Khê một cái, ánh mắt trước sau như một, lạnh lùng sắc bén.....

Đang suy nghĩ, mùi Đàn Hương nhàn nhạt lẫn trong gió lạnh xuyên qua cửa sổ thổi vào trong phòng, ngọn đèn trên bàn bị gió thổi không ngừng dao động, lúc sáng lúc tối.....

Lạc Mộng Khê tuyết mâu híp lại, đột nhiên đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ . Dưới ánh trăng, một bạch y nam tử tướng mạo tuấn mỹ, đứng dưới tàng cây hoa Quế quay lưng về phía nàng, xung quanh hắn được bao bọc bởi một tầng sáng bạc, mùi Đàn Hương nhẹ nhẹ theo gió bay vào mũi Lạc Mộng Khê, hơi thở vương giả, cường thế vương vấn toàn thân, làm cho người ta không thể bỏ qua.....

Thật là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Lạc Mộng Khê thầm oán một câu, rất nhanh mặc quần áo đi ra khỏi phòng, chậm rãi hướng phía bạch y nhân . lúc này Lạc Mộng Khê cũng mặc bạch y, lại được may bằng tơ lụa, mái tóc đen huyền mềm mại như tơ được nhẹ nhàng vấn lên bằng trâm ngọc xanh biếc, mạng che trong suốt che nửa khuôn mặt . Gió nhẹ thổi, tà áo nhẹ bay, mạng che nhẹ nhàng lay động, những đường nét duyên dáng của khuôn mặt sau mạng che như ẩn như hiện, làm cho người ta suy nghĩ miên man . Ánh trăng nhàn nhạt, xung quanh Lạc Mộng Khê là một tầng ánh trăng mờ, xa xa nhìn lại tựa như tiên nữ trên trời hạ phàm.

Lạc Mộng Khê đi vào trong sân viện, cách bạch y nhân khoảng ba thước bình tĩnh nói: “Không biết Lạc vương gia, ban đêm đến phủ là có chuyện gì?”

Nam Cung Quyết xoay người nhìn Lạc Mộng Khê, dung nhan anh tuấn, khí chất nho nhã, ánh mắt ôn nhuận, nhưng không che dấu được hơi thở vương giả cùng với đáy mắt ẩn chứa vẻ lạnh lùng và sắc bén.

Khi Nam Cung Quyết xoay người, tia ôn nhuận khác thường trong đáy mắt lóe lên rồi biến mất, nhanh đến mức làm người ta không kịp thấy rõ: “Mưu kế của Lạc đại tiểu thư quả thật cao thâm, ngay cả bốn vương cũng xem như bị người dẫn dắt!”

“Vương gia nói sai rồi, mưu kế lần này của Lạc Mộng Khê là do Vương gia lựa chọn, Vương gia có thể chọn giúp đỡ, cũng có thể chọn không giúp đỡ!” Nam Cung Quyết là người thông minh, sớm đã nhìn ra mưu kế của

nàng, nàng cũng không cần giấu diếm nữa, nghe ngữ khí Nam Cung Quyết, lai giả bất thiện*, Nam Cung Quyết cũng không phải nhân vật đơn giản, cho nên, nàng phải cẩn thận ứng phó.

(*Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai. (Người tốt thì k đến, người đến cũng chẳng tốt lành gì)

“Theo ý của Lạc đại tiểu thư, bốn vương là tự mình đa tình.....”

“Kia là không phải!” Hoàng thất nhiều người có ngạo khí, thích lấy mình làm trung tâm, ghét nhất bị người khác lợi dụng, nghe ngữ khí Nam Cung Quyết sắp tức giận, nhưng Lạc Mộng Khê cũng không sợ hãi, bất quá dù sao Nam Cung Quyết cũng giúp đỡ mình.

Huống chi, Lạc Mộng Khê vừa có địa vị, không có thế lực, rất nhiều chuyện còn cần nàng điều tra, có nhiều bằng hữu như Nam Cung Quyết còn hơn là kẻ địch.

“Lạc vương gia chiếu cố Lạc Mộng Khê, Mộng Khê trong lòng vô cùng cảm kích, để báo đáp, Mộng Khê có thể đáp ứng làm một việc giúp Vương gia!” Lạc Mộng Khê ngữ khí bình tĩnh: “Mộng Khê biết Vương gia bên cạnh có rất nhiều ám vệ lợi hại, nhưng có một số việc bọn họ không tiện ra mặt...”

Nam Cung Quyết hơi suy tư một lát: “Bốn vương, chỉ thích người mạnh mẽ, thông qua khảo nghiệm của bốn vương, Lạc đại tiểu thư mới có tư cách cùng bốn vương ra điều kiện!”

Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống: “Không biết khảo nghiệm theo lời Vương gia là việc gì?”

“Bốn vương biết võ công của Lạc đại tiểu thư không tồi, nếu trong năm mươi chiêu, Đại tiểu thư thắng bốn vương, người cùng bốn vương ân oán xóa bỏ, nếu là bốn vương thắng Đại tiểu thư.....” Nam Cung Quyết mâu

quang lạnh lẽo: “Vây phiến Đại tiểu thư hạ mình khuất phục, về dưới trướng của bốn vương!”

Lạc Mộng Khê đầy mắt sắc bén, trên người phát ra khí tức mạnh mẽ . Cơ quan uyên bác bên trong hộp gấm cùng với mưu kế cao siêu mấy ngày trước, cho thấy nàng cũng không phải là người tầm thường, nếu có thể được nàng tương trợ, Nam Cung Quyết sẽ như hổ mọc thêm cánh, đây cũng là mục đích chính khiến hấn tới đây lúc này!

Lạc Mộng Khê trầm hạ mí mắt suy tư một lát, nhẹ nhàng gật đầu: “Liên theo ý của Lạc vương gia!”

Lạc Mộng Khê biết thân thủ của mình không bằng Nam Cung Quyết, đánh nhau trong thời gian dài nàng tuyệt đối sẽ thất bại, nhưng Lạc Mộng Khê kiếp trước là đặc công, mà đặc điểm của đặc công: Lợi hại nhất chính là trong thời gian ngắn chế ngự địch nhân . cho nên, cùng Nam Cung Quyết quá năm mươi chiêu, nàng chưa hấn thất bại!

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 16: So Chiêu

Edit : Gió Lạc

Beta : Kun'xjh

“Đại tiểu thư, thỉnh ra chiêu!” Lời còn chưa dứt, ánh mắt Nam Cung Quyết đột nhiên thay đổi, tay cầm khăn lụa che miệng ho khan kịch liệt.

“Lạc vương gia, người có sao không?” Nhìn sắc mặt đỏ ửng và thân thể tuần mỹ khẽ run nhẹ của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê nhẹ giọng hỏi, mâu quang hiện lên một tia sáng tỏ: Nam Cung Quyết mắc bệnh Hoa Đào lao, chắc là bởi vì năm năm trước ăn phải thực phẩm chí hàn là cua dẫn tới bệnh càng nặng hơn.

Ở cổ đại, chỉ cần là bệnh có chữ lao, thì đều là bệnh nan y, cũng giống như bệnh ung thư ở hiện đại, không có thuốc chữa, chỉ có thể tận lực mà kéo dài mạng sống.....

Không biết bao lâu sau, Nam Cung Quyết ngừng ho khan, lấy khăn lụa lau miệng, bờ môi tái nhợt không chút huyết sắc, sắc mặt ửng đỏ lạ thường, ánh mắt có chút tản ra . Trong lòng Lạc Mộng Khê cả kinh, mâu quang hơi trầm xuống: Bệnh của Nam Cung Quyết đã xâm nhập vào phổi, chỉ sợ thời gian không còn nhiều.....

“Bốn vương không có việc gì, Lạc Đại tiểu thư, thỉnh ra chiêu!” Thanh âm Nam Cung Quyết rõ ràng là hữu khí vô lực, nhưng lại mang theo khí thế uy nghiêm, làm cho người ta không thể khinh thường.

“Một khi đã như vậy, Mộng Khê đắc tội!” Vừa nói, thân ảnh yếu điệu của Lạc Mộng Khê đồng thời di chuyển trong nháy mắt đã đến trước mặt Nam Cung Quyết, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, bàn tay mềm mại đánh tới hướng Nam Cung Quyết.....

Ngay khi bàn tay Lạc Mộng Khê sắp chạm vào Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết đột nhiên nghiêng người tránh khỏi chiêu thức của Lạc Mộng Khê, tà áo trắng tung bay, động tác tao nhã như tiên nhân, nâng bàn tay lên hóa giải thế tấn công của Lạc Mộng Khê.....

Không phải Lạc Mộng Khê muốn lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, nhưng Nam Cung Quyết là người của hoàng thất nên có ngạo khí hơn người, tuy rằng hãn bệnh rất nặng, nhưng hãn không cần người khác thương hại . Nếu hôm nay Lạc Mộng Khê vì hãn phát bệnh mà hủy bỏ tỷ thí, e rằng bọn họ trong lúc đó đã trở thành kẻ thù.

Tuy rằng chỗ ở của Lạc Mộng Khê là nơi hẻo lánh, nhưng phủ Thừa tướng ban đêm vẫn có thị vệ đi tuần tra, tất cả động tĩnh nơi này đều lọt vào tai bọn họ.

Bất quá Lạc Mộng Khê cũng không lo lắng việc nàng cùng Nam Cung Quyết tỷ thí bị phát hiện, bởi vì nàng sớm nhận ra, có bốn ám vệ võ công cao cường đứng ở bốn phía đông, tây, nam, bắc của Khê viên, người ngoài không thể tiếp cận nơi này.....

Lần trước Lạc Mộng Khê đi ngang qua Lạc vương phủ, bị Nam Cung Quyết phát hiện, còn cùng hãn so một chưởng, nhưng hoàn toàn không thể đánh giá võ công hãn cao hay thấp, lần này cùng hãn giao thủ, vừa rồi Lạc Mộng Khê mới biết được, võ công của Nam Cung Quyết cao không lường được!

Ở hiện đại, võ thuật Trung Quốc được chia làm hai loại là võ thuật hiện đại và võ thuật cổ đại, Lạc Mộng Khê thân là đặc công, cả hai dạng này,

nàng đều có học qua, võ thuật hiện đại lấy công kích làm chủ yếu, nhanh, chuẩn, nhưng cần phải có vũ khí như đinh sắt, chủy thủ.

Cổ võ bác đại tinh thâm, học rất khó, nhưng nếu lĩnh ngộ hoàn toàn cổ võ kia thì người đó nhất định là cao thủ trong cao thủ, không cần sử dụng vũ khí gì, chỉ cần một sợi tóc, một cái móng tay đều có khả năng giết người.

Thông minh như Lạc Mộng Khê cũng chỉ mới lĩnh ngộ sáu tầng cổ võ . Võ công của Nam Cung Quyết chính là bậc cao nhất của cổ võ, Lạc Mộng Khê muốn thắng hẳn trong vòng năm mươi chiêu, thật rất khó khăn, nhưng mà Lạc Mộng Khê cũng không phải là người dễ dàng chịu thua, chỉ cần có một tia hy vọng, nàng nhất định sẽ cố gắng tranh thủ . Nàng ra chiêu rất nhanh, lại sắc bén, Nam Cung Quyết cũng tập trung tinh thần, ứng phó chiêu thức Lạc Mộng Khê.....

Dưới ánh trăng, Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết đều là thân bạch y, hai người ở giữa vườn hoa hồng đánh nhau, tà áo trắng theo gió tung bay, động tác hai người rất nhanh nhưng lại tao nhã, xa xa nhìn lại, giống như đắm chìm dưới ánh trăng dùng võ nói tình ý thần tiên quyến lữ.

Nhưng người sáng suốt vừa nhìn là biết, hai người đang đánh nhau cực kì nguy hiểm, chỉ cần có chút sơ ý, sẽ vạn kiếp bất phục*.....

(*Vạn kiếp bất phục: Muôn đời muôn kiếp không trở lại được)

Lạc Mộng Khê điểm nhẹ hai chân, rất nhanh lùi về sau mấy bước, bàn tay khẽ lật, một dải lụa trắng đánh tới Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết đột nhiên giơ tay, khi dải lụa trắng đến trước mặt quần vào tay hắn, năm ngón tay đột nhiên nắm chặt: “Bành bành bành.....” Mấy tiếng vang vừa dứt, giữa không trung toàn bộ dải lụa trắng bị đánh nát.....

“Lưu Vân, lấy kiếm đến!” Thản nhiên lướt nhìn Lạc Mộng Khê cách đó không xa, Nam Cung Quyết lạnh giọng ra lệnh.

Nam Cung Quyết vừa dứt lời, hai thanh trường kiếm mang theo hàn quang lóe sáng rất nhanh hướng về phía Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết.

Hai người thay phiên nhận trường kiếm, đồng thời mí mắt nâng lên, trường kiếm nhanh như chớp đánh về phía đối phương, chỉ nghe một tiếng ‘Keng’ vang lên, hai thanh kiếm giữa không trung va vào nhau, lóe ra tia lửa chói mắt.....

Nam Cung Quyết đáng ghét, gạt ta nói đi xử lý chính sự, nhưng lại đến nơi này gặp tình nhân! Trên cây Đại Thụ cách đó không xa xuất hiện một thân ảnh màu lam, dưới ánh trăng nhìn giống như tình lữ, truy đuổi, không ngừng nhìn về phía Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết, ánh mắt tràn đầy lửa giận.

Đang muốn nhảy từ trên cây Đại Thụ xuống hiện thân để gặp hai người, thì một gã ám vệ xuất hiện trước mặt thân ảnh màu lam: “Tứ hoàng tử, Vương gia có dặn qua, lúc hăn cùng với Lạc Đại tiểu thư so chiêu, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy!”

Bốn gã ám vệ này đều là tâm phúc của Nam Cung Quyết, võ công cao cường, đối với Nam Cung Quyết trung thành tận tâm, lời nói của hăn đối với bốn người này ngang với thánh chỉ.

Nếu Nam Cung Quyết không muốn cho bất luận kẻ nào quấy rầy hăn cùng Lạc Mộng Khê so chiêu, thì dù phải liều mạng cả bốn người cũng nhất định không để cho ai quấy rầy, nếu Diệp Bắc Đường muốn xông vào, trước tiên phải bước qua xác của bốn người này.

Võ công của bốn người này, Bắc Đường Diệp từng chứng kiến, nếu bốn người cùng liên thủ, hăn không thể nắm chắc phần thắng.....

Quên đi, vẫn là chờ Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê giao thủ xong mới chất vấn hăn!

Năm mươi chiêu dần trôi qua, mâu quang Lạc Mộng Khê trầm xuống: Cho dù không thắng được Nam Cung Quyết, ta cũng tuyệt đối không bại dưới tay hắn.....

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Nam Cung Quyết nhìn Nam Cung Quyết đánh giá cao thấp một lần, ánh mắt dừng ở một chỗ, mâu quang sáng lên nhưng không ai có thể thấy, trong lòng đã có chủ ý.

Lạc Mộng Khê đột nhiên tấn công nhanh hơn, trường kiếm trong tay liên tục dao động, bức Nam Cung Quyết lui vài bước, thừa dịp Nam Cung Quyết lui về phía sau lộ ra khe hở, trường kiếm trong tay Lạc Mộng Khê chém ra, đây đã là chiêu thứ bốn mươi chín.....

Chiêu thứ bốn mươi chín trong nháy mắt qua đi, trường kiếm trong tay Nam Cung Quyết đã chỉ thẳng cổ họng Lạc Mộng Khê, trong lòng Lạc Mộng Khê cả kinh, nàng vội vàng vung kiếm, nhưng không phải chắn trường kiếm của Nam Cung Quyết, mà là thẳng đến trái tim của Nam Cung Quyết.....

Vùng cổ chợt lạnh, mũi kiếm của Nam Cung Quyết đã kề sát cổ họng Lạc Mộng Khê, chỉ cần hắn dùng sức, sẽ khiến Lạc Mộng Khê mất mạng.

Nhưng mà mũi kiếm của Lạc Mộng Khê cách tim Nam Cung Quyết ba li, rõ ràng Lạc Mộng Khê đã thua....

“Ta thừa nhận, võ công Lạc vương gia so với ta cao hơn!” Trong phút chốc bốn mắt nhìn nhau, mâu quang Lạc Mộng Khê lóe lên, thu hồi trường kiếm, ho nhẹ vài tiếng, nhẹ nhàng hạ mí mắt, đáy mắt sâu thẳm.

Nam Cung Quyết cũng thu hồi trường kiếm đặt ở cổ họng Lạc Mộng Khê về, ho nhẹ vài tiếng: “Một khi đã như vậy, thỉnh Lạc Đại tiểu thư tuân thủ ước định của chúng ta trước đó.....”

“Đợi chút, Lạc vương gia, Mộng Khê chỉ nhận thua, chưa nói muốn về dưới trướng Lạc vương gia!” Lạc Mộng Khê nói từng chữ, âm vang mạnh mẽ, trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt bình tĩnh như thường.

“Lạc Mộng Khê, vừa rồi khi so chiêu với người, ta đã sớm nói rõ ràng, nếu người thua, sẽ phải về dưới trướng bốn vương, mặc ta sai phái, chẳng lẽ người muốn bội ước!” Thanh âm Nam Cung Quyết lạnh như băng, làm cho người ta cảm giác như đang ở trong hầm băng, không giận nhưng cường thế áp chế khiến người khác không thở nổi.

“Lạc Mộng Khê ta không vi phạm ước định, bất quá.....” Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, mắt hiện lên tia trêu tức, trên bàn tay nhỏ bé xuất hiện một thứ xanh biếc: “Lạc vương gia, người có nhận ra vật này?”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thỏa Thuận

edit : Gió Lạc

beta : kun'xjh

Bàn tay mảnh khảnh của Lạc Mộng Khê cầm một sợi tơ hồng, sợi tơ được nối với một miếng ngọc bội xanh biếc trong suốt, hoa văn trên một mặt ngọc bội có khắc hình rồng tượng trưng cho Thanh Tiêu hoàng thất, Cự Long sống động thần thái cao ngạo, giống như bay lượn đến chín tầng mây.

Một mặt khác có khắc chữ Quyết, nét chữ như nước chảy mây trôi, tiêu sái phiêu dật: “Lạc vương gia, đây là ngọc bội tượng trưng cho thân phận của ngài!”

Loại ngọc bội này mỗi vị hoàng tử của Thanh Tiêu quốc đều có một khối, chỉ là chữ khắc trên đó không giống nhau, gặp ngọc như gặp người, nhẹ thì có thể sai khiến người khác, nặng thì có thể điều động thiên binh vạn mã, vật quan trọng như thế không thể rơi vào tay người khác được.

Nhìn ngọc bội trong tay Lạc Mộng Khê, trong phút chốc Nam Cung Quyết cảm thấy kinh ngạc nhưng sau đó liền khôi phục lại bình thường: “Lạc đại tiểu thư quả nhiên tài nghệ hơn người, bởi vậy mới có thể lấy đi ngọc bội trên người bốn vương, không biết phải làm thế nào Lạc đại tiểu thư mới đem ngọc bội trả cho bốn vương?”

“Rất đơn giản!” Mâu quang Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống: “Vừa rồi Lạc vương gia tỷ thí thắng Mộng Khê, hiện giờ, trong tay Mộng Khê có ngọc bội của Vương gia, ta và người xem như hòa nhau. Lạc Mộng Khê ta sẽ không về dưới trướng Lạc vương gia, nhưng mà ba ngày trước người

giúp ta, mà ta lại không thích thiếu nợ nhân tình, vẫn như vừa rồi ta nói, ta có thể làm cho người một việc!”

“Việc này có thể là bất cứ chuyện ghê gớm gì, bao gồm cả phóng hỏa giết người, trù tính hãm hại, giúp người đoạt được thứ mọi người đều muốn……” Lạc Mộng Khê tạm ngưng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng vẻ trêu tức: “Ngôi vị hoàng đế!”

Khi nói những lời này, Lạc Mộng Khê nhìn như không để ý, nhưng sự thật là ánh mắt nàng đang nhìn về phía Nam Cung Quyết, cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của hắn, muốn nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, nhưng điều làm cho Lạc Mộng Khê thất vọng chính là khuôn mặt tuần mỹ của Nam Cung Quyết vẫn như bình thường, ánh mắt sâu thẳm không chút gợn sóng, giống như việc Lạc Mộng Khê nói với hắn không có liên quan.

Là Nam Cung Quyết rất giỏi che dấu, làm cho người ta nhìn không ra, hay hắn vốn là không màng đến ngôi vị hoàng đế kia? Nếu không, không ai có thể nghe đến ‘Ngôi vị hoàng đế’ còn có thể bình tĩnh như thế……

“Tốt, bốn vương đáp ứng điều kiện của người!” Ngay khi Lạc Mộng Khê âm thầm đoán Nam Cung Quyết đang suy nghĩ gì, Nam Cung Quyết đột nhiên mở miệng.

Vừa dứt lời, ngọc bội trong tay Lạc Mộng Khê đã bay về tay Nam Cung Quyết: “Việc đã giải quyết xong, bốn vương cáo từ! Thịnh Đại tiểu thư tuân thủ ước định của chúng ta!” Nói xong Nam Cung Quyết xoay người muốn rời đi.

“Đợi chút!” Một vật màu hồng từ trong tay Lạc Mộng Khê bắn thẳng về phía Nam Cung Quyết, khi vật đến gần, Nam Cung Quyết đột nhiên động thủ, đem vật Lạc Mộng Khê phóng tới kẹp giữa hai ngón tay: “Cầm lấy tín vật này, khi cần ta hỗ trợ, cho người mang tín vật tới báo tin!”

Nam Cung Quyết hơi nheo mắt, một mảnh san hô tinh xảo hiện ra trước mắt, mâu quang trở nên mất tự nhiên: “Có lẽ, trong tương lai, người không chỉ giúp ta một việc.....”

Thanh âm mờ ảo, hư không truyền vào tai, trong lòng Lạc Mộng Khê nghi hoặc, đang muốn hỏi Nam Cung Quyết có ý gì, đã thấy thân ảnh hắt cách xa mấy chục thước, giống như bức tranh thần tiên phiêu dật, dần dần rời xa tầm mắt nàng.....

Trên bầu trời phía đông sao Mai mọc lên, theo quy củ của Thừa tướng phủ, hạ nhân phải rời giường làm việc, vì tránh người khác chú ý, thân ảnh Nam Cung Quyết đã nhanh chóng biến mất, Lạc Mộng Khê cũng rất nhanh trở về phòng nghỉ ngơi, nằm trên giường lăn qua lăn lại vẫn không ngủ được:

Nam Cung Quyết nói ra câu kia, là do hắn nói, hay là do ta nghe nhầm? Còn có, khối ngọc bội tượng trưng cho thân phận hoàng thất kia, là do xung quanh Nam Cung Quyết mất đi lực hút, nên mảnh ngọc tự mình bay đi.....

Nam Cung Quyết đến cuối cùng là loại người gì? Càng tiếp xúc với hắn, Lạc Mộng Khê càng cảm giác được: Nam Cung Quyết sâu không lường được, thiếu hẳn một ân tình, không biết là phúc hay là họa.....

“..... Tiểu thư, tiểu thư..... Tỉnh tỉnh, tỉnh lại mau....” Trong sương mù, âm thanh hưng phấn của Băng Lam nhẹ nhàng vang bên tai.

Lạc Mộng Khê không tình nguyện mở mắt, ánh mắt mơ màng buồn ngủ: “Chuyện gì?” Tối qua cùng Nam Cung Quyết đánh nhau tới hơn nửa đêm, khiến nàng mất không ít thể lực, đến khi chớp mắt cũng đã gần sáng, ghé mắt nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ: Nàng ngủ nhiều nhất là hai canh giờ.....

Băng Lam giống như không nhìn thấy vẻ mệt mỏi của Lạc Mộng Khê, vui vẻ giải thích: “Tiểu thư, mười ngày sau chính là Cúc Hoa yến, vương

quản gia có mua mấy cây vải tinh xảo, Đại phu nhân mời người đến nhận vải.....”

Lạc Mộng Khê nhắm hai mắt lại: “Người đi lĩnh giúp ta đi! Băng Lam về sau loại chuyện nhỏ này người làm chủ, đừng làm phiền tới ta!”

“Không được, tiểu thư!” Băng Lam vội vàng giải thích: “Lạc phủ có quy định, vật liệu may mặc chỉ có thể là do phu nhân, tiểu thư hoặc thiếu gia tự mình đi lĩnh, nha hoàn không thể thay thế!”

Thừa tướng phủ này như thế nào lại có nhiều quy củ như thế! Lạc Mộng Khê âm thầm oán một câu, mệt mỏi, nhưng ánh mắt vẫn chưa chịu mở vừa định nói: “Chờ ta tỉnh ngủ đi lĩnh cũng không muộn!”

Trong đầu đột nhiên nghĩ tới gì đó, Lạc Mộng Khê trong phút chốc tỉnh ngủ, đột nhiên ngồi dậy: “Băng Lam vừa rồi người nói, vật liệu may mặc nha hoàn không thể nhận thay, Lạc Tử Quận cùng Lạc Tử Hàm cũng sẽ tự mình đi lĩnh vật liệu may mặc?”

Băng Lam nhẹ nhàng gật đầu, mâu quang hiện lên một tia khó hiểu: “Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

“Không có vấn đề gì!” Lạc Mộng Khê xoay người xuống giường: “Chúng ta trước đi lĩnh vật liệu may mặc!”

Lạc Tử Hàm, chúng ta sẽ liên gặp mặt, nhưng ta thật rất muốn biết, một người cướp đoạt tín vật của tỷ tỷ, giả mạo người khác trở thành ân nhân cứu mạng, đến tột cùng có tâm địa độc ác như thế nào!

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, Lạc Mộng Khê thay quần áo sạch sẽ, mang theo Băng Lam bước nhanh về phía trước.

Dọc đường gặp được không ít nha hoàn, nô bộc, không như trước đây trong mắt họ đã không còn khinh thường nàng, mà là cung kính nhưng bên

trong tràn đầy cừu hận, Lạc Mộng Khê vội vã đi, nên cũng không cùng bọn chúng so đo.

Trước bàn đặt một đoạn vải trắng như tuyết, bên cạnh có người trên thân toàn tơ tằm, tay cầm khăn lụa, diện mạo thanh tú, tóc búi đơn giản, nhìn từ cách ăn mặc đến cách trang điểm, chính là nhất đẳng nha hoàn Lạc phủ.

Lạc Mộng Khê nhìn chung quanh một vòng cũng không nhìn thấy thân ảnh Lạc Tử Hàm, trong lòng khó tránh khỏi có chút thất vọng, bất quá, bị đánh ba mươi đại bản, thương thế Lạc Thái Vân vẫn chưa lành, thế nhưng vẫn được nha hoàn đỡ dậy đứng ở một góc trong đại sảnh, nhìn trên bàn gấm vóc trắng tuyết, đôi mắt xinh đẹp thoáng hiện ngấn lệ.

Lạc Mộng Khê không tiếng động cười lạnh: Lạc Thái Vân, đúng là không phải thích chưng diện bình thường, chỉ là cấm người một năm không cung cấp vật liệu may mặc trang sức, mà người đã thương tâm như vậy.....

“Đại tiểu thư, đây là vật liệu may mặc cho người!” Đứng ở sau bàn chính là nhất đẳng nha hoàn Lạc phủ, khi Lạc Mộng Khê tiến vào, lễ phép tiếp đón.

“Đại phu nhân đâu?” Theo Lạc Mộng Khê biết, vật liệu may mặc đều là do Đại phu nhân tự mình chia cho các phu nhân, tiểu thư khác.

“Bẩm Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư ở Cảnh vương phủ chưa về, Tam thiếu gia nhiễm bệnh nằm trên giường, Đại phu nhân đi đưa vật liệu cho bọn họ!” Nha hoàn vẫn như trước, trả lời thập phần lễ phép: “Đại tiểu thư, đây là vật liệu may mặc, thỉnh ngài nghiệm thu, Đông Mai còn có việc phải làm nên đi trước, cáo lui!”

Thì ra nàng chính là nha hoàn được Đại phu nhân sủng ái nhất Đông mai, không hổ là do một tay Đại phu nhân dạy dỗ, vô luận đối với người nào, đều có cử chỉ khéo léo, không kiêu ngạo, không siểm nịnh.....

“Đông Mai tỷ tỷ đi thông thả!” Băng Lam cùng Hoa Đào (nha hoàn Lạc Thái Vân) cung kính nói, Lạc Thái Vân phần hận nhìn Lạc Mộng Khê trong ánh mắt chứa đầy cừu hận, chậm rãi đi đến trước bàn.

Nhìn tơ lụa trên bàn, trên mặt tuyết hoa thêu tinh xảo, trong mắt Lạc Mộng Khê hiện lên một tia trêu tức: Tuy rằng nàng không cho đoạn gấm tuyết này là của hiếm, nhưng, dùng nó để bắt nạt Lạc Thái Vân, chính là không sai!

Lạc Mộng Khê thu hồi ánh mắt, đang muốn lớn tiếng ra lệnh Băng Lam đem vật liệu may mặc mang về Khê viên, bất chợt có một mùi hương quái dị bay vào trong mũi.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Mua Bán

Edit : kun'xjh

Mùi hương quái dị vừa hiện lên, nháy mắt biến mất không dấu vết, giống như chưa từng xuất hiện qua, nếu là người bình thường, khẳng định sẽ hoài nghi chính mình sinh ra ảo giác.

Nhưng Lạc Mộng Khê không phải là người bình thường, trong lòng nhất thời cả kinh, vội vàng nín thở, rất nhanh quay đầu nhìn về hướng mùi hương quái dị truyền đến, đập vào mắt có thể nhìn thấy, dĩ nhiên là đoạn găm tuyết tinh xảo kia.....

Lạc Mộng Khê tập trung nhìn đoạn găm tuyết trước mặt . Lạc Thái Vân trong lòng tức giận không thôi, mắt đẹp hiện ra tia lửa giận, nếu là trước kia, nàng khẳng định sẽ xông lên phía trước đẩy Lạc Mộng Khê ngã qua một bên, cướp cây vải ấy, ở trước mặt Lạc Mộng Khê đặc ý dào dạt, nghênh ngang rời đi.

Nhưng nay, mộng bị đánh đau ê ẩm lúc nào cũng nhắc nhở nàng, nàng không thể lại làm việc lỗ mãng, nếu không sẽ chỉ tự vạ vào thân.

Nhưng nếu nàng trở mắt nhìn Lạc Mộng Khê lấy đi đoạn găm tuyết, nàng thật sự không cam lòng, không cam lòng a.....

Người đệ tiện giống như Lạc Mộng Khê, chỉ xứng mặc quần áo vải thô, làm sao có thể xứng với găm tuyết chứ, đoạn găm tuyết đó, là do theo cơ thể của Lạc Thái Vân ta, chỉ có Lạc Thái Vân ta mới xứng để mặc, cũng chỉ có Lạc Thái Vân ta mới có thể mặc nó phong thần phiêu dật!

Lạc Mộng Khê mặc gấm tuyết, chính là phí phạm chà đạp lên vật liệu may mặc tốt nhất.....

Trước kia, Lạc Thái Vân cũng cho là như vậy, cho nên mới có thể đoạt vật liệu may của Lạc Mộng Khê, nhưng nay, nàng chỉ có thể nhìn mà than thở.....

Làm như không nhìn thấy sự phẫn nộ của nàng, nguyên bản Lạc Mộng Khê đang cúi đầu nhìn đoạn gấm tuyết trong hộp thì đột nhiên ngẩng đầu tầm mắt chuyển hướng, vừa lúc bắt gặp Lạc Thái Vân chưa kịp thu hồi đáy mắt phẫn nộ cùng không cam lòng.....

Nếu là người bình thường, bị người khác bắt gặp lúc đang tức giận, khẳng định sẽ vì tự mình tìm lý do để rời đi, nhưng Lạc Thái Vân này da mặt rất dày, sau khi bị Lạc Mộng Khê bắt gặp, nàng không chỉ không tránh đi, mà đáy mắt phẫn nộ ngược lại càng ngày càng mãnh liệt.

Lạc Mộng Khê mâu quang chợt hiện, khóe miệng khẽ cong lên một tia cười quỷ dị làm người ta không dễ phát hiện: “Tứ muội, người không phải rất muốn đoạn tuyết gấm này sao?”

“Đúng thì sao?” Lạc Thái Vân nghĩ đơn giản, nói với chính mình: ‘Người cũng sẽ không đưa cho ta!’

“Nếu ta nói, ta có thể đem vật liệu may mặc này bán cho Tứ muội thì sao?” Lạc Mộng Khê nói nhẹ nhàng băng quơ.

“Người tốt như vậy sao?” Lạc Thái Vân ngữ khí mang theo trào phúng, đáy mắt hiện lên một tia khinh thường, lập tức phản ứng lại: “Người vừa nói gì, đem vật liệu may mặc bán cho ta?”.

“Đúng vậy!” Lạc Mộng Khê ghé mắt nhìn đoạn gấm tuyết: “Thừa tướng phụ thân vì muốn bù lại những năm gần đây đối xử tệ bạc với ta, không chỉ

phải người tu sửa phòng của ta thành cung điện, còn sai người mua rất nhiều vật liệu may mặc, trang sức cho ta!”

“Cho dù một ngày ta đổi một bộ quần áo, mấy tháng cũng mặc không hết, đoạn gấm tuyết này đổi với ta không có cũng chẳng sao!”

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn Lạc Thái Vân, ánh mắt lộ ra vẻ đồng tình: “Nhưng là Tứ muội thì không như vậy, bị phụ thân cấm một năm vật liệu may mặc, trang sức, mà Cúc Hoa yến lại sắp tới, không có quần áo mới sao được……”

“Đoạn gấm tuyết này người tính bán bao nhiêu bạc?” Lạc Thái Vân thích chưng diện, chỉ quan tâm quần áo cùng trang sức, về phần bạc, nàng không có khái niệm gì: đoạn gấm tuyết này vừa thấy đã biết là thượng phẩm, nếu may thành quần áo mặc ở trên người, tuyệt đối là phong hoa tuyết đại*.

(*phong cách tuyết diệu có một không hai)

“Cái này……” Lạc Mộng Khê hơi cúi đầu, ngừng mi suy tư một lát: “Ta đổi với giá của vật liệu may mặc không rõ ràng, Tứ muội nói đi!”

“Năm mươi hai lượng như thế nào?” Lạc Thái Vân đề nghị .

“Năm mươi hai cũng quá ít, đây chính là đoạn gấm chất lượng tốt nhất năm nay, ít nhất cũng phải một trăm lượng a!” Lạc Mộng Khê cò kè mặc cả.

“Được! Một trăm lượng!” Nghe Lạc Mộng Khê nói giá, Lạc Thái Vân lập tức nói ra quyết định, chỉ sợ Lạc Mộng Khê phản ứng lại muốn đổi ý, trong lòng lại nói xấu sau lưng Lạc Mộng Khê: Đoạn gấm tuyết này ít nhất cũng hơn một ngàn lượng bạc, nàng thế nhưng chỉ bán có một trăm lượng, cực kỳ ngu xuẩn……

Ở Tướng phủ, ăn, mặc, ở, cần dùng cái gì đều có cái đó, ngày lễ ngày tết, còn thống nhất mua một ít vật phẩm sang trọng . Cho nên, mỗi tháng đưa cho phòng gia dụng đều rất ít, đoạn gấm tuyết một trăm lượng bạc này, Lạc Thái Vân chỉ sợ là phải bán đi hai kiện trang sức của mình mới gom được.....

“Tứ muội a, ta vừa rồi chỉ nói ra giá khởi điểm, một trăm lượng không phải quá ít sao.” Quả nhiên giống như Lạc Thái Vân nghĩ, Lạc Mộng Khê đã phản ứng lại, thật sự hối hận.

“Đại tỷ, giá của người đã định, đều là tiểu thư ở trong phủ, lời nói ra như bát nước đổ đi, sao có thể nuốt lời chứ.” Chiếm được tiện nghi, Lạc Thái Vân âm thầm vui vẻ, lại cố nén không cho chính mình biểu hiện ra ngoài, nhưng mà đáy mắt lóe ra tia đắc ý đã bán đứng nàng: “Đại tỷ a, Tứ muội ta trước sẽ về Hương viên, đợi lát nữa sẽ cho Hoa Đào đi Khê viên đưa bạc cho người!”

Nói xong, không đợi Lạc Mộng Khê trả lời, Lạc Thái Vân đã đoạt lấy đoạn tuyết gấm trong tay Hoa Đào ôm vào trong ngực, Hoa Đào thả tay, bước nhanh rời đi.....

Nhìn thân ảnh Lạc Thái Vân càng lúc càng xa, Lạc Mộng Khê ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia cười trào phúng: Lạc Thái Vân, của rẻ là của ôi, đạo lý này người chẳng lẽ chưa nghe qua sao.....

“Tiểu thư, đoạn gấm tuyết kia bán bị lỗ rồi!” Sau khi thân ảnh Lạc Thái Vân biến mất không thấy, Băng Lam bất đắc dĩ oán hận nói :“Người ít nhất phải bán năm trăm lượng mới được!”

“Ta không thích đoạn gấm tuyết này, đối với những thứ không thích, chỉ cần xử lý là được, không cần quan tâm xem nó mang lại lợi ích gì!” Lạc Mộng Khê chỉ điểm, nhưng Băng Lam lại nghe không hiểu:

“Tiểu thư, đoạn gấm tuyết này là thượng phẩm, mượt mà mịn màng, nữ tử mặc ở trên người tuyệt đối thoải mái, phiêu dật, rất nhiều người muốn mua đều mua không nổi, người sao lại không thích?”

Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ khẽ thở dài, chậm rãi đi đến trước cửa :“Ta không thích mùi của đoạn gấm tuyết!”

“A!” Băng Lam nhất thời không phản ứng lại:“Không phải đoạn gấm tuyết này phân chia thượng phẩm và thứ phẩm bằng độ mịn màng sao? Khi nào lại dính dáng đến mùi hương?” Còn có, đoạn gấm này, có mùi hương sao? Ta cũng từng tiếp xúc qua, tại sao không ngửi thấy mùi gì?

“Băng Lam, hôm nay thời tiết rất tốt, ngươi về Khê viên lấy chút ngân lượng, chúng ta cùng đi dạo!” Băng Lam trong phút chốc hoàn hồn, đáy mắt lóe lên nồng đậm vui sướng, bước nhanh đuổi theo Lạc Mộng Khê :

“Tiểu thư, nô tỳ trên người có mang theo ngân lượng, không cần về Khê viên , hiện tại liền đi thôi!”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệt Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tự Làm Bậy

Edit : kun'xjh

Thanh Tiêu quốc chiến loạn tuy rằng chỉ mới khôi phục được ba tháng, nhưng trên đường phố sớm đã lấy lại sự sầm uất như ngày xưa, các khách điểm mọc lên như nấm, tiểu quán san sát, nhiệt tình mời chào buôn bán, trên đường người đến người đi náo nhiệt lạ thường.

Lạc Mộng Khê chậm rãi đi đi trong đám người rộn ràng, nhốn nháo, nhẹ nhàng gật đầu: Xem ra Hoàng đế của Thanh Tiêu quốc này quả thật là vị danh quân lợi hại, sau nội chiến lại có thể khôi phục kinh thành tiêu điều trước kia lấy lại phần hoa.....

Băng Lam cũng không biết mình ở trong Tướng phủ buồn bức không được ra ngoài bao lâu rồi, đi trên đường, có vẻ vô cùng thích thú, nhìn đông nhìn tây, đối mọi thứ đều cảm thấy tò mò: “Tiểu thư, kẹo hồ lô!”

Một xâu kẹo hồ lô bọc trong suốt, lóng lánh đưa đến trước mặt Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê khe khẽ thở dài: “Ta không đói bụng, người ăn đi!”

Không phải Lạc Mộng Khê không muốn ăn kẹo hồ lô, mà là, nàng hiện tại đang đeo mạng che, nếu muốn ăn này nọ, nhất định phải vén mạng che lên, có thể nhìn thấy khuôn mặt sau mạng che, khẳng định sẽ dọa người khác sợ chết khiếp.....

Cùng lúc đó, tại một phong trà cách đó không xa, một lam y nam tử chậm rãi đi ra cửa sổ, không chút để ý nhìn trên đường phố.

Trong tầm mắt nhìn thấy Lạc Mộng Khê đang đi trên đường, hơi sửng sốt, cố gắng quan sát kỹ, xác nhận chính mình không có nhìn lầm, quay đầu hô to: “Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê đang ở trên đường!”

Nam Cung Quyết một thân bạch y ngồi ở bên bàn không di chuyển, khẽ châm nước vào chén trà, vẻ mặt lạnh nhạt, tư thái tao nhã: “Lạc Mộng Khê là tiểu thư Tướng phủ, cũng là một nữ tử bình thường, như ánh sáng mặt trời chiếu ở trên đường, có cái gì đáng tò mò sao?”

Bắc Đường Diệp đuổi thắt lưng mệt mỏi, giống như không chút để ý trả lời: “Hiện tại Lạc Mộng Khê xuất hiện ở trên đường đúng thật là không kỳ quái, làm cho ta cảm thấy kỳ quái chính là, có vài tên lấm la lấm lét, không có ý tốt cũng xuất hiện trên đường, nhìn vẻ mặt của bọn họ, xem ra mục tiêu chính là Lạc Mộng Khê.....”

Bắc Đường Diệp còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy trước mặt một trận cuồng phong thổi qua, thân ảnh thon dài của Nam Cung Quyết nháy mắt đã đứng bên cạnh hắn, trầm ngâm nhìn trên đường:

Địa phương cách hai bên Lạc Mộng Khê hai mươi thước, một cầm y nhân đang đi đến, nam tử diện mạo thanh tú trẻ tuổi, bốn, năm tên mặc quần áo nô bộc đi đằng sau hắn, tùy tùng thân thủ bất phàm, nam tử trẻ tuổi sắc mặt âm trầm, ánh mắt cừu hận ẩn giấu hàn quang thoáng hiện.

Nam Cung Quyết nhìn theo ánh mắt của hắn, không hề bất ngờ, trông thấy Lạc Mộng Khê đang đi phía trước, đối với việc này không hề hay biết.....

Lạc Mộng Khê thân là đặc công, đối với hoàn cảnh chung quanh vô cùng nhạy cảm, nam tử kia phóng ánh mắt cừu hận tới nàng, nàng sớm đã nhận thấy, nhưng làm như không hề hay biết tiếp tục đi dạo, trong lòng suy nghĩ về biện pháp giải quyết.....

Không ngờ, nàng còn chưa nghĩ ra biện pháp, đã truyền đến một trận rối loạn :“Tránh ra, tránh ra..... Mau tránh ra.....”

Lạc Mộng Khê quay đầu nhìn nơi thanh âm truyền đến, chỉ thấy vài tên tùy tùng ăn mặc như nô bộc đang đem người đi trên đường dây qua hai bên . Một cầm y vệ, diện mạo thanh tú, nhưng vẻ mặt dung tục, mắt tỏa ra ánh sáng màu, người bước nhanh hướng đến phía nàng.....

“Kia không phải là con trai của Lí thượng thư Lí Thụy sao.....”

“Lại dở trò xằng bậy”

Tiếng dân chúng nghị luận truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê mâu quang chợt hiện, trong nháy mắt nàng đang suy nghĩ, đám tùy tùng kia đã đi đến trước mặt nàng, đem nàng vây quanh chính giữa.

“Xin hỏi quý danh của cô nương?” Lí Thụy khuôn mặt thô bỉ tươi cười tiến đến trước mặt Lạc Mộng Khê, tia hàn quang chợt lóe lên rồi biến mất.

Lạc Mộng Khê cảm thấy sáng tỏ, lạnh giọng trả lời :“Tên của ta, người vẫn là không biết sẽ tốt hơn!”

“Ha ha, gặp đã là duyên, nếu cô nương không muốn nói cho tại hạ biết quý danh, không bằng chúng ta cùng nhau ngồi xuống uống chén trà!”

Lí Thụy vừa dứt lời, bốn gã tùy tùng đi theo hắt lập tức ra tay, xuất hiện mấy dải lụa trắng cao hai thước vây quay Lạc Mộng Khê và Lí Thụy ở giữa, cũng ngăn tầm mắt mọi người trên đường.

“Tiểu thư..... Tiểu thư.....” Bằng Lam lo lắng đứng ở ngoài hô to, Lạc Mộng Khê thản nhiên trả lời :“Ta không sao, không cần lo lắng!”

Nhìn lụa trắng bốn phía, đáy mắt Lạc Mộng Khê trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên nồng đậm khinh thường: Ngoại trừ không có nóc, cái này quả

thực như một gian phòng, nhìn bọn họ thủ pháp thông thạo, xem ra loại chuyện này không chỉ làm một, hai lần.....

Trên gian phòng lầu ba của trà lâu, hai thân ảnh thon dài một xanh một trắng đứng bên cửa sổ, mọi việc phát sinh trên đường đều thu vào đáy mắt của hai người, nhìn Lạc Mộng Khê bị vây ở giữa đám lụa trắng, Bắc Đường Diệp giọng nói trêu tức:

“Nam Cung Quyết, người không xuống cứu Lạc Mộng Khê sao, nghe nói tên Lí Thụy kia giết người, cướp của, không chuyện ác nào không làm, sở trường nhất chính là làm nhục con gái nhà lành.....”

“Lí Thụy không phải là đối thủ của Lạc Mộng Khê!” Nam Cung Quyết bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt lãnh đạm, sắc bén nhìn nhìn nụ cười đáng khinh ở giữa đám lụa trắng, khoảng cách Lạc Mộng Khê càng ngày càng gần Lí Thụy: “Chuyện này cũng không phải ngẫu nhiên, mà là có người cố ý sắp đặt.....”

“Tiểu mỹ nhân, nay nơi này chỉ có hai người chúng ta, đêm xuân ngắn ngủi.....” Lời nói thô bỉ thanh âm chưa dứt, Lí Thụy mang theo mùi hôi thối, bàn tay bẩn thỉu đã đánh úp về phía ngực của Lạc Mộng Khê.....

Lạc Mộng Khê đột nhiên xoay người tránh khỏi tay bẩn của Lí Thụy, bàn tay mềm mại giơ cao, gắt gao kiềm chặt cổ tay Lí Thụy, nhìn Lí Thụy lưỡi dao trong tay không kịp thu hồi, Lạc Mộng Khê hừ lạnh một tiếng, nhìn Lí Thụy đôi mắt hàn quang thoáng hiện.

“Đùa giỡn ta bất quá nằm trong kế hoạch của người, mục đích là muốn ở trong này giết ta, lại khiến mọi người nghĩ ta vì bị làm nhục nên mới tự sát!”

Lí Thụy hừ lạnh một tiếng, không hề che dấu đáy mắt âm lãnh cùng sắc bén: “Lạc Mộng Khê, người quả là thông minh, chỉ tiếc, hôm nay bốn thiếu gia sẽ làm người máu nhuộm cát vàng!”

Lời còn chưa dứt, Lí Thụy đã nhanh như chớp tung chưởng công kích Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê lắc mình tránh khỏi một chưởng trí mạng của Lí Thụy đồng thời lạnh giọng cảnh cáo:

“Lí Thụy, ta với người không thù không oán, nói vậy việc hôm nay người làm là bị người khác sai khiến, nếu người nói ra kẻ chủ mưu đứng sau vụ này, ta có thể suy nghĩ tha cho người một mạng . Nếu không, hôm nay máu nhuộm cát vàng chính là người!”

Lí Thụy vung kiếm chém về phía Lạc Mộng Khê, con mắt âm lãnh càng đậm:“Lạc Mộng Khê, chịu chết đi!”

Nhìn lưỡi dao càng ngày càng gần, Lạc Mộng Khê khinh thường hừ lạnh một tiếng:“Muốn chết!”

Ngay lúc lưỡi dao trong tay Lí Thụy sắp đâm vào người Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê rất nhanh nghiêng người tránh thoát, bàn tay mềm mại lại nắm chặt cổ tay Lí Thụy, đột nhiên dùng sức, chỉ nghe:“Rắc!” một thanh âm vang lên, cổ tay Lí Thụy đã bị nàng bẻ gãy.....

“A!” Hét thảm một tiếng xuyên thấu chín tầng mây, lưỡi dao trong tay Lí Thụy rơi xuống đất, theo bản năng rất nhanh dùng cánh tay khác đánh về phía Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê ngay cả mắt cũng không chớp, đáy mắt khinh thường càng đậm: Thật sự là mình ngoan bất linh*.....

“Rắc!” Lại một tiếng thanh thúy vang lên, cánh tay khác của Lí Thụy cũng bị Lạc Mộng Khê bẻ gãy, lúc này Lí Thụy đã gần như điên cuồng, lồng lộn đánh tới hướng Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê lắc đầu, đáy mắt khinh thường càng đậm, nhắc chân đá bay Lí Thụy, thân hình cao lớn của Lí Thụy đụng vào dải lụa trắng, bị bắn ngược trở lại, nện thật mạnh xuống đất.....

“A!” Lại là một tiếng hét thê thảm vang lên, Lí Thụy lấy hai tay tàn phế che hạ thân của mình.

Lạc Mộng Khê thản nhiên nhìn lướt qua Lí Thụy, giống như nơi hẫng rơi xuống có một món đồ chơi của tiểu hài tử, đang nằm ở bộ phận quan trọng của hẫng.....

Món đồ chơi đó, chắc là vừa rồi khi tùy tùng đem người đi đường đuổi đi, vội vàng để quên, Lí Thụy thật đúng là tự làm tự chịu.

“Vèo” Ngay lúc Lạc Mộng Khê đang suy nghĩ, mấy dải lụa trắng nhanh chóng được thu hồi, trong nháy mắt Lí Thụy được kéo ra ngoài đám lụa trắng, một luồng sát khí mãnh liệt xen lẫn với tiếng gió rít tấn công Lạc Mộng Khê, giống như muốn đem Lạc Mộng Khê còn sống ghìm chết trong dải lụa trắng.

Lạc Mộng Khê con mắt chột lạnh, khi dải lụa trắng sắp đến trước mặt nàng, điểm nhẹ mũi chân bay lên, thân ảnh mảnh khảnh bay giữa không trung, bàn tay nhỏ nhắn khê vung :”Vèo vèo vèo...” Vô số ám khí nhanh như chớp bắn về phía mấy tên tùy tùng đang điều khiển dải lụa.

“A!” Sau vài tiếng kêu thảm thiết, Lạc Mộng Khê theo dải lụa trắng nhanh nhẹn bay xuống mặt đất . Nhìn đám tùy tùng ngã lăn trên mặt đất kêu rên, đáy mắt hiện lên một tia tàn khốc . Lơ đãng, trong khóe mắt hiện lên một thân ảnh mơ hồ, Lạc Mộng Khê quay đầu lại, chỉ thấy xen lẫn trong đám người một gã tùy tùng đang cấp tốc bỏ chạy.

Thì ra còn có một con cá lọt lưới, Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống, cổ tay khê lật, ám khí bay ra, chỉ nghe:”Bùm” Tên tùy tùng bị bắn trúng giữa lưng té ngã trên đất.

Nhìn đám người Lí Thụy nằm trên mặt đất không chịu nổi thống khổ, Lạc Mộng Khê đôi mắt lạnh như băng không chút cảm xúc :”Hiện tại các

người có hai lựa chọn, một là nói ra kẻ chủ mưu phía sau, còn lại chính là máu nhuộm cát vàng.”

Lạc Mộng Khê lời còn chưa dứt, một tiếng quát lạnh xen lẫn tiếng vó ngựa từ xa đến gần :”Ai cho người ở đây giết người vô tội!”

Lạc Mộng Khê không đếm xỉa tới quay đầu nhìn về hướng giọng nói truyền đến, một thân tử y, tôn quý tao nhã, tuần mỹ siêu phàm, thân cưỡi ngựa trắng, nam tử rất nhanh hướng đến nơi này, dĩ nhiên chính là Cảnh vương Nam Cung Phong.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Làm Chứng

Edit : kun'xjh

Người đời thích xem náo nhiệt, không thích giúp đỡ, hơn nữa Nam Cung Phong lại là Vương gia, thân phận tôn quý, cho nên sau khi hắc xuất hiện, đám người rất nhanh lui ra hai bên tạo thành một con đường cho hắc đi, rồi quỳ xuống đất hành lễ: “Tham kiến Cảnh vương gia!”

Theo khoái mã chạy nhanh, áo choàng màu đỏ tía của Nam Cung Phong theo gió khẽ bay, khí chất tôn quý, khuôn mặt lạnh lùng, mắt lộ ra vẻ cao ngạo: Nam Cung Phong thật là nhân trung chi long hiếm có trên thế gian, chỉ tiếc hắc bên ngoài tô vàng nạm ngọc nhưng bên trong lại thối rữa, trong mắt người đời, hắc đang là quân tử thẳng thắn, thực chất bên trong, hắc là tiểu nhân luôn đi lừa gạt, ức hiếp.....

Tới trước mặt, Nam Cung Phong dừng khoái mã, nhưng không xuống ngựa, cũng không nói câu nào, cao ngạo, ánh mắt lãnh liệt từ trên cao nhìn xuống phía dưới, ở giữa sân chỉ có duy nhất một nữ tử đang đứng ~ Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đối diện với Nam Cung Phong, đáy mắt lóe ra không hề sợ hãi cùng yếu đuối, mà là nồng đậm trào phúng cùng khinh thường.....

Lúc va chạm đôi mắt với Lạc Mộng Khê, Nam Cung Phong đáy mắt lạnh như băng hiện lên một tia kinh ngạc chợt lóe rồi biến mất, nháy mắt lại khôi phục bình thường.

“Tiểu thư..... Tiểu thư..... Mau quỳ xuống.....” Băng Lam quỳ gối bên cạnh Lạc Mộng Khê, vừa lo lắng lạng lẽ đưa tay kéo quần áo nàng, vừa len lén đánh giá sắc mặt Nam Cung Phong, e sợ Nam Cung Phong giận dữ sẽ sai người đem Lạc Mộng Khê đi giết.

Để nhắc nhở của Băng Lam ở ngoài tai, Lạc Mộng Khê đứng như trước không động đậy, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như một ao sâu, càng ngưng tụ càng sâu, không có người nào có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, dáng người yếu điệu, khí chất tươi mát tự nhiên, hơi thở cường thế, làm cho người ta bất tri bất giác bị nàng hấp dẫn.....

“Cảnh vương gia..... Cứu ta a..... Cảnh vương gia.....”

Giọng nói cầu cứu yếu ớt của Lí Thụy truyền vào trong tai, Nam Cung Phong đột nhiên hoàn hồn: Đáng chết, ta làm sao có thể có loại cảm giác này!

Rất nhanh dời ánh mắt lưu luyến trên người Lạc Mộng Khê, Nam Cung Phong đối với đám người đang quỳ gối hai bên đường ra lệnh :“Bình thân!”

Vì che dấu sự thất thố của mình, khi mọi người đứng dậy, Nam Cung Phong nhắc chân xuống ngựa, động tác rõ ràng lưu loát, chậm rãi đi tới trước mặt đám người Lí Thụy đang kêu rên dưới đất, ngữ khí lạnh như băng:“Ban ngày ban mặt đánh người ta bị thương, kẻ nào lớn mật như thế?”

“Cảnh vương gia, đã không biết chân tướng sự việc, xin đừng vội kết luận như thế!” Lạc Mộng Khê giọng nói lạnh như băng ngẫm mang theo nhắc nhở.

“Nói như thế, là người làm bọn họ bị thương?” Nam Cung Phong quay đầu nhìn Lạc Mộng Khê, đáy mắt cao ngạo ngẫm quan sát kỹ.

“Bọn họ đúng là bị ta gây thương tích, nhưng mà, là bọn hắn muốn giết ta trước, ta mới ra tay đánh trả.....” Lạc Mộng Khê mâu quang lạnh lùng.

Một gã thị vệ bước nhanh đến bên cạnh Nam Cung Phong thì thầm vài câu, Nam Cung Phong trầm hạ mí mắt:“Lạc Mộng Khê, thị vệ của bốn vương vừa rồi đã hỏi qua toàn bộ người đi đường, Lí Thụy chỉ là đùa giỡn với người, cũng không có ra tay với người, ngược lại lúc Lạc Mộng Khê người ra tay đã thương tùy tùng, tất cả mọi người đều tận mắt nhìn thấy.....”

“Thủ hạ của Lí Thụy kia dùng lụa trắng vây quanh ta với hăn, nói vậy chuyện đó Vương gia cũng biết !” Lạc Mộng Khê giọng nói lạnh như băng:“Lụa trắng cao hai thước, có thể ngăn cách tầm mắt của tất cả người đi đường, lúc Lí Thụy ở bên trong giết ta, đương nhiên không ai nhìn thấy được.....”

“Cảnh vương gia, nàng nói vậy, ta thật sự chỉ là đùa giỡn với nàng, cũng không muốn giết nàng.....” Lí Thụy vừa kêu rên vừa đổi trắng thay đen, lúc mọi người không chú ý, đáy mắt chợt lóe một tia âm ngoan rồi biến mất.

Nam Cung Phong nhìn thẳng Lạc Mộng Khê, giọng nói lạnh như băng:“Lạc Mộng Khê, làm việc gì cũng phải có chứng cứ, ở đây tất cả mọi người đều có thể chứng minh người đã thương người, lại không có ai có thể chứng minh Lí Thụy muốn giết người.....”

“Cho nên?” Lạc Mộng Khê khước miệng khẽ cong lên một tia ý cười trào phúng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng lóe lên nồng đậm trêu tức: Nam Cung Phong, người nghĩ rằng ta vẫn là Lạc Mộng Khê trước kia, chỉ có thể để người khác ức hiếp.....

“Bốn vương sẽ đem việc này xử lý công khai!” Nam Cung Phong mâu quang phát lạnh:“Người đâu, Lạc Mộng Khê cố ý trọng thương người khác, giải vào đại lao, chờ xét xử.....”

“Chậm đã!” Hai gã thị vệ đang muốn đi đến bắt Lạc Mộng Khê, một giọng nói uy nghiêm, ôn nhuận làm cho người ta cảm giác như gió xuân thổi qua rất thoải mái, giọng nói dễ nghe trống rỗng vang lên, mọi người theo tiếng nhìn lại, nhất thời kinh ngạc mở to hai mắt, đáy mắt lóe nồng đậm khiếp sợ và khó tin: Trời ạ, trên đời này như thế nào lại có một nam tử anh tuấn như thế!

Bạch y nam tử Chậm rãi tiến đến, cổ áo và cổ tay áo được thêu hoa văn tinh xảo, tóc mượt đen nhánh dùng một dải lụa trắng cột ở sau đầu, làn mi như nước, đôi mắt trong veo, lông lánh, lại giống như hồ sâu, mũi cao thẳng, môi mỏng mím lại, giống như phác họa một tia cười mà không cười, thực nhạy, lại mang theo lực hấp dẫn trí mạng.

Ánh nắng rực rỡ chiếu rọi, bao quanh người một tầng ánh sáng vàng mờ ảo, tựa như tiên giáng trần, xuất trần, gió nhẹ khẽ thổi qua, tay áo lay động nhẹ nhàng, mùi đàn hương nhàn nhạt bay vào trong mũi, làm người ta yên bình, hơi thở cường thế vương giả phả vào mặt, làm cho người ta không thể bỏ qua.

“Thì ra là Tam Hoàng huynh!” Nam Cung Phong vừa nói ra, đám người nhất thời vỡ ra: “Thì ra hẳn chính là Lạc vương gia.....”

“Lớn lên rất anh tuấn a..... Như tiên giáng trần.....” Tiểu nữ tử vẻ mặt háo sắc nhìn phía Nam Cung Quyết, đáy mắt tràn đầy si mê cùng ái mộ.

“Thế nhân đồn đãi không sai..... Lạc vương gia so với Cảnh vương gia anh tuấn hơn..... Cũng so với Cảnh vương gia có khí thế hơn.....”

Tuy rằng mọi người nghị luận rất nhỏ tiếng, nhưng Nam Cung Phong và Nam Cung Quyết đều là người có võ công cao cường . Những nghị luận này đương nhiên một chữ cũng sẽ lọt vào trong tai hai người.

Nam Cung Quyết cười âm trầm, đối với nghị luận của mọi người từ chối cho ý kiến . Chậm rãi đi đến trước mặt Lạc Mộng Khê, lịch sự chào hỏi:

“Lạc cô nương, chúng ta lại gặp nhau!”

“Lạc vương gia đến thật đúng lúc!” Lạc Mộng Khê giọng nói êm tai, động tác tao nhã, nghiêm nhiên là phong thái của tiểu thư khuê các.

Làm như không nghe mọi người đang bàn tán, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê như nói chuyện phiếm, khiến trong lòng Nam Cung Phong dâng lên nòng đậm tức giận cùng không hài lòng: “Không biết Tam Hoàng huynh lần này đến đây có chuyện gì?”

“Bốn vương có thể chứng minh Lạc cô nương đã thương người chỉ là tự vệ!” Nam Cung Quyết giọng nói nhẹ nhàng, nhưng trong lời nói mang theo giọng điệu cường thế không thể nghi ngờ, ánh mắt ôn nhu, ẩn dấu trong đáy mắt băng lãnh và sắc bén, giản dị dễ gần, lại có khí phách và ngạo khí của Vương gia.

Trái lại, Nam Cung Phong sắc mặt âm lãnh, đáy mắt ẩn tia hàn quang thoáng hiện, giọng điệu mang theo nôn nóng, ẩn quanh thân một cỗ tàn nhẫn.

Nếu lúc này chỉ có một mình Nam Cung Phong, mọi người có thể không cảm thấy gì, nhưng lúc này còn có Nam Cung Quyết phong độ nhanh nhẹn, sắc mặt trầm tĩnh, đẹp hoàn mỹ như tiên giáng trần. Còn hơn sắc mặt u ám của Nam Cung Phong không biết bao nhiêu lần.

“Oa! Lạc vương gia thế nhưng lại vì Lạc Mộng Khê mà làm chứng...”

“Lạc vương gia là người tôn quý như thế, chắc chắn sẽ không nói dối...”

“Nói vậy, Lạc Mộng Khê đúng là bất đắc dĩ mới đã thương người...”

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết, bàn tán sôi nổi, nhưng mà chỉ có điều, ánh mắt đám tiểu nữ tử

nhìn Nam Cung Quyết là si mê và ái mộ, chuyển đến trên người Lạc Mộng Khê lại thành đổ kị và phẫn hận.

Lạc vương gia thật sự là người rất khó gặp, thế nhưng lại hạ mình chiêu cố, vì cái người xấu xí này mà ra mặt làm chứng! Trong lòng âm thầm than thở : Tại sao vừa rồi xảy ra chuyện không phải ta...

“Tam Hoàng huynh quen Lạc đại tiểu thư?” Nam Cung Phong mâu quang hơi trầm xuống, chỉ có điều, người thông minh như Nam Cung Quyết, sao lại không rõ ý đồ của Nam Cung Phong :

“Bốn vương mấy ngày hôm trước làm khách ở Lạc phủ, có gặp qua Lạc đại tiểu thư một lần!” Nam Cung Quyết giọng điệu bình tĩnh, làm cho người ta đoán không ra hẳn đến tột cùng đang nghĩ cái gì.

Nam Cung Phong đang muốn nói cái gì đó, thì Bắc Đường Diệp một thân lam y nhảy từ cửa sổ trên gian phòng trà xuống, khuôn mặt anh tuấn, dáng người tiêu sái, giọng nói mang theo đùa cợt :

“Vừa rồi bốn hoàng tử cùng Lạc vương gia chính là ngồi trên phòng trà kia, lụa trắng cao hai thước, đương nhiên người đi đường không thể nhìn thấy bên trong mấy dải lụa trắng xảy ra chuyện gì, nhưng tại hạ và Lạc vương gia ngồi ở trên cao, tình hình thực tế của Lạc đại tiểu thư khi bị nhốt trong mấy dải lụa trắng, hai người chúng ta đều thấy rõ, Cảnh vương gia người hẳn là nên bắt Lí Thụy, chứ không phải Lạc Mộng Khê!”

Nam Cung Quyết thân là Lạc vương của Thanh Tiêu quốc, miệng vàng lời ngọc, lời hẳn nói mọi người đều tin tưởng không nghi ngờ, nếu như Nam Cung Phong lại bác bỏ, sự việc sẽ rối ren, huống chi hiện tại còn lòi ra một người là Bắc Đường Diệp, cũng giúp đỡ Lạc Mộng Khê...

Nam Cung Phong là người thông minh, đương nhiên biết phải xử lý tình huống trước mắt như thế nào :”Xem ra Lạc đại tiểu thư thật sự là tự vệ, bất

đắc dĩ mới đả thương người, người đâu, đem đám người Lí Thụy giải vào đại lao...”

“Chờ...một chút!” Lạc Mộng Khê đột nhiên mở miệng đánh gãy lời của Nam Cung Phong, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ngưng trọng :”Không biết Cảnh vương gia dự định sẽ xử lý đám người Lí Thụy như thế nào...”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Căng Thẳng

Edit : kun'xjh

“Dĩ nhiên là giao cho hình bộ chờ xét xử, định tội!” Nam Cung Phong trong giọng nói lạnh như băng ẩn chứa một tia không kiên nhẫn.

“Mộng Khê cho rằng không ổn!” Lạc Mộng Khê lạnh giọng bác bỏ quyết định của Nam Cung Phong.

Nam Cung Phong mâu quang phát lạnh, nháy mắt lại khôi phục bình tĩnh, đang muốn mở miệng hỏi, Lạc Mộng Khê đã đi trước một bước tuyên bố đáp án:

“Lí Thụy làm xằng làm bậy ở kinh thành đã một thời gian dài, sớm đã kích động sự phẫn nộ của dân chúng, nay hấn lại gây tội, nhân chứng, vật chứng đầy đủ có thể thẩm tra xử lý ngay tại chỗ, căn bản không cần phải làm điều thừa đưa tới hình bộ chờ xét xử!”

Vì Lí Thụy là con trai của Thượng Thư, cho dù giải hấn vào hình bộ chờ xét xử, hấn cũng sẽ không bị chút xíu trừng phạt nào, nhiều nhất là bắt hấn ở trong phòng đóng cửa suy nghĩ vài ngày, sau sẽ lại ra đường điều vô dương oai!

Nam Cung Phong thân là Vương gia, tại sao lại không thể nhìn ra điểm này, nhưng Lạc Mộng Khê sẽ không để cho bọn họ toại nguyện!

“Đúng vậy, đúng vậy..... Lí Thụy làm nhiều điều ác.....”

“Có thể thẩm tra xử lý tại chỗ.....”

“Lạc vương gia, Cảnh vương gia là Vương gia xuất sắc nhất Thanh Tiêu quốc.....”

“Bọn họ thăm tra xử lí Lí Thụy, khẳng định rất oai phong.....”

Tiếng mọi người bàn tán truyền vào trong tai, Nam Cung Quyết khuôn mặt anh tuấn vẫn bình tĩnh như thường, đáy mắt sâu thẳm không hề gợn sóng, chính là ánh mắt nhìn Lạc Mộng Khê tựa hồ có thâm ý khác.

Trái lại Nam Cung Phong, khuôn mặt anh tuấn âm trầm đáng sợ, trầm hạ mí mắt, hàn quang càng đậm.

Lực lượng dân chúng rất lớn, Lạc Mộng Khê hoàn toàn lợi dụng điểm này, Nam Cung Phong sử dụng trăm phương nghìn kế, cũng không nghĩ ra biện pháp để bác bỏ đề nghị của nàng: Lạc Mộng Khê, người đã muốn chinh bốn vương, bốn vương sẽ cho người toại nguyện.....

Lúc ngẩng đầu lần nữa, đáy mắt Nam Cung Phong thoáng hiện hàn quang rồi trở lại một mảnh bình tĩnh: “Như chư vị chứng kiến, Lí Thụy làm nhiều việc ác, lần này lại dùng thủ đoạn ngoan độc ám sát Lạc đại tiểu thư, không bằng việc trừng trị Lí Thụy cứ giao cho Lạc đại tiểu thư định đoạt!”

Không phải Nam Cung Phong không tự mình nghĩ ra hình phạt đối với Lí Thụy, mà là, hình phạt này rất khó định đoạt. Nếu phạt nhẹ, mọi người sẽ nói hãn công tư không phân minh, bao che Lí Thụy. Nếu phạt nặng, mọi người sẽ nói hãn bụng dạ nham hiểm.....

Cho nên, Nam Cung Phong đem việc này giao cho Lạc Mộng Khê, bởi vì lúc này ở trong mắt mọi người Lạc Mộng Khê đã mang tiếng xấu. Lạc Mộng Khê là người thông minh, nếu muốn thay đổi hình tượng của mình trong lòng mọi người, tự nhiên sẽ không phạt nặng Lí Thụy.....

“Đa tạ Cảnh vương gia!” Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống, khóe miệng khẽ cong lên một tia ý cười trào phúng: Lúc này trên đường có

hai vị Vương gia, nếu Nam Cung Phong không muốn xử lý việc này, sẽ giao cho Nam Cung Quyết xử lý.

Nhưng Nam Cung Phong vẫn chưa đem việc này giao cho Nam Cung Quyết, bởi vì hắn biết trong lòng mọi người Nam Cung Quyết tuần mỹ như tiên hạ phàm, phiêu dật đã so với hắn vĩ đại hơn rất nhiều . Nếu Nam Cung Quyết định đoạt lại làm cho mọi người tâm phục khẩu phục, thì trong mắt dân chúng Thanh Tiêu quốc này sẽ không biết đến sự tồn tại của Cảnh vương gia là hắn.....

Thông minh như Lạc Mộng Khê, tự nhiên cũng biết mục đích Nam Cung Phong đem việc này giao cho mình, nhưng là, nàng tuyệt sẽ không cho hắn toại nguyện.....

Lạc Mộng Khê hơi nghiêng người, ánh mắt lạnh như băng nhìn đám người Lí Thụy đang rên rỉ trên mặt đất, đôi mắt phát ra ma mị vô hình mãnh liệt, đúng lúc Lí Thụy ngẩng đầu chỉ cảm thấy oanh một tiếng, đầu óc nhất thời trống rỗng.....

Chờ hắn lấy lại tinh thần, ý thức được sắp xảy ra nguy hiểm, muốn ngăn cản thì đã không kịp:“Đem hai tay, hai chân của Lí Thụy chặt đứt, đuổi về phủ Thượng Thư, những người khác kéo ra ngoài chặt đầu!”

Lời này vừa nói ra, tất cả đều thất kinh, Nam Cung Phong một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, hắn ngàn tính vạn tính như thế nào cũng không tính đến, Lạc Mộng Khê lại làm ra loại hình phạt này, Lạc Mộng Khê ở đây, hắn lại một lần nữa tính sai

Trái lại Nam Cung Quyết, giống như đã sớm biết Lạc Mộng Khê sẽ làm ra loại hình phạt này, khuôn mặt anh tuấn bình tĩnh như thường, đáy mắt sâu thẳm không có gợn sóng.

“Loại hình phạt này có nặng quá hay không?” Một gã thị vệ của Nam Cung Phong nhỏ giọng nói thầm, lời này vừa nói ra, dân chúng cũng bắt

đầu bàn tán xôn xao:“Loại hình phạt này thật là quá nặng”

Đối với nghị luận của mọi người làm như mắt diếc tai ngơ, Lạc Mộng Khê giọng điệu lạnh như băng:“Vừa rồi Lí Thụy là muốn mạng của ta, nay, ta chỉ chặt đứt tay chân của hắn, khiến cho hắn không thể tiếp tục làm xăng làm bậy, hình phạt như vậy cũng coi như nặng sao?”

Nam Cung Phong, người muốn lợi dụng dân chúng để gây áp lực với ta, làm cho ta thay đổi chủ ý, người nằm mơ đi, Lạc Mộng Khê ta làm việc không cần nhìn mặt người khác, lúc người quyết định đem việc này giao cho ta xử lý, nhất định, người đã không lường trước được.....

Lạc Mộng Khê sở dĩ làm như vậy, còn có một mục đích khác: Đám người Lí Thụy khi ám sát nàng phối hợp rất ăn ý, thủ pháp cũng thành thạo, hiển nhiên loại chuyện này bọn họ đã làm không chỉ một, hai lần . Lạc Mộng Khê hoài nghi, bọn họ là tay chân của một ai đó, đặc biệt dùng cách thức này để diệt trừ tận gốc.....

Nói cách khác, sau lưng Lí Thụy, có một thế lực vô cùng lợi hại ở phía sau thao túng tất cả.....

Vừa nghe Lạc Mộng Khê nói như vậy, mọi người suy nghĩ một lát, nhẹ nhàng thở dài:“Kỳ thật Lạc đại tiểu thư nói cũng có lý, chặt đứt tay chân của Lí Thụy, cho hắn một bài học kinh nghiệm đau thương, về sau hắn cũng không dám ở đây làm xăng làm bậy”

“Lạc đại tiểu thư..... Người tha cho ta đi..... Ta cam đoan về sau không bao giờ đi hại người nữa.....” Lí Thụy khóc rống chảy nước mắt cam đoan, đáy mắt một tia hàn quang chợt lóe rồi biến mất.....

Nam Cung Phong mâu quang hơi trầm xuống:“Lạc đại tiểu thư, Lí Thụy cùng người không oán không cừu, ám sát người có thể là chịu sự sai khiến của người khác, không bằng tha cho hắn một con đường sống, để hắn nói ra

chủ mưu đứng phía sau, bốn vương cam đoan, từ nay về sau Lí Thụy sẽ không tiếp tục làm xằng làm bậy.....”

Lạc Mộng Khê quay đầu lại nhìn Nam Cung Phong, đáy mắt lạnh như băng càng nồng đậm :”Cảnh vương gia, Mộng Khê không rõ người vì cái gì mà ba lần bảy lượt bao che cho Lí Thụy, hay là...!”

Tuy rằng Lạc Mộng Khê không nói hết lời, nhưng ý tứ của nàng đã rất rõ, Lạc Mộng Khê nhìn như không để ý, thực ra đang tập trung tinh thần quan sát nhất cử nhất động của Nam Cung Phong, tuyệt đối không bỏ qua một điểm khả nghi nào...

Nam Cung Phong than nhẹ một tiếng :”Thật không dám dấu diếm, Lí thượng thư đã từng cứu bốn vương một mạng, Lí Thụy lại là con trai độc nhất của Lí thượng thư...”

Giọng điệu bất đắc dĩ, im lặng giải thích với mọi người : Nam Cung Phong hãn giúp Lí Thụy là bất đắc dĩ, lúc này hãn biểu đạt vô cùng nhuần nhuyễn hãn là người trọng tình trọng nghĩa, cho dù mọi người rất bất mãn đối với việc hãn giúp Lí Thụy, lúc này, cũng không nỡ lòng trách cứ hãn...

Lạc Mộng Khê trong lòng khinh thường hừ lạnh một tiếng, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng vẫn như trước một mảnh lạnh như băng : “Đều là ân nhân cứu mạng, vì cái gì lại khác biệt lớn như vậy, có quyền thế, cho dù làm nhiều điều ác cũng sẽ được bảo vệ, không quyền không thế, cho dù không tranh với đời, cũng sẽ chịu khổ, nhục nhã!”

“Cảnh vương gia, có một số việc người khác không biết, nhưng trời biết, đất biết, người biết, ta biết, không phải ta không tin sự bảo đảm của người, mà là ta bị người lừa gạt nên sợ, không thể tin được, đám người Lí Thụy, ta chỉ yêu cầu xử tử bọn chúng ngay tại chỗ!”

Lạc Mộng Khê ngầm ám chỉ, Nam Cung Phong tự biết đuối lý, nhưng mà, trước mặt mọi người Lạc Mộng Khê cự tuyệt đề nghị của hãn, không

để cho hấn chút mặt mũi, người cao ngạo như Nam Cung Phong đương nhiên sẽ phần nộ.

“Lạc Mộng Khê, bốn vương đã nhường nhịn nhiều như thế, người còn không biết đối nhân xử thế!” Tiếng phần nộ của Cảnh vương gia chấn động làm lỗ tai đau nhức, nhưng dân chúng xung quanh không có nghe được. Lạc Mộng Khê trong lòng hiểu rõ :Nam Cung Phong dùng truyền âm nhập mật nói chuyện với nàng, người võ công thấp căn bản không thể nghe được.

“Nam Cung Phong kỳ thực người còn có thể càng đề tiện, vô sỉ, giống như chuyện tín vật kia, đem tất cả sai lầm đổ lên trên người ta, người lại tạo được hình tượng Cảnh vương gia chí công vô tư trước mặt mọi người...” Lạc Mộng Khê cũng dùng truyền âm nhập mật trả lời Nam Cung Phong, giọng điệu mang theo khinh thường.

“Bốn vương tự chặt một tay thay Lí Thụy nhận tội với người thì như thế nào?” Nam Cung Phong trong giọng nói mang theo âm lãnh và tức giận, người ngu ngốc cũng biết hấn đã nhẫn nhịn đến cực hạn : Sự việc phát sinh đến bây giờ, Nam Cung Phong đã không có khả năng đổ mọi tội lỗi lên người Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê thờ ơ trả lời :”Lí Thụy là con trai của Thượng thư, địa vị so với Cảnh vương gia thấp hơn rất nhiều, nếu người thật sự thay hấn đền tội, thì chặt hai cánh tay cộng thêm một bàn chân...”

Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Phong tranh cãi, người thường không nghe được, nhưng Nam Cung Quyết đều nghe thấy hết, Nam Cung Quyết tuy mới trở về kinh thành, nhưng đối với tính cách của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Phong sớm đã nghe qua, hai người không phải loại người dễ dàng thỏa hiệp, nếu như để cho bọn họ tùy ý tranh cãi, chỉ sợ tranh cãi đến trời tối cũng không ra kết quả...

Hơi cúi đầu suy nghĩ chốc lát, Nam Cung Quyết nâng mắt nhìn Lạc Mộng Khê và Nam Cung Phong đang giương cung bạt kiếm : “Bốn vương đã nghĩ đến một biện pháp giải quyết vẹn cả đôi bên, không biết hai vị có hứng thú nghe không?”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Diệt Khẩu

Edit : kun'xjh

Lời này vừa nói ra, trong phút chốc đủ loại ánh mắt ái mộ, tán thưởng, kinh ngạc, nghi hoặc tất cả đều tập trung trên người Nam Cung Quyết.

“Lạc vương gia có cao kiến gì, không ngại nói nghe một chút!” Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống:

Vừa rồi nàng là cố ý cùng Nam Cung Phong tranh chấp, mục đích là muốn thăm dò Nam Cung Phong, trải qua cuộc tranh chấp này, nàng cũng đã thăm dò xong, cho dù Nam Cung Quyết không mở miệng, nàng cũng sẽ tìm lý do để chấm dứt tranh cãi với Nam Cung Phong!

“Ý kiến của Lạc cô nương cùng với Cảnh vương gia không hòa mục, đơn giản là không thể nhất trí hình phạt nặng nhẹ đối với Lí Thụy, Lí Thụy làm nhiều việc ác, chặt đứt tay chân là trừng phạt đúng tội, nhưng hẳn là con trai độc nhất của Thượng Thư, Thượng Thư lại đối với triều đình có công, lại là ân nhân cứu mạng của Cảnh vương gia, Cảnh vương gia không đành lòng phạt nặng Lí Thụy cũng có tình có lý!”

“Theo bốn vương, không bằng như vậy, trước phạt nhẹ Lí Thụy là bắt hắn giam vào đại lao mười năm, đối mặt với bức tường, chờ hắn thực sự tỉnh ngộ, sẽ thả ra.....” Nam Cung Quyết giọng nói âm vang đanh thép, không những có khí phách đặc biệt cao ngạo của hoàng thất, dường như còn mang theo ma lực thần bí nào đó, làm cho người ta bất tri bất giác bị hắn thần phục, người như thế là trời sinh vương giả.

Bị giam vào đại lao đối với người thường mà nói có thể không có ý nghĩa quá lớn, nhưng đối với con cháu quan lại thích làm mưa làm gió như Lí Thụy mà nói, mười năm lao ngục so với giết hãm còn khó chịu hơn, cho nên, Nam Cung Quyết nghĩ trừng phạt này xem như là phạt nặng rồi!

Nam Cung Quyết đối với chuyện của Lí Thụy phân tích chặt chẽ thấu đáo, đối với sự trừng phạt này cũng coi như hợp lý, mọi người đều không có gì ý kiến, chính là Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Phong.....

“Tam Hoàng huynh đưa ra hình phạt đối với Lí Thụy rất hợp tình hợp lý, bốn vương không có ý kiến!” Nam Cung Phong trong lòng lửa giận thiêu đốt, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng không cách nào xóa bỏ được chuyện có thật là Nam Cung Quyết lợi hại hơn so với hãm!

Lạc Mộng Khê mâu quang chợt lóe :“Lạc vương gia vừa rồi nói bỏ tù Lí Thụy là phạt nhẹ, vậy như thế nào là phạt nhẹ?”

Nam Cung Quyết chưa trả lời, Nam Cung Phong đã giành mở miệng trước :“Lí Thụy đã bị trọng thương, nếu bị phạt chỉ sợ không chống đỡ được, bốn vương sẽ thay Lí Thụy, trả lại công đạo cho Lạc đại tiểu thư!”

Nói xong, Nam Cung Phong đột nhiên đưa tay rút bội kiếm của thị vệ đứng bên cạnh ra, dùng sức hướng cánh tay trái của mình chém xuống.....

Lạc Mộng Khê khloe miệng khẽ cong lên một tia ý cười trào phúng, ngón tay khẽ bắn ra một viên đá nhỏ đánh vào đầu gối của thị vệ đứng gần Nam Cung Phong, thị vệ nhất thời đứng thẳng không được, té nhào vào cánh tay cầm kiếm bên phải của Nam Cung Phong.....

Chỉ nghe một tiếng :“Xoát” vang lên, lập tức máu tươi chảy ra, tất cả mọi người đều kinh động sửng sờ tại chỗ.....

“Keng” một tiếng nhỏ vang lên, trường kiếm trong tay Nam Cung Phong rơi xuống đất, một gã thị vệ bước nhanh đến băng bó miệng vết thương cho

Nam Cung Phong, Nam Cung Phong thì liếc mắt nhìn Lạc Mộng Khê, đáy mắt hiện tia lửa giận :“Lạc đại tiểu thư, như vậy người vừa lòng chưa?”

Lạc Mộng Khê cố tình bất đắc dĩ thở dài:“Cảnh vương gia, người vừa rồi rất nóng vội, không nghe ta nói hết lời, Lí Thụy đã bị thương nặng, Mộng Khê đương nhiên biết nếu phạt hăn, hăn sẽ chịu không nổi, theo lời nói phạt nhẹ của ta, là để cho Lí Thụy đi từ nơi này đến đại lao hình bộ, khiến hăn sẽ bị đau tay một chút, ai biết ngài lại nóng vội như vậy, giành đâm chính mình một kiếm.....”

Nam Cung Phong sờ dĩ vội vã thay Lí Thụy chịu phạt, đơn giản là muốn trong lòng mọi người lưu lại hình tượng trọng tình trọng nghĩa của mình, vừa rồi hăn cầm kiếm hướng cánh tay của mình, đã tính chuẩn lực đạo, người ở bên ngoài sẽ nhìn thấy hăn dùng hết toàn lực, nhưng khi đâm trúng tay, chỉ xuất hiện một vết thương nhỏ.

Nhưng vừa rồi khi thị vệ ngã vào Nam Cung Phong, Nam Cung Phong nhất thời không kịp thủ thế, khiến cánh tay bị thương nặng, giả bị thương lại trở thành bị thương thật, nếu miệng vết thương sâu hơn một chút, chỉ sợ sẽ phải phế bỏ cánh tay.....

Thông minh như Lạc Mộng Khê, đương nhiên biết trò lừa bịp của Nam Cung Phong, vừa rồi nàng nói lời kia, chỉ là cố ý chọc giận hăn, mà Nam Cung Phong cũng thực sự bị lừa, đáy mắt ẩn nhẫn đã khó nén ngoan độc, hận không thể lập tức đem Lạc Mộng Khê băm thành nghìn mảnh.....

Làm như không nhìn đáy mắt âm độc của Nam Cung Phong, Lạc Mộng Khê thờ ơ mở miệng:“Lạc vương gia, Cảnh vương gia, nếu sự tình đã giải quyết xong rồi, Mộng Khê còn có việc đi trước một bước! Bằng Lam, hồi phủ!”

Mọi người tự giác tạo ra một con đường, Lạc Mộng Khê mang theo Bằng Lam nghênh ngang đi trước ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, đi

được nửa đường, Lạc Mộng Khê đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Nam Cung Phong, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên nồng đậm trêu tức cùng khiêu khích:

“Cảnh vương gia, muội muội Lạc Tử Hàm của ta gần đây đều ở Cảnh vương phủ quấy rầy người, ta thân làm tỷ tỷ trước thay nàng cảm ơn Cảnh vương gia đã chiếu cố, tỷ muội chúng ta cũng rất lâu chưa có gặp mặt, hôm khác nếu có thời gian, Mộng Khê chắc chắn sẽ đi Cảnh vương phủ thăm hỏi, tỷ muội chúng ta cùng ôn lại chuyện xưa!”

Lạc Mộng Khê lễ phép nói, nhìn như là đang nói lời cảm tạ Nam Cung Phong, thực ra là đang khiêu chiến hãn, người không biết nội tình, tự nhiên nghe không hiểu!

Nhìn bóng dáng Lạc Mộng Khê càng lúc càng xa, đáy mắt âm lãnh của Nam Cung Phong càng ngưng tụ sâu hơn : hôm nay Lạc Mộng Khê khí thế ưu việt, khí chất xuất trần, hơn nữa còn không buông tha người khác, so với sự nhát gan, yếu đuối trước kia, nàng căn bản là hai người khác biệt.

Lạc Mộng Khê thân thể mang độc ‘Vật tử’, điểm này không có người nào có thể giả mạo . Lạc Mộng Khê này đang là Đại tiểu thư của Lạc phủ, nhưng mà chỉ cách có vài ngày, nàng làm sao có thể biến đổi lớn như vậy, chẳng lẽ những việc tồi tệ trước đây mà Lạc Mộng Khê làm ra chỉ là để ngụy trang...

Bóng dáng mảnh khảnh của Lạc Mộng Khê càng chạy càng xa, đến khi biến mất không thấy nữa, Nam Cung Quyết lúc này mới cáo từ rời đi, mọi người cũng tản ra mọi nơi, Nam Cung Phong tiến đến y quán cách đó không xa chữa trị vết thương, lưu lại vài tên thị vệ phụ trách giải đám người Lí Thụy vào đại lao.

Một thân ảnh cao lớn đang đứng trước cửa sổ trong gian phòng của một tòa tửu lâu, bởi vì hắn quay lưng lại, cho nên không nhìn thấy rõ tướng mạo

của hần . Nhìn tư thế của hần, liền biết hần đã ở nơi này một khoảng thời gian dài rồi, chắc chắn đối với hết thầy sự việc phát sinh trên đường đều đã thu vào tầm mắt hần.

Hình dáng yếu điệu của Lạc Mộng Khê đang thản nhiên đi trên đường, bóng hình cao lớn khỏe miệng khê cong lên một tia ý cười rõ ràng, nhẹ nhàng lách mình, giọng nói lạnh lẽo vang lên trong phòng :”Người đâu, dùng bồ câu đưa thư báo tin cho thiếu chủ, thánh nữ đã thức tỉnh.”

Bên này, Lạc Mộng Khê mang theo Băng Lam thông thả đi trước, vừa rồi nàng nói hồi phủ chính là muốn tìm một cái cớ để cách xa Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Phong lần đầu giao thủ, người thắng đều không phải hai bọn họ mà là Nam Cung Quyết.

Chỉ nói đơn giản mấy câu, đã giải quyết vấn đề nan giải, làm cho dân chúng kinh thành ai cũng biết đến Lạc vương gia Nam Cung Quyết, biết rõ năng lực của hần, càng khiến cho uy tín của hần trong lòng dân chúng càng ngày càng tăng, có tài ở một khía cạnh nào đó lại mang đến nhiều lợi ích như vậy, ngoài Nam Cung Quyết ra không có người thứ hai.

Cùng Nam Cung Quyết tiếp xúc lâu dài, Lạc Mộng Khê càng có thể cảm nhận nguy cơ và thâm trầm của hần, hơn nữa, trên người hần giống như có một cỗ ma lực vô vùng thần bí, làm cho người ta bất tri bất giác bị hần hấp dẫn, nhin không được chầm chậm tới gần hần, cho nên đó là lý do nàng không muốn chạm trán với Nam Cung Quyết...

Buổi trưa, đã đến lúc dùng bữa, mùi thức ăn thơm ngon lẫn trong gió bay vào trong mũi, lúc này Lạc Mộng Khê mới nhớ tới, bản thân cũng chưa ăn sáng :”Băng Lam, từ lâu tốt nhất kinh thành là ở đâu?”

“Cái này...Tiểu thư! Nô tỳ cũng rất ít khi ra ngoài...Cho nên...” Băng Lam có chút khó xử nhìn Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê khẽ thở dài, đang muốn nói :”Chúng ta sẽ tìm một tửu lâu dùng bữa!” Thành linh một tiếng kêu thảm thiết “A!” yếu ớt, tuyệt vọng truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê đột nhiên nhướn mày: tiếng hét này là của ~ Lí Thụy!

Mặt khác không kịp suy nghĩ, Lạc Mộng Khê rất nhanh chạy đến nơi truyền tới tiếng hét.

Tới khúc cua, mùi máu tanh nồng bay vào trong mũi, Lạc Mộng Khê đi chậm lại, nhíu mày, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, cổ tay khẽ lật, một thanh chủy thủ tinh xảo xuất hiện trong lòng bàn tay.

Lạc Mộng Khê cẩn thận đi đến chỗ rẽ, bàn tay nắm chặt chủy thủ, chỉ cần có động tĩnh, nàng liền ra đòn đánh phủ đầu, đáy mắt mâu quang hơi trầm xuống, Lạc Mộng Khê đột nhiên nghiêng người nhìn lại, đập vào mắt chính là xác chết nằm ngổn ngang trên đất, thị vệ cũng có mà tùy tùng cũng có, quan sát màu máu, bọn họ là vừa mới chết.

Xác chết nằm ngửa ở phía trên không ai khác chính là người bị bọn thị vệ áp giải đến đại lao hình bộ ~ Lí Thụy.

Lúc này, chân tay của hắn đều bị chặt bỏ, chỉ còn một khối thân thể trơ trụi, hơn nữa hình dáng hắn chết rất thê thảm, mắt lộ ra vẻ hoảng sợ và kinh ngạc, giống như trước khi chết nhìn thấy người hoặc sự việc rất đáng sợ.

Giết người diệt khẩu! Trong đầu Lạc Mộng Khê lập tức xuất hiện từ này, nàng biết cái chết của Lí Thụy là do ai sai khiến, cũng biết sau khi Lí Thụy bị giam vào đại lao đã hết giá trị sử dụng, sai người giết Lí Thụy chắn chắn là để bịt đầu mối, nhưng Lạc Mộng Khê lại không nghĩ tới, người đứng sau dĩ nhiên lại lớn mật như vậy, dám ban ngày ban mặt đại khai sát giới.

“Lạc Mộng Khê, là người giết bọn họ!” Giọng chất vấn phẫn nộ, lạnh như băng truyền đến từ phía sau, Lạc Mộng Khê theo bản năng quay đầu

lại nhìn, chỉ thấy Nam Cung Phong vết thương trên tay đã được băng bó, sắc mặt đang giập dũ đứng ở chỗ rẽ, đáy mắt nhìn nàng âm lãnh và sắc bén.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tỷ Thí

Edit : kun'xjh

Lạc Mộng Khê khinh thường hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt chuyển đến đám người Lí Thụy đã chết, trả lời một nẻo :“Cảnh vương gia, người xem rõ ràng bọn thị vệ bị giết hai mắt lộ ra kinh ngạc, nói cách khác, bọn họ không nghĩ tới hung thủ sẽ xuống tay với bọn họ, bởi vậy có thể thấy được, người ra tay giết chết thị vệ và đám người Lí Thụy, là người mà bọn hãn rất quen thuộc!”

“Mộng Khê cùng thị vệ của người không quen thuộc, huống chi, nếu những người này là do ta giết, ta sớm đã cao chạy xa bay rồi, như thế nào lại ngu ngốc đứng ở một chỗ không nhúc nhích chờ người tới bắt!”

Lạc Mộng Khê quay lại đem ánh mắt chuyển trên người Nam Cung Phong, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên nồng đậm trào phúng :“Ngược lại là Cảnh vương gia, người không phải đi băng bó miệng vết thương sao? Nơi này cách xa y quán, vì cái gì sau khi những người này chết, người lại đủ thời gian chạy tới nơi này?”

“Người hoài nghi bốn vương giá họa cho người?” Nam Cung Phong chậm rãi đi đến trước đám người Lí Thụy đã chết, mâu quang âm trầm, giọng điệu lạnh như băng, đi bên cạnh hãn mọi người đều biết, đây là điềm báo hãn đã tức giận.

“Chuyện cho tới nay, trùng hợp liên tiếp, làm cho Mộng Khê không thể không hoài nghi Cảnh vương gia.....” Lạc Mộng Khê giọng điệu lạnh như băng, không chút nào yếu thế.

Trên người Nam Cung Phong tàn nhẫn khí càng tụ càng đặc, trầm hạ đáy mắt, ánh mắt hiện lên một tia lạnh lẽo và quỷ dị, đột nhiên xoay người, Nam Cung Phong xuất thủ, chưởng phong sắc bén nhanh như chớp đánh về phía Lạc Mộng Khê.....

Bị ác phong đánh úp, Lạc Mộng Khê khước miệng khẽ cong lên một tia ý cười trào phúng, đột nhiên nâng tay chống lại một chưởng của Nam Cung Phong.

Một chưởng của hai người đều là dùng toàn lực, trong nháy mắt hai chưởng giao nhau, chỉ nghe một tiếng “Ầm” vang lên, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Phong đều bị chấn động lui về sau bốn, năm bước rồi mới dừng lại...

Nam Cung Phong hung ác đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, trong nháy mắt lại khôi phục bình tĩnh, đang muốn một lần nữa xuất chiêu cùng Lạc Mộng Khê độ sức :

“Cảnh vương gia miệng vết thương của ngài còn chưa xử lý tốt, không nên làm loạn...”

Một tiếng lo lắng, nhắc nhở trống rỗng vang lên, Nam Cung Phong mâu quang chợt hiện, lặng yên không một tiếng động, rất nhanh thả lỏng, nội lực ngưng tụ trong lòng bàn tay tản ra.

Khí tức quanh quần toàn thân Nam Cung Phong chậm rãi tiêu biến, Lạc Mộng Khê cũng thu hồi nội lực, thờ ơ ngẩng đầu nhìn hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy phía trước cách đó không xa, hai gã thị vệ và một lão đại phu rất nhanh hướng bên chạy tới, phía sau bọn họ còn có rất nhiều thị vệ.

Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống : Mặc kệ có phải Nam Cung Phong hãm hại, đổ lên ta tội giết đám người Lí Thụy hay không, hiện giờ có rất nhiều thị vệ, tình huống này đối với ta rất bất lợi, ta hẳn phải nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này...

“Cảnh vương gia thị vệ Vương phủ đã đến, có thể bảo vệ vương gia bình yên vô sự, cũng có thể điều tra xem đám người Lí Thụy bị giết như thế nào, Cảnh vương gia thông minh hơn người, chắc hẳn sớm đã nhìn ra đám người Lí Thụy không phải do Mộng Khê giết, Mộng Khê còn có việc phải làm, không làm chậm trễ chính sự của vương gia, cáo từ!”

Lạc Mộng Khê nói lời hợp tình hợp lý, làm cho Nam Cung Phong không tìm được lý do phản bác, hơn nữa, một chương vừa rồi, Nam Cung Phong đã biết, võ công của Lạc Mộng Khê không thấp hơn hẳn bao nhiêu, hiện giờ trên người hắn lại có thương tích, nếu như cùng Lạc Mộng Khê giao thủ, khả năng hắn có thể thắng là không lớn lắm...

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Lạc Mộng Khê lần này sẽ buông tha cho người trước, lần sau không có may mắn như vậy đâu...

Cùng lúc đó, trên nóc nhà cách đó không xa, một thân ảnh bạch y thon dài, tay áo theo gió thổi khẽ phất phới, tóc đen mượt khẽ bay, tuần mỹ không giống người phàm, ánh mắt thăm thẳm thâm thúy, vẫn đưa mắt nhìn theo hướng Lạc Mộng Khê rời đi.

Lúc hình bóng mảnh khảnh của Lạc Mộng Khê biến mất không thấy nữa, bạch y nhân thu hồi tầm mắt, đối với bốn phía trống không lạnh giọng truyền lệnh :”Đi thăm dò xem vừa rồi phát sinh chuyện gì!”

Ban đêm, trong phòng ngủ hoa lệ như cung điện, hương thơm nhẹ nhàng, lụa mỏng lay động, Lạc Mộng Khê nằm trên giường lớn xa xỉ, thoải mái, nhưng lại trở mình không ngủ được.

Thì ra tính cách nhu nhược của Lạc Mộng Khê, lúc nào cũng bị người khác ức hiếp, ngoại trừ chuyện tín vật để đắc tội với lạc Tử hàm và Nam Cung Phong ra, không còn kẻ thù nào khác, sau khi ta xuyên qua dị thế, đã đắc tội qua Lạc Thái Vân và Lạc Tử Quận.

Bởi vậy tính ra, lúc sáng những người là tình nghi đứng đằng sau sai khiến đám người Lí Thụy ám sát ta : Nam Cung Phong, Lạc Tử Hàm, Lạc Tử Quận, Lạc Thái Vân!

Nhưng mà Lạc Thái vân kiêu ngạo, bướng bỉnh, đầu óc đơn giản, không có tâm cơ cũng như thế lực lớn như vậy, vì vậy hiềm nghi đối với nàng cơ bản là loại bỏ, vậy hung phạm chính là : Nam Cung Phong, Lạc Tử Hàm, Lạc Tử Quận hoặc một người nào đó...

Đột nhiên, một cỗ khí tức nguy hiểm theo gió bay vào trong phòng, Lạc Mộng Khê trong phút chốc khôi phục bình tĩnh, Bỗng nhiên nường mảy, tiếng đánh nhau kịch liệt truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê mâu quang trầm xuống : Đây là có chuyện gì?

Trong nháy mắt nàng đang âm thầm suy tính, chỉ nghe “Vèo!” một tiếng, ám khí nường theo tiếng gió mạnh mẽ bắn vào trong phòng.

Lạc Mộng Khê ánh mắt sắc bén nhìn trang sức kim loại cắm trên đầu giường, bàn tay khẽ nâng lên, mũi ám khí bay đến chỗ trang sức kim loại.

Chỉ nghe “Keng” Một tiếng vang lên, trang sức kim loại và ám khí va chạm vào nhau, song song rơi xuống mặt đất, trong nháy mắt ám khí và trang sức kim loại rơi xuống, hình dáng mảnh khảnh của Lạc Mộng Khê từ cửa sổ nhảy ra, tung chưởng về hướng người lạ mặt đứng ở trong viện.

Người đó lách mình tránh chưởng lực của Lạc Mộng Khê, gấp giọng giải thích :”Là ta, là ta, Bắc Đường Diệp!”

Lạc Mộng Khê thu hồi chưởng lực, lùi về sau ba bước, lạnh lùng đánh giá người trước mặt : hần mặc áo gấm màu lam vừa vặn với thân hình thon dài, khuôn mặt anh tuấn, khí chất cao quý mang theo bất cần đời, đáy mắt bí hiểm mơ vẻ lóe ra vẻ hài hước...

Đáy mắt chạm đến người toàn thân đang nằm xụi lơ trên tay Bắc Đường Diệp, rõ ràng hắc y nhân đã bị điểm huyết, Lạc Mộng Khê đáy mắt hơi lóe lóe :”Tứ hoàng tử thật có nhả hứng, nửa đêm canh ba mang theo hắc y nhân hạ cổ đến tề xá, không biết là có chuyện gì?”

Lạc Mộng Khê kiếp trước là đặc công, đối với khí tức nguy hiểm vô cùng mẫn cảm, trên người hắc y nhân khí tức nguy hiểm tuy rằng đã tiêu tan hơn phân nửa, nhưng Lạc Mộng Khê vẫn có thể cảm giác được...

“Lạc Mộng Khê vừa rồi tên hắc y nhân này định ám toán người, là bốn hoàng tử đúng lúc đi tới bắt được hắc y nhân, nói thế nào bốn hoàng tử cũng là ân nhân cứu mạng của người, người dùng loại giọng điệu này nói chuyện với ân nhân cứu mạng mình như vậy sao?” Bắc Đường Diệp bất mãn nói

Trên người Bắc Đường Diệp cũng không có khí tức nguy hiểm, Lạc Mộng Khê biết hắc y nhân không có nói dối, chỉ có điều, Bắc Đường Diệp là bằng hữu của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê không muốn chạm mặt nhiều lần với Nam Cung Quyết, cho nên cũng không muốn làm bằng hữu với hắc y nhân.

“Tứ hoàng tử cho dù đêm nay người không tới đây, tên hắc y nhân này cũng không ám toán ta được!” Lạc Mộng Khê giọng điệu vi ngạo, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía hắc y nhân không còn sức chống cự kia “Đem hắc y nhân giao cho ta!”

Nói xong, Lạc Mộng Khê định tiến lên bắt hắc y nhân trong tay Bắc Đường Diệp.

“Khoan đã!” Bắc Đường Diệp nhanh chóng giấu hắc y nhân sau lưng, về mặt đùa cợt, nhìn Lạc Mộng Khê nói :”Lạc Mộng Khê, nghe nói người trúng độc ‘Vật tử’, dung nhan bị hủy, không biết là thật hay giả?”

“Đương nhiên là thật, nếu không ta suốt ngày mang mạng che làm gì!” Lạc Mộng Khê trong lòng sinh khó hiểu :”Tại sao Tứ Hoàng tử lại hỏi về

vấn đề này?” chẳng lẽ nửa đêm canh ba Bắc Đường Diệp đến Khê viên, là vì muốn xem quý nhan của nàng...

Bắc Đường Diệp khẽ cười, đáy mắt càng đậm vẻ đùa cợt nói :”Lạc Mộng Khê, giao hắc y nhân cũng không phải là không thể, chỉ có điều, người phải cho bốn Hoàng tử nhìn dung nhan phía sau mạng che?”

“Mộng Khê bây giờ đã là quý nhan, sợ sẽ dọa đến Tứ hoàng tử!” Lạc Mộng Khê nói thực uyển chuyển, nhưng giọng nói cường thế, không hề thương lượng, Bắc Đường Diệp là người thông minh, sao có thể nghe không ra.

Bắc Đường Diệp thân là Tứ Hoàng tử của Kì Thiên quốc, không có khả năng lại nhàn rỗi đến vậy, chẳng hiểu sao lại chạy đến nơi này muốn nhìn quý nhan của nàng, bị sai khiến, hoặc là có mục đích khác...

Bất luận là vì nguyên nhân gì cũng sẽ không cho hắn nhìn quý nhan của nàng, bởi vì Lạc Mộng Khê nàng không phải là động vật trong sở thú, để mặc cho mọi người nhìn...

Bắc Đường Diệp đáy mắt trầm tư chốc lát, ánh mắt càng ngày càng nồng đậm đùa cợt :”Lạc Mộng Khê không bằng như vậy, người cùng ta tỷ thí một ván, nếu như người thắng bốn hoàng tử sẽ đem tên hắc y nhân này dâng hai tay, lập tức rời đi, nhưng nếu người thua...”

“Nếu như Mộng Khê thua, hắc y nhân sẽ để Hoàng tử mang đi, hơn nữa ta sẽ thỏa mãn hiếu kỳ của Tứ Hoàng tử, để cho Tứ Hoàng tử một lần nhìn thấy quý nhan của Lạc Mộng Khê ta!” Lạc Mộng Khê tiếp lời nói của Bắc Đường Diệp, Lạc Mộng Khê nàng chưa bao giờ thua.

“Tốt! Một lời đã định!” Giống như con mồi đã sập bẫy của mình, Bắc Đường Diệp đáy mắt đùa cợt hiện lên một tia ý cười quỷ dị :”Không biết Lạc cô nương muốn tỷ thí cái gì?”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Nửa Đêm Độ Sức

Edit : kun'xjh

“Sở trường của Tứ Hoàng tử là gì?” Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng trầm hạ mí mắt, giống như không chút để ý hỏi.

“Cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú bốn Hoàng tử đều có đọc qua, tỷ thí võ công cũng có thể.....” Bắc Đường Diệp tràn đầy tự tin, đáy mắt càng đậm ý cười trêu tức, giống như đã nắm chắc phần thắng trong tay!

“Bây giờ đang thái bình thịnh thế, cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú mỗi người đều biết, lại tỷ thí như thế không có ý mới!” Lạc Mộng Khê thờ ơ bác bỏ ý kiến của Bắc Đường Diệp :“Vừa rồi Tứ Hoàng tử vì bắt hắc y nhân tiêu hao không ít nội lực, nếu cùng ta tỷ thí võ công, đối với Tứ Hoàng tử mà nói có chút không công bằng.....”

“Vậy người nói tỷ thí cái gì?” Bắc Đường Diệp đáy mắt trêu tức biến thành nghi hoặc, hần phát hiện, lúc này hần không thể nhìn thấu Lạc Mộng Khê, trong nháy mắt tâm trạng hoảng hốt cùng hiểu kỳ.....

“Mà thôi.....” Lạc Mộng Khê ngưng mi suy tư một lát :“Mộng Khê nghe qua một câu như vậy, cầm nghe êm tai, nhưng dẫn trăm điều đến nghe, vương vấn không rời, không biết cầm nghệ của Tứ Hoàng tử đã đạt tới cảnh giới như thế hay chưa?”

“Ý của Lạc cô nương là nói, chúng ta tỷ thí dẫn trăm điều đến đây?” Bắc Đường Diệp không khẳng định mở miệng hỏi, e sợ mình hiểu sai ý.

“Đúng vậy, không biết ý của Tứ Hoàng tử thế nào?” Lạc Mộng Khê giọng nói bình tĩnh, làm cho người ta nghe không ra cảm xúc trong lời nói của nàng.

“Nửa đêm canh ba, trăm điều đã sớm bay về nghỉ ngơi, làm sao có thể dẫn dụ chúng nó tới!” Bắc Đường Diệp phản đối, hiển nhiên là không đồng ý phương pháp tỷ thí của Lạc Mộng Khê.

“Tứ hoàng tử nói sai rồi, trăm điều về nghỉ ngơi đúng là lúc để kiểm nghiệm cầm nghệ của Tứ hoàng tử.....” Nói xong, hình dáng yếu điệu của Lạc Mộng Khê chợt lóe, nhanh như gió bay trở về phòng, một lát sau, Lạc Mộng Khê xuất hiện, nhưng mà trong tay của nàng còn có một cây đàn cổ.....

“Tứ hoàng tử, xin mời!” Lạc Mộng Khê đem đàn cổ phóng tới bàn tròn trong viện, đối với Bắc Đường Diệp làm một tư thế thỉnh, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lúc này Bắc Đường Diệp là tên đã trên dây không thể không bắn, mâu quang chợt lóe, Bắc Đường Diệp mang theo hắc y nhân ngồi xuống bàn, ném hắc y nhân bên cạnh xuống đất, ngón tay thon dài của Bắc Đường Diệp đặt trên cầm huyền :“Vây bốn hoàng tử xin mạn phép!”

Ngón tay khẽ động, tiếng đàn ưu mỹ êm tai từ trên ngón tay của Bắc Đường Diệp chậm rãi phát ra, tiếng đàn uyển chuyển du dương, dễ nghe êm tai, làm cho người ta bất tri bất giác cảm thấy thanh tịch . Cảnh vật xung quanh mỹ lệ, non xanh nước biếc mộng ảo, rừng cây xanh ngắt, điều ngừ hoa hương, thác nước thăm thẳm, từng cái thoáng hiện trong đầu, làm người ta vẻ mặt khí sáng, vui vẻ thoải mái.....

Cầm nghệ của Bắc Đường Diệp xác thực cao siêu bất phàm, chính là, sau khúc tấu, tiểu viện vẫn tĩnh lặng như thường, một con chim nhỏ cũng không có!

Nhìn sân trống trơn, Bắc Đường Diệp khe khẽ thở dài :“Bốn hoàng tử một con chim nhỏ cũng không dẫn dụ được.....” Tuy nói như vậy, nhưng ánh mắt Bắc Đường Diệp vẫn bình tĩnh, trong giọng nói cũng không có chút cảm giác thất bại : Ta dẫn không được trăm điều, Lạc Mộng Khê cũng sẽ như vậy không dẫn đến được.....

Ngay lúc Bắc Đường Diệp trong lòng oán thầm, một hồi thanh âm tuyệt mỹ hẳn chưa bao giờ nghe qua vang lên, Bắc Đường Diệp trong phút chốc hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn Lạc Mộng Khê, chỉ thấy trên tay Lạc Mộng Khê cầm một vật thể không rõ là vật gì, cách mạng che mặt đặt ở bên miệng thổi.....

Loại thanh âm tuyệt mỹ này lúc cao lúc thấp, khi đoạn khi tục, giống như có người đang nói chuyện, không phải tiếng sáo, cũng không phải tiếng tiêu, mà là một loại nhạc thanh mà Bắc Đường Diệp nghe không hiểu.

Ngay lúc Bắc Đường Diệp không nhìn được nghi hoặc, khi muốn hỏi vật Lạc Mộng Khê thổi là gì:“Phịch!” Một con chim nhỏ bay vào sân, Bắc Đường Diệp còn không kịp kinh ngạc, một con lại một con chim nhỏ liên tiếp bay vào sân.....

Theo thanh âm Lạc Mộng Khê thổi, chim nhỏ bay vào trong viện tự động xếp thành đủ loại trận thức, hình dạng xinh xắn, quay chung quanh Khê viên, không ngừng xoay tròn, bay lượn, thậm chí còn có mấy con chim nhỏ lớn mật đậu trên vai Bắc Đường Diệp, trong tiếng nhạc duyên dáng khép hờ mắt, không ngừng nhấc chân nhỏ, vỗ nhẹ cánh.....

Cùng lúc đó, cách đó không xa một thân ảnh màu trắng đứng trên nóc nhà, dáng người thon dài, cao ngất, dung nhan tuấn mỹ, khuôn mặt lạnh lùng, đáy mắt lạnh như băng, sắc bén, tay áo màu trắng theo gió tung bay, hơi thở cường thế, vương giả quanh quần toàn thân, xa xa nhìn lại, giống như thiên thần giáng trần.

Nhìn chim nhỏ đầy ở trong viện, cùng với mí mắt bình tĩnh của Lạc Mộng Khê khi thổi nhạc khí, khuôn mặt anh tuần hiện ra một tia ý cười nhàn nhạt, đáy mắt lạnh như băng, sắc bén lóe lên một tia hiếu kỳ...

Lạc Mộng Khê nâng mí mắt, nhìn Bắc Đường Diệp đứng ở trong viện ngẩn tò te, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ý cười trêu tức: Lạc Mộng Khê kiếp trước là đặc công, chẳng những tinh thông hơn mười ngôn ngữ các quốc gia, còn thông thạo cả Điếu ngữ, nửa đêm canh ba dẫn đàn chim nhỏ đến căn bản là chuyện nhỏ như trở bàn tay...

Đột nhiên, một cỗ đàn hương nhàn nhạt như có như không bay vào trong mũi. ‘Nam Cung Quyết’ Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, đột nhiên xoay người nhìn hướng Đàn Hương bay tới, đập vào mắt đều là một mảnh trống rỗng, không thấy ai cả: chẳng lẽ vừa rồi chính là ảo giác của ta...

Tiếng nhạc chấm dứt, đàn chim nhỏ bay đi, Lạc Mộng Khê lấy lại tinh thần, giọng nói ỉu xìu, thất bại của Bắc Đường Diệp truyền vào trong tai: ”Bốn hoàng tử đã thua, Lạc Mộng Khê hẳn là của người!”

Nói xong, Bắc Đường Diệp túm tên hắc y nhân đang nằm trên mặt đất ném qua cho Lạc Mộng Khê. Ai ngờ, ngay lúc Bắc Đường Diệp ném hắc y nhân, trong nháy mắt miệng hắc y nhân đột nhiên chảy máu...

“Không liên quan đến ta, ta không có làm!” nhìn người đang hấp hối té trên mặt đất, máu đã nhuộm khăn che mặt của hắc y nhân, Bắc Đường Diệp vội vàng giải thích.

“Rốt cuộc là ai phái người đến giết ta? Nói mau!” Lạc Mộng Khê nắm quần áo trước ngực hắc y nhân, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng thoáng hiện hàn quang.

“Là...Là...” Hắc y nhân mở miệng, liền có nhiều máu đen chảy ra, đáy mắt lo lắng và phẫn nộ, nhưng hắc y nhân càng lo lắng càng nói không ra tên người nọ “Là...Thái...”

Nói còn chưa hết, đầu hắc y nhân lệch qua một bên, không còn thở nữa...

Lạc Mộng Khê đứng lên, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Bắc Đường Diệp đứng cách đó không xa, Bắc Đường Diệp nhìn nàng có chút mất tự nhiên :”Người nhìn ta làm gì, thật sự hắc bị trúng độc không phải do ta hạ, nếu không ta sớm đã đi rồi...”

“Ta biết!” Lạc Mộng Khê đáy mắt chuyển qua bên cạnh :”Hắc y nhân là bị hạ độc trước”

“Hắc y nhân là bị người khác hạ độc trước!”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, một đến từ Lạc Mộng Khê, một là giọng nói lạnh như băng, uy nghiêm đến từ cách đó không xa, Lạc Mộng Khê liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy Nam Cung Quyết mặc bạch y nhảy từ trên nóc nhà xuống, dáng người tiêu sái, phiêu dật, khuôn mặt kiêu ngạo, lạnh lùng giống như thiên thần.

Lạc Mộng Khê đáy mắt hơi trầm xuống: xem ra mùi đàn hương vừa rồi không phải là ảo giác của ta...

“Lạc Mộng Khê, xem ra người đã đắc tội với nhân vật lợi hại!” Nam Cung Quyết giọng điệu lạnh lùng như cũ, chậm rãi đi đến gần Lạc Mộng Khê, áp lực vô hình pha lẫn với mùi đàn hương nhàn nhạt theo tới, làm người khác suýt nữa ngạt thở...

Lạc Mộng Khê không dấu vết nhíu mày, không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, áp lực cường thế đột nhiên giảm bớt không ít.

“Xem ra kẻ chủ mưu đứng phía sau lần này quả thực vô cùng thông minh, phái hắc y nhân tới giết ta, sau đó lại hạ độc với hắc, nếu như hắc y nhân thuận lợi giết ta, sau đó hắc y nhân sẽ bị độc giết chết, giống như là

diệt khẩu. Nếu hắc y nhân thất thủ bị bắt, hãn cũng sẽ bị độc chết, như vậy, chết sẽ không có ai đối chứng...”

Bất luận là kết quả nào, kẻ chủ mưu đứng phái sau đều được lợi nhiều nhất, nhưng làm cho Lạc Mộng Khê cảm thấy khó hiểu chính là: nàng mới vào dị thế, gặp người ở nơi này cũng không nhiều lắm, đặc tội người lại chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, tại sao những người đó lại muốn mạng của nàng...

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Di Thái Thái Bái Phòng

Edit : kun'xjh

(Di Thái Thái : Vợ lẽ)

“Không biết Lạc vương gia đêm khuya hạ cố đến tể xá là có chuyện gì?” Chủ mưu đứng sau giật dây hắc y nhân có thể từ từ điều tra, hiện giờ Lạc Mộng Khê muốn ứng phó chính là vị nhìn như ôn nhu như ngọc trước mặt, kì thực cường thế bá đạo, phúc hắc lạnh lùng, tính toán tỉ mỉ, có thể nhìn thấu hết thảy Thanh Tiêu Lạc vương Nam Cung Quyết.

Không biết có phải là ảo giác của Lạc Mộng Khê, khi nàng hỏi ra những lời này, Nam Cung Quyết hơi cau mày, đáy mắt lạnh lùng bịt kín một tầng hơi mù, nguyên bản áp lực cường đã biến mất lại phả vào mặt lần nữa.....

“Lạc Mộng Khê, Lúc sáng.....”

“Đợi chút” Lạc Mộng Khê nâng tay đánh gãy lời nói của Nam Cung Quyết :“Lạc vương gia, nếu người là muốn nói chuyện Lí Thụy, Mộng Khê cảm thấy cũng không nợ ngài cái gì, mặc dù vì có ngài giúp ta nên mới có thể rửa sạch tội danh, nhưng trên thực tế Lạc vương gia mới là người hưởng lợi nhiều nhất, nghiêm khắc mà nói, chuyện Lí Thụy, chúng ta đôi bên cùng có lợi, không ai nợ ai!”

Không nhìn đáy mắt lạnh như băng có thể đông chết người của Nam Cung Quyết, cùng với áp lực cường thế quanh quẩn toàn thân sắp làm người ta hít thở không thông của hắn, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn không trung :“Đã không còn sớm, Mộng Khê cũng mệt mỏi một ngày, trở về nghỉ ngơi trước, Lạc vương gia, Tứ hoàng tử xin cứ tự nhiên!”

Nói xong, không đợi Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp trả lời, Lạc Mộng Khê đã xoay người đi về phòng ngủ, bước chân nhẹ nhàng, tao nhã, rất nhanh, tuy rằng nàng đưa lưng về phía Nam Cung Quyết, nhưng có thể cảm nhận rõ nét ánh mắt phần nộ của Nam Cung Quyết vẫn theo sát trên người nàng.....

Trong phút chốc đóng cửa phòng ngủ sau lưng lại, Lạc Mộng Khê dựa lưng trên cửa thở phào nhẹ nhõm: Nguy hiểm thật, cũng rất kỳ quái, Nam Cung Quyết thế nhưng lại không ra tay với ta!

Bí kíp võ công ở Thiếu Lâm tự bác đại tinh thâm, Nam Cung Quyết ở Thiếu Lâm tự tĩnh dưỡng năm năm, võ công bí hiểm, tối hôm Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết tỷ thí, Nam Cung Quyết bị phát bệnh, nên Lạc Mộng Khê mới có thể xuất năm mươi chiêu với hắn, nay Nam Cung Quyết đã bình thường, hơn nữa hắn giống như đang rất tức giận, Lạc Mộng Khê chỉ sợ ngay cả hai mươi chiêu của hắn cũng tiếp không được.....

Một chén trà nóng lót bụng, Lạc Mộng Khê cả người đã bình tĩnh rất nhiều: Nam Cung Quyết này tính tình thật đúng là hỉ nộ vô thường, một giây trước đang tốt đẹp hoàn hảo, giây tiếp theo giống như Tu La, gần vua như gần cọp những lời này đúng là một chút cũng không có nói sai, người hoàng thất tâm tính cao ngạo, tính tình cũng vậy, về sau vẫn là ít tiếp xúc với bọn họ thì tốt hơn.....

Đêm đã khuya, Lạc Mộng Khê quả thực mệt mỏi, không để ý tới Nam Cung Quyết cùng Bắc Đường Diệp ở bên ngoài đã đi rồi hay vẫn tiếp tục đứng ở trong viện, Lạc Mộng Khê lập tức cởi áo khoác, nằm ở trên giường đi gặp Chu Công.

Về phần hắc y nhân đã chết kia, nếu Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp muốn mang đi thì cứ mang đi, không muốn mang đi thì để lại trong viện, dù sao hắn là bị độc chết, cho dù bị phát hiện chết ở Khê viên, cũng không cách nào định tội Lạc Mộng Khê, nhưng nếu Lạc Mộng Khê muốn

hắn lặng lẽ chôn cất khi bị người phát hiện, vậy nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.....

Trong mông lung, Lạc Mộng Khê cảm giác có một hơi thở xa lạ ở phía sau chậm rãi đến gần mình, Lạc Mộng Khê đột nhiên mở mắt, cơn buồn ngủ trong nháy mắt biến mất vô tung, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng càng ngưng càng sâu.

Lạc Mộng Khê làm bộ ngủ say, nằm bất động, bàn tay mềm nhẹ nhàng mò dưới gối, nơi đó có một thanh chủy thủ.....

Hơi thở xa lạ càng ngày càng gần, Lạc Mộng Khê mâu quang phát lạnh, đột nhiên xoay người ngồi dậy, chủy thủ trong tay đang muốn đâm người phía trước, nhưng khi nhìn thấy rõ người đứng trước, trong khoảnh khắc dừng tất cả động tác.....

“Tiểu..... Tiểu thư..... Người..... Người làm sao vậy?” Người mang hơi thở xa lạ đi đến trước giường Lạc Mộng Khê, không phải ai khác mà chính là nha hoàn của nàng Băng Lam, có lẽ hàn quang cùng với sát khí mãnh liệt quanh quần toàn thân của Lạc Mộng Khê đã dọa đến nàng, Băng Lam ngơ ngác đứng ở trước giường, trong mắt lóe sợ hãi cùng lo lắng.

“Không có việc gì, ta vừa rồi gặp ác mộng!” Lạc Mộng Khê nói nhẹ nhàng băng quơ, không dấu vết giấu thanh chủy thủ trong tay, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, đã thấy ánh nắng tươi sáng bên ngoài.

“Tiểu thư, Tứ di thái, Ngũ di thái, Lục di thái, Thất di thái, Bát di thái mang theo các nàng tử nữ đến đây bái kiến!”

Giọng nói cung kính của Băng Lam truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê theo bản năng hỏi :“Ở đâu ra nhiều Di thái thái như vậy?”

Hỏi xong, Lạc Mộng Khê đột nhiên nhớ tới: Mỗi vị gia chủ ở Lạc gia chỉ có thể có ba vị phu nhân trong phủ, nhưng ở bên ngoài lại có thể thú thiếp

thất, chính là tên thiếp thất kia sẽ không được viết vào gia phả Lạc gia, tử nữ các nàng sở sinh có thể mang họ Lạc, nhưng cũng không được viết tên vào gia phả!

Ba vị thê thiếp tổng phủ xưng Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tam phu nhân, ngoài phủ không thể xưng phu nhân, mà là xưng là Di thái thái, vô hình chung, các nàng có hàng thấp nhất: Không thể tưởng được Lạc Thừa tướng lại ở ngôi phủ cưới nhiều Di thái thái như vậy.....

“Nhóm Di thái thái đến Lạc phủ không phải nên đi bái phỏng Thừa tướng, Đại phu nhân, Tam phu nhân sao? Làm sao lại đến Khê viên bái phỏng một hậu bối như ta?” Đối với điểm này, Lạc Mộng Khê trong lòng sinh khó hiểu.

Băng Lam thở dài giọng điệu bất đắc dĩ :“Các nàng đến không đúng lúc, Thừa tướng cùng Đại phu nhân sáng sớm đã qua nhà mẹ đẻ Đại phu nhân, chỉ sợ khi trời tối mới trở về, Tam phu nhân cùng Tứ tiểu thư đang đi mua trang sức, buổi trưa chắc cũng chưa về, ba vị bọn họ không có ở nhà, cho nên, nhóm Di thái thái chỉ có thể đến bái phỏng tiểu thư!”

“Tiểu thư, nếu người không muốn thấy các nàng, nô tỳ thay người nói các nàng trở về!” Nói xong, Băng Lam xoay người muốn đi.

“Đợi chút!” Lạc Mộng Khê mâu quang chợt lóe, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ý cười trên tức :“Bảo các nàng đến Lương đình chờ, ta rửa mặt chải đầu xong sẽ đi gặp các nàng!”

Năm vị Di thái thái đến phủ bái phỏng, ngày bình thường thì không đến phủ, hôm nay lại trùng hợp Thừa tướng, Đại phu nhân, Tam phu nhân đều không có ở đây, thiên hạ sao mà có chuyện khéo như thế được, đây rõ ràng là sớm có dự tính trước, mục đích là để nhóm Di thái thái và Lạc Mộng Khê gặp mặt.

Đã có người hao tổn tâm cơ bày ra bàn cờ này, Lạc Mộng Khê nàng không gặp chẳng phải là có lỗi với người đã một phen khổ tâm như vậy, dù sao nàng cũng nhàn rồi không có việc gì làm, sẽ đi gặp nhóm Di thái thái, nhìn xem mục đích thực sự các nàng đến phủ là gì, nói không chừng đánh bại đánh bại lại có thể bắt được người bố trí ván cờ này!

Lạc Mộng Khê chậm chậm rửa mặt chải đầu, sau khi dùng bữa mới chậm rãi đi đến Lương đình, rất xa, đã trông thấy trong Lương đình đứng đầy các nữ tử quần áo chỉnh tề, lịch sự, tao nhã, mặt đối mặt đứng chung một chỗ tán gẫu khí thế ngất trời, tử nữ các nàng cũng mười ba, mười bốn tuổi, đứng ở bên cạnh, nhàm chán quan sát mọi nơi, nhóm Di thái thái đều được chăm sóc rất tốt, bỗng nhiên nhìn qua, dường như chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi.....

“Mau nhìn, mau nhìn, Đại tiểu thư đến đây!” Trong nhóm Di thái thái kia, không biết là ai hô một câu, đám người náo nhiệt nhất thời im lặng, hơn mười ánh mắt đều nhìn chăm chăm về phía Lạc Mộng Khê đang chậm rãi đi đến Lương đình.....

Lúc này Lạc Mộng Khê mặc áo choàng màu xanh, quần áo cùng màu với mạng che mặt, mái tóc đen mượt dùng một cây trâm bạch ngọc nhẹ nhàng búi lên, khí chất tươi mát tự nhiên, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng song nước lưu chuyển.

Gió nhẹ khe khẽ thổi, mạng che mặt màu xanh của Lạc Mộng Khê hơi hơi lay động, mạng che mặt để lộ đường cong khuôn mặt duyên dáng làm cho người ta miên man suy nghĩ.....

Trong lúc nhất thời, toàn bộ ánh mắt hâm mộ, đố kỵ, phẫn hận, khinh bỉ, khinh thường đều tập trung trên người Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê không tiếng động hừ lạnh một tiếng, trong lòng càng thêm khẳng định: Mục đích của nhóm Di thái thái đến đây tuyệt đối không đơn giản chỉ là bái phỏng như vậy.....

Lúc đủ loại ánh mắt của mọi người đang nhìn chăm chú, Lạc Mộng Khê chậm rãi đi vào Lương đình, tao nhã ngồi ở bên bàn trong đình thạch, khí chất tươi mát, vẻ mặt cao ngạo, đều làm cho nhóm Di thái thái âm thầm tức giận: Người quái dị, người cao ngạo cái gì.....

“Không biết các vị Di nương lần này đến phủ Thừa tướng là có chuyện gì?” Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn nhóm Di thái thái, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên nồng đậm trêu tức.

Nhóm Di thái thái này chỉ là một đám nữ nhân cổ đại bảo thủ mà thôi, Lạc Mộng Khê nàng thật đúng là không để ở trong lòng, nhưng mà, các người đã muốn khơi mào sự tình, Lạc Mộng Khê nàng liền bồi các nàng, hy vọng những nữ nhân này có thể chịu nổi một kích!

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đấu Trí Di Nương

Nhóm Di thái thái tuy là trường bối của Lạc Mộng Khê, nhưng Lạc Mộng Khê đường đường chính chính là Đại tiểu thư Lạc phủ, các nàng chỉ là Di thái thái trong Lạc phủ, cho nên các nàng đứng, Lạc Mộng Khê ngồi cũng không thất lễ!

Thái độ của Lạc Mộng Khê đối với các nàng đúng mực, không kiêu căng không nóng nảy, mỗi một bước đều bắt bít vừa đúng, nhưng đó chính là nguyên nhân làm cho nhóm Di thái thái càng thêm đổ kỵ.

Nhóm Di thái thái nhìn nhau liếc mắt một cái, tin tức được truyền theo dây chuyền bằng ánh mắt quý dị, trong khoảnh khắc, một nữ tử hơn ba mươi tuổi ở trong nhóm Di thái thái ra hiệu xuống, bước lên phía trước :“Đại tiểu thư, tỷ muội chúng ta lần này đến Tướng phủ là có chuyện rất quan trọng muốn thương lượng cùng với Đại tiểu thư.....”

Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn về phía vị Di thái thái, người này là Ngũ Di thái, mặc sa y màu xanh da trời, tướng mạo xinh đẹp, nhưng trên mặt lại trát một tầng phấn dày, nguyên bản coi như có thể che giấu dung nhan, trên búi tóc mang đầy châu ngọc, trên lỗ tai đeo một đôi khuyên tai hình mặt trăng, cả người phục trang đẹp đẽ nhưng lại cho cảm giác tầm thường không chịu nổi.....

Thấy Lạc Mộng Khê đánh giá nàng, Ngũ Di thái đặc ý ngẩng cao đầu, giọng điệu cao ngạo :“Đại tiểu thư, là như vậy, vài ngày nữa chính là Cúc Hoa yến mỗi năm một lần, Cúc Hoa yến là nơi hoàng đế cùng quần thần ăn của thưởng cúc, thực ra là nơi để thiếu niên tài tử và nhóm tài nữ gặp gỡ nhận biết lẫn nhau.....”

“Cho nên.....” Lạc Mộng Khê có chút nghi hoặc: Nhóm Di thái thái này sẽ không phải là muốn đi tham gia Cúc Hoa yến chứ.....

Ngũ Di thái khe khẽ thở dài :“Đại tiểu thư, người cũng biết, có thể xuất hiện trong Cúc Hoa yến ở hoàng cung, đều là người có thân phận tôn quý, ở phủ Thừa Tướng, chỉ cho phép ba vị nữ tử của ba vị phu nhân mới được tham gia Cúc Hoa yến.....”

Nói tới đây, Lạc Mộng Khê rốt cuộc cũng hiểu : Không phải nhóm Di thái thái muốn tham gia Cúc Hoa yến, mà là muốn cho nữ tử của các nàng đi.

Cũng khó trách, nhóm Di thái thái này thân phận thấp kém, tử nữ của các nàng nhất định vừa sinh ra đã có thân phận thấp kém như vậy, muốn bò lên vị trí cao, chỉ có thể thấy người sang bắt quàng làm họ, mà Cúc Hoa yến là một cơ hội rất tốt!

Nhưng mà, Lạc Mộng Khê ghé mắt nhìn bọn đệ đệ muội muội cùng cha khác mẹ ở cách đó không xa đang chơi đùa, lớn nhất chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi, nhỏ mới chỉ có năm, sáu tuổi, hiện tại những đứa bé này từ lâu đã muốn tham gia Cúc Hoa yến.....

“Băng Lam, dâng trà!” Lạc Mộng Khê trầm hạ mí mắt nhẹ giọng phân phó, Băng Lam nhận lệnh rời đi.

“Ngũ Di nương, không cần quanh co lòng vòng, nói thẳng mục đích của người đi!” Lạc Mộng Khê không chút để ý hỏi, trong lòng khinh thường hừ lạnh một tiếng: Xem ra Ngũ Di thái là người ngu ngốc nhất trong đám Di thái thái này, nếu không cũng sẽ không bị các nàng đem ra sai khiến.

“Đại tiểu thư, dung nhan của ngài đã bị hủy, đi Cúc Hoa yến chỉ sợ cũng khó tìm ra được đức lang quân như ý, không bằng ngài chuyển ra Lạc phủ, để cho một người trong đám tỷ muội chúng ta có thể tiến cung.....” Ngũ Di thái rốt cuộc cũng nói ra trọng điểm.

“Đúng vậy, Đại tiểu thư, người sớm muộn gì đều có thể xuất giá, nếu người ở Tướng phủ xuất giá, tương đương chiếm một vị trí phu nhân, tỷ muội chúng ta không thể nhập phủ a.....” Phụ họa là Thất Di thái, chanh chua!

“Đại tiểu thư, Thất tỷ nói rất đúng, người liền chuyển ra ngoài Lạc phủ, thành toàn cho tỷ muội chúng ta, chúng ta tự nhiên sẽ không quên Đại tiểu thư” Bát Di thái tuy là nói như vậy, nhưng đáy mắt nàng lại chột lóe tia khinh bỉ rồi biến mất, bán đứng ý nghĩ thật sự của nàng.

“Đúng vậy, đúng vậy, Đại tiểu thư, người liền chuyển ra ngoài Lạc phủ đi.....” Có người mở đầu, nhóm Di thái thái cũng bắt đầu lớn mật, bảy miệng tám lưỡi nghị luận.

Gia huấn của Lạc gia : Quý phủ chỉ có thể có ba vị phu nhân, mẫu thân Lạc Mộng Khê mặc dù đã qua đời, nhưng Lạc Mộng Khê còn sống, cho nên, vị trí trong phủ cũng tương đương với ba vị phu nhân, nhưng nếu Lạc Mộng Khê chuyển ra Lạc phủ, trong phủ chỉ còn lại hai vị phu nhân, dựa theo gia huấn, có thể lại tiến thêm một vị phu nhân.....

Thì ra nhóm Di thái thái này muốn đuổi nàng ra khỏi Lạc phủ, Lạc Mộng Khê trầm hạ mí mắt, một tia hàn quang chột lóe rồi biến mất: Một đám nữ nhân không biết trời cao đất rộng, con hồ không phát uy, các người nghĩ ta là con mèo bệnh.....

Lần nữa ngẩng đầu, đáy mắt Lạc Mộng Khê đã khôi phục vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng :“Muốn ta chuyển ra ngoài Lạc phủ cũng không phải không thể, nhưng mà, cho dù ta đi rồi, cũng chỉ có một vị trí phu nhân duy nhất, các người có năm người, là ai đến Lạc phủ a?”

Các người liên hợp lại đối phó với ta, ta liền cho các người tự giết lẫn nhau, quyền lợi trước mắt, tất cả mọi người đều chỉ biết suy nghĩ cho riêng mình.....

Lời này vừa nói ra, nhóm Di thái thái nhìn nhau liếc mắt một cái, mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, đáy mắt ngấm ngầm mưu tính : Lạc Mộng Khê vui vẻ đáp ứng chuyển ra ngoài Lạc phủ thực ra nằm ngoài dự đoán của các nàng, nhưng mà, đây không phải điểm quan trọng, trọng điểm là, Lạc Mộng Khê đi rồi, ai trong các nàng sẽ tiến vào.....

“Tiểu thư, trà đến đây!” Lạc Mộng Khê hơi ghé mắt, chỉ thấy Băng Lam đang bưng khay trà bước nhanh đến Lương đình.

Mâu quang hơi lóe lóe, khóe miệng Lạc Mộng Khê khẽ cong lên một tia ý cười quỷ dị, trong nháy mắt lúc Băng Lam bước vào Lương đình, ngón tay Lạc Mộng Khê khẽ lật, một viên thạch tử bắn trúng đầu gối của Băng Lam, Băng Lam không hề chuẩn bị, thân thể đột nhiên nghiêng về phía trước, khay trà trong tay bay hướng nhóm Di thái thái.....

Hàng rào trong đình chỉ để trang trí, tuy rằng xinh đẹp nhưng cũng rất thấp.

“A.....” khay trà bay tới, nhóm Di thái thái tản ra khắp nơi, nhưng bởi vì các nàng đang đứng chung một chỗ, trong lúc cuống quýt chen chúc thành một đồng, trong lúc nhất thời đứng không vững :“Bùm, bùm.....” Nhóm Di thái thái đều rơi xuống hồ nước dưới Lương đình.....

Chỗ này ở Lương đình là nơi trung tâm nên nước rất sâu, nhóm Di thái thái đều không biết bơi, sau khi rơi vào hồ nước liền liều mạng giãy dụa, vừa mới nhô lên mặt nước hô lớn một tiếng :“Cứu mạng.....” Giây tiếp theo lại chìm vào trong nước.....

“Lạc Mộng Khê..... Nhanh tìm người tới cứu.....” Là giọng nói của Ngũ Di thái.

“Lạc Mộng Khê.....Nhanh gọi người.....Nếu không.....Ta thành quỷ cũng không tha cho người.....” Là Thất Di thái rống to! Cùng với tiếng đập nước kịch liệt.

Chết đến nơi còn kiêu ngạo như vậy, không cứu! Lạc Mộng Khê ngồi bất động, oán thầm trong lòng.

“Lạc đại tiểu thư.....Xin ngườiTìm người cứu cứu chúng ta..... Nhóm đệ muội của người còn nhỏ.....Bọn chúng không thể không có nương.....”

Giọng nói này thật sự xa lạ, Lạc Mộng Khê không biết đây là Di thái thái nào, nhưng mà, tiếng này còn giống tiếng người.

Lạc Mộng Khê đứng lên, chậm rãi đi tới hàng rào, cúi đầu nhìn nhóm Di thái thái ở trong nước không ngừng chìm nổi, quần áo ướt đầm, búi tóc hỗn loạn, chật vật không chịu nổi, đáy mắt hiện lên một tia ý cười trào phúng :“Băng Lam, đi gọi hộ vệ tới cứu người!”

Băng Lam nhận lệnh rời đi, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn ra xa, đang muốn nói cái gì đó, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên hiện lên một tia nghi hoặc :“Rắn không ngủ đông?”

“Vô nghĩa..... Lúc này..... Rắn làm sao có thể ngủ đông.....” Băng Lam đi tìm người, các nàng nhất định sẽ được cứu, Ngũ Di thái không hề bận tâm, lớn tiếng mắng Lạc Mộng Khê mà không biết.

Lạc Mộng Khê hiểu rõ gật đầu :“Nói như thế, ta không có nhìn lầm, nhanh bơi tới nơi này, thật là có rắn!”

Cái gì! Nhóm Di thái thái theo ánh mắt của Lạc Mộng Khê nhìn lại, chỉ thấy trên mặt nước xanh biếc, ba, bốn con rắn to dài hai, ba thước rất nhanh bơi tới hướng các nàng.....

“Cứu mạng..... Cứu mạng.....” Nhóm Di thái thái liên tiếp kêu lên sợ hãi, vì mạng sống, bất chấp hình tượng , Ngũ Di thái bắt lấy Bát Di thái gần nàng nhất dùng sức ấn xuống nước, chính mình lại mượn sức nước nổi lên, rất nhanh bơi đến bên bờ.....

Ai ngờ, nàng vừa mới bơi được hai thước, chỉ cảm thấy trên chân trầm xuống, cả người lại bị túm về phía sau :“Lão ngũ, ngươi cũng dám hại lão nương, lão nương liều mạng với ngươi!”

Bát Di thái ngoi lên mặt nước, đối với khuôn mặt xinh đẹp Ngũ Di thái kia cào cấu lung tung.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Châm Ngòi Ly Gián

”Lão Bát, dùng mạng của người để cứu lão nương là phúc phận của người tu luyện kiếp trước, người lại không biết phân biệt” Hai má Ngũ di thái bị đánh đến sưng đỏ phản ứng lại, đồng thời túm lấy tóc Bát di thái vùng tay đánh, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút dữ tợn: ”Tiện tỳ người cũng dám đánh ta, ko muốn sống...”

”Dám lợi dụng lão nương, ta đánh chết người!” Bát di thái không chịu yếu thế, đầu không thể động đập nhưng hai cánh tay nhỏ bé lại cào loạn trên người Ngũ di thái, da thịt trắng nõn của Ngũ di thái bắt đầu xuất hiện vết máu.

Trong lúc nhất thời, Ngũ di thái và Bát di thái quên mất mình đang ở trong nước, cũng quên luôn nguy hiểm cận kề, người một quyền, ta một chưởng giống như những người đàn bà chanh chua đánh nhau...

Kỳ thật, những Di thái thái khác căn bản cũng có ý nghĩ này, hy sinh người khác thành toàn chính mình, nhưng nhìn một màn đánh nhau kịch liệt cách đó không xa, khuôn mặt của Ngũ di thái và Bát di thái đã hoàn toàn thay đổi, vết thương che kín hai khuôn mặt nhỏ nhắn, các Di thái thái khác tạm thời đem ý nghĩ này áp chế, tìm biện pháp chạy trốn...

”Tiểu thư,...Tiểu thư....Không xong rồi...Toàn bộ Tướng phủ không tìm thấy một gã thị vệ nào cả...” Bằng Lam lo lắng bẩm báo, các Di thái thái trong lòng cả kinh, quay đầu nhìn lại thấy rắn đã tiến đến gần...

”Người đâu....Cứu mạng a....” Nhóm Di thái thái hô to, theo bản năng thuận tay kéo người bên cạnh làm đệm cho mình để thoát thân, nhưng

người bị hy sinh làm sao có thể dễ dàng như ý nguyện...

Trong lúc nhất thời, toàn bộ hồ nước vang lên tiếng kêu sợ hãi và tiếng người đánh nhau kịch liệt...

Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống, khóe miệng khinh bỉ nhếch lên ý cười trào phúng: Trong Tướng phủ đến một tên thị vệ cũng không có, thật là hiếm có a! Xem ra người đứng sau màn kịch này muốn cho nhóm Di thái thái này dùng mọi biện pháp để bức ta chuyển ra khỏi Lạc phủ.

Vì đề phòng thị vệ phát hiện nhóm Di thái thái sử dụng thủ đoạn tàn khốc, người đứng sau âm thầm điều thị vệ đi, lại không nghĩ rằng nhóm Di thái thái trộm gà không được lại còn mất năm gạo, trứng kế của ta tất cả đều rơi xuống hồ nước.

Lạc Mộng Khê khóe miệng mang theo ý cười lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn về phía hồ nước, chỉ thấy nhóm Di thái thái đang đánh nhau thành một đoàn, quần áo ướt đầm đã sớm bị đối phương xé rách, bên trong lộ ra vết máu che kín da thịt, búi tóc cũng đã bị phá hư, tóc tai bù xù giống như những bà già điên.

Vừa rồi còn xưng tỷ gọi muội, nay liên lụy đến tính mạng, các nàng còn không phải đều đang vì chính mình mà suy nghĩ sao?..Không biết chủ mưu sau khi nhìn được một màn này sẽ có cảm tưởng gì.

Trong lúc Lạc Mộng Khê đang âm thầm suy nghĩ, một giọng nói lo lắng của nữ nhân vang lên: "Bọn muội muội, đừng đánh, rắn lập tức sẽ tấn công chúng ta, nếu chúng ta đánh tiếp, ai cũng không giữ được mạng, không bằng mọi người dừng tay, cùng nhau nghĩ biện pháp lên bờ"

Giọng nói vừa vang lên, tuyết mâu Lạc Mộng Khê híp lại: Vừa rồi cũng vì chủ nhân của giọng nói này nói một câu nàng mới cho Băng Lam đi gọi người đến cứu!

Xem ra, nữ tử này là một người thông minh! Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn về phía giọng nói truyền đến, cách đó ko xa, một nữ nhân trẻ tuổi một mình nửa nổi nửa chìm trong nước lo lắng nhìn về phía nhóm Di thái thái vẫn còn ra sức đánh nhau.

Thì ra là Tứ di thái a! Không hổ danh là Di thái thái đứng đầu, tư duy của Tứ di thái quả thực so với các Di thái thái khác thông minh hơn, chỉ tiếc, đối thủ hiện tại của người là Lạc Mộng Khê ta.

Lạc Mộng Khê cố tình bất đắc dĩ thở dài: "Các vị Di nương, hôm nay thực không may mắn, Thừa tướng, Đại phu nhân, Tam phu nhân cũng không ở đây, ngay cả bọn thị vệ cũng đều bị phái ra ngoài, nay các di nương lâm vào hiểm cảnh, Mộng Khê muốn hỗ trợ, nhưng là lòng có dư mà lực thì không đủ!"

Nói xong, Lạc Mộng Khê đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía các Di thái thái trong nước, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng làm vẻ mặt càng thêm ngưng trọng:

"Các vị Di nương, hôm nay xảy ra tình huống này cũng coi như ông trời thử nghiệm các người, nhìn xem trong số các người người nào có tư cách vào phủ Thừa tướng a!"

"Nếu là do ông trời đề ra thì Lạc Mộng Khê ta sẽ thuận theo thiên ý, hôm nay, người có thể sống sót lên bờ sẽ là vị di nương được tiến vào phủ Thừa Tướng, trở thành Tướng phủ phu nhân! Các vị di nương, chúc may mắn!"

Không thể không nói, những nữ tử cổ đại này thực sự ngu xuẩn, Lạc Mộng Khê vừa dứt lời, nhóm Di thái thái vừa ngừng đánh nhau lại tiếp tục hỗn chiến, tiếng hét chói tai, tiếng chộp nước, tiếng mắng chửi lại vang lên thành một mảnh.

Lạc Mộng Khê ghé mắt nhìn về phía thần sắc lo lắng, bất lực của Tứ di thái, khe khẽ thở dài: Tứ di thái a, người khác đều đang tranh đấu, người lẽ

nào có thể chỉ lo tới thân mình...

”Tứ di nương, người còn thất thần làm gì, bơi nhanh tới đây, nếu người là người đầu tiên lên bờ sẽ trở thành Tướng phủ phu nhân!” Lạc Mộng Khê nhìn về phía Tứ di thái sắc mặt đang lo lắng, nửa chìm nửa nổi trong nước kêu lớn một tiếng.

Lạc Mộng Khê vừa dứt lời, nhóm Di thái thái đang đánh nhau nhất loạt dừng tay, rất nhanh đánh tới Tứ di thái: ”Lão Tứ, người lại dám ngư ông đắc lợi, nằm mơ đi!”

”Bọn muội muội đừng hiếu lắm, tỷ tỷ cũng không muốn làm Tướng phủ phu nhân..” Ánh mắt lóe tia hàn quang, nhóm Di thái thái chỉ hận không thể đem nàng băm thành ngàn mảnh, Tứ di thái vừa giải thích vừa lùi về phía sau, nàng cũng không biết bơi, vừa lùi ra xa nửa thước liền bị nhóm Di thái thái kéo lại vung tay đánh vào người.

Nhìn Tứ di thái bị nhóm Di thái thái vây đánh, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên ý cười trêu tức: Tứ di thái a, cái này gọi là thông minh bị thông minh hại.

Đột nhiên, có tiếng bước chân dồn dập đi tới, ánh mắt Lạc Mộng Khê chợt lóe, khóe miệng nhếch lên ý cười trào phúng: Muốn bắt được nhược điểm của ta, không dễ dàng như vậy!

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn về phía nhóm Di thái thái đang đánh nhau, ’Lo lắng’ hô to: ”Các Di nương, đừng đánh, đừng đánh... Tứ di nương biết sai rồi, các người hãy bỏ qua cho nàng đi”

Sau khi Lạc Mộng Khê hô lên những lời này, nhóm Di thái thái không những không dừng tay, ngược lại càng đánh mạnh hơn..

Thấy Lạc Mộng Khê mở miệng, Băng Lam cũng hòa theo hô to: ”Di thái thái, đừng đánh nữa, cẩn thận xảy ra án mạng”

”Tất cả đều dừng tay cho bốn tướng!” Tiếng bước chân dồn dập cùng với tiếng gầm giận dữ vang lên, nhóm Di thái thái đều dừng động tác tay, quay đầu nhìn về phía người đang đi tới, đáy mắt phần nộ nhất thời biến thành ngạc nhiên: ”Lão...Lão gia....”

Lạc Mộng Khê âm thầm nhẹ nhàng thở ra: Rốt cục cũng đến, hại ta đóng kịch thật vất vả.

Lạc Mộng Khê không chút để ý quay đầu nhìn về phía Lạc thừa tướng, đang muốn mở miệng giải thích, lại nhìn đến người đứng bên cạnh Lạc thừa tướng, hơi sửng sốt:

Đó là một nam tử trẻ tuổi mặc áo xanh, vải may là Tuyết Phưởng Sa hiểm có, cao quý tao nhã, khí chất tiêu sái phiêu dật quanh quần toàn thân.

Mái tóc đen mượt dùng một dải lụa cột vào phía sau, ngũ quan tuấn mỹ như điêu khắc, da trắng nõn, mũi cao thẳng, đôi môi hoàn mỹ, thâm thúy, đôi mắt nhìn về phía Lạc Mộng Khê, đáy mắt lóe lên nồng đậm ý cười trêu tức.(Hàn Băng: họa thủy a~)

Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống: Người kia là ai? Nhìn thần sắc của hắn, sẽ không nhìn ra chuyện này là do một tay ta bày ra chứ..

”Chuyện gì đang xảy ra?” Lạc Thừa tướng rống lên một tiếng giận dữ đánh gãy tâm tư của Lạc Mộng Khê, nhóm Di thái thái bị dọa khiến toàn thân run lên, nơm nớp lo sợ đang muốn mở miệng giải thích, đột nhiên một tiếng thét kinh hãi xuyên thấu tầng mây, vang tận trời xanh: ”Rắn a....Có rắn....”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Gãy Ngón Tay

Edit : Hàn Băng

Beta : kun'xjh

Lạc Mộng Khê thờ ơ quay đầu nhìn về phía hồ nước, chỉ thấy mấy con rắn đã bơi tới phía nhóm Di thái thái, há miệng giương nanh cắn về phía phát ra tiếng thét chói tai.

Thấy rắn nước bơi tới, nhóm Di thái thái thất kinh, theo bản năng lui về phía sau, đồng thời kéo người bên cạnh lên phía trước làm tấm chắn cho mình.

“Dám hại lão nương, lão nương đánh chết người!” Các nàng mặc dù ngu ngốc nhưng cũng muốn bảo toàn tính mạng, thấy người ta lấy mình làm tấm chắn đương nhiên không muốn, quên mất Lạc Thừa tướng vẫn còn ở trên bờ, đùn đẩy lẫn nhau, lại giống như những người đàn bà chanh chua xoay người đánh vào nhau. Thật là làm trò cười cho người khác, một chút phong độ của phu nhân cũng không có.

Lạc Mộng Khê khinh thường hừ lạnh một tiếng, lặng lẽ ghé mắt nhìn về phía Lạc thừa tướng. Lúc này, Lạc thừa tướng nén lửa giận, mắt nhìn chằm chằm về phía nhóm Di thái thái còn đang xoay người đánh nhau, sắc mặt âm trầm đáng sợ, rống giận một tiếng: “Lôi Đình, Lôi Minh!”

“Dạ, Thừa Tướng!” Lôi Đình, Lôi Minh là hai thị vệ lợi hại nhất bên người Lạc thừa tướng, hai người đi theo hắc đã lâu, biết rõ tâm tư của hắc, tuy rằng Lạc thừa tướng không mở miệng ra lệnh nhưng hai người họ vẫn biết mình phải làm gì.

Đồng thời lúc đang nói, Lạc Mộng Khê chỉ cảm thấy khóe mắt lóe lên hai thân ảnh Lôi Đình, Lôi Minh rồi chỉ trong nháy mắt đã bay đến trên mặt hồ, mũi chân chạm nhẹ xuống nước, dưới chân hai người tạo thành những gợn sóng lăn tăn, thân hình di chuyển tới lôi nhóm Di thái thái còn ở trong nước phi vào bên trong Lương đình.

Nhóm Di thái thái không biết bơi, các nàng ở trong hồ nước đã rất lâu, uống vào không ít nước, sau khi bị lôi lên bờ, tất cả đều mềm nhũn té trên mặt đất, không hề để ý đến hình tượng mở to miệng phun nước ra ngoài.

“Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?” Nhìn nhóm Di thái thái nằm vào trong đình chật vật không chịu nổi, cùng với đám tử nữ đứng cách đó ko xa đang bị hấn dọa cho trợn mắt há mồm, Lạc thừa tướng sắc mặt lại càng thêm âm trầm.

“Là như vậy, các vị di nương đến Tướng phủ bái phỏng nhưng Thừa tướng, Đại phu nhân, Tam phu nhân đều không ở phủ, cho nên Mộng Khê tới tiếp đón các vị di nương, Băng Lam trong lúc dâng trà không cẩn thận bị trượt chân, ấm trà bay ra ngoài, các di nương vì tránh ấm trà không cẩn thận mà rơi xuống nước!”

Thừa dịp nhóm Di thái thái chưa lo xong thân mình, Lạc Mộng Khê giành trước kể rõ chân tướng sự tình để tránh các nàng cáo trạng!

“Các di nương rơi vào hồ nước, người chẳng lẽ không biết đi kêu thị vệ cứu người?” Lạc thừa tướng nhìn về phía Lạc Mộng Khê đầy mắt lệ quang càng đậm.

“Ta đã cho Băng Lam đi gọi nhưng toàn bộ tướng phủ đến một gã thị vệ cũng không có!” Lạc Mộng Khê ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường, giọng nói bình tĩnh mang theo sự châm biếm: “Không biết lúc Thừa tướng tiến vào Tướng phủ có nhìn thấy tên thị vệ nào không?”

Nghe vậy, đôi mắt lãnh đạm của Lạc thừa tướng ánh lên một tia kinh ngạc nhưng nháy mắt đã khôi phục bình tĩnh: “Thân là nha hoàn, khi dâng trà lại gây ra tình trạng hỗn loạn như vậy là không làm tròn bổn phận, chiếu theo gia pháp Lạc phủ cần phải đánh năm mươi đại bản!” Lạc thừa tướng giọng điệu vẫn lãnh đạm như trước, đôi mắt nhìn về phía Băng Lam lửa giận ngày càng đậm.

Băng Lam bị dọa cho hoảng sợ, “Bụp” một tiếng quỳ rạp xuống đất: “Thừa tướng tha mạng, nô tỳ không phải cố ý....”

“Thừa tướng đại nhân, Băng Lam trong lúc dâng trà phạm tội cũng không phải lỗi của nàng!” Lạc Mộng Khê thản nhiên mở miệng: “Người xem phía trên con đường đi qua Lương đình này trái đầy rêu xanh, tay không đi qua có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng nếu cầm vật nặng, tuyệt đối không thể bình an vô sự đi qua được...”

“Là ai phụ trách quét dọn con đường này, kéo xuống đánh năm mươi đại bản!” Lạc thừa tướng lớn tiếng ra lệnh, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía Băng Lam quỳ trên mặt đất: “Chuyện này người cũng có sai, phạt người ba ngày không được ăn cơm!”

“Đa tạ Thừa tướng khai ân!” Băng Lam liên tục dập đầu tạ ơn.

“Cha, Lăng công tử!” Giọng nói ôn nhu, dịu dàng bên trong hàm chứa thanh thúy cùng quyến rũ của một nữ tử vang lên từ phía sau, Lạc Mộng Khê theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy một nữ nhân khuôn mặt xinh đẹp, mặc sa y màu vàng, nét mặt tươi cười, từng bước chân tao nhã chậm rãi đi về hướng bên này.

Người này khuôn mặt tinh xảo, cặp lông mày đen dài, đôi mắt đẹp gợn nước, lúc sáng mắt di chuyển không ngăn được diễm quang bắn ra bốn phía, làm cho người ta vừa thấy liền đui mù, sa y màu vàng càng tôn lên nước da mịn màng trắng như tuyết của nàng.

Người này không ai khác chính là nữ tử của Tướng phủ Đại phu nhân – Lạc Tử Hàm!

Lạc Tử Hàm rốt cục đã trở lại Tướng phủ! Trong lúc, Lạc Mộng Khê đang âm thầm oán thán thì Lạc Tử Hàm đã đi đến bên cạnh nam tử áo xanh, hướng hẳn cúi chào: “Tử Hàm diện kiến Lãng công tử!”

“Lạc cô nương không cần đa lễ!” Nam tử áo xanh lễ phép khách sáo nói một câu, giọng nói mang theo lạnh nhạt cùng xa cách!

“Các người đều là Di thái thái của Tướng phủ, như thế nào một chút thái độ đúng mực cũng không có, lại giống như vừa rồi, không hề để ý đến hình tượng xoay qua đánh nhau, còn ra thể thống gì!” Lạc thừa tướng lại gầm lên giận dữ, các Di thái thái còn chưa khôi phục khí lực té trên mặt đất, bị dọa đến ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Người đâu, đem các Di thái thái đuổi về, mời nhũ mẫu trong cung đến dạy dỗ các nàng, chưa đạt yêu cầu thì không được bước vào Tướng phủ nửa bước!”

Nhũ mẫu dạy dỗ trong cung đều là người hung ác, cay nghiệt, nếu các nàng làm qua loa không tốt liền không bị đánh thì bị mắng, không may may nói đến chuyện tình cảm, Lạc thừa tướng mời nhũ mẫu đến dạy dỗ những Di thái thái này, từ này về sau có lẽ các nàng sẽ thoát không được thống khổ.

Các Di thái thái đương nhiên biết nhũ mẫu trong cung lợi hại thế nào, cho nên Thừa tướng vừa hạ lệnh, sắc mặt các Di thái thái trong nháy mắt liền trắng bệch...

“Lãng công tử, việc xấu trong nhà hôm nay khiến cho người chê cười rồi!” Lạc thừa tướng vừa xoay người sang nam tử áo xanh, sắc mặt đang âm trầm nhất thời đông đầy ý cười!

“Không sao, thanh quan việc nhà khó khăn, tại hạ hiểu rõ Thừa tướng là bất đắc dĩ!” Nam tử áo xanh giọng điệu vẫn lễ phép như trước mang theo đạm mạc cùng xa cách.

Ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Mộng Khê, nam tử áo xanh đáy mắt đạm mạc chợt lóe lên ý cười rồi biến mất: “Không biết vị cô nương này phải xưng hô như thế nào?”

“Nàng là nữ nhi của bốn tướng, Lạc phủ Đại tiểu thư, Lạc Mộng Khê!” Lạc Mộng Khê chưa kịp mở miệng thì Lạc thừa tướng đã giành trước trả lời.

“Thì ra là Lạc đại tiểu thư!” Nam nhân áo xanh gật đầu, đáy mắt kín đáo thoáng hiện ý cười: “Đại tiểu thư vì sao ở trong nhà của mình cũng mang mạng che mặt, chẳng lẽ là tiên nhân xinh đẹp, sợ bọn tiểu nhân ham muốn!”

“Hoàn toàn trái ngược, Mộng Khê một năm trước trúng độc, dung nhan bị hủy, mang mạng che mặt là sợ quý nhan của mình dọa đến người khác!” Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng nói băng quơ: Người này không đơn giản, cần phải cẩn thận ứng phó...

“Thì ra là thế!” Nam tử áo xanh nhẹ nhàng hạ mí mắt: “Lạc Mộng Khê, Lạc thừa tướng là phụ thân thân sinh của người sao?”

Nam nhân áo xanh trong giọng nói tràn ngập ý trêu tức, Lạc Mộng Khê biết là truyền âm nhập mật “Vô nghĩa, đương nhiên đúng rồi!”

“Vì sao từ nãy tới giờ, tại hạ cũng không nghe được người gọi hân một tiếng phụ thân?”

Lạc Mộng Khê hừ nhẹ một tiếng: “Đối với một người không biết nữ nhi của mình tên gọi là gì, có cuộc sống như thế nào mà nói, xưng hô phụ thân có cũng được mà không có cũng chẳng sao!”

Nam nhân áo xanh mâu quang chột lóe, giọng điệu trêu tức: “Chuyện vừa rồi là do một tay người bày ra?”

“Phải thì sao? Là các nàng gây sự trước, ta bắt quá cảnh cáo các nàng một chút mà thôi...” Nói chuyện cùng người thông minh không cần quanh co lòng vòng, cho nên đối với việc vừa rồi, Lạc Mộng Khê không phủ nhận.

“Nếu tại hạ đem việc vừa rồi nói cho Lạc thừa tướng biết, vậy Lạc đại tiểu thư....”

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân áo xanh, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên nồng đậm khiêu khích: “Công tử, khi nói bất cứ điều gì cần có chứng cứ, người có chứng cứ có thể chứng minh việc vừa rồi là do ta gây nên sao?”

“Tạm thời không có, nhưng mà, về sau sẽ có!” Ánh mắt của nam nhân áo xanh lóe lên sự tự tin.

Lạc Mộng Khê đang muốn phản bác lại, nhưng Lạc thừa tướng đã chậm rãi mở miệng: “Lăng công tử, bây giờ đã là buổi trưa, bốn tướng đã chuẩn bị một chút rượu nhạt để đón tiếp, Lăng công tử, xin mời đi hưởng này!” Lạc thừa tướng đối với nam tử áo xanh đáng vẻ cung kính.

Nam nhân áo xanh khách sáo: “Làm phiền Lạc thừa tướng rồi!” Ý vị thâm trường liếc nhìn Lạc Mộng Khê một cái, thân hình thon dài sóng vai cùng Lạc thừa tướng đi về phía đại sảnh.

Lạc Tử Hàm ánh mắt cao ngạo khiêu khích trừng Lạc Mộng Khê một cái rồi cũng bước nhanh đuổi theo nam nhân áo xanh: “Nghe nói Lăng công tử thích đồ ăn Giang Nam, Tử Hàm bất tài đã học làm vài món, hy vọng có thể hợp khẩu vị của Lăng công tử..”

“Làm phiền Lạc cô nương rồi.”

Mặc kệ Lạc đại tiểu thư có phải bị Lạc Tử Hàm làm hại hay không, Lạc Mộng Khê đều muốn hung hăng giáo huấn Lạc Tử Hàm một chút. Nhưng mà, hôm nay Lạc thừa tướng cùng nam nhân áo xanh và mọi người đều ở đây, không phải là thời cơ tốt nhất để giáo huấn Lạc Tử Hàm.

Lạc Tử Hàm thân là tiểu thư chính thất, luôn sống sung sướng an nhàn, mười ngón tay không cần động vào nước, thế nhưng hôm nay vì nam nhân áo xanh này mà tự mình xuống bếp, xem ra người này thân phận tuyệt đối không hề đơn giản.

Lơ dang ghé mắt, Lạc Mộng Khê phát hiện Băng Lam đang dùng ánh mắt ái mộ nhìn về phía nam nhân áo xanh, đáy mắt Lạc Mộng Khê khê lóe: “Người biết vị Lăng công tử kia?”

“Biết chứ, biết chứ!” Băng Lâm gật đầu thật mạnh, mắt lộ ra tình cảm mãnh liệt: “Lăng công tử tên là Lăng Khinh Trần, là thiên hạ đệ nhất thủ phủ, tuổi trẻ anh tuấn, tiêu sái phong lưu, năng lực phi phàm, sản nghiệp trải rộng khắp các quốc gia, là đức lang quân như ý của hàng vạn nữ tử..”

“Lạc đại tiểu thư không cùng đi dùng bữa sao?” Thanh âm nhẹ nhàng nghi hoặc vang lên, cắt ngang lời nói của Băng Lam, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn về phía ánh mắt bình tĩnh làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc cách đó không xa, mỉm cười:

“Mộng Khê là con của thiếp, dựa theo gia quy của Lạc phủ thì không thể ngồi cùng bàn với khách nhân để dùng bữa!” Thật ra Lạc Mộng Khê thích một mình dùng bữa hơn là phải cùng với nhiều người âm thầm như vậy ăn cơm.

“Nếu tại hạ đích thân mời Đại tiểu thư cùng dùng bữa thì sao?” Lăng Khinh Trần trầm hạ mí mắt, giọng điệu mềm nhẹ.

“Ý tốt của Lăng công tử Mộng Khê xin nhận, chỉ là gia quy của Lạc phủ Mộng Khê không dám làm trái!” Lạc Mộng Khê rõ ràng cảm giác được Lạc

Tử Hàm đang nhìn nàng với ánh mắt thù hằn, trong lòng cười thầm: Lạc Tử Hàm, người hao tổn tâm trí muốn tiếp cận được người ta, nhưng xem ra người ta đối với người một chút hứng thú cũng không có...

“Tỷ tỷ, Lăng công tử đã có ý tốt thì người đừng cự tuyệt nữa!”

Lạc Tử Hàm vẻ mặt tươi cười tao nhã đi về phía Lạc Mộng Khê, nhưng hàn quang chột lóe trong mắt đã bán đứng suy nghĩ thật sự của nàng, những ngón tay thon dài có chút thô ráp dùng sức khẽ kéo Lạc Mộng Khê, trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn một mảnh tươi cười: “Tỷ tỷ, chúng ta cùng đến đại sảnh dùng bữa đi!”

Không thể tượng tượng Lạc Tử Hàm vậy mà cũng có võ công! Ánh mắt Lạc Mộng Khê chột lóe, ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Tử Hàm, cười nhẹ: “Đa tạ ý tốt của mọi người, nhưng tỷ tỷ ta một mình dùng bữa là được rồi, ta không quen dùng bữa cùng mọi người, mời mọi người trở về đi! Nhớ tiếp đón Lăng công tử thật tốt!”

Nói xong, Lạc Mộng Khê ánh mắt lạnh lùng, đồng thời đưa tay nắm lấy tay Lạc Tử Hàm, ngón trỏ và ngón cái dùng sức bóp: “A!” Một tiếng hét thất thanh xuyên thấu tầng mây vang lên, suýt chút nữa phá thủng màng tai của mọi người.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Kẻ Chủ Mưu Đứng Phía Sau

Edit : Hàn Băng

Beta : kun'xjh

”Lại xảy ra chuyện gì?” Lạc thừa tướng xoay người, sắc mặt âm trầm, giọng nói giận dữ dọa nhóm Di thái thái mới vừa đứng lên toàn thân lại chấn động, lập tức cúi đầu ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ Lạc thừa tướng đem tức giận trút hết lên người mình.

”Không có việc gì, không có việc gì!” Lạc Mộng Khê nhẹ giọng giải thích: ”Tử Hàm muội muội nhiều năm sống trong nhung lụa, mười ngón tay đều ko phải chạm vào nước, bàn tay trắng nõn mềm mại. Mộng Khê lại làm việc cực khổ nhiều năm, hai tay sớm đã bị thô ráp, Tử Hàm muội muội sờ dĩ kinh hô như vậy, có thể đã bị hai bàn tay thô ráp của Mộng Khê dọa a.”

Lạc Mộng Khê vừa rồi dùng lực, trong lòng hiểu rõ một ngón tay của Lạc Tử Hàm đã bị nàng bóp nát, nhưng mà, ngoài việc lúc nãy sơ ý kinh hô một tiếng, cho đến bây giờ Lạc Tử Hàm vẫn cố nén đau đớn, không phát ra một tiếng nào.

Lạc Tử Hàm mày liễu nhíu chặt, trên trán từng giọt mồ hôi đọng lại, tỏ rõ nàng đau đến tê tâm phế liệt.

Lạc Tử Hàm kiên trì nhẫn nại, vẫn còn muốn ở trước mặt Lăng Khinh Trần bảo vệ hình tượng tiểu thư khuê các ôn nhu dịu dàng nên tạm thời không nói, xem biểu hiện của nàng chính là không muốn đem việc này

công khai, cho nên, Lạc Mộng Khê cũng là thành toàn cho mỹ nhân mà bịa ra lời nói dối vừa rồi!

”Tử Hàm, là như thế sao?” Lạc thừa tướng trong lòng nghi hoặc: Cho tới nay, từng lời nói từng cử chỉ của Tử Hàm đều ôn nhu hòa nhã, lương thiện hiền lành, thông minh, là một tiểu thư khuê các điển hình, vì sao hôm lại thất thố như thế (Băng Nhi: Lương thiện hiền lành?!..Ta buồn nôn..Buồn nôn a~ =.=’)

Lạc Tử Hàm âm thầm hít sâu một hơi, nén đau đớn vì ngón tay bị bóp nát, cố gắng hết mức khiến cho nụ cười thoát nhìn bình thường: ”Thưa phụ thân, nữ nhi quả thực kinh ngạc vì bàn tay của tỷ tỷ quá mức thô ráp, cho nên mới nhất thời thất thố...”

Lạc thừa tướng âm thầm thở dài: Tử Hàm xử sự vẫn không đủ bình tĩnh, sau này cần phải rèn luyện nhiều hơn.

Ánh mắt uy nghiêm chuyển hướng sang Lạc Mộng Khê, Lạc thừa tướng giọng nói ôn hòa: ”Mộng Khê, nếu Lăng công tử đã thành tâm mời thì người hãy cùng chúng ta đến đại sảnh dùng bữa đi!”

Bên cạnh Lăng Khinh Trần mỹ nữ như mây, nhưng hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng liếc mắt nhìn bọn họ một cái, Tử Hàm là nữ nhân xuất sắc như vậy nhưng cũng không lọt được vào mắt xanh của hắn, nhưng mà, hiện tại thái độ của hắn đối với Lạc Mộng Khê hình như có chút khác biệt.

”Đa tạ Thừa tướng và ý tốt của Lăng công tử, nhưng Mộng Khê hôm nay thật sự không tiện đến đại sảnh dùng bữa cùng mọi người...” Cùng các người ngồi chung một bàn, ta làm sao ăn ngon miệng được a...

”Một khi đã như vậy, tại hạ sẽ không miễn cưỡng nữa, Lạc thừa tướng, mời!” Lúc xoay người rời đi, Lăng Khinh Trần như lơ đãng nhìn Lạc Mộng Khê liếc mắt một cái, đôi mắt lóe lên thần sắc phức tạp, làm cho người ta đoán không ra hắn đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì.

”Lạc Mộng Khê, thù này Lạc Tử Hàm ta chắc chắn sẽ đòi lại gấp đôi!” Lạc thừa tướng cùng Lăng Khinh Trần đi rồi, Lạc Tử Hàm cũng nổi gót rời đi, trong gió mang theo giọng nói cảnh cáo lạnh lùng của nàng.

Lạc Mộng Khê cười nhàn nhạt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên nồng đậm trào phúng cùng khinh thường: ”Lạc Mộng Khê ta luôn ở đây, bất cứ lúc nào cũng đợi Lạc nhị tiểu thư người đại giá, chỉ hy vọng phương thức trả thù của người cũng đừng quá nhàm chán a!”

Ban đêm, Lạc Mộng Khê nằm nghiêng trên giường đọc sách, trên bàn bày đầy cao lương mỹ vị, hơi nóng bay lượn lơ phía trên, mùi thức ăn từng trợn bay vào mũi làm người ta nhìn không được mà chảy nước miếng. (Băng: *chảy nước miếng* Ta cũng đói bụng a~ T^T)

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, ngay sau đó, cửa phòng khép hờ bị đẩy ra, Băng Lam mặc trang phục nha hoàn bước nhanh đến: ”Tiểu thư, người tìm nô tỳ.”

Mùi thức ăn bay vào trong mũi, Băng Lam theo bản năng nuốt nuốt nước miếng, sợ bị Lạc Mộng Khê thấy hành động thất thổ của nàng, Băng Lam liên tục cúi đầu.

Lạc Mộng Khê lật một trang sách, ánh mắt vẫn tiếp tục dán trên cuốn sách trong tay: ”Đồ ăn này là thưởng cho người, vẫn còn nóng ăn đi!”

”A!” Băng Lam đột nhiên ngẩng đầu lên, đáy mắt tràn ngập kinh ngạc: ”Nhưng là...Thừa tướng phạt nô tỳ ba ngày không được ăn cơm...”

”Ta biết, ta thưởng cho người cũng không phải cơm a, là đồ ăn!” Lạc Mộng Khê buông quyển sách trên tay xuống, bàn tay mềm mại chỉ vào đồ ăn trên bàn: ”Ở giữa là cà tím om, bên phải là khoai tây lát sốt chua cay, bên trái là đậu phụ vi cá,... món chính là bánh bao, có cơm sao?”

”Không có!” Băng Lam theo bản năng lắc đầu.

”Nếu đã không có cơm, chứng tỏ người có thể ăn những đồ ăn này!” Lạc Mộng Khê dời tầm mắt chuyển đến trang sách: ”Đồ ăn phải ăn lúc còn nóng, để nguội sẽ không còn hương vị!”

Biết Lạc Mộng Khê đang giúp mình, Băng Lam cảm động rơi nước mắt: ”Cảm ơn tiểu thư!”

Buổi trưa Băng lam không được ăn cơm, lúc này thật sự rất đói bụng, đề phòng có người đến thấy nàng ăn sẽ liên lụy đến Lạc Mộng Khê nên nàng phải ăn nhanh một chút, sau khi ngồi vào bàn, bắt đầu gấp đồ ăn trên bàn ăn như hồi đói.

”Ăn từ từ thôi, không có ai giành đồ ăn của người đâu!” Lạc Mộng Khê mặc dù đang đọc sách, nhưng nhất cử nhất động của Băng Lam đều không tránh được con mắt của nàng.

Trong miệng Băng Lam đều là đồ ăn, lúc này nói không ra lời, chỉ có thể liên tục gật đầu, nhưng động tác trong tay vẫn không dừng lại, bát canh cách nàng hơi xa Băng Lam ngồi với không đến, liền đứng lên mở nắp ra, hương thơm nồng đậm bay vào mũi, Băng Lam liên tục tán thưởng: ”Canh này...Không thích...”

”Không thích uống canh này sao?” Ánh mắt Lạc Mộng Khê vẫn không rời trang sách.

Băng Lam đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống, vội vàng giải thích: ”Tiểu thư, người đừng hiểu lầm, nô tỳ là nói canh này không phải cháo, nên có thể yên tâm uống, vừa rồi trong miệng nô tỳ đầy thức ăn nên nói không rõ, làm cho tiểu thư nhầm không phải cháo thành không thích...”

Thì ra là như vậy, Lạc Mộng Khê đang muốn lật sang trang tiếp theo, trong đầu đột nhiên lóe lên linh quang: Không phải cháo...Không thích... Thì ra là thế.

Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống, vung tay ném quyển sách trên giường, đứng dậy đi ra ngoài: "Băng Lam, ta đi ra ngoài một chút, người ăn xong nhớ dọn bàn sạch sẽ!"

Lạc Mộng Khê lặng lẽ đi về phía cửa sau của tướng phủ: Nhóm Di thái thái thân phận thấp kém, hôm nay lại dám lộ liễu tới cửa tìm Lạc Mộng Khê gây phiền toái, nhất định là có người giật dây, hơn nữa, người này địa vị ở Tướng phủ không thấp.

Ở Tướng phủ, có quyền điều động thị vệ chỉ có hai người : Thừa tướng và Đại phu nhân.

Ban ngày, nhóm Di thái thái bị Lạc Mộng Khê chinh, Thừa tướng lại đến rất đúng lúc, cho nên Lạc Mộng Khê hoài nghi chủ mưu là hắn.

Nhưng sau khi Lạc Mộng Khê nói Tướng phủ không có lấy một tên thị vệ, đáy mắt Lạc thừa tướng lại lóe lên một tia kinh ngạc rồi biến mất, Lạc Mộng Khê thật sự không hiểu rõ Lạc thừa tướng, cho nên không biết hắn kinh ngạc thật hay là giả vờ, cũng không thể xác định được người đứng phía sau giật dây nhóm Di thái thái đến tột cùng là ai.

Vừa rồi lời nói của Băng Lam cho nàng một gợi ý: Băng Lam nói chuyện trong khi miệng đầy đồ ăn, âm thanh phát ra có chút mơ hồ không rõ, thậm chí còn có một chữ không phát âm ra, điều này làm cho Lạc Mộng Khê liên tưởng đến hắc y nhân bị độc chết tối hôm qua.

Hắc y nhân trước khi chết nói hai chữ: 'Là' và 'Thái', nhưng lúc đó trong miệng hắc y nhân toàn là máu, cho nên lời nói ra mơ hồ không nghe rõ, thậm chí còn có thể giống như Băng Lam, cũng bị thiếu một chữ.

Theo như lời hắn nói, chữ 'Là' có thể là 'Tứ' hoặc 'Thập', cuối cùng là chữ 'Thái', có khả năng ở giữa còn có một chữ không phát âm ra được, cho nên Lạc Mộng Khê nghĩ tới Tứ di thái... hoặc Thập di thái...

Lạc thừa tướng tổng cộng cưới chín nữ tử, trừ bỏ mẫu thân đã chết của Lạc Thái Vân, chỉ còn tám vị Di thái thái, cho nên, theo như lời của hắc y nhân, người chủ mưu phía sau khẳng định chắc chắn là Tứ di thái.

Nhóm Di thái thái đến tướng phủ tìm Lạc Mộng Khê gây phiền toái, hẳn là mưu kế của của chủ mưu đứng sau bày ra, Tứ di thái không hoàn thành nhiệm vụ, nàng tự nhiên sẽ đến Tướng phủ thỉnh giáo kẻ chủ mưu phía sau.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Lạc Mộng Khê, gần giờ Tý, một thân ảnh mảnh khảnh lén lút đi về phía cửa sau của Tướng phủ, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bước nhanh đi vào Tướng phủ.

Thân ảnh đóng cửa lại, cẩn thận quan sát, xác định bốn phía không có người mới bước nhanh về một hướng rồi chạy đi, Lạc Mộng Khê nấp ở trên cây đại thụ hừ lạnh một tiếng, lặng lẽ đi theo sau thân ảnh kia.

Người này đối với địa hình Tướng phủ rất quen thuộc, quẹo phải rồi lại quẹo trái bước nhanh về phía trước, mà Tướng phủ cũng giống như có người cố ý an bài, dọc đường đi lại không gặp phải một gã thị vệ nào cả.

Không lâu sau, thân ảnh đi tới trước một tòa đại viện, nhìn xung quanh một lượt rồi bước nhanh vào trong đại viện, Lạc Mộng Khê dừng cước bộ, ngẩng đầu nhìn, là Lạc Viên của Đại phu nhân!

Lạc Mộng Khê mâu quang lóe lên, hai chân nhẹ nhàng, thân ảnh duyên dáng bay vọt lên nóc Lạc Viên, cẩn thận gỡ một viên ngói ra, lặng lẽ nhìn vào bên trong.

Trong phòng giống như cung điện nguy nga lộng lẫy, dạ minh châu được khảm lên vách tường vừa để trang trí lại có thể chiếu sáng, thật là nhất cử lưỡng tiện.

Mượn ánh sáng của dạ minh châu, Lạc Mộng Khê thấy rõ bên trong gian phòng có hai nữ tử, một nữ tử mặc lam cấm y ngồi đưa lưng về phía nàng,

Lạc Mộng Khê không nhìn được diện mạo của nàng, nhưng trên người nàng phát ra khí chất của một mẫu nghi thiên hạ lại có mùi âm ngoan, giả dối làm cho người ta không thể khinh thường.

Nữ tử đang đứng thì Lạc Mộng Khê có thể biết, nàng đúng là Tứ di thái, lúc này, Tứ di thái sắc mặt lo lắng hướng nữ tử mặc lam cẩm y kể rõ hết thấy sự việc phát sinh ban ngày.

Không lâu sau khi Tứ di thái kể xong, nữ tử đứng lên, chậm rãi đi về phía cửa sổ nhìn lên bầu trời đầy sao, không để ý nói ra một câu: "Xem ra, nàng thật sự đã tỉnh lại..."

Lạc Mộng Khê trong lòng nghi hoặc: Người này khẳng định là Đại phu nhân, nhưng trong lời nói của nàng như thế nào có chút kỳ quái..

Ngay lúc Lạc Mộng Khê đang nghi hoặc thì dưới chân trơn trượt, gây ra một loạt tiếng động: Không xong rồi....

"Người nào?" Cùng với tiếng rống giận dữ, một thân ảnh màu lam trong nháy mắt xuất hiện ở trên nóc nhà, tung chưởng đánh về phía Lạc Mộng Khê mới vừa đứng vững.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Vào Nhầm Phòng

Edit : Hàn Băng

Beta : kun'xjh

Ác phong bên cạnh mạnh mẽ đánh úp lại. Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống, khi ác phong gần đánh tới người nàng, Lạc Mộng Khê đột nhiên nghiêng người, nội lực mạnh mẽ xẹt ngang qua quần áo Lạc Mộng Khê, chỉ nghe "Bành" một tiếng, tức khắc ngói vỡ văng khắp nơi, cách đó không xa nóc nhà bị đánh thủng một lỗ lớn.

Nhìn chăm chú vào lỗ đen lớn, tuyết mâu Lạc Mộng Khê híp lại: Đại phu nhân lại có võ công, nhìn nóc nhà bị hư đến như thế này, chỉ sợ võ công của nàng với ta không phân cao thấp.

"Người là ai? Nửa đêm lại dám xông vào phủ Thừa tướng!" Giọng nói chất vấn truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê cười nhàn nhạt: May là ta đã thay đổi y phục dạ hành.

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia trêu tức: "Không thể tưởng tượng được Thừa tướng phu nhân cửa chính không ra, cửa sau cũng không bước, thế nhưng lại âm thầm luyện được võ công lợi hại như vậy, không biết Lạc thừa tướng có biết việc người che dấu tuyệt kỹ này hay không?"

Giống như bị nói nói trúng tim đen, ánh mắt sắc bén của Đại phu nhân thoáng hiện một tia phản nộ: "Muốn chết!" Đại phu nhân vừa nói vừa xuất thủ, chưởng phong mạnh mẽ lại đánh về phía Lạc Mộng Khê.

Lúc này đây Lạc Mộng Khê không tiếp tục né tránh mà nâng chưởng đánh về phía Đại phu nhân đang bị lửa giận thiêu đốt, ánh mắt sắc bén, chiêu thức ngoan độc, chuẩn xác, chiêu nào cũng trí mạng, thề phải đưa Lạc Mộng Khê vào chỗ chết.

Lạc Mộng Khê không biết mức độ võ công của Đại phu nhân đến đâu, khi cùng nàng so chiêu đương nhiên vô cùng thận trọng, vừa ra tay ứng phó sát chiêu, vừa thử thăm dò võ công của Đại phu nhân.

Tứ di thái cũng chạy ra khỏi phòng ngủ, đứng trong Đại viện, nhìn Lạc Mộng Khê và Đại phu nhân đang đánh nhau kịch liệt ở trên không, thất kinh đến trợn mắt há hốc mồm, thậm chí còn quên cả việc kêu thị vệ đến hỗ trợ.

Sau hơn mười chiêu, Lạc Mộng Khê rút ra kết luận: Chiêu thức của Đại phu nhân mặc dù sắc bén, nhưng rõ ràng có chút chậm chạp, bởi vậy có thể thấy được, nàng hẳn là có một khoảng thời gian rất dài không dùng đến võ công...

Lấy mình ra thử nghiệm để lấy đáp án nên Lạc Mộng Khê không hề khách khí đối với Đại phu nhân. Mâu quang phát lạnh, đột ngột tấn công nhanh hơn, chiêu thức của Lạc Mộng Khê quá nhanh, Đại phu nhân có chút ứng phó không nổi, phải liên tục lui về phía sau.

Trong lúc đang lui về phía sau, đột nhiên đáy mắt sắc bén của Đại phu nhân lóe lên ý cười quỷ dị: Không xong, Đại phu nhân muốn lừa ta!

Đúng lúc Lạc Mộng Khê ý thức được điều này, một cỗ mùi tanh hôi đậm đặc ập tới trước mặt, Lạc Mộng Khê không kịp suy nghĩ vội vàng nghiêng người, mùi tanh hôi xẹt qua quần áo Lạc Mộng Khê rơi trên mặt đất, tức khắc từng trận khói trắng bay lên, một lúc sau mặt đất xuất hiện một vết lõm nhỏ.

Độc này có tính ăn mòn cực lớn, nếu vừa rồi độc này trúng phải người Lạc Mộng Khê, nàng nhất định sẽ chết không toàn thây.

Nhìn ánh mắt phần nộ của Đại phu nhân, khóe miệng Lạc Mộng Khê khẽ nhếch lên ý cười lạnh lẽo: Đại phu nhân, người muốn giết ta, không dễ như vậy đâu...

Lạc Mộng Khê liên tục ra chiêu công kích Đại phu nhân, thừa lúc nàng ứng phó không nổi, Lạc Mộng Khê mâu quang phát lạnh, nhấc chân đá vào ngực Đại phu nhân, Đại phu nhân không hề chuẩn bị, bị Lạc Mộng Khê đá một cước liền rơi thật mạnh xuống mặt đất...

Cánh tay nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê khẽ vung lên, một thanh chủy thủ tinh xảo xuất hiện, ánh mắt vẫn lạnh lùng sắc bén như trước, thân ảnh vừa di chuyển, Lạc Mộng Khê cầm trong tay chủy thủ sắc bén, như tên đã rời cung rất nhanh hướng về phía Đại phu nhân đang té trên mặt đất..

”Người đâu, có thích khách!!” Thấy Đại phu nhân sắp mất mạng, Tứ di thái đứng cách đó không xa mới kịp phản ứng, lớn tiếng la lên...

Cánh tay mềm mại của Lạc Mộng Khê khẽ vung lên, ám khí như tên bắn nhanh về phía Tứ di thái còn đang la hét..

”Vèo, vèo, vèo!” Đúng lúc chủy thủ trong tay Lạc Mộng Khê sắp đâm vào người Đại phu nhân thì có tiếng mũi tên xé gió bắn về phía nàng.

Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, nghiêng người tránh mũi tên sắc bén đứng vững trên mặt đất, sân trong tối đen tức thời sáng rõ như ban ngày.

Lạc Mộng Khê giương mắt nhìn lên, chỉ thấy rất nhiều thị vệ cầm đuốc trong tay đứng đầy sân, Đại phu nhân bị thương cùng Tứ di thái đã được bọn họ cứu, có hơn nửa số thị vệ trong tay đang cầm cung tên, mũi tên hướng về người bị vây ở trung tâm là nàng...

Nhìn đám thị vệ vẻ mặt cung kính cùng nghiêm nghị vây quanh nàng, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh: Những thị vệ này cũng không phải thị vệ của Tướng phủ, bọn họ ăn mặc mặc dù giống thị vệ của Tướng phủ, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện trên mũ của bọn họ có một dấu hiệu rất nhỏ đặc biệt kỳ lạ.

Không thể tưởng tượng được Đại phu nhân lại gài nhiều thế lực của mình vào Tướng phủ như vậy!

”Cá trong chậu, đừng hòng chạy thoát!” Đại phu nhân vẻ mặt cao ngạo, giọng điệu khinh thường, dáng vẻ chật vật vừa rồi khi suýt bị Lạc Mộng Khê giết chết đã sớm không còn: ”Giết nàng!”

Tiếng mệnh lệnh lạnh như băng của Đại phu nhân vang lên trong tiểu viện. Trong phút chốc, những mũi tên xé gió bay về phía Lạc Mộng Khê

Chỉ bằng những người này mà đòi giết ta?! Nhìn những mũi tên cách nàng ngày càng gần, Lạc Mộng Khê khinh thường hừ nhẹ một tiếng, hai chân điểm nhẹ bay lên trời, thân ảnh yếu điệu nhanh chóng bay lên giữa không trung, đồng thời, Lạc Mộng Khê khẽ lật cổ tay, từng mũi ám khí trong tay bay ra...

Không để ý tới tiếng kêu thảm thiết của bọn thị vệ bị ám khí bắn trúng, Lạc Mộng Khê ở giữa không trung khẽ vận khinh công rất nhanh bay về một hướng: Những thị vệ này võ công không tồi, nàng không thể trực tiếp trở về Khê Viên, nếu không thân phận của mình chắc chắn sẽ bị bại lộ....

Ra phía sau hậu viện, Lạc Mộng Khê chạy nhanh về phía trước, vốn định cắt đuôi bọn thị vệ rồi trở về Tướng phủ, nhưng khinh công của bọn thị vệ này cao ngoài dự đoán của Lạc Mộng Khê, vô luận tốc độ của Lạc Mộng Khê có nhanh bao nhiêu, bọn họ đều có thể cùng nàng giữ một khoảng cách nhất định...

Nhìn đám thị vệ đang đuổi theo phía sau, Lạc Mộng Khê trong lòng âm thầm lo lắng: Bọn thị vệ này khinh công cực cao, tạm thời không thể cắt đuôi được, nhưng nếu không cắt đuôi được bọn chúng thì ta sẽ không thể quay lại Tướng phủ.

Đại phu nhân là người thông minh, nàng đối với ta có địch ý, việc vừa rồi, khó đảm bảo nàng sẽ không hoài nghi ta, nếu nàng đến Khê Viên lại phát hiện ta không có ở đó, đến lúc đó, tình cảnh của ta nhất định rất thảm..

Võ công của Lạc Mộng Khê không tồi, nàng không sợ Đại phu nhân, nhưng là nàng vừa mới đặt chân đến một thế giới khác, không có quyền cũng chẳng có thế, cho dù có bản lĩnh cũng không đủ quang minh chính đại cùng một thế lực hùng mạnh như vậy tranh đấu a....

Trong lúc Lạc Mộng Khê đang âm thầm sốt ruột tìm phương pháp giải quyết thì một tòa kiến trúc đập vào mắt: ‘Hồng Xuân viện.’

Trước mắt Lạc Mộng Khê sáng ngời: Nơi này là thanh lâu, bên trong khẳng định có rất nhiều khách làng chơi, nếu ta cải trang lẫn vào trong đó, đám thị vệ này chắc chắn nhận không ra...

Nghĩ tới đây, Lạc Mộng Khê không hề do dự, thả người nhảy vào trong Hồng Xuân viện.

Lạc Mộng Khê là đặc công, thính giác nhạy bén, nàng bước nhanh trong hành lang của Hồng Xuân viện mà không gây một tiếng động nào, dựa vào hô hấp rất nhỏ để xác định bên trong gian phòng có người hay không.

Lạc Mộng Khê muốn tìm một gian phòng yên ắng không có người để ẩn náu, chờ bọn thị vệ lục soát toàn bộ khách làng chơi cùng kỹ nữ, nàng sẽ thừa thời cơ mà di chuyển..

Nhưng mà dãy hành lang từ đầu đến cuối phòng nào cũng có người, Lạc Mộng Khê thở dài: Quên đi, có người thì có người, trốn trước rồi tính sau!

Đúng lúc Lạc Mộng Khê định tùy tiện tìm một gian phòng để lên vào, lại đột nhiên phát hiện có một phòng không hề có tiếng động, đề phòng chính mình tính sai, Lạc Mộng Khê dán tai trên cửa lắng nghe một lát, xác định bên trong không có người, Lạc Mộng Khê trong lòng vui vẻ đẩy nhanh cửa rồi đi vào.

Ai ngờ, đúng lúc nàng vừa mới đóng cửa phòng thì một trận cuồng thế kình phong từ phía sau đánh úp lại, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh: Gian phòng này không những không có người, mà còn là cao thủ, hôm nay ta làm sao lại xui xẻo như thế chứ....

Phía sau kình phong đến gần, Lạc Mộng Khê không có đường lui, chỉ có thể nâng chưởng cùng người nọ so chiêu, chỉ nghe: "Phanh" một tiếng, cả hai người đều bị chấn động lui về phía sau bốn, năm bước.

"Hà!" Hiển nhiên không nghĩ tới võ công của Lạc Mộng Khê lại cao như thế, người nọ cảm thấy hơi kinh ngạc, lập tức lại xuất thủ đánh về phía Lạc Mộng Khê: "Ba,ba,ba!" Hai người đều là cao thủ chỉ trong chớp mắt đã qua mấy chục chiêu.

Trong bóng đêm, Lạc Mộng Khê không thấy rõ tướng mạo của người nọ, nhưng biết võ công của hắn cao hơn nàng, trong lòng nhin không được âm thầm kêu khổ: Bọn thị vệ hắn là sắp đuổi tới, nhưng lại không thoát khỏi người này được, làm sao bây giờ...

Trong lúc Lạc Mộng Khê đang suy nghĩ, thoáng bị phân tâm, đã bị người nọ nắm lấy cơ hội, gắt gao nắm lấy cổ tay nàng, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, dùng cánh tay khác công kích người nọ, muốn rút tay về, không ngờ cả cánh tay kia cũng bị bắt lấy, cả người không hề phòng bị lao vào trong lòng người nọ (Aaa~...Ôm rồi ôm rồi *xịt máu mũi*!!!!)

Mùi đàn hương nhàn nhạt quen thuộc vương vấn ở chóp mũi, Lạc Mộng Khê càng thêm kinh hãi: Nam Cung Quyết!

Mùi hoa Khương Dã như có như không bay vào trong mũi, người nọ thân thể cũng đột nhiên chấn động: "Lạc Mộng Khê!" Trong lúc đang nói, bàn tay của người nọ vung lên, cả phòng tối đen nhất thời sáng như ban ngày...

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Ra Tay Quá Nặng

Edit : Hàn Băng

Beta : kun'xjh

Lạc Mộng Khê ngược mặt nhìn người trên đỉnh đầu: Dung mạo anh tuấn tuyệt mỹ, lông mày rậm, sống mũi cao thẳng, viền môi hoàn mỹ, đôi mắt thâm trầm, ánh mắt sắc bén, lạnh như băng, hơi thở cường thế vương giả, không phải Nam Cung Quyết thì là ai.

Cùng lúc đó, Nam Cung Quyết cúi đầu nhìn người trong ngực, tuy rằng lúc này Lạc Mộng Khê mặc y phục dạ hành, nhưng hơi thở của nàng cường thế, khí chất tươi mát, ánh mắt sắc bén trong trẻo nhưng lạnh lùng, không ai có thể mô phỏng.

”Lạc Mộng Khê, quả nhiên là người!” Ánh mắt Nam Cung Quyết sắc bén, giọng nói lạnh lùng, Lạc Mộng Khê nghe không ra cảm xúc trong lời nói của hắn.

Nam Cung Quyết nguyên bản là đang ngủ, trên người chỉ mặc y phục màu trắng, áo còn hai nút thắt chưa cài, bên trong lộ ra lồng ngực trắng nõn cường tráng, Lạc Mộng Khê không để lộ gì ngoài ánh mắt, toàn thân từ trên dưới đều bao phủ bởi một màu đen, một đen một trắng ở trong phòng tạo nên sự đối lập rõ rệt.

Sau chuyện của Lí Thụy, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết xảy ra mâu thuẫn, hôm nay gặp nhau, hai người giống như kẻ thù, ánh mắt sắc bén giao nhau giữa không trung, trong lúc đó ánh chớp tóe lửa đã trên một trăm

chiêu, trong nháy mắt không khí xung quanh ứ đọng, lãnh ý nhanh chóng tràn ra bốn phía.

Những người ngoài nhìn vào, Lạc Mộng Khê bị Nam Cung Quyết ôm chặt trong ngực, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu, Nam Cung Quyết cúi đầu, tựa như một đôi tình nhân thâm tình nhìn nhau, tư thế kia muốn bao nhiêu ái muội liền có bấy nhiêu.

”Nam Cung Quyết, buông tay!” Lúc này, thân thể mềm mại của Lạc Mộng Khê áp sát người Nam Cung Quyết, mùi đàn hương trên người Nam Cung Quyết thoang thoảng mà bên tai lại truyền đến nhịp tim mạnh mẽ của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê sắc mặt ửng đỏ, trống ngực đập dồn dập.

Lạc Mộng Khê vốn định kéo dài khoảng cách với Nam Cung Quyết, nhưng bàn tay mạnh mẽ của Nam Cung Quyết nhanh chóng nắm lấy cổ tay trắng nõn của nàng, vô luận dùng sức thế nào cũng gãy không ra, rơi vào đường cùng, Lạc Mộng Khê tức giận nhưng chỉ có thể mở miệng quở trách

Ánh mắt Nam Cung Quyết lóe lên, đang muốn mở miệng nói chuyện, thình lình tiếng rống giận của thị vệ cùng với tiếng bước chân dồn dập truyền đến: ”Mau, thích khách xông vào đây, phải lục soát từng phòng cẩn thận!”

Nam Cung Quyết hơi sửng sốt, ánh mắt thâm thúy nhìn Lạc Mộng Khê: ”Thích khách mà bọn họ muốn bắt là người?”

”Không liên quan tới người!” Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia phản nộ, đang muốn thừa dịp Nam Cung Quyết không kịp chuẩn bị mà đá văng hẳn ra, nhưng Nam Cung Quyết lại ra tay trước nàng một bước, cổ tay vừa lật, vùng tay ném Lạc Mộng Khê lên giường...(Aaa~..Giường ~...Lên giường rồi =))..Hú hú)

Giường lớn rất mềm mại, nhưng Lạc Mộng Khê chưa hề chuẩn bị nên sau khi bị ném lên giường, trên đầu truyền đến một trận choáng váng.

Mùi đàn hương quen thuộc xen lẫn hơi thở nam tính bay vào trong mũi, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, đang muốn xoay người xuống giường thoát khỏi nơi này, nhưng thân hình thon dài của Nam Cung Quyết đã đi tới giường, xoay người đem Lạc Mộng Khê vừa mới ngồi dậy đặt ở dưới thân, đồng thời, bàn tay to vung lên, y phục dạ hành của Lạc Mộng Khê trong nháy mắt bị xé rách, lộ ra chiếc áo trắng bên trong.

”Nam Cung Quyết, người làm gì?” Lạc Mộng Khê đưa tay gạt nanh vuốt đang hướng về phía nút thắt bên trong áo nàng, lớn tiếng nói, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lửa giận thiêu đốt.

”Lạc Mộng Khê, người là người thông minh, nghe tiếng bước chân cũng có thể nhận ra, đám thị vệ đến đây bắt người cũng không phải bình thường, nếu người không muốn mất mạng thì ngoan ngoãn nghe theo sắp đặt của bốn vương!” Giọng nói của Nam Cung Quyết vẫn lạnh lùng, uy nghiêm như cũ, ánh mắt sắc bén như hồ nước sâu thăm thẳm, thâm thúy, làm cho người ta nhìn không thấy đáy.

Nam Cung Quyết vừa dứt lời, Lạc Mộng Khê còn chưa kịp suy nghĩ, chỉ nghe: ”Phanh!” một tiếng, cửa phòng đóng chặt bị một lực lớn đẩy ra, rất nhiều thị vệ bước nhanh vào: ”Lục soát!”

Trong nháy mắt khi cửa phòng bị đẩy ra, Nam Cung Quyết xoay người nằm phía ngoài Lạc Mộng Khê, đưa tay kéo chăn gấm phủ lên hai người, đồng thời xé rách áo lót của Lạc Mộng Khê.

Chiếc cổ mảnh khảnh, xương quai xanh tinh tế, bờ vai tuyết trắng, áo yếm mỏng màu hồng nhạt của Lạc Mộng Khê đều làm người ta sắc tâm đại động, Nam Cung Quyết trong nháy mắt cũng thất thần, nhưng lập tức khôi phục như bình thường, cổ tay vừa lật, trâm cài tóc của Lạc Mộng Khê bị rút ra, mái tóc đen mượt như thác nước đổ xuống...

Một loạt động tác của Nam Cung Quyết đều nhanh như chớp, làm người ta không kịp phản ứng, ngay lúc thị vệ rống lên: 'Lục soát', Nam Cung Quyết lười biếng xoay người nhìn ra ngoài, sương mù ở trong đáy mắt thoáng hiện lệ quang lạnh như băng, rõ ràng là bị đánh thức: "Ai ầm ỉ ở đây?"

"Lạc....Lạc vương gia..." Những thị vệ này là được Đại phu nhân gài vào Tướng phủ để âm thầm bảo vệ an toàn cho Đại phu nhân nên không được tùy tiện ra khỏi phủ, nhưng Nam Cung Quyết đã từng ghé qua Tướng phủ, bọn họ đương nhiên nhận ra hẳn.

Nam Cung Quyết trở mình, trên người chần gấm phủ tới hông, để lộ ra nữ tử trong lòng, mái tóc dài đen mượt như thác nước che khuất một nửa dung nhan, làm cho bọn thị vệ nhìn không rõ bộ dạng của nàng, nhưng bờ vai tuyết trắng, cùng với cái yếm hồng nhạt như ẩn như hiện trên người nàng đều làm cho người ta xuân tâm đại động, bọn thị vệ âm thầm nuốt nước miếng...

Nơi này là thanh lâu, Nam Cung Quyết xuất hiện ở đây, trong lòng còn ôm một đại mỹ nhân, bọn thị vệ đương nhiên hiểu được chuyện gì xảy ra, nhưng Lạc vương gia lúc này cùng những lời đồn đại quả thật không giống nhau a, lời đồn là vậy nhưng mà hẳn.....

"Các người là thị vệ trong phủ nào?" Thanh âm lạnh như băng, uy nghiêm chất vấn, bọn thị vệ trong phút chốc hoàn hồn, cái nhìn của Nam Cung Quyết sắc bén giống như có thể nhìn thấu tâm can của người ta, bọn thị vệ cuống quýt thối lui ra ngoài: "Thực xin lỗi...Lạc Vương gia....Chúng tiểu nhân vào nhầm phòng..."

Trong chốc lát, bọn thị vệ như thủy triều lui xuống không còn một ai, tên thị vệ đi sau cùng còn 'Hiếu ý' Đóng cửa phòng lại.

Bọn thị vệ tuy rằng đã rời khỏi phòng nhưng chưa đi xa, cho nên Lạc Mộng Khê không dám hành động thiếu suy nghĩ, dừng tai lên lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Một lát sau, có người hô to: "Thích khách không có ở đây, có thể thừa dịp hỗn loạn chạy thoát, mau đuổi theo!"

Tiếng bước chân dồn dập của bọn thị vệ càng chạy càng xa, cho đến khi mất hẳn, Lạc Mộng Khê âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vừa đem cài lại áo lót, vừa ngồi dậy muốn đi: "Nam Cung Quyết, lần này đa tạ người..."

Lúc Lạc Mộng Khê cài lại nút thắt chuẩn bị đứng dậy rời đi, nguyên bản Nam Cung Quyết đang nằm đột nhiên xoay người áp chế Lạc Mộng Khê trở lại giường, ánh mắt lạnh như băng hiện ra tia lửa giận.

"Nam Cung Quyết, người làm gì?" Lạc Mộng Khê muốn đẩy Nam Cung Quyết đang ở trên người nàng ra, nhưng không biết là Nam Cung Quyết quá nặng hay là vì nguyên nhân khác, vô luận Lạc Mộng Khê làm như thế nào, hắn đều không chút sút mẻ vẫn ở trên người nàng: "Việc ta muốn làm đêm nay là....."

"Không phải việc đêm nay!" Ánh mắt Nam Cung Quyết lạnh như băng lửa giận càng đậm: "Là tối hôm qua!"

"Tối hôm qua?" Lạc Mộng Khê dừng động tác tay: "Người nói hắc y nhân sao, thi thể hắn là các người mang đi mà?"

"Không phải việc hắc y nhân, là Lí Thụy!" Ánh mắt Nam Cung Quyết lạnh như băng lửa giận càng đậm: "Kỳ thật tối hôm qua bốn vương đến Tướng phủ là muốn nói cho người, bốn vương đã điều tra được chủ mưu đứng sau Lí Thụy là ai....."

"Thật sao? Vậy chủ mưu đứng phía sau hắn là ai?" Việc của Lí Thụy rắc rối phức tạp thế mà chỉ trong một buổi chiều Nam Cung Quyết đã điều tra

rõ toàn bộ, bởi vậy mới thấy được, thế lực của hắn không thể coi thường.

“Tối hôm qua bốn vương muốn nói cho người, người lại không nghe, nay bốn vương không muốn nói nữa!” Có lẽ ngay cả chính Nam Cung Quyết cũng không phát hiện, lúc nói ra những lời này, đáy mắt lạnh như băng của hắn hiện lên một tia nhu tình khó hiểu, vô cùng chờ mong phản ứng tiếp theo của Lạc Mộng Khê.

“Người.....” Keo kiệt! Không nghĩ Nam Cung Quyết là người như vậy, Lạc Mộng Khê nghe đến câu sau, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lửa giận thiêu đốt: “Người không nói ta cũng có thể điều tra được, Nam Cung Quyết, làm phiền người tránh ra, ta còn có việc phải làm!”

“Nếu bốn vương không tránh?”

Lạc Mộng Khê cười nhàn nhạt: “Rất đơn giản!” Trong lúc đang nói, Lạc Mộng Khê biến sắc, bàn tay khéo léo công kích khuôn mặt tuần tú của Nam Cung Quyết.....

Nam Cung Quyết đưa tay chặn công kích của Lạc Mộng Khê, tay khẽ lật muốn nắm chặt cổ tay của Lạc Mộng Khê, lại bị nàng khéo léo né tránh: “Nam Cung Quyết, cách thức giống nhau, tốt nhất không nên dùng lại lần thứ hai!”

“Đạo lý này bốn vương biết, không cần người dạy!” Nam Cung Quyết vừa nói vừa cùng Lạc Mộng Khê so chiêu, trong lúc nhất thời, toàn bộ phòng vang lên tiếng đánh nhau kịch liệt, giường lớn cũng bị hai người làm cho phát ra tiếng “Kẹt kẹt”...

“Nam Cung Quyết, một tin tốt, một tin xấu, người muốn nghe tin nào đầu tiên?” Lúc hai người đang đánh nhau kịch liệt, một giọng nói quen thuộc vang lên ngoài cửa, cửa phòng lập tức bị đẩy ra, Bắc Đường Diệp một thân cẩm lam y đẩy cửa đi vào.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Vừa Vặn Bị Bắt

Edit : Hàn Băng

Beta : kun'xjh

Lúc giọng nói của Bắc Đường Diệp vang lên ngoài cửa, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đang đánh nhau nhất thời trong lòng cả kinh, đột ngột dừng tay, trong nháy mắt khi Bắc Đường Diệp đẩy cửa đi vào, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê không kịp suy nghĩ gì khác, theo bản năng quay đầu nhìn về phía cửa....

Bắc Đường Diệp vừa đẩy cửa vào, đang muốn tranh công với Nam Cung Quyết thì nhìn thấy tình huống trước mặt, trong nháy mắt, ánh mắt đặc ý biến thành nồng đậm khiếp sợ, miệng há ra thành hình chữ O, không thốt nên lời. (Há há, đọc đoạn này mà ta cứ tưởng tượng đến cảnh từng đàn quạ đen bay qua..Quoác quoác quoác với ba vạch đen sau gáy=))..Hài chết ta =)))

Trên giường lớn, Nam Cung Quyết ở trên, Lạc Mộng Khê ở dưới, bởi vì vừa rồi đánh nhau kịch liệt cho nên toàn bộ nút thắt trên áo lót đều bị bung ra để lộ lồng ngực cường tráng.

Nam Cung Quyết ép sát trên người Lạc Mộng Khê, cho nên Bắc Đường Diệp vẫn chưa thấy rõ bộ dạng của Lạc Mộng Khê, nhưng vẫn thấy được da thịt tuyết trắng lộ ra trong không khí và mái tóc đen mượt trải dài hơn phân nửa giường.

Nguyên bản Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đang giao thủ, lúc Bắc Đường Diệp đẩy cửa đi vào, hai người bọn họ mặc dù dừng động tác tay

nhưng vẫn chưa thu hồi thể công, Bắc Đường Diệp nhìn vào chỉ thấy cánh tay của hai người đang gặt gao đan cùng một chỗ, tư thế kia, muốn bao nhiêu ái muội liền có bấy nhiêu...

Nam Cung Quyết nhanh tay lẹ mắt, trong lúc Bắc Đường Diệp đang ngây người, kéo chăn gấm phủ lên hai người, chặn tầm mắt của Bắc Đường Diệp trên da thịt tuyết trắng của nàng, ánh mắt lạnh như băng lửa giận thiêu đốt: "Bắc Đường Diệp, không có ai nói cho người biết khi vào phòng người khác phải gõ cửa sao?"

"Thực xin lỗi, đã quấy rầy, các người cứ tiếp tục, tiếp tục đi!" Giọng nói giận dữ của Nam Cung Quyết khiến Bắc Đường Diệp từ trong kinh hãi quay về, câu nói vừa ra khỏi miệng, thân ảnh thon dài của Bắc Đường Diệp đã đi đến cửa, bàn tay to vung lên, chỉ nghe: "Phanh!" Một tiếng, cửa phòng mở rộng lại một lần nữa đóng lại.

Trong nháy mắt cửa phòng đóng lại, Lạc Mộng Khê lập tức phản ứng, ánh mắt phát lạnh, tung chưởng đánh về phía Nam Cung Quyết, thừa dịp Nam Cung Quyết tránh né, Lạc Mộng Khê xoay người xuống giường, đang muốn đứng dậy rời đi, phía sau một trận kinh phong đánh úp lại, Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống, nhắc chân đá cái ghế gần nhất về phía Nam Cung Quyết...

Bắc Đường Diệp đứng ngoài cửa chỉ nghe trong phòng truyền đến từng hồi "Bình lách cách bốp", đáy mắt lóe lên nồng đậm ý cười trêu tức, chậm rãi đi về phía trước:

Nam Cung Quyết này, rốt cục cũng thông suốt, khó trách trước kia có nhiều mỹ nữ xinh đẹp, ôn nhu đa tình, tiểu thư khuê các lương thiện, thông minh theo đuổi hắn như vậy mà hắn cũng không thèm quay đầu lại nhìn, thì ra hắn không thích những loại nữ tử ấy mà hắn chỉ thích nữ tử kiểu mèo hoang cuồng dã...

”Phanh!” Tiếng đổ vỡ lại một lần nữa truyền vào trong tai, Bắc Đường Diệp toàn thân đột nhiên chấn động, mồ hôi lạnh ngưng tụ trên trán: Nữ tử này có phải quá hoang dã hay không vậy...Người mà Nam Cung Quyết yêu thích...Quả nhiên không giống người thường...

Đây là lần đầu tiên Nam Cung Quyết chạm vào nữ tử, ngày mai ta nhất định phải nhìn xem nữ tử này đến tột cùng là thần thánh phương nào, lại có thể làm cho người suốt đời không gần nữ sắc như Nam Cung Quyết phá lệ....

Đắc ý dào dạt, Bắc Đường Diệp chậm rãi đi về phía trước: Vừa rồi ta tuy rằng không thấy được bộ dạng của nữ tử kia, nhưng lại cảm giác nàng rất quen thuộc, giống như đã từng gặp qua ở đâu đó...

Đến tột cùng là gặp qua ở đâu? Bắc Đường Diệp vừa đi vừa đem từng nữ tử mà hắn quen biết xếp ra, đôi lông mày vẫn tiếp tục nhăn lại.

Đột nhiên, trong đầu Bắc Đường Diệp lóe lên linh quang, lông mày lập tức giãn ra, bất thành lình xoay người nhìn về phía phòng của Nam Cung Quyết, đáy mắt nghi hoặc trở thành khiếp sợ: Lạc Mộng Khê, nữ tử kia là Lạc Mộng Khê!

Trong phòng, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê vẫn tiếp tục đánh nhau, đêm đó trong Tướng phủ, do Nam Cung Quyết phát bệnh nên Lạc Mộng Khê mới có thể cùng hắn đánh qua năm mươi chiêu, nhưng hiện tại Nam Cung Quyết hoàn hảo không hao tổn gì, Lạc Mộng Khê đương nhiên không phải là đối thủ của hắn.

Không quá hai mươi chiêu, Lạc Mộng Khê đã bị Nam Cung Quyết bắt lấy cổ tay, xiết chặt dè trên tường, tốc độ của Nam Cung Quyết rất nhanh, nhưng khi Lạc Mộng Khê bị áp trên vách tường, phần lưng tiếp xúc với tường lại không cảm thấy đau đớn.

”Lạc Mộng Khê, đêm nay là bốn vương cứu người, đây là cách người báo đáp ân nhân cứu mạng sao?” Ánh mắt Nam Cung Quyết lạnh như băng, đáy mắt lửa giận thiêu đốt.

”Nam Cung Quyết, người qua đêm ở thanh lâu lại chưa tìm cô nương nào, một mình người ở phòng, chỉ sợ người tới nơi này không phải vì tiêu khiển, mà là có mục đích khác!” Ánh mắt Lạc Mộng Khê trong trẻo nhưng lạnh lùng: ”Đêm nay người thật sự đã cứu ta, nhưng đồng thời ta cũng giúp người nói dối vẹn toàn, ta và người xem như là hỗ trợ lẫn nhau, không ai nợ ai!”

Nam Cung Quyết nhẹ nhàng lắc đầu, lửa giận thiêu đốt trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, đang muốn cùng Lạc Mộng Khê giải thích....

”Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết...” Tiếng Bắc Đường Diệp luôn miệng kêu gọi vang lên ở ngoài cửa, giống như xảy ra đại sự.

Nam Cung Quyết mâu quang hơi trầm xuống, quay đầu nhìn về phía cửa, thừa dịp Nam Cung Quyết thất thần, ánh mắt Lạc Mộng Khê lóe lên, giây phút trời buộc của Nam Cung Quyết, đồng thời dùng sức đẩy hẳn ra.

Nam Cung Quyết không hề đề phòng, bị Lạc Mộng Khê đẩy lùi ra sau mấy thước.

Bàn tay mềm mại của Lạc Mộng Khê khẽ vung lên, cầm lấy áo choàng của Nam Cung Quyết khoác lên người rồi vươn tay đẩy cửa sổ, thân ảnh mềm mại nhảy từ cửa sổ ra ngoài...

”Phanh!” Cửa phòng đóng chặt bị đẩy ra, Bắc Đường Diệp mặt đầy kích động xông vào, nhưng hãn chỉ kịp nhìn thấy thân ảnh Lạc Mộng Khê rời đi...

”Nữ tử vừa rồi là Lạc Mộng Khê?” Bắc Đường Diệp có chút không khẳng định hỏi.

Khi thân ảnh yếu điệu của Lạc Mộng Khê hòa vào trong đêm tối, Nam Cung Quyết chậm rãi đi tới bên giường lớn hỗn độn: "Đúng vậy!"

"Vừa rồi là người cố ý để nàng đi, nếu không, bằng võ công của người, nàng căn bản trốn không thoát..."

"Bắc Đường Diệp, lời nói vô nghĩa của người càng ngày càng nhiều!" Nam Cung Quyết cài lại nút thắt áo lót, bắt đầu mặc lại y phục: "Người vừa rồi nói tin tốt cùng tin xấu rốt cuộc là cái gì?"

"Ách!" Bắc Đường Diệp hơi chột dạ: "Nam Cung Quyết, trước khi nói hai tin này, ta nói cho một tin không biết là tin tốt hay tin xấu, áo choàng của người, lại bị Lạc Mộng Khê lấy đi rồi!"

Lạc Mộng Khê sau khi ra khỏi 'Hồng Xuân viện', dọc đường phi nước đại: Nam Cung Quyết đáng ghét, trì hoãn không ít thời gian của ta, chắc chắn thị vệ của đại phu nhân đã sớm trở về Tướng phủ, với trí thông minh của đại phu nhân, chắc chắn đã hoài nghi ta, cũng đã phái người đi Khê viên, chỉ mong, tất cả vẫn còn kịp.....

Từ xa, Lạc Mộng Khê trông thấy Tướng phủ, trong lòng vui vẻ chạy tới tường rào của phủ, xem xét xung quanh thấy không có người, Lạc Mộng Khê vọt người nhảy lên, thân hình yếu điệu như hồ điệp bay vào trong phủ.

Sau khi nhẹ nhàng không một tiếng động đáp xuống đất, Lạc Mộng Khê không hành động thiếu suy nghĩ, xác định bốn phía không có người, Lạc Mộng Khê mới đứng dậy bước nhanh về phía Khê viên: Từ chỗ này đi vào Khê viên là gần nhất, nhưng mà, phải đi qua Hương viên của Tam phu nhân và Lạc Thái Vân...

Nhìn từ xa, Lạc Mộng Khê trông thấy Hương viên đèn đuốc sáng trưng, tiếng người nói ồn ào, thị vệ cầm đuốc trong tay vây lấy toàn bộ Hương

viên, Tam phu nhân và Lạc Thái Vân ôm nhau đứng trong viện, từng trận gió thu thổi qua, hai người rét đến run bần bật.

Cũng khó trách, lúc này Tam phu nhân và Lạc Thái Vân đều chỉ khoác trên người một chiếc áo choàng mỏng, mơ hồ có thể thấy được chiếc áo lót màu trắng bên trong, chắc là đang ngủ thì bọn thị vệ đột nhiên xông vào, dựng hai người dậy....

”Phòng khách không có người!” Một thị vệ báo lại.

”Đại sảnh không có người!” Một thị vệ khác báo lại.

”Phòng ngủ không có người!” Lại một thị vệ khác lên tiếng.

Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống: Đại phu nhân thực không đơn giản, ngay cả Tam phu nhân và Lạc Thái Vân mà cũng hoài nghi, lục soát Hương viên rất cẩn thận, không buông tha một góc khả nghi nào, xem ra Khê viên hẳn là đã bị người lục soát qua, ta về Khê viên xem tình hình trước, tùy thời mà hành sự....

Mượn hoa cỏ che chắn, Lạc Mộng Khê cẩn thận tránh khỏi bọn thị vệ trong Hương viên, ngoảnh lại nhìn, thấy nàng đã cách xa Hương viên một khoảng nhất định, Lạc Mộng Khê từ trong bụi rậm đứng lên, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đang muốn chạy nhanh về Khê viên thì bất thành lình một giọng nói lạnh như băng vang lên từ phía sau: ”Lạc đại tiểu thư đi đâu vậy?”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Không Gần Nữ Sắc

Edit : kun'xjh

Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh đang muốn dừng bước, nhưng chưa kịp quay đầu thì tuyết mâu híp lại: Giọng nói này là..... Lăng Khinh Trần.....Hắn làm sao có thể xuất hiện ở nơi này.....

Lạc Mộng Khê mâu quang chợt lóe, quay đầu nhìn người đang đi tới: “Đêm đã khuya, Lăng công tử sao lại ở đây?”

Lăng Khinh Trần đứng đối diện với Lạc Mộng Khê, áo choàng màu xanh chưa cột lại, để lộ ra một phần áo trắng bên trong, nhưng mà, mặc như vậy chẳng những không tổn hại chút nào tới sự anh tuấn và khí thế của Lăng Khinh Trần, ngược lại càng làm hắn thêm tuyệt mỹ, không giống người phàm.

Lạc Mộng Khê trong lòng sáng tỏ: Thì ra sau khi dùng cơm trưa Lăng Khinh Trần vẫn chưa rời đi, mà vẫn ở lại Tướng phủ!

Việc này cũng khó trách, Lúc sáng, nhìn thái độ của Lạc thừa tướng và Lạc Tử Hàm đối với Lăng Khinh Trần, hình như có ý lấy lòng, tự nhiên sẽ không tùy tiện để hắn rời đi.....

“Lúc tại hạ ở phòng khách nghỉ ngơi, nghe thấy có người trèo tường để vào Tướng phủ, tại hạ tưởng kẻ trộm, liền một đường truy đuổi đến tận đây, lại không nghĩ rằng người đó lại là Lạc đại tiểu thư!” Giọng nói của Lăng Khinh Trần rất bình tĩnh, làm cho người ta không nghe ra cảm xúc trong lời nói của hắn, nhưng khi hắn nhìn Lạc Mộng Khê đáy mắt lại ẩn chứa một tia trêu tức, bán đứng suy nghĩ trong lòng hắn.

Lạc Mộng Khê hơi trầm hạ mí mắt: Nàng xác thực là trèo tường để vào phòng khách, nơi đó mặc dù yên tĩnh, nhưng địa thế hẻo lánh, rất ít khi có khách vào ở, không nghĩ đến Lăng Khinh Trần lại ở đó, càng không nghĩ tới Lăng Khinh Trần này và Nam Cung Quyết kia thật là đáng ghét, một người chẳng hiểu tại sao lại đánh nhau với ta nửa ngày, kéo dài thời gian của ta, một người lại nói ta là kẻ trộm.....

Lúc Lạc Mộng Khê trầm tư, Lăng Khinh Trần nhìn như không chút để ý nhưng kì thực ra là đang âm thầm quan sát phản ứng của nàng: Nửa khuôn mặt của Lạc Mộng Khê được che bằng mạng che mặt màu nhạt, chỉ lộ ra ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, dưới mạng che mặt là những đường nét duyên dáng làm cho người ta suy nghĩ miên man, khí chất phiêu dật xuất trần, khí thế sắc bén, làm cho người ta bất tri bất giác muốn đến gần nàng, mái tóc mượt, đen, dài được cột đơn giản phía sau....

Lại nhìn xuống phía dưới, áo choàng bằng lụa tơ tằm, cổ áo và cổ tay áo được thêu ám hoa tinh xảo, mặc ở trên người Lạc Mộng Khê có phần hơi rộng..... Đợi chút, áo choàng này..... Là của nam tử

Lăng Khinh Trần đáy mắt trêu tức ngưng tụ ra một tầng giận tái đi: “Lạc đại tiểu thư, tuy rằng lúc này sắc trời đã muộn, nhưng Đại tiểu thư lại trèo tường vào nhà của mình, chẳng lẽ là đang làm việc không muốn cho người khác biết?” Một câu cuối cùng của Lăng Khinh Trần tăng thêm ngữ khí, người thông minh đều nghe ra hẩn đang tức giận.

“Lăng Khinh Trần, người thật lắm chuyện, ta làm chuyện gì đều không cần nói cho người biết!” Lại là một tên thích phát giận không cần lý do, nam tử ở cổ đại đều là dạng này sao? Lạc Mộng Khê không hề để ý tới Lăng Khinh Trần, xoay người đi hướng Khê viên.

“Lạc đại tiểu thư ra phủ là có hẹn cùng với nam tử!” Lăng Khinh Trần thờ ơ hỏi: “Hơn nữa nam tử này cũng không phải là người thường, mà là Lạc vương Nam Cung Quyết của Thanh Tiêu quốc!”

Lạc Mộng Khê đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Lăng Khinh Trần, bất thành linh một cổ ấm áp chạm vào trước ngực, mùi hoa Sơn Chi nhàn nhạt vương vấn ở chóp mũi, hơi thở ấm áp phả trên tóc nàng, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, rất nhanh lui về sau mấy bước, mâu quang mất tự nhiên lóe lóe.

Vì che dấu sự xấu hổ của mình, Lạc Mộng Khê xoay người chậm rãi đi lên phía trước: “Người làm sao biết ta đã gặp Nam Cung Quyết?”

Lúc Lăng Khinh Trần ôm Lạc Mộng Khê trong lòng, thân thể trong ngực mềm mại, mùi hoa gừng hoang dã nhàn nhạt bay vào trong mũi, Lăng Khinh Trần trong nháy mắt ổn định tinh thần, sau khi Lạc Mộng Khê rất nhanh rời đi, nhìn khoảng trống rỗng trước ngực, trong lòng Lăng Khinh Trần dâng lên một hồi mất mát khó hiểu.

“Áo choàng trên người người là xuất xứ từ Trù Đoạn trang của tại hạ, hơn nữa, vật liệu để may áo choàng này là do một khách nhân đặc biệt yêu cầu làm ra!” Giọng điệu Lăng Khinh Trần mềm nhẹ:

“Vật liệu tơ tằm bình thường được thêu chính là hoa Lan, cánh hoa Cúc tạo thành lá cây trên hoa văn, nhưng trên áo choàng của người, cánh hoa Khương Dã được thêu thành lá cây của hoa văn, mà loại vật liệu này được làm theo yêu cầu, khắp thiên hạ chỉ có một người, chính là Lạc vương Nam Cung Quyết của Thanh Tiêu quốc!”

Thì ra là thế, không thể tưởng tượng được trên quần áo của Nam Cung Quyết lại có ký hiệu độc đáo của hắn, nếu như biết sớm ta đã không đoạt cái áo choàng này.....

Ngay lúc Lạc Mộng Khê đang oán thầm trong lòng, Lăng Khinh Trần lại tuôn ra một tràng: “Nam Cung Quyết cho tới bây giờ không gần nữ sắc, nữ tử khi nói chuyện cùng hắn đều phải đứng cách xa hắn một thước, người làm sao có được áo choàng này?”

Nam Cung Quyết không gần nữ sắc? Điều này sao có thể? Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê lóe lên nồng đậm kinh hãi, trong đầu hiện ra tình huống Nam Cung Quyết và nàng đánh nhau trên giường trong phòng ở thanh lâu, lúc ấy Lạc Mộng Khê chỉ lo đánh nhau không có chú ý, hiện tại ngẫm lại, lúc đó hai người hình như có đụng chạm da thịt.....

“Lạc đại tiểu thư không biết Nam Cung Quyết không gần nữ sắc?” Lăng Khinh Trần có thể trở thành thiên hạ đệ nhất thủ phủ, sớm đã tôi luyện bản lĩnh thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, đáy mắt Lạc Mộng Khê lóe ra kinh hãi tự nhiên sẽ không qua nổi mắt hắn.

“..... Nói mau, Lạc Mộng Khê ở đâu?”

“Ô ô ô..... Vừa rồi tiểu thư thật là ở trong phòng nghỉ ngơi Có thể là thích khách đã bắt đi Các người nhanh đi cứu...Cứu tiểu thư a.....”

Lạc Mộng Khê đang muốn nói với Lăng Khinh Trần vài câu cho có lệ, thì bất thành lình một giọng nói chua ngoa, chất vấn sắc bén, cùng với tiếng cầu xin hèn mọn của Băng Lam truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn lại, Khê viên đã gần ngay trước mắt.

Giống Hương viên, Khê viên bị mấy tên thị vệ giả mạo cầm cây đuốc trong tay bao vây ba tầng, một người mặc đồ nha hoàn và một nữ tử cao ngạo đang đứng ở giữa, Lạc Mộng Khê biết người này, là Đông Trúc, nha hoàn bên cạnh Đại phu nhân được sủng ái nhất.

Mặt đầy nước mắt quỳ bên cạnh Đông Trúc, đang đau khổ cầu xin là Băng Lam: “Van xin các người..... Đi cứu tiểu thư đi.....”

Đông Trúc hừ lạnh một tiếng, nhắc chân đá Băng Lam ngã sang một bên, giọng điệu khinh thường: “Lạc Mộng Khê kia, diện mạo xấu như quỷ, còn sống cũng chỉ làm lãng phí thức ăn, vài vốc, chết đi sẽ tốt hơn.....”

Đông TrúC ta chỉ sợ người chết tiếp theo sẽ là người! Lạc Mộng Khê đẩy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chột lóe tia hàn quang. Giống như không chút để ý hỏi :“Xảy ra chuyện gì?”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Lạc Mộng Khê, Băng Lam là người đầu tiên có phản ứng, ánh mắt sáng lên, đứng dậy, lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, chạy nhanh tới chỗ Lạc Mộng Khê:“Tiểu thư, thì ra người không có việc gì, làm nô tì sợ muốn chết.....”

“Đại tiểu thư đêm hôm khuya khoắt không ở phòng nghỉ ngơi, lại đi đâu?” Lạc Mộng Khê còn chưa kịp an ủi Băng Lam, giọng chất vấn bén nhọn của Đông TrúC đã truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Đông TrúC từ trong đám thị vệ giả mạo, thần thái cao ngạo chậm rãi đi đến hướng nàng, khóe miệng cong lên ý cười lạnh lẽo, mỗi bước đi đều rất khí phách, giống như từng bước của tử thần đang đến gần!

“Ta ở phòng ngủ không được, cho nên ra ngoài đi dạo một chút, không nghĩ tới lại gặp Lăng công tử trong viện, hai người chúng ta trò chuyện với nhau rất vui vẻ, cho nên tới bây giờ mới trở về!” Lạc Mộng Khê giọng điệu bình tĩnh: “Nếu không tin, người có thể hỏi Lăng công tử!” Trước đó Lăng Khinh Trần giải vây giúp nàng, những việc khác nói sau.

“Lăng công tử, sự tình đúng như lời nói của Đại tiểu thư sao?” Đông TrúC đem ánh mắt chuyển từ Lạc Mộng Khê sang Lăng Khinh Trần, giọng điệu mềm nhẹ, ánh mắt lộ ra tia ái mộ, trong lòng lại âm thầm nguyên rủa: Lạc Mộng Khê người quái dị này hẳn là cố ý đi tìm Lăng công tử muốn trèo cao, thật sự là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga!

“Lạc Mộng Khê, người lại lợi dụng ta!” Trong giọng nói không che dấu phần nộ, Lạc Mộng Khê biết là truyền âm nhập mật.

“Sai, ta chỉ là nhờ người hỗ trợ!” Lạc Mộng Khê giọng điệu bình tĩnh: “Đương nhiên, người có thể lựa chọn giúp hoặc không giúp!”

Lăng Khinh Trần tâm tính cao ngạo, tuyệt không cho phép mình bị người khác lợi dụng, nhưng Lạc Mộng Khê bây giờ là tên đã lên dây không thể không bắn, nếu Lăng Khinh Trần chịu hỗ trợ là tốt nhất, nàng sẽ ở Tướng phủ mà hung hăng giáo huấn những người đã từng khi dễ nàng, nhưng nếu hẳn không chịu hỗ trợ, Lạc Mộng Khê sẽ ra tay đánh cuộc, đến lúc đó, không biết vận mệnh của nàng sẽ như thế nào.....

Thấy Lăng Khinh Trần đứng tại chỗ thật lâu không nói gì, Đông Trúch nhin không được lại hỏi: “Lăng công tử, sự tình là đúng như Đại tiểu thư nói sao?”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tội Mạo Phạm

Edit : Hàn Băng

Beta : kun'xjh

”Thỉnh Lạc đại tiểu thư cho tại hạ một lý do để giúp người!” Lăng Khinh Trần giọng điệu lạnh như băng khiến cho người ta như rơi vào hầm băng thảng chập.

”Không có lý do gì cả.” Lạc Mộng Khê giọng nói bình tĩnh, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng không chút gợn sóng.

”Nếu không có lý do gì, vì sao tại hạ phải giúp người?”

Nghe vậy, Lạc Mộng Khê trong lòng không động mà cười: Đúng vậy, Lăng Khinh Trần cùng nàng không thân cũng chẳng quen, hẳn lại không nợ nàng cái gì, vì sao phải giúp nàng.....

Cũng không phải tất cả mọi người đều giống Nam Cung Quyết, không rõ lý do mà chiều cổ nàng.....Đợi chút, làm sao ta lại đột nhiên nhớ tới cái tên hỉ nộ vô thường Nam Cung Quyết kia....

Lạc Mộng Khê hạ mí mắt trầm tư một lát, khi nâng mí mắt lên, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên tia kiên định và ngoan quyết: ”Lăng Khinh Trần, người cứ nói thật đi!” Trên thế giới này, không ai có thể cứu được ai, người phải tự cứu lấy chính mình.

Lạc Mộng Khê vừa dứt lời, Lăng Khinh Trần nhìn về phía nàng, đáy mắt từ lạnh như băng cùng tức giận chuyển qua nghi hoặc cùng khó hiểu: Lăng

Khinh Trần tâm cao khí ngạo, ghét nhất bị người khác lợi dụng, Lạc Mộng Khê phạm vào điều tối kỵ này của hắn, cho nên, hắn tính đem sự thật nói thẳng trước tất cả mọi người, khiến cho Lạc Mộng Khê phải chịu sự trừng phạt.

Nhưng nhìn phản ứng của Lạc Mộng Khê, chính là đang liều chết đánh cuộc, chẳng lẽ sự tình không đơn giản như hắn tưởng tượng....

”Băng Lam, đợi lát nữa nghe lệnh của ta, khi ta bảo người chạy, người lập tức chạy về phía trước, có thể chạy bao xa thì chạy, trăm ngàn lần không cần quay đầu lại....” Giọng nói của Lạc Mộng Khê rất nhỏ cũng rất nhẹ, phiêu tán trong gió: Mục tiêu của Đại phu nhân là nàng, giết nàng mới tính là lập công, cho nên, khi giao thủ, toàn bộ tinh lực của bọn thị vệ đương nhiên đặt hết trên người nàng, sẽ không có người để ý tới Băng Lam đã chạy xa.....

”Tiểu thư, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Băng Lam nhỏ giọng hỏi, trong thanh âm tràn ngập lo lắng.

”Không có việc gì, đến lúc đó, người cứ theo lời ta dặn mà làm!” Lạc Mộng Khê nói nhẹ nhàng băng quơ, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng vẫn như cũ nhìn về phía đám người đông đúc, năm tay nhỏ bé đột nhiên mở ra, một thanh chủy thủ tinh xảo lặng lẽ trượt vào trong tay: Bọn thị vệ này võ công cao cường, một trong Tứ đại nha hoàn bên người Đại phu nhân võ công đương nhiên cũng không tồi, xem ra, sau đây sẽ là một trận ác chiến.....

Lạc Mộng Khê nói chuyện với Băng Lam bằng giọng nói rất nhỏ, đám đông với bọn thị vệ không nghe thấy, nhưng một chữ cũng không thoát khỏi tai Lăng Khinh Trần, Lăng Khinh Trần âm thầm trầm hạ mí mắt, khóe miệng khẽ cong lên một tia ý cười hiểu rõ: Lạc Mộng Khê, trước mặt Lăng Khinh Trần ta giả bộ đáng thương, lợi dụng sự đồng cảm là vô dụng.....

”Kỳ thật tại hạ cùng Lạc đại tiểu thư đang.....” Lăng Khinh Trần nhẹ nhàng quay đầu, ánh mắt nhìn về phía đám đông, đang muốn đem tình hình thực tế nói ra, bất thành lờn hàn quang chợt lóe lên trước mắt rồi biến mất, tuy rằng hàn quang rất yếu, nhưng vẫn đủ để Lăng Khinh Trần thấy được.....

Lăng Khinh Trần lãnh mầu híp lại, giống như không chút để ý, nhưng thực ra lại ngưng thần nhìn về phía đám đông: Đông Trúc một tay để ở sau lưng, chắc chắn trong tay đang cầm chủy thủ, nói vậy, hàn quang vừa rồi là từ trên người Đông Trúc phát ra.

Bọn thị vệ vẻ mặt cung kính nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lạc Mộng Khê, giống như muốn đem nàng lăng trì xử tử, một tay giơ cao cây đuốc, tay kia thì nắm chặt đuôi kiếm, bất cứ lúc nào đều có thể rút bội kiếm ra cùng người giao thủ.....

Bọn thị vệ này không phải đến để bắt thích khách, mà là tới để giết Lạc Mộng Khê!

Lăng Khinh Trần được sinh ra trong nhà quyền quý, hiểu rõ chính thất cùng thiếp thất mâu thuẫn không ngừng, lại không nghĩ rằng trong Tướng phủ, thiếp thất lại có mâu thuẫn kịch liệt đến mức độ này, có lẽ trong Tướng phủ căn bản không có thích khách, bọn họ chẳng qua chỉ kiếm cơ để diệt trừ địch nhân của mình...

Khó trách vừa rồi khi Lạc Mộng Khê để hấn nói thật, giọng điệu trầm trọng như vậy, cũng âm thầm buông tay chuẩn bị đánh cuộc, bởi vì nàng đã sớm nhìn ra Đông Trúc và bọn thị vệ là đối địch với nàng, nàng dặn Băng Lam những lời này không phải tranh thủ sự đồng cảm của hấn, mà là muốn để cho Băng Lam – người duy nhất đối tốt với nàng một con đường sống.....

”Lăng công tử, đêm đã khuya, thỉnh ngài trở về phòng nghỉ ngơi!” Giọng điệu của Đông TrúC mềm nhẹ, khuôn mặt lộ vẻ ngưỡng ngùng, khi ánh mắt chuyển sang Lạc MộNg Khê, ngay lập tức chuyển thành ngoan độc, thị huyết: Lạc MộNg Khê, hôm nay chính là ngày chết của người!

”Đợi tại hạ nói rõ tình hình thực tế, đương nhiên sẽ trở về phòng nghỉ ngơi!” Lăng Khinh Trần giọng điệu lạnh lùng: ”Đúng như lời của Lạc đại tiểu thư, hai người chúng ta gặp nhau ở hoa viên, nói chuyện rất ăn ý, nhất thời quên mất thời gian....”

Lạc MộNg Khê liếc mắt nhìn vẻ mặt thản nhiên của Lăng Khinh Trần, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia kinh ngạc: Hẳn sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý.....

Mà đám người sau khi nghe xong trong lòng cũng cả kinh: ”Lăng công tử, lời người vừa nói là sự thật?”

Trong ấn tượng của Đông TrúC, Lăng Khinh Trần tính tình cao ngạo, chỉ biết đến bản thân, không để ý tới chuyện của người khác, nàng chắc chắn rằng Lăng Khinh Trần sẽ không giúp Lạc MộNg Khê, cho nên mới dám trắng trợn đối địch với Lạc MộNg Khê ai ngờ đêm nay Lăng Khinh Trần lại bất ngờ lương thiện như thế.....

”Đông TrúC cô nương nghi ngờ tại hạ?” Lăng Khinh Trần nhìn như bình tĩnh nhưng trong giọng nói ngấm mang theo hờn giận, người thông minh đều nghe ra, đây là điểm báo sự tức giận của hắn.

”Đông TrúC không dám!” Phải làm sao bây giờ? Đại phu nhân đã dặn, đêm nay nhất định phải lấy được đầu của Lạc MộNg Khê.....

”Đông TrúC, Lăng công tử đã giải thích rất rõ rồi, người còn nghi ngờ cái gì?” Lạc MộNg Khê thờ ơ hỏi, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên lệ quang.

”Đã không còn!” Đông TrúC cúi đầu, cực kì không tình nguyện trả lời Lạc Mộng Khê: ”Thực xin lỗi đã quấy rầy Đại tiểu thư!” Có Lăng Khinh Trần ở đây, không thể động thủ, trở về báo cáo tình hình cho Đại phu nhân trước....

”Đợi chút!” Lạc Mộng Khê lạnh lùng gọi lại đám người đang muốn rời khỏi Khê viên, Đông TrúC dừng bước nhưng không quay đầu lại, ngạo thanh hỏi: ”Không biết Đại tiểu thư có gì phân phó?”

”Đông TrúC, dựa vào gia pháp của Lạc phủ, tội mạo phạm, phải xử phạt như thế nào?”

Đông TrúC âm thầm cười nhạo một tiếng: Ngu ngốc chính là ngu ngốc, cái này cũng không biết: ”Gia pháp Lạc gia, người nào mắc tội mạo phạm phải trọng đánh một trăm đại bản, sau đó đuổi ra Lạc phủ!” Trong giọng nói mềm mại của Đông TrúC lộ vẻ miễn cưỡng. (Há há...Khê tỷ mà ngu ngốc thì bà này là cái gì a~ =))...Bị ngu ngốc lừa thì là cái thể loại gì? =)))

”Một khi đã như vậy, thỉnh Đông TrúC người đi hình phòng lĩnh một trăm đại bản, sau đó, cầm theo đồ đạc của người, cút ra khỏi phủ Thừa tướng!” Câu cuối cùng Lạc Mộng Khê tăng thêm ngữ khí, lộ vẻ uy nghiêm cùng cao ngạo.

Đông TrúC đột nhiên xoay người nhìn Lạc Mộng Khê, đáy mắt hiện lên hàn quang giống như muốn đem Lạc Mộng Khê bằm thành nghìn mảnh, bàn tay nắm chặt chủy thủy run nhè nhẹ, nhưng cố nén không để sự tức giận bộc phát: ”Xin hỏi Đại tiểu thư, Đông TrúC tại sao lại mắc tội mạo phạm?”

Lạc Mộng Khê hừ nhẹ một tiếng: “Đông TrúC, người là dẫn người tiến đến bắt thích khách, không phải đến lục soát phòng, nhưng người nhìn xem hiện tại đại sảnh của Khê viên đã bị các người làm cho loạn thất bát tao, chướng khí mù mịt, chân bàn, chân ghế đều bị đứt đoạn, vật phẩm quý

hiếm đều bị các người đập nát, đây không phải là bất thích khách mà rõ ràng là bất kính đối với Khê viên!”

“Khê viên là địa phương của Lạc Mộng Khê ta, các người bất kính đối với Khê viên, chính là bất kính đối với Lạc Mộng Khê ta, còn nữa.....” Lạc Mộng Khê ghé mắt nhìn Đông Trú: “Vừa rồi lúc ta trở về Khê viên có nghe người nói ‘Lạc Mộng Khê kia, diện mạo xấu như quỷ, còn sống cũng chỉ làm lãng phí thức ăn, vài vốc, chết đi sẽ tốt hơn.....’”

“Đông Trú, cho dù tướng mạo của ta có xấu xí, cũng là Đại tiểu thư của Tướng phủ, là chủ tử của người, mà người dám nguyện rửa ta chết đi, không phải là mạo phạm thì là cái gì?”

Đại phu nhân muốn lấy tính mạng của Lạc Mộng Khê nàng, nếu nàng vẫn ần ần, sẽ chỉ làm các nàng không thêm kiêng nể gì mà thôi, là các nàng khiêu chiến trước, dùng ngoan chiêu trước, nên đừng trách Lạc Mộng Khê nàng thủ đoạn tàn khốc.

“Đại tiểu thư, kỳ thật Đông Trú cô nương làm như vậy cũng là vì suy nghĩ cho an nguy của Đại tiểu thư.....” Một thị vệ nói muốn giải vây cho Đông Trú.

“Câm miệng!” Lạc Mộng Khê lạnh giọng đánh gãy lời nói của tên thị vệ kia: “Người không nói chắc ta cũng quên mất, đại sảnh Khê viên biến thành như bây giờ, cũng có một phần công lao của các người, tội giống như Đông Trú, đi hình phòng lĩnh một trăm đại bản, sau đó, gom đồ của các người rút khỏi Tướng phủ! Vì suy nghĩ cho an nguy của ta, chẳng lẽ thích khách có thuật biến thân, ẩn thân chờ đợi thời cơ để ám sát ta!”

Đông Trú cùng bọn thị vệ giả mạo đều nhìn Lạc Mộng Khê, trong mắt lộ quang thoáng hiện, nếu ánh mắt có thể giết người, đoán chừng Lạc Mộng Khê đã chết không dưới ngàn lần.

Đám người Đông Trúc tuy là thế lực ngầm của Đại phu nhân, chỉ nghe một mình Đại phu nhân điều khiển, nhưng nơi này là Tướng phủ, đương gia tác chủ là Lạc Thừa tướng, bọn họ tạm thời không thể chống đối.

Nếu nơi này chỉ có bọn họ và Lạc Mộng Khê, bọn họ sẽ giết Lạc Mộng Khê cho hả giận, đến lúc đó tùy tiện tìm người chịu tội thay là được, nhưng nay có cả Lăng Khinh Trần, bọn họ không thể giết Lăng Khinh Trần để diệt khẩu, cho nên tạm thời không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Lăng Khinh Trần nhẹ nhàng xoay người nhìn ra phía xa: Lạc Mộng Khê quả thực thông minh, hiểu và nắm chắc cơ hội, hơn nữa không có ý buông tha người khác.....

Khóe mắt trông thấy một gã hắc y nhân đứng ở hàng cuối cùng lặng lẽ rời khỏi Khê viện, khóe miệng Lăng Khinh Trần khẽ cong lên một chút độ cong tuyệt mỹ: Nói vậy người nọ là đi cầu viện binh, đối thủ lợi hại như vậy, không biết Lạc Mộng Khê có ứng phó nổi không.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đấu Ngầm

Edit : Hàn Băng

Beta : kun'xjh

Tại đại sảnh Tướng phủ, Đại phu nhân đứng trước cửa sổ, phong thái tao nhã, sắc mặt ngưng trọng, đứng bên cạnh người nàng là một thị vệ hơn hai mươi tuổi, mặc hắc y, khuôn mặt nghiêm nghị, ánh mắt lạnh lẽo, mày nhăn lại ngưng tụ sát khí, phía sau cách đó không xa, một gã thị vệ quỳ một gối xuống, cung kính bẩm báo hết thảy mọi chuyện đã xảy ra ở Hồng Xuân viện.

Kể rõ mọi việc ở Hồng Xuân viện xong, Đại phu nhân vẫn đứng yên, thật lâu không nói, vẻ mặt càng ngày càng trầm, ánh mắt thâm độc càng ngưng càng sâu.

Thiếu niên kia dùng ánh mắt ra hiệu cho tên thị vệ, thị vệ âm thầm lĩnh hội rồi đứng dậy rời đi.

Đại phu nhân xoay người, ánh mắt âm trầm: "Ngô Phi, chuyện này người thấy thế nào?"

Ngô Phi mâu quang hơi trầm xuống: "Nam Cung Quyết không gần nữ sắc, tuyệt đối không thể vào thanh lâu sủng hạnh kỹ nữ, hẳn xuất hiện trong thanh lâu, chứng minh rằng Hồng Xuân viện kia chính là thế lực ngầm của hắn!"

"Nhưng vừa rồi có rất nhiều thị vệ tận mắt nhìn thấy Nam Cung Quyết ôm mỹ nhân trong lòng!" Đại phu nhân ánh mắt âm lãnh như trước: "Nếu

chỉ hai người nhìn thấy thì có thể cho là ảo giác, nhưng nhiều người nhìn thấy như vậy, có lẽ không phải phải là ảo giác! Nam Cung Quyết không gần nữ sắc chỉ là lời đồn, mà lời đồn thì không thể tin!”

”Không, Nam Cung Quyết không gần nữ sắc không chỉ là tin đồn, tại hạ đã từng tận mắt chứng kiến!” Ngô Phi giọng điệu kiên định, giọng nói lạnh như băng không có lấy một chút cảm xúc: ”Nam Cung Quyết ôm ấp mỹ nhân kia, tuyệt đối là có người giả mạo!”

Đại phu nhân trong đầu chợt lóe linh quang: ”Nói cách khác, Nam Cung Quyết xuất hiện ở Hồng Xuân viện là giả mạo, mà mỹ nhân ở trong ngực Nam Cung Quyết giả mạo kia chính là thích khách mà chúng ta muốn bắt!”

Xem ra sự việc đã sớm được mưu tính trước, trước tiên phái người đến Tướng phủ thăm dò tình hình, sau khi bị phát hiện thì chạy về Hồng Xuân viện, lợi dụng Nam Cung Quyết giả mạo lừa gạt trót lọt.

Tướng phủ canh phòng nghiêm ngặt, người bình thường không thể lên vào, có khả năng người của ’Nàng’ đã biết ’Nàng’ tỉnh lại nên đến đây tiếp ứng cho ’Nàng’.....

Đại phu nhân mâu quang phát lạnh, khóe miệng khẽ nhếch lên ý cười lạnh lẽo: Lạc Mộng Khê, cho dù người tỉnh lại có năng lực như thế nào, chỉ cần có ta ở đây dù chỉ một ngày, người đừng hòng còn sống mà bước chân ra khỏi Tướng phủ....

Đại phu nhân thu lại ánh mắt thâm độc, lạnh giọng phân phó: ”Ngô Phi, phái người loan tin ra ngoài, nói Lạc vương Nam Cung Quyết ngủ lại Hồng Xuân viện, sung hạnh một lúc mười hoa khôi.”

”Nếu đêm nay Nam Cung Quyết là do người khác giả mạo thì Nam Cung Quyết thật nhất định sẽ phái người đi điều tra việc này, chúng ta mượn thế lực của Nam Cung Quyết sẽ dễ dàng tìm ra tên thích khách kia, sau đó nhốt cỏ tận gốc!”

”Nếu Nam Cung Quyết đêm nay là thật, thì theo như lời người nói, thế lực ở Hồng Xuân viện là của Nam Cung Quyết, nắm chắc thông tin này, chúng ta thừa dịp này cùng Nam Cung Quyết bàn điều kiện....”

”Phu nhân, phu nhân..... Không tốt, không tốt.....” Tiếng hô gấp gáp của thị vệ cắt ngang lời nói của Đại phu nhân, Đại phu nhân hơi nhíu mày, mắt lộ ra một tia không vui.

”Có chuyện gì mà âm ỉ như vậy!” Ngô Phi lạnh giọng mắng tên thị vệ đang chạy nhanh về phía đại sảnh.

”Khởi bẩm phu nhân và Ngô công tử, Đông Trúc cô nương cùng bọn thị vệ bị Lạc Mộng Khê giam tại Khê viên, nói bọn họ mắc tội mạo phạm, động đến gia pháp của Lạc phủ, muốn đánh bọn họ một trăm đại bản rồi đuổi ra khỏi Lạc phủ!” Tên thị vệ mệt mỏi thở dốc.

”Dám đụng đến người của ta, Lạc Mộng Khê đúng là chán sống rồi!” Đại phu nhân tức giận lên tiếng, ánh mắt lạnh lùng: ”Đi trước dẫn đường, ta ngược lại rất muốn biết Lạc Mộng Khê làm như thế nào, trước mặt ta đem người của ta đuổi ra khỏi phủ!”

Tại Khê viên, Đông Trúc cùng đám người không chịu đi hình phòng lĩnh phạt, Lạc Mộng Khê liền không cho họ rời đi, hai bên bắt đầu giằng co.

Đông Trúc cùng bọn thị vệ người đông thế mạnh, nếu bọn họ không để ý tới lời nói của Lạc Mộng Khê, trực tiếp đi Lạc Viên gặp Đại phu nhân, Lạc Mộng Khê cũng không có cách nào làm khó bọn họ.

Nhưng nếu như vậy, bọn họ sẽ bị bại lộ là thế lực ngầm của Đại phu nhân, cái giá phải trả sẽ rất đắt, bọn họ không kham nổi, cho nên vẫn là phải chờ Đại phu nhân đến cứu.

Bọn họ tin, Lạc Mộng Khê đâu không lại Đại phu nhân, sớm muộn gì cũng bình an vô sự rời khỏi Khê viên, nhưng mà, sự việc sẽ thuận lợi như

dự đoán của bọn họ sao.....

Từ xa, Lạc Mộng Khê đã trông thấy một nhóm người rất nhanh chạy về phía Khê viên, dẫn đầu là một người mặc cẩm y màu lam, dáng người yếu điệu, khuôn mặt xinh đẹp thoát nhìn như chỉ mới hai mươi mấy tuổi, đầu đội châu ngọc quý phái, lộng lẫy, lộ rõ thân phận Đại phu nhân.

Dáng vẻ cao quý, trang nhã của một mẫu nghi thiên hạ, nhưng trong đó lại xen lẫn âm hiểm cùng giả dối, đôi mắt lạnh lùng, sắc bén.

Lạc Đại phu nhân quả nhiên không đơn giản! Lạc Mộng Khê luôn luôn quan sát tỉ mỉ, vừa rồi hắc y nhân lặng lẽ đi mật báo, Lạc Mộng Khê đều biết, nàng sở dĩ không có ngăn cản là vì muốn thử xem Lạc Đại phu nhân muốn đẩy nàng vào chỗ chết có bao nhiêu lợi hại.

Ánh mắt chuyển qua Ngô Phi theo sát bên người Đại phu nhân, Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống: Võ công của người này đã đạt tới tầng thứ bảy, nhìn vào khí chất cùng my vũ ngưng tụ sát khí, người này tính cách âm lãnh, tàn khốc, chiêu thức ngoan độc, không phải nhân vật đơn giản a, hẳn là ai vậy?

Khi Đại phu nhân tiêu sái đến gần, đáy mắt Đông Trúc từ phần nộ chuyển sang vui sướng khi người khác gặp họa: "Lạc Mộng Khê, nếu người hiện tại quỳ xuống cầu xin, ta còn có thể trước mặt Đại phu nhân nói tốt, tha chết cho người!"

Lạc Mộng Khê hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía Đông Trúc lóe lên nồng đậm trào phúng; "Đông Trúc, cho dù người hiện tại quỳ xuống cầu xin ta, cũng khó thoát khỏi một trăm đại bản và số phận bị đuổi ra khỏi Tương phủ!"

"Người!" Đông Trúc tức giận xung thiên, nói không ra lời: Lạc Mộng Khê, ta sẽ cho người sống không bằng chết!

Tối gần, Đại phu nhân dừng cước bộ, ánh mắt chuyển sang Lăng Khinh Trần: "Lăng công tử đã ở đây!"

"Đại phu nhân cứ việc xử lý gia sự, không cần để ý tới Lăng mỗ!" Lăng Khinh Trần nhàn nhạt trả lời cho có lệ.

Đại phu nhân khách sáo nói với Lăng Khinh Trần vài câu, rồi ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đám người Đông Trúc, bọn họ tự biết mình đã gây ra việc bất lợi, nên tất cả đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Đại phu nhân.

Liếc nhìn đám thị vệ phía sau Đông Trúc một lần, Đại phu nhân quay đầu nhìn về phía Lạc Mộng Khê, ánh mắt sắc bén như muốn đem nàng bắn nát, thương tích đầy mình.

Lạc Mộng Khê không hề sợ hãi đối mặt với Đại phu nhân, ánh mắt sắc bén của hai người giao nhau giữa không trung, trong lúc đó tia lửa đã bắn ra hơn trăm chiêu, không khí xung quanh trong nháy mắt đông lại, sát ý khôn cùng nhanh chóng tràn ra bốn phía.

Đông Trúc cùng tất cả bọn thị vệ đều bị lãnh ý cùng sát ý mãnh liệt làm cho kinh hãi, đứng tại chỗ không dám di chuyển nửa phần, Lăng Khinh Trần mâu quang hơi biến, lập tức lại khôi phục bình thường, đáy mắt hiện lên một tia trêu tức: Không thể tưởng được Lạc Mộng Khê cùng Đại phu nhân đều có khí thế bức người như vậy, không biết trong trận đấu này, ai trong hai người sẽ thắng....

"Lạc Mộng Khê, có chuyện gì ở đây?" Đại phu nhân mở miệng trước, phá tan bầu không khí đã sớm bị đóng băng, ánh mắt sắc bén vẫn như cũ nhìn về phía Lạc Mộng Khê.

"Đại phu nhân, thị vệ vừa rồi chắc chắn đã đến báo tin cho người, đem sự việc từ đầu đến cuối kể rõ, chẳng lẽ Đại phu nhân không nghe rõ lời hẳn nói, còn cần ta lặp lại lần nữa sao?"

Lạc Mộng Khê bình tĩnh trong giọng nói ngẫm mang theo trào phúng, Đại phu nhân tức giận quở trách :”Lạc Mộng Khê, ta là chủ mẫu của Lạc Phủ, người dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta căn bản cũng là kẻ dưới mạo phạm!” Nếu không có Lăng Khinh Trần ở đây, Đại phu nhân khẳng định sẽ một chương xông thẳng Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê khinh thường hừ nhẹ một tiếng :”Là các người khi dễ ta trước, thái độ của ta có thể nào lại xem như kẻ dưới mạo phạm, người xem Khê viên của ta đã bị đám thị vệ của người phái tới làm loạn thất bát tao, chương khí mù mịt, bọn thị vệ đi bắt thích khách đều lục soát như vậy sao?”

Đại phu nhân liếc mắt nhìn một mớ hỗn độn trong đại sảnh Khê viên :”Tên thích khách xông vào phủ rất lợi hại, ta phân phó bọn thị vệ cẩn thận lục soát là để bảo vệ an toàn cho người, bọn chúng bắt thích khách mà đem đồ đạc này nọ đập vỡ lung tung quả thực là hơi quá tay, nhưng mà, hành vi của bọn chúng không đến mức nghiêm trọng đến nỗi bị đuổi ra khỏi phủ...”

”Đợi một chút, Đại phu nhân nói vừa rồi là người phân phó bọn họ lục soát cẩn thận, cũng không có nói bọn họ làm loạn Khê viên đúng không?” Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia nghi hoặc, Đại phu nhân không nghĩ nhiều lạnh giọng trả lời:”Đúng vậy!”

”Nói như thế là ta hiểu lầm Đại phu nhân, Mộng Khê vừa rồi lỡ mồm xin nhận lỗi với Đại phu nhân, thỉnh Đại phu nhân thứ tội” Lạc Mộng Khê đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ý cười quỷ dị, lúc Đại phu nhân ý thức được có điều gì đó không đúng đã không còn kịp :”Bọn thị vệ đập vỡ đồ đạc trong Khê viên là không nghe phân phó, giống như coi nhẹ mệnh lệnh của chủ nhân, tự làm theo ý mình, kẻ dưới mạo phạm người trên, dựa theo gia quy của Lạc phủ, lập tức lôi ra ngoài, chém!”

”Khoan đã!” Đại phu nhân ánh mắt sắc bén, âm lãnh nhìn thẳng Lạc Mộng Khê, giống như muốn đem nàng lăng trì xử tử.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Xử Phạt

Edit : kun'xjh

“Ta là chủ mẫu đương gia của Lạc phủ, cho dù đám thị vệ này phạm vào gia quy của Lạc phủ, nhưng quyết định trừng phạt đối với bọn họ chỉ có thể đến từ ta, Lạc Mộng Khê người tuy là Đại tiểu thư của Lạc phủ, nhưng có Vân Bích Lạc ta ở đây, người sẽ không có quyền quyết định!” Đại phu nhân giọng điệu khẳng định, khí thế sắc bén, không chút khách khí bác bỏ mệnh lệnh của Lạc Mộng Khê.

Vốn tưởng rằng Lạc Mộng Khê sẽ tức giận tận trời, cùng nàng tranh luận kịch liệt, ai ngờ, Lạc Mộng Khê chỉ cười nhàn nhạt, không chút hoang mang mở miệng nói: “Nếu lúc này có gia chủ của Lạc gia, vậy đương gia quyết định sẽ không còn là Đại phu nhân!”

Lạc phủ này giống như triều đình phong kiến, lập ra một đồng quy củ, từ trên xuống dưới tầng tầng áp bức, thông minh như Đại phu nhân tự nhiên biết lợi dụng gia quy của Lạc phủ để áp chế Lạc Mộng Khê, mà Lạc Mộng Khê cũng đã sớm nghĩ tới điểm nhỏ này, lúc tên thị vệ giả đến chỗ Đại phu nhân cầu viện binh, nàng cũng âm thầm để Băng Lam đi mời Lạc thừa tướng.

Bọn thị vệ sở dĩ lựa chọn ở lại Khê viên vì không nghĩ sẽ bại lộ thân phận là thế lực ngầm của Đại phu nhân, bởi vậy có thể thấy, Lạc thừa tướng không biết Đại phu nhân gài thế lực của mình vào Tướng phủ.

Hoặc là, Lạc thừa tướng sớm biết được việc này nhưng chưa muốn làm to chuyện.

Giống như đang nghiệm chứng lời nói của Lạc Mộng Khê, trong lúc nàng đang nói, rất nhiều thị vệ xuất hiện trong tầm mắt mọi người, cầm đầu là một người có sắc mặt âm trầm, ánh mắt lạnh như băng, uy nghiêm, không phải Lạc thừa tướng thì là ai.

Đại phu nhân đột nhiên nâng mí mắt lên, trong đôi mắt đẹp thoáng hiện lệ quang: Lạc Mộng Khê, người thật sự thông minh hơn so với trước kia, xem ra người đã thức tỉnh, nhưng mà, chỉ cần Vân Bích Lạc ta ở một ngày, người đừng mơ sẽ được toại nguyện.....

Nhìn Lạc thừa tướng càng ngày càng gần, ánh mắt trêu tức của Lăng Khinh Trần quét qua một lượt trên người Lạc Mộng Khê và Đại phu nhân, khóe miệng khé cong lên một tia ý cười hiểu rõ: Thắng bại đã phân.....

Một lát sau, Lạc thừa tướng đến trước mặt mọi người, giống Đại phu nhân, câu đầu tiên là nói với Lăng Khinh Trần: “Lăng công tử sao lại ở đây?”

“Lạc thừa tướng cứ việc xử lý gia sự của mình, không cần để ý tới Lăng mỗ!” Lăng Khinh Trần bộ dạng giống như không liên quan, đem lời giải thích vừa nói với Đại phu nhân, đối với Lạc thừa tướng lập lại một lần nữa.

Lạc thừa tướng hơi liếc mắt, nhìn Lạc Mộng Khê đứng sau Lăng Khinh Trần cách đó không xa, từ lúc Lạc Mộng Khê trở về Khê viên chưa từng vào phòng, quần áo cũng chưa thay, trên người vẫn còn mặc áo choàng của Nam Cung Quyết, áo choàng của Nam Cung Quyết tuy có ký hiệu, nhưng ngoài Nam Cung Quyết, Lăng Khinh Trần, Lạc Mộng Khê ra, người ngoài không ai biết đến.

Lạc thừa tướng ánh mắt toan tính quét qua người Lạc Mộng Khê và Lăng Khinh Trần: Chẳng lẽ Lăng Khinh Trần có ý với Mộng Khê, nếu không, người tâm cao khí ngạo như Lăng Khinh Trần, sẽ không cùng Mộng Khê

tán gẫu ở hoa viên lâu như vậy, lại càng không đưa áo choàng của mình cho Mộng Khê mặc để khỏi bị lạnh.....

Băng Lam bước nhanh đến phía sau Lạc Mộng Khê, nghiêm túc gật đầu với nàng một cái, Lạc Mộng Khê đã hiểu: Băng Lam đã đem toàn bộ chuyện phát sinh vừa rồi báo cho Lạc thừa tướng biết.....

Lạc thừa tướng mâu quang hơi trầm xuống, xoay người nhìn đám người Đông Trúc, khóe mắt dư quang nhìn quét đại sảnh hỗn độn của Khê viên, giọng nói lạnh như băng: “Là ai làm đại sảnh Khê viên hỗn độn như thế này?”

“Lão gia tha mạng, chúng tiểu nhân không phải cố ý!” Đám người Đông Trúc đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

Khi Lạc thừa tướng xuất hiện, đám người Đông Trúc vẫn không có sợ hãi, dù sao, thị vệ Đông Trúc mang theo đều là tinh nhuệ, hơn nữa số lượng không ít.

Chuyện lần trước phát sinh cùng với lần này không khác nhau mấy, lúc ấy Lạc thừa tướng chỉ răn dạy bọn họ vài câu, mỗi người bị đánh mười đại bản là xong, cho nên, đám người Đông Trúc theo bản năng cho rằng, lần này hẳn là cũng như lần trước.....

“Lão gia công việc bận bịu, việc nhỏ này cứ để cho thiếp thân xử lý!” Đại phu nhân tự mình đề cử: “Thiếp thân nhất định sẽ xử lý việc này một cách thỏa đáng!”

Đại phu nhân là người bên gối của Lạc thừa tướng, hiểu rất rõ Lạc thừa tướng, chỉ cần nhìn thần sắc của hân nàng sẽ biết Lạc thừa tướng đang suy nghĩ cái gì, nếu việc này mà để cho Lạc thừa tướng xử lý, hậu quả thật không thể tưởng tượng.....

Lạc thừa tướng chưa mở miệng, Lạc Mộng Khê đã giành nói trước: “Đại phu nhân, Lạc thừa tướng là gia chủ Lạc gia lại đang ở đây, cho nên chuyện này không tới phiên người khác xử lý!”

“Huống chi, thị vệ này là do Đại phu nhân phái tới, Đông Trúc lại là nha hoàn được sủng ái bên người Đại phu nhân, nếu Đại phu nhân xử nặng, đối với đám người Đông Trúc là không công bằng, nếu xử nhẹ, chắc chắn sẽ có người lờ ra tiếng vào!”

“Lạc thừa tướng là gia chủ của Lạc gia, lại thường phạt phân minh, Mộng Khê tin rằng, chỉ có Thừa tướng mới có thể xử lý việc hôm nay công bằng, công chính, mọi người sẽ tâm phục khẩu phục!”

Lạc Mộng Khê nói ra lời nào cũng hợp tình hợp lý, làm cho người ta tìm không ra sơ hở, huống chi, con người thích được khích lệ, Lạc Mộng Khê nói như vậy sẽ làm cho Lạc thừa tướng cảm thấy mình quả thật vĩ đại như lời Lạc Mộng Khê nói, xử lý việc hôm nay, tự nhiên là bụng làm dạ chịu: “Mộng Khê, Khê viên là nơi của người, người muốn xử phạt bọn chúng thế nào?”

Lời này vừa nói ra, đám người Đông Trúc đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lạc thừa tướng, đáy mắt lóe lên một tia khó tin: Lạc thừa tướng lại hỏi ý của Lạc Mộng Khê? Vậy bọn họ chẳng phải là.....

“Mộng Khê thân là người của Lạc gia, không dám vượt quá chức trách của mình, Lạc thừa tướng chỉ cần dựa theo gia quy Lạc phủ mà xử phạt bọn họ là được!” Nếu một đao chém chết, thật sự là quá tiện nghi cho bọn họ rồi, đánh một trăm đại bản, rồi đuổi khỏi Tướng phủ, xử phạt kiểu này quả thật không tồi.

Tướng phủ quy định hạ nhân mà dám mạo phạm chủ nhân sẽ bị xử phạt, hình phòng thi hành mặc cho người đó có võ công cao cường như thế nào,

nếu bị đánh một trăm đại bản thì không chết cũng tàn phế, có ít người sống được mà rời khỏi phủ Thừa Tướng.....

“Một khi đã như vậy, những thị vệ gây ra việc lần này lập tức đến hình phòng lĩnh một trăm đại bản, sau đó cầm theo đồ đạc của mình rút khỏi Tướng phủ, phủ Thừa tướng không cần loại thị vệ như các người tự cho là mình thanh cao, mạo phạm chủ nhân!”

“Lôi Minh, người tự mình giám sát việc xử phạt!” Lôi Minh là người lạnh lùng, không hề có tình cảm, là thị vệ có võ công cao nhất bên người Lạc thừa tướng, chỉ nghe lệnh của duy nhất một người là Lạc thừa tướng, đối với những người khác đều không nói tình cảm.

“Vâng, Thừa tướng!” Nói xong, Lôi Minh phất tay về phía sau, trong phút chốc, thị vệ rất nhanh vây quanh đám người Đông Trúc, khi bọn họ còn không kịp phản ứng đã nhanh chóng tước bỏ binh khí trong tay bọn họ.

Có một gã thị vệ thừa dịp mọi người không chú ý, vọng tưởng muốn thoát đi, nhưng vừa mới bay lên giữa không trung, đã bị một chưởng của Lôi Minh làm nát lục phủ ngũ tạng.....

Sau khi đám người Đông Trúc bị tước bỏ binh khí, toàn bộ bị áp giải đến hình phòng, Lạc thừa tướng cáo từ đồng thời ra hiệu cho đám người Đại phu nhân rời đi.

Lúc Đại phu nhân rời đi, trong mắt tràn đầy căm hận nhìn Lạc Mộng Khê: Nếu đại phu nhân xuất động thế lực khác trong Tướng phủ, có thể đã cứu được ba mươi, bốn mươi tên thị vệ, nhưng nàng không làm như vậy, mà chỉ trơ mắt nhìn đám thị vệ bị đưa vào hình phòng, bởi vậy có thể thấy, nàng tạm thời không muốn để lộ thế lực của mình, nàng hẳn là còn có chuyện rất quan trọng phải làm.....

Cuối cùng toàn bộ Khê viên chỉ còn lại ba người Lạc Mộng Khê, Lăng Khinh Trần và Băng Lam, Băng Lam thức thời chạy về đại sảnh sửa sang

lại phòng, trong viện chỉ còn lại hai người là Lạc Mộng Khê và Lăng Khinh Trần.

Nếu nói trắng ra chuyện xảy ra lần này làm cho Lăng Khinh Trần đối với Lạc Mộng Khê sinh ra hiếu kỳ, như vậy chuyện đêm nay khiến Lăng Khinh Trần cảm thấy hứng thú đối với Lạc Mộng Khê:

Lấy lùi để tiến, dụ Đại phu nhân sập bẫy của nàng, giao hoạt như cáo, nắm bắt thời cơ liền có thể làm cho người ta vĩnh viễn không thể xoay chuyển, phúc hắc thành tánh, ngoài mặt thì nói tốt cho người khác, kì thực bất động thanh sắc loại trừ thế lực của họ: Lạc Mộng Khê, người đến tột cùng là dạng người gì, nếu đụng vào người, không phải sẽ gây cho ta rất nhiều kinh hỉ không tưởng được sao.....

Mâu quang hơi lóe, trong lòng Lăng Khinh Trần đã định, thờ ơ hỏi :“Lạc Mộng Khê, tại hạ đã giúp ngươi, ngươi tính báo đáp tại hạ như thế nào đây?”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Thiết Lập Bàn Cờ

Edit : Hàn Băng

Beta : kun'xjh

“Không biết Lăng công tử muốn báo đáp như thế nào?” Đêm nay nếu không có Lăng Kinh Trần hỗ trợ, tuyệt đối không thể thuận lợi như vậy được, chưa nói đến đạo lý tri ân báo đáp, Lạc Mộng Khê nàng cũng không muốn nợ ân tình của người khác.

“Nơi này là tướng phủ, Đại tiểu thư là chủ, tại hạ là khách, cái gọi là khách theo chủ, hết thầy vẫn là Đại tiểu thư làm chủ đi hơn!” Lăng Kinh Trần thờ ơ trả lời, mí mắt hơi trầm xuống, tràn đầy tự tin im lặng chờ Lạc Mộng Khê nói ra đáp án mà hần dự đoán.

Lần này Lạc thừa tướng mời Lăng Kinh Trần đến Tướng phủ là vì muốn lấy lòng hần, vô luận hần muốn cái gì, Lạc thừa tướng đều phải tận lực thỏa mãn.

Nhưng mà, Lăng Kinh Trần hần là thiên hạ thủ phủ, vàng bạc châu báu, hần không thiếu, mỹ nhân yếu điệu hần đã chán ghét từ lâu, toàn bộ Tướng phủ này e rằng chỉ có Lạc Mộng Khê mới khiến hần hứng thú, thông minh như Lạc thừa tướng, Lạc Mộng Khê tự nhiên cũng có thể nhận thấy được.

Quan hệ cha con giữa Lạc thừa tướng và Lạc Mộng Khê tuy rằng vẫn còn xa lạ, nhưng dù sao cũng là cha con ruột thịt, nàng sẽ vì Lạc thừa tướng mà tìm cách giảm bớt gánh nặng của hần, cho nên, cách thức báo đáp của Lạc Mộng Khê, Lăng Kinh Trần đương nhiên có thể đoán ra.....

Lạc Mộng Khê hơi suy tư: “Lăng công tử giúp Mộng Khê nói dối vẹn toàn, mới khiến cho thế cục xoay chuyển, không bằng Mộng Khê cũng giúp Lăng công tử nói dối vẹn toàn một lần thì như thế nào?”

Không phải đáp án trong suy nghĩ của mình, Lăng Khinh Trần có chút tức giận: “Tại hạ làm việc quang minh lỗi lạc, không cần dối gạt người khác.....”

“Mọi việc luôn luôn có vạn nhất, đối với người tốt, làm việc đương nhiên phải quang minh lỗi lạc, nhưng đối với người xấu, sẽ không có nhiều quy củ như vậy đâu!” Lạc Mộng Khê không nhanh không chậm, giọng điệu bình tĩnh.

Nghe vậy, tức giận trong lồng ngực Lăng Khinh Trần càng đậm: “Nếu như nói, tại hạ từ khi sinh ra đến giờ chưa dối gạt người khác bao giờ thì tính sao?”

Ngụ ý là, ta đêm nay chiếu cố chẳng phải rõ ràng chỉ là giúp đỡ.

“Nói như vậy.....” Lạc Mộng Khê trầm hạ mí mắt trầm tư một lát: “Vậy lấy một năm làm mốc, nếu trong một năm Lăng công tử không cần lời nói dối vẹn toàn của Mộng Khê, Lăng công tử có tín vật này làm bằng chứng, Mộng Khê sẽ làm cho người một việc.....” Như thế nào từ khi đến cổ đại ta mỗi ngày đều nợ nhân tình a.....

Lạc Mộng Khê trong lòng bất đắc dĩ than thở, tìm kiếm tín vật trên người: Kỳ quái, trâm gài tóc của ta rõ ràng là có một đôi, hiện tại như thế nào chỉ còn lại có một cái, ta nhớ rõ lúc ở Hồng Xuân viện, Nam Cung Quyết tháo trên tóc ta xuống vẫn còn một đôi, chẳng lẽ làm rớt trên đường.....

Một cái khăn lụa đập vào mắt: Khăn lụa ở cổ đại có ý nghĩa đặc thù, nếu một nữ tử đưa khăn lụa cho một nam tử, sẽ chứng minh nữ tử đó thích nam tử kia.....

Trâm gài tóc thiếu một cái không thể làm tín vật chuyển giao, khăn lụa cũng không thể coi là tín vật, trên người Lạc Mộng Khê không còn trang sức nào khác, đang muốn kêu Bằng Lam mang tín vật ra thì trước mắt hiện lên một thân ảnh, khăn lụa trong tay Lạc Mộng Khê đã đến tay Lăng Khinh Trần.....

Khăn lụa màu trắng mềm mại, mặt trên thêu hình hoa Lan tinh xảo, mùi hoa Khương Dã thoang thoảng bay vào trong mũi, làm người ta vui vẻ thoải mái, một góc của khăn lụa còn thêu một chữ Khê khéo léo, giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động: đám người đi đến ngắm nhìn hoa Khương Dã bên dòng suối.

“Hoa Lan này là người thêu ? Thật tinh xảo, vậy lấy khăn lụa này làm tín vật đi!” Nói xong, không đợi Lạc Mộng Khê trả lời, lăng Khinh Trần đã đi về phía trước, giữa không trung truyền đến giọng nói thân thiết của Lăng Khinh Trần: “Đêm đã khuya, nghỉ ngơi sớm một chút!”

“Hoa Lan kia.....” Là Bằng Lam thêu, không phải ta thêu! Lạc Mộng Khê mới giải thích được một nửa, thân ảnh thon dài của Lăng Khinh Trần đã biến mất không thấy đâu.

Nhìn về hướng Lăng Khinh Trần biến mất, Lạc Mộng Khê trong lòng nghi hoặc: Lăng Khinh Trần gia tài bạc triệu, khẳng định không thiếu khăn lụa, nhưng vì sao vừa rồi hăn lại đi nhanh như vậy, giống như e sợ ta đòi lại khăn lụa.....

Vì truy bắt thích khách, Khê viên và Hương viên đều bị làm cho chướng khí mù mịt, khác nhau là, đám thị vệ tìm kiếm trong Hương viên thì bình yên vô sự, còn đám thị vệ tìm kiếm trong Khê viên lại bị hạ lệnh đánh một trăm đại bản, đuổi ra khỏi phủ Thừa Tướng.

Theo lý thuyết Lạc Mộng Khê hại Tướng phủ mất đi nhiều thị vệ xuất sắc như vậy, Lạc thừa tướng hăn là rất chán ghét nàng mới đúng, nhưng sự

tình hoàn toàn ngược lại.

Sáng sớm hôm sau, Lạc thừa tướng đã phái người đến sửa sang lại Khê viên của nàng, lại bỏ mặc Tam phu nhân và Lạc Thái Vân bị ủy khuất.

“Phụ thân thật bất công, chỉ để ý đến Lạc Mộng Khê, mặc kệ chúng ta!” Hương Viên Trung, Lạc Thái Vân vẻ mặt đầy giận dữ, tức giận đập vỡ đồ đạc, khiến cho Hương viên đã loạn, càng hỗn loạn thêm.

“Chỉ trong thời gian ngắn như vậy Lạc Mộng Khê có thể từ chim Sẻ biến thành Phượng Hoàng, cũng làm cho Lão gia đối với nàng coi trọng như thế, khẳng định đã dùng thủ đoạn gì đó!” Tam phu nhân mâu quang hơi trầm xuống: “Thái Vân, hiện giờ không phải lúc tức giận, người hẳn nên giả bộ tiếp cận Lạc Mộng Khê, tìm hiểu nàng đến tột cùng đã dùng thủ đoạn gì, chúng ta bào chế đúng cách, nhất định sẽ vượt qua địa vị của nàng ở Lạc phủ!”

Lạc Thái Vân nghĩ lại, thật là như thế, nếu không, Lạc Mộng Khê sao có khả năng chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã một bước lên mây.

Mâu quang phát lạnh, Lạc Thái Vân trong lòng quyết định chủ ý: “Ta hiện tại phải đi gặp Lạc Mộng Khê, tìm xem thủ đoạn của nàng là gì, Lạc Thái Vân ta tuyệt đối sẽ không thua một người quái dị như thế!”

Khê viên, ánh nắng chan hòa, chim hót líu lo, Lạc Mộng Khê dựa vào tháp Quý Phi đọc sách, ở đại sảnh cách đó không xa, không ngừng có người ra ra vào vào, quản gia cẩn thận chỉ huy đám hạ nhân sửa sang lại Khê viên hỗn độn.

“Tiểu thư, đây là canh an thần Đại phu nhân sai người đưa tới!” Bằng Lam bưng một bát canh nóng hổi đi đến trước mặt Lạc Mộng Khê, mùi canh thơm ngon bay vào trong mũi, làm cho người ta cảm giác thèm ăn.

Lạc Mộng Khê buông sách trên tay xuống, liếc mắt, một tay áo màu hồng chợt lóe rồi biến mất, Lạc Mộng Khê trong lòng sáng tỏ, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ý cười trên tức, lạnh giọng ra lệnh :“Đồ đi!”

“Vì sao nha, tiểu thư?” Băng Lam kinh ngạc không thôi: Canh an thần này được hầm chế từ nhiều dược liệu trân quý, giá gần ngàn lượng, người bình thường muốn uống cũng không uống được.....

Lạc Mộng Khê thản nhiên đứng dậy:“Về sau phạm là đồ Đại phu nhân đưa tới đều ném hết đi!”

“Vì sao?” Băng Lam trong lòng càng thêm khó hiểu.

“Tối hôm qua Đại phu nhân phái người đến truy bắt thích khách, lại giống như lục soát làm Khê viên thành đông đảo nát, thử hỏi, như vậy là truy bắt thích khách sao?” Lạc Mộng Khê giọng điệu bình tĩnh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra cửa, nàng biết, có người đang đứng ở ngoài cửa hết sức chăm chú nghe lén những lời của nàng.

Nơi Lạc Mộng Khê đứng rất gần cửa của Khê viên, nhưng lại cách xa đại sảnh, cho nên quản gia cùng với bọn hạ nhân không nghe được nàng nói cái gì.

“Đại phu nhân nói thích khách vô cùng lợi hại, bọn thị vệ làm như vậy là vì bảo hộ an toàn cho tiểu thư!” Băng Lam đem lời Đại phu nhân nói tối hôm qua lặp lại lần nữa.

Lạc Mộng Khê cười nhạo một tiếng:“Băng Lam, người quá ngây thơ rồi, chuyện thích khách là do một mình Đại phu nhân nói , người khác cũng chưa từng nhìn thấy, theo ta thấy, tối hôm qua căn bản là không có thích khách, Đại phu nhân phái thị vệ lục soát Khê viên, là muốn giá họa cho Khê viên, cuối cùng giết tận chúng ta!”

“Nhưng Hương viên của Tam phu nhân và Tứ tiểu thư cũng bị lục soát!”
Băng Lam trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Lạc Mộng Khê thở dài: “Băng Lam a, người đến Tướng phủ đã một thời gian, hẳn là biết chính thất, thiếp thất luôn có mâu thuẫn mà.....”

“Ý của tiểu thư là..... Đại phu nhân muốn diệt trừ người và Tam phu nhân, Tứ tiểu thư!” Câu nói của Băng Lam càng về sau càng nhỏ, lại che dấu không được trong giọng nói có chút khiếp đảm.

Ngoài cửa có tiếng hít thở, Lạc Mộng Khê biết, người nghe lén trong lòng đã khiếp sợ, cố tình bất đắc dĩ thở dài:

“Chính thất đều không chấp nhận thiếp thất, tối hôm qua chính là ví dụ tốt, ta, Tam phu nhân, Thái Vân mặc dù không phải chính thất, cũng là chủ nhân của Tướng phủ này, nhưng lúc bọn thị vệ lục soát, lại trực tiếp đem chủ nhân là chúng ta tóm ra ngoài!”

“Thị vệ chính là hạ nhân, nếu không có phân phó của chính thất, bọn họ nào có lá gan lớn như vậy dám mạo phạm chúng ta!”

Lạc Mộng Khê tiếp tục phân tích: “Toàn bộ Tướng phủ, người có thể điều động thị vệ chỉ có Đại phu nhân và Lạc thừa tướng, Thừa tướng là phụ thân của ta và Thái Vân, tướng công của Tam phu nhân, hẳn không có khả năng đối với chúng ta như vậy, huống chi, tối hôm qua bọn thị vệ cũng nói là phụng mệnh Đại phu nhân đến.....”

“Tiểu thư, nô tỳ đã hiểu, nô tỳ lập tức đổ bát canh này đi, nói không chừng bên trong thật sự có độc.....”

Ngoài cửa, tiếng bước chân rất nhỏ càng lúc càng xa, khóe miệng Lạc Mộng Khê khẽ cong lên một tia ý cười trào phúng: Đại phu nhân, Tam phu nhân, Lạc Thái Vân, dù sao các người cũng sẽ xảy ra tranh đấu, không bằng để ta mở màn cho các người.....

Đại phu nhân, muốn giết ta cũng không dễ dàng như vậy, ta sẽ làm cho cả Tướng phủ này ngày càng náo nhiệt

Nói đến Đại phu nhân, Lạc Mộng Khê lại nhớ đến bọn thị vệ giả mạo bị phạt tối hôm qua: “Băng Lam, đám thị vệ sau khi bị đánh một trăm đại bản xong? Có mấy người còn sống ?”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tương Kế Tự Kế

Edit : kun'xjh

“Bẩm tiểu thư, có Đông Trúc và bốn người nữa còn sống.....”

Lạc Mộng Khê hơi trầm hạ mí mắt: Thể chất của nữ tử luôn kém hơn so với nam tử, hơn ba mươi tên thị vệ chịu không nổi một trăm đại bản, bị đánh chết ngay tại chỗ, chỉ có bốn người may mắn sống sót, mà Đông Trúc lại có thể chịu được một trăm đại bản mà còn sống, xem ra võ công của nàng quả thực không tệ.....

“Đại phu nhân nói Đông Trúc đi theo nàng nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao nên khẩn cầu Thừa tướng cho Đông Trúc ở lại Tướng phủ.....”

“Lạc thừa tướng đáp ứng rồi sao?” Lạc Mộng Khê thờ ơ hỏi, trong lòng sớm đã có đáp án.

“Đúng vậy!” Băng Lam gật đầu: “Nhưng mà, Đông Trúc không được làm nha hoàn nhất đẳng bên người Đại phu nhân nữa, mà bị đưa xuống viện giặt quần áo, làm nha hoàn giặt quần áo!”

Lạc thừa tướng này thật ra thông minh, như vậy vừa làm tăng khí thế của mình, vừa nể mặt Đại phu nhân, hai bên đều thỏa đáng..... Đột nhiên, trong đầu Lạc Mộng Khê chợt lóe linh quang: “Băng Lam, bốn gã thị vệ kia rồi Tướng phủ chưa?”

“Bẩm tiểu thư, bốn gã thị vệ kia giờ Thìn (sáng sớm bảy giờ đến chín giờ) sẽ bị đuổi ra khỏi Tướng phủ!”

Khóe miệng Lạc Mộng Khê khẽ cong lên một tia ý cười quý dị: “Băng Lam, người đi làm một chuyện!”

Băng Lam rất thông minh, một chút đã hiểu, Lạc Mộng Khê vừa mới nói một câu mở đầu, Băng Lam đã biết Lạc Mộng Khê muốn nàng đi làm cái gì.

Nhìn thân ảnh Băng Lam rất nhanh đã đi xa, Lạc Mộng Khê âm thầm tán thưởng: Tuân nhũ mẫu đã mua cho Lạc đại tiểu thư một nha hoàn thông minh, lanh lợi.....

Đỉnh đầu truyền đến một trận nhiệt nóng, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mặt trời đã ở chính giữa, sắp đến giờ dùng cơm trưa, tay nghề của đầu bếp Tường phủ tuy không tệ, nhưng mỗi ngày đều ăn thức ăn có mùi vị giống nhau, thần tiên cũng sẽ chán.

Không bằng tự mình đi xào vài món để thay đổi khẩu vị. Lạc Mộng Khê lớn lên ở cô nhi viện, việc xào rau đối nàng mà nói căn bản chỉ là chuyện nhỏ, chủ ý trong lòng đã định, Lạc Mộng Khê chầm chậm đi đến phòng bếp.

Khoảng cách từ Khê viên đến phòng bếp không phải quá xa, hơn nữa hiện giờ đã sắp đến giờ ăn trưa, dọc đường đi, Lạc Mộng Khê không chạm mặt một người nào của Tường phủ.

Đi qua chỗ ngoặt, rồi đi thẳng mười thước nữa là đến cửa phòng bếp, Ai ngờ, trong nháy mắt Lạc Mộng Khê đi qua chỗ ngoặt đã nhìn thấy, bốn tay áo nhẹ nhàng đi vào cửa phòng bếp, nhìn màu sắc quần áo thì là nhà hoàn phụ trách hầu hạ chủ nhân.

Kỳ quái, bình thường đồ ăn không phải đều là nha hoàn của phòng bếp đem đến các viện, nha hoàn ở các viện mới mang cho chủ nhân sao? Vì sao hôm nay lại có nhiều nha hoàn trong viện đến phòng bếp như vậy?

Lạc Mộng Khê trong lòng nghi hoặc, cẩn thận đi đến cửa phòng bếp, lặng lẽ nhìn vào bên trong: Chỉ thấy mỗi góc phòng bếp đều đứng một nha hoàn đang cảnh giác đánh giá bốn phía xung quanh.

Chủ sự phòng bếp là Dương nhũ mẫu đang lén lút nhìn quét mọi nơi, rất nhanh đóng cửa phòng bếp lại, trong nháy mắt cửa phòng bếp bị đóng lại, Lạc Mộng Khê nhìn vào bên trong phòng bếp, hình như trên mặt đất có một người nằm sấp.....

Đây là có chuyện gì? Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống, chủ ý trong lòng đã định, rất nhanh đi đến cửa sổ của phòng bếp: “Không có ai ở gần đây chứ!” Người nằm trên cáng cất giọng nói lạnh như băng, vô tình, cũng là cố ý đè thấp thanh âm nhưng Lạc Mộng Khê vẫn nghe được, người này không phải ai khác, chính là Đông Trúc, kẻ may mắn sống sót sau khi bị đánh một trăm đại bản.

“Bẩm Đông Trúc cô nương, tất cả mọi người đã bị lão nô điều đi, toàn bộ phòng bếp chỉ còn lại lão nô và người mà Đông Trúc cô nương mang đến!” Dương nhũ mẫu khúm núm trả lời.

“Đem cái này bỏ vào trong thức ăn của Lạc Mộng Khê!” Trong tay Đông Trúc xuất hiện một gói giấy nhỏ.

“Vâng, Đông Trúc cô nương!” Dương nhũ mẫu cung kính trả lời một tiếng, không chút do dự tiếp nhận gói giấy trong tay Đông Trúc, đem toàn bộ bột phần trong gói giấy rắc hết lên khay thức ăn.

“Lạc Mộng Khê, người hại ta suýt nữa bỏ mạng, Đông Trúc ta há có thể để người sống dễ chịu!” Mỗi lần Đông Trúc nhắc đến Lạc Mộng Khê, đáy mắt lạnh như băng luôn lóe lên nồng đậm cừ hận.

“Dương nhũ mẫu, người tự mình đưa cơm đến Khê viên, người khác ta tin nhưng mà.....” Đông Trúc thận trọng dặn dò.

“Nhưng..... Nếu Lạc Mộng Khê xảy ra chuyện, người đầu tiên bị nghi sẽ là ta.....” Dương nhũ mầu hô, khuôn mặt già nua sát một tầng phấn thật dày che kín nếp nhăn.

Đồ nhát gan! Đông Trúc trong lòng khinh thường hừ nhẹ một tiếng: “Có Đại phu nhân là chỗ dựa cho người, người sợ cái gì, đến lúc đó người nói cái gì cũng không biết thì không ai dám đụng đến người, nếu người giúp Đại phu nhân làm việc này, Đại phu nhân nhất định sẽ không bạc đãi người.....”

“Việc này.....” Dương nhũ mầu ngừng mi suy tư, cân nhắc lợi hại, lớp phấn dày trên đôi lông mày thiếu chút nữa rơi xuống, Đông Trúc trong lòng chán ghét nhưng chưa biểu hiện ra ngoài, thấy Dương nhũ mầu thật lâu không nói, Đông Trúc mất kiên nhẫn hung hăng trừng mắt nhìn mụ ta liếc mắt một cái, đang muốn uy hiếp thì Dương nhũ mầu mở miệng: “Được rồi, nhưng mà, thỉnh Đông Trúc cô nương bám lại với Đại phu nhân, nhất định phải bảo toàn tính mạng của lão nô!”

“Đó là điều đương nhiên!” Đông Trúc không kiên nhẫn lạnh giọng trả lời, giao việc xong, Đông Trúc không muốn ở lại nơi này, nhẹ nhàng khoát tay áo, nhóm nha hoàn đứng bên cạnh nàng hiểu ý, nâng cáng lên bước nhanh ra khỏi phòng bếp.

“Đông Trúc cô nương đi thông thả!” Dương nhũ mầu cũng đi ra khỏi phòng, đi bên cạnh Đông Trúc không ngừng nịnh nọt.

Sau khi Dương nhũ mầu và Đông Trúc đi ra khỏi phòng, Lạc Mộng Khê đẩy cửa sổ ra, thả người nhảy vào trong phòng bếp, nhìn trên khay có viết tên của mình.....

Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng lấy một ít bột phấn đặt ở chóp mũi khẽ ngửi, mí mắt hơi trầm xuống đột nhiên nâng lên, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh

lùng thoáng hiện hàn quang: Không hổ là nha hoàn do Đại phu nhân tự tay dạy dỗ mà ra, quả nhiên đủ ngoan độc.....

Hơi liếc mắt, Lạc Mộng Khê nhìn Đông Trú và đám người Dương nhũ mẫu sắp đi đến cửa tiểu viện, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe ra lệ quang: Muốn hại ta đâu có dễ như vậy.....

Trời đứng bóng, Trên bàn tròn trong phòng ăn của Khê viên được bày ra một mâm thức ăn tinh tế, màu sắc tươi ngon, làm cho người ta vừa nhìn thấy liền muốn ăn ngay.

Những thức ăn này đều do Lạc Mộng Khê tự tay chế biến, nguyên liệu này là Băng Lam lấy từ phòng bếp đến, lúc Đông Trú đưa bột phấn cho Dương nhũ mẫu, mụ đã rắc hết toàn bộ vào khay đồ ăn, cho nên, nguyên liệu này không có độc.

Lạc Mộng Khê đứng trước cửa sổ nhìn bầu trời: Thời gian không còn sớm, Lạc thừa tướng như thế nào còn chưa đến, nếu để Dương nhũ mẫu đến Khê viên trước, vậy kế hoạch của ta chẳng phải sẽ thất bại trong gang tấc sao.....

“Mộng Khê, kêu vi phụ đến đây là có chuyện gì?” Lạc Mộng Khê đang muốn để cho Băng Lam đi tìm hiểu, thì giọng nói mềm nhẹ của Lạc thừa tướng vang lên ở ngoài cửa, ngay sau đó, thân ảnh cao lớn của Lạc thừa tướng đi vào phòng ăn, đi phía sau là hai khuôn mặt lạnh lùng của Lôi Đình, Lôi Minh!

Lạc Mộng Khê hừ nhẹ một tiếng: Rõ ràng không yêu thương, càng giả bộ làm ra vẻ là từ phụ, không thấy phiền sao? Nhưng mà cũng khó trách, trong phủ này người nào cũng phải mang mặt nạ để sinh tồn.

Sau khi xoay người, đáy mắt Lạc Mộng Khê đã là ý cười trong vắt: “Tối hôm qua Lạc thừa tướng đã vì Mộng Khê mà phân xử, trừng phạt những thị

vệ to gan lớn mật đó, Mộng Khê trong lòng vô cùng cảm kích, hôm nay đặc biệt tự tay chuẩn bị thức ăn để tạ ơn Lạc thừa tướng!”

“Mộng Khê người và bốn tướng là người một nhà, không nên khách sáo như vậy!” Lạc thừa tướng đáp lại Lạc Mộng Khê rồi ngồi xuống ghế, nhìn thức ăn bày trên bàn, Lạc thừa tướng liên tục tán thưởng: “Tay nghề của Mộng Khê không tồi, màu sắc rất tươi, nói vậy ăn sẽ ngon lắm đây...”

Nói xong, Lạc thừa tướng cầm đũa gấp thức ăn, ngay lúc đôi đũa sắp chạm vào thức ăn thì một bàn tay to vươn ra ngăn lại: “Thừa tướng đồ ăn này còn chưa dùng ngân châm thử qua!” Lôi Minh khuôn mặt lạnh lùng, giọng nói mặc dù lạnh như băng nhưng vẫn mang theo vài phần cung kính.

“Không sao, bốn vương tin Mộng Khê!” Tuy nói như vậy, nhưng nhìn về mặt Lạc thừa tướng là có ý không để Lôi Minh tránh ra.

Thật đúng là con cáo già giáo hoạt, ai cũng không tin.

“Mộng Khê biết lấy ngân châm thử thức ăn trước khi dùng bữa đã là quy định của Lạc thừa tướng, Mộng Khê sẽ không phạm quy củ, Lôi đại ca mời thử!” Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê vẫn như cũ mang theo ý cười trong vắt, không hề có phần ý.

Lạc thừa tướng khẽ thở dài, buông đôi đũa trong tay, Lôi Minh cầm ngân châm thử qua tất cả thức ăn có trên bàn, xác nhận không có độc mới xoay người gật đầu với Lạc thừa tướng.

“Mộng Khê, vì phụ tin người, thử đồ ăn lần này có thể miễn đi, người lại cố chấp!” Lạc thừa tướng tao nhã gấp thức ăn, tinh tế nhai kỹ, ánh mắt nhất thời sáng ngời: “Không tồi, không tồi, so với đầu bếp trong phủ còn tốt hơn...” Nói xong Lạc thừa tướng lại gấp thức ăn bỏ vào miệng.

“Tiểu thư, đồ ăn trưa đã đến!” Tiếng Băng Lam cung kính bẩm báo truyền vào từ ngoài cửa, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng

Khê hiện lên một tia ý cười trên tức, sắp có trò hay....

“Bưng vào đi!”

Lạc Mộng Khê vừa dứt lời, Dương nhũ mẫu bưng khay thức ăn bước nhanh vào phòng, nhìn trong phòng còn có Lạc thừa tướng, Lôi Minh, Lôi Đình, Dương nhũ mẫu rõ ràng thoáng sửng sốt, tay bưng khay thức ăn có phần run lên: Thừa tướng như thế nào lại ở đây? Nếu như hăn dùng bữa này, ta làm sao tránh khỏi tội chết...

“Dương nhũ mẫu, người tự mình mang đồ ăn cho Mộng Khê sao, thật vất vả cho người rồi, bưng đồ ăn lại đây đi!” Lạc Mộng Khê giọng điệu ôn nhu, hòa nhã.

“Được.....Được.....!” Dương nhũ mẫu đi vào phòng ăn, nếu như bỏ về, khẳng định sẽ bị kẻ khác sinh nghi, rơi vào đường cùng, mục đích phải bất chấp tất cả mà đi vào trong: Sau khi ta đặt thức ăn xuống, sẽ lập tức rời đi, bọn họ sẽ không phát hiện thức ăn có độc nhanh như vậy đâu.

Sau khi Dương nhũ mẫu đặt đồ ăn lên bàn tròn, đang muốn nhanh chóng rời đi thì giọng nói mềm nhẹ của Lạc Mộng Khê vang lên bên tai: “Lôi đại ca, thức ăn này Lạc thừa tướng cũng muốn ăn một chút, phiền người dùng ngân châm kiểm tra a!”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Sự Tội Tự Sát

Edit : kun'xjh

Lại nói về Lạc Thái Vân, sau khi nghe lén cuộc đối thoại giữa Lạc Mộng Khê và Băng Lam, vừa chậm rãi đi về Hương viên, vừa âm thầm tính toán:

Nếu Đại phu nhân muốn diệt trừ ba người là Lạc Mộng Khê, mẫu thân và ta, không bằng ta sắp đặt để cho Đại phu nhân và Lạc Mộng Khê đấu đến người chết ta sống, sau đó, ta cùng với mẫu thân chỉ cần ngồi một chỗ mà ngư ông đắc lợi, đến lúc đó, mẫu thân nhất định sẽ khen ta thông minh, không hề giống như trước quở trách ta cần phải tôi luyện thêm.....

Chính là, kế châm ngòi ly gián này phải làm như thế nào đây?

“Thái Vân, người rốt cục đã trở lại, Đại phu nhân sai người đưa canh an thần tới, đều đã nguội, mau tới đây uống đi!” Tiếng nhắc nhở thân thiết của Tam phu nhân truyền vào trong tai, kéo Lạc Thái Vân đang suy nghĩ trên chín tầng mây xuống.

Lạc Thái Vân ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy mình bất tri bất giác trở về Hương viên, trong đại sảnh, Liễu Hương Hương đang bưng một chén canh an thần đang định uống.....

“Nương, không được uống!” Lạc Thái Vân kinh hô một tiếng, thân ảnh màu hồng rất nhanh chạy vào đại sảnh, đưa tay đánh hươg chén canh trong tay của Liễu Hương Hương!

Chỉ nghe “Choang” một tiếng, chén canh rơi xuống đất vỡ nát, canh an thần trong chén văng tung tóe.....

“Thải Vân, người làm gì vậy?” Nhìn canh an thần rơi xuống, Tam phu nhân kinh hô ra tiếng: “Canh an thần này là nghìn vàng khó kiếm.....”

“Nường, canh này không thể uống!” Khuôn mặt nhỏ nhắn được bôi một tầng phấn của Lạc Thải Vân ngưng trọng cực kỳ giống Lạc Mộng Khê nói: “Ta nghi ngờ Đại phu nhân động tay động chân trong chén canh!”

Sau đó, Lạc Thải Vân đem phân tích của Lạc Mộng Khê từng cái nói cho Tam phu nhân, khúc cuối cùng, còn không quên bồi thêm một câu: “Nường, Đại phu nhân bụng dạ khó lường, chúng ta không thể không phòng a!”

Tam phu nhân nghe xong hơi ngưng mi suy tư một lát: “Thải Vân, việc này là tự người nghĩ ra, hay là nghe người khác nói?” Lấy tích cách của Thải Vân, không có khả năng suy nghĩ toàn bộ sự tình như thế.....

“Đương nhiên là tự ta nghĩ ra!” Lạc Thải Vân nói dối mặt không đổi sắc, mắt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Tam phu nhân chậm rãi đứng dậy, mày liễu hơi nhíu: “Người, ta ở Tướng phủ cũng không phải ngày một ngày hai, nếu Đại phu nhân muốn hại chúng ta thì đã sớm động thủ, không cần chờ tới bây giờ.....” Nhưng lời Thải Vân nói cũng có đạo lý nhất định.....

“Nếu đúng như lời người nói, Đại phu nhân muốn hại chúng ta, chúng ta cũng không nhất định cùng Đại phu nhân lấy trứng chọi đá, chỉ cần sắp đặt cho tiểu tiện nhân Lạc Mộng Khê kia và Đại phu nhân tranh đấu, chúng ta có thể ngồi không mà ngư ông đắc lợi!”

“Nường, chúng ta thật sự là mẫu nữ, ta cũng nghĩ như vậy!” Lạc Thải Vân vẻ mặt đắc ý.[t/g: khụ khụ, bề ngoài giống như Lạc Thải Vân quên mất, Tam phu nhân không phải thân mẫu của nàng.]

“Tam phu nhân, Tứ tiểu thư, bữa trưa đã đến!” Tiếng bẩm báo cung kính của nha hoàn vang lên từ ngoài cửa, Lạc Thải Vân trong lòng sung sướng

phân phó :“Mang vào đi!”

Tay nghề của đầu bếp Tướng phủ không tệ, màu sắc hương vị rất tươi ngon, hơn nữa tâm tình của Tam phu nhân và Lạc Thái Vân đang rất tốt, tự nhiên cũng cảm thấy ngon hơn, Lạc Thái Vân vừa ăn vừa tán thưởng:“Thức ăn này ăn ngon thật!”

Đột nhiên, Lạc Thái Vân giống như nghĩ tới cái gì đó, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nổi một tầng phấn hiện ra vẻ ngưng trọng:“Nương, vài ngày nữa chính là Cúc Hoa yến, người đời truyền rằng Lạc vương gia không gần nữ sắc, người nói, hẳn sẽ tuyển ta làm Vương phi sao?”

Tam phu nhân phản đối:“Nam nhân bình thường nào có ai không gần nữ sắc!”

Lạc Thái Vân nhíu chặt mày vẫn như cũ chưa giãn ra:“Mọi người đều nói Lạc vương gia không gần nữ sắc, hơn nữa, lần trước Lạc vương gia đến Tướng phủ, ta đặc biệt để ý, toàn bộ nữ tử thật sự đều đứng cách hẳn một thước, không ai dám tới gần.....”

Lạc Mộng Khê kia càng thức thời hơn, cách Lạc vương gia đến ba, bốn thước.....

Tam phu nhân khẽ cười lắc đầu, đang muốn mở miệng khuyên giải, đột nhiên trong bụng truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, ngay sau đó, cảm giác đau đớn càng ngày càng mãnh liệt, cũng nhanh chóng lan ra toàn thân, trên trán đổ ra từng giọt mồ hôi lớn nhỏ, Tam phu nhân thống khổ kêu ra thành tiếng:“Thải Vân!” Thân thể nghiêng sang một bên:“Rầm” Một tiếng ngã xuống đất.....

Giọng của Tam phu nhân rất nhỏ, Lạc Thái Vân vẫn chưa nghe được, nhưng tiếng Tam phu nhân ngã xuống đất đã kéo Lạc Thái Vân đang thất thần suy nghĩ trở lại.

“Nương, người làm sao vậy?” Lạc Thái Vân đang muốn tiến lên đỡ Tam phu nhân, bất thành linh trong bụng mình cũng truyền đến một trận đau đớn kịch liệt.....

Tam phu nhân và Lạc Thái Vân té trên mặt đất, giống như con cá sắp chết, gãy đành đạch, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì thống khổ mà vặn vẹo méo mó:“Nương..... Ta đã nói rồi..... Đại phu nhân muốn hại chúng ta..... Người còn không tin..... Hiện tại..... Hiện tại..... Người đâu..... Mau cứu người.....”

Khê viên, mặt Lôi Minh không chút thay đổi cảm ngân châm đi đến bàn tròn, ánh mắt lạnh như băng, vô tình, sát khí nồng đậm trên người không hề che dấu.

Dương nhũ mẫu đứng ở cạnh bàn, sắc mặt trắng bệch, chân nhỏ không ngừng run rẩy, ánh mắt chuyển động vòng tròn, tìm cách ứng phó: Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Trong thức ăn có độc, dùng ngân châm thử nhất định sẽ chuyển sang màu đen....

Lúc Lôi Minh chậm rãi đến gần, sát khí mãnh liệt giống như cùng theo đến, khiến cho Dương nhũ mẫu toàn thân chấn động, hai chân run rẩy càng thêm lợi hại.

Đối với sự hoảng sợ của Dương nhũ mẫu, Lạc Mộng Khê cười lạnh trong lòng, lại cố ý làm như không thấy, lập tức chỉ món ăn cho Lôi Minh thử:“Lôi đại ca, trước thử món này đi, Thừa tướng ăn món này trước, sẽ cảm giác hương vị càng ngon!”

Lôi Minh không nói gì, ngân châm trong tay thử món ăn mà Lạc Mộng Khê đã chỉ, khoảng cách từ ngân châm đến món ăn càng ngày càng gần, mắt thấy châm sắp chạm vào thức ăn, Dương nhũ mẫu tròn to hai mắt, hô hấp suýt nữa ngừng lại, cổ họng khô rát, nôn nóng như kiến bò trên chảo

nóng: Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, nếu như kiểm tra trong thức ăn có độc, ta chắc chắn sẽ không toàn mạng....

Ngân trâm chạm vào thức ăn, trong nháy mắt chuyển thành màu đen, thần kinh yếu ớt của Dương nhũ mẫu hoàn toàn sụp đổ, hét to một tiếng, rất nhanh chạy đến cửa, mà Lôi Đình đang đứng ở trước cửa há có thể để cho Dương nhũ mẫu còn sống mà chạy thoát.

Chỉ nghe “Phịch!” Một tiếng vang lên, thân thể mập mạp của Dương nhũ mẫu bị Lôi Đình đá văng lên tường bắn ngược trở lại, nện thật mạnh xuống đất, trong lồng ngực một trận khí huyết bốc lên, Dương nhũ mẫu “Phốc” Một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.....

Lôi Minh đem tất cả thức ăn mà Dương nhũ mẫu bưng tới thử một lần, không có ngoại lệ, toàn bộ đều có độc.

“Đây là có chuyện gì?” Nhìn trên bàn tròn kia một loạt ngân châm chuyển thành màu đen, sắc mặt Lạc Thừa tướng xanh mét, đối với Dương nhũ mẫu rống giận quát:“Là ai sai người làm như vậy?” Chuyện hôm nay chỉ là trùng hợp, hay là có người cố tình sắp đặt như vậy.....

“Tướng gia tha mạng, tha mạng a.....” Dương nhũ mẫu quỳ rạp trên mặt đất, thê thảm cầu xin tha thứ:“Là..... Là Đông Trúc sai lão nô hạ độc..... Đông Trúc tối hôm qua bị đánh một trăm đại bản, đối với Đại tiểu thư ghi hận trong lòng..... Nàng còn uy hiếp lão nô, nếu lão nô không làm theo lời nàng..... Nàng sẽ giết cả nhà lão nô.....”

Lạc Mộng Khê trong lòng hừ nhẹ một tiếng: Dương nhũ mẫu này cũng thật thông minh, chỉ nói ra Đông Trúc, không nhắc đến Đại phu nhân, nếu không, mục có mười cái mạng, sợ cũng không đủ.....

Sự tình phát triển đúng như dự liệu của Lạc Mộng Khê, cho nên nàng không nói gì chỉ lẳng lặng đứng ở một bên làm quần chúng, nhìn xem Lạc thừa tướng ‘Yêu quý’ sẽ xử lý chuyện này như thế nào....

Lạc Thừa tướng nén giận, đáy mắt đầy hơi mù: “Một hạ nhân nhân tự mình sai phạm mà bị phạt, thế nhưng lại đối với chủ nhân ghi hận trong lòng, còn vọng tưởng mưu hại tính mạng của chủ nhân, Lôi Minh, áp giải Dương nhũ mẫu đi tìm Đông Trúc đổi chất, nếu sự tình đúng như lời của Dương nhũ mẫu, dựa theo gia quy của Lạc phủ, lập tức đem Đông Trúc đi chém!”

“Vâng, Thừa tướng!” Lôi Minh cung kính đáp lại, lôi Dương nhũ mẫu đang muốn rời đi, bất thành lình một thị vệ xuất hiện ở cửa, cung kính bẩm báo: “Khởi bẩm Tướng gia, Tam phu nhân và Tứ tiểu thư đang dùng bữa thì bị trúng độc, đại phu nói đó là cự độc, tính mạng của hai người đang rất nguy hiểm.....”

“Rầm!” Lạc Thừa tướng một chưởng đánh trên mắt bàn, bàn tròn chắc chắn trong khoảnh khắc vỡ nát, đáy mắt thoáng hiện lệ quang: “Đông Trúc hận không chỉ là Mộng Khê, còn có bốn tướng, ả muốn cho bốn tướng tan cửa nát nhà!” Một tiền tì nho nhỏ lại liều lĩnh như vậy, trong mắt của ả còn không đếm xỉa đến sự tồn tại của bốn tướng.

“Tướng gia, độc của Tam phu nhân và Tứ tiểu thư không phải lão nô hạ.....” Dương nhũ mẫu sốt ruột giải thích, trong lòng âm thầm buồn bực: Gói độc phần kia ta chỉ rắc vào khay thức ăn của Lạc Mộng Khê, vì sao Tam phu nhân và Tứ tiểu thư cũng bị trúng độc...

“Câm miệng!” Lạc Thừa tướng tức giận gầm lên một tiếng, dọa Dương nhũ mẫu đang muốn mở miệng nói gì, lại nuốt trở vào: “Lôi Đình, đến hình phòng gọi người, theo bốn tướng cùng đi tìm Đông Trúc!” Bốn tướng ngược lại rất muốn xem, tiền tì không để người đứng đầu một nhà như ta vào mắt sẽ tài giỏi đến mức nào.

“Vâng, tướng gia!” Lôi Đình cung kính trả lời một tiếng, rất nhanh chạy hướng hình phòng.

Lôi Đình đi rồi, Lạc Thừa tướng cũng ra khỏi Khê viên, đi nhanh đến chỗ Đông Trúc, Lôi Minh dẫn theo Dương nhũ mẫu đi phía sau, vở kịch này là do Lạc Mộng Khê một tay đạo diễn, nàng tự nhiên cũng sẽ đi theo xem náo nhiệt: Việc ta hạ độc vào thức ăn của Tam phu nhân và Tứ tiểu thư chỉ để quấy nhiễu không ngờ lại có tác dụng như vậy.....

Đi được nửa đường, Lôi Đình mang theo người của hình phòng đuổi đến kịp, vì thế, đoàn người chậm rãi đi đến chỗ ở của Đông Trúc, không ít nha hoàn, nô bộc đều đứng ở một bên nghỉ chân quan sát, khe khẽ nói nhỏ, âm thầm đoán đến tột cùng đã xảy ra đại sự gì.

Tiểu vệ của Đông Trúc đã gần trong gang tấc, Lạc Mộng Khê hơi trầm hạ mí mắt: Có trò hay để xem, không biết Đông Trúc có thể vì bảo toàn mạng sống mà nói ra chủ mưu đứng phía sau hay không.....

Ngay khi Lạc Mộng Khê đang âm thầm dự đoán, một gã thị vệ bước nhanh từ trong tiểu viện của Đông Trúc đi ra, cung kính bẩm báo:“Khởi bẩm Tướng gia, Đông Trúc đã sợ tội tự sát!”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Chữa Lợn Lành Thành Lợn Què

Edit : Hàn Băng

Beta : kun'xjh

Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, tuyết mâu híp lại, khóe miệng khẽ cong lên ý cười trào phúng: Với tính cách của Đông Trúc, không thể có chuyện sợ tội tự sát, tốc độ của Đại phu nhân thật nhanh, đi trước một bước giết người diệt khẩu, như vậy chết không đối chứng, Đại phu nhân đem tất cả mọi chuyện đổ lên người Đông Trúc, để cho ả chịu tội thay, kẻ chủ mưu đứng sau lại không hề bị chú ý, nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật..... (Băng: Ta bít ngay mà..Hừ hừ)

Khi Lạc thừa tướng lệnh cho Lôi Đình đến hình phòng gọi người, Lôi Đình đã lén sai người đi bắt Đông Trúc, mục đích chính là sợ phía sau Đông Trúc có chủ mưu, trong tình thế cấp bách sẽ giết người diệt khẩu.

Thị vệ mà Lôi Đình phái đi có khinh công cực cao, nhưng vẫn chậm một bước, bởi vậy có thể thấy được, Đại phu nhân hẳn là đã lệnh cho người theo dõi Khê Viên, nhất cử nhất động của Lạc Mộng Khê đều nằm trong lòng bàn tay của Đại phu nhân, nếu không, tốc độ của Đại phu nhân không có khả năng nhanh đến như vậy.....

Cảm giác bị người ta theo dõi làm cho Lạc Mộng Khê thực khó chịu.....

”Sợ tội tự sát, người khăng định sao?” Lạc thừa tướng sắc mặt âm trầm, lập tức lướt qua tên thị vệ bước nhanh vào trong phòng, đáy mắt thoáng hiện lệ quang.

Đông TrúC là nhất đẳng nha hoàn, có phòng riêng của mình, khi mọi người bước vào phòng, đập vào mắt là người đã tắt thở nằm trên mặt đất, thất không chảy máu đen (hai mắt, hai tai, hai mũi và miệng), xung quanh ả, bàn ghế gãy vụn nằm rải rác trên mặt đất.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông TrúC tím đen hình dạng méo mó, có thể thấy được ả trước khi chết vô cùng thống khổ, bàn ghế gãy nát khắp nơi chứng tỏ khi cự độc trong cơ thể phát tác, ả là hết sức đau đớn, liều mạng giãy dụa.

Bởi vậy, Lạc Mộng Khê càng thêm khẳng định, Đông TrúC không phải tự sát, nếu một người muốn tự sát, chắc chắn sẽ lựa chọn cách chết dễ chịu nhất, không quá tàn nhẫn với chính mình!

Lạc Mộng Khê nhìn như không chút để ý, kì thực đang tinh tế đánh giá hiện trường: Xung quanh không có gì ngoài Đông TrúC, trong phòng cực kì sạch sẽ, xem ra là có người cố ý sắp xếp lại, nhưng mà, lúc đó rất đông người chạy tới nơi này, nên khi hung thủ dọn dẹp, tâm hoảng ý loạn, chắc chắn còn lưu lại manh mối.....

Ánh mắt chạm đến cửa sổ, khóe miệng Lạc Mộng Khê khẽ nhếch lên cười hiểu rõ: Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta.....

Một đại phu đẩy đám người ra, chậm rãi đi tới cạnh người Đông TrúC, cẩn thận kiểm tra một lát: "Khởi bẩm Thừa tướng, nha hoàn này trúng độc, cùng độc mà Tam phu nhân và Tứ tiểu thư trúng là giống nhau!"

"Tướng gia, đồ ăn tẩm độc lão nô đưa đến cho Đại tiểu thư là Đông TrúC cấp, hẳn là cùng một loại độc!" Dương nhũ mẫu cẩn thận mở miệng, lặng lẽ đánh giá sắc mặt của Lạc thừa tướng.

Lạc thừa tướng không nói gì, dùng mắt ra hiệu cho Lôi Minh, Lôi Minh tâm thần lĩnh hội, đem ngân châm đã thử qua đồ ăn cho đại phu, đại phu

ting tế nghiên cứu một lát, gật đầu: ”Đúng vậy, độc trên ngân châm này cùng độc mà Đông Trúc trúng là cùng một loại!”

Lạc thừa tướng sắc mặt âm trầm, lạnh giọng phân phó: ”Người đâu, đi mời Đại phu nhân...”

”Thiếp đang ở đây, Lão gia không cần phải phái người đi đâu!” Giọng nói dịu dàng của Đại phu nhân vang lên từ ngoài cửa, mọi người tự giác nhường đường.

Đại phu nhân dáng vẻ cao quý, khí chất dịu dàng, mẫu nghi thiên hạ, nhất phái ôn nhu thiện lương hoàn toàn xứng với dáng dấp của một gia chủ mẫu, nếu Lạc Mộng Khê không cùng nàng giao thủ, nói không chừng cùng bị vẻ ngoài dịu dàng của nàng đánh lừa: ”Lão gia, Đông Trúc là nha hoàn của thiếp, là thiếp không dạy dỗ nàng tốt, làm cho Tướng phủ xuất hiện loại chuyện này, thiếp thân nguyện ý chịu phạt!”

Đông Trúc là nha hoàn của Đại phu nhân, việc hôm nay có hai khả năng, một là Đông Trúc vì trả thù Lạc thừa tướng với Lạc Mộng Khê mà tự mình hành động, hai là làm theo lời của Đại phu nhân, có thể sinh tồn ở Tướng phủ, đều là người thông minh, hai loại khả năng này dĩ nhiên đều có thể nghĩ đến.

Nhưng lúc này, Đại phu nhân ôn nhu nhàn thục, thiện lương hiểu biết, làm cho những người nguyên bản có chút hoài nghi nàng lại nhìn không được mà xóa tan nghi ngờ: Khả năng là Đông Trúc vì bị đánh một trăm đại bản mà đối với Lạc thừa tướng ghi hận trong lòng, tự ý hành động, Đại phu nhân nhàn thục như vậy, không có khả năng sai Đông Trúc đi làm chuyện tàn nhẫn như vậy.....

Nhìn bộ dạng Đại phu nhân mặc cho người xử phạt, ta không hề oán hận một câu, Lạc Mộng Khê trong lòng khinh thường cười nhạo một tiếng:

Diễn xuất tốt như vậy, sinh ra ở cổ đại thật đáng tiếc, nếu sinh ở hiện đại, chắc chắn sẽ nhận được giải Oscar giành cho người giả tạo nhất.....

”Đối với việc làm của Đông Trúc, người thật sự không cảm kích chút nào?” Giọng điệu của Lạc thừa tướng mặc dù lạnh như băng, trong lời nói với Đại phu nhân rõ ràng là không tin.

”Thiếp thân thật sự không cảm kích chút nào, mong lão gia minh xét!” Đại phu nhân nói lời khẳng định, giọng điệu kiên quyết bên trong mang theo bất đắc dĩ, làm cho người ta không đành lòng hoài nghi.

Lạc Mộng Khê ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chuyển động qua lại giữa sắc mặt âm trầm của Lạc thừa tướng, và vẻ mặt bất đắc dĩ của Đại phu nhân, đáy mắt hiện lên một tia ý cười trêu tức: Đại phu nhân tuy rằng người phái người giết Đông Trúc diệt khẩu, nhưng ta sẽ không để cho chuyện này kết thúc dễ dàng, nếu đã muốn châm lửa phía sau, không bằng ta sẽ tưới thêm chút dầu....

”Di! Các người nhìn xem đây là cái gì?” Lạc Mộng Khê cố tình kinh ngạc chỉ vào khung cửa sổ trước mặt, trên khung cửa sổ hiện ra một mảnh vải bị rách.

Lôi Minh nhanh tay lẹ mắt, sau khi Lạc Mộng Khê mở miệng, thân ảnh thon dài đã đi đến cửa sổ, xé tấm vải kia xuống cẩn thận quan sát:”Đây là loại vải trên quần áo của thị vệ, hẳn là lúc nhảy qua cửa sổ không cẩn thận bị rách áo!”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cả kinh, trong lòng mơ hồ hoài nghi: Đông Trúc có thể không phải tự sát mà là bị giết....

Lạc Mộng Khê mặc dù chưa quay đầu lại, nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh mắt phẫn nộ và cừ hận của Đại phu nhân đang bắn về phía nàng, Lạc Mộng Khê khẽ xoay người, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên

nồng đậm khiêu khích nhìn Đại phu nhân, giống như đang nói: Có bản lĩnh, người tự giải quyết chuyện này đi!

Nhìn gương mặt lạnh lùng, nghiêm túc của Lôi Đình đang quan sát xung quanh, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia trêu tức: Mạnh mỗi ta đã vạch ra rồi, kế tiếp liền xem các người, nếu Lạc thừa tướng tìm được chứng cứ phạm tội của Đại phu nhân, không biết Đại phu nhân có thể sử dụng thế lực ngầm của mình....

Nếu như Đại phu nhân sử dụng thế lực ngầm của mình để giao thủ với thế lực của Lạc thừa tướng, không biết trong hai người bọn họ ai sẽ thắng, cảnh hai lão già này giao thủ, thật là....Khiến người ta mong đợi a!

Lôi Minh quan sát tỉ mỉ khắp phòng, đáy mắt lạnh như băng càng nhưng càng sâu, trong lòng càng khẳng định: Đông Trúc trúng độc mà chết, độc này không phải ả tự ăn vào mà là bị người khác cưỡng ép....

Ở trong phòng chậm rãi bước một vòng, Lôi Minh đối với cái chết của Đông Trúc xác thực đã hiểu biết, đang muốn đem tình hình thực tế báo cho Lạc thừa tướng biết, bất thành lình một hồi bước chân rất nhỏ nhưng dồn dập kéo đến từ xa....

Lạc Mộng Khê đang chuẩn bị xem kịch vui thì nghe thấy tiếng bước chân đang đến, trong lòng cả kinh, tuyệt mâu híp lại: Tiếng bước chân này rất quen thuộc, không phải là thị vệ của Tướng phủ, mà là thị vệ mà Đại phu nhân âm thầm bồi dưỡng.

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân, thấy tên thị vệ Ngô Phi kia không có ở bên người Đại phu nhân mới nhất thời hiểu rõ:

Trước khi đến Đại phu nhân hẳn là đã bàn bạc với Ngô Phi, bọn họ chuẩn bị phương án, nếu việc Đông Trúc bị giết không bị phát hiện, Đại phu nhân đương nhiên không cần sử dụng đến thế lực ngầm kia, nhưng nếu

bị Lạc thừa tướng phát hiện ra manh mối, muốn trị tội nàng, nàng sẽ không khoan tay chịu trói, mà lựa chọn liều chết đánh một trận.....

Lạc Mộng Khê lặng lẽ quan sát Lạc thừa tướng, chỉ thấy sắc mặt hắc ám trầm, đáy mắt chợt lóe lệ quang, lập tức khôi phục bình thường. Lôi Đình, Lôi Minh ánh mắt lạnh như băng cũng hơi lóe lên. Xem ra Lạc thừa tướng, Lôi Đình cùng Lôi Minh đều nghe được tiếng bước chân.....

Tiếng bước chân rất nhẹ, người thường không nghe thấy được, nhưng Lạc thừa tướng, Đại phu nhân, Lôi Minh, Lôi Đình cũng không phải người thường, tiếng bước chân dồn dập ở bên ngoài nhanh chóng biến mất, nói vậy những thị vệ này đang ẩn núp, chuẩn bị thù thời mà hành động.

Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống: Thật là không muốn trồng cây lớn, ta chỉ muốn nhân cơ hội này mà chèn ép Đại phu nhân một chút, không nghĩ tới nàng lại âm thầm xuất ra thế lực.

Thế lực ngầm của Đại phu nhân đã bao vây xung quanh, Lạc thừa tướng tuy rằng đứng đầu một nhà, nhưng lúc này chưa hề phòng bị, không biết hồ ly giáo hoạt như Lạc thừa tướng sẽ ứng phó cục diện trước mắt như thế nào.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tức Giận Tận Trời

Edit : kun'xjh

Lôi Minh đi tới bên người Lạc thừa tướng nhẹ giọng thì thầm, Lạc thừa tướng ngưng thần lắng nghe, khẽ cau mày, mâu quang lạnh như băng càng ngưng càng sâu!

Trong khoảnh khắc, Lôi Minh kể rõ toàn bộ sự tình rồi lui sang một bên, Lạc thừa tướng mâu quang vẫn như trước một mảnh lạnh như băng: "Bích Lạc, việc của Đông Trúc người cũng phạm tội thất trách, phải phạt như thế nào trong lòng người đã rõ, nhưng mà, việc này cũng không phải trọng yếu, quan trọng là, Hương Hương và Thái Vân đã trúng độc, nguy hiểm cận kề, nếu hai người họ chết, tội của người sẽ càng nặng hơn...."

Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài: Lạc thừa tướng nói như vậy có nghĩa là không tiếp tục truy cứu kẻ chủ mưu đứng sau nữa, ta còn nghĩ sẽ có một trận ác chiến cơ đấy.

Nhưng cũng khó trách, bên ngoài căn phòng này toàn là người của Đại phu nhân, Lạc thừa tướng chỉ mang theo bên người vài tên thị vệ, nếu hai người bọn họ xảy ra xung đột, khả năng Lạc thừa tướng giành phần thắng là không lớn.

Chính là nói, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, rừng xanh còn đó sợ gì không có củi đun, người giáo hoạt như Lạc thừa tướng đương nhiên hiểu rõ bảo toàn sinh mệnh là quan trọng hơn.

Đại phu nhân hiển nhiên cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Lạc thừa tướng, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đối với Lạc thừa tướng hơi

cúi người: "Lão gia không cần lo lắng, thiếp có biết một vị thần y, có khả năng giải bách độc, nếu hấn ra mặt, Tam muội và Thái Vân nhất định sẽ không có việc gì!"

"Được vậy thì tốt!" Lạc thừa tướng giọng điệu vẫn lạnh như băng không có chút độ ấm: "Nếu thần y kia có thể chữa trị cho Hương Hương và Thái Vân, tội thất trách của người có thể miễn đi!" Vân Bích Lạc không ngờ người lại không coi bốn tướng ra cái gì, lén lút đào tạo thế lực lợi hại như vậy, bốn tướng thật đúng là đánh giá thấp người.

"Đa tạ lão gia khai ân!" Đại phu nhân khách khí trả lời. Đáy mắt trầm hạ hiện ra một tia ý cười âm lãnh.

Tam phu nhân và Lạc Thái Vân bị trúng cự độc, chỉ có người hạ độc mới có giải dược, nói cách khác, chỉ có người hạ độc mới có thể giải độc, Lạc thừa tướng khôn khéo như vậy, đương nhiên cũng biết, mới để cho Đại phu nhân phụ trách việc giải độc cho Tam phu nhân và Lạc Thái Vân.

"Không nên đứng mãi ở đây, phái người đi mời thần y đi, Hương Hương và Thái Vân sợ là không còn chống cự được lâu!"

Lạc thừa tướng dù sao cũng là đứng đầu một nhà, tâm cao khí ngạo, đều là hấn uy hiếp người khác, thế nhưng hiện tại lại bị người khác uy hiếp, trong lòng tất nhiên là tức giận khó nhịn, nhưng lại không thể phát cáu, chỉ có thể tức giận trong giọng nói.

"Vâng, lão gia!" Đại phu nhân không hề phản bác lại, khẽ trả lời một tiếng, xoay người chậm rãi đi ra ngoài.

"Không có việc gì, đều tản đi!" Đại phu nhân đi rồi, mọi người lần lượt rời đi, cỗ thế lực tiềm tàng cũng lặng lẽ di tản.....

"Người đâu, đem thi thể Đông Trúc ném vào bãi tha ma, kéo Dương nhũ mẫu ra ngoài, lẳng trì xử tử!" Sau khi đi được một đoạn, Lạc thừa tướng lại

dừng cước bộ, lạnh giọng hạ lệnh cho mấy tên thị vệ ở phía sau.

Lạc thừa tướng ở trong lòng tức giận tận trời, Đông Trúc, Dương nhũ mẫu là người của Đại phu nhân, Lạc thừa tướng không động vào Đại phu nhân, vừa vặn lấy hai người bọn họ để trút giận.

“Thừa tướng, tha mạng, tha mạng a!” tiếng kêu thảm thiết như bị chọc tiết của Dương nhũ mẫu vang lên ngoài cửa, bọn thị vệ làm lơ, kéo Dương nhũ mẫu, bước nhanh ra ngoài.....

Lạc Mộng Khê chậm rãi đi trên hành lang tướng phủ, mâu quang hơi trầm xuống: Tướng phủ dù sao cũng là địa phương của Lạc thừa tướng, Đại phu nhân và Lạc thừa tướng đã âm ỉ, nếu nàng còn tiếp tục đứng ở nơi này, khẳng định sẽ không có chuyện gì tốt lành.

Nhưng nhìn bộ dạng Đại phu nhân vừa rồi, cũng không có ý định rời khỏi Tướng phủ, chẳng lẽ kế hoạch của nàng, nhất định phải ở Tướng phủ mới có thể hoàn thành.

Nếu thật sự là như vậy, thông minh như Đại phu nhân, khẳng định sẽ âm thầm thỏa hiệp với Lạc thừa tướng, hai người không can thiệp chuyện của nhau, xem ra, việc đối phó với Đại phu nhân, ta phải tự mình ra tay.....

“Suy nghĩ cái gì mà lại xuất thần như vậy?” Giọng nói quen thuộc kéo Lạc Mộng Khê từ trên chín tầng mây xuống, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Lăng Khinh Trần quần áo màu xanh, tuần mỹ bất phàm đang từ phía sau chậm rãi đi tới hướng nàng, mâu quang hiện lên một tia nghi hoặc.

“Không có gì, nghĩ lại một số chuyện mà thôi!” Lạc Mộng Khê khẽ trả lời băng quơ, cũng rất nhanh đổi đề tài: “Lăng công tử như thế nào lại rảnh rỗi ở đây?”

“Tại hạ không có việc gì làm, đi dạo xung quanh một chút!” Lăng Khinh Trần giọng điệu mềm nhẹ: “Không biết Đại tiểu thư có thể làm người dẫn đường cho tại hạ, đi dạo Tướng phủ một chút?”

Nói xong, Lăng Khinh Trần dời ánh mắt qua một bên, nhìn như không chút để ý, kì thực là đang im lặng ngưng thần chờ câu trả lời của Lạc Mộng Khê: Đây là lần đầu tiên hãn mời người khác.....

Lạc Mộng Khê trong lòng hừ nhẹ một tiếng: Chỉ cần người vậy tay, Lạc Tử Hàm kia sẽ tràn đầy vui sướng trong lòng, một tắc cũng không rời mà đi theo bên cạnh người làm dẫn đường cho người, ta còn có rất nhiều việc phải giải quyết, thật sự là không rảnh đối phó với người!

Lạc Mộng Khê khẽ cười, đang muốn tùy tiện tìm lý do để cự tuyệt Lăng Khinh Trần, thì tiếng gọi gấp gáp của Băng Lam truyền đến: “Tiểu thư, Thừa tướng bố trí thị vệ ở Khê viên, thỉnh người lập tức trở về để chọn lựa!”

“Thật ngại, Lăng công tử, xem ra hôm nay ta không thể làm dẫn đường cho người!” Lạc Mộng Khê đang lo tìm không được lý do thích hợp, không nghĩ tới nhanh như vậy ông trời đã đưa đến một cái, trong lòng vui sướng, lại cố tình ra vẻ bất đắc dĩ.

Lăng Khinh Trần bình thường đều là cao cao tại thượng, chỉ có hãn cự tuyệt lời mời của người khác, người khác làm sao có thể cự tuyệt lời mời của hãn, nhưng bây giờ lại bị Lạc Mộng Khê cự tuyệt, Lăng Khinh Trần trong lòng khó nhịn tức giận, nhưng phải cố nén lại không biểu hiện ra ngoài: “Vậy..... Đại tiểu thư không mời tại hạ đến Khê viên chơi sao?”

“Tối hôm qua Khê viên bị bọn thị vệ lục soát đến loạn thất bát tao, hiện giờ chưa sửa xong, bên trong vô cùng hỗn loạn, không thể đãi khách, chờ sau khi Khê viên khôi phục nguyên dạng, Mộng Khê sẽ mời Lăng công tử

đến đầu tiên!” Chuyện tương lai, sau này sẽ nói sau, trước phải bước qua cửa này đã.

Lăng Khinh Trần sắc mặt xanh mét, lại chưa trả lời.

“Lăng công tử, Mộng Khê đi trước một bước, xin người cứ tự nhiên!” Lạc Mộng Khê cáo từ bước nhanh rời đi, sau khi đi một khoảng khá xa, Lạc Mộng Khê có thể cảm giác ánh mắt sắc bén, tức giận của Lăng Khinh Trần đang phóng tới nàng: Những người tâm cao khí ngạo đều là hỉ nộ vô thường, người như thế, vẫn không nên tiếp xúc thì hơn.....

“Lăng công tử, thật khéo, người lại ở nơi này.” Thân ảnh duyên dáng của Lạc Mộng Khê vừa biến mất không thấy, tiếng gọi mềm nhẹ của Lạc Tử Hàm lại vang lên phía sau, Lăng Khinh Trần đứng bất động, cũng không trả lời, đáy mắt sắc bén hiện lên một tia chán ghét.

“Lăng công tử lần đầu đến Tướng phủ, khẳng định đối với nơi này không quen lắm, không bằng để Tử Hàm làm dẫn đường, dẫn Lăng công tử đi dạo Tướng phủ một lát được không?” Lạc Tử Hàm tao nhã, tiêu sái đi tới bên người Lăng Khinh Trần, nhẹ giọng đề nghị, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy ý cười ngượng ngùng.

“Tại hạ rất mệt, nên trở về phòng nghỉ ngơi trước, Lạc cô nương thỉnh tự nhiên!” Nói xong, Lăng Khinh Trần sắc mặt lạnh như băng xoay người rời đi, không lâu sau, thân ảnh thon dài đã biến mất trên hành lang nhỏ.

Lạc Tử Hàm là do chính thất của Tướng phủ sinh ra, từ nhỏ nhận hết ngàn vạn sủng ái và chú ý, chưa bao giờ bị người khác coi thường.

Nhìn hướng Lăng Khinh Trần biến mất, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lạc Tử Hàm bởi vì phần nộ mà vận vẹo nghiêm trọng, nghiêng răng nghiêng lợi rống ra một câu: “Lăng Khinh Trần!” Hắn lại hờ hững với một người ôn nhu nhàn thực, thông minh tuyệt sắc như ta, tức chết ta, thật sự là tức chết ta !

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Cái Gọi Là Chân Tướng

Edit : kun'xjh

Sau khi Lạc Mộng Khê từ biệt Lăng Khinh Trần, mang theo Băng Lam nhớn nhोर đi về Khê viên, Lạc Thừa tướng vì Khê viên, Hương viên mà bố trí thị vệ là ngoài dự kiến của Lạc Mộng Khê, trong lòng âm thầm buồn bực: Lạc Thừa tướng như thế nào lại đột nhiên có lòng tốt như vậy? Hay là hẳn có mục đích khác.....

“Nghe gì chưa? Đêm qua Lạc vương Nam Cung Quyết ở Hồng Xuân lâu suốt đêm sủng hạnh mười yên hoa nữ tử.....” Giọng nữ giòn tan truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê đang đi đột nhiên dừng bước, hơi trầm hạ mí mắt, yên lặng nghe bên cạnh nói chuyện.

“Chuyện này đã sớm truyền khắp kinh thành, ta sao lại không biết..... Nhưng mà, đồn rằng Lạc vương gia không gần nữ sắc a.....” Một giọng nữ khác nghi hoặc bên trong mang theo kinh ngạc nói:“Người nói lời đồn là thật, hay là việc tối hôm qua mới là thật?”

“Ta cảm thấy, việc tối hôm qua là thật !” Giọng nữ giòn tan lại vang lên:“Việc Lạc vương gia không gần nữ sắc chỉ là đồn đãi, lại không có ai tận mắt gặp qua, nhưng việc tối hôm qua lại có rất nhiều thị vệ nhìn thấy.....”

“Cũng đúng! Mắt thấy thì là thật rồi.....”

Hai tiểu nha hoàn tay bưng mâm hoa quả, vừa đi vừa tám chuyện, trong lúc đó Lạc Mộng Khê cách các nàng một khoảng hoa viên, cho nên, hai tiểu nha hoàn kia vẫn chưa nhìn thấy Lạc Mộng Khê và Băng Lam.

Hai nha hoàn kia càng đi càng xa, cho đến khi biến mất không thấy, Lạc Mộng Khê đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ,mâu quang hơi lóe, trong lòng âm thầm nghi hoặc:“Nam Cung Quyết rốt cuộc không gần nữ sắc sao?”

Tuy rằng giọng nói của Lạc Mộng Khê rất nhỏ cũng rất nhẹ, nhưng vẫn bị Băng Lam nghe được:“Kỳ thật, việc Lạc vương gia không gần nữ sắc không chỉ là đồn đãi, còn có người tận mắt nhìn thấy!”

Lạc Mộng Khê xoay người nhìn Băng Lam, mắt lộ ra nghi hoặc:“Là sao?”

“Thiếu Lâm tự nằm ở nơi giao giới giữa các quốc gia, cũng không thuộc một quốc gia nào, nghe nói ở nơi đó thần thánh rất linh. Cho nên quan lại, quý nhân của các quốc gia cũng không ngại xa vạn dặm mà đến dâng hương.....”

Đối với Thiếu Lâm tự thần bí, cao minh Băng Lam nói thao thao bất tuyệt, Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài:“Nói vào trọng điểm!”

“Thật ngại, tiểu thư, nô tỳ lại nói nhảm!” Băng Lam ngượng ngùng cười cười, bắt đầu nói vào chủ đề:“Trong lúc Lạc vương gia ở Thiếu Lâm tự tu thân dưỡng tính, côn chúa Hạ Hầu Yên Nhiên của Tây Lương quốc từng đến Thiếu Lâm tự dâng hương, đối với Lạc vương gia vừa gặp đã thăm thương trộm nhớ, vài lần cầu kiến Lạc vương gia, đều bị yêu cầu giống như những nữ tử khác, phải đứng cách xa một thước nói chuyện với Lạc vương gia!”

“Hạ Hầu Yên Nhiên là đại mỹ nhân của Tây Lương quốc, cảm thấy mình không giống người thường, và cũng chỉ có mình mới có thể xứng đôi với Lạc vương gia, vì muốn Lạc vương gia thú nàng làm phi, Hạ Hầu Yên Nhiên liền thiết kế toàn bộ thị vệ bên người Lạc vương gia, bản thân lặng lẽ ẩn vào phòng của Lạc vương gia, muốn hiến thân cho hắn.....”

“Cuối cùng, thân thể của Hạ Hầu Yên Nhiên không hiển thành!” Nếu không, Nam Cung Quyết tuyệt không một mình trở về Thanh Tiêu quốc.

“Đúng vậy!” Bằng Lam mắt lộ ra tia nhiều chuyện: “Nói đến cũng khéo, lúc ấy Lạc vương gia vừa mới phát bệnh, thân thể mười phần suy yếu, căn bản không có chút khí lực, nhưng mà khi Hạ Hầu Yên Nhiên đem quần áo trên người mình cởi ra đến một nửa, sắp lộ ra cánh tay, vai, thì bị Lạc vương gia dụng chưởng phong hất ra khỏi sương phòng.....”

“Lúc ấy trong Thiếu Lâm tự người đến người đi, Hạ Hầu Yên Nhiên bị hất từ sương phòng rơi xuống trước mặt nhóm khách hành hương, quần áo, búi tóc hỗn độn không chịu nổi, bộ dạng kia muốn bao nhiêu chật vật liền có bấy nhiêu.....”

Thiếu Lâm tự chính là nơi phật môn thanh tịnh, giới huân, kiêng rượu, giới sắc, giới sân, giới si, giới tham, Hạ Hầu Yên Nhiên thế nhưng lại muốn ở trong Thiếu Lâm mà tự hiến thân cho Nam Cung Quyết, xứng đáng bị đánh như vậy.....

“Nói như thế, chuyện Nam Cung Quyết không gần nữ sắc là đúng như lời đồn!” Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống: “Tối hôm qua lúc Diệp Bắc Đường đẩy cửa đi vào, từng nói ‘Một tin tốt, một tin xấu, người muốn nghe tin nào trước?’

Xem ra, Nam Cung Quyết là không gần nữ sắc thật, hẳn xuất hiện ở Hồng Xuân lâu là vì chờ tin, ngấm lại đúng là, thế nhân đều biết Nam Cung Quyết không gần nữ sắc, đương nhiên sẽ không ai nghĩ hẳn sẽ đem thanh lâu phát triển thành thế lực của mình.

Nhưng tối hôm qua bởi vì ta, mà thế lực ngấm của Nam Cung Quyết bị bại lộ, kỳ thật, sau khi đám thị vệ đến Hồng Xuân lâu điều tra, Nam Cung Quyết rõ ràng có thể rời đi, nhưng hẳn vì sao không đi chứ? Chẳng lẽ là vì cứu ta?

Không thể phủ nhận, nếu lúc ấy Nam Cung Quyết đi thật, Lạc Mộng Khê có lẽ sẽ không bị bắt, nhưng khả năng bị thương lại rất lớn: Ta chạy trốn tới Hồng Xuân lâu, cũng không giúp được gì cho Nam Cung Quyết, ngược lại còn gây cho hắn không ít phiền toái, hiện nay khắp nơi trong kinh thành đều đồn rằng Nam Cung Quyết sung hạnh yên hoa nữ tử, lời đồn này hẳn là do Đại phu nhân sai người truyền ra

Số lần ta cùng với Nam Cung Quyết gặp mặt chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, lại vào giữa đêm. tối hôm qua liên tiếp hiều lần hắn hai lần, lại có lẽ không chỉ hai lần. Hắn giống loại tính kế người khác, dựa theo lẽ thường mà nói, hắn là chỉ suy nghĩ cho mình, đối với chuyện không có lợi cho mình tuyệt không làm, nhưng vì sao tư duy của Nam Cung Quyết và người khác không giống nhau.....

“Da thịt nữ tử không thể lộ ra ngoài, nếu Hạ Hầu Yên Nhiên để cho Lạc vương gia thấy được cánh tay, bả vai của nàng, Lạc vương gia thế nào cũng phải thú nàng, nhưng Lạc vương gia so với nàng thông minh hơn, lúc cánh tay, bả vai của nàng chưa lộ ra đã hất nàng ra khỏi sương phòng.....”

Băng Lam pha trò trong giọng nói mang theo nồng đậm vui sướng khi người khác gặp họa, lập tức lại chuyển hóa thành nồng đậm mất mát:“Lạc vương gia không gần nữ sắc, thật làm tan vỡ tâm hồn thiếu nữ a.....”

Người cổ đại cũng thật cổ hủ, nam tử chỉ nhìn mỗi da thịt cánh tay, bả vai bị lộ ra ngoài của nữ tử sẽ thú phải nàng.....

Lạc Mộng Khê lắc đầu, đang muốn mở miệng khuyên giải Băng Lam, thì một giọng nam âm ngoan quen thuộc truyền vào trong tai:“Sai người tìm người tìm được rồi sao?” Giọng nói quen thuộc này là của Lạc Tử Quận, Lạc Mộng Khê và Băng Lam đứng ở sau khóm hoa cao lớn, Lạc Tử Quận dĩ nhiên không thấy được các nàng.

Một tên nam tử trẻ tuổi lấm la lấm lét đi theo phía sau Lạc Tử Quận, khẩn trương quan sát mọi nơi một lượt, xác nhận chung quanh không có người mới khẽ thở dài: “Lạc công tử, Lí Thụy là ta tuyển chọn trong ngàn người ra, tuyệt đối giết người không thấy máu, hắn vừa chết, trong thời gian ngắn, ta thật tìm không ra người thích hợp để thay thế.....”

Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, tuyết mâu híp lại: Chẳng lẽ chủ mưu phía sau Lí Thụy là Lạc Tử Quận.....

“Bản công tử không quan tâm nhiều như vậy!” Lạc Tử Quận tức giận đánh gãy lời nói của tên nam tử kia: “Trong vòng ba ngày, người phải mang đầu Lạc Mộng Khê đến đây, nếu không, người hắn là biết hậu quả sẽ như thế nào, bản công tử tuyệt đối sẽ không để nàng còn sống mà tham gia Cúc Hoa yến!”

Thì ra người giết dây Lí Thụy ám sát ta thật sự là Lạc Tử Quận. Lạc Mộng Khê hơi trầm hạ mí mắt, trong lòng cân nhắc theo như lời Lạc Tử Quận nói ‘Không cho nàng còn sống tham gia Cúc Hoa yến’.

Chẳng lẽ Lạc Tử Quận phái người giết ta không chỉ để hả giận, mà vì ngăn cản ta tham gia Cúc Hoa yến! Lạc Mộng Khê đột nhiên nâng mí mắt lên, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ngưng trọng: Đại phu nhân sai Tử di thái dẫn người đến tìm ta gây phiền toái, cũng là vì muốn ngăn cản ta tham gia Cúc Hoa yến.

Đại phu nhân và Lạc Tử Quận vì sao phải làm như vậy?

Chẳng lẽ ở Cúc Hoa yến sẽ phát sinh chuyện có lợi đối với ta, nhưng đối với bọn họ mà nói cũng là việc trăm hại không một lợi?

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Lời Đồn Đại

Edit : kun'xjh

Cúc Hoa yến chưa đến, việc này tạm thời không có đáp án, nhưng mà, Đại phu nhân, Lạc Tử Hàm, Lạc Tử Quận thật không hổ là mẫu tử, đều tự điều động thể lực ngầm của mình để đối phó với một người là Lạc Mộng Khê nàng.

Ánh mắt chuyển hướng nhìn thấy đáy mắt lộ vẻ ngoan độc của Lạc Tử Quận, ánh mắt Lạc Mộng Khê trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia quang mang quỷ dị: Có qua cũng phải có lại, người đã chuẩn bị phần đại lễ lớn là tặng thích khách cho ta, ta cũng phải đáp lễ mới được!

Tiếng động khác thường phát ra từ trong miệng Lạc Mộng Khê, ngay sau đó, trong bụi cỏ truyền đến một hồi tiếng “Xào xạc”, giống như có con gì đó ở trong bụi cỏ di chuyển rất nhanh.

“Bản công tử sẽ cho người khoảng thời gian là ba ngày, nếu trong vòng ba ngày người không lấy được đầu của Lạc Mộng Khê.....”

“Tê!” Lạc Tử Quận còn chưa nói xong, một con đại xà màu xanh từ trong bụi cỏ phóng ra, giương nanh há mồm bổ về phía Lạc Tử Quận.....

“A!” Tên nam tử đứng đối diện với Lạc Tử Quận là người đầu tiên nhìn thấy đại xà phóng về phía bọn họ, mâu quang khó xử trong nháy mắt biến thành hoảng sợ, hú lên một tiếng quái dị, co cẳng bỏ chạy.

Một cổ âm lãnh đánh úp từ phía sau, Lạc Tử Quận trong lòng biết không ổn, đưa tay giữ chặt tên nam tử đang muốn trốn chạy rồi quay lại nghênh

tiếp cổ âm lãnh kia.....

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết, tê tâm liệt phế xuyên thấu tầng mây, vang tận mây xanh, vai trái của tên nam tử kia bị đại xà cắn trúng, trong nháy mắt quần áo nhuộm đầy máu tươi.....

Ngay lúc đại xà ra sức cắn tên nam tử kia, thì mâu quang của Lạc Tử Quận phát lạnh, chủy thủ trong tay nhanh như chớp định cắm vào cổ đại xà.....

Thân thể khổng lồ của đại xà lại vô cùng linh hoạt, khi Lạc Tử Quận cầm chủy thủ đâm tới, đại xà dựng thẳng thân tránh thoát công kích của Lạc Tử Quận, phun ra một đường hồng tín tử, há mồm tấp tới cổ Lạc Tử Quận.....

Lạc Tử Quận thấy chuyện không ổn, thấy tên nam tử đã muốn nửa chết nửa sống kia vào đại xà, bản thân thì chạy nhanh về phía trước, vừa chạy vừa hô to:“Người đâu..... Cứu mạng.....”

Đại xà linh hoạt tránh khỏi chưởng ngại vật mà Lạc Tử Quận ném tới, thân thể khổng lồ rất nhanh bỏ đuổi theo lạc Tử Quận.

Nói về tốc độ, Lạc Tử Quận sao có thể là đối thủ của đại xà, chỉ trong giây lát, Lạc Tử Quận đã bị đại xà đuổi kịp, thân thể cao lớn của đại xà vòng một vòng gắt gao quấn trên thân thể gầy gò của Lạc Tử Quận, chỉ để lại phần đầu là không quấn, tiếng khẩn cầu kêu cứu của Lạc Tử Quận đương nhiên là hết sức suy yếu:“Cứu mạng..... Mau tới cứu ta.....”

Nhìn bọn thị vệ, gia đình cầm trường kiếm, côn bổng trong tay, sắc mặt ngưng trọng, lo lắng rất nhanh chạy tới bên này, đại xà không chút hoang mang, ngẩng cao đầu, khiêu khích phun ra hồng tín tử, khi bọn thị vệ sắp đến trước mặt thì há mồm cắn vào vai Lạc Tử Quận.....

Cự độc trong miệng đại xà thông qua miệng vết thương rất nhanh đi vào trong cơ thể Lạc Tử Quận, tiếng cầu cứu của Lạc Tử Quận nhất thời im bật,

đầu lệch sang một bên, ngất đi.....

Không biết là bị độc làm cho hôn mê, hay là bị dọa ngất.....

“Tam thiếu gia!” Bọn thị vệ, gia đình kinh hô một tiếng, khua vũ khí trong tay bổ về phía đại xà, ngay lúc binh khí trong tay bọn họ sắp chém tới đại xà, thân thể đại xà buông lỏng, rất nhanh trốn vào bụi cỏ, nháy mắt đã biến mất không thấy.....

“Tam thiếu gia, Tam thiếu gia.....” Đại xà đi rồi, Lạc Tử Quận đang hôn mê mất đi chỗ tựa:“Phịch” Một tiếng té ngã trên đất, hai mắt nhắm nghiền, môi tím ngắt, sắc mặt xanh đen, không biết là chết hay sống.

Một gã thoát nhìn như là người cầm đầu đám thị vệ, đỡ lưng Lạc Tử Quận rất nhanh chạy về phía trước, ngay cả đang chạy cũng không quên gấp giọng phân phó:“Nhanh, nhanh đi mời đại phu.....”

Thân ảnh mọi người càng chạy càng xa, thẳng đến khi biến mất không thấy, Băng Lam trong lòng nghi hoặc:“Kỳ quái, đại xà kia tại sao lại đuổi theo cắn Tam thiếu gia?”

“Bởi vì hắn rất ngoan độc, rất xấu xa, hẳn là loài động vật thông minh, ghét nhất những người như hắn!” Lạc Mộng Khê thuận miệng nói ra lý do: Độc của đại xà kia là cự độc, Lạc Tử Quận bị cắn một phát, không chết cũng tàn phế, ta xem người về sau còn làm xằng làm bậy bằng cách nào.....

“Đúng rồi tiểu thư, vừa rồi Tam thiếu gia nói muốn tìm người giết người!” Băng Lam phản ứng lại, trong mắt hoảng sợ:“Chúng ta đem chuyện này nói cho Thừa tướng đi!”

“Không cần, Tam thiếu gia đã bị trọng thương, không thể tìm người giết ta!” Lạc Tử Quận bị đại xà cắn, thân trúng cự độc, nếu ta nói cho Lạc Thừa tướng biết, chẳng phải là tự chui đầu vô lưới sao!

“Ta mệt rồi, hồi Khê viên đi!” Lạc Mộng Khê thản nhiên ra lệnh một tiếng, chậm rãi đi về Khê viên: Buổi tối ta còn có chuyện quan trọng phải làm, đi về trước nghỉ ngơi một chút, an dưỡng tinh thần!

Vừa mới đi được hai bước, Lạc Mộng Khê đột nhiên nghĩ tới cái gì, bất thành linh dừng bước, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ý cười trêu tức: “Băng Lam, người lại giúp ta làm một việc!”

Trong thư phòng của Lạc vương phủ, Nam Cung Quyết quần áo màu trắng, tuần mỹ bất phàm đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ngoài cửa sổ non xanh nước biếc, cảnh sắc mê người, nhưng suy nghĩ của Nam Cung Quyết lại không biết bay tới nơi nào, đáy mắt thâm thúy càng ngưng càng sâu.

Chốc lát, Nam Cung Quyết thu hồi suy nghĩ, chậm rãi đi đến bàn, ở giữa bàn đặt một cây trâm gài tóc màu tím trong suốt, sáng long lanh, trâm gài này chính là của Lạc Mộng Khê làm rơi tối hôm qua.

Tầm mắt chạm đến cây trâm gài tóc màu tím, ánh mắt Nam Cung Quyết hơi lóe: Tối hôm sau khi hắn nghe tin tức xong, lúc mặc quần áo chuẩn bị trở về, thì phát hiện cây trâm gài tóc này ở trên giường, là Lạc Mộng Khê không cẩn thận làm rơi.....

Tuy rằng lúc ấy tình huống khẩn cấp, nhưng Nam Cung Quyết nhớ rất rõ, lúc hắn tháo trên tóc Lạc Mộng Khê xuống, trâm gài tóc này là có một đôi

“..... Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết.....” Bắc Đường Diệp cất tiếng gọi cắt ngang trầm tư của Nam Cung Quyết, không kịp nghĩ gì khác, Nam Cung Quyết gần như theo bản năng, đưa tay cầm lấy trâm gài tóc trên bàn bỏ vào trong ngực.

Sau đó, cửa phòng bị một lực lớn đẩy ra, Bắc Đường Diệp vẻ mặt đầy mặt lo lắng chậm rãi đi vào: “Nam Cung Quyết, sáng sớm hôm nay, khắp

phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành đều truyền: Người tối hôm qua ở Hồng Xuân lâu suốt đêm sung sướng hưởng niềm vui....”

Nam Cung Quyết nghe xong không có phản ứng gì, tao nhã ngồi vào ghế sau bàn, đáy mắt thâm thúy cũng là càng ngưng càng sâu: “Điều tra rõ tối hôm qua xảy ra chuyện gì chưa?”

“Điều tra rõ!” Bắc Đường Diệp lập tức đi đến bàn tròn, tự rót cho mình một chén trà: “Tối hôm qua phủ Thừa tướng truy bắt thích khách, nên đến Hồng Xuân lâu điều tra, là thị vệ của Tướng phủ!”

“Nói như vậy, Lạc Mộng Khê là bị thị vệ của phủ mình đuổi theo truy bắt.....” Nam Cung Quyết đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia ý cười bất đắc dĩ.

“Cũng không phải là tất cả!” Bắc Đường Diệp buông chén trà trong tay, đáy mắt bất cần đời lóe tia ngưng trọng hiểm thấy: “Việc tối hôm qua, hẳn là có điều kỳ lạ khác!”

Tiếp theo, Bắc Đường Diệp đem hết thái độ tình phát sinh từ tối hôm qua cho tới hôm nay của Tướng phủ, đầu đuôi gốc ngọn nói cho Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết không có trả lời, chính là đáy mắt thâm thúy, thần sắc hơi có chút biến đổi.

“Nói như vậy, Ba mẫu tử phu nhân Thừa tướng đều muốn sát hại Lạc Mộng Khê.” Nam Cung Quyết mâu quang thâm thúy hơi trầm xuống: Bọn họ vì sao phải làm như vậy, Lạc Mộng Khê cùng bọn họ đến tận cùng là có thâm cừu đại hận gì?

“Đúng rồi, ngay khi ta trở về, kinh thành lại có một lời đồn khác, nói Cảnh vương gia vì muốn đoạt ngôi vị hoàng đế, liên hợp với người của Tướng phủ tung ra lời đồn, để hủy hoại danh dự của Lạc vương gia người, Nam Cung Quyết tối hôm qua xuất hiện ở Hồng Xuân lâu là do thị vệ Tướng phủ giả trang !”

Bắc Đường Diệp lộ ra tia nghi hoặc và khó hiểu:”Nam Cung Quyết, người nói là người phương nào truyền ra lời đồn này.”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Phản Ta Một Quân

Edit : kun'xjh

Nam Cung Quyết đứng lên, chậm rãi bước về phía cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm nhìn ra cảnh đẹp bên ngoài, suy nghĩ mông lung: “Lấy tình huống trước mắt của chúng ta mà nói, Thừa tướng phu nhân ở Tướng phủ có thể lực ngầm của mình, tối hôm qua truy bắt Lạc Mộ Dung Khê không phải là thị vệ Tướng phủ thật sự, mà là thế lực ngầm của Thừa tướng phu nhân.”

“Một nam tử xuất hiện ở thanh lâu có hai loại khả năng, đầu tiên là để tiêu khiển, còn lại chính là âm thầm thăm dò sự tình, việc bốn vương không gần nữ sắc sớm đã truyền khắp các quốc gia, người thông minh như Thừa tướng phu nhân, đương nhiên sẽ hoài nghi bốn vương xuất hiện ở thanh lâu là vì thăm dò sự tình.”

“Nhưng mà, tối hôm qua bọn thị vệ ở Hồng Xuân lâu nhìn thấy Nam Cung Quyết đang ôm ấp mỹ nhân, cho nên, Thừa tướng phu nhân sẽ sinh ra hoài nghi đối với thân phận của tên Lạc vương gia kia.....”

“Vì thế, Thừa tướng phu nhân liền sai người truyền ra tin đồn người ở Hồng Xuân lâu suốt đêm sung hạnh mười yên hoa nữ tử!” Nam Cung Quyết nói tới đây, Bắc Đường Diệp cũng đại khái hiểu được đầu đuôi câu chuyện: “Thừa tướng phu nhân cho rằng, nếu tối hôm qua Nam Cung Quyết là thật thì chính Nam Cung Quyết sẽ ra mặt để cải chính tin đồn, bởi vì người không có sung hạnh mười yên hoa nữ tử, nhưng như vậy, nàng liền bắt được nhược điểm của người, bước kế tiếp sẽ lợi dụng điểm này uy hiếp người làm bất cứ chuyện gì cho nàng.”

“Nếu Lạc vương kia là giả, hẳn đã hủy hoại danh dự của Nam Cung Quyết người, người sẽ sai người điều tra mọi chuyện, như vậy, Đại phu nhân không cần tốn nhiều sức liền có thể bắt được thích khách Tướng phủ đêm đó!”

“Thông minh, Thừa tướng phu nhân thật sự là một nữ nhân có đầu óc lợi hại!” Bắc Đường Diệp nhin không được mà liên tục tán thưởng, nhưng lập tức khe khẽ thở dài: “Chỉ tiếc đối thủ của nàng là Nam Cung Quyết người, chỉ sợ nàng còn chưa ra chiêu, đã bị người chinh vô cùng thâm hại!”

Lợi hại của Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp từng mở mang kiến thức qua, tuy rằng việc đã qua lâu rồi, nhưng mỗi khi nghĩ đến, trong lòng Bắc Đường Diệp vẫn còn sợ hãi: Cùng ai là địch cũng không thể cùng Nam Cung Quyết là địch, nếu không, bản thân mình chết thế nào cũng không biết.....

“Đối phó với Thừa tướng phu nhân không cần bốn vương tự mình động thủ!” Nam Cung Quyết mâu quang hơi trầm xuống: “Sẽ có người làm thay.”

“Ai làm thay?” Bắc Đường Diệp đầu đầy sương mù: Chẳng lẽ người nuôi dưỡng một con rối để lâu lâu sai khiến.....

“Lạc Mộng Khê, cũng chính là người đã tung ra tin đồn thứ hai!” Nam Cung Quyết mâu quang thâm thúy càng ngưng càng sâu, giống như muốn hút người ta vào trong: “Thừa tướng phu nhân truyền ra tin đồn đơn giản là muốn cuốn bốn vương vào trong đó, làm đảo loạn toàn bộ thế cục, nhưng Lạc Mộng Khê tung ra tin đồn thứ hai, sẽ khiến toàn bộ mũi nhọn nhắm vào phủ Thừa tướng, đem bốn vương từ trong vòng xoáy mà Đại phu nhân gây nên kéo ra, chắc hẳn, nàng không muốn để bốn vương nhúng tay vào chuyện này.” Nam Cung Quyết mâu quang thâm thúy hiện lên một tia mất mát nhàn nhạt.

Bắc Đường Diệp nhíu mày, trong lòng sinh khó hiểu: “Nếu Thừa tướng phu nhân hoài nghi tin đồn thứ hai là do Nam Cung Quyết người sai người tung ra, như vậy, chẳng phải là chữa lợn lành thành lợn què sao, công khai nói cho Đại phu nhân biết Lạc vương tối hôm qua xuất hiện ở thanh lâu, chính là Nam Cung Quyết người.”

“Thừa tướng phu nhân sẽ không có loại hoài nghi này!” Nam Cung Quyết nhẹ nhàng lắc đầu, mâu quang tối đen lóe tia nồng đậm tán thưởng chưa bao giờ có: “Lúc Lạc Mộng Khê tung ra tin đồn thứ hai, khẳng định đã để lại manh mối làm Thừa tướng phu nhân hài lòng, để cho nàng biết, tung ra tin đồn thứ hai không phải là người trong phủ Lạc vương, đây là chỗ cao minh của Lạc Mộng Khê!”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Nam Cung Quyết, lúc Ngô Phi mang tin tức từ bên ngoài trở về nói cho Đại phu nhân, dung nhan xinh đẹp của Đại phu nhân lập tức bị mây đen che kín: “Người xác định người tung ra tin đồn thứ hai không phải người trong phủ Lạc vương?”

Đáng ghét, đáng ghét.....Ta sai người truyền ra tin đồn thứ nhất là muốn Nam Cung Quyết đứng ở đầu ngọn gió hứng chịu tất cả mũi nhọn, ta sẽ luôn nằm ở thế chủ động, nhưng tin đồn thứ hai vừa được tung ra lại khiến tất cả mũi nhọn chuyển hướng vào Tướng phủ, phản ta một quân.

Như vậy, ta không thể dò xét, lợi dụng Nam Cung Quyết, càng không thể ngồi một chỗ mà ngư ông đắc lợi, Nam Cung Quyết thân là người hoàng thất, tâm cao khí ngạo, đối mặt với tin đồn thứ nhất gây bất lợi cho hắn, hắn nhất định sẽ không chịu ngồi yên, hắn đem binh đến Tướng phủ vấn tội.....

“Thuộc hạ khẳng định một trăm phần trăm!” Ngô Phi giọng điệu khẳng định: “Người tung ra tin đồn thứ hai là một nữ tử, khinh công, võ công đều cực cao, hơn nữa, nàng còn có đồng bọn, lúc thuộc hạ âm thầm theo dõi, bị

nàng phát hiện, cùng đã giao thủ qua nhưng suýt nữa thì không địch lại.....”

Đại phu nhân trong lòng cả kinh, mâu quang âm lãnh hơi trầm xuống: Chẳng lẽ thật sự người kia đã biết Lạc Mộng Khê thức tỉnh, tới đón nàng

Không được, về công về tư, ta cũng không thể để cho nàng sống sót mà rời Tướng phủ.....

Nhớ lại điểm này, khuôn mặt xinh đẹp của Đại phu nhân vặn vẹo nghiêm trọng, mâu quang âm lãnh thoáng hiện hàn quang: Tất cả kế hoạch của ta đều bị nàng làm cho xáo trộn, Lạc Mộng Khê chết tiệt, các người so với nàng càng chết tiệt hơn..... Tức chết ta, thật sự là tức chết ta

Thích khách đáng chết, tốt nhất đừng để ta bắt được người, nếu không, ta sẽ đem người ngũ mã xé xác, lột da hủy cốt, băm thành nghìn mảnh.....

Đại phu nhân sắc mặt âm lãnh, hai bàn tay mềm nắm chặt kêu “Răng Rắc”, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên rõ rệt, tên thích khách phá hư chuyện tốt của nàng, giống như con kiến ở trong tay nàng, nàng muốn dùng lực thì dùng lực, bóp cho tan xương nát thịt, tan thành tro bụi.....

Đại phu nhân đột nhiên nâng mí mắt lên, mâu quang âm lãnh thoáng hiện lệ quang, khóe miệng khẽ nhếch lên một tia ý cười lạnh lẽo: “Phải người ám sát Lạc Mộng Khê, phải làm sạch sẽ gọn gàng, không lưu lại dấu vết!” Các người tới đón Lạc Mộng Khê phải không, vậy mang theo thi thể của nàng trở về đi, các người phá hư chuyện tốt của ta, ta sao lại để cho các người tiêu dao khoái hoạt!

“Việc này.....” Ngô Phi mặt lộ ra vẻ khó xử, do dự mãi, vẫn là quyết định nói thật: “Phu nhân, Lạc Thừa tướng an bài Lôi Viễn, Lôi Thanh bảo hộ ở Khê viên, người chúng ta căn bản không tới gần Lạc Mộng Khê được.....”

Cái gì? Lạc Hoài Văn! Ngay cả người cũng muốn chống đối ta, tức chết ta, thực sự là tức chết ta.....

Đại phu nhân tức giận tận trời, đột nhiên đứng lên, tung chưởng về phía bàn tròn trong phòng khách:”Bành” một tiếng nổ qua đi, bàn tròn trong phút chốc nổ tung, mảnh vụn bay loạn.....

Đặt mình trong mảnh vụn, bụi mù. Khuôn mặt xinh đẹp của Đại phu nhân vẫn vẻ nghiêm trọng, mâu quang sắc bén thoáng hiện lệ quang, nghiêng rằng nghiêng lợi rống ra một câu:”Lạc Mộng Khê, ta nhất định sẽ đem ngươi băm thành nghìn mảnh!”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Vu Oan Giá Họa

Edit : kun'xjh

Lôi Viễn, Lôi Thanh đều là một trong bát đại thị vệ bên người Lạc Thừa tướng, thân thủ của hai người gần như Lôi Đình, Lôi Minh, lúc Lạc Thừa tướng để cho hai người bọn họ đến bảo hộ Khê viên, Lạc Mộng Khê quả thực lấy làm kinh hãi: Lạc Thừa tướng này lại muốn giở trò gì đây.....

Tuy rằng đoán không ra mục đích chính của Lạc Thừa tướng, nhưng mà, có Lôi Viễn, Lôi Thanh bảo hộ lúc này, người của Đại phu nhân không thể tiếp cận Lạc Mộng Khê, nếu Lạc Mộng Khê muốn làm việc của mình, chỉ cần tránh Lôi Viễn, Lôi Thanh, như vậy, giảm bớt không ít phiền toái.

Đêm đến, sau khi Lạc Mộng Khê dùng bữa xong, tắm rửa nằm ở trên giường. Lôi Viễn, Lôi Thanh đứng ở ngoài cửa phòng, cảnh giác đánh giá mọi nơi: Lôi Viễn, Lôi Thanh võ công cực cao, hơi gió thổi cỏ lay một tí là bọn họ sẽ phát hiện ngay, nhưng mà, lấy năng lực của Lạc Mộng Khê mà nói, muốn tránh bọn họ cũng không phải là việc khó khăn.

Gần giờ tý, Lạc Mộng Khê thay một thân y phục dạ hành, đem giường lớn ngụy trang thành bộ dạng có người đang ngủ, cẩn thận quan sát, sau khi xác nhận không có sơ hở nào, Lạc Mộng Khê thả người nhảy ra ngoài cửa sổ, thân ảnh yếu diệu nháy mắt đã ra bên ngoài.

Sau khi cẩn thận rời khỏi Khê viên, phủ Thừa tướng, Lạc Mộng Khê quan sát mọi nơi thấy không có người, mới điểm thân mình, rất nhanh bay về một hướng.

Lúc sáng, Lạc Mộng Khê giao cho Băng Lam làm hai việc, một là tung ra tin đồn thứ hai, hai là dò la nơi ở của bốn tên thị vệ bị đuổi ra khỏi Tướng phủ, nửa đêm Lạc Mộng Khê rời khỏi phủ Thừa tướng, chính là muốn ngăn chặn bốn tên thị vệ kia rời khỏi kinh thành.

Căn cứ vào tin tức Băng Lam dò la được, bốn tên thị vệ kia ban ngày ở khách điểm nghỉ ngơi một ngày, ban đêm chuẩn bị đào thoát, bốn phía kinh thành ngoại trừ núi còn lại đều là rừng cây, nếu bốn người bọn họ muốn rời đi, phải đi qua khu rừng rậm rạp, nơi đó là chỗ xuống tay tốt nhất.

Lạc Mộng Khê thân pháp cực nhanh, không lâu sau đã vào trong rừng, vừa mới tìm được chỗ ẩn nấp tốt, thì bốn thân ảnh cao lớn đã xuất hiện cách đó không xa, vừa đi vừa cẩn thận lắng nghe động tĩnh bốn phía, bộ dạng rất cẩn thận.

Lạc Mộng Khê khinh thường hừ lạnh một tiếng: Lại cẩn thận dè dặt, các người hôm nay chỉ có một con đường đó là chết.....

Một trận kinh phong thổi tới từ phía sau, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, tuyết mâu híp lại: Chẳng lẽ ta bị người khác phát hiện

Không kịp suy nghĩ cái gì khác, Lạc Mộng Khê dồn nội lực vào lòng bàn tay, đột nhiên tung chưởng đánh hướng người đang đi đến, gắng hết sức đem một chưởng có thể đánh gục người nọ.

Ai ngờ, người tới nhàn nhã tránh khỏi công kích của Lạc Mộng Khê, bàn tay to nhanh chóng bắt được cổ tay Lạc Mộng Khê, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai:“Là bốn vương!”

Mùi đàn hương nhàn nhạt quen thuộc quanh quẩn ở chóp mũi, dung nhan anh tuấn tuyệt luân, đôi mắt thâm thúy, sắc bén, lạnh như băng, hơi thở cường thế, vương giả không ai bắt chước được, không phải Nam Cung Quyết thì là ai.

“Lạc vương gia, người tại sao lại ở đây?” Lạc Mộng Khê không dấu vết rút cánh tay về, trong lòng thầm giật mình:

Thân là đặc công, ta am hiểu nhất chính là ẩn nấp, ở hiện đại lúc chấp hành nhiệm vụ, người hiện đại chỉ số thông minh cao, vận dụng các thiết bị tiên tiến nhất cũng không thể tìm được vị trí cụ thể của ta, Nam Cung Quyết tại sao lại tìm được ta.....

Xúc cảm nơi tiếp xúc giữa hai bàn tay biến mất, đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết chợt lóe một tia mất mát rồi biến mất, mâu quang hơi lóe, thờ ơ trả lời:“Bốn vương đi giải sầu, trùng hợp đi ngang qua đây.....”

Nơi này giáp ranh kinh thành, khoảng cách đến Lạc vương phủ hơn hai mươi dặm, người này đi giải sầu cũng quá xa đi. Biết Nam Cung Quyết đang nói dối, Lạc Mộng Khê cũng không thêm chấp: Người nói giải sầu, vậy giải sầu đi, chỉ cần người không gây trở ngại cho ta, người đến Kỳ Thiên quốc giải sầu cũng không liên quan đến ta.....

Đưa lưng về phía hắn, Lạc Mộng Khê cẩn thận quan sát khoảng cách càng ngày càng gần giữa bọn họ và bốn tên thị vệ kia, Nam Cung Quyết mâu quang hơi trầm xuống:“Lạc Mộng Khê, người đêm nay đến đây là muốn nhốt cò tận gốc.” Đối với địch nhân của mình tuyệt không có khả năng thủ hạ lưu tình, nếu hắn là Lạc Mộng Khê, cũng sẽ lựa chọn nhốt cò tận gốc.

“Sai!” Lạc Mộng Khê xoay người nhìn Nam Cung Quyết:“Muốn giết bốn tên thị vệ này căn bản không cần tự ta ra tay, sẽ có người làm thay, nhưng mà, sau khi người đó giết xong, sẽ vu oan giá họa cho ta.....”

Lạc Mộng Khê lời còn chưa dứt, mùi đàn hương quen thuộc thoảng nhiên quanh quần ở chóp mũi, lồng ngực tinh trắng, rắn chắc gần trong gang tấc, hô hấp ấm áp phả trên tóc nàng, tất cả mọi việc đều nói rõ là: Nàng chạm vào ngực Nam Cung Quyết.

Ý thức được điểm nhỏ này, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, đột nhiên lui về phía sau mấy bước, tạo khoảng cách với Nam Cung Quyết, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia không hờn giận: Nam Cung Quyết không phải không gần nữ sắc sao? Vừa rồi ta với hắn gần như vậy.....

Nhìn ánh mắt ảo não của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết tâm tình chợt tốt lên không rõ lý do: “Lạc Mộng Khê, đến tột cùng là người phương nào muốn giá họa cho người?”

“Người đến đây người tự nhiên sẽ biết!” Tiếng bước chân thị vệ đến gần, Lạc Mộng Khê không muốn cùng Nam Cung Quyết nhiều lời, xoay người, đánh giá mọi nơi trong rừng: Người kia cũng sắp đến rồi!

Chính là, ngoài dự đoán của Lạc Mộng Khê, mắt thấy bốn tên thị vệ kia đã muốn đi đến bìa rừng, trong rừng cây này ngoại trừ nàng và Nam Cung Quyết, không thấy người nào khác: Chẳng lẽ là ta đoán sai sao, người người đó không muốn đến vu oan cho ta.....

Nếu như bọn họ đi ra ngoài bìa rừng, sẽ đánh mất thời cơ tốt nhất để giết bọn hắn, xem ra ta phải tự mình động thủ kết liễu bốn tên thị vệ này.....

Nhìn khoảng cách càng ngày càng gần giữa bốn tên thị vệ và bìa rừng, Lạc Mộng Khê mâu quang phát lạnh, bàn tay nắm chặt đột nhiên mở ra, một thanh trường kiếm hiện lên trong tay, cổ tay khẽ lật, Lạc Mộng Khê đang muốn nhảy ra ám sát bốn tên thị vệ kia, bất thành lình có tiếng một trận phá phong mãnh liệt truyền vào trong tai, ngay sau đó, một thân ảnh màu đen yếu diệu xuất hiện trước mặt bốn tên thị vệ kia, nhìn bốn người trong mắt thoáng hiện hàn quang.

Lạc Mộng Khê lặng lẽ thu hồi trường kiếm trong tay của mình, khóe miệng khẽ nhếch lên một tia ý cười trào phúng: Rốt cục cũng đến!

“Người là ai?” Nhìn thấy trong đôi mắt đẹp của hắc y nhân nồng đậm sát khí, bốn tên thị vệ rất nhanh rút ra bội kiếm, khuôn mặt âm trầm, lạnh giọng thăm dò.

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, giọng điệu khinh thường:“Người đến đưa các người xuống địa ngục, chịu chết đi!”

Nói xong, cổ tay hắc y nhân vừa lật, trường kiếm trong tay nhanh như chớp đâm tới hướng bốn tên thị vệ, mà bốn người kia dù sao cũng được huấn luyện bài bản, rất nhanh nâng kiếm ngăn cản công kích của hắc y nhân, chỉ nghe “Keng” Một tiếng vang lên, mũi kiếm va chạm giữa không trung, lóe ra tia lửa chói mắt.

Hắc y nhân xuất chiêu nhanh, ngoan, chuẩn, mỗi một chiêu đều mang theo sát khí dày đặc, bốn thị vệ cũng không có yếu thế, bốn người liên hợp đối địch, phối hợp ăn ý, trong khoảng thời gian ngắn, người hai bên đều không làm gì được nhau, toàn bộ rừng cây rậm rạp vang vọng tiếng binh khí va chạm kịch liệt.....

“Lạc Mộng Khê, người cảm thấy hắc y nhân và bốn tên thị vệ ai sẽ thắng?” Mùi đàn hương nhàn nhạt quen thuộc lại quanh quẩn ở chóp mũi, hô hấp ấm áp phả trên tóc nàng, xuyên qua lớp quần áo mỏng manh của nàng, Lạc Mộng Khê mơ hồ có thể cảm giác nhiệt trên người Nam Cung Quyết truyền đến người nàng, trong lòng tức giận: Nam Cung Quyết đáng chết, sao cứ gần ta như vậy, chẳng lẽ tin đồn hắc y nhân không gần nữ sắc là giả.....

“Hắc y nhân sẽ thắng!” Lạc Mộng Khê tuyệt mệnh híp lại, khoe miệng khê cong lên một tia ý cười quỷ dị, cổ tay khê lật, bàn tay nhỏ nhắn nhanh như chớp đánh úp về phía Nam Cung Quyết ở phía sau.

Ngay lúc bàn tay Lạc Mộng Khê sắp chụp đến người Nam Cung Quyết, chỉ cảm thấy cổ tay căng thẳng, cánh tay nhỏ bé của nàng không nhích lên

được phân nào, nhìn ngân châm kẹp ở ngón tay Lạc Mộng Khê, đáy mắt sắc bén của Nam Cung Quyết hiện lên một tia tức giận:”Lạc Mộng Khê người làm cái gì vậy!”

“Mặc kệ là làm gì, ta chỉ muốn Lạc vương gia cách xa Mộng Khê một chút” Lạc Mộng Khê hơi hợt nói, đột nhiên rút bàn tay nhỏ bé về, di chuyển một chút, tạo khoảng cách với Nam Cung Quyết.

Nam Cung Quyết mâu quang thâm thúy hiện lên tia mất mát, nhưng không nói gì....

Bản thân bốn thị vệ đã bị trọng thương, tuy rằng phối hợp ăn ý, nhưng uy lực cũng không được như trước kia, hơn nữa, bốn người là nhất vinh câu vinh, nhất tổn hại câu tổn hại, chỉ cần giết một trong bốn bọn họ, ba người còn lại sẽ không đủ nguy hiểm.

Lạc Mộng Khê sớm đã nhìn ra điểm then chốt quyết định này, không lâu sau, hắc y nhân cũng nhìn ra, trăm chiêu qua đi, một tiếng hét thảm vang lên, một tên thị vệ trong đó bị hắc y nhân chém chết, ngay sau đó, ba người khác cũng liên tiếp chết dưới kiếm của hắc y nhân.....

“Người..... Người không được chết tử tế.....” Tên thị vệ cuối cùng bị trường kiếm của hắc y nhân đâm trúng tim, trợn mắt lên, nguyên rửa hắc y nhân.

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, đột nhiên rút trường kiếm đâm vào tim thị vệ ra, tức khắc, máu tươi chảy xối xả, nhìn tên thị vệ từ từ tắt thở, ánh mắt hắc y nhân lộ ra vẻ khinh thường:“Người đã chết trước ta, cho dù ta chết không được tử tế, người cũng không nhìn được.”

“Bốn thị vệ đã chết, Lạc Mộng Khê, kế tiếp người dự tính như thế nào?” Đôi mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống: Hắc y nhân này muốn giá họa cho Lạc Mộng Khê, lấy tính cách của Lạc Mộng Khê tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng....

“Đương nhiên là tiếp tục xem diễn!” Lạc Mộng Khê cũng không quay đầu lại mà trả lời: “Cho dù ta không ra tay, cũng sẽ có người đến đây đối phó với hắc y nhân muốn vu oan giá họa cho của ta”

Giống như nghiệm chứng lời nói của Lạc Mộng Khê, trong lúc nàng đang nói, một thân ảnh cao lớn màu đen cũng xuất hiện, cầm trường kiếm lóe hàn quang trong tay, rất nhanh đâm về hướng người đứng ở gần thi thể bốn thị vệ, hắc y nhân đang muốn rời đi.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Đối Với Người Phụ Trách

Edit : kun'xjh

Hắc y nhân giết bốn thị vệ xong hiển nhiên là không nghĩ tới còn có người đến, sững sờ một lát, sau đó hắc y nhân võ công cực cao, tốc độ cực nhanh, lúc trường kiếm sắp đâm đến người nàng, hắc y nhân mới kịp phản ứng lại, vội vàng rút kiếm ra nghênh chiến:

Chỉ nghe “Keng” Một tiếng, trường kiếm của hai hắc y nhân va chạm trên không trung, bắn ra tia lửa chói mắt, hai người đều bị chấn động lui về sau bốn, năm bước mới dừng lại, chỉ một chiêu này, hai người đều biết võ công của đối phương không tồi, đương nhiên là lấy lại hoàn toàn tinh thần đối địch, không dám lơ là cảnh giác.

Hắc y nhân giết bốn thị vệ dáng người yếu điệu, đầy đủ lời lỡ, hiển nhiên là một nữ tử, hắc y nhân đến sau dáng người khôi ngô, cao lớn, là một nam tử không thể nghi ngờ.

Một nam một nữ hắc y nhân ở trong rừng cây tràn ngập nồng đậm mùi máu tươi đánh túi bụi, cách đó không xa, Nam Cung Quyết cũng im lặng chìm đắm trong hương vị ngọt ngào, không hề có ý muốn tiến lên hỗ trợ.

Hai hắc y nhân võ công tương đương, trong khoảng thời gian ngắn khó phân thắng bại, Nam Cung Quyết ngẩng đầu nhìn lên trời, thời gian không còn sớm:“Lạc Mộng Khê, hai người bọn họ, người hy vọng ai thắng?”

Nhìn trong đôi mắt nam, nữ hắc y nhân thoáng hiện hàn quang, chiêu thức ngoan độc, đều muốn đưa đối phương vào chỗ chết, Lạc Mộng Khê

cười nhàn nhạt, bàn tay mềm khê mở, một đoạn cành cây bị bẻ gãy nằm gọn trong tay: “Hai người bọn họ ai cũng không thắng.”

Nói xong, Lạc Mộng Khê tuyệt mâu híp lại, cổ tay khê lật, đoạn cành cây trong tay bắn ra, công bằng, vừa vặn bắn tới cổ tay phải của nữ hắc y nhân.

Cổ tay truyền đến một trận đau nhức, cánh tay nhỏ của nữ hắc y nhân đột nhiên run run, trường kiếm trong tay “Keng” Một tiếng rơi xuống, nam hắc y nhân nắm lấy cơ hội, mâu quang phát lạnh, trường kiếm trong tay đâm hướng chỗ hiểm của nữ hắc y nhân.....

Nữ hắc y nhân trong lòng cả kinh, vội vàng lắc mình tránh toát, chỉ nghe “Xoạt” Một tiếng, cánh tay phải truyền đến một trận đau rát, buốt nhức. Nữ hắc y nhân mày liễu hơi nhíu, cố nén đau đón bắt đầu truyền đến từ cánh tay, nhắc chân đá nhánh cây bên cạnh về phía nam hắc y nhân, thừa dịp nam hắc y nhân lui về phía sau lộ ra sơ hở, nữ hắc y nhân muốn khinh thân rời khỏi nơi này.

Nam hắc y nhân lấy tốc độ cực nhanh vượt qua sức tưởng tượng của nữ hắc y nhân, né khỏi nhánh cây đồng thời vung kiếm chém về phía nữ hắc y nhân muốn rời đi.....

Lạc Mộng Khê mâu quang phát lạnh, cổ tay khê lật, đoạn cành cây lại bay về phía nam hắc y nhân, nhận thấy bên cạnh có ác phong đánh úp, nam hắc y nhân vội vàng vung kiếm chặn lại, ngay tại lúc hắc chém đoạn cành cây để lộ sơ hở, nữ hắc y nhân đã chạy mất dạng.....

“Người vì sao lại đánh rớt trường kiếm trong tay nữ hắc y nhân kia?”
Nam Cung Quyết trong lòng sinh nghi hoặc.

“Để nam hắc y nhân chém nàng một kiếm, lưu lại ký hiệu trên người nàng, về sau thuận tiện phân biệt.” Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia ý cười quỷ dị.

Biết vừa rồi có người giở trò quỷ, hơn nữa người nọ vẫn còn trong rừng cây chưa đi, nam hắc y nhân sau khi tiếp đất thuận lợi, đôi mắt lạnh như băng đánh giá mọi nơi, cuối cùng tập trung ở bụi cây mà Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đang ẩn núp, lãnh mâu híp lại, nam hắc y nhân đi nhanh đến chỗ Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết.

Không hổ là sát thủ, dĩ nhiên là nhạy bén như vậy. Nhìn khoảng cách giữa bọn họ và nam hắc y nhân càng ngày càng gần, Lạc Mộng Khê đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ý cười trêu tức: Nhưng mà, người tìm không thấy ta đâu.....

Mắt thấy nam hắc y nhân kia chuẩn bị tách đám cây lá trước mặt ra, sẽ nhìn thấy hai người bọn họ, Lạc Mộng Khê thân hình vừa chuyển, trốn vào sau một cây đại thụ khác, hơi ngẩng đầu, thấy Nam Cung Quyết vẫn đứng tại chỗ bất động.

Tên nam hắc y nhân đã sắp đi đến trước mặt Nam Cung Quyết, trong lúc đó hai người chỉ cách một lớp cành lá, hơn nữa, bàn tay to của nam hắc y nhân đã sắp chạm tới cành lá, lập tức sẽ tách ra hai bên.....

Nam Cung Quyết chết tiệt. Lạc Mộng Khê oán thầm trong lòng một câu, bắt lấy cánh tay Nam Cung Quyết kéo về phía sau mình, trong nháy mắt tại nơi Nam Cung Quyết mới rời đi, hắc y nhân đã tách đám cành lá trước mặt ra rồi, nơi Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết mới đứng vừa rồi đập vào tầm mắt hắc y nhân.....

Hắc y nhân trăm phần trăm xác định đoạn cây vừa rời ngăn hẳn lại là bay ra từ nơi này, nhưng nơi này lại không có người, Hắc y nhân tự nhiên không dễ từ bỏ ý đồ, cẩn thận xem xét mọi nơi, lúc hắc y nhân đi đến nơi Lạc Mộng Khê đang nấp, vì sợ hấn phát hiện, Lạc Mộng Khê lui về phía sau, cả người chui vào trong lòng Nam Cung Quyết.

Mùi đàn hương nhàn nhạt quanh quần ở chớp mũi, nhiệt độ cơ thể của Nam Cung Quyết xuyên thấu qua lớp quần áo mỏng manh truyền vào người Lạc Mộng Khê, nhưng mà, lúc này Lạc Mộng Khê đang tập trung toàn bộ tinh thần để đối phó với hắc y nhân trước mặt, nên vẫn chưa chú ý điểm này.

Nhưng mà, thân hình mềm mại của Lạc Mộng Khê nương vào trong lòng Nam Cung Quyết, trên người lại tỏa ra mùi hoa Khương Dã nhàn nhạt bay vào trong mũi Nam Cung Quyết, khiến đầu óc hắn một trận nhộn nhạo:

Nam Cung Quyết ở lại Thiếu Lâm tự năm năm, mùi đàn hương quen thuộc có thể làm lòng hắn yên bình, mà trên người nữ tử lại tỏa ra mùi nồng đậm làm cho hắn cảm thấy chán ghét, cho nên, hắn không gần nữ sắc.

Mùi thơm trên người Lạc Mộng Khê là mùi hoa Khương Dã, hắn thích nhất mùi này, cho nên, hắn không ngại việc đến gần nàng.

Tuy rằng thời gian tiếp xúc của hắn với Lạc Mộng Khê cũng không dài, nhưng Lạc Mộng Khê là người thông minh, bày mưu tính kế, xử lý mọi việc đều làm hắn thâm giật mình, hắn cho tới bây giờ cũng không biết, một nữ tử lại có thể lợi hại như vậy, chút bất tri bất giác, hắn muốn tới gần Lạc Mộng Khê, muốn hiểu về nàng nhiều hơn.....

Hắc y nhân đi tới trước mặt hai người, chỉ cách hai người một thân cây, vì sợ hắc y nhân phát hiện, Lạc Mộng Khê lại nhích gần về phía sau:

“Người sợ hắc y nhân này?” Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê trốn chung một chỗ, giữa hai người trong lúc đó không có khe hở nào, nhịp tim đập của Nam Cung Quyết mơ hồ nhanh hơn, vì muốn dời đi sự chú ý của mình, Nam Cung Quyết dùng truyền âm nhập mật hỏi.

“Sai, Lạc Mộng Khê ta không sợ bất luận kẻ nào, nhưng mà, hắc y nhân này tạm thời không thể chết, nếu không, kế hoạch tiếp theo của ta không thể tiến hành.” Lạc Mộng Khê thản nhiên trả lời, ánh mắt trong trẻo nhưng

lạnh lùng vẫn như trước nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của hắc y nhân trước mặt.

Lạc Mộng Khê thân nhiên tự đắc, Nam Cung Quyết lại phải chịu dày vò, nhìn không được chậm rãi nâng cánh tay lên, muốn ôm Lạc Mộng Khê vào trong lòng.....

Hắc y nhân tạm dừng một lát, chưa phát hiện ra điều dị thường, liền rời khỏi địa phương mà Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đang trốn, lập tức đi đến chỗ thi thể của bốn thị vệ.

Hắc y nhân vừa đi, Lạc Mộng Khê tự nhiên cũng từ trong lòng Nam Cung Quyết đi ra, quan sát hướng đi của hắc y nhân, Nam Cung Quyết nâng được một nửa cánh tay đột nhiên ngừng lại, nhìn trong ngực trống trơn, Nam Cung Quyết mâu quang thâm thúy hiện lên một tia mất mát.

Nam hắc y nhân đứng gần thi thể bốn thị vệ một lát, sau khi kho lưng nhặt thứ gì đó, rất nhanh phi thân rời đi, nhìn hướng nam hắc y nhân biến mất, Lạc Mộng Khê đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên ý cười trên tức càn đẫm: Trò hay sắp trình diễn.....

“Vừa rời hẳn nhặt cái gì?” Nam Cung Quyết giọng điệu mềm nhẹ, nhưng tâm tư của Lạc Mộng Khê lại không ở nơi này, đương nhiên cũng không chú ý: “Sau khi nữ hắc y nhân giết người, sẽ tạo chứng cứ để vu oan giá họa cho ta.”

“Người đã biết rõ nàng vu oan giá họa cho người, vì sao còn muốn cứu nàng?” Đôi mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống, không biết suy nghĩ cái gì?

“Bởi vì nàng vu oan giá họa thành công, kế hoạch của ta mới có thể tiếp tục tiến hành, nếu nàng chết ở trong tay nam hắc y nhân, chân tướng mọi việc sáng tỏ, kế hoạch của ta sẽ không dùng được.” Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn lên trời: “Thời gian không còn sớm, ta muốn mau chóng trở về

phủ Thừa tướng, nếu không, tất cả kế hoạch của ta đều là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, Nam Cung Quyết, sau này còn gặp lại.”

Nói xong, không đợi Nam Cung Quyết trả lời, Lạc Mộng Khê đã bước nhanh về phía trước, Nam Cung Quyết hơi mở miệng, cái gì cũng chưa nói, ánh mắt thâm thúy nhìn theo Lạc Mộng Khê rời đi.

Sau khi đi được một khoảng, Lạc Mộng Khê giống như nghĩ tới cái gì, dừng lại cước bộ quay đầu nhìn Nam Cung Quyết: “Nam Cung Quyết, việc đêm qua ở Hồng Xuân lâu.....”

“Khụ khụ.” Nam Cung Quyết dùng khăn lụa che miệng ho nhẹ vài tiếng, sắc mặt hơi có chút phiếm hồng: “Việc tối hôm qua là do bốn vương lỗ mãng, nếu Lạc cô nương để ý, bốn vương sẽ phụ trách đối với Lạc cô nương.”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Hỉ Nộ Vô Thường

Edit : kun'xjh

Phụ trách, phụ cái gì trách? Lời nói của Nam Cung Quyết làm cho Lạc Mộng Khê nghe xong đầu đầy sương mù, đang muốn mở miệng hỏi, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, Lạc Mộng Khê nhớ tới những lời Băng Lam đã nói qua, nhất thời tỉnh ngộ.

“Tôi hôm qua Lạc vương gia làm lộn xộn quần áo của Mộng Khê là vì cứu Mộng Khê, cho nên Lạc vương gia không cần phụ trách việc ấy.” Chẳng qua chỉ thấy được cánh tay, da thịt trên vai mà thôi, sẽ phụ trách, người cổ đại thật đúng là cổ hủ.....

Còn có, Nam Cung Quyết này không phải không gần nữ sắc sao? Vì sao còn nói muốn phụ trách ta.....

“Một khi đã như vậy, bốn vương còn có việc đi trước một bước, sau này còn gặp lại.” Nam Cung Quyết ánh mắt lạnh như băng trong giọng nói mờ hồ còn mang theo tức giận, mâu quang thâm thúy giống như cũng nhiễm một tầng giận tái đi, không đợi Lạc Mộng Khê trả lời, Nam Cung Quyết đã bay lên trời, thân ảnh thon dài giống như thiên ngoại phi tiên, vận dụng khinh công bay giữa không trung, tao nhã, rất nhanh rời xa tầm mắt của Lạc Mộng Khê.

Nhìn xa xa trên bầu trời, tay áo màu trắng Nam Cung Quyết không ngừng tung bay, Lạc Mộng Khê hừ nhẹ một tiếng: Không thể giải thích, nói tức giận liền tức giận, tính cách của Nam Cung Quyết thật đúng là hỉ nộ vô

thường, so với khí trời tháng sáu còn muốn biến đổi nhanh hơn, xem ra về sau ta nên ít tiếp xúc với hân là tốt nhất.....

Lạc Mộng Khê thở phì phì xoay người, khẽ nhìn lên bầu trời, trong lòng cả kinh: Không xong, thời gian đã quá muộn, Tướng phủ sắp xảy ra chuyện.....

Không kịp nghĩ gì khác, Lạc Mộng Khê thi triển thân pháp, rất nhanh bay hướng Tướng phủ, còn không ngừng oán thầm trong lòng: Nam Cung Quyết đáng chết, lại là người làm chậm trễ thời gian của ta, nếu ta trở về không kịp, kế hoạch bị người khác nhìn thấu, ta quyết không tha cho người.....

Lạc Mộng Khê một đường cấp bách bay đi, không lâu sau đã đến trước cửa Tướng phủ, sau khi nhanh nhẹn tiếp đất, xác nhận bốn bề vắng lặng, Lạc Mộng Khê đang muốn trèo tường nhảy vào Tướng phủ, bất thành lình một trận gió mát thổi qua, một hương thơm như có như không theo gió bay vào trong mũi.....

Nam Cung Quyết! Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, đột nhiên xoay người nhìn trên đường, chỉ thấy trời đất một mảnh trống rỗng, ngay cả một nửa nhân ảnh cũng không có, ngưng thần yên lặng nghe, bốn phía không có tiếng hít thở nào.

Lạc Mộng Khê cười có chút tự giễu: Lúc Nam Cung Quyết ở trong rừng đã tức giận rồi đi không thể giải thích, làm sao có thể xuất hiện ở đây, xem ra vừa rồi chính là ảo giác của ta.....

Sau khi Lạc Mộng Khê xoay người, thân ảnh yếu điệu giống như Hồ Điệp, nhón nhợ, nhẹ nhàng bay vào Tướng phủ, ngay lúc nàng bay vào Tướng phủ, cách đó không xa, một thân ảnh màu trắng thon dài màu trắng xuất hiện, dung nhan tuấn mỹ, ánh mắt thâm thúy, khí thế bức người, đúng là Thanh Tiêu quốc Lạc vương Nam Cung Quyết.

Mùi đàn hương vừa rồi không phải là ảo giác của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết xác thực là ở gần đây.....

Sau khi Lạc Mộng Khê tiến vào Tướng phủ, đang muốn lặng lẽ không một tiếng động trở về Khê viên, bất thành lình một mùi hương quen thuộc bay vào trong mũi, Lạc Mộng Khê dừng cước bộ, tuyết mâu híp lại:

Ở trong rừng, đoạn cành cây mà Lạc Mộng Khê đánh trúng cổ tay của nữ hắc y nhân có lưu một mùi hương kỳ lạ, dùng để lần theo dấu vết, cho nên, Lạc Mộng Khê muốn tìm nữ hắc y nhân kia là dễ như chơi.

Nhưng khiến nàng có cảm giác khó hiểu là, cổ mùi hương này lại xuất hiện ở Tướng phủ: Nữ hắc y nhân kia là người Tướng phủ, hoặc là ngoài ý muốn, nàng đi đến Tướng phủ sai người của nàng báo cáo tình hình.....

Lúc này Tướng phủ vẫn còn im ắng, Đại phu nhân còn chưa sai người động thủ, Lạc Mộng Khê mâu quang hơi lóe, xoay người đi hướng mùi hương truyền đến.....

Lạc Mộng Khê theo mùi đi đến trước một tòa kiến trúc, ngẩng đầu nhìn chữ đề trên cửa viện, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ý cười quỷ dị: Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, nữ hắc y nhân kia là người của Tam phu nhân.....

Hương viên, Lạc Mộng Khê không tiếng động đọc ra chữ đề trên cửa viện, hai chân điểm nhẹ, thân ảnh yếu diệu rất nhanh bay lên nóc nhà Hương viên:

Tam phu nhân có thể ở Tướng phủ chung sống yên ổn với Đại phu nhân hơn hai mươi năm, nhất định có chỗ lợi hại, hai người bọn họ giống như đã đạt một ký kết ngầm, không xâm phạm lẫn nhau, nếu muốn để hai người bọn họ đấu ngầm, nhất định phải có bản lĩnh.

Khi sáng, Lạc Mộng Khê cố ý để cho Lạc Thái Vân nghe được những lời nàng nói, là muốn chia rẽ liên hệ giữa Đại phu nhân và Tam phu nhân, về sau, Lạc Mộng Khê đem thức ăn bị hạ độc của mình trộn lẫn với thức ăn mang đến Hương viên, để cho Tam phu nhân và Lạc Thái Vân trúng độc ngoài ý muốn, là vì muốn Đại phu nhân và Tam phu nhân xảy ra mâu thuẫn.

Không thể phủ nhận là Lạc Mộng Khê đã thành công, đêm nay nữ hắc y nhân giết chết bốn tên thị vệ là người do Tam phu nhân phái đi, muốn mình khỏi nằm trong diện tình nghi, đồng thời khiến cho Đại phu nhân và Lạc Mộng Khê tranh đấu, Tam phu nhân lệnh cho nữ hắc y nhân đem việc giết bốn thị vệ kia giả họa cho Lạc Mộng Khê.....

Kỳ thật, hết mọi việc đều nằm trong dự tính của Lạc Mộng Khê: Lạc Mộng Khê muốn khiến Đại phu nhân và Tam phu nhân tranh đấu, còn mình ngồi không ngư ông đắc lợi, mà Tam phu nhân lại hy vọng Đại phu nhân và Lạc Mộng Khê tranh đấu, nàng sẽ ngồi không ngư ông đắc lợi, Đại phu nhân kia có thể cũng muốn Tam phu nhân và Lạc Mộng Khê tranh đấu, mình ngồi không ngư ông đắc lợi.....

Nữ tử trong Tướng phủ này đều là cao thủ tranh giành cấu xé lẫn nhau, điểm mấu chốt là, ai đi nước cờ cao minh sẽ trở thành người chiến thắng cuối cùng!

Lạc Mộng Khê im lặng không một tiếng động hạ xuống nóc nhà Hương viên, thật cẩn thận gỡ ra vài viên ngói nhìn vào phòng: Một hắc y nữ tử ngồi thoải mái trên giường lớn được phủ gấm thật dày, lúc này, nữ tử đã tháo mạng che mặt màu đen ra, đang bôi thuốc lên cánh tay phải bị thương.....

Tam phu nhân! Lạc Mộng Khê đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia khiếp sợ: Tam phu nhân lại có võ công, hơn nữa, tự tay đi giết

bốn tên thị vệ kia! Tướng phủ này đến tột cùng còn có bao nhiêu bí mật mà ta chưa biết

Xa xa, một đội thị vệ tuần tra cầm trong tay cây đuốc bước nhanh về phía Hương viên, Lạc Mộng Khê không thể ở lại, sau khi phục hồi mái ngói lại nguyên dạng, lặng lẽ rời khỏi Hương viên, rất nhanh bay hướng Khê viên:

Nguyên bản ta còn tính tìm nữ hắc y nhân để giết, dù sao, nàng đã hãm hại ta, lại không nghĩ rằng nàng lại chính là Tam phu nhân, xem ra, trong một thời gian ngắn ta không thể động đến nàng, nhưng mà, như vậy cũng tốt, ta có thể lợi dụng cơ hội lần này, làm cho Tướng phủ càng loạn thêm.....

“Đại tiểu thư có ở đây không? Đại phu nhân mời nàng đến đại sảnh.....” Trong Khê viên, Đông Mai mang theo rất nhiều thị vệ đi vào, đang đứng ở cửa nói chuyện với Lôi Viễn, Lôi Thanh.

Không biết là Đông Mai làm việc cẩn thận, hay đã rút ra bài học kinh nghiệm từ Đông Trúc, hoặc có thể là kiêng kỵ Lôi Viễn, Lôi Thanh, hành động của ả ở Khê viên luôn đúng quy củ, giọng điệu khách khí, làm cho người ta tìm không thấy lý do đổ tội cho ả.

Lạc Mộng Khê rất nhanh vòng qua phía sau phòng, mở cửa sổ ra, nhảy vào trong, vừa mới cởi y phục dạ hành, nằm ở trên giường thì cửa phòng ngủ đã bị người khác gõ vang, giọng Lôi Viễn lạnh như băng không hề có tình cảm vang lên ở ngoài cửa:“Đại tiểu thư, Tướng gia, Đại phu nhân thỉnh Đại tiểu thư đến đại sảnh nghị sự!”

“Được..... Ta biết rồi.....” Lạc Mộng Khê làm bộ như buồn ngủ mông lung trả lời : Đến đại sảnh nghị sự, nói thật dễ nghe, trên thực tế là muốn ta đến đại sảnh để lĩnh tội.....

Lạc Mộng Khê nằm ở trên giường một lát mới chầm chậm đứng dậy mặc quần áo: Đã diễn phải diễn ra trò, lúc này người đang bần ngữ, nếu dậy quá nhanh, khẳng định sẽ bị người khôn khéo hoài nghi.....

Sau khi mặc quần áo xong, Lạc Mộng Khê đi ra cửa phòng: Dưới ánh lửa, Lạc Mộng Khê tuy rằng đang mang mạng che mặt, nhưng khí chất tươi mát, hơi thở cường thế, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng bắn ra tia sắc bén của nàng làm cho người ta không thể bỏ qua.....

Tất cả thi vệ đứng ở ngoài cửa đều là người lãnh tâm lãnh tình, nhưng khi thấy Lạc Mộng Khê lúc này, tâm không còn lạnh như băng nữa, mà hơi rung động một chút.....

Lạc Mộng Khê ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn chung quanh một vòng, nhìn chăm chú Lôi Viễn, Lôi Thanh, đám người Đông Mai đang chậm rãi đi đến đại sảnh, mâu quang trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên ý cười trào phúng:

Tam phu nhân, nếu đêm nay người không xuất hiện ở trong rừng, ta sẽ quyết định tự mình đối phó với Đại phu nhân, không hề kéo người vào chốn thị phi này, nhưng mà người xuất hiện, còn giống như dự đoán của ta, sau khi giết người giá họa cho ta, cho nên, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người.....

Đại phu nhân, Tam phu nhân kế tiếp ta sẽ tự mình đạo diễn một trò hay cho các người xem, hai người các người chung sống hòa bình hai mươi năm bây giờ cũng nên tan rã, tranh giành cấu xé lẫn nhau tàn khốc, màn che sắp hết rồi, tin rằng từ nay về sau mỗi một ngày, các người đều sẽ vô cùng phấn khích.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Chứng Cớ

Edit : kun'xjh

Khi Lạc Mộng Khê được đám người Đông Mai ‘Hộ tống’ đến đại sảnh, bên trong không có ai khác ngoài Lạc Tử Quận bị trúng xà độc, bọn người Lạc Thừa tướng, Đại phu nhân, Tam phu nhân, Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân.

Lạc Thừa tướng ngồi ở trên ghế, tay bưng chén trà, sắc mặt âm trầm, ở cách đó không xa Đại phu nhân ngồi ở bên người hắt nhìn Lạc Mộng Khê đáy mắt thoáng hiện lệ quang, Ngô Phi một thân cẩm y màu đen, mặt không chút biểu tình đứng phía sau Đại phu nhân, ánh mắt băng lãnh, vô tình.

Lạc Tử Hàm ngồi ở bên cạnh Đại phu nhân, nhàn nhã uống trà, Tam phu nhân ngồi ở một bên khác của Lạc Thừa tướng, khuôn mặt bình tĩnh, Lạc Thái Vân ngồi bên cạnh Tam phu nhân, ánh mắt trống rỗng, ngáp mấy cái liền, hiển nhiên còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nhìn tư thế này của bọn hắt, là muốn mở một cuộc xét xử, mà người bị xét xử đương nhiên là Lạc Mộng Khê nàng, khóe miệng Lạc Mộng Khê khóe khẽ cong lên một tia ý cười trào phúng: Muốn xét xử ta, cũng phải xem các người có bản lĩnh lớn như vậy hay không!

“Mộng Khê, người biết tội chưa?” Lạc Mộng Khê vừa mới đi vào đại sảnh, Lạc Thừa tướng đột nhiên buông chén trà trong tay xuống, lớn tiếng chất vấn, đáy mắt lạnh như băng hiện ra tia lửa giận.

Lạc Mộng Khê cố tình giả ngu giả ngơ: “Lạc Thừa tướng, Mộng Khê vừa rồi đang nghỉ ngơi, được truyền lệnh đi đến đại sảnh, thật sự không biết đã

phạm tội gì, thỉnh Lạc Thừa tướng chỉ rõ.”

Ngô Phi khóe mắt dư quang lia nhanh đứng ở phía sau Đại phu nhân, khuôn mặt lạnh như băng, không nói được một lời. Lạc Mộng Khê khinh thường hừ nhẹ một tiếng: Lúc ở trong rừng, nàng đã tự mình nhìn ra nam hắc y nhân kia là Ngô Phi, Đại phu nhân cũng coi như thông minh, đem việc này giao cho Lạc Thừa tướng xử lý, như vậy, chính là muốn Lạc Mộng Khê và Lạc Thừa tướng xảy ra xung đột, cùng Vân Bích Lạc nàng không có quan hệ gì.....

Nhưng thật ra Tam phu nhân so với Đại phu nhân có ngu hơn một chút, người bình thường đều là chạy vào ban ngày, buổi tối nghỉ ngơi, làm gì có chuyện chạy vào buổi tối, ban ngày nghỉ ngơi, biểu hiện khác thường của bốn tên thị vệ đã im lặng giải thích rõ:

Đại phu nhân bố trí, chuẩn bị hy sinh bốn tên thị vệ kia, dọn sạch chướng ngại của mình ở Tướng phủ, người thông minh đều có thể hiểu ra, Tam phu nhân kia lại cố tình ngu ngốc tự mình chui vào rọ.....

“Được, bốn tướng sẽ khiến cho người tâm phục khẩu phục!” Lạc Thừa tướng trong mắt tức giận:“Người đâu, không bọn họ lên đi.”

Lạc Thừa tướng vừa dứt lời, vài tên thị vệ khiêng thi thể của bốn tên thị vệ đi vào đại sảnh.

Nhìn khuôn mặt dữ tợn, chết cũng thê thảm của bốn thị vệ, Lạc Mộng Khê thầm nghĩ trong lòng: Thủ đoạn của Tam phu nhân cũng thật tàn khốc, lại làm cho bọn họ chết khó chịu như vậy, nhưng mà, Tam phu nhân đem việc này giá họa cho Lạc Mộng Khê, bốn thị vệ càng chết thảm, càng chứng minh là Lạc Mộng Khê nàng tâm ngoan, thủ đoạn tàn khốc.....

“Mộng Khê không rõ ý tứ của Lạc Thừa tướng.” Lạc Mộng Khê cố tình nghi hoặc.

“Nguyên nhân là bốn tên thị vệ mạo phạm người, bị bốn tướng đuổi ra khỏi Tướng phủ!” Lạc Thừa tướng giọng điệu như trước vẫn lạnh như băng: “Nay bốn người bị giết bỏ mình, ở trong tay bọn hãn còn phát hiện thứ này.....”

Lạc Thừa tướng nổi giận ùng ùng ném một vật màu trắng hướng tới Lạc Mộng Khê, có thể là bởi vì vật màu trắng rất nhẹ, chưa tới trước mặt Lạc Mộng Khê liền tự tản ra, khẽ rơi trên mặt đất, Lạc Mộng Khê cúi đầu nhìn xuống, đúng là một khăn lụa màu trắng:

“Mộng Khê, trên khăn lụa này thêu tên của người!” Lạc Thừa tướng sắc mặt âm trầm, ánh mắt lạnh như băng chặt chẽ nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Lạc Mộng Khê: “Bốn người bọn họ là mạo phạm qua người, nhưng bọn hãn đã bị trừng phạt, người không nên dùng hình phạt riêng, giết bọn hãn diệt khẩu.....”

“Nói như vậy, Lạc Thừa tướng hoài nghi bốn người này là bị Mộng Khê giết chết.” Lạc Mộng Khê hơi cúi người, nhặt khăn lụa lên, động tác trời sinh tươi mát, tự nhiên, tao nhã, cao quý, khiến Lạc Thái Vân nhìn đến ghen tị không thôi.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Lạc Thừa tướng lớn tiếng hỏi lại, ánh mắt như trước lạnh như băng: “Bốn tên thị vệ này ngày thường ru rú trong nhà, chưa từng cùng người khác kết qua cừu hận.....”

Thì ra chứng cứ phạm tội để Tam phu nhân vu oan giá họa cho ta chính là khăn lụa này. Lạc Mộng Khê cố tình cẩn thận xem xét khăn lụa, kì thực đang lặng lẽ đánh giá phản ứng của Tam phu nhân: Sắc mặt của Tam phu nhân bình tĩnh như thường, nhưng bàn tay mềm mại bỗng chén trà của nàng lại hơi run run một chút.....

Tam phu nhân, ta sẽ cho người hôm nay sở tác sở vi trả một cái giá thật đắt, Lạc Mộng Khê ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chuyển hướng khăn

lụa, cười nhàn nhạt: “Khăn lụa này không phải của ta, trên khăn lụa của ta được thêu đều là hoa Lan, hoa Cúc, hoa Thủy Tiên thanh lịch tao nhã, nhưng trên khăn lụa này lại thêu Mẫu Đơn, chứng tỏ chủ nhân vinh hoa phú quý.....”

“Choang!” Lạc Mộng Khê lời còn chưa dứt, thì một chén trà rơi xuống đất, vỡ tan tành, nước trà văng khắp nơi.....

“Thực xin lỗi, ta không cẩn thận làm vỡ chén trà!” Tam phu nhân hơi cúi đầu, đáy mắt hiện lên một tia lo lắng và bất an: Làm sao bây giờ? Kế hoạch của ta sẽ không bị vạch trần chứ, Lạc Mộng Khê thông minh ngoài sức tưởng tượng của ta.....

Lạc Thừa tướng không hờn giận nhìn Tam phu nhân liếc mắt một cái, vẫn chưa mở miệng răn dạy, Lạc Mộng Khê trầm hạ mí mắt trong đôi mắt hiện lên một tia ý cười trêu tức:

Tam phu nhân, trò hay vừa mới bắt đầu, người đã chịu không nổi rồi, kế tiếp còn có vai diễn của người mà, nhưng người nhất định phải chống đỡ đến cuối cùng, nếu không, người không muốn tất cả mọi việc đều là kiểm cỏi ba năm thiêu một giờ chứ!

Lạc Mộng Khê cầm khăn lụa trong tay nhìn mọi người một lượt: “Nữ tử ở Thanh Tiêu quốc đều biết thêu thùa, tên ở trên khăn lụa là do người khác thêu không phải không có khả năng, các vị đều là người thông minh, đương nhiên có thể nghĩ một điều là khăn lụa sở dĩ xuất hiện ở nơi bốn thị vệ bị giết, có hai nguyên nhân, một là, người giết bọn hắc cũng có chữ Khê, sau khi giết người, trong lúc vô tình làm rơi ở hiện trường, hoặc chính là có người muốn hãm hại ta.....”

Tam phu nhân cúi đầu xuống, ánh mắt nhanh quay ngược trở lại: Là ta đã nóng vội, không có lo liệu chu toàn, Lạc Mộng Khê, người lợi hại.....

Đại phu nhân ra hiệu bằng ánh mắt đối với Ngô Phi, Ngô Phi lĩnh hội: “Khi thuộc hạ đuổi tới trong rừng, tên hung thủ giết người kia còn chưa rời đi, lúc thuộc hạ giao thủ, đã đâm tên hung thủ kia bị thương ở cánh tay phải.....”

Ánh mắt Ngô Phi lạnh như băng nhìn Lạc Mộng Khê, tuy rằng trong lời nói của hắn cũng không nói rõ điều gì, nhưng ý tứ của hắn đã rất rõ ràng : Muốn biết người có phải hung thủ hay không, chỉ cần nhìn cánh tay phải của người là biết.....

“Vàng thật không sợ lửa, bốn thị vệ đều không phải là chết trong tay Mộng Khê, Mộng Khê đương nhiên không sợ để các vị coi qua!”

Nói xong, Lạc Mộng Khê kéo tay áo bên cánh tay phải lên, nhất thời, cánh tay ngọc tuyết trắng, nõn nà, cơ thịt trơn nhẵn hiện ra trước mắt mọi người, muối mà đậu lên trên bề mặt ấy chỉ sợ đều đã trượt chân, không có gì ngoài một nốt cung sa màu đỏ sậm trên cánh tay, ngoài ra không thấy vết thương nào.....

Cái này..... Điều này sao có thể..... Đại phu nhân và Ngô Phi đáy mắt lóe nồng đậm khiếp sợ..... Chẳng lẽ hắc y nhân ở trong rừng giết chết bốn thị vệ kia thật sự không phải là Lạc Mộng Khê..... Nếu thật sự là như thế, ta thua trắng ván cờ mà ta bày ra sao..... Bốn tên thị vệ cũng là hy sinh vô ích.....

“Tiểu thư, cánh tay của nữ tử không thể tùy tiện để lộ ra ngoài!” Bằng Lam đã theo tới vội vàng giúp Lạc Mộng Khê kéo tay áo bên phải lên, đáy mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Lạc Mộng Khê không cho là đúng: Nhìn cánh tay mà thôi, không có gì to tát, huống chi, nam tử trong đại sảnh rất ít, ngoại trừ Lạc Thừa tướng, cũng chỉ có Ngô Phi, Lạc Thừa tướng kia cao ngạo tự tôn, sẽ không cho phép nữ nhi của mình gả cho một tên thị vệ

Lạc Mộng Khê thờ ơ xoay người, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng với trêu tức trông thấy Lăng Khinh Trần anh tuấn bất phàm, khí chất xuất trần, nhàn nhã đứng ở cách đó không xa, hơi sững sốt: Lăng Khinh Trần cũng không phải người Tướng phủ, đêm hôm khuya khoắt, hắn làm sao có thể xuất hiện ở đây?

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Trịnh Trọng Hứa Hẹn

Edit : kun'xjh

“Lôi Viễn, Lôi Thanh là người của bốn tướng, hai người bọn họ đều có thể chứng minh: Đêm khuya, Mộng Khê luôn ở trong phòng nghỉ ngơi, chưa từng rời khỏi Khê viên nửa bước.” Lạc Thừa tướng ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân, trong giọng nói có vẻ bình tĩnh nhưng lại ngầm mang sắc bén: “Huống chi, nay sự thật đã bày ra trước mắt, người giết chết bốn thị vệ không phải là Mộng Khê, mà là một người khác, hơn nữa hành động của người này rất xấu xa, sau giết người còn muốn giá họa cho Mộng Khê, Bích Lạc, đối với việc này, người có cao kiến gì?”

Lạc Thừa tướng giọng điệu bình tĩnh, lại ngầm có ý châm chọc, đôi mắt hơi trầm xuống, che đi thần sắc trong đáy mắt, làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ trong lòng hẳn.

“Lần này là thiếp thân đã quá lỗ mãng, suýt nữa oan uổng Mộng Khê, thiếp sẽ ở nơi này bồi tội với Mộng Khê!” Đại phu nhân miệng nói xong lời xin lỗi, trong lồng ngực lửa giận thiêu đốt: Lạc Mộng Khê, người tính lợi hại, lúc này không trị được tội của người còn có lần sau, nếu quang minh chính đại giết không được người, thì giết ngầm vậy.....

“Một khi đã như vậy, việc bốn thị vệ bị giết sẽ giao cho người điều tra, trong vòng một tháng phải điều tra rõ chân tướng mọi việc, đưa cho bốn tướng một cái, cũng đưa Mộng Khê một cái!” Lạc Thừa tướng giọng điệu lạnh như băng, mang theo chỉ thị cường thế.

“Vâng, lão gia!” Đại phu nhân lên tiếng trả lời đáp ứng việc này, trong giọng nói có vẻ bình tĩnh nhưng lại mơ hồ mang theo phần nộ: Xem ra Lạc Hoài Văn đối với việc hôm qua ghi hận trong lòng, nhân cơ hội này trả đũa ta, đường đường là nam tử hán, lại thù dai như thế, thật sự là tức chết ta

Đại phu nhân thân là đương gia chủ mẫu của Tướng phủ, tự mình nói xin lỗi Lạc Mộng Khê đã cho nàng mặt mũi thiên đại, trong lòng mọi người cũng sẽ cảm thấy nàng là một người cư xử hòa nhã, thái độ phi thường đúng mực thích hợp làm chủ mẫu:

Đại phu nhân, người thật sự thông minh, nhưng mà, muốn để việc này chấm dứt, cũng không dễ dàng như vậy: “Đại phu nhân, không phải Mộng Khê không tin người, chính là mọi việc luôn có ngoại lệ, nếu một tháng sau người không tìm thấy hung phạm giết chết bốn thị vệ thì làm như thế nào?”

Đại phu nhân ném ánh mắt cừu thị nhìn như không nhìn đến nàng, đủ để đem nàng bầm thây vạn đoạn, Lạc Mộng Khê chậm rãi mở miệng: “Tướng phủ chúng ta mặc dù không phải là hoàng thất, nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng cũng là vọng tộc trăm năm, việc bốn thị vệ rắc rối phức tạp, người phụ trách điều tra việc này, viết giấy bảo đảm tất nhiên không cần, nhưng phải có hứa hẹn, mới làm mọi người phục.....”

Lạc Thừa tướng hơi cúi đầu suy tư, cảm thấy lời nói của Lạc Mộng Khê cũng có lý: “Vân Bích Lạc ta lúc này thề rằng, nếu trong một tháng không phá giải việc bốn thị vệ bị giết xong, ta sẽ không làm đương gia chủ mẫu nữa!” Vân Bích Lạc ngưng trọng thề, ánh mắt lạnh lùng, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia ý cười quỷ dị: Đại phu nhân, ta muốn chính là lời này của người.....

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chuyển hướng nhìn Tam phu nhân đang âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, khoe miệng Lạc Mộng Khê khẽ

nhếch lên một tia ý cười trào phúng: Tam phu nhân, người cảm thấy nhẹ nhõm cũng quá sớm rồi.....

Ngẩng đầu nhìn ngoài cửa, trời đã sáng choang, ánh mắt của Lạc Thừa tướng nhìn như vô tình quét qua một lượt trên người Lăng Khinh Trần và Lạc Mộng Khê: “Việc bốn thị vệ tạm thời không đề cập tới, giờ đã đến bữa sáng, chúng ta là người một nhà cũng rất ít tụ cùng một chỗ dùng bữa, nếu hôm nay đều ở đây thì cùng nhau dùng bữa sáng đi!”

Lạc Thừa tướng đem ánh mắt chuyển hướng Lăng Khinh Trần đứng ở cửa, giọng điệu khách khí: “Lăng công tử, cùng lão phu dùng bữa đi, mấy ngày nay Tướng phủ liên tiếp gặp chuyện không may, lão phu cũng không thể tiếp đón Lăng công tử đằng hoàng được!”

“Một khi đã như vậy, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh.” Lúc nói ra những lời này, ánh mắt Lăng Khinh Trần không biết là cố ý hay là vô tình, nhìn trên người Lạc Mộng Khê.

Theo quy củ của Lạc phủ, chi nữ của thiếp thất không được ngồi cùng bàn dùng bữa với khách nhân, Lăng Khinh Trần đã từng mời Lạc Mộng Khê, bị nàng cự tuyệt. Nếu lần này hãn mời nữa, dám chắc cũng sẽ bị từ chối: Lăng Khinh Trần tướng mạo tuấn mỹ, hơn nữa hãn là người của một gia thế cao ngạo, bọn nữ tử nhìn thấy hãn đều sẽ si mê và ái mộ, khi Lạc Mộng Khê nhìn hãn, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng toát ra chính là thờ ơ thức, không có mảy may tình cảm ái mộ nào...

Lăng Khinh Trần đi khắp đại giang nam bắc, gặp qua vô số loại người, đương nhiên nhìn ra cách thức của Lạc Mộng Khê không phải là lạt mềm buộc chặt, mà là thật sự không muốn cùng hãn đồng thời xuất hiện...

Thời gian qua Lăng Khinh Trần đối với nữ tử đều vô tình, chưa bao giờ chú ý đến một nữ tử nào. Thế nhưng trên người Lạc Mộng Khê tựa hồ có

một loại ma lực kỳ lạ khiến cho hắc bất chi bất giác muốn tiếp cận nàng, hiểu nàng...

Thấy Lăng Khinh Trần nhìn về phía Lạc Mộng Khê, Lạc Tử Hàm đẩy mắt một tia âm độc chợt lóe rồi biến mất, lập tức lại khôi phục bình thường, tao nhã đứng lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ngập tràn ý cười ái mộ, bước nhanh đi đến chỗ Lăng Khinh Trần:

“Lăng công tử, lần trước Tử Hàm làm cá kho tàu mùi vị như thế nào?”

“Mùi vị không tệ.” Giọng nói như có lệ, lễ độ của Lăng Khinh Trần mang theo đạm mạc cùng xa cách.

“Một khi đã như vậy, Tử Hàm lại làm.....”

“Muốn làm cá kho tàu ngon cần rất nhiều thời gian, nay đã đến giờ dùng bữa sáng, tại hạ sẽ không làm phiền Lạc cô nương.” Lăng Khinh Trần lễ độ cự tuyệt đề nghị của Lạc Tử Hàm.

Nhìn thất bại của Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân cao hứng thiếu chút nữa nhảy cẫng lên: Không thể tưởng được Lạc Tử Hàm cũng người cũng có lúc bị người khác cự tuyệt, nhưng mà, việc này cũng là người gieo gió gặt bão, tự làm tự chịu, mấy ngày hôm trước người người thích là Cảnh vương gia, nay lại cùng Lăng Khinh Trần dây dưa không rõ, Lăng Khinh Trần xác thực tuần mỹ vô trù, nhưng mà, trong lòng của ta sớm đã có Lạc vương gia.....

Nhớ tới Nam Cung Quyết tuần dật xuất trần, phong hoa tuyết đại giống như tiên cung chân nhân, trong lòng Lạc Thái Vân nhất thời tràn ngập hạnh phúc: Gả cho Lạc vương gia làm phi, khẳng định là chuyện hạnh phúc nhất trên đời.....

Thế nhân đều biết Nam Cung Quyết không gần nữ sắc, nhưng tất cả nữ tử thấy qua đều bị phong thái tài hoa, vô song của hắc hấp dẫn, biết rõ sau khi lao đầu vào sẽ bị Nam Cung Quyết không lưu tình chút nào mà hung

hăng đẩy ra, nhưng các nàng vẫn là nhịn không được muốn dùng trăm phương nghìn kế tới gần Nam Cung Quyết.....

“Đi dùng bữa đi!” Lạc Thừa tướng ý vị thâm trường nhìn Lạc Tử Hàm liếc mắt một cái, đứng dậy đi ra bên ngoài, mọi người cũng đều xoay người, chuẩn bị đến phòng ăn.

Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống, lúc xoay người, đột nhiên cầm viên đá trong tay vừa vịn bắn tới mắt cá chân của Lạc Thái Vân, Lạc Thái Vân nhất thời đứng thẳng không xong, đổ hướng Tam phu nhân, không sai lệch, vừa vịn đặt trên cánh tay bị thương của Tam phu nhân: “A!” Tam phu nhân kiềm chế không được, đau nhức thở ra tiếng.

“Xảy ra chuyện gì?” Lạc Thừa tướng dừng lại cước bộ, xoay người nhìn Tam phu nhân, ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu không hờn giận: Hương Hương hôm nay sao lại thế này? Luôn thất thố trước mặt mọi người.....

“Không có việc gì, là Thái Vân không cẩn thận đụng vào ta.” Tam phu nhân nói qua loa, nhưng trán của nàng đã đầy mồ hôi lạnh, thần sắc thống khổ không thể tránh được cặp mắt sắc bén của đại phu nhân: Chỉ là đụng nhẹ một chút, không đến mức thống khổ như thế.....

Ánh mắt chuyển qua cánh tay bị đụng trúng của Tam phu nhân, Đại phu nhân mâu quang sắc bén hơi lóe, đang muốn nói cái gì đó, Lạc thừa tướng đã mở miệng trước: “Đi dùng bữa!”

Mọi người cùng nhau dùng bữa, đương nhiên là ngồi trên bàn dài, Lạc Thừa tướng ngồi ở ghế trên, bên phải là Đại phu nhân, Lạc Tử Hàm, bên trái là Tam phu nhân, Lạc Mộng Khê, Lạc Thái Vân, Lăng Khinh Trần ngồi đối diện với Lạc Thừa tướng.

Đồ ăn được mang đến, mọi người không tiếng động dùng bữa, Lạc Mộng Khê mang mạng che mặt, nên không thuận tiện, chỉ có thể ăn mấy món đơn giản, rồi không đụng đũa nữa, nhìn động tác của Tam phu nhân trên đĩa rau

so với rùa còn chậm hơn, cùng với ánh mắt Đại phu nhân không biết cố ý hay vô tình nhìn phía bên này, Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống:

Ta lại ‘Nhắc nhở’ Đại phu nhân một chút rồi trở về Khê viên, cùng những người này dùng bữa ở một chỗ, thật sự thấy không thèm ăn, phải nhắc nhở Đại phu nhân như thế nào đây.....

Ngay lúc Lạc Mộng Khê khổ não nghĩ biện pháp, nhóm nha hoàn bưng vài món ăn đã đi tới, Lạc Mộng Khê trong đầu chợt lóe linh quang :“Thừa tướng, Lãng công tử, Đại phu nhân, Tam phu nhân, Mộng Khê đã ăn no, đi trước một bước, các người thông thả dùng bữa.”

Lạc Mộng Khê vừa mới xoay người rời đi, Tam phu nhân cũng đứng lên:“Thiếp thân thân thể có chút không khoẻ, cáo lui trước!” Nói xong, Tam phu nhân xoay người muốn đi, đột nhiên dưới chân trơn trượt, Tam phu nhân ý thức được sự tình không ổn, đang muốn vận dụng khinh công, đột nhiên nhớ tới đang ở phòng ăn, theo bản năng giơ tay ra bảo vệ toàn bộ thân thể, cánh tay phải đụng vào cạnh bàn, một trận đau đớn toàn tâm từ chỗ vết thương truyền đến.....

Lúc này đây Tam phu nhân không có kêu đau, khuôn mặt hơi vặn vẹo, nháy mắt đã khôi phục bình thường, trên trán mồ hôi nhỏ giọt.....

Đại phu nhân mâu quang sắc bén hiện lên một tia hàn quang, nháy mắt đã khôi phục bình thường:“Tam muội làm sao vậy? Muốn gọi đại phu hay không?”

Tam phu nhân che dấu vết máu chảy ra từ cánh tay phải bị thương:“Đa tạ tử tử quan tâm, Hương Hương không sao, nghỉ ngơi một chút là được.....”

Lạc Mộng Khê đi ra đại sảnh, nghe trong phòng truyền ra tiếng nói chuyện, khóe miệng khẽ nhếch lên một tia ý cười quỷ dị: Đại phu nhân bắt đầu nghi ngờ tam phu nhân, tam phu nhân dường như cũng muốn ngôi vị chủ mẫu, xem ra trò hay đã sắp hạ màn...

Ánh nắng rực rỡ, chim hót hương đưa, đại phu nhân và Lạc Tử Hàm đã sớm dùng xong bữa sáng rồi trở về phòng, tất cả nha hoàn cũng bị đuổi đi, Trong phòng ăn chỉ còn lại hai người là Lăng Khinh Trần và Lạc thừa tướng!

Lăng Khinh Trần cầm bầu rượu rót cho mình một chén, đang muốn uống xuống, trong chén rượu lại xuất hiện bóng ngược của Lạc Mộng Khê cao ngạo, trong trẻo nhưng lạnh lùng. Đáy mắt lạnh như băng của Lăng Khinh Trần hiện lên một tia nghi hoặc: Lạc Mộng Khê làm cho Lạc Thái Vân đứng phải cánh tay của tam phu nhân, là sớm biết trên người bà ấy có thương tích, hay là chỉ muốn thử thăm dò...

“Lăng công tử có biết mục đích của bốn tướng khi đuổi hết toàn bộ hạ nhân ra ngoài là gì không?” Tiếng hỏi dò bất đắc dĩ của Lạc thừa tướng truyền vào trong tai, Lăng Khinh Trần phút chốc hoàn hồn, đáy mắt hiện lên một tia sáng rõ, ngừng đầu uống cạn chén rượu: “Là vì chuyện của Lạc đại tiểu thư sao!”

Lạc thừa tướng bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng: “Đứa nhỏ Mộng Khê này, mẫu thân chết sớm, không biết nhiều quy củ lắm. Hôm nay Lăng công tử thấy được da thịt của nó là nó không đúng, theo lý mà nói Lăng công tử không cần để ý đến, chẳng qua là...”

“Tại hạ sẽ chịu trách nhiệm với Lạc đại tiểu thư!” Lạc thừa tướng còn chưa nói xong, Lăng Khinh Trần đã buông chén rượu trong tay, ngữ khí ngưng trọng: “Ba ngày sau, tại hạ quay về Tô Châu vấn an phụ thân, gia mẫu, sẽ mang theo Mộng Khê đi cùng!”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Việc Phát Sinh Đột Ngột

Edit : kun'xjh

Đại sảnh Lạc viên trong Tướng phủ .

“Lăng Khinh Trần bỏ qua Tử Hàm, chọn Lạc Mộng Khê, người khẳng định không có nghe nhầm chứ?” Đại phu nhân ngồi ở trước bàn, giọng điệu âm lãnh, ánh mắt sắc bén thoáng hiện hàn quang, bàn tay mềm mại, trắng nõn nắm chặt chén trà tinh xảo.

“Thiên chân vạn xác!” Ngô Phi giọng điệu ngưng trọng:“Thuộc hạ chính tai nghe được Lăng Khinh Trần đã hứa với Lạc Thừa tướng, ba ngày sau sẽ mang Lạc Mộng Khê đi Lăng phủ ở Tô Châu.....”

Đáng chết! Đại phu nhân mâu quang phát lạnh, bàn tay mềm đột nhiên nắm chặt, chỉ nghe “Rắc” Một tiếng vang lên, chén trà vỡ trong tay đã lên tiếng trả lời thay, tàn trà rơi trên bàn tay mềm trắng nõn, mảnh vỡ chén trà cửa một vết nhỏ trên bàn tay mềm ấy, Đại phu nhân không cảm thấy chút đau đớn nào, máu tươi trộn lẫn với tàn trà cùng một chỗ, theo bàn tay chậm rãi chảy xuống, từng giọt từng giọt, rơi xuống đất.....

Lạc Mộng Khê, lại là người, người quả thực chính là tai tinh của hai mẹ con ta! Đại phu nhân ánh mắt sắc bén bắn ra hàn quang, giống như muốn lăng trì xử tử Lạc Mộng Khê:

Lăng Khinh Trần là đệ nhất thủ phủ ở Giang Nam, hẳn không có gì ngoài tài lực phú khả địch quốc, nhưng thế lực cũng không thể coi thường, địa vị của hắn ở các quốc gia, chỉ đứng sau hoàng đế, đều là đối tượng nịnh bợ và tranh giành của quan viên khắp nơi.

Lạc Thừa tướng có ý đồ với Lăng Khinh Trần, dự định để cho Lạc Tử Hàm tiếp cận Lăng Khinh Trần, Đại phu nhân vô cùng hài lòng, dù sao Lăng Khinh Trần tướng mạo anh tuấn, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, có nhiều nữ tử tuổi thanh xuân muốn lấy làm chồng, Lạc Tử Hàm đi theo hẳn, tuyệt đối là chuyện tốt.

Cho dù ngay từ đầu Lạc Tử Hàm làm thiệp thất bên người hẳn, đại phu nhân tin rằng lấy thủ đoạn của Lạc Tử Hàm, ngồi lên địa vị chính thất của Lăng phủ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, cái gọi là mẫu bằng nữ quý, Lạc Tử Hàm trở thành đương gia chủ mẫu của Lăng phủ, nắm giữ hơn phân nửa Lăng gia, vậy thân phận của Vân Bích Lạc nàng đương nhiên cũng sẽ được nâng lên, để người đời kính trọng.

Chính là hiện giờ, Lăng Khinh Trần chọn Lạc Mộng Khê, Tử Hàm không thể tiến vào Lăng phủ tạm thời không nói đến, Lạc Mộng Khê kia và nàng có cừu oán, nếu nàng gả đến Lăng phủ, lại nói bóng nói gió với Lăng Khinh Trần, vậy toàn bộ Lăng phủ đều trở thành cừu gia của Vân Bích Lạc nàng, kết cục cùng Lăng Khinh Trần, sẽ vô cùng thâm hiểm.....

Tức chết ta, thật sự là tức chết ta Tử Hàm đến Lăng phủ đối với nàng trăm lợi không một hại, Lạc Mộng Khê tiến vào Lăng phủ sẽ đối với nàng trăm hại không một lợi..... Một người xui xẻo, cả ngày xui xẻo.....

Đại phu nhân luôn luôn trấn định, nhưng mà lúc này nàng lại không nhịn được cuồn cuộn trong lồng ngực, đột nhiên nâng tay vung ra hướng ngoài viện, chỉ nghe “Rầm” Một tiếng vang lên, nửa thước đại thụ trong viện đổ ầm ầm, nha hoàn bưng khay hoa quả vừa mới đi vào trong viện bị dọa cho kinh hãi đứng bất động, run lấy bầy.....

“Ngô Phi, người lập tức đi triệu tập nhân thủ, dùng tất cả mọi cách, tuyệt đối không thể để Lạc Mộng Khê gả cho Lăng Khinh Trần!” Đại phu nhân đột nhiên nâng mí mắt lên, đáy mắt âm lãnh thoáng hiện hàn quang!

Lúc này, Lạc Thừa tướng đang ở trong thư phòng tự mình tính toán nhỏ nhặt: Kỳ thật, việc bốn thị vệ không phải do Lạc Mộng Khê giết hẳn đã sớm biết, bởi vì Lôi Viễn, Lôi Thanh là thị vệ của hắn, năng lực của hai người bọn họ trong lòng hắn biết rõ nhất, Lạc Mộng Khê không có khả năng né hai người bọn họ mà vào rừng giết người.

Nhưng hắn cũng không nói gì về việc này, còn theo ý của Đại phu nhân gọi Lạc Mộng Khê vào đại sảnh chất vấn, bởi vì hắn biết, Lạc Mộng Khê muốn chứng minh mình trong sạch, phải để cho mọi người thấy cánh tay của nàng, về phần Lăng Khinh Trần, đương nhiên là hắn phái người dẫn vào đại sảnh, như vậy, Lạc Mộng Khê sẽ được gả vào Lăng phủ, kỳ thật, việc này cũng phải cảm tạ quy củ của tổ tiên.....

Nghĩ đến kế hoạch của mình đã sắp thành công, Lạc Thừa tướng khe khẽ thở dài: Kỳ thật, ngay từ đầu hắn tính để Tử Hàm gả vào Lăng phủ, nhưng sau khi Lăng Khinh Trần vào Tướng phủ, lại đối với Tử Hàm hờ hững, không hề có cảm giác, ngược lại đối với Mộng Khê có điểm chú ý, cho nên, hắn mới không thể không đổi người.....

Lăng Khinh Trần đáp ứng sẽ mang Lạc Mộng Khê đi Tô Châu, đã im lặng chứng minh, Lăng Khinh Trần đã nhận lời hắn, như vậy, vấn đề nan giải của mình đã được giải quyết, mà Lạc Mộng Khê cũng tìm được chỗ tin cậy quy túc, nhất cử lưỡng tiện.

Nghĩ đến Lạc Mộng Khê dung nhan xấu xí nên phải mang mạng che mặt, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén, cùng với khí tràng cường thế, Lạc Thừa tướng cười lãnh hội: Nàng càng ngày càng giống mẫu thân, năm đó mẫu thân của nàng là tuyệt sắc khuynh thành, tài hoa cái thế, nàng là nữ nhi, tự nhiên cũng sẽ không kém.....

“Thừa tướng, Thừa tướng.....” Tiếng kêu gấp gáp của Vương quản gia đánh gãy tâm tư đang lạc trên chín tầng mây của Lạc Thừa tướng, Lạc

Thừa tướng không hờn giận nhú mày, lạnh giọng hỏi: “Chuyện gì mà kích động như thế?”

“Bẩm Thừa tướng..... Là Lãng công tử nói có việc quan trọng..... Thịnh ngài lập tức tiến đến thương lượng.” Vương quân gia là một đường chạy đến, lúc này mệt lử hít thở khó khăn.

Lạc Thừa tướng đột nhiên nâng mí mắt lên, trong lòng nghi hoặc: Việc quan trọng ra sao? Trong lòng nghĩ, Lạc Thừa tướng bước nhanh đi đến phòng khách nơi Lãng Khinh Trần đang ở.

Trước khi hần đi vào khách phòng, Lãng Khinh Trần vẽ mặt ngưng trọng giao một phong thư cho người bên cạnh, người nọ một thân hắc y, khoác áo choàng màu đen bên ngoài, khuôn mặt lạnh lùng, là người của Lãng Khinh Trần, thấy Lạc Thừa tướng đi vào, Lãng Khinh Trần phất tay, người nọ gật đầu, cầm thư nhanh chóng rời đi.

Thân ảnh thon dài của Lãng Khinh Trần nháy mắt đã đi đến cửa, khuôn mặt anh tuấn, giọng điệu ngưng trọng: “Lạc Thừa tướng, cửa hàng ở Thương Châu xảy ra chút chuyện, tại hạ muốn lập tức lên đường để đến Thương Châu.....”

“Vậy bốn tướng sẽ bảo Mộng Khê lập tức thu xếp hành lí.....”

“Hành lí không cần thu xếp!” Lãng Khinh Trần gấp giọng đánh gãy lời nói của Lạc Thừa tướng: “Thời gian cấp bách, chúng ta sẽ lập tức lên đường, huống chi, cửa hàng Lãng phủ có ở khắp nơi, Mộng Khê cần cái gì, cũng đều có.....”

“Vương quân gia, lập tức mời Đại tiểu thư đến.....” Sự tình như thế nào lại gấp như vậy, ta còn chưa mua của hồi môn cho Mộng Khê, nếu Mộng Khê hai tay trống trơn gả vào Lãng phủ, Lãng gia có thể sẽ khinh thường nàng hay không, cứ như vậy, Mộng Khê làm sao có khả năng trở thành đương gia chủ mẫu của Lãng phủ.....

“Bẩm Thừa tướng, Đại tiểu thư sáng sớm đã mang theo Băng Lam, Lôi Viễn, Lôi Thanh ra ngoài phủ du hồ rồi.....” Vương quản gia cung kính trả lời, thỉnh thoảng nhìn lên sắc mặt Lạc Thừa tướng.

Mộng Khê như thế nào lại cố tình đi du hồ! Lạc Thừa tướng bất đắc dĩ thở dài thật mạnh:“Lôi Minh, khẩn cấp liên hệ với Lôi Viễn, Lôi Thanh, để bọn họ mau chóng hộ tống Đại tiểu thư hồi phủ.....”

Lăng Khinh Trần đáy mắt trấn định hiện lên một tia lo lắng, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trầm tư một lát:“Thời gian không còn kịp rồi, tại hạ phải lập tức đến Thương Châu, không đợi Mộng Khê trở về được, nhưng mà, chậm thì bảy, tám ngày, lâu thì nửa tháng tại hạ có thể trở về, đến lúc đó sẽ mang Mộng Khê cùng về Tô Châu, Lạc Thừa tướng, cáo từ!” Mộng Khê, chờ ta trở lại!

Sau khi cáo biệt với Lạc Thừa tướng, Lăng Khinh Trần bước nhanh ra ngoài phủ, gió thổi tay áo màu xanh bay bay, khiến cả người hân hân càng thêm tuấn mỹ vô trù.

Lăng Khinh Trần mặc dù mới vào Tướng phủ, nhưng một lời của hân đáng giá ngàn vàng, hân hứa với Lạc Thừa tướng việc gì thì sẽ không thay đổi, cho nên Lạc Thừa tướng không cần lo lắng gì hết, ngược lại, Lạc Thừa tướng cũng đủ thời gian chuẩn bị của hồi môn cho Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê phải được nở mày nở mặt tiến vào Lăng phủ, bằng trí thông minh của nàng, trở thành chính thất của Lăng phủ cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi!

Nhưng lúc này Lăng Khinh Trần không biết, Thương Châu phát sinh việc khẩn cấp, giục hân không đợi Lạc Mộng Khê trở về đã vội vã rời đi, cùng người yêu dấu lỡ mất chuyện tốt, trở thành tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời hân, mỗi khi nhớ tới đều hối hận không thôi!

Nói về Lạc Mộng Khê mang theo Băng Lam, Lôi Viễn, Lôi Thanh xuất phủ du hồ là muốn tìm hiểu một chút việc bên ngoài. Trong khoảng thời gian xuyên vào dị thế, Lạc Mộng Khê phát hiện nàng chiếm giữ khối thân thể này, hiểu biết đối với thế giới bên ngoài rất ít, chuyện nhờ Băng Lam thăm dò cũng không được bao nhiêu, rơi vào đường cùng, nàng đành phải tự mình xuất phủ để thu thập tin tức khắp nơi.

Ven sông yên tĩnh, dương liễu xanh mượt theo gió đung đưa, mùi cỏ thơm dịu, hoa rụng lá tả, ánh dương ấm áp chiếu rọi, mặt nước hiện lên những vệt kim quang, gió khe khẽ thổi qua, mặt nước lăn tăn, cảnh vật hết sức mê người.

Gió nhẹ lướt qua mặt, nhẹ nhàng ôn nhu, giống như ngón tay đang mơn trớn hai má, vô cùng dễ chịu, từng đợt hương hoa bay vào trong mũi, khiến người ta cảm giác vui tươi thanh thản.

Lạc Mộng Khê khép hờ hai mắt, nhìn bốn phía vắng vẻ: “Thuyền của Lạc phủ còn chưa tới sao?”

“Thưa tiểu thư, Lôi Viễn Lôi đại ca đã đi giục, chắc hẳn sẽ tới nhanh thôi...”

Băng Lam còn chưa nói xong, một hồi tiếng tiêu trầm bổng không biết vang lên từ đâu, véo von êm tai, như trăm hoa đua nở, như trăm điệu hát vang, làm cho người gặp phải cảnh này, mơ hồ mang theo một cỗ ưu thương nhàn nhạt.

“Tiếng tiêu thật là dễ nghe!” Băng Lam nghe đến say mê, nhin không được mở miệng tán thưởng.

Lạc Mộng Khê khe khẽ cười: Tiêu kĩ của người này thật cao siêu, hiếm có trên thế gian, dư âm của tiếng tiêu vẫn còn văng vẳng bên tai, ba ngày chưa dứt. Nếu có thể cùng kết giao, thật sự là sự may mắn của một đời người, chẳng qua không biết người thổi tiêu là người phương nào?

Theo thuyền hoa tới gần, Lạc Mộng Khê nhìn thấy trên sàn tàu thuyền hoa một nam tử áo trắng đang ngưng thần thổi tiêu, dung mạo tuấn mỹ phi phàm, khí chất xuất trần phiêu dật, làm cho người ta không dám khinh nhờn, gió nhẹ khẽ thổi qua, tay áo phất phới, mái tóc đen mượt tung bay, làm tôn lên vẻ tuấn mỹ giống như chân nhân tiên cung bước ra từ trong tranh...

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Âm Sát

Edit : kun'xjh

Nam Cung Quyết, sao lại là hắc? Trên sàn thuyền hoa, Nam Cung Quyết áo trắng khê bay, tuần mỹ bất phàm đặt mình trong dòng nước, ngưng thần thối tiêu, giống như bức tranh tiên nhân, tuần dật làm cho hai mắt người ta đui mù.

Lạc Mộng Khê oán thầm trong lòng: Khó trách nhiều nữ tử thanh xuân biết rõ Nam Cung Quyết không gần nữ sắc, vẫn chen lấn để được hắc ôn ấp, hắc quả thực có thể làm cho nữ tử điên cuồng.....

Đột nhiên, tiếng tiêu vút lên một âm, Nam Cung Quyết ánh mắt khê biến, lấy khăn lụa che miệng kịch liệt ho khan.....

Giống như bệnh tình lần này so với lần trước nghiêm trọng hơn, Nam Cung Quyết ho khan không ngớt, ánh mắt tan rã, hai má hồng nhuận dị thường, hai vai run nhè nhẹ.....

“Lạc vương gia, thuốc!” Một thân ảnh già nua đi ra từ khoang thuyền trên lưng mang theo túi thuốc, bước nhanh đi đến bên cạnh Nam Cung Quyết, đem một viên viên thuốc màu đen đưa tới trước mặt Nam Cung Quyết, đáy mắt lóe lên nồng đậm tiếc hận và bất đắc dĩ.

Nhìn viên thuốc màu đen trong tay lão giả, đáy mắt tan rã của Nam Cung Quyết hiện lên ý cười chua xót: Không thể tưởng được bệnh của ta đã nhanh như vậy không thể cứu vãn mà phải dựa vào thuốc để duy trì bệnh trạng.....

Bắc Đường Diệp từ trong khoang thuyền chậm rãi đi ra, nhìn Nam Cung Quyết ho khan không ngớt, cùng với viên thuốc trong tay lão giả, ngoại trừ thở dài, vẫn là thở dài: thời gian của Nam Cung Quyết không còn nhiều, thật sự là thiên đổ anh tài.....

Nhìn thần sắc bất đắc dĩ của ba người trên thuyền hoa, Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống: Bệnh hoa Đào lao của Nam Cung Quyết, hẳn là đã đến giai đoạn cuối, mệnh không thể giữ được lâu, cho dù Hoa Đà còn sống, sợ cũng vô lực xoay chuyển.....

Trong nháy mắt Lạc Mộng Khê trầm tư, Nam Cung Quyết đáy mắt lạnh như băng hiện lên một tia ngoan quyết, đưa tay lấy viên thuốc trong tay lão giả, há miệng nuốt vào, sau đó nhắm hai mắt lại, vận công điều tức.

“Tiểu thư, thuyền hoa của Tướng phủ đã đến.” Tiếng Băng Lam nhẹ nhàng nhắc nhở vang ở bên tai, Lạc Mộng Khê theo hướng Băng Lam chỉ nhìn lại, một chiếc thuyền hoa tinh xảo đứng ở trên mặt nước, thuyền hoa cao quý ở chỗ chính là được làm từ gỗ Lim, qua ô vuông cửa sổ, mơ hồ có thể thấy được sa liêm mềm mại bên trong, bốn góc lộ ra bốn ngọn đèn lưu ly, tinh xảo, cao quý, mức độ phô trương so với thuyền hoa của Nam Cung Quyết tuyệt không kém.

Không thể tưởng được Lạc thừa tướng lại là người biết hưởng thụ, ngồi trong thuyền hoa nhìn ra phong cảnh bên ngoài, khẳng định trong lòng sẽ thư thái..... Lạc Mộng Khê âm thầm đoán suy nghĩ, mang theo Băng Lam và Lôi Thanh chậm rãi đi đến thuyền hoa: “Lạc cô nương, chờ một chút.”

Tiếng gọi của Bắc Đường Diệp vang lên bên tai, Lạc Mộng Khê vừa mới dừng bước xoay người, Bắc Đường Diệp đã tới trước mặt nàng, Lạc Mộng Khê thoáng kinh ngạc, nháy mắt đã khôi phục bình thường: Không thể tưởng được khinh công của Bắc Đường Diệp cũng quá cao đi.....

“Lạc cô nương, người là một mình du hồ sao, một người ngắm phong cảnh, không có ý nghĩa, không bằng cùng bốn hoàng tử, Lạc vương gia kết giao.....” Đáy mắt trong trẻo của Bắc Đường Diệp hiện lên một tia ý cười quỷ dị, như thể vừa nảy ra ý tưởng xấu xa nào đó.....

“Lạc vương gia vừa rồi bệnh phát, cần nghỉ ngơi thật tốt, không nên tiếp tục du hồ.....” Bắc Đường Diệp này, khẳng định không có thiện ý, Lạc Mộng Khê cũng không phải sợ hãi, nhưng mà, lần này nàng ra ngoài là vì thu thập tin tức khắp nơi, thật sự là không rảnh so đo với Bắc Đường Diệp.....

Bắc Đường Diệp phản đối:“Bốn hoàng tử và Lạc vương gia lần này ra phủ chính là để du hồ giải sầu, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không hồi phủ, hưởng chi, Lạc cô nương du hồ cũng là muốn ngắm cảnh, bốn hoàng tử cũng không cho rằng cảnh sắc non nước hôm nay có thể so sánh được với tuyệt thế tứ công tử.”

“Cái gì tuyệt thế tứ công tử?” Lạc Mộng Khê trong lòng nghi hoặc.

“Lạc đại tiểu thư, người ngay cả tuyệt thế tứ công tử cũng không biết?” Bắc Đường Diệp đáy mắt trêu tức lóe nồng đậm khiếp sợ: Lạc Mộng Khê này, thân thủ cao siêu, đầu óc thông minh, lại đối với tuyệt thế tứ công tử nổi tiếng khắp thế gian không chút nào cảm kích, thực hoài nghi nàng rốt cuộc có phải là người trên thế gian này hay không.....

Oán thầm thì oán thầm, nếu Lạc Mộng Khê không biết, vậy Bắc Đường Diệp hẳn sẽ vì nàng giảng giải một chút:“Tuyệt thế tứ công tử là đương kim ưu tú nhất trên đời, bốn vị nam tử nổi danh nhất, Thanh Tiêu quốc Lạc vương Nam Cung Quyết, Giang Nam thủ phủ Lăng Khinh Trần, Tuyệt Tình cung chủ Lãnh Tuyệt Tình.....”

“Vậy vị thứ tư kia chính là người hoàng tử Kì Thiên quốc Diệp Bắc Đường.” Lạc Mộng Khê tiếp nhận nói:

Khó trách Lạc thừa tướng lại coi trọng Nam Cung Quyết, Lăng Khinh Trần như vậy, không có gì ngoài thân phận cao quý của bọn họ, cùng thể lực âm thầm gây dựng, hai người đều là một trong tuyệt thế tứ công tử, còn có Bắc Đường Diệp cũng là một trong tứ công tử, xem ra ta rất may mắn, mới vừa vào dị thể đã gặp được ba người trong tứ công tử.....

“Sai, cuối cùng là thái tử Tây Lương quốc Hạ Hầu thần, bốn hoàng tử là ngũ công tử.” Bắc Đường Diệp tràn đầy tự tin, bộ dạng kiêu ngạo và tự hào.

Ngũ công tử, tự phong sao! Lạc Mộng Khê oán thầm một câu, xoay người đi đến thuyền hoa của Tướng phủ.

“Lạc đại tiểu thư, người không tính cùng chúng ta du hồ sao?”

Phía sau Bắc Đường Diệp truyền đến một câu hỏi nghi hoặc, Lạc Mộng Khê dừng bước, quay đầu lại: “Lạc vương gia là một trong tuyệt thế tứ công tử, tứ hoàng tử lại là ngũ công tử, nếu Mộng Khê du hồ cùng các người, khẳng định sẽ bị rất nhiều nữ tử trên thế gian này ghen ghét, đối mặt với sự chỉ trích của nhiều tỷ muội cùng tuổi như vậy, Mộng Khê sợ sẽ chống đỡ không được!”

Nam Cung Quyết hỉ nộ vô thường, khí thế cường thịnh, là một nhân vật nguy hiểm, vẫn nên ít tiếp xúc với hắn là tốt nhất!

Lạc Mộng Khê ngồi thuyền hoa càng lúc càng xa, Bắc Đường Diệp hừ nhẹ một tiếng: Lạc Mộng Khê người lợi hại như vậy, giết người vô hình, lại sợ bọn nữ tử ghen ghét, ta xem ngươi rõ ràng là không muốn cùng chúng ta ngồi chung thuyền hoa, vinh dự này người khác cầu còn không được, ngươi lại đẩy ra ngoài.....

“Khai thuyền!” Câu lệnh lạnh như băng của Nam Cung Quyết vang lên trống rỗng, thuyền hoa nháy mắt đã nhanh chóng rời đi, Bắc Đường Diệp không hề chuẩn bị, lão đảo vài bước, suýt nữa ngã sắp xuống, nhìn đôi mắt

lạnh như băng của Nam Cung Quyết đã nhuộm vẽ giận tái đi, Bắc Đường Diệp mâu quang hơi lóe, rất nhanh đổi đề tài: “Nam Cung Quyết, bệnh tình của người đã nặng đến nỗi phải nhờ vào thuốc này để duy trì sao?” Thuốc mà Nam Cung Quyết uống vừa rồi là một loại thuốc thập phần đặc thù, trong thời gian ngắn nhất bệnh tình sẽ thuyên giảm, nhưng thuốc này cũng là độc dược mạn tính, giảm bớt bệnh tình đồng thời cũng phóng thích một loại độc tố khác, lâu dần, cho dù Nam Cung Quyết không chết vì hoa Đào lao, cũng sẽ chết vì loại thuốc đặc thù này.....

Nam Cung Quyết không nói gì, xem như cam chịu, khước miệng khẽ nhếch lên một tia chua xót, ý cười bất đắc dĩ, ngẩng đầu nhìn nhìn trời xanh vạm vỡ không một áng mây, mâu quang sâu thẳm càng ngưng càng sâu: Thời gian của ta không còn nhiều, ta không khẩn cầu trời xanh ban cho ta thêm thời gian, chỉ hy vọng, có thể để ta hoàn thành việc kia rồi mới rời khỏi thế gian.....

Bên này, Lạc Mộng Khê đứng ở sà trên thuyền hoa, hơi nhắm mắt, đón gió thổi qua, tay áo lay động, mái tóc dài đen nhánh khẽ bay, gió nhẹ thổi qua, mang theo vị nước tinh khiết bay vào trong mũi, làm người ta vui vẻ thoải mái, Băng Lam, Lôi Viễn, Lôi Thanh đứng ở phía sau Lạc Mộng Khê, cảnh giác đánh giá động tĩnh bốn phía.

Cổ đại này chưa bị ô nhiễm, nước sông có vị ngọt tinh khiết! Lạc Mộng Khê khẽ mở mắt, nhìn mặt sông rộng lớn, trong lòng nghi hoặc: Hôm nay ánh nắng tươi sáng, vạm vỡ không mây, đúng là ngày tốt để du hồ, lẽ ra trên mặt nước phải có rất nhiều thuyền hoa mới đúng, vì sao trong vòng trăm mét không gặp được một chiếc thuyền hoa nào.....

Ngay lúc Lạc Mộng Khê nghi hoặc, một hồi tiếng khác thường vang lên, Lôi Viễn, Lôi Thanh sắc mặt khẽ biến, còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe một tiếng “Rào rào” Vang lên, nguyên bản mặt nước lặn tẩn xuất hiện một cột nước thật lớn, bọt nước tung tóe, mười mấy hắc y nhân từ trong nước

hiện ra, vùng trường kiếm trong tay thẳng tắp hướng đến Lạc Mộng Khê đang đứng trên thuyền.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Rút Lui

Edit : kun'xjh

Nhìn hắc y nhân gần trong gang tấc, cầm trường kiếm trong tay, mắt lộ ra hàn quang, giống như phải bấm nàng thành vạn đoạn, Lạc Mộng Khê khinh thường hừ nhẹ một tiếng: Muốn giết ta, cũng không dễ dàng như vậy!

Bàn tay mềm khẽ vung, mười phần nội lực ngưng tụ phóng tới hắc y nhân, chỉ nghe “Phanh” Một tiếng vang lên, vài tên hắc y nhân xông đến đầu tiên đều bị nội lực cường thế của Lạc Mộng Khê đánh bay đi ra ngoài: “Bùm” Một tiếng rơi xuống giữa dòng nước, vô số bọt nước bắn tung tóe.....

Giống như không nghĩ tới Lạc Mộng Khê lại lợi hại như vậy, hắc y nhân phía sau đứng hình một lát, ngay lúc bọn chúng đang phân thần, thân hình cao lớn của Lôi Viễn, Lôi Thanh đã đi tới bên người Lạc Mộng Khê, rút ra bội kiếm của mình cùng nhau công kích hắc y nhân.....

Trong lúc nhất thời, trên khắp thuyền hoa vang lên tiếng binh khí va chạm kịch liệt, máu tươi bắn tung tóe hoặc rơi vào giữa sông, hoặc tụ lại trên sàn thuyền, sát khí nồng đậm tại cảnh sắc mê người tản ra khắp mặt sông.....

Băng Lam không có võ công, vì không muốn liên lụy đến ba người Lạc Mộng Khê nên nàng chạy vào khoang thuyền, tránh ở sau bình phong, lo lắng nhìn chăm chú cuộc đánh nhau trên sàn thuyền. Lôi Viễn, Lôi Thanh là thủ hạ đắc lực của Lạc thừa tướng, trường kiếm trong tay kín không kẽ

hở, trường kiếm đi qua nơi nào, tất có hắc y nhân bị thương hoặc ngã xuống.....

Về phần Lạc Mộng Khê lại càng không cần phải nói, đối với địch nhân của mình, nàng từ trước đến nay sẽ không thủ hạ lưu tình, Băng Lam trốn được rồi, Lạc Mộng Khê không cần bận tâm nữa, từ chỗ hắc y nhân đoạt lấy trường kiếm, vận dụng phòng thủ, tấn công mà mình đã học, cách vài giây tất có một tên hắc y nhân bỏ mạng hoặc rơi xuống nước.....

Nhìn hắc y nhân trên sàn thuyền càng ngày càng ít, Băng lam đang tránh ở sau bình phong âm thầm nhẹ nhàng thở ra: Xem ra trận chiến này là tiểu thư, Lôi Viễn, Lôi Thanh thắng, may mắn chỉ là chuyện không đâu, nhưng mà, tiểu thư trước giờ cửa chính, cửa sau đều chưa bước ra, khi nào thì học võ công lợi hại như vậy.....

Ngay tại lúc Băng Lam còn đang nghi hoặc, một trận tiếng nước ào ào truyền vào trong tai, đánh gãy suy nghĩ của Băng Lam, Băng Lam trong lòng nghi hoặc: Đây là tiếng gì?

Dưới chân truyền đến một cảm giác mát mát, Băng Lam cúi đầu nhìn xuống, đã thấy chân nhỏ của nàng đang đứng ở trong nước sông trong suốt, nước sông từ từ dâng lên, đôi giày trên chân nàng đã bị thấm ướt.....

Băng Lam theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại: Giữa khoang thuyền không biết từ khi nào đã bị người khác chêm một lỗ thủng lớn, lúc này, lượng lớn nước sông thông qua lỗ thủng tràn vào thuyền hoa.....

“Tiểu thư..... Tiểu thư..... Không tốt, khoang thuyền bị người khác phá, thuyền hoa sắp chìm” Băng Lam vừa kinh hô, vừa chạy ra sàn thuyền.

Đáng chết, chuyện này nhất định là một tay Đại phu nhân bày ra, làm thủng khoang thuyền, cho dù ta không bị giết chết, cũng sẽ bị chết đuối, đáng tiếc, Lạc Mộng Khê ta tuyệt không để như người mong muốn!

Lạc Mộng Khê mâu quang phát lạnh, vung chưởng đánh rớt Hắc y nhân trước mặt xuống nước, đang muốn xoay người nói cho Băng Lam biết phải làm như thế nào, thì bất thành lình một tiếng phá nước mãnh liệt vang lên, lại một đám hắc y nhân thoát ra từ mặt nước, ánh mắt lạnh như băng, toàn thân quanh quần sát khí nồng đậm, trường kiếm trong tay đương nhiên là chỉ hướng Lạc Mộng Khê.....

Lại nói Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp ngồi trên thuyền hoa, đang nổi trên mặt sông không mục đích, Nam Cung Quyết cầm trong tay ngọc tiêu đứng trên sàn thuyền, ánh mắt sâu thẳm nhìn phía phương xa, suy nghĩ lại không biết đã bay tới nơi nào.

Bắc Đường Diệp đứng ở bên cạnh Nam Cung Quyết, định mở miệng, nhưng mà chưa nói được gì đã thở dài thật mạnh, Bắc Đường Diệp đang muốn trở vào khoang thuyền, khóe mắt dư quang trông thấy thuyền hoa xa xa, nhin không được kinh hô ra tiếng:“Nam Cung Quyết, người xem phía trước, Lạc Mộng Khê đã xảy ra chuyện!”

Nam Cung Quyết trong phút chốc hoàn hồn, ánh mắt sâu thẳm theo hướng chỉ của Bắc Đường Diệp nhìn lại: Thuyền hoa Lạc Mộng Khê ngồi lúc sáng, bây giờ đã máu chảy thành sông, nước sông xung quanh thuyền hoa cũng đã bị máu tươi nhuộm hồng.....

Bốn người Lạc Mộng Khê, Lôi Viễn, Lôi Thanh, Băng Lam bị hắc y nhân bao vây xung quanh, Nam Cung Quyết thấy không rõ tình trạng của Lạc Mộng Khê như thế nào, nhưng mà, lấy chiêu thức ngoan độc của hắc y nhân mà xem, bọn họ chính là muốn đuổi cùng giết tận đám người Lạc Mộng Khê.....

Nam Cung Quyết mâu quang phát lạnh, theo bản năng muốn dùng khinh công bay tới thuyền hoa của Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp vội vàng đưa tay đè vai Nam Cung Quyết lại:“Nam Cung Quyết, sau khi người uống

thuốc trong vòng một canh giờ không thể vận chân khí, nội lực, nếu không, bệnh tình sẽ nặng thêm gấp đôi.”

Quay đầu liếc mắt nhìn chỗ Lạc Mộng Khê một cái, thuyền hoa đã muốn máu chảy thành sông, Bắc Đường Diệp bất đắc dĩ khẽ thở dài: “Ta dẫn người đi cứu Lạc Mộng Khê, người yên tâm, bốn hoàng tử chắc chắn trả lại cho người một Lạc Mộng Khê không tổn hao một cọng tóc nào!”

Nói xong, Bắc Đường Diệp không hề trì hoãn, vận khinh công rất nhanh bay hướng thuyền hoa của Lạc Mộng Khê, rất nhiều thị vệ theo sát phía sau Bắc Đường Diệp tiến đến cứu người.

“Bằng tốc độ nhanh nhất cho thuyền hoa chạy đến chỗ Bắc Đường Diệp!” Nam Cung Quyết lạnh giọng ra lệnh, ánh mắt sắc bén nhìn phía thuyền hoa của Lạc Mộng Khê, mâu quang sâu thẳm càng ngưng càng sâu, làm cho người ta đoán không ra hẳn đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì.

Thích khách hắc y võ công cao cường, hơn nữa liên tục không ngừng vây quanh thuyền hoa, như thế nào giết đều giết không xong, Lạc Mộng Khê vừa cùng hắc y nhân so chiêu, vừa suy nghĩ biện pháp thoát đi: Thuyền hoa rất nhanh sẽ chìm, dưới nước còn không biết có bao nhiêu hắc y nhân, một khi thuyền hoa chìm vào trong nước kết quả của bốn người, ta, Lôi Viễn, Lôi Thanh, Băng Lam không thể lường được.....

“Lôi Xa, trên chiến thuyền thuyền hoa này có thuyền nhỏ không?” Lạc Mộng Khê nhắc chân đá văng một tên hắc y nhân cách nàng gần nhất ra, trầm giọng hỏi: Trên du thuyền hiện đại đều có thuyền nhỏ để đào sinh, phòng khi chuyện khẩn cấp xảy ra, không biết thuyền hoa cổ đại có trang bị thuyền nhỏ hay không.

Lôi Viễn đang bị vài tên hắc y nhân bao vây tấn công, nghe được câu hỏi của Lạc Mộng Khê hai mắt sáng ngời, đang muốn trả lời, bất thành lình một

giọng nói trêu tức quen thuộc vang lên: “Có bốn hoàng tử ở đây, còn cần gì thuyền đào sinh!”

Lời còn chưa dứt, Bắc Đường Diệp mang theo rất nhiều thị vệ từ trên trời bay xuống, vung kiếm chém về phía thích khách hắc y, có bọn họ gia nhập, đám người Lạc Mộng Khê đương nhiên nhẹ nhõm rất nhiều.

Nhìn Lạc Mộng Khê âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, Bắc Đường Diệp đang muốn tranh công, thì thành linh thuyền hoa đột nhiên chìm xuống, nước sông tràn vào trên sàn thuyền, Lạc Mộng Khê đồng tử hơi co lại, ngữ khí trầm trọng: “Thuyền hoa sắp chìm, mau rời khỏi nơi này!”

“Bắc Đường Diệp, Băng Lam giao cho ngươi!” Lạc Mộng Khê kéo Băng Lam qua phía sau nòng, đưa đến trước mặt Bắc Đường Diệp.

Bắc Đường Diệp đang muốn lệnh cho thị vệ đem Băng Lam đưa tới thuyền hoa của Nam Cung Quyết, nhưng vừa mới quay đầu nhìn thuyền hoa cách xa trăm mét kia, buộc lòng phải dừng lại:

Bọn thị vệ khinh công không phải rất cao, mang theo Băng Lam căn bản bay không được trăm mét để đến thuyền, nói vậy Lạc Mộng Khê cũng đã nghĩ tới điểm ấy, mới đưa Băng Lam cho hẳn.

Bọn thị vệ đã được huấn luyện qua, võ công tất nhiên cao hơn thích khách hắc y, không lâu sau, toàn bộ thích khách hắc y trên thuyền hoa đã bị giết sạch.

“Nhanh, đi đến chỗ chiến thuyền thuyền hoa!” Bắc Đường Diệp trầm giọng ra lệnh: Toàn bộ sàn thuyền đều đã bị ngập nước, lập tức sẽ chìm.....

Bọn thị vệ không chút nào trì hoãn, vận khinh công rất nhanh bay về phía thuyền hoa của Nam Cung Quyết.

“Lạc cô nương, chúng ta cũng đi qua đi!” Bắc Đường Diệp bắt lấy cánh tay Bằng Lam, đem nàng rời khỏi thuyền hoa nguy hiểm, Lôi Viễn, Lôi Thanh vẫn chưa rời đi, mà là theo sát phía sau Lạc Mộng Khê để bảo hộ nàng.

“Chúng ta đi qua đi!” Lạc Mộng Khê nhìn quanh mọi nơi một vòng, xác nhận trên toàn bộ thuyền hoa ngoài ba người bọn họ thì không còn ai khác, đang muốn vận khinh công bay về phía an toàn, chỉ nghe một tiếng nổ “Bùm!”, Lạc Mộng Khê cùng Lôi Viễn, Lôi Thanh trong nháy mắt đều bị đám bọt nước lớn bao phủ.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệt Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ngựa Bị Kinh Động

Edit : kun'xjh

Chú ý : Lôi Xa = Lôi Viễn

“Nam Cung Quyết, chiến thuyền thuyền hoa kia đã bị nổ, Lạc Mộng Khê..... Lành ít dữ nhiều, cho dù người hiện tại đi qua, cũng không làm được gì.....” Bắc Đường Diệp sắc mặt âm trầm, mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, muốn bay đến thuyền hoa của Nam Cung Quyết, gấp giọng khuyên giải, trong lòng dâng lên một trận áy náy:

Nam Cung Quyết đối với Lạc Mộng Khê bất đồng, hẳn là người ngoài cuộc so với đương sự cái gì cũng rõ ràng, cho nên hẳn mới chủ động đi giết hắc y nhân để cứu Lạc Mộng Khê, mục đích chính là muốn khi mọi việc thành công sẽ hưởng Nam Cung Quyết đòi hỏi công trạng, lại không nghĩ rằng sự việc bây giờ lại biến thành cái dạng này.....

Chuyện Bắc Đường Diệp nói làm sao Nam Cung Quyết lại không biết, chính là trong nháy mắt nhìn thấy thuyền hoa bị nổ mạnh, thân ảnh mảnh khảnh của Lạc Mộng Khê bị lửa lớn chôn vùi, trong lòng Nam Cung Quyết dâng lên một trận khủng hoảng không biết từ đâu tới, theo bản năng muốn phi thân đến cứu nàng.....

Sau khi tỉnh táo lại, Nam Cung Quyết đến phía trên sàn thuyền, nhìn lửa lớn thiêu đốt hùng hực cách đó không xa, gỗ Lim, mảnh cửa sổ bay loạn, thuyền hoa sắp chìm vào trong nước, khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ âm trầm đáng sợ, mâu quang thâm thúy bịt kín một tầng lo lắng nồng đậm.

Khẽ nhếch bàn tay to đột nhiên nắm chặt, khổng chế không được khẽ run run, khớp xương trở nên trắng, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên rõ rệt: Ta lại vẫn tới chậm một bước.....

Trên bầu trời ánh nắng chói chang chiếu từ trên cao xuống, toàn thân Nam Cung Quyết lại quanh quẩn hơi thở mãnh liệt lạnh như băng, nháy mắt làm cho không khí xung quanh đông cứng, khiến người ta cảm giác như đối diện với hầm băng thág chạp, không rét mà run.....

“Tiểu thư, tiểu thư.....” Băng Lam vịn tay lên vòng bảo hộ của thuyền hoa, gấp giọng gọi Lạc Mộng Khê, nhưng không nghe được lời đáp lại nào.

Thuyền hoa bị bốc cháy rất nhanh chìm vào trong nước, từng đợt sóng bập bênh mở ra, toàn thân Băng Lam trong nháy mắt khí lực bị rút cạn, thân thể gầy yếu suy sụp quy xuống, trong đôi mắt trong trẻo lóe đau xót và tuyệt vọng, nước mắt theo hai má chảy dài.....

Bọn thị vệ đứng ở phía sau Nam Cung Quyết, tất cả đều cúi đầu xuống, ngay cả thở mạnh cũng không dám: Lần này không hoàn thành nhiệm vụ mà Nam Cung Quyết giao cho, bất kể Nam Cung Quyết trừng phạt bọn họ như thế nào đi chăng nữa, bọn họ đều cam tâm tình nguyện.....

Nhận thấy Nam Cung Quyết đã bình tĩnh lại, Bắc Đường Diệp thả lỏng bàn tay đang túm cánh tay Nam Cung Quyết ra, khe khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quyết, đang muốn an ủi, khóe mắt dư quang trông thấy trên mặt nước cách đó không xa, mâu quang che kín áy náy nhất thời lòe lòe sáng lên:“Nam Cung Quyết, người xem, Lạc Mộng Khê không có việc gì, nàng còn sống!”

Nam Cung Quyết trong phút chốc hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn về hướng Bắc Đường Diệp đang chỉ: Nơi thuyền hoa chìm ngấm, nổi lên một tấm ván gỗ, trên tấm ván gỗ có một thân ảnh yếu điệu đang ngồi, nhưng Nam

Cung Quyết lại rất quen thuộc, đúng là Lạc Mộng Khê gặp đại nạn không chết!

Kỳ thật, trong phút chốc thuyền hoa nổ mạnh, Lạc Mộng Khê đã kéo Lôi Viễn, Lôi Thanh nhảy vào trong nước, nay đã là mùa thu, trên bầu trời ánh nắng tươi sáng, bề ngoài nước sông có vẻ ấm áp, nhưng ở trong nước cũng lạnh đến thấu xương.

Thuyền hoa nổ mạnh, Lạc Mộng Khê dù chưa bị nổ chết, nhưng cũng bị trọng thương, thuốc nổ vô cùng uy lực, nước sông xuất hiện xoáy nước, cho nên, Lạc Mộng Khê và Lôi Viễn, Lôi Thanh bị nước cuốn trôi.

Thuyền hoa là do thích khách hắc y làm nổ, bọn chúng biết rõ uy lực sẽ sinh ra khi nổ mạnh, bên trong nước sông cách mấy chục thước không thấy một hắc y nhân nào, nên Lạc Mộng Khê mới có thể thuận lợi nổi lên mặt nước, nhưng mà toàn thân quần áo của nàng đã bị ướt sũng, hàn khí trong nước sông xâm nhập vào cơ thể, làm Lạc Mộng Khê không ngừng ho khan.

Ngay lúc Lạc Mộng Khê dùng hết khí lực cuối cùng ngồi trên tấm ván gỗ còn sót lại, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, thì cũng là lúc Nam Cung Quyết nhìn thấy Lạc Mộng Khê chưa chết, khi Nam Cung Quyết ra lệnh cho đám thị vệ mau chóng cho thuyền hoa chạy đến trước mặt Lạc Mộng Khê, nguyên bản mặt sông yên tĩnh đột nhiên nổi lên một cột nước trắng xóa, mười mấy tên hắc y nhân từ trong nước thoát ra, trường kiếm trong tay thẳng hướng Lạc Mộng Khê đang ngồi trên tấm ván gỗ.....

Bọn thích khách chết tiệt này, xem ra không giết chết ta, bọn chúng sẽ không rút lui! Nhìn hắc y nhân cách nàng càng ngày càng gần, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia bất đắc dĩ:

Nếu như bình thường, nàng khẳng định sẽ giết chết đám hắc y nhân này không lưu lại một tên, nhưng hiện tại, nàng đang bị thương, lại không biết

bơi, cùng với thích khách hắc y đã nghỉ ngơi dưỡng sức dưới nước này giao thủ, nàng gần như không có khả năng thắng.....

Lạc Mộng Khê bàn tay mềm khinh vung lên, vô số mai ngân châm bắn về phía hắc y nhân, thừa dịp sơ hở khi hắc y nhân tránh né ngân châm, Lạc Mộng Khê dùng thú ngữ truyền ra một chỉ lệnh, ngay lúc hắc y nhân chém rớt ngân châm, chuẩn bị ám sát Lạc Mộng Khê, bỗng xuất hiện vài con rắn nước thật dài bơi nhanh đến.....

Khi trường kiếm trong tay hắc y nhân sắp đâm đến người Lạc Mộng Khê, thân thể rắn nước thật dài quần lấy tấm ván gỗ mà Lạc Mộng Khê đang ngồi, trong nháy mắt mang theo nàng tránh xa hắc y nhân.....

Lôi Viễn, Lôi Thanh không biết đã chết chưa, nhưng mà, mục tiêu của hắc y nhân lần này là Lạc Mộng Khê nàng, nếu nàng đi rồi, hắc y nhân đương nhiên cũng sẽ không ở lại nơi này, Lôi Viễn, Lôi Thanh cũng được an toàn

“Giết thích khách hắc y, một lưu một ai!” Nhìn thích khách hắc y vẫn đuổi theo Lạc Mộng Khê không chịu từ bỏ, Nam Cung Quyết ngữ khí lạnh như băng, không hề có cảm tình, đáy mắt thâm thúy thoáng hiện lệ quang.

“Vâng!” Bọn thị vệ cung kính đáp một tiếng, vận khinh công bay hướng nhóm thích khách hắc y trên mặt nước.....

Võ công của bọn thị vệ so với thích khách hắc y cao hơn nhiều, một chọi một giao thủ, thích khách hắc y đương nhiên không phải là đối thủ của bọn họ.

Bắc Đường Diệp mâu quang hơi lóe, trong lòng chủ ý đã định, sau khi xoay người, đang muốn hướng Nam Cung Quyết xin đi giải quyết đám hắc y nhân, lại phát hiện nguyên bản Nam Cung Quyết đang đứng bên cạnh hắn, không biết từ khi nào đã không còn bóng dáng.

Lấy việc Nam Cung Quyết coi trọng Lạc Mộng Khê, hần hần là đứng ở trên sàn thuyền quan sát nhất cử nhất động của thích khách hắc y và Lạc Mộng Khê, vì sao lại không thấy bóng dáng? Bắc Đường Diệp nghi hoặc khó hiểu tìm kiếm khắp nơi: “Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết.....”

Đột nhiên, một chiếc thuyền nhỏ từ trong thuyền hoa lui ra, có một người quần áo áo trắng, tuấn mỹ xuất trần đang đứng trên thuyền, khuôn mặt hơi trầm xuống, ánh mắt thâm thúy, đúng là Nam Cung Quyết mà Bắc Đường Diệp đang tìm kiếm.

Bàn tay to của Nam Cung Quyết khê khẽ, nội lực cường thế đánh xuống mặt nước, vô số bọt nước bay lên, mượn sức nước đẩy thuyền đi, trong nháy mắt Nam Cung Quyết đứng trên thuyền nhỏ đã chạy ra xa mấy chục thước.....

“Nam Cung Quyết.....” Người không thể dùng nội lực..... Bắc Đường Diệp lớn tiếng nhắc nhở, nhưng nói được một nửa, hần mới ý thức được, Nam Cung Quyết đã dùng nội lực rồi, hần có nhắc nhở cũng là chuyện vô ích.....

“Tiểu thư còn sống..... Thật sự là quá tốt.....” Băng Lam đứng lên, hai mắt sừng đỏ, đáy mắt lóe lên nồng đậm vui sướng.

Thuyền nhỏ của Nam Cung Quyết rất nhanh lướt đến hướng của Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp thở dài thật mạnh: Lạc Mộng Khê sẽ không có việc gì, nhưng mà Nam Cung Quyết..... Aizzz.....

Toàn bộ thích khách hắc y trong nước bị thị vệ của Nam Cung Quyết chém giết, Lạc Mộng Khê dưới sự trợ giúp của rần nước đã thuận lợi thoát ra xa, Đại phu nhân có tính cẩn thận, Lạc Mộng Khê lo rằng các vùng lân cận sẽ có mai phục, nên sau khi lên bờ không dừng lại lâu mà tiếp tục chạy nhanh đến chỗ xe ngựa Lạc phủ cách đó không xa.

Lạc Mộng Khê sinh ra ở hiện đại, chưa bao giờ điều khiển xe ngựa, hơn nữa nàng cũng lo Đại phu nhân đã bố trí người trên xe ngựa, nên mới để lại xe ngựa mà cưỡi ngựa chạy đi.

Ở hiện đại, Lạc Mộng Khê đã từng tập cưỡi ngựa cũng có thể coi là biết sơ qua, vốn tưởng rằng có thể cưỡi ngựa quay về phủ.

Ai ngờ, đường cổ đại ghập ghềnh, không phải con đường bằng phẳng như lúc tập, Lạc Mộng Khê cưỡi ngựa phi nhanh, xóc nảy khó chịu chưa nói đến, có vài lần còn suýt nữa tuột mất dây cương.

Lạc Mộng Khê quan sát khắp nơi một chút, phát hiện không có người mai phục: Ta không cưỡi ngựa nữa, vẫn là đi bộ về phủ thì hay hơn, ngộ nhờ không bị thích khách giết chết, lại bị ngã ngựa chết, không đáng....

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê quyết định ghìm ngựa dừng lại, không biết nàng ghìm ngựa không đúng hay là do nguyên nhân gì khác, con ngựa đột nhiên kinh hãi, chạy như điên, bất kể Lạc Mộng Khê dùng phương pháp gì cũng không thể cho ngựa dừng lại.

Tại sao có thể như vậy! Mắt thấy khoái mã sẽ đụng phải núi nhỏ cách đó không xa, Lạc Mộng Khê trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng không thể làm gì khác hơn: Đáng chết, rõ là ngày chết của ta...

Núi nhỏ gần trong gang tấc, khoái mã không tránh đi mà thẳng tắp đụng vào, Lạc Mộng Khê nhắm hai mắt lại, bất đắc dĩ thở dài: Chỉ mong ta chết không quá khó nhìn....

Bỗng nhiên Lạc Mộng Khê cảm thấy phía sau trầm xuống, mùi đàn hương nhàn nhạt quen thuộc quanh quẩn ở chóp mũi, cả người nàng được ôm vào trong lồng ngực ấm áp, dây cương trong tay ghìm chặt, khoái mã ghì hai chân trước hí lên một tiếng, rồi dừng lại!

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ngày Đó Bắt Đầu

Edit : kun'xjh

Mùi cỏ tươi thơm mát bay vào trong mũi, Lạc Mộng Khê mở mắt, đã thấy núi nhỏ gần ngay trước mặt, trên núi nhỏ cỏ xanh sinh trưởng tươi tốt đã muốn chạm vào tóc của nàng: Nguy hiểm thật, nếu kéo dây cương dừng lại muộn một chút nữa, khoái mã tuyệt đối sẽ đâm vào núi nhỏ, đến lúc đó hậu quả thật là không tưởng tượng nổi.....

Sau khi cứu Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết cũng không có nói gì, giật dây cương để khoái mã đi ra đường lớn.

Nam Cung Quyết tay cầm dây cương ngồi ở phía sau Lạc Mộng Khê, cánh tay hữu lực không một khe hở đặt ở hai bên eo Lạc Mộng Khê, chẳng khác nào đem cả người nàng ôm vào trong ngực.

Mùi đàn hương có thể làm cho lòng người an bình ở mọi phía bay vào trong mũi Lạc Mộng Khê, hơi thở ấm áp của Nam Cung Quyết không ngừng phả trên tóc nàng, hơn nữa, lưng ngựa cũng không lớn, vừa vặn có thể ngồi lên hai người, theo ngựa chậm rãi chuyển động, vòm ngực rộng lớn của Nam Cung Quyết cùng với phần lưng Lạc Mộng Khê không ngừng tiếp xúc, nhiệt độ cơ thể ấm áp xuyên thấu qua lớp quần áo mỏng manh truyền tới trên người Lạc Mộng Khê, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng hiện lên một tia hờn giận:

Tin đồn Nam Cung Quyết không gần nữ sắc đến tột cùng là do ai truyền ra? Quả thực chính là nói vớ nói vẩn!

Phải làm như thế nào mới có thể cùng Nam Cung Quyết cách xa một khoảng đây? Lạc Mộng Khê thu lại ánh mắt suy nghĩ biện pháp.

Đột nhiên trong đầu Lạc Mộng Khê chợt lóe linh quang, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia vui sướng, nghiêng người nói cảm ơn với Nam Cung Quyết:

“Lạc vương gia, lần này đa tạ người đã xả thân cứu giúp, Mộng Khê lại nợ người một phần nhân tình, nay toàn bộ thích khách đã bị thị vệ quý vương phủ giết chết, Mộng Khê không còn nguy hiểm nữa, nhưng Vương gia người lại có bệnh trong người, không thể tiếp nhận quá nhiều cực nhọc, không bằng người dừng ngựa lại, Mộng Khê có thể đi về Tướng phủ!”

Ngựa đang đi đột nhiên dừng lại, Nam Cung Quyết không có nói gì, nhưng Lạc Mộng Khê bên cạnh lại có thể cảm giác Nam Cung Quyết đang tức giận, ánh mắt sắc bén nhìn nàng không thềm nháy mắt, không khí xung quanh nhất thời bị đóng băng, tức giận mãnh liệt nhanh chóng tản ra bốn phía, hít thở không thông.....

Lạc Mộng Khê mâu quang chợt hiện: Nam Cung Quyết tức giận như vậy, là do tính của hắn vốn hi nộ vô thường, hay là trong lời nói của ta vừa rồi rất không hợp tình hợp lý.....

“Cáo từ!” Ngay lúc Lạc Mộng Khê đang âm thầm đoán nguyên nhân tức giận của Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết mở miệng từ biệt, ngữ khí lạnh như băng ngấm mang theo tức giận, đột nhiên đem dây cương nhét vào trong tay Lạc Mộng Khê, thân ảnh thon dài của Nam Cung Quyết bay lên trời, trong nháy mắt bay khỏi lưng ngựa, mũi chân ‘Vô tình’ hung hăng đá trúng mông ngựa, khoái mã hí một tiếng, dọc theo đường chạy nhanh về phía trước!

“A!” Lạc Mộng Khê không hề chuẩn bị, trong nháy mắt khoái mã chạy đi, nàng kinh hô một tiếng, suýt nữa bị hất văng, may mắn nắm chặt dây

cương, mới tránh được tai họa.

Nam Cung Quyết tao nhã, sau khi tiêu sái tiếp đất, khễ ho khan vài tiếng, nhìn khoái mã phi nhanh, cùng với Lạc Mộng Khê sắc mặt đầy giận dữ đang nằm ở trên lưng ngựa, vẻ tức giận trong lãnh mâu tự nhiên cũng tan không ít, hơi cong khóe miệng lên giống như phác họa ý cười như có như không.

Hiện giờ con đường tuy đã bằng phẳng hơn nều, nhưng Lạc Mộng Khê cười ngựa rất bình thường, ngựa chạy tốc độ quá nhanh, nàng căn bản không ghì cương được, vì tránh bị khoái mã hất văng, Lạc Mộng Khê nắm chặt dây cương, trong đôi mắt đẹp hiện ra lửa giận:

Nam Cung Quyết chết tiệt, người tốt nhất nên cầu trời xanh đừng cho người lọt vào tay ta, nếu không.....

Đột nhiên, một tên hắc y nhân cầm trường kiếm trong tay, toàn thân quanh quẩn túc sát nồng đậm, không hề có dấu hiệu từ trong rừng bay ra, mũi kiếm chia thẳng Lạc Mộng Khê nằm trên lưng ngựa đang suy nghĩ xấu xa về phương pháp chinh Nam Cung Quyết.

Lạc Mộng Khê thân là đặc công, đối hoàn cảnh vô cùng khẩn cấp, trong nháy mắt hắc y nhân xuất hiện, nàng đã nhận thấy được hắc y nhân này có võ công cao cường, mà hiện giờ bản thân nàng lại bị trọng thương, hơn nữa nàng lại đang ngồi trên lưng ngựa phi nhanh, căn bản không thể đánh trả lại hắc y nhân, chỉ có thể lắt mình thật nhanh, tránh thoát công kích của hắc y nhân.

Trong nháy mắt Lạc Mộng Khê tránh khỏi trường kiếm của hắc y nhân, nguyên bản con đường trống trơn bỗng nhiên xuất hiện mười mấy tên hắc y nhân cầm cung tiễn trong tay, hắc y nhân dàn trận ra đường, chặn lối đi của Lạc Mộng Khê.

Khoái mã nâng móng trước lên hí một tiếng, ghì hai chân trước lại, giọng nói vô tình, lạnh như băng vang lên từ phía sau Lạc Mộng Khê: “Lạc đại tiểu thư, chủ nhân có lệnh, người đi theo chúng ta, hoặc mang thi thể của người trở về!”

“Chủ nhân của các người là ai?” Hắc y nhân này võ công cực cao, với nhóm hắc y nhân phục kích nàng trong nước không cùng một nhóm, Lạc Mộng Khê thầm giật mình: Ngoài trừ Đại phu nhân ra, còn có người muốn đẩy ta vào chỗ chết.....

“Lạc đại tiểu thư đi theo, đương nhiên sẽ biết!” Giọng nói vô tình, lạnh như băng lại vang lên, nhóm hắc y nhân thật cẩn thận tới gần Lạc Mộng Khê, mũi tên trên cung tiễn vẫn đang chỉ vào nàng, không dám lơ lửng.

Nam Cung Quyết vừa vặn đáp xuống chỗ có cây cối rậm rạp, hơn nữa võ công của hắn cao cường, hắc y nhân không thể nhận thấy sự tồn tại của hắn.

Nhìn khoảng cách giữa Lạc Mộng Khê và hắc y nhân càng ngày càng gần, Nam Cung Quyết lãnh mâu chột hiện, đang muốn bay ra giúp đỡ, ai ngờ trong phổi đột nhiên đau nhức như bị kim đâm, Nam Cung Quyết không chế không được, lấy khăn lụa che miệng, kịch liệt ho khan.....

Một chút mùi tanh nồng từ cổ họng trào ra, Nam Cung Quyết mâu quang khê biến, chậm rãi mở khăn lụa che miệng ra, giờ lên trước mặt, trên khăn lụa màu trắng hai đóa Hồng Mai đang nở ra tươi rói.....

Khóe miệng khê nhếch lên một tia ý cười chua sót, trong đầu Nam Cung Quyết hiện ra lời nói của Cốc chủ Dưộc Vương cốc: “Tự người ho ra máu là ngày đó bắt đầu, người nhiều nhất chỉ còn thời gian là nửa năm!” Chỉ còn lại có nửa năm sao.....

“Lạc Mộng Khê, nơi này tất cả đều là người của bọn ta, người có chạy đằng trời, ngoan ngoãn đưa tay chịu trói đi!” Tiếng ra lệnh băng lãnh, vô

tình của hắc y nhân truyền vào trong tai. Nam Cung Quyết phút chốc hoàn hồn, mâu quang chột lạnh, cổ nén khó chịu trong cơ thể xuống, thân ảnh thon dài trong nháy mắt đã bay đến trước mặt đám người, tiêu sái hạ xuống phía sau Lạc Mộng Khê, bàn tay cầm lấy dây cương đột nhiên run lên, khoái mã mở đường máu gần hắc y nhân, rất nhanh lao về phía trước...

Nhìn Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê nhanh chóng rời khỏi tầm mắt bọn chúng, tên hắc y nhân cầm đầu mâu quang phát lạnh: “Bắn tên!”

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê vẫn chưa đi xa, mệnh lệnh của tên hắc y nhân đương nhiên truyền đến tai hai người. Nam Cung Quyết mâu quang phát lạnh, nhưng chưa có ngoảnh lại, ngưng tụ mười phần nội lực trong bàn tay đột nhiên vung hướng đám hắc y nhân.

Chỉ nghe “Phịch!” Một tiếng vang lên, cung tiễn trong tay đám hắc y nhân đều bị Nam Cung Quyết dùng nội lực cường thế đánh bay ra ngoài...

“Nam Cung Quyết, tại sao người không để lại một nhân chứng sống, ta muốn biết rốt cuộc là ai muốn tính mạng của ta!” Nhìn tử thi đầy đất sau khi bụi mù tản đi, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Khuôn mặt Nam Cung Quyết lạnh như băng, ánh mắt thâm thúy: “Bọn chúng là tử sĩ, cho dù dùng tất cả cực hình trong thiên hạ, cũng tuyệt đối không nói ra một chút tin tức có ích cho người!”

Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hơi lóe lóe: “Tại sao người biết những hắc y nhân này là tử sĩ?”

Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết tiếp tục nói chuyện, vẫn chưa nhìn thấy trong những hắc y nhân vừa rời có một tên còn chưa chết, người nọ dùng hết toàn lực giật lại cung tiễn, mũi tên không phải nhắm đến Lạc Mộng Khê hay Nam Cung Quyết, mà là khoái mã hai người bọn họ đang ngồi...

Nam Cung Quyết ánh mắt thâm thúy tiếp tục thúc ngựa đi về phía trước, trong lòng khe khẽ thở dài, đang muốn trả lời câu hỏi của Lạc Mộng Khê. Ai ngờ, khoái mã đột nhiên phát cuồng, ngã mạnh xuống đất, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê vẫn chưa nghĩ đến sẽ có biến cố này, cả hai đều bị hất tung...

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê sau khi bị hất bay thì rơi xuống một sườn dốc dài đầy cỏ xanh, hai người theo sườn dốc lăn nhanh xuống sơn cốc sâu không thấy đáy...

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Bị Nhiễm Phong Hàn

Edit : kun'xjh

Triền dốc, Lạc Mộng Khê bản thân bị trọng thương, căn bản không thể dùng bất kỳ biện pháp gì để tự cứu, chỉ có thể tùy ý để cơ thể yếu ớt của mình lăn nhanh xuống phía dưới, hương cỏ xanh tràn ngập ở chớp mũi, bên tai, tiếng gió vù vù thổi qua.....

Không biết qua bao lâu, Lạc Mộng Khê rốt cục cũng dừng lại, thân thể mỗi một đến cực điểm, ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ, không biết có phải là ảo giác của Lạc Mộng Khê hay không, trong phút chốc nàng rơi vào hôn mê, ngửi thấy được mùi Đàn Hương có thể làm người ta yên lòng trên người Nam Cung Quyết.

“..... Lạc Mộng Khê..... Lạc Mộng Khê.....” Trong mộng lung, mùi Đàn Hương như có như không quanh quẩn ở chớp mũi, hình như có người ở bên tai không ngừng gọi tên nàng.

Lạc Mộng Khê cố gắng mở hai mắt mệt mỏi, đập vào tầm mắt chính là khuôn mặt tuấn tú làm hàng vạn nữ tử luôn theo ái mộ của Nam Cung Quyết đang lo lắng nhìn nàng, thấy Lạc Mộng Khê mở mắt, Nam Cung Quyết mâu quang nhuộm lo lắng hiện lên một tia vui sướng, nháy mắt đã khôi phục bình thường:“Người đã tỉnh!”

Lạc Mộng Khê gạt đầu, xuất phát từ bản năng sát thủ, sau khi Lạc Mộng Khê tỉnh dậy việc đầu tiên đó là quan sát hoàn cảnh xung quanh, nhưng khi ngẩng đầu nàng phát hiện, mình đang ngồi ở trên cỏ, bị Nam Cung Quyết

nửa ôm vào trong ngực, hơn nữa, khi Lạc Mộng Khê muốn đứng lên, Nam Cung Quyết một chút cũng không có ý muốn thả tay ra.

“Lạc vương gia, nam nữ thụ thụ bất thân!” Lạc Mộng Khê toàn thân vô lực, không thể giãy giụa, Nam Cung Quyết không chịu buông tay, Lạc Mộng Khê không ngại lấy tư tưởng phong kiến cổ đại áp đè hằn, dù sao, bị một tên nam tử thân mật ôm vào trong ngực như thế, nàng thật sự cũng không quên.

“Bốn vương biết!” Nam Cung Quyết sắc mặt hơi trầm xuống, đáy mắt nhuộm một tầng giận tái đi, đột nhiên buông lỏng hai tay đang ôm chặt Lạc Mộng Khê ra, đứng dậy đi lên phía trước.

“A!” Không ngờ tới Nam Cung Quyết nói buông tay liền buông tay, Lạc Mộng Khê kinh hô một tiếng, mất đi chỗ dựa trong nháy mắt nửa người trên ngã vào bụi cỏ, nàng ngã đến choáng váng đầu óc, trong mắt đẹp hiện ra lửa giận: Nam Cung Quyết chết tiệt.....

Khi Lạc Mộng Khê chống thân thể suy yếu chậm rãi đứng lên từ bụi cỏ, Nam Cung Quyết đã đi xa năm, sáu thước: “Nam Cung Quyết, người đi đâu vậy?”

“Kiếm ít củi khô, nhóm lửa!” Nam Cung Quyết vẫn không quay đầu, trong không khí bay tới tiếng trả lời bình tĩnh của hắn.

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn bầu trời, đã thấy mặt trời sớm ngã về Tây, sắp xuống núi: Xem ra ta đã hôn mê vài canh giờ, lúc rơi xuống sơn cốc là gần giữa trưa.....

Nơi Lạc Mộng Khê rơi xuống, bốn phía đều là núi, dốc núi vừa cao vừa đứng, cho dù là người bình thường, muốn trèo lên cũng không dễ dàng, huống chi hiện tại nàng lại bị trọng thương, thân thể suy yếu.

Thở dài thật mạnh, Lạc Mộng Khê chậm rãi đi lên phía trước: Trước tiên ở trong cốc nghỉ ngơi một đêm, bảo dưỡng sinh lực, hiện tại đã là mùa thu, ban đêm rét lạnh, huống chi, buổi tối trong sơn cốc thường xuyên có dã thú xuất hiện, không có lửa là không được

Nam Cung Quyết ngược lại suy nghĩ hết sức chu đáo.....

Ngay khi Lạc Mộng Khê đang đánh giá cảnh vật xung quanh, Nam Cung Quyết đã ôm một đồng củi trở lại, không để ý Lạc Mộng Khê đang đi lại khắp nơi, Nam Cung Quyết tìm một khoảng đất trống để nhóm lửa, khi đồng củi bùng lên, chân trời phía xa cũng nuốt vào tia sáng cuối cùng.

“Cởi quần áo ướt ra để hong khô!” Ban đêm lạnh lẽo, mặc quần áo ướt nhất định sẽ bị nhiễm phong hàn. Nam Cung Quyết trong giọng nói bình tĩnh mang theo mệnh lệnh không thể nghi ngờ.

“Cởi quần áo ta mặc cái gì?” Trong đáy mắt khí trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện ra tia lửa giận:

Từ lúc Lạc Mộng Khê rơi xuống nước đến hiện tại cũng đã qua sau, bảy canh giờ. Nhưng đáy cốc lạnh lẽo, quần áo hiện giờ nửa khô nửa ướt, mặc ở trên người thật không thoải mái, Lạc Mộng Khê cũng muốn hong quần áo cho khô, nhưng dù sao vẫn không thể ở trước mặt Nam Cung Quyết để cơ thể trần hong quần áo chứ.

Nam Cung Quyết không có trả lời, cởi áo choàng của mình ném cho Lạc Mộng Khê:“Mặc cái này!”

Ngay lúc Lạc Mộng Khê tiếp được áo choàng, Nam Cung Quyết đã xoay người, nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của Lạc Mộng Khê: Vừa rồi ta nói lời kia chỉ là muốn làm cho Nam Cung Quyết cách ta xa một chút, không nghĩ tới hẳn lại để áo choàng của mình lại cho ta, xem ra hẳn cũng rất quân tử, không tồi chút nào.....

Quần áo của Nam Cung Quyết rất sạch sẽ, mang theo nhiệt độ ấm áp của cơ thể, cùng với mùi Đàn Hương có thể là người ta cảm thấy yên lòng, Lạc Mộng Khê rất thích mùi hương này, cũng rất thích mùi này trên người Nam Cung Quyết.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, hơi ẩm lạnh như băng nháy mắt thấm vào da thịt, Lạc Mộng Khê trong phút chốc hoàn hồn, quan sát khắp nơi không có người, rất nhanh đi tới phía sau một gốc cây đại thụ, thay quần áo ướt trên người.

Khi Lạc Mộng Khê hong quần áo ướt mặc vào lại xong, Nam Cung Quyết cũng mang một ít quả đại trở về, sau khi Lạc Mộng Khê đem áo choàng trả lại cho Nam Cung Quyết, hai người vây quanh đồng lửa ăn quả đại, ai cũng không nói gì, im lặng có chút nhàm chán.

Không biết qua bao lâu, Nam Cung Quyết là người mở miệng đầu tiên:“Lạc Mộng Khê, người đến tốt cùng đã kết bao nhiêu cừu gia, giữa trưa hôm nay, còn có hai nhóm người muốn tính mạng của người!”

“Cừu gia của ta có thể đếm được trên đầu ngón tay!” Lạc Mộng Khê buông quả đại trong tay, mâu quang hơi trầm xuống:“Thừa tướng phu nhân, Lạc Tử Hàm, Lạc Tử Quận.....” Lấy năng lực của Nam Cung Quyết, chỉ sợ sớm đã điều tra rõ ràng mọi việc ở Tướng phủ, Lạc Mộng Khê không tính giấu diếm Nam Cung Quyết.

“Ngày đó ở trên đường lớn, người sai Lí Thụy ám sát người là Lạc Tử Quận.” Nam Cung Quyết bỗng nhiên mở miệng đánh gãy lời nói của Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê cười nhàn nhạt, tràn đầy tự tin:

“Ta đã sớm biết, lúc sáng, thích khách hắc y phục kích ta ở trong nước chắc là Thừa tướng phu nhân phái tới, về phần tử sĩ muốn giết ta ở trên đường lớn, ta không đoán ra bọn họ là chịu sai khiến của ai”

Nam Cung Quyết thu ánh mắt lại trầm tư một lát, đang muốn mở miệng, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện mưa nhỏ: “Thời tiết trong sơn cốc này thật đúng là thiên biến, ban ngày còn là cảnh sắc tươi đẹp trên cao chiếu rọi, buổi tối đã mưa xuống!” Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ oán giận vài câu, rất nhanh đi tới một gốc cây đại thụ trú mưa.

Hạt mưa tuy nhỏ, sau lại rơi tí tách không ngừng, cây cối gần đó đều quá nhỏ, đỡ không được hạt mưa, đất dưới tàng cây sớm bị mưa ướt.

Chỉ có cây đại thụ nơi Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết cành lá mới sum sê, mưa không thấm xuống, mặt đất khô ráo, phù hợp để nghỉ ngơi nhất, cho nên, Lạc Mộng Khê có ý muốn tìm một cây đại thụ nghỉ ngơi nhưng chưa thực hiện được thì đã tuyên bố thất bại.

Lạc Mộng Khê vốn là rất mệt mỏi, hơn nữa đêm cũng đã khuya, nàng đương nhiên đã sớm mệt mỏi, Lạc Mộng Khê bẻ mấy nhánh cây đặt trên mặt đất, tự mình ngồi ở lớp trên dựa vào thân cây nhắm hai mắt lại.

Bây giờ Lạc Mộng Khê ở Lạc phủ đã có địa vị nhất định, Lạc thừa tướng nhất định sẽ phái người để tìm nàng, hướng chi, Nam Cung Quyết cũng ở nơi này, cho dù người Tướng phủ tìm không thấy nàng, người Lạc vương phủ cũng sẽ tìm Nam Cung Quyết, cho nên, nàng không cần đề tâm bản thân sẽ bị vây ở sơn cốc cả đời.

Không có nỗi lo về sau, Lạc Mộng Khê đương nhiên ngủ rất nhanh, không lâu sau đã đi vào mộng đẹp.

Nam Cung Quyết cũng khẽ tựa vào trên thân cây, nhưng mà, hẩn trọn tròn mắt, hoàn toàn không buồn ngủ, trong đầu không ngừng hiện lên sự tình phát sinh vào ban ngày: Người phái tử sĩ đến ám sát Lạc Mộng Khê đến tột cùng là ai?

Ngay lúc Nam Cung Quyết đang âm thầm lưu ý tìm kiếm, sắp xếp từng một cừu gia của Lạc Mộng Khê, thì một bên vai đột nhiên trầm xuống, mùi

hoa Khương Dã quen thuộc bay vào trong mũi, Nam Cung Quyết hơi nghiêng đầu, đã thấy Lạc Mộng Khê ngã đầu vào bờ vai hẵn đang ngủ say sưa.

Lúc này đôi mắt Lạc Mộng Khê khép hờ, không còn trong trẻo nhưng lạnh lung như thường nữa, nhiều phần yên tĩnh và cơ trí, lông mi thật dài giống như cây quạt nhỏ, in bóng dưới bọng mắt, dung nhan ngủ đằm tĩnh làm cho người ta không đành lòng khinh nhờn.

Nam Cung Quyết khoe miệng khẽ cong lên một tia ý cười như có như không, đang muốn đem áo choàng của mình khoác lên người Lạc Mộng Khê, bất thành linh ở chỗ bả vai mà Lạc Mộng Khê đang tựa vào truyền đến một cơn nóng.

Nam Cung Quyết trong lòng cả kinh, lo sợ mình đoán sai, bàn tay to lớn vội vàng khẽ sờ lên trán của Lạc Mộng Khê, nơi lòng bàn tay tiếp xúc truyền đến nhiệt độ không bình thường, Nam Cung Quyết đột nhiên nâng mí mắt lên: Không ổn, Lạc Mộng Khê vẫn bị nhiễm phong hàn.....

Mâu quang hơi trầm xuống, Nam Cung Quyết xoay người, khẽ lay Lạc Mộng Khê, gấp giọng gọi: “Lạc Mộng Khê, tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại.....”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Không Thuộc Về Người

Edit : kun'xjh

“Chuyện gì a?” Lạc Mộng Khê bị nhiễm phong hàn, đầu óc mê man, lời phát ra từ miệng đương nhiên cũng là có hơi không có sức, tiếng gọi lo lắng của Nam Cung Quyết nàng nghe vào trong tai lúc cao lúc thấp, khi gần khi xa, hơn nữa, toàn thân nàng lạnh đến phát run, theo bản năng tiến gần về phía nguồn nhiệt.....

Lạc Mộng Khê như con mèo nhỏ rất nhanh rúc vào trong lòng Nam Cung Quyết để hấp thu ấm áp, Nam Cung Quyết mâu quang thâm thúy hiện lên nồng đậm lo lắng và sốt ruột, bởi vì xuyên thấu qua lớp quần áo mỏng manh, Nam Cung Quyết rõ ràng có thể cảm giác được thân thể nóng hổi của Lạc Mộng Khê vẫn không ngừng nóng lên.

“Lạc Mộng Khê, không được ngủ tiếp, người bị nhiễm phong hàn, phải lập tức uống thuốc!” Nếu không hậu quả thật không dám nghĩ đến. trong giọng nói ngưng trọng của Nam Cung Quyết mang theo nhu tình chưa từng có bao giờ, mâu quang sâu thẳm.

Lạc Mộng Khê nửa híp mắt ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quyết, nguyên bản đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên mê man và khó hiểu, lại mang theo lực hấp dẫn trí mạng, làm cho người ta nhìn không được muốn gặt gao ôm nàng vào trong ngực, hung hăng hôn môi, nhưng lúc này Nam Cung Quyết vì lo cho bệnh tình của Lạc Mộng Khê mà không có phần nhàn hạ thoải mái kia.

“Uống thuốc? Uống thuốc gì?” Lạc Mộng Khê ý thức mơ hồ, theo bản năng hỏi.

“Đương nhiên là thảo dược!” Bên ngoài mưa nhỏ không biết khi nào ngừng lại, trăng khuyết đã lên, Nam Cung Quyết đem áo choàng của mình mặc vào người Lạc Mộng Khê, ôm nàng bước nhanh về phía trước: “Chúng ta đi tìm thảo dược!”

Nếu một mình Nam Cung Quyết đi tìm thảo dược tốc độ sẽ nhanh hơn, chính là trong sơn cốc này có rất nhiều dã thú, hơn nữa ở chỗ này vắng vẻ nếu lúc này có người ám sát Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê sẽ không đủ sức để phản kháng, để một mình nàng ở nơi này, Nam Cung Quyết thật sự lo lắng.

Trong sơn cốc mưa rất nhỏ, mặt đường mặc dù ẩm ướt cũng không dính chân, hơn nữa khinh công của Nam Cung Quyết cực cao, ôm Lạc Mộng Khê ý thức mơ hồ ở trong sơn cốc cất bước đi tìm thảo dược trị phong hàn.

Đại sảnh phủ Thừa tướng.

Tin Lạc Mộng Khê mất tích đã lọt vào Tướng phủ, Lạc Thừa tướng nổi trận lôi đình: “Mộng Khê mất tích? Các người chịu trách nhiệm bảo hộ Đại tiểu thư, lại để cho nàng mất tích sao?”

Nếu Mộng Khê chết, sẽ không thể giao cho Lăng Khinh Trần, vậy chuyện mà bốn tướng thỉnh cầu hẳn chẳng phải là thất bại trong gang tấc sao.....

“Thuộc hạ thất trách, không bảo vệ Đại tiểu thư tốt, thuộc hạ nguyện ý lĩnh phạt!” Lôi Viễn, Lôi Thanh quần áo ướt sũng quỳ gối trong phòng, cúi đầu xuống, đáy mắt lóe nồng đậm tự trách:

Hắc y nhân rất nhiều, hơn nữa võ công lại cao cường, chúng ta quả thật không địch lại chúng.....Không cần mượn cơ này, Lạc Mộng Khê mất tích

là do bọn họ thất trách!

Lôi Viễn, Lôi Thanh cũng không có chết nổi, là Diệp Bắc Đường cứu bọn họ đang bị trọng thương, cũng đưa bọn họ và Băng Lam trở về Tướng phủ.

Đại phu nhân ngồi ở bên cạnh ghế trên, nhàn nhã thưởng thức trà thơm, mâu quang hiện lên một tia ý cười vì gian kế đã thực hiện được: Lạc Mộng Khê rốt cục đã chết sao.....

“Mộng Khê không biết ở đâu, phạt các người có ích lợi gì?” Lạc Thừa tướng ánh mắt lạnh lùng, lớn tiếng khiển trách: “Thất thần làm gì, còn không mau đi tìm người, tìm không thấy Đại tiểu thư, hai người các người xách đầu tới gặp ta!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Lôi Viễn, Lôi Thanh cung kính, kiên định trả lời một tiếng, đứng lên, kéo thân thể bị trọng thương bước nhanh ra bên ngoài.

Lôi Viễn, Lôi Thanh đi rồi, Lạc Thừa tướng sắc mặt âm trầm ghé mắt nhìn Đại phu nhân vẫn đang nhàn nhã uống trà: “Vân Bích Lạc, người quang minh chính đại không ngồi lê đôi mách, trong một tháng, không cho người phái người ám sát Mộng Khê, nếu không, làm hỏng việc tốt của bốn tướng, bốn tướng tuyệt đối sẽ không tha cho người!”

Nói xong, Lạc Thừa tướng xoay người, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra bên ngoài: Vân Bích Lạc, từ trước tới nay bốn tướng thật đúng là xem nhẹ người, tạm thời cứ để cho người ra oai vài ngày, chờ Lăng Khinh Trần giúp bốn tướng làm chuyện kia xong xuôi, ngày uy phong của người cũng sẽ kết thúc

“Lạc Hoài Văn!” Đại phu nhân trong đôi mắt đẹp hừng hực lửa giận thiêu đốt, nhìn theo thân ảnh cao lớn của Lạc Thừa tướng đã cách xa đại sảnh, tức giận gầm lên một tiếng, ném chén trà ra cửa, chỉ nghe “Choang” Một tiếng vang lên, chén trà rơi xuống ở đất vỡ tan.....

“Phu nhân, thuộc hạ sẽ đi theo Lôi Viễn, Lôi Thanh, sau khi tìm được Lạc Mộng Khê.....” Ngô Phi mâu quang phát lạnh, lấy tay làm động tác giết.

Đại phu nhân thu hồi ánh mắt trầm tư:“Hiện tại Lạc Mộng Khê đối với Lạc Hoài Văn mà nói có giá trị lợi dụng rất lớn, nếu chúng ta giết nàng, làm hỏng chuyện của Lạc Hoài Văn, hẳn nhất định sẽ nổi trận lôi đình điên cuồng trả thù chúng ta.”

“Nơi này dù sao cũng là phủ Thừa tướng, lấy thực lực hiện tại của chúng ta vẫn chưa đủ sức để chống lại Lạc Hoài Văn, Lạc Mộng Khê mất tích, sống chết không rõ, nếu nàng đã chết thì rất tốt, nhưng nếu nàng còn sống.....”

Đại phu nhân ánh mắt sắc bén:“Trước tiên chưa cần giết nàng, nàng bị trọng thương nên có thể ngăn cản nàng tham gia Cúc Hoa yến!” Lạc Mộng Khê tuyệt đối không thể xuất hiện ở Cúc Hoa yến, nếu không, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.....

Thảo được trong sơn cốc tuy nhiều, nhưng để trị phong hàn thì có rất ít, gió đêm so với ban ngày lạnh hơn rất nhiều, hơn nữa vừa mới mưa xuống, không khí ẩm ướt, gió thổi qua người, đương nhiên cũng là vừa ướt vừa lạnh, khí lạnh xâm nhập vào trong phổi, Nam Cung Quyết nhin không được ho khan vài tiếng.

“Nam Cung Quyết..... Tìm được thảo dược chưa.....” Lạc Mộng Khê ý thức vẫn còn chưa tỉnh táo, khi tỉnh khi ngủ, giọng nói yếu ớt, Nam Cung Quyết đột nhiên dừng bước, Lạc Mộng Khê bị chấn động làm cho thanh tỉnh một ít, theo bản năng mở miệng hỏi.

“Tạm thời còn chưa có, nhưng mà, địa thế nơi này thích hợp cho loại thảo dược đó sinh trưởng.....” Nam Cung Quyết ánh mắt sắc bén quét một

vòng qua lại trên mặt đất, đột nhiên dừng lại trên một gốc cây, trong lòng vui vẻ: “Tìm được rồi!”

Nam Cung Quyết đi tới một gốc cây đại thụ, vừa mới đem hai chân của Lạc Mộng Khê đặt xuống mặt đất, Lạc Mộng Khê đột nhiên ho khan kịch liệt, thân thể nóng hầm dọt người.

Bệnh tình của Lạc Mộng Khê càng nặng thêm! Nam Cung Quyết lòng nóng như lửa đốt, cùng Lạc Mộng Khê nói chuyện giọng điệu cũng chưa từng ôn nhu như thế bao giờ: “Mộng Khê, người ở đây chờ một lát, ta giúp người hái thuốc!”

Nam Cung Quyết vừa dứt lời, một trận gió lớn thổi qua phía sau, năm tên nam tử cao lớn mặc quần áo quái dị không biết từ đâu xuất hiện, chặn phía trước thảo dược: “Lạc vương gia, lưu lại Lạc Mộng Khê, người có thể rời đi!”

Năm tên nam tử phục sức quái dị, ánh mắt độc ác, toàn thân quanh quẩn sát khí đậm đặc, khi bọn họ xuất hiện lặng yên không một tiếng động, cùng với cường độ âm thanh lúc nói chuyện mà nói, năm người đều là cao thủ.

Hơn nữa, trật tự đứng của năm người bọn họ nhìn như lộn xộn, kì thực là sắp đặt trận pháp: Ngũ Tinh trận! Trong đầu Nam Cung Quyết lập tức từ từ hiện ra tên trận pháp.

“Bốn vương tử ai, thì ra là Ngũ Tinh Tây Vực, như thế nào, năm vị trà trộn vào Tây Vực không được, đổi sang trà trộn vào Trung Nguyên!” Nam Cung Quyết trong giọng nói cao ngạo không che dấu nồng đậm trào phúng: “Ai mua các người tới giết Lạc Mộng Khê, bốn vương tử ra giá gấp mười, các người đi giết người kia.”

Ngũ Tinh Tây Vực, giang hồ, triều đình không ai không biết, không ai không hay, năm người này võ công cao cường, thủ đoạn tàn khốc, độc ác, ích kỷ tham lam, chỉ nhận tiền không nhận người, lúc ở Tây Vực, chỉ cần

người khác đưa nhiều tiền, đốt, giết, cướp bóc đương nhiên không cần phải nói, cho dù là hoàng đế, bọn họ cũng dám giết.

“Đa tạ ý tốt của Lạc vương gia, nhưng mà, lần này năm người chúng ta đến không phải muốn giết Lạc Mộng Khê, mà là chịu phó thác muốn nàng đi gặp một người!” Ngũ Tinh Tây Vực giọng điệu lạnh như băng, ánh mắt độc ác nhìn Lạc Mộng Khê ý thức mơ hồ đang dựa vào trong lòng Nam Cung Quyết: “Vận mệnh của Lạc Mộng Khê từ lâu đã định trước, cùng với người khác quan hệ mật thiết, nàng sẽ không thuộc về Lạc vương Nam Cung Quyết người!”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Đêm Trước Mưa Gió

Tiếng hít thở đều đều truyền vào trong tai, hơi thở nóng bỏng xuyên qua lớp quần áo mỏng manh phả trên da thịt, Nam Cung Quyết cúi đầu nhìn người đang dựa vào lòng hắn, hai mắt khép hờ, dĩ nhiên là Lạc Mộng Khê đang say ngủ, mâu quang thâm thúy hiện lên một tia nhu tình và ngoan quyết: Vận mệnh của nàng cùng một người khác gắn bó chặt chẽ sao..... Không nhất thiết phải như vậy..... Nam Cung Quyết đột nhiên ngẩng đầu nhìn Ngũ Tinh Tây Vực, mâu quang lạnh như băng thoáng hiện lệ quang: “Bốn vương không ngại thử qua Ngũ Tinh trận của các người!” Lạc Mộng Khê, chỉ thuộc về ta!

Nam Cung Quyết vào Thiếu Lâm tự thanh tu đã hơn năm năm, sớm nhìn thấu hết thấy, thanh tâm quả dục, đối với tất cả mọi việc trên thế gian chưa từng có hứng thú quá lớn, nhưng là, khi nghe tới Ngũ Tinh Tây Vực nói Lạc Mộng Khê với hắn không thể đồng thời xuất hiện, trong lòng hắn sinh ra một hồi hoang mang khó hiểu.....

Năm người nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mâu quang đều hiện lên một tia ngoan quyết: “Một khi đã như vậy, Lạc vương gia, thứ lỗi!” Trong lúc đang nói, thân hình năm người chợt lóe, nháy mắt đã tới bên cạnh Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, vung chưởng tấn công Nam Cung Quyết.....

Nam Cung Quyết không chút hoang mang, bàn tay to khỏe nhấc, một thanh trường kiếm màu bạc sắc bén, tản ra hàn quang thu hút mọi người hiện lên trong tay, cổ tay khẽ lật, trường kiếm chém ra, lấy một tay đỡ sát chiêu của năm người đồng thời Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê bay lên trời, ở trên không trung vẽ ra đường cong duyên dáng, thoát khỏi kiếm

trận của năm người, nhẹ nhàng tiếp đất, tay áo màu trắng làm bằng lụa tơ tằm tung bay trong gió, phong hoa tuyệt đại, phong thái như thần.

“Băng Phách!” Nhìn trường kiếm mà Nam Cung Quyết cầm trong tay, Tam Tinh trong Ngũ Tinh Tây Vực kinh hô ra tiếng:

Băng Phách kiếm, Hỏa Hồn đao là hai loại binh khí lợi hại nhất trên đời, rất nhiều nhân vật nổi tiếng, kiếm khách cùng cực cả đời, đi khắp thiên hạ, chỉ vì muốn thấy phong thái của hai binh khí này, nhưng không có người nào được như mong muốn.

Ngũ Tinh Tây Vực bọn hắn sao mà quá may mắn, sinh thời lại gặp được Băng Phách kiếm mà thế nhân tha thiết ước mơ, nhưng Ngũ Tinh Tây Vực bọn hắn cũng thực là bất hạnh, bởi vì kiếm này lại nằm trong tay địch nhân của bọn hắn.

Còn có, Nam Cung Quyết đến tột cùng là đã giấu thanh kiếm ở nơi nào? Vừa rồi khi bọn hắn công kích Nam Cung Quyết, lại không phát hiện trên người hắn có kiếm.

Nam Cung Quyết võ công bí hiểm, cùng với Băng Phách kiếm hắn cầm trong tay làm cho Ngũ Tinh Tây Vực nổi lên ý sợ hãi, nhưng mà tiền bắt người, thật là tai họa, bọn họ đã nhận tiền rồi, nhất định phải hoàn thành việc đã đồng ý với người khác, nếu lâm trận mà chạy trốn, thanh danh sẽ tổn hao rất nhiều, ở trong chốn giang hồ sẽ không còn nơi nào để sống yên ổn, hưởng chi, quan hệ của bọn hắn với người kia không chỉ là thuê và được thuê đơn thuần.

Ngũ Tinh Tây Vực xốc lại hoàn toàn tinh thần, xuất chiêu nhanh, ngoan, chuẩn, trường kiếm trong tay múa kín không kẽ hở, mượn kiếm trận để giúp đánh bại Nam Cung Quyết, cướp Lạc Mộng Khê.

Nam Cung Quyết khí định thần nhàn*, vừa ôm Lạc Mộng Khê vừa cùng Ngũ Tinh so chiêu vẫn điều luyện, Ngũ Tinh hợp lực xuất chiêu, nhưng lâu

dài vẫn không công kích được, trong lòng nhin không được mà thầm giật mình: Lạc vương Nam Cung Quyết này võ công cao hơn chúng ta rất nhiều, cho dù đánh đến ba ngày ba đêm, chúng ta cũng không thể cướp Lạc Mộng Khê đi.....

(*Khí định thần nhân: khí tức ổn định, thần sắc thư thái, ý chỉ bạn Tùng chạy như vậy mà sắc mặt vẫn không đổi)

Ánh mắt chạm đến Lạc Mộng Khê đang mê man trong lòng Nam Cung Quyết, trước mắt Ngũ Tinh sáng ngời, trong lòng quyết định chủ ý, trường kiếm trong tay đổi phương hướng, đâm thẳng tới hướng Lạc Mộng Khê đang hôn mê bất tỉnh.....

Nam Cung Quyết võ công cao cường, phản ứng cũng cực nhanh, khi Ngũ Tinh vung kiếm đâm hướng Lạc Mộng Khê, hắn đã nhanh chóng xoay người bảo hộ Lạc Mộng Khê, đúng vào lúc này, trong phổi dâng lên một trận đau đớn như bị kim đâm, động tác của Nam Cung Quyết bị chậm một chút, mũi kiếm của Ngũ Tinh đã đâm tới trước mặt Lạc Mộng Khê.....

Không kịp suy nghĩ, Nam Cung Quyết đột nhiên xoay người, chỉ nghe “Phập” Một tiếng, trường kiếm đâm vào bả vai Nam Cung Quyết, quần áo màu trắng trong nháy mắt đã bị máu tươi nhuộm hồng một mảng lớn, có vài giọt máu còn rớt trên trán của Lạc Mộng Khê, mùi máu tươi nồng đậm bao quanh chớp mũi.....

Nam Cung Quyết biết Ngũ Tinh công kích Lạc Mộng Khê là để dụ hắn mắc câu, thừa dịp khi hắn sơ hở trong phòng bị mà hạ sát hắn, nhưng hắn vẫn là nhin không được rút chiêu lại bảo hộ Lạc Mộng Khê!

Lạc Mộng Khê đang mê man, thân thể đột nhiên chấn động, bất thành lình mở hai mắt, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia khiếp sợ: “Nam Cung Quyết, người bị thương?” Lạc Mộng Khê vốn định xem thương thế của Nam Cung Quyết một chút, thế nhưng thân thể của nàng

su yếu không một tia khí lực, mà Nam Cung Quyết lại ôm nàng rất chặt, nàng thoát không ra cái ôm của Nam Cung Quyết.

Nam Cung Quyết mỉm cười, đáy mắt luôn luôn thâm thúy, lạnh như băng thể nhưng lại lóe sùng nịch và nhu tình, trả lời sơ sài: “Không có việc gì, vết thương nhỏ mà thôi!” Trong lúc đang nói, Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê đột nhiên xoay người, Băng Phách kiếm trong tay nhanh như chớp vung về hướng Ngũ Tinh.....

Tuy rằng Ngũ Tinh đã dùng tốc độ nhanh nhất để né tránh, nhưng năm người đều không thể tránh được kiếm khí cường thế của Băng Phách kiếm, ít nhiều đều bị thương.....

Sau khi Nhất Tinh đứng vững cước bộ, tay ôm cánh tay máu tươi chảy ròng của mình, ngữ khí trầm trọng: “Nam Cung Quyết, cho dù lần này người giết chúng ta, sẽ vẫn có người tiến đến” Lạc Mộng Khê không thuộc về người.....

Nam Cung Quyết mâu quang chợt lóe, khi lời của Nhất Tinh còn chưa dứt đã đưa tay điểm huyết ngũ của Lạc Mộng Khê: “Nói người đứng sau các người là ai, bốn vương có thể suy nghĩ tha cho các người một mạng!” Nam Cung Quyết ngữ khí lạnh như băng, âm trầm, mâu quang thâm thúy thoáng hiện lệ quang.

“Ngũ Tinh Tây Vực chúng ta đều không phải là hạng người ham sống sợ chết, huống chi, đã chịu phò thác của người khác sẽ dốc lòng hoàn thành mọi việc, há lại có đạo lý bán đứng người thuê!” Nếu Ngũ Tinh nói ra người đứng phía sau, vậy bọn họ đã bán đứng người thuê mình, vẫn là.....

“Một khi đã như vậy, thì đừng trách bốn vương tâm ngoan thủ lạt!” Nói xong, Nam Cung Quyết mâu quang phát lạnh, Băng Phách kiếm vào vỏ, ôm Lạc Mộng Khê nháy mắt đã bay lên giữa không trung, cổ tay khê lạt, nội lực cường thế như cơn lốc mãnh liệt, lấy xu thế dời núi lấp biển công

kích Ngũ Tinh Tây Vực, làm năm người ý thức được không tốt, khi muốn tránh đi đã không còn kịp nữa rồi.....

Sau khi cơn lốc thổi qua, hết thấy lại quay về yên tĩnh, Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng tiếp đất, hai người đứng giữa Ngũ Tinh cầm trường kiếm trong tay đứng xung quanh, vẫn duy trì tư thế ngăn cản cơn lốc, đứng yên tại chỗ bất động, mâu quang khiếp sợ dần dần chuyển thành một mảnh tro tàn.....

“Bịch, bịch.....” Ngũ Tinh Tây Vực liên tiếp ngã xuống đất, trên người không có bất kỳ vết thương gì, bọn họ chết bởi vì lực phủ ngũ tạng của mình bị nát nát.....

“Khụ khụ khụ.....” Sau khi xác nhận Ngũ Tinh đã chết, Nam Cung Quyết rất nhanh lấy khăn lụa che miệng ho khan kịch liệt: Trong người hắc có bệnh, lần này vận tất cả công lực, sợ là đã tổn thương đến phế phủ, bệnh tình sẽ đột nhiên nặng thêm, nhưng hắc không hối hận, bởi vì Ngũ Tinh Tây Vực nhất định phải chết, hắc không muốn bất luận kẻ nào tiết lộ hành tung của Lạc Mộng Khê.....

Về phần Ngũ Tinh Tây Vực đã nói, người gấn bó chặt chẽ trong vận mệnh với Lạc Mộng Khê, hắc nhất định sẽ tra ra trong thời gian ngắn nhất.....

“Nam Cung Quyết.....”

“Vương gia.....”

Tiếng Bắc Đường Diệp và nhóm thị vệ gấp giọng gọi truyền vào trong tai, Nam Cung Quyết nhẹ nhàng thở ra, vận công bình phục, chân khí trong cơ thể tán loạn ra xung quanh: Hắc trúng Hoa Đào lao, thể chất thiên hàn, mỗi lần cưỡng ép dụng công, chân khí trong cơ thể đều không chịu đựng được mà tán loạn ra xung quanh, cần thời gian rất dài mới có thể bình phục.....

Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, lần này hãn cưỡng ép vận công, chân khí trong cơ thể lại không thể khống chế, ngược lại xu thế tán loạn càng ngày càng mạnh: “Phốc!” Nam Cung Quyết khống chế không được, một ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng, giống như đang là mùa đông, ở trong tuyết trắng điểm vết hồng mai.....

“Nam Cung Quyết!” Đứng ở cách đó không xa Bắc Đường Diệp kinh hô một tiếng, rất nhanh chạy tới, trong nháy mắt ý thức của Nam Cung Quyết trở nên mơ hồ, thân thể thon dài của hãn trong phút chốc ngã xuống đất, kiên định phun ra một câu: “Cứu Lạc Mộng Khê trước!”

Tiếng kinh hô của Bắc Đường Diệp và nhóm thị vệ vang lên bên tai, trong nháy mắt đã biến mất vô tung.....

“Quyết Nhi..... Quyết Nhi.....” Trong mộng lung, nghe thấy tiếng gọi quen thuộc vang lên bên tai, Nam Cung Quyết chậm rãi mở mắt, đập vào tầm mắt là khuôn mặt hiền hậu lộ ra từ ái của phương trượng đại sư.

“Sư phó!” Nam Cung Quyết ngồi dậy, mâu quang sắc bén, lạnh như băng lóe lên nồng đậm vui sướng: “Người tới gặp con sao?”

“Quyết Nhi, còn nhớ rõ lúc xuống núi, vị sư đã nói gì với con không?” Phương trượng đại sư trong giọng nói mang theo từ ái, đáp phi sở vấn**.

(**đáp phi sở vấn: Ông nói gà, bà nói vịt)

“Đương nhiên nhớ rõ, người nói mọi việc tùy duyên, tùy tâm!” Ngoài mẫu thân đã mất ra, chỉ có phương trượng đại sư là người đối tốt với hãn nhất, cho nên, lời người nói, Nam Cung Quyết đều ghi nhớ trong lòng.

Phương trượng đại sư gật đầu: “Quyết Nhi, người nhớ kỹ, cho dù làm chuyện gì, đều phải tùy duyên, tùy tâm, tuy rằng người ở Thiếu Lâm tự thanh tu năm năm, sớm đã nhìn thấu mọi việc, thanh tâm quả dục, nhưng

mà không cần gây nhiều áp lực cho mình, sau chuyện này người sẽ phát hiện, hạnh phúc cách người cũng không xa.....”

Nam Cung Quyết mâu quang thâm thúy hiện lên một tia ý cười chua sót:“Đồ nhi chỉ còn lại thời gian nửa năm, làm sao có thể nói đến hạnh phúc?”

Phượng trượng đại sư mỉm cười, mâu quang là một tầng từ ái không thay đổi:“Hết thảy trên thế gian chỉ là một giấc ngủ mê, mọi việc tùy duyên, tùy tâm là được rồi!”

Nam Cung Quyết khẽ lắc đầu, ý cười chua sót trong đáy mắt càng đậm, đang muốn hỏi phượng trượng đại sư tại sao lại nói ra những lời ấy, đã phát hiện bốn phía trống rỗng, không còn thấy bóng dáng của phượng trượng đại sư:“Sư phó, sư phó.....”

“Sư phó!” Nam Cung Quyết kinh hô một tiếng, đột nhiên mở to mắt ngồi dậy, nhìn bài trí quen thuộc trước mắt, Nam Cung Quyết mâu quang chợt hiện: Thì ra ta đang nằm mơ!

“Nam Cung Quyết, người rốt cục đã tỉnh!” Bắc Đường Diệp hai mắt gấu trúc thật to, thở phào một hơi:“Người có biết hay không, người đã ngủ hai ngày hai đêm rồi, nếu người còn không tỉnh, bốn hoàng tử sẽ cân nhắc có nên đưa người đến Dược Vương cốc hay không.....”

“Lạc Mộng Khê đâu?” Không để ý tới Bắc Đường Diệp đang trêu chọc, Nam Cung Quyết tìm kiếm Lạc Mộng Khê mọi nơi, hẳn rõ ràng nhớ là trước lúc hân hôn mê, Lạc Mộng Khê đang dựa vào trong ngực hẳn!

“Nam Cung Quyết, người thật trọng sắc khinh bạn, vì an nguy của người, bốn hoàng tử ở nơi này trông coi hai ngày hai đêm, sau khi người tỉnh lại một câu cảm ơn cũng không nói, đã vội vã tìm tiểu tình nhân của người rồi.....”

Bắc Đường Diệp bất mãn oán giận, nhưng vẫn hơi hất cằm về một phía: “Nàng không có việc gì, đang ngủ ở kia.”

Nam Cung Quyết theo tầm mắt Bắc Đường Diệp nhìn đến, quả nhiên thấy ở nơi khác của bình phong, Lạc Mộng Khê đang ngủ mê mệt trên thập quý phi, thân ảnh thon dài trong nháy mắt đã đi tới trước mặt, bàn tay to khê vuốt cái trán của Lạc Mộng Khê.

“Lúc này có người của Dực Vương cốc, người lo lắng cái gì, Lạc Mộng Khê chính là bị trọng thương, cộng thêm bị nhiễm phong hàn, sau khi châm cứu và uống thuốc, cơ bản đã không còn gây trở ngại lớn.” Bắc Đường Diệp không tiếng động thở dài: “Ngược lại là bệnh tình của người, tăng thêm không ít.....” Nếu không lấy võ công của người, làm sao có thể để người khác đâm bị thương ở vai chứ.....

“Nếu vết thương của Lạc Mộng Khê nhẹ hơn bốn vương, vì sao bốn vương đã tỉnh mà nàng còn chưa tỉnh?” Đối với bệnh tình của mình, Nam Cung Quyết so với bất kỳ kẻ nào cũng biết rõ hơn.....

“Bởi vì Kiều Ảnh Thập Bát Kỵ của người đang ở bên ngoài tuần tra, không có sự cho phép của người, bốn hoàng tử nào dám bại lộ thể lực ngầm của người cho người khác biết!” Tuy nói người thích Lạc Mộng Khê, nhưng hiện tại hai người các người không phải còn chưa có thành thân sao, nàng coi như là người ngoài.....

Bắc Đường Diệp ngáp một cái: “Cho nên, chỉ có thể để Lạc Mộng Khê tạm thời ngủ trước, so với bốn hoàng tử vận khí của nàng còn tốt hơn, bốn hoàng tử tâm thần mệt mỏi, nhưng muốn ngủ cũng chưa được ngủ.....”

Nơi này là sơn cốc, Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp, Lạc Mộng Khê đều ở trong lều trại, trên sàn được trải một lớp thảm cao quý, mùa đông đi chân trần trên mặt sàn cũng sẽ không cảm thấy lạnh, trang trí trên vách tường là các loại vật phẩm vô giá, hai thập quý phi, ngăn cách bởi bình

phong, mức độ hoa lệ khoan thai so với phòng trong Vương phủ, Tướng phủ cũng không hề thua kém.

“Đúng rồi, sau khi Lạc Mộng Khê mất tích, Tướng phủ phái rất nhiều thị vệ đi tìm kiếm, rất nhanh sẽ tìm hết toàn bộ kinh thành rồi đến đây, xem ra địa vị của Lạc Mộng Khê ở Tướng phủ đã từ từ cao lên.....” Bắc Đường Diệp cảm thán, ánh mắt trêu tức chuyển động qua lại trên người Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.

“Bắc Đường Diệp, tra được tử sĩ*** kia là do người phương nào phái đến chưa?” Bắc Đường Diệp nếu có thể tìm được bọn họ, chứng minh hẳn biết bọn họ bị rơi xuống cốc, đương nhiên sẽ phái người điều tra nguyên nhân bọn họ rơi xuống cốc.

(***Tử sĩ: Giống kiểu đánh bom liều chết ấy)

Bắc Đường Diệp khẽ lắc đầu: “Tất cả tử sĩ đều bị người giết, muốn tra ra chủ mưu đứng sau bọn họ phải cần thêm thời gian.....”

Nam Cung Quyết mâu quang hơi trầm xuống: “Tử sĩ này võ công cao cường, chủ nhân của bọn chúng có thể là phú thương cự gia, cũng có thể là trọng thần triều đình, người như vậy ở kinh thành chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, huống chi, Lạc Mộng Khê rất ít khi xuất môn, đặc tội người khác cũng có hạn.....”

Bắc Đường Diệp gật đầu: “Nói có lý, Nam Cung Quyết, người là đang nghi ngờ Nam Cung Phong, người của chúng ta luôn theo dõi hẳn, thời gian gần đây, hẳn không có hành động khác thường nào, nhưng mà.....” Bắc Đường Diệp muốn nói lại thôi.

“Nhưng mà cái gì?” Nam Cung Quyết lạnh giọng hỏi, thật cẩn thận đem chặn từ ngực của Lạc Mộng Khê kéo lên đến cổ.

“Quốc sư đã trở lại.”

“Phùng Thiên Cương!” Nam Cung Quyết đột nhiên ngừng động tác tay đồng thời cũng nâng mí mắt lên, mâu quang thâm thúy lóe lên tia sắc bén và khó hiểu: “Hắn không phải phụng mệnh trấn thủ ở biên cương sao? Lúc này làm sao có thể trở về kinh thành?”

“Phùng Thiên Cương thân là quốc sư, kì thực là quân sư của Nam Cung Phong.” Bắc Đường Diệp hơi suy tư, do dự mà mở miệng:

“Nam Cung Quyết, ta nói câu này không biết có đúng không, năm đó khi Khang vương Nam Cung Dạ phản loạn, Thanh Hoàng bị trọng thương, hơn nữa ở bên ngoài đánh trận một năm, màn trời chiếu đất, thân thể là càng ngày càng kém, chỉ sợ thời gian không nhiều.....”

Bắc Đường Diệp lặng lẽ ngẩng đầu đánh giá Nam Cung Quyết, thấy sắc mặt hắn vẫn như thường, không có phản ứng quá khích nào, mới yên tâm: “Cúc Hoa yến năm nay, không có gì ngoài thưởng cúc ăn của như trước kia, tài tử giai nhân thành gia thất, hắn là còn có thể lập thái tử.....”

“Ý của ngươi là nói, Phùng Thiên Cương hồi kinh, là vì hiệp trợ Nam Cung Phong làm thái tử.” Nam Cung Quyết bệnh nặng quẫn thân, thời gian không nhiều, căn bản không có để tâm đến ngôi vị hoàng đế, nếu Phùng Thiên Cương hồi kinh là vì hiệp trợ Nam Cung Phong đối phó với hắn, thật sự đã làm điều thừa.....

Toàn bộ kinh thành không có mấy người có thể huấn luyện ra tử sĩ lợi hại như vậy, Nam Cung Phong dưới sự theo dõi của chúng ta, hắn cũng không có động tác gì, những người khác cùng Lạc Mộng Khê không cừu không oán, đương nhiên sẽ không phái tử sĩ giết nàng, lúc này Phùng Thiên Cương trở về kinh thành, vậy tử sĩ này có thể là do hắn phái tới hay không?

Nhưng mà, Phùng Thiên Cương hồi kinh là vì đối phó với Nam Cung Quyết hắn, vì sao phải hạ thủ với Lạc Mộng Khê? Trăm câu hỏi không có lời giải đáp.

“Nam Cung Quyết, Phùng Thiên Cương tinh thông thuật chiêm tinh, hẳn có thể đã dùng thuật chiêm tinh nhìn ra bệnh nặng trong người người hay không?” Bắc Đường Diệp trong lòng sinh nghi hoặc.

“Hẳn sẽ không, nếu không, Phùng Thiên Cương cũng sẽ không ngàn dặm xa xôi từ biên cương trở về kinh thành để hiệp trợ cho Nam Cung Phong!” Nam Cung Phong lãnh mâu híp lại:

“Vài ngày nữa chính là Cúc Hoa yến, nhớ phải cẩn thận phòng bị, tỉ mỉ lưu ý nhất cử nhất động của các trọng thần trong triều, để tránh tiểu nhân thừa dịp ra tay, khơi chiến phản loạn Thanh Tiêu quốc lần thứ hai!”

Nam Cung Quyết trong giọng nói lạnh như băng mang theo uy nghiêm và thâm ý, Bắc Đường Diệp ngáp một cái thật to: “Đó là đương nhiên, Cúc Hoa yến lần này, tuyệt đối sẽ không yên bình.....”

Đột nhiên, Bắc Đường Diệp giống như nghĩ tới cái gì đó, đáy mắt che kín tơ máu hiện lên một tia ý cười trêu tức: “Nam Cung Quyết, người và Lạc Mộng Khê cũng nên tham gia Cúc Hoa yến đi.....” Nếu hai người này ở Cúc Hoa yến dính tình, khẳng định là đại kỳ văn ở Thanh Tiêu quốc.....

Thông minh như Nam Cung Quyết, đương nhiên hiểu được ý tứ của Bắc Đường Diệp, lại làm bộ không hiểu, ánh mắt chạm đến Lạc Mộng Khê đang mang mạng che mặt, Nam Cung Quyết hai mắt sáng ngời: “Người của Dực Vương cốc đã chẩn đoán qua cho Lạc Mộng Khê, có giải được độc trên người nàng hay không?”

Bắc Đường Diệp khó xử lắc đầu: “Độc trong người Lạc Mộng Khê là ‘Vật Tử’ thiên hạ kì độc, nếu nàng vừa mới trúng độc, người của Dực Vương cốc thật ra có biện pháp, nhưng là nàng đã trúng độc hơn một năm, tàn độc đã xâm nhập vào bên trong huyết đạo, nếu muốn giải độc, trước hết phải khai giải huyết đạo, nhưng như vậy, tàn độc nhất định sẽ rất nhanh lan ra toàn thân.”

“Tốc độ của Đại phu nếu nhanh, đương nhiên có thể giải được tàn độc, nhưng nếu tốc độ của đại phu hơi chậm một tí, tàn độc lan khắp toàn thân, Lạc Mộng Khê sẽ không cứu được, cho nên người của Dực Vương cốc không dám động thủ.”

Nhìn ánh mắt thất vọng của Nam Cung Quyết chợt lóe rồi biến mất, mâu quang của Bắc Đường Diệp hơi lóe, nảy lên một tầng ý cười trên tức:

“Nam Cung Quyết, bốn hoàng tử vẫn là rất tò mò về bộ dạng sau khi bị hủy dung của Lạc Mộng Khê, nàng bây giờ còn chưa tỉnh, không bằng ta xem trộm một tí.....” Nói xong, Bắc Đường Diệp đưa tay định cởi mạng che mặt của Lạc Mộng Khê ra.

“Bộp!” Mắt thấy cánh tay của Bắc Đường Diệp sắp chạm đến mạng che mặt của Lạc Mộng Khê, bất thành linh Nam Cung Quyết đột nhiên đưa tay đánh xuống, ngữ khí lạnh lùng: “Bắc Đường Diệp, giờ đã không còn sớm, lập tức sai người báo cho Lạc Thừa tướng, Lạc Mộng Khê đang ở nơi này.”

“Bốn hoàng tử nhìn bộ dạng của Lạc Mộng Khê xong sẽ đi.” Nói xong, móng vuốt sói lại hướng tới mạng che mặt của Lạc Mộng Khê.

Nam Cung Quyết lắc mình chắn trước mặt Lạc Mộng Khê, cũng như là đem móng vuốt sói của Bắc Đường Diệp cách xa Lạc Mộng Khê một đoạn, ngữ khí hơi trầm xuống: “Không cần phải trì hoãn thời gian, chính sự quan trọng hơn.”

“Nam Cung Quyết, ngươi không muốn để bốn hoàng tử nhìn thì nói sớm đi.” Bắc Đường Diệp vừa ai oán, vừa chậm chạp đi ra bên ngoài, mâu quang hiện lên một tia ý cười vì gian kế đã thực hiện được: “Ngày về sau còn rất dài, một ngày nào đó bốn hoàng tử có thể nhìn thấy bộ dạng của nàng.....”

Nam Cung Quyết, người hiện tại khẳng định là tò mò bộ dạng của Lạc Mộng Khê, bốn hoàng tử lập tức rời đi, lưu cho người thời gian nhìn dung

nhân của Lạc Mộng Khê, nghe nói diện mạo của nàng xấu như quỷ, nhưng người, ta cũng chưa có nhìn qua, nếu người thật sự thích nàng, nhất định phải thích ứng với xấu nhân của nàng, trước nhìn xem lúc người thấy bộ dạng của nàng có chịu được không đã.....

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Bắc Đường Diệp, Bắc Đường Diệp đi rồi, Nam Cung Quyết nhìn Lạc Mộng Khê đang khép hờ đôi mắt, cùng với dung nhan bình yên, điềm tĩnh khi ngủ, luôn thanh tâm quả dục, hẳn đối với mọi việc trên thế gian đều thờ ơ lại lần đầu tiên có lòng hiếu kỳ, ngón tay thon dài nhin không được chậm rãi hướng đến mạng che mặt của Lạc Mộng Khê.....

Màn đêm buông xuống, phủ Thừa tướng đèn đuốc sáng trưng, Lạc Thừa tướng ngay cả cơm chiều cũng chưa ăn, giống như kiến bò trên chảo nóng, ở trong đại sảnh lo lắng đi qua đi lại:

Đã hai ngày rồi, Mộng Khê vẫn chưa có tin tức gì, chỉ sợ nàng lành ít dữ nhiều, như vậy, bốn tướng lấy ai giao cho Lăng Khinh Trần đây, hẳn đã đáp ứng chuyện của bốn tướng, giờ chẳng phải thành công cốc sao.....

Đột nhiên, thân ảnh yếu điệu được bảo dưỡng thích đáng của Đại phu nhân đập vào tầm mắt, Lạc Thừa tướng đột nhiên dừng lại cước bộ, nhìn Đại phu nhân tay bưng đồ ăn, chậm rãi đi đến gần hẳn, trong cơn giận dữ: Vân Bích Lạc, đều là bởi vì người, hại chuyện của bốn tướng bị hủy trong chốc lát, nếu Mộng Khê thật sự đã chết, bốn tướng đương nhiên sẽ cho người chôn cùng.....

Đại phu nhân cầm khay trong tay đặt trên bàn, nhẹ nhàng mở nắp tô canh ra, tức khắc, mùi canh nồng đậm nhẹ nhàng tỏa ra khắp phòng, làm người ta thèm nhỏ dãi ba thước, thèm ăn đại chẫn, nhưng Lạc Thừa tướng lại

không may mảy động dậy, ngoảnh mặt làm thính với động tác tiếp theo của Đại phu nhân.

Đại phu nhân múc ra một chén canh nhỏ, mùi canh thơm ngát theo vào trong chén, giọng điệu mềm nhẹ, bộ dạng thê tử hiền lành:“Lão gia, người đã hai ngày hai đêm chưa ăn cái gì, thiếp thân tự mình hầm canh gà cho người bồi bổ cơ thể.....”

“Bốn tướng không muốn ăn!” Lạc Thừa tướng giọng điệu lạnh như băng, vung tay hất chén canh gà mà Đại phu nhân đưa tới trước mặt hẳn, chỉ nghe:“Choang!” Một tiếng vang lên, chén canh rơi xuống đất vỡ tan tành.

Đại phu nhân mâu quang sắc bén hiện lên một tia hàn quang, nháy mắt đã khôi phục bình thường:“Lão gia, mỗi người đều có số mệnh, nếu Mộng Khê thật sự đã chết, vậy đó là số mệnh của nàng, Tướng phủ chúng ta lại không chỉ có mình Mộng Khê là tiểu thư, Tử Hàm cũng là.....” Nữ nhi do chính thất sinh ra, địa vị thân phận ở Tướng phủ so với Lạc Mộng Khê cao quý hơn nhiều.....

Lạc Thừa tướng ánh mắt âm trầm, giọng điệu lạnh như băng:“Nhưng là Lăng Khinh Trần đối với Tử Hàm không có hứng thú, cho dù Mộng Khê đã chết, hẳn cũng sẽ không thích Tử Hàm, Vân Bích Lạc, người tốt nhất nên khẩn cầu Mộng Khê chưa chết, chuyện của bốn tướng có thể thuận lợi hoàn thành, nếu không, người hẳn đã biết hậu quả!”

Lạc Hoài Văn, Đại phu nhân trong mắt đẹp thoáng hiện lệ quang, giống như muốn lăng trì xử tử Lạc Thừa tướng.....

“Thừa tướng, Thừa tướng..... Có tin tức của Đại tiểu thư!” Một tên gia đình tay cầm một phong thư bước nhanh đến đại sảnh.

Thật sao? Lạc Thừa tướng trong lòng nghi hoặc, thân hình vừa chuyển, thân ảnh cao lớn nháy mắt đã đến đại sảnh, đi tới trước mặt tên gia đình kia, đưa tay đoạt lấy phong thư trong tay gia đình, mở ra xem, đáy mắt lóe

nghi hoặc và vui sướng:“Lôi Đình, người kêu thêm đám người Lôi Viễn, Lôi Thanh đi đến nơi này!”

“Vâng, Thừa tướng!” Lôi Đình tiếp nhận bức thư trong tay Lạc Thừa tướng, hai mắt quét sơ qua, nhanh chóng rời đi.

Trong đại sảnh Đại phu nhân mâu quang chột hiện, đang muốn lệnh cho Ngô Phi âm thầm đi theo Lôi Đình để tìm Lạc Mộng Khê, bất thành lình Lạc Thừa tướng lạnh lùng ra lệnh:“Lôi Minh, thông báo cho mọi người đến đại sảnh, trước khi Đại tiểu thư trở về, bất luận kẻ nào cũng không được rời Tướng phủ nửa bước, nếu không, gia pháp hầu hạ!”

“Vâng, Thừa tướng!” Lôi Minh cung kính đáp một tiếng, xoay người đi thông báo cho những người khác.

Đại phu nhân tức giận tận trời, mâu quang sắc bén hàn quang càng đậm: Lạc Hoài Văn, xem như người lợi hại.....

Đem mọi người tập hợp tại đại sảnh, cũng chẳng khác nào là đem toàn bộ người của Đại phu nhân vây ở Tướng phủ, bọn họ đương nhiên không thể lại đi đối phó với Lạc Mộng Khê.....

Đêm đã khuya, vạn vật trời đất đều đã ngủ say, Nam Cung Phong bận rộn một ngày mới trở về vương phủ: thân thể của Thanh Hoàng, Nam Cung Phong trong lòng cũng rất rõ ràng, Cúc Hoa yến lần này, chỉ cần người sáng suốt cũng có thể nhìn ra, đối với ngôi vị hoàng đế, hẳn nhất định phải có, cho nên, gần đây, hẳn đều lôi kéo đại thần trong triều, âm thầm tìm hiểu nơi bọn họ hướng về.....

Làm cho Nam Cung Phong cảm thấy vui mừng chính là, đại thần trong triều đều hướng về hắn, mặc dù cũng có một phần nhỏ đại thần còn có chút do dự, nhưng không ảnh hưởng đến đại cục, hắn không cần quá lo lắng:

Nam Cung Quyết trở lại kinh thành, có quyền không thể, ngôi vị hoàng đế, sớm hay muộn cũng sẽ thuộc về Nam Cung Phong hẳn.....

Tắm rửa xong, Nam Cung Phong đang muốn nghỉ ngơi, bất thành linh một trận gió lạnh xuyên qua cửa sổ thổi vào trong phòng.

Nam Cung Phong lãnh mầu híp lại, thân ảnh thon dài nháy mắt đã đến ngoài cửa sổ, dưới ánh trăng, một thân ảnh cao lớn mặc cẩm y tàng sắc đang đứng ở giữa sân, đưa lưng về phía hắn:“Quốc sư?” Nam Cung Phong hỏi thăm dò.

“Cảnh vương gia, biệt lai vô dạng**** chứ!” Thân ảnh cao lớn chuyển động, người này đại khái hơn bốn mươi tuổi, một thân cẩm y, cầm trong tay phù trần, lộ dung mạo già nua, ánh mắt sắc bén, ngoan độc trong đáy mắt thoáng hiện ân cần, nhưng không mâu thuẫn, hai mi trong lúc đó nổi lên một nốt chu sa, đúng là quốc sư Phùng Thiên Cương của Thanh Tiêu quốc.

(***biệt lai vô dạng : Hi vọng bạn vẫn khoẻ từ khi chúng ta chia tay)

“Quốc sư, người không phải phụng mệnh trấn thủ biên cương sao? Tại sao lại xuất hiện lúc này?” Nam Cung Phong trong lòng khó hiểu.

Phùng Thiên Cương thở dài thật mạnh, ánh mắt sắc bén, ngoan độc hiện lên một tia bất đắc dĩ:“Bốn tóa lần này hồi kinh, là vì giúp Cảnh vương gia vượt qua khó khăn, Cảnh vương gia, sau khi người hồi kinh vì sao không làm theo lời bốn tóa đã nói?”

Nam Cung Phong mầu quang mất tự nhiên lóe lóe:“Quốc sư tại sao lại nói những lời ấy? Bốn vương vẫn làm theo lời của quốc sư, đối xử tử tế với vị đã từng cứu bốn vương một mạng.....”

Phùng Thiên Cương đáy mắt bất đắc dĩ càng đậm:“Cảnh vương gia, người biết rõ, người lúc trước cứu người là Lạc Mộng Khê, không phải là Lạc Tử Hàm.....”

Phùng Thiên Cương đem sự tình nói toạc ra, Nam Cung Phong không thể lại tiếp tục giấu diếm: “Đúng vậy, lúc trước cứu bốn vương là Lạc Mộng Khê, nhưng mà, Lạc Mộng Khê tuy là trưởng nữ Tướng phủ, cũng là do tiểu thiếp sinh ra, ở Tướng phủ không có quyền không có thế, nhận hết khi dễ, tự thân còn khó bảo toàn, sao có thể giúp bốn vương đăng cơ làm đế?”

“Ngược lại Lạc Tử Hàm, là chính thất Tướng phủ sinh ra, thông minh có khả năng, nhận hết ngàn vạn sủng ái, nàng mới có khả năng giúp bốn vương đăng cơ làm đế.....”

Huống chi, Lạc Mộng Khê kia diện mạo xấu như quỷ, nhìn thấy nàng khẳng định sẽ ghê tởm đến ba ngày ăn không ngon, so sánh với nhau, vẫn là Lạc Tử Hàm thuận mắt hơn chút xíu, nhưng mà, ngày đó xuất hiện trên đường lớn, chinh đám người Lí Thụy, Lạc Mộng Khê lại khác xa lúc trước.....

Làm như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương ngữ khí ngưng trọng: “Năng lực, tướng mạo và thân thể của một người không quan hệ, Lạc Tử Hàm chính là một nữ tử bình thường, cho dù nàng xinh đẹp, cũng không cách nào trợ giúp Vương gia một tay.”

“Ngược lại Lạc Mộng Khê kia, nàng tuy dung mạo xấu xí nhưng năng lực phi phàm, nếu Cảnh vương gia ngại nàng xấu, sau khi đăng cơ vẫn có thể đem nàng vào lãnh cung, lại nạp phi tần khác.....”

Nam Cung Phong khoát tay áo, không kiên nhẫn đánh gãy lời nói của Phùng Thiên Cương: “Ý của Quốc sư, bốn vương hiểu rõ, Cúc Hoa yến lần này, bốn vương sẽ cho Lạc Mộng Khê một danh phận.....”

Chỉ là một xấu nữ khiến mọi người khinh bỉ mà thôi, cùng lắm thì bốn vương hy sinh một chút, đi lấy lòng nàng, chờ sau khi mọi việc hoàn thành..... Nam Cung Phong mâu quang phát lạnh: Bốn vương vì nàng ở nơi này chịu bức bối, chắc chắn sẽ đòi lại gấp mười, gấp trăm lần.....

“Đã quá muộn!” Phùng Thiên Cương ngữ khí lạnh lùng, đáy mắt thoáng hiện hàn quang: “Nay Lạc Mộng Khê đã không còn nằm trong khả năng khống chế của Cảnh vương gia, trong lúc đó nàng và Vương gia đã kết thù kết oán, nhất định sẽ không tương trợ cho Vương gia, hơn nữa, nay Lạc Mộng Khê đã trở thành chướng ngại lớn nhất cho việc Cảnh vương gia đăng cơ làm đế, cần phải trừ khử.....”

Nam Cung Phong mâu quang hơi trầm xuống: “Nói như vậy, chuyện Lạc Mộng Khê mất tích là do quốc sự gây ra?”

“Đúng vậy!” Phùng Thiên Cương không chút che giấu: “Toàn bộ tử sĩ Bốn tọa phái đi đã bị giết, Lạc Mộng Khê cũng rơi xuống đâu không rõ, nhưng mà.....”

Phùng Thiên Cương ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ngôi sao vẫn không ngừng lấp lánh, ngữ khí trầm trọng: “Bốn mệnh tinh của Lạc Mộng Khê vẫn còn lóe sáng, cho nên, nàng còn sống.”

“Số tử vi cho thấy, xung quanh Lạc Mộng Khê có vài danh nhân trung chi long, nhưng nàng và bọn họ cũng không có đồng thời xuất hiện nhiều lắm, vận mệnh chỉ có một nam tử cùng Lạc Mộng Khê gắn bó chặt chẽ, duyên phận của hai người bọn họ sớm đã định trước.”

Nam Cung Phong đi tới bên người Phùng Thiên Cương, ngửa đầu nhìn lên bầu trời, Phùng Thiên Cương ngữ khí vẫn trầm trọng, lạnh như băng: “Bốn tọa vốn dự định vì Cảnh vương gia, mà sửa mệnh của Lạc Mộng Khê và nam tử thần bí, chặt đứt duyên phận của Lạc Mộng Khê với nam tử kia, kết duyên cho Cảnh vương gia và Lạc Mộng Khê, như vậy, Lạc Mộng Khê sẽ gặp toàn tâm toàn ý phụ tá Vương gia.”

“Nhưng Cảnh vương gia ngại xấu thích đẹp, đi nhằm một bước, Lạc Mộng Khê đối với Vương gia có hận ý rất sâu, cho dù bốn tọa có kết duyên cho các người, nàng cũng sẽ không tương trợ cho người!” Phùng Thiên

Cương liếc mắt nhìn Nam Cung Phong, mâu quang lộ vẻ vô cùng thất vọng: “Bốn tọa vì Vương gia sắp đặt toàn bộ kế hoạch, lại bị chính Vương gia làm xáo trộn.....”

Nam Cung Phong tự biết đuối lý, mâu quang mất tự nhiên lóe lóe, không nghĩ lại nghe Phùng Thiên Cương nói lời quở trách hằn, liền rất nhanh đổi đề tài: “Vây lấy ý kiến của quốc sư, bốn vương phải làm như thế nào mới có thể xoay chuyển cục diện?”

“Lạc Mộng Khê dù chưa chết, nhưng cũng không rõ rơi xuống nơi nào, Cảnh vương gia tạm thời cái gì cũng đừng làm, yên lặng quan sát!” Chỉ cần nàng không xuất hiện ở Cúc Hoa yến, ngày Cảnh vương người đăng cơ làm đế cũng sắp tới.

Mặt trăng treo trên đỉnh đầu, trong sơn cốc tĩnh lặng, Nam Cung Quyết ngồi dưới tàng cây mà ngày đầu tiên hắn rơi xuống sơn cốc, đôi mắt sâu thẳm ở trong màn đêm phát ra ánh sáng, Lạc Mộng Khê còn chưa tỉnh, đang dựa vào bờ vai hắn ngủ say sưa.

Gió nhẹ thổi qua, mạng che mặt của Lạc Mộng Khê khẽ bay theo gió, dưới mạng che mặt là những đường cong duyên dáng làm cho người ta suy nghĩ miên man, mùi hoa Khương Dã quen thuộc bay vào trong mũi, Nam Cung Quyết hơi ghé mắt, nhìn Lạc Mộng Khê đang ngủ say, ánh mắt ôn nhu:

Lúc sáng, hắn tháo mạng che trên mặt Lạc Mộng Khê xuống, đã thấy được dung nhan như quý của nàng, cho dù Nam Cung Quyết ở Thiếu Lâm tự tu dưỡng năm năm, sớm nhìn thấu hết thảy, tuyệt thế mỹ nữ trong mắt hắn cũng giống như một bông hoa nhỏ, con chó nhỏ, con mèo nhỏ, không có gì khác nhau, nhưng khi nhìn thấy quý nhan của Lạc Mộng Khê, hắn vẫn

là nhện không được mà giết mình một chút: Bởi vì khuôn mặt kia thật sự là rất dọa người.

Nhưng Nam Cung Quyết cũng không có sinh ra chán ghét đối với quỷ nhan của Lạc Mộng Khê, ngược lại, hẳn cảm thấy Lạc Mộng Khê giống như nữ tử, thế gian hiếm có:

Không gì đáng trách, nữ tử đều thích chưng diện, Lạc Mộng Khê vì cứu Nam Cung Phong mà cam tâm tình nguyện bị biến thành bộ dạng này, có thể thấy được nàng đối với Nam Cung Phong sâu đậm vô cùng.

Nhưng Nam Cung Phong hại nàng biến thành cái dạng này, sau khi độc giải liền trở mặt, không chỉ đối với Lạc Mộng Khê mặc kệ không hỏi, còn cố ý nhận nhầm ân nhân cứu mạng, liên hợp với người khác châm chọc nàng.....

Nam Cung Quyết đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia ý cười trào phúng: Nam Cung Phong, người cũng biết người người vứt bỏ là ai, chỉ mong trong tương lai.....Người thật sự không hối hận quyết định của mình lúc trước.....

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, Lạc Mộng Khê dựa vào vai Nam Cung Quyết ngủ say hơi giật giật, biết nàng sắp tỉnh, Nam Cung Quyết mâu quang hơi lóe, đáy mắt hiện lên một tia ý cười quỷ dị.....

Trong mộng lung, mùi Đàn hương làm người ta cảm thấy an bình như có như không bay vào trong mũi, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, đột nhiên mở mắt, đập vào tầm mắt, là một bên khuôn mặt anh tuấn của Nam Cung Quyết đang ngủ say:

Cho dù sinh bệnh, tính cảnh giác của ta cũng luôn luôn rất cao, lần này làm sao có thể dựa vào vai Nam Cung Quyết đang ngủ, mà ngủ sâu như vậy.....

Lúc này, Nam Cung Quyết khẽ dựa vào đại thụ, đôi mắt khép hờ, thiếu đi ánh mắt thâm trầm, ngấm ngấm mưu tính, có nhiều hơn phần yên tĩnh và cơ trí, mây rậm trôi chảy, giữa trán mờ hồ lộ ra một cỗ ưu thương nhàn nhạt.....

Nam Cung Quyết chết tiệt, thật sự là kiệt tác hoàn mỹ nhất trên đời, vĩ đại đến không có thiên lý, khó trách có nhiều nữ tử chen lấn được ôm hân từ phía sau như vậy, hân như thế, chỉ ngấm thôi đã là một loại hưởng thụ.....

“Trên mặt bốn vương có cái gì đặc biệt sao?” Nam Cung Quyết khép hờ hai mắt, giống như đang ngủ say bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Lạc Mộng Khê trong phút chốc hoàn hồn, giống như khi làm chuyện xấu bị phát hiện, đột nhiên cách xa Nam Cung Quyết, đứng lên thật nhanh, vì mình mà tìm cái bậc thang để xuống: “Người đã tỉnh!” Đáng ghét, tại sao Nam Cung Quyết có thể đột ngột tỉnh lại, vẫn là nói, hân căn bản không có ngủ

Vì nguyên nhân nào đã không còn trọng yếu, quan trọng là, tự mình âm thầm quan sát hân nên bị hân phát hiện, cho tới nay, Lạc Mộng Khê đều là làm theo ý mình, không thềm để ý đến thái độ của người khác, nhưng mà lúc này đây, nàng lại để ý đến việc Nam Cung Quyết sẽ hiểu lầm nàng:

Nam Cung Quyết sẽ không nghĩ rằng ta ái mộ hân chứ, quên đi, hân có nghĩ như vậy cũng không sao, dù sao ta cũng không thích hân.....

Tự an ủi, Lạc Mộng Khê đi nhanh vài bước, không chút để ý đánh giá mọi nơi, nhìn cảnh sắc có chút quen thuộc, Lạc Mộng Khê hơi sửng sốt: “Nơi này là.....Sơn cốc chúng ta bị rơi xuống.”

“Đúng vậy.” Nam Cung Quyết đứng lên, nhưng chưa qua lại mọi nơi: “Người bị nhiễm phong hàn, đã mê man hai ngày hai đêm rồi.....”

Nghe được hai chữ phong hàn, trong đầu Lạc Mộng Khê nhớ lại một chút ký ức mơ hồ, nàng nhớ rõ Nam Cung Quyết hình như đã ôm nàng đi tìm thảo dược, cũng không nhớ rõ mình đã uống thuốc gì, thử vận công, chân khí, nội lực thông suốt, thân thể hết sức dễ chịu:

Xem ra bệnh phong hàn của ta đã trị hết, nhưng mà, lúc trước, ta còn bị trọng thương, chẳng lẽ là Nam Cung Quyết đuổi phong hàn cho ta đồng thời cũng thuận tiện trị nội thương của ta.....

“Nam Cung Quyết, ta vì ăn thảo dược vào nên bệnh tình mới chuyển biến tốt sao?” Nếu thật sự là như vậy, Nam Cung Quyết kia chẳng phải đã thấy được quý nhan của ta sao.

Quý nhan kia, nếu người bình thường nhìn thấy ta cam đoan sẽ dọa đến nổi ba ngày không dám ngủ, cho dù người có võ công nhìn thấy trong lòng cũng sẽ sợ hãi một thời gian dài, nhưng Nam Cung Quyết tại sao lại không có chút khác thường.....

“Cũng không hẳn!” Nam Cung Quyết nói dối không chớp mắt:“Lúc trước bốn vương chỉ nghĩ người bị nhiễm phong hàn, lại không nghĩ rằng người còn bị trọng thương, cho nên mới mang người đi tìm thảo dược, người bị thương rất nặng, nếu dùng thảo dược qua thời gian rất lâu mới thấy hiệu quả, bốn vương sinh bệnh lâu dài, có học qua châm cứu, vì muốn người nhanh chóng hồi phục sức khỏe, đã dùng thuật châm cứu đuổi hàn trị thương cho người.....”

Việc Bắc Đường Diệp và đám người Kiều Ảnh Thập Bát Ky đã tới nơi này, Nam Cung Quyết không muốn cho Lạc Mộng Khê biết, không phải vì hắn không tin nàng, mà là hắn muốn để nàng nghĩ rằng hai ngày hai đêm này chỉ có hai người bọn họ ở trong sơn cốc.....

“Lạc vương gia mang theo ngân châm bên mình sao?” Lạc Mộng Khê bình tĩnh hỏi, đôi mắt hơi trầm xuống: Khi biết ta bị nhiễm phong hàn,

Nam Cung Quyết cũng không nghĩ tới việc dùng ngân châm đuổi hàn cho ta.....

“Thật không phải, bốn vương chỉ dùng trang sức mà Lạc đại tiểu thư mang theo để làm ngân châm.” Nam Cung Quyết mở bàn tay to ra, trong lòng bàn tay, một món đồ trang sức hiện ra trong mắt Lạc Mộng Khê, đồ trang sức được chế thành từ một cây châm nhỏ bằng bạc tinh tế, một đoạn châm nhỏ bị tách ra.....

Nam Cung Quyết này, thật đúng là không phải thông minh bình thường, lại nghĩ đến việc tách trang sức ra làm ngân châm. Lạc Mộng Khê oán thầm trong lòng.

Thấy Lạc Mộng Khê không còn hoài nghi, Nam Cung Quyết mâu quang thâm thúy hiện lên một tia ý cười không dễ phát hiện: Hắn làm việc, không chê vào đâu được, thông minh như Lạc Mộng Khê cũng tìm không ra chút sơ hở nào.

“Nam Cung Quyết, ta lại nợ người một phần nhân tình, nhưng mà, người yên tâm, một ngày nào đó, ta sẽ đem mọi ân tình trả lại cho người.” Nói xong, Lạc Mộng Khê xoay người, bước nhanh đi đến sườn núi.

Từ lời nói của Nam Cung Quyết biết được, bọn họ đã ở chỗ này hai ngày hai đêm rồi, nơi này lạnh lẽo khác thường. Nàng mất tích đã hai ngày hai đêm, người của Tướng phủ khẳng định đã tìm nàng khắp nơi, huống chi, Lạc Mộng Khê cũng muốn nhìn thấy bộ dạng tức giận của Đại phu nhân khi biết nàng chưa chết sẽ biến thành như thế nào, cho nên nàng muốn trở về Tướng phủ sớm một chút.....

“Lạc Mộng Khê, người đi đâu?” Phía sau truyền đến câu hỏi hơi thân thiết của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê thờ ơ trả lời: “Đương nhiên là xuất cốc về Tướng phủ, Nam Cung Quyết, người không cho phép ta xuất cốc trở về Lạc vương phủ sao?”

“Bốn vương mệt rồi, không muốn di chuyển, huống chi, bốn vương có bệnh trong người, nội lực không thể ngưng tụ, không đi ra ngoài cốc được!” Nam Cung Quyết khẽ dựa vào thân cây, thản nhiên trả lời, ánh mắt mang theo tia bệnh trạng, làm cho người ta biết hẳn không có nói dối.

Lạc Mộng Khê đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Nam Cung Quyết. Nam Cung Quyết thần sắc mỗi một, khiến trong đầu Lạc Mộng Khê đột nhiên xuất hiện một ít hình ảnh mơ hồ về Ngũ Tinh Tây Vực: “Nam Cung Quyết, mấy người cùng người giao thủ đâu?”

Nam Cung Quyết trong lòng cả kinh, nháy mắt lại khôi phục bình thường, không chút để ý trả lời: “Người, hai người chúng ta lúc chưa rơi xuống sơn cốc, đám thích khách đã bị giết, chuyện này người không phải đã tận mắt nhìn thấy sao?”

Ngũ Tinh Tây Vực nói vận mệnh của Lạc Mộng Khê là gắn bó chặt chẽ với một người khác, Nam Cung Quyết theo bản năng không muốn cho nàng biết chuyện này.....

Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài: “Ta không phải nói bọn họ, ta nói lúc ở đáy cốc, khi người dẫn ta đi tìm thảo dược gặp được mấy người kia.”

Nam Cung Quyết khẽ tựa vào thân cây không nhúc nhích, cũng không mở mắt, tư thế lại tao nhã, tiêu sái làm cho người ta vừa thấy đã muốn đui mù con mắt: “Lúc bốn vương mang người đi tìm thảo dược chưa gặp qua bất luận kẻ nào, đến bây giờ, đáy cốc này cũng chỉ có ta và người. Lạc Mộng Khê, người là bị nhiễm phong hàn quá nặng nên xuất hiện ảo giác!”

“Thật vậy sao?” Lạc Mộng Khê nửa tin nửa ngờ: Khi Ngũ Tinh Tây Vực xuất hiện, ý thức của Lạc Mộng Khê đã vô cùng mơ hồ, đối với sự tình phát sinh bên ngoài, nàng căn bản không phân rõ là hư là thật.

Nhưng mà, trong ý thức của nàng, mấy người kia hình như là thật sự có tồn tại, hơn nữa, Nam Cung Quyết bị thương, có giọt máu nhỏ trên trán

nàng.....

“Đương nhiên là thật, bốn vương không cần thiết phải lừa người.” Không thể tưởng được nàng bị nhiễm phong hàn nặng như vậy, vẫn có năng lực nhạy bén.....

Nhìn quần áo tuyết trắng của Nam Cung Quyết hoàn hảo không có tổn hao gì, Lạc Mộng Khê mâu quang chột lóe, nháy mắt đi tới trước mặt Nam Cung Quyết, khi Nam Cung Quyết còn chưa kịp phản ứng, đưa tay cởi áo của Nam Cung Quyết: Hai vai mạnh mẽ hữu lực, hoàn hảo không tổn hao gì, không có vết thương nào.....

Chẳng lẽ hết thảy mọi việc đều là ảo giác của ta.....

“Lạc Mộng Khê, ngươi làm gì?” Khi Lạc Mộng Khê cởi quần áo của Nam Cung Quyết ra, hắn đột nhiên mở mắt, nổi giận đùng đùng vung tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê đang cầm lấy quần áo của hắn, mâu quang sắc bén mơ hồ hiện lên lửa giận thiêu đốt, nhưng trong lòng lại cười thầm một tiếng:

Người của Dược Vương cốc cũng không phải là hư danh, chỉ cần bồi thuốc trị thương do bọn họ phối chế, trong vòng mười hai canh giờ, vô luận vết thương lớn nhỏ như thế nào đều khôi phục lại như lúc ban đầu.....

Lạc Mộng Khê, ngươi thật sự rất thông minh, cũng rất cảnh giác, chỉ tiếc, hiện tại đối thủ của ngươi là bốn vương.....

“Thật ngại, Lạc vương gia, hiện tại Mộng Khê tin người không có nói dối!” Nam Cung Quyết quần áo đầy đủ, trên vai cũng không có vết thương, xem ra lúc ấy ta thật là bị nhiễm phong hàn quá nặng mới sinh ra ảo giác.

“Tiểu thư.....”

“Đại tiểu thư.....”

Tiếng gọi lo lắng của Băng Lam và đám người Lôi Viễn truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê trong lòng vui vẻ, vội vàng quay đầu nhìn phía tiếng gọi truyền đến, lớn tiếng đáp lại :“Băng Lam, Lôi Viễn, ta ở trong này.”

Nam Cung Quyết bệnh nặng, không thể thi triển khinh công rời đi, khinh công của ta lại bình thường, một mình có thể rời khỏi nhưng không thể mang theo Nam Cung Quyết, hiện tại đám người Lôi Viễn đã đến đây, có thể đưa Nam Cung Quyết rời cốc.

“Nếu người của Tướng phủ đã tới tìm người, Lạc Mộng Khê, người theo chân bọn họ trở về đi.” Giọng nói nho nhã, nhẹ nhàng như có như không của Nam Cung Quyết truyền đến từ phía sau, Lạc Mộng Khê xoay người về nhìn lại, đang muốn hỏi:

“Người không cùng ta rời cốc sao?” Đã thấy nơi Nam Cung Quyết vừa đứng không có một bóng người.....

“Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết.....” Kỳ quái, chẳng lẽ Nam Cung Quyết không muốn xuất cốc? Lạc Mộng Khê nghi hoặc khó hiểu tìm kiếm mọi nơi, bất ngờ trên phiến đá, một thân ảnh màu trắng thon dài quen thuộc giống như thần tiên rất nhanh bay về phía trước.

Đáng ghét, vừa rời Nam Cung Quyết không phải nói hãn bệnh nặng trong người, nội lực không thể ngưng tụ, không có khí lực xuất cốc sao? Nhưng lấy tình huống trước mắt xem ra, khinh công của hãn đã đạt tới cảnh giới cao nhất, đạp tuyết vô ngân, lá rụng không tiếng động.....

Nếu khinh công của hãn cao như vậy, lúc trước khi bọn họ rơi xuống sơn cốc, tại sao hãn không dùng khinh công rời đi? Còn có, ta mê man hai ngày hai đêm, một sợi tóc cũng không tổn hao, Nam Cung Quyết thật sự không rời đi mà chỉ ngồi ở dưới tàng cây chờ ta tỉnh lại sao?

“Tiểu thư..... Ô ô ô..... Rốt cục cũng tìm được người” Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê đang trầm tư, Băng Lam và đám người Lôi Viễn đã đến

trước mặt nàng, Băng Lam khóc đến hai mắt sưng đỏ: “Tiểu thư, người không có việc gì thật tốt..... Em nghĩ sẽ không còn được gặp lại người nữa.....”

“Đừng khóc, ta không phải vẫn tốt sao?” Lạc Mộng Khê nhẹ giọng an ủi Băng Lam, tiếng khóc của Băng Lam dần dần nhỏ xuống, Lạc Mộng Khê đem ánh mắt chuyển đến đám người Lôi Viễn, Lôi Thanh đang đứng ở trước mặt nàng: “Lôi Viễn, Lôi Thanh, tại sao các người biết ta đang ở đây?”

“Là có người gửi thư cho Thừa tướng, chúng ta mới biết Đại tiểu thư ở đây!” Lôi Viễn cung kính trả lời: “Đại tiểu thư, người tại sao có thể ở trong này?”

“Ta cũng không biết!” Lạc Mộng Khê nói dối không chớp mắt: “Sau khi ngồi ván gỗ lên bờ, ta cưỡi ngựa quay về Tướng phủ, đi đến nửa đường, lại xuất hiện một đám hắc y nhân muốn giết ta, ta giục ngựa chạy như điên, chạy ra khỏi vòng vây của bọn chúng, không nghĩ tới trong lúc chạy nhanh khoái mã đột nhiên ngã xuống.”

“Ta bị hất xuống sườn dốc lăn xuống nơi đây, lúc sau ta vừa mới tỉnh lại, đang định nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này, không nghĩ tới các người lại xuất hiện.”

Nam Cung Quyết vội vã rời đi, rõ ràng là không muốn gặp đám người Lôi Viễn, đương nhiên cũng không hy vọng bọn họ biết là Nam Cung Quyết đã cứu Lạc Mộng Khê, xem ra Nam Cung Quyết không muốn để người khác biết, Lạc Mộng Khê sẽ nguyện theo ý hắn, làm bộ như cái gì cũng không biết.

“Đêm đã khuya, nơi đây ẩm ướt, rét lạnh, không nên ở lâu, Đại tiểu thư, trở về phủ đi!”

Sau khi Lạc Mộng Khê hồi Tể tướng phủ, Đại phu nhân quả nhiên giận dữ, bàn ghế bằng gỗ Lim cao quý của Lạc viên đều bị nàng đập phá, vật phẩm trang sức quý giá cũng bị quẳng đi không ít.

“Ngô Phi, âm thầm làm Lạc Mộng Khê bị trọng thương!” Nhìn Lạc Mộng Khê hoàn hảo không tổn hao gì ở trước mặt nàng đi tới đi lui, Đại phu nhân tức giận tận trời: “Xuống tay nặng chút, chỉ cần không đánh chết nàng là được!” Lạc Hoài Văn chỉ nói không được giết nàng, cũng không nói ta không được đả thương nàng.....

“Việc này.....” Ngô Phi do dự: “Phu nhân, Thừa tướng ở Khê viên tăng cường đề phòng, người chúng ta căn bản không thể tới gần Lạc Mộng Khê, hơn nữa, thuộc hạ nhận thấy, còn có một cỗ thể lực thần bí đang âm thầm bảo hộ Lạc Mộng Khê.....”

“Chết tiệt!” Ngô Phi còn chưa nói xong, Đại phu nhân giận không thể nhịn, hất khay đựng trà nóng ra cửa: “Choang!” Một tiếng thanh thúy vang lên, chén trà rơi xuống đất vỡ tan tành, trà nóng văng khắp nơi.....

Đại phu nhân mâu quang sắc bén thoáng hiện hàn quang lạnh lẽo: Lạc Mộng Khê, một ngày nào đó, ta sẽ đem người băm thây vạn đoạn.....

Cùng lúc đó, Lạc Tử Hàm biết được người Lăng Khinh Trần chọn không phải là người thông minh có khả năng, xinh đẹp như tiên là nàng, mà là Lạc Mộng Khê quái dị kia, trong mắt đẹp thoáng hiện hàn quang:

Lạc Mộng Khê, cũng không chịu lấy gương mà soi xem, người có điểm nào hơn ta chứ: Người là do tiểu thiếp sinh ra, thân phận thấp kém, mà ta là được chính thất sinh ra, thân phận cao quý, ta xinh đẹp như tiên, người lại xấu như quỷ, người nghĩ có thể dùng thủ đoạn bỉ ổi để tiến vào Lăng phủ, là có thể cao quý hơn ta sao?

Hoàn toàn ngược lại, người vĩnh viễn chỉ xứng làm thủ hạ bại tướng dưới tay Lạc Tử Hàm ta, người có Lăng Khinh Trần, ta cũng có Nam Cung

Phong, tuy rằng địa vị của Nam Cung Phong trong lòng người đời không bằng đệ nhất tuyệt thế tứ công tử Lăng Khinh Trần, nhưng tương lai Nam Cung Phong sẽ là hoàng đế của Thanh Tiêu quốc, vua của một nước, ở trên vạn người, so với địa vị của Lăng Khinh Trần còn cao hơn nhiều.

Ta hiện tại phải đi tìm Nam Cung Phong, ở Cúc Hoa yến, Lạc Tử Hàm ta chắc chắn sẽ hiệp trợ hãn tỏa sáng, một lần đã thành danh!

Hương viên, Tam phu nhân nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, trong đầu không ngừng dần hiện ra thời điểm Lạc Mộng Khê quay về phủ, ánh mắt sắc bén bên trong chứa đầy cừu hận của Đại phu nhân, tuy rằng cổ cừu thị kia chỉ chợt lóe rồi biến mất, nhưng vẫn bị nàng phát hiện.

Lần này Lạc Mộng Khê mất tích, Đại phu nhân cũng có liên quan, Đại phu nhân và Lạc Mộng Khê trong lúc đó đã muốn thành thù, chỉ cần ta ở ngoài châm ngòi, hai người bọn họ sẽ đấu đến người chết ta sống, ta chỉ chờ ở ngoài để ngư ông đắc lợi!

Vì viện của Lạc Mộng Khê lại gặp chuyện không may, Lạc Thừa tướng phái rất nhiều thị vệ tiến đến bảo hộ Khê viên, nhìn ba tầng trong ba tầng ngoài thị vệ, Lạc Mộng Khê trong lòng ngoại trừ nghi hoặc, chính là khó hiểu: Lạc Thừa tướng tại sao lại đột nhiên coi trọng an nguy của ta như thế, hẳn không phải còn có mục đích khác chứ.....

“Tiểu thư, trên khăn lụa người muốn thêu hình gì a?” Chuẩn bị đến Cúc Hoa yến, Băng Lam vì Lạc Mộng Khê mà vội vàng thêu khăn lụa.

Tuy rằng khăn lụa của Lạc Mộng Khê đã quá nhiều, nhưng khăn lụa màu trắng này là vừa mới mua, tơ tằm thượng đẳng, cảm giác khi chạm vào thì không cần phải nói, cầm trong tay tuyệt đối có thể diện.

“Người xem rồi làm đi, thêu hình gì cũng được!” Băng Lam rất khéo tay, những thứ mà nàng thêu ta rất thích: “Tiểu thư của người đã là cái dạng này,

dung nhan xấu xí, cho dù mặc đẹp đến đâu, khăn lụa quý giá thế nào, cũng không có vương tôn công tử nào thích ta.....”

Lạc Mộng Khê trong lời nói mang theo tự ti, nhưng giọng nói lại không có mấy may ý tự ti nào, ngược lại còn lộ ra một loại ngạo khí tự nhiên, đối với vương tôn quý tộc nông cạn, trông mặt mà bắt hình dong nàng khinh thường đến cực điểm.

Cho tới nay, Lạc Mộng Khê đối với Cúc Hoa yến mà nhiều người quan tâm như thế lại không có chút hứng thú, nhưng Lạc Mộng Khê chiếm khối thân thể này, đối với thế giới này hiểu biết rất ít, vì muốn tìm hiểu tin tức, Lạc Mộng Khê quyết định sẽ tham gia Cúc Hoa yến.

Huống chi, nàng cũng rất muốn biết, Đại phu nhân vì sao phải dùng đến trăm phương nghìn kế để ngăn cản nàng tham gia Cúc Hoa yến.

“Tiểu thư, người không nên tự ti như vậy, kỳ thật người lớn lên rất đẹp.....” Băng Lam vẻ mặt thành thật.

“Nói rõ xem?” Người của Tướng phủ này đều khinh thường Lạc đại tiểu thư, đều nói nàng là người quái dị, nếu nhìn kỹ khuôn mặt của Lạc đại tiểu thư, hẳn là tuyệt sắc mỹ nữ không thể nghi ngờ.

Lạc Mộng Khê không chỉ một lần nghi hoặc: Chẳng lẽ Lạc đại tiểu thư này gương mặt xinh đẹp còn bộ dạng thì khó coi sao, không có đạo lý a, hôm nay nghe Băng Lam vừa nói như vậy, trong lòng Lạc Mộng Khê cảm động hiếm thấy.....

Băng Lam buông xuống khăn lụa màu trắng trong tay xuống, ánh mắt có chút mê ly, làm như lâm vào trong hồi ức:“Lúc Tuân nhũ mẫu còn sống, có một ngày vào lúc sáng sớm em vội tới đưa nước cho tiểu thư rửa mặt, lúc ấy tiểu thư vừa mới tỉnh ngủ, thanh nhã thoát tục, xinh đẹp như tiên, bẻ nguyệt tu hoa, chim sa cá lặn.....”

“Băng Lam, người hình dung không phải người, là tiên.” Nghe Những lời lẽ nhải, ca ngợi từ Băng Lam, Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ lắc đầu: Nhiều từ để hình dung như vậy, rất khoa trương nha.

“Ngay lúc đó tiểu thư chính là tiên, đẹp kinh người, cái gì Tây Lương đệ nhất mỹ nữ, băng sơn mỹ nhân, còn có mỗi ngày tự xưng là mỹ mạo Nhị tiểu thư, cũng không bằng một phần mười của người!” Băng Lam vẻ mặt nghiêm túc, lập tức lại khe khẽ thở dài: “Cũng không biết vì sao, Tuân nhũ mẫu lại muốn người trang điểm xấu đi.....”

Nghe đến đó, Lạc Mộng Khê xem như hiểu được một ít: Khó trách mọi người trong Lạc phủ nói Lạc đại tiểu thư là người quái dị, thì ra là kiệt tác của Tuân nhũ mẫu.

Nhưng mà, Tuân nhũ mẫu cũng có nỗi khổ trong lòng a, bà đem Lạc đại tiểu thư làm cho xấu đi, không vì cái gì khác, chính là muốn bảo toàn tính mạng của nàng, Đại phu nhân võ công cao cường, Tam phu nhân cũng không kém, Lạc Tử Hàm lại tâm cao khí ngạo như thế, không ai bì nổi, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho việc ở trong Tướng phủ có người còn đẹp hơn so với nàng, nếu khuôn mặt xinh đẹp của Lạc đại tiểu thư để cho mọi người nhìn thấy, sợ là đã sớm chết không dưới trăm lần.....

Cúc Hoa yển gần ngay trước mắt, vì tránh xảy ra biến cố, Lạc Mộng Khê vẫn ở Khê viên, mỗi ngày ngoại trừ ăn cơm ra, chỉ đọc sách, ngủ một chút, ngày qua ngày thật nhàm chán.

“Ta mệt rồi, sẽ đi ngủ!” Lạc Mộng Khê từ trên ghế đứng lên, vừa mới đi được hai bước, đột nhiên giống như nghĩ tới cái gì đó, bất thành linh dừng cước bộ, xoay người: “Băng Lam, hoa Khương Dã ở Thanh Tiêu quốc có gì ý nghĩa đặc biệt gì không?”

Nam Cung Quyết chỉ cần thời gian ba ngày đã tra ra thân phận chân chính của ta, cùng với chỉ nửa ngày đã biết được kẻ chủ mưu đứng sau Lí

Thụy là Lạc Tử Quận, hết thấy mọi việc đều nói rõ rằng: Nam Cung Quyết không đơn giản, thủ hạ của hắn khẳng định là một đám nhân vật lợi hại, không thể coi thường.

Trên quần áo của Nam Cung Quyết thêu hoa Khương Dã không giống người thường, hình hoa Khương Dã này có phải là ký hiệu của một môn phái nào đó hoặc một thế lực nào đó hay không?

Băng Lam khẽ lắc đầu, trong lòng nghi hoặc: “Hoa Khương Dã ở Thanh Tiêu quốc cũng giống như hoa Mẫu Đơn ở các quốc gia khác a, hoa Cúc a, hoa Thủy Tiên, chính là một loại hoa, không có ý nghĩa đặc biệt gì, tiểu thư, người tại sao có thể đột nhiên nhớ tới mà hỏi chuyện này?”

“Không có gì.” Lạc Mộng Khê nói cho có lệ: “Ta ở trong sơn cốc đã thấy một mảng lớn hoa Khương Dã, rất đẹp, hơn nữa, ở ngoại thành cũng rất nhiều nơi có hoa Khương Dã, còn tưởng rằng hoa Khương Dã này là được người ta gieo trồng chứ, không có việc gì, ta đi ngủ, người cứ từ từ thêu đi.”

Thư phòng Cảnh vương phủ, Nam Cung Phong sắc mặt lo lắng ở trong phòng đi qua đi lại, Phùng Thiên Cương cầm phù trần trong tay ngồi ở một bên, khí định thần nhàn****: “Cảnh vương gia, an tâm một chút đừng nóng nảy!”

(****Khí định thần nhàn: khí tức ổn định, thần sắc thư thái)

Nam Cung Phong dừng cước bộ, sắc mặt vẫn lo lắng: “Tử sĩ đi lâu như vậy còn chưa trở về, có thể đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Bốn tọa huấn luyện tử sĩ nên trong lòng hiểu rõ, chính là đi giết Lạc Mộng Khê không có thế lực mà thôi, bọn họ hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi sẽ trở về”

Tử sĩ lần trước người phái đi, đều bị giết chết hết, Lạc Mộng Khê còn sống sờ sờ. Nam Cung Phong oán thầm trong lòng, đang muốn nói cái gì đó, bất thành linh ngoài cửa sổ truyền đến một hồi âm thanh khác thường, Phùng Thiên Cương mỉm cười, tràn đầy tự tin: “Bọn họ đã trở lại.....”

Phùng Thiên Cương còn chưa dứt lời, chỉ nghe “Bịch!” Một tiếng vang lên, một tên hắc y nhân văng trúng cửa sổ bay vào, rơi thật mạnh xuống đất, Phùng Thiên Cương đột nhiên đứng lên, toàn thân đề phòng, Nam Cung Phong cũng rất nhanh lui về phía sau mấy bước, cảnh giác đánh giá tên hắc y nhân kia.

“Chủ..... Chủ thượng.....” Hắc y nhân té trên mặt đất đúng là tử sĩ mà Phùng Thiên Cương phái đi, nhưng mà, người này toàn thân đều là máu, hơi thở mỏng manh, hiển nhiên là bị trọng thương.

Phùng Thiên Cương thấy thế trong lòng cả kinh, lạnh giọng hỏi : “Sao lại thế này? Vì sao chỉ có một mình người trở lại, những người khác đâu?”

“Bầm..... Bầm chủ thượng..... Nhóm huynh đệ trúng mai phục..... Toàn quân bị diệt.....” Nói xong, tên tử sĩ kia thân thể đột nhiên chấn động, tắt thở.

Nam Cung Phong hơi cúi đầu: Phùng Thiên Cương huấn luyện tử sĩ, hẳn biết chỗ nào lợi hại, khi chấp hành nhiệm vụ, chưa bao giờ thất bại, nhưng mà nay, tử sĩ này đã hai lần ám sát Lạc Mộng Khê, cũng là hai lần thất bại trở về, là Lạc Mộng Khê quá lợi hại hay bọn họ đã xem nhẹ nàng, hoặc là có nguyên nhân khác.....

“Quốc sư, tiếp theo chúng ta phải làm như thế nào? Ngày mai chính là Cúc Hoa yến, Lạc Mộng Khê thân là trưởng nữ Tướng phủ, nhất định sẽ vào cung dự tiệc.”

Phùng Thiên Cương mâu quang âm trầm: “Lạc Mộng Khê được một người mạnh bảo hộ, chúng ta không thể tiếp cận nàng, bây giờ, chỉ có thể

hành sự tùy theo hoàn cảnh, Cúc Hoa yển ngày mai, bốn tọa sẽ chú ý đến nàng! Nhất định sẽ không để nàng làm hồng đại sự của Vương gia!”

Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong tự xưng là võ công cao cường, một lòng nghĩ ngày mai làm thế nào để đối phó với Lạc Mộng Khê, không nhận thấy được có một hắc y nhân đang đứng trên nóc nhà, đưa đoạn đối thoại của hai người bọn họ thu hết vào trong tai.....

Thư phòng Lạc vương phủ, Nam Cung Quyết ngồi ở trên ghế sau bàn, mâu quang sâu thẳm, Diệp Bắc Đường ngồi đối diện hẳn, thản nhiên tự đắc uống trà:“Nam Cung Quyết, quả nhiên không ngoài dự đoán của người, đêm nay thật sự có tử sĩ đến ám sát Lạc Mộng Khê.”

“Đã giết toàn bộ tử sĩ?” Nam Cung Quyết ngữ khí bình tĩnh, giống như đang nói chuyện bình thường.

Diệp Bắc Đường nhấp ngụm trà nữa:“Để lại một người sống, sau đó bốn hoàng tử để Lưu Phong đi theo tên tử sĩ kia đến chỗ của kẻ chủ mưu phía sau, người đoán xem kẻ chủ mưu lần này là ai?”

“Nam Cung Phong hoặc là Phùng Thiên Cương!” Toàn bộ kinh thành, ngoại trừ hai người bọn họ ra, không có người nào có thể huấn luyện ra tử sĩ lợi hại như thế.

“Phốc!” Diệp Bắc Đường kiềm chế không được, trà vừa uống vào miệng liền phun ra:“Khụ khụ..... Người làm sao mà biết được?”

“Đoán !” Nam Cung Quyết trả lời nhẹ nhàng băng quơ, ánh mắt thâm thúy càng ngưng càng sâu: Quả nhiên không ngoài dự đoán của bốn vương.....

“Tên tử sĩ kia đi Cảnh vương phủ, nhưng mà, Phùng Thiên Cương cũng ở nơi đó.” Diệp Bắc Đường trong mắt lộ ra nghi hoặc: “Lưu Phong nghe lén được Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương nói chuyện, bọn họ phải người ám sát Lạc Mộng Khê, là muốn ngăn cản nàng tham gia Cúc Hoa yến ngày mai.”

“Đây là tại sao?” Lạc Mộng Khê ở Cúc Hoa yến sẽ làm ra chuyện vô cùng bất lợi đối với bọn họ sao?

Diệp Bắc Đường lắc đầu: “Việc này ta cũng không biết, bọn họ chưa nói.”

Ngày mai chính là Cúc Hoa yến, hết thảy đáp án sẽ rõ, bọn họ không cần nóng lòng nhất thời.....

Suy nghĩ điều này, Nam Cung Quyết cúi đầu nhìn quyển sách trên tay, không chút để ý hỏi: “Tên tử sĩ còn sống kết cục như thế nào?”

“Đương nhiên là rút chết!” Diệp Bắc Đường bất cần đời trả lời: “Khi Lưu Phong ra tay, đã tính thời gian rất chuẩn, tên tử sĩ kia sống không quá nửa canh giờ.” Cúc Hoa yến ngày mai, có trò vui để xem rồi!

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Lạc Thái Vân đã rời giường, rửa mặt chải đầu, tắm rửa, xông hương, thật cẩn thận mặc sa y màu trắng may bằng đoạn gấm tuyết mua được của Lạc Mộng Khê.

Nói thật, Lạc Thái Vân không thích quần áo màu trắng, cảm thấy rất tầm thường, nhưng Nam Cung Quyết thích màu trắng, vì muốn xứng đôi với Nam Cung Quyết, nàng phải mặc sa y màu trắng để tham gia Cúc Hoa yến.

Khiến nha hoàn vì nàng mà làm ra búi tóc theo đúng khí chất, đeo trang sức quý giá mà nàng thích nhất, cả người dung quang toả sáng.

Dùng chút đồ ăn đơn giản, Lạc Thái Vân đã vội không thể đợi nữa kéo Tam phu nhân đi đến đại sảnh: Bọn họ muốn đến đại sảnh trước, sau đó Lạc Thừa tướng dẫn ra phủ đến hoàng cung.

Trong đầu hiện ra khuôn mặt tuần tú anh tuấn tuyệt luân của Nam Cung Quyết, lại liên tưởng đến mình sắp trở thành Lạc vương phi, Lạc Thái Vân trong lòng vui sướng không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, trên khuôn mặt nhỏ nhắn được trét một tầng phấn thật dày hiện ra ôn nhu và ngượng ngùng hiếm thấy: Quyết, ta sắp trở thành tân nương của người, người chuẩn bị thú ta đi là vừa.....

“Tiểu thư..... Tiểu thư..... Đừng ngủ nữa.....” Tiếng gọi của Băng Lam vang lên bên tai, Lạc Mộng Khê không hồn giận mở mắt, nhìn trời đã tờ mờ sáng ngoài cửa sổ, trong lòng khó hiểu: “Chuyện gì gấp như vậy?”

“Tiểu thư, thời gian không còn sớm, người mau rời giường, rửa mặt chải đầu, tắm rửa, đợi lát nữa chúng ta sẽ đến hoàng cung tham gia Cúc Hoa yến.....” Băng Lam vừa nói vừa kéo trưởng mạn lên.

Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài: Chỉ là tham gia Cúc Hoa yến mà thôi, có tất yếu phải long trọng như thế không?

Trong lòng tuy có chút không muốn, nhưng vì biết rõ chân tướng mọi việc, Lạc Mộng Khê vẫn theo chỉ đạo của Băng Lam, không chút để ý làm xong mọi chuyện, chằm chập ăn xong điểm tâm, tiêu sái đi đến đại sảnh:

Chuyện tối hôm qua tử sĩ tiến đến ám sát nàng, Lạc Mộng Khê đã biết, chuyện tử sĩ bị người giết chết, trong lòng nàng cũng rõ ràng, nhưng càng thêm khó hiểu là: Chẳng lẽ Nam Cung Quyết biết chuyện gì đó mà ta không biết, nếu không, hẳn tại sao phải phái người âm thầm bảo hộ ta, xem ra đợi lúc đến hoàng cung, ta phải cẩn thận hỏi hẩn một chút.....

Việc phát sinh gần đây nhất đều chứng minh rằng: Cúc Hoa yến hôm nay tuyệt đối sẽ không yên bình.....

Đại sảnh gần trong gang tấc, khi Lạc Mộng Khê chậm rãi bước vào, nhìn thấy, Lạc Thừa tướng, Đại phu nhân, Tam phu nhân, Lạc Thái Vân sớm đã chờ ở nơi đó đang không kiên nhẫn nâng chén trà.

Sau khi Lạc Mộng Khê đi vào đại sảnh, trong mắt mọi người đều là cả kinh, sau đó lại khôi phục bình thường: Lúc này Lạc Mộng Khê mặc sa y màu lam, mặt mang mạng che đồng sắc với sa y che đi nửa khuôn mặt, theo chuyển động của nàng, mạng che theo gió khẽ bay, dưới mạng che mặt là những đường cong duyên dáng làm cho người ta suy nghĩ miên man.

Một phần mái tóc đen dài, mềm mượt dùng một đôi ngân trâm gài tóc màu lam nhẹ nhàng búi lên, bên khác đội một kiện trang sức ngọc chế, trên trang sức, những sợi tơ theo tóc thả ra sau lưng dài đến hông, trên sợi tơ có gắn vài viên châu nhỏ, vành tai đeo hoa tai minh châu rất xứng với trang sức ngọc chế, theo chuyển động chậm rãi của Lạc Mộng Khê, sợi tơ cùng hạt châu nhỏ hòa lẫn với hoa tai minh châu, làm mọi người ngây ngất nhìn chăm chú.....

Hâm mộ, ghen tị, tức giận, đủ loại cảm xúc từng đợt thoáng hiện trong lồng ngực của Lạc Thái Vân, sau khi hung hăng trừng mắt liếc nhìn Lạc Mộng Khê một cái, Lạc Thái Vân quay đầu đi chỗ khác không hề để ý tới nàng nữa.

Lạc Mộng Khê chậm rãi bước lên phía trước, khéo mắt dư quang không cẩn thận thấy được Lạc Thái Vân nổi giận đùng đùng, buồn bực uống trà: Hôm nay Lạc Thái Vân, rõ ràng dùng tâm để trang điểm, quần áo màu trắng rất phiêu dật, nhưng mặc ở trên người nàng, làm cho người ta có cảm giác quái dị.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trét một tầng phấn thật dày, che dấu khuôn mặt nhỏ nhắn vốn khỏe mạnh, trắng giống như người bị bệnh nặng mới khỏi, búi tóc cao quý, phức tạp, cùng áo trắng phiêu dật căn bản không cân xứng, trên búi tóc mang trang sức, mặc dù xinh đẹp, nhưng hình thức đa dạng,

giống như là món thập cẩm. Cổ tay, vành tai và trên cổ mang dây chuyền, vòng tay, hoa tai bằng chân trâu, ba thứ này thoạt nhìn rất đồng bộ, nhưng nếu nhìn tổng thể, Lạc Thái Vân trang điểm chẳng ra thể thống gì, quái dị khác thường:

Một người, muốn đem bộ dạng chính mình làm hồng cũng cần có năng lực, Lạc Mộng Khê nàng không có năng lực lớn như vậy, cho nên, không thể không bội phục loại năng lực này của Lạc Thái Vân.....

Tam phu nhân trang điểm nhưng thật ra không tệ, đoan trang nhàn nhã, vì sao không chỉ cho Lạc Thái Vân một chút, nhưng mà, quần áo của Tam phu nhân cũng có khuynh hướng sắc thái diêm lệ, chẳng lẽ hai mẫu tử này không nhìn màu quần áo, cho nên không biết phối hợp như thế nào.....

Lạc Mộng Khê đi tới trước mặt Lạc Thừa tướng, Đại phu nhân, Tam phu nhân, dựa theo quy củ Lạc phủ mà đối với các nàng thi lễ. Ánh mắt sắc bén, ngoan độc phóng tới Lạc Mộng Khê, không cần ngẩng đầu Lạc Mộng Khê cũng biết ánh mắt này đến từ Đại phu nhân, nhưng mà, làm cho Lạc Mộng Khê cảm thấy kỳ quái là:

Lạc Tử Quận có thương tích trong người, không thể tham gia Cúc Hoa yến thì có thể hiểu được, nhưng Lạc Tử Hàm tốt như vậy, vì sao cũng không thấy bóng dáng.....

Ngay lúc Lạc Mộng Khê âm thầm nghi hoặc, Lạc Thừa tướng thân nhiên mở miệng:“Tử Hàm đi Cảnh vương phủ, cùng Cảnh vương gia đi dự tiệc, mọi người đã đến đông đủ, thời gian cũng không còn sớm, Cúc Hoa yến sắp bắt đầu, đi thôi!”

Mọi người đáp ứng một tiếng, tất cả đều đứng lên, đang muốn đi theo phía sau Lạc Thừa tướng ra cửa, bất thành lình Đại phu nhân vẫn trầm mặc không nói gì đột nhiên mở miệng:“Lão gia, chuyện của Mộng Khê đã định, không nhất thiết phải tham gia Cúc Hoa yến.”

Đại phu nhân nói ra lời này, làm cho mọi người đang muốn cất bước đi trước tất cả đều dừng cước bộ, ánh mắt nghi hoặc đương nhiên là tập trung trên người Đại phu nhân và Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống, khóe miệng khẽ nhếch lên một tia ý cười trào phúng: Đại phu nhân, người thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào cho đến bây giờ vẫn không quên ngăn cản ta tham gia Cúc Hoa yến, nhưng ta tuyệt đối sẽ không để người được như mong muốn

Nhưng mà, Đại phu nhân vừa rồi nói câu kia ‘Chuyện của Mộng Khê đã định’, là có ý gì?

Lạc Thừa tướng hơi cúi đầu suy tư một lát, lại ngẩng đầu nhìn Lạc Mộng Khê thanh lệ thoát tục, làm cho người ta vừa nhìn đã muốn đui mù hai mắt, trong lòng quyết định chủ ý: “Mộng Khê, Cúc Hoa yến hôm nay, người không cần tham gia, ở nhà nghỉ ngơi đi.....”

“Lạc Thừa tướng, Mộng Khê tự biết dung mạo xấu xí, tất nhiên không có người thích, lần này tham gia Cúc Hoa yến, không có ý gì khác, thăm nghĩ muốn kết giao vài vị bằng hữu, về sau khi nhàm chán, còn có các bằng hữu nói chuyện phiếm, thuận tiện lại có thêm kiến thức, khi khách có thân phận cao quý đến Tướng phủ, Mộng Khê không đến mức bị thất thố.....”

Lạc Mộng Khê lời nói diễm đạm đáng yêu, làm cho người ta không đành lòng, nhìn Lạc Thừa tướng thần sắc do dự, Lạc Mộng Khê âm thầm đưa cho Đại phu nhân một ánh mắt cao ngạo, khiêu khích, khiến Đại phu nhân thiếu chút nữa nổi cơn điên.

Lạc Thái Vân mâu quang hơi lóe, trong lòng quyết định chủ ý: “Phụ thân, Đại tỷ nói đúng, tướng mạo của tỷ ấy, người gặp người sợ [so với quỷ còn dọa người hơn, ai không sợ] bên người không có bằng hữu [xấu thành cái dạng này, ai dám làm bằng hữu của nàng chứ, cẩn thận bị lây bệnh quỷ nhãn], càng chưa thấy qua việc đời [giống ni cô mỗi ngày ở Khê

viên buồn tẻ, lại lớn lên xấu như vậy, có quen mặt người khác cũng không muốn thấy người xuất hiện] phụ thân để cho Đại tỷ tham gia Cúc Hoa yến đi.”[chỉ sợ, nàng đến Cúc Hoa yến cũng là người gặp người ghét, nàng xấu mặt, ta vui vẻ]

Đại phu nhân là mẫu thân của Lạc Tử Hàm, Lạc Tử Hàm ỷ vào mình là do chính thất sinh ra, tự cho là thanh cao, căn bản không đem Lạc Thái Vân ta đặt ở trong mắt, hôm nay có thể làm cho Đại phu nhân tức giận, cũng chẳng khác nào là tổn hại đến Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân nàng rất vui vẻ, rất cao hứng.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trét một tầng phấn dày, vẫn không che dấu được đặc ý, không chú ý tới, ánh mắt sắc bén của Đại phu nhân đang âm thầm nhìn nàng, Tam phu nhân biết Lạc Thái Vân gây họa, nhưng nói gì cũng không được, không có khả năng cứu vãn: Chỉ mong Cúc Hoa yến không xảy ra biến cố gì.....

“Cám ơn Tứ muội, vẫn là Tứ muội hiểu ta!” Lạc Mộng Khê điềm đạm đáng yêu hướng Lạc Thái Vân nói lời cảm tạ, trong lòng lại âm thầm thở dài: Lạc Thái Vân, người thật đúng là không biết trời cao đất rộng, lại ngang nhiên chống lại ý của Đại phu nhân, Đại phu nhân sẽ không bỏ qua cho người.....

Lạc Thừa tướng lại một phen suy tư: Mộng Khê tuy rằng khí chất xuất trần, nhưng dù sao tướng mạo cũng xấu xí, trong triều vương tôn quý tộc trông mặt mà bắt hình dong đều chiếm đa số, huống chi, Mộng Khê thanh danh đã bị phá hư, người không biết nàng đương nhiên sẽ trách cứ nàng, đến Cúc Hoa yến, hẳn là không ai muốn coi trọng nàng.....

Lăng phủ là danh môn vọng tộc, Mộng Khê từ nhỏ sinh sống tại Khê viên, không có ai dạy nàng lễ nghi, lần này vào cung tham gia Cúc Hoa yến, thật ra cũng là cơ hội để nàng mở mang kiến thức, lúc nàng gả vào Lăng phủ, cũng không bị người ta cười nhạo khi dễ.....

“Lão gia, thiệp thân nghĩ.....”

“Được rồi, không cần nói nữa!” Lạc Thừa tướng không kiên nhẫn khoát tay áo, đánh gãy lời nói của Đại phu nhân: “Bốn tướng chủ ý đã định, Mộng Khê, người liền đi theo tham gia Cúc Hoa yến đi, nhưng mà phải nhớ, đến hoàng cung không thể đi loạn khắp nơi, để tránh người khác nói Tướng phủ ta không có quy củ!”

“Vâng, Thừa tướng!” Lạc Mộng Khê thi lễ, lúc giương mắt nhìn Đại phu nhân, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên nồng đậm khiêu khích, Đại phu nhân tức giận tận trời, đáy mắt hàn quang lòe lòe, hận không thể lập tức đem Lạc Mộng Khê băm thây vạn đoạn, nhưng có đám người Lạc Thừa tướng ở đây lúc này, nàng không thể xuống tay:

Lạc Mộng Khê, người trước đừng đắc ý, chỉ cần Cúc Hoa yến không bắt đầu, cho dù đến hoàng cung, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp giết người.....

Đám người Đại phu nhân, Tam phu nhân, Lạc Mộng Khê, Lạc Thái Vân theo chỉ dẫn của Lạc Thừa tướng ngồi trên xe ngựa, đoàn người chậm rãi hướng đến hoàng cung, trên đường, Lạc Mộng Khê rõ ràng cảm giác được có người đến ám sát nàng, gây trở ngại cho rất nhiều thị vệ phủ Thừa tướng, cùng với người âm thầm bảo hộ cho nàng không có xuống tay.

Lạc Mộng Khê tuyệt mâu híp lại: Đại phu nhân thông minh như vậy, lại biết năng lực của thị vệ trong Tướng phủ, tuyệt đối sẽ không phái người ám sát trên đường, chẳng lẽ người chủ mưu đứng sau đám tử sĩ này là người khác, ngoại trừ Đại phu nhân vẫn còn có người không muốn để ta tham gia Cúc Hoa yến, ở Cúc Hoa yến, đến tột cùng sẽ phát sinh chuyện gì.....

Ngay lúc Lạc Mộng Khê âm thầm đoán một ít khả năng, xe ngựa vững bước đi trước đột nhiên ngừng lại, ngoài xe truyền đến tiếng bẩm báo cung kính của xa phu: “Đại tiểu thư, đã đến hoàng cung!”

Lạc Mộng Khê nhàn nhạt trả lời một tiếng, Băng Lam rất nhanh kéo màn xe đi ra ngoài, khẽ giúp Lạc Mộng Khê xuống xe ngựa: Lạc Mộng Khê võ công cao cường, căn bản không cần Băng Lam giúp, nhưng mà, ở đây nhiều người, nàng lại là tiểu thư Tướng phủ, dù sao cũng phải thuận theo ý của Lạc Thừa tướng, khoe khoang lễ nghi cao quý của phủ Thừa tướng một chút.....

“Phụ thân!” Tiếng gọi quen thuộc, vui vẻ truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống: Không thể tưởng tượng được Lạc Tử Hàm lại đến sớm như vậy, nàng ở cùng một chỗ với Nam Cung Phong, nếu nàng đã đến đây, nói vậy Nam Cung Phong cũng đã đến.

“Cảnh vương gia!”

“Lạc Thừa tướng!”

Tiếng chào nhau khách sáo của Nam Cung Phong và Lạc Thừa tướng truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn lại: Nam Cung Phong một thân áo choàng màu đỏ tía, đầu đội tử ngọc quan, phong thần tuấn lãng, tao nhã rộng lượng, lễ phép chào hỏi nhóm bách quan xung quanh hắn, trên khuôn mặt anh tuấn thủy chung mang theo ý cười lễ phép.

Đứng ở bên cạnh Nam Cung Phong là Lạc Tử Hàm, sa y bằng lụa tơ tằm màu thiên tử, bên hông rủ xuống một dây kết màu trắng viền được nạm vàng, đầu đội trang sức vàng ròng hoa lệ, hoa tai tương xứng, dài tới bả vai, trên hoa tai được khảm một viên Hồng Ngọc, ánh mặt trời chiếu xuống lòe lòe sáng lên.

Lạc Tử Hàm trang điểm cũng không tầm thường, ngược lại, dung nhan tuyệt mỹ, cùng với khí chất cao quý, cả người xinh đẹp.

Xa xa nhìn lại, Nam Cung Phong và Lạc Tử Hàm như là mặc quần áo tình lữ, hai người khí chất cao quý, một người tuổi còn trẻ đầy hứa hẹn,

tướng mạo anh tuấn, một người xinh đẹp dịu dàng, lương thiện hiếu biết, đứng chung một chỗ, cũng rất xứng đôi.

Đại phu nhân, Tam phu nhân, Lạc Thái Vân đương nhiên cũng là tìm các phu nhân, chỉ nữ quan lớn thân quen với mình tán gẫu không ngừng vô cùng náo nhiệt, không ai để ý tới Lạc Mộng Khê đứng trong đám người thu ánh mắt lại trầm tư.....

“Lạc vương gia đến!” Không biết là ai hô một câu, tất cả mọi người đều tạm dừng nói chuyện với nhau, tất cả ánh mắt ái mộ, chờ mong, nghi hoặc đều nhìn cùng một hướng.

Lạc Mộng Khê trong phút chốc hoàn hồn, theo ánh mắt mọi người nhìn lại, cách đó không xa, một chiếc xe ngựa hoa lệ ngừng lại, màn xe xốc lên, nam tử dáng người thon dài, quần áo màu trắng tao nhã xuống xe ngựa, chậm rãi đi tới hướng mọi người.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Cúc Hoa Yển (Thượng)

Edit : kun'xjh

Nam tử mặc áo trắng được làm từ tơ lụa trân quý, cổ áo và cổ tay áo thêu ám hoa tinh xảo. Đầu đội bạch ngọc quan, lông mày đen mượt như vẽ, đáy mắt trong veo, lông lánh như thanh tuyền, vừa giống như tĩnh mịch kiêu thâm thúy, mũi cao thẳng, bờ môi hoàn mỹ khẽ mím, lại giống như lộ ra một tia ý cười như có như không, thực nhạt, lại mang theo lực hấp dẫn trí mạng.

Gió nhẹ khẽ thổi qua, tay áo màu trắng theo gió khẽ bay, ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi, vương vấn trên khắp người hắc là một tầng màu vàng nhàn nhạt, xa xa nhìn lại, hắc tuyệt mỹ xuất trần như tiên giáng trần, lại cao quý uy nghiêm giống như bậc đế vương, làm cho người ta vừa thấy đã muốn đui mù hai mắt.....

“Đây là Lạc vương gia sao, đúng như đồn đãi tuyệt mỹ xuất trần thật không giống người phàm!” Một chi nữ của Đại quan không nhịn được tán thưởng, mắt lộ ra vẻ si mê và ái mộ:

Chi nữ Đại quan đều có tình hình chung là cổng trước không ra, cổng trong không bước vào, lần mà Nam Cung Quyết xuất hiện ở trên đường lớn giải vây cho Lạc Mộng Khê, gặp qua diện mạo chân thực của hắc chiếm đa số là nữ tử con nhà bình thường, nay chi nữ Đại quan tụ họp ở nơi này phần lớn là lần đầu tiên nhìn thấy hắc.

“Đúng vậy, đúng vậy.....”

“Lạc vương gia thật sự là thiên thần.....” Nhóm chi nữ Đại quan đã đến tuổi thành thân cũng thi nhau ca ngợi, mở to hai mắt không thèm chớp nhìn về phía Nam Cung Quyết, lo sợ lúc mình nháy mắt, Nam Cung Quyết sẽ biến mất không thấy nữa.

“Lạc vương gia có bậc đế vương chi phong!” Không biết là vị Đại thần nào trong đám người nói lớn một câu, Nam Cung Phong nguyên bản khuôn mặt tuần tú liền trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng, không biết suy nghĩ cái gì.

Thấy các chi nữ Đại quan đối với Nam Cung Quyết lộ ra ánh mắt si mê và ái mộ, Lạc Thái Vân khinh thường hừ lạnh một tiếng: Nam Cung Quyết là của ta, các người ai cũng đừng mơ tưởng cướp đi, nhưng mà, bốn cô nương luôn luôn hào phóng, để các người nhìn phu quân tương lai của bốn cô nương, mơ ước hâm mộ ta, vẫn là có thể!

Lạc Thái Vân ở Tướng phủ tuy là thứ xuất, nhưng Thừa tướng cũng là Đại thần đứng đầu trong triều, lần này nữ tử đến tham gia Cúc Hoa yến, ngoài Lạc Mộng Khê và Lạc Tử Hàm ra, địa vị của những người khác đều kém hơn so với Lạc Thái Vân nàng, đương nhiên không đủ gây sợ hãi.

Lạc Mộng Khê khí chất xuất trần nhưng xấu xí không chịu nổi, Lạc Thái Vân chưa bao giờ để nàng ta ở trong lòng, về phần Lạc Tử Hàm, đẹp thì đẹp thật, nhưng mà, nàng đã cùng Nam Cung Phong dính tình, nên sẽ không cướp Nam Cung Quyết với Lạc Thái Vân nàng.

Nói đến Lạc Tử Hàm và Nam Cung Phong, khóe miệng Lạc Thái Vân khẽ nhếch lên một tia ý cười trào phúng: Lạc Tử Hàm, người hiện tại khẳng định là đang hối hận việc mình lúc trước đoạt tìn vật của Lạc Mộng Khê, giả mạo làm ân nhân cứu mạng của Nam Cung Phong.

Nói thật, Lạc Tử Hàm, con mắt của người thật đúng là làm cho ta..... Không dám khen tặng, Nam Cung Phong kia, diện mạo mặc dù anh tuấn, nhưng là người tầm thường, làm sao so với Lạc vương gia tuần mỹ xuất

trần được, vẫn là Lạc Thái Vân ta rất tinh mắt, chọn nam tử ưu tú nhất trên đời làm phu quân.

Đáng tiếc nha, trên đời này không có bán thuốc hồi hận, chuyện của người và Nam Cung Phong mọi người trong kinh thành đã sớm biết rõ, người muốn đổi ý cũng đã muộn rồi, theo ta thấy, người nên ôm theo bí mật kia gả vào Cảnh vương phủ, thành thành thật thật làm Cảnh vương phi của người, ngày ngày hồi hận đi.....

Chỉ có điều, cũng vì Lạc Tử Hàm người có mắt như mù nên Lạc Thái Vân ta mới có thể tìm được lang quân như ý, chờ ngày người và Nam Cung Phong thành thân xong, ta cùng với Quyết chắc chắn sẽ tặng các người một phần đại lễ đáng giá.....

Lạc Thái Vân đắc ý dào dạt, lặng lẽ liếc mắt nhìn trộm Lạc Tử Hàm, quả nhiên, Lạc Tử Hàm nhìn phía Nam Cung Quyết đầy mắt tràn ngập khiếp sợ và khó có thể tin: Hẳn chính là Lạc vương Nam Cung Quyết, đúng là tuần mỹ xuất trần như thế, không giống người phàm.....

Lạc Tử Hàm sớm đã gặp qua Lăng Khinh Trần là một trong tuyệt thế Tứ công tử, cảm thấy dung mạo của hắn chẳng kém thiên nhân, không ai có thể vượt qua, không ngờ, Nam Cung Quyết so với hắn còn ưu tú hơn, phiêu dật xuất trần, thanh tao nho nhã, tuần dật làm cho người ta vừa thấy đã muốn đui mù con mắt.....

Trong nháy mắt Lạc Tử Hàm nhìn Nam Cung Quyết mắt đẹp lóe lên tia kinh ngạc, hai chân không thể kiểm soát chậm rãi cách xa Nam Cung Phong, đi đến hướng đối diện với Nam Cung Quyết, có một giọng nói không ngừng nhắc nhở bên tai nàng: Nam Cung Quyết là của Lạc Tử Hàm

Nhóm chi nữ Đại quan đối với Nam Cung Quyết trong lòng đều đã sinh ái mộ, nhưng không dám tiến lên, bởi vì các nàng đều biết Nam Cung

Quyết không gần nữ sắc, chuyện Hạ Hầu Yên Nhiên ở Thiếu Lâm tự cũng có nghe qua.

Các nàng thích Nam Cung Quyết, muốn tới gần hắn, nhưng lại sợ ngộ nhờ đụng chạm điều kiêng kỵ của hắn, trước mặt nhiều người như vậy mà bị hắn đánh bay, xấu mặt lại mất thể diện.....

Khi mọi người ở đây còn đang do dự, Lạc Tử Hàm đã xuất hiện đẩy mọi người ra, chậm rãi hướng đến thiên thần, theo ánh mặt trời mà tao nhã tới gần Nam Cung Quyết.

Nhóm chi nữ Đại quan mặc dù trong lòng tức giận, nhưng chưa lên tiếng trách cứ, Lạc Tử Hàm là chi nữ chính thiếp của Tướng phủ, địa vị so với các nàng đều cao hơn, ả muốn làm cái gì, các nàng không có tư cách chỉ trích chất vấn, giận mà không dám nói gì, nhưng mà, như vậy, các nàng lại có thể mượn Lạc Tử Hàm để kiểm nghiệm một chút, Nam Cung Quyết có thật sự không gần nữ sắc hay không.

Nếu Nam Cung Quyết gần nữ sắc, các nàng sẽ đến gần Nam Cung Quyết, đẩy Lạc Tử Hàm qua một bên, ả cho dù ghi hận trong lòng nhưng các nàng nhiều người như vậy lại đồng loạt ra tay, Lạc Tử Hàm tất nhiên không biết rốt cuộc nên hận người nào, chưa hắn có thể trả thù trúng mình.

Nếu Lạc vương Nam Cung Quyết không gần nữ sắc, Lạc Tử Hàm bị hắn đánh bay, cùng các nàng không quan hệ, ngược lại để cho các nàng tìm được lý do cười nhạo Lạc Tử Hàm rồi, nhất cử lưỡng tiện, nhóm chi nữ Đại quan giáo hoạt vui vẻ hưởng thụ thành quả.....

Nơi này là cổng hoàng cung, nhóm Đại thần và gia quyến tất cả đều xuống xe ngựa, đi bộ vào hoàng cung, gặp được người quen đương nhiên muốn bắt chuyện, không nghĩ tới bị trì hoãn, thế nhưng trì hoãn lại có trò hay để xem.

Đại thần cùng với gia quyến tụ thành nhóm, đứng chung một chỗ, bởi vì bọn họ vừa rồi chỉ nói chuyện phiếm, mà Lạc Mộng Khê ngoài người của Tướng phủ ra cũng không biết chi nữ Đại quan nào, cho nên một mình đứng cùng với đám người Băng Lam ở ngoài.

Nhìn Nam Cung Quyết ánh mắt thâm thúy, khóe miệng hơi mang ý cười, bước từng bước tao nhã, rõ ràng là đi tới hướng nàng, Lạc Mộng Khê oán thầm trong lòng:

Nam Cung Quyết sẽ không phải đi tới chỗ ta chứ, nếu thật sự là như vậy, có thể nâng cao địa vị cho ta, nhận hết ánh nhìn chăm chú của bách quan, nhưng cũng làm cho ta trở thành đối tượng thù địch của nhóm chi nữ Đại quan.

Lạc Mộng Khê không muốn làm náo động, nhất là, nàng tới tham gia tụ hội trong hoàng cung này là vì có mục đích nhất định, đến lúc đó chuyện mình muốn biết còn chưa tra ra, lại tự dưng rước lấy một đồng địch nữa.....

Đang nghĩ ngợi, một thân ảnh màu thiên tử đi qua trước mặt Lạc Mộng Khê, chậm rãi nghiêng hướng Nam Cung Quyết, nhìn bước đi cứng nhắc của Lạc Tử Hàm, Lạc Mộng Khê mâu quang chợt hiện, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ý cười trêu tức: Có trò hay để xem, đây chính là thời cơ tốt để kiểm nghiệm xem rốt cuộc Nam Cung Quyết có gần nữ sắc hay không.....

Ánh mắt của Lạc Thừa tướng và Đại phu nhân vẫn tập trung ở trên người Nam Cung Quyết, trong lòng âm thầm tán thưởng tạo hóa lợi hại, để cho Nam Cung Quyết sinh ra hoàn mỹ như thế, khi thân ảnh yếu điệu của Lạc Tử Hàm xuất hiện trong tầm mắt hai người, sắc mặt của hai người đều đại biến, đang muốn gọi Lạc Tử Hàm trở về, bất thành linh Nam Cung Quyết khẽ cau mày, vượt lên trước một bước, lạnh giọng mở miệng: “Cô nương, thỉnh dừng bước!”

Lạc Tử Hàm trong phút chốc hoàn hồn, đang đi đột nhiên dừng bước, nhìn khoảng cách giữa Nam Cung Quyết với mình trong lúc đó chỉ khoảng ba, bốn thước.

“Thần nữ Lạc Tử Hàm tham kiến Lạc vương gia!” Lạc Tử Hàm không kiêu ngạo không siểm nịnh, đối với Nam Cung Quyết dịu dàng thi lễ, trầm hạ mí mắt, trong đáy mắt hiện lên một tia đặc ý: Đã để Nam Cung Quyết biết nàng là ai, lại không có thất lễ, thật sự là nhất cử lưỡng tiện, huống chi, nàng là người đầu tiên dám đối diện với Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết khẳng định sẽ có ấn tượng sâu sắc đối với nàng.

Thông minh như Lạc Tử Hàm, vừa rồi ngốc lảng bất quá chỉ là cố ý giả vờ, mục đích thực sự của nàng là làm cho Nam Cung Quyết chú ý tới nàng, chuyện Nam Cung Quyết không gần nữ sắc nàng sớm đã biết, cho dù Nam Cung Quyết không nói nàng dừng bước, nàng cũng sẽ thức thời đứng cách xa Nam Cung Quyết một thước.

Bởi vậy Lạc Tử Hàm cũng phải đưa ra kết luận: Nhóm chi nữ Đại quan ở đây cũng quá ngu xuẩn đi, không ai xứng là đối thủ của ta.....

Lạc vương Nam Cung Quyết thật sự không gần nữ sắc! Lạc Tử Hàm tiếp cận, mâu quang thâm thúy của Nam Cung Quyết chợt lóe rồi biến mất, tất cả mọi người đều thu hết ánh mắt nhìn chăm chăm vào hắn: Lời đồn quả nhiên là thật

Một tâm hồn thiếu nữ từ đám mây trên cao nhanh chóng rơi xuống đất, trong nháy mắt đã dập nát.

Tất cả thiếu nữ tuổi thanh xuân đều cay cay sống mũi, có mấy người còn cảm thấy kích động mà che miệng khóc: Lạc vương gia thật sự không gần nữ sắc, nam tử xuất sắc như vậy, làm sao có thể không gần nữ sắc chứ.....

Lạc Thái Vân vừa tức vừa vội: Sốt ruột chính là Nam Cung Quyết không gần nữ sắc, nàng muốn chiếm được lòng hắn, cần phải suy nghĩ chu đáo,

giận nhất chính là, Lạc Tử Hàm rõ ràng đã cùng Nam Cung Phong đính tình, thế nhưng bây giờ lại cùng nàng đoạt Nam Cung Quyết, đáng ghét, thật sự là cực kỳ đáng ghét.....

Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống: Hiện tại Nam Cung Quyết thật sự không gần nữ sắc, đáy mắt không hờn giận của hắn là phát ra từ tâm, không phải giả vờ, nhưng khi cùng ta ở một chỗ, tại sao đáy mắt hắn lại không có loại thần sắc này.....

Nhưng mà, Nam Cung Quyết xác thực xuất sắc làm cho người ta đui mù hai mắt, nơi nào có hắn, Vương gia Nam Cung Phong của Thanh Tiêu quốc, người cùng cha khác mẹ của Nam Cung Quyết, chỉ có thể làm nền, lúc bé đã như thế, sau khi lớn lên cũng vẫn thế.....

Ngay lúc Lạc Mộng Khê đang âm thầm trào phúng Nam Cung Phong, cách đó không xa Nam Cung Quyết thản nhiên ừ một tiếng, xem như chào hỏi Lạc Tử Hàm, thân ảnh thon dài trong nháy mắt lướt qua Lạc Tử Hàm, đi hướng Lạc Mộng Khê.....

Lạc Tử Hàm xấu hổ đứng im tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp từ hồng biến trắng, từ trắng chuyển xanh, từ xanh hóa thành đen.....

Ha ha ha..... Vọng dưỡng (hy vọng+nuôi dưỡng) lại bị Nam Cung Quyết hoàn toàn không nhìn đến, khuôn mặt nhỏ nhắn Lạc của Tử Hàm càng ngày càng đen, Lạc Thái Vân vui vẻ thiếu chút nữa nhảy lên, vì phòng chính mình thất thố, nàng dùng hết toàn lực áp chế ý cười sắp phun ra khỏi miệng, nhưng bờ vai run run của nàng đã bán đứng suy nghĩ thật sự:

Lạc Tử Hàm, Lạc vương gia người ta đối với người một chút ý tứ cũng không có, người Khổng Tước xòe đuôi, kết cục của tự đa tình, chính là bị bề mặt trước mọi người, toàn bộ thể diện của Tướng phủ, đều bị người làm mất hết, ta xem người về sau còn điều võ dương oai ở trước mặt ta như thế nào.....

Nhìn hướng Nam Cung Quyết đang đi là hướng đến Mộng Khê? Không được, Tử Hàm đã trở thành đối tượng cười nhạo của văn võ bá quan và gia quyến, nếu Mộng Khê cũng bước theo vết xe đổ của Tử Hàm, vậy bốn tướng về sau làm sao dám ngẩng đầu trước mặt văn võ bá quan đây?

Lạc Thừa tướng mâu quang chợt hiện, trong lòng rất nhanh đã suy nghĩ về biện pháp giải quyết, cùng lúc đó, thân ảnh cao lớn của hắn đã bước nhanh đi tới trước mặt Nam Cung Quyết, cùng hắn sóng vai đi trước: “Lạc vương gia gần đây thế nào?” Trước kéo dài thời gian với Nam Cung Quyết một chút, để dời sự chú ý của hắn.

“Nhờ hồng phúc của Lạc Thừa tướng, bốn vương hết thảm bình yên.” Lạc Thừa tướng là Đại thần đứng đầu, Nam Cung Quyết có thể không nhìn Lạc Tử Hàm, nhưng không thể không nể mặt Lạc Thừa tướng, cước bộ của Lạc Thừa tướng rất chậm, Nam Cung Quyết đương nhiên cũng không thể đi quá nhanh.

Dựa theo tốc độ ban đầu của Nam Cung Quyết, bước vài bước đã có thể đi đến trước mặt Lạc Mộng Khê, tính theo tốc độ hiện tại, thời gian một chén trà nhỏ là có thể đi đến trước mặt nàng.

Mâu quang thâm thúy, sắc bén hiện lên một tia không hờn giận, Nam Cung Quyết đang muốn thoát khỏi Lạc Thừa tướng, bất thành linh giọng nói đặc biệt chói tai của thái giám vang lên: “Hoàng Thượng có lệnh, truyền Lạc vương Nam Cung Quyết, Cảnh vương Nam Cung Phong vào yết kiến!”

Hoàng lệnh đã đến, trước mắt bao người Nam Cung Quyết không thể trì hoãn, sau khi cùng Lạc Thừa tướng nói khách sáo mấy câu, liền đi vào hoàng cung, không biết có phải là ảo giác của Lạc Mộng Khê hay không, khi Nam Cung Quyết xoay người, hắn nhìn nàng liếc mắt một cái, đáy mắt lóe ra là..... Nhu tình!

Bách quan cùng với gia quyến sở dĩ tạm dừng đến nay, là vì Nam Cung Quyết đến, nay Nam Cung Quyết đã rời đi, bọn họ đương nhiên cũng sẽ không lưu lại đây, trò chuyện thành từng nhóm từng tốp, chậm rãi đi vào hoàng cung.

Sau khi tiến vào hoàng cung, thái giám dẫn mọi người đi vào đại sảnh, trò chuyện khí thế ngất trời, Lạc Thừa tướng, Đại phu nhân, Tam phu nhân, Lạc Thái Vân đều có người quen biết, đứng chung một chỗ, nói chuyện náo nhiệt.

Lạc Tử Hàm mặc dù ở nơi đó bị Nam Cung Quyết ngăn cản, nhưng mà, mấy bằng hữu thân thiết nơi khuê phòng của nàng ngược lại rất có nghĩa khí, vây quanh nàng không ngừng khuyên giải, khi khuyên giải cũng có một, hai nữ tử nhìn Lạc Tử Hàm, đáy mắt mơ hồ lóe lên đồ kị, phần hận.....

Lạc Mộng Khê không thích nơi nhiều người, hơn nữa, nơi này cũng không có mấy người biết nàng, còn có, Nam Cung Quyết và Nam Cung Phong đã bị Thanh Hoàng kêu đi, trong một lúc sẽ chưa về, hoàng đế chưa đến, Cúc Hoa yến hiển nhiên không thể bắt đầu.

Nói với Băng Lam một tiếng, Lạc Mộng Khê một mình ra ngoài đại sảnh, muốn đi dạo xung quanh một lát, khi nhìn thấy Lạc Mộng Khê đi ra đại sảnh, khóe miệng Đại phu nhân ẩn chứa một tia ý cười lạnh lẽo, đáy mắt sắc bén chợt lóe một tia âm độc rồi biến mất.....

Sau khi Lạc Mộng Khê ra đại sảnh, men theo hành lang đi về phía trước, không biết qua bao lâu, đi tới trước một hòn giả sơn, hòn non bộ được chạm trổ điêu luyện sắc sảo, hình dạng vô cùng kỳ quái, sau hòn non bộ là hồ nước, trong hồ nước có loài hoa Sen xinh đẹp.

Bốn phía xem chừng không có người, Lạc Mộng Khê bước nhanh đi tới ven hồ, thật cẩn thận nghiêng người hái hoa Sen trong nước: “Nơi này

không có người khác, vì sao không dùng khinh công hái hoa Sen?”

Giọng nói trêu tức quen thuộc truyền đến từ phía sau, không cần quay đầu lại Lạc Mộng Khê cũng biết là ai đang đến: “Hôm nay ta không muốn dùng khinh công và võ công.”

Lạc Mộng Khê bình tĩnh trả lời, ngay tại lúc nàng hái một bông hoa Sen màu hồng nhạt vào trong tay, Bắc Đường Diệp mặc cẩm y màu lam đã đi tới bên cạnh nàng, ánh mắt trêu tức nhìn hoa Sen mới nở trong hồ nước: “Có khi, chỉ sợ không thể theo ý người.”

Lạc Mộng Khê đang muốn hỏi vì sao, bất thành lình, một hồi tiếng đánh nhau rất nhỏ truyền vào trong tai.

Lạc Mộng Khê đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ý cười trêu tức: Đại phu nhân thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, dám ở trong hoàng cung ám sát nàng, quả nhiên là sống không kiên nhẫn

“Cùng thị vệ mà bốn hoàng tử mang theo giao thủ không phải người của Thừa tướng phu nhân, mà là tử sĩ của một kẻ khác muốn mạng người phái tới.” Bắc Đường Diệp như đoán được suy nghĩ của Lạc Mộng Khê thản nhiên nói. Thừa dịp Lạc Mộng Khê không chú ý bất thành lình đưa tay tháo mạng che mặt của nàng xuống, nhưng khi nhìn thấy dung nhan như quý của lạc Mộng Khê lại không khỏi thất kinh lùi về sau mấy bước, chẳng may rơi xuống nước.

Lạc Mộng Khê đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng thoáng qua một tia kinh ngạc, rồi lại khôi phục như bình thường, thản nhiên đưa tay đeo lại mạng che, liếc mắt nhìn người dưới nước, “Là ai?”

“Nam Cung Phong!” Bắc Đường Diệp ở dưới nước lớn tiếng hô tên Nam Cung Phong: Tử sĩ bị giết, ở xung quanh đều là người Bắc Đường Diệp

mang tới, cho nên, hẳn cũng không lo lắng lúc mình và Lạc Mộng Khê đối thoại sẽ bị những người khác nghe thấy.

“Đa tạ!” Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, Nam Cung Phong, đồ tiểu nhân đê tiện vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn, Cúc Hoa yến hôm nay, ta chắc chắn sẽ khiến người thân bại danh liệt, sống không bằng chết!

“Lạc Mộng Khê, người nhanh kéo ta lên đi, bốn hoàng tử không biết bơi!” Bắc Đường Diệp ở trong nước không ngừng quẫy đạp, khi chìm khi nổi.

Lạc Mộng Khê không nhanh không chậm, cũng không chút hoang mang, chậm rãi mở miệng: “Sức của Mộng Khê quá yếu, sợ là không thể kéo Tứ hoàng tử lên, Tứ hoàng tử cố gắng chống đỡ một lát, Mộng Khê đi tìm thị vệ tới cứu người, đúng rồi Tứ hoàng tử, người có sợ rắn nước không?”

“Rắn nước! Đừng dọa người như vậy, bốn hoàng tử đương nhiên sợ!” Bắc Đường Diệp đang muốn hỏi Lạc Mộng Khê vì sao lại hỏi như vậy.

Lạc Mộng Khê đã đi trước một bước mở miệng nói: “Nghe nói trong khóm hoa Sen thường hay có rắn nước, Tứ hoàng tử người nên cẩn thận một chút, Mộng Khê ta sẽ đi gọi thị vệ cứu Tứ hoàng tử!”

Nói xong, Lạc Mộng Khê xoay người, bước nhanh rời khỏi hồ nước, gió thổi tay áo màu trắng của nàng khẽ bay, tôn cả người nàng lên giống như tiên tử ở thiên cung.

Lạc Mộng Khê nói trong khóm hoa Sen có rắn nước, Bắc Đường Diệp trong lòng cả kinh, theo bản năng quay đầu nhìn lại, trên mặt nước cách đó không xa, hai con rắn nước xanh lè đang bơi nhanh về phía hắn, Bắc Đường Diệp vừa dùng sức đạp nước, vừa kinh hô ra tiếng: “Có rắn..... Có rắn, người đâu, cứu mạng ~ a.....”

Phía sau truyền đến tiếng kêu cứu kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp đảm của Bắc Đường Diệp, Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ lắc đầu: Bắc Đường Diệp cũng thật là ngốc nghếch, nơi này là hồ nước trong hoàng cung, không thể có rắn nước, khẳng định là mắt bị viêm thị, mà cho dù thật sự có rắn nước, khinh công của hãn cao như vậy, khi rắn nước tấn công hãn, với tài năng của hãn có thể ở trong nước bay lên bờ kia mà.....

Thân ảnh yếu điệu của Lạc Mộng Khê càng lúc càng xa, một tên nam tử mặc hắc y, áo choàng cũng màu đen không biết từ đâu xuất hiện ở trước hồ nước.

Nhìn Bắc Đường Diệp ở trong nước không ngừng chìm nổi với hô to cứu mạng, trên khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của hắc y nhân lại hiện lên một tia ý cười trêu tức, hãn chính là đầu lĩnh Phượng Túy của Kiêu Ảnh Thập Bát Ky, thế lực ngầm của Nam Cung Quyết.

“Tứ hoàng tử, phía sau ngươi là lá Sen, không phải rắn nước.” Trong giọng nói lạnh lùng của Phượng Túy mơ hồ mang theo bất đắc dĩ.

“Thật sao.” Biết được phía sau không phải rắn nước, Bắc Đường Diệp lại đột nhiên bình tĩnh lạ thường, cũng quay đầu nhìn lại, phía sau là lá Sen thoáng trời lên mặt nước, xa xa nhìn lại, tựa như con rắn nước: Đáng ghét, Lạc Mộng Khê cũng dám gạt ta.....

“Tứ hoàng tử nhìn được quỷ nhan của Lạc Mộng Khê chưa?” Phượng Túy ngữ khí bình tĩnh, làm cho người ta đoán không ra trong lòng hãn đang suy nghĩ gì.

“Đương nhiên, quả thật là giống quỷ, xấu đến dọa người a.” Bắc Đường Diệp nhẹ giọng trả lời, chậm rãi bơi lên bờ:

Kỳ thật hãn biết bơi, vừa rồi chỉ là muốn thử Lạc Mộng Khê, không nghĩ tới Lạc Mộng Khê đáng ghét kia lại đối với tuyệt thế Ngũ công tử là hãn mà mặt kệ không hỏi, để lại hãn trong nước, một mình rời đi.

Còn có Nam Cung Quyết kia, bày đặc tính tình ôn nhu, thiện lương, thông minh, nữ tử xinh đẹp như tiên thì không thích, lại cố tình thích Lạc Mộng Khê xấu như quỷ, lòng dạ hẹp hòi, lấy oán trả ơn.....Nữ tử đánh đá, điêu ngoa mà hãnh thích thật đúng là không giống người thường.....

Nhìn Bắc Đường Diệp tức giận bất bình, nổi giận đùng đùng, Phượng Túy nghi hoặc: Lạc vương gia ở trong sơn cốc khi nhìn thấy dung mạo của Lạc Mộng Khê rất bình tĩnh, không có phản ứng quá khích nào, vì sao phản ứng của Tứ hoàng tử lại dữ dội như thế, chẳng lẽ là người với người đối với khái niệm xinh đẹp không giống nhau.....

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, Bắc Đường Diệp lạnh run cả người: “Phượng Túy, người đừng có thất thần, mau giúp bốn hoàng tử tìm một bộ quần áo, hiện tại là mùa thu, ngâm ở trong nước một thời gian dài, khẳng định sẽ bị nhiễm phong hàn!”

Lát nữa còn phải tham gia Cúc Hoa yến, ta là Tứ hoàng tử của Kì Thiên quốc, tuyệt thế Ngũ công tử, dù sao cũng phải có thể diện một chút, không thể quá mất mặt.....

Lại nói sau khi Lạc Mộng Khê rời khỏi hồ nước, nhanh chóng quay trở về, nàng đi ra ngoài cũng đã một thời gian, Thanh Hoàng sợ là đã ra đến đại sảnh rồi.....

“Khụ khụ khụ.....” Một trận ho kịch liệt quen thuộc truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê đột nhiên dừng cước bộ, mâu quang hơi lóe: Nam Cung Quyết!

Lạc Mộng Khê liếc mắt nhìn phía tiếng ho khan truyền đến, dưới tàng cây Quỳnh hoa cách đó không xa, Nam Cung Quyết quần áo màu trắng, tuấn mỹ bất phàm đang che miệng ho khan không ngừng, từng đợt cánh hoa Quỳnh rơi trên vai hắn.....

Bệnh của Nam Cung Quyết có phải đã nặng thêm hay không? Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê đang âm thầm đoán, Nam Cung Quyết chỉ cảm thấy một trận khí huyết dâng lên trong lồng ngực:”Phụt” Một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.....

Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, không kịp nghĩ gì khác, bước nhanh đến hướng Nam Cung Quyết, có lẽ ngay cả chính Lạc Mộng Khê cũng không nhận ra, trong giọng nói luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng lại tràn ngập thân thiết:”Lạc vương gia, người không sao chứ?”

Trong khi đang nói Lạc Mộng Khê đã lấy ra khăn lụa mà Băng Lam thêu cho nàng, đưa cho Nam Cung Quyết lau khước miệng dính đầy máu tươi: Khăn lụa của Nam Cung Quyết sớm đã bị máu thấm ướt.....

Mà khi Lạc Mộng Khê lơ đãng nhìn đến hoa văn được thêu trên khăn lụa, nhất thời sững sờ tại chỗ: hoa Khương Dã, Băng Lam làm sao có thể trên khăn lụa đều thêu hoa Khương Dã.....

Sáng sớm sau khi nàng đã trang phục ổn thỏa, thời gian đã không còn sớm, thì Băng Lam đem mấy cái khăn lụa giao cho nàng, nàng nhìn cũng không nhìn đã nhét vào ống tay áo: Sớm biết Băng Lam thêu hoa Khương Dã, để tránh hiểu lầm không cần thiết, ta tuyệt đối sẽ không mang theo chúng tới tham gia Cúc Hoa yến.....

Nam Cung Quyết thấy Lạc Mộng Khê đứng bất động tại chỗ, cầm khăn lụa trong tay muốn đưa cho hắn lại xuất thần, thấy tò mò, liền đưa tay cầm lấy khăn lụa trong tay Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê muốn giấu đi, đã không còn kịp.....

Thêu trên khăn lụa là hoa Khương Dã, cũng mơ hồ có mùi hoa Khương Dã bay vào trong mũi, làm người ta vui vẻ thoải mái, tâm tình phiền muộn của Nam Cung Quyết vì thế mà cũng tốt hơn:”Người cũng thích hoa Khương Dã?”

Lạc Mộng Khê mâu quang chợt hiện, ánh mắt quay đi, suy nghĩ phải trả lời như thế nào: Nói là hoa Khương Dã này không phải là loại hoa mà Lạc Mộng Khê yêu nhất, hay nói hoa Khương Dã rất đẹp, Lạc Mộng Khê rất thích, hiện tại nàng đã cảm nhận được cái gì tên là khó khăn.

Thấy Lạc Mộng Khê cứ cúi đầu không nói lời nào, Nam Cung Quyết nghĩ nàng ngầm thừa nhận, đáy mắt thâm thúy hiện lên vui sướng càng đậm: “Hoa thù rất tinh xảo, xứng với câu thơ.” Tên của người viết rất đẹp.....

“Hoa là Băng Lam thù, ta không biết thù!” Lạc Mộng Khê bỗng nhiên mở miệng, Băng Lam đáng ghét, thù hoa thì thù hoa, còn viết thơ, tuy rằng Lạc Mộng Khê chỉ đại khái quét hai mắt, nhưng cũng biết trên khăn lụa thù thơ gì.....

Vì đề phòng Nam Cung Quyết sẽ lại hỏi chuyện này, Lạc Mộng Khê rất nhanh chuyển đề tài: “Lạc vương gia, người không phải đi gặp Hoàng Thượng sao, như thế nào lại xuất hiện lúc này?”

“Lạc Mộng Khê, người căn bản cũng nên ở trong đại sảnh nói chuyện với mọi người, vì sao lại xuất hiện lúc này?” Nam Cung Quyết đáp phi sở vấn*, giọng điệu mang thù trêu tức, mâu quang luôn thâm thúy mơ hồ hiện lên một tia vui vẻ.

(*Đáp phi sở vấn : Ông nói gà bà nói vịt)

Chết tiệt, Nam Cung Quyết vẫn là thông minh như vậy! Lạc Mộng Khê oán thầm một câu, đang muốn cáo từ rời đi, bất thành lình giọng nói đặc biệt the thé của thái giám vang lên phía sau: “Lạc vương gia, Hoàng Thượng và Cảnh vương gia đã đến đại sảnh, đặc biệt lệnh cho nô tài đến thông báo với người!”

Khi Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết một trước một sau đi vào đại sảnh, đại sảnh đã sớm im lặng, tuy rằng mọi người đã gặp qua Nam Cung

Quyết, nhưng khi hấn đi vào đại sảnh lần nữa, ánh mắt mọi người vẫn không hén mà cùng tập trung trên người hấn.

Lạc Mộng Khê vào sau Nam Cung Quyết, nhân lúc ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Nam Cung Quyết, tùy tiện tìm một chỗ không gây sự chú ý của người khác, oán thầm trong lòng: Người xuất sắc giống như Nam Cung Quyết, vô luận đi đến đâu, đều là tiêu điểm để mọi người nhìn chăm chú.....

“Tiểu thư!” Một bàn tay nhỏ bé khẽ kéo ống tay áo Lạc Mộng Khê, tiếng gọi thanh thúy của Băng Lam vang lên bên tai.

Băng Lam vừa xuất hiện, Lạc Mộng Khê liền nghĩ tới sự việc xảy ra ở dưới tàng cây Quỳnh hoa vừa rồi, nhất thời trong mắt đẹp lửa giận thiêu đốt, nổi giận đùng đùng hỏi :“Băng Lam, người tại sao lại thêu trên khăn lụa của ta toàn là hoa Khương Dã?”

“Sao..... Tiểu thư ngày đó hỏi nô tỳ về hoa Khương Dã, nói rất thích, cho nên, nô tỳ liền đem tất cả khăn lụa thêu thành hoa Khương dã, chẳng lẽ tiểu thư không thích?” Băng Lam đầu đầy mờ mịt: Nhưng ngày đó tiểu thư rõ ràng khen hoa Khương Dã rất đẹp a.....

“Vậy người tại sao còn thêu thơ trên khăn lụa a? Trước kia trên khăn lụa chỉ có hoa a.” Nếu chỉ có mỗi hoa Khương Dã còn được, lại cố tình thêu thêm thơ nữa, nếu Nam Cung Quyết hiểu lầm, ta có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.....

“Đó là bởi vì khăn lụa này để tham dự Cúc Hoa yến, đưa cho người mình thích a, nữ tử tham gia Cúc Hoa yến đều thêu thơ trên khăn lụa mà.” Băng Lam mặt đầy vô tội và khó hiểu: Chẳng lẽ tiểu thư không biết chuyện này.....

Lạc Mộng Khê không tiếng động thở dài: Thông tin cũng quá ít đi, Lạc đại tiểu thư đối với việc này quả thực không biết, Lạc Mộng Khê nàng mới

vừa vào dị thế, đương nhiên cũng sẽ không biết.....

Sự việc đều đã xảy ra, so đo cũng vô dụng, yên lặng xem mọi sự sẽ tiếp tục phát triển như thế nào!

Thanh Hoàng là một lão niên khoảng chừng năm mươi tuổi, mặc long bào, đầu đội long quan, tướng mạo anh tuấn, lúc trẻ khẳng định là tuyệt thế mỹ nam tử không thể nghi ngờ, nhưng mà, người sáng suốt liếc mắt một cái là có thể nhìn ra Thanh Hoàng thân bị trọng thương, thân thể sẽ càng ngày càng yếu.

“Tham kiến phụ hoàng!” Nam Cung Quyết đi tới trước mặt Thanh Hoàng, hơi thi lễ.

“Bình thân, ban thưởng ngồi!” Thanh Hoàng ngữ khí hơi yếu, nhưng mang theo uy nghiêm vương giả.

“Tạ ơn phụ hoàng!” Nam Cung Quyết tao nhã ngồi xuống chiếc ghế mà bọn thái giám mang đến cho hắn,

Nam Cung Quyết và Nam Cung Phong ngồi ở hai bên trái phải của Thanh Hoàng, bách quan cùng với gia quyến đứng ở hai bên đại sảnh, im lặng chờ mệnh lệnh tiếp theo của Thanh Hoàng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Thanh Hoàng sẽ đơn giản hỏi một việc gì đó, rồi cùng Đại thần và các phu nhân đi đến yến hội dùng bữa, để đại sảnh lại cho tài tử trẻ tuổi và nhóm giai nhân.

Không ngoài dự đoán của bách quan, sau khi Nam Cung Quyết ngồi xuống, Thanh Hoàng bỗng nhiên mở miệng:“Chúng ái khanh, gần đây kinh thành có tin đồn thú vị gì không?” Hôm nay bách quan tụ tập là vì hươu nhàn, không nói chuyện quốc sự.

Ngay tại lúc chúng Đại thần nhìn nhau liếc mắt một cái, suy nghĩ nên trả lời thế nào, một tên Đại thần đã giành mở miệng trước:“Khởi bẩm Hoàng

Thượng, hiện nay dân chúng kinh thành bàn tán nhiều nhất là nói về Lạc vương gia và Cảnh vương gia.” Đại thần này là Lễ bộ Thượng Thư Đỗ Minh Xa.

“Phải không? Vậy bọn họ đều nói gì?” Thanh Hoàng trong lòng sinh tò mò: Nam Cung Phong và Nam Cung Quyết là hai hoàng tử còn lại của toàn bộ Thanh Tiêu quốc, tân hoàng đế tiếp theo sẽ là một trong hai người, cho nên, Thanh Hoàng muốn nghe xem dân chúng đánh giá hai người bọn họ như thế nào.

“Việc này.....” Đỗ Minh Xa do dự, muốn nói rồi lại thôi.

“Không có việc gì cứ nói đi, trẫm không trách tội!” Thanh Hoàng mở miệng.

“Tạ ơn Hoàng Thượng!” Sau khi nghe được Thanh Hoàng cam đoan, Đỗ Minh Xa lớn mật hơn rất nhiều:“Dân chúng có truyền ra Lạc vương gia ở Hồng Xuân Lâu suốt đêm sủng hạnh mười Yên Hoa nữ tử, cũng truyền ra Lạc vương gia ở Hồng Xuân Lâu là người khác giả mạo.”

“Cảnh vương gia có công bình định, hữu tình có nghĩa, đối với ân nhân cứu mạng của mình là đích nữ của Lạc phủ Lạc Tử Hàm ân sủng yêu có thêm, nhưng là có người truyền rằng, ân nhân cứu mạng của Cảnh vương gia là Đại tiểu thư của Lạc phủ Lạc Mộng Khê, nhưng Cảnh vương gia ngại xấu thích đẹp, cố ý nhận sai ân nhân cứu mạng.....”

“Nói hươu nói vượn.” Nam Cung Phong ngồi đối diện với Nam Cung Quyết đột nhiên đập bàn đứng lên, khuôn mặt tuần tú âm trầm đáng sợ:“Đỗ thượng thư, lời đồn mà người nói là nghe được ở đâu?”

“Cảnh vương gia thứ tội, lão hủ nghe được cũng chỉ là lời đồn.....” Lúc này, Đỗ Minh Xa kia mới biết được chính mình đã rước họa.....

Lạc Mộng Khê khinh thường cười nhạo một tiếng: Thật không hiểu người nọ làm sao được làm quan, tin đồn ở phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành đều là nửa thật nửa giả, đối với Nam Cung Quyết, Nam Cung Phong cũng không có lợi, hắn lại dám ở trước mặt văn võ bá quan, nói thẳng với Thanh Hoàng.

Nếu hắn ăn ngay nói thật là vì lấy lòng Thanh Hoàng, vậy hắn đúng là ngu muốn chết, bách quan đều biết, nói Thanh Hoàng sắp thoái vị để an dưỡng tuổi già, hoặc nói hắn muốn lấy lòng Lạc vương và Cảnh vương đi, có vẻ như hắn đều đắc tội cả hai, vô luận ai trong hai người bọn họ đăng cơ làm đế, thì việc làm đầu tiên chính là tiêu diệt tên Đại thần không biết trời cao đất rộng này.....

“Không có lửa làm sao có khói, Quyết nhi, chuyện ở Hồng Xuân Lâu đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?” Nam Cung Quyết đã rời kinh hơn năm năm, tuy rằng khi bình định Nam Cung Quyết đã lập chiến công, nhưng hắn dù sao cũng đã xa Thanh Hoàng một thời gian dài, Thanh Hoàng đối với hắn cũng chưa hiểu rõ.

“Tính của Nhi thần, người trong thiên hạ đều biết, phụ hoàng cảm thấy tin đồn là thật hay là giả!” Nam Cung Quyết không có thừa nhận, cũng không có phủ nhận, ngữ khí bình tĩnh, làm cho người ta đoán không ra hắn thực chất đang suy nghĩ cái gì.

“Tam hoàng huynh, theo lời truyền của dân chúng, chuyện ở Hồng Xuân Lâu chỉ sợ không đơn giản như lời Tam Hoàng huynh nói!” Nam Cung Phong nhìn như bình tĩnh nhưng trong giọng nói ngấm mang theo trào phúng.

Vốn tưởng rằng Nam Cung Quyết sẽ nổi trận lôi đình, vội vã biện bạch cho mình, ai ngờ, hắn không nhanh không chậm, không chút hoang mang nhìn Nam Cung Phong liếc mắt một cái, lạnh giọng mở miệng: “Thanh giả tự thanh, tục giả tự tục, miệng sinh ra ở trên mặt người khác, bọn họ muốn

nói thế nào là chuyện của bọn họ, bốn vương không quan tâm cũng không muốn để ý tới!”

Nam Cung Quyết trong lời nói qua loa, rõ ràng, lại phản bác Nam Cung Phong khiến hắc á khẩu không trả lời được, hé ra khuôn mặt tuần tú từ trắng biến xanh, lại từ xanh chuyển thành đen.

Nam Cung Quyết ngẩng đầu nhìn Nam Cung Phong, ngữ khí vẫn trước sau như một lạnh như băng: “Ngũ hoàng đệ tựa hồ đối với chuyện của bốn vương rất là quan tâm, trùng hợp bốn vương đối với chuyện của Ngũ hoàng đệ cũng có chút tò mò, đối với lời đồn trong kinh thành có liên quan đến Ngũ hoàng đệ, làm phiền Ngũ hoàng đệ giải thích một chút, kinh thành làm sao có thể không biết từ đâu xuất hiện hai ân nhân cứu mạng của Ngũ hoàng đệ?”

“Đúng vậy, Phong nhi, chân tướng sự việc rốt cuộc là sao?” Thanh Tiêu Vương gia bị dân chúng truyền ra tin đồn thất thiệt như thế, có thể là có người cố ý bịa đặt để hủy hoại danh dự của Quyết nhi và Phong nhi hay không, vẫn là ở trước mặt văn võ bá quan, giải thích cho rõ ràng.

“Sự việc kỳ thật rất đơn giản!” Hiện tại Nam Cung Phong như tên đã lên dây, không thể không bắn: “Có một ân nhân cứu mạng là giả mạo.”

“Vậy, Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư của Lạc phủ đến tốt cùng vị nào là ân nhân giả mạo?” Thanh Hoàng ngữ khí ngưng trọng, uy nghiêm: Thanh Hoàng sinh ra trong hoàng cung, việc chính thiệp thất tranh đấu trong lòng hắc đương nhiên rõ ràng, cho nên, đối với việc này mặc dù tức giận, nhưng cũng không có phản ứng quá lớn.

Nam Cung Phong ánh mắt lạnh như băng quét qua Lạc Tử Hàm liếc mắt một cái: Vừa rồi khi Lạc Tử Hàm rời hắc đi đến chỗ Nam Cung Quyết, hắc ngoại trừ tức giận nàng không biết điều ra, không có phản ứng gì khác, hắc không thích Lạc Tử Hàm, cho nên, không quan tâm nàng phản bội.

Nam Cung Quyết không gần nữ sắc, tương đương với ở trước mặt mọi người cho Lạc Tử Hàm một cái tát vang dội, Lạc Tử Hàm hẳn là sẽ cảm thấy thẹn mà không dây dưa với Nam Cung Quyết, mà Nam Cung Phong hẳn vẫn cần mượn thế lực của Tướng phủ để đăng cơ làm đế, cho nên, tạm thời hẳn sẽ không trở mặt với Lạc Tử Hàm.

Nhìn Nam Cung Phong anh mắt lạnh như băng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lạc Tử Hàm mang theo ý cười mê người, không có mảy may kích động, bởi vì nàng biết, Nam Cung Phong sẽ không đem tình hình thực tế nói ra, nếu không, chẳng phải là hẳn sẽ có tội danh ngạo xấu thích đẹp, lấy oán trả ơn sao.

Loại kết quả này, Lạc Mộng Khê cũng đoán trước được, tuyệt mâu híp lại, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ngoan quyết: Nam Cung Phong, người chờ thân bại danh liệt đi!

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lạc Tử Hàm, sau khi Nam Cung Phong xoay người, ngữ khí khẳng định trả lời: “Ân nhân cứu mạng của Nhi thần là Nhị tiểu thư của Lạc phủ, Lạc Tử Hàm, Đại tiểu thư của Lạc phủ Lạc Mộng Khê là giả mạo!”

Nam Cung Phong, người muốn chết! Lạc Mộng Khê đồng tử hơi co lại: “Cảnh vương gia, người khẳng định Lạc Mộng Khê là ân nhân giả mạo?”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía giọng nói truyền đến, Lạc Mộng Khê chậm rãi từ trong đám người đi ra, hai mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, trang phục tươi mát, bên dưới lớp mạng che mặt là đường cong duyên dáng làm cho người ta suy nghĩ miên man trong đầu, khí chất phiêu dật xuất trần, hơi thở sắc bén thu hút người khác làm cho mọi người đều nhìn đến choáng váng: Đây là Đại tiểu thư của Lạc phủ, người trong tin đồn của thế nhân: Lạc Mộng Khê quái dị sao? Làm sao có thể? Đây rõ ràng là thiên tiên a.....

Tiếng chất vấn lạnh như băng của Lạc Mộng Khê truyền vào trong tai, Nam Cung Phong trong lòng cả kinh: Lạc Mộng Khê, nàng vẫn còn sống, chẳng lẽ ở trong hoa viên, quốc sư không thể đắc thủ.....

“Cảnh vương gia, người thật sự khẳng định Lạc Mộng Khê ta là ân nhân cứu mạng giả mạo sao?” Thấy Nam Cung Phong đứng im tại chỗ thật lâu không nói, Lạc Mộng Khê hỏi lại một lần, nhưng mà, ngữ khí gai góc vừa rồi của nàng càng hung hiểm hơn.

Ánh mắt bách quan trong nháy mắt đã chuyển đến trên người Nam Cung Phong, Nam Cung Phong đã lâm vào thế đâm lao phải theo lao, nhưng hắn không thể để cho Thanh Hoàng và bách quan biết, hắn vong ân phụ nghĩa, ngại xấu thích đẹp: “Đương nhiên khẳng định, một năm trước, bốn vương đưa cho ân nhân cứu mạng kia một tín vật, một năm sau, người cầm tín vật mang đến Cảnh vương phủ tìm bốn vương là Lạc Tử Hàm không phải là Lạc Mộng Khê người.....”

Lạc Mộng Khê hiểu ý gật đầu, ngữ khí mang theo khinh thường: “Thì ra suy nghĩ của Cảnh vương gia vẫn như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa thay đổi, chỉ nhận tín vật, không hỏi sự thật.”

Trong khi Nam Cung Phong còn chưa kịp tức giận, Lạc Mộng Khê giành trước lớn tiếng mở miệng: “Tín vật là chết, là người có thể lấy nó, một năm trước, Cảnh vương gia thân trúng ‘Vật Tử’ chi độc, độc này bá đạo ở chỗ, không cần ta nói, vậy Hoàng Thượng cùng các vị đều biết,[Lợi hại của Vật Tử, vô quan biết, trong quan văn ngoại trừ Thái y ra không mấy người biết, Lạc Mộng Khê nói như vậy, là cho bọn họ một chút mặt mũi]”

“Lúc ấy Cảnh vương gia trúng độc đã đem toàn bộ độc bức lên người Lạc Mộng Khê, mới có thể bảo toàn tính mạng, lúc ấy, Lạc Mộng Khê ta chỉ là một thiếu nữ, chịu không nổi cự độc, đến nỗi khi độc tố xâm nhập, biến thành xấu nhan.”

“Tỷ tỷ, Tử Hàm biết thân thế tỷ đáng thương, nhưng tỷ chung quy vẫn không thể vì mình mà làm náo động, oan uổng muội!” Lạc Tử Hàm che mặt khóc, làm cho trong lòng người ta sinh ra trù mến, đáy mắt bị khăn lụa che, thoáng hiện hàn quang: Lạc Mộng Khê chết tiệt, ta tuyệt đối không tha cho ngươi.....

Lạc Mộng Khê hừ nhẹ một tiếng, trong giọng nói sắc bén mang theo khinh thường và trào phúng: “Lạc Tử Hàm, ta có oan uổng người hay không, trong lòng người so với ta rõ ràng hơn, người lại không hiểu y thuật, nếu thật sự người vì Cảnh vương gia mà giải độc, tuyệt đối không thể hoàn hảo không tổn hao gì mà đứng ở chỗ này!”

Đáng chết, Lạc Mộng Khê, đồ đáng ghét! Sắc mặt của Lạc Tử Hàm và Đại phu nhân âm trầm, đáy mắt hàn quang lờ lờ, bàn tay nhỏ bé đột nhiên nắm chặt, ngón tay cắm thật sâu vào trong thịt, nhưng không cảm thấy đau.

Tam phu nhân và Lạc Thái Vân nhìn nhau liếc mắt một cái, mâu quang lóe lên vui sướng khi người khác gặp họa: Các nàng đã châm ngòi thành công, Đại phu nhân, Lạc Tử Hàm và Lạc Mộng Khê khẳng định sẽ đấu đến người chết ta sống....

Lạc Thừa tướng cũng là sắc mặt âm trầm: Lạc Mộng Khê và Lạc Tử Hàm đều là nữ nhi của hãn, việc tỷ muội đánh nhau loạn đến cả hoàng cung, làm sao Lạc Hoài Văn hãn góc đầu lên nổi, chuyện tới nước này, đã không còn đường cứu vãn, chỉ hy vọng tình thế không quá xấu.....

Thanh Hoàng sắc mặt âm trầm, ngữ khí lạnh như băng: “Hồ Thái y, Lạc Mộng Khê nói đúng sự thật?”

“Bẩm Hoàng Thượng.....” Hồ Thái y do dự: Nói thật, nhất định sẽ đắc tội với Cảnh vương gia, không nói thật, Hoàng Thượng sớm hay muộn cũng sẽ điều tra rõ chân tướng sự việc, đến lúc đó hãn phạm vào tội khi quân, cũng bị chém đầu.....

Hồ Thái y bần khoản, Thanh Hoành cùng với chúng Đại thần trong lòng há lại không hiểu, thấy hần đứng im tại chỗ, trầm mặc thật lâu không nói, mọi người trong lòng đương nhiên là có cân nhắc: Thì ra Lạc đại tiểu thư mới là ân nhân cứu mạng của Cảnh vương gia, Cảnh vương gia đúng như mọi người đồn đãi, vong ân phụ nghĩa, ngạo xấu thích đẹp.....

“Lạc Mộng Khê, dung nhan xấu xí của người cũng không phải do ‘Vật Từ’!” Nam Cung Phong dưới tình thế cấp bách, thốt ra một câu.

Nếu tình hình cứ phát triển theo hướng này, Nam Cung Phong hẳn chắc chắn sẽ thân bại danh liệt, tiếng xấu lan xa, ngôi vị hoàng đế mà hần tha thiết ước mơ tuyệt đối sẽ không thể thuộc về hần.

Hần đã sớm chuẩn bị tốt để đăng cơ làm đế, nếu từ trên mây cao rớt xuống, chắc chắn sẽ tan xương nát thịt, vô cùng thê thảm, hần không muốn như thế.

“Dung nhan xấu xí cũng có rất nhiều nguyên nhân, theo bốn vương biết, Lạc đại tiểu thư người từ trước tới nay đều thật sự xấu xí, chưa bao giờ xinh đẹp qua, Từ Hàm sau khi vì bốn vương giải độc lông tóc không tổn hao gì, đó là vận mệnh của nàng.”

“Lạc đại tiểu thư người dung mạo xấu như quỷ, sẽ không có người dám thú người, người nghĩ bốn vương có thể sao!” Nam Cung Phong ngữ khí mang theo trào phúng và khinh thường.

Nam Cung Quyết Ngồi ở đối diện hần đột nhiên tay nắm chặt ghế, mâu quang chột lóe hàn quang thị huyết, trong khoảnh khắc, Nam Cung Quyết buông lỏng nắm tay ra, chỉ thấy nguyên bản nắm tay xinh đẹp, đã bị hần nắm đến biến dạng nghiêm trọng.....

Lạc Mộng Khê khinh thường cười nhạo một tiếng: “Cái loại người vong ân phụ nghĩa, ngạo xấu thích đẹp, lấy oán trả ơn giống như Nam Cung

Phong người, cho dù đem toàn bộ giang sơn đưa ta làm sính lễ, Lạc Mộng Khê ta cũng không thèm!”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cả kinh, nhìn Lạc Mộng Khê trong mắt lóe ra nồng đậm khiếp sợ và khó có thể tin, chỉ có Nam Cung Quyết, khóe miệng khẽ cong lên một tia ý cười như có như không: Nàng vốn là nữ tử như vậy, tính tình cao ngạo, cũng không muốn quanh co.....

Ngay tại lúc bách quan còn chưa thấy lại tinh thần vì lời nói hung hồn của Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn phía Thanh Hoàng ngồi trên long ỷ: “Hoàng Thượng, thần nữ cả gan hỏi một câu, ngọc bội bên hông Hoàng Thượng có chỗ nào đặc biệt không?”

Nghe vậy, Thanh Hoàng cúi đầu nhìn bên hông mình, bàn tay cầm lấy miếng ngọc bội xanh biếc bên hông, khẽ vỗ về Cự Long đang bay lượn trên chín tầng mây của miếng ngọc bội, cùng với một mặt khác được khắc tên, nhẹ giọng trả lời :

“Ngọc bội này nam tử hoàng thất của Thanh Tiêu quốc đều có một khối, mặt trên hoa văn giống nhau, mặt khắc chữ khác nhau, nhưng ngọc bội có linh tính, trừ phi chủ nhân ngọc bội cam tâm tình nguyện đem ngọc bội tặng cho người khác, nếu không, cho dù người khác có lấy ngọc bội đi, ngọc bội cũng sẽ trở lại bên người chủ nhân của mình.....”

Nghe vậy, Nam Cung Phong trong lòng đột nhiên cả kinh: Chẳng lẽ Lạc Mộng Khê nàng.....

“Mộng Khê trong tay có khối ngọc bội này, nó có thể chứng minh Mộng Khê không có nói sai!” Lời còn chưa dứt, trong tay Lạc Mộng Khê không biết từ đâu xuất hiện một khối ngọc bội xanh biếc, một mặt có khắc hoa văn giống khối ngọc bội của Thanh Hoàng, mặt khác có khắc một chữ Phong phóng khoáng.

Tối hôm Nam Cung Quyết đánh nhau với Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê đã âm thầm lấy khối ngọc bội của Nam Cung Quyết, nhưng về sau, khối ngọc bội kia không biết bay đi đâu, Lạc Mộng Khê liền sinh ra nghi hoặc, không nghĩ tới, phán đoán của nàng là đúng

“Khối ngọc bội này là tín vật Cảnh vương gia đưa cho Mộng Khê, tín vật ở trên tay Mộng Khê, chứng minh Cảnh vương gia là cam tâm tình nguyện đưa cho Mộng Khê, cho nên, ngọc bội ở bên người ta một năm, cũng không trở lại bên người Cảnh vương gia.....”

“Lạc đại tiểu thư thật đáng thương.....”

“Đúng vậy, vì cứu người nên biến thành xấu nữ, còn bị người khác hiểu lầm.....”

“Chính là, chính là, cho dù chán ghét người ta, cũng không thể khi dễ như vậy a.....”

“Là một Vương gia của một quốc gia, một chút danh dự cũng không có.....”

Văn võ bá quan đều là nhân vật lợi hại, việc làm của Nam Cung Phong làm cho người ta cảm thấy thật vô liêm sỉ, nhìn sắc mặt Thanh Hoàng bọn họ đã biết, Nam Cung Phong không có khả năng làm hoàng đế, nếu sự việc nghiêm trọng, nói không chừng còn có thể bị sung quân.

Nam Cung Phong đã mất thế, cái gọi là đánh răn giập đầu, bỏ đá xuống giếng là việc mà mọi người rất thích, nhóm bách quan không cần bận tâm cái gì, những bách quan trước kia đã chịu qua tức giận của Nam Cung Phong ở nơi này, đương nhiên sẽ tận tình khiển trách.....

Mọi người đều nghị luận, khiển trách Nam Cung Phong và Lạc Tử Hàm tiếng sau to hơn tiếng trước, vài khuê nữ thân thiết với Lạc Tử Hàm lúc này cũng rời xa nàng, cố ý lớn tiếng nói lời chanh chua để cho nàng nghe được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tử Hàm một lúc đỏ, một lúc trắng, lúc sau lại dần biến thành đen, trong đôi mắt thoáng hiện lệ quang: Lạc Mộng Khê, là người hại ta thành cái dạng này, một ngày nào đó, ta chắc chắn sẽ đem người bầm thây vụn đoạn.....

Tam phu nhân và Lạc Thái Vân đáy mắt đầy ý càng đậm: Đấu đi đấu đi, các người đấu càng kịch liệt, chúng ta càng vui vẻ, Lạc vương gia, chỉ có Lạc Thái Vân ta, loại nữ tử tâm địa rắn rết giống như Lạc Tử Hàm, sao xứng với Lạc vương gia khôi ngô tuấn tú, thần tiên trên trời chứ.....

Nam Cung Quyết ngồi ở trên ghế bất động, ánh mắt thâm thúy vô cùng bình tĩnh, nhưng nếu người nhìn kỹ sẽ phát hiện, trong đáy mắt sâu nhất của hắn, ẩn chứa một chút tán thưởng.

Tiếng trách cứ cao giọng của mọi người quanh quần bên tai, thật lâu không tiêu tan, Nam Cung Phong tâm phiền ý loạn, bị tiếng khiển trách của mọi người làm cho sốt đầu mẻ trán, không biết nên ứng phó như thế nào.

Đột nhiên, một hồi tiếng khác thường vang lên sau lưng hắn, Nam Cung Phong trong lòng vui vẻ, mâu quang theo đó phát lạnh, đối với Lạc Mộng Khê cách đó không xa hét lớn: “Khối ngọc bội kia là bốn vương vừa mới bị mất, Lạc Mộng Khê, người thật to gan, dám trộm ngọc bội của bốn vương, còn oan uổng, vu hãm bốn vương, quả nhiên là sống không kiên nhẫn!”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Cúc Hoa Yến (Hạ)

Edit : kun'xjh

Nam Cung Phong vừa nói xong, đại sảnh vốn đang huyên náo lập tức im phăng phắc, gần trăm ánh mắt tất cả đều nhìn chăm chăm về phía Nam Cung Phong, im lặng chờ hần bẻ lại tiếp:

Chân tướng sự việc, trong lòng mọi người đã sớm rõ ràng, sở dĩ im lặng như thế, chỉ vì muốn xem hần còn có thể viện lý do gì để thanh minh.....

Nam Cung Phong nhìn quanh một vòng, thấy tất cả ánh mắt mọi người đều nhìn hần, tự tôn kiêu căng đã được thỏa mãn, thứ hần muốn, chính là loại cảm giác này, vua của một nước, cao cao tại thượng, nhận hết ánh nhìn chăm chú và quỳ lạy của vạn người.

“Cảnh vương gia nói lời đó là có ý gì?” Trong đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê lóe ra nồng đậm trào phúng và khinh thường: Chết đến nơi rồi, còn vọng tưởng làm khốn thú chi đấu, quả thực chính là không biết trời cao đất rộng.

“Mọi người đều biết, khối ngọc bội này có linh tính, nếu thật sự là Mộng Khê ăn trộm, vậy nó hẳn là tự bay trở về tay của Cảnh vương gia mới đúng, nhưng mà hiện tại, nó vẫn còn trong tay của ta.....”

Nam Cung Phong hừ lạnh một tiếng, tự tin tràn đầy: “Bởi vì còn chưa tới lúc, nó đương nhiên chưa bay trở về tay bốn vương, ngọc bội tuy có linh tính, nhưng cần thời gian để phân biệt người cầm nó rốt cuộc có phải chủ nhân của nó hay không.....”

Lạc Mộng Khê trong lòng khinh thường cười nhạo một tiếng: Ngọc bội của Nam Cung Quyết ở trong tay ta không tới thời gian một chén trà nhỏ đã tự bay trở về, ngọc bội của Nam Cung Phong người ở chỗ ta đã một năm trời, giờ vẫn còn trong tay ta, chẳng lẽ nói ngọc bội của người so với ngọc bội của Nam Cung Quyết ngu hơn sao.....

Việc Nam Cung Phong nói dối Lạc Mộng Khê biết rõ hơn ai hết, nhưng văn võ bá quan chưa hẳn đã biết, nhìn đáy mắt bách quan chuyển từ ánh mắt phần nộ sang nghi hoặc, Lạc Mộng Khê hừ nhẹ một tiếng: Nam Cung Phong, bất luận người muốn giở cái trò gì, Lạc Mộng Khê ta đều sẽ phụng bồi đến cùng, người tìm càng nhiều lý do, đến cuối cùng khi chân tướng rõ ràng, người thua sẽ càng thảm.....

“Lạc vương gia vừa rồi có nói qua, thanh giả tự thanh, tặc giả tự tặc, Mộng Khê không then với lương tâm, không sợ khảo nghiệm!” Lạc Mộng Khê lời lẽ chính nghĩa, khẩu khí kiên định làm cho người ta nhìn không được mà lựa chọn tin lời của nàng.

“Nếu Cảnh vương gia nói ngọc bội vừa mới bị mất, chưa phân biệt ra chủ nhân của mình, cho nên chưa bay trở về tay Cảnh vương gia, không biết ngọc bội của Cảnh vương gia cần thời gian bao lâu mới có thể phân định ra Mộng Khê không phải là chủ nhân của nó?” Lạc Mộng Khê nâng ngọc bội lên trước mặt, tuyết mâu hơi trầm xuống, ngữ khí mang theo trào phúng.

Nam Cung Phong mặt không đỏ, tim không đập loạn: “Ba nén nhang, ngọc bội phân biệt chủ nhân của mình, cần thời gian là ba nén nhang!”

Đáy mắt âm trầm của Thanh Hoàng hiện lên một tia bất đắc dĩ, mà khóe miệng của Nam Cung Quyết lại khẽ cong lên một tia ý cười trào phúng như có như không:

Xem phản ứng của hai người bọn họ Lạc Mộng Khê đã biết Nam Cung Phong đang nói dối, ngọc bội này chỉ nam tử trong hoàng thất của Thanh Tiêu quốc mới có, nói cách khác, trong toàn bộ đại sảnh, chỉ có ba người Thanh Hoàng, Nam Cung Quyết, Nam Cung Phong mới biết khi ngọc bội phân biệt chủ nhân rốt cuộc cần bao nhiêu thời gian.

Thanh Hoàng chưa vạch trần lời nói dối của Nam Cung Phong, vì Nam Cung Phong là nhi tử của hắn, hắn không muốn tự tay hủy đi danh dự của Nam Cung Phong. Nam Cung Quyết chưa vạch trần hắn, là vì Nam Cung Quyết biết, Nam Cung Phong không phải là đối thủ của Lạc Mộng Khê.

Mà văn võ bá quan vì khối ngọc bội này mới biết được Nam Cung Phong là tiểu nhân bỉ ổi vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn, sự việc cho đến bây giờ đã nảy sinh biến chuyển, bọn họ đương nhiên cũng sẽ theo đó mà sinh ra hoài nghi, không dám lại nói gì sai.

“Theo như lời Cảnh vương gia nói, thời gian ba nén nhang không biết còn bao lâu?” Trong giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê vẫn đang mang theo trào phúng và khinh thường.

Nam Cung Phong làm ra vẻ như đang suy nghĩ một lát: “Sau khi bốn vương cùng phụ hoàng đàm sự ở ngự thư phòng, ngọc bội vẫn còn, xem ra hắn là sau khi đi vào đại sảnh thì không thấy,[ý là, sau khi bốn vương đi vào đại sảnh, Lạc Mộng Khê người mới trộm ngọc bội, mà khi đó Lạc Mộng Khê căn bản là không có ở đại sảnh, trộm như thế nào đây] thời gian hắn là còn nửa nén nhang, sau nửa nén nhang, ngọc bội tự nhiên sẽ bay trở về tay bốn vương!”

Nam Cung Phong ngữ khí kiên định, tự tin tràn đầy, khóe miệng chứa ý cười quỷ dị, lãnh khốc, đáy mắt nhìn Lạc Mộng Khê chột lóe một tia lệ quang rồi biến mất, giống như đang nói: “Lạc Mộng Khê, người thua rồi!”

“Một khi đã như vậy, để chúng ta mỗi mắt chờ xem!” Chưa tới cuối cùng, nói ai thắng ai thua vẫn còn quá sớm! Nam Cung Phong, ta sẽ chờ người nỡ nén nhang, xem nỡ nén nhang qua đi, người còn có gì để nói.

Đáy mắt tự tin của Nam Cung Phong bị Lạc Mộng Khê thu hết vào mắt, tuyết mâu hơi trầm xuống: Nam Cung Phong tự tin như thế, việc này khẳng định có vấn đề, ta phải cẩn thận hành động!

Nếu để Nam Cung Phong thực hiện được gian kế, chưa nói đến việc không thể báo thù cho Lạc đại tiểu thư, mà ngay cả Lạc Mộng Khê ta cũng sẽ mang tội vu khống, oan uổng Cảnh vương, đến lúc đó, hậu quả thật không thể tưởng tượng được.

Trong lúc nhất thời, mọi người trong đại sảnh ai cũng không nói gì, hàng trăm ánh mắt đồng loạt nhìn chăm chăm ngọc bội trong tay Lạc Mộng Khê, tất cả mọi vật đều vô cùng yên tĩnh, trong lúc đó mọi người đều có thể nghe được nhịp tim của đối phương.

Trên hương án, khói xám chậm rãi tản ra, một chút tàn khói rơi xuống lư hương.....

Giống như đã qua một thế kỷ, tim của mọi người đều đã nhảy tới cổ họng, bởi vì nén hương sẽ cháy xong rồi, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia ý cười lạnh như băng: Nam Cung Phong, chân tướng sắp được công bố, người nên chuẩn bị tốt để thân bại danh liệt, nhận hết khiển trách, trào phúng của mọi người đi là vừa.....

Bất thành lĩnh, ngọc bội trong tay của Lạc Mộng Khê đột nhiên động đậy, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay: Vừa rồi ngọc bội di chuyển với lực đạo rất lớn, nếu không phải nàng sớm có chuẩn bị, luôn dùng nội lực để nắm chặt ngọc bội, chỉ sợ ngọc bội đã bay đi rồi.....

Đây là có chuyện gì? Ngọc bội đã ở trong tay Lạc đại tiểu thư một năm, trong lúc đó Lạc đại tiểu thư cũng từng nhiều lần đụng độ với Nam Cung Phong, nhưng nó cũng chưa bay trở về tay Nam Cung Phong, hôm nay nhất định cũng sẽ không tự mình bay trở về. Như vậy, khẳng định là có người đang âm thầm gian lận.....

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê đang âm thầm suy nghĩ, ngọc bội lại xuất ra vài cỗ lực mạnh mẽ, mỗi một lần đều suýt nữa làm cho ngọc bội từ trong tay nàng bay ra: Khẳng định có người đang âm thầm giở trò quỷ.....

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn Nam Cung Phong, ánh sáng lạnh trong đôi mắt đẹp càng đậm: Bộ dạng của Nam Cung Phong nhìn khí định thần nhàn*, cũng không có dùng nội lực hút ngọc bội. Nhưng nếu hắn muốn thắng, ngọc bội phải bay về trong tay hắn. Nói cách khác, có người đứng bên cạnh Nam Cung Phong dùng nội lực giúp hắn hút ngọc bội trong tay Lạc Mộng Khê qua.....

(*Khí định thần nhàn: khí tức ổn định, thần sắc thư thái, ý chỉ bạn Tùng chạy như vậy mà sắc mặt vẫn không đổi.)

Nhưng mà, Nam Cung Phong ngồi ở dưới Thanh Hoàng, xung quanh hắn căn bản không có người, vậy đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì....

Đôi mắt của Lạc Mộng Khê rất nhanh đã quay ngược trở lại, suy nghĩ về chân tướng sự việc, Lơ đãng liếc mắt, nhìn thấy thân ảnh quỷ dị phía sau Nam Cung Phong chưa kịp tránh đi. Nhất thời trong đáy mắt thoáng hiện hàn quang: Thì ra là hắn đang làm trò quỷ, đáng chết, núp sau lưng Nam Cung Phong, dùng lực hút ngọc bội, muốn thay đổi cục diện vì Nam Cung Phong, khiến Lạc Mộng Khê ta thân bại danh liệt, các người cứ nằm mơ đi.....

Lạc Mộng Khê vận toàn bộ nội lực rót vào tay, nắm chặt khối ngọc bội kia, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng càng ngưng càng sâu:

Người nọ núp ở phía sau Nam Cung Phong, mọi người không nhìn thấy hẳn. Hẳn càng dễ giở trò, nhưng ta lại đang đứng ở trước mặt bao người, nếu thoáng có một động tác nhỏ nào sẽ bị phát hiện ngay, may mắn thời gian không còn nhiều, ta chỉ phải chống đỡ qua khoảng thời gian này, sẽ không có việc gì nữa.....

Lạc Mộng Khê đấu với người phía sau Nam Cung Phong đến thiên hôn địa ám. Bách quan chưa có nhìn ra mảnh khóe trong đó, lại thấy ngọc bội trong tay Lạc Mộng Khê động đậy: Xem ra Cảnh vương gia đúng là chịu oan uổng, ngọc bội đã di chuyển rồi.....

Nhang trong lư hương đã cháy gần hết, ngọc bội vẫn được Lạc Mộng Khê nắm chặt trong tay, người đứng phía sau Nam Cung Phong nói vậy cũng rất sốt ruột. Đột nhiên nội lực tăng thêm, Lạc Mộng Khê chỉ cảm thấy một cỗ lực hút cường đại nhanh chóng hút ngọc bội trong tay nàng.....

Lạc Mộng Khê dùng hết toàn lực xiết chặt ngọc bội, nhưng ngọc bội vẫn bị nội lực cường đại hút lấy, làm cho bàn tay nhỏ bé của nàng run lên nhè nhẹ. Lạc Mộng Khê cảm giác rõ được, nội lực của mình không bằng kẻ thần bí kia, nhìn Nam Cung Phong tràn đầy tự tin, ánh mắt ngằm mang theo trào phúng, hán quang trong đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê càng đậm:

Nam Cung Phong, người thật đê tiện.....Nhưng mà, cho dù liều mạng đánh cuộc, ta cũng sẽ không cho người được toại nguyện.....

Nam Cung Quyết ngồi đối diện với Nam Cung Phong, nhìn như thơ ơ, nhưng kì thực là đang âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Lạc Mộng Khê và Nam Cung Phong. Nhìn vẻ tự tin đầy mặt của Nam Cung Phong, cùng với hàn quang lóe ra trong đáy mắt, trên trán hơi đổ mồ hôi của Lạc Mộng Khê. Lãnh mâu của Nam Cung Quyết híp lại: Đây là có chuyện gì.....

Ánh mắt sắc bén của Nam Cung Quyết quét qua quét lại xung quanh Nam Cung Phong, đương nhiên thấy được người núp phía sau Nam Cung Phong, khóe miệng khẽ nhếch lên một tia ý cười lạnh như băng.

Thời gian trôi qua, Người phía sau Nam Cung Phong cười lạnh: Lạc Mộng Khê, người không phải đối thủ của bốn tọa.....

Hàn quang trong đáy mắt càng đậm, bàn tay của người nọ đột nhiên dùng sức, lòng bàn tay tràn ra mười hai tầng công lực, hút ngọc bội trong tay Lạc Mộng Khê.....

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, ngay lúc chưởng lực của người nọ vừa mới phát ra, sắc mặt của Nam Cung Quyết vẫn như thường, nhưng ngón tay lại đột nhiên bắn ra, một viên trân châu tròn vo bắn thật mạnh trúng lòng bàn tay người nọ.....

Ngay lúc người nọ vì đau đớn mà rất nhanh thu tay lại, tàn nhang cuối cùng đã rơi xuống lư hương, theo như lời Nam Cung Phong nói thời gian nửa nén nhang đã đến. Khuôn mặt tràn đầy tự tin của Nam Cung Phong lập tức kéo xuống, âm trầm đáng sợ.

Vừa rồi thật nguy hiểm, chỉ thiếu một chút, ta đã thua! Lạc Mộng Khê tay cầm ngọc bội, âm thầm khẽ thở ra, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo nghi hoặc lặng lẽ nhìn phía Nam Cung Quyết: Thời điểm quan trọng, người nọ đột nhiên thu hồi nội lực, khẳng định là xảy ra biến cố, chẳng lẽ là Nam Cung Quyết lại giúp ta.....

Sắc mặt Nam Cung Quyết bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy, ngồi ở ghế trên, nhìn không chớp mắt, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, Trong lòng Lạc Mộng Khê càng thêm nghi hoặc: Nhìn bộ dạng của Nam Cung Quyết, giống như chưa từng giúp qua ta, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.....

Việc không nghĩ ra, cũng không nên suy nghĩ, dù sao lúc này chân tướng cũng đã được phơi bày. Lạc Mộng Khê quay đầu nhìn tàn nhang đầy trong

lư hương, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe tia trêu tức, âm lãnh:

“Cảnh vương gia, thời gian ba nén nhang đã qua rồi, ngọc bội này vẫn ở trong tay Mộng Khê.” Sự thật đã chứng minh, Nam Cung Phong chính là một kẻ tiểu nhân đê tiện, vong ân phụ nghĩa. Ta xem người còn tự bào chữa kiểu gì.

Lần này tuy rằng Lạc Mộng Khê thắng, nhưng bách quan vẫn còn hoài nghi: Ta vừa rồi rõ ràng nhìn thấy ngọc bội động đậy, vì sao nó không bay trở về tay Cảnh vương gia chứ? Có phải Lạc Mộng Khê đã động tay động chân hay không.....

“Quốc sư, nếu đã đến đây, vì sao không xuất hiện vậy!” Giọng nói ưu nhã, êm tai của Nam Cung Quyết vang lên trong đại sảnh, bách quan đang âm thầm nghi hoặc trong nháy mắt đã hoàn hồn, đáy mắt đều hiện lên một tia khiếp sợ: Quốc sư đã ở đây? Vì sao ta không có nhìn thấy.....

Lạc Mộng Khê đột nhiên nâng mắt nhìn người núp sau lưng Nam Cung Phong: Chẳng lẽ người kia chính là quốc sư mà Nam Cung Quyết đang nói đến? Xem ra lần này vẫn là Nam Cung Quyết đã giúp ta.....

“Ha ha, năng lực quan sát của Lạc vương gia quả nhiên nhạy bén, bốn tọa vừa mới đi vào đại sảnh đã bị Lạc vương gia phát hiện ra rồi!”

Bị Nam Cung Quyết điểm danh, Phùng Thiên Cương đương nhiên không thể tiếp tục tránh ở phía sau Nam Cung Phong nữa, đành phải xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng hắn lại không muốn để cho người khác nhận ra hắn mới vừa giúp Nam Cung Phong. Nên vừa mở miệng liền nói là mới đi vào đại sảnh.

Phùng Thiên Cương tinh thông thuật chiêm tinh, có khả năng dự báo một chút về tương lai, sự tồn tại ở Thanh Tiêu quốc như một người tu hành đặc đạo, lời hắn nói mọi người không chút nghi ngờ, nhưng hôm nay, hình như lời nói có điểm bất đồng.

“Quốc sư đã đứng ở phía sau Cảnh vương gia được một lúc rồi mới đứng, sao lại nói vừa mới vào đại sảnh chứ?” Giọng Nam Cung Quyết lạnh như băng, cố tình không giải thích được: “Chẳng lẽ vừa rồi là bốn vương nhìn nhầm?”

Biểu tình trên khuôn mặt Phùng Thiên Cương không thay đổi: “Đúng là Lạc vương gia nhìn nhầm, bốn tọa thật là vừa mới đi vào đại sảnh...”

Nam Cung Quyết khoát tay áo, đánh gãy lời nói của Phùng Thiên Cương: “Quốc sư nói vừa mới đi vào đại sảnh, thì chính là vừa mới đi vào đi, bốn vương coi như không có gì cũng không nhắc đến nữa, không nên vì việc nhỏ như vậy mà tranh cãi với quốc sư”

Nói đến đây, nhóm bách quan xem như đã hiểu được: Ngọc bội trong tay Lạc Mộng Khê động đậy, là do quốc sư làm...

“Không còn nghi ngờ gì nữa, chân tướng chính là Cảnh vương gia là người vong ân phụ nghĩa...”

“Không sai, người cứu mình rõ ràng là Lạc đại tiểu thư, còn vu oan cho Lạc đại tiểu thư là trộm ngọc bội của hãn...”

“Đúng, rất đúng, là một kẻ tiểu nhân lấy oán báo ân...”

“Từ nay về sau tránh xa hãn ra một chút, tránh để lúc không nghĩ đến, bị hãn đâm sau lưng, ngược lại còn vu oan là người hại hãn...”

“Cảnh vương gia, người còn gì để nói?” Tiếng bàn tán trào phúng khinh thường của mọi người tuy nhỏ, nhưng vẫn lọt vào trong tai Lạc Mộng Khê và đám người Nam Cung Phong, Lạc Mộng Khê khí thế mạnh mẽ, ngữ khí lạnh như băng: Nam Cung Phong đấy chính là do người tự chuốc lấy...

Nam Cung Phong sắc mặt u ám, trầm hạ mi mắt, hàn quang thoáng hiện, bàn tay to nắm chặt thành quyền, ngón tay cắm thật sâu vào trong thịt,

nhưng hăn lại không hề có cảm giác đau: Ta làm hết thấy mọi việc, chẳng qua là muốn trở thành Hoàng đế Thanh Tiêu quốc trên vạn người, là vua của một nước, ta không muốn bị người khác giẫm dưới chân, thầm nghĩ trở thành vua của thế gian, nắm giữ vận mệnh kẻ khác, ta đâu có sai, ta không thua, tuyệt đối không thua...

“Bốn vương phải làm như thế nào, Lạc đại tiểu thư mới tha thứ cho bốn vương? Phong đại tiểu thư làm Cảnh vương phi, nhân tiện đền đáp ơn cứu mạng của đại tiểu thư được không?”

Nam Cung Phong ngữ điệu mang theo trào phúng, chuyện đã tới nước này, hăn mất hết danh dự ở trong lòng Thanh hoàng và văn võ bá quan chưa nói đến, chẳng những không còn khả năng đăng cơ làm đế, mà ngôi vị Cảnh vương gia chỉ sợ cũng không được yên ổn.

Đầu sở hại hăn thành cái bộ dạng hiện tại chính là Lạc Mộng Khê, hăn hận không thể lập tức đem nàng băm thây vạn đoạn, chỉ đành phải mở miệng trào phúng Lạc Mộng Khê một phen.

Lạc Mộng Khê cười lễ phép: “Cảnh vương gia thật là tốt với Lạc Mộng Khê, chỉ có điều, Mộng Khê không tài không đức, dung mạo xấu xí, tự thấy mình không xứng với Cảnh vương gia, huống chi, việc đối nhân xử thế của Cảnh vương gia khiến Lạc Mộng Khê không thể kính trọng.”

“Mộng Khê tuy là nữ tử, nhưng cũng biết lý lẽ, Cảnh vương gia và Mộng Khê khác xa nhau, căn bản không có xứng đôi, huống chi, người Cảnh vương gia yêu là muội muội Lạc Tử Hàm, Mộng Khê không giống như người nào đó, thích đoạt người yêu!”

Lạc Mộng Khê nói bóng nói gió như vậy, vừa để châm biếm Nam Cung Phong vừa phơi bày ra bộ mặt thật của Lạc Tử Hàm trong mắt mọi người, từ nay về sau, sợ là ngoài gả cho Nam Cung Phong ra, cũng không có người nào muốn lấy Lạc Tử Hàm nữa...

Nam Cung Phong thất thế, Lạc Tử Hàm khẳng định sẽ nôn nóng lần tránh, nhưng Lạc Mộng Khê cũng sẽ không cho nàng ta được như mong muốn: Lạc Tử Hàm, người không phải thích Nam Cung Phong sao, lần này ta sẽ cho các người vĩnh viễn ở cùng một chỗ...

“Cảnh vương gia, khối ngọc bội này vốn là của người nguyện ý đưa cho Mộng Khê, nay nên trả lại cho Cảnh vương gia rồi!” Nói xong, Lạc Mộng Khê đưa khối ngọc bội về phía Nam Cung Phong.

Nam Cung Phong không thích Lạc Mộng Khê, đương nhiên cũng chán ghét những thứ thuộc về nàng, chỉ có điều, ngọc bội này là biểu tượng của Cảnh vương gia hãnh, hãnh không thể không cầm.

Nam Cung Phong sắc mặt âm trầm, đứng lên lấy ngọc bội, vốn tưởng rằng chỉ khẽ nâng tay lên là có thể tiếp được. Ai ngờ, trên khối ngọc bội được truyền nội lực ngầm, trong phút chốc Nam Cung Phong tiếp được, lòng bàn tay run lên, may mà hãnh kịp thời dùng nội lực ổn định thân hình, mới tránh được việc lại lần nữa mất mặt trước bách quan...

Lạc Mộng Khê! Đáng chết! Thật sự đáng chết! Cổ tay đang nắm ngọc bội của Nam Cung Phong run lên, hãnh ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Mộng Khê, đáy mắt thoáng hiện hàn quang, giống như muốn đem nàng lăng trì xử tử.

Ngay tại lúc Nam Cung Phong và Lạc Tử Hàm đang hận Lạc Mộng Khê đến thấu xương, hận không thể đem nàng băm thây vạn đoạn, thì Lạc Mộng Khê lại một lần nữa lên tiếng:

“Quốc sư, người biết rõ Cảnh vương gia là cố ý, đã vội vã giúp bằng hữu một tay, nhưng Mộng Khê có một yêu cầu quá đáng là thỉnh quốc sư lần sau giúp người, thì phải nhìn rõ chân tướng sự việc đã, đừng không biết phân biệt phải trái đã giúp đỡ lung tung!”

Nam Cung Quyết vì giúp nàng, đã đắc tội với quốc sư, nhìn quốc sư vừa rồi chống lại Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết không thể trắng trợn chinh quốc sư, nhưng Lạc Mộng Khê nàng thì có thể. Huống chi, lúc này chính là người đã thiếu chút nữa hại nàng thanh bại danh liệt, Lạc Mộng Khê ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn...

Lạc Mộng Khê còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy hai ánh mắt quen thuộc phóng tới hướng nàng, Lạc Mộng Khê tuyệt mâu híp lại: Hai ánh mắt này...

“Lạc đại tiểu thư nói quá lời, bốn tọa thật là vừa mới vào đại sảnh, chưa từng chiếu cố giúp Cảnh vương gia...” Phùng Thiên Cương vẻ mặt tươi cười, trầm hạ đáy mắt, lệ quang thoáng hiện: Lạc Mộng Khê, Một ngày nào đó, toàn bộ nhục nhã mà người đổ lên trên người bốn tọa, bốn tọa sẽ trả lại gấp mười, gấp trăm lần...

Nam Cung Quyết ngồi trên ghế vẫn chưa nói gì, ánh mắt thâm thúy hiện lên một tia ý cười...

“Phụ hoàng, chuyện của nhi thần, chân tướng đã rõ ràng, không cần phải bàn luận về nó nữa.” Sau một lúc không có lên tiếng, Nam Cung Phong đột nhiên mở miệng: “Nhi thần nhất thời phạm sai lầm, tự biết tội không thể tha thứ, trước mặt phụ hoàng và các vị đại nhân đã để lại trong lòng mọi người hình ảnh xấu xí, lấy oán báo ân, vong ân phụ nghĩa, tuyệt nhiên sẽ không nghĩ đến ngôi vị hoàng đế nữa, hoàng đế Thanh Tiêu quốc tương lai không còn nghi ngờ gì chính là Tam Hoàng huynh.”

“Nhưng mà, trong lòng nhi thần vẫn có chút lo lắng, nếu như lời đồn Tam Hoàng huynh sủng hạnh mười Yên Hoa nữ tử là sai, chứng minh Tam Hoàng huynh có thể làm hoàng đế của Thanh Tiêu quốc, nhưng nếu như Tam Hoàng huynh đúng như mọi người chứng kiến vừa rồi, không gần nữ sắc, vậy người kế nhiệm cương vị hoàng đế tiếp theo của Thanh Tiêu quốc phải làm như thế nào?”

Nam Cung Phong nhắc tới điều này, chúng đại thần mới ý thức đến, thật là việc đáng lo ngại. Chỉ có điều, các đại thần đều là người thông minh, không muốn đắc tội với Lạc Vương gia và Cảnh vương gia đã thất thế, bởi vì nếu Nam Cung Quyết không gần nữ sắc, sẽ không thể làm vua.

Cảnh vương gia mặc dù lòng dạ hẹp hòi, nhưng hãn cũng là nhi tử của Thanh Hoàng. Nếu như Nam Cung Quyết không thể làm Hoàng đế, vậy Nam Cung Phong sẽ là người kế nhiệm, cho nên, các đại thần cũng không nói nữa, chỉ thu lại đáy mắt mà cân nhắc.

Vẻ mặt của Nam Cung Quyết vẫn không thay đổi, giống như không nghe thấy những gì Nam Cung Phong nói, mâu quang thâm thúy chỉ xuyên qua cửa sổ phía trước, nhìn ra bên ngoài...

Lạc Mộng Khê khinh thường hừ lạnh một tiếng: Nam Cung Phong, người thật sự thông minh, cư nhiên nghĩ tới cách này để đối phó với Nam Cung Quyết.

Nếu như Nam Cung Quyết thật sự không gần nữ sắc, vậy vì hậu duệ của Thanh Tiêu quốc, hãn sẽ không có tư cách trở thành Thanh Tiêu hoàng đế.

Nhưng nếu như Nam Cung Quyết vì ngôi vị hoàng đế, thừa nhận mình suốt đêm sủng hạnh mười Yên Hoa nữ tử, phá bỏ lời đồn không gần nữ sắc, vậy hãn sẽ trở thành kẻ ngụy quân tử, bởi vì hãn trước mặt người khác là không gần nữ tử, hơn nữa còn phạm phải tội khi quân, bởi vì vừa rồi Thanh Hoàng hỏi chuyện ở Hồng Xuân lâu, hãn đã trả lời là không phải.

Nam Cung Quyết đã từng giúp ta, ta đương nhiên cũng sẽ giúp hãn, lại bởi vì, ta tuyệt đối sẽ không để Nam Cung Phong người thực hiện được ý nguyện: “Hoàng thượng, thần có câu này, không biết có nên nói hay không!”

Kỳ thực những lời này căn bản là vô nghĩa, cảm thấy không đáng để nói, hoàn toàn không cần mở miệng, nhưng ở đại sảnh này có Thanh Tiêu

hoàng đế và văn võ bá quan, tất yếu phải đúng lễ tiết dù muốn hay không.

“Mông Khê nói đi, không sao đâu” Tuy rằng Lạc Mộng Khê khiến Nam Cung Phong thanh bại danh liệt, nhưng Thanh Hoàng là người liêm chính, kết cục của Nam Cung Phong hôm nay, không thể trách kẻ khác được. Về phận Lạc Mộng Khê, cũng là người bị hại, nàng sở tác sở vi, có thể tha thứ.

“Mọi người đều biết, Phật giáo lục giới: tham giới, sân giới, si giới, mạn giới, nghi giới, sắc giới. Mộng Khê cảm thấy, Lạc vương gia ở Thiếu Lâm tự tu dưỡng năm năm, lục giới này sớm đã khắc sâu vào lòng, cho dù bây giờ Lạc vương gia đã xuất khỏi Thiếu Lâm tự, nhưng trong tiềm thức vẫn còn tuân thủ lục giới của Phật giáo, cho nên Lạc vương gia mới không gần nữ sắc.”

Lạc Mộng Khê thầm đánh giá phản ứng của Thanh Hoàng và nhóm bách quan, thấy bọn họ đang dựng thẳng tai lắng nghe, cũng liên tục gật đầu, trong lòng hiểu rõ nàng đã thành công một nửa, khẽ cười cười, lại giải thích tiếp:

“Một người muốn hình thành thói quen, phải cần một khoảng thời gian nhất định. Như vậy muốn bỏ được thói quen cũng cần thời gian. Lạc vương gia tuân thủ sắc giới năm năm đã thành thói quen, không phải một sớm một chiều là có thể sửa được...”

Thanh Hoàng trầm tư một lát, gật gật đầu: “Mộng Khê nói có lý, là trầm sơ sót!”

Nam Cung Quyết ngồi ở trên ghế hướng ra ngoài cửa sổ, nhưng mọi nhất cử nhất động của mọi người đều không thoát khỏi mắt hắn, khi Lạc Mộng Khê nói ra những lời như vậy, Nam Cung Quyết mâu quang hơi lóe lóe, đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia hiểu rõ tình hình...

“Bản công chúa cũng đồng ý với ý kiến của vị cô nương này!” Thanh Hoàng vừa định nói, thì một thân ảnh yếu diệu từ trên trời giáng xuống,

giống như thiên tiên trên trời, nhẹ nhẹ nhàng nhàng rơi ở đọi sảnh.

“Oa, đẹp quá a!” Nhất thời, các tài tử trong đại sảnh mắt đều nhìn thẳng, trong sóng mắt là kinh diễm và tán thưởng, thiếu chút nữa nước miếng chảy ròng ròng, theo bản năng mở miệng khen ngợi:

Lạc Mộng Khê quay đầu nhìn phía nữ tử kia, chỉ thấy nàng ấy một thân váy dài phiêu dật, dung nhan tuyệt mỹ, khí chất cao quý, lại tươi mát tự nhiên, giống như hoa sen mới nở, đôi mắt trong veo: Quả thực là một người Khương, tính cách có chút kiêu ngạo...

“Yên Nhiên ra mắt Thanh Hoàng.” Nữ tử đối với Thanh Hoàng hơi hành lễ, Lạc Mộng Khê trong lòng sáng tỏ: Thì ra nàng ấy chính là người bị Nam Cung Quyết đánh bay khỏi sương phòng, công chúa Tây Lương quốc, cũng là đệ nhất người Khương Hạ Hầu Yên Nhiên.

“Yên Nhiên không cần đa lễ!” Thanh Hoàng nói lời khách sáo, ánh mắt đùa giỡn nhìn qua nhìn lại trên người Nam Cung Quyết với Hạ Hầu Yên Nhiên, biết rõ còn hỏi: “Không biết Yên Nhiên đến Thanh Tiêu quốc lần này, có việc gì?”

“Thưa Thanh Hoàng, lần này Yên Nhiên đến vì muốn hỏi Lạc vương gia một việc,” Hạ Hầu Yên Nhiên ngữ khí ngưng trọng, ánh mắt yêu thương nhìn người trên ghế, Nam Cung Quyết biết rõ nàng đến đây, nhưng cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng lấy một cái. Ánh mắt kiêu ngạo, ngông cuồng tự cao tự đại lóe lên nồng đậm ai oán:

“Lạc vương gia, không biết thế nhân truyền rằng người ở suốt đêm sủng hạnh mười Yên Hoa nữ tử có phải hay không?”

“Lạc vương gia không gần nữ sắc, làm sao lại đi thanh lâu sủng hạnh mười Yên Hoa nữ tử, vậy là có kẻ tung tin đồn nhảm, muốn bôi nhọ danh dự của Lạc vương gia.” Lạc Mộng Khê nói một câu hai nghĩa, ý là:

Nhìn thái độ của Nam Cung Quyết, từ trước đến nay đều không để ý tới Hạ Hầu Yên Nhiên. Lạc Mộng Khê sẽ làm người tốt, thay hẳn trả lời một chút, thuận tiện châm biếm Nam Cung Phong.

Hạ Hầu Yên Nhiên nhẹ nhàng lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài, trong đôi mắt đẹp có ẩn chứa hơi nước ngưng tụ, ngữ khí ai oán, làm cho các tài tử khác trong đại sảnh nhìn không được mà sinh thương mến trong lòng: “Yên Nhiên thật hy vọng tin đồn kia là thật, như vậy, Yên Nhiên sẽ có thể ở bên cạnh làm bạn với Lạc vương gia!”

Nghe vậy, Lạc Mộng Khê sửng sốt một lát: Không thể tưởng tượng được tình cảm của Hạ Hầu Yên Nhiên đối với Nam Cung Quyết lại vô cùng sâu đậm như vậy, chỉ cần có thể đứng bên cạnh hẳn, cái gì nàng ấy cũng có thể dễ dàng tha thứ.....

Cách đó không xa, sau khi Lạc Thái Vân nghe xong những lời đó, nhất thời tức giận, trong mắt đẹp thoáng hiện lệ quang: Đáng chết, tại sao lại lôi ra một ả nữa, Quyết chỉ có mình ta mà thôi, ai cũng không thể cướp đi.....

“Nhưng mà, cho dù Lạc vương gia tạm thời không gần nữ sắc cũng không có sao!” Hạ Hầu Yên Nhiên ngữ khí ai oán đột nhiên khẽ đứng lên: “Vị tỷ tỷ này không phải mới vừa rồi đã nói qua sao, Lạc vương gia là thành thói quen, chờ sau khi chàng sửa được, Yên Nhiên sẽ có thể làm bạn bên cạnh Lạc vương gia.....”

Nói xong, Hạ Hầu Yên Nhiên liếc mắt nhìn Lạc Mộng Khê, nhưng đang nhìn bộ dạng của Lạc Mộng Khê, trong mắt đẹp lại lóe lên nồng đậm khiếp sợ, nàng luôn luôn tự xưng là mỹ mạo thiên hạ vô song, lúc này thấy Lạc Mộng Khê, lại có chút tự ti mặc cảm:

Trời ạ, trên đời này như thế nào lại có nữ tử xuất trần như vậy, bình thân như khoảng không u cốc, lại thánh khiết giống như thánh địa tuyết liên, giống như hoa lan không tranh giành với thế nhân, không nhiễm hạt bụi

nào, lại như vào đóa hồng mai cao ngạo sắc bén, đón gió ngạo tuyết, xem ra, nàng sẽ trở thành tình địch lớn nhất của Hạ Hầu Yên Nhiên ta.....

“Không biết vị tỷ tỷ này xưng hô như thế nào?” Hạ Hầu Yên Nhiên mặt đầy ý cười, nhưng không thể hiện ra đáy mắt.

Lạc Mộng Khê trong lòng hừ nhẹ một tiếng: Người sống ở hoàng cung, quả nhiên đều là cao thủ ngụy trang, rõ ràng đề phòng, nghi kỵ với ta lại giả bộ nhiệt tình, thân mật như thế: “Lạc Mộng Khê, tên của ta!”

Thì ra nàng chính là nữ tử Lạc Mộng Khê dung nhan nổi tiếng xấu như quỷ kia. Hạ Hầu Yên Nhiên oán thầm một câu, thoáng chút yên tâm: Quyết là sẽ không thích loại xấu nữ như nàng.....

“Thời gian không còn sớm, các vị ái khanh cùng phu nhân theo trẫm tiến vào phòng yến hội dùng bữa, không nên trì hoãn thời gian của nhóm tài tử, tài nữ này!” Thanh Hoàng ngữ khi mang theo từ ái. Hạ Hầu Yên Nhiên nhất thời xấu hổ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: “Thanh Hoàng, người lại chê cười người ta.....”

Ánh mắt ái mộ, ngượng ngùng lại lặng lẽ nhìn Nam Cung Quyết sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy, giống như đối với hết thảy sự tình trên thế gian cũng không quan tâm.

Thanh Hoàng cười ha ha, đợi thái giám đỡ xuống, chậm rãi bước ra bên ngoài. Chẳng qua là đi dùng bữa, các đại thần đều thực tùy ý, đại thần khắp nơi muốn giao cho chi nữ của mình một số việc rồi rời đi, kỳ thật, việc bọn họ giao đơn giản chính là phải chú ý hình tượng, bảo trì rụt rè, tao nhã và các việc nhỏ linh tinh. Thanh Hoàng cũng không so đo, tình thương của cha mẹ mà thôi, hẳn hiểu được.

Khi đại thần cùng với phu nhân của mình giao việc, đám nữ tử trẻ tuổi đương nhiên là đưa ánh mắt ái mộ len lén nhìn phía khuôn mặt anh tuấn của Nam Cung Quyết.

Về phần đám nam tử, ánh mắt đầu tiên là dừng trên người Lạc Mộng Khê, nhìn mạng che mặt của nàng, đám nam tử chỉ biết lắc đầu thở dài, chuyển ánh mắt đến Hạ Hầu Yên Nhiên, nhất thời, đáy mắt lờ lờ sáng lên..... Ánh sáng màu.

Nam Cung Phong đã mất thế, cho dù đứng ở nơi này, cũng sẽ bị mọi người trào phúng mà thôi, cho nên, Thanh Hoàng đi rồi, hắn cũng rất thức thời rời khỏi đại sảnh.

Nam Cung Quyết vẫn ngồi ở ghế trên không nhúc nhích, ánh mắt thâm thúy xuyên qua nửa ô vuông cửa sổ nhìn ra bên ngoài, không biết suy nghĩ cái gì.

Lạc Mộng Khê không thích loại náo nhiệt này, đang muốn tùy tiện tìm một chỗ ngồi một lát, chờ Cúc Hoa yển qua đi sẽ trở về Tướng phủ, bất thành lình một tiếng gọi quen thuộc truyền vào trong tai: “Cha, nương!”

Lạc Tử Quận, hắn bị thương thành cái bộ dáng kia còn muốn tham gia Cúc Hoa yển a? Trong lòng Lạc Mộng Khê sinh tò mò, liền xoay người nhìn lại: Cửa đại sảnh, hai tên thị vệ đang giúp đẩy xe lăn đi tới, trên xe lăn, đương nhiên là Lạc Tử Quận.

“Tử Quận, con có thương tích trong người, nên ở nhà nghỉ ngơi nhiều, tại sao lại tới nơi này hả?” Lạc Thừa tướng trách cứ nhưng trong giọng nói mang theo thân thiết: Dù sao cũng là con của mình, gia chủ tương lai của Lạc phủ, hắn đương nhiên phải quan tâm.

“Hài nhi ở nhà ngây người nhiều ngày như vậy, đã sớm buồn muốn chết, vừa vận mượn Cúc Hoa yển mà đi ra ngoài một chút!” Giọng nói của Lạc Tử Quận vang dội, bộ dạng hài nhi ngoan ngoãn, đâu còn có nửa điểm bộ dạng nham hiểm khi muốn đẩy Lạc Mộng Khê vào chỗ chết chứ: “Cha, Cúc Hoa yển bắt đầu chưa?”

Lạc Thừa tướng đang muốn trả lời, bất thành linh một giọng nam trung niên khác giành mở miệng trước hẳn: “Cúc Hoa yển còn chưa chính thức bắt đầu, chờ bốn tọa, các vị đại thần, phu nhân rời khỏi. Cúc Hoa yển sẽ chính thức bắt đầu.” Nói chuyện không phải ai khác, đúng là quốc sư, Phùng Thiên Cương.

“Lạc Thừa tướng!”

“Quốc sư!”

Hai người lễ phép chào hỏi, đại phu nhân cũng vội vàng nhiệt tình tiếp đón: “Tử Quận, vị này là Phùng thúc thúc!”

“Phùng thúc thúc, tiểu chất có lễ!” Lạc Tử Quận ngồi ở trên xe lăn, lễ phép làm lễ với Phùng Thiên Cương, sắc mặt Phùng Thiên Cương vốn đang âm lãnh thế nhưng lại phá lệ, trong mắt lộ ra từ ái.....

Phùng Thiên Cương là Thanh Tiêu quốc sư, Lạc Thừa tướng là Thanh Tiêu Thừa tướng, hai người này nói chuyện phiếm, cơ bản không có gì kỳ quái, nhưng lạ ở chỗ, khi Phùng Thiên Cương nhìn Lạc Tử Quận, tự nhiên lại toát ra loại ánh mắt này, cực kỳ giống lúc Thanh Hoàng nhìn Nam Cung Phong, cũng toát ra loại đau lòng và bất đắc dĩ này.....

Theo lời nói của Băng Lam, Lạc Mộng Khê biết được, Lạc Tử Hàm và Lạc Tử Quận là long phượng thai, hai người sinh ra sau nàng vài canh giờ, chỉ nhìn một trong hai người bọn hắn, nam tuấn, nữ tiểu, Lạc Mộng Khê không nhận thấy được có cái gì không ổn.

Nhưng hôm nay hai người bọn họ đứng gần nhau, trong lòng Lạc Mộng Khê bỗng nhiên sinh nghi hoặc: Điểm giống nhau giữa Lạc Tử Hàm và Lạc Tử Quận rất ít. Khuôn mặt, khí chất của Lạc Tử Hàm có năm phần giống đại phu nhân, hai phần giống Lạc Thừa tướng, còn lại ba phần là diện mạo bản thân.

Nhưng Lạc Tử Quận kia, thật ra có vài điểm giống đại phu nhân, nhưng cơ hồ không có một điểm nhỏ nào giống với Lạc Thừa tướng, cũng có ý là, gương mặt của hân với quốc sư lại có chút tương tự.....

Còn có, đại phu nhân tuy là thê tử do chính Lạc Thừa tướng cưới về, nhưng ở Tướng phủ lại cùng Lạc Thừa tướng giường cung bạt kiếm, bộ dạng nữ cường nhân, cũng không đơn giản đối với Lạc Thừa tướng nhận thua, hai người giống như oan gia, không giống vợ chồng.

Nhưng mà hiện tại đại phu nhân, giống như rơi vào tình yêu cuồng nhiệt, cười ngọt ngào, thâm tình. Mâu quang của Lạc Mộng Khê chợt lóe: Ở trước mặt quốc sư, đại phu nhân lại ôn nhu, hiền thực như vậy.....

Đột nhiên, trong đầu Lạc Mộng Khê lóe lên linh quang: Nam Cung Phong phái người ám sát ta, là không muốn để ta ở Cúc Hoa yến thượng phá hỏng kế hoạch làm hoàng đế của hân. Đại phu nhân nghĩ ngàn ngôn trăm kế ngăn cản ta đến Cúc Hoa yến, chẳng lẽ là vì không muốn Phùng Thiên Cương bị ta chinh cho xấu mặt.....

Nhưng bọn họ làm sao mà biết khi ta xuất hiện sẽ phá hỏng kế hoạch của bọn họ, sẽ làm Phùng Thiên Cương xấu mặt.....

Còn có, nếu vừa rồi ta đoán là đúng, Lạc Tử Hàm và Lạc Tử Quận bằng tuổi nhau, đại phu nhân không có khả năng vừa ôm ấp hài tử của Lạc Thừa tướng, vừa ôm ấp hài tử của quốc sư, vẫn là nói, trong này có chuyện gì đó mà ta không biết.....

Bên này, biết Nam Cung Quyết không gần nữ sắc, ánh mắt si mê, ái mộ của Lạc Thái Vân từ thủy tới chung chưa bao giờ rời khỏi hân: Lạc Mộng Khê nói không sai, Quyết là ở lại Thiếu Lâm tự quá lâu, lục giới xâm nhập vào tâm, nếu muốn cho Quyết gần nữ sắc, phải cho chàng thời gian nhất định. Quyết, ta nhất định sẽ chờ chàng.....

Mặt khác, chi nữ đại quan được cha mẹ của mình dặn dò, lúc rảnh rỗi phải tiến đến chào hỏi Nam Cung Quyết. Lạc Thái Vân cười đắc ý, bước nhanh đến hướng Nam Cung Quyết, lau một tầng phấn thật dày trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cười ngượng ngùng: Người đầu tiên nói chuyện với Quyết là Lạc Thái Vân ta, chàng khẳng định sẽ có ấn tượng sâu sắc với ta.....

Theo Lạc Thái Vân tới gần, một cỗ mùi son phấn nồng nặc bay vào trong mũi, Nam Cung Quyết hơi hơi nhíu nhíu mày, mâu quang thâm thúy hiện lên một tia không hờn giận, Lạc Thái Vân vẫn đang nhìn hẩn đương nhiên đã nhận ra bất thường, vội vàng dừng cước bộ ‘tao nhã’.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Thái Vân tươi cười, đang muốn tự giới thiệu với Nam Cung Quyết, thì đột nhiên một cơn đau nhức trong nháy mắt lan khắp toàn thân. Lạc Thái Vân theo bản năng lấy tay ấn vào chỗ đau truyền đến, nhưng khi nâng tay lên lại phát hiện, da thịt nơi cổ tay của nàng đang hư thối rất nhanh.....

“A, cứu mạng ~ a!” Một tiếng thét kinh hãi xuyên thấu tầng mây, vang tận mây xanh, cũng đánh gãy tiếng mọi người nói chuyện với nhau trong đại sảnh, ngoài Nam Cung Quyết ra, tất cả mọi người đều nhìn hướng tiếng thét truyền đến.

Da thịt nơi cánh tay, cổ và khắp nơi trên cơ thể của Lạc Thái Vân đều đang hư thối rất nhanh, tản ra từng trận mùi tanh tưởi, không ít tài tử, tài nữ trẻ tuổi tất cả đều bịt chặt cổ. Lạc Thái Vân không hề giữ hình tượng thét chói tai, lăn lộn trên mặt đất: “Cứu ta, cứu ta a.....”

“Thái Vân, Thái Vân.....Con làm sao vậy.....Không được dọa nương a.....” Tam phu nhân đứng không xa Lạc Thái Vân lắm, muốn tới gần, lại tới gần không được, sốt ruột đảo quanh tại chỗ.....

Lạc Mộng Khê lặng lẽ quan sát đại phu nhân, trong đáy nàng chột lóe một tia kinh ngạc và khó hiểu rồi biến mất: Quả nhiên không ngoài dự đoán

của ta, đoạn gấm tuyết kia thật sự có vấn đề. Nếu lúc trước ta không bán đoạn gấm tuyết cho Lạc Thái Vân, vậy hiện tại người lăn lộn trên mặt đất chính là Lạc Mộng Khê ta.....

“Thái y, Thái y.....” Sắc mặt Lạc Thừa tướng âm trầm, gấp giọng gọi Thái y: Cúc Hoa yến lần này, cả ba nữ nhi trong Tướng phủ hẳn đều nổi tiếng hết, đại nữ nhi Lạc Mộng Khê, vì làm sáng tỏ oan tình của mình, mà chinh Cảnh vương đến thân bại danh liệt, tiếng xấu lan xa. Chỉ sợ từ nay về sau, chủ đề mà dân chúng ở kinh thành nói về nhiều nhất chính là Lạc Mộng Khê thông minh như thế nào, lợi hại như thế nào, làm người ta vừa đồng tình lại kính nể như thế nào.....

Nhị nữ nhi Lạc Tử Hàm, tâm như rắn sắt, đoạt tín vật của tỷ tỷ, giả mạo ân nhân cứu mạng của Cảnh vương, cùng Cảnh vương này ngại xấu thích đẹp, vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn, nguy quân tử cấu kết với nhau làm việc xấu, hãm hại thân tỷ tỷ của chính mình, đến cuối cùng chính nghĩa chiến thắng, cái giỏ trúc mức nước công toi.

Tam nữ nhi Lạc Thái Vân, bình thường vẫn không hề lên tiếng, vừa xuất hiện lại bỗng nhiên nổi tiếng, toàn trường khiếp sợ, không hề giữ hình tượng mà lăn lộn trước nhiều người.

Tuy nói nàng trúng độc, mất mặt là không tránh khỏi, nhưng chuyện người trong một phủ tính kế lẫn nhau đã khắc sâu vào lòng người. Chuyện của Lạc Thái Vân sẽ chỉ làm cho mọi người có ấn tượng không tốt đối với Tướng phủ: Nhìn xem, Tướng phủ này lại bị người một nhà tính kế.....

“Đến đây, đến đây.....” Một lão giả hơn năm mươi tuổi, chòm râu dài rất nhanh từ trong đám người đi ra, nháy mắt đã đi đến trước mặt Lạc Thái Vân, cũng không biết hẳn dùng phương pháp gì, Lạc Thái Vân đứng ở một chỗ bất động, tiếng kêu thảm thiết cũng theo đó mà biến mất không dấu vết.

Lão giả bắt lấy cổ tay đã trở thành bộ dạng hư thối của nàng, dừng lại một lát, mâu quang hơi trầm xuống, rất nhanh lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng Lạc Thái Vân:

“Lạc Thừa tướng, vị Lạc tiểu thư này là trúng cự độc, lão hủ đã cho nàng ăn thanh độc dược hoàn, độc tố tạm thời sẽ không khuếch tán nữa, chỉ có điều, cần phải lập tức giải độc, nếu không, tính mạng của Lạc tiểu thư sẽ khó giữ.”

Gọi thị vệ tới, nâng Lạc Thái Vân đang hôn mê bất tỉnh đi, các cung nữ bỏ thêm một lượng lớn hương xông ở đại sảnh, cuối cùng đã áp được cỗ tanh tưởi kia xuống.

Các đại thần giao đãi việc xong, tất cả đều rời khỏi đại sảnh. Nhóm nha hoàn, nô bộc đương nhiên cũng đều thức thời mà rời đi. Trong lúc nhất thời, toàn bộ đại sảnh chỉ còn lại nhóm tài tử, tài nữ trẻ tuổi.

Nhóm tài tử, tài nữ đã sớm có chút quen biết, đứng chung một chỗ tán gẫu đến khí thế ngất trời, chẳng qua, các tài tử vừa nói chuyện phiếm, lại vừa lặng lẽ quan sát Lạc Mộng Khê và Hạ Hầu Yên Nhiên. Lạc Mộng Khê tươi mát, xuất trần giống như thánh địa tuyết liên, khí chất tao nhã đừng nói là toàn bộ nữ tử trong đại sảnh, chỉ sợ toàn bộ thế gian cũng không ai có thể bì kịp, chính là, nàng vì cái gì lại trúng độc hủy dung chứ, nếu không, khẳng định sẽ là một mỹ nữ tuyệt sắc, lấy về nhà, cũng đẹp mặt.

Về phần Hạ Hầu Yên Nhiên, diện mạo tuyệt mỹ, khí chất so với Lạc Mộng Khê kém hơn một chút, nếu Lạc Mộng Khê không bị hủy dung, Cúc Hoa yến lần này, chắc chắn sẽ trở thành đối tượng để nhóm tài tử cạnh tranh để cưới về.

Về phần ánh mắt của nhóm tài nữ, không có ngoại lệ, tất cả đều tập trung trên người Nam Cung Quyết vẫn đang ngồi ở ghế trên không nhúc nhích,

khuôn mặt anh tuấn, bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy nhìn ra ngoài cửa sổ. Si mê, ái mộ, ngưỡng ngùng cái gì cần có đều có.....

Lạc Mộng Khê quanh năm ở Tướng phủ, hơn nữa địa vị của nàng trước kia rất thấp, ngoài người trong Tướng phủ, căn bản không quen biết chi nữ đại quan, cho dù là hiện tại, toàn bộ đại sảnh, nàng cũng chỉ quen biết ba người Nam Cung Quyết, Lạc Tử Hàm, Hạ Hầu Yên Nhiên.

Nam Cung Quyết là đối tượng mà phần lớn nữ tử ái mộ, lấy hiểu biết của Lạc Mộng Khê đối với hắn, nếu Lạc Mộng Khê tìm hắn bắt chuyện hắn sẽ không cự tuyệt, nhưng Lạc Mộng Khê nhất định sẽ thành đối tượng mà chúng nữ tử ghen ghét, nữ tử đổ kị thực đáng sợ. Lạc Mộng Khê không muốn mình chết không toàn thân, cho nên, vẫn là an phận một chút đi.

Về phần Lạc Tử Hàm, lúc này đang một mình đứng ở cách đó không xa, cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì. Vài nàng khuê các đứng ở phía sau nàng ba, bốn thước, vừa tán gẫu vừa đối với nàng chỉ trỏ, trong mắt lộ ra trào phúng và khinh thường: “Người có tâm địa rắn rết giống như ả, ai còn dám cưới.....”

“Chính là, chính là..... Nếu ta là ả, đã sớm thức thời mà rời khỏi hoàng cung rồi.....”

“Da mặt của người ta so với tường thành còn dày hơn, so với chúng ta chỉ có.....”

Tiếng mấy người kia trào phúng, Lạc Mộng Khê đều có thể nghe thấy, Lạc Tử Hàm đương nhiên cũng có thể nghe thấy, chẳng qua ngoài trừ sắc mặt nàng âm trầm ra, không có phản ứng gì khác.

Hạ Hầu Yên Nhiên đứng ở nơi cách xa Nam Cung Quyết năm, sáu thước, muốn cùng Nam Cung Quyết trò chuyện, nhìn khuôn mặt anh tuấn không chút biểu tình, thái độ lạnh lùng của hắn, Hạ Hầu Yên Nhiên vài lần muốn đến bên mở miệng nói vài câu lại bị nàng nuốt ngược trở vào. Vì lần

trước đã bị giáo huấn, nàng tự nhiên không dám lại đến gần Nam Cung Quyết quá.....

Một mình đứng ở chỗ này thực nhàm chán, Lạc Mộng Khê đang muốn đi dạo xung quanh viện một chút, nhìn ngắm cảnh đẹp của hoàng cung này, thì bỗng nhiên có vài cung nữ bưng hoa Cầu đủ màu sắc đi vào đại sảnh.

Đỉnh cao nhất trong Cúc Hoa yến, chính là nhóm tài tử, tài nữ đưa hoa Cầu cho ý trung nhân của mình, tuy rằng đưa hoa Cầu chỉ là biểu đạt ý ái mộ, không nhất định sẽ thành thân, nhưng lúc trước cũng có người vì vậy mà kết thành nhân duyên, cho nên, đối với việc đưa hoa Cầu mà nói, nhóm tài nữ, tài nữ tất nhiên là vui sướng nhất.

Trong nháy mắt các cung nữ bưng hoa Cầu đi vào đại sảnh, đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện lên một đạo quang mang khác thường, lập tức lại khôi phục bình tĩnh.

“Tiểu thư, hoa Cầu!” Một cung nữ đi tới, đem khay hoa Cầu trình lên trước mặt Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê nhìn nhóm tài tử, tài nữ cội vàng cầm lấy hoa Cầu, ánh mắt chớp chớp, đưa tay lấy một hoa Cầu màu thiên tử, tinh tế quan sát: Ta trước kia chỉ nghe nói qua việc nữ tử chiêu phu ném tú cầu, không nghĩ tới cũng có thể đưa hoa Cầu bày tỏ tình yêu.....

Các tài tử sau khi lấy được hoa Cầu, ánh mắt nhìn phía Hạ Hầu Yên Nhiên: Lạc Mộng Khê khí chất xuất trần, nhưng dù sao tướng mạo xấu xí, mỗi ngày nhìn mặt quỷ, làm mọi người chán ghét, nàng không phải là lựa chọn tốt nhất.

Hạ Hầu Yên Nhiên, đệ nhất mỹ nhân Tây Lương quốc, lại là công chúa, dung nhan tuyệt mỹ, khí chất cũng không tệ, nếu có thể lấy nàng làm vợ, tiền đồ sẽ sáng lạng.

Tuy rằng nàng thích Lạc vương gia, nhưng Lạc vương gia không gần nữ sắc a, cho nên, bọn họ vẫn có cơ hội, trước đưa hoa Cầu, để Yên Nhiên công chúa có chút ấn tượng với mình đã.....

Về phần nhóm tài nữ, sau khi lấy được hoa Cầu, ánh mắt ái mộ tự nhiên là nhìn Nam Cung Quyết, chính là việc Nam Cung Quyết không gần nữ sắc, các nàng không chỉ nghe nói, mà còn chính mắt nhìn thấy, đứng cách hẳn một thước, làm thế nào mới có thể tao nhã đưa hoa Cầu cho Lạc vương gia đây.....

Hạ Hầu Yên Nhiên sau khi lấy được hoa Cầu, chậm rãi đi hướng Nam Cung Quyết, các tài nữ khác không thể tao nhã đem hoa cầu đưa vào tay Nam Cung Quyết, nhưng nàng thì có thể.....

Ái ngờ, ngay tại lúc Hạ Hầu Yên Nhiên tới Nam Cung Quyết hai thước, đang muốn đưa hoa Cầu cho Nam Cung Quyết khi, thì phía sau truyền đến một tiếng gọi nhỏ: “Yên Nhiên công chúa!”

Hạ Hầu Yên Nhiên nhẹ nhàng xoay người, đã thấy Nam Cung Phong sớm rời khỏi đại sảnh, không biết từ khi nào đã trở lại, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ý cười sủng nịch, đưa tay đem hoa cầu trong tay mình đưa cho nàng.

Lạc Mộ Dung Khê khinh thường cười lạnh một tiếng: Nam Cung Phong thật ra rất thông minh, hẳn ở Thanh Tiêu quốc đã thân bại danh liệt, nếu có thể lấy Hạ Hầu Yên Nhiên làm vợ, có được Tây Lương quốc cường đại như vậy làm hậu thuẫn, mọi người tự nhiên sẽ không dám coi khinh hắn.

“Mộ Dung Khê!” Ngay tại lúc Lạc Mộ Dung Khê âm thầm suy nghĩ, mùi đàn hương nhàn nhạt bắt đầu quanh quẩn, giọng nói quen thuộc vang lên ở phía sau. Lạc Mộ Dung Khê trả lời một tiếng, nhẹ nhàng xoay người, đã thấy Nam Cung Quyết quần áo màu trắng, tuấn mỹ không giống người phàm đang

đứng ở trước mặt nàng, đáy mắt thâm thúy lóe lên một tia chân tình khó hiểu.

Khi Lạc Mộng Khê còn chưa kịp phản ứng, Nam Cung Quyết đã cầm đôi tay nhỏ của nàng, đem hoa Cầu màu lam đặt vào trong tay nàng...

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Tứ Hôn

Edit : kun'xjh

“Mộng Khê, người không tặng bốn vương hoa Cầu sao?” Khóe miệng Nam Cung Quyết khẽ nhếch vẽ lên nụ cười nhạt, rất nhạt, nhưng lại mang theo lực hấp dẫn trí mạng. Đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia mong đợi.

Trong nháy mắt, tất cả ánh mắt của mọi người trong đại sảnh đều tập trung trên người Lạc Mộng Khê.

“Lạc vương gia đưa hoa Cầu cho Lạc Mộng Khê sao?” Tiếng kinh hô khó có thể tin cùng với tiếng khóc của nhóm nữ tử vang lên trong đại sảnh: Cái người xấu xí quái dị đó, có điểm nào tốt chứ, Lạc vương gia tại sao lại coi trọng nàng...

“Nhưng mà, Lạc vương gia không phải không gần nữ sắc sao? Tại sao bây giờ lại đứng gần Lạc Mộng Khê như vậy?” Giọng nữ ghen ngào lộ ra nồng đậm kinh ngạc: Chẳng lẽ Lạc vương gia thử đến gần nữ tử, nên muốn bắt đầu thử từ xấu nữ...

Trong mắt các tài tử cũng lóe lên kinh hãi: Lạc vương gia là người thông minh, Yên Nhiên công chúa thân phận cao quý thì không chọn, lại chọn xấu nữ Lạc Mộng Khê, ta không nhìn nhầm chứ?

“Nam Cung Quyết, người làm cái gì vậy?” Lạc Mộng Khê nổi giận dùm dùm, dùm truyền âm nhập mật hỏi: Nam Cung Quyết đáng ghét, người muốn thoát khỏi Hạ Hầu Yên Nhiên nên mới lấy ta làm lá chắn, chính là nhảm chán không có việc gì làm, muốn khiến ta trở thành đối tượng để nhóm nữ tử ghen ghét sao?

Trong tiềm thức của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết đưa hoa Cầu không phải vì thích nàng, mà là có mục đích khác. Nam Cung Quyết tâm tư kín đáo, ngấm ngầm mưu tính sớm đã khắc sâu trong lòng Lạc Mộng Khê.

“Lạc Mộng Khê, người thân là Lạc đại tiểu thư, dung nhan bị hủy, cho nên, các tài tử chỉ biết trông mặt đặt tên sẽ không tặng hoa Cầu cho người. Bốn vương không đành lòng thấy người lòng tràn đầy thích thú đến tham gia Cúc Hoa yến lại tay không ra về, vì vậy, tặng hoa Cầu cho người!”

“Nói như vậy, Mộng Khê cũng phải tạ ơn Lạc vương gia vì đã cho ta mát mắt như vậy!” Lạc Mộng Khê thản nhiên cười, ngữ khí ôn nhu, nhưng người hiểu nàng sẽ biết, đây là diêm báo nàng chuẩn bị nổi giận.

“Tạ ơn thì không cần, đưa hoa Cầu của người cho bốn vương, nhóm tài nữ sẽ biết khó khăn mà không tiếp cận bốn vương nữa, như vậy, hai người chúng ta xem như đôi bên cùng có lợi!”

Nam Cung Quyết tùy ý nói, ngữ khí hàm chứa lười biếng, ánh mắt thâm thúy thỉnh thoảng nhìn Lạc Mộng Khê, ngấm ngầm xem phản ứng của nàng.

Bất luận Lạc Mộng Khê có đưa hoa Cầu cho Nam Cung Quyết hay không, cũng sẽ không ngăn được nhóm tài nữ tặng hoa Cầu cho hắn. Vì ở Cúc Hoa yến, chỉ cần người thích người kia, thì có thể tặng hoa Cầu cho hắn (nàng), đương nhiên người kia nhận hay không thì là việc của hắn (nàng).

Lạc Mộng Khê gật đầu, ý cười trong đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng càng đậm: “Lạc vương gia thực sự thông minh, Mộng Khê tự thấy hổ thẹn vì không bằng!”

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Lạc Mộng Khê vừa dứt lời, Nam Cung Quyết còn chưa kịp làm ra phản ứng gì, Lạc Mộng Khê đã đem hoa Cầu màu thiên tử ném hướng Nam Cung Quyết.

Nhưng ở trong mắt người ngoài nhìn được, Lạc Mộng Khê ném hoa Cầu cho Nam Cung Quyết, hoa Cầu bay nhanh, rất nhanh. Sau khi ném ra, trong nháy mắt sẽ rơi xuống đất, không ai có thể bắt được. Cho nên Lạc Mộng Khê nghĩ rằng, Nam Cung Quyết sẽ không bắt được hoa Cầu.

Nam Cung Quyết đưa hoa Cầu cho Lạc Mộng Khê, nhưng lại không nhận hoa Cầu của nàng. Như vậy, nhóm tài tử sẽ nghĩ đến việc Nam Cung Quyết đưa hoa Cầu cho Lạc Mộng Khê là có nguyên nhân, trong lòng đối với Nam Cung Quyết càng thêm kính nể, ái mộ hơn:

Lạc vương gia không phải là người lãnh tâm lãnh tình, chính là thích đem mọi việc giấu ở trong lòng, nử tử như Lạc Mộng Khê không có ai muốn tiếp cận, vậy mà hắn cũng sẵn lòng giúp. Người như vậy thật xứng là vị hôn phu tốt nhất...

Sau khi ném hoa Cầu trong tay đi, đáy mắt lãnh đạm của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia ý cười đùa giỡn: Nam Cung Quyết, người muốn hoa Cầu trong tay ta phải không? Ta đây sẽ đưa cho người, xem người đã giúp ta nhiều lần như vậy, ta cũng phải chiếu cố giúp người, cho người tận hưởng sự si mê và ái mộ của nhóm tài nữ...

Kỳ thật Lạc Mộng Khê còn có mục đích khác: Nam Cung Quyết, người không muốn hoa Cầu của nhóm nữ tử, ta liền khiến cho các nàng tặng người, hoa Cầu của nhóm tài nữ nhiều đến nổi đè chết người!

Chính Là, mọi việc khó liệu, ngày tại lúc Lạc Mộng Khê đang đứng ngoài xem trò hay, chờ nhóm tài nữ hất tay ném hoa Cầu hướng Nam Cung Quyết, thì hoa Cầu tử sắc do Lạc Mộng Khê ném ra vẫn chưa rơi xuống đất, mà là rơi thẳng vào trong tay Nam Cung Quyết...

Khóe miệng Nam Cung Quyết cong lên, ẩn chứa tia ý cười vì mưu kế đã thực hiện được:

Toàn bộ đại sảnh ngoại trừ im lặng vẫn là im lặng, yên tĩnh làm cho người ta thấy áp lực, mọi người hít thở không thông. Tất cả nhóm tài nữ, tài tử trong đại sảnh đều tập trung trên người Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê: Lạc vương gia tặng hoa cầu cho Lạc Mộng Khê, cũng nhận hoa Cầu của nàng, hai người bọn họ ở trước mặt mọi người đang đính tình sao...

Thực ra, người kinh hãi nhất chính là Lạc Mộng Khê: Nam Cung Quyết lại tiếp được hoa Cầu, việc này cũng quá khó tin đi, võ công của hắn rất cực đã cao tới cảnh giới nào rồi, trong nháy mắt không hề phòng bị vẫn tiếp được hoa Cầu...

Việc này cũng không quá trọng yếu, quan trọng là, Lạc Mộng Khê nàng thăm rồi, nàng thật sự đã trở thành đối tượng ghen ghét của nhóm tài nữ...

“Nam Cung Quyết tại sao chàng lại có thể tặng hoa Cầu, hoa Cầu của chàng là của ta!” Hạ Hầu Yên Nhiên phóng tới, không hề giữ hình tượng mà xông lên với Nam Cung Quyết.

Nam Cung Quyết tay cầm hoa Cầu, không chút hoang mang, mâu quang thâm thúy lóe lên sắc bén và âm lãnh: “Yên Nhiên công chúa nhận hoa Cầu của Ngũ Hoàng đệ, chẳng khác nào là đã đính tình với Ngũ Hoàng đệ. Bốn vương không muốn tranh đoạt thứ gì của Ngũ Hoàng đệ, đương nhiên sẽ không đưa hoa Cầu của mình cho Yên Nhiên công chúa!”

Ý của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê nghe hiểu, nhưng không biết mọi người có nghe ra hay không: Nam Cung Quyết vốn không muốn tranh giành ngôi vị Hoàng đế với Nam Cung Phong...

Nghe vậy, Hạ Hầu Yên Nhiên không thèm nhìn khuôn mặt tuần tú đã biến đen của Nam Cung Phong đang đứng phía sau, giống như ném xuống thứ gì khiến nàng chán ghét, hất tay đem hoa Cầu Nam Cung Phong đã tặng ném qua một bên:

“Nam Cung Quyết, vừa nãy là bản công chúa nhất thời không phản ứng kịp, mới bị người ta xỏ mũi, tiếp nhâm hoa Cầu. Hiện giờ, hoa Cầu này đã bị bản công chúa vứt đi, có thể đưa hoa Cầu của chàng cho bản công chúa hay không?”

Tuy nói rằng tặng hoa Cầu không nhất định phải tứ hôn, nhưng Hạ Hầu Yên Nhiên lại không nghĩ Nam Cung Quyết lại đưa hoa Cầu cho Lạc Mộng Khê. Huống chi, Hạ Hầu Yên Nhiên là người trong hoàng thất, tâm cao khí ngạo.

Thế nhưng hiện giờ lại xuất hiện thêm Lạc Mộng Khê, dung mạo mặc dù xấu xí, nhưng khí chất so với nàng lại không đơn giản, nếu như làm trò trước mặt mọi người, Nam Cung Quyết phải lấy hoa Cầu đã đưa cho Lạc Mộng Khê về, khiến cho nàng lúng túng vì bị bẻ mặt, nhất cử lưỡng tiện.

Hạ Hầu Yên Nhiên phi thường vui vẻ khi nghĩ đến kết quả này, ai bảo khí chất trên người Lạc Mộng Khê lại ưu tú hơn nàng chứ.

“Hoa Cầu của bốn vương đã đưa cho Mộng Khê, đồ đã tặng rồi, há có thể lấy lại chứ!” Nam Cung Quyết ngữ khí lạnh như băng, không để ý đến đáy mắt của Hạ Hầu Yên Nhiên đã toát ra lửa giận ngút trời, cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà vặn vẹo nghiêm trọng, thản nhiên nói: “Bốn vương đã tìm được người, không cần phải ở trong đại sảnh ngây ngốc nữa. Bốn vương và Lạc Mộng Khê đi trước, các vị xin cứ tự nhiên!”

Nói xong, không để ý đến khuôn mặt hé ra kinh ngạc cùng khiếp sợ của mọi người trong đại sảnh, Nam Cung Quyết nắm tay Lạc Mộng Khê, kéo nàng bước nhanh ra ngoài:

Nhóm tài nữ ánh mắt băng lãnh mang theo sát chiêu nhìn Lạc Mộng Khê, nếu ánh mắt có thể giết người, phỏng chừng Lạc Mộng Khê đã sớm chết trăm ngàn lần. Tuy rằng bọn họ cũng không sợ nhóm tài nữ này, nhưng nơi này rất nguy hiểm, vẫn nên sớm rời khỏi là tốt nhất...

“Nam Cung Quyết!” Sau khi Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đi ra ngoài đại sảnh, Hạ Hầu Yên Nhiên mới từ phần nộ quay về, bàn tay nhỏ bé cầm hoa Cầu đột nhiên nắm chặt. Trong phút chốc, hoa Cầu bị nội lực thâm hậu của nàng chấn thành phấn...

Lửa giận thiêu đốt, đáy mắt thoáng hiện lệ quang: Nam Cung Quyết, chàng không chú ý đến ta, không đáp lại ta, hoàn toàn coi khinh ta như vậy, bản công chúa tuyệt đối không bỏ qua cho chàng...

Đợi một chút, Nam Cung Quyết không phải không gần nữ sắc sao? Nhưng rõ ràng chàng vừa mới đến rất gần Lạc Mộng Khê, khi đi ra đại sảnh, hai người bọn họ còn giống như đang nắm tay, chẳng lẽ chàng đã có thể gần nữ sắc...

Lại nói về khi Nam Cung Quyết kéo tay Lạc Mộng Khê rời khỏi đại sảnh, nàng không có phản đối, tất cả mọi người đã hiểu lầm, nhưng nàng một chút cũng không quan tâm. Huống chi, ánh mắt như giết người của nhóm tài nữ nhìn nàng, thật làm cho người ta không nói được lời nào.

Tuy rằng các nàng hiểu lầm Lạc Mộng Khê, nhưng Lạc Mộng Khê cùng bọn họ ngày không oán, tối không cừ, tất nhiên là sẽ không đại khai sát giới. Cho nên, mới rời khỏi nơi đó, nhắm mắt làm ngơ.

Cái gọi là Cúc Hoa yến, chính là khi mở hoa cúc, Thanh Hoàng, tần phi hậu cung, chúng đại thần và gia quyến cùng nhau ăn cua thưởng cúc. Phóng tư phóng tình, các tài tử, tài nữ thân thiết sẽ gặp nhau ở đây.

Sau khi Thanh Hoàng và chúng đại thần rời khỏi phòng khách, ở phòng ăn của yến hội chỉ dùng chút thức ăn đơn giản, sau đó dời ra ngoài phòng ăn cua thưởng cúc mà thôi. Đương nhiên sẽ tiến hành ở ngoài phòng.

Dựa vào thời gian tính toán, Thanh Hoàng và chúng đại thần đã đi ăn cua thưởng cúc. Cho nên, sau khi rời khỏi đại sảnh, Nam Cung Quyết kéo Lạc Mộng Khê đi về phía Cúc Hoa yến nơi đám người Thanh Hoàng đang ở.

Sau khi đi được một đoạn, Lạc Mộng Khê thấy xung quanh không có người, không hồn giận nhìn cổ tay bị bàn tay to của Nam Cung Quyết nắm chặt. Bất thành linh lạt tay muốn thoát khỏi Nam Cung Quyết: “Nơi này không có ai, người và ta cũng đã an toàn, không cần phải đóng kịch nữa, việc ta là một lá chắn, coi như phối hợp với nhau thôi”

Nam Cung Quyết vẫn không nói gì, mâu quang thâm thúy lóe vẻ mất tự nhiên: Nàng cũng không phải là lá chắn...

Cổ tay của Lạc Mộng Khê bị Nam Cung Quyết nắm chặt in lên năm dấu tay, không để ý hỏi: “Nam Cung Quyết, người rất chán ghét Yên Nhiên công chúa sao?”

“Vì sao lại hỏi như vậy!” Nam Cung Quyết mâu quang thâm thúy nhìn đối phương, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Bởi vì nàng thích quẩn người, mà khi người nhìn nàng, ánh mắt ngoại trừ lộ ra tỉnh mịch, còn có một tia chán ghét làm người ta không thể không cảm nhận được!” Đối với sự quan sát của mình, từ trước đến nay Lạc Mộng Khê rất tự tin.

“Người quan sát rất cẩn thận!” Giọng Nam Cung Quyết rất bình tĩnh, làm cho người ta nghe không ra ý tứ trong lời nói của hắn.

“Đó là đương nhiên, đối với việc ta thấy hứng thú, ta luôn quan sát rất cẩn thận!” Ý của Lạc Mộng Khê là nàng đối với ‘Thái độ của Nam Cung Quyết với Hạ Hầu Yên Nhiên’ cảm thấy hứng thú, nhưng sau khi nói xong mới phát giác, những lời này giống như có hai tầng ý nghĩa, ý của một tầng khác chính là: Lạc Mộng Khê đối với Nam Cung Quyết cảm thấy hứng thú, cho nên mới cẩn thận quan sát hắn.....

Nhưng loại sự tình này nàng lại không thể giải thích, bởi vì càng giải thích sẽ khiến mọi việc càng vẽ càng đen: Tại sao hôm nay ta lại xúi quẩy như thế chứ, không nói lời, thì là làm sai việc.....

Thông minh như Nam Cung Quyết, đương nhiên cũng nghe ra tầng ý nghĩa khác, liếc mắt nhìn phía Lạc Mộng Khê, đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia trêu tức, đang muốn nói cái gì đó, Lạc Mộng Khê đã giành mở miệng trước:

“Thời gian không còn sớm, Mộng Khê có chút mệt mỏi, đi trước một bước, Lạc vương gia xin cứ tự nhiên!”

Nói xong, không đợi Nam Cung Quyết trả lời, Lạc Mộng Khê đã bước nhanh về phía trước: Hôm nay bước ra ngoài bằng chân trái hay sao ấy, ta vẫn nên ít nói, ít làm, sớm trở về nghỉ ngơi chút, miễn cho lại phát sinh việc khác.

Nhìn thân ảnh vội vàng rời đi của Lạc Mộng Khê, mâu quang thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện lên một tia trêu tức nhu tình, cầm khăn lụa trong tay mở ra trước mặt, nhất thời, một cỗ mùi hoa khương dã tươi mát phả vào mặt.....

“Nam Cung Quyết!” Tiếng gọi quen thuộc vang lên bên cạnh, khăn lụa trong tay nháy mắt đã rơi vào tay Bắc Đường Diệp rồi: “Mười dặm Bình Hồ sương trắng trời

Ngắn ngắn tóc xanh sâu bao năm

Nhìn trăng đơn độc mong tri kỉ

Chỉ nguyện ước ương không làm tiên.*

Thơ hay, thơ hay a, lại kết hợp thêm trên khăn lụa này, nước như có như không cùng với hoa khương dã bên dòng suối, thật sự là tình ý kéo dài, ý cảnh sâu xa.....”

“Nhất là chữ Khê này, như nước chảy mây trôi, phiêu dật xuất trần, lại giống như vẩy mực vẽ, đẹp khiến người ta lóa mắt, thật sự là người cũng

như tên, tên giống người.....”

Bắc Đường Diệp tay cầm khăn lụa liên tục tán thưởng, Nam Cung Quyết mâu quang sắc bén hiện lên một tia không hờn giận, đưa tay đoạt lại khăn lụa: “Bắc Đường Diệp, làm sao ngươi có thể ở trong này?”

“Khăn lụa này là Lạc Mộng Khê đưa cho ngươi sao!” Đáy mắt trêu tức của Bắc Đường Diệp lóe lên tia quỷ dị: “Xem ra Lạc Mộng Khê cũng có ý với ngươi, vậy ngươi chuẩn bị khi nào thì...”

“Lắm lời!” Nam Cung Quyết mở miệng: “Bắc Đường Diệp, ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của bốn vương, tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

“Bốn hoàng tử là tới gọi ngươi đi tham gia Cúc Hoa Yến, tất cả mọi người đã tới rồi, còn thiếu mình ngươi và Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê đâu rồi, nàng không phải cùng với ngươi đi khỏi đại sảnh sao?” Bắc Đường Diệp ngữ khí mang theo đùa giỡn, tìm kiếm xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng của Lạc Mộng Khê.

“Nàng về Lạc phủ nghỉ ngơi rồi.” Đáp một câu thản nhiên, Nam Cung Quyết xoay người đi về hướng Cúc Hoa yến: Nam Cung Quyết thân nhiễm bệnh nặng, không thể ăn cua, tham gia Cúc Hoa yến chỉ là hình thức.

“Mệt mỏi đi nghỉ rồi, là mượn cơ sao, bốn hoàng tử nhìn ra, nàng là mắc cỡ, ngượng ngùng khi đối mặt với ngươi.” Bắc Đường Diệp ngữ khí mang theo đùa giỡn, sau lại bất đắc dĩ mở miệng: “Yên Nhiên công chúa đã ở Cúc Hoa yến, nếu như Lạc Mộng Khê vắng mặt, Thanh Hoàng chắc chắn sẽ kết đôi ngươi với Yên Nhiên công chúa ngồi cùng nhau.”

Bắc Đường Diệp còn chưa nói xong, đáy mắt của Nam Cung Quyết chợt lóe, thật giống như nghĩ tới cái gì đó, đang bước đi đột nhiên dừng lại: “Bắc Đường Diệp, ngươi đến Cúc Hoa yến nói với hoàng thượng, thân thể bốn vương không được khỏe, đã về vương phủ nghỉ ngơi, còn có, phái người đi thăm dò một việc, có liên quan đến Lạc Mộng Khê!”

Sau khi cùng Nam Cung Quyết cáo biệt, Lạc Mộng Khê mang theo Băng lam, Lôi Viễn, Lôi Thanh trở về Lạc phủ. Băng Lam vài lần muốn hỏi Lạc Mộng Khê, vì sao lại có ánh mắt ảo não như vậy, lời của Băng Lam vừa đến miệng, lại nuốt trở vào.

Sau khi về đến Lạc phủ, Lạc Mộng Khê dùng qua loa bữa cơm, sau đó nằm thẳng lên giường, lại lăn qua lăn lại không ngủ được.

Đại phu nhân phân cho ta đoạn gấm tuyết kia, đã sớm động tay động chân là không tránh khỏi, chính là từ lúc phát đoạn gấm tuyết ấy đến nay đã rất lâu rồi, như vậy nếu để mặc được ở trên mình, nhất định sẽ phải qua tay nhiều người. Vì sao người khác chạm vào lâu thì không có việc gì, đến lượt Lạc Thái vân thì lại xảy ra chuyện?

Đoạn gấm tuyết này đến bây giờ mới dùng chính là muốn đến tham gia Cúc Hoa yến thì mới mặc. Chẳng lẽ muốn phát tác khi mặc, phải có thuốc dẫn, mà thuốc dẫn này chỉ trong hoàng cung mới có, nơi khác không tìm thấy được...

Còn có, lúc ở trên đường, cũng có thích khách muốn ám sát ta, may mà có người của Nam Cung Quyết âm thầm bảo hộ. Xem ra đại phu nhân ngăn cản ta tham gia Cúc Hoa yến, thật là lo nghĩ cho quốc sự.

Đại phu nhân, Phùng Thiên Cương, Lạc Tử Quận rốt cục là có quan hệ gì đây...

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê không có tham gia Cúc Hoa yến nữa, nhóm tài nữ ngồi ở yến hội đỏ mắt chờ mong Nam Cung Quyết đến đều bị làm cho thất vọng.

Nhất là Hạ Hầu Yên Nhiên, nàng nghĩ đến việc Nam Cung Quyết không tham gia Cúc Hoa yến, là vì đang an ủi Lạc Mộng Khê, cùng nàng tiêu dao đi dạo, trong lòng càng thêm thù địch và hận ý đối với Lạc Mộng Khê. Trong đáy mắt hoang dã hiện lên một tia âm lãnh:

Xem ra Quyết đã có thể gần nữ sắc, ta nhất định phải ra tay trước để chiếm ưu thế. Quyết là của ta, ai cũng không thể cướp đi!

Cúc Hoa yến lần này, đa số nhóm tài nữ, tài tử đều không có người trong lòng đến chọn. Tất cả đều cúi đầu tỏ vẻ cầu khẩn, cúi đầu buồn bực ăn của trước mặt. Chỉ có Thanh Hoàng và chúng đại thần là hưng phấn, vừa ăn vừa nói chuyện, vừa nói vừa cười.

Màn đêm buông xuống, Cúc Hoa yến cũng tan. Tất cả đại thần cùng phu nhân và tử nữ rời khỏi hoàng cung. Hạ Hầu Yên Nhiên quyết định mặt dày một phen, đi đến ngự thư phòng của Thanh Hoàng: Lúc này đây, chỉ có thành công, không thể thất bại!

Thái giám dẫn đường, Hạ Hầu Yên Nhiên chậm rãi đi vào ngự thư phòng. Thanh Hoàng đang cúi đầu phê duyệt tấu chương, thấy Hạ Hầu Yên Nhiên đi đến, liền buông tấu chương trong tay xuống, cất tiếng hỏi: “Không biết Yên Nhiên vội vã đến gặp trẫm, là có chuyện gì?”

“Thưa Thanh Hoàng, là chuyện về Yên Nhiên và Lạc vương gia.” Hạ Hầu Yên Nhiên do dự một lát, lộ vẻ ngại ngùng, lời ngay nói thật: “Thanh Hoàng, chắc hẳn người cũng biết, Yên Nhiên đã sớm có lòng ái mộ đối với Lạc vương gia. Yên Nhiên biết, Lạc vương gia từ lâu đã hình thành thói quen không gần nữ sắc, trong thời gian ngắn sẽ không sửa được, nhưng Yên Nhiên cũng không để ý, nguyện lòng ở bên cạnh Lạc vương gia, cho đến khi chàng chịu gần nữ sắc mới thôi...”

Nghe vậy, gương mặt của Thanh Hoàng lộ ra vẻ khó xử: “Việc này... Ngộ nhờ kiếp này Quyết nhi không gần nữ sắc, chẳng phải là sẽ chậm trễ thời gian quý báu của Yên Nhiên sao...”

Khi sáng, Nam Cung Quyết ở trong đại sảnh tỏ rõ sở tác sở vi, chàng thỉnh thoảng có thể quên chuyện sắc giới, có thể gần nữ sắc, tin rằng tương lai sau này, chàng sẽ đem lục giới của phật giáo quên sạch sẽ.

Thanh Hoàng cũng không biết việc này, nếu người không biết, ta sẽ không cần phải nói. Chẳng phải là càng có thể thể hiện thâm ý sâu nặng của Hạ Hầu Yên Nhiên ta đối với Nam Cung Quyết sao...

“Yên Nhiên không sợ, cho dù Lạc vương gia kiếp này không thể từ bỏ thói quen sắc giới, Yên Nhiên cũng nguyện ý ở bên cạnh chàng!” Hạ Hầu Yên Nhiên trả lời thân thiết, mắt lộ ra vẻ chân thành, làm cho người ta không thể không tin tưởng lời nói của nàng:

Thanh Hoàng hít một hơi thật sâu: “Yên Nhiên, người đối với Quyết nhi thật đúng là một lòng say mê, trầm biết kế tiếp phải làm thế nào rồi, người tạm thời nghỉ ngơi đi. Trầm sẽ an bài thích đáng chuyện này!”

“Đa tạ Thanh Hoàng tác thành!” Hạ Hầu Yên Nhiên đối với Thanh Hoàng uyển chuyển thi lễ, trầm hạ mí mắt, ý cười đạt được mục đích từ từ hiện lên: Nam Cung Quyết, chàng là...

Sau khi hưởng Thanh Hoàng cáo từ, Hạ Hầu Yên Nhiên xoay người đi ra bên ngoài. Vừa mới ra khỏi thư phòng, trong phòng liền truyền đến tiếng phân phó của Thanh Hoàng: “Người đâu, truyền Lạc vương Nam Cung Quyết!”

Khóe miệng Hạ Hầu Yên Nhiên cong lên cười thành tiếng, bước về phía trước: Xem ra Thanh Hoàng sắp tứ hôn cho ta và Quyết, ta phải nhanh báo tin cho phụ hoàng, để người chuẩn bị ít của hồi môn...

Thời gian hai nén nhang qua đi, Nam Cung Quyết đi tới ngự thư phòng: “Không biết phụ hoàng cho truyền nhi thần đến đây là có chuyện gì?”

“Quyết nhi, tuổi của con cũng không còn nhỏ, cũng đến lúc nạp phi, Cúc Hoa yến lần này đã chọn ra cô nương nào chưa?” Đáy mắt trong suốt của Thanh Hoàng phảng phất một tia nhìn rõ hết thảy.

“Phụ hoàng chính là muốn tứ hôn chon nhi thần!” Hạ Hầu Yên Nhiên đến thăm Thanh Tiêu quốc, hiện giờ Thanh Hoàng gọi hắc đến đây, câu đầu tiên đó là hỏi hắc có ấn tượng với nữ tử của đại thần nào, thông minh như Nam Cung Quyết, đương nhiên đoán được kết quả của việc này.

“Đúng vậy!” Thanh Hoàng dĩ nhiên không chút do dự mà thừa nhận, Nam Cung Quyết từ nhỏ đã rất thông minh. Cho nên, cùng nó nói chuyện không cần vòng vo, nếu để mất cơ hội, sẽ khiến nó chuyển bị động thành chủ động. Thanh Hoàng khe khẽ hít một hơi thật sâu:

“Quyết nhi, con cũng biết Thanh Tiêu quốc chỉ còn lại hai hoàng tử là con và Phong nhi. Phong nhi vì chuyện của tiểu thư Lạc gia mà thân bại danh liệt, nếu như nó làm hoàng đế chúng đại thần sẽ không phục, Thanh Tiêu quốc sẽ chịu sự châm biếm...”

“Hiện giờ, con là hy vọng duy nhất của Thanh Tiêu quốc, nhưng thời gian con ở Thiếu Lâm tự quá lâu, có thói quen không gần nữ sắc. Cho nên, phụ hoàng muốn tìm một phi tử cho con, giúp con sớm làm quen với cuộc sống bình thường.”

“Lạc Mộng Khê!” Nam Cung Quyết đột nhiên nói ra tên Lạc Mộng Khê. Khi Thanh Hoàng còn chưa hoàn hồn, lại tiếp tục nói với ngữ khí kiên định: “Nếu như phụ hoàng nhất định phải tứ hôn, thì chọn Lạc Mộng Khê, nhi thần không muốn ai khác ngoài nàng!”

Thanh Hoàng suy tư một lát, đáy mắt trong suốt hiện lên một tia ý cười đùa giỡn: “Tại sao?” Thanh Hoàng cho rằng Nam Cung Quyết sẽ hơi chống đối lại, không nghĩ rằng nó sẽ đáp ứng nhanh như vậy.

Nơi này là hoàng cung Thanh Tiêu, từng góc ngách, mọi nhất cử nhất động của mỗi người đều trốn không thoát con mắt của hắc. Khi sáng, Thanh Hoàng mặc dù cách đại sảnh, nhưng mọi việc phát sinh trong đại

sánh hẳn đều biết rất rõ ràng. Chuyện của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đương nhiên hẳn cũng nghe nói, chỉ có điều vẫn bán tín bán nghi.

Tóm lại, chuyện Nam Cung Quyết không gần nữ sắc hẳn cũng không chỉ một lần tận mắt nhìn thấy, đột nhiên hiện giờ lại nghe nói nó đã có thể gần nữ sắc, Thanh Hoàng dĩ nhiên sẽ nghi ngờ. Nhưng sự việc là do chính miệng Nam Cung Quyết nói ra, cho nên, Thanh Hoàng không thể không tin: Nam Cung Quyết thích Lạc Mộng Khê.

Thanh Hoàng đã gặp qua bao nhiêu hạng người nên đối với Hạ Hầu Yên Nhiên mà nói, hẳn liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấy bản tính thật sự, Hạ Hầu Yên Nhiên là đang tính kế. Huống chi, ngay lúc đó Thanh Hoàng cũng rất muốn biết, Nam Cung Quyết có phải thật sự có thể gần nữ sắc hay không.

“Khi nữ tử khác tới gần nhi thần, nhi thần sẽ cảm thấy chán ghét, nhưng khi Lạc Mộng Khê đến gần, nhi thần lại cảm thấy rung động. Cho đến bây giờ, nữ tử duy nhất mà nhi thần có thể đến gần chỉ có Lạc Mộng Khê!”

Nam Cung Quyết giọng nói bình tĩnh: “Phụ hoàng tứ hôn, đơn giản là muốn để cho nhi thần thay mặt nối dõi tông đường, nếu phụ hoàng ban tặng người mà nhi thần không muốn tới gần, thậm chí là vô cùng chán ghét, tứ hôn của phụ hoàng chẳng khác nào là không ban thưởng!”

“Dung mạo của Lạc Mộng Khê xấu như quỷ, con cũng muốn lấy?” Về treu đùa trong đáy mắt Thanh Hoàng càng đậm.

“Phụ hoàng, thích một người là không cần lý do, không liên quan đến dung mạo!” Nam Cung Quyết ngữ khí ngưng trọng, nghiêm túc.

Thanh Hoàng chăm chú nhìn Nam Cung Quyết một lát, đã thấy hiện ra trong mắt là chân thành, không có chút hư tình giả ý nào. Hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi đến trước cửa sổ, đáy mắt trong suốt hiện lên một tia chua xót: “Quyết nhi, con và Phong nhi hoàn toàn không giống nhau, nếu như nó

có một nửa giấc ngộ của con, cũng không đến nỗi rơi vào tình huống lúc sáng!”

Đây là sự khác nhau giữa người với người, trí tuệ của một người quyết định hành vi của người đó. Lòng dạ Phong nhi hẹp hòi, không hề nhìn sắc mặt người khác, nó sẽ không làm nên việc lớn.

Lại nói đến Quyết nhi, ở Thiếu Lâm tự tu đường năm năm, cả người chín chắn, thận trọng, thấu hiểu lòng người, xứng đáng là vua của một nước...

“Quyết nhi, con đã thích Lạc Mộng Khê, trăm sẽ tứ hôn cho con!” Nói xong, Thanh Hoàng nhìn ra cửa: “Người đâu, truyền thánh chỉ!”

Con hiện tại chỉ có thể gần Lạc Mộng Khê, trăm sẽ ban nàng cho con, chờ nàng giúp con trở lại bình thường, có thể thân cận với nữ tử khác, trăm sẽ nạp sườn phi cho con. Hậu duệ của Thanh Tiêu hoàng thất, đương nhiên càng nhiều càng tốt...

Sáng sớm ngày thứ hai, Lạc Mộng Khê còn đang trong giấc mộng, đã bị Bạng Lam gọi dậy đến đại sảnh tiếp chỉ: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết. Đại tiểu thư của Lạc phủ Lạc Mộng Khê, thiện lương nhân ý, ôn nhu nhàn thực, giỏi giang hơn người... Là khuôn mẫu mà chúng nữ tử phải học tập, đặc biệt ban thưởng cho Lạc vương Nam Cung Quyết làm chính phi, trong vòng ba ngày lập tức thành hôn, khâm thử, tạ ơn!”

“Tạ ơn Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!” Mọi người đang quỳ gối từ trên đất đứng lên. Đáy mắt của đại phu nhân, tam phu nhân, Lạc Tử Hàm đều thoáng hiện lệ quang, muốn đem nàng bầm thay vạn đoạn: Không ngờ Nam Cung Quyết lại muốn lập kẻ xấu nhan này làm Vương phi, đáng ghét, thật là đáng ghét...

Mà Lạc Mộng Khê vẫn còn đang khiếp sợ chưa có định thần lại: Việc này là như thế nào đây? Ban ta cho Nam Cung Quyết làm Vương phi, ta không có nghe nhầm chứ...

“Chúc mừng Thừa tướng! Chúc mừng Thừa tướng!” Thái giám tuyên chỉ giao thánh chỉ cho Lạc thừa tướng, vẻ mặt tươi cười nịnh nọt.

“Công công vất vả rồi!” Lạc thừa tướng bộ dạng lễ độ, vẻ mặt mang theo khó xử: “Nhưng mà, thời gian ba ngày quá nhanh, bốn tướng không kịp chuẩn bị đồ cưới cho Mộng Khê...”

“Chuyện này có đáng gì!” Vị thái giám kia không cho là đúng: “Hoàng Thượng sớm đã chuẩn bị chu đáo cho Thừa tướng, người đâu, mang lễ vật Hoàng Thượng ban cho Lạc đại tiểu thư lên đây!”

Vị thái giám kia vừa dứt lời, hơn mười thị vệ mang mấy rương lớn đi vào, đặt rương lớn trên đất, mở từng cái từng cái ra xem, chế phẩm quý báu lóe sáng, trân châu, bảo thạch đầy ắp, ngọc như ý, cây san hô, các thứ vật phẩm chân quý, cái gì cũng có...

“Vâng...” Lạc thừa tướng cảm tạ cho có lệ, đáy mắt hiện lên một tia ý cười khổ tâm:

Việc Lạc thừa tướng muốn làm vô cùng phức tạp, ngay từ đầu, hắn đã chọn kim chủ là Nam Cung Quyết, lần đó mời Nam Cung Quyết đến Lạc phủ, chính là muốn thử thăm dò hắn.

Nhưng kết quả là: Nam Cung Quyết không gần nữ sắc, không thích tài bảo, cho nên, Lạc thừa tướng không biết lấy gì đút lót để Nam Cung Quyết làm việc cho hắn, bất đắc dĩ, hắn đành phải tìm kim chủ khác...

Không nghĩ tới, kim chủ tìm được rồi, người nọ cũng đáp ứng làm việc, nhưng Nam Cung Quyết lại dùng thánh chỉ đoạt Lạc Mộng Khê mà vị kim chủ kia muốn: Việc này làm sao mới tốt đây...

“Thánh chỉ đã truyền xong, chúng ta xin cáo lui, Lạc thừa tướng, ba ngày sau, ngài chính là quốc trượng, sau này xin Thừa tướng chiếu cố nhiều hơn...”

Hai chữ quốc trượng truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê trong phút chốc hoàn hồn, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đi nhanh đến trước mặt Lạc thừa tướng, đưa tay đoạt lấy thánh chỉ trong tay hắn, mở ra xem...

“Mộng Khê, con tại sao lại không có quy củ như vậy!” Sắc mặt Lạc thừa tướng hơi trầm xuống, không hề giận.

“Không sao, không sao!” Vị thái giám kia không để tâm chút nào: “Đại tiểu thư sợ là biết được mình sắp trở thành Lạc vương phi, trong lòng cao hứng, nhưng lại sợ mình nghe nhầm, cho nên cần phải xác định lại một chút. Thành chỉ này người có thể từ từ nhìn...”

Nhìn chữ viết trên thánh chỉ, với những gì vị thái giám kia đọc không sai một chữ, Lạc Mộng Khê chỉ cảm thấy lửa giận thiêu đốt trong lồng ngực: Nam Cung Quyết đáng chết, muốn ta làm lá chắn của người mãi sao...

“Lạc thừa tướng, bốn hoàng tử chịu phó thác của Nam Cung Quyết, tiến đến Lạc phủ, thay hắn mời Lạc đại tiểu thư...” Tiếng nói vang dội của Bắc Đường Diệp truyền từ ngoài cửa vào, đáy mắt Lạc Mộng Khê phát lạnh, chỉ nghe “Xoạt!” một tiếng vang lên, thánh chỉ trong tay bị nàng đóng lại, thân ảnh yếu đuối của nàng trong nháy mắt đã xuất hiện ở đại sảnh...

“Mộng Khê, con đi đâu?” Tiếng hỏi thân thiết của Lạc thừa tướng truyền đến từ phía sau, Lạc Mộng Khê không thèm để ý, bước nhanh về phía trước.

Lạc thừa tướng bất đắc dĩ thở dài thật mạnh: “Lôi Viễn, Lôi Thanh nhanh đi bảo vệ đại tiểu thư!”

“Lạc Mộng Khê, sính lễ vừa mới đưa tới, người không xem xét một chút, vội vàng vàng đi đâu?” Thấy sắc mặt Lạc Mộng Khê âm trầm, bước nhanh đi tới hướng hắn. Bắc Đường Diệp nhìn không được tiến lên hỏi.

Lạc Mộng Khê hung hăng trừng mắt liếc Bắc Đường Diệp một cái, không nói gì, đẩy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng thoáng hiện hàn quang, lập tức lướt qua Bắc Đường Diệp đi về phía trước.

“Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê...” Bắc Đường Diệp giao sính lễ một cách qua loa, bước nhanh đuổi theo Lạc Mộng Khê, nếu như Lạc Mộng Khê xảy ra chuyện gì, Nam Cung Quyết sẽ không tha cho hắn...

“Lạc Mộng Khê...Người rốt cục muốn đi đâu hả?” Bắc Đường Diệp theo sát phía sau Lạc Mộng Khê, không ngừng hỏi nàng chuyện này, Lạc Mộng Khê bị hắn làm phiền thực sự không có biện pháp: “Đi Lạc vương phủ, tìm Nam Cung Quyết.”

Thành chỉ ban xuống, nếu Lạc Mộng Khê cự hôn, chính là khi quân phạm thượng, không chỉ mình nàng, mà toàn bộ mọi người trong Lạc phủ đều sẽ gặp nạn, Lạc Mộng Khê là người thông minh, việc ngu xuẩn này đương nhiên nàng sẽ không làm.

Nam Cung Phong đã thân bại danh liệt, phóng tầm mắt nhìn toàn bộ Thanh Tiêu quốc, chỉ có hoàng tử Nam Cung Quyết là có khả năng đăng cơ làm đế, coi như là tứ hôn, trước khi Thanh Hoàng tứ hôn cũng phải có sự đồng ý của hắn, cho nên, tứ hôn này khẳng định là do một tay Nam Cung Quyết bày ra...

Lạc Mộng Khê biết Nam Cung Quyết làm như vậy là có lý do, cho nên, nàng mới cầm thánh chỉ đi tìm Nam Cung Quyết hỏi cho rõ ràng.

“Người tìm Nam Cung Quyết là vì chuyện tứ hôn!” Đáy mắt Bắc Đường Diệp hiện tia ý cười trêu tức: “Người thích Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết cũng thích người, các người thành hôn, lý ra nên cao hứng mới phải, tại sao lại tức giận như vậy?”

Lạc Mộng Khê rất nhanh đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn Bắc Đường Diệp đang đuổi theo phía sau nàng, đáy mắt âm trầm: “Bắc Đường

Diệp, ai nói với người là ta thích Nam Cung Quyết?”

“Không ai nói cho bốn hoàng tử, là bốn hoàng tử đoán!” Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê đang nhìn hẩn khiến hẩn lạnh cả người, theo bản năng nắm chặt quần áo trên người: “Cái đó...Hôm qua người không phải đã tặng khăn lụa cho Nam Cung Quyết sao, trên khăn lụa có thêu thơ tình...”

Thì ra tai họa là từ khăn lụa kia mà ra! Lạc Mộng Khê vừa tức lại vừa không biết làm sao: “Ta đưa khăn lụa cho hẩn để hẩn...” Lau vết máu.

Nói được một nửa Lạc Mộng Khê đột nhiên ý thức được, loại chuyện này càng ít người biết thì càng tốt: “Tóm lại, ta tặng khăn lụa không phải vì ta thích hẩn, chỉ là muốn giúp hẩn chiếu cố...”

Nói xong, Lạc Mộng Khê xoay người, bước nhanh đi về phía trước: Nam Cung Quyết sẽ không bởi vậy mà hiểu lầm ta, mới để Thanh Hoàng hạ thánh chỉ tứ hôn, vậy cũng quá không hợp lý đi.

Một cái khăn lụa, một bài thơ tình, chung thân đại sự của Lạc Mộng Khê ta cứ như vậy được quyết định trong mơ hồ, trên đời này, còn có người nào xúi quẩy hơn ta sao...

“Lạc Mộng Khê...Lạc Mộng Khê...” Phía sau truyền đến tiếng gọi lo lắng của Bắc Đường Diệp, Lạc Mộng Khê làm lơ, tốc độ đi so với khi nãy còn nhanh hơn...

Không lâu sau, Lạc vương phủ đã gần trong gang tấc, Lạc Mộng Khê cũng không thông báo với thị vệ, thở hốn hển bước nhanh vào bên trong phủ, Bắc Đường Diệp đi theo phía sau nàng trong lòng nghi hoặc: “Nàng không phải là người trong Vương phủ, tại sao hai người các người không ngăn cản nàng?”

“Bẩm thái tử, là Vương gia giao đãi, nói nếu như Lạc đại tiểu thư đến đây, không cần ngăn cản, có thể trực tiếp để nàng đi vào!” Một tên thị vệ cung kính trả lời, Bắc Đường Diệp trong lòng hiểu rõ, đáy mắt càng đậm thêm tức:

Xem ra Nam Cung Quyết đã sớm biết Lạc Mộng Khê sẽ đến, lại có trò hay để xem a, náo nhiệt mà không đi coi so với để ta chết còn khó chịu hơn, đi xem náo nhiệt thôi...

Suy nghĩ như vậy, Bắc Đường Diệp nhàn nhã, tự tại chậm rãi bước vào trong phủ: Nói vậy, Nam Cung Quyết kia đã sớm nghĩ cách đối phó, ta không cần vội vàng báo cho hắn, nhưng mà, nhìn hắn làm thế nào để giải thích với Lạc Mộng Khê, thật ra rất cần thiết nha...

Lạc Mộng Khê đang trong cơn giận dữ, một lòng nghĩ đến việc chất vấn Nam Cung Quyết như thế nào, cho nên, khi nàng xông vào Lạc vương phủ, thị vệ không ngăn cản nàng, nàng không nhận thấy được bất thường.

Sau khi đi vào Lạc vương phủ, Lạc Mộng Khê tùy tiện gọi một hạ nhân, hỏi nơi ở của Nam Cung Quyết, liền chạy nhanh về hướng được chỉ. Tên hạ nhân bị hỏi thấy thân ảnh yếu điệu của Lạc Mộng Khê đã rất nhanh rời đi, khó hiểu nói một mình:

“Đây là Vương phi tương lai, khí chất xuất trần thì không sai, nhưng mà, tính cách có chút khác người...”

Lạc Mộng Khê chưa từng qua lại Lạc vương phủ, đối với địa thế này đương nhiên không quen thuộc, khi đến được thư phòng mà tên hạ nhân kia chỉ, đã qua thời gian một chén trà nhỏ.

Trong phòng truyền đến tiếng hít thở nhẹ, đều đều. Lạc Mộng Khê nghe ra là Nam Cung Quyết, liền dùng sức đẩy cửa vào thư phòng.

Ngay tại lúc nàng đẩy cửa phòng ra, chuẩn bị đi vào, ném thánh chỉ cầm trong tay tới Nam Cung Quyết, hỏi hẵn đây là có chuyện gì, thì bên trong gian phòng bay ra một vật không biết là cái gì, lấy xu thế nhanh như chớp, tức tốc phóng tới nàng...

Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, rất nhanh nghiêng người tránh thoát vật thể không rõ kia, đồng thời bàn tay mềm khẽ nhếch, vật thể không rõ kia đã bị nàng kẹp ở trong tay...

Lạc Mộng Khê cầm vật thể không rõ trong tay nâng lên trước mặt, nhất thời, đồng tử hơi co lại, hàn quang trong đáy mắt biến mất vô tung, đáy mắt ngưng trọng. Bởi vì vật thể này không phải cái gì khác, chính là miếng ngọc chế san hô mà Lạc Mộng Khê đưa cho Nam Cung Quyết, vật vừa ra, Lạc Mộng Khê sẽ vì Nam Cung Quyết mà làm một việc, bao gồm giết người phóng hỏa, thiết kế hãm hại.....

Thư phòng của Nam Cung Quyết có hai gian phòng, phòng trong, phòng ngoài. Phòng ngoài dùng để chiêu đãi khách nhân, phòng trong gần như đều là sách, ở sát bên bày một giường lớn, đọc sách mệt mỏi, có thể nghỉ ngơi một lát.

Lúc này, Nam Cung Quyết đang trên thập quý phi ở phòng trong để đọc sách, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào gương mặt anh tuấn của hắn, tuấn mỹ không giống người phàm.

Lạc Mộng Khê cầm tín vật chậm rãi đi vào phòng trong, đúng vào lúc này, Bắc Đường Diệp cũng đi tới cửa thư phòng, đáy mắt lóe ý cười trêu tức, đang muốn nhắc chân đi vào, bất thành linh cửa thư phòng “Phanh!” một tiếng, cửa tự động đóng lại, để tuyệt thế ngũ công tử đang anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng chặn ở ngoài cửa!

“Nam Cung Quyết, việc ngươi muốn ta giúp, không phải là giả cho người làm phi chứ?” Lạc Mộng Khê chậm rãi đi tới trước mặt Nam Cung Quyết,

đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe nòng đậm tức giận. Nam Cung Quyết mâu quang thâm thúy hơi hơi lóe lóe: “Đương nhiên không phải.”

Phủ sách ném trên thập quý phi, Nam Cung Quyết đứng dậy đi đến bên bàn: “Việc bốn vương muốn người làm là, vì bốn vương chiếm vị trí Lạc vương phi!”

Lạc Mộng Khê suy tư một lát, mắt lộ ra nghi hoặc: “Chỉ giáo cho?”

Nam Cung Quyết đi tới trước bàn ngồi xuống, bưng một chén trà trà xanh từ khay nhấp một ngụm: “Cúc Hoa yến ngày hôm qua, Nam Cung Phong thân bại danh liệt, đã không có tư cách đăng cơ làm đế, cho nên hoàng đế Thanh Tiêu quốc tiếp theo sẽ là bốn vương.”

“Việc bốn vương không gần nữ sắc mọi người đều biết, phụ hoàng vì để cho bốn vương sớm có thói quen sống của người bình thường, nên chuẩn bị nạp phi cho bốn vương, người được nạp là Tây Lương công chúa Hạ Hầu Yên Nhiên.....”

“Người không thích nàng, cho nên lấy ta làm lá chắn.” Lạc Mộng Khê tiếp tục câu nói của Nam Cung Quyết: “Đưa mắt nhìn toàn bộ kinh thành, nữ tử thích người còn nhiều mà, chỉ cần người nói câu, sẽ có vô số nữ tử dung mạo xinh đẹp chen lấn được lao vào vòng tay của người, tại sao ai người cũng không cần, cố tình chọn nữ tử có dung nhan xấu xí là ta?”

Ở Cúc Hoa yến, hắc hắc nàng trở thành đối tượng mà chúng nữ tử đổ kị nhất kinh thành, lại thêm thánh chỉ hôm nay, nàng đã hoàn toàn trở thành đối tượng oán hận của chúng nữ tử.

“Bởi vì người không thích bốn vương, cho nên bốn vương mới có thể chọn người!” Nam Cung Quyết ngữ khí bình tĩnh ngầm mang theo một tia phiến muộn, chẳng qua, tia phiến muộn kia rất nhẹ, Lạc Mộng Khê vẫn chưa nghe ra.

“Chỉ giáo cho?” Chẳng lẽ ta không thích hấn, lòng tự trọng của hấn bị đụng chạm, cho nên phải cột ta bên người hấn, tra tấn ta? Nhưng Nam Cung Quyết trước kia sở tác sở vi, hấn không phải là người nhỏ mọn như vậy chứ.

“Bởi vì..... Bốn vương đã có người trong lòng!” Đáy mắt Nam Cung Quyết lóe tia mất tự nhiên, ngữ khí ngưng trọng: “Nhưng mà, hiện nay nàng không ở kinh thành, cho nên, bốn vương muốn cho người hỗ trợ chiếm vị trí Lạc vương phi, cho đến khi nàng trở về mới thôi.”

Thì ra là thế! Lạc Mộng Khê gật gật đầu nhưng trong lòng lại sinh khó hiểu: “Nếu thật sự là như vậy, Lạc vương gia có thể đem tình hình thực tế nói cho Thanh Hoàng biết, Thanh Hoàng là người hiểu lý lẽ, người hấn sẽ không ép Lạc vương gia nhất định phải nạp phi.....”

Nam Cung Quyết khe khẽ thở dài, ngữ khí mang theo bất đắc dĩ: “Trong lúc phụ hoàng bình định bị trọng thương, thân thể càng ngày càng yếu, chống đỡ không được bao lâu, người muốn lúc còn sống được nhìn thấy tôn tử ra đời, cho nên, lần này bốn vương nhất định phải nạp phi.....”

Tại sao việc này lại phiền toái như vậy! Lạc Mộng Khê cúi đầu nhìn tín vật trong tay, ngưng mắt suy tư: Ta rốt cuộc có muốn hỗ trợ hay không. Nếu không giúp, với tín vật này, ta cuối cùng không thể nói mà không giữ lời. Nếu hỗ trợ, phiền toái đến với ta sẽ rất nhiều.....

Mà Nam Cung Quyết, ngồi ở bên cạnh bàn không nhúc nhích, ánh mắt mặc dù nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng lực chú ý của hấn lại vẫn như cũ dừng lại ở trên người Lạc Mộng Khê, trong lòng lo lắng không yên: Nàng sẽ đáp ứng hỗ trợ sao.....

Trong lúc nhất thời, thư phòng đặc biệt yên tĩnh, tiếng chim hót trên đại thụ cách xa cửa sổ hơn mười thước đều nghe rất rõ ràng.

Không biết qua bao lâu, một chén trà nhỏ, một nén nhang, hoặc là lâu hơn nữa, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia kiên định, đột nhiên ngẩng đầu nhìn phía Nam Cung Quyết: “Ta có thể giúp người chiếm vị trí Lạc vương phi, chỉ có điều, mọi việc luôn luôn có kỳ hạn, người muốn cho ta giả làm Lạc vương phi trong bao lâu?”

Nam Cung Quyết hít một hơi thật dài, đồng thời trong lòng dâng lên một trận chua xót: “Nửa năm, nửa năm sau người có thể rời đi!” Thời gian của ra, cũng chỉ còn lại nửa năm!

“Được, Nam Cung Quyết, chúng ta sẽ lấy thời gian nửa năm, nửa năm sau, người và ta sẽ không còn quan hệ!” Lạc Mộng Khê ngữ khí khẳng định: “Nhưng mà, ta còn có điều kiện.”

“Điều kiện gì, nói đi?” Nam Cung Quyết ngữ khí bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy.

“Trong khoảng thời gian ta làm Lạc vương phi, người không thể thú nữ tử khác vào phủ, nếu người muốn cùng các nàng..... Thì bên ngoài, đừng mang các nàng vào trong phủ!”

Tuy nói hiện tại Nam Cung Quyết không gần nữ sắc, nhưng rất khó nói hẳn một ngày nào đó không đột nhiên thông suốt, giống như đồn đãi suốt đêm sủng hạnh hơn mười Yên Hoa nữ tử như vậy. Lạc Mộng Khê cùng hẳn chính là vợ chồng trên danh nghĩa, sẽ không quan tâm tới việc hẳn sủng hạnh bao nhiêu nữ tử, nhưng không thể dễ dàng tha thứ nếu hẳn mang theo nữ tử khác đến trước mặt nàng.

Không biết là có phải Lạc Mộng Khê nhìn nhầm hai không, khi nàng nói ra những lời này, khóe miệng Nam Cung Quyết hơi hơi run một chút, sau đó gật gật đầu: “Bốn vương đáp ứng người!”

“Thời gian không còn sớm, ta hồi phủ trước, người đọc sách tiếp đi, đừng quên điều kiện của ta!” Nói xong, Lạc Mộng Khê xoay người đi ra

bên ngoài:

Sau khi xuyên qua dị thế, cuộc sống của ta chưa từng bình yên, Tướng phủ cũng tốt, Lạc vương phủ cũng được, chỉ là đổi cái chỗ nghỉ ngơi mà thôi, không có gì đáng ngại. Huống chi, Nữ nhân trong Tướng phủ này người thì như sói người giống như hổ, rất lợi hại. Lạc vương phủ này ngược lại không có nữ nhân nguy hiểm như thế, so sánh với nhau, Lạc vương phủ hẳn là an toàn hơn một chút so với Tướng phủ.....

“Ha ha ha!” Sau khi thân ảnh yếu điệu của Lạc Mộng Khê biến mất không thấy nữa, Bắc Đường Diệp không chút khách khí lớn tiếng cười to ở ngoài cửa sổ: “Lạc Mộng Khê, bốn hoàng tử thật sự là bội phục nàng, thế mà lại hướng người đề ra điều kiện này, càng buồn cười là, người lại còn đáp ứng nữa.....”

“Bắc Đường Diệp, người không phải không có việc gì làm chứ?” Giọng của Nam Cung Quyết lạnh như băng, ngữ khí mang theo không hờn giận.

Từng cơn, từng cơn gió nhẹ thổi qua, thân ảnh thon dài Bắc Đường Diệp đã vào thư phòng, tay ôm bụng cười: “Nam Cung Quyết, người thật sự lợi hại, chỉ nói hai ba câu như vậy, đã đem cơn tức giận tận trời muốn đến tìm người tính sổ của Lạc Mộng Khê lừa cho nén xuống.”

Nói xong, Bắc Đường Diệp khe khẽ thở dài: “Nam Cung Quyết, người vì Lạc Mộng Khê thật đúng là dụng tâm lương khổ, người ở Thiếu Lâm tự năm năm, bốn hoàng tử cũng ở, người suốt ngày không gần nữ sắc, căn bản không có khả năng có người trong lòng.”

“Nam Cung Quyết người làm việc, cho tới bây giờ cũng không để ý cái nhìn của người khác. Nếu người không muốn thú Hạ Hầu Yên Nhiên, ai cũng không ép được người, cho nên, người thú Lạc Mộng Khê, cũng không phải vì cự tuyệt Hạ Hầu Yên Nhiên, mà là vì bảo hộ Lạc Mộng Khê.”

Nam Cung Quyết sắc mặt bình tĩnh, khẽ nâng chén trà: “Bắc Đường Diệp, người đừng nói nhảm nữa.”

“Ta nói đều là sự thật!” Bắc Đường Diệp gấp giọng phản bác:

“Cúc Hoa yến lần này, nàng đã đắc tội với Nam Cung Phong, quốc sư, ở Tướng phủ lại có kình địch là đại phu nhân, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Lạc Mộng Khê chỉ là một nữ tử, chỉ có một mình, năng lực lại có hạn, căn bản không có khả năng đồng thời ứng phó với nhiều người như vậy, hơi vô ý, nàng sẽ mất mạng.”

“Người thú nàng làm phi, là muốn lấy thế lực Lạc vương phủ của mình để bảo hộ nàng!” Nói tới đây, Bắc Đường Diệp tựa như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, do dự một lát, chậm chạp mở miệng: “Nam Cung Quyết, thời gian của người đã không còn nhiều, người bảo hộ nàng không được bao lâu nữa

Nam Cung Quyết buông chén trà trong tay xuống, ánh mắt bất đắc dĩ nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng khẽ khếch lên một tia ý cười chua sót: Lời Bắc Đường Diệp nói sao hẵn lại không biết, chính là, lúc này Lạc Mộng Khê gặp nguy hiểm tứ phía, nếu hẵn không giúp nàng, chỉ sợ nàng ngay cả nửa năm cũng sống không quá.....

Chuyện tương lai, chúng ta không thể biết trước được, tương lai rồi nói sau, bây giờ là quan trọng nhất là bảo vệ tính mạng của Lạc Mộng Khê, chỉ cần còn sống, sẽ có hy vọng.....

Lạc Mộng Khê được ban thưởng cho Nam Cung Quyết làm phi, ba ngày sau sẽ thành hôn. Tuy rằng các chủ nhân ở Tướng phủ đều là mặt co mày cáu, có suy nghĩ trong lòng, nhưng bọn hạ nhân ở Tướng phủ lại rất vui sướng, bận rộn chết đi được.

Bóng đêm dần dần buông xuống, Tướng phủ ban ngày còn náo nhiệt, bây giờ đã rơi vào giấc ngủ say. Toàn bộ Tướng phủ im ắng, đột nhiên, một

đạo thân ảnh màu đen không biết xuất hiện từ đâu đứng trên nóc nhà của Tướng phủ, đôi mắt lóe hàn quang cảnh giác đánh giá mọi nơi.

Xác nhận trong vòng trăm mét không có một bóng người, Hắc y nhân không hề trì hoãn, vận khinh công rất nhanh bay về một hướng.....

Trong thư phòng của Cảnh vương phủ đèn vẫn còn sáng, Nam Cung Phong ngồi ở trước bàn, ánh mắt âm trầm, suy nghĩ về biện pháp đối phó với Lạc Mộng Khê.

Cúc Hoa yến hôm qua, Lạc Mộng Khê đã hại hãn thân bại danh liệt. Lạc Tử Hàm lại ở trước mặt mọi người cho hãn bị cấm sừng [khụ khụ, ra về hãn và Lạc Tử Hàm còn chưa có thành thân!] Hạ Hầu Yên Nhiên lại quá mức tâm cao khí ngạo, tự cao tự đại, lại ném hoa Cầu hãn đưa sang một bên.....

Nghĩ đến khi Lạc Mộng Khê chỉ trích hãn vong ân phụ nghĩa cùng với Hạ Hầu Yên Nhiên băng lãnh, tuyệt tình, khinh thường và chán ghét ném hoa Cầu của hãn xuống. Bàn tay to của Nam Cung Phong đột nhiên nắm chặt, đáy mắt thoáng hiện hàn quang: Nữ tử trên đời, không có ai tốt.....

“Không biết Cảnh vương gia đêm hôm khuya khoắt gọi bốn tọa đến đây là có chuyện gì?” Cùng với câu hỏi nghi hoặc, thân ảnh cao lớn của Phùng Thiên Cương xuất hiện ở giữa thư phòng.

Nam Cung Phong vội vàng đứng dậy đi hướng Phùng Thiên Cương: “Quốc sư, người cũng biết chuyện Lạc Mộng Khê tứ hôn cho Nam Cung Quyết?”

Phùng Thiên Cương mỉm cười: “Toàn bộ chuyện này đã truyền khắp kinh thành, bốn tọa sao lại không biết.”

“Quốc sư, bốn vương nhớ rõ người trước kia đã từng nói qua, Lạc Mộng Khê vẫn chưa lột xác, năng lực phi phàm, có thể hiệp trợ bốn vương đăng

cơ làm đế, hay là Nam Cung Quyết cũng biết nàng có loại năng lực này, cho nên mới thú nàng làm phi.”

Nếu không, nữ tử có dung nhan xấu xí như vậy, ai dám thú. Nếu đổi lại là bốn vương, cũng sẽ vì ngôi vị hoàng đế mà thú nàng làm phi, cùng lắm sau khi hoàn thành mọi việc thì đem nàng một cước đá văng đi là xong.....

“Nếu Lạc Mộng Khê thật sự gả cho Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết chẳng phải là như hổ mọc thêm cánh, chúng ta đối phó với hắn, sẽ càng khó hơn!” Sắc mặt Nam Cung Phong hơi trầm xuống, ngữ khí ngưng trọng.

Phùng Thiên Cương khẽ cười, chậm rãi đi hướng cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, trên bầu trời đêm đầy sao, tràn đầy tự tin: “Cảnh vương gia xin yên tâm, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê không thể đến với nhau!”

* Mộng Hồi Lan Nhược – Câu chuyện về Ninh Thái Thần và Nhiếp Tiểu Thiên.

Thiên hi niên kết thiên niên duyên,

bách niên thân bạn bách niên miên.

Thiên sanh tài tử giai nhân phối,

chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên.

.

Thập lý Bình Hồ sương mãn thiên

thốn thốn thanh ti sầu hoa niên

Đối nguyệt hình đan vọng tương hồ

chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên.

Và đây là bản dịch:

Ngàn năm phúc phận kết duyên nghìn năm

Trăm năm bầu bạn trăm năm chẵn gối

Trời sinh tài tử giai nhân tác hợp

Chỉ nguyện uyên ương không nguyện tiên

.

Mười dặm Bình Hồ sương trắng trời

Ngắn ngắn tóc xanh sầu bao năm

Nhìn trăng đơn độc mong tri kỉ

Chỉ nguyện uyên ương không làm tiên.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Khinh Trần Quay Về Kinh, Sóng Ngầm Mãnh Liệt

Edit : kun'xjh

Phùng Thiên Cương trả lời rất tự tin làm cho Nam Cung Phong sinh nghi hoặc, đang muốn hỏi: “Quốc sư tại sao lại khẳng định như thế.” Thì bất thành lình một thân ảnh màu đen yếu diệu phá cửa sổ mà vào. Nam Cung Phong cả kinh, muốn hô to: “Người đâu, bắt thích khách!” Ai ngờ, Phùng Thiên Cương đã mở miệng trước hẳn: “Cảnh vương gia không cần hoang mang, là người một nhà!”

Hắc y nhân dáng người yếu diệu, vừa thấy đã biết là một nữ tử. Nam Cung Phong chỉ cảm thấy người này rất quen thuộc, lại nhớ không ra rốt cục đã gặp qua ở nơi nào.

Mà sau khi hắc y nhân tiến vào, vẫn chưa chú ý tới Nam Cung Phong, ánh mắt thâm tình nhìn phía Phùng Thiên Cương: “Sự tình thế nào?”

Phùng Thiên Cương mỉm cười, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Dựa vào vị trí của các chòm sao, xung quanh Lạc Mộng Khê có vài danh nhân trung chi long, chỉ có điều, bọn họ cùng nàng chỉ là khế lướit qua, trong chớp mắt đã thành người lạ.”

“Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, cũng là loại duyên phận này. Cho dù hai người bọn họ có thành thân, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ bị tách ra. Nàng không giúp được gì cho Nam Cung Quyết, đương nhiên chúng ta cũng không cần lo lắng.”

“Nhưng mà, thật ra trong đó một nam tử cao quý có vận mệnh quan hệ mật thiết với Lạc Mộng Khê. Hơn nữa, nam tử này cách nàng càng ngày

càng gần, chỉ sợ sau vài ngày nữa, hai người sẽ gặp nhau!”

“Việc này có gì tốt sao?” Hắc y nhân nhíu mày: “Năng lực của Lạc Mộng Khê, người với ta đều đã tận mắt nhìn thấy, nếu nàng mượn thể lực của tên nam tử kia để đối phó với chúng ta, vậy khả năng chúng ta thắng không lớn!”

Khóe miệng của Phùng Thiên Cương nhếch lên một tia ý cười bí hiểm: “Người không cần lo lắng về vấn đề này, chờ ngày Lạc Mộng Khê xuất giá, bốn tọa sẽ có biện pháp làm cho tất cả nam tử đều rời xa Lạc Mộng Khê, nàng một thân một mình, tự nhiên sẽ không thể đối đầu với chúng ta!”

Ba ngày sau Lạc Mộng Khê sẽ được gả vào Lạc vương phủ làm phi. Thời gian ba ngày, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, vì đề phòng trong ba ngày này lại xảy ra biến cố, Lạc Thừa tướng, Nam Cung Quyết đều phái rất nhiều đội ngũ âm thầm bảo hộ Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê sắp trở thành tân nương tử, không thể lại đi loạn xung quanh, đành phải nhàm chán đứng ở Khê viên nhìn bọn hạ nhân bận rộn hơn mọi ngày. Hiệu may nổi tiếng ở kinh thành đang đo người để may y phục cho nàng.

Nhưng mà, làm cho Lạc Mộng Khê cảm thấy nghi hoặc chính là việc Lạc Thừa tướng mua của hồi môn cho nàng. Thánh chỉ truyền đến Tướng phủ vào giờ Ngọ, nhưng của hồi môn này đều không phải là vật phẩm trong vùng, nếu muốn vận chuyển đến kinh thành, ít nhất cũng cần thời gian là năm, sáu ngày:

Chẳng lẽ Lạc Thừa tướng đã sớm tính đến việc ta sẽ xuất giá, cho nên chuẩn bị sẵn của hồi môn cho ta. Người ở cổ đại này thật ra rất thần bí, mọi người đều có thể biết trước.

Quên đi, dù sao Lạc Mộng Khê nàng lập tức sẽ được gả vào Lạc vương phủ, cùng với người ở Tướng phủ sẽ không gặp nhau nhiều, đối với việc

này, nàng cũng không muốn so đo làm gì, chỉ có điều, nàng hẳn là sắp bắt đầu tranh đấu với Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong, dù sao, Nam Cung Quyết là Hoàng đế tiếp theo đã được Thanh Hoàng quyết định, người đầy dã tâm như Nam Cung Phong sẽ không dễ dàng mà nhận thua như thế.

Bên đại phu nhân cũng thực im ắng, không có động tĩnh gì: Đại phu nhân luôn dùng trăm phương nghìn kế ngăn cản ta tham gia Cúc Hoa yến, chính là không nghĩ lại để ta hại Phùng Thiên Cương mất mặt. Nhưng sự thật là, ta làm cho Phùng Thiên Cương mất hết thể diện trước mặt chúng đại thần, như vậy, đại phu nhân và Phùng Thiên Cương khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha cho ta.....

Bọn họ càng yên tĩnh, càng chứng minh bọn họ nhất định đang âm thầm vạch kế hoạch gì đó, có lẽ giống như biển lặng trước cơn giông bão lớn, biển càng lặng, khi giông bão đến sẽ càng mạnh mẽ.

Không được, ta không thể ngồi chờ chết như vậy, nhất định phải gây ra rắc rối gì đó, giam chân đại phu nhân lại, mặc dù không thể làm xáo trộn kế hoạch của bọn họ, cũng có thể áp chế nhuệ khí. về phần giam chân bọn họ chỉ cần một người thôi, mà trong Tướng phủ lại có sẵn.

Chủ ý đã định, khoe miệng Lạc Mộng Khê khẽ nhếch lên một tia ý cười quỷ dị. Lệnh cho Băng Lam mang theo lễ vật, Lạc Mộng Khê rời Khê viên đi đến Hương viên nơi Liễu Hương Hương và Lạc Thái Vân đang ở. Đúng vậy, theo lời Lạc Mộng Khê người bị liên lụy, chính là Lạc Thái Vân trong lúc vô ý thay nàng chịu đựng da bị thối rửa.

Lạc Thái Vân bị trúng độc đã được giải, nhưng da thịt trên người nàng ta đã bị ăn mòn hơn phân nửa, biến thành người không giống người, quỷ không giống quỷ. Lúc này toàn thân băng vải trắng, giống như xác ướp, thân thể thẳng tắp nằm ở trên giường, đau rên hừ hừ.

Tuy rằng Lạc Thái Vân nằm ở trên giường dưỡng thương, nhưng việc Lạc Mộng Khê được ban cho Nam Cung Quyết làm phi thì một chữ lọt vào tai nàng cũng không nghe nhầm.

Nhất là nghe được nhóm nha hoàn nói, Nam Cung Quyết đưa tới hơn mười rương trang sức, quần áo xinh đẹp, vật phẩm vô giá trân quý, son phấn bột nước không rõ dùng bao nhiêu hoàng kim làm sính lễ. Lạc Thái Vân lại đau lòng khổ sở, hai mắt xinh đẹp vì khóc mà sưng đỏ không chịu nổi, nước mắt vẫn còn ở khóe mắt không ngừng chảy xuống:

Quyết, tân nương của chàng phải là ta, là Lạc Thái Vân ta mà. Chàng đưa quần áo, trang sức xinh đẹp, son bột nước tới, lẽ ra phải là của Lạc Thái Vân ta, đều tại kẻ hạ độc đáng hận kia, hại ta biến thành cái dạng như hiện tại, lại càng làm đứt nhân duyên tốt đẹp của ta, đã vậy còn tiện nghi cho kẻ quái dị Lạc Mộng Khê kia, ta hận, ta rất hận.....

“Tứ tiểu thư, đại tiểu thư tới chơi!” Tiếng Nha hoàn Hoa Đào cung kính bẩm báo vang lên ở cửa, trong đôi mắt sưng phù của Lạc Thái Vân lửa giận thiêu đốt: Lạc Mộng Khê, ả lại dám đến gặp ta.....

“Để nàng tiến vào!” Lạc Mộng Khê, giữa người và ta thù mới hận cũ, hôm nay cùng tính toán rõ ràng!

Lạc Mộng Khê đứng ở ngoài cửa nghe thấy Lạc Thái Vân đang tức giận quát trời ra lệnh, thì cười quỷ dị: Cơn tức còn rất lớn nha, xem ra chưa chết được, chuyện của đại phu nhân, lát nữa sẽ nhờ người vậy.....

“Đại tiểu thư, mời vào trong!” Hoa Đào là nha hoàn của Lạc Thái Vân, tự nhiên cũng ghét Lạc Mộng Khê giống Lạc Thái Vân. Chẳng qua, nay Lạc Mộng Khê đã là đại tiểu thư của Tướng phủ được Thừa tướng thừa nhận, lại là thê tử sắp được gả cho Lạc vương Nam Cung Quyết. Thân phận, địa vị đều đã rõ ràng, cho dù trong lòng Hoa Đào có chán ghét nàng, nhưng trên mặt cũng không dám bất kính đối với nàng.

Lạc Mộng Khê thản nhiên ừ một tiếng xem như trả lời, không coi ai ra gì lướt qua Hoa Đào, chậm rãi bước đến phòng ngủ của Lạc Thái Vân, Băng Lam đang cầm lễ vật theo sát phía sau.

Khi đi đến trước mặt Hoa Đào, Băng Lam thật giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, bất thành linh dừng bước, đặc ý truyền ánh mắt khiêu khích đến nàng ta, ở phía sau vênh váo tự đắc đi nhanh vào phòng.

Hoa Đào tức khắc phần nộ: Băng Lam đáng ghét, dám ở Hương viên cậy thế ức hiếp ta. Nếu là trước kia, ta khẳng định đã đánh người rằng rơi đầy đất.....

Hoa Đào cũng nói, là trước kia, hiện tại nàng cũng không dám động vào một sợi tóc của Băng Lam, thời kỳ mà các nàng ức hiếp Lạc Mộng Khê, Băng Lam đã không còn nữa.....

Sau khi Lạc Mộng Khê đi vào phòng ngủ, nhìn Lạc Thái Vân nằm ở trên giường, toàn thân đều bị băng bó ngoại trừ phần đầu, mâu quang hơi trầm xuống: Đại phu nhân quả nhiên tâm ngoan, khi bà ta hạ độc trên đoạn gấm tuyết, sẽ không nghĩ tới việc lưu lại cho ta con đường sống.....

“Lạc Mộng Khê, người tới rất đúng lúc, ta đang muốn tìm người tính sổ đây!” Trong đôi mắt nhỏ sừng đỏ đang híp lại thành một đường may của Lạc Thái Vân lại thoáng hiện hàn quang, xem ra rất tức giận: “Trên đoạn gấm tuyết của người có độc, lại bán cho ta, hại ta bị trúng cự độc, suýt nữa bỏ mạng, người rốt cục là có âm mưu gì?”

Người lại hại ta đánh mất Nam Cung Quyết, phá hỏng hạnh phúc chung thân của chàng với ta, người là tội nhân thiên cổ, thiên đao vạn quả cũng không đủ để trút hết mối hận trong lòng của ta.....

Lạc Mộng Khê cố tình kinh ngạc: “Thái Vân, muội nói như vậy thật đúng là oan uổng đại tỷ rồi, khi muội lấy đoạn gấm tuyết trong tay đại tỷ, nha hoàn Hoa Đào của muội cũng có chạm qua mà. Còn nữa, người may

quần áo cho muội cũng cầm qua đoạn gấm tuyết nha, nhưng bọn họ lại không có việc gì. Bởi vậy có thể thấy được, khi đại tỷ bán xấp vải cho muội, hoặc là nói, khi may xấp vải này thành quần áo, trên vải không có độc.”

Khi Lạc Mộng Khê nói lời này, Lạc Thái Vân cũng đột nhiên bừng tỉnh: Đúng rồi, tại sao lại quên mất việc này, nếu khi may quần áo không có độc, chẳng lẽ là sau khi đưa tới Hương viên mới bị người khác hạ độc.....

Nhìn đầy mắt Lạc Thái Vân toát ra vẻ nghi hoặc, Lạc Mộng Khê biết mình dẫn dắt hữu hiệu: “Theo như đại tỷ đoán, quần áo của muội hẳn là sau khi đưa tới Hương viên mới bị người khác hạ độc.”

Lạc Mộng Khê ngu ngốc, điểm ấy Lạc Thái Vân ta đã sớm nghĩ tới. Lạc Thái Vân oán thầm một câu, ngầm khen mình thật thông minh.

Lạc Mộng Khê cố ý bắt đắc dĩ thở dài thật mạnh: “Thái Vân, có một số việc đại tỷ vốn không muốn cho muội biết, nhưng mà, với tình huống hiện tại xem ra, nếu thật sự không cho muội biết, chỉ sợ không lâu nữa, mạng nhỏ của muội sẽ không thể giữ nổi.”

“Chuyện gì?” Lạc Thái Vân cũng không quá ngu, nghe ngữ khí trầm trọng của Lạc Mộng Khê, nàng đã biết, theo như lời Lạc Mộng Khê nói, chắc hẳn hết sức quan trọng.

“Đại phu nhân cho tới nay đều coi muội, ta, tam phu nhân là cái đinh trong mắt, muốn trừ khử đi cho thoải mái!” Trong đầy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê lóe tia bắt đắc dĩ:

“Đầu tiên là nửa đêm mượn danh nghĩa bắt thích khách mà điều tra Hương viên và Khê viên, lại còn hạ độc trong thức ăn của ba người chúng ta, mấy ngày trước đây, đại tỷ bị người khác ám toán, suýt nữa bỏ mạng, hiện tại lại không hiểu vì sao muội bị trúng cự độc.....”

“Đại phu nhân hẳn là sẽ không hại chúng ta như vậy chứ.” Ánh mắt của Lạc Thái Vân lóe tia mất tự nhiên: Kế hoạch của ta là khiến cho Lạc Mộng Khê và đại phu nhân tranh đấu, đương nhiên không thể tự mình nói là đại phu nhân cũng đối phó với ta và mẫu thân.

“Huống chi, lúc ta trúng độc, đại phu nhân còn xuất ra thuốc báu gia truyền mới có thể giải trừ.....”

Lạc Mộng Khê khinh thường cười nhạo một tiếng: “Thái Vân, muội ở Tướng phủ này, cũng không thể không biết, chỉ có người hạ độc mới có thuốc giải độc.”

Mâu quang hơi hơi lóe lóe, Lạc Mộng Khê do dự mà mở miệng: “Ta cũng vừa mới biết được, Thanh Hoàng không còn lòng dạ nào với việc triều chính, muốn sớm bảo dưỡng tuổi thọ. Cúc Hoa yến lần này rõ ràng là vì chúng tài nữ, tài tử thân cận, muốn sớm lập thái tử phi tương lai.”

“Cảnh vương gia vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn, lòng dạ hẹp hòi, tuyệt đối không thể lên làm thái tử, cho nên, thái tử khẳng định sẽ là Lạc vương gia Nam Cung Phong không thể nghi ngờ, phóng mắt nhìn toàn bộ triều đình, người có tư cách trở thành thái tử phi chỉ có ba người là muội, ta, Lạc Tử Hàm.....”

Không phải Lạc Mộng Khê thích khoe khoang, nhưng Lạc Thái Vân kia thích nghe lời hay, vì thuyết phục nàng, Lạc Mộng Khê đương nhiên dựa theo tính cách của nàng ta mà nói.

“Nói vậy đại phu nhân là đã biết việc ấy, mới có thể ba lần bốn lượt trừ tính người và ta. Nếu người và ta chết đi, Lạc vương gia không còn chọn lựa, Lạc Tử Hàm sẽ trở thành thái tử phi.....”

“Đại phu nhân làm sao mà biết được mật sự của hoàng thất?” Lạc Thái Vân trong lòng nghi hoặc: “Cũng chưa nghe cha nhắc tới, đại phu nhân lại làm sao mà biết được?”

Khóe miệng Lạc Mộng Khê khẽ nhếch lên một tia ý cười trêu tức: Người tốt cục đã hỏi vào vấn đề chính.

“Thải Vân, muội có còn nhớ không, khi Lạc Tử Quận xuất hiện ở Cúc Hoa yển, quốc sư Phùng Thiên Cương từng nói chuyện với hã, đại phu nhân với ông ta, hình như rất quen thuộc.....”

“Ý của người là nói, tin tức của đại phu nhân, là quốc sư tiết lộ cho bà ta?” Lạc Thải Vân kinh hô ra tiếng: Quốc sư có biết trước, tính ra việc này cũng chẳng có gì là lạ.....

“Lạc Tử Hàm kiêu ngạo ngang ngược, không xứng làm Lạc vương phi, đại tỷ tướng mạo lại xấu xí, vốn cũng vô duyên với vị trí Lạc vương phi, chính là đại phu nhân trù tính hại người, khiến muội mất cơ hội tốt trở thành Lạc vương phi, thật sự là một việc đáng tiếc.”

Đột nhiên, Lạc Mộng Khê giống như nghĩ tới cái gì đó: “Thải Vân, nếu đại tỷ đoán không sai, độc mà muội trúng hã là do Lạc Tử Quận mang theo.....”

“Vì sao nói như vậy?” Trong mắt Lạc Thải Vân lộ ra vẻ kinh ngạc

“Bởi vì lúc đó tiếng xấu của Lạc Tử Hàm đã lan xa rồi, Thanh Hoàng sẽ không để nàng ta làm Lạc vương phi, mà dung mạo của đại tỷ lại xấu xí, đương nhiên cũng không thể trở thành Lạc vương phi. Vì thế, vị trí Lạc vương phi này chỉ còn lại một người là Thải Vân muội thôi.”

Lạc Mộng Khê thành thật khuyên dỗ: “Muội ngẫm lại xem, nếu muội xảy ra chuyện, không thể đảm đương nổi vị trí Lạc vương phi, bất luận thanh danh của Lạc Tử Hàm đã tồi tệ, Lạc vương gia cũng phải thành thân với nàng ta, bởi vì phóng mắt nhìn khắp nơi, nàng ta là người duy nhất có thân phận, địa vị xứng đôi với Lạc vương gia, lại không nghĩ rằng đến cuối cùng, Lạc vương gia thà lấy người xấu nhan như ta, cũng không nguyện lấy người nhàn tâm như nàng ta.....”

Nhìn đôi mắt của Lạc Thái Vân không ngừng biến ảo, Lạc Mộng Khê biết lời nàng nói đã có tác dụng, ho nhẹ hai tiếng, ra lệnh với Bằng Lam đang ở phía sau: “Bằng Lam, mang đồ lại đây!”

Bằng Lam bước nhanh đi đến, cầm hộp gỗ giao cho Lạc Mộng Khê, bàn tay mềm của Lạc Mộng Khê khẽ nâng, hộp bị mở ra, nhất thời, một mùi tươi mát dễ thở bay vào trong mũi, thứ đựng trong hộp, đúng là Thánh địa Tuyết liên hiếm có trên thế gian, có thể khôi phục da thịt bị hư tổn trong thời gian ngắn nhất trở về như lúc ban đầu.

Lạc Thái Vân sinh ra ở Lạc vương phủ, đương nhiên cũng biết điểm tốt của. Nhìn cây Thánh địa Tuyết liên trắng nõn không tỳ vết, tản ra từng trập thơm ngát, hai mắt Lạc Thái Vân sáng lên.

Nhìn ánh mắt tham lam của Lạc Thái Vân, Lạc Mộng Khê tung một trái bom: “Cây Thánh địa Tuyết liên này là sính lễ mà Lạc vương gia đưa cho Mộng Khê, Mộng Khê cảm thấy tứ muội cần nó hơn. Cho nên, mang đến đưa cho tứ muội

Nghe cái tên Nam Cung Quyết, tia sáng trong đáy mắt của Lạc Thái Vân lập tức tối sầm, nồng đậm ưu thương cũng theo đó hiện lên: Cùng Nam Cung Quyết lỡ mất dịp tốt, trong lòng nàng vĩnh viễn đau đớn, đại phu nhân đáng chết, kiếp này, Lạc Thái Vân ta tuyệt đối sẽ không tha cho người.....

Lạc Mộng Khê ngữ khí ai oán, thỉnh thoảng lặng lẽ ngẩng đầu quan sát phản ứng của Lạc Thái Vân: “Lúc muội bị độc phát tán được khiêng đi, Lạc vương gia đã từng hỏi mọi người, đó là tiểu thư nhà ai, xem ra, lúc ấy Lạc vương gia đã chú ý tới muội rồi.....” Lạc Mộng Khê nói dối mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh.

“Người nói là sự thật?” Đáy mắt ưu thương của Lạc Thái Vân nhất thời lờ lờ sáng lên, nếu không phải thân thể không thể động đậy, phỏng chừng

nàng chắc chắn sẽ vui vẻ mà nhảy xuống giường: “Lạc vương gia thật sự có hỏi tên của ta?”

“Đương nhiên là thật, tại sao ta phải lừa muội.” đáy mắt của Lạc Mộng Khê lóe tia mắt tự nhiên: Ta không nên nói nhiều, sự việc đã châm ngòi, ta cũng thu được biến chuyển tốt, miễn cho nhiều lời vô nghĩa, bị nàng ta nhìn ra sơ hở.

“Thải Vân, ngày mai đại tỷ sẽ gả vào Lạc vương phủ, đại phu nhân muốn hại ta cũng hại không được, chỉ có điều, muội và tam phu nhân nhất định phải chú ý, trăm ngàn lần không được trúng quỷ kế của đại phu nhân!” Lạc Mộng Khê thận trọng giao đãi:

“Muội nghỉ ngơi cho tốt đi, đại tỷ còn có việc, đi trước một bước!” Trong giọng nói, che dấu không được vui sướng.

Lạc Mộng Khê nói ra mấy câu cuối cùng, cùng với ngữ khí vui sướng của nàng, đều là cố ý giả vờ, mục đích đương nhiên là muốn kích thích Lạc Thải Vân một chút, dù sao, trong nhận thức của Lạc Thải Vân, nếu nàng ta không có trúng độc, như vậy vị trí Lạc vương phi nhất định là của nàng ta, lúc này lòng mang vui sướng, chờ làm tân nương cũng là nàng ta.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lạc Mộng Khê, khi thân ảnh yếu điệu của Lạc Mộng Khê rời khỏi Hương viên, đáy mắt sừng đỏ của Lạc Thải Vân thoáng hiện hàn quang:

Đại phu nhân, Lạc Tử Hàm, các người hại ta và Quyết lờ mất dịp tốt, ta tuyệt đối sẽ không tha cho các người, còn nữa Lạc Mộng Khê, Quyết là của ta, một ngày nào đó, ta nhất định sẽ cướp về.....

Sau khi Lạc Mộng Khê rời khỏi Hương viên, chậm rãi đi trên đường nhỏ trong Tướng phủ, từng cơn gió nhẹ thổi qua, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê lóe tia ý cười trêu tức: Bề ngoài của Lạc Thải Vân thoát nhìn suy nghĩ đơn thuần, không hề có tâm cơ, kì thực vẫn là có mưu

kế nhỏ, người khinh thường nàng ta, nói không chừng một khi không cần thận, thật sự sẽ bị nàng ta trù tính.....

Lạc Mộng Khê đã thành công khơi mào mâu thuẫn giữa Lạc Thái Vân và đại phu nhân, tin rằng trong tương lai không xa, Lạc Thái Vân nhất định sẽ có hành động.....

Đây là việc cuối cùng cần làm của Lạc Mộng Khê trước khi xuất giá. Qua đêm nay, nàng sẽ rời khỏi phủ Thừa tướng, người và việc ở nơi này không còn quan hệ nhiều đến nàng, cho dù đại phu nhân muốn hại nàng cũng không dễ dàng như trước nữa.

Chút bất tri bất giác, Lạc Mộng Khê lại trở về Khê viên, nhìn căn phòng trống lẽ, Lạc Mộng Khê cảm thấy nhàm chán, đi ngủ, không buồn ngủ, đọc sách, tạm thời không có hứng thú.

Làm gì bây giờ? Hay là ra ngoài đi dạo một chút, tha hồ khuây khỏa, mấy ngày gần đây xảy ra nhiều chuyện, tâm tình hết sức buồn bực, huống chi, thời gian Lạc Mộng Khê ở nơi này cũng không ngắn, nhưng mà chỉ ra khỏi Tướng phủ có vài lần.

Tuy rằng Lạc Thừa tướng và Nam Cung Quyết đều phái rất nhiều thị vệ đang âm thầm bảo hộ nàng, nhưng dù sao nàng cũng là chủ nhân, nàng muốn ra ngoài giải sầu, bọn thị vệ đương nhiên sẽ không ngăn trở, chỉ đi theo âm thầm bảo hộ, nhìn ngoài vào chỉ có ba người Băng Lam, Lôi Viễn, Lôi Thanh đi theo mà thôi.

Ra khỏi Tướng phủ, bốn người bước nhanh đi trên đường lớn, trên đường lớn người đến người đi như trước, vô cùng náo nhiệt. Nữ hài tử nha, sẽ luôn cảm thấy hứng thú đối với những thứ mới lạ, vì thế, Lạc Mộng Khê và Băng Lam đi ở phía trước, nhìn đông, nhìn tây, nhìn cái gì cũng cảm thấy tò mò.

Lôi Viễn, Lôi Thanh đi ở phía sau, khuôn mặt lạnh như băng, nhìn không chớp mắt.

Cùng lúc đó, một chiếc xe ngựa hoa lệ đang chạy đến trước mặt đám người Lạc Mộng Khê. Ngồi trên xe ngựa không phải ai khác, chính là Lăng Khinh Trần vừa xử lý xong việc ở Thương Châu, tiến đến kinh thành đón Lạc Mộng Khê cùng trở về Tô Châu.

Lúc này, Lăng Khinh Trần đang ngồi khoanh chân, nhắm mắt dưỡng thần, đại khái là Thương Châu có chuyện khó xử lý, khuôn mặt anh tuấn của Lăng Khinh Trần có chút tiêu tụy, trên chiếc cằm trơn bóng ngày xưa lại ẩn ẩn chòm râu màu xanh lốm chốm.

Trên đường lớn, tất cả sự chú ý của Lạc Mộng Khê và Băng Lam đều tập trung ở những thứ được bày bán trên đường, căn bản không thấy được xe ngựa của Lăng Khinh Trần. Ngược lại Lăng Khinh Trần ngồi trên xe ngựa, khi xe ngựa lướt qua đám người Lạc Mộng Khê, hẩn ngửi được mùi hoa khương dã đặc hữu trên người Lạc Mộng Khê.....

Lạc Mộng Khê! Lăng Khinh Trần cả kinh, đôi mắt khép hờ đột nhiên mở ra, đáy mắt mỗi một mơ hồ hiện lên một tia vui sướng, rất nhanh đã vén rèm xe lên nhìn ra bên ngoài.....

Đáng tiếc, ý trời trêu người, thân hình cao lớn của Lôi Viễn, Lôi Thanh vẫn luôn đứng ở phía sau Lạc Mộng Khê và Băng Lam, vô tình che khuất hình bóng của hai người bọn họ. Hơn nữa xung quanh bọn họ luôn có người đến người đi, cho nên, khi Lăng Khinh Trần xuyên qua ô cửa nhỏ trong xe nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy người người đi đi lại lại trên đường, không nhìn thấy hình bóng của Lạc Mộng Khê.....

Buông màn xe xuống, Lăng Khinh Trần có chút cười tự giễu, đưa tay lục trong ống tay áo lấy ra khăn lụa, trên mặt khăn lụa thêu hoa lan tinh xảo, ở một góc của khăn lụa, một chữ Khê khéo léo giống như mây bay nước chảy

lưu loát sinh động hiện ra, còn có chút mùi hoa khương đã nhàn nhạt như có như không bay vào trong mũi:

Xem ra vừa rồi chỉ là ảo giác của ta, đã đến kinh thành rồi, ta có thể tới Tướng phủ nhìn nàng.....

Vừa nghĩ đến có thể lập tức nhìn thấy Lạc Mộng Khê, một hồi trống ngực dồn dập ập tới, Lăng Khinh Trần hít sâu mấy hơi, bình phục tâm tình có chút khẩn trương của mình:

Từ trước đến nay việc buôn bán của ta luôn trăm trận trăm thắng, đối với việc gì cũng có thể quyết định kể sách. Cho dù có núi băng trước mặt, mặt cũng không đổi sắc, đã không còn là người nhút nhát hay ngượng ngùng, nhưng vì sao mới nghĩ đến việc gặp được Lạc Mộng Khê, ta lại khẩn trương như vậy.....

“Công tử, người là đi thẳng đến phủ Thừa tướng sao?” Ngoài xe truyền đến giọng hỏi cung kính của xa phu.

Lăng Khinh Trần mâu quang hơi trầm xuống, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, trong giọng nói bình tĩnh mang theo uy nghiêm: “Về khách điểm trước!”

Ở Thương Châu mấy ngày, Lăng Khinh Trần làm việc nhanh như điện, rốt cục trong khoảng thời gian ngắn nhất, đã khống chế toàn bộ thế cục, không kịp nghỉ ngơi, hắn đã suốt đêm ngồi xe ngựa chạy tới kinh thành.

Tuy rằng hắn chưa soi gương, nhưng cũng biết hắn hiện tại như thế nào, khẳng định là tiêu tụy không chịu nổi, không thích hợp đi Tướng phủ gặp Lạc Mộng Khê. Tìm một khách điểm rửa mặt chải đầu trước, khôi phục anh tuấn tiêu sái như lúc xưa, rồi mới đi gặp người trong lòng cũng không muộn.

Lòng tràn đầy vui sướng, khát khao tương lai tốt đẹp của mình và Lạc Mộng Khê, nhưng Lăng Khinh Trần lại không biết, duyên phận của hắn với

Lạc Mộng Khê, chưa bắt đầu, đã chấm dứt.

Bốn người Lạc Mộng Khê, Băng Lam, Lôi Viễn, Lôi Thanh đi dạo không mục đích, theo đường lớn đi về phía trước. Không biết qua bao lâu, mấy người đi tới một nơi tương đối hẻo lánh, chỗ ít người, nơi đây cây cối xanh biếc, cỏ xanh mơn mớn, màu sắc rực rỡ, nước sông trong vắt lẳng lẳng chảy xuôi, cảnh sắc hết sức mê người.

Ngẩng đầu nhìn mặt trời đã ở trên đỉnh đầu, linh quang trong đầu Lạc Mộng Khê chợt lóe: “Không bằng, chúng ta dùng cơm trưa ở đây đi. Lôi Viễn, người đi bắt mấy con gà đến đây, Lôi Thanh, người phụ trách bắt cá, Băng Lam, người nhóm lửa!”

Lạc Mộng Khê là chủ nhân, bọn họ là hạ nhân, nàng nói cái gì, chính là cái đó. Đám người Lôi Viễn, Lôi Thanh chỉ có thể tuân thủ, hơn nữa còn có rất nhiều người đang âm thầm bảo hộ nàng, cho nên Lôi Viễn, Lôi Thanh đều nghe lệnh mà đi làm việc.

Băng Lam nhặt được một ít củi đốt mang tới chậm rãi nhóm lửa, Lạc Mộng Khê không có việc gì làm, nhàm chán ở một chỗ đi tới đi lui, lơ đãng ngẩng đầu lên, trông thấy rừng cây phía trước, nhất thời trước mắt sáng ngời: “Băng Lam, ta qua bên kia hái ít quả rừng, người nhóm lửa nhanh lên, phỏng chừng Lôi Viễn, Lôi Thanh sắp về đến rồi!”

Nói xong, không đợi Băng Lam trả lời, Lạc Mộng Khê đã bước nhanh đi về phía rừng cây.

Cây cối trong rừng tuy nhiều, nhưng quả rừng lại rất hiếm, Lạc Mộng Khê tìm cả nửa ngày, cũng chỉ hái được một ít quả rừng có thể ăn, đang muốn tìm tiếp thì bất thành lình một hồi tiếng tiêu du dương quen thuộc không biết vang lên từ đâu, uyển chuyển dễ nghe, ưu mỹ êm tai, như trăm hoa đua nở, như trăm điệu tề minh, lại mang theo nồng đậm ưu thương.....

Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài, trong mắt đẹp hiện lên một tia không hồn giân, cầm quả rường, bước nhanh đến hướng tiếng tiêu truyền đến.

Rất xa, một thân ảnh thon dài màu trắng đang đưa lưng về phía nàng thối tiêu, Lạc Mộng Khê chậm rãi bước lên, ngữ khí mang theo trêu tức: “Năng lực của đám thị vệ người hãn là biết rõ, có bọn họ bảo hộ ta, sẽ không ai đến tự mình chuốc lấy phiền phức, trừ phi người nọ không muốn sống nữa. Huống chi, ta cũng không phải tay trói gà không chặt, chỉ có thể mặc người khác xâu xé, người không cần tự mình đến đây.....”

Tiếng tiêu im bật, nam tử áo trắng chậm rãi buông tiêu trong tay xuống, nhẹ nhàng xoay người, nhất thời, hé ra khuôn mặt anh tuấn khiến trời đất biến sắc, nhật nguyệt ảm đạm không ánh sáng. Dung mạo dẹt từ ánh trăng, gương mặt chạm khắc từ tuyết, lấy “Tuyệt thế” cũng không đủ để hình dung khuôn mặt tuấn tú hiện ra trước mặt Lạc Mộng Khê.

Tuy rằng Lạc Mộng Khê không biết hãn là ai, nhưng nàng biết, hãn tuyệt đối không phải là Nam Cung Quyết, tuy rằng khuôn mặt tuấn mỹ của hãn cũng tương đương với Nam Cung Quyết.

“Thật ngại, ta nhận nhầm người!” Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống: Người này mặc dù không phải Nam Cung Quyết, nhưng tiêu kỹ của hãn cũng tương đương với Nam Cung Quyết, vừa rồi là do ta sơ sót, trong tiếng tiêu của Nam Cung Quyết tuy có ưu thương, cũng chỉ chôn sâu ở trong lòng, không cho người ngoài biết. Ưu thương trong tiếng tiêu của người này lại phát ra từ trong tâm, không chút che dấu.....

Nam tử kia không chút trách móc, khẽ cười, trong phút chốc, vạn vật trong trời đất biến sắc.

Không biết là có phải Lạc Mộng Khê nhìn nhầm hay không, nàng cảm thấy khi nam tử kia cười, không phải nụ cười bình thường, mà là cười khổ.

Hơn nữa, chỉ trong nháy mắt đó, nàng thậm chí có thể cảm giác rõ ràng nồng đậm ưu thương ở trong lòng của nam tử kia: Đây là có chuyện gì.....

Nam Cung Quyết thân mang bệnh nặng, thời gian không nhiều, ưu thương trong lòng có thể hiểu được, nhưng vị bạch y này, sắc mặt mặc dù chưa hồi phục lại hồng nhuận, vì hắn vừa rồi mới thối tiêu, cùng với độ mạnh yếu khi nói chuyện, hắn không bệnh, cũng không trúng độc. Nếu không phải lo cho tính mạng, thì thế gian còn có chuyện gì là không thể giải quyết sao, nhưng vì sao hắn lại ưu thương hơn cả Nam Cung Quyết.....

“Bằng hữu của cô nương rất giống tại hạ sao?” Ngừ khí mềm nhẹ, tao nhã, dễ nghe êm tai, nhưng Lạc Mộng Khê lại có thể cảm giác được sự băng lãnh và tuyệt tình trong giọng nói của hắn.

“Thân hình có chút giống nhau, nhưng tướng mạo khác nhau.....” Lạc Mộng Khê thản nhiên trả lời, người như thế vừa nhìn đã biết không đơn giản, vẫn nên không chọc vào là tốt nhất: “Tiểu nữ nhận nhầm người, quấy rầy nhã hứng của công tử, mong công tử thứ lỗi, tiểu nữ xin cáo từ, công tử mời tiếp tục!”

Nói xong, Lạc Mộng Khê xoay người, cũng không quay đầu lại mà bước nhanh về phía trước: Sao lại thế này? Chỉ cần ta tới gần người này, thì sẽ cảm giác rõ ràng cổ nồng đậm ưu thương kia, loại ưu thương này không phải truyền đến từ trên người nam tử kia, mà chẳng hiểu tại sao lại dâng lên trong lòng ta.

Nói chính xác là, cổ ưu thương kia đến từ trái tim của Lạc đại tiểu thư, chẳng lẽ Lạc đại tiểu thư và nam tử kia có liên hệ nào đó.....

Nam tử kia làm như không nghĩ tới Lạc Mộng Khê sẽ không chút do dự mà xoay người rời đi, suy tư một lát, dù sao, tướng mạo của mình trong

lòng hăn nhất rõ ràng, nữ tử nào nhìn thấy hăn, trong mắt đều lộ ra si mê và ái mộ, cho nên, hăn chán ghét ánh mắt nhìn hăn của các nàng.

Nhưng khi Lạc Mộng Khê nhìn hăn, trong đáy mắt từng có khiếp sợ, nhưng chốc lát đã khôi phục bình tĩnh, không có chút si mê và ái mộ nào. Nàng đối với hăn, càng không có lưu luyến, nói đi là đi.

“Cô nương, xin dừng bước!” Nam tử kia theo bản năng mở miệng gọi Lạc Mộng Khê lại. Lạc Mộng Khê dừng bước, xoay người nhìn hăn, đáy mắt lóe lên tia nghi hoặc và khó hiểu.

“Không biết quả rừng trong tay cô nương được hái ở đâu?” Ánh mắt của nam tử kia ôn nhu, ngữ khí cũng nhã nhặn hơn rất nhiều.

“Ở trong rừng cây phía trước!” Nhưng mà nơi đó gần như không có trái cây có thể ăn.

“Đa tạ cô nương!” Nam tử kia nói lời cảm tạ, Lạc Mộng Khê khách sáo nói một câu, sau khi xoay người thì đi nhanh về phía trước, chỉ một lát, đã biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay tại lúc thân ảnh yếu điệu của Lạc Mộng Khê biến mất không thấy nữa, một đôi vợ chồng chừng bốn mươi tuổi, cầm trường kiếm trong tay, trang phục quái dị không biết từ đâu xuất hiện ở trước mặt nam tử áo trắng, quỳ một gối xuống, cung kính hành lễ: “Tham kiến thiếu chủ!”

“Miễn lễ!” Nam tử áo trắng lạnh lùng đáp một tiếng: “Thánh nữ là ai?”

“Bẩm thiếu chủ, là trưởng nữ của Thừa tướng Lạc Hoài Văn, Lạc Mộng Khê.” Nam tử mặc quần áo quái dị cung kính trả lời: “Lần trước thuộc hạ lệnh Ngũ Tinh Tây Vực đi mời Lạc Mộng Khê, lại bị người khác giết chết.....”

“Bị người nào giết chết? Người của phủ Thừa tướng?” Nam tử áo trắng mâu quang âm trầm: Nếu thật sự là như thế, phủ Thừa tướng kia thật đúng là ngọa hổ tàng long!

“Bẩm thiếu chủ, thuộc hạ không biết, chỉ xác định Ngũ Tinh Tây Vực là bị cao thủ giết chết, vết thương trí mệnh của mấy người đó rất nhỏ, lại sâu, ngay cả máu cũng chưa chảy ra thì đã mất mạng!”

Nam tử áo trắng cúi đầu suy tư một lát: “Tạm thời không cần để ý tới Ngũ Tinh Tây Vực, đem Lạc Mộng Khê mang đến gặp bản cung!”

“Việc này..... Hôm nay chỉ sợ không được!” Trong mắt nam tử mặc quần áo quái dị lộ ra ngượng nghịu.

“Vì sao?” Nam tử áo trắng ngữ khí lạnh như băng làm cho người ta như rơi vào hầm băng thảng chập, không rét mà run, hơi thở mang nồng đậm ưu thương trong nháy mắt đã khuếch tán, áp lực khiến người khác thở không nổi.

“Bẩm thiếu chủ, Lạc Mộng Khê đã tứ hôn cho Lạc vương Nam Cung Quyết của Thanh Tiêu quốc. Hai người sẽ thành thân vào ngày mai, nay ở Khê viên, ngoài thị vệ của Tướng phủ, còn có người của Nam Cung Quyết đang âm thầm bảo hộ, cho nên, thuộc hạ khó có thể mang Lạc Mộng Khê ra!” Nữ tử mặc quần áo quái dị nhẹ giọng trả lời.

“Vậy các người định khi nào thì mang Lạc Mộng Khê tới gặp bản cung?” Nam tử áo trắng ngữ khí vẫn lạnh như băng.

“Ngày mai!” Nữ tử trung niên ngữ khí khẳng định: “Ngày mai Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê sẽ thành thân, trên đường đón dâu, việc đề phòng nhất định sẽ lơ lửng, đến lúc đó, thuộc hạ sẽ có thời cơ đem thánh nữ mang đến gặp thiếu chủ.”

“Lạc Mộng Khê biết thân thế của bản thân sao?” Nam tử áo trắng ngừ khí lạnh như băng, lại ngằm mang theo nghi hoặc.

“Không biết!” Nam tử trung niên giành trả lời trước: “Mẫu thân của Lạc Mộng Khê, cũng chính là thánh nữ Thượng Mặc của Tuyệt Tình cung chúng ta, nàng vì khó sinh mà mất, cho nên, không ai nói cho nàng thân phận khác của nàng!”

“Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết là thật tâm yêu nhau, hay là duyên ương do hoàng đế chỉ bậy?” Ngừ khí của nam tử áo trắng đột nhiên bình tĩnh lại, hơi nghi hoặc.

“Bẩm thiếu chủ, theo thuộc hạ biết, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ở Cúc Hoa yến đã tặng hoa Cầu cho nhau, nên mới được tứ hôn.....”

“Nói cách khác, hai người bọn họ là thật tâm yêu nhau !” Nam tử áo trắng bình tĩnh trong giọng nói ngằm mang theo một tia nhẹ nhàng: “Một khi đã như vậy, không bằng bản cung giúp người hoàn thành ước vọng, thành toàn cho bọn họ.....”

“Thiếu chủ, vạn lần không thể!” Nam tử trung niên vội vàng đánh gãy lời nói của nam tử áo trắng, ngừ khí vội vàng: “Cung quy qua nhiều thế hệ của Tuyệt Tình cung, thiếu chủ phải cùng thánh nữ se duyên, nếu không, Tuyệt Tình cung sẽ gặp đại nạn, thánh nữ Thượng Mặc một mình ra khỏi cung, cũng cùng người ngoài thành hôn, khiến trăm năm cơ nghiệp của Tuyệt Tình cung tổn hại hơn phân nửa. Nếu Lạc Mộng Khê lại được gả cho Nam Cung Quyết làm phi, Tuyệt Tình cung của chúng ta sẽ chìm trong tai ương.....”

“Đã như vậy, các người còn thất thần làm gì, mau nghĩ biện pháp, trong thời gian ngắn nhất mang Lạc Mộng Khê đến gặp bản cung!” Ngừ khí của nam tử bạch y càng thêm âm lãnh

“Vâng, thiếu chủ!” Thấy nam tử bạch y không hề đề cập đến việc thành toàn cho Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết nữa. Vợ chồng trung niên âm thầm khẽ thở ra: “Lạc Mộng Khê tâm cao khí ngạo, năng lực phi phàm, tất nhiên sẽ không cam tâm tình nguyện theo chúng ta đến gặp thiếu chủ, hơn nữa, chúng ta đã âm thầm gài người ở bên cạnh thánh nữ, đến lúc đó, nàng chắc chắn sẽ trợ giúp chúng ta một tay…….”

“Được rồi, được rồi!” Nam tử áo trắng không kiên nhẫn đánh gãy lời nói của nam tử trung niên: “Nếu tả hộ pháp đã tự tin như vậy, chuyện của Lạc Mộng Khê sẽ giao cho hộ pháp xử lý…….”

Nói xong, nam tử áo trắng không hề để ý tới hai vợ chồng trung niên kia, sắc mặt âm trầm đi nhanh về phía trước.

Đúng vậy, hắc chính là một trong tuyệt thế tứ công tử, cung chủ của Tuyệt Tình cung, Lãnh Tuyệt Tình. Trong mắt người ở bên ngoài, hắc là cung chủ của Tuyệt Tình cung, nắm giữ toàn bộ vận mệnh của Tuyệt Tình cung, kỳ thật, hắc chỉ là thiếu chủ tạm thời, chờ sau khi thành thân xong mới là cung chủ, hơn nữa, hắc cũng là một người cơ khổ có thể tùy ý an bài vận mệnh của Tuyệt Tình cung.

Hắc là cung chủ tương lai của Tuyệt Tình cung, thời khắc hắc được sinh ra kia, vận mệnh của hắc sớm đã được an bài, từ nhỏ phải luyện công, học cách quản lý Tuyệt Tình cung, Sau khi lớn lên, cưới thánh nữ làm vợ, dẫn dắt Tuyệt Tình cung, đi hướng cường thịnh.

Hắc là thiếu chủ, thân thế cao quý, lại không có ai biết, trong lòng hắc rất đau khổ. Vận mệnh của hắc cho tới bây giờ không phải do hắc lựa chọn, vô luận hắc yêu hay không yêu thánh nữ, hắc đều phải cưới nàng làm vợ, vô luận hắc có muốn làm cung chủ của Tuyệt Tình cung hay không, hắc cũng phải làm, bởi vì đây là vận mệnh của hắc, hắc trốn không thoát. Cả đời này, hắc nhất định vì Tuyệt Tình cung mà sống, cho đến khoảnh khắc sinh mệnh kết thúc.

Vì nguyện vọng của bản thân mà sống, hẳn chỉ có thể nghĩ.

Sau khi Lãnh Tuyệt Tình rời đi, không đi đâu khác, mà vào rừng cây mà Lạc Mộng Khê nói. Đây là lần đầu tiên hẳn xuất cung, giống như một đứa nhỏ lớn xác, đối với hết thảy bên ngoài, đều cảm thấy tò mò, kỳ thật, hẳn cũng vừa mới tròn hai mươi tuổi, áp lực sống trong Tuyệt Tình cung hàng năm, làm cho hẳn trưởng thành quá sớm, gánh nặng trên vai không hợp với lứa tuổi.

Trong rừng cây có quả rừng, nhưng còn chưa chín, phần lớn không thể ăn, Lãnh Tuyệt Tình theo rừng cây đi vào bên trong, một tiếng cười duyên của nữ tử truyền vào trong tai, Lãnh Tuyệt Tình trong lòng sinh tò mò, theo bản năng đi về hướng âm thanh truyền đến.

Bên dòng suối nhỏ, Lạc Mộng Khê đã nướng xong món ăn thôn quê, tản ra mùi thơm mê người. Đồ ngon ở trước mặt, Lôi Viễn, Lôi Thanh, Băng Lam cũng bất chấp phân biệt chủ tớ, một người cầm một cái đùi gà lớn gặm lại gặm.....

“Ăn ngon, ăn ngon thật..... Tiểu thư, không thể tưởng được thủ nghệ của người lại tốt như vậy.....” Băng Lam vừa ăn vừa liên tục tán thưởng.

Lạc Mộng Khê khẽ cười, lật cá nướng trên đồng lửa, đang muốn nói chuyện, một cổ hơi thở ưu thương lại từ trong lòng dâng lên, Lạc Mộng Khê hơi hơi nhíu nhíu mày, theo bản năng quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy được Lãnh Tuyệt Tình đứng ở bên cạnh rừng cây, cách bọn họ hơn hai mươi thước, lúc này đang dung ánh mắt ưu thương nhìn phía bọn họ.

Cuộc sống như vậy mới là cuộc sống của người bình thường, không phải sao? Có vui có buồn, có suy nghĩ, có tình cảm, không giống ta, vĩnh viễn cũng chỉ có một loại cảm xúc.

Người này tại sao lại suốt ngày ưu thương như vậy, càng lạ hơn là, khối thân thể này không chỉ có thể cảm giác được ưu thương của hẳn, mà còn có

thể phát ra ưu thương đồng cảm với hân.....

Đợi một chút, sự ưu thương của nam tử kia có thể lôi cuốn khối thân thể này, vậy sự vui vẻ của khối thân thể này có phải cũng có thể cuốn hút hân hay không. Không phải Lạc Mộng Khê muốn làm cho Lãnh Tuyệt Tình vui vẻ, chính là, nàng không muốn để bản thân bị thương khó hiểu.

Nghĩ xong, cầm lấy một con cá đã nướng chín, Lạc Mộng Khê đứng dậy đi về hướng Lãnh Tuyệt Tình. Lôi Viễn, Lôi Thanh nhìn theo hướng Lạc Mộng Khê, thấy được Lãnh Tuyệt Tình, mâu quang phát lạnh, lắc mình chặn trước người Lạc Mộng Khê: “Tiểu thư!”

“Không có việc gì, chúng ta vừa rồi đã gặp qua, nếu hân muốn giết ta, căn bản sẽ không chờ tới bây giờ!” Nói xong, Lạc Mộng Khê lướt qua Lôi Viễn, Lôi Thanh, chậm rãi đến gần Lãnh Tuyệt Tình.

Theo Lạc Mộng Khê tới gần, hơi thở ưu thương của Lãnh Tuyệt Tình dần dần trôi đi, trở thành một cổ vui sướng lan khắp toàn thân: “Này tặng cho người! Ta nướng, nếm thử xem!”

Đáy mắt Lạc Mộng Khê tràn đầy ý cười vô ưu vô lo, Lãnh Tuyệt Tình quả thực lấy làm kinh hãi: Cảm xúc vui vẻ của nàng, lại có thể cuốn hút ta.....

Theo bản năng đưa tay tiếp nhận cá nướng trong tay Lạc Mộng Khê, Lãnh Tuyệt Tình đưa tới gần miệng khê cắn một miếng, nhất thời mùi thịt tươi ngon ngập tràn trong khoang miệng: “Hương vị không tệ.....”

Lạc Mộng Khê khê cười, đang muốn nói chuyện, bất thành lình tiếng gọi của Lôi Viễn vang lên bên tai: “Đại tiểu thư, thời gian không còn sớm, lão gia sắp trở về, chúng ta hồi phủ thôi!”

“Được, biết rồi!” Lạc Mộng Khê trả lời một tiếng, quay đầu nhìn Lãnh Tuyệt Tình: “Người từ từ ăn đi, ta đi về trước!” Cảm xúc của ta quả nhiên

cũng có thể cuốn hút hẳn, hẳn với Lạc đại tiểu thư rồi cuộc là có quan hệ gì.....

Đám người Lôi Viễn, Lôi Thanh thu dọn bờ sông xong thì bảo hộ Lạc Mộng Khê rời khỏi nơi này. Nhìn thân ảnh mọi người càng lúc càng xa, đáy mắt luôn ưu thương của Lãnh Tuyệt Tình lại hiện lên ý cười:

Nàng hẳn là thiên kim nhà giàu, cuộc sống thường ngày vô ưu vô lo, thừa dịp cha mẹ xuất môn, mang theo hạ nhân của mình lén chạy đến đây du ngoạn, bây giờ vội chạy về trước khi cha mẹ trở lại, cuộc sống như vậy mới chân thực nhất.....

Nghĩ đến thân thế của mình, ánh sáng vừa mới dâng lên trong đáy mắt của Lãnh Tuyệt Tình trong phút chốc đã tiêu tán, ý cười chua sót trên khóe miệng càng đậm: Vận mệnh của ta cho tới bây giờ đều không phải do ta làm chủ, Lạc Mộng Khê đã có người trong lòng, nàng không thương ta, ta cũng không thích nàng, nhưng lại phải đi chia rẽ nhân duyên của nàng, sau đó cùng nàng kết hợp.....

So sánh với nhau, ta thật hy vọng mình là một người bình thường, cho dù sinh ở gia đình bình dân cũng được, ít nhất không có nhiều khổ tâm như vậy.....

Hương vị cá nướng rất ngon, nhưng khi Lãnh Tuyệt Tình ăn vào trong miệng, đã mất đi loại mỹ vị khi có Lạc Mộng Khê ở đây, biến thành chua sót không chịu nổi.....

Lại nói Lăng Khinh Trần ngồi xe ngựa đi vào trong một khách điếm, sau khi tắm rửa rửa mặt chải đầu, cảm thấy thỏa đáng, đang muốn tiến đến Tướng phủ gặp Lạc Mộng Khê, thì truyền vào trong tai tiếng nói chuyện của một bàn khách trong khách điếm: “Ngày mai là đại hôn của Lạc vương gia và đại tiểu thư của Tướng phủ Lạc Mộng Khê, các người có muốn đi uống rượu mừng hay không?”

“Chúng ta cũng có tư cách đi sao?” Tên còn lại trong lòng khó hiểu: “Chúng ta chỉ là dân thường!”

“Lạc vương phủ đã dán bảng, mặc kệ là quan to quý nhân, thường dân, đều là khách, chỉ cần nguyện ý nói tiếng chúc mừng, thì có thể ăn hỷ yến.....” Người nọ trả lời.

“Bạo tay như vậy, ngày mai chúng ta nhất định phải đi.....” Lại một người mở miệng.

Lăng Khinh Trần chỉ cảm thấy oanh một tiếng, đầu óc nhất thời trống rỗng: Bọn họ đang nói cái gì, ngày mai Mộng Khê sẽ gả cho Nam Cung Quyết, điều này sao có thể, Lạc Thừa tướng rõ ràng đã gả Mộng Khê cho ta.....

“Mấy vị tiểu ca, tại hạ nghe nói đại tiểu thư kia của Tướng phủ dung mạo xấu như quỷ, người gặp người sợ, vì sao nay lại đột nhiên được gả cho Lạc vương gia tuần mỹ vô song?” Lăng Khinh Trần nói thử.

Mấy người đang nói chuyện chuyển ánh mắt chuyển nhìn Lăng Khinh Trần: “Công tử là người nơi khác đến!”

Lăng Khinh Trần lễ phép cười: “Đúng vậy, tại hạ vừa vào kinh thành!”

“Khó trách người lại không biết!” Mấy người kia khẽ thở dài: “Lạc đại tiểu thư mặc dù bị trúng độc hủy dung, nhưng là nữ chủ hào kiệt, ở Cúc Hoa yến vì làm sáng tỏ tiếng oan của mình, đã trừng trị ngục quân tử Cảnh vương Nam Cung Phong, làm cho dân chúng như chúng ta cũng thấy rõ bộ mặt thật của hắn, hả lòng hả dạ!”

“Lạc vương bởi vậy mới ái mộ Lạc đại tiểu thư, vì thế xin Hoàng Thượng tứ hôn, tài tử giai nhân sẽ thành thân thuộc.....”

Lạc Hoài Văn, người là kẻ tiểu nhân ti bỉ lật lọng! Lãng Khinh Trần mâu quang phát lạnh, không chờ mấy người kia nói xong, thân hình vừa chuyển, mấy người kia chỉ cảm thấy một trận cuồng phong thổi qua, thân ảnh thon dài của Lãng Khinh Trần trong nháy mắt đã ra ngoài khách điếm.....

Sau khi Lãng Khinh Trần ra khỏi khách điếm, nổi giận đùng đùng đi nhanh đến Tướng phủ, sau khi đi vào, không để ý đến bọn thị vệ ngăn trở, lập tức xông vào: “Lạc Hoài Văn, Lạc Hoài Văn.....”

“Lãng công tử, ty chức đã nói rồi, Thừa tướng, phu nhân đều được Hoàng Thượng mời vào hoàng cung dự tiệc, không có ở trong phủ!” Vương quản gia đi theo phía sau Lãng Khinh Trần, bất đắc dĩ thở dài.

Lãng Khinh Trần cơ hồ bay hơn phân nửa Tướng phủ, không hề nhìn thấy bóng dáng Lạc Hoài Văn, đại phu nhân, tam phu nhân, rốt cục cũng tin lời nói của Vương quản gia.

Thế lực của Lãng Khinh Trần đều tập trung ở Giang Nam, ở kinh thành cũng không nhiều, cho nên, xông Hoàng cung tìm Lạc Hoài Văn hỏi rõ nguyên nhân khẳng định là không có khả năng.

Nhưng mà, hắn có thể đi tìm Lạc Mộng Khê, dù sao, Lạc Hoài Văn là hứa gả Lạc Mộng Khê cho hắn trước, hắn mang Lạc Mộng Khê đi cũng là hợp tình hợp lý. Thị vệ Lạc phủ tất nhiên lợi hại, nhưng ở trong mắt Lãng Khinh Trần hắn, căn bản là một kích đã không chịu nổi.

Nhìn ra ý đồ của Lãng Khinh Trần, Vương quản gia vội vàng ngăn cản: “Lãng công tử, đại tiểu thư ngày mai sẽ xuất giá, hiện tại không thể gặp khách!” Ngộ nhỡ hắn mang đại tiểu thư đi, ngày mai không có người đến Lạc vương phủ, phủ Thừa tướng sẽ phạm vào tội khi quân, như vậy sẽ bị chém đầu!

“Cút!” Lãng Khinh Trần huy chương đánh tới Vương quản gia đang ngăn cản hắn, sắc mặt âm trầm bước nhanh đi hướng Khê viên.

Không thể không nói, Lăng Khinh Trần và Lạc Mộng Khê thật sự vô duyên. Khi Lăng Khinh Trần ở Tướng phủ gào thét tìm Lạc Thừa tướng, Lạc Mộng Khê đã mang theo đám người Băng Lam đám trở về Tướng phủ, khi Lăng Khinh Trần bằng tốc độ nhanh nhất đuổi tới Khê viên, đi tìm Lạc Mộng Khê, thì Lạc Mộng Khê vừa mới đi vào phòng, đóng cửa lại.

“Tiểu thư, giá y* của người đã đưa tới, thử xem có vừa không.” Băng Lam cầm giá y đi hướng Lạc Mộng Khê.

(*Giá y: Đồ cưới)

Lạc Mộng Khê nằm nghiêng trên giường lớn mềm mại, giương mắt nhìn giá y đỏ thắm: “Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi, chờ sau khi tỉnh dậy sẽ thử!” Nói xong, không đợi Băng Lam trả lời, Lạc Mộng Khê đã kéo chăn qua đầu: Thành thân, thật sự là việc đáng ghét.....

Lạc Mộng Khê ngủ rồi, đương nhiên không thể thử giá y, Băng Lam đem xếp giá y lại, đặt ở trên bàn, lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ.

Lăng Khinh Trần đi khắp Đại Giang Nam Bắc, kinh nghiệm giang hồ phong phú, ngay khi hần sắp tới Khê viên, đã nhận ra người canh giữ ở ngoài Khê viên đều là cao thủ, dù vậy, Lăng Khinh Trần hần cũng sẽ không dễ dàng chịu thua!

Người bảo hộ Lạc Mộng Khê ở một nơi bí mật gần đó, cho nên thoát nhìn từ ngoài vào, Khê viên không có một bóng người, Lăng Khinh Trần mâu quang hơi trầm xuống, đang muốn đi vào Khê viên, bất thành lình hai thị vệ không biết xuất hiện từ đâu, chặn đường đi của hần: “Công tử xin dừng bước!”

“Tránh ra!” Lăng Khinh Trần ngữ khí âm lãnh, đáy mắt thoáng hiện hàn quang.

“Thực xin lỗi công tử, không có phận sự không được tiến vào Khê viên!” Hai thị vệ kia khuôn mặt lạnh như băng, lời lẽ chính nghĩa.

Muốn chết! Lăng Khinh Trần không giải thích nhiều, mâu quang phát lạnh, chưởng lực chém ra, nội lực cường thế đem hai gã thị vệ đánh ra xa hơn mười thước.

Chướng ngại đã được loại bỏ, Lăng Khinh Trần đang muốn đi vào Khê viên, thì đột nhiên rất nhiều thị vệ xuất hiện, chặn đường đi của hắn.....

Trong mông lung, bên tai truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, Lạc Mộng Khê mơ mơ màng màng giật chần ở trên đầu ra, tiếng đánh nhau càng thêm rõ ràng, Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài: Đám người đại phu nhân sẽ không phải chó cùng rứt giậu chứ, lúc này phái người đến ám sát ta, căn bản chính là muốn chết.....

Canh giữ ở ngoài Khê viên, thị vệ của Tướng phủ và Lạc vương phủ đều là cao thủ tuyệt đỉnh, cho nên, Lạc Mộng Khê không lo bọn họ thất thủ, bọn họ không thể thua, nàng khẳng định không có việc gì, cho nên, trở mình một cái, tiếp tục ngủ tiếp!

Ngoài Khê viên, đánh nhau vẫn còn tiếp tục, võ công của Lăng Khinh Trần không tệ, thân ảnh thon dài như thiên ngoại phi tiên bay lên bay xuống, không lâu sau, đã có rất nhiều thị vệ của Tướng phủ bị đánh ngã trên mặt đất.....

“Vị công tử này xin dừng tay!” Một nam tử trẻ tuổi không biết xuất hiện từ đâu, gấp giọng ngăn mọi người đang đánh nhau, hắn là Lưu Phong, trợ thủ đắc lực bên người Nam Cung Quyết, tuy rằng thị vệ của Tướng phủ cùng hắn không quen biết, nhưng mà, cũng đều là thị vệ, hắn không nhẫn tâm nhìn bọn hắn thê thảm như vậy.

Mọi người nghe theo lời Lưu Phong, ngừng đánh nhau: “Vị công tử này, chúng ta ở đây là vì bảo hộ an nguy của Lạc đại tiểu thư, công tử chắc hẳn

không phải đến ám sát Lạc đại tiểu thư, cho nên, chúng ta không muốn làm công tử khó xử, cũng thỉnh công tử không nên làm khó người đang phụng mệnh hành sự như chúng ta!”

Lăng Khinh Trần cũng là người thông minh, hẳn có thể cảm nhận được võ công của Lưu Phong không tệ, hơn nữa, cũng nhận thấy được võ công của nhóm người đang âm thầm ẩn tàng so với thị vệ này còn cao hơn rất nhiều, nếu lấy thực lực của hắn, muốn ở trước mắt mấy người này mang Lạc Mộng Khê đi, có chút khó khăn.....

“Bản công tử lần này đến đây, là vì muốn gặp Lạc đại tiểu thư!” Chờ sau khi nhìn thấy Mộng Khê, ta sẽ chớp thời cơ mang nàng rời đi, những người này không hề chuẩn bị, hẳn là không đủ gây nguy hiểm.

“Thực xin lỗi công tử, Lạc đại tiểu thư vì chuẩn bị hôn sự, rất mệt mỏi, đang nghỉ ngơi, tạm thời không thể gặp khách!” Lưu Phong ngữ khí thành khẩn: “Nếu công tử muốn gặp đại tiểu thư, không bằng ngày mai đến Lạc vương phủ ăn tiệc.....”

“Không cần, nếu Mộng Khê mệt đã nghỉ ngơi, bản công tử cáo từ, nếu các người giải thích nguyên nhân sớm một chút, tại hạ đã không xông vào!” Lưu Phong nói đến đây, Lăng Khinh Trần mới ý thức được, lấy tính cách của Lạc Mộng Khê, tất nhiên khi nghe được tiếng đánh nhau sẽ xuất hiện, hẳn cùng với bọn thị vệ đánh nhau bên ngoài đã lâu như vậy, Lạc Mộng Khê ở trong phòng vẫn không có động tĩnh, vậy chỉ có một khả năng:

Lạc Mộng Khê đang bị người khác khống chế, nói cách khác, lần này gả cho Nam Cung Quyết làm phi, không phải là do nàng tự nguyện.....

Còn có, vừa rồi hắn đang nóng vội, chưa từng ý thức được, trước khi Lạc Mộng Khê thành thân một ngày, đám người Lạc Thừa tướng lại bị mời vào Hoàng cung, việc này không phù hợp quy cũ, hơn nữa Tướng phủ này lại

có hai nhóm người cùng bảo hộ Lạc Mộng Khê, căn bản chính là làm điều thừa.

Nói cách khác, một nhóm người khác có khả năng sẽ mượn danh nghĩa bảo hộ mà theo dõi Lạc Mộng Khê, đám người Lạc Thừa tướng kia tiến cung, thoát nhìn đều không phải đơn giản như vậy, hết thảy mọi việc đều im lặng chứng minh rằng: Lạc Mộng Khê gả cho Nam Cung Quyết là bị ép buộc.....

Lăng Khinh Trần tìm lý do thích hợp nhất, cũng không bị người khác hoài nghi, xoay người rời đi, nhìn thân ảnh của hắn càng lúc càng xa, ý cười trên mặt Lưu Phong đã biến mất không thấy nữa, lúc này đầy mặt nghiêm nghị: “Người đâu, đi điều tra thân phận thật sự của hắn!”

Đèn hoa được thắp lên, màn đêm buông xuống, Lạc vương phủ, Nam Cung Quyết đang ngồi ở trong viện một mình uống trà, ánh mắt thâm thúy nhìn phía xa xa, mơ hồ mang theo một tia ý cười làm cho người ta không dễ phát hiện.

“Nam Cung Quyết, ngày mai ngươi sẽ thành thân, còn có tâm tư ở đây uống trà sao, đã thử lễ phục chưa?”

Cùng với giọng hỏi trêu tức, thân ảnh màu lam thon dài của Bắc Đường Diệp đã ngồi phía đối diện với Nam Cung Quyết, không chút khách khí cầm ấm trà trên bàn rót cho mình một chén: “Sau đêm nay, ngươi sẽ không phải một mình ở trong này tự châm tự uống nữa.....”

“Bắc Đường Diệp, gần đây hình như ngươi rất rảnh rỗi.” Nam Cung Quyết ngữ khí bình tĩnh, làm cho người ta nghe không ra ý tứ thật sự trong lời nói của hắn.

“Là Nam Cung Quyết ngươi thành thân, không phải Bắc Đường Diệp ta, ta đương nhiên rảnh rỗi!” Bắc Đường Diệp ngữ khí mang theo trêu tức: “Được rồi, không giỡn với ngươi nữa, ta tới tìm ngươi là muốn nói cho

người biết, chiều nay, có kẻ muốn xông vào Khê viên, đã bị đám người Lưu Phong ngăn cản, chỉ có điều, nhìn dáng vẻ của hắn, không giống như muốn đi giết Lạc Mộng Khê

“Điều tra rõ thân phận của người nợ chưa?” Nam Cung Quyết uống cạn chén trà, ngữ khí bình tĩnh.

“Đã sai người đi điều tra, rất nhanh sẽ có kết quả!” Bắc Đường Diệp trêu tức mâu quang lóe tia ngưng trọng:

“Ngày mai người cùng Lạc Mộng Khê thành thân, hôm nay người nợ lại muốn xông vào Khê viên gặp Lạc Mộng Khê, việc này chỉ sợ không đơn giản, người phải sớm chuẩn bị, đề phòng hôn sự ngày mai sẽ xảy ra biến cố.....”

“Người cứ yên tâm, bốn vương cam đoan, cho dù trời đất sụp đổ, hôn sự ngày mai tuyệt đối sẽ không xảy ra biến cố gì!” Nam Cung Quyết hơi trầm hạ mí mắt, đáy mắt lóe ra kiên định và ngoan quyết!

Cùng lúc đó, Lăng Khinh Trần cũng đang ngồi ở trong biệt viện, sắc mặt âm trầm, uống từng ngụm từng ngụm rượu: Ta chỉ đi có một thời gian ngắn, Mộng Khê đã trở thành tân nương của người khác, sớm biết sẽ như thế này, lúc trước ta sẽ chờ Mộng Khê trở về rồi mang nàng rời đi.....

Một trận cuồng phong thổi qua, một hắc y nhân không biết từ đâu xuất hiện ở trước mặt Lăng Khinh Trần, quỳ một gối xuống: “Tham kiến chủ nhân!”

“Miễn lễ, sự tình điều tra thế nào rồi?” Lăng Khinh Trần nhìn như bình tĩnh nhưng trong giọng nói mơ hồ ngầm mang theo sốt ruột.

“Bẩm chủ nhân, nhóm người khác ở ngoài Khê viên lúc bắt đầu Cúc Hoa yến, đã canh giữ ở Khê viên rồi, thuộc hạ đã tra ra, nhóm người kia thật ra là người của Lạc vương phủ.....”

Hắc y nhân nói ra mọi việc mà mình điều tra được, từng việc từng việc nói rõ với Lăng Khinh Trần. Lăng Khinh Trần nghe xong, mâu quang hơi hơi lóe lóe, nhẹ nhàng khoát tay áo: “Người lui xuống đi!”

Khi toàn bộ trong viện chỉ còn lại có một người là Lăng Khinh Trần, sắc mặt Lăng Khinh Trần càng ngày càng trầm, đáy mắt mơ hồ thoáng hiện hàn quang: Xem ra suy đoán của ta là đúng, Mộng Khê sớm đã bị Nam Cung Quyết khống chế, ở Cúc Hoa yển cùng hãm đánh tình, cũng là bị hãm ép buộc.....

Nam Cung Quyết, Mộng Khê không thích người, người không có tư cách buộc nàng phải giả cho người, hôn lễ ngày mai, ta tuyệt đối sẽ không để người mãi nguyện!

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Đại Hôn, Sửa Lệnh

Hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, Lạc Mộng Khê đã bị Băng Lam gọi dậy, tắm rửa thay quần áo, xông hương. Sau đó, Lạc Mộng Khê ngồi trước bàn trang điểm, khép hờ mắt, để hỉ bà tùy ý trang điểm, mặc trang phục cho nàng. Ở phía sau hai người, nhóm nha hoàn bận làm việc, hết đi qua lại đi lại. Cùng lúc đó, quốc sư Phùng Thiên Cương mang theo bốn nam tử trẻ tuổi đi đến Cảnh vương phủ, mấy người đó không đi đâu khác, mà lập tức đi đến tiểu viện của Nam Cung Phong.

Nam Cung Phong có thói quen dậy sớm luyện công, thấy Phùng Thiên Cương mang vẻ mặt ngưng trọng đang dẫn người đi đến, thì nhanh chóng ngừng việc vận công, trong lòng khó hiểu: “Quốc sư, người đây là?”

“Hành động, chia cắt vận mệnh giữa Lãnh Tuyệt Tình và Lạc Mộng Khê!” Sắc mặt của Phùng Thiên Cương hơi trầm xuống, đáy mắt lóe ra là ngoan độc và âm lãnh: “Như vậy, Lạc Mộng Khê chỉ có một thân một mình, chúng ta sẽ tiêu diệt nàng, ngày Cảnh vương gia đăng cơ làm đế, đã sắp tới rồi!”

“Người có vận mệnh tương liên với Lạc Mộng Khê là cung chủ Tuyệt Tình cung Lãnh Tuyệt Tình sao?” Đáy mắt lạnh lẽo của Nam Cung Phong hiện lên một tia khiếp sợ, sau đó lại khôi phục bình thường: “Quốc sư, bây giờ là ban ngày, sao không để đến tối rồi hành động? Còn nữa, quốc sư định hành động với hai tay không sao?”

Nhìn Phùng Thiên Cương chỉ cầm trong tay cây phất trần, cùng với bốn tên man tử đứng sau hăn hai tay cũng trống không, trong lòng Nam Cung Phong càng thêm nghi hoặc: Không phải mở pháp đàn sao.....

Dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng của Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương trầm giọng trả lời: “Bốn tọa sửa mệnh của Lạc Mộng Khê và Lãnh Tuyệt Tình, không phải bắt yêu đuổi quỷ, không cần mở pháp đàn.”

Nói xong, Phùng Thiên Cương khẽ khoát tay áo, bốn tên nam tử đứng ở sau hần hiểu ý, nhún người nhảy, bốn người bay lên bức tường trong viện, phân ra đứng ở bốn hướng đông, tây, nam, bắc, cổ tay khẽ lật, bàn tay vốn trống không trong nháy mắt đã xuất hiện một mặt gương. Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, vẻ mặt của bốn người đều lạnh như băng, không nói một lời nào, giống như máy móc đang làm việc.

“Cảnh vương gia, phiền người hạ lệnh, trong sáng nay, bất luận kẻ nào cũng không được vào tiểu viện này!” Phùng Thiên Cương ngữ khí trầm trọng: “Nếu có người xâm nhập, phá hỏng việc của bốn tọa, vậy mọi cố gắng của chúng ta trước đây đều sẽ hủy hoại trong chốc lát!”

“Bốn vương hiểu rồi!” Nam Cung Phong than nhẹ một tiếng, mặt lộ vẻ nghi hoặc: “Nhưng mà, bốn vương không hiểu, vì sao quốc sư nhất định phải ở chỗ của bốn vương để chia cắt vận mệnh của Lạc Mộng Khê và Lãnh Tuyệt Tình?”

“Bởi vì Cảnh vương là Vương gia của Thanh Tiêu quốc, cũng chính là long tử, thân phận tôn quý, nơi này của người có quý khí, có thể áp chế rất nhiều thứ tà ác, nếu bốn tọa thực hiện ở đây, sẽ có hiệu quả gấp đôi.”

Khê viên Tướng phủ, giờ lành sắp tới, Lạc Mộng Khê đã phục trang thỏa đáng, mặc giá y màu đỏ, đầu đội mũ phượng, im lặng chờ giờ lành đến. Trên giường lớn gần đó, bày ra một khăn voan uyên ương hí thủy màu đỏ.

Dựa theo nghi lễ của cổ đại, ngày nữ tử xuất giá, cả ngày cũng không được ăn gì, nhưng Lạc Mộng Khê không phải là người cổ đại, lại có tư tưởng của thế kỷ hai mươi mốt, đương nhiên sẽ không bị lễ nghi phiền phức này trói buộc.

Hơn nữa tối hôm trước nàng ăn rất ít, đã sớm đói bụng, liền lệnh cho Băng Lam mang đến một ít điểm tâm, tùy tiện tìm lý do đuổi nhóm nha hoàn đi, một mình ngồi ở trước bàn thưởng thức.

Lơ đãng, Lạc Mộng Khê nhìn thấy hình ảnh tân nương của mình trong gương, trong lòng cảm khái: Không ngờ được Lạc Mộng Khê ta hai lần làm người, lần đầu tiên xuất giá lại là làm lá chắn cho hắn, nhưng mà, thế này cũng tốt, ít nhất ta cũng biết, ta được gả cho người ta không yêu, nếu không lại ngu dốt làm tất cả cho hắn, đổi lại kết quả là một viên đạn đoạt mệnh.....

“Đại phu nhân, tam phu nhân!” Tiếng Băng Lam cung kính gọi truyền đến từ ngoài cửa, Lạc Mộng Khê hoàn hồn, vội vàng thu dọn điểm tâm trên bàn, ngay tại lúc nàng cất điểm tâm xong, ngồi ngay ngắn ở trên giường thì cửa phòng bị đẩy ra, đại phu nhân ung dung xinh đẹp cao quý, ôn nhu nhàn nhã cùng tam phu nhân hiền lương thực đức, ôn nhu động lòng người vênh váo tự đắc tiêu sái tiến vào.

Nhìn giá y màu đỏ, tuy rằng bị che bởi mạng che mặt, nhưng khí chất của Lạc Mộng Khê vẫn xuất trần, không giống người phàm. Đáy mắt sắc bén của đại phu nhân hiện lên một tia âm độc, nháy mắt chuyển thành nồng đậm ý cười: “Mộng Khê, hôm nay người sẽ xuất giá, đại nương cũng không có thứ gì tốt đưa người, ngọc như ý này là khi đại nương xuất giá mang đến từ nhà mẹ đẻ, giờ đưa cho người, chúc người mọi chuyện đều như ý!”

Nói xong, khoe miệng đại phu nhân nhếch lên ý cười quỷ dị, cầm ngọc như ý trong tay giao cho Băng Lam, Băng Lam tiếp nhận ngọc như ý, trình tới trước mặt Lạc Mộng Khê. Nhìn ngọc như ý trong tay Băng Lam, chất lượng cực kém, còn rớt ra một cái sừng, đáy mắt Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống: Ngọc như ý, tên như ý nghĩa, chính là mọi chuyện như ý, chất lượng không phải thứ yếu, quang trọng nhất là phải đầy đủ, nếu thiếu một sừng nhọn, chẳng phải thành “Ngọc không như ý” sao.

Hôm nay là đại hôn của Lạc Mộng Khê, đại phu nhân đưa nàng một cái “Không như ý” bị rớt sừng, căn bản chính là cố tình ám cho nàng xui xẻo, Lạc Mộng Khê nàng là người có thù tất báo, người không cho ta như ý, ta há lại có thể cho người hài lòng.....

Quan sát ngọc như ý một lát, Lạc Mộng Khê cố tình bất đắc dĩ thở dài: “Tâm ý của Đại phu nhân, Mộng Khê xin nhận, ý nghĩa của ngọc như ý này tuy tốt, nhưng chất lượng hơi kém, hướng chi, trên ngọc như ý còn rớt một sừng, ta là nữ nhi của phủ Thừa tướng được gả đi, nếu lấy thứ này làm của hồi môn, chẳng phải sẽ khiến người đời chê cười sao.”

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn đại phu nhân, đáy mắt lóe nồng đậm đồng tình: “Đại phu nhân, xem ra năm đó bà xuất giá, trong nhà nhất định là nghèo rất mỏng tờ, có thể so với ăn mày trên đường lớn, lệnh tôn, lệnh đường chắc là chưa già đã yếu, mắt mờ, không ngờ lại lấy “Không như ý” rớt sừng này coi là ngọc như ý, làm của hồi môn cho đại phu nhân.”

Nghe vậy, hai mắt đại phu nhân bốc hỏa, tam phu nhân thì âm thầm cười trộm: Nhà mẹ đẻ của Đại phu nhân là thủ phủ kinh thành, nay lại bị Lạc Mộng Khê nói thảm không chịu nổi như vậy, đại phu nhân còn không tìm được lời để phản bác, thật sự là hả lòng hả dạ..... Lạc Mộng Khê, thật không đơn giản.....

Lạc Mộng Khê không đếm xỉa đến phản ứng của đại phu nhân và tam phu nhân, lập tức nói tiếp: “May mắn đại phu nhân và Lạc Thừa tướng có tình cảm sâu đậm, ý nghĩa của không như ý này không hề phủ xuống người đại phu nhân. Nếu không, lệnh tôn, lệnh đường sẽ phạm sai lầm, hại đại phu nhân và Lạc Thừa tướng không hợp, đồng sàng dị mộng, đại phu nhân lén lút với nam nhân khác sau lưng phu quân mình, Lạc Thừa tướng bên ngoài cười vợ thú thiếp, hai người gặp mặt liền ầm ỹ, gặp mặt liền đánh nhau, vậy sai lầm của lệnh tôn, lệnh đường rất lớn nha!”

Tam phu nhân chỉ mượn cơ hội Lạc Mộng Khê làm tổn thương đại phu nhân mà tiếp tục cười trộm, không có phản ứng gì đặc biệt, đại phu nhân bị lửa giận thiêu đốt, đáy mắt mờ hồ hiện lên một tia khiếp sợ, nháy mắt đã biến mất không thấy vết.....

Hai mắt Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống: Xem ra, giữa đại phu nhân và Phùng Thiên Cương, thật sự có gian tình.....

“Đại phu nhân, người đừng để ý, ta chỉ thí dụ thôi, cũng không có nói bà vung trộm sau lưng phu quân mình!” Nhìn đại phu nhân đột nhiên nắm chặt bàn tay, Lạc Mộng Khê vội vàng giải thích nói: Hôm nay là đại hôn của nàng và Nam Cung Quyết, cũng là ngày nàng hoàn toàn rời khỏi Tướng phủ, nàng không muốn đại phu nhân phá hỏng việc này.

Vừa rồi nàng nói ra câu kia, đại phu nhân đã tức giận, lại khiến bà ta không có chỗ trút cơn giận, dù sao, ở trong mắt mọi người, đại phu nhân không có lén lút vung trộm, nếu như đại phu nhân vì câu nói của Lạc Mộng Khê mà ra tay với nàng, mọi người sẽ thấy khả nghi, người thông minh như đại phu nhân, lần này chỉ có thể bị đánh gãy răng và nuốt máu.....

“Đại nương không phải là người ích kỷ!” Đại phu nhân lạnh giọng trả lời, âm thầm khẽ thở ra: May mắn vừa rồi ta kiềm chế được, nếu không, chính là không đánh đã khai. Lạc Mộng Khê, hôm nay người dám sỉ nhục ta, một ngày nào đó, ta sẽ đòi lại gấp trăm, gấp ngàn lần.....

“Đại phu nhân lương thiện mọi người đều biết, Mộng Khê thấy tự ti!” Lạc Mộng Khê nhẹ giọng cho qua, ý cười trên tức trong đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng càng đậm: Chuyện giữa người với Phùng Thiên Cương ta sẽ từ từ điều tra rõ ràng, vừa rồi người đưa ta ‘Không như ý’, bây giờ, ta cũng muốn đưa người một phần đại lễ.....

“Cho đến bây giờ, sự việc đã qua nhiều năm, đại phu nhân không muốn nhắc sự ‘gián dị’ khi thành thân, Mộng Khê đương nhiên cũng sẽ không gợi

lại chuyện thương tâm của đại phu nhân, xem ra đại phu nhân đối với ‘Không như ý’ này rất quý trọng, thực sự làm cho Mộng Khê cảm động!”

“Chẳng qua, cũng có thể nhìn ra, sự hiểu biết của đại phu nhân với ngọc chưa đủ!” Nói xong, Lạc Mộng Khê xuất ra một khối ngọc, cả vật thể xanh biếc, trong suốt sáng long lanh, không nhiễm tạp chất, vừa thấy đã biết là cực phẩm, chính là, hình dạng của ngọc này, giống chuông!

Đáy mắt hiện lên một tia ý cười trêu tức, Lạc Mộng Khê chuyển ánh mắt đến đại phu nhân: “Đại phu nhân, chất lượng và phẩm chất của ngọc này đều là cực phẩm, Mộng Khê đưa nó cho bà, để bà tham khảo. Về sau khi bà chọn ngọc, nếu chất lượng giống như ngọc này, thì chính là ngọc tốt!”

Nói xong, không đợi đại phu nhân trả lời, bàn tay Lạc Mộng Khê khẽ nâng, ngọc bội trong tay bay thẳng vào tay đại phu nhân: Đại phu nhân, người đưa cho ta “Không như ý”, ta đưa “chuông” [chết]* cho người.

(钟: chung; chuông; đồng hồ. 终: hết; cuối; chết; chung quy => Hai chữ này phát âm giống nhau: chung [zhong1]. Ở đây Khê tử chơi chữ nhá)

Đây vốn là một khối ngọc phế, trộn lẫn trong rất nhiều của hồi môn mà Lạc Thừa tướng đưa tới, Lạc Mộng Khê vô tình phát hiện, liền tính mài nó thành một hình dạng gì đó, trong lúc nhàm chán, Lạc Mộng Khê mài nó thành chuông, không nghĩ tới, hôm nay lại có tác dụng.

Sắc mặt của đại phu nhân âm trầm đáng sợ, đáy mắt nhìn Lạc Mộng Khê thoáng hiện lệ quang, giống như muôn lăng trì xử tử nàng.

Lạc Mộng Khê không hề yếu thế, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt cao ngạo, khiêu khích nhìn thẳng vào đại phu nhân. Ánh mắt lạnh như băng của hai người giao nhau giữa không trung, ánh mắt tóe lửa đã qua trăm chiêu, không khí xung quanh bị đóng băng, sát ý không giới hạn nhanh chóng tràn ra bốn phía.....

Tam phu nhân và Băng Lam tự nhiên cũng cảm giác được cổ sát khí này, đáy mắt tam phu nhân hơi trầm xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì, Băng Lam thì sốt ruột giống như kiến bò trên chảo nóng, xoay quanh: Tiểu thư chuẩn bị xuất giá, chỉ mong không xảy ra chuyện gì.....

“Giờ lành đã đến, kiệu hoa của Lạc vương phủ đã tới cửa, mời tân nương lên kiệu!” Tiếng người chủ trì cất cao giọng truyền từ ngoài cửa vào, đại phu nhân và Lạc Mộng Khê cùng thu hồi ánh mắt sắc bén của mình, đi qua một bên.

“Đại tiểu thư, giờ lành đến, mau, mau đội khăn lên!” Vẻ mặt hỉ bà đầy vui mừng bước nhanh đến. Băng Lam cầm khăn voan màu đỏ trên giường lên, đi đến Lạc phủ lên mũ phượng, che dung nhan của Lạc Mộng Khê lại.

Băng Lam và hỉ bà khẽ đỡ Lạc Mộng Khê đi ra bên ngoài, Lạc Mộng Khê trong lòng bùi ngùi: Rốt cuộc cũng rời khỏi nơi đấu đá lẫn nhau, tính toán mưu kế này, tuy nói ở Lạc vương phủ chỉ là lá chắn, nhưng ở đó lại không nhiều cơ thiếp, đương nhiên không có người thiết kế, hãm hại nàng, nàng có thể yên tĩnh mà sống qua ngày.....

Khí tức phần nộ khó tiêu của đại phu nhân đập tới một bên, Lạc Mộng Khê dừng bước: “Đại phu nhân, nhớ giữ lại ngọc thượng hạng mà Mộng Khê tặng, trong tương lai bà cần đến nó để phân biệt chất lượng ngọc đó.” Ngụ ý là, giữ lại khối ngọc kia, chờ ta tới lo ma chay cho người!

Nói xong, Lạc Mộng Khê không hề để ý tới đại phu nhân nữa, lập tức ra khỏi cửa phòng, bước nhanh ra phía ngoài.

Nhìn bóng dáng Lạc Mộng Khê càng lúc càng xa, đại phu nhân đột nhiên nắm chặt khối chuông ngọc thượng hạng, trong phút chốc, ngọc bội bị nội lực cường thế của bà ta bóp nát: Lạc Mộng Khê, không lâu nữa ngươi sẽ biết, rốt cuộc là ai lo ma chay cho ai.....

Nam Cung Quyết thân là Vương gia của Thanh Tiêu quốc, hãn nạp phi, không cần tự mình đến đón tân nương, chỉ cần phái một thuộc hạ đưa thư đến là được rồi, hãn chỉ cần chờ ở lễ đường để bái đường với tân nương.

Người Nam Cung Quyết phái tới lần này, là phụ tá đắc lực nhất của hãn Lưu Vân. Lúc hãn ở cửa Tướng phủ chờ Lạc Mộng Khê đi ra, hãn nhìn thấy một người toàn thân được quấn vải trắng như người chết, đang đứng ở bên trong cánh cửa ưu thương nhìn đội ngũ đón dâu, mắt hạnh sưng to, còn không ngừng chảy nước mắt. Lòng sinh nghi hoặc: Đây rõ ràng là một người, tại sao lại giống như một quái vật vậy.....

Người này không phải ai khác đúng là Lạc Thái Vân, cả người mặc quần áo bằng gấm tuyết, lỗ mắt dịp tốt làm Lạc vương phi: Hôm nay Lạc Mộng Khê xuất giá, người Lạc vương phủ đến đón dâu. Tuy rằng Lạc vương phi không phải là Lạc Thái Vân nàng, nhưng nàng vẫn nhìn không được mà kêu nha hoàn đỡ đến đây, nàng muốn tận mắt nhìn thấy đội ngũ đón dâu.....

Nếu đại phu nhân không tẩm độc vào toàn bộ quần áo của ta, vậy tân nương của Quyết nhất định là ta, tuyệt đối không tới phiên người quái dị như Lạc Mộng Khê kia. Đại phu nhân đáng chết, một ngày nào đó, Lạc Thái Vân ta chắc chắn sẽ đem người băm thây vạn đoạn: Quyết, chàng yên tâm, ta nhất định sẽ đi tìm chàng, chàng nhất định phải chờ ta, chờ ta nha.....

Lạc Mộng Khê vừa mới đi tới cửa, đã nghe được tiếng khóc nức nở của Lạc Thái Vân, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, khe khẽ thở dài: Thật ra tình cảm của Lạc Thái Vân đối với Nam Cung Quyết rất thâm thiết, chỉ có điều, hai người bọn họ là không cùng một thế giới, bất luận thế nào, bọn họ cũng không thể đến với nhau.....

Lạc Mộng Khê được Băng Lam và hỉ bà đỡ ngồi vào kiệu hoa, màn kiệu được thả xuống, che khuất mọi người và mọi việc bên ngoài.....

“Giờ lành đã đến, khởi kiệu!” Không biết là ai hô lớn một tiếng, đội ngũ đón dâu từ từ đi về phía trước. Ngay lúc đội ngũ đón dâu đã đi được một đoạn, nước mắt Lạc Thái Vân càng chảy nhiều hơn, nếu không phải nàng ta có thương tích trong người, khẳng định sẽ đuổi theo sau đội ngũ: Quyết, chàng nhất định không được quên ta.....

Cùng lúc đó, Phùng Thiên Cương đang khoanh chân ngồi trong khoảng đất trống ở Cảnh vương phủ nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở mắt, đáy mắt thoáng hiện tia sáng lạnh: “Đã đến giờ!”

Cùng lúc đang nói, Phùng Thiên Cương đột nhiên vươn tay, trong bàn tay vốn trống trơn bỗng không biết từ đâu xuất hiện một mặt gương bát quái. Gương hướng đông, tây, nam, bắc phân tán ra bốn tia sáng chói mắt.

Trong nháy mắt hào quang được bắn ra, bốn tên nam tử đứng ở trên tường cao rất nhanh đã cầm gương trong tay phóng tới ngực, tia sáng của gương bát quái xuyên qua tấm gương trước ngực bốn người, bắn thẳng vào đám mây trên trời.....

Trong phút chốc, gió lớn nổi lên, khiến người ta không mở mắt ra được, quần áo bay phần phật, cho dù người có võ công cao cường như Nam Cung Phong, cũng nhất thời không thể phòng bị, lão đảo lui về sau mấy bước. Nếu lúc này mà không có võ công, chắc chắn sẽ bị thổi bay ra xa mấy thước.

Bầu trời vốn trong xanh nháy mắt đã biến đổi, mây đen như nghìn ngựa phi nhanh trên bầu trời không ngừng cuộn cuộn, toàn bộ vùng trời của tiểu viện đều bị mây đen bao phủ.....

Lạc vương Nam Cung Quyết cười trưởng nữ Lạc Mộng Khê của Tướng phủ, làm tan nát tâm hồn các thiếu nữ. Việc Nam Cung Quyết không gần nữ sắc đã sớm đi sâu vào lòng người, người biết hẳn có thể đến gần Lạc Mộng Khê cũng không nhiều, cho nên, không ít nữ tử thanh xuân có ý nghĩ

như thế này: Chẳng lẽ Lạc vương gia muốn thành thân với xấu nữ để tập gần nữ sắc, chờ lúc hấn chính thức có thể gần nữ sắc, chắc chắn sẽ cưới rất nhiều nữ tử có dung mạo xinh đẹp. Dù sao hấn cũng là Hoàng đế của Thanh Tiêu quốc trong tương lai, nhất định không thể thiếu tam cung lục viện, xem ra, ta còn có cơ hội.....

Đội ngũ đón dâu của Lạc vương phủ rất dài, xếp từ đầu đường đến cuối phố, mọi người diễm tấu sáo và trống, đi qua đường lớn nhộn nhịp...Lướt qua đám người hồi hải xem náo nhiệt...Bước trên một đoạn đường thừa thớt người ở.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, gió nhẹ thoảng qua, mùi hoa nhàn nhạt bay tới, khiến người ta có cảm giác vui vẻ thoải mái, nhưng phải đi hai đoạn lộ trình dài như vậy, mới đi Lạc vương phủ

Người ở cổ đại này muốn thành thân cũng thật là phiền toái, phải ngồi trên kiệu hoa lâu như vậy, tuy rằng cổ kiệu rất vững vàng, nhưng phải trùm khăn lên đầu, chán đến phát khóc.....

Ngay khi Lạc Mộng Khê đang oán thầm, hai thân ảnh mặc quần áo quái dị đột nhiên thoát ra từ hàng cây hai bên đường, nháy mắt đã bay tới giữa không trung, cổ tay khẽ lật, khi mọi người trong đội ngũ đón dâu còn chưa kịp phản ứng, hai quả đạn khói đã được ném vào trong đám người:

“Bùm, bùm!” Hai tiếng nổ qua đi, sương khói mù mịt, khiến tầm mắt của mọi người mơ hồ, đội ngũ đón dâu loạn cả lên.....

Cảnh vương phủ, mây đen cuồn cuộn trong phút chốc đã biến mất không còn nữa, giữa bầu trời màu đen, ngôi sao bản mệnh của Lạc Mộng Khê và Lãnh Tuyệt Tình hiện rõ mồn một trong mắt mọi người. Không biết có phải Nam Cung Phong nhìn nhầm hay không, ở giữa ngôi sao bản mạng của hai người bọn họ là sợi tơ hồng rất nhỏ!

“Quốc sư, người tính làm như thế nào?” Ngôi sao bản mệnh của Lãnh Tuyết Tình và Lạc Mộng Khê đã mở ra, thật sự hai người đó không hề có quan hệ sao?

“Sợi tơ hồng giữa Lãnh Tuyết Tình và Lạc Mộng Khê đã bị cắt đứt, tiếp đó, đẩy Lãnh Tuyết Tình rời khỏi Lạc Mộng Khê!” Phùng Thiên Cường lạnh giọng trả lời: “Chỉ có điều, bên cạnh Lạc Mộng Khê còn có những nhân trung chi long (người giữa loài rồng) khác, khi bốn tọa thực hiện, sẽ thay đổi vị trí của mấy người bọn họ, tranh thủ khiến Lạc Mộng Khê trở nên cô độc, như vậy, đại hôn của nàng và Nam Cung Quyết cũng đừng mơ tiếp tục tiến hành được!”

Khi nói ra những lời này, đáy mắt Phùng Thiên Cường hiện nhanh tia lạnh lẽo, rõ ràng là đối với chuyện Lạc Mộng Khê hại hấn mất mặt trước mọi người lần trước, hấn luôn canh cánh trong lòng.

Nam Cung Phong đang muốn hỏi cái gì đó thì đáy mắt Phùng Thiên Cường đột nhiên phát lạnh: “Đã đến giờ!” Đang nói đồng thời Phùng Thiên Cường lật cổ tay, gương bát quái kia bị lật lại, một tia sáng rất nhỏ lại rất lạnh bắn ra từ gương bát quái, chiếu vào ngôi sao bản mệnh của Lạc Mộng Khê và Lãnh Tuyết Tình!

Trên đường lớn, đội ngũ loạn cào cào, kiệu hoa đương nhiên bị dừng lại, tiếng mọi người kinh hô vang ở bên tai, mùi thuốc nổ nồng đậm truyền vào trong mũi, đáy mắt Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống, đang muốn mở kiệu xem rốt cuộc là có chuyện gì, bất thành lình “Vèo vèo vèo” Vài tiếng giòn tan vang lên, mỗi một mặt kiệu hoa của Lạc Mộng Khê đều bị tấm thép che lại, vậy nàng ở trong kiệu hoa.....

Ngay tại lúc đội ngũ đón dâu còn đang hốt hoảng, bốn thân ảnh mặc quần áo quái dị bay tới từ bốn phía, huy chương về phía thị vệ đứng gần kiệu, nâng kiệu hoa của Lạc Mộng Khê lên bay nhanh về một phía.....

Cỗ kiệu bay rất vững vàng, Lạc Mộng Khê ngồi trong kiệu hoa, không chút hoang mang: Xem ra những người này không muốn giết ta, nếu không, ta đã bị nhốt trong kiệu không thể động đây, bọn họ chỉ cần phá hủy cỗ kiệu, ta có chạy đằng trời cũng không thoát được.

Nhóm người đang nâng cỗ kiệu bay đi này, rất có khả năng chính là muốn ngăn cản ta gả cho Nam Cung Quyết.....

Bốn người nâng kiệu hoa nhanh chóng đi trước, vốn tưởng có thể vượt thị vệ của Lạc vương phủ ở phía sau, mang Lạc Mộng Khê đi. Ai ngờ, bọn họ vừa mới bay được một đoạn, thì một thân ảnh màu trắng đã nghênh đến, bọn họ còn chưa kịp thấy rõ diện mạo người đến, thì một trận kinh phong cường thế đã đánh úp lại, bốn người không hề chuẩn bị, đều bị nội lực cường thế đánh bay ra xa mấy chục thước.....

Cùng lúc đó, một thân ảnh thon dài màu xanh bay ra từ bên cạnh, xu thế nhanh như chớp, huy chương đánh hướng thân ảnh màu trắng kia.

Nhận thấy bên cạnh có ác phong đánh úp lại, đáy mắt của thân ảnh màu trắng chợt lóe, xoay người rất nhanh, tụ mười tầng công lực trong lòng bàn tay, đưa tay tiếp chưởng của thân ảnh màu xanh, chỉ nghe “Phanh!” Một tiếng, hai người đều bị chấn động mà lui về sau năm, sáu bước. Thân ảnh thon dài giống như thiên ngoại phi tiên, nhẹ nhàng tiếp đất!

Lại nói bốn người nâng kiệu hoa bị người mặc đồ trắng đánh bay, cỗ kiệu mất đi chống đỡ nên rơi xuống rất nhanh. Lạc Mộng Khê bị nhốt trong kiệu không thoát ra được, chỉ có thể lo lắng suông, nhưng mà, nàng đã bình tĩnh lại rất nhanh:

Sau khi đi vào dị thế, cuộc sống của ta chưa từng được yên ổn, sinh mệnh của ta bất cứ lúc nào cũng có thể kết thúc, lần này cũng như vậy, là phúc không phải họa, đã là họa tránh thì không khỏi. Nếu sống chết có số,

vậy mặc cho số phận đi, chỉ có điều, dường như sinh mệnh của ta vẫn rất cứng, trong thời khắc quyết định sẽ biến nguy thành an.....

Lạc Mộng Khê tự an ủi mình, kiệu hoa đột nhiên ngừng lại, không rơi xuống nữa, Lạc Mộng Khê trong lòng sáng tỏ: Có người tiếp được kiệu hoa, bọn họ lại là ai đây? Địch hay là bạn?

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê đang âm thầm đoán thân phận của nhóm người này, thì ngoài kiệu truyền đến tiếng hỏi lo lắng của Bắc Đường Diệp: “Lạc Mộng Khê, người không sao chứ?”

“Ta không sao, người có thể đưa ta ra ngoài không?” Thì ra là Bắc Đường Diệp, Lạc Mộng Khê âm thầm khẽ thở ra, trong lòng nghi hoặc: Kiệu hoa này không phải của Lạc vương phủ sao? Tại sao lại bị người khác động tay động chân.....

Kiệu hoa đột nhiên dừng lại, xác nhận đã chạm đất, tiếng đánh nhau kịch liệt truyền vào trong tai. Lạc Mộng Khê trong lòng sáng tỏ: Người đến cướp kiệu hoa đang giao thủ với thị vệ của Lạc vương phủ.

“Vèo vèo vèo!” Vài tiếng giòn tan vang lên, mấy tấm thép vây quanh cỗ kiệu bị tháo bỏ, Lạc Mộng Khê lại có được tự do, hơn nữa nàng cũng nóng lòng muốn biết tình huống hiện tại, vén khăn voan che khuất khuôn mặt lên trên mũ phượng, đưa tay vén màn kiệu qua một bên, bước nhanh ra ngoài.

Tiếng binh khí va chạm kịch liệt truyền vào trong tai, nhưng sau khi Lạc Mộng Khê bước ra ngoài kiệu hoa, đập vào mắt nàng không phải trận hỗn chiến của trăm người, mà là:

Trên bãi đất trống cách đó không xa, hai nam tử anh tuấn dáng người thon dài, mặt đối mặt, hai người bọn họ không ai nói gì, nhưng ánh mắt sắc bén, lạnh như băng của hai người đang giao nhau giữa không trung, nháy mắt đã qua trên trăm chiêu, toàn bộ không khí bên ngoài vô cùng quý dị, gương cung bạt kiếm, sóng ngầm mãnh liệt, chiến sự hết sức căng thẳng.

Nam tử áo trắng phiêu dật xuất trần, tuấn mỹ không giống người phàm, đúng là tân lang hôm nay: Nam Cung Quyết. Một nam tử khác cả người mặc quần áo màu xanh, anh tuấn tiêu sái, cơ trí khôn khéo, khi nhìn thấy bộ dạng của hắn, Lạc Mộng Khê cả kinh: Lăng Khinh Trần, làm sao có thể là hắn?

Ngay khi Lạc Mộng Khê đang lộ ra vẻ kinh ngạc, suy nghĩ về nguyên nhân của việc lần này, thì Lăng Khinh Trần đột nhiên xoay người nhìn Lạc Mộng Khê, đáy mắt khôn khéo cơ trí hiện lên một tia kiên định giống như nhìn thấu tất cả mọi việc.

Thân hình vừa chuyển, thân ảnh thon dài của Lăng Khinh Trần nháy mắt đã đi đến trước mặt Lạc Mộng Khê, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, Lăng Khinh Trần đã đưa tay kéo cánh tay Lạc Mộng Khê: Lạc Mộng Khê là của hắn, hắn muốn dẫn nàng rời khỏi nơi này, cho dù bởi vậy mà đắc tội với toàn bộ Thanh Tiêu quốc, hắn cũng không hối hận.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, ngay tại lúc bàn tay của Lăng Khinh Trần sắp chạm tới cổ tay của Lạc Mộng Khê, thân ảnh màu trắng thon dài của Nam Cung Quyết không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở trước mặt hai người, đưa tay nắm lấy tay của Lạc Mộng Khê, kéo nàng ra sau lưng mình:

“Lăng công tử, xin tự trọng, Mộng Khê là Vương phi của bốn vương!”
Lại không nể mặt người khác mà tự tiện cướp giật!

Lăng Khinh Trần khinh thường hừ lạnh một tiếng, ngữ khí mang theo trào phúng: “Nam Cung Quyết, Mộng Khê không yêu ngươi, ngươi cưỡng bức nàng làm phi của mình là có ý gì, thực ra, Lạc Thừa tướng đã gả Mộng Khê cho tại hạ trước, nếu không phải cửa hàng ở Thương Châu gặp chuyện không may, tại hạ đã sớm mang theo Mộng Khê về Tô Châu bá kiến gia phụ, gia mẫu rồi!”

Cái gì, Lạc Thừa tướng đã gả ta cho Lăng Khinh Trần? Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên nồng đậm khiếp sợ, sau đó thì chuyển sang phần nộ:

Khó trách khi Lạc Thừa tướng chuẩn bị của hồi môn cho ta lại được chuyển đến Tường phủ nhanh như vậy, thì ra ông ta đã có định đoạt, là của hồi môn để ta gả vào Lăng phủ, ma xui quỷ khiến thế nào, lại dùng vào hôn sự của ta cùng với Nam Cung Quyết...

Lạc Thừa tướng cũng không mua bán lỗ vốn, xem ra ông ta đang nhờ Lăng Khinh Trần giúp gì đó, mới đem ta ra trao đổi, giao cho Lăng Khinh Trần.....

Nam Cung Quyết và Lăng Khinh Trần cùng nhìn về một người, ánh mắt của Lạc Mộng Khê cho bọn họ biết, Lạc Mộng Khê cũng không biết chuyện này, Nam Cung Quyết âm thầm khẽ thở ra, mà trong mắt Lăng Khinh Trần lại lộ ra khiếp sợ: “Nàng không biết chuyện này?”

Lạc Mộng Khê khẽ gật gật đầu: “Lạc Thừa tướng chưa bao nói đến việc này với ta?” Xem ra, ngày ta đến tham gia Cúc Hoa yến, đại phu nhân đã nói một câu “Chuyện của Mộng Khê đã định” chính là chỉ hôn sự của ta cùng với Lăng Khinh Trần sao.....

Điều này sao có thể, Lạc Hoài Văn vì sao không nói rõ mọi việc với Mộng Khê? Lăng Khinh Trần tức giận ngút trời, nhưng mà, chuyện tới hôm nay, đã không thể tùy theo hãn.

Sau khi hạ quyết tâm, Lăng Khinh Trần ngẩng đầu nhìn Lạc Mộng Khê, đáy mắt khôn khéo lóe tia kiên định: “Mộng Khê, nàng bằng lòng đi theo ta không?”

“Ta đã mặc giá y, ngồi qua kiệu hoa, chuẩn bị thành thân, sao có thể rời đi với người.” Lạc Mộng Khê ngữ khí mang theo bất đắc dĩ: “Huống chi, dung mạo của ta xấu như quỷ, người gặp người sợ.....”

“Ta không ngại, ta thích con người của nàng, tấm lòng của người, không phải dung mạo của nàng!” Lăng Khinh Trần ngữ khí thành khẩn: “Tại hạ là thủ phủ đệ nhất Giang Nam, địa vị ở Giang Nam cũng không kém so với Vương gia Nam Cung Quyết của Thanh Tiêu quốc.....”

Bình thường Lăng Khinh Trần ghét nhất là nữ tử hám quyền hám thế, nhưng mà lúc này, hắn lại thấy may mắn vì mình có được quyền thế cao nhất này, bởi vì nó có thể giúp mình giữ lại người mình yêu thương.....

Cổ tay đột nhiên truyền đến cơn đau đớn, Lạc Mộng Khê không khỏi hít một ngụm khí lạnh, cúi đầu nhìn xuống, đã thấy bàn tay to của Nam Cung Quyết đang nắm chặt cổ tay nàng:

“Lạc Mộng Khê, người không thể đi cùng hắn!” Mệnh lệnh lạnh như băng và uy nghiêm.

“Nam Cung Quyết, mau buông tay, cổ tay của ta sắp bị người bóp nát rồi.” Lạc Mộng Khê cũng giống Nam Cung Quyết, dùng truyền âm nhập mật để trách hắn, nổi giận dùng dùng dùng cánh tay khác gỡ tay hắn ra.

Nhưng tay của Nam Cung Quyết giống như được sinh trưởng ở trên cổ tay nàng, bất luận Lạc Mộng Khê dùng sức như thế nào, đều không gỡ ra được, nhận thấy cổ tay của Lạc Mộng Khê thật sự đã bị hắn nắm đau, Nam Cung Quyết hơi thả lỏng tay ra, nhưng không buông ra hắn.

“Lăng Khinh Trần, Mộng Khê sắp trở thành Vương phi của bốn vương, nàng sẽ không đi với người!” Ngữ khí của Nam Cung Quyết lạnh như băng làm cho người ta như rơi vào hầm băng thảng chạp, lạnh làm người ta hít thở không thông, dùng truyền âm nhập mật lớn tiếng cảnh cáo Lăng Khinh Trần: “Lăng Khinh Trần, Lạc Mộng Khê là của bốn vương, người đừng cố làm lung lay quyết định của nàng.”

“Lạc Mộng Khê không thích người.....” Lăng Khinh Trần tràn đầy tự tin.

Nam Cung Quyết hừ lạnh một tiếng: “Nếu nàng không thích bốn vương, sẽ không đưa hoa Cầu cho bốn vương lúc ở Cúc Hoa yến, nàng không thích Lăng Khinh Trần lại là sự thật, nếu không, nàng cũng sẽ không mãi đến hôm nay mới biết được, mình đã bị Lạc Thừa tướng gả cho người.....”

Đáy mắt Lăng Khinh Trần hơi trầm xuống, bằng tốc độ nhanh nhất để giải quyết tình cảnh khó xử này: “Mộng Khê, nàng yêu ta hay yêu Nam Cung Quyết?”

Trong lòng mọi người đều biết rõ, vấn đề này sớm hay muộn cũng phải giải quyết, căn bản không thể trốn tránh. Hơn nữa, giải quyết càng sớm, đau khổ càng ít, kéo dài thời gian, đều bất lợi đối với tất cả mọi người.

Cách đó không xa, người của Lạc vương phủ và Lăng Khinh Trần đã ngừng đánh nhau, gần trăm con mắt đổ về phía Lạc Mộng Khê, im lặng chờ đáp án của nàng.

Lạc Mộng Khê thu mắt cười khổ: Kỳ thật, Nam Cung Quyết cũng tốt, Lăng Khinh Trần cũng được, Lạc Mộng Khê ta không yêu ai, cũng không thích ai. Kiếp trước, nàng bị thương rất nhiều, cho nên, kiếp này, nàng không dám yêu nữa,

Chỉ có điều, Lạc Mộng Khê sắp gả cho Nam Cung Quyết, nàng không thể ở trước mặt mọi người mà nói không yêu Nam Cung Quyết. Về phần Lăng Khinh Trần, Lạc Mộng Khê không nghĩ sẽ yêu hắn, nhưng mà, chuyện tới hôm nay, có rất nhiều việc nàng không thể quyết định.

“Lăng Khinh Trần, giữa hai chúng ta, không có duyên phận!” Sau khi đắn đo nhiều lần, Lạc Mộng Khê nói ra những lời này. Nghe như hỏi một đấng trả lời một nẻo, nhưng thực ra nàng trả lời câu hỏi của Lăng Khinh Trần như vậy, là muốn giảm thương tổn đến mức thấp nhất!

Nghe vậy, Nam Cung Quyết khẽ thở ra, đáy mắt thâm thúy mơ hồ hiện tia ý cười, nhưng bàn tay nắm cổ tay của Lạc Mộng Khê không buông ra.

Ánh mắt sắc bén, khó tin của Lăng Khinh Trần nhìn phía Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê mặc dù cự tuyệt hẳn, nhưng không hề tỏ ra yếu thế, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đối diện với Lăng Khinh Trần: Ta không nợ tình cảm người, cho nên, sự việc hôm nay, người không có quyền trách ta.

Trong lúc nhất thời, tất cả vô cùng im lặng, ai cũng không mở miệng nói chuyện. Trong lúc đó đều có thể nghe được tiếng tim đập của đối phương. Gió thổi qua lá cây, phát ra tiếng xào xạc.

Không biết qua bao lâu, Lăng Khinh Trần thỏa hiệp, hơi hơi xoay người nhìn về một bên. Đáy mắt lóe lên không phải mê hoặc sắc bén mà là chua xót: “Vì sao chọn Nam Cung Quyết, không chọn ta, hẳn có thể cho của nàng mọi thứ, ta cũng có thể cho nàng.”

Lạc Mộng Khê khẽ lắc đầu: “Lăng công tử, trên đời này có một số việc, là không cần lý do, khi ở cùng với Nam Cung Quyết, ta rất vui vẻ, rất khoái nhạc, có thể quên mọi phiền não, cho nên ta chọn gả cho hẳn.....”

Khi nói ra những lời này, Lạc Mộng Khê âm thầm bội phục chính mình: Bản lĩnh nói dối của ta đúng là càng ngày càng siêu.....

“Chẳng lẽ lúc nàng nói chuyện với ta không thấy vui sao?” Đáy mắt Lăng Khinh Trần hơi trầm xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Thời gian hai chúng ta ở cùng một chỗ chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa thời gian rất ngắn, còn chưa nói được mấy câu, đã phải đi.....”

“Ta hiểu ý của nàng!” Lăng Khinh Trần nhẹ giọng đánh gãy lời nói của Lạc Mộng Khê: Nói đến nói đi, đều là ta sai, nếu khi ta đi Thương Châu mà mang nàng cùng đi, thì những việc này sẽ không phát sinh, chính là: “Chọn Nam Cung Quyết, nàng xác định mình sẽ không hối hận? Tương lai hẳn sẽ

là vua của một nước, thê thiếp thành đàn, khó bảo đảm sẽ không cảm sùng nàng.....”

“Đối với quyết định của mình, cho tới bây giờ Mông Khê chưa bao giờ hối hận!” Lạc Mộng Khê ngữ khí khẳng định: Nếu muốn kết thúc, sẽ kết thúc rõ ràng. Một lần tổn thương, hoàn toàn chấm dứt. Dây dưa, lại cho hãn hy vọng không phải tốt cho hãn, mà là hại hãn!

Khóe miệng Lăng Khinh Trần khẽ nhếch lên ý cười nồng đậm chua sót: Ta là kỳ tài trong giới kinh doanh, ở trên thương trường chưa bao giờ bị đánh bại, thế mà lại thua trên tình trường, hơn nữa thua đến triệt để, hoàn toàn triệt để, không đường xoay chuyển. Thương trường đặc ý, lờ tình trường, chính là nói tình cảnh của ta bây giờ.....

Cảnh vương phủ, dưới màn trời màu đen, ngôi sao bản mệnh của Lạc Mộng Khê, Lãnh Tuyệt Tình, Lăng Khinh Trần và Nam Cung Quyết bị Phùng Thiên Cương làm phép, không ngừng thay đổi vị trí.

Nhất là ngôi sao bản mệnh của Lạc Mộng Khê và Lăng Khinh Trần, càng lúc càng xa, dây tơ hồng giữa ngôi sao bản mệnh của hai người cũng là càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng mờ.....

Khi Lạc Mộng Khê ngồi trên kiệu hoa của Lạc vương phủ, Lạc Tử Hàm cũng tức muốn chết. Tâm tư của nàng và Lạc Thái Vân không khác nhau: Trước cứ để Lạc Mộng Khê quái dị chiếm tiện nghi đi, chờ một thời gian nữa, khi Nam Cung Quyết có thể gần nữ tử khác, ta lại tùy thời mà hành động.....

Nếu nàng muốn nắm giữ toàn bộ Lạc vương phủ, dựa vào năng lực của một mình nàng thì không đủ, phải tìm người giúp đỡ, vì thế, nàng đứng dậy đi đến Cảnh vương phủ, thời gian nàng và Nam Cung Phong ở chung không phải quá dài, nhưng lại rất hiểu con người của hãn.

Nam Cung Phong một lòng muốn làm Hoàng đế, tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhận thua như thế, cho nên, hẳn chắc chắn sẽ phái người giám sát nhất cử nhất động của Lạc vương phủ, vì thế, nàng có thể ngồi mát ăn bát vàng rồi.....

Trước kia, Lạc Tử Hàm ở Cảnh vương phủ một thời gian dài, cho nên người trong Cảnh vương phủ nàng đều biết, tự nhiên cũng không ai ngăn nàng vào phủ.

Đi một vòng Cảnh vương phủ, Lạc Tử Hàm tùy tiện gọi một hạ nhân lại: “Cảnh vương gia đâu?”

“Bẩm Lạc tiểu thư, Cảnh vương gia ở phòng ngủ!” Tên hạ nhân kia cung kính trả lời, Lạc Tử Hàm gật đầu, xoay người đi đến tiểu viện của Nam Cung Phong.....

Bầu trời trong tiểu viện của Nam Cung Phong là một màu đen xám, ngôi sao bản mệnh của Lăng Khinh Trần, Nam Cung Quyết dần dần rời xa Lạc Mộng Khê.....

Trên đường lớn, Lăng Khinh Trần mỉm cười, nụ cười chua sót, xoay người, từ từ đi về phía trước. Bước đi có chút lảo đảo: “Hôm nay Lăng mỗ đã phạm sai lầm..... Ngày khác rảnh rồi chắc chắn sẽ đến cửa tạ tội, chúc hai vị..... Vĩnh kết đồng tâm..... Đầu bạc răng long.....”

Thân ảnh thon dài của Lăng Khinh Trần càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất không thấy nữa, nhưng người hẳn mang theo đương nhiên cũng rời đi.....

Lăng Khinh Trần đi rồi, Nam Cung Quyết cũng buông lỏng cổ tay của Lạc Mộng Khê ra, không nói lời nào mà xoay người bước về phía trước.....

Nhìn than ảnh của Nam Cung Quyết càng lúc càng xa, đáy mắt Lạc Mộng Khê chợt lóe: Nếu chuyện Lăng Khinh Trần cướp tân nương bị người khác biết được, bọn họ chắc chắn sẽ nói Lạc Mộng Khê ham quyền thế, có mới nới cũ. Lạc Mộng Khê chẳng quan tâm, đối với tin đồn, nàng luôn luôn không có phản ứng gì, miệng ở trên mặt người khác.

Nhưng Nam Cung Quyết thân là Lạc vương của Thanh Tiêu quốc, Hoàng đế tương lai, với thân phận, địa vị của hãn không nên dính tin đồn vô căn cứ. Nếu Lạc Mộng Khê không muốn việc này liên lụy đến Nam Cung Quyết, cũng chỉ có từ hôn, sau khi từ hôn, người khác sẽ nói Nam Cung Quyết nhìn rõ mọi việc, đuổi kẻ đê tiện đi, hả lòng hả dạ.....

Ở cổ đại, nữ tử bị từ hôn coi như danh dự bị tổn hại, chỉ sợ từ nay về sau, không ai bằng lòng cưới nàng nàng, nhưng Lạc Mộng Khê không quan tâm, tổn thương kiếp trước khiến nàng không dám yêu nữa, sống một mình không tệ.

Nghĩ xong điểm này, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quyết, đang muốn nói: “Nam Cung Quyết, ngươi muốn từ hôn hay không?” Thì bất thành linh trong lòng dâng lên một trận ưu thương nồng đậm, lúc này đây, ưu thương càng đậm, Lạc Mộng Khê không chịu nổi, vô cùng khó chịu: Đáng ghét, tên mặc đồ trắng kia đang ở gần đây, người tối ngày ưu thương cái gì chứ.....

Cảnh vương phủ, bầu trời đen xám, ngôi sao bản mệnh của Lạc Mộng Khê, Lãnh Tuyệt Tình, Nam Cung Quyết, Lăng Khinh Trần lại thay đổi rất nhanh, tán loạn xung quanh. Phùng Thiên Cương tập trung tinh thần, từng chút từng chút cắt đứt tơ hồng giữa Lạc Mộng Khê và Lãnh Tuyệt Tình.....

Đột nhiên, Phùng Thiên Cương không hề chú ý, ngôi sao bản mệnh của Nam Cung Quyết đột nhiên vọt tới trước mặt Lạc Mộng Khê.....

Trên đường lớn, Nam Cung Quyết giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, dừng bước, quay đầu nhìn Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê đang đưa tay ôm ngực, vô cùng khó chịu, mồ hôi lạnh đổ đầy trên trán.....

“Mộng Khê, người làm sao vậy?” Đáy mắt của Nam Cung Quyết hơi trầm xuống, thân ảnh thon dài trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Lạc Mộng Khê, vươn tay cánh tay nửa ôm nàng vào trong ngực.

Lòng ngực ấm áp thơm mát, lại có mùi hoa khương dã mà hân thích nhất vương vấn quanh chóp mũi, làm cho người ta nhìn không được mà muốn hôn nhẹ thân thể mềm mại trong lòng, nhưng ưu thương trong lòng Lạc Mộng Khê càng ngày càng đậm, rất khó chịu, Nam Cung Quyết có suy nghĩ kia, cũng không thấy hưng trí: “Gần, có người ở gần.....”

Có người ở gần? Nam Cung Quyết không hoàn toàn hiểu được ý của Lạc Mộng Khê, đáy mắt hơi hơi lóe lóe: “Lưu Vân, người dẫn người xem xét xung quanh, rốt cuộc là ai ở gần đây!”

Cảnh vương phủ, Phùng Thiên Cương làm phép bức ép, tách rời ngôi sao bản mệnh của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, xác định Nam Cung Quyết sẽ không đột nhiên mà chạy đến bên cạnh Lạc Mộng Khê nữa, mới yên tâm mà cắt đứt tơ hồng giữa Lạc Mộng Khê và Lãnh Tuyệt Tình.

Chỉ một chút nữa, sẽ thành công! Đáy mắt âm lãnh của Phùng Thiên Cương thoáng hiện hàn quang, dùng hết mười tầng công lực hướng đến sợi tơ hồng sắp không nhìn thấy nữa.....

Trên đường lớn, Lưu Vân dẫn người đi xem xét xung quanh, cách đó không xa, gió thổi qua tay áo màu trắng, quần áo tung bay, người nọ quay mặt sang một bên, âm thầm ưu thương, Lưu Vân đột nhiên ngẩng đầu, quát lạnh nói: “Ai?”

Cảnh vương phủ, sắc mặt Phùng Thiên Cương âm trầm, dùng hết tia khí lực cuối cùng, chỉ nghe “Roẹt” Một tiếng, sợi tơ hồng giữa Lạc Mộng Khê

và Lãnh Tuyệt Tình đã hoàn toàn bị cắt đứt.....

Trên đường lớn, Lạc Mộng Khê vốn đang vô cùng khó chịu, cảm giác không thoải mái nháy mắt đã biến mất không dấu vết, nàng khôi phục lại bình thường, mà người mặc đồ trắng bị đám người Lưu Vân phát hiện, thân ảnh chợt lóe, nháy mắt đã biến mất không thấy nữa.....

Có câu, người tính không bằng trời tính, ngay tại lúc Phùng Thiên Cương cắt đứt sợi tơ hồng giữa Lạc Mộng Khê và Lãnh Tuyệt Tình, làm phép để những người khác cũng rời xa Lạc Mộng Khê, thì nghe “Két” một tiếng vang lên, cửa tiểu viện bị Lạc Tử Hàm đẩy ra: “Phong!” Lạc Tử Hàm gọi thân mật, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ý cười ôn nhu. Dường như không nghĩ tới trong tiểu viện sẽ có tình huống này, sau khi Lạc Tử Hàm gọi tên Nam Cung Phong, liền sững sờ đứng lại, khó hiểu nhìn lên bầu trời màu đen: Đây là có chuyện gì?

Cửa vừa mở ra, không khí bên ngoài ập vào, trận pháp của Phùng Thiên Cương trong nháy mắt bị phá hỏng. Trên bầu trời, ngôi sao bản mệnh của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết, Lãnh Tuyệt Tình, Lăng Khinh Trần vô cùng lộn xộn, loạn xạ ngầu, không theo trình tự.

Sau khi vầng sáng chói mắt hiện lên, màn trời màu đen theo vầng sáng biến mất không thấy nữa, bên trong tiểu viện khôi phục như bình thường, ánh nắng chói chang, trăm hoa đua nở.

Phùng Thiên Cương “Phốc” Một tiếng, phun ra một ngụm máu đen, sắc mặt hết sức khó coi, đột nhiên quay đầu nhìn Lạc Tử Hàm đang nghi hoặc đứng ở cửa, đáy mắt thoáng hiện âm độc: “Lạc Tử Hàm, người tới thật đúng lúc, người có biết, người đã làm hỏng việc lớn của bốn tọa.”

Câu cuối cùng, Phùng Thiên Cương tăng thêm ngữ khí, nếu hắn không bị thương, chắc chắn sẽ đánh một chương vào Lạc Tử Hàm!

“Người đâu, người đâu!” Vẻ mặt của Nam Cung Phong âm trầm rống giân ra tiếng, hai tên thị vệ bước nhanh vào viện: “Vương gia có gì phân phó?”

“Bốn vương không phải nói các người canh giữ ở cửa, không cho phép bất luận kẻ nào vào trong sao.” Nam Cung Phong chỉ Lạc Tử Hàm, đáy mắt thoáng hiện lệ quang: “Nàng đến đây làm gì?”

“Bẩm.....Bẩm Vương gia, nàng là Lạc tiểu thư, trước kia người đã cho nàng đặc quyền ở Cảnh vương phủ, cho nên.....” Thuộc hạ không có ngăn lại.

Nam Cung Phong hừ lạnh một tiếng: “Khi bốn vương phân phó, nói là bất luận kẻ nào, đương nhiên cũng bao gồm cả nàng, hai người các người, sao nhãng khinh suất, xem mệnh lệnh của bốn vương là trò đùa à, người đâu, kéo xuống thiên đao vạn quả*!”

(*thiên đao vạn quả: Chém nghìn vạn nhát dao.)

“Vương gia..... Vương gia, tha mạng, xin tha mạng.....” Hai tên thị vệ kia đau khổ cầu xin, nhưng vẫn bị kéo ra ngoài. Tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ truyền từ bên ngoài vào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tử Hàm trắng bệch.

Chưa để ý tới Lạc Tử Hàm, Nam Cung Phong chậm rãi đi tới bên cạnh Phùng Thiên Cương, nhẹ giọng hỏi: “Quốc sư, kết quả lần này như thế nào?”

Phùng Thiên Cương thở dài thật mạnh: “Bản thân bốn tọa đã bị trọng thương, tạm thời không thể làm phép nữa, đợi đến tối xem vị trí sao chiếu mệnh sẽ biết!”

“Cảnh vương gia, phiền người giúp bốn tọa an bài một phòng khách, bốn tọa muốn vận công chữa thương!” Nói xong, Phùng Thiên Cương mỗi một

nhắm hai mắt lại.

Nam Cung Phong gật gật đầu: “Người đâu, đỡ quốc sư đến Lan viên!”

Hai tên thị vệ đi đến, nâng Phùng Thiên Cương lên đi ra bên ngoài. Nam Cung Phong thì chẳng nói câu nào lập tức lướt qua Lạc Tử Hàm, đi vào thư phòng, từ đầu tới cuối, cũng không thèm liếc nhìn nàng ta một cái!

Trên đường lớn, Lạc Mộng Khê khôi phục lại bình thường, từ trong lòng Nam Cung Quyết đứng thẳng dậy: “Ta không sao, Nam Cung Quyết, người muốn từ hôn không?”

“Từ hôn?” Nam Cung Quyết lộ ra vẻ nghi hoặc: “Tại sao bốn vương phải từ hôn?”

“Bởi vì chuyện của Lăng Khinh Trần vừa rồi, nếu ta gả vào Lạc vương phủ, chắc chắn bôi nhọ thanh danh của người.” Lạc Mộng Khê ngôn từ khẩn thiết: “Chuyện này là vì ta nên mới xảy ra, người từ hôn, ta sẽ không trách người.”

Nam Cung Quyết khẽ cười, phủ lại khăn đỏ trên mũ phượng của Lạc Mộng Khê, giúp đỡ nàng đi đến kiệu hoa: “Người suy nghĩ nhiều quá, chuyện của Lăng Khinh Trần người không cần cảm kích, bốn vương sao lại không phân biệt được phải trái, mà trách tội người chứ.”

Đỡ Lạc Mộng Khê ngồi vào kiệu hoa xong, Nam Cung Quyết ngữ khí mềm nhẹ: “Bốn vương đi trước, quay về thay lễ phục, Bắc Đường Diệp sẽ ở lại bảo vệ người, Lạc vương phủ cách đây không xa, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.....”

Khó trách Nam Cung Quyết lại xuất hiện đúng lúc như vậy, thì ra hẳn đã sớm đoán được đội ngũ đón dâu sẽ xảy ra chuyện ở chỗ này, tâm cơ của hắn, rốt cuộc đã sâu đến đâu rồi, năng lực lớn thế nào đây! Làm tấm chắn cho người, là may mắn, hay bất hạnh!

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Nam Cung Quyết, đội ngũ đón dâu đi đến Lạc vương phủ mà không gặp phải chuyện gì nữa. Khi kiệu hoa dừng ở trước cửa Lạc vương phủ, tiếng pháo, tiếng mọi người vui vẻ chúc phúc vang lên bên tai, ngay sau đó, màn kiệu được vén lên, một đôi tay ấm áp được đưa ra, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, đỡ nàng ra khỏi kiệu hoa.

Trong quá trình bước xuống kiệu, đi qua chầu than, bãi đường, bàn tay to của Nam Cung Quyết vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ bé, mềm mại không xương của nàng. Hơn nữa, nắm rất chặt, dường như hấn sợ khi buông tay ra, nàng sẽ biến mất không thấy nữa.

Thậm chí, Lạc Mộng Khê có cảm giác rõ lúc kết thúc, khi người chủ trì hô lớn “Đưa vào động phòng”, Nam Cung Quyết lại mơ hồ không muốn buông ra.

Trong tân phòng, trướng mạn đỏ thẫm, khăn trải giường đỏ thẫm, áo ngủ bằng gấm, đến ngay cả ấm trà, chén trà trên bàn đều dán chữ song hỉ màu đỏ.

Lạc Mộng Khê không thích đám người hỉ bà cứ ở trước mặt nàng nói lời nhai không ngừng, liền kêu Băng Lam mời tất cả bọn họ ra ngoài. Khăn đỏ phủ trên mặt có chút buồn bực, Lạc Mộng Khê liền vén khăn lên, tự mình chậm rãi đi đến bên cạnh bàn, rót chén trà.

Trà rất thanh, cũng rất thơm, khác với hương vị của trà trong Tướng phủ, ngay tại lúc Lạc Mộng Khê uống xong trà, ngồi trở lại giường, thì cơn buồn ngủ kéo đến: Lạc Mộng Khê thích ngủ lại cảm thấy mệt mỏi, hơn nữa chắc nửa đêm Nam Cung Quyết mới trở về, cho nên, nàng không hề bận tâm gì nữa mà nằm ngủ.

Lúc Mộng Khê đã chìm vào giấc ngủ, hai nam nữ mặc quần áo quái dị không biết từ đâu xuất hiện ở trong tân phòng, nhìn Lạc Mộng Khê đang

mê man nằm trên giường, trong mắt hai người hiện lên một tia vui sướng: “Thuốc người hạ thật lợi hại, nhanh như vậy đã có tác dụng rồi.” Nam tử tán thưởng nói.

“Đó là đương nhiên!” Nữ tử đặc ý dào dạt: “Cũng không xem thuốc này là ai nghiên cứu ra, bớt nói nhảm đi, nhanh mang nạng đi gặp thiếu chủ, nếu không, bị người của Lạc vương phủ nhìn ra manh mối, chúng ta muốn đi cũng không được!”

Nói xong, nữ tử bước nhanh đến, khiêng Lạc Mộng Khê đang mê man lên, mở cửa sổ ra, quan sát mọi nơi không thấy bóng người, mới thả người nhảy ra, nháy mắt đã bay xa mấy thước!

Tất cả nha hoàn, nô bộc của Lạc vương phủ đã đến tiền viện giúp việc, cho nên, hậu viện rất im lặng. Màn đêm buông xuống, toàn bộ vương phủ được treo đèn lồng đỏ thắm, nữ tử dùng tốc độ rất nhanh di chuyển trong Lạc vương phủ, khiêng Lạc Mộng Khê giống như khiêng không khí vậy.

Đột nhiên, một tay áo màu lam đập vào tầm mắt, nữ tử cả kinh, bỗng nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn người đến, toàn thân đề phòng: “Người là ai?”

Nam tử áo lam “Xoạt” Một tiếng đã khép quạt xếp lại, khuôn mặt anh tuấn mang theo ý cười trên tức:

“Những lời này nên để bốn hoàng tử hỏi người mới đúng, hôm nay là đại hôn của Lạc vương Nam Cung Quyết, người không đến tiền viện uống rượu, lại chạy đến hậu viện bắt tân nương của hắc đi, nếu bị Nam Cung Quyết biết được, người có mười cái đầu cũng không đủ rút.”

“Người muốn thế nào?” Nói đến đây, nữ tử cũng biết nam tử áo lam trước mặt là người của Nam Cung Quyết.

“Hôm nay là đại hôn của Lạc vương gia, tâm tình của bốn hoàng tử không tệ, không muốn đại khai sát giới, để lại tân nương, người có thể rời đi.” Bắc Đường Diệp nói: “Nếu không, đừng trách bốn hoàng tử không khách khí với người.”

Nữ tử liếc mắt nhìn Lạc Mộng Khê trên vai, hừ lạnh một tiếng, đáy mắt hiện lên một tia ý cười quỷ dị: “Muốn đối phó với ta, cũng phải xem người có bản lĩnh lớn như vậy hay không.” Nữ tử vừa dứt lời, một thân ảnh cao lớn đánh úp về phía Bắc Đường Diệp.

“Thì ra người còn có người giúp đỡ!” Trong giọng nói của Bắc Đường Diệp mang theo càng đậm trêu tức, đột nhiên nghiêng người tránh được tập kích của tên nam tử kia, đáy mắt càng đậm trêu tức: “Người giúp đỡ không chỉ người mới có, bốn hoàng tử cũng có vậy!”

Nói xong, Bắc Đường Diệp vỗ nhẹ tay, trong phút chốc, một đám thị vệ theo bốn phương tám hướng nhào ra, bọn thị vệ cầm cung tiễn trong tay, đầu mũi tên, đương nhiên là chỉ đôi vợ chồng kia!

“Nếu các người dám động thủ, ta sẽ giết nàng?” Nữ tử thả Lạc Mộng Khê đứng thẳng, bàn tay mềm gắt gao đặt ở cái cổ mảnh khảnh của Lạc Mộng Khê đang mê man:

Thật ra, nàng không dám giết Lạc Mộng Khê, nếu không, nàng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của toàn bộ Tuyệt Tình cung, nhưng mà, đám người Bắc Đường Diệp không biết việc này, cho nên nữ tử đành dùng Lạc Mộng Khê để giúp bọn họ thoát thân.

Vốn tưởng rằng Bắc Đường Diệp thấy khó khăn mà ra lệnh cho bọn thị vệ lui về phía sau, ai ngờ, hắn chỉ khẽ cười, không thèm quan tâm: “Giết đi, giết đi, muốn chém muốn giết tùy người, nhưng mà, chỉ sợ, không phải người giết nàng, mà là nàng giết người.”

Bắc Đường Diệp vừa dứt lời, Lạc Mộng Khê vốn đang hôn mê đột nhiên mở mắt, đáy mắt thoáng hiện hàn quang, thoát ra khỏi bàn tay của nữ tử kia, đồng thời trở tay đánh vào ngực của nữ tử kia, nữ tử kia không hề phòng bị, bị nàng đánh ra xa hơn mười thước, rơi thật mạnh xuống đất “Phốc” Một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.....

Bắc Đường Diệp cố tình bắt đả dĩ mà thở dài: “Hai người các người thật là ngu dốt, mặc giá y thì nhất định là tân nương sao? Lần sau bắt người phải nhìn rõ bộ dạng.....”

Nam tử và nữ tử nghi hoặc nhìn Lạc Mộng Khê. Mà Lạc Mộng Khê kia đang cởi giá y trên người xuống, tháo mũ phượng, vén mạng che mặt, lộ ra gương mặt bình thường: Đây căn bản không phải là Lạc Mộng Khê, mà là tên còn lại, bọn họ bắt nhầm người.....

Thì ra Nam Cung Quyết đã sớm biết bọn họ sẽ đến bắt Lạc Mộng Khê, nên cố ý bày mê trận cho bọn hắn, để bọn hắn sập bẫy của Nam Cung Quyết.....

Nam tử và nữ tử nhìn nhau liếc mắt một cái, đáy mắt lóe lên hồi hận và chán nản, bàn tay mềm khẽ nâng, hai viên thuốc bay về phái đám thị vệ, Bắc Đường Diệp thấy không ổn, hô to: “Cẩn thận!”

Bắc Đường Diệp còn chưa nói xong, chỉ nghe “Bùm bùm!” Hai tiếng, khói trắng bụi mù, nương theo khói trắng, đôi nam nữ kia phi thân rời đi.....

Đáng chết, hai mắt Bắc Đường Diệp bốc hỏa, đang muốn đuổi theo thì tiếng Nam Cung Quyết khuyên giải đã vang ở bên tai: “Không cần đuổi theo, chỉ cần Mộng Khê không có việc gì là tốt rồi!”

“Tiện nghi cho bọn họ quá!” Bắc Đường Diệp nhìn hướng hai người kia biến mất hừ lạnh một tiếng, khi xoay người nhìn Nam Cung Quyết, ánh mắt tức giận đã chuyển thành nồng đậm trêu tức: “Lạc Mộng Khê đương nhiên

không có việc gì, đang ngủ ở tân phòng, Nam Cung Quyết, sắc trời không còn sớm, người cũng nên trở về phòng đi!”

Trong tân phòng, Lạc Mộng Khê vốn đang nằm ngủ say trên giường đột nhiên mở mắt, ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đã tối đen như mực, cùng với ngọn nến đỏ đang cháy trên bàn, Lạc Mộng Khê cả kinh: Không ngờ trời đã tối thế này.....

Nàng còn chưa ăn trưa với ăn tối, bụng đương nhiên đói cồn cào, yên lặng nghe bên ngoài không có động tĩnh gì, nói cách khác, bên ngoài không có người, Lạc Mộng Khê vui vẻ trong lòng, nhìn đồ ăn trên bàn, nhất thời thèm ăn mà di chuyển.

Sau khi xuống giường, Lạc Mộng Khê bước nhanh đến bên cạnh bàn, đang muốn cầm lấy chiếc đĩa gấp thức ăn, thì bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một tiếng động nhỏ. Lạc Mộng Khê theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Nam Cung Quyết mặc lễ phục đỏ thẫm, nhưng vẫn tuấn mỹ vô song, khí chất xuất trần, làm cho người ta vừa thấy đã muốn đui mù, đang từ từ đi vào.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

v Edit : kun'xjh

“Thanh Tiêu quốc có quy định, tân nương có thể tự mình vén khăn sao?” Nam Cung Quyết nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, ngữ khí tuy mềm mỏng lại ngầm mang theo trách cứ, thông minh như Lạc Mộng Khê, đương nhiên có thể nghe ra trong giọng nói không hề hờn giận của hắn.

“Lạc vương gia, hai người chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, là đóng kịch mà thôi, người cần gì phải nghiêm túc như vậy.” Nhìn khuôn mặt tuần tú hơi trầm xuống, cách nàng càng ngày càng gần của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê phản đối.

“Cho dù là đóng kịch, cũng phải làm đến nơi!” Nam Cung Quyết ngữ khí lạnh lùng, tay lớn khẽ vung, một trận gió lớn thổi qua, khăn voan ở dưới đất được thổi bay lên lại trên mũ phượng của Lạc Mộng Khê. Đập vào mắt là một màu đỏ thắm, Lạc Mộng Khê oán thầm trong lòng: Đồ keo kiệt, chuyện gì cũng tính toán chi li!

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê đang âm thầm mắng Nam Cung Quyết, thì gậy như ý đã vén khăn voan trên mũ phượng của Lạc Mộng Khê lên, dung nhan anh tú của Nam Cung Quyết gần ngay trước mắt. Lạc Mộng Khê đang muốn mở miệng, một chén rượu đã được đặt vào tay.

Mùi rượu nhàn nhạt bay vào trong mũi, Đáy mắt không hề hờn giận của Lạc Mộng Khê lóe lóe: Nam Cung Quyết này thật đúng là không phải lắm chuyện bình thường, chỉ lấy một lá chắn mà thôi, có cần phải nghiêm túc như vậy không.

Cân nhắc nhiều lần, Lạc Mộng Khê vẫn quyết định thỏa hiệp, dù sao, nơi này cũng là địa phương của Nam Cung Quyết, chống đối hẳn, kết cục của nàng, khẳng định sẽ không ít thê thảm. Huống chi, chỉ là một chén rượu mà thôi, không phải thuốc độc.

Lạc Mộng Khê căn cứ vào kiểu uống rượu giao bôi, cùng Nam Cung Quyết uống rượu trong chén. Rượu này có màu vàng, khi uống vào miệng không có vị cay của rượu, ngược lại có vị ngọt nhè nhẹ: Rượu này không tệ, chẳng lẽ là rượu ngon làm cho nữ tử uống.....

“Đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi!” Nam Cung Quyết cầm chén rượu trống rỗng trên tay Lạc Mộng Khê, đặt lại trên bàn.

Lạc Mộng Khê nhìn xung quanh một lát: “Phòng của ta ở đâu? Là phòng bên cạnh, hay là ở viện khác?”

“Người là Vương phi của bốn vương, đương nhiên là ở đây.” Nam Cung Quyết ngữ khí hơi giận, từ từ đi đến trước bàn, tháo ngọc quan xuống.

“Chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, không cần phải ở cùng một phòng đâu!” Lạc Mộng Khê ngữ khí mang theo không hề giận.

“Phụ hoàng phái người đứng ở bên ngoài, nếu bị bọn họ phát hiện, hai người chúng ta ở đêm động phòng hoa chúc lại không ngủ với nhau, vậy quan hệ hợp tác của chúng ta, chẳng phải là không đánh đã khai sao.” Nam Cung Quyết ngữ khí bình tĩnh, làm cho người ta nghe không ra cảm xúc trong lời nói của hắn.

“Được rồi!” Tuy rằng Lạc Mộng Khê rất không muốn ở cùng phòng với Nam Cung Quyết, nhưng vì tránh để Thanh Hoàng hoài nghi, nàng đành phải chịu ủy khuất một chút: “Vậy, ta ngủ ở đâu?”

Trong phòng có hai người, lại chỉ có một cái giường, khẳng định phải có một người ngủ dưới đất, tuy rằng giữa phòng ngủ có trải thảm quý, đi bằng

chân trần cũng không cảm thấy lạnh, nhưng nếu Lạc Mộng Khê phải ngủ ở dưới đất, nàng đúng là có chút không tình nguyện!

“Đương nhiên là ngủ trên giường.” Nam Cung Quyết nhẹ giọng trả lời, đôi mắt hơi trầm xuống, từ từ cởi bỏ nút áo, bỏ đi trang phục đỏ thẫm, lộ ra quần áo màu trắng bên trong.

Lạc Mộng Khê nhìn bầu trời đen như mực ngoài cửa sổ, vô vị ngáp một cái: “Đêm đã khuya, nên nghỉ thôi!”

Nói xong, Lạc Mộng Khê bước nhanh đi tới bàn trang điểm, cũng chính là bên cạnh Nam Cung Quyết, đưa tay tháo mũ phượng xuống, tháo xong, liếc Nam Cung Quyết đang dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn mình, ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Lạc vương gia, ngủ ngon!”

Lạc Mộng Khê không hề để ý tới Nam Cung Quyết, mặc giá y màu đỏ, đi nhanh đến bên giường, xoay người ngồi lên trên giường đồng thời thả trướng mạn xuống.

Trướng mạn là nửa trong suốt, Lạc Mộng Khê ngồi bên trong trướng mạn, mơ hồ có thể nhìn thấy hình bóng của Nam Cung Quyết, nhưng không thấy rõ, trong lòng âm thầm khẽ thở ra: Vừa rồi Nam Cung Quyết lại không e dè, làm trò trước mặt nàng mà cởi áo tháo thắt lưng. Vì đề phòng sẽ nhìn thấy bộ dạng của hắn sau khi cởi sạch, Lạc Mộng Khê mới tìm cơ để đến giường, thả trướng mạn xuống.

Trướng mạn che khuất toàn bộ giường lớn, Lạc Mộng Khê thấy không rõ Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết đương nhiên cũng thấy không rõ Lạc Mộng Khê đang làm cái gì, cho nên, Lạc Mộng Khê không chút lo lắng mà từ từ cởi giá y và áo trong của mình:

Nam Cung Quyết đáng ghét, hành động vừa rồi của hắn, rõ ràng phóng khoáng hơn so với một người hiện đại như ta. Tuy rằng đáng người của

Nam Cung Quyết không tệ, nhưng Lạc Mộng Khê ta không có hứng thú xem.....

Chỉ có điều, Nam Cung Quyết cũng được coi là một thân sĩ, nhường giường lớn lại cho ta, không để cho một nữ tử như ta nằm ngủ dưới đất.....

Bây giờ đã là mùa thu, thời tiết chuyển lạnh, tuy trên sàn có trải thảm, nhưng để một người mang bệnh như Nam Cung Quyết nằm ngủ dưới đất lại không nhân từ cho lắm, nhưng mà không còn biện pháp, ai bảo phòng này chỉ có một giường chứ.....

Cởi giá y và áo trong xong, Lạc Mộng Khê chỉ mặc áo mỏng, phủ chăn gấm nằm ở trên giường, khẽ nhắm hai mắt lại: Giường ở Lạc vương phủ này rất thoải mái, chỉ có mềm mại hơn chứ không kém so với Khê viên của ta.....

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê thầm tán thưởng, một cơn gió mát hồi qua, trướng mạn bị vén lên, mùi đàn hương quen thuộc bay vào trong mũi, Lạc Mộng Khê nghi hoặc, nhưng chưa mở mắt ra: Kỳ lạ, trong ngăn tủ bên cạnh không phải có chăn gấm sao, tại sao Nam Cung Quyết phải vào đây.....

Ngay khi Lạc Mộng Khê thầm nghi hoặc, trướng mạn thả xuống, một bên chăn gấm bị xốc lên, một khối thân thể ấm áp mang theo mùi đàn hương nhàn nhạt, chui vào trong chăn của Lạc Mộng Khê.....

Lạc Mộng Khê đột nhiên mở to hai mắt, ngồi dậy, nhìn hai mắt nhắm hờ, vẻ mặt bình yên của người bên cạnh, lửa giận thiêu đốt trong mắt đẹp: “Nam Cung Quyết, tại sao ngươi lại nằm trên giường?”

“Đây là giường của bốn vương, vì sao bốn vương không thể nằm?” Nam Cung Quyết vẫn nhắm hờ hai mắt, đáp phi sở vấn (ông nói gà, bà nói vịt), ngừ khí nhẹ nhàng, mơ hồ mang theo một tia trêu tức.

“Đêm nay giường này là của ta, người xuống đất ngủ đi!” Lửa giận trong đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê càng đậm.

“Bây giờ đã là cuối mùa thu, thời tiết chuyển lạnh, bốn vương có bệnh trong người, nếu ngủ dưới đất, bệnh tình sẽ nặng thêm, bốn vương không muốn tìm khổ!” Giọng nói của Nam Cung Quyết càng ngày càng mơ hồ, giống như sắp ngủ:

“Nếu người không muốn ngủ chung một giường với bốn vương, thì xuống đất ngủ đi, trong ngăn tủ bên trái có chăn đó, nhớ lót nhiều vào, nửa đêm đỡ phải bị thức giấc vì lạnh.....”

Nói xong câu cuối cùng, giọng nói của Nam Cung Quyết đã rất nhẹ, rõ ràng đã chuẩn bị vào giấc ngủ.

Tiếng hít thở đều đều truyền vào trong tai, mắt đẹp của Lạc Mộng Khê càng đậm lửa giận, bắt nàng nằm ngủ dưới đất, nằm mơ đi!

Đá Nam Cung Quyết một cước? Nhưng võ công của hắn cao hơn nàng, nếu nàng thật sự đá hắn, chỉ sợ người té xuống đất không phải Nam Cung Quyết mà là Lạc Mộng Khê nàng.

Nhưng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà cùng Nam Cung Quyết nằm ngủ chung một giường, nàng thật sự không muốn!

Hai mắt Lạc Mộng Khê đảo quanh một vòng, suy nghĩ phương pháp giải quyết có lợi nhất với mình, ánh mắt vô ý chạm đến Nam Cung Quyết đang đối diện với nàng, tuần mỹ, đang ngon giấc, tức giận trong lồng ngực Lạc Mộng Khê càng đậm: Dựa vào cái gì mà bắt ta ngủ dưới đất, còn người ngủ trên giường!

Đưa tay kéo chăn găm lên đến ngực, Lạc Mộng Khê thở phì phì, nằm đưa lưng về phía Nam Cung Quyết: Ngủ cùng đêm này đã, ngày mai, ta nhất định sẽ đòi phòng của mình.....

Phía sau truyền đến tiếng hít thở đều đều của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê cũng nhắm hai mắt lại, chuẩn bị đi vào giấc ngủ, nhưng mà, Lạc Mộng Khê có thói quen khi nằm ngủ phải nằm nghiêng bên phải, đưa lưng về phía Nam Cung Quyết là nằm bên trái, nằm cả đêm, nàng vẫn không buồn ngủ.

Lạc Mộng Khê lật người, nằm nghiêng bên phải, chuẩn bị đi vào giấc ngủ, nhưng dung nhan tuấn mỹ vô song của Nam Cung Quyết lại đập vào mắt, hô hấp nhẹ nhàng không ngừng phả vào mặt Lạc Mộng Khê, trong lòng Lạc Mộng Khê tự dưng sinh ra cơn tức giận:

Nam Cung Quyết đáng ghét kia, tại sao lại ngủ ngon như vậy, giống như mọi ngày, khi ta chưa có ở đây, nhưng mà, Nam Cung Quyết, ta ngủ không được, làm sao có thể để người ngủ ngon như thế chứ.....

Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ý cười quỷ dị, một tay Lạc Mộng Khê gác đầu, cánh tay khác cách chần nhẹ nhàng lắc lắc vai của Nam Cung Quyết: “Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết..... Ta có mấy vấn đề cần hỏi người.....”

“Vấn đề gì?” Nam Cung Quyết vẫn khép hờ hai mắt, nhẹ giọng hỏi.

“Người trong lòng người rốt cuộc là ai vậy?” Đáy mắt Lạc Mộng Khê chột lóe: “Ta làm lá chắn cho người, người cũng nên cho ta biết, ta đang thay ai chiếm vị trí này?”

Nam Cung Quyết mơ hồ nói thầm một cái tên không nghe rõ, Lạc Mộng Khê không nghe được, nhin không được lại hỏi: “Người kia là ai?”

“Bốn vương đã nói qua một lần rồi!” Giọng nói của Nam Cung Quyết lại nhẹ không rõ ràng, xem ra lại chuẩn bị ngủ.

“Ta không nghe người nói, người lặp lại lần nữa đi.” Lạc Mộng Khê gấp giọng thúc giục, im lặng chờ đáp án của Nam Cung Quyết.

Không nghĩ tới Nam Cung Quyết lại nói một câu: “Bốn vương mệt rồi, có chuyện gì, ngày mai nói sau.”

Đáng ghét! Lạc Mộng Khê trong cơn giận dữ, theo bản năng vung tay đánh hướng Nam Cung Quyết, muốn cho hắn một giáo huấn nho nhỏ, ai ngờ, ngay tại lúc bàn tay của Lạc Mộng Khê sắp đánh tới người Nam Cung Quyết, thì tiếng đánh nhau truyền từ bên ngoài đến.

Lạc Mộng Khê cả kinh, tuyết mâu híp lại, theo bản năng dừng động tác tay, xoay người ngồi dậy, ngữ khí ngưng trọng: “Nam Cung Quyết, bên ngoài có tiếng đánh nhau!”

“Bốn vương biết!” Nam Cung Quyết khẽ mở mắt, nhưng chưa ngồi dậy: “Hắn là tới giết để giết ngươi rồi, Lạc Mộng Khê, cừu gia của ngươi không chỉ không ít, mà dũng khí cũng rất lớn, dám xông vào Lạc vương phủ giết người.....”

“Vậy Lạc vương gia ngươi, hiện tại có phải đang hối hận đã lấy lá chắn nhiều phiền phức như ta không?” Lạc Mộng Khê ngữ khí mang theo trêu tức.

“Chuyện bốn vương làm, cho tới bây giờ chưa từng hối hận qua!” Nam Cung Quyết ngữ khí kiên định: “Lạc Mộng Khê, không phải ngươi muốn ta ngoài xem người đến ám sát ngươi rồi cuộc là thần thánh phương nào sao?”

“Đúng vậy!” Lạc Mộng Khê đưa mắt nhìn hướng tiếng đánh nhau truyền đến, theo bản năng trả lời: “Vương gia muốn đi cùng không?”

“Bốn vương mệt, cần phải nghỉ ngơi, nếu muốn đi, ngươi tự đi đi!” Nói xong, Nam Cung Quyết không hề để ý tới Lạc Mộng Khê, lập tức nhắm hai mắt lại!

Thấy ghét, Nam Cung Quyết, nơi này là Lạc vương phủ của ngươi, trong phủ xảy ra chuyện ngươi lại mặc kệ, vậy vì sao ta phải xen vào chứ. Nghĩ

xong, Lạc Mộng Khê thở phì phì nằm lại trên giường, nhắm hai mắt lại.

Bởi vì Lạc Mộng Khê mới tới Lạc vương phủ, lại có Nam Cung Quyết ngủ bên cạnh, nàng không quen, xoay người đưa lưng về phía Nam Cung Quyết, không phải kiêu nằm nghiêng mà nàng thích, nàng ngủ không được. Quay qua, đối mặt với Nam Cung Quyết, không quen nhìn Nam Cung Quyết ở trước mặt nàng, nàng cũng ngủ không được. Giường lớn rõ ràng rất vững trãi, bị nàng lăn qua lăn lại mà lắc lư, cũng vang tiếng “Kèo kẹt kèo kẹt”.

Cũng không biết đã lăn qua lăn lại trong bao lâu, Nam Cung Quyết nằm ở bên cạnh nàng rốt cuộc cũng không chịu nổi, bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng: “Người thật đúng giày vò người khác!”

Vừa nói, Nam Cung Quyết vừa đưa tay ôm eo nhỏ của Lạc Mộng Khê, kéo nàng vào trong lòng.

“Nam Cung Quyết, người làm gì?” Phía sau lưng dựa vào một lồng ngực ấm áp, Lạc Mộng Khê cả kinh, theo bản năng ra sức giãy giụa.

“Không được lộn xộn!” Thân thể Nam Cung Quyết trong nháy mắt nóng lên, giọng nói khàn trầm, giống như đang cố áp chế cái gì đó.

“Người buông ta ra, ta sẽ không lộn xộn!” Lạc Mộng Khê nói điều kiện, quay đầu nhìn Nam Cung Quyết, đúng vào lúc này, Nam Cung Quyết cũng ngẩng đầu lên, muốn phân rõ trắng đen với Lạc Mộng Khê, không sai không lệch, môi hai người chạm vào nhau.....

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đều oanh một tiếng, đầu óc nhất thời trống rỗng.

Nam Cung Quyết vẫn ở Thiếu Lâm tự tu dưỡng, hơn nữa hẳn không gần nữ sắc, chưa bao giờ thân mật với nữ tử như thế này. Cách mạng che mặt mỏng manh, hẳn vẫn có thể cảm giác được bờ môi anh đào mềm mại của

Lạc Mộng Khê, hương vị ngọt ngào, cùng với hơi thở thơm mát thoát ra từ miệng nàng, hẳn rất thích loại hương vị này, bất tri bất giác, càng muốn nhiều hơn.....

Mà kiếp trước của Lạc Mộng Khê, mặc dù cũng từng yêu Âu Thần, nhưng bởi vì nàng là đặc công, nhiệm vụ đa dạng, hơn nữa Âu Thần cũng không thích nàng, cố ý lảng tránh nàng, cho nên, hai người nhiều nhất cũng chỉ mới nắm tay, nói mới nhớ, ngay cả hôn cũng chưa từng thử qua một lần.

Khi bờ môi của Nam Cung Quyết chạm vào môi nàng, nàng chỉ cảm thấy một dòng điện lan khắp toàn thân, mùi đàn hương làm tinh thần người ta yên bình, hòa lẫn với hơi thở nam tử đặc hữu xuyên qua làn môi khẽ mở truyền vào trong miệng, loại cảm giác này lại rất tuyệt.....

Đợi một chút, có hơi thở nam tử trong miệng ta.....

Ý thức được điểm này, Lạc Mộng Khê đột nhiên nâng mí mắt lên, gương mặt của Nam Cung Quyết tuần mỹ vô song gần trong gang tấc, lúc này, đang cách cái khăn che mặt, khẽ hôn môi anh đào của nàng.....

Khuôn mặt Lạc Mộng Khê đỏ lên, đột nhiên dùng sức đẩy Nam Cung Quyết không hề phòng bị ngã qua một bên, lật người đưa lưng về phía Nam Cung Quyết.

Trong nháy mắt Lạc Mộng Khê đẩy ngã Nam Cung Quyết qua một bên, thần trí của Nam Cung Quyết mới quay về: Đáng chết, tại sao vừa rồi ta không khống chế được.....

Trong đầu nhớ lại hương vị ngọt ngào của Lạc Mộng Khê, cánh môi mềm mại, hơi thở tươi mát tràn ngập trong miệng, Nam Cung Quyết suy nghĩ vẩn vơ, không thể bắt mình dời lực chú ý đi: “Cái kia..... Vừa rồi là bốn vương nhất thời không kiềm chế được.....Mới có thể.....Người ngủ trên giường đi..... Bốn vương ngủ dưới đất.....”

“Thôi quên đi!” Nam Cung Quyết xốc chân lên muốn đi, Lạc Mộng Khê theo bản năng mở miệng ngăn cản: “Hiện tại là mùa thu, người lại đang mang bệnh nặng, ngủ dưới đất bệnh tình sẽ nặng thêm, ngủ trên giường đi!”

Sau khi nói ra những lời này, Lạc Mộng Khê lại hối hận: Việc sống chết của hắn có liên quan gì đến ta đâu, tại sao ta phải lo lắng cho hắn..... Ngủ, ngủ.....

Gần giờ tý, Cảnh vương phủ, Phùng Thiên Cương kết thúc việc ngồi vận công, thương thể đã tốt lên một ít, nhưng khí lực chưa khôi phục hẳn, để thị vệ đỡ hắn vào trong viện, Phùng Thiên Cương vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Khi nhìn lên bầu trời, thấy trật tự sắp xếp của sao, Phùng Thiên Cương nhất thời quá sợ hãi mà kinh hô ra tiếng: “Làm sao có thể là như thế này?”

“Quốc sư, rốt cuộc tinh tượng (vị trí của sao chiếu mệnh mà suy đoán số mệnh) cho thấy cái gì?” Thấy phản ứng của Phùng Thiên Cương, trong lòng Nam Cung Phong cũng biết không ổn.

Ánh mắt của Phùng Thiên Cương lạnh lùng: “Bốn tọa đã cắt đứt duyên phận giữa Lãnh Tuyệt Tình và Lạc Mộng Khê, nhưng Lạc Tử Hàm lại đột nhiên xông vào nơi này, khiến tinh tượng đại biến, ngôi sao bản mệnh của Lãnh Tuyệt Tình và Nam Cung Quyết rất gần, vì thế, ngôi sao bản mệnh của Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đã nhích lại gần nhau.....”

“Không chỉ có thế, ngôi sao bản mệnh giữa Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyệt Tình và Lạc Mộng Khê, ít nhiều đều có liên hệ nhất định, bốn tọa vốn muốn đưa tất cả bọn họ cách xa Lạc Mộng Khê, lại không nghĩ rằng, kết quả không như mong muốn, vận mệnh của bọn họ vốn nên cùng Lạc Mộng Khê gặp thoảng qua đã bị thay đổi.....”

“VẬY chờ quốc sư dưỡng thương tốt, có thể thực hiện tiếp, đưa bọn họ.....”

“Vô dụng.” Phùng Thiên Cương thở dài thật mạnh, đáy mắt lạnh lẽo hiện lên một tia bất đắc dĩ: “Bốn tọa vì sửa mệnh cho bọn hắc, đã tiêu hao tám tầng công lực cộng thêm mười năm tuổi thọ. Loại pháp thuật này, mỗi người chỉ có thể dùng một lần, nếu dùng hai lần, chỉ sợ pháp thuật còn chưa làm xong, bốn tọa đã bị mất mạng!”

“Chẳng lẽ chúng ta để mặc Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết ung dung tự tại sao?” Quan trọng hơn là, Phùng Thiên Cương nói Lạc Mộng Khê có năng lực phi phạm, có khả năng trợ giúp người khác đăng cơ làm đế, nếu nàng và Nam Cung Quyết có vận mệnh tương liên, vậy hoàng đế tương lai của Thanh Tiêu quốc, chẳng phải chính là Nam Cung Quyết sao.

Không được, ngôi vị hoàng đế là của Nam Cung Phong hắc, hắc tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào cướp đi: Đều là do Lạc Tử Hàm tự cho là thanh cao, không biết điều kia, nếu không phải nàng ta đột nhiên xông vào nơi này, quấy rầy quốc sư hành sự, Lạc Mộng Khê đã sớm chỉ còn một mình.....

Phùng Thiên Cương khe khẽ thở dài, nhắm hai mắt mỗi một lại: “Cảnh vương gia cũng không cần quá lo lắng, đừng quên, Thanh Tiêu quốc bây giờ còn có một người là Hạ Hầu Yên Nhiên vẫn luôn ái mộ Nam Cung Quyết, chỉ cần có nàng ta, chúng ta sẽ có thể xoay chuyển tình thế!”

Lại nói vị này là Hạ Hầu Yên Nhiên đệ nhất mỹ nữ của Tây Lương quốc, cũng là công chúa, lúc này còn chưa nghỉ ngơi, đang ngồi ở trước cửa sổ thu đáy mắt trầm tư, viên dạ minh châu phát ra ánh sáng, chiếu lên cả người nàng, nhìn nàng tuyệt mỹ không tầm thường.

Cúc Hoa yển, sau khi nàng rời khỏi ngự thư phòng của Thanh Hoàng, đã dùng bồ câu đưa tin cho phụ hoàng, để người chuẩn bị của hồi môn cho mình. Ai ngờ được, cuối cùng người được tứ hôn không phải là Hạ Hầu Yên Nhiên nàng, mà là Lạc Mộng Khê, vì thế nàng nổi giận đùng đùng đi tìm Thanh Hoàng.

Lúc ấy Thanh Hoàng đang phê duyệt tấu chương, thấy nàng không thềm để ý đến việc thái giám đang ngăn cản nàng xông vào, cũng không nói gì, cho bọn thái giám lui ra sau, không chờ nàng chất vấn, Thanh Hoàng đã có câu trả lời cho nàng.

“Trẫm biết hôm nay người đến ngự thư phòng là vì chuyện tứ hôn của Lạc Mộng Khê, trẫm rất vừa lòng nếu có con dâu như người, người cũng có tư cách trở thành hoàng hậu tương lai của Thanh Tiêu quốc, chẳng qua, tạm thời Quyết nhi không gần các nữ tử khác được.”

“Mỗi người có một tư tưởng khác nhau, Quyết nhi lại được sinh ra trong hoàng thất, tâm cao khí ngạo, hưởng chi tạm thời nó không thích người, không thể thân cận người, nếu trẫm tứ hôn, chia rẽ nó và Lạc Mộng Khê, chẳng khác nào đã cướp đi thứ mà nó thích, kiên quyết đưa cho nó thứ nó chán ghét.”

“Với tính tình của Quyết nhi, hẳn tuyệt đối sẽ không đối xử tử tế với người, vợ chồng các người sẽ như oan gia suốt ngày cãi nhau, nó sẽ càng không thích người, ngược lại càng ngày càng chán ghét, loại cuộc sống này chẳng lẽ người lại muốn sao?”

“Vậy ý của Thanh Hoàng là?” Hạ Hầu Yên Nhiên có chút nghi hoặc, không biết rốt cuộc Thanh Hoàng đang tính toán cái gì.

“Rất đơn giản, cứ theo ý Quyết nhi trước, để nó nạp Lạc Mộng Khê làm phi. Lạc Mộng Khê nổi tiếng là có dung nhan xấu như quỷ, nói vậy, Quyết nhi đối với nàng ấy cũng chỉ là nhất thời tâm động, nhất thời tò mò, chờ

thêm một khoảng thời gian nữa, tình cảm của Quyết nhi đối với nàng ấy, sẽ từ từ nhạt đi, dù sao, con người đều thích cái đẹp, không có nam tử nào, mỗi ngày đối diện với dung nhan xấu xí mà không ghét.”

“Chờ khi Quyết nhi chán ghét Lạc Mộng Khê, Yên Nhiên tiếp cận Quyết nhi, Quyết nhi chắc chắn sẽ chuyển tình cảm của mình cho Yên Nhiên, đương nhiên, trong cuộc sống hàng ngày, Yên Nhiên cũng phải ở trước mặt Quyết nhi mà biểu hiện chính mình, để nó nhìn thấy ưu điểm của người, như vậy, một ngày nào đó nó sẽ bất hòa với Lạc Mộng Khê, nói không chừng sẽ tìm đến Yên Nhiên để tiêu sấu.....”

Giữa phòng ngủ, Hạ Hầu Yên Nhiên đang trầm tư chột ngắc đầu lên, trong mắt đẹp hiện lên một tia đắc ý: Thanh Hoàng nói đúng, tâm tư của Quyết chỉ tạm thời bị lạc bởi Lạc Mộng Khê, mới không nhìn tới ta, chờ chàng chán ghét Lạc Mộng Khê, ta sẽ nhân cơ hội mà xen vào, đá Lạc Mộng Khê qua một bên.....

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, thời gian đã không còn sớm: Ngày mai Quyết chắc chắn sẽ mang Lạc Mộng Khê tiến cung, đến lúc đó, ta nhất định phải ở trước mặt Quyết mà biểu hiện tốt, để cho Lạc Mộng Khê biết như thế nào là đệ nhất mỹ nữ!

Tân phòng Lạc vương phủ, Lạc Mộng Khê nằm nghiêng bên trái căn bản là ngủ không được, sau khi vô tình hôn Nam Cung Quyết, không biết tâm tình của nàng tốt lên, hay là quá xấu, mà cũng chẳng biết nguyên nhân là gì, vẫn nằm nghiêng sang bên trái, mà không lâu sau đã tiến vào mộng đẹp.

Sau khi xác nhận Lạc Mộng Khê đã ngủ, Nam Cung Quyết nằm ở bên cạnh Lạc Mộng Khê lặng lẽ ngồi dậy, cẩn thận xuống giường, lo sợ động tác của mình sẽ làm Lạc Mộng Khê thức giấc.

Lấy áo chong đặt ở một bên khoác lên người, Nam Cung Quyết im lặng không một tiếng động đi ra khỏi phòng ngủ. Trong tiểu viện, có rất nhiều thị vệ đã chờ ở đó rất lâu, thấy Nam Cung Quyết đi ra, mọi người tự giác tách thành một đường cho hắn đi, để hắn thuận lợi đi đến trước mấy cái xác đang nằm trên mặt đất.

“Bọn chúng là ai?” Nhìn quần áo quái dị của mấy cái xác, đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết chợt lóe, trong đầu hiện ra lúc ở đáy cốc, Ngũ Tinh Tây Vực đến cướp Lạc Mộng Khê của hắn.

“Tạm thời còn chưa điều tra ra.” Bắc Đường Diệp khẽ lắc đầu: “Chỉ có điều, có thể khẳng định, những người này và đôi nam nữ muốn bắt Lạc Mộng Khê lúc sáng, là cùng một bọn.”

“Đôi nam nữ kia trước khi bắt thuộc hạ đã từng nói một câu là ‘Mang nàng đi gặp thiếu chủ’.” Nữ tử đã từng giả mạo làm Lạc Mộng Khê cung kính nói ra mọi việc mà mình biết.

Nghe vậy, đáy mắt Bắc Đường Diệp hơi trầm xuống: “Xem ra bọn chúng không muốn giết Lạc Mộng Khê, chỉ muốn bắt nàng đến gặp vị thiếu chủ kia, nhưng mà, bang phái trên giang hồ rất nhiều, người được gọi là thiếu chủ cũng có hơn trăm, hơn ngàn người, làm thế nào chúng ta bắt tay vào điều tra đây?”

Đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết càng ngưng càng sâu: “Bang phái trên giang hồ tuy nhiều, nhưng dám đến Lạc vương phủ bắt người cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, dựa vào các bang phái trong chốn giang hồ có thể chọn ra ba bang phái lớn nhất lại có thực lực hùng hậu nhất, từ từ thâm nhập điều tra, không lâu sau, việc này sẽ tra ra manh mối.”

“Thông minh, tại sao bốn hoàng tử lại không nghĩ tới điểm này nhỉ.” Bắc Đường Diệp nhin không được tán thưởng: “Nam Cung Quyết, chuyện này

giao cho bốn hoàng tử điều tra đi, không đến mười ngày, bốn hoàng tử chắc chắn sẽ tra ra manh mối của sự việc lần này.”

Nam Cung Quyết không nói gì, khẽ khoát tay áo, bọn thị vệ hiểu ý, mang mấy cái xác rời đi.

Khi trong sân chỉ còn lại Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp, Nam Cung Quyết lạnh giọng hỏi: “Bắc Đường Diệp, bốn vương nói người điều tra việc kia, người tra thế nào rồi?”

“Bốn hoàng tử đã phái người đi Tây Vực, thăm dò người tiếp xúc gần đây nhất với Tây Vực Ngũ Tinh là ai, người phái đi còn chưa quay về, cho nên, bốn hoàng tử tạm thời không rõ.”

Bắc Đường Diệp nhàm chán hắt hơi một cái, đáy mắt trong trẻo hiện lên một tia trêu tức: “Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê đang ngủ sao?”

“Đang ngủ.” Nam Cung Quyết nói cho có lệ, trong lòng nghĩ đến chuyện về Ngũ Tinh Tây Vực, không có chú ý nghe Bắc Đường Diệp trêu tức:

“Nàng là vì đêm dài, rất mệt, mới ngủ, hay là bị người.....”

“Đêm đã khuya, bốn vương mệt rồi!” Nam Cung Quyết đáp phi sở vấn, cũng chẳng có ý gì, nói xong, không hề để ý tới Bắc Đường Diệp mà xoay người trở về phòng,

Nhìn thân ảnh Nam Cung Quyết càng lúc càng xa, Bắc Đường Diệp há miệng, nửa ngày cũng chưa có phản ứng: “Nam Cung Quyết sẽ không cùng Lạc Mộng Khê.....” Lạc Mộng Khê có quỷ nhan dọa người, hẳn lại không sợ, bội phục!

Không thể không nói, nếu một người đã dưỡng thành thói quen, một thời gian, thật sự rất khó bỏ.

Khi Nam Cung Quyết trở lại tân phòng, Lạc Mộng Khê vốn nằm nghiêng bên trái đã chuyển sang bên phải, thân thể mềm mại, thơm mát nằm ở giữa giường lớn, chiếm một nửa giường của Nam Cung Quyết.

Nam Cung Quyết cởi áo choàng, thật cẩn thận nằm xuống bên cạnh Lạc Mộng Khê. Nam Cung Quyết là người tập võ, đứng, ngồi đều có thể ngủ, cho dù Lạc Mộng Khê chỉ chừa cho hắn có một chút giường, nhưng hắn cũng có thể ngủ an ổn.

Bận rộn cả một ngày, hơn nữa Nam Cung Quyết lại có bệnh trong người, tự nhiên cũng mệt mỏi, nhìn khuôn mặt lúc ngủ an bình, điềm tĩnh làm người ta không nỡ khinh nhờn của Lạc Mộng Khê, khóe miệng của Nam Cung Quyết khẽ cong lên ý cười nhợt nhạt.

Chăn đắp trên người Lạc Mộng Khê rơi xuống vai, Nam Cung Quyết đang muốn giúp nàng kéo chăn lên rồi nghỉ ngơi, bất thành linh, ngay lúc Nam Cung Quyết kéo chăn lên, Lạc Mộng Khê hình như cảm thấy lạnh, theo bản năng ghé sát về phía nguồn nhiệt.....

Cả người Lạc Mộng Khê đều chui vào lòng Nam Cung Quyết hấp thu ấm áp, hơi thở mang hương vị ngọt ngào, xuyên qua mạng che mặt trong suốt, cùng với quần áo mỏng manh, không ngừng phả vào người Nam Cung Quyết, ngứa , khiến cho thân thể của hắn nóng lên.

Nam Cung Quyết không khỏi hít một ngụm khí lạnh, muốn đẩy Lạc Mộng Khê ra, lại sợ đánh thức nàng, nàng sẽ giống vừa rồi lại ngủ không được, lăn qua lộn lại làm ầm ĩ một đêm, hai người sẽ không ngủ được.

Vẫn nên để Lạc Mộng Khê nghỉ ngơi đi, Nam Cung Quyết than nhẹ một tiếng: Không biết đêm nay ta có thể nghỉ ngơi hay không đây.....

Thân thể mềm mại, ấm áp trong ngực, hơi thở thơm mát ngọt ngào phả vào mặt. Nam Cung Quyết chịu dày vò, vội vàng dời ánh mắt nhìn đỉnh trán mướt, ép mình dời lực chú ý đi, trong đầu hiện lên một màn vừa rồi

chính mình không cầm nổi lòng mà hôn Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết nghi hoặc:

Sự tự chủ của bốn vương rất mạnh, vì sao vừa rồi lại không kiềm chế được như thế....Nhưng mà, không thể phủ nhận, môi Lạc Mộng Khê thật sự rất thơm, cũng rất ngọt, làm cho hắn nhịn không được muốn xâm nhập nhấm nháp.....

Lúc này, Lạc Mộng Khê giống như con mèo nhỏ, nhu thuận rúc vào trong lòng Nam Cung Quyết mà ngủ, mà thân thể Nam Cung Quyết lại cứng ngắc nằm ở trên giường, cử động nhỏ cũng không dám, đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia bất đắc dĩ: Lạc Mộng Khê, vừa rồi là người ngủ không được, hiện tại đổi lại là bốn vương mất ngủ.....

Trong mộng lung, Lạc Mộng Khê cảm giác có một hơi thở xa lạ từ từ tới gần mình, đầu óc mụ mị trong nháy mắt đã thanh tỉnh, nhưng giả bộ như đang ngủ say không mở to mắt ra, ngay khi hơi thở kia đến trước giường, Lạc Mộng Khê đột nhiên mở to mắt ngồi dậy, đang muốn vung tay đánh hướng người đến, nhưng sau khi nhìn kỹ, lập tức động tác lại: “Băng Lam, tại sao lại là người?”

“Tiểu..... Tiểu thư, người làm sao vậy?” Băng Lam cả kinh đứng ngây tại chỗ, nửa ngày không có phản ứng: Ánh mắt của tiểu thư vừa rồi, thật sự rất đáng sợ, không phải trùng tà chứ.....

“Không có việc gì, gặp phải ác mộng thôi.” Lạc Mộng Khê thản nhiên nói cho có lệ, ghé mắt nhìn ngoài cửa sổ, ánh nắng chói chang, tiếng chim hót, hương hoa: “Đi giúp ta múc nước rửa mặt chải đầu đi.”

Băng Lam là nha hoàn của Lạc Mộng Khê, theo lý thuyết, nàng phải rất quen thuộc với hơi thở của Băng Lam mới đúng, cũng không biết vì sao, mỗi lần nàng đang ngủ mà Băng Lam tới gần, nàng đều cảm giác hơi thở cả Băng Lam rất xa lạ.

“Nô tỳ đã bưng nước tới rồi, còn chuẩn bị cả nước ấm để tiểu thư tắm rửa nữa.” Khi nói ra những lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Lam ửng đỏ, Lạc Mộng Khê đầu tiên là khó hiểu, khi ánh mắt chạm đến màu đỏ thắm trong phòng, mới đột nhiên nhớ ra:

Ngày hôm qua là đại hôn của nàng và Nam Cung Quyết, nơi này là Lạc vương phủ, không phải Khê viên trong Tướng phủ..... Tối hôm qua nàng và Nam Cung Quyết ngủ chung một giường.....Nhưng mà, giữa hai người chưa phát sinh chuyện gì, việc này cũng không quan trọng, quan trọng là, Nam Cung Quyết đi đâu rồi..... Còn có, tại sao trên quần áo của ta lại có mùi đàn hương.....

“Lạc vương gia đâu?” Thân là đặc công, tính cảnh giác của ta luôn luôn rất cao, nhưng lúc Nam Cung Quyết rời đi, ta lại không nghe được động tĩnh gì, là do võ công của hắn rất cao, không phát ra tiếng động, hay là tính cảnh giác của ta đã yếu hơn trước.....

Sau bình phong có một thùng nhỏ, dùng để tắm rửa. Lạc Mộng Khê cởi quần áo ra, ngồi vào trong thùng, ngâm thân thể trong nước ấm cực kỳ thoải mái, Băng Lam đứng ở phía sau bóp vai cho nàng:

“Vương gia ở thư phòng nghị sự với đám người tứ Hoàng tử, nhưng mà, trước khi đi Vương gia có phân phó, tiểu thư ăn sáng xong rồi đến thư phòng tìm người, nói là có việc phải làm.....”

“Hắn có nói là có chuyện gì hay không?” Lạc Mộng Khê khép hờ hai mắt, không chút để ý hỏi.

Băng Lam khẽ lắc đầu: “Không nói gì ạ.”

Không sao, chờ khi gặp được Nam Cung Quyết, mọi việc sẽ được sáng tỏ.

Lạc Mộng Khê tắm rửa xong, rửa mặt chải đầu, thay một bộ quần áo sạch sẽ, ăn sáng đơn giản, rồi đi đến thư phòng, vừa mới đi tới cửa thư phòng, đang muốn để thị vệ thông báo thì Nam Cung Quyết đã từ trong thư phòng đi ra.

Không biết là có phải Lạc Mộng Khê nhìn nhầm hay không, trên mặt Nam Cung Quyết lại có hai quầng thâm giống như gấu mèo, đáy mắt sắc bén luôn lạnh như băng lại ần ần tia máu, vừa thấy liền biết tối hôm qua bị mất ngủ, hơn nữa, sáng sớm hôm nay, hai mắt của hắn rõ ràng đã được đắp thuốc, bằng không, mắt gấu mèo của hắn nhất định sẽ càng nghiêm trọng.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi.” Ngay lúc Lạc Mộng Khê đang đoán thăm, Nam Cung Quyết đã đi tới bên cạnh nàng, kéo cổ tay nhỏ bé của nàng đi về phía trước.

“Đi đâu?” Lạc Mộng Khê muốn gỡ tay Nam Cung Quyết ra, nhưng tay hắn rất khỏe, nàng làm cách nào cũng gỡ không được.

“Tiến cung, gặp phụ hoàng!” Sau ngày thành thân, phải kính trà cha mẹ chồng là tập tục dân gian, trong cung tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê lên xe ngựa tiến đến hoàng cung, dọc theo đường đi, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đều ngồi ở hai bên xe ngựa, Nam Cung Quyết nhắm mắt dưỡng thần, Lạc Mộng Khê ngưng thần suy nghĩ, ai cũng không nói gì.

Không lâu sau, hai người đi đến hoàng cung. Sau khi xuống xe, Nam Cung Quyết tự nhiên nắm lấy bàn tay của Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê đang muốn bỏ ra, thì tiếng cảnh cáo của Nam Cung Quyết vang lên bên tai: “Vợ chồng chân chính đi vào hoàng cung đều là tay nắm tay, nếu hai người chúng ta không nắm, chắc chắn sẽ bị phụ hoàng nhìn ra sơ hở.”

Rơi vào đường cùng, Lạc Mộng Khê đành phải thuận theo ý của Nam Cung Quyết, cùng hắn tay trong tay, sóng vai đi về phía trước, trong lòng

không ngừng tự an ủi: Năm tay một chút mà thôi, không có gì quá đáng, huống chi, Nam Cung Quyết cũng được coi là một soái ca, đi bên cạnh hẳn, thật ra rất có mặt mũi.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê trực tiếp đi vào ngự thư phòng, lúc sắp đến cửa ngự thư phòng, Nam Cung Quyết bỗng nhiên mở miệng: “Lạc Mộng Khê, về sau chú ý nhiều vào, đừng để người khác nhìn thấy thủ cung sa, nếu không, kế hoạch của chúng ta, chắc chắn sẽ thất bại trong gang tấc.”

“Làm sao người biết trên cánh tay ta có thủ cung sa?” Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quyết đang đi bên cạnh, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia nghi hoặc.

“Đó là bởi vì..... Những nữ tử chưa xuất giá trên cánh tay đều có thủ cung sa, chẳng lẽ trên cánh tay người không có?” Nam Cung Quyết đáp phi sở vấn, cũng âm thầm khẽ thở ra: Hẳn cũng không tính nói cho nàng biết, tối hôm qua lúc nàng cọ cọ trong lòng hắn, ống tay áo tự động cuộn lên, lộ ra thủ cung sa trên cánh tay.

Lạc Mộng Khê hiểu ý, gật gật đầu, không nói thêm nữa gì nữa. Trong lòng lại âm thầm thở dài: Nữ tử ở cổ đại này thật sự là phiền phức. Thủ cung sa trên cánh tay là để thuận tiện cho nam tử xác định có còn là cô nương hay không, vừa nhìn sẽ biết, chỉ có điều, tại sao loại phương pháp này không lưu truyền đến hiện đại chứ.....

Ngay khi Lạc Mộng Khê đang âm thầm nghi hoặc, thì hai người đã đi tới ngự thư phòng. Thái giám thông báo một tiếng, nàng và Nam Cung Quyết đi vào, Thanh Hoàng là vị Hoàng đế cần cù, khi hai người tiến vào, Thanh Hoàng đang phê duyệt tấu chương.

Thấy Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đi vào ngự thư phòng, thì khẽ để tấu chương trên tay xuống, ngữ khí từ ái: “Các con đến đây.”

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng!” Nam Cung Quyết kéo Lạc Mộng Khê cùng quỳ xuống.

“Con dâu tham kiến phụ hoàng.” Lạc Mộng Khê là người hiện đại, chưa bao giờ nghĩ sẽ quỳ gối khấu đầu với người khác, nhưng người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Nơi này không phải thế kỷ hai mươi mốt mà đòi quyền bình đẳng, vương triều phong kiến cổ đại phải có tôn ti trật tự, rơi vào đường cùng, đành phải quỳ gối, nhưng mà, từ nay về sau nàng sẽ tận lực làm trò trong hoàng cung.

“Đã là người trong nhà, không cần đa lễ, hãy bình thân.” Thanh Hoàng ngừ khí bình tĩnh.

“Tạ phụ hoàng!” Sau khi Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đứng dậy, Thanh Hoàng nhìn bàn tay hai người đan vào nhau, cùng với trên khuôn mặt anh tuấn của Nam Cung Quyết lộ vẻ hạnh phúc, trong lòng khẽ thở dài: Xem ra tình cảm của Quyết nhi đối với Lạc Mộng Khê rất chân thành.....

Không thể phủ nhận, Lạc Mộng Khê khí chất xuất trần, nếu nàng không bị trúng độc hủy dung, khẳng định sẽ là một nữ tử tuyệt sắc, xứng đôi với Quyết nhi.....

“Thấy vợ chồng hai con hòa thuận, trăm cũng an tâm, cầm này, coi như là quà mừng tân hôn của hai con!”

Thanh Hoàng vừa dứt lời, một thái giám tay cầm một cây cổ cầm đi đến, khi thấy rõ cây cầm kia, đáy mắt nghi hoặc của Nam Cung Quyết hiện lên một tia sáng khác thường, loại hạnh phúc đó khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung, nơi sâu nhất trong đáy mắt, mơ hồ ngấn ngấn lệ: “Đa tạ phụ hoàng!”

Sau khi cáo biệt Thanh Hoàng, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê rời khỏi ngự thư phòng. Nam Cung Quyết ôm cổ cầm do Thanh Hoàng ban

cho, trầm mặc không nói, thoáng hiện trong đáy mắt là cảm động và đau lòng.

Lạc Mộng Khê chưa bao giờ thấy thứ gì làm Nam Cung Quyết coi trọng như thế, lòng sinh khó hiểu: “Lạc vương gia, cổ cầm này rất quan trọng với người sao?”

Nam Cung Quyết ngẩng đầu nhìn Lạc Mộng Khê, khẽ cười, trong nụ cười có chua sót, có chân thành, mơ hồ còn mang theo cảm xúc mà Lạc Mộng Khê nhìn không rõ: “Đây là Thuần Dương cầm, thế gian khó tìm, quan trọng hơn là, cổ cầm này là thứ mẫu phi ta yêu thích nhất lúc còn sống.”

Đáy mắt thâm thúy của Nam Cung lướt qua mọi vật trong hoàng cung, nhìn về một phương hướng, dường như đang nhớ lại:

“Năm ta mười tuổi, có một ngày mẫu phi bị nhiễm phong hàn, nằm ở tẩm cung nghỉ ngơi, ta cùng với phụ hoàng ở ngự thư phòng chơi cờ, nhưng sau lại không biết vì sao, tẩm cung của mẫu phi đột nhiên bị cháy, tất cả mọi người chạy đến, nhưng chỉ có một mình mẫu phi bị chết cháy, trên đời, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy.”

“Sau khi ta và phụ hoàng nghe tin chạy đến, toàn bộ tẩm cung đã thành biển lửa, chúng ta không thể lao vào cứu mẫu phi ra.....”

“Sau khi lửa lớn bị dập tắt, thị vệ theo vị trí tẩm cung tìm ra một cái xác bị đốt trụi, lúc ấy, mẫu phi đang mang thai hơn chín tháng, sắp lâm bồn.....”

Thật ra, Lạc Mộng Khê đã đoán được, cái chết của mẫu thân Nam Cung Quyết không đơn giản giống như mọi người đồn đại, nhưng không nghĩ rằng, bà lại chết thảm như thế, bị lửa lớn đốt thành tro bụi, một lúc mất hai mạng người.....

“Thật ra, ngày đó mẫu phi từng bảo ta ở lại tẩm cung chơi với bà, nhưng ta lại tìm phụ hoàng để chơi cờ, nên không ở lại, nếu lúc ấy ta ở lại, mẫu phi có phải sẽ không chết hay không.....”

“Sống chết có số, người đừng tự trách mình.” May mắn là người không có ở lại, nếu ngày đó người ở tẩm cung cùng với mẫu thân người, không những không ngăn được bi kịch kia, mà ngay cả cái mạng nhỏ của người cũng sẽ không còn, dù sao, lúc đó người chỉ là một đứa bé mười tuổi, người sẽ không thay đổi được cái gì.....

Thông minh như Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê nghĩ như thế nào, hắn đương nhiên cũng đã nghĩ đến, chỉ có điều, việc này trở thành bóng ma trong lòng hắn đã nhiều năm, nói ra như thế này, khiến hắn dễ chịu rất nhiều, tuy rằng hắn là Lạc vương Thanh Tiêu quốc, nhưng hắn cũng chỉ là một nam tử mười chín tuổi, ở hiện đại, mười chín tuổi vẫn là đứa nhỏ:

“Mộng Khê, người biết đánh đàn không?” Nam Cung Quyết thu đáy mắt bi thương, quay đầu nhìn Lạc Mộng Khê.

“Biết một chút, nhưng không tinh thông!” Lạc Mộng Khê sinh ra ở hiện đại, đàn dương cầm, đàn violon còn có thể đánh, còn cổ cầm (đàn cổ đại), chỉ biết sơ sơ mà thôi.

“Thuần Dương cầm này tặng cho người.” Đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện tia kiên định.

“Đây là di vật của mẫu phi người, có ý nghĩa quan trọng với người, làm sao ta nhận được.”

“Bốn vương thích thối tiêu, đối với cổ cầm, không tinh thông lắm, Thuần Dương cầm này đặt ở chỗ bốn vương cũng là lãng phí, người biết về cổ cầm, nên đưa cho người đi.” Khi nói ra những lời này, trong đầu Nam Cung Quyết hiện lên hình ảnh của mẫu thân hắn trước đây, trong lúc vô tình đã giảng cho hắn:

“Thuần Dương cầm, bề mặt được làm từ gỗ cây ngô đồng, đại diện cho vợ chồng đồng tâm, hãy đưa cho người mà con thấy thích hợp.”

Lạc Mộng Khê đang muốn nói gì đó, bất thành lời một giọng nữ trong trẻo vừa bước đến trước mặt nàng vừa mở miệng: “Thì ra là Thuần Dương cầm thể gian hiểm có, Quyết, chàng tìm được ở đâu vậy, có thể tặng cho ta không?”

Lạc Mộng Khê ghé mắt nhìn phía giọng nói truyền đến, cách đó không xa, Hạ Hầu Yên Nhiên mặc trang phục thích hợp, cử chỉ tao nhã, xinh đẹp như tiên, trong mắt mang theo cười, vẻ mặt ẩn tình, từ từ đi tới chỗ nàng và Nam Cung Quyết, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, mang theo ý cười khiêu khích.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tự Rước Lấy Nhục

Edit : kun'xjh

“Thuần Dương cầm này, bốn vương đã tặng cho Mộng Khê, há có thể đòi lại tặng cho người khác.” Nam Cung Quyết đến cái liếc mắt cũng không thèm nhìn Hạ Hầu Yên Nhiên đang hé ra nụ cười mê người với hắn, đáy mắt thâm thúy lóe lên không hờn giận, ngữ khí lạnh như băng.

Đáng ghét, lại là Lạc Mộng Khê, vì sao lần nào nàng ta cũng tới trước ta một bước! Đáy mắt xinh đẹp của Hạ Hầu Yên Nhiên hiện lên một tia ngoan độc, nháy mắt đã khôi phục bình thường: Chuyện hoa Cầm lần trước, ta không thèm so đo với Lạc Mộng Khê, nhưng lúc này, ta tuyệt đối sẽ không để nàng ta được như mong muốn, Thuần Dương cầm, chỉ có người như Hạ Hầu Yên Nhiên ta mới xứng đáng có được!

“Thuần Dương cầm là cổ cầm (đàn cổ) tốt, thế gian hiếm có, chỉ người có cầm kĩ cao siêu mới xứng đáng có được nó, Lạc vương gia tặng Thuần Dương cầm cho Lạc cô nương, xem ra cầm kĩ của Lạc cô nương khẳng định là thiên hạ vô song.....”

Hạ Hầu Yên Nhiên miệng nói lời khích lệ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mang theo ý cười có lẽ, Lạc Mộng Khê khinh thường hừ nhẹ một tiếng: Trước thì tung ta lên trời, sau đó sẽ hung hăng đập ta xuống. Loại người có chút tài mọn như Hạ Hầu Yên Nhiên, lại dám dùng nó để đối phó ta, đúng là không biết tự lượng sức mình.....

Quả nhiên không ra dự đoán của Lạc Mộng Khê, sau khi nói thật nhiều lời khen, Hạ Hầu Yên Nhiên đã chuyển đề tài: “Nếu cầm kĩ của Lạc cô

nường đã cao siêu như thế, Yên Nhiên muốn được cùng bàn luận với Lạc cô nương, có chỗ không đúng, mong Lạc cô nương chỉ bảo nhiều hơn!”

Trầm hạ mí mắt, nhưng không che dấu được âm lãnh và đặc ý: Mọi người đều biết, cầm kỹ của Hạ Hầu Yên Nhiên ta là đệ nhất thiên hạ, cùng bàn luận về cầm kỹ với ta, chính là không biết tự lượng sức mình, tự rước lấy nhục.....

Lạc Mộng Khê chính là nữ tử có dung nhan xấu xí ở Thanh Tiêu quốc, trong mắt Hạ Hầu Yên Nhiên, ngoài khí chất xuất trần của nàng ta có hơn mình một chút xíu ra, thì Hạ Hầu Yên Nhiên không thấy Lạc Mộng Khê còn có điểm gì ưu tú hơn mình, cho nên, nàng căn bản không để Lạc Mộng Khê đặt vào trong mắt.

Nhìn Lạc Mộng Khê thu ánh mắt trầm tư, khóe miệng Hạ Hầu Yên Nhiên khẽ nhếch lên một chút trào phúng, ý cười quỷ dị: Lạc Mộng Khê, có thể cùng bản công chúa bàn luận về cầm kỹ, chính là phúc phận mà kiếp trước người tu luyện được.

Nếu Lạc Mộng Khê đồng ý so tài cầm kỹ với ta, khẳng định sẽ thất bại, chờ nàng ta thua rồi, Nam Cung Quyết chắc chắn sẽ tặng Thuần Dương cầm cho ta, chứ không đưa cho người có cầm kỹ kém cỏi như Lạc Mộng Khê, nếu không, tuyệt đối sẽ rước lấy chế nhạo của người trong thiên hạ.....

“Mộng Khê không hiểu về cổ cầm lắm, tự biết cầm kỹ của mình không bằng Yên Nhiên công chúa.....” Đáy mắt Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống, thờ ơ mở miệng. Nếu Hạ Hầu Yên Nhiên nghe kỹ, nhất định có thể nghe ra trong lời nói của Lạc Mộng Khê có gì đó không đúng, nhưng nàng ta một lòng đắm chìm vào trong suy nghĩ cầm kỹ của mình là đệ nhất vô nhị, thiên hạ vô song, nên không chú ý.

“Lạc cô nương không cần khiêm tốn, chẳng lẽ là coi thường cầm kỹ của bản công chúa, coi thường việc bàn luận cùng bản công chúa sao?” Hạ Hầu Yên Nhiên tự mình gièm pha, từng bước ép sát, trong mắt đẹp mơ hồ ngưng tụ ngấn lệ, cả người đầm đìa đáng yêu, làm cho người ta nhìn không được mà sinh lòng yêu mến.

“Có nghe nói tiếng đàn của Yên Nhiên công chúa như tiên âm, dư âm còn vọng vọng bên tai, ba ngày không dứt. Nếu hôm nay bốn vương có may mắn được nghe, thật sự là việc may mắn nhất của đời người.” Nam Cung Phong không biết xông ra từ đâu, khoe khoe khoang khoang về cầm kỹ cao siêu của Hạ Hầu Yên Nhiên.

Ngụ ý cũng thật rõ ràng, muốn nghe Hạ Hầu Yên Nhiên đánh đàn, tức là muốn Lạc Mộng Khê so tài với Hạ Hầu Yên Nhiên.

“Cảnh vương gia quá khen, là do mọi người đồn đãi, cầm kỹ của Yên Nhiên, còn chưa đạt tới cảnh giới theo như lời Cảnh vương gia nói đâu!” Lời nói của Hạ Hầu Yên Nhiên mặc dù là khiêm tốn, nhưng trong giọng nói lại không có ý khiêm tốn nào, ngược lại càng khích lệ Nam Cung Phong, đương nhiên đồng ý.

“Yên Nhiên công chúa không cần khiêm tốn, đưa mắt nhìn khắp các quốc gia, cầm kỹ của công chúa là đệ nhất!” Ở Cúc Hoa yến, việc Nam Cung Phong đưa hoa Cầu cho nàng, hại nàng bị Nam Cung Quyết hiểu lầm, Hạ Hầu Yên Nhiên vẫn còn canh cánh trong lòng, chẳng qua, hôm nay Nam Cung Phong lại không chút keo kiệt mà ca ngợi nàng, vậy ân oán giữa bọn họ đã tiêu tan.

Nhìn Nam Cung Phong và Hạ Hầu Yên Nhiên cùng hát xướng, phối hợp ăn ý, khuôn mặt anh tuấn của Nam Cung Quyết hơi cau lại, đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia chán ghét và lạnh như băng, đang muốn nói: “Thuần Dương cầm là của bốn vương, bốn vương đã tặng nó cho Mộng Khê, cho

dù Hạ Hầu Yên Nhiên người có thắng, cũng không có quyền lấy Thuần Dương cầm đi.”

Lại không ngờ, Lạc Mộng Khê đã đi trước hẳn một bước, mở miệng nói:

“Mộng Khê tự biết cầm kỹ của mình rất bình thường, không dám cùng bàn luận với Yên Nhiên công chúa, cũng không có ý coi thường công chúa. Nếu công chúa một lòng muốn phân cao thấp với Mộng Khê, vậy Mộng Khê liền cung kính không bằng tuân mệnh, chẳng qua.....” Lạc Mộng Khê lộ vẻ mặt khó xử.

“Chẳng qua cái gì?” Chỉ cần Lạc Mộng Khê đáp ứng so tài với ta, vậy Thuần Dương cầm kia sẽ thuộc về Hạ Hầu Yên Nhiên ta. Lạc Mộng Khê sẽ thất bại vô cùng thê thảm, Hạ Hầu Yên Nhiên đương nhiên vui vẻ, bất luận Lạc Mộng Khê có yêu cầu gì, chỉ cần không quá đáng, nàng đều sẽ đáp ứng.

“Mộng Khê đối với cổ cầm thật sự không có nghiên cứu, không bằng chúng ta không so cổ cầm, mà so về âm đi?” Lạc Mộng Khê đề nghị, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia sáng kỳ lạ.

“So về âm?” Hạ Hầu Yên Nhiên và Nam Cung Phong hiển nhiên là không biết loại so tài mới lạ này, nên đầu óc mờ mịt: “So như thế nào?”

“Chính là sử dụng tiếng nhạc cụ!” Lạc Mộng Khê kiên nhẫn giải thích: “Yên Nhiên công chúa thích đánh đàn, có thể đánh đàn phát ra tiếng nhạc, Lạc vương gia thích thổi tiêu, có thể thổi tiêu ra tiếng nhạc, Mộng Khê tinh thông loại nhạc khí khác, có thể dùng nó tạo ra tiếng nhạc, không biết ý của Yên Nhiên công chúa thế nào?”

Nghe vậy, ánh mắt Hạ Hầu Yên Nhiên chợt lóe, khóe miệng khẽ nhếch lên một tia ý cười trào phúng: Dù sao cầm kỹ của bản công chúa cũng là đệ nhất thiên hạ, không ai có thể bì kịp. Cho dù Lạc Mộng Khê người có dùng

loại nhạc khí gì đi chăng nữa, cũng chỉ có thể thất bại thảm hại trước bản công chúa mà thôi!

“Được, bản công chúa không có ý kiến.....” Hạ Hầu Yên Nhiên tràn đầy tự tin, giống như đã cầm chắc phần thắng trong tay.

“Lạc Mộng Khê, cầm kỹ của Hạ Hầu Yên Nhiên rất cao, nhìn khắp thế gian, không có một nữ tử nào có thể bì kịp, người xác định người có thể thắng nàng ta?” Nam Cung Quyết dùng truyền âm nhập mật, lạnh giọng hỏi: Bốn vương không thể giao di vật của mẫu phi cho người ngoài được.....

Lạc Mộng Khê khẽ cười, rất tự tin: “Vương gia cứ yên tâm đi, Mộng Khê nhất định sẽ thắng, Thuần Dương cầm tuyệt đối sẽ không rơi vào tay Hạ Hầu Yên Nhiên đâu.....”

“Như thế thì được rồi!” Đáy mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống: Cho dù Lạc Mộng Khê có thua, bốn vương cũng sẽ không để Hạ Hầu Yên Nhiên mang Thuần Dương cầm đi.....

“Quyết, chàng cho ta mượn Thuần Dương cầm dùng một chút được không?” Mắt đẹp của Hạ Hầu Yên Nhiên mang theo ý cười, liếc mắt đưa tình, động lòng người, làm cho người ta vừa thấy đã nhịn không được mà sinh lòng yêu mến. Nhưng Nam Cung Quyết lại không thèm liếc nàng một cái đã từ chối: “Cầm kỹ của Yên Nhiên công chúa, bốn vương cũng chỉ nghe đồn, chưa chính tai nghe qua, Thuần Dương cầm chính là vật trân quý, há có thể tùy tiện sử dụng.”

Biết Nam Cung Quyết đang cự tuyệt mình, Hạ Hầu Yên Nhiên không khỏi tức giận: Nam Cung Quyết, lát nữa bản công chúa sẽ cho chàng biết, cái gì được gọi là cầm kỹ đệ nhất thiên hạ!

“Liên nhi, đi mang Phượng Vĩ cầm mà phụ hoàng ban cho bản công chúa đến đây!”

Nha hoàn của Hạ Hầu Yên Nhiên cung kính trả lời, chạy nhanh về tẩm cung của Hạ Hầu Yên Nhiên, không lâu sau, đã chạy trở lại, ôm theo một cây cổ cầm tốt nhất trong lòng, cầm vĩ (đuôi) cao quý xinh đẹp giống như phượng vĩ, cho nên được gọi là Phượng Vĩ cầm.

Tiểu nha hoàn cẩn thận đặt Phượng Vĩ cầm lên bàn, Hạ Hầu Yên Nhiên cao ngạo, thanh cao đi tới trước bàn, tao nhã ngồi xuống, mười ngón tay thon thon khẽ vuốt huyền cầm (dây đàn), trong phút chốc, tiếng đàn tuyệt đẹp, êm tai từ đầu ngón tay chậm rãi chảy xuôi, giống như nước chảy róc rách, lại giống như tiếng chim hót líu lo, lục thụ thành âm (sống lâu thành lão làng), trắng tròn hoa thắm, làm cho người ta như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, không thể thoát khỏi.....

“Âm này chỉ có ở trên trời, nhân gian khó có thể được nghe thấy vài lần!” Ánh mắt Nam Cung Phong lộ ra vẻ si mê, vừa nghe vừa liên tục gật đầu, nhìn không được mà tán thưởng: “Cầm kỹ của Yên Nhiên công chúa quả thực thế gian hiếm có, không ai bì kịp!”

Trong hoàng cung, tất cả cung nữ, thái giám đi ngang qua đều dừng bước, đứng ở cách đó không xa, nghe như say như mê.....

Cầm kỹ của Hạ Hầu Yên Nhiên quả là không tầm thường! Lạc Mộng Khê cũng nhìn không được mà gật gật đầu: Tài hoa cao siêu như thế, dùng ở trên người Hạ Hầu Yên Nhiên, thật sự đáng tiếc

Ngay khi Lạc Mộng Khê âm thầm thở dài, tiếng đàn bỗng im bật, Hạ Hầu Yên Nhiên đàn xong một khúc, buông mười ngón thon thon xuống, nhìn rất nhiều cung nữ và thái giám đứng ở gần đó, cùng với trong đáy mắt của bọn họ đều lóe ra kinh ngạc và khó tin, Hạ Hầu Yên Nhiên kiêu ngạo, khóe miệng kéo lên một độ cong duyên dáng:

Cầm kỹ của nàng chính là như thế, mỗi lần đàn, đều sẽ kéo rất nhiều người tới thưởng thức, đối với loại chuyện này, nàng đã tập mãi thành thói

quen, thấy nhưng không thể trách. Tuy rằng nàng không thích phạm phu tục tử nghe được cầm kỹ của nàng, bởi vì bọn họ không xứng, nhưng bây giờ nàng đang so tài với Lạc Mộng Khê, cho nên nàng kéo càng nhiều người tới thì càng tốt.....

“Lạc cô nương, tới phiên ngươi!” Hạ Hầu Yên Nhiên nhìn Lạc Mộng Khê, trong mắt không che dấu được vẻ đắc ý và khiêu khích: Sau một chén trà nhỏ, Lạc Mộng Khê thua, Thuần Dương cầm tự nhiên sẽ là của Hạ Hầu Yên Nhiên ta.

“Yên Nhiên công chúa, phiên ngươi về sau khi gọi Mộng Khê không nên gọi là Lạc cô nương, mà là Lạc vương phi!” Lạc Mộng Khê ngữ khí lạnh lùng, không nhìn đáy mắt phần nộ của Hạ Hầu Yên Nhiên, ngữ khí tiếp tục cao ngạo:

“Tuy rằng Mộng Khê mang họ Lạc, Yên Nhiên công chúa gọi là Lạc cô nương cũng đúng, nhưng nay Mộng Khê đã thành thân, nếu vẫn gọi là Lạc cô nương, sợ không thích hợp lắm!” Hạ Hầu Yên Nhiên, ta biết ngươi rất muốn làm Lạc vương phi, nhưng mà đáng tiếc, vị trí đó hiện giờ là của Lạc Mộng Khê ta.

Nghe vậy, trong mắt đẹp của Hạ Hầu Yên Nhiên lửa giận thiêu đốt, ánh mắt không che dấu lệ quang, giống như muốn lăng trì xử tử Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê lại không chút sợ hãi, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, chuyển ánh mắt khiêu khích đến Hạ Hầu Yên Nhiên, giống như đang nói: Có bản lĩnh thì tới làm Lạc vương phi đi.....

Mà sau khi Nam Cung Quyết đang được những lời này, đáy mắt thâm thúy mơ hồ hiện lên một tia vui vẻ.....

“Lạc vương phi, thỉnh tấu nhạc âm!” Hạ Hầu Yên Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong mắt đẹp ẩn hiện hàn quang: Lạc Mộng Khê, ngươi đừng có đắc ý, chờ sau khi ngươi tấu nhạc thua trước bản công chúa, bản

công chúa chắc chắn sẽ khiến người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, dám cười nhạo ta, thật sự là sống không kiên nhẫn

Hạ Hầu Yên Nhiên vừa nói xong, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Lạc Mộng Khê, có đồng tình, có khinh bỉ, cũng có vui sướng khi người gặp họa, Lạc Mộng Khê không nói gì, đối với bọn họ đều là không thèm nhìn.

Nhìn khắp nơi một lúc, Lạc Mộng Khê không nhanh không chậm đi tới trước một gốc cây đại thụ, bứt xuống một chiếc lá, mọi người nhìn nhau, khi đang âm thầm đoán Lạc Mộng Khê rốt cuộc muốn làm gì, thì Lạc Mộng Khê đã đặt chiếc lá lên miệng, lập tức tiếng nhạc mềm nhẹ chậm rãi chảy xuôi bên tai mọi người.....

Tiếng nhạc như kể như khóc, như mộng như ảo, dường như đang kể một câu chuyện tình yêu, êm tai xinh đẹp, uyển chuyển du dương, đi sâu vào lòng người, đột nhiên, âm điệu vút cao, trong trầm lắng lộ ra kiên định và tin tưởng, khiến mọi người bất tri bất giác bị kéo vào cảnh giới trong tiếng nhạc. Một số cung nữ nghe được mà lệ nóng doanh tròng, thỉnh thoảng cầm khăn lụa khẽ lau nước mắt.

Nhóm thái giám cũng bị lôi cuốn, đôi mắt ướt át, ngay cả người có tính tự chủ cao như Nam Cung Phong, Nam Cung Quyết cũng bị tiếng nhạc của Lạc Mộng Khê cuốn hút, cảm xúc ngưng trệ.

Hạ Hầu Yên Nhiên cả kinh, sắc mặt lo lắng nhìn mọi người, phần lớn mọi người đều lau nước mắt, bao gồm cả thị nữ mà nàng mang đến từ Tây Lương, đang lặng lẽ lau nước mắt, vốn tràn đầy tự tin, nhất thời rơi xuống đáy cốc.....

Khúc nhạc chấm dứt, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn mọi người đều bị tiếng nhạc của mình cuốn hút, không ngừng lau nước mắt, chỉ cười lạnh lùng: Lần này thắng bại đã phân rõ.....

Chỉ có điều, ta được hưởng điều tốt của người xưa, có ai nghe được Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài hóa điệp mà không thương tâm đến rơi lệ chứ.....

Tuy rằng đã sớm biết kết quả của trận so tài này, chẳng qua, dù sao Lạc Mộng Khê cũng nên lễ phép hỏi một câu: “Không biết các vị cảm thấy giữa Mộng Khê và Yên Nhiên công chúa, tiếng nhạc của người nào hay hơn?”

Nghe vậy, nhóm cung nữ, thái giám đều cúi đầu, không dám trả lời, dù sao, Hạ Hầu Yên Nhiên cũng là công chúa của Tây Lương quốc, Lạc Mộng Khê là Lạc vương phi, bất luận bọn họ trả lời là ai, chắc chắn sẽ đắc tội với người còn lại.

Bọn họ chỉ là hạ nhân, thời gian sống trong cung không ngắn, biết rõ đạo lý sinh tồn, kết cục đắc tội với chủ nhân, khẳng định sẽ vô cùng thâm hiểm, cho nên, thông minh một chút, không nên nói lung tung.

Ngoài nhóm nha hoàn, thái giám, cũng chỉ còn lại Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Nam Cung Phong, Hạ Hầu Yên Nhiên. Sắc mặt Nam Cung Phong xanh mét, không biết suy nghĩ cái gì, trong mắt đẹp của Hạ Hầu Yên Nhiên thì lửa giận thiêu đốt, không nói được một lời.....

“Mộng Khê, đã không còn sớm, chúng ta hồi phủ đi, nhớ mang theo Thuần Dương cầm!” Nam Cung Quyết bỗng nhiên mở miệng, đáp phi sở vấn, nhưng ý rất rõ ràng: Cuộc so tài lần này là Lạc Mộng Khê thắng.....

“Đa tạ Yên Nhiên công chúa khiêm nhượng, Mộng Khê từ chối thì bất kính!” Nói xong, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê quét một khiêu khích đến Hạ Hầu Yên Nhiên, ôm lấy Thuần Dương cầm trên bàn: “Vương gia, đi thôi!”

Nam Cung Quyết gật gật đầu, cùng Lạc Mộng Khê sóng vai đi về phía trước: Cuộc so tài lần này không phải so về cầm kỹ, mà là âm kỹ, cho nên,

Hạ Hầu Yên Nhiên không thể lấy cớ, nói Lạc Mộng Khê phạm quy, đương nhiên cũng không có cách nào đoạt Thuần Dương cầm trong tay nàng.

Không thể phủ nhận, tiếng đàn kinh thiên của Hạ Hầu Yên Nhiên thật sự không bằng âm êm tai phát ra từ chiếc lá mà Lạc Mộng Khê thổi.....Đáng ghét, thật sự là rất đáng ghét.....

Nhìn thân ảnh của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê càng lúc càng xa, ánh mắt âm lãnh của Nam Cung Phong càng ngưng càng sâu: Lạc Mộng Khê quả nhiên không đơn giản, xem ra bốn vương phải về bàn tính cẩn thận với quốc sư, nhanh chóng loại bỏ nàng ta, nếu không, hậu quả thật không thể tưởng được.....

Mà Hạ Hầu Yên Nhiên, nhìn thân ảnh hai người sắp biến mất, trong mắt đẹp thoáng hiện lệ quang: Lạc Mộng Khê, coi như người lợi hại, hôm nay người hại bản công chúa chịu nhục, một ngày nào đó, bản công chúa sẽ đòi lại gấp trăm, gấp ngàn lần.....

“Vừa rồi Lạc vương phi hái lá của cây nào?” Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê vừa đi đã có tiếng nói chuyện.

“Hình như là trên cây phía trước.....”

“Không thể tưởng tượng được lá của cây cũng có thể phát ra tiếng nhạc uyển chuyển như vậy, chúng ta cũng đi hái vài lá thử xem.....”

Các cung nữ thật là có tác phong làm việc, nói làm là làm, vừa nói vừa bước nhanh đến cây đại thụ. Hạ Hầu Yên Nhiên đang đứng gần cây đại thụ, không hề chuẩn bị, suýt nữa thì bị các thái giám, cung nữ đẩy ngã.....

“Rất xin lỗi, Yên Nhiên công chúa!” Tên tiểu thái giám kia xin lỗi một tiếng, tiếp tục hái lá cây. Trong lồng ngực Hạ Hầu Yên Nhiên lửa giận thiêu đốt, mắt đẹp thoáng hiện lệ quang: Lạc Mộng Khê, lại bởi vì người, Hạ

Hầu Yên Nhiên ta thề, kiếp này không dẫm nát người dưới chân, ta thề không làm người!

Lại nói, sau khi Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết rời xa đám người Hạ Hầu Yên Nhiên, nhìn khắp nơi không có bóng người, Lạc Mộng Khê đem Thuần Dương cầm đưa tới trước mặt Nam Cung Quyết: “Lạc vương gia, cổ cầm này trả lại cho người.”

“Thuần Dương cầm này là do người thắng được, về lý nên thuộc về người.” Nam Cung Quyết ngữ khí ngưng trọng.

“Đối với một người không tinh thông về cổ cầm, đưa cổ cầm này cho ta, quả là lãng phí!” Lạc Mộng Khê ăn ngay nói thật, nàng đổi cổ cầm, thật sự không quá tinh thông.

“Vậy bốn vương sẽ dạy người!” Thật ra, cầm kỹ của Nam Cung Quyết ta ở trên Hạ Hầu Yên Nhiên một bậc, vừa rời bốn vương cũng chỉ nói, trong nữ tử, cầm kỹ của Hạ Hầu Yên Nhiên là đệ nhất thiên hạ.....

“Nhưng vừa rồi không phải Vương gia nói không thích đánh đàn sao?” Lạc Mộng Khê làm vẻ mặt khó hiểu: Những lời Nam Cung Quyết nói, rốt cuộc câu nào là thật, câu nào là giả.....

“Ý của bốn vương là, so với đánh đàn, bốn vương thích thổi tiêu hơn, thân là người hoàng thất, từ nhỏ đã được học nhạc khí, tuy rằng bốn vương không thích đánh đàn, nhưng đổi cổ cầm vẫn có hiểu biết nhất định.....” Nam Cung Quyết âm thầm khẽ thở ra: Lạc Mộng Khê quả là nhạy cảm.

Lạc Mộng Khê khẽ trầm hạ mí mắt: Thì ra là thế.....

“Đúng rồi, Mộng Khê, khúc nhạc người vừa thổi là gì, tại sao bốn vương chưa từng nghe qua?” Vì phòng Lạc Mộng Khê tiếp tục truy cứu chuyện này, Nam Cung Quyết rất nhanh đã đổi đề tài.

“Ta thối khúc [Lương Chúc], đây là một câu chuyện tình yêu xưa rất đẹp, nếu lần khác rảnh, ta sẽ thối người nghe!” Lạc Mộng Khê ôm Thuần Dương cầm, tiếp tục đi về phía trước.

Cửa Hoàng cung, xe ngựa của Lạc vương phủ đang đợi ở đó, thấy Lạc Mộng Khê ôm Thuần Dương cầm đi ra, Băng Lam vội vàng đi đến tiếp nhận, cũng lặng lẽ hỏi: “Tiểu thư, thái độ của Hoàng Thượng đối người có tốt không?”

Tuy nói Lạc Mộng Khê là do Hoàng Thượng tứ hôn cho Nam Cung Quyết, nhưng tính tình của người trong hoàng thất đều hi nộ vô thường, hơn nữa Nam Cung Quyết lại là Hoàng đế Thanh Tiêu quốc tương lai mà trong lòng ai cũng rõ, Lạc Mộng Khê sẽ là Hoàng hậu của một quốc gia, cho nên, yêu cầu của Thanh Hoàng với Lạc Mộng Khê, đương nhiên sẽ cao hơn, ra đề khó để thử thách nàng.

Biết Băng Lam đang lo lắng cho mình, Lạc Mộng Khê khẽ cười: “Hoàng Thượng rất tốt, không có ra đề khó để thử thách ta, còn ban thưởng Thuần Dương cầm này để chúc mừng tân hôn của ta với Vương gia.” Cho dù người có ra đề khó, ta cũng có thể ứng phó từng cái một.....

Nghe vậy, Băng Lam khẽ thở ra thật dài, liên tục gật đầu: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Mấy người đi tới trước xe ngựa, đang muốn lên ngựa, Nam Cung Quyết đột nhiên nghĩ tới cái gì: “Lưu Vân, các người đi về trước đi, bốn vương cùng Vương phi đi dạo một lát.”

“Vâng, Vương gia!” Lưu Vân không nói thêm gì, Nam Cung Quyết nói như thế nào, hẳn sẽ làm như thế đó.

Băng Lam nhìn Lạc Mộng Khê, chờ ý của nàng, thấy Lạc Mộng Khê gật đầu, Băng Lam cũng không nhiều lời nữa, ôm Thuần Dương cầm cùng Lưu Vân trở về Vương phủ.

Lưu Vân, Băng Lam đi rồi, Lạc Mộng Khê chuyển ánh mắt sang Nam Cung Quyết: “Sao hôm nay Vương gia lại nổi hứng muốn đi dạo phố vậy?”

Thân là Vương gia của một quốc gia, Hoàng đế tương lai, công việc nhất định sẽ vô cùng bận rộn, thế nhưng hắn lại còn nhàn hạ thoải mái đi dạo phố, hay là, hắn muốn lấy cớ đi dạo để làm việc gì đó.

“Thời gian bốn vương hồi kinh cũng không dài, hiểu biết về kinh thành cũng không nhiều, hôm nay vừa vặn đang rảnh rỗi, muốn đi dạo xung quanh một chút!” Nói xong, Nam Cung Quyết đã cất bước đi về phía trước.

Tuy rằng Lạc Mộng Khê không biết lời nói của Nam Cung Quyết là thật hay giả, nhưng mà, nếu hắn nói đi dạo phố, vậy thì đi dạo phố, dù sao trở về Lạc vương phủ cũng không có việc gì làm.

Hoàng cung cách phố xá phồn hoa cũng không xa, qua một chén trà nhỏ, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đã đi đến đường phố, nhìn mọi vật mới là trên đường, Lạc Mộng Khê tất nhiên là tò mò nhìn ngắm xung quanh, sớm đã quên mất bên cạnh còn có Nam Cung Quyết.

“Mộng Khê, người rất thích mấy thứ này sao?” Nhìn mấy vật nho nhỏ được Lạc Mộng Khê cầm cầm thả thả, Nam Cung Quyết sinh lòng khó hiểu: Mấy thứ này mặc dù có hình thức đẹp, chế tác cũng không tệ, nhưng chất liệu bình thường, không đáng giá, không phải nữ tử đều thích những vật quý giá sao.....

“Cũng không phải đặc biệt thích!” Lạc Mộng Khê vừa thưởng thức vật phẩm trong tay, vừa trả lời: “Đi dạo phố thôi, muốn có tâm tình tốt.....”

Đột nhiên, Lạc Mộng Khê giống như nghĩ tới cái gì đó, dừng động tác tay, đáy mắt nhìn Nam Cung Quyết lộ vẻ nghi hoặc và khó hiểu: “Lạc vương gia, người không phải muốn đi dạo phố sao.”

Ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết lóe tia mắt tự nhiên: “Bốn vương tử nhỏ đã lớn lên trong hoàng cung, rất ít khi ra ngoài cung, sau này, thân thể bị nhiễm bệnh nặng, được sư phó mang về Thiếu Lâm tự, luôn ở trong Tự dưỡng bệnh, cũng rất ít khi ra ngoài, mãi đến trước khi hồi kinh.”

“Sau khi hồi kinh, bốn vương cũng có đi trên đường, chẳng qua, lúc ra ngoài đều có mục đích, nên không có dừng lại trên đường.....”

Lạc Mộng Khê khe khẽ thở dài: Khó trách hôm nay hắc đi trên đường lại có phản ứng cứng ngắc như vậy, thì ra là vốn chưa từng dạo phố, nói chính xác là, hắc căn bản không biết, đi dạo phố là như thế nào.....

Lạc Mộng Khê buông vật phẩm trong tay xuống, đưa tay khoác tay Nam Cung Quyết, nhìn ánh mắt khó hiểu của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê cười đắc ý: “Hôm nay ta sẽ dạy người đi dạo phố như thế nào!” Nói xong, không đợi Nam Cung Quyết trả lời, Lạc Mộng Khê đã kéo hắc bước nhanh về phía trước.

Lạc Mộng Khê sinh ra ở hiện đại, trong tư tưởng của nàng, phụ thân, ca ca, đệ đệ, bằng hữu bình thường linh tinh, đều có thể khoác cánh tay, mà khi nàng khoác tay Nam Cung Quyết, thật đúng là chỉ xem Nam Cung Quyết là bằng hữu bình thường, ở một phương diện nào đó mà nói, là bằng hữu sinh lòng thông cảm với kẻ khác.

Nhưng Nam Cung Quyết là người cổ đại, hơn nữa hắc không gần nữ sắc, chưa bao giờ cùng nữ tử thân mật như thế. Khi Lạc Mộng Khê khoác tay hắc, kéo hắc bước đi, thì toàn thân hắc cứng ngắc, không biết nên phản ứng thế nào, chỉ có thể tùy ý để Lạc Mộng Khê kéo hắc đi.

Chỉ có điều, hắc rất thích Lạc Mộng Khê gần gũi hắc, hơn nữa, theo từng động tác của hai người, mùi hoa khương dã như có như không từ trên người Lạc Mộng Khê bay vào trong mũi Nam Cung Quyết, khiến cho hắc cảm thấy vui vẻ thoải mái, bất tri bất giác, Nam Cung Quyết từ từ trầm tĩnh lại.

Lạc Mộng Khê tuy rằng mang mạng che mặt, nhưng khí chất xuất chúng. Nam Cung Quyết tuần mỹ vô song, không giống người thường, một đôi trời sinh, thân mật khoác tay nhau đi trên đường lớn, đi qua đi lại, thật sự làm mọi người ao ước.

Rất nhiều nam nữ trẻ tuổi dừng bước, ánh mắt hâm mộ nhìn Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết. Đối với ánh mắt của người bên ngoài, Lạc Mộng Khê lơ đãng, tiếp tục kéo Nam Cung Quyết ngắm nhìn xung quanh. Lúc mới đầu, Nam Cung Quyết còn có chút không được tự nhiên, một lúc sau, cũng đã quen dần.

Bất tri bất giác, đến giữa trưa, Lạc Mộng Khê tự nhiên cũng cảm thấy đói khát, lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy từ lâu cách đó không xa, mùi thơm bay vào trong mũi, Lạc Mộng Khê bụng đói cồn cào: “Thời gian không còn sớm, chúng ta đi dùng bữa thôi!”

Sau khi nói ra những lời này, Lạc Mộng Khê cảm giác có gì đó không thích hợp, nhưng không biết không đúng chỗ nào, nàng nghĩ không ra, nghi hoặc khó hiểu ghé mắt nhìn Nam Cung Quyết, khi nhìn thấy tay mình đang khoác tay hắn, Lạc Mộng Khê bỗng nhiên bừng tỉnh, rất nhanh thu cánh tay về, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kích động nhìn xung quanh: Ta đã kéo tay hắn chạy khắp nơi cả buổi sáng sao.....

“Mộng Khê, ngươi làm sao vậy?” Cánh tay Lạc Mộng Khê đột nhiên rút ra, trong lòng Nam Cung Quyết dâng lên một nỗi nghi hoặc và mất mát, nhin không được mở miệng hỏi.

“Không có việc gì, không có việc gì!” Lạc Mộng Khê nói cho có lệ, ánh mắt loạn chuyển: “Ta đói bụng, chúng ta đi dùng bữa đi!” Nói xong, không đợi Nam Cung Quyết trả lời, Lạc Mộng Khê đã bước nhanh về phía trước.

Từ lâu phía trước tên là Túy Tiên lâu, là từ lâu nổi tiếng nhất kinh thành, chẳng qua, nó mới được xây ở kinh thành nửa năm trước, mở cửa

đón khách, món “Túy gà” (gà say/ gà ngâm rượu???) trở nên nổi tiếng kinh thành, bây giờ, cả nước đều biết đến, có rất nhiều phú thương, không ngại ngàn dặm xa xôi mà tới đây, chỉ vì món túy gà của Túy Tiên lâu.

Đương nhiên, Lạc Mộng Khê đến Túy Tiên lâu, cũng là vì muốn nếm túy gà nức tiếng cả nước kia!

Túy Tiên lâu nổi tiếng khắp cả nước, hơn nữa lúc này lại đúng lúc dùng bữa. Túy Tiên lâu sớm đã chật kín người, khi Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết một trước một sau đi vào Túy Tiên lâu, thì toàn bộ đại sảnh đã không còn chỗ trống, mùi thức ăn bay vào trong mũi, làm người ta thèm thuồng.

“Lão bản, còn phòng không?” Liếc mắt nhìn đại sảnh không còn một chỗ trống, theo lý mà nói, phòng cũng có thể đầy, nhưng Lạc Mộng Khê không muốn đã mất công lại phải ra về, cho nên ôm may mắn hỏi thử.

Ở sau quầy, chưởng quầy đang dùng bàn tính ngẩng đầu lên, nụ cười hiện lên mặt, đang muốn nói: “Thật ngại, cô nương à, phòng đã hết.”

Khi nhìn thấy Nam Cung Quyết đang đứng bên cạnh Lạc Mộng Khê thờ ơ đánh giá khắp nơi trong đại sảnh, thì đồng tử hơi co lại, nháy mắt đã khôi phục bình thường, lời nói đến miệng liền đổi thành: “Có có có, cô nương đến rất đúng lúc, còn lại một phòng cuối cùng.”

Nói xong, chưởng quầy ngẩng đầu, hô vọng lên lầu hai: “Tiểu nhị, dẫn vị cô nương và công tử này đến Trúc Sương!”

Cùng lúc đó, trong một gian phòng, Lãnh Tuyết Tình mang vẻ mặt lạnh như băng đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, không biết đang suy nghĩ cái gì, ánh mắt ưu thương càng đậm, gió mát thổi vào trong phòng giống như cũng bị nhiễm sự ưu thương của hân, xoay quanh ở trong phòng thật lâu, không chịu rời đi.

Một lát sau, một tiếng gõ cửa rất nhỏ vang lên, ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, tả hữu hộ pháp của Tuyệt Tình cung, cũng chính là hai người đã giả dạng đôi vợ chồng quái dị kia, bước nhanh đến:

“Khởi bẩm thiếu chủ, vừa mới có tin, sau khi thánh nữ rời hoàng cung, vẫn chưa trở về Lạc vương phủ, mà cùng Nam Cung Quyết đi dạo trên đường, đây chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta đoạt lại thánh nữ.....”

Lãnh Tuyệt Tình không nhúc nhích, cũng không quay đầu: “Tối hôm qua là đêm động phòng hoa chúc của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, hai người các người không đoạt lại được Lạc Mộng Khê, bây giờ, nàng cùng Nam Cung Quyết đã trở thành vợ chồng, cho dù các người có đoạt lại nàng, cũng không cứu được Tuyệt Tình cung đâu!”

Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết đã thành người nhà, mà Tuyệt Tình cung cũng chưa phát sinh chuyện gì, nếu có thể, bản cung thật sự không muốn lại chia rẽ bọn họ.

Nam tử mặc quần áo quái dị là tả hộ pháp, nghe Lãnh Tuyệt Tình nói vậy, vội vàng bước lên: “Thiếu chủ vẫn chưa biết, trong pháp điển (bộ luật) của Tuyệt Tình cung có viết rằng, chỉ cần thánh nữ chưa có con nối dõi với người ngoài thì Tuyệt Tình cung sẽ không gặp đại nạn, chẳng qua, chỉ sợ thiếu chủ phải chịu ủy khuất.....”

Thánh nữ đã mất trinh, nhưng vì trăm năm cơ nghiệp của Tuyệt Tình, thiếu chủ phải lấy nàng làm vợ.....

Bàn tay to của Lãnh Tuyệt Tình đột nhiên nắm chặt, đáy mắt ưu thương càng đậm: Vì sao Lạc Mộng Khê đã gả cho người khác, mà mọi việc vẫn không thể thay đổi, chẳng lẽ ta nhất định phải chia rẽ nhân duyên tốt đẹp của bọn họ, sau đó ép buộc nàng ở cùng một chỗ với ta sao.....

Trong đầu hiện ra nữ tử có nụ cười tỏa nắng lúc ở bờ sông đã đưa cá nướng có hân, khéo miệng Lãnh Tuyệt Tình khẽ nhếch lên một tia ý cười

chưa sót: Nếu nàng là thánh nữ, thì tốt biết bao.....

Nàng là tiểu thư nhà giàu, hẳn là chưa có người trong lòng, nếu không, người ngày đó ở bên cạnh nàng sẽ không phải là hạ nhân, mà sẽ là người trong lòng, cảm xúc vui vẻ của nàng có thể hấp dẫn ta, nếu nàng là thánh nữ, tâm tình của ta có thể tốt lên hay không cũng tạm thời chưa nói, ít nhất, ta sẽ không có cảm giác tội lỗi khi chia rẽ nhân duyên của người khác.....

Lạc Mộng Khê cũng không biết thân thế của mình, nàng và Nam Cung Quyết mẫn nhau rồi thành thân, nàng không sai, cho dù toàn bộ Tuyệt Tình cung bởi vậy mà cơ nghiệp trăm năm bị phá hủy, cũng không thể trách tội nàng, dù sao, nàng đối với việc này cũng không cảm kích.....

“Thiếu chủ, thuộc hạ đi mang thánh nữ về!” Nói xong, tả hữu hộ pháp xoay người muốn đi.

“Đợi chút!” Lãnh Tuyệt Tình lạnh giọng gọi hai người lại: “Hai người các người gần đây đã chịu nhiều khổ cực, cũng đã mệt mỏi, hôm nay nghỉ ngơi ở đây đi, lần này bản cung sẽ tự mình đi.”

Nói xong, tả hữu hộ pháp chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, thân ảnh màu trắng thon dài của Lãnh Tuyệt Tình đã biến mất không thấy nữa.

Tả hữu hộ pháp nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt hiện lên một tia vui sướng: “Xem ra thiếu chủ đã thật sự thông suốt!” Hữu hộ pháp, cũng chính nữ tử kia bỗng nhiên mở miệng, đáy mắt hiện lên một tia an ủi.

Tả hộ pháp vui mừng gật gật đầu, than nhẹ một tiếng: “Nếu tối hôm qua không phải do ta và bà thất thủ, thiếu chủ làm sao lại tự mình ra tay, huống chi thánh nữ..... Ai, thiếu chủ thật sự chịu ủy khuất rồi.....”

Đột nhiên, hữu hộ pháp giống như nghĩ tới cái gì đó: “Lão già, lão đã nói rõ hình dáng của thánh nữ cho thiếu chủ chưa, để tránh thiếu chủ tìm nhầm người.”

Tả hộ pháp phản đối: “Chỉ là thánh nữ thôi, có thể nhận biết, khí chất xuất trần, dung nhan rất xấu, mỗi ngày đều mang mạng che mặt chính là.”

“Lão đã nói như vậy với thiếu chủ sao?” Hữu hộ pháp ngữ khí lạnh lùng, đáy mắt nhìn tả hộ pháp hiện ra lửa giận: Lão già thúi này, chỉ biết bình luận nữ tử đẹp xấu.....

“Cái đó, không phải là bà nói cho thiếu chủ sao?” Tả hộ pháp hỏi ngược lại.

“Lão là nam tử, có tiếng nói chung với thiếu chủ, lão nương ta là nữ tử, những lời như thế làm sao lão nương ta có thể mở miệng!” Hữu hộ pháp giận dữ: Lão già chết tiệt này, lại quên mất chuyện quan trọng như vậy, làm sao thiếu chủ tìm được thánh nữ đây.....

Tả hộ pháp dùng ánh mắt soi mói đánh giá cao thấp hữu hộ pháp một lần, ngữ khí mang theo trêu tức: “Bà già chết tiệt kia, nói thật, nhiều năm như vậy rồi, ta thực sự không nhìn ra bà có điểm gì giống nữ tử đấy.”

“Lão già chết tiệt, thật sự muốn đánh nhau sao!” Lời còn chưa dứt, hữu hộ pháp đã nổi giận bùng bùng huy chương đánh hướng tả hộ pháp, tả hộ pháp biết không ổn, vội vàng lắc mình tránh thoát.

Chỉ nghe “Phanh” Một tiếng vang lên, chiếc ghế dựa ở cách đó không xa bị chương lực cường thế của hữu hộ pháp đánh nát, nếu một chương này mà đánh trúng người, không chết cũng tàn phế.....

“Bà già chết tiệt kia, dám đánh thiệt hả!” Tả hộ pháp nổi giận bùng bùng: “Hôm nay ta không giáo huấn bà, ta sẽ không còn là tả hộ pháp của Tuyệt Tình cung.” Nói xong, tả hộ pháp cũng huy chương đánh hướng hữu hộ pháp.

Hữu hộ pháp khinh thường hừ lạnh một tiếng, nâng chương tiếp được sát chiêu của tả hộ pháp: “Có bản lĩnh, cứ việc nhào vô đây, lão nương mới

không sợ người á!”

Trong lúc nhất thời, toàn bộ căn phòng vang lên tiếng đánh nhau bôm bốp, tiếng nam nữ chửi nhau hỗn loạn, tiếng bàn ghế bị đánh gãy, tạo nên âm thanh đặc biệt. Tiểu nhị đi ngang qua cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc lắc cái đầu, khẽ thở dài, đi làm việc của mình.

Túy Tiên lâu, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết được tiểu nhị dẫn vào Trúc Sương, nhìn cách bày trí xa hoa trong Trúc Sương không thua gì phòng của Lạc vương phủ, nhin không được thắm tán thưởng: Chủ nhân của Túy Tiên lâu này rất biết hưởng thụ, cũng có rất nhiều tiền, ngay cả một căn phòng cũng được bài trí xa hoa đến vậy.....

Hương trà thơm mát bay vào trong mũi, Lạc Mộng Khê theo bản năng quay đầu nhìn lại, đã thấy Nam Cung Quyết đang ngồi ở trước bàn châm trà: “Hương thơm của trà này rất quen.”

“Trong Lạc vương phủ có loại trà này!” Nam Cung Quyết nhẹ giọng trả lời.

“Vì sao trong phủ Thừa tướng không có loại trà này?” Lạc Mộng Khê nghi hoặc: Mùi của trà này thơm ngát, uống vào trong miệng, nhất định là vô cùng ngon, chẳng qua, nàng cũng xác định trăm phần trăm, Tướng phủ không có loại trà này, nếu nói loại trà này chỉ có trong hoàng cung, vì sao Túy Tiên lâu này lại có.....

“Trà này rất quý, sợ là Lạc Thừa tướng thấy tiếc nên không dùng!” Nam Cung Quyết nói cho có lệ: Trà này số lượng rất ít, ngàn vàng khó tìm, sợ là Tướng phủ căn bản không có mua được.....

Lạc Mộng Khê hiểu ý gật gật đầu, từ từ đi tới bàn ngồi xuống, dấm dấm chân của mình: “Xem ra chúng ta thật quá may mắn, ở đây vẫn còn một phòng trống.....”

Nam Cung Quyết vẫn chưa nói chuyện, khẽ lắc lắc đầu, khoe miệng khẽ nhếch lên một tia ý cười thản nhiên: Chúng ta quả thực “Quá may mắn”.....

Khách ở Túy Tiên lâu rất nhiều, nhưng tốc độ làm thức ăn của bọn họ rất nhanh, một lúc sau, toàn bộ thức ăn đều được đặt trên bàn, màu sắc hương vị hoàn hảo, làm người ta thêm thưởng, nhất món túy gà kia, vừa ngửi thấy mùi, đã khiến người ta thêm nhỏ dãi ba thước.....

Lạc Mộng Khê rất thèm ăn, ngon chết đi được, nhưng tư thế vẫn tao nhã, so với Nam Cung Quyết rất ít động đũa, toàn bộ thức ăn trên bàn gần như đều là Lạc Mộng Khê ăn, nhìn Lạc Mộng Khê ăn rất ngon, khoe miệng Nam Cung Quyết mơ hồ nổi lên một tia ý cười chua xót: Món ngon ở trước mặt, hắn lại không hề muốn ăn.....

“Người làm sao vậy, không ăn sao?” Hỏi ra những lời này, Lạc Mộng Khê mới phát hiện mình hỏi thừa: Nam Cung Quyết bị bệnh nặng, người bị bệnh làm gì có cảm giác thèm ăn chứ, tuy rằng hiện tại hắn không bị phát bệnh, nhưng vẫn màn bệnh nặng trong người, căn bản ăn không vô bao nhiêu.....

Thở dài thật mạnh, Lạc Mộng Khê cảm thán: Bệnh nặng, ăn không ngon, sức đề kháng càng ngày càng kém, đương nhiên bệnh cũng nặng thêm.....

Nam Cung Quyết đang muốn nói gì đó, thì tiếng gõ cửa rất nhỏ truyền vào trong tai, ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, một tiểu nhị đi vào, trong tay cầm một lá thư: “Lạc vương gia, thư của người.”

Nam Cung Quyết thản nhiên trả lời một tiếng, tiếp nhận bức thư mở ra xem, ánh mắt thâm thúy hơi hơi lóe lóe: “Mộng Khê, người cứ dùng bữa ở đây đi, bốn vương ra ngoài một lát sẽ trở lại.”

Khách điểm, tả hữu hộ pháp của Tuyệt Tình cung vẫn đang đánh nhau, bàn ghế trong phòng cái thì bị hai người đánh gãy nát, cái thì bị gãy chân

không dùng được.

Đột nhiên, trong lúc đang đánh nhau hữu hộ pháp giống như nghĩ ra cái gì đó, đáy mắt hơi hơi lóe lóe, đột nhiên nâng tay tiếp một chưởng của tả hộ pháp, lui về phía sau ba, bốn bước: “Đừng đánh, đừng đánh nữa, chúng ta còn có việc phải làm.”

“Bà già chết tiệt, có phải nhận thua hay không.” Tả hộ pháp thu hồi thế công, đắc ý dào dạt.

“Thua cái đầu nhà lão.” Hữu hộ pháp tức giận trả lời: “Thiếu chủ chưa từng thấy thánh nữ, ngộ nhờ tìm nhầm người thì biết làm sao, chúng ta vẫn nên đi tìm thiếu chủ, nói phương pháp phân biệt thánh nữ cho người biết.....”

Tả hộ pháp bí hiểm gật gật đầu: “Nói có lý.”

“Thất thần làm gì.” Hữu hộ pháp rống như sư tử Hà Đông: “Biết có lý còn không mau đi đi.”

Túy Tiên lâu, Nam Cung Quyết nói sẽ quay lại, nhưng Lạc Mộng Khê cơm nước xong xuôi, ngồi ở Trúc Sương ngồi cả ngày vẫn không thấy bóng dáng Nam Cung Quyết quay lại, vốn định ra ngoài đi loanh quanh một chút, nhưng lại sợ sau khi Nam Cung Quyết quay lại không thấy nàng sẽ đi tìm.

Rơi vào đường cùng, Lạc Mộng Khê đi đến bên cửa sổ, xuyên qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nhìn dòng người đi đi lại lại trên đường:

Nhân sinh, thật sự rất kỳ diệu, khi một đoạn nhân sinh kết thúc, là một đoạn nhân sinh khác bắt đầu, trời sáng rồi nhất định sẽ tối, chỉ có thể dựa theo quy luật tuần hoàn như vậy, nếu muốn thoát khỏi vận mệnh đã định của mình, không biết sẽ phải trả cái giá như thế nào.....

Ngay khi Lạc Mộng Khê đang suy nghĩ miên man, một thân ảnh quen thuộc đi trên đường lớn đập vào mắt: Đông Mai, tại sao nàng ta lại xuất hiện ở đây? Nhìn thần sắc của nàng ta, hoang mang rối loạn, hành động cũng lén la lén lút, chẳng lẽ lại phụng mệnh của đại phu nhân, đi làm chuyện xấu?

Mắt thấy Đông Mai đang rời khỏi đám người náo nhiệt, đi vào một cái ngõ nhỏ tương đối vắng vẻ, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hơi hơi lóe lóe, không kịp nghĩ cái gì khác, thân ảnh chợt lóe, giống như tiên nữ trên chín tầng mây, bay xuống một góc khuất không người.

Quan sát khắp nơi một chập, thấy không có ai chú ý đến nàng, Lạc Mộng Khê không nán lại mà bước nhanh theo hướng Đông Mai vừa đi.....

Lạc Mộng Khê bảo trì một khoảng cách không xa với Đông Mai, như vậy, vừa không sợ bị Đông Mai phát hiện, cũng sẽ không bị mất dấu.

Sau khi Đông Mai ra khỏi ngõ nhỏ, thì đi vào đường lớn, trên đường lớn có nhiều người đi lại, Lạc Mộng Khê không sợ sẽ bị nàng ta phát hiện, tiếp tục lộ liễu đi theo phía sau nàng ta.

Dần dần, người đi đường càng ngày càng ít, đường lớn lại càng ngày càng nhiều nhánh rẽ, mà Đông Mai giống như nhận thấy có người theo dõi phía sau, nhưng không quay đầu lại, mà bước nhanh hơn.

Đông Mai không phát hiện ra ta chứ! Ngay lúc Lạc Mộng Khê thu ánh mắt trầm tư, Đông Mai đã ngoặt vào một ngõ hẻm, không kịp suy nghĩ, Lạc Mộng Khê bước nhanh đuổi theo hướng nàng ta đi vào, ai ngờ, nàng vừa mới đi được vài bước, bất thành lình một thân ảnh xuất hiện ở đầu con hẻm, Lạc Mộng Khê không hề phòng bị, bị đụng ra xa mấy thước.

Sau khi lão đảo rồi dừng lại được, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn hướng Đông Mai đi, đã không còn thấy bóng người nào nữa.....

“Sao lại là cô nương?” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, Lạc Mộng Khê cả kinh, ngẩng đầu nhìn người đang đến, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhất thời hiện lên một tầng giận tái đi.

Đứng trước mặt đúng là người đã đâm sầm vào nàng, người này nàng quen, nhưng không biết tên, quần áo màu trắng, theo gió khẽ bay, trong mắt ngưng tụ nồng đậm ưu thương, dung nhan như dệt từ ánh trăng, gương mặt như được khắc từ ngọc, đúng là dung từ “Tuyệt thế” Cũng không đủ để hình dung phong thái khuynh thành của Lãnh Tuyệt Tình.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Người Ngủ Thư Phòng

Edit : kun'xjh

“Cô nương, vừa rồi thực xin lỗi.” Nhìn Lạc Mộng Khê bị hấn đụng vào bức tường, mày liễu hơi nhú, hình như là bị thương, Lãnh Tuyệt Tình áy náy hỏi. Thân ảnh thon dài trong nháy mắt đã đi đến trước mặt Lạc Mộng Khê, có lẽ ngay cả hấn cũng không phát hiện, trong giọng nói lạnh như băng ấy lại mang theo thân thiết: “Có phải tìm đại phu không?”

Lãnh Tuyệt Tình, người cũng như tên, đối nhân xử thế, vừa lạnh lùng vừa tuyệt tình. Nhưng từ lúc nhìn thấy Lạc Mộng Khê ở bờ sông, hấn đã sinh ra một loại cảm giác rất kỳ lạ với nàng, nhất là khi Lạc Mộng Khê đưa cá nướng cho hấn, hấn rốt cuộc cũng không thể lạnh lùng, tuyệt tình với nàng được.

Lãnh Tuyệt Tình biết võ công của mình ra sao, hơn nữa, trong suy nghĩ của hấn, Lạc Mộng Khê chỉ là một thiên kim nhà giàu bình thường, hấn đẩy nàng ra xa mấy thước, nàng khẳng định sẽ bị thương.....

Lạc Mộng Khê cũng là người luyện võ, theo lý mà nói, sau khi va chạm với người khác, sẽ không bị đụng đến thảm như vậy. Nhưng mà, võ công của Lãnh Tuyệt Tình cực cao, khi bước đi thì im lặng không một tiếng động, Lạc Mộng Khê lại đang lao nhanh về trước, cũng không nghĩ đến sẽ có người bỗng dưng đi trước mặt, không hề đề phòng, mới có thể bị đụng ra xa mấy thước.

“Ta không sao, không cần hao phí khổ tâm lớn như vậy!” Hàm ý của Lạc Mộng Khê là muốn né tránh bàn tay muốn đỡ nàng của Lãnh Tuyệt Tình:

“Người là ai? Tại sao xuất hiện ở đây?”

“Tại hạ..... Lãnh Tuyệt Tình!” Lần này Lãnh Tuyệt Tình bí mật đến kinh thành, không có nhiều người biết hành tung của hắn, cũng không thể để cho người ngoài biết thân phận thực sự của hắn. Nhưng không biết vì sao, hắn không muốn nói dối Lạc Mộng Khê:

“Bản..... Lần này Tại hạ đến đây, là muốn tìm một vị bằng hữu.” Một vị bằng hữu mà ta phải nghĩ mọi biện pháp để mang nàng về Tuyệt Tình cung.....

Khóe miệng khẽ cong lên một tia ý cười chua sót, vì phòng Lạc Mộng Khê nhìn ra sự bi thương trong hắn, Lãnh Tuyệt Tình liền chuyển đề tài, “Lần này cô nương ra ngoài một mình sao, ngay cả nha hoàn, thị vệ cũng không mang theo.....”

Trong giọng nói lạnh như băng của Lãnh Tuyệt Tình, lại ngấm mang theo một tia trêu tức, đây là lần đầu tiên hắn thấy hứng thú trong hơn hai mươi năm qua: Không biết có phải các thiên kim tiểu thư khác ở kinh thành đều giống nàng hay không, hằng ngày chốn cha mẹ, lặng lẽ chạy ra ngoài chơi, trước khi cha mẹ phát hiện nàng ra ngoài, thì vội vàng vàng quay về nhà.....

Khó trách hắn lại xuất sắc như thế, thì ra là một trong tuyệt thế tứ công tử, Lãnh Tuyệt Tình! Giọng nói ngấm mang theo trêu tức của Lãnh Tuyệt Tình truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê sinh lòng nghi hoặc: Tâm tình của hắn tốt hơn mấy ngày trước rất nhiều, ta cũng không cảm thấy sự ưu thương của hắn, chẳng lẽ trong mấy ngày này, đã phát sinh chuyện đặc biệt gì sao.....

Đột nhiên, khóe mắt Lạc Mộng Khê liếc thấy cách đó không xa, Đông Mai đang đi ra từ một ngõ rẽ, đáy mắt hơi trầm xuống, muốn đuổi theo,

nhưng ngẩng đầu đã thấy Lãnh Tuyệt Tình gần ngay trước mắt: “Thời gian không còn sớm, Lãnh công tử, ta phải đi về.”

Vừa rồi, tuy rằng Lạc Mộng Khê không nghe Lãnh Tuyệt Tình nói gì, nhưng cũng truyền vào trong tai một ít. Lạc Mộng Khê biết hẳn đang hiểu lầm nhưng cũng không rảnh để giải thích với hẳn.

Lãnh Tuyệt Tình ngẩng đầu nhìn trời, thời gian quả thực không còn sớm: “Ta đưa ngươi về!” Kinh thành của Thanh Tiêu quốc giờ đã thanh bình. một cô nương muốn tự mình về nhà sẽ không gặp chuyện gì, chẳng qua, trong tiềm thức của Lãnh Tuyệt Tình, muốn gần Lạc Mộng Khê hơn.....

“Không cần, không cần, cha mẹ của ta rất khó tính.....” Lạc Mộng Khê nói cho có lệ, vừa bước nhanh đến hướng mà Đông Mai biến mất: “Nếu bị họ nhìn thấy ta và ngươi ở cùng một chỗ, ta liền thảm, ta đi trước, sau này còn gặp lại.....”

Nhìn thân ảnh Lạc Mộng Khê rất nhanh đã đi xa, khoe miệng Lãnh Tuyệt Tình khẽ cong lên một độ cong duyên dáng, đáy mắt lạnh như băng lóe lên nồng đậm hâm mộ và khao khát:

Cuộc sống như vậy của nàng, mới là chân thực nhất, cũng là thứ ta muốn có được nhất, vừa rồi quên hỏi tên nàng, nhưng mà, cho dù có biết tên của nàng, có năng lực như thế nào, chúng ta cũng không đến với nhau được. Mục tiêu đã định trước, ta phải lấy thánh nữ làm vợ, mà nàng không phải là thánh nữ của Tuyệt Tình cung.....

Ngay lúc thân ảnh yếu điệu của Lạc Mộng Khê biến mất không thấy nữa, tả hữu hộ pháp của Tuyệt Tình cung bỗng dưng xuất hiện trước mặt Lãnh Tuyệt Tình: “Tham kiến thiếu chủ.”

“Bản cung không phải cho các người nghỉ ngơi ở khách điểm sao? Các người lại tới đây làm gì?” Ngữ khí của Lãnh Tuyệt Tình mang theo không hờn giận.

“Khởi bẩm thiếu chủ, thuộc hạ đến để báo cho thiếu chủ biết cách phân biệt thánh nữ như thế nào.....”

“Bản cung đã gặp qua thánh nữ!” Nói xong, Lãnh Tuyệt Tình không hề để ý tới tả hữu hộ pháp, từ từ đi về phía trước: Ngày hôm qua, đội ngũ đón dâu ở nửa đường xảy ra chuyện, Lạc Mộng Khê mặc giá y màu đỏ bước xuống kiệu hoa, Nam Cung Quyết ôm nàng vào trong ngực, giọng nói dịu dàng, nhỏ nhẹ.

Lúc ấy Lạc Mộng Khê đưa lưng về phía Lãnh Tuyệt Tình, cho nên, Lãnh Tuyệt Tình vẫn chưa nhìn thấy bộ dạng của nàng, ngược lại Nam Cung Quyết đứng đối diện với hắn, đáy mắt thâm thúy đã thu hết toàn cảnh.

Đồn rằng Lạc Mộng Khê có dung nhan xấu như quỷ, nhưng theo những gì Lãnh Tuyệt Tình nhìn thấy thì Nam Cung Quyết đối với Lạc Mộng Khê là nồng đậm nhu tình. Nam Cung Quyết không chê dung nhan của Lạc Mộng Khê, hai người bọn họ là thật lòng yêu nhau, nhưng vì toàn bộ Tuyệt Tình cung, không thể không chia rẽ cặp đôi này.....

Cửa Trúc sương của Túy Tiên lâu bị một người khề đẩy ra, một thân ảnh màu trắng thon dài từ từ đi vào, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo một lời xin lỗi mỗi mệ: “Mộng Khê, để người đợi lâu.....”

Không có tiếng trả lời, đập vào mắt có thể thấy được là một phòng trống không, không có thân ảnh mà hắn vướng bận kia, Nam Cung Quyết cả kinh, đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia lo lắng, xoay người, gọi vọng ra bên ngoài: “Chường quây, chường quây.....”

“Vương gia, có gì phân phó?” Chường quây đang tính sổ sách ở quầy nghe được tiếng gọi, lập tức buông sổ trong tay xuống, gần như không cần nghĩ ngợi, bước nhanh đến trước mặt Nam Cung Quyết.

“Vương phi đâu? Tại sao không thấy?”

“Việc này.....” Nhìn Trúc Sương trống không, lão chương quầy cũng trợn mắt há hốc mồm, nhưng mà, hăn rất nhanh đã có phản ứng lại: “Vương gia, ty chức lấy tính mạng ra đảm bảo, Vương phi ở trong này tuyệt đối không xảy ra chuyện gì, thuộc hạ vẫn phái người âm thầm bảo hộ Vương phi, cũng không có người lạ ra vào phòng này.”

“Ý của ngươi là, Vương phi tự mình rời khỏi đây.” Nam Cung Quyết ngữ khí lạnh lùng, từ từ đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài:

Trong phòng rất gọn gàng, không dấu tích đánh nhau, võ công của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết biết rõ, không ai có khả năng xuất hiện ở đây mà nàng lại không biết chứ đừng nói là bị bắt đi. Lão chương quầy nói rất đúng, Lạc Mộng Khê là tự mình rời khỏi đây.

“Khẩn cấp phái người đi tìm Vương phi.” Lạc Mộng Khê không phải bị bắt đi, Nam Cung Quyết cũng yên tâm hơn. Người trên đường đều là người của hăn, chỉ cần Lạc Mộng Khê không đi quá xa, cơ bản sẽ không gặp chuyện gì.

Lại nói, khi Lạc Mộng Khê theo dõi Đông Mai, thì Lăng Khinh Trần đang đứng cửa sổ trong phòng khách điểm, nhìn bên ngoài không mục đích.

Hôm qua là ngày Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết thành thân, hăn ở trong phòng uống đến say mèm, vừa mới tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ. Thủ hạ đang làm canh giải rượu cho hăn, nhất thời không có việc gì làm, hăn đến bên cửa sổ, mở ra, để làn gió mát thổi vào khiến đầu óc thanh tỉnh một chút.

Trong cái liếc mắt lơ đãng, một thân ảnh quen thuộc đập vào tầm mắt, chút sương mù trong đầu Lăng Khinh Trần trong phút chốc thanh tỉnh: Lạc Mộng Khê, Tại sao lại là nàng?

Ở ngã tư cách đó không xa, Lạc Mộng Khê và Đông Mai đang một trước một sau đi về phía trước. Đông Mai đi trong góc, cho nên, Lăng Khinh Trần không nhìn thấy ả, chỉ nhìn thấy một mình Lạc Mộng Khê đang đi trên đường.

Hôm nay là ngày thứ hai sau tân hôn của Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết. Nam Cung Quyết không thấy đâu, lúc này chỉ có một mình Lạc Mộng Khê, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lăng Khinh Trần suy tư, đáy mắt hơi hơi lóe lóe, đang muốn xuống xem thế nào, thì đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, một gã nô bộc bưng bát canh nóng đi vào: “Thiếu gia, canh đến!”

“Để lên bàn đi.” Lăng Khinh Trần quay đầu đáp lời một tiếng, lại liếc mắt nhìn ra ngã tư, nhưng không còn thấy thân ảnh của Lạc Mộng Khê trên đường nữa.....

Đáy mắt lạnh lùng của Lăng Khinh Trần hiện lên chút hoảng hốt, theo bản năng nhảy ra khỏi cửa sổ, bay về hướng Lạc Mộng Khê biến mất.....

Bên này, Lạc Mộng Khê theo sát Đông Mai đến trước một đại viện. Đông Mai quan sát khắp nơi không thấy ai, mới lách mình vào đại viện. Lạc Mộng Khê thật cẩn thận đi ra từ trong góc, ngẩng đầu nhìn môn bài của đại viện, đáy mắt hơi trầm xuống: Đông Mai tới đây làm gì.....

Ngay khi Lạc Mộng Khê đang ngưng mi suy tư để lộ sơ hở, chỉ cảm thấy vai phải trầm xuống, dường như có cánh tay đang khoát lên vai nàng. Đầu óc của Lạc Mộng Khê đang lượn trên chín tầng mây trong nháy mắt bị kéo về, đáy mắt phát lạnh, đang muốn vung tay đánh hướng người tới, thì bỗng nhiên một giọng nam quen thuộc, dễ nghe, lại ẩn chứa tức giận vang lên bên tai: “Mộng Khê, tại sao ngươi lại chạy đến đây?”

Nam Cung Quyết, sao hắn lại xuất hiện ở đây! Việc của Đông Mai, Lạc Mộng Khê còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, cho nên, nàng tạm thời không muốn Nam Cung Quyết nhúng tay vào việc này.

Lạc Mộng Khê thu hồi ánh mắt, suy nghĩ tìm lý do thích hợp. Trong lơ đãng, nhìn thấy một cửa hàng cách đó không xa, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia vui sướng: “Ta nghĩ thấy mùi thơm, cho nên đến mua bánh hạt đào.”

Nam Cung Quyết nhìn cửa hàng cách đó không xa, nhưng nhìn vài lần đều không nhìn thấy bóng Túy Tiên lâu đâu: Mùi bánh hạt đào có thể bay tới Túy Tiên lâu, thật sự là đại kỳ văn (tin lạ) trên thế gian.

Biết Lạc Mộng Khê đang nói dối, Nam Cung Quyết cũng không vạch trần: “Lưu Phong.”

“Vâng, Vương gia!” Lưu Phong cung kính trả lời một tiếng, bước nhanh đến trước cửa hàng, một lát sau, mua về một túi bánh hạt đào, cung kính đưa tới trước mặt Lạc Mộng Khê: “Vương phi.”

Lạc Mộng Khê nhận bánh hạt đào, lễ độ nói một tiếng: “Cám ơn!”

Sắc mặt Lưu Phong vẫn bình thường, ngữ khí bình tĩnh: “Đây là việc mà mặt tướng phải làm, Vương phi không cần khách sáo.”

“Mộng Khê, người còn muốn mua gì nữa không?”

Lạc Mộng Khê khẽ lắc đầu: “Tạm thời không có.” Ta tới đây có phải để mua cái này đâu, bánh hạt đào chẳng qua chỉ là cái cớ.

“Đã như vậy, thời gian không còn sớm, chúng ta hồi phủ thôi!” Nam Cung Quyết ngẩng đầu nhìn đại viện đang ở trước mặt, đáy mắt hơi trầm xuống.

Lạc Mộng Khê không có ý kiến, khẽ gật gật đầu: “Được.” Khi nào rảnh, ta phải trở lại đây điều tra một chút, xem xem trong đại viện quái dị này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Lưu Phong đi trước điều khiển xe ngựa, Lạc Mộng Khê sóng vai đi bên cạnh Nam Cung Quyết. Mới đi được vài bước, Nam Cung Quyết cảm giác được hình như thiếu thiếu cái gì đó, đáy mắt thâm thúy hơi hơi lóe lóe, cầm lấy tay Lạc Mộng Khê khoát lên tay mình.

Lạc Mộng Khê đang ngưng mi suy tư về mục đích đến đại viện đó của Đông Mai, vẫn chưa chú ý đến động tác nhỏ của Nam Cung Quyết: “Mộng Khê, người có tâm sự.” Nhìn ra Lạc Mộng Khê đang không tập trung, Nam Cung Quyết trầm giọng hỏi.

Lạc Mộng Khê khẽ thở dài: “Tâm sự không có, nhưng có chút mệt mỏi, muốn về nghỉ ngơi.....”

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, tay khoát tay, vừa đi vừa tán gẫu, không chú ý tới, ở đầu ngã rẽ cách đó không xa, Lăng Khinh Trần mặc một bộ quần áo màu xanh, nhìn cử chỉ thân mật, khăng khít của hai người, đáy mắt sắc bén của Lăng Khinh Trần hiện lên một tia ý cười trào phúng:

Thì ra hai người bọn họ là đôi vợ chồng đảm thắm, tình thâm như chim liền cánh. Vừa nãy chắc là ta nhìn nhầm, nếu ảo giác lúc đó trở thành sự thật, vậy thì tốt biết bao.....

Sau khi Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết trở lại Vương phủ, trời đã gần tối, hai người vừa mới xuống xe ngựa bước vào Vương phủ, đã có người báo lại: “Bẩm báo Vương gia, Yên Nhiên công chúa mang theo rất nhiều thứ đến vương phủ. Lúc này, đang ở phòng khách chờ Vương gia.”

Lạc Mộng Khê im lặng cười giễu: Đêm tối Hạ Hầu Yên Nhiên mang quà tặng đến thăm hỏi Nam Cung Quyết, sợ là không có ý tốt gì.....

Đáy mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống: “Hạ Hầu Yên Nhiên mang theo cái gì đến đây?”

“Bẩm Vương gia, Yên Nhiên công chúa mang đồ dùng cá nhân của mình, nàng nói cảnh sắc ở Vương phủ rất mê người, nàng muốn ở Vương phủ vài ngày.....”

Nghe vậy, Lạc Mộng Khê hoàn toàn không biết nói gì hơn: Da mặt của Hạ Hầu Yên Nhiên này, thật không phải là dày bình thường. Sự chán ghét của Nam Cung Quyết đối với nàng ta vốn đã biểu hiện rõ như thế rồi, thế nhưng nàng ta lại không biết khó mà lui.....

Chỉ có điều, Lạc Mộng Khê đến Lạc vương phủ là để giúp người ta chiếm vị trí, chuyện của Hạ Hầu Yên Nhiên không liên quan đến nàng. Lạc Mộng Khê tự nhiên cũng lười nhúng tay vào. Huống chi, Nam Cung Quyết là người thông minh tuyệt đỉnh, lợi hại vô cùng. Hạ Hầu Yên Nhiên lại đến tìm hãn, để hãn xử lý việc này là thích hợp nhất.

“Ta mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi trước đây, Vương gia xin cứ tự nhiên!” Sau khi nói ra những lời này, Lạc Mộng Khê mới chột nghĩ đến, Nam Cung Quyết còn chưa cấp phòng cho nàng, nếu trở về phòng, chỉ có thể về tân phòng của nàng và Nam Cung Quyết.

Hiện tại có nhiều người trong viện như vậy, nếu Lạc Mộng Khê nói muốn có phòng riêng, chưa bàn đến việc Nam Cung Quyết bị mất hết sĩ diện, chỉ sợ vì việc Nam Cung Quyết bị mất mặt, mà Lạc Mộng Khê nàng cũng sẽ gặp xui xẻo.

Chẳng qua, nói đi cũng phải nói lại, Nam Cung Quyết còn phải xử lý chuyện của Hạ Hầu Yên Nhiên. Lấy tính cách không giống ai của Hạ Hầu Yên Nhiên kia, nói không chừng cả đêm Nam Cung Quyết cũng sẽ không trở về phòng, trước hết ta tạm thời ở tân phòng một đêm đi.

Lạc Mộng Khê vừa mới đi được vài bước, Nam Cung Quyết đứng phía sau bỗng nhiên mở miệng: “Nhạc quân gia, chuyện của Hạ Hầu Yên Nhiên

cứ để người đến tự xoay sở, phòng ốc trong Lạc vương phủ ta đơn sơ, sợ là không thể tiếp đãi thân thể quý giá của Yên Nhiên công chúa!”

“Ty chúc hiệu rồi!” Phía sau truyền đến tiếng trả lời cung kính của Nhạc quản gia, Lạc Mộng Khê trong lòng nghi hoặc, từ từ dừng bước: Giọng nói này rất trẻ, chẳng lẽ quản gia của Lạc vương phủ này là một người trẻ tuổi sao?

Trong lòng tò mò, Lạc Mộng Khê xoay người nhìn về phía sau để xem Nhạc quản gia của Lạc vương phủ. Hắn quá thực rất trẻ, nhiều nhất cũng chỉ hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Trên khuôn mặt non trẻ, lộ ra sự thành thực, ôn trọng không hợp với tuổi thực, ánh mắt trong trẻo lóe lên anh minh và cơ trí, diện mạo cũng rất anh tuấn, chỉ có điều, so với Nam Cung Quyết tựa tiên giáng trần kia, hắn thật không thể nào xuất sắc được.

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê đang âm thầm suy tư, cổ tay truyền đến một cơn đau nhói, Lạc Mộng Khê hoàn hồn, cúi đầu nhìn xuống cổ tay, đã thấy bàn tay của Nam Cung Quyết đang nắm chặt cổ tay nàng, trong đáy mắt hiện ra lửa giận: “Vừa rồi người nhìn cái gì đến xuất thần như vậy?”

“Chỉ tò mò quản gia Lạc vương phủ của người lại trẻ như thế mà thôi.” Lạc Mộng Khê tức giận trả lời một tiếng, gỡ bàn tay to của Nam Cung Quyết ra, bước nhanh về phía trước: Nam Cung Quyết đáng ghét, chuyện gì cũng thích tính toán chi li.

Lạc Mộng Khê không thấy đói bụng, nên không đến nhà ăn dùng bữa tối, chỉ ăn qua và cái bánh hạt đào, rồi tắm rửa nghỉ ngơi.

Trong mộng lung, mùi đàn hương nhàn nhạt quen thuộc hòa lẫn với hơi nóng phả vào mặt nàng, không cần mở mắt Lạc Mộng Khê cũng biết là ai đã trở lại: “Nam Cung Quyết, không chuẩn bị phòng cho ta sao?” Lạc Mộng Khê buồn ngủ, hỏi trong mộng lung, vẫn không mở mắt.

“Người của phụ hoàng sẽ ở Lạc vương phủ một tháng, cho nên, trong một tháng này, người chưa thể có phòng riêng của mình.” Không biết có phải là ảo giác của Lạc Mộng Khê lỗi hay không, nàng nghe ra ngữ khí của Nam Cung Quyết vô cùng mềm nhẹ: “Đêm đã khuya, bốn vương muốn nghỉ ngơi, Lạc Mộng Khê, người nằm bên trong đi.”

Lạc Mộng Khê hơi hơi cau mày, vẫn không mở mắt: “Người ngủ bên trong đi, ta có thói quen ngủ nằm bên phải hướng ra ngoài, nằm bên trái không ngủ được.....”

Lạc Mộng Khê còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy thân thể bị nhấc bổng, trong nháy mắt cả người bị ném qua một bên: “Đừng!” Nàng vốn đang nằm bên phải ở ngoài, lại bị ném vào phía trong. Khuôn mặt nhỏ nhắn bị vùi vào trong gối, tiếng kinh hô âm chưa phát ra trọn vẹn đã bị chôn trong gối.

“Nam Cung Quyết, không ai dạy người phải thương hoa tiếc ngọc sao?” Lạc Mộng Khê bật dậy rất nhanh, nhìn Nam Cung Quyết thản nhiên giành chỗ nằm của nàng, trong mắt đẹp của Lạc Mộng Khê lửa giận thiêu đốt:

Đồ đáng ghét, lần trước ở đáy cốc, nói buông tay liền buông tay, làm hại ta rơi mạnh xuống đất, đến bây giờ đầu vẫn đau lâm lâm. Lần này càng kỳ quái hơn, lại vứt ta vào trong giường lớn, xem ta là đồ vật sao.....

Nam Cung Quyết đáng ghét, thích ngủ bên ngoài như vậy, cẩn thận nửa đêm có thích khách tìm đến, khiến người thành tổ ong vò vẽ..... Đợi chút, Nam Cung Quyết không phải là muốn bảo hộ ta nên giành chỗ chứ.....

Chẳng qua ta và Nam Cung Quyết chỉ là quan hệ hợp tác bình thường, cho dù ta là lá chắn hữu dụng của hắn, nhưng hắn cũng không cần thiết phải lấy tính mạng ra bảo hộ ta.....

“Lời người nói rất đúng, quả thật không có ai dạy bốn vương thương hoa tiếc ngọc cả!” Nam Cung Quyết thờ ơ trả lời, kéo chăn gấm của Lạc Mộng

Khê qua phủ trên người, khẽ nhắm hai mắt lại, khóe miệng cong lên một nụ cười như có như không:

Đối với nữ tử cường hãn như con mèo hoang nhỏ, chỉ thích giường nanh múa vuốt. Tùy từng thời điểm bốn vương căn bản không cần phải thương hoa tiếc ngọc: Cùng người nói lý, tuyệt đối là lãng phí thời gian, có nói đến bình minh cũng nói không thông, chẳng thà trực tiếp động thủ, mọi việc được giải quyết rất nhanh, lại thuận lợi.....

“Nam Cung Quyết, nếu người không muốn ngủ dưới đất, thì đến thư phòng mà ngủ!” Lạc Mộng Khê nổi giận đùng đùng, hạ thông điệp cuối cùng với hân: “Đã qua đêm tân hôn, ta không muốn lại ngủ ở cùng giường với người.....”

“Tùy người, đây là phòng của bốn vương, giường của bốn vương, tại sao bốn vương phải đi.” Nam Cung Quyết khép hờ mắt, thờ ơ trả lời.

“Ta đến thư phòng ngủ, thì sao?” Lạc Mộng Khê nói thử, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ý cười quỷ dị: Theo tình hình chung mà nói, thư phòng là nơi tập trung rất nhiều bí mật. Nếu không có chủ nhân, người bình thường không thể tự mình tiến vào được.

Lạc Mộng Khê cho rằng, trong thư phòng của Nam Cung Quyết có bí mật. Nam Cung Quyết không có khả năng để nàng đến thư phòng nghỉ ngơi, thuận tiện xem trộm bí mật, như vậy, Nam Cung Quyết nhất định phải đến ngủ ở thư phòng để coi giữ bí mật.....

Nhưng mà, sự việc lại nằm ngoài dự đoán của Lạc Mộng Khê. Nghe Lạc Mộng Khê nói muốn đến ở thư phòng, Nam Cung Quyết đã không thèm mở mắt lại còn sáng khoái đáp ứng: “Thích thì đến đi, nhớ mang nhiều chăn, còn nữa, ngày mai bốn vương sẽ bảo Nhạc quản gia chuẩn bị thuốc phong hàn cho năm ngày, để Vương phi dùng.”

Ngụ ý là: Người ở thư phòng một đêm, tuyệt đối sẽ bị nhiễm phong hàn, phải uống thuốc năm ngày, rất.....

“Người.....” Lạc Mộng Khê giận sôi gan, lại không biết nói gì để phản bác: Đáng ghét, lúc trước đều là ta chọc cho người khác tức giận mà ngậm miệng không nói được gì, tại sao sau khi gặp Nam Cung Quyết, mỗi ngày ta đều bị hấn làm cho tức muốn chết.....

Nam Cung Quyết thích nằm bên trái, ta thích phía nằm bên phải, đối mặt với hấn, làm sao ta ngủ được.....

Đột nhiên, trong đầu Lạc Mộng Khê chợt lóe linh quang, quyết định chủ ý xong, tùy tiện mặc quần áo, lập tức lướt qua Nam Cung Quyết, bước nhanh xuống giường: “Lạc Mộng Khê, bốn vương không phải mới vừa nhắc nhở người sao, trong thư phòng không có chăn, nhất định phải mang nhiều vào, nếu người đi tay không, sẽ không thể ngủ được.”

Nam Cung Quyết nhẹ giọng nhắc nhở, giọng nói mơ hồ không rõ, nằm bên trái, mặt hướng vào trong, nhưng chưa quay đầu.

Lạc Mộng Khê dừng bước quay đầu lại, tức giận trả lời: “Ta cũng không nói sẽ đến thư phòng nghỉ ngơi. Nam Cung Quyết, người ngủ phần người đi, bớt lo chuyện bao đồng.”

Nói xong, Lạc Mộng Khê không thèm để ý tới Nam Cung Quyết, bước nhanh ra ngoài.

Lạc Mộng Khê đi rồi, Nam Cung Quyết lật người, đôi mắt khép hờ đột nhiên mở ra. Bên trong thần thái sáng láng ngăm mang theo nghi hoặc, bộ dạng lại không có nửa điểm mệt mỏi: Lạc Mộng Khê không đến thư phòng nghỉ ngơi, vậy nàng rốt cuộc sẽ đi đâu.....

Lạc Mộng Khê đi được một chén trà nhỏ, thời gian chậm chạp, Nam Cung Quyết sống một ngày bằng một năm, hoàn toàn không buồn ngủ nữa,

cuối cùng đang muốn đứng dậy đi xem sao thì Lạc Mộng Khê đã trở lại. Trong tay vốn trống không bỗng dưng có thêm nhiều lụa mỏng.

Nam Cung Quyết làm bộ như không để ý, mông lung hỏi: “Lạc Mộng Khê, không phải người đi rồi sao? Tại sao lại trở về?”

Lạc Mộng Khê hừ nhẹ một tiếng, đi đến giường lớn, chui vào trong chăn gấm mà Nam Cung Quyết đang đắp: “Vừa rồi, ta đã hoàn toàn nghĩ thông suốt. Phòng này, ta và người mỗi người một nửa, giường ngủ này cũng vậy, mỗi người một nửa.”

Nam Cung Quyết đang muốn hỏi: “Như thế nào là mỗi người một nửa?”

Lạc Mộng Khê đã lấy lụa mỏng trong tay treo lên trướng mạn, lụa mỏng thật dài, phủ từ trên xuống dưới, chia giường lớn thành hai phần. Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, mỗi người chiếm một bên: “Như thế này chính là mỗi người một nửa.”

Nam Cung Quyết mỉm cười: “Không ngờ người còn rất thông minh.” Tuy rằng khi Nam Cung Quyết nhìn Lạc Mộng Khê, sẽ phải cách một lớp lụa mỏng, không gần nhau quá. Như vậy hẳn có thể ngủ an ổn, sẽ không giống tối hôm qua, ôm Lạc Mộng Khê, một đêm không ngủ.

Sau khi treo lụa mỏng xong, Lạc Mộng Khê nằm nghiêng bên phải, vốn tưởng rằng không thấy rõ dung mạo của Nam Cung Quyết nàng có thể ngủ ngon giấc, ai ngờ, nàng nằm ở trên giường, lại giống ngày hôm qua, lăn qua lộn lại không ngủ được.

Nhàm chán, nàng tìm chuyện để nói: “Nam Cung Quyết, có chuyện, ta nghĩ phải nhắc người một chút.”

“Chuyện gì?” Giọng nói của Nam Cung Quyết rất nhẹ, hơn nữa lại mơ hồ không rõ.

“Chính là chuyện Lạc thừa tướng. Lạc thừa tướng gả ta cho Lăng Khinh Trần, khẳng định là có nhờ vả, nhưng nay ta không có gả cho Lăng Khinh Trần, vậy việc hăn nhờ Lăng Khinh Trần làm tự nhiên cũng không thành.”

“Năng lực của Nam Cung Quyết người không tệ, Lạc thừa tướng lại là nhạc phụ của người trên danh nghĩa, ngày chúng ta lại mặt, hăn rất có khả năng sẽ nhờ người giúp hăn làm việc kia.”

Trong tiềm thức, Lạc Mộng Khê đối với việc kia cũng có chút tò mò: Đến tột cùng là chuyện khó khăn gì? Lạc Thừa tướng là người có quyền cao chức trọng lại không làm được.....

“Bốn vương biết.” Nam Cung Quyết trả lời một tiếng mơ hồ không rõ. Một lát sau, tiếng hít thở đều đều vang lên bên cạnh, Lạc Mộng Khê bắt đầu thở dài: Hăn lại ngủ nhanh như vậy, vì sao ta một chút buồn ngủ cũng không có chứ.....

Cảnh vương phủ, Nam Cung Phong ngồi ở trước bàn, sắc mặt hơi trầm xuống: “Quốc sư, hay là chúng ta buông tha cho Hạ Hầu Yên Nhiên đi, nàng một lòng một dạ với Nam Cung Quyết. Đêm nay lại không sợ thiệt thòi, tự rước lấy nhục mang theo đồ dùng cá nhân của mình, muốn ở lại Lạc vương phủ.....”

“Kết quả thì sao?” Phùng Thiên Cương không nhanh không chậm, không chút hoang mang hỏi, trong lòng đã có dự tính.

“Đương nhiên là bị quản gia của Lạc vương phủ đuổi ra ngoài.” Trong giọng nói của Nam Cung Phong ngầm mang theo một tia vui sướng khi người khác gặp họa: “Đáng tiếc lúc ấy quốc sư không có ở đó, nếu không, nhất định có thể nhìn thấy bộ dạng tức sùi bọt mép của Hạ Hầu Yên Nhiên.”

Bốn vương hạ thấp thân phận để bày tỏ với người, nhưng người lại hồ hững, cố tình không cảm thấy nhục mà dây dưa với Nam Cung Quyết. Kết cục này, cũng là do người gieo gió gặt bão, tự làm tự chịu.

“Đây là bước ngoặt.” Phùng Thiên Cương xoay người, tràn đầy tự tin: “Hạ Hầu Yên Nhiên ở đó bị Nam Cung Quyết lạnh nhạt như thế, lấy tính nết được nuông chiều mà coi trời bằng vung đó, tất nhiên trong lúc tức giận suy nghĩ sẽ không thấu đáo, nếu chúng ta thừa lúc này mà nói thêm vào, Hạ Hầu Yên Nhiên chắc chắn sẽ đồng ý hợp tác với chúng ta, cùng đối phó với Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.”

“Vậy ngộ nhờ Nam Cung Quyết còn chưa yêu nàng ấy sâu sắc, nàng ấy lại đối với Nam Cung Quyết cũng chưa hoàn toàn tuyệt vọng thì phải làm sao?” Nam Cung Phong đưa ra nghi vấn trong lòng, đây cũng là vấn đề quan trọng nhất.

Phùng Thiên Cương thu mắt, trầm tư một lát: “Nếu là như thế, chúng ta không ngại thêm củi vào trong lửa, khiến mâu thuẫn giữa bọn họ càng kịch liệt thêm, không thể quay đầu, Hạ Hầu Yên Nhiên tự nhiên sẽ về phe chúng ta.”

“Không biết quốc sư định làm như thế nào?” Nam Cung Phong cảm thấy hứng thú nhất, đó là biện pháp đối phó với Nam Cung Quyết.

“Cảnh vương gia, người có biết nhược điểm của Nam Cung Quyết hoặc Lạc Mộng Khê không?” Phùng Thiên Cương đáp phi sở vấn, ánh mắt hơi trầm xuống: “Bất luận người là quan to, hay dân chúng bình thường, mỗi người đều có nhược điểm. Chúng ta chỉ cần nắm lấy nhược điểm của bọn họ, sau đó trị đúng bệnh hốt đúng thuốc, sẽ có thể khiến cho bọn họ thất bại thảm hại.”

Nam Cung Phong cúi đầu suy tư: “Thời gian bốn vương tiếp xúc với Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê không dài, không hiểu rõ bọn họ,

đương nhiên cũng không biết nhược điểm của bọn họ là gì.....”

“Cho nên, chúng ta phải nghĩ ra biện pháp để tìm nhược điểm của bọn họ.” Đáy mắt âm độc của Phùng Thiên Cương hiện lên một tia ý cười quỷ dị: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

“Không biết quốc sư đình làm thế nào để thăm dò nhược điểm của Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết?” Đối với Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong vẫn có chút bội phục, dù sao, hắn cũng biết trước một số việc mà người khác không biết, trong thời điểm mấu chốt, hắn có thể làm việc trôi chảy, hoàn mỹ không thiếu sót.

Phùng Thiên Cương cười quỷ dị: “Tạm thời thiên cơ không thể tiết lộ, chờ thời điểm thích hợp, Cảnh vương gia sẽ biết được đáp án!”

Hoàng cung, tẩm cung của Hạ Hầu Yên Nhiên đèn đuốc sáng trưng, bên trong thỉnh thoảng truyền ra từng tiếng đồ rơi vỡ, nhóm nha hoàn đều đứng ở ngoài cửa, bị dọa đến ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trong phòng, Hạ Hầu Yên Nhiên tức giận tận trời, trong mắt đẹp lửa giận thiêu đốt, trên sàn nhà trong phòng đều là những trang sức, vật phẩm quý giá bị đập bể, mảnh vỡ vương vãi khắp nơi.....

Đáng ghét, thật sự rất đáng ghét, Nam Cung Quyết thế nhưng lại không thèm tới gặp mặt ta đã kêu người khác đuổi ta đi. Nhưng ta là Hạ Hầu Yên Nhiên, công chúa được sủng ái nhất của Tây Lương quốc, hắn lại dám vô lễ với ta như thế, thật sự là tức chết ta

Rốt cuộc Lạc Mộng Khê kia có cái gì tốt chứ, chỉ là một kẻ quái dị. Mỗi ngày, Nam Cung Quyết đều nhìn thấy gương mặt như quỷ kia, lại không cảm thấy chán ghét sao. Nếu là ta, chỉ liếc nhìn nàng ta một cái, khẳng định sẽ ghê tởm đến ba ngày ăn không ngon.....

“Công chúa, Cảnh vương phủ đưa thiệp mời tới!” Ngoài cửa truyền đến tiếng bấm báo thận trọng của nha hoàn, Hạ Hầu Yên Nhiên không kiên nhẫn trả lời một tiếng: “Cầm lấy, vứt đi.” Bản công chúa đang nóng đây, còn có tâm tư đi Cảnh vương phủ sao.....

Đợi chút, thiệp mời của Cảnh vương phủ, mấy ngày gần đây hình như Nam Cung Phong đang tỏ vẻ bỏ dờ sẵn đón bản công chúa, chẳng lẽ hắn coi trọng bản công chúa. Nếu thật sự là như vậy, vậy bản công chúa nhưng có thể lợi dụng hắn để chèn ép Nam Cung Quyết kêu ngạo kia một chút.....

Trong đầu Hạ Hầu Yên Nhiên hiện ra lời mẫu phi nàng từng nói: “Nam nhân nha, con càng theo đuổi hắn, hắn càng không để ý tới con, bởi vì đối với thứ có thể dễ dàng tới tay bọn họ mà nói sẽ không có tính khiêu chiến, cho dù hắn cưới con, cũng không biết quý trọng, cho nên, làm nữ nhân, phải hiểu được tâm lý của nam nhân.”

“Làm bộ thân mật với một nam tử khác, sự tự tin của hắn chắc chắn bị làm nhục, để chứng tỏ mị lực của hắn là cao nhất, hắn sẽ dùng trăm phương nghìn kế để xoay chuyển lòng con, như vậy, con sẽ chiếm được sự chủ động, con bảo hắn đi hướng đông, hắn tuyệt không dám đi hướng tây.”

Mẫu phi nói rất đúng, Nam Cung Quyết nhất định cũng thuộc kiểu này, trước tiên ta cứ lợi dụng Nam Cung Phong, kích thích thích Nam Cung Quyết, chờ khi hắn theo đuổi Hạ Hầu Yên Nhiên ta, ta mới từ từ mà chinh hắn.

“Mang thiệp mời của Cảnh vương phủ vào đây, nói với người đưa thiệp mời tới, đến ngày đó bản công chúa nhất định sẽ đến Cảnh vương phủ.”

Tuy rằng Nam Cung Quyết nhiễm bệnh nặng, nhưng vẫn có thói quen dậy sớm. Trời vừa tờ mờ sáng, hắn đã thức dậy, trong lòng truyền đến sự

âm ấm mềm mềm, loại xúc cảm này thoải mái vô cùng, Nam Cung Quyết sinh lòng khó hiểu, theo bản năng cúi đầu nhìn xuống:

Lạc Mộng Khê như con mèo nhỏ nằm co trong lòng hắn, đang ngủ say sưa, lông mi thật dài giống như cây quạt nhỏ in bóng xuống hai bọng mắt, vẻ mặt khi ngủ bình yên, điềm tĩnh làm cho người ta không dám khinh nhờn.....

Không phải tối hôm qua nàng ngủ ở bên kia lưạ mỏng sao?

Ngay khi Nam Cung Quyết đang âm thầm nghi hoặc, Lạc Mộng Khê lơ mơ mở mắt, mùi đàn hương quen thuộc bay vào trong mũi, nhiệt độ ấm áp của cơ thể xuyên qua lớp quần áo mỏng manh truyền vào người Lạc Mộng Khê. Thần trí sương mù trong phút chốc thanh tỉnh, Lạc Mộng Khê đột nhiên xoay người ngồi dậy, trong mắt đẹp lửa giận thiêu đốt: “Nam Cung Quyết, người dám thừa dịp ta ngủ để chiếm tiện nghi.....”

Trong mắt Nam Cung Quyết lộ ra bất đắc dĩ: “Lạc Mộng Khê, người nhìn lại đi, bên kia lưạ mỏng là của người, hiện tại người đang ở phần của bốn vương, là người chủ động yêu thương nhưng nhớ bốn vương.....”

“Rõ ràng là người trong lòng có quỷ, sắc mê tâm khiếu*, cho dù lúc ta ngủ có lẩn qua phần của người đi chẳng nữa, vì sao người lại không đẩy ta ra?”

(*sắc mê tâm khiếu: Mê sắc đến tim đập loạn xạ)

Nhìn trướng mạn trước mặt, Lạc Mộng Khê cũng biết, thật sự là mình đã lẩn đất, nhưng lại không muốn dễ dàng chịu thua, nếu không, chẳng phải là bị Nam Cung Quyết tóm được đuôi sao.

Huống chi, nàng thường ngủ rất gọn, khả năng xoay người lẩn đất cũng không tính là lớn, nói không chừng là Nam Cung Quyết cố ý kéo nàng qua đây.....

Đáy mắt Nam Cung Quyết chợt lóe, ngữ khí trầm thấp lại có chút quý dị: “Người nói bốn vương sắc mê tâm khiếu?”

“Đúng vậy.” Lạc Mộng Khê ý thức được có gì đó không đúng, nên vội vàng rút lui: “Nhưng mà, coi như người phạm lỗi lần đầu, bốn cô nương sẽ không so đo với người, chỉ có điều, người nhớ kỹ, nếu lại có tiếp theo.....”

“Ừm!” Lạc Mộng Khê còn chưa dứt lời, cái miệng nhỏ nhắn cách mạng che mặt đã bị Nam Cung Quyết gắt gao che lại, nụ hôn cuồng dã, nóng rực khiến Lạc Mộng Khê thở không nổi.....

Lạc Mộng Khê khó tin nhìn khuôn mặt tuần tú của Nam Cung Quyết gần trong gang tấc: Hửn..... Hửn lại hôn ta.....

“Nam Cung Quyết..... Người làm gì..... Ừm.....” Miệng Lạc Mộng Khê bị che lại, muốn nổi giận với Nam Cung Quyết, nhưng lại không nói được câu gì, muốn đẩy Nam Cung Quyết ra, nhưng khí lực của hửn lại lớn hơn nàng. Hửn ôm chặt nàng trong ngực, bất luận nàng dùng sức như thế nào cũng không thể đẩy hửn ra.

Hơn nữa hai người vừa mới ngủ dậy, mặc rất ít quần áo, thân thể mềm mại của Lạc Mộng Khê không ngừng giãy dụa trong lòng Nam Cung Quyết. Thân thể của Nam Cung Quyết vốn ấm áp nay càng ngày càng nóng. Trong lòng Lạc Mộng Khê biết không ổn, dưới tình thế cấp bách, thừa dịp Nam Cung Quyết không hề phòng bị, vung tay đánh vào cổ hửn.

Vốn tưởng rằng sẽ thành công, lại không ngờ ngay lúc bàn tay Lạc Mộng Khê sắp đánh tới cổ Nam Cung Quyết. Nam Cung Quyết đột nhiên đưa tay giữ chặt cổ tay nàng, xoay người đặt Lạc Mộng Khê dưới thân, đáy mắt thâm thúy mơ hồ lóe nồng đậm dục vọng:

“Lạc Mộng Khê, có đôi khi, người nên học cách ngoan một chút, nếu không, người chịu thiệt sẽ là người.” Nam Cung Quyết khàn giọng, giống như đang cực lực áp chế cái gì đó.

“Có ý gì?” Lạc Mộng Khê khó hiểu. Nụ hôn của Nam Cung Quyết thô bạo mà cuồng dã, suýt nữa làm nàng hít thở không thông, mắt đẹp bởi vì thiếu dưỡng, mà có chút rã rời.

“Không phải vừa rồi người nói bốn vương sắc mê tâm khiếu sao? Vậy dù sao bốn vương cũng muốn sắc mê tâm khiếu một lần, biến tội danh này thành thật mới được, nếu không, chẳng phải Lạc Mộng Khê người đã oan uổng bốn vương sao.” Nói xong, môi mỏng hoàn mỹ của Nam Cung Quyết lại hướng đến gần môi của Lạc Mộng Khê.

“Đợi chút.” Ngắm lại nụ hôn mềm mại vừa rồi lại không làm nàng tức giận, Lạc Mộng Khê vội vàng ngăn lại: “Ta chỉ nói người sắc mê tâm khiếu có một lần, người cũng biến tội danh này thành thật một lần, giữa người và ta đã hòa nhau, không ai thiếu ai

Nam Cung Quyết đáng ghét, thật không phải keo kiệt bình thường, chuyện gì cũng thích so đo từng tí với ta.

Nam Cung Quyết mỉm cười, đáy mắt thâm thúy lại hiện lên ý cười quỷ dị: “Sai rồi, vừa rồi là bốn vương có lòng tốt, để người nghỉ ngơi một chút, nụ hôn này, còn chưa xong.....” Nói xong, môi mỏng của Nam Cung Quyết lại hướng đến gần môi Lạc Mộng Khê.....

“Nam Cung Quyết, người thật không biết phân rõ phải trái, người dừng lại, chính là đã kết thúc, làm gì có đạo lý nghỉ ngơi một tí rồi tiếp tục chứ.”

Lạc Mộng Khê muốn thoát khỏi Nam Cung Quyết, nhưng cả người nàng đều bị Nam Cung Quyết đặt ở dưới thân, không thể động đậy, hai tay thì bị Nam Cung Quyết gắt gao cố định trên đỉnh đầu, căn bản không nhúc nhích được, rơi vào đường cùng, đành cả giận nói: “Cho dù vừa rồi là ta không đúng, ta cũng chỉ nói người sắc mê tâm khiếu có một lần, người không thể.....”

“Lạc Mộng Khê, từ sắc mê tâm khiếu này, người đã nói với bốn vương ba lần rồi.....” Nam Cung Quyết giọng nói bình tĩnh, làm cho người ta đoán không ra rốt cuộc hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Hai lần sau là giải thích, không tính.” Lạc Mộng Khê luận sự: “Người là Lạc vương gia sẽ không keo kiệt đến nỗi ngay cả câu dùng để giải thích cũng phải so đo chứ.”

“Lạc Mộng Khê, lần này người nói đúng rồi, bốn vương chính là thích so đo từng tí một.” Đồng thời lúc nói, môi mỏng của Nam Cung Quyết đã muốn hôn lên làn môi anh đào của Lạc Mộng Khê, mân mê xoay nút:

Lần trước khi vô ý tiếp xúc với bờ môi thơm của Lạc Mộng Khê, cảm giác rất đẹp. Cuối cùng Nam Cung Quyết nghĩ khi nào đó sẽ tìm cơ hội mà nhấm nháp một chút, không nghĩ tới, cơ hội lại đến nhanh như vậy. Lúc trước đã không nếm đủ, hẳn đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, cái gì sắc mê tâm khiếu chứ, chẳng qua chỉ là cái cố mà thôi.....

Nam Cung Quyết đầu tiên là hôn rất nhẹ, rất dịu dàng, sau đó không ngừng mạnh lên, mang theo cảm giác ma sát tê dại, làm cho người ta như bước vào một thế giới tuyệt vời. Lúc đầu Lạc Mộng Khê kháng cự, nhưng sau lại từ từ tiếp nhận, cuối cùng tự nhiên là chút bất tri bất giác mà đắm chìm trong đó, không thể tự kiềm chế.

Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng là một tầng sương, ý thức cũng dần dần mơ hồ, hai tay cũng không tự chủ mà vòng qua cổ Nam Cung Quyết, để mặc hắn. Nam Cung Quyết vui vẻ hôn càng thêm sâu.....

“Vương gia, Vương phi, hôm nay lại mặt, ty chức đã sai người chuẩn bị tốt lễ vật, không biết Vương gia, Vương phi còn muốn mang theo thứ gì không.....” Ngay lúc Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đang hôn nhau say đắm, thì tiếng bẩm báo không đúng lúc của Nhạc quản gia truyền từ ngoài cửa vào, Lạc Mộng Khê bỗng nhiên bừng tỉnh.

Nhìn tư thế ái muội của Nam Cung Quyết và mình, mắt đẹp của Lạc Mộng Khê trợn tròn, hiện lên một tia kinh hoàng, đột nhiên dùng sức đẩy Nam Cung Quyết đang đặt mình dưới thân ngã qua một bên, tự mình xoay người nằm vào phía trong lụa mỏng:

Vừa rồi ta làm sao vậy, thế nhưng cùng Nam Cung Quyết..... Đáng ghét, sự tự chủ của ta luôn luôn rất cao, vì sao lần này, lại không có chút sức chống cự đối với lực hấp dẫn của Nam Cung Quyết.....

Chuyện tốt bị cắt ngang, tâm tình của Nam Cung Quyết đương nhiên cũng sẽ không tốt: “Chuyện lẽ vật, Nhạc quản gia thấy thế nào tốt thì làm, bốn vương và Mộng Khê không có ý kiến gì.” Nhạc Địch này đến thật không đúng lúc.

“Ty chúc tuân chỉ.” Nhạc quản gia trả lời một tiếng, rồi rời đi, nhưng Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê, lại không có khả năng tiếp tục.

“Giờ không còn sớm, chúng ta xuống giường rửa mặt chải đầu đi, sau khi dùng bữa sáng xong, bốn vương cùng người lại mặt.” Nói xong, Nam Cung Quyết đứng dậy xuống giường, chậm rãi mặc quần áo, trong miệng còn tràn ngập hương vị độc đáo trong miệng Lạc Mộng Khê, trong lòng có chút mừng thầm khó hiểu: Nếu mỗi ngày đều như thế này, thật sự là việc may mắn nhất đời người.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Hồng Môn Yến

Phòng ngủ Lạc vương phủ, Lạc Mộng Khê ngồi bên bàn trang điểm, tinh tế chải mái tóc đen mượt của mình. Nam Cung Quyết ngồi ở bên cạnh bàn, cầm trong tay thiếp mời Cảnh vương phủ đưa tới, thờ ơ hỏi: “Mộng Khê, người cảm thấy Cảnh vương phủ đưa thiếp mời đến đây, rốt cuộc là có ý gì?”

“Ước không ước được, gặp không gặp được. Cảnh vương phủ đãi tiệc, hẳn là Hồng Môn Yến.” Lạc Mộng Khê nhẹ giọng đáp, tay cầm lược gỗ, tiếp tục chải tóc.

“Xin chỉ giáo?” Nam Cung Quyết buông thiếp mời trong tay, khóe miệng khẽ cong lên tia ý cười như có như không: Lạc Mộng Khê, quả nhiên không đơn giản.....

“Hầu hết mọi người ở Thanh Tiêu quốc đều biết, Lạc vương gia Nam Cung Quyết người sẽ là Hoàng đế của Thanh Tiêu tiếp theo, nhưng Nam Cung Phong vẫn đầy dã tâm, tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhận thua. Trước khi người đăng cơ làm đế, hẳn chắc chắn sẽ nghĩ mọi cách để đánh bại người.....”

Ý cười trên khóe miệng của Nam Cung Quyết càng đậm, đáy mắt thâm thúy không chút sợ hãi: “Nói tiếp đi”

“Sau khi Lạc vương gia trở lại kinh thành, rất ít khi ra ngoài, phần lớn thời gian đều ở Lạc vương phủ. Lạc vương phủ canh phòng nghiêm ngặt, nếu thích khách muốn xông vào đây ám sát người, căn bản chính là tự tìm

đường chết. Nam Cung Phong là người thông minh, tuyệt đối không thể làm loại việc vừa lỗ vốn, vừa không có lợi này.”

“Vì thế hẳn nghĩ cách, dụ người rời khỏi Lạc vương phủ, sau đó, tùy thời động thủ.”

“Phải biết rằng, Cảnh vương phủ, chính là thiên hạ của Nam Cung Phong. Nếu Nam Cung Quyết người thật sự chấp nhận lời mời, đến dự tiệc, chẳng khác nào tự chui vào cái bẫy mà Nam Cung Phong đã giăng sẵn. Đến lúc đó, hẳn chỉ cần đóng cửa, người sẽ như cá nằm trong chậu, có chấp thêm cánh cũng không thoát.”

Đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết chớp lóe, ý cười trên khóe miệng càng đậm: “Nếu Nam Cung Phong thông minh như lời người nói, vậy những điều người vừa nghĩ đến, Nam Cung Phong cũng nghĩ ra.”

Lạc Mộng Khê khẽ gật đầu: “Nam Cung Phong quả thực có suy nghĩ giống như ta. Chẳng qua Lạc vương gia, người chớ quên, bên cạnh Cảnh vương còn có một người trợ giúp đắc lực, quốc sư Phùng Thiên Cương.”

Đáy mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống: “Mộng Khê hiểu Phùng Thiên Cương bao nhiêu?”

“Chỉ nghe qua những lời đồn về hắn từ người khác.” Lạc Mộng Khê ăn ngay nói thật: “Nghe nói, người này tinh thông tinh tượng, có khả năng biết trước một vài việc, không biết có thật không?”

“Năng lực của quốc sư, không ai dám nghi ngờ.” Nam Cung Quyết ngữ khí hơi trầm: “Theo tình hình chung, hẳn đoán trước chuyện gì, đều có thể trở thành sự thật……”

Lạc Mộng Khê đột nhiên dừng động tác, quay đầu nhìn Nam Cung Quyết: “Nam Cung Quyết, giữa Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong

có quan hệ gì? Chỉ sợ không chỉ là người cùng một nhóm như ta thấy. Cảnh vương gia và quốc sư không đơn giản đâu”.

Sở dĩ Phùng Thiên Cương dốc toàn lực phò tá Nam Cung Phong đăng cơ, rất có khả năng hẳn đã sớm biết Hoàng đế Thanh Tiêu quốc tương lai là Nam Cung Phong. Dù sao, Nam Cung Quyết thân nhiễm trọng bệnh, không biết phát bệnh lúc nào, cho dù làm Hoàng đế, cũng không biết làm được bao lâu. Cho nên, một ngày nào đó, Hoàng đế cả Thanh Tiêu quốc sẽ là Nam Cung Phong.

Nhưng trực giác nói cho Lạc Mộng Khê biết, mọi việc không đơn giản: Quan hệ giữa Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong, đều không phải đơn thuần như mọi người nhìn vào.....

“Một năm trước, khi Khang vương Nam Cung Dạ tạo phản, Nam Cung Phong với Phùng Thiên Cương cùng chinh chiến sa trường.” Giọng nói của Nam Cung Quyết bình tĩnh: “Khi đó, quan hệ của hai người rất có khả năng trở nên không còn gì giấu giếm, kết bạn trong sinh tử, làm bằng hữu tốt của nhau.”

“Thì ra là thế.” Lạc Mộng Khê nghe xong đáp án gật đầu, trong lòng lại mơ hồ thấy không hợp lý, nhưng rốt cuộc không đúng chỗ nào, lại không nói ra được.

Lúc này, Lạc Mộng Khê đang chuẩn bị đi ngủ, nên chỉ mặc bộ quần áo ngủ mỏng. Dáng người yếu điệu, mái tóc mềm mại buông xõa, nổi bật dưới ánh nến. Giống như là tiên tử hoạt bát không nhiễm khói bụi nhân gian, xuất trần, khiến người ta vừa nhìn thấy rất dễ bị đui mù.....

Mặc dù Nam Cung Quyết không gần nữ sắc, lại thấy qua vô số mỹ nữ. Có thể nói, đối với mỹ nữ, hẳn đều có sức chống cự nhất định, nhưng khi nhìn thấy Lạc Mộng Khê, ánh mắt của hắn lại lưu luyến không rời.

“Nam Cung Quyết, người sao vậy?” Thấy ánh mắt khác lạ của Nam Cung Quyết, chính là nhìn chăm chăm nàng, Lạc Mộng Khê sinh lòng nghi hoặc, không kiên nhẫn mở miệng hỏi.

Nam Cung Quyết hoàn hồn, đáy mắt mất tự nhiên chớp chớp: “Không có việc gì, bốn vương có chút mệt mỏi.” Vì che giấu sự xấu hổ của mình, Nam Cung Quyết đứng dậy đi đến giường lớn, cởi áo ngoài nằm xuống.

Ban ngày lại mặt, bận rộn từ sáng đến tối, Lạc Mộng Khê cũng mệt mỏi. Lạc Mộng Khê để lược gỗ lên bàn trang điểm, lướt qua Nam Cung Quyết, nằm lên giường, chỉ có điều, lúc này đây nàng không nằm chung chăn với Nam Cung Quyết nữa.

Nhìn Lạc Mộng Khê trải ra một chăn gấm màu đỏ hoàn toàn mới, đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện lên một tia mất mát, nháy mắt đã khôi phục bình thường, không nói gì, nhắm mắt dưỡng thần.

Lạc Mộng Khê nằm ở bên trong, cách tấm lụa mỏng đối mặt với Nam Cung Quyết: “Nam Cung Quyết, hiện tại, người và ta đều cách một cái chăn gấm, như vậy, chúng ta sẽ không lấn qua ranh giới.” Dù cho người có kéo ta qua, cũng không tìm được lý do thích hợp.

Nam Cung Quyết thản nhiên đáp lại một tiếng, xem như trả lời. Sau đó im bật, như đã ngủ.

Đáng ghét, ngày nào Nam Cung Quyết cũng ngủ nhanh như vậy. Người nào biết Lạc Mộng Khê đều hiểu, nàng ngủ không được, đương nhiên cũng không cho Nam Cung Quyết ngủ yên:

“Nam Cung Quyết, trước tiên nói về vấn đề này đi. Một tháng sau, ta muốn có phòng riêng của mình.” Tuy rằng Lạc Mộng Khê mới vào dị thế, nhưng cũng biết đạo lý, làm kẻ dưới thì phải biết nịnh nọt.

Nếu cùng Nam Cung Quyết ở chung một chỗ, bọn hạ nhân của Lạc vương phủ sẽ nghĩ rằng nàng được sủng ái, tự nhiên cũng đáp ứng mọi yêu cầu của nàng. Nhưng nếu nàng và Nam Cung Quyết phân phòng trong một thời gian dài, trong mắt bọn hạ nhân nàng là bị thất sủng, khẳng định đám hạ nhân sẽ tỏ thái độ với nàng.

Nam Cung Quyết lấy lý do lúc này Thanh Hoàng đang phái người giám thị, nên trong vòng một tháng, hai người không thể phân phòng. Ngoại trừ lý do phải báo lại kết quả với Thanh Hoàng, còn giúp Lạc Mộng Khê giả bộ là rất được sủng ái. Như vậy, bọn hạ nhân trong Lạc Vương phủ, tuyệt đối sẽ không dám thất lễ với vị Lạc vương phi “Dung nhan xấu xí này”.

Lạc Mộng Khê mới vào dị thế, một thân một mình không thể không lực. Thái độ của hạ nhân đối với nàng cung kính sẽ tốt hơn là thờ ơ.

Cho nên, việc ở cùng phòng, cùng ngủ một giường với Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê không quá để ý, nếu không, chỉ cần là chuyện nàng không muốn, không ai có thể cưỡng ép nàng được.

“Bốn vương biết rồi!” Nam Cung Quyết mơ hồ đáp lại, trong lòng suy nghĩ: Chuyện một tháng sau, thì một tháng sau nói.

“Nam Cung Quyết, ngày mai người có muốn đi dự yến hay không?” Đáy mắt Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống: “Theo lý mà nói, nếu Nam Cung Phong muốn đối phó với người, thì mời một mình người đi dự yến là được rồi, nhưng vì sao hẳn lại đặc biệt ghi rõ trong thiệp mời, muốn cả hai chúng ta cùng đến dự yến?”

Tuy Nam Cung Quyết yên lặng không mở mắt, nhưng thần trí hẳn lại rất thanh tỉnh. Lời nói của Lạc Mộng Khê, chữ nào cũng lọt vào tai hắn: “Vô công của ta, Nam Cung Phong cũng biết. Nếu ta đi cùng người, hẳn muốn đối phó với người, khẳng định sẽ càng khó khăn.....” Không có ai không chịu đi đường thẳng mà lại đi đường vòng cả. Nhưng Nam Cung Phong lại

đem việc đơn giản làm phức tạp thêm. Xem ra Hồng Môn Yến ngày mai tuyệt đối không đơn giản.

“Nếu không nghĩ ra, thì không nên suy nghĩ.” Nam Cung Quyết bỗng dừng mở miệng, mắt vẫn nhắm: “Mục đích Nam Cung Phong thiết yến là gì, ngày mai sẽ rõ.”

“Nói như vậy, người đã quyết định sẽ đi dự tiệc.” Lạc Mộng Khê nắm thông tin quan trọng nhất: dù Cảnh vương phủ là nơi cực kỳ nguy hiểm, nhưng Nam Cung Quyết đã chuẩn bị tiến vào thăm dò một phen. Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con, hẳn đã muốn như vậy nàng sẽ liệu mình tiếp quân tử

Nói thật, Lạc Mộng Khê rất hiếu kỳ với hành động lần này của Cảnh Vương phủ. Cho dù Nam Cung Quyết không đến Cảnh Vương phủ, Lạc Mộng Khê cũng tự đến:

Lần này Cảnh vương phủ thiết yến, khẳng định có âm mưu. Chỉ có điều, Lạc Mộng Khê nàng không sợ, âm kế đấu với dương mưu. Nếu người không phạm nàng, mọi việc sẽ dễ bàn, nhưng người muốn tính kế hại nàng, đã vậy thì đừng trách, xin chuẩn bị cho tốt mà chịu trừng trị!

Lạc Mộng Khê suy nghĩ, bất tri bất giác rơi vào giấc ngủ. Xác định Lạc Mộng Khê đã ngủ say, Nam Cung Quyết mở mắt, nhìn phía lựa mỏng có Lạc Mộng Khê đang say giấc nồng, đáy mắt thâm thúy lộ ra một tia ý cười sùng nịnh.

Buổi tối hai hôm trước, Lạc Mộng Khê gần như chui vào lòng hắn. Có thể bởi vì nàng bị lạnh, xuất phát từ bản năng, nàng theo tiềm thức đến sát nguồn nhiệt.

Nói vậy, Lạc Mộng Khê cũng nghĩ đến điểm ấy, cho nên, đêm nay nàng mới không đắp chung chăn gấm với hắn.

Nam Cung Quyết khẽ cười, đang muốn nhắm mắt ngủ. Không ngờ trong lúc ngủ mơ Lạc Mộng Khê hơi động, chân trên người trượt xuống vai.

Tại sao lại không biết tự chăm sóc mình như vậy. Nam Cung Quyết thở dài, vươn cánh tay giúp Lạc Mộng Khê đắp chăn.

Ngón tay thon dài sơ ý chạm đến da thịt mềm mại của Lạc Mộng Khê, xúc cảm mềm mướt như tơ khiến người ta lưu luyến không rời.

Nam Cung Quyết chậm rãi giơ tay, đang muốn vén lọn tóc qua sau tai cho Lạc Mộng Khê, không ngờ bên trong phổi đột nhiên truyền đến một trận đau đớn toàn thân. Nam Cung Quyết đề xuống không được, đưa tay che miệng, ho khan kịch liệt.....

Vì không muốn Lạc Mộng Khê tỉnh giấc, sau khi Nam Cung Quyết ho khan vài tiếng, cố nén cơn ho mà xuống giường, quần áo cũng không thay, chỉ mặc đồ ngủ mỏng bước nhanh ra ngoài, ho dữ dội.....

Không biết qua bao lâu, Trong lá phổi Nam Cung Quyết dâng lên một vị tanh ngọt, dừng ho, chậm rãi lấy khăn lụa mở ra che miệng, trên khăn có nhiều đóa hồng mai nở rộ.

Nam Cung Quyết cười chua xót: Bệnh của ta ngày càng nặng, không có khả năng chống đỡ quá nửa năm.....

Thư phòng Cảnh vương phủ

“Quốc sư, chúng ta đã tốn nửa ngày để chuẩn bị, ngày mai Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê có đến dự yến không?” Đối với việc này, trong lòng Nam Cung Phong vẫn còn tồn tại nghi hoặc và lo lắng.

Đáy mắt lạnh lẽo của Phùng Thiên Cương lóe lên tia ngoan độc và kiên định: “Chúng nhất định sẽ đến.”

“Dựa vào cái gì lại khẳng định như vậy?” Nam Cung Quyết sinh lòng khó hiểu.

“Không vào hang hổ, làm sao bắt được hổ con.” Phùng Thiên Cương tự mãn, đáy mắt quỷ dị mang đậm ý cười: “Nam Cung Quyết tuy là Hoàng đế tương lai do Hoàng Thượng định ra, nhưng Thanh Tiêu quốc còn có Cảnh Vương gia người cùng hãn tranh cao thấp. Tuy rằng lúc này, người đã thân bại danh liệt, nhưng vẫn không thể coi thường thế lực trong triều của người.”

“Nếu Nam Cung Quyết muốn đánh bại người hoàn toàn, nhất định phải hiểu người, nắm được nhược điểm của người. Sau đó, toàn lực xuất kích, trừ bỏ mối đại họa là người. cho nên, ngày mai hãn nhất định sẽ đến.”

Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết ngủ cách nhau một tấm chăn gấm. Qua một đêm, bình an vô sự. Sáng sớm thức dậy, đều nằm ở phía của mình. Khuôn mặt Nam Cung Quyết có chút tái nhợt, tiều tụy, Lạc Mộng Khê nghĩ hãn đêm qua bị mất ngủ, nên không để ý đến.

Sau khi rửa mặt chải đầu, dùng điểm tâm đơn giản, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết ngồi xe ngựa đến Cảnh vương phủ. Trên đường đi, hai người không ai nói một câu. Nhưng trong lòng đều rõ, lần này đến Cảnh vương phủ rất nguy hiểm, trong lòng âm thầm bỏ thêm câu cẩn thận.

Khi nào thì giao tranh với đám người Nam Cung Phong, chỉ còn là vấn đề thời gian. Hôm nay Cảnh vương phủ hành động, sợ là bọn chúng đã bắt đầu màn tranh giành cấu xé rồi.

Lạc vương phủ cách Cảnh vương phủ không xa, tốc độ xe ngựa thì nhanh, không lâu sau, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đã đến Cảnh vương phủ.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê xuống ngựa. Nam Cung Phong từ trong vương phủ đi ra, theo Nam Cung Phong tới gần, Lạc Mộng Khê cảm thấy một cỗ sát khí vô hình ập tới trước mặt.

Khẽ trầm hạ mí mắt, Lạc Mộng Khê híp mắt lại: Từ lúc nào trên người Nam Cung Phong lại có sát khí nặng như vậy. Ngày trước gặp hẳn, vẫn rất bình thường.....

“Tam Hoàng huynh, Tam Hoàng tẩu đến sớm vậy, mời vào trong.” Nam Cung Phong nhiệt tình tiếp đón, khuôn mặt anh tuấn mang ý cười lễ phép, lại không biểu lộ ra đáy mắt.

Nam Cung Quyết và Nam Cung Phong chào nhau vài câu khách sáo, rồi theo hạ nhân dẫn đường, cùng Lạc Mộng Khê sóng vai tiến vào Cảnh vương phủ.

Đi được vài bước, Lạc Mộng Khê nghĩ ra cái gì đó liền quay đầu nhìn Nam Cung Phong: “Cảnh vương gia không cùng vào sao?”

“Tam Hoàng tẩu cùng Tam Hoàng huynh cứ vào trước, bốn vương còn chờ người, sẽ vào sau!” Nam Cung Phong ngữ khí chân thành. Lạc Mộng Khê cũng không so đo nhiều, cùng Nam Cung Quyết bước vào Cảnh vương phủ.

Nam Cung Phong đứng ở cửa, nhìn thân ảnh của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê sắp biến mất bên trong phủ, ánh mắt lóe lên tia âm lãnh: Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, lúc này đây, bốn vương nhất định cho các người có đến không về!

Cảnh vương phủ và Lạc vương phủ đều tráng lệ như nhau, không khí, đình đài lầu gác, cầu nhỏ nước chảy, tất cả đều có.

Thị vệ trong Vương phủ không nhiều. Nhóm nha hoàn, nô bộc đều đang làm việc của mình. Người ngoài nhìn vào, Cảnh vương phủ rất yên bình, nhưng kiếp trước Lạc Mộng Khê là đặc công, sự nhạy cảm của nghề nghiệp nói cho nàng biết:

Cảnh vương phủ là tạm thời yên bình, cũng chỉ là sự yên bình trước cơn giông tố. Hiện tại càng yên bình, giông tố đến càng mãnh liệt.....

Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết theo nha hoàn dẫn đường, đi qua đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, đến trước một tiểu viện: “Lạc vương gia, Lạc vương phi, mời vào trước!” Tiểu nha hoàn đứng trước viện, làm tư thế mời với Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt tương đồng: Đã đến rồi thì nên ở yên, mọi chuyện nên thuận theo tự nhiên.

Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết tiến vào, đập vào mắt là một cái bàn tròn ở giữa tiểu viện.

Trên bàn bày đầy các loại cao lương mỹ vị, bên cạnh có một nam tử đang ngồi ngay ngắn, mặc một bộ áo gấm, tay cầm phất trần, hai mắt khép hờ, giữa mi tâm có ấn chu sa, chính là quốc sư của Thanh Tiêu quốc, Phùng Thiên Cương.

Phát giác Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đã đến, Phùng Thiên Cương đột nhiên mở mắt, trong mắt ẩn chứa lệ quang. Khi thấy rõ hai người trước mặt, Phùng Thiên Cương vẫn bất động, chỉ chào hỏi theo lễ: “Lạc vương gia, Vương phi.”

“Quốc sư cũng nhận được thiệp mời của Cảnh Vương gia, đến dự tiệc.” Lạc Mộng Khê biết rõ vẫn hỏi: Lần này Cảnh vương phủ thiết yến, chỉ sợ

đều là chủ ý của Phùng Thiên Cương.

“Coi như thế đi.” Phùng Thiên Cương mỉm cười, làm tư thế mời với Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê: “Lạc vương gia, Vương phi, mời ngồi.”

“Không ngờ cảnh trí ở Cảnh vương phủ lại đẹp như vậy, sớm biết thế bản công chúa đã đến thăm sớm hơn.....” Giọng nữ cao ngạo quen thuộc truyền vào tai, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê liếc mắt nhìn nhau, trong lòng sáng tỏ: Thì ra người Nam Cung Phong đợi ở ngoài cửa là Hạ Hầu Yên Nhiên.....

Trên bàn tròn, ngoài ghế Phùng Thiên Cương đang ngồi, còn có thêm bốn ghế tựa. Nói cách khác, hôm nay đến dự yến chỉ có ba người là Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Hạ Hầu Yên Nhiên: Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong, rốt cuộc các người muốn làm cái gì đây.....

Đã đến rồi thì nên ở yên, mọi chuyện nên thuận theo tự nhiên. Cũng đã đến Cảnh vương phủ rồi, không ngại yên lặng nhìn biến đổi, nhìn xem các người tính giở trò gì.

“Lạc vương gia, Lạc vương phi, thì ra hai người đã ở đây.” Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê vừa ngồi xuống, Hạ Hầu Yên Nhiên với Nam Cung Phong cũng sóng vai đi vào.

Hai người vốn tách xa nhau, nhưng khi nhìn thấy Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đã ngồi vào bàn, Hạ Hầu Yên Nhiên vội vàng ôm lấy cánh tay Nam Cung Phong. Nam Cung Phong đầu tiên là sửng sốt, sau lại tùy cơ ứng biến, giọng nói ôn nhu: “Yên Nhiên, thời gian không còn sớm, chúng ta qua ngồi thôi.”

Hạ Hầu Yên Nhiên khẽ gật đầu, như con chim nhỏ nép vào người Nam Cung Phong, chậm rãi đi đến bàn tròn. Nhưng ánh mắt của nàng, lại nhìn phía Lạc Mộng Khê đang ngồi bên cạnh Nam Cung Quyết.

Nam Cung Quyết đối với sự thân mật của Nam Cung Phong và Hạ Hầu Yên Nhiên coi như không thấy, ngồi ngay ngắn bên bàn tròn, đáy mắt hơi trầm xuống, không rõ đang suy nghĩ cái gì.

Đáng ghét, Nam Cung Quyết đối với cử chỉ thân mật giữa ta và Nam Cung Phong lại làm như không thấy! Trong mắt đẹp của Hạ Hầu Yên Nhiên lửa giận thiêu đốt. Đột nhiên, trong đầu nàng chợt lóe linh quang, đáy mắt cong lên một tia ý cười: Lúc này Quyết cúi đầu trầm tư, không phải hẩn đang ghen chứ, chắc vì ngại thân phận Lạc vương gia nên không tiện phát cáu.....

Khi Hạ Hầu Yên Nhiên đang mừng thầm, thì Nam Cung Phong đã kéo nàng ngồi xuống ghế đối diện với Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê. Nam Cung Phong đối diện Nam Cung Quyết, Hạ Hầu Yên Nhiên tự nhiên cũng đối diện với Lạc Mộng Khê, một mình Phùng Thiên Cương ngồi một chỗ.

“Không biết hôm nay Ngũ Hoàng đệ thiết yến mời bốn vương đến là có chuyện gì?” Nam Cung Quyết đang hơi cúi đầu trầm tư, bỗng nhiên mở miệng hỏi, giọng nói bình tĩnh.

Nam Cung Phong khẽ cười: “Thật ra cũng không có việc gì lớn. Năm năm trước, Tam Hoàng huynh đến Thiếu Lâm Tự thanh tu, thật lâu mới hồi kinh. Tính ra, hai huynh đệ chúng ta cũng đã năm năm không tụ họp. Hôm nay không có việc gì làm nên bốn vương đặc biệt mời Tam Hoàng huynh đến phủ.”

Nam Cung Phong ngẩng đầu nhìn trời: “Thời gian không còn sớm, quản gia, phân phó xuống, đem đồ ăn lên.”

Quản gia Cảnh vương phủ đáp một tiếng, rất nhanh rời đi. Không lâu sau, các thị nữ bưng các món ăn tinh tế xuất hiện trong sân.

Sắc vị đều hoàn hảo, làm cho người ta thèm ăn. Mặc dù không biết Nam Cung Phong rốt cuộc muốn làm cái gì, chẳng qua, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đều hiểu, hẳn sẽ không dám hạ độc trong thức ăn. Bằng không, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê bởi vậy mà chết, cũng khó tránh trách nhiệm.

Nam Cung Phong nhắc bọn họ dùng bữa, những chuyện khác đơn giản không nói đến. Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê cũng không nói chuyện, vừa chậm rãi dùng bữa, vừa yên lặng xem xét, lấy tĩnh chế động.

Khẩu vị của Nam Cung Quyết không tốt, ăn đơn giản mấy miếng, liền buông đũa trong tay xuống. Đối với ánh mắt u oán của Hạ Hầu Yên Nhiên đang nhìn hẳn, làm như không thấy.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị, mọi người ăn uống bình thường. Nam Cung Phong khẽ cúi đầu, đáy mắt hiện tia âm độc, ngẩng đầu lên, trong mắt lại đầy ý cười: “Cuối cùng là món đặc biệt nhất. Tam Hoàng huynh, Tam Hoàng tẩu nhất định phải nếm thử.”

Giọng nói của Nam Cung Phong vừa dứt, một thị nữ bưng một mâm thức ăn có màu vàng, chậm rãi đi vào tiểu viện, hương vị theo gió thoảng bay vào mũi, khiến cho mọi người đã ăn no lại thấy thèm ăn.

“Tam Hoàng huynh, tại sao bốn vương không thấy huynh dùng bữa, hay là không hợp khẩu vị. Chi bằng huynh nếm thử món này đi, khẳng định huynh sẽ thích.”

Thị nữ bưng đồ ăn đặt vào giữa bàn rồi nhanh chóng rời đi. Nam Cung Phong đầy hứng trí giới thiệu những món ngon và diệu dụng (công dụng kỳ diệu) của nó cho Nam Cung Quyết. Những người khác đương nhiên không thể không nếm thử.

“Tam Hoàng huynh, nếm thử món này xem, bốn vương cố ý chuẩn bị cho Tam Hoàng huynh.” Giọng nói của Nam Cung Phong rất bình tĩnh,

nhưng Lạc Mộng Khê lại cảm thấy không thích hợp, liền cẩn thận quan sát món ăn này:

Bên ngoài món ăn được phủ một lớp bột, chiên vàng, tỏa ra hương vị mê người. Chỉ là không biết bột bọc bên ngoài, là loại bột gì? Vì sao Nam Cung Phong nhất định phải để Nam Cung Quyết thử món này trước.

Nam Cung Phong thao thao bất tuyệt, giảng giải về lợi ích về món ăn cho Nam Cung Quyết. Nam Cung Quyết cũng phải cho hắn chút thể diện nên thần nhiên đáp một tiếng, cầm đũa gắp món có màu vàng.....

Nam Cung Quyết cầm đũa gắp vật thể màu vàng, khoảng cách đến miệng càng gần. Nam Cung Phong nhìn chăm chú, đồng tử hơi co lại, đáy mắt là nóng vội cùng chờ mong, trong đầu hiện ra những lời Phùng Thiên Cương nói với hắn lúc sáng:

“Món này là cố ý chuẩn bị cho Nam Cung Quyết, chỉ cần hắn ăn vào, không quá một tháng, sẽ mất mạng!”

Tuy sắc mặt Nam Cung Phong vẫn bình thường, nhưng thần sắc trong đáy mắt của hắn lại không qua được mắt Lạc Mộng Khê. Còn có Phùng Thiên Cương, nhìn như thờ ơ, nhưng thật ra đang tỉ mỉ lưu ý nhất cử nhất động của Nam Cung Quyết, đáy mắt ẩn chứa lệ quang: Món này, khẳng định có vấn đề.....

Mắt thấy Nam Cung Quyết bỏ đồ ăn vào miệng, Lạc Mộng Khê không kịp nghĩ gì khác, vươn đôi đũa kẹp vật thể trên đũa của Nam Cung Quyết lại.....

Không nghĩ tới lại bất ngờ xảy ra biến cố, Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương sững sờ tại chỗ.....

Nam Cung Quyết là người có phản ứng đầu tiên, đưa mắt nhìn Lạc Mộng Khê, đáy mắt thâm thúy lộ vẻ khó hiểu: “Mộng Khê sao vậy?”

Hai mắt Lạc Mộng Khê hơi động: “Vừa rồi Cảnh vương gia giới thiệu điệu dụng của món này, Mộng Khê nghe mà thèm nhỏ dãi ba thước, Vương gia, người tặng món này cho ta đi.” Lạc Mộng Khê mở miệng khen xong, nhân lúc đám người Phùng Thiên Cương không chú ý, nháy mắt với Nam Cung Quyết.

Không biết tại sao, Nam Cung Quyết giống như không hiểu ý mà ánh mắt Lạc Mộng Khê truyền đạt, sắc mặt như thường, ánh mắt thâm thúy không chút thay đổi, mỉm cười: “Trên bàn còn rất nhiều, Mộng Khê hà tất phải giành của bốn vương .”

Ta là muốn cứu mạng người, Nam Cung Quyết ngu ngốc. Lạc Mộng Khê oán thầm: “Ở xa quá, ta với không tới, ta muốn cái này.”

Phùng Thiên Cương với Nam Cung Phong cũng phản ứng lại, nóng vội nói lớn: “Đúng vậy, Tam Hoàng tấu, trên bàn còn rất nhiều, tâu không nên tranh với Tam Hoàng huynh.”

Vừa nói, Nam Cung Phong đồng thời vận công đẩy toàn bộ thức ăn đưa đến trước mặt Lạc Mộng Khê: “Nếu Tam Hoàng tấu thích, món này đều là của Tam Hoàng tấu.”

“Nam Cung Phong, bản công chúa cũng muốn ăn món đó.” Hạ Hầu Yên Nhiên tức giận quát trời:

Thức ăn vừa đưa lên nàng đã muốn ăn rồi. Chỉ có điều, nàng muốn để Nam Cung Quyết ném thử trước, nên chưa động đũa. Bây giờ thì khác, không ngờ Nam Cung Phong lại đưa toàn bộ cho Lạc Mộng Khê, vì sao thứ ta thích cuối cùng đều thuộc về Lạc Mộng Khê, ta không phục, không phục.....

Nam Cung Phong ôn nhu khẽ dỗ: “Yên Nhiên đừng giận, phòng bếp còn rất nhiều, để bốn vương bảo phòng bếp.....”

“Không cần, bản công chúa nhất định ăn mâm kia.” Hạ Hầu Yên Nhiên thủy chung quyết định, khẩu khí lên cao, nước mắt lưng tròng, làm người thấy thương xót.

“Nếu Yên Nhiên công chúa thấy thích, những món trên bàn đều là của công chúa, ta chỉ cần thứ của Vương gia là đủ.” Lạc Mộng Khê còn chưa nói xong, thức ăn cũng cùng lúc bay đến trước mặt Hạ Hầu Yên Nhiên.

Đáy mắt Lạc Mộng Khê phát lạnh, đột nhiên dùng sức, muốn cướp thức ăn trên đĩa của Nam Cung Quyết. Nhưng Nam Cung Quyết lại không cho nàng.

Lúc Lạc Mộng Khê vận công, ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện lên tia ý cười quỷ dị, cũng vận công nhanh chóng giữ thức ăn lại, chỉ nghe một tiếng “Roạt” vang lên, đồ ăn chia làm hai nửa, lộ ra thứ ở bên trong.....

“Hàn băng ngàn năm!” Nhìn thứ sắc nhọn, trong suốt, ẩn chứa khí lạnh bao quanh rơi xuống, Lạc Mộng Khê kinh hô ra tiếng:

Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương, tâm các người rất độc. Bốn năm trước Nam Cung Quyết bị bệnh nghiêm trọng về phổi thiên hạ đều biết. Huống hồ, Nam Cung Quyết ăn nhầm cua mà mắc bệnh, căn bản bệnh khó lành, cho dù chữa trị tốt, cũng thường xuyên phát tác.

Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương nghĩ tới điểm này, mới gói hàn băng vào bên trong. Lá phổi của Nam Cung Quyết đã suy nhược, nếu lại bị hàn băng ngàn năm ăn mòn, nhất định sẽ sống không quá một tháng.....

Khó trách bọn hắn lại mở tiệc mời ta cùng tham dự, mục đích, chính là muốn ta làm nhân chứng thay bọn chúng. Ta và Nam Cung Quyết đều ăn món này ở Cảnh Vương phủ, cho dù Nam Cung Quyết có chết, nhưng ta không bị sao thì cũng đủ chứng minh, thức ăn của Cảnh vương phủ không

có vấn đề. Nam Cung Quyết chết đi, không liên quan đến Nam Cung Phong.

“Thật lạ, bên trong món này có hàn băng, nhưng bây giờ là mùa thu, không có chỗ nào kết băng.” Nam Cung Quyết đã lâu không nói chuyện bỗng dừng mở miệng, ngữ khí thoải mái lại ngẫm mang theo trào phúng:

“Vừa rồi bốn vương còn đang khó hiểu, Lạc Vương phủ ta kiểm khắp nơi không thấy hàn băng, tại sao Cảnh vương phủ lại kiểm được vậy, thì ra, Cảnh vương phủ cất chứa hàn băng ngàn năm.”

Nói xong, đáy mắt Nam Cung Quyết phát lạnh, ngữ khí lạnh như băng khiến người ta như rơi vào hầm băng thảng chập: “Ngũ hoàng đệ, chuyện năm năm trước bốn vương vì ăn cua mà làm tổn thương phổi, người khác không biết, chẳng lẽ ngươi cũng không biết? Dùng hàn băng ngàn năm gói trong đồ ăn để bốn vương dùng, ngươi có ý gì?”

Lạc Mộng Khê âm thầm thở phào nhẹ nhõm: Thì ra Nam Cung Quyết đã sớm phát giác điều không đúng, vừa rồi dù ta không ngăn lại, hẳn cũng sẽ tìm lý do để không ăn món này, hại ta khiếp sợ nửa ngày.....

Nam Cung Phong hừ lạnh một tiếng, sự việc đã bị phát hiện, hẳn cũng không cần giấu giếm: “Tam Hoàng huynh, bốn vương biết thân thể người không tốt, cho dù bệnh có thuyên giảm, nhưng hẳn cũng không thể chữa dứt.”

“Thân là Thanh Tiêu Hoàng đế, tấu chương chồng chất như núi, có thể khiến người bình thường suy yếu. Tam Hoàng huynh có bệnh trong người, nếu đăng cơ làm đế, một ngày nghìn việc, bản thân vốn đã yếu càng nhanh suy nhược.”

“Hoàng đệ ta làm như vậy, cũng vì suy nghĩ cho Tam Hoàng huynh, nhường Hoàng vị lại cho ta, vui vẻ làm Lạc vương gia, cùng Lạc Mộng Khê tiêu dao tự tại, không phải tốt hơn sao.”

Nam Cung Quyết khẽ cười, đáy mắt thâm thúy ngưng tụ càng sâu: “nói như vậy, người hại bốn vương, bốn vương còn phải cảm tạ người.”

Nam Cung Phong cao ngạo khoát tay áo: “Không cần đa tạ ta, tiến cung chào biệt phụ hoàng, nói người không muốn làm Hoàng đế của Thanh Tiêu là được.....”

“Nếu như bốn vương không đi?” Nam Cung Quyết thanh âm bình tĩnh, khiến người nghe không biết đâu là nói thật.

Nam Cung Phong hừ lạnh lên tiếng: “Vậy đừng trách Hoàng đệ hạ thủ vô tình” Cùng lúc thanh âm chưa dứt, đáy mắt Nam Cung Phong phát lạnh, tay cầm trường kiếm nhanh như chớp đâm về phía Nam Cung Quyết.....

Nhìn trường kiếm càng ngày càng gần, Nam Cung Quyết cười lạnh, bất ngờ tránh khỏi công kích của Nam Cung Phong, phản lại một chưởng vào lưng Nam Cung Phong.

Võ công của Nam Cung Phong không kém, lắc mình thoát khỏi chưởng lực của Nam Cung Quyết, trường kiếm trong tay đồng thời xuất chiêu đâm tới Nam Cung Quyết.....

Lạc Mộng Khê bất động tại chỗ, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng không chớp nhìn chăm chú vào Nam Cung Phong và Nam Cung Quyết đang tranh đấu: Võ công của Nam Cung Phong không tồi, nhưng so với Nam Cung Quyết, chính là gặp phải sư phụ. Nhưng mà, tại sao hôm nay Nam Cung Quyết lại lộ vẻ lực bất tòng tâm, rõ ràng vừa rồi hẳn chưa ăn món kia mà.....

Nhìn phía trước không xa, Nam Cung Phong và Nam Cung Quyết đang giao tranh kịch liệt. Đáy mắt Hạ Hầu Yên Nhiên hơi lóe, ngẩng đầu nhìn Lạc Mộng Khê đứng bên cạnh, đáy mắt xinh đẹp ánh lên tia quỷ dị: Lạc Mộng Khê, Nam Cung Phong đang quyết đấu với Nam Cung Quyết, người và ta, cũng nên phân định cao thấp.....

Vừa nghĩ xong, Hạ Hầu Yên Nhiên cũng không trì hoãn, đẩy mắt phát lạnh, huy chưởng đánh về hướng Lạc Mộng Khê.....

Nhận thấy phía sau có ác phong tập kích, Lạc Mộng Khê cảm thấy không ổn, bất ngờ hóa giải công kích đồng thời lật tay, thanh trường kiếm lóe ra hàn quang hiện trong tay. Không chậm trễ, Lạc Mộng Khê vung trường kiếm đánh về phái kẻ tập kích nàg: Dám đánh lén ta, chán sống rồi sao.....

Không nghĩ tới Lạc Mộng Khê cũng có võ công, Hạ Hầu Yên Nhiên nhất thời ngây người, động tác chậm nửa nhịp, trường kiếm của Lạc Mộng Khê xoẹt qua cánh tay, không kịp tránh né mái tóc nàng ta bị cắt một đoạn.....

Tóc huyền phiêu tán giữa không trung, nhẹ nhàng rơi xuống đất, nhìn tóc bị cắt, Hạ Hầu Yên Nhiên tức giận ngút trời: “Lạc Mộng Khê, để mạng lại!” Nói xong, Hạ Hầu Yên Nhiên giống như kẻ điên, vung chưởng đánh hướng Lạc Mộng Khê.....

Phùng Thiên Cương Ngồi bên bàn chưa động cũng đã bắt đầu động thân, nhìn hai kẻ trẻ tuổi giao tranh không phân thắng bại trước viện, ánh mắt âm lãnh xuất hiện hàn quang, hất mạnh phát trần trong tay. Chớp mắt, gió nổi mây phun, thiên địa biến sắc.

Giữa không trung khí trời u ám, áng mây chợt nhiều chợt ít, lúc sáng lúc tối, không ngừng quay cuồng, tốc độ nhanh.....

Nam Cung Quyết không đếm xia tới vẫn so chiêu cùng Nam Cung Phong, nhìn cảnh sắc bốn phía không ngừng biến đổi, khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Mê Tâm trận, quốc sư, bốn vương còn tưởng người lợi hại, thì ra cũng chỉ có vậy.”

Võ công của Nam Cung Phong không bằng Nam Cung Quyết, qua mấy chục chiêu, Nam Cung Phong cảm thấy áp lực đè nén mạnh mẽ. Nam Cung

Quyết khí thế cường đại cùng với nội lực áp đảo khiến hãn thử không nổi, thua, chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Không được, bốn vương không thể thua dễ dàng như vậy! Đáy mắt Nam Cung Phong phát lạnh, liên tục ra sát chiêu bức Nam Cung Quyết lùi lại vài bước, thân hình thon dài lui tới bên cạnh Hạ Hầu Yên Nhiên, đưa tay kéo Hạ Hầu Yên Nhiên đang bị Lạc Mộng Khê đánh lui vài bước, vẫn còn muốn tiến lên phân tranh cao thấp, nháy mắt hai thân ảnh biến mất tại chỗ.

Vì thế, trong trời đất chỉ còn Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê. Nam Cung Quyết chậm rãi đi tới bên người Lạc Mộng Khê, ngữ khí bình tĩnh giải thích: “Chúng ta bị nhốt trong trận.”

Nhìn cảnh trí bốn phía giống nhau như đúc, Lạc Mộng Khê khẽ gật đầu: “Ta biết, này cảnh sắc khắp nơi đều giống nhau, cửa trận ở đâu?”

“Nam Cung Quyết, chỉ cần người đáp ứng không làm Hoàng đế Thanh Tiêu quốc, bốn vương sẽ thả người và Lạc Mộng Khê, như thế nào?” Ngoài trận truyền đến giọng nói cao ngạo khiêu khích của Nam Cung Phong.

Nam Cung Quyết cười nhạt, giọng nói trào phúng: “Nam Cung Phong, bốn vương khinh thường loại tiểu nhân dễ tiện như người nói điều kiện.”

Nói xong, Nam Cung Quyết khẽ nắm tay nhỏ của Lạc Mộng Khê, bất động tại chỗ, đứng thẳng, mắt nhắm yên lặng, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bốn phương tám hướng.

Lạc Mộng Khê nhìn khắp nơi xem có nhìn ra chỗ khác biệt hay không:

Phùng Thiên Cương quả nhiên lợi hại, lại có thể bày trận. Vị trí của ta và Nam Cung Quyết chính là tiểu viện dùng yến vừa rồi. Chẳng qua, cảnh sắc trước mắt đã bị Phùng Thiên Cương dùng trận pháp biến ảo mà thành

Bất ngờ, trước mặt hình như có tiếng gió thổi tới, đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện lên tia ý cười đã hiểu. Đột nhiên huy chương đánh chính diện, chỉ nghe “Rầm” Một tiếng vang lên, cảnh sắc trước mắt biến mất không tung tích. Trước mặt Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê không phải là tiểu viện trong Cảnh Vương phủ, mà là một cảnh sắc quý dị khác.

“Trận trong trận, Phùng Thiên Cương, người thật thông minh.” Giọng nói của Nam Cung Quyết vẫn bình tĩnh không có chút gợn sóng, ánh mắt thâm thúy ẩn chứa một tia ý cười trào phúng.

“Ha ha ha..... Có thể được Lạc vương gia khích lệ, bốn tọa thật có phước ba đời!” Trên không trung truyền đến tiếng cười cuồng vọng và đặc ý của Phùng Thiên Cương: “Lạc vương gia, trận pháp này cũng không tệ, tự giữ thân cho tốt.”

Hiện ra trước mặt Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết là cung điện mỹ lệ. Trước cung điện, có một hồ nước vuông lớn dài chục thước. Nước trong hồ chảy cuồn cuộn, khói trắng bốc lên. Gần hồ nước có một ván gỗ dài mấy thước để người ta đi lại.

Hai bên hồ nước có mười người cầm nhạc khí, không biết người thật hay tượng đá.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đứng bên này hồ, đối diện với bọn chúng. Bên kia hồ nước có ngai vàng được chế tác từ vàng ròng. Mặt trên được khảm bảo thạch nhiều màu, ánh sáng lấp lánh, mê hoặc ánh nhìn.

Nam Cung Quyết đánh giá bốn phía, ánh mắt dừng trước ngai vàng, ngửi khí hơi trầm: “Cơ quan mở trận ở trước ngai vàng”

Nói xong, ánh mắt Nam Cung Quyết khẽ biến, tay cầm khăn lụa, ho khan kịch liệt.....

Lạc Mộng Khê vỗ nhẹ lưng của Nam Cung Quyết, đáy mắt trong trẻo lạnh lùng hiện lên tia lo lắng: Vừa rồi hấn đánh nhau với Nam Cung Phong, bệnh càng nặng hơn. Trong khoảng thời gian ngắn, hấn không thể vận chân khí, nếu không, hậu quả không thể tưởng tượng được.....

“Người chờ ở đây, ta sang đó mở trận.” Nói xong, Lạc Mộng Khê đứng dậy muốn đi.

Nam Cung Quyết vội vàng giữ Lạc Mộng Khê lại: “Nước hồ này không thể chạm vào, ván gỗ lại xa, khinh công của người sợ không cao như vậy, nên để bốn vương đi thì hơn.”

“Người hiện tại có bệnh trong người, cần nghỉ ngơi cho tốt. Tin ta đi, ta có thể thuận lợi mở cơ quan.” Đáy mắt trong trẻo lạnh lùng của Lạc Mộng Khê lóe nồng đậm tự tin, làm cho người ta bất tri bất giác lựa chọn tin tưởng nàng.

“Hừ, phu thê tình thâm.” Phùng Thiên Cương ngữ khí trào phúng: Vậy bốn tọa sẽ thành toàn cho các người, xuống địa ngục vẫn là một đôi quỷ uyên ương!

“Cần phải cẩn thận.” Không phải Nam Cung Quyết muốn cho Lạc Mộng Khê mạo hiểm, hấn đột nhiên phát hiện, vì bệnh tình tái phát, nên trong lúc này hấn không thể sử dụng nội lực, căn bản không thể vượt qua hồ nước để mở cơ quan.

“Yên tâm, ta nhất định không có việc gì.” Vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Nam Cung Quyết, ý bảo hấn không cần lo lắng. Lạc Mộng Khê chậm rãi đi tới mép hồ, nhắc chân bước xuống ván gỗ dưới hồ nước.

Ai ngờ, ngay tại lúc nàng bước xuống ván gỗ, một hồi tiếng nhạc lộn xộn truyền vào tai, hỗn loạn khiến người nghe tâm phiền ý loạn, không cách nào tĩnh tâm. Trong hoàn cảnh này nếu đi tiếp, không thể tập trung lực chú ý, nhất định sẽ bị rơi xuống, mất mạng!

Lạc Mộng Khê vội vàng thu chân lại, liếc mắt nhìn người ôm nhạc khí ở hai bên hồ: Thì ra những người này có tác dụng như vậy, người có Trương Lương kế*, ta có Quá tường thê**. Tiếng nhạc âm ỉ phiền lòng người kia, ta cứ không nghe.....

(*Trương Lương kế: Trương Lương là mưu sĩ và là văn thần,1 trong “tam kiệt nhà Hán”, cùng với Hàn Tín, Tiêu Hà có công giúp Lưu Bang đánh đổ nhà Tần và thắng Hạng Vũ trong chiến tranh Hán Sở sáng lập ra nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc.

** Quá tường thê: thang mây để trèo tường, dùng trong việc đánh thành tường truyền do Lỗ Ban làm ra để giúp Sở Huệ Vương đánh Tống quốc

Ngụ ý của câu cho dù có kế của Trương Lương thì ta cũng có đối sách tiếp chiêu.)

Lạc Mộng Khê hừ nhẹ một tiếng, xé khăn lụa thành hai mảnh nhét vào lỗ tai, lại bước trên cọc gỗ khi này, mọi thanh âm đều không nghe được, trời đất im lặng.

Lạc Mộng Khê không hề trì hoãn, vận khinh công như chuồn chuồn đập nước, đập ván gỗ, bay nhanh đến phái đối diện.....

Nhìn giữa hồ nước, không có gì cản trở. Lạc Mộng Khê rất nhanh bay về phía trước. Sắc mặt Nam Cung Phong lo lắng: “Quốc sư, làm sao bây giờ?” Nếu Lạc Mộng Khê mở trận, vậy kế hoạch loại bỏ Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê sẽ thất bại trong gang tấc.

Phùng Thiên Cương hừ lạnh một tiếng, đáy mắt hiện lên một tia âm lãnh: “Không vội, thú vị, còn ở phía sau.”

Như để xác minh lời nói của Phùng Thiên Cương, lời còn chưa dứt, cùng lúc Lạc Mộng Khê đang ở giữa hồ đập ván gỗ lao nhanh về phía trước, thì

đối diện bay tới hai gã hắc y nhân cầm trường kiếm trong tay, đáy mắt lóe hàn quang, vung kiếm chém về phía Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê không hề phòng bị, vội vàng lắc mình tránh thoát tập kích của hắc y nhân, nhưng nơi nàng rơi xuống, không phải ván gỗ mà là nước đục trong hồ.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Nam Cung Quyết Phát Bệnh

Edit : ThuTrang

Beta : kun'xjh

Bốn phía trống trơn, không có thứ gì để Lạc Mộng Khê nắm được, tránh cho cơ thể khỏi ngã ra sau. Khí lạnh trong nước xâm nhập vào cơ thể, Lạc Mộng Khê cả kinh: Không xong đã gần mặt nước, chẳng lẽ mình lại trúng kế nhất định phải chết ở đây...

Ngay lúc Lạc Mộng Khê đang oán thầm trong lòng, thì chợt cảm thấy bên hông bị ôm chặt, mùi đàn hương quen thuộc vương vấn ở chóp mũi, nháy mắt cả người được ôm vào một khuôn ngực ấm áp. Gió lớn tạt vào mặt, Nam Cung Quyết khẽ ôm lấy Lạc Mộng Khê, giống như thiên ngoại phi thiên, phóng khoáng, phiêu dật, rất nhanh bay tới hướng ngai vàng.

Vài tên hắc y nhân lại không biết xuất hiện từ đâu, vung kiếm chém về phía Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê. Nam Cung Quyết khinh thường hừ nhẹ một tiếng: "Tự tìm đường chết."

Cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn chúng một cái, bàn tay to của Nam Cung Quyết vung lên. Trong phút chốc, hắc y nhân đều bị nội lực cường thế đánh bay ra ngoài, đụng thật mạnh vào vách tường phía sau, lại bắn ngược trở về: "Ùm" Một tiếng rơi vào giữa hồ.

"Quốc sư, làm sao bây giờ, Nam Cung Quyết lập tức sẽ phá trận thoát ra." Nhìn Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê sắp tới chỗ ngai vàng, Nam Cung Phong lòng như lửa đốt.

“Đừng âm ỉ, để bốn tọa cần thận suy nghĩ.” Nam Cung Quyết sắp phá được trận của hắn, Phùng Thiên Cương cũng đang tâm phiến ý loạn mà Nam Cung Phong lại cứ liên tục lớn tiếng, âm ỉ bên cạnh, tâm tình của Phùng Thiên Cương tự nhiên cũng không tốt.

Cách đó không xa, Hạ Hầu Yên Nhiên thấy sự lo lắng bất an của Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong, đáy mắt xinh đẹp chợt loé lên sự trào phúng và khinh thường: Quyết là nam tử ưu tú nhất trên thế gian này. Nếu chàng dễ dàng bị hai người đánh bại, bản công chúa sao lại coi trọng chàng chứ...

Đối đầu với Nam Cung Quyết, hai người khác người đúng là không biết tự lượng sức mình!

Trong trận, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng bay đến trước ngai vàng. Nam Cung Quyết quan sát cẩn thận ngai vàng một lát, rồi ấn lên viên hồng ngọc trên đỉnh chỗ dựa lưng của ngai vàng, chỉ nghe “Ầm” Một tiếng, toàn bộ ảo ảnh xung quanh hai người biến mất. Tiểu viện của Cảnh vương phủ, đám người Phùng Thiên Cương hiện ra trước mặt Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.

“Quốc sư, Ngũ Hoàng đệ chúng ta lại gặp mặt” Nam Cung Quyết ngữ khí bình tĩnh, đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia lạnh như băng và sắc bén, người biết hắn đều hiểu, đây chính là điềm báo của sự tức giận.

Phùng Thiên Cương cười lạnh: ”Nam Cung Quyết, trận đánh giữa chúng ta mới chỉ vừa bắt đầu.”

Nói xong trong đáy mắt âm lãnh của Phùng Thiên Cương chợt loé tia sáng lạnh, quát: ”Bày trận.”

Trong phút chốc, bốn tên nam tử trẻ tuổi xuất hiện theo bốn hướng đông, tây, nam, bắc, bao vây Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ở giữa.

Lạc Mộng Khê đảo mắt nhìn bốn người, giọng nói mang theo ngữ điệu trào phúng: "Xem ra Quốc sư người cũng có từng đó bản lĩnh, chỉ biết lập kế, bày trận người khác. Phùng Thiên Cương, người có dám cùng chúng ta đấu một trận minh đao minh thương (đánh nhau một trận trực tiếp công bằng) không?"

Phùng Thiên Cương hừ nhẹ một tiếng: "Lạc Mộng Khê, cầu bốn tọa qua nhiều hơn đường người đi, dùng phép khích tướng với bốn tọa, là múa rìu qua mắt thợ."

Nhìn người bên cạnh vẻ mặt không thay đổi. Tay cầm binh khí, trong mắt thoáng hiện tia sáng lạnh, bốn tên nam tử này có võ công cao cường. Nam Cung Quyết đẩy Lạc Mộng Khê ra: "Mộng Khê, người đứng qua một bên, nơi này cứ giao cho bốn vương."

"Võ công của bốn người này không tệ, người phải cẩn thận."

Nam Cung Quyết tâm cao khí ngạo, chuyện hăn muốn làm, không ai có thể thay đổi được. Bây giờ hăn không hy vọng Lạc Mộng Khê nhúng tay vào việc này, nàng sẽ thuận theo ý hăn, rời khỏi vòng vây của bốn người, đứng một bên quan sát trận chiến.

Võ công của Nam Cung Quyết sâu hiểm khó dò, với tình hình này, cho dù thêm bốn người nữa cũng không là đối thủ của Nam Cung Quyết.

Nhưng vừa rồi Nam Cung Quyết ho khan dữ dội, lại phát bệnh, thân thể so với trước kia yếu đi rất nhiều. Nếu so chiêu cùng với bốn người có võ công cao cường này, chỉ sợ...

Cho nên Lạc Mộng Khê không thể không chuẩn bị sẵn sàng, nếu lát nữa phát hiện Nam Cung Quyết không địch lại, nàng sẽ ra tay tương trợ.

"Nam Cung Quyết, Tứ Đại Hộ Pháp trận của bốn tọa chưa từng có người sống sót, nếu hiện tại người nhận thua vẫn còn kịp" Phùng Thiên Cương

cao ngạo khuyên giải, trong giọng nói không giấu được sự đắc ý và trào phúng.

“Phùng Thiên Cương, bớt sàm ngôn, xuất chiêu đi” Nam Cung Quyết lạnh như băng, trong giọng nói cường thế mang theo mệnh lệnh không thể nghi ngờ, giống như Phùng Thiên Cương không phải là kẻ thù mà là thủ hạ của hắn.

Ý thức được điểm này, sắc mặt của Phùng Thiên Cương âm trầm đáng sợ, phát trần trong tay đột nhiên chém ra: ”Bày trận.”

Trong phút chốc, bốn tên nam tử vốn đứng im tại chỗ không động đậy, giống như quỷ mị, rất nhanh đã di chuyển. Trong mắt người ở bên ngoài, bọn họ như gió, như khói, chỉ kịp nhìn thấy ảnh, không nhìn thấy hình. Đương nhiên người khác cũng không thể đánh lại bọn họ.

Đối với hình và ảnh, vừa chân thật vừa huyền ảo của bốn người kia, Lạc Mộng Khê nhìn đến hoa cả mắt. Chỉ có điều, đôi lúc nàng cũng nhìn rõ hình của đám người kia, mà Nam Cung Quyết vẫn đứng tại chỗ chưa di chuyển, hai mắt khép hờ không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thấy thế, Lạc Mộng Khê càng thêm lo lắng: Đáng chết, Phùng Thiên Cương thật xảo quyết, không biết Nam Cung Quyết có thể ứng phó hay không. Bộ dạng của hắn hiện tại, là đang lấy tĩnh chế động hay là thân thể đang khó chịu...

Đột nhiên, Phùng Thiên Cương vung phát trần trong tay về phía trước, quát lạnh: ”Động thủ.” Trong phút chốc, bốn phân thân không rõ là hình hay là ảnh của bốn tên nam tử kia, rất nhanh đánh về hướng Nam Cung Quyết đứng tại chỗ, vẫn đang nhắm mắt suy nghĩ, không nhúc nhích.

Trái tim của Lạc Mộng Khê lập tức bị treo lên cao: Nam Cung Quyết người ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện gì...

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, ngay lúc thân ảnh của bốn tên nam tử quý quái sắp bổ nhào vào người Nam Cung Quyết, thì Nam Cung Quyết đột nhiên mở mắt, đáy mắt thâm thúy lóe lên sắc bén và lạnh như băng. Bàn tay to đột nhiên nâng lên, chỉ nghe “Bịch” Một tiếng vang lên, một tên nam tử quý quái bị nội lực cường thế đánh văng ra xa hơn mười thước, rơi thật mạnh xuống đất...

Ba tên nam tử quý quái khác thấy thế liền phối hợp đối phó Nam Cung Quyết. Nam Cung Quyết lấy hai đấm địch sáu tay, dĩ nhiên vẫn thành thạo, mặt không đổi sắc, ra chiêu gọn gàng có thứ tự. Tốc độ kinh người làm cho người ta căn bản không thể thấy rõ.

”Phịch” chưởng lực của Nam Cung Quyết và ba tên quý quái giao nhau. Nam Cung Quyết vẫn đứng nguyên tại chỗ, không mất sợi tóc nào, mà ba tên quý quái kia lại bị chưởng lực cực mạnh bức lùi về sau bảy, tám bước mới dừng lại được.

Thì ra Nam Cung Quyết lợi hại như vậy, hại ta lo lắng cho hãn nữ ngày. Lạc Mộng Khê âm thầm khẽ thở ra, đang muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi thì bất thành lình một trận gió mạnh đánh úp lại.

Lạc Mộng Khê than thầm một tiếng: phiền phức, xoay người cùng người nọ đối chưởng, chỉ nghe: ”Phịch” Một tiếng vang lên, Lạc Mộng Khê cùng người nọ phải lui về phía sau năm, sáu bước mới dừng lại.

“Nam Cung Phong, người đường đường là Vương gia của một nước, vậy mà lại đánh lén một nữ tử tay không tấc sắt như ta. Nếu việc này truyền ra ngoài không sợ người khác chê cười sao.” Nhìn Nam Cung Phong cách đó không xa vừa mới vững cước bộ, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê loé lên nồng đậm trào phúng và khinh thường.

Đáy mắt lạnh lùng của Nam Cung Phong hiện lên một tia ý cười kỳ lạ: ”Lạc Mộng Khê, nếu như người chết thì chuyện này sẽ không thể truyền ra

ngoài.”

Vừa nói Nam Cung Phong cũng đã xuất thủ, thể công sắc bén với xu thế nhanh như chớp, rất nhanh đánh úp về phía Lạc Mộng Khê.

Nhìn Nam Cung Phong cách càng ngày càng gần, như hận không thể đem nàng bầm thây vạn đoạn. Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê loé lên ý cười lạnh như băng: Nam Cung Phong, người muốn chết.

Ngay lúc trường kiếm trong tay Nam Cung Phong sắp đâm tới người nàng, Lạc Mộng Khê đột nhiên nghiêng người tránh thoát, bàn tay mềm khê lật, một tia sáng lạnh chợt loé, trong tay liền xuất hiện thanh chủy thủ. Cổ tay vừa lật, thanh chủy thủ đâm tới giữa lưng Nam Cung Phong...

Nam Cung Phong trong lòng biết không ổn, vung tay đánh vào cổ tay Lạc Mộng Khê.

Trong tiểu viện, Nam Cung Quyết và tứ hộ pháp, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Phong lại đánh nhau tới thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang...

Tứ hộ pháp không phải là đối thủ của Nam Cung Quyết, qua vài chục chiêu đã rơi vào thế hạ phong. Võ công của Lạc Mộng Khê và Nam Cung Phong thật ra lại ngang nhau, hai người qua lại hơn trăm chiêu vẫn không phân thắng bại.

Nam Cung Phong vừa so chiêu với Lạc Mộng Khê, vừa theo dõi trận chiến giữa Nam Cung Quyết và tứ hộ pháp. Mắt thấy tứ hộ pháp dần dần không địch lại Nam Cung Quyết, Nam Cung Phong lòng như lửa đốt: lúc này đây, bất kể dùng biện pháp gì, cũng tuyệt đối không thể để Nam Cung Quyết sống sót mà rời khỏi Cảnh Vương phủ.

Tầm mắt chạm đến Lạc Mộng Khê đang cùng hãn giao thủ, trong đầu chợt lóe linh quang, quyết định chủ ý, đáy mắt lạnh lẽo mơ hồ hiện lên một

tia ý cười kỳ lạ. Ý cười kỳ lạ chợt lóe rồi biến mất, nhưng vẫn bị Lạc Mộng Khê phát hiện: Nam Cung Phong, muốn sử dụng ám chiêu...

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Phong liên tục xuất chiêu để bức Lạc Mộng Khê lui vài bước, thừa dịp Lạc Mộng Khê đang bận đối phó với sát chiêu của mình. Thời cơ đến, đáy mắt của Nam Cung Phong phát lạnh, tay trái nắm chặt đột nhiên mở ra, một thanh chủy thủ sắc bén hiện ra trong tay. Gần như không cần suy nghĩ, Nam Cung Phong nhanh như chớp đâm chủy thủ hướng đến tâm mạch của Lạc Mộng Khê.

Nếu Lạc Mộng Khê chết, Nam Cung Quyết nhất định sẽ hoảng loạn, không có lòng dạ để tái chiến. Đến lúc đó, giết hắn còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao!

Lạc Mộng Khê không hề phòng bị, Nam Cung Phong nghĩ rằng mình dùng một kích sẽ thành công, giết chết Lạc Mộng Khê. Ai ngờ, ngay lúc chủy thủ trên tay sắp đâm tới người Lạc Mộng Khê, cổ tay liên bị nắm chặt, bất luận hắn dùng lực như thế nào cũng không thể giăng ra nửa phần.

Ngay lúc Nam Cung Phong ngẩng đầu lên nhìn phía Lạc Mộng Khê, khi đang âm thầm giật mình vì sao nội lực của nàng lại có thể thâm hậu như vậy. Đáy mắt Lạc Mộng Khê phát lạnh, bàn tay nhỏ bé đột nhiên dùng sức, chủy thủ trong tay Nam Cung Phong đổi hướng, đâm ngược vào ngực của hắn...

“Nam Cung Phong, làm nhiều điều bất nghĩa tất tự thất bại, chính là nói người như người.” Nhìn ngực Nam Cung Phong không ngừng chảy máu, Lạc Mộng Khê không mấy may đồng cảm. Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng toàn là chán ghét và khinh thường, mơ hồ còn mang theo một tia thù hận, nhắc chân đá bay Nam Cung Phong ra ngoài...

Nam Cung Phong không hề phòng bị, bị đá về phía sau, rơi mạnh xuống đất: “Phốc” Một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, ngực truyền tới một cơn đau nhức, máu tươi nhuộm đỏ một mảng quần áo.

Nhìn Lạc Mộng Khê cầm chủy thủ trong tay, ánh mắt lạnh như băng, vẻ mặt giận dữ, từng bước chậm rãi tới gần hắn, hận không thể đem hắn băm thây vạn đoạn. Nam Cung Phong theo bản năng thối lui về phía sau, cũng nghiêng rằng nghiêng lợi cảnh cáo: “Lạc Mộng Khê, người dám đả thương bốn Vương.”

“Ta đả thương người thì thế nào?” Lạc Mộng Khê lời lẽ chính nghĩa, ngữ khí lạnh như băng, từng bước một, chậm rãi đến gần Nam Cung Phong. Mỗi bước đều mang theo giọng nói mạnh mẽ, giống như bước chân của thần chết đang đến gần.

“Nam Cung Phong, người đừng quên, nếu như một năm trước ta không giúp người giải độc thì hiện tại người căn bản chỉ là một xác chết mà thôi. Mạng của người là do ta cho, dù ta có lấy lại, thì người khác cũng không có quyền nói thêm cái gì.” Đây là người thiếu Lạc Mộng Khê, ta nhất định sẽ giúp nàng đòi lại.

Cùng lúc đó Nam Cung Quyết dùng nội lực thâm hậu chấn nát toàn bộ lực phủ ngũ tạng của tứ hộ pháp. Mấy thân ảnh quý quái giống như vải bị xé rách, rơi trên mặt đất, không một tiếng động.

Đáy mắt Phùng Thiên Cương lóe lên nồng đậm khiếp sợ: Việc này... Làm sao có thể, không có ai có thể sống sót mà thoát khỏi Hộ Pháp trận. Nhưng Nam Cung Quyết, hắn không những phá được Hộ Pháp trận mà còn giết chết tứ hộ pháp.

“Nam Cung Phong, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của người” Trong lúc đang nói, đáy mắt Lạc Mộng Khê phát lạnh, chủy thủ trong tay

đâm tới tim của Nam Cung Phong: Lạc Mộng Khê, hôm nay ta báo thù cho người!

Ai ngờ, ngay lúc chủ thủ trong tay Lạc Mộng Khê sắp đâm tới người Nam Cung Phong, một bàn tay đột nhiên xuất hiện, nắm lấy cổ tay Lạc Mộng Khê, bàn tay khác rất nhanh đánh tới ngực nàng.

Lạc Mộng Khê cả kinh, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy hông bị ôm chặt. Trong nháy mắt cả người được kéo ra xa mấy thước, chỉ nghe: “Phịch” Một tiếng vang lên. Nam Cung Quyết trực tiếp đối chưởng với Phùng Thiên Cương, cùng lùi về sau bốn, năm bước...

“Khụ khụ khụ” Khi dừng lại, Nam Cung Quyết ho khan kịch liệt. Đáy mắt Phùng Thiên Cương phát lạnh, vung tay đánh về phía Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.

Võ công của Phùng Thiên Cương rõ ràng ở trên ta, Nam Cung Quyết lại phát bệnh không thể cùng hãn giao thủ, mà cổ đánh cũng không phải là đối thủ của hãn, làm sao bây giờ?

Đáy mắt Lạc Mộng Khê trầm xuống, nhanh chóng suy nghĩ cách giải quyết. Trong lơ đãng, trông thấy hàn băng ngàn năm ban này rơi xuống đất, suy nghĩ vừa chuyển, đột nhiên đá hàn băng ngàn năm hướng tới Phùng Thiên Cương.

Khối hàn băng ngàn năm kia nhỏ mà trong suốt, Phùng Thiên Cương đang nóng vội muốn giết Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê thế nên không thấy được.

Hàn băng ngàn năm không nghiêng lệch, vừa vắn bắn trúng nốt chu sa trên mi tâm của Phùng Thiên Cương, cũng từ dưới lên trên, vẽ lên trán hãn một vết máu thật dài, giống như Nhị Lang thần trong vở kịch thần thoại.

Chu sa bị đâm xuyên, Phùng Thiên Cương kêu thảm một tiếng, tay ôm trán, lão đảo dừng bước. Nhìn vết máu trong tay, đáy mắt âm lãnh của Phùng Thiên Cương thoáng hiện tia nghiêm túc, như muốn lắng trì xử tử Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.

“Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết mỗi thù hôm nay, sẽ có một ngày, bốn tọa nhất định hoàn trả gấp bội” Nói xong Phùng Thiên Cương không hề nán lại. Bàn tay to vung lên, một màn khói trắng tung hướng Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.

Đời khói trắng tan hết, trong tiểu viện chỉ còn lại hai người Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê. Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong đã không thấy bóng dáng.

“Khụ khụ khụ” Nam Cung Quyết lấy khăn lụa che miệng, ho khan kịch liệt, thân hình thon dài run nhè nhẹ.

“Nam Cung Quyết, người không sao chứ?” Lạc Mộng Khê vỗ nhẹ lưng Nam Cung Quyết. Mùi máu tươi nhàn nhạt bay vào mũi, Lạc Mộng Khê cả kinh: Nam Cung Quyết ho ra máu...

“Nam Cung Quyết, bệnh người nặng thêm rồi, mau hồi phủ uống thuốc” Lạc Mộng Khê lộ vẻ lo lắng, kéo cánh tay Nam Cung Quyết, dìu hần bước nhanh ra ngoài.

Về phần Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương, đang bị thương nặng nên trong thời gian ngắn không thể gây sóng gió. Lạc Mộng Khê cũng biết thừa thắng xông lên, tiêu diệt toàn bộ bọn chúng mới là thượng sách, nhưng mà bây giờ bệnh của Nam Cung Quyết rất trầm trọng, nàng không thể bỏ mặc.

Ở trong lòng Lạc Mộng Khê, tính mạng của Nam Cung Quyết so với việc giết chết Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương, đương nhiên là tính mạng của Nam Cung Quyết quan trọng hơn.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ngồi trên xe ngựa, bằng tốc độ nhanh nhất trở về Vương phủ.

Trong phòng ngủ có thuốc, cho nên, sau khi hồi phủ hai người không làm kinh động đến những người khác mà trực tiếp trở về phòng ngủ.

Sau khi Nam Cung Quyết uống thuốc xong liền ngồi trên giường lớn vận công, sắc mặt dần dần khôi phục như lúc ban đầu, Lạc Mộng Khê âm thầm thở ra nhẹ nhõm.

Ở Cảnh Vương phủ cùng Nam Cung Phong và Hạ Hầu Yên Nhiên đánh nhau nửa ngày, Lạc Mộng Khê tự nhiên cũng mệt mỏi. Sau khi xác định Nam Cung Quyết không có việc gì, dùng chút thức ăn đơn giản, dè dặt lướt qua Nam Cung Quyết, nằm vào chỗ của mình, không lâu sau đã tiến vào mộng đẹp.

Một đêm không mộng, khi thức giấc vào bình minh ngày hôm sau, ánh nắng tươi sáng, chim hót hoa thơm, Nam Cung Quyết cũng khôi phục lại bình thường.

“Nam Cung Quyết, có tìm được tung tích của Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương không?” Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương đều là những người thông minh. Lần này ám hại Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê không thành công, mà bản thân lại bị thương nặng.

Vì đề phòng trong thời gian mình đang dưỡng thương Nam Cung Quyết phái người ám sát bọn họ, nên trước khi thương thế tốt lên, Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong sẽ không ở Cảnh Vương phủ hay phủ Quốc sư.

Thông minh như Nam Cung Quyết nhất định biết nguyên tắc thừa thắng xông lên. Khi Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương thoát đi, hẳn phát bệnh, không thể tiếp tục truy kích. Hiện nay bệnh của hắn đã không còn

đáng ngại, tự nhiên sẽ phái một số người điều tra, nghe ngóng tung tích của bọn chúng.

Nam Cung Phong muốn giết Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, nhưng Lạc Mộng Khê lại làm Nam Cung Phong bị thương nặng, nói lý ra việc này bọn họ làm âm ỉ, dử dộng hơn cũng không có vấn đề gì.

Bất kể người chết là ai trong bọn họ, bên khác đều có biện pháp che giấu chân tướng sự việc. Song, việc này tuyệt đối không thể làm âm ỉ trước mặt Hoàng thượng được, bằng không, bọn họ cũng không có ngày yên bình.

Nam Cung Quyết buông quyển sách trong tay, khe khẽ lắc đầu. Đáy mắt thâm thúy lóe lên ngưng trọng và nghi hoặc.

“Người của bốn Vương đang âm thầm lục soát Cảnh Vương phủ, phủ Quốc sư cùng tất cả phủ đệ của những quan viên có quan hệ mật thiết với bọn chúng, nhưng vẫn không tìm được tung tích của Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cường, xem ra hai người bọn chúng rất cẩn thận, trốn ở nơi chúng ta không thể nghĩ ra để dưỡng thương.”

Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hơi hơi loé loé, buông lược trong tay xuống, chậm rãi đi đến giường lớn: “Hai người bọn chúng có khả năng trốn ở Hoàng cung hay không?”

“Không có khả năng” Nam Cung Quyết bác bỏ một câu: “Mỗi mật đạo trong Hoàng cung bốn Vương đều rất rõ ràng, cũng đã phái trọng binh canh gác, không ai có thể lặng lẽ trốn ở đó ba, bốn ngày mà không bị phát hiện...”

Rốt cuộc Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cường đang trốn ở đâu? Có thể nào hai người bọn chúng trốn lên trời, chui xuống đất nên người khác mới không tìm thấy chúng...

Lạc Mộng Khê nằm trên giường, trong lòng suy tư về những nơi Nam Cung Phong cùng Phùng Thiên Cương có thể lẫn trốn, bất tri bất giác đã đi vào mộng đẹp. Trong mộng lung, giống như Nam Cung Quyết cũng nằm nghỉ trên giường, nằm bên kia lụa mỏng.

Những ngày gần đây, mặc dù hai người cùng nằm ở trên giường, nhưng lại dùng hai chăn, ngủ ở hai bên lụa mỏng, cũng chưa phát sinh chuyện gì. Cả ngày trải qua sóng gió đều không sợ hãi, bình an vô sự.

Vốn tưởng rằng đêm nay sẽ giống những đêm khác, ngủ một mạch tới hừng đông. Ai ngờ, lúc nửa đêm, khi Lạc Mộng Khê đã rất buồn ngủ, thì một trận ho khan kịch liệt truyền vào trong tai, cơn buồn ngủ mộng lung của Lạc Mộng Khê nháy mắt liền biến mất không tung tích, trong đầu thoáng hiện một ý niệm: Nam Cung Quyết phát bệnh...

Mắt đẹp khép hờ đột nhiên mở ra, đập vào tầm mắt không phải là thân ảnh thon dài run rẩy vì ho của Nam Cung Quyết, mà là căn phòng trống trải. Trong phòng ngoài Lạc Mộng Khê ra, căn bản không có người thứ hai...

“Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết....” Lạc Mộng Khê vội vàng ngồi dậy, tùy tiện khoác áo choàng xuống giường, gấp giọng gọi tên Nam Cung Quyết, tìm kiếm khắp nơi.

“Khụ khụ khụ ... có chuyện gì ... khụ khụ khụ ...” Nam Cung Quyết chỉ mặc đồ ngủ mỏng tang, thân ảnh run run, khó khăn đi vào từ phòng ngoài.

Nhìn Nam Cung Quyết ho đến mức đứng thẳng cũng không xong, Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, bước nhanh đến bên người Nam Cung Quyết, đỡ lấy cánh tay hắn:

”Phối người yếu, buổi tối không nên để bị cảm lạnh, muốn lấy cái gì thì cứ đánh thức ta. Ta giúp người lấy, không nên lại một mình chạy ra phòng ngoài nữa.”

Nam Cung Quyết cười chua xót: “Thật xin lỗi, đã đánh thức người khụ khụ khụ”.

“Không có việc gì, người từng giúp ta rất nhiều lần, không cần khách khí với ta.” Lạc Mộng Khê đỡ Nam Cung Quyết ngồi xuống giường lớn: “Người ngồi xuống trước đi, ta giúp người rót chén nước ấm”

Nói xong Lạc Mộng Khê bước nhanh đến bên cạnh bàn, cầm lấy ấm rót nước, nhưng vừa mới nghiêng được một nửa, tiếng ho khan của Nam Cung Quyết đột nhiên tăng thêm. Tiếng ho rất lớn, hơn nữa khí thở không thông, huyết khí dâng lên, trong nháy mắt khăn lụa đã nhuộm đầy máu tươi.

Lạc Mộng Khê vội vàng buông ấm và chén nước trong tay xuống, bước nhanh tới trước mặt Nam Cung Quyết, đưa khăn lụa sạch rồi vỗ nhẹ lưng cho hắn. Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng loé lên sự lo lắng:

“Bệnh của người nghiêm trọng, người để thuốc ở đâu, ta giúp người đi lấy” Thuốc của Nam Cung Quyết là lấy độc trị độc, chỉ có vài người biết. Lạc Mộng Khê cũng không biết sau khi Nam Cung Quyết uống thuốc kia, trong cơ thể sẽ sinh độc tố.

“Không Không thể uống thuốc” Nam Cung Quyết ngữ khí suy yếu, trên trán, giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi xuống. Trong phổi khó chịu vô cùng, giống như có một bàn tay không ngừng cào loạn xung quanh. Khuôn mặt anh tái vì đau đớn mà gần như vặn vẹo, giống như người sắp chết, chậm rãi nằm xuống giường.

“Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết người không được chết, người tỉnh tỉnh” Trong lòng Lạc Mộng Khê dâng lên một trận hoang mang không lý do, tay vỗ nhẹ khuôn mặt tái tía của Nam Cung Quyết, không khỏi gấp giọng kêu: “Người đâu, mau tới đây.”

“Không không cần gọi người không cần gọi người” Nam Cung Quyết cắn chặt răng, cố gắng không cho mình vì đau mà rên thành tiếng:

“Ta trước kia....Cũng như vậy...Chịu chịu ... liền qua thôi.”

Trên trán Nam Cung Quyết, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu. Bàn tay to nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê khẽ run nhẹ, giống như người sắp chết, cầm gốc cây khô cứu mạng. Hắn muốn cười với Lạc Mộng Khê, ý bảo nàng không cần lo lắng, lại không biết rằng, nụ cười của mình lúc này so với cười khổ còn khó coi hơn:

“Trước kia...Chỉ có một mình ta...Hiện tại...Còn có người...Ở bên cạnh ta...Có người...Như vậy là đủ rồi...”

Nghe vậy, trong lòng Lạc Mộng Khê giống như bị đánh đổ bình ngũ vị: chua, ngọt, đắng, cay, mặn, vị nào cũng có.

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến, ngay sau đó: “Bang bang bịch” Tiếng gõ vang lên ngoài cửa, theo sau, giọng nói lo lắng của Bắc Đường Diệp truyền vào trong tai: “Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê vừa rồi có phải các người gọi người hay không?”

Nam Cung Quyết không nói gì, hắn bị cơn đau tra tấn nói không ra lời. Đáy mắt thâm thúy ẩn ẩn một tia thống khổ, bàn tay to nắm bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê càng ngày càng chặt.

Lạc Mộng Khê bị đau, nhưng không kêu thành tiếng, liếc mắt nhìn ra cửa, lớn tiếng trả lời: ”Bắc Đường Diệp, chúng ta không có việc gì, cũng không có gọi người. Thời gian không còn sớm, các người đều trở về đi”

“Các người thật sự không có việc gì sao?” Bắc Đường Diệp làm như có chút không tin: “Nam Cung Quyết đâu, tại sao lại không nói gì?”

“Hắn...” Lạc Mộng Khê quay đầu nhìn về mặt thống khổ của Nam Cung Quyết: “Hắn mệt, đang nghỉ ngơi”

“Thì ra là thế, các người không có việc gì là tốt rồi” Bắc Đường Diệp thân nhiên đáp một tiếng. Sau đó tiếng bước chân dồn dập lại vang lên, chẳng qua hướng ra phía ngoài, khoảng cách càng ngày càng xa.

Một lát sau, toàn bộ thị vệ rời đi, ngoài cửa im ắng. Nam Cung Quyết hình như cũng đã tốt hơn rất nhiều, bàn tay to nắm chặt bàn tay nhỏ của nàng cũng hơi hơi buông lỏng.

Lạc Mộng Khê ngữ khí mềm nhẹ: “Nam Cung Quyết, người thấy thế nào, người có chỗ nào không khỏe không?”

Cảm giác đau đớn trong lồng ngực càng ngày càng giảm, sắc mặt của Nam Cung Quyết cũng dần tốt hơn, miễn cưỡng cười nói: “Ta đã tốt hơn nhiều, đêm đã khuya, người nghỉ ngơi đi”

Cảm giác đau đớn biến mất chỉ là một bước, sau đó, toàn thân sẽ lạnh, giống như chỉ mặc áo mỏng mà bước vào trời đông tuyết phủ. Lạnh giá đến nghiêng trời lệch đất, từ bốn phương tám hướng kéo tới. Nam Cung Quyết từ trong ra ngoài, lạnh thấu xương.

Nhìn sắc mặt, môi tái nhợt không hề có huyết sắc, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê sinh lòng lo lắng: “Nam Cung Quyết, người làm sao vậy?”

Không phải mới vừa đã tốt hơn nhiều sao? Vì sao hiện tại lại biến thành cái dạng này...

“Chăn ... giúp ta lấy cái chăn ...” Giọng nói của Nam Cung Quyết yếu ớt, uể oải.

“Người rất lạnh sao?” Bây giờ tuy là mùa thu, nhưng cũng không phải rất lạnh. Biểu hiện của Nam Cung Quyết, chứng minh hẳn vẫn đang phát bệnh.

Nam Cung Quyết không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Lạc Mộng Khê không hề trì hoãn, bước nhanh tới tủ quần áo, mở ngăn tủ, lấy tất cả chăn gấm bên trong ôm ra giường lớn.

Nam Cung Quyết quấn hơn mười tấm chăn nhưng cơn lạnh vẫn xâm nhập vào da thịt, hơn mười tấm chăn vẫn không có chút tác dụng.

“Còn lạnh sao?” Nhìn sắc mặt Nam Cung Quyết so với vừa rồi không có thay đổi. Lạc Mộng Khê biết: Cơn lạnh của hắn không phải đến từ bên ngoài mà là xuất phát từ thân thể hắn, có dùng bao nhiêu chăn cũng vô dụng ...

Nhìn vẻ mặt đầy thống khổ của Nam Cung Quyết, cảm giác hai tay hắn gần như không còn độ ấm, lạnh như băng. Đáy mắt Lạc Mộng Khê hơi hơi loé loé, lắc mình lên giường, xốc chăn lên nằm bên cạnh Nam Cung Quyết. Cơ thể mềm mại, mùi hương thơm ngát gắt gao chui vào trong lòng hắn, dùng chính nhiệt độ cơ thể của mình để sưởi ấm cho Nam Cung Quyết.

Hai tay đặt ở tâm mạch của Nam Cung Quyết, âm thầm vận công, bảo vệ tâm mạch cho hắn, chỉ cần tâm mạch không bị tổn thương, Nam Cung Quyết sẽ không có chuyện gì.

Toàn thân Nam Cung Quyết lạnh đến phát run, bên cạnh có nguồn nhiệt, hắn đương nhiên đưa tay ôm chặt lấy. Đầu vùi vào nơi cổ thơm ngát của Lạc Mộng Khê, khẽ ngửi thấy mùi hoa khương đã quen thuộc, tâm tình của Nam Cung Quyết thả lỏng, thân thể cũng không còn lạnh như lúc đầu...

Đêm đã rất khuya, nhiệt độ của Nam Cung Quyết cũng dần khôi phục lại bình thường. Lạc Mộng Khê lo lắng cả đêm, tự nhiên cũng mệt mỏi, không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, khi nàng ngủ chùng một khắc, bên tai truyền đến một giọng nói mơ hồ: ”Mộng Khê ... cảm ơn người!”

Khi thức dậy vào bình minh, mặt trời vừa mới chiếu sáng ngoài cửa sổ vừa, Nam Cung Quyết thử vận công, chân khí lưu chuyển, vô cùng dễ chịu.

Trong lòng âm thầm thở ra nhẽ nhỡm: Đêm qua ta chống chọi được, may mà có Lạc Mộng Khê bên người.

Nam Cung Quyết cúi đầu nhìn người trong lòng, Lạc Mộng Khê giống như con mèo nhỏ, chui vào trong lòng hẩn ngủ say sưa. Lông mi thật dài giống như cây quạt nhỏ xinh xắn, rũ xuống mí mắt tạo ra hai bóng đậm. Gương mặt bình yên, điềm tĩnh khi ngủ làm cho người ta không đành lòng đánh thức.

Bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê còn đặt ở tâm mạch của hẩn, giữ nguyên tư thế vận công, khoé miệng cong lên ý cười nhạt. Nhìn vết xanh, vết tím trên cánh tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, trong lòng Nam Cung Quyết dâng lên một hồi áy náy: Đây chính là kiệt tác của hẩn.

Nhẹ nhàng nâng tay, đỡ lấy cánh tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, cẩn thận vuốt ve những vết xanh tím, trong lòng khe khẽ thở dài: Lần phát bệnh này lại đến trước năm, sáu ngày, xem ra bệnh của ta càng ngày càng nghiêm trọng, không biết còn có thể chống đỡ được nửa năm hay không...

Trong mộng lung, Lạc Mộng Khê chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi vô cùng, trên người giống như bị thứ gì đè nặng, ép toàn thân khó chịu.

Lạc Mộng Khê không hờn giận mở mắt, đập vào tầm mắt là lồng ngực trần trụi, trắng nõn, ngược mắt nhìn lên, Nam Cung Quyết đang ôm nàng ngủ say sưa cùng với hơn mười lớp chăn gấm. Toàn bộ mọi việc phát sinh tối qua, từng chuyện thoáng hiện trong đầu Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê đưa tay sờ trán Nam Cung Quyết, nhiệt độ cơ thể bình thường, không có gì khác thường. Lạc Mộng Khê không dấu vết nhẹ nhàng thở ra, nhìn Nam Cung Quyết gương mặt an tĩnh cùng dung nhan say ngủ, Lạc Mộng Khê nhịn không được thở dài:

Xem ra hẩn lớn lên đã chịu không ít thống khổ, chỉ riêng mỗi lần phát bệnh đã rất đau đớn rồi, không ai có thể chịu được, không biết bao lâu thì

hắn phát bệnh một lần. Mỗi năm ít nhất cũng tới hai, ba lần sao...

Ngoài cửa sổ, ánh nắng tươi sáng, ấm áp chiếu vào phòng. Bụng Lạc Mộng Khê truyền đến cơn đói, lúc này mới nhớ tới, đã qua thời gian ăn sáng.

Không khỏi thở dài, Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng gỡ cánh tay đang ôm nàng của Nam Cung Quyết, thật cẩn thận bước xuống giường, cất một số chăn gấm vào tủ, chỉ chừa lại hai cái cho Nam Cung Quyết vậy là đủ rồi.

Thu dọn lại phòng một chút, Lạc Mộng Khê im lặng không một tiếng động mà rửa mặt chải đầu, thay đổi quần áo sạch sẽ, rồi chậm rãi rời khỏi phòng. Vốn tưởng rằng phòng ngoài không một bóng người, ai ngờ, trước bàn đá trong viện, Bắc Đường Diệp đang ngồi trên ghế, đầu gật gù như con gà mổ thóc, không ngừng ngủ gà ngủ gật.

“Bắc Đường Diệp, tại sao ngươi lại ngồi ngủ ở đây?” Lạc Mộng Khê trong lòng nghi hoặc.

Bắc Đường Diệp mở hai mắt còn sương mù, đứng lên, lười biếng vươn người đuổi thắt lưng: “Bốn Hoàng tử chờ ngươi ra, tối hôm qua Nam Cung Quyết phát bệnh sao?”

“Làm sao ngươi biết?” Lạc Mộng Khê trong lòng mặc dù đang nghi hoặc nhưng cũng âm thầm biết được một điều: Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp là bạn tri kỉ, hẳn nhất định biết ẩn tình của Nam Cung Quyết.

Giọng nói Bắc Đường Diệp luôn luôn mang theo sự bất cần đời, nhưng lại có chút ngưng trọng: “Trước kia khi Nam Cung Quyết phát bệnh, cũng giống như ngày hôm qua vậy, tự nhốt mình vào phòng, ai cũng không cho vào. Đợi qua hôm sau, khi chúng ta vào trong, chỉ có thể nhìn thấy một đồng bừa bộn trên đất và bệnh của Nam Cung Quyết cũng tốt hơn”

Nói xong Bắc Đường Diệp ngẩng đầu nhìn Lạc Mộng Khê, đáy mắt bất cần đòi hiện lên một tia trêu tức: “Người là người đầu tiên Nam Cung Quyết cho phép ở bên cạnh hắc khi hắc đang phát bệnh, xem ra hắc đối với người là thật lòng.”

“Lúc trước các người ở Thiếu Lâm Tự, tất cả đều là nam tử. Nam Cung Quyết có tôn nghiêm của Hoàng thất, đương nhiên không muốn để người khác thấy bộ dạng chật vật của hắc.” Lạc Mộng Khê phản đối, lướt qua Bắc Đường Diệp, lập tức đi tới phía trước: “Thời gian không còn sớm, ta muốn đến phòng bếp lấy vài thứ để ăn”

Đi được vài bước, Lạc Mộng Khê giống như nghĩ tới cái gì đó, đột nhiên dừng bước, do dự một lát mới xoay người về phía Bắc Đường Diệp: “Bắc Đường Diệp, người và Nam Cung Quyết là bạn tri kỉ, trong những năm quen biết hắc, nữ tử phải đứng cách hắc hơn một thước sao? có người đặc biệt không, không cần tuân thủ quy tắc này?”

“Có, Lạc Mộng Khê người không phải là một người trong đó sao.” Bắc Đường Diệp giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo. Đáy mắt hiện lên một tia hiểu rõ, trong sự trêu tức còn mang theo ý cười chua sót.

Nam Cung Quyết người đúng là không có việc gì làm, cứ trực tiếp nói với Lạc Mộng Khê là người thích nàng không phải được rồi sao, còn bịa đặt cái gì đã có người trong lòng. Bây giờ, Lạc Mộng Khê đang thử bốn Hoàng tử, bốn Hoàng tử phải làm sao để giúp người che giấu đây?

“Ta là nói ngoài ta ra, còn có ai có đặc quyền này không” Lạc Mộng Khê đã vài lần hỏi Nam Cung Quyết, người trong lòng hắc là ai, nhưng đều bị hắc khôn khéo ứng phó cho qua, không tìm được thông tin có ích.

Nếu không tìm được đáp án nơi Nam Cung Quyết, vậy ta không ngại đối người hỏi. Bắc Đường Diệp đối với chuyện của Nam Cung Quyết vô cùng hiểu biết, tất nhiên biết người trong lòng hắc rốt cuộc là ai.

“Việc này...” Bắc Đường Diệp suy tư một lát: “Hiện tại trên đời, ngoài người ra, thật sự có một nữ tử khác có đặc quyền này...”

“Nàng là ai?” Lạc Mộng Khê hiểu, mình sắp biết đáp án.

“Nữ nhi của Cốc chủ Dực Vương cốc, Lâm Huyền Sương” Đáy mắt trêu tức của Bắc Đường Diệp hiện lên một ý cười kỳ lạ “Chỉ có điều, nàng không thể hoàn toàn tới gần Nam Cung Quyết, chỉ có thể đứng cách hăm nửa thước, so với những nữ tử cách hăm một thước, cũng coi như là đặc quyền.”

Ý của Bắc Đường Diệp là: Người có thể hoàn toàn tới gần Nam Cung Quyết chỉ có một mình Lạc Mộng Khê người. Người trong lòng hăm tự nhiên chính là người.

Nhưng Lạc Mộng Khê lại nghe không hiểu, hoặc là suy nghĩ của nàng và Bắc Đường Diệp không giống nhau, lại hoàn toàn hiểu sai ý của Bắc Đường Diệp:

Thì ra người trong lòng Nam Cung Quyết chính là băng mỹ nhân Lâm Huyền Sương, nghe nói người này xinh đẹp như tiên, cũng tâm cao khí ngạo. Các vương tôn quý tộc mang rất nhiều sính lễ đến trước Dực Vương cốc cầu hôn đều bị đuổi chạy ra ngoài.

Thì ra người nàng ấy thích Nam Cung Quyết, cũng xứng, Nam Cung Quyết là một trong tuyệt thế Tứ công tử, nhìn cũng biết những phàm phu tục tử há có thể đánh đồng. Chẳng qua, vì sao Lâm Huyền Sương phải đợi tới nửa năm sau mới có thể vào kinh gặp Nam Cung Quyết? Không có nghe Dực Vương cốc có ai chết, nàng ấy cũng không phải giữ đạo hiếu...

Nhìn đáy mắt Lạc Mộng Khê không ngừng dao động, Bắc Đường Diệp nghĩ nàng đã thông suốt, cười đắc ý: Nam Cung Quyết, ta đã giúp người một việc lớn, chờ người rảnh rỗi, bốn Hoàng tử sẽ đến tranh công...

Lơ dang ngẩng đầu lên, Lạc Mộng Khê trông thấy ánh mắt trêu tức đang nhìn nàng của Bắc Đường Diệp, giống như người làm chuyện xấu bị người khác bắt gặp, đáy mắt nàng lóe tia mắt tự nhiên: “Thời gian không còn sớm, ta đến phòng bếp lấy thức ăn, Bắc Đường Diệp ngươi cứ tự nhiên”

Nói xong, không đợi Bắc Đường Diệp trả lời, xoay người bước nhanh về phía trước. Nhìn thân ảnh Lạc Mộng Khê càng lúc càng xa, ý cười trong đáy mắt trêu tức của Bắc Đường Diệp càng đậm: Không nghĩ tới cũng có lúc Lạc Mộng Khê xấu hổ...

Song, lần phát bệnh này của Nam Cung Quyết đến sớm, đủ chứng minh bệnh tình nghiêm trọng. Bốn Hoàng tử là người tốt tới cùng, dùng bồ câu đưa tin tới Dực Vương cốc, để đích thân Cốc chủ đến giúp Nam Cung Quyết chữa bệnh, như vậy, Nam Cung Quyết sẽ có thêm thời gian ở riêng với Lạc Mộng Khê.

Trong phòng ngủ, Nam Cung Quyết chậm rãi mở mắt, cảm giác như hãn đã ngủ cực kì thoải mái, chân khí không bị ngăn trở, thân thể khoan khoái: Từ sau khi nhiễm bệnh, đã lâu rồi hãn không ngủ ngon giấc như vậy.

Nam Cung Quyết theo bản năng siết chặt vòng tay, trong lòng trống rỗng, trên quần áo còn lưu lại mùi hoa khương dã trên người Lạc Mộng Khê: Nàng không có ở đây!

Ý thức được điểm này, Nam Cung Quyết cả kinh, đột nhiên xoay người ngồi dậy nhìn xung quanh, trong phòng cũng vắng vẻ, không thấy bóng dáng của Lạc Mộng Khê: Mộng Khê!

Trong lòng Nam Cung Quyết dâng lên một hồi hoang mang, xốc chân lên bước xuống giường. Ngay khi hãn đang mặc quần áo chuẩn bị tìm Lạc Mộng Khê, thì cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Lạc Mộng Khê bưng một chén tuyết lê hầm đường phèn đi vào.

Thấy Nam Cung Quyết vừa mặc quần áo, vừa bước nhanh ra ngoài. Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài: “Nam Cung Quyết, bệnh của người chưa có tốt, cần nghỉ ngơi nhiều mới phải”

Nói xong, Lạc Mộng Khê bưng khay trên tay đặt lên trên bàn, bước nhanh đến bên cạnh Nam Cung Quyết, đỡ hân đi đến bên giường:

“Bệnh của bốn vương đã tốt hơn nhiều, không cần phải để ý cẩn thận như vậy” Tuy rằng Nam Cung Quyết không cần nghỉ ngơi nữa, nhưng không biết vì sao, lúc này, hân không muốn cự tuyệt ý tốt của nàng, tuy ý để nàng dìu mình ngồi xuống giường.

“Cho dù là bệnh đã tốt hơn nhiều, nhưng người cũng phải nghỉ ngơi nhiều hơn” Nói xong, Lạc Mộng Khê mang chén tuyết lê hầm đường phèn cho Nam Cung Quyết: “Cái này bổ thân lợi khí, tốt cho phổi, trị ho tiêu đàm”

“Lạc Mộng Khê, bốn Vương bây giờ là bệnh nhân, người thấy qua bệnh nhân nào tự bưng bát ăn cái gì chưa?” Thấy Lạc Mộng Khê muốn đưa cả bát cho hân. Nam Cung Quyết tự nhiên sẽ không nhận, hiếm khi Lạc Mộng Khê hiểu ý, lại dịu dàng săn sóc như vậy, hân đương nhiên không dễ dàng buông tha cơ hội để hưởng thụ...

“Không phải người nói bệnh của người đã tốt hơn rồi sao?” Cho dù không tốt thì nhìn thần sắc của người, sức để bưng bát dù sao cũng có chứ.

“Nhưng vừa rồi người nói bốn vương cần phải nghỉ ngơi nhiều” Nam Cung Quyết lí luận, trong đáy mắt thâm thúy ẩn ẩn hiện lên một ý cười trêu tức.

“Ta nói người nghỉ ngơi, chính là không nên chạy loạn xung quanh, không phải cho người lười đến ngay cả bát cũng không chịu cầm” Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê mơ hồ hiện ra tia tức giận:

Đáng ghét! Nam Cung Quyết, biết thế tối hôm qua không thèm để ý người, để cho người ở trong phòng tự sinh tự diệt...

“Không bằng như vậy đi, ta và người đoán xem trong chén này có mấy miếng tuyết lê. Người đoán sai, đương nhiên phải nghe lệnh người kia, thế nào?” Nam Cung Quyết đề nghị, đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia ý cười kỳ lạ:

Hắn và Lạc Mộng Khê đều không phải là người dễ chịu thua, nếu cứ tiếp tục giằng co thế này, đến ngày mai cũng không giải quyết xong. Nếu muốn thắng phải hành động.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Quyết, Tình Đầu

Edit : ThuTrang

Beta : kun'xjh

Thư phòng Dược Vương cốc, một nam tử trung niên hơn bốn mươi tuổi, anh tuấn uy vũ bất phàm đang đứng trước giá sách xem thư, vẻ mặt chăm chú.

“Cha, người tìm con” Giọng nữ trong trẻo, lãnh đạm cùng với tiếng mở cửa truyền vào tai. Nam tử buông thư trong tay xuống, đáy mắt lóe tia ngưng trọng:

“Huyền Sương, sáng sớm hôm nay, vi phụ nhận được bồ câu đưa tin từ Lạc Vương phủ. Lạc Vương Nam Cung Quyết bệnh nặng, nhờ vi phụ đến chữa bệnh, chẳng qua là, vi phụ sắp bế quan, không thể rời Dược Vương cốc. Y thuật của con không thua kém vi phụ, vậy con thay ta làm một chuyến đến lạc vương phủ đi”

Trong giọng nói cao ngạo của Lâm Huyền Sương ngầm mang theo một tia không hờn giận: “Cha, người luôn luôn không khuất phục trước quyền thế của quan lớn, vì sao lần này lại đối với Lạc vương Nam Cung Quyết kia có vài phần kính trọng như vậy?”

Dược Vương cốc có vị thế đặc thù giống Thiếu Lâm Tự. Dược Vương cốc y thuật cao siêu, hằng năm người đến xin chữa bệnh không đếm xuể. Cốc chủ lại thích giúp đỡ người khác, đối với dân chúng nghèo khổ, hết sức giúp đỡ, đối với quan to hiển hách, không chút sợ hãi. Bất kể người có chức

cao thế nào, tiền khám bệnh bao nhiêu, đều có thói quen đến Dược Vương cốc.

Lâm Huyền Sương lớn lên ở Dược Vương cốc, cũng giống Cốc chủ, rất ghét loại con cháu quan lại dựa vào quyền thế mà làm mưa làm gió.

Cho nên, rất nhiều con cháu quan lại mang sính lễ là vạn kim, muốn cưới nàng làm vợ, đều bị nàng không chút lưu tình đuổi về. Cái tên băng mỹ nhân cũng ra đời từ đó.

Lâm Huyền Sương luôn coi danh lợi như không có gì. Do đó, Nam Cung Quyết được tôn là tuyệt thế tứ công tử, thì đối với nàng mà nói cũng chỉ là một gã bình thường, không có gì đặc biệt.

Nhớ lần nàng gặp Nam Cung Quyết, hắn đang bệnh nặng hôn mê, được đám người Bắc Đường Diệp đưa tới Dược Vương cốc điều trị. Lúc ấy, nàng đang chữa bệnh cho dân chúng, từ rất xa đã trông thấy quần áo của người được khiêng đi, tay áo màu trắng tung bay.

Nàng nhất thời tò mò, liền đến hỏi thân phận của người nọ. Khi biết được là Lạc vương gia của Thanh Tiêu quốc, nàng cũng không thêm liếc hắn một cái đã xoay người đi chăm sóc bệnh nhân khác. Nếu lần đó coi như là gặp mặt, thì bọn họ cũng chỉ gặp qua một lần.

Nói thật, đối với Nam Cung Quyết này, Lâm Huyền Sương cũng có mấy phần khinh thường:

Thân là một nam tử, phải biết gánh vác, có năng lực, không cần cầu xin kẻ khác để trèo cao, nhưng chí ít phải bảo vệ được người mình yêu.

Mà Nam Cung Quyết kia, bệnh hại chết người, ngay cả bản thân còn không bảo vệ được, sau này làm sao bảo vệ được vợ con mình.

Tuy nói lương y như từ mẫu, nhưng bệnh của Nam Cung Quyết vốn không có thuốc chữa. Người giống như hắc, bệnh nặng như vậy, chết đối với hắc mà nói là loại giải thoát, sống lại phải mang vạ.

Chỉ có điều, hắc là Vương gia của Thanh Tiêu quốc, rất sợ chết, khẳng định sẽ muốn tìm mọi cách để sống lâu một chút. Bằng không, sẽ không ngàn dặm xa xôi dùng bồ câu đưa tin tới Dược Vương cốc, nhờ cha chữa bệnh cho hắc...

“Huyền Sương, có chuyện con có thể không biết, Lạc Vương gia là đại ân nhân của Dược Vương cốc chúng ta. Hai năm trước, nếu không có hắc, Dược Vương cốc của chúng ta đã sớm bị Tây Lương quốc san bằng.” Nhìn ra Lâm Huyền Sương không muốn đi Lạc Vương phủ, ngữ khí của Cốc chủ mang theo phiền muộn.

“Cha, nữ nhi biết rồi, ngày mai nữ nhi sẽ xuất cốc” Lâm Huyền Sương vốn không thích Nam Cung Quyết, nay lại càng chán ghét đến cực điểm.

Nhưng mà, đạo lý tri ân báo đáp, nàng vẫn hiểu được: Lần này đến Lạc Vương phủ, coi như là vì toàn bộ Dược Vương cốc báo đáp ân tình của Nam Cung Quyết năm đó. Sau này, cho dù có mang núi vàng núi bạc đến mời, Lâm Huyền Sương nàng cũng sẽ tuyệt đối không đến Lạc Vương phủ chữa bệnh cho hắc.

Lâm Huyền Sương xuất cốc đến Lạc Vương phủ, vốn là mang tâm trạng báo ơn mà đến, Chỉ tính giúp bệnh tình của Nam Cung Quyết ổn định, lại không nghĩ rằng, lần xuất cốc này khiến cuộc sống của nàng trải qua những việc khó quên.

Lạc Vương phủ, từ sau đêm Nam Cung Quyết phát bệnh, Lạc Mộng Khê không có việc gì thì lại nói bóng nói gió về bệnh tình của Nam Cung Quyết, muốn biết thêm nhiều thông tin. Còn Nam Cung Quyết, khi nhàm

chán thì sẽ tiết lộ chút thông tin cho Lạc Mộng Khê, khi tâm tình tốt thì sẽ bắt nạt nàng. Ngày trôi qua cũng thấy thích ý.

Đêm đến, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê giống như mọi ngày, khẽ nhắm mắt suy nghĩ, mặt đối mặt nằm trên giường. Tấm lụa mỏng giữa hai người đã thu lại, từ hai cái chăn đối thành một cái.

Hiện tại thời gian còn sớm, Lạc Mộng Khê hoàn toàn không buồn ngủ, tự nhiên là giống như trước đây, tìm chuyện để nói: “Nam Cung Quyết, bệnh của ngươi bao lâu thì phát tác một lần?”

“Một tháng” Nam Cung Quyết vẫn nhắm mắt suy nghĩ, thờ ơ trả lời.

“Có phải sau lần ngươi ăn nhầm cua, liền bắt đầu phát tác vào mỗi tháng đúng không?” Mỗi tháng phát tác một lần, chẳng phải là nói, mỗi tháng Nam Cung Quyết phải giãy giụa giữa sống và chết một lần sao. Hẳn có thể sống tới bây giờ, thật sự là kì tích.

Nam Cung Quyết thản nhiên ừ một tiếng, xem như trả lời: “Lạc Mộng Khê, tại sao ngươi thu tấm lụa mỏng ở giữa lại? Hiện tại ngươi nhìn mặt bốn Vương đã có thể ngủ được sao?”

“Khi ngủ ta phải nhắm mắt lại, nếu ta không muốn nhìn mặt người chỉ cần nhắm mắt lại là được” Lạc Mộng Khê nói nhẹ nhàng băng quơ.

“Vậy tại sao ngươi lại đắp chung chăn với bốn Vương? Không sợ sau khi thức dậy, ngươi lại nằm trong lòng bốn Vương, bị bốn Vương chiếm hết tiên nghi sao?” Nam Cung Quyết nhìn thì như bình tĩnh, nhưng giọng nói lại ngầm mang theo một tia trêu tức.

“Nam Cung Quyết, ngươi nhất định không nhìn thấy sự khác nhau giữa bộ đồ ngủ của ta hôm nay so với ngày thường” Ngực khí của Lạc Mộng Khê mang theo đắc ý, duỗi tay áo của mình đến trước mặt Nam Cung Quyết, nhẹ nhàng chạm vào mặt hăn:

“A! Lạc Mộng Khê, người làm gì vậy?” Nam Cung Quyết kinh hô một rồi tiếng xoay người ngồi dậy. Nơi bị tay áo Lạc Mộng Khê chạm qua, lan ra cơn đau nhẹ mơ hồ.

“Nhìn xem trên tay áo của ta có cái gì, mang cái gai này, nếu người dám chiếm tiện nghi của ta, ta nhất định sẽ đâm người lỗ chỗ, khiến khuôn mặt của người hoàn toàn thay đổi”

Đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết mơ hồ hiện lên một tia tức giận, đột nhiên đưa tay giữ vai Lạc Mộng Khê, cánh tay khác ôm chắc vòng eo thon nhỏ của nàng. Ôm nàng nằm xuống giường: “Nam Cung Quyết, người làm gì đấy?” Lạc Mộng Khê kinh hô ra tiếng, cố gắng giãy giụa.

“Bốn Vương muốn cho người biết, người mang gai trên áo để đối phó bốn Vương căn bản là vô dụng” Câu trả lời mập mờ không rõ của Nam Cung Quyết truyền đến từ bên cạnh. Lạc Mộng Khê ngừng giãy giụa, giờ hai tay tới trước mặt: Đúng vậy, vừa rồi ta rõ ràng đã đâm hấn vài cái, nhưng hấn lại không có phản ứng gì, Nam Cung Quyết đáng ghét, tại sao tế bào cảm giác của người lại kém nhạy bén hơn người thường vậy...

“Lạc Mộng Khê, tại sao người đi ngủ lại không tháo mạng che mặt xuống?” Nam Cung Quyết vẫn nhắm mắt suy nghĩ, thờ ơ hỏi.

“Sau khi ta trúng độc, dung mạo xấu đến dọa người. ta sợ sau khi tháo mạng che mặt xuống, sẽ làm người sợ.” Quỷ nhan xấu xí kia chính ta nhìn còn sợ, huống chi, ta cũng đã thử nghiệm qua, sau khi Bắc Đường Diệp nhìn qua thì thật sự giống như gặp phải quỷ, không chút do dự mà nhảy vào trong hồ nước...

Nam Cung Quyết mở mắt, đáy mắt thâm thúy nhìn Lạc Mộng Khê từ bên cạnh. Ánh mắt của Lạc Mộng Khê nhìn như bình tĩnh, không chút để ý tới dung mạo của mình, nhưng Nam Cung Quyết hiểu, không có nữ tử nào lại không để tâm tới dung mạo của mình:

Trong lòng nàng nhất định chỉ trách mình quá xấu, dung nhan bị hủy, không ai hiểu được nỗi đau trong lòng nàng, giống như, rất ít người biết sự đau đớn của ta khi phát bệnh...

“Nam Cung Quyết, chuyện của Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong, điều tra thế nào rồi?” Lạc Mộng Khê đột nhiên quay đầu nhìn Nam Cung Quyết. Nam Cung Quyết nhanh hơn nàng một bước, chuyển ánh mắt sang hướng khác. Cho nên, Lạc Mộng Khê vẫn chưa phát hiện Nam Cung Quyết chăm chú nhìn nàng.

“Nói đến cũng lạ, người của bốn Vương sắp lục tung toàn bộ kinh thành lên, vẫn không tìm ra tung tích của hai người bọn chúng.” Ngữ khí của Nam Cung Quyết mang theo nghi hoặc: “Không biết hai người này, rốt cuộc trốn ở đâu?”

“Thật sự đã lục tung kinh thành sao?” Lạc Mộng Khê có chút dăm chiêu: Nếu thật sự đã tìm kỹ, không có khả năng tìm không thấy hai người bọn chúng chứ? Dựa theo thời gian dự tính, thương thế của hai người đó hẳn đã tốt hơn rồi..

“Điểm ấy không thể nghi ngờ, năng lực làm việc của thuộc hạ mình, bốn vương đương nhiên hiểu rõ.” Đáy mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống:

“Từ sau khi bị thương, Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương lấy cớ bị bệnh không vào triều, trong tướng sĩ thủ thành có người của bốn Vương, không ai thấy bọn chúng ra khỏi thành. Cho nên, hai người họ nhất định còn trong kinh thành”

Nếu Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương vẫn ở trong kinh thành, vì sao người của Nam Cung Quyết đã lục tung toàn bộ kinh thành vẫn không tìm được bọn chúng. Chẳng lẽ hai người bọn chúng trốn ở nơi có thể làm người khác không chú ý sao?

Thấy Lạc Mộng Khê đang tập trung suy nghĩ, Nam Cung Quyết lặng lẽ kéo gối của Lạc Mộng Khê, để nàng gối lên cánh tay mình. Tay khác không đầu vết nhẹ nhàng ôm Lạc Mộng Khê vào lòng. Lạc Mộng Khê tập trung tất cả tinh thần trên người Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương, không chú ý đến hành động mờ ám của Nam Cung Quyết

Khi nàng thật sự không nghĩ ra, muốn trao đổi với Nam Cung Quyết, đã phát hiện mình bị Nam Cung Quyết giam vững trong ngực, căn bản không thể động đậy. Nam Cung Quyết khép hờ hai mắt, hô hấp đều đều, làm như đã ngủ từ lâu.

“Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết, tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại....Ta có chuyện rất quan trọng hỏi người...” Lạc Mộng Khê dùng sức lay Nam Cung Quyết: Đáng ghét, cũng dám thừa dịp ta chưa chuẩn bị đánh lên ta, chờ ta lấy lại tự do, xem ta xử lí người thế nào....

Nam Cung Quyết bất mãn nói thầm một tiếng: “Bốn Vương mệt rồi, có chuyện gì, ngày mai nói sau.” Nói xong, Nam Cung Quyết chẳng những càng ôm chặt Lạc Mộng Khê vào lòng, còn đặc biệt không khách khí vùi đầu vào nơi cổ thơm ngát của nàng. Mũi người được hương thơm đặc biệt trên người Lạc Mộng Khê, khóe miệng khẽ cong lên một tia ý cười kỳ lạ.

“Nam Cung Quyết, ta không thở được, người xích ra một chút” Lạc Mộng Khê vừa kháng nghị, vừa dùng sức đẩy Nam Cung Quyết ra, nhưng đẩy hơn nửa ngày, Nam Cung Quyết không nhúc nhích tí nào, cũng không có phản ứng gì, mà cánh tay ôm Lạc Mộng Khê, càng ôm càng chặt.

Đáng ghét, tại sao Nam Cung Quyết ngủ say như vậy. Cánh tay có gai của Lạc Mộng Khê hung hăng đâm Nam Cung Quyết vài cái, hắn lại không có chút phản ứng. Không còn cánh nào khác, nàng đành phải ngừng giãy giụa, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia bất đắc dĩ:

Thật ra, nàng cho rằng Nam Cung Quyết đang giả bộ ngủ, cho nên mới thử hắt, vốn định chờ khi hắt buông tay, sẽ vung tay đánh hắt, nhưng hắt chẳng những không buông tay, còn ôm chặt hơn. Lạc Mộng Khê vốn không có việc gì, hiện tại thì thật sự có chút không thờ được:

Không ngờ Nam Cung Quyết thật sự đang ngủ, người đang buồn ngủ mông lung, nửa tỉnh nửa ngủ chỉ biết xiết chặt cánh tay, sẽ không rời lỏng. Quên đi, đêm nay cứ để cái tên sắc mê tâm khiêu chiếm chút tiện nghi, chờ sau khi hắt tỉnh lại, xem ta dạy dỗ hắt thế nào.

Mùi đàn hương nhàn nhạt khiến người khác yên lòng bay vào trong mũi, hơn nữa Lạc Mộng Khê vừa mới tức giận tận trời, nhắm mắt lại không lâu liền đi vào mộng đẹp.

Sau khi xác nhận Lạc Mộng Khê đã ngủ, Nam Cung quyết liền mở hai mắt đang khép hờ ra, nhìn dung nhan ngủ bình yên, điềm tĩnh của Lạc Mộng Khê, đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện lên ý cười trêu tức: Lạc Mộng Khê, muốn đấu với bốn Vương, người còn kém lắm

Đột nhiên, một tiếng động nhỏ, khác thường truyền vào trong tai, đáy mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống, đồng thời điểm huyết ngủ của Lạc Mộng Khê. Vung tay lên, áo choàng màu trắng phóng khoáng đã mặc vào người, nhanh tay giúp Lạc Mộng Khê kéo cao mép chăn, thân ảnh thon dài nháy mắt xuống giường, khép trướng mạn nửa trong suốt ở phía sau lại.

“Xuất hiện đi, nơi này trừ người, ta và Lạc Mộng Khê ra, căn bản không có người khác” Giọng nói lạnh như băng của Nam Cung Quyết vừa cất lên, bạch y màu trắng xuất hiện trước mặt Nam Cung Quyết:

“Lạc Vương gia”

“Lãnh cung chủ”

Đúng vậy, người xông vào phòng ngủ của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê lần này không phải ai khác chính là Cung chủ của Tuyệt Tình cung, Lãnh Tuyệt Tình

“Không biết đêm khuya Lãnh cung chủ đến thăm Lạc Vương phủ rốt cuộc là có chuyện gì?” Nam Cung Quyết nói lời khách khí, nhưng giọng nói vẫn lạnh như băng

Nam Cung Quyết và Lãnh Tuyệt Tình chưa bao giờ gặp nhau, chẳng qua, người Bắc Đường Diệp phái đi Tây Vực đã trở lại, cũng mang về tin tức mà Nam Cung Quyết muốn: Lần trước ở đây cốc, người lệnh cho Ngũ Tinh Tây Vực cướp Lạc Mộng Khê đi chính là Lãnh Tuyệt Tình.

Cho nên lúc này, người xuất hiện trong Lạc Vương phủ nhất định là Lãnh Tuyệt Tình không thể nghi ngờ, mà mục đích của hắn, tuyệt đối là vì Lạc Mộng Khê mà đến.

“Lạc Vương gia đã thẳng thắn như thế, bản cung cũng không vòng vo nữa” Lãnh Tuyệt Tình ngữ khí cũng rất lạnh như băng, khiến cho người ta như rơi vào hầm băng thảng chập “Lần này bản cung đến đây là vì Lạc Mộng Khê, nàng là người của Tuyệt Tình cung...”

“Cho nên Lãnh cung chủ định mang Vương phi của ta đi ngay trước mặt của bốn Vương” Nam Cung Quyết thay Lãnh Tuyệt Tình nói ra những lời hẳn định nói

“Đúng vậy” Lãnh Tuyệt Tình xuyên qua trường mạn nửa trong suốt nhìn Lạc Mộng Khê đang ngủ say ở trên giường. Nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê chôn ở trong gối, còn có trường mạn, chần găm ngăn trở, làm Lãnh Tuyệt Tình không thấy rõ bộ dáng của nàng, nhưng không biết vì sao lại cảm thấy thân ảnh của nàng rất quen thuộc

“Lạc Vương gia, không phải bản cung kiên quyết giành Lạc Mộng Khê với người, chẳng qua là, nàng có ý nghĩa đặc biệt đối với Tuyệt Tình cung.

Cho nên, bản cung nhất định phải mang nàng trở về” Lãnh Tuyệt Tình ngừ khí trầm trọng, đáy mắt lạnh như băng, vẻ mặt ngưng trọng.

Ban đầu, hắn là muốn nói lấy nhiều mỹ nữ để đổi lấy Lạc Mộng Khê, nhưng Nam Cung Quyết không gán nữ sắc là việc mọi người đều biết, hơn nữa hắn và Lạc Mộng Khê là thật tình yêu nhau. Tình cảm giữa hai người không phải chỉ vì mấy mỹ nữ liền có thể giảm đi.

Huống chi, nếu Lãnh Tuyệt Tình thật sự nói như vậy, đối với tình cảm chân thành của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê mà nói là một loại không tôn trọng. Lúc đó Nam Cung Quyết ngay cả cơ hội giải thích cũng sẽ không cho hắn, mà lập tức đuổi hắn ra khỏi nơi này.

“Lạc Mộng Khê đối với bốn Vương mà nói cũng là có ý nghĩa rất quan trọng” Nam Cung Quyết ngừ khí ngưng trọng “Huống chi, bốn Vương và Mộng Khê đã kết làm vợ chồng, nói không chừng trong bụng của nàng đã có cốt nhục của bốn Vương. Thân là Vương gia của Thanh Tiêu quốc, bốn Vương có thể nào vô duyên vô cớ chấp tay tặng kiều thê đi chứ ...”

“Nói vậy, Lạc Vương gia không chịu nhường Lạc Mộng Khê” Giọng nói của Lãnh Tuyệt Tình lạnh như băng, cũng chuẩn bị tùy thời mà động thủ: Hắn không muốn chia rẽ Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết, nhưng vì trăm năm cơ nghiệp của Tuyệt Tình cung, chuyện này, hắn không thể tự quyết định

“Đúng vậy” Giọng nói của Nam Cung Quyết lạnh như băng, ngầm mang theo sát khí.

“Một khi đã như vậy, thì đừng trách bản cung thủ hạ vô tình!” Nói xong, Lãnh Tuyệt Tình đã xuất thủ. Mười phần công lực ngưng tụ ở bàn tay, nháy mắt đánh về phía Nam Cung Quyết.....

Nam Cung Quyết tất nhiên là không dễ dàng nhận thua, nâng cánh tay đối chọi với Lãnh Tuyệt Tình, chỉ nghe “Ầm” Một tiếng vang lên, Nam

Cung Quyết và Lãnh Tuyệt Tình đều tự lui về phía sau bốn, năm bước mới dừng lại. Đáy mắt nhìn phía đối phương hiện lên một tia kinh ngạc: Không thể tưởng tượng được võ công của hắn quá cao cường.....

Nhưng cẩn thận nghĩ lại cũng không lạ, hai người bọn họ đều trong nhóm tuyệt thế tứ công tử, tướng mạo anh tuấn, thân phận cao quý, võ công tự nhiên cũng là bí hiểm.

Lần này, Nam Cung Quyết và Lãnh Tuyệt Tình xem như kỳ phùng địch thủ, xuất chiêu mau lẹ, mạnh mẽ, chuẩn xác thì không cần phải nói, thân pháp của hai người cực nhanh. Người bên ngoài nhìn vào, chỉ có thể nhìn thấy hai thân ảnh màu trắng đang quấn nhau đọ sức, chọt trái chọt phải, chọt cao chọt thấp, chớp lửa. Đã qua mấy chục chiêu, căn bản không nhìn ra bọn họ ra xuất chiêu như thế nào.....

Hai người đều là cao thủ, ra chiêu chuẩn xác, không lãng phí khí lực. Mỗi một chiêu đánh xuống đối phương, không phá hủy thứ gì trong phòng. Cho nên, tiếng động cũng không lớn, chỉ có điều, nơi này dù sao cũng là Lạc Vương phủ, tiếng đánh nhau của hai người vẫn làm kinh động thị vệ tuần tra “Người đâu, bắt thích khách.....”

Trong tiểu viện, tiếng bước chân dồn dập của bọn thị vệ càng ngày càng gần. Lãnh Tuyệt Tình có phần sốt ruột: Đám thị vệ này, hắn căn bản không để ở trong mắt. Nhưng mà, bọn thị vệ đến, hắn muốn dẫn Lạc Mộng Khê đi, chính là khó càng thêm khó.....

Lúc lơ đãng ngẩng đầu, Lãnh Tuyệt Tình thấy Lạc Mộng Khê nằm sau trướng mạn nửa trong suốt. Trong đầu chợt lóe linh quang, Lãnh Tuyệt Tình vừa đánh vừa lui, chậm rãi chuyển động thân thể, dần dần đổi vị trí với Nam Cung Quyết. Đáy mắt lạnh như băng ngoái đầu nhìn lại giường lớn phía sau, khóe miệng Lãnh Tuyệt Tình cong lên một tia ý cười như có như không.

Đột nhiên nâng chưởng đánh về phía Nam Cung Quyết. Nam Cung Quyết không biết là kế, lại nâng tay đối chưởng với Lãnh Tuyết Tình: “Ầm!” Một tiếng vang lên, Lãnh Tuyết Tình bị nội lực đẩy lui đến bên giường.

Đáy mắt phát lạnh, Lãnh Tuyết Tình rất nhanh đã xoay người, định xốc trướng mạn lên, mang Lạc Mộng Khê đang nằm ngủ bên trong đi. Nam Cung Quyết trong lòng biết không ổn, phát tay ném bình hoa bên cạnh hướng tới Lãnh Tuyết Tình.

Thừa dịp Lãnh Tuyết Tình tránh né, từ sơ hở, thân ảnh thon dài của Nam Cung Quyết nháy mắt đã đứng trước giường lớn. Đưa tay khép một phần trướng mạn vừa bị Lãnh Tuyết Tình xốc lên lại.

“Thích khách ở bên trong, nhanh..... bắt thích khách.....”

Lãnh Tuyết Tình đang muốn tiếp tục giao thủ cùng Nam Cung Quyết, bất thành lình ngoài cửa truyền đến tiếng kinh hô của bọn thị vệ. Đáy mắt Lãnh Tuyết Tình hơi trầm xuống, sau khi cân nhắc thiệt hơn, thân ảnh thon dài chợt lóe, nháy mắt đã ở bên ngoài cửa sổ. Trong gió, nhẹ nhàng truyền đến tiếng nhắc nhở kiên định của Lãnh Tuyết Tình:

“Nam Cung Quyết, một ngày nào đó, bản cung nhất định sẽ đến mang Lạc Mộng Khê đi. Nàng không thuộc về người.....”

Sau khi giọng nói của Lãnh Tuyết Tình trôi đi trong không khí, cửa phòng ngủ bị bọn thị vệ phá mở. Nhìn trong phòng ngăn nắp, cùng với Nam Cung Quyết đang đứng ở trước giường, khẽ cúi đầu trầm tư. Bọn thị vệ đồng loạt thi lễ: “Bái kiến Lạc Vương gia!”

Trong lòng nhin không được thăm nghi hoặc: Không phải vừa rồi có người kêu bắt thích khách sao? Thích khách đâu.....

“Không có việc gì, các người đều trở về nghỉ ngơi đi.” Nam Cung Quyết làm như có chút mệt mỏi, uể oải ra lệnh. Bọn thị vệ mặc dù nghi hoặc trong lòng, cũng không dám nán lại: “Ty chức tuân mệnh.”

Sau khi bọn thị vệ đứng lên, rất nhanh đã rời khỏi phòng. Hai gã thị vệ đi cuối cùng còn thức thời đóng cửa phòng lại.

Nam Cung Quyết âm thầm khẽ thở ra, xốc trưởng mạn, chặn găm lên, nằm xuống bên cạnh Lạc Mộng Khê. Nhìn gương mặt điềm tĩnh lúc ngủ của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết nghi hoặc: Không ngờ Lạc Mộng Khê lại là người của Tuyệt Tình cung, rốt cuộc ở trên người nàng, còn có bao nhiêu bí mật mà ta không biết. Hơn nữa, Lạc Mộng Khê có biết nàng là người của Tuyệt Tình cung hay không...

Nhẹ nhàng đưa tay ôm Lạc Mộng Khê vào trong lòng, bất thành linh ngực truyền đến một cơn đau buốt. Nam Cung Quyết cúi đầu nhìn xuống, liền thấy cánh tay Lạc Mộng Khê đặt trên ngực làm đau hấn.....

Nam Cung Quyết thở hỗn hển, kéo hai tay áo mà Lạc Mộng Khê dính gai xuống, hất tay ném tới ghế giữa phòng:

Vừa rời gai trong hai tay áo của nàng đâm hấn không nhẹ, hấn cổ nén đau, mới khiến Lạc Mộng Khê nghĩ dính gai trên tay áo là vô dụng với hấn.....

Tiếp xúc với Lạc Mộng Khê càng lâu, càng khiến cho hấn càng nhiều kinh hãi. Nam Cung Quyết ôm chặt Lạc Mộng Khê trong ngực, khẽ cười:

Lạc Mộng Khê, người thật sự không giống người thường, là người thông minh, lại vô cùng kỳ lạ, hiểu chuyện cũng không ít. Ta chỉ hận mình, thân nhiễm bệnh nặng, không thể ở cạnh người đến già. Bây giờ, thời gian của bốn Vương chỉ còn lại nửa năm, nên trong nửa năm này, người phải là của ta, bốn Vương không cho phép bất kỳ ai, dùng bất kỳ cách gì mang người rời khỏi bốn Vương.....

Khi Lạc Mộng Khê tỉnh lại, ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng. Nam Cung Quyết bên cạnh đã sớm không thấy bóng dáng, nơi giường bên cạnh đã lạnh, nhưng còn lưu lại mùi đàn hương nhàn nhạt, chứng tỏ: Nam Cung Quyết đã rời giường rất lâu rồi.....

Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng ngồi dậy, cúi đầu nhìn gai áo trên cánh tay. Thật ra, nàng mang gai áo này, cũng giống như bao tay ở hiện đại, giơ tay áo tới trước mắt, nhìn bề mặt đầy gai, Lạc Mộng Khê nghi hoặc:

Gai áo sắc nhọn như vậy, Nam Cung Quyết lại không sợ bị đâm, thật sự là một người rất lạ, hay là nói, loại đau đớn này so với loại đau đớn khi hãn phát bệnh thì không đáng nhắc tới, nên hãn không cảm giác được đau?

“Tiểu thư, dậy rồi sao.” Trong lúc trầm tư, Băng Lam bưng nước rửa mặt đi đến. Lạc Mộng Khê tháo bao tay gai xuống: Tay áo này vốn dĩ chuẩn bị cho Nam Cung Quyết, giờ hãn không có ở đây, Lạc Mộng Khê đương nhiên cũng không cần phải mang. Huống chi, khi hãn ở đây, thứ này cũng không có tác dụng với hãn.

“Nam Cung Quyết đi đâu rồi ?” Lạc Mộng Khê vừa mặc quần áo, vừa thờ ơ hỏi: Võ công của Nam Cung Quyết cao cường, vượt qua tưởng tượng của ta. Sự cảnh giác của ta rất cao, nhưng mỗi sáng, hãn đều có thể rời khỏi phòng mà ta không hề phát hiện ra.....

“Bẩm tiểu thư, Lạc Vương gia đang ở thư phòng bên kia cùng đám người Tứ Hoàng tử nói chuyện.” Băng Lam cung kính trả lời, vén trướng mạn lên, cột lại.

Lạc Mộng Khê vẫn chưa nói chuyện, Ánh sáng trong đáy mắt khẽ lóe.

Sau khi rửa mặt chải đầu, dùng bữa xong. Lạc Mộng Khê nhàn rỗi không có việc gì làm, mới đi dạo lung tung trong phủ. Lơ đãng, dạo đến trước tiểu

viện mà Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp đang bàn việc, cũng chính là thư phòng trong tiểu viện.

Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp, cũng không có việc gì chính là thích ở trong này bàn việc. Không biết lần này, hai người bọn họ lại bàn về cái gì, là chuyện của Quốc sư và Nam Cung Phong sao.....

Đang suy nghĩ, ba chữ “Lãnh Tuyệt Tình” Theo gió bay vào trong tai. Lạc Mộng Khê đột nhiên nâng mí mắt lên: Lãnh Tuyệt Tình? Tại sao Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp lại nhắc tới người này? Chẳng lẽ Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương mất tích có liên quan đến hắn?

Lãnh Tuyệt Tình thân là Cung chủ của Tuyệt Tình cung, thế lực không thể coi thường, muốn giấu hai người, hắn là rất dễ dàng...

Suy nghĩ về điểm này, Lạc Mộng Khê gần như theo bản năng, bước nhanh đi vào tiểu viện: “Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp, các người đang nói đến Lãnh Tuyệt Tình?”

Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp ngồi giữa tiểu viện đang bàn việc, sắc mặt hơi đổi, nháy mắt đã khôi phục bình thường. Bắc Đường Diệp nhìn không được nghĩ thầm trong lòng: Không xong rồi, thật đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến. Đang nói không thể để nàng biết việc này, không nghĩ nàng lại nghe trộm được, làm sao bây giờ.....

So với nhau, Nam Cung Quyết thật ra vô cùng trấn định, nhấp một ngụm trà thơm, thờ ơ hỏi: “Mộng Khê quen Lãnh Tuyệt Tình sao?”

“Cũng chưa tới mức quen biết, chỉ là gặp qua vài lần.” Lạc Mộng Khê chậm rãi đi hướng Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp: “Lần đầu tiên ta gặp hắn là trước ngày đại hôn của chúng ta, lần thứ hai là sau ngày chúng ta đại hôn. Ta đi mua bánh hạt đào, trùng hợp gặp hắn, cũng tại nơi đó, ta mới biết, hắn là Cung chủ của Tuyệt Tình cung, Lãnh Tuyệt Tình.....”

“Lúc đó hắn có biết người là Lạc Vương phi, Lạc Mộng Khê không?” Nam Cung Quyết biết rõ còn cố hỏi: Khẳng định là không biết. Nếu không, hắn đã mang người về Tuyệt Tình cung rồi, làm sao người còn có thể đứng ở đây nói chuyện với ta chứ.....

Lạc Mộng Khê khẽ lắc đầu: “Hắn không biết thân phận của ta.....”

Xem ra, người cũng không biết mình là người của Tuyệt Tình cung. Nam Cung Quyết thầm suy tư: Rốt cuộc là có chuyện gì? Lạc Mộng Khê không phải là đại tiểu thư của Tướng phủ sao? Làm sao có thể trở thành người của Tuyệt Tình cung. Hơn nữa, chính nàng cũng không biết thân phận này của mình, vậy trong đó, nhất định có ẩn tình.....

“Tại sao các người lại nói về Lãnh Tuyệt Tình? Có phải hắn có liên quan đến sự mất tích của Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương không?” Lạc Mộng Khê hỏi ra vấn đề nghi hoặc của nàng

“Thật ra.....” Bắc Đường Diệp đang muốn trả lời, Nam Cung Quyết đã mở miệng trước: “Coi như là vậy đi, chẳng qua, chúng ta cũng chỉ là hoài nghi, không có căn cứ xác thực nào”

Nghe vậy, Bắc Đường Diệp ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quyết, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức biến mất không dấu vết: Từ khi nào Nam Cung Quyết học được cách nói dối không chớp mắt nhỉ, theo ta thấy, hắn tám, chín phần là học từ Lạc Mộng Khê.

“Khởi bẩm Vương gia, Vương phi, Tứ Hoàng tử. Lâm Huyền Sương của Dực Vương cốc cầu kiến.” Tiếng thị vệ cung kính bẩm báo truyền vào từ ngoài cửa. Bắc Đường Diệp thầm nghi hoặc: Không phải ta dùng bồ câu đưa tin nói Cốc chủ đích thân đến sao? Tại sao Cốc chủ lại phái nữ nhi của hắn đến.....

Sự nghi hoặc trong lòng Nam Cung Quyết còn nhiều hơn Bắc Đường Diệp: Tại sao người của Dực Vương cốc lại đột nhiên đến Lạc Vương phủ

ở kinh thành: “mời nàng vào đi.” Tuy nghi hoặc nhưng dù sao Lâm Huyền Sương cũng là người của Dực Vương cốc. Hắn không thể để cho nàng đứng ngoài cửa mãi.

Lạc Mộng Khê đầu tiên là sửng sốt, sau đó thoải mái: Nam Cung Quyết, người trong lòng người tìm đến, xem ra lá chắn là ta đây có thể thành công rút lui. Chỉ có điều, chuyện Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương còn chưa giải quyết, thật là chuyện đáng ghét...

Còn có, gian tình giữa đại phu nhân và Phùng Thiên Cương, ta hại Phùng Thiên Cương biến mất không dấu tích, đại phu nhân chắc chắn sẽ hận ta thấu xương. Nếu ta lại về Tướng phủ, bà ta tuyệt đối sẽ tìm trăm phương nghìn kế đối phó ta.....

Xem ra ta lại phải trao đổi điều kiện với Nam Cung Quyết. Chuyện của đám người Phùng Thiên Cương còn chưa giải quyết xong, ta sẽ ở lại Lạc vương phủ. Mặc dù Nam Cung Quyết chán ghét, nhưng, Lạc vương phủ thực sự an toàn hơn Tướng phủ.....

Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn phía Nam Cung Quyết, định tìm thời điểm thỏa đáng để bàn chuyện này với hắn: Lâm Huyền Sương đến Lạc vương phủ tiếp nhận vị trí Lạc vương phi, tâm tình của Nam Cung Quyết nhất định sẽ vui vẻ. Lúc này bàn điều kiện với hắn, chỉ cần không quá đáng, tám ,chín phần hắn đều sẽ đáp ứng.....

Nhưng ngoài dự tính của Lạc Mộng Khê, sau khi Nam Cung Quyết nghe xong, sắc mặt hơi trầm xuống, bộ dạng không chút cao hứng: Chẳng lẽ, Lâm Huyền Sương này đến không đúng lúc, cho nên, Nam Cung Quyết mất hứng.....

“Nam Cung Quyết, nếu người của Dực Vương cốc đã đến chữa bệnh cho người, vậy bốn Hoàng tử đi trước một bước, có thời gian chúng ta lại

nói tiếp.” Nói xong, không đợi Nam Cung Quyết trả lời, Bắc Đường Diệp đã đứng lên, bước nhanh về phía trước, trong lòng buồn bực không thôi:

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ta rõ ràng đã chỉ đích danh để Lâm Cốc chủ tự mình đến. Hẳn lại phải người khác, ta nhất định hỏi Lâm Cốc chủ rõ ràng.....

Bắc Đường Diệp vừa mới đi khỏi, Lâm Huyền Sương đã được thị vệ dẫn vào tiểu viện gặp Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.

Váy lụa mỏng màu vàng, bên hông đeo ngọc bội tinh xảo, Lam Điền ngọc tao nhã. Khuôn mặt tinh xảo, tuyệt mỹ, nhưng lạnh lùng, trong đôi mắt đẹp cũng thoáng hiện tia lạnh lẽo. Trang sức châu hoa cùng màu với váy, phát ra ánh sáng cao ngạo, vừa thấy liền biết giá xa xỉ. Tóc đen mượt xõa phía sau, sợi châu buông nhẹ, dùng từ xinh đẹp như thiên tiên trên người nàng là rất thích hợp.

Người trong lòng Nam Cung Quyết quả nhiên là xinh đẹp như thiên tiên, khí chất xuất trần, so với Hạ Hầu Yên Nhiên vượt trội hơn nhiều. Chỉ có điều, danh xưng băng mỹ nhân, dùng trên người nàng cũng thật chuẩn xác! Lạc Mộng Khê thầm đánh giá, ánh mắt di chuyển qua lại trên người Nam Cung Quyết và Lâm Huyền Sương, phát hiện một hiện tượng kì lạ:

Từ lúc Lâm Huyền Sương tiến vào tới giờ, Nam Cung Quyết vẫn ngồi ở bàn uống trà, cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng ấy. Mà sau khi Lâm Huyền Sương tiến vào, ánh mắt vẫn rất lạnh. Ánh mắt nhìn Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết, cũng lạnh như băng.

Lạc Mộng Khê nghi hoặc: Lâm Huyền Sương không biết ta, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn ta cũng không có gì kỳ lạ, nhưng Nam Cung Quyết là người trong lòng của nàng, nhưng ánh mắt nàng nhìn hắn cũng là một loại lạnh lùng không đổi. Chẳng lẽ, Nam Cung Quyết đơn phương yêu mến nàng, nàng không thích Nam Cung Quyết.....

Nhưng nếu Nam Cung Quyết đơn phương yêu mến nàng, thì lúc Lâm Huyền Sương tiến vào, Nam Cung Quyết hẳn phải nhiệt tình tiếp đón mới đúng. Vì sao lại làm bộ như không nhìn thấy nàng, chỉ ngồi ở bàn uống trà.....

Bởi vì Lạc Mộng Khê đứng trước Nam Cung Quyết, cho nên, sau khi Lâm Huyền Sương đi vào tiểu viện, người đầu tiên nhìn thấy chính là Lạc Mộng Khê. Cho dù nàng luôn lạnh lùng với mọi người, nhưng sau khi nhìn thấy Lạc Mộng Khê, cũng nhịn không được lấp bắp kinh hãi:

Nữ tử này hẳn là là Lạc Vương phi mà mọi người nói, tuy rằng nàng trúng cực độc, dung nhan đã bị hủy, chẳng qua, khí chất phiêu dật xuất trần, khí thế cường hãn của nàng, đưa mắt nhìn khắp thế gian, sợ là không ai có thể bì kịp. Ẩn sau mạng che mặt là những đường cong vô cùng tuyệt đẹp. Nếu không bị hủy dung, khẳng định sẽ là mỹ nữ tuyệt sắc.

Nữ hài tử nha, đều rất để ý đến dung mạo của mình, ở Dưộc Vương cốc, không ai có thể bì kịp khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Huyền Sương. Cho nên, nàng nghĩ mình không cần để ý đến dung mạo của bản thân, nhưng hôm nay thấy Lạc Mộng Khê, nàng luôn luôn cao ngạo, lại có chút tự ti.

“Khụ khụ khụ.....” Một trận ho khan rất nhỏ truyền vào trong tai, đánh gãy dòng suy nghĩ của Lâm Huyền Sương, cũng thành công kéo tầm mắt của nàng đến trên người Nam Cung Quyết.

Hẳn chính là Nam Cung Quyết, đúng như lời mọi người đồn đãi, tuấn mỹ xuất trần, không giống người thường. Lâm Huyền Sương làm nghề y nhiều năm, gặp rất nhiều mỹ nam tử, nhưng người ưu tú giống Nam Cung Quyết lại là lần đầu tiên thấy. Chẳng qua, nàng đối với bọn họ có khả năng miễn dịch nhất định, cho nên, nàng đối với Nam Cung Quyết, không có phản ứng gì đặc biệt.....

“Dân nữ Lâm Huyền Sương tham kiến Lạc vương gia, Vương phi.” Lâm Huyền Sương thi lễ với Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, ngữ khí lạnh như băng, hoàn toàn máy móc xứng hô.

“Lâm cô nương không cần đa lễ, mời ngồi” Nam Cung Quyết ngữ khí cũng rất lạnh, ngạo khí Hoàng thất hiện rõ.

“Đa tạ Lạc Vương gia.” Lâm Huyền Sương lạnh lùng đáp một tiếng, đứng thẳng dậy, chậm rãi đi tới phía đối diện Nam Cung Quyết ngồi xuống, lấy từng thứ mình mang tới ra, chuẩn bị bắt mạch cho Nam Cung Quyết:

Bàn đá không lớn, cho nên, Lâm Huyền Sương ngồi đối diện Nam Cung Quyết, cũng cách hẳn không tới một thước.....

“Lạc vương gia, bệnh tình của người càng ngày càng nặng, về sau hãy nhớ, không thể thường xuyên dùng nội lực. Khi bệnh phát, mỗi một lần dùng nội lực, bệnh của người sẽ nặng thêm gấp đôi.....” Lâm Huyền Sương vừa lấy đồ ra, vừa cảnh cáo.

Nhìn, nghe, hỏi, chạm là bốn phương pháp mà các đại phu chẩn bệnh cho bệnh nhân, xem ra y thuật của Lâm Huyền Sương quả thực cao siêu, chỉ nhìn một chút đã biết được bệnh của Nam Cung Quyết.....

Lạc Mộng Khê oán thầm: Chỉ có điều, ánh mắt mà Lâm Huyền Sương và Nam Cung Quyết nhìn đối phương đều rất lạnh lùng, căn bản không có một tia vui sướng khi gặp lại người yêu xa cách từ lâu, nói chuyện, làm việc, hoàn toàn là thái độ đối với người xa lạ.

Cho dù hai người bọn họ lúc này ngại ngùng vì có người ngoài là ta, không tiện có nhiều hành động thân mật. Nhưng tuyệt đối không thể lạnh lùng như vậy, cho nên, có thể thấy được, quan hệ của hai người này nhất định không phải là tình nhân.....

Bắc Đường Diệp đáng chết, dám tung tin giả cho ta.....

“Vương gia, Lâm cô nương, hai người cứ nói chuyện đi, Mộng Khê còn có việc, đi trước một bước.” Nói xong, Lạc Mộng Khê đứng dậy muốn đi: “Đợi chút.” Nam Cung Quyết lên tiếng gọi nàng lại

Không nhìn ánh mắt nghi hoặc của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết nhẹ giọng hỏi: “Không biết độc của Mộng Khê, Lâm cô nương có cách giải không?”

Quan hệ giữa Nam Cung Quyết và Lâm Cốc chủ không tệ, hẳn cũng tin tưởng ánh mắt của Lâm Cốc chủ. Nếu Lâm Cốc chủ phái Lâm Huyền Sương đến Lạc Vương phủ, cũng đủ chứng minh Lâm Huyền Sương có chỗ lợi hại.

Lâm Huyền Sương càng đẹp, càng làm cho Nam Cung Quyết ý thức được sự đau lòng của Lạc Mộng Khê. Nếu không, nàng sẽ không vì Lâm Huyền Sương vừa mới tiến vào đã muốn đứng dậy rời đi.....

Lâm Huyền Sương đầu cũng không ngẩng lên, vừa thu dọn đồ của mình, vừa khẽ lắc đầu: “Độc mà Vương phi trúng là ‘Vật Tử’ cực độc, độc đã giải hơn phân nửa, nhưng tàn độc xâm nhập vào cơ thể bị giữ lại bên trong. Nếu muốn giải độc, phải loại bỏ tàn độc ở huyết vị, sau đó giải độc, phải cần một khoảng thời gian nhất định.”

“Một nửa dung nhan của Vương phi đã bị hủy, chứng tỏ trúng độc rất sâu, qua nửa nén nhang, Vương phi sẽ mất mạng, trong vòng thời gian nửa nén nhang mà giải được ‘Vật Tử’ lợi hại như vậy, Huyền Sương còn chưa thể làm được.....”

Thật sự không thể khôi phục dung nhan của Mộng Khê sao? Vậy nàng nhất định rất thương tâm. Đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện lên một tia thất vọng, nháy mắt đã biến mất không còn dấu vết, nhưng tia thất vọng này cũng không thể tránh được con mắt của Huyền Sương, sự khinh thường đối với Nam Cung Quyết dâng lên càng nhiều:

Nam Cung Quyết người cùng với đám phàm phu tục tử không có gì khác nhau, luôn thích cái đẹp. Lúc trước người cưới Lạc Mộng Khê nhất định vì nàng là trưởng nữ của Tướng phủ, chính là đám cưới chính trị, mà nay, không chịu nổi dung nhan xấu xí của Lạc Mộng Khê sao.....

“Dung nhan của Mộng Khê đã bị hủy một năm, ta cũng đã quen rồi, cho dù không giải được, cũng không sao. Ta còn có việc, đi trước, hai người cứ từ từ mà nói chuyện.” Nói xong, không đợi Nam Cung Quyết nói gì. Lạc Mộng Khê đã bước nhanh ra ngoài, nổi giận đùng đùng: Bắc Đường Diệp, người dám tung tin giả cho ta, quả nhiên là không muốn sống yên mà

Nhưng ở trong mắt Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê lại vì chịu không nổi việc dung nhan của mình không thể khôi phục, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, một mình tìm đến nơi không người, thầm thương tâm rơi lệ: Mộng Khê, người yên tâm, bốn Vương nhất định sẽ tìm người giải được cực độc còn trong người người.....

“Lạc vương gia, mời đưa tay, Huyền Sương bắt mạch cho người.” Lâm Huyền Sương ngữ khí lạnh như băng, không hề có cảm tình, mắt lạnh mờ hồ hiện lên một tia không kiên nhẫn.

“Lâm cô nương không phải không muốn chữa bệnh cho bốn vương sao? Đã như vậy, bốn Vương cũng không muốn làm khó cô nương.” Nói xong, Nam Cung Quyết cũng không nhìn Lâm Huyền Sương, đứng lên, bước nhanh ra ngoài: “Người đâu, chuẩn bị sương phòng cho Lâm cô nương.”

Cho tới nay, Lâm Huyền Sương đều được mọi người xem là trung tâm vũ trụ mà vây quanh, cho tới bây giờ đều là nàng dùng mắt lạnh để đối đãi với người khác, từ khi nào thì bị người khác coi như là không khí vậy.

Nhìn thân ảnh Nam Cung Quyết càng lúc càng xa, đáy mắt lạnh như băng của Lâm Huyền Sương lửa giận thiêu đốt: Nam Cung Quyết, đáng

ghét, nếu không phải phụ thân đã phân phó, bốn cô nương mới không thềm đến đây cứu cái tên tự cao tự đại như người!

Bên này, Bắc Đường Diệp đang định dùng bồ câu đưa tin đến Dưộc Vương cốc, muốn hỏi rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Bồ câu trong tay vừa mới thả bay, bất thành lình một giọng nói quen thuộc vang lên ở phía sau: “Bắc Đường Diệp.”

“Chuyện gì?” Bắc Đường Diệp đáp một tiếng, theo bản năng quay đầu nhìn lại. Nhưng mà, khi hắn mới vừa xoay người, đã thấy hai quả đấm đánh chính diện, không nghiêng lệch, vừa vắn đánh vào mắt hắn.....

“Lạc Mộng Khê, người làm gì vậy?” Bắc Đường Diệp ôm mắt gấu mèo của mình, nổi giận dùng dưng hỏi.

“Bắc Đường Diệp, ai bảo người tung tin giả cho ta, nay ta chỉ dạy dỗ người một chút mà thôi.” Lạc Mộng Khê lạnh giọng trả lời.

Bắc Đường Diệp đầu đầy mờ mịt: “Lạc Mộng Khê, bốn Hoàng tử nói tin giả cho người lúc nào vậy?”

“Nam Cung Quyết và Lâm Huyền Sương căn bản không có quan hệ tình nhân, nhưng lúc trước người lại nói với ta, người trong lòng Nam Cung Quyết là Lâm Huyền Sương.....” Lạc Mộng Khê lời lẽ chính nghĩa.

“Bốn Hoàng tử nói người trong lòng Nam Cung Quyết là Lâm Huyền Sương với người lúc nào?” người trong lòng Nam Cung Quyết rõ ràng là Lạc Mộng Khê người, bốn hoàng tử làm sao có thể lầm lẫn.

“Chính là hôm sau ngày Nam Cung Quyết phát bệnh, người nói chỉ có Lâm Huyền Sương mới có thể đứng cách Nam Cung Quyết nửa thước....”

Bắc Đường Diệp tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể dùng sức đánh Lạc Mộng Khê một cái: Lạc Mộng Khê, người, nữ nhân này, khả năng

hiếu của người sao kém như vậy.

Càng bức hơn là, do khả năng hiếu của người có vấn đề, chứ không phải khả năng biểu đạt của bốn Hoàng tử có vấn đề. Nhưng kết quả là, bốn Hoàng tử lại trúng hai đấm của người, dung mạo anh tuấn bị hủy. Cả ngày hôm nay, chỉ sợ không thể nói chuyện với nhóm nữ tử xinh đẹp.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Bắt Phong, Cường

“Thật sao?” thủ hạ của Nam Cung Quyết đã lục tung toàn bộ kinh thành lên rồi, nhưng không tìm được bóng dáng của Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cường. Lạc Mộng Khê lại còn nói nàng biết tung tích của hai người bọn chúng, cho nên, Nam Cung Quyết có chút không tin. Chẳng qua, năng lực của Lạc Mộng Khê, chính hắn cũng tận mắt nhìn thấy. Lúc này đây, đối với câu trả lời của Lạc Mộng Khê, hắn vẫn hết sức chờ mong: “Hai người bọn chúng hiện tại trốn ở đâu?”

“Phủ — thừa — tướng.” Lạc Mộng Khê từng chữ một nói ra đáp án của mình. Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên tia ngưng trọng.

Đáy mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống: “Người của bốn Vương đã ngầm điều tra phủ Thừa tướng, nhưng không phát hiện ra cái gì không ổn. Tướng phủ cũng không có bí đạo, Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cường không có khả năng từ bí đạo thoát đi để tránh thị vệ điều tra ngầm, chờ gió lộng rồi quay về.....”

“Đây là chính là chỗ cao minh của Phùng Thiên Cường và Nam Cung Phong.” Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia ý cười trào phúng: “Nói chính xác một chút, thì hai người bọn chúng không phải ‘trốn’ trong phủ Thừa tướng, mà là quang minh chính đại ‘ở’ phủ Thừa tướng.....”

Nam Cung Quyết đột nhiên nâng mí mắt lên, đáy mắt thâm thúy lóe lên tia sáng lạnh như băng và sắc bén: “Ý của ngươi là nói.....”

“Không sai, đúng như người nghĩ.” Nam Cung Quyết quả thực thông minh, nói một chút đã hiểu.

“Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong thật sự rất thông minh, không nghĩ bọn chúng lại nghĩ tới cánh trốn này.” Nam Cung Quyết ngữ khí hơi trầm xuống: “Nếu bốn Vương đoán không sai, cách trốn của bọn chúng, lấy cảm hứng từ chiến trường.....”

“Cho dù bọn chúng có lấy cảm hứng từ chiến trường, chúng ta phải cẩn thận suy nghĩ, làm sao trong thời gian ngắn nhất, bắt được Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương”

Lạc Mộng Khê híp mắt lạnh lại: “Bọn chúng bị thương đã qua hơn mười ngày. Nam Cung Phong bị thương nặng, có thể chưa bình phục, chẳng qua, thương thế của Phùng Thiên Cương không nặng, chỉ sợ đã sớm hồi phục”

“Lần này hai người chúng ta làm bọn chúng bị thương nặng, chúng nhất định là ghi hận trong lòng. Nếu đợi đến lúc thương thế của bọn chúng hoàn toàn bình phục, chắc chắn sẽ tìm mọi cách để trả thù chúng ta. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng (đánh nhau trực tiếp thì còn dễ mà tránh, nhưng mà còn dễ bị đánh lén thì rất khó phòng bị), loại tiểu nhân hèn hạ như Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương, sở trường của bọn chúng, chính là đâm sau lưng người khác.....”

“Mộng Khê, Tại sao người biết Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương trốn ở Tướng phủ?” Nam Cung Quyết nghi hoặc:

Nếu mọi chuyện đúng như bọn họ nghĩ, Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong có thể dùng cách này để lẫn trốn trong nhà của bất kỳ quan viên nào. hoặc, Cảnh vương phủ hay quốc sư phủ cũng có khả năng, vì sao Lạc Mộng Khê lại một mực khẳng định hai người kia ở phủ Thừa tướng chứ?

Lạc Mộng Khê cười kỳ lạ, khe khẽ thở dài: “Chuyện này, nói đến rất dài.” Tiếp lời, Lạc Mộng Khê đem những gì nàng quan sát được ở Cúc Hoa yến, cùng với suy đoán của nàng, và đoạn đối thoại với Bắc Đường Diệp lúc nãy, từng việc từng việc nói cho Nam Cung Quyết.

Nam Cung Quyết nghe xong, khẽ gật đầu, đáy mắt càng ngưng càng sâu: “Thì ra là thế.”

“Nam Cung Quyết, chúng ta nên dùng cách gì để bắt Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương đây?” Lạc Mộng Khê hỏi ý kiến Nam Cung Quyết.

Nam Cung Quyết nhếch môi cười: “Hai người bọn chúng ở phủ Thừa tướng, nếu chúng ta muốn cùng bọn chúng chính diện giao phong, nhất định phải đến thăm phủ Thừa tướng một chuyến”

“Nhưng nếu chúng ta đến phủ Thừa tướng, Lạc Thừa tướng nhất định sẽ mượn cơ hội này nhờ người hỗ trợ hãm làm việc gì đó.” Ngữ khí của Lạc Mộng Khê mang theo bất đắc dĩ.

“Chẳng lẽ Mộng Khê không muốn biết, rốt cuộc Lạc Thừa tướng gian xảo, thông minh có chuyện khó khăn gì sao? Đến nỗi khiến hãm không thể không tìm người hỗ trợ khắp nơi, thậm chí còn vì chuyện đó, không tiếc lấy nữ nhi thân sinh của mình để trao đổi.”

Đối với chuyện này, nói không tò mò, là không có khả năng, nhất là Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đều là nhân vật lợi hại như vậy, đối với việc này, so với người khác còn quan tâm hơn nhiều.

Lạc Mộng Khê gả cho Nam Cung Quyết, Lăng Khinh Trần tự nhiên sẽ không giúp Lạc Thừa tướng làm việc kia. Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê không muốn gặp mặt hãm, lại đối với chuyện của hãm hồ hững, như vậy, Lạc Thừa tướng tất nhiên là lòng nóng như lửa đốt, rơi vào đường cùng.

Nếu Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê vào lúc này, ném cho Lạc Thừa tướng càn ô liu (có ý định hợp tác), nhất định có thể cùng hãn cần thận bàn điều kiện: Lạc Thừa tướng làm người khéo đưa đẩy, nếu hãn có thể đồng ý điều kiện, có lẽ sau này khi làm một việc gì đó, có làm nhiều công ít.

“Nói vậy, người không sợ Lạc Thừa tướng quá tham vọng sao.” Ngữ khí của Lạc Mộng Khê mang theo trêu tức.

“Việc này sớm muộn gì cũng phải giải quyết, huống chi, chúng ta có thể lợi dụng chuyện này đến Tướng phủ điều tra chuyện của Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương ” Ngữ khí của Nam Cung Quyết hơi trầm xuống.

“Vậy khi nào chúng ta đến Tướng phủ?” Nếu đã quyết định phải giải quyết, vậy chuyện này đương nhiên sẽ trở thành việc ưu tiên hàng đầu.

“Chọn ngày tốt không bằng đột ngột, liền hôm nay đi.” Nói xong, Nam Cung Quyết nhẹ nhàng nắm chặt tay nhỏ của Lạc Mộng Khê, kéo nàng bước nhanh ra ngoài: Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương đã mất tích nhiều ngày, nếu đã muốn biết nơi hai bọn chúng lẫn trốn, đương nhiên phải sớm tìm ra bọn chúng.

“Đối với bệnh tình của người, Lâm cô nương nói như thế nào?” Khi Lạc Mộng Khê đoán được Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương ở Tướng phủ, liền trở về thư phòng tìm Nam Cung Quyết.

Nhưng nơi này sớm đã không còn một bóng người, xem ra, sau khi Lâm Huyền Sương chẩn bệnh cho Nam Cung Quyết xong, hai người đều tự mình rời đi. Lạc Mộng Khê biết bệnh của Nam Cung Quyết rất nghiêm trọng, không có khả năng nhanh như vậy liền chẩn đoán xong bệnh, nhưng nơi này quả thật không có một ai, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc:

Lâm Huyền Sương nhanh như vậy đã chẩn bệnh cho Nam Cung Quyết xong, là vì y thuật của Lâm Huyền Sương cao siêu nên chẩn bệnh rất

nhanh. Hay là bệnh tình của Nam Cung Quyết không nặng, nên chỉ cần chẩn đoán đơn giản là được. Hoặc có thể là, do bệnh tình của Nam Cung Quyết đã không còn thuốc chữa, cho nên Lâm Huyền Sương không muốn tốn nhiều thời gian trên người hắn.....

Đáy mắt Nam Cung Quyết hơi hơi lóe lóe: “Nàng ấy nói bệnh tình của bốn vương tạm thời đã ổn định, không có gì trở ngại.”

Trong đầu Nam Cung Quyết hiện lên lời Cốc chủ Dược Vương cốc từng nói với hắn: “Nếu người bắt đầu ho ra máu, Hoa Đào lao đã đến giai đoạn cuối cùng, từ đó về sau, người sẽ không ngừng ho ra máu, vô phương cứu chữa.”

Thời gian của bốn Vương chỉ còn không đến nửa năm, cho dù y thuật của Lâm Huyền Sương có cao tới đâu, cũng không cách nào chữa hết bệnh cho bốn Vương. Một khi đã như vậy, vì sao Lâm Cốc chủ còn phái Lâm Huyền Sương đến Lạc vương phủ.....

Lạc Mộng Khê hiểu, gật gật đầu: Không có việc gì thì tốt rồi, bệnh của Nam Cung Quyết một tháng sẽ phát tác một lần, chỉ mong Lâm Huyền Sương có thể ở lại đến tháng sau rồi đi. Đợi đến khi Nam Cung Quyết phát bệnh, nàng ấy cũng có thể giúp giảm bệnh một chút.....

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê vừa mới đi tới cửa, trước mặt liền đụng phải Lâm Huyền Sương từ ngoài cửa lớn đi vào: “Lạc vương gia và Vương phi muốn ra ngoài sao?”

Giọng nói lạnh như băng không có chút độ ấm, chính là băng mỹ nhân điển hình.

“Đúng vậy” Nam Cung Quyết đi cũng không thèm liếc mắt nhìn Lâm Huyền Sương, kéo Lạc Mộng Khê lướt qua Lâm Huyền Sương

“Mong Lạc Vương gia nhớ kỹ, không thể tùy tiện động thủ với người khác, càng không thể vận chân khí.” Lương y như từ mẫu, tuy rằng Lâm Huyền Sương chán ghét Nam Cung Quyết, nhưng cũng nên nhắc nhở người bệnh. Nàng vẫn phải nhắc nhở một chút vậy.

“Bốn vương biết.” Giọng nói của Nam Cung Quyết cũng lạnh như băng làm cho người ta như rơi vào hầm băng thảng chập. Khuôn mặt anh tuấn bình tĩnh như thường, nhẹ nhàng đỡ Lạc Mộng Khê lên xe ngựa, rất nhanh chạy tới phủ Thừa tướng.

“Nam Cung Quyết, chúng ta lấy lý do gì tới Tướng phủ?” Nam Cung Quyết thật đúng là quá mạnh mẽ, nói gió liền mưa, Lạc Mộng Khê còn chưa nghĩ ra lý do gì, Nam Cung Quyết đã kéo nàng vào phủ Thừa tướng.

Nam Cung Quyết ngồi trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, khóe miệng cong lên, ý cười như có như không: “Việc này, bốn Vương sớm đã an bài tốt mọi chuyện, Mộng Khê không cần quan tâm, đến Tướng phủ, có thể yên lặng quan sát thay đổi”

Đối với việc Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đột nhiên đến thăm hỏi, Lạc Thừa tướng có chút giật mình, nhưng dù sao hắn cũng là lão hồ ly, vẫn không biểu hiện ra ngoài mặt.

Nhiệt tình mời Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê vào phòng khách, sau khi chào hỏi được vài câu, Lạc Thừa tướng nói bóng nói gió để thăm dò ý đồ đến đây của hai người: “Lạc Vương gia bề bộn chính sự, tại sao hôm nay lại rảnh rỗi đến Tướng phủ?”

Nam Cung Quyết cười nhạt, buông chén trà trong tay xuống. Động tác tao nhã mê người: “Hôm nay bốn vương đến bá kiến nhạc phụ đại nhân, là có chuyện muốn nhờ vả.”

Đáy mắt Lạc Hoài Văn chợt lóe tia nghi hoặc rồi biến mất, làm cho người khác không kịp thấy rõ: “Không biết chuyện gì có thể làm Lạc

vương gia thúc thủ vô sách?” (không còn cách nên đành bó tay).

“Hôm qua bốn Vương vô ý đánh mất một vật trân quý, may mắn được thị vệ nhặt được, đưa tới Lạc vương phủ. Nhưng mà vật đó vốn có một đôi, tên thị vệ kia lại chỉ đưa tới một cái. Xem ra, đôi vật phẩm này không rơi cùng một chỗ.”

“Tên thị vệ kia đem vật này tới, liền rời đi. Sau khi hỏi qua nhiều nơi mới biết được là thị vệ của Tướng phủ. Lần này bốn Vương đến đây, chính là muốn gặp tên thị vệ kia, ngoài gặp mặt cảm tạ hân ra, còn muốn hỏi hân, nhặt được vật này ở đâu. Nói không chừng, nửa còn lại của vật này cũng rơi gần đó……”

Trên mặt Lạc Thừa tướng đầy ý cười, đã hiểu, gật gật đầu: “Thì ra là thế, việc này dễ thôi. Lôi Đình, lệnh cho toàn bộ thị vệ trong Tướng phủ tập trung trong viện, Lạc vương gia có việc muốn hỏi.”

Đáy mắt Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống, không chút để ý nhấp nước trà trong miệng: Ở Cúc Hoa yển, Lạc Mộng Khê phát hiện quan hệ giữa Phùng Thiên Cương và đại phu nhân rất không bình thường. Hơn nữa, theo như những lời Bắc Đường Diệp nói ban nãy, nàng liền liên tưởng đến việc Phùng Thiên Cương rất có khả năng sẽ lẫn trốn trong Tướng phủ.

Bởi vì Nam Cung Phong bị thương nặng, nhất định phải có người ở bên chăm sóc. Nếu lẫn trốn trong Cảnh vương phủ hoặc phủ Quốc sư, tâm phúc không tệ, nhưng thị vệ Lạc vương phủ vô cùng lợi hại, khẳng định có thể nhìn ra những tâm phúc đó có vấn đề, sau đó theo dõi bọn chúng sẽ tìm được hai người Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong……

Mà Phùng Thiên Cương hiển nhiên cũng đã nghĩ tới điểm này, cho nên mới lẫn trốn đến chỗ của đại phu nhân. Không có ai biết quan hệ của đại phu nhân và Phùng Thiên Cương, cho nên, đương nhiên sẽ không có ai nghi ngờ đại phu nhân.

Song, Tướng phủ không có bí đạo, hơn nữa thủ hạ của Nam Cung Quyết làm việc lưu loát, rất nhanh, cho dù là có bí đạo. Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương có trốn trong đó, cũng sẽ bị phát hiện nhanh chóng, vì thế, hai người mới giả làm thị vệ, núp trong Tướng phủ.

Đại phu nhân ở Tướng phủ có thể lực riêng của mình, giúp Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong giả dạng thành thị vệ, ở bên cạnh mình để dưỡng thương, mà không bị người khác phát hiện, cũng không phải việc khó.

Chỉ có điều, Nam Cung Quyết nói trăm ngàn chỗ hở khiến tất cả thị vệ Tướng phủ tập trung đến đây. Đại phu nhân khẳng định sẽ nhận thấy có điều không ổn, có thể sau khi Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương nhận được tin tức, sẽ cấp tốc thoát khỏi nơi này. Dù sao, thương thế của hai người bọn chúng chắc đã gần lành hẳn

Lạc viên Tướng phủ, một tên thị vệ với khuôn mặt già nua và một tên thị vệ trẻ tuổi khác có vết thương được băng bó: “Thế nào? Thương thế đã khá hơn chút nào chưa?” Đại phu nhân chậm rãi từ ngoài cửa đi vào

“Đã tốt hơn nhiều, đa tạ phu nhân quan tâm.” Nam Cung Phong lễ phép trả lời, nhớ tới Lạc Mộng Khê đã đâm hăm một kiếm, hại hăm thành cái dạng này. Đáy mắt sắc bén của Nam Cung Phong thoáng hiện hàn quang, bàn tay to đột nhiên nắm chặt:

Lạc Mộng Khê, chờ sau khi thương thế của bốn Vương hồi phục, ngày ấy người muốn giết bốn Vương, bốn Vương chắc chắn đòi lại gấp trăm, gấp ngàn lần. Đến lúc đó, chắc chắn sẽ khiến người muốn sống cũng sống không được, muốn chết cũng chết không xong.....

“Phu nhân, phu nhân.....” Tiếng kêu sốt ruột của Ngô Phi truyền đến từ ngoài cửa. Đại phu nhân bước nhanh ra ngoài: “Có chuyện gì mà kích động như vậy?”

Quan hệ giữa bà ta và Phùng Thiên Cương, càng ít người biết càng tốt. Ngô Phi chỉ biết nơi này có hai vị khách đặc biệt của đại phu nhân, cũng không biết là Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong.

“Bẩm phu nhân, Lôi Đình vừa tới, lệnh cho tất cả thị vệ của Tướng phủ tập hợp trong viện, nói là Lạc vương gia muốn tìm người.” Đáy mắt lạnh như băng của Ngô Phi lóe tia ngưng trọng: “Phu nhân, Có phải Nam Cung Quyết đến đây vì hai vị khách kia hay không.....”

Đáy mắt đại phu nhân chợt lóe: “Người trước tiên lệnh cho những người khác đến tập hợp trong viện, chắc không phải chuyện gì lớn đâu” Câu cuối cùng, đại phu nhân nói với Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương đang ở trong phòng.

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Ngô Phi lĩnh mệnh rời đi. Đại phu nhân bước nhanh vào trong phòng, đang muốn nói cái gì đó thì Phùng Thiên Cương đã phát phát tay:

“Các người vừa nói gì, bốn tọa đều đã nghe rõ, không ngờ Nam Cung Quyết lại lợi hại như vậy, lại điều tra ra được nơi dưỡng thương của bốn tọa và Cảnh vương gia. Nơi này không thể ở lâu, bốn tọa và Cảnh vương gia phải nhanh chóng rời đi. Phu nhân, người trước tiên đến viện giữ chân Nam Cung Quyết, để chúng ta tranh thủ thời gian.”

Tốc độ của Lôi Đình quả thực rất nhanh, qua thời gian một chén trà nhỏ, tất cả thị vệ đã tập hợp xong.

“Lạc vương gia, tất cả thị vệ đã đến đủ.” Vương gia có thể đến tìm người. Lạc Thừa tướng là một con cáo già đương nhiên biết lý do của Nam Cung Quyết chẳng qua chỉ là cái cớ. Mục đích của hắn không đơn giản như lời hắn nói

“Đa tạ nhạc phụ.” Nam Cung Quyết khách khí nói, rồi kéo Lạc Mộng Khê chậm rãi hướng đi ra ngoài.

“Nam Cung Quyết, Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong rất thông minh, biết người dùng cách này tìm bọn chúng, chỉ sợ đã sớm bỏ trốn mất dạng rồi, làm sao còn đứng ở đây chờ người tới bắt.” Nam Cung Quyết bảo Lạc Mộng Khê yên lặng xem xét, Lạc Mộng Khê sẽ không nhúng tay vào việc này. Nhưng nàng không nghĩ tới, Nam Cung Quyết dùng chiêu này cũng quá sơ hở rồi.....

Nam Cung Quyết mỉm cười, vẻ mặt không biến sắc: “Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong thoát đi đã nằm trong dự tính của bốn Vương. Nếu bọn chúng không trốn đi, làm sao bốn Vương có thể đối phó với bọn chúng.....”

Lạc Mộng Khê đầu tiên là sửng sốt, nhưng lập tức phản ứng lại ngay: “Ý của người là nói.....”

“Không sai, đúng như người nghĩ ” Nam Cung Quyết ngữ khí bình tĩnh: “Người nhìn đằng trước đi, người kéo dài thời gian của chúng ta đã đến.”

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy đại phu nhân xinh đẹp, quý phái mang vẻ mặt tươi cười bước nhanh tới chỗ nàng và Nam Cung Quyết.....

Lại nói, sau khi đại phu nhân đến kéo dài thời gian của Nam Cung Quyết. Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương tìm một chỗ không người, nhảy ra khỏi Tường phủ. Quan sát bốn phía không có bóng người, Phùng Thiên Cương rất nhanh đã đỡ Nam Cung Phong đi về phía trước.

Hiện giờ thương thế của Phùng Thiên Cương đã sớm khỏi hẳn, Nam Cung Phong cũng đã bình phục hơn phân nửa. Nếu bây giờ bọn họ quay về Cảnh Vương phủ hoặc phủ Quốc sư, Nam Cung Quyết cũng sẽ không làm gì được bọn họ.

Đường lớn đã gần trong gang tấc, chỉ cần ra đến đường lớn, có nhiều người, bọn họ sẽ an toàn. Nhưng mà, ngay tại lúc hai người sắp bước ra

đường lớn, trong nháy mắt, rất nhiều thị vệ từ trên trời bay xuống, tầng tầng lớp lớp vây quanh hai người.

Ngay khi Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương âm thầm kinh hãi, thì giọng nói trêu tức quen thuộc truyền đến từ đằng sau: “Phùng quốc sư, Cảnh vương gia, các người giả dạng như vậy là muốn đi đâu vậy?”

Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong quay đầu lại, nhìn thấy cách đó không xa, Bắc Đường Diệp khẽ vẫy quạt, ánh mắt trêu tức, vẻ mặt nhàn nhả: “Nam Cung Quyết nói các người sẽ đến đây, để bốn Hoàng tử chờ ở chỗ này. Bốn Hoàng tử còn chưa tin, không nghĩ tới hẳn thật sự đoán trúng rồi.....”

“Bắc Đường Diệp, người muốn thế nào?” Đáng chết, lại là Nam Cung Quyết. Nam Cung Phong nắm chặt bàn tay, đáy mắt thoáng hiện hàn quang: Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, một ngày nào đó, bốn Vương chắc chắn sẽ đem bọn người bầm thây vạn đoạn.....

Nếu thân phận đã bị lộ, Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương cũng không tiếp tục ngụy trang nữa. Cởi trang phục thị vệ bên ngoài ra, để lộ cẩm y tượng trưng cho thân phận bên trong.

“Người là Vương gia của Thanh Tiêu quốc, bốn Hoàng tử là Hoàng tử của Kì Thiên quốc. Hai người chúng ta thật ra không có bất kì mâu thuẫn quyền lợi gì, bốn Hoàng tử sẽ không làm gì người, chẳng qua.....” Bắc Đường Diệp cố tình lộ ra vẻ khó xử.

“Chẳng qua cái gì?” Bắc Đường Diệp và Nam Cung Quyết gặp nhau ở Thiếu Lâm tự, quen biết đã năm năm. Nam Cung Phong biết tình bằng hữu giữa hai người bọn họ trong thời gian đó, không phải chỉ cần nói hai ba câu liền có thể chia rẽ. Cho nên, hẳn vừa nói chuyện với Bắc Đường Diệp, vừa suy nghĩ cách thoát đi.

“Chẳng qua, Nam Cung Quyết nhờ bốn Hoàng tử hỗ trợ bắt người và Phùng quốc sư. Bằng hữu đã nhờ vả, không thể không giúp. Cho nên, Cảnh vương gia, Phùng quốc sư, bốn Hoàng tử chỉ có thể nói: thực xin lỗi.” Nói xong, Bắc Đường Diệp di chuyển, chậm rãi đi về phía trước: “Cho các người thời gian một nén nhang.”

Khi Bắc Đường Diệp vừa dứt lời, đáy mắt bọn thị vệ phát lạnh, trường kiếm cầm trong tay đánh về phía Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong.....

Thương thế của Phùng Thiên Cương đã lành, giao đấu với bọn thị vệ thành thạo. Nhưng Nam Cung Phong bị thương nặng chưa khỏi hẳn, khi cùng bọn thị vệ so chiêu, vì sợ làm miệng vết thương đã khép lại rách ra, nên không dám dùng hết toàn lực. Thủ hạ Nam Cung Quyết võ công cao cường, cho nên, Nam Cung Phong phải hết sức gắng gượng để ứng phó.

Vì thế, Phùng Thiên Cương không tránh khỏi việc vừa giao đấu với bọn thị vệ, vừa chiếu cố Nam Cung Phong. Như vậy, hẳn hoàn toàn mất ưu thế.

Bọn thị vệ bao vây Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương ở chính giữa, đánh nhau kịch liệt. Bắc Đường Diệp đứng ở bên ngoài, nhàn nhã ngẩng đầu nhìn trời, bất mãn ai oán: “Nam Cung Quyết đáng ghét, xem bốn Hoàng tử là cu li. Bốn Hoàng tử phải ở đây giúp người giám sát, còn người thì thoải mái tận hưởng thịt cá.....”

Đối với Phùng Thiên Cương mà nói, đại phu nhân thật sự là một tình nhân đa tài, tận tâm. Đứng bên cạnh Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, không có chuyện cũng có thể nói thành có chuyện. Chuyện tận trời Nam biển Bắc gì nàng cũng đều nói liên tục.

Đừng nói là Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, ngay cả Lạc Thừa tướng cùng bọn thị vệ nghe cũng thấy phiền. Trong lòng thầm buồn bực: Đại phu nhân, từ lúc nào đã trở nên lảm nhảm như vậy

Nam Cung Quyết thủy chung vẫn lễ phép cười, thỉnh thoảng còn đáp trả vài câu. Nhưng Lạc Thừa tướng nghe không nổi nữa: “Phu nhân, Lần này Lạc vương gia đến Tướng phủ, là để tìm người. Hiện giờ tất cả thị vệ trong phủ đều đã tập trung ở đây, không có mấy người đang thủ vệ, không bằng chờ sau khi Lạc Vương gia tìm người xong, người lại nói chuyện với hần đi.”

Vân Bích Lạc cho tới nay không hề nói chuyện với người ngoài, hơn nữa, bà ấy cũng hiểu phải đúng mực, sẽ không làm ra chuyện gì thất lễ, vì sao hôm nay lại thất thố như thế.....

Nghe vậy, Vân Bích Lạc bỗng nhiên bừng tỉnh: “Là thiếp thân thất thố, Lạc vương gia đừng để ý.”

“Không có gì, Phu nhân cũng là có ý tốt.” Nam Cung Quyết lễ độ đáp lời, quay đầu nhìn về phía bọn thị vệ, giả bộ tìm kiếm tên thị vệ theo lời hần nói kia.

Tại ngã tư đường, Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong cùng bọn thị vệ vẫn còn đánh nhau kịch liệt. Quần áo Phùng Thiên Cương bị lủng mấy lỗ, miệng vết thương của Nam Cung Phong cũng đã bị đánh đến rách ra, máu tươi thấm qua quần áo.....

“Nam Cung Phong, bốn Hoàng tử khuyên người một câu, vẫn nên ngoan ngoãn chịu trôi đi, khỏi làm khổ da thịt của mình” Bắc Đường Diệp đứng ngoài vòng chiến, vẫn đang ngẩng đầu nhìn trời. Nhưng nhất cử nhất động của Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong, đều không thoát khỏi cặp mắt hần.

“Bắc Đường Diệp, người nằm mơ đi, bốn Vương có chết cũng không đầu hàng.” Nam Cung Phong vừa giao đấu cùng bọn thị vệ, vừa nghiêng rằng nghiêng lợi trả lời. Đáy mắt thoáng hiện lệ quang: Nếu có một ngày,

bốn Vương trở thành Hoàng đế Thanh Tiêu quốc, chắc chắn sẽ dẫn binh san bằng Kì Thiên quốc của người!

Thật là không thức thời, bốn Hoàng tử đã khuyên rồi nha, là người không chịu nghe. Sau trận chiến này, sống hay chết, đành chờ tạo hóa vậy. Bắc Đường Diệp bất đắc dĩ thở dài: “Vậy mặc cho số phận đi.”

Lập tức, Bắc Đường Diệp lại tăng âm lượng, thờ ơ nhắc nhở bọn thị vệ: “Thời gian một nén nhang sắp hết.”

Nghe vậy, bọn thị vệ không nói gì, xuất chiêu càng lúc càng nhanh, làm cho Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương ứng phó không nổi, từng bước lui về phía sau.....

Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương, các người thua chắc rồi! Nhìn Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong sắp bại trận. Khóe miệng Bắc Đường Diệp khẽ cong lên một tia ý cười trào phúng: Các người sớm muộn gì cũng thua, sớm nhận thua không phải sẽ không có việc gì sao, tại sao phải để da thịt chịu khổ như thế chứ.....

“Hoàng Thượng giá lâm.” Tiếng thái giám truyền đến từ cách đó không xa, Bắc Đường Diệp cả kinh: Thanh hoàng, lúc này hắn không phải ở trong Hoàng cung sao? Tại sao có thể xuất hiện ở đây?

Đi đầu là nhuyễn kiều hoa lệ, không chú ý đến mọi người đang đánh nhau, chỉ thông dong quẹo vào đường nhỏ mà bọn người Bắc Đường Diệp đang đứng

Trong khoảnh khắc, nhuyễn kiều được hạ xuống, một cung nữ vén màn kiều lên. Thanh Hoàng oai hùng bất phàm từ trong kiều đi ra, nhìn bọn thị vệ đang bao vây Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong ở giữa. Thanh Hoàng tức giận khiển trách: “Dừng tay, tất cả đều dừng tay cho trẫm.”

Bắc Đường Diệp khẽ khoát tay áo, bọn thị vệ dừng thế công. Phùng Thiên Cương đỡ Nam Cung Phong đang bị thương nặng dựa vào vách tường để đứng vững. Ngữ khí của Nam Cung Phong suy yếu: “Phụ hoàng, cứu con..... Bắc Đường Diệp..... Muốn giết nhi thần.....”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Các người thật to gan, dám ngang nhiên ám sát Cảnh Vương gia và Quốc sư giữa ban ngày ban mặt.”

Đối với lời nói của Nam Cung Phong, Thanh Hoàng không phải hoàn toàn tin tưởng, nhưng bản thân Nam Cung Phong bị thương nặng là chuyện thật sự đang xảy ra trước mắt. Hắn không thể không tin: Đáng chết, dám ở Thanh Tiêu quốc ám sát Vương gia của Thanh Tiêu, quả nhiên là sống không kiên nhẫn

Thanh Hoàng tức giận tận trời, ánh mắt lơ đãng đảo đến nơi Bắc Đường Diệp đứng cách đó không xa, lớn tiếng chất vấn: “Tứ Hoàng tử, người không muốn giải thích với trẫm sao? Những tên thị vệ này là do người mang đến?”

Tướng phủ, Nam Cung Quyết cẩn thận nhìn bọn thị vệ một lần, không thấy người hắn muốn tìm. Trên thực tế, nơi này chắc chắn không có người hắn muốn tìm, khẽ lắc đầu:

“Nơi này không có người bốn Vương muốn tìm, chắc có gì nhầm lẫn, người kia chắc không phải là thị vệ Tướng phủ, thật không tốt, đã mang thêm phiền toái cho nhạc phụ, phu nhân.”

“Không còn cách nào khác, có thể giúp Lạc Vương gia là vinh hạnh của bốn tướng.” Lạc Thừa tướng cười nhạt, trầm hạ mí mắt, một tia tinh quang chợt lóe rồi biến mất: “Thời gian không còn sớm, không bằng Lạc Vương gia và Mộng Khê hãy lưu lại dùng bữa đi.”

“Đúng vậy, Lạc Vương gia, người và Mộng Khê rất ít khi đến Tướng phủ, dù sao cũng phải dùng bữa cơm rau dưa đạm mạc rồi hãy đi.” Đại phu

nhân cũng hòa theo giữ lại: Thiên Cương và Cảnh vương gia chắc đã đi xa, nhưng mà, kéo dài thời gian của Nam Cung Quyết thêm một chút vẫn tốt hơn.

Lạc Mộng Khê khinh thường hừ lạnh một tiếng: Đại phu nhân, người đích thực đủ tư cách là một tình nhân, dốc toàn lực kéo dài thời gian của ta và Nam Cung Quyết. Người cho là, như vậy Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong có thể an toàn đào thoát sao? Nằm mơ đi!

“Hiếm khi thấy nhạc phụ và phu nhân thịnh tình như thế, vậy tiểu tể (con rể) liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Gương mặt anh tuấn của Nam Cung Quyết vẫn mang theo ý cười thản nhiên, ngữ khí mặc dù khách khí, nhưng rõ ràng mang theo sự đậm đặc và xa cách. Đáy mắt thâm thúy lại lóe tia lạnh như băng và sắc bén.

Nhìn Nam Cung Quyết trấn định như thế, khẳng định đã sớm an bài tốt mọi việc. Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương nhất định không thoát được. Song, chỉ cần nghĩ đến việc cùng đám người Lạc Thừa tướng, đại phu nhân ngồi cùng bàn dùng bữa, ta thực sự không còn khẩu vị. Lạc Mộng Khê oán thầm.

“Vương gia..... Vương gia.....” Ngay tại lúc Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê chuẩn bị cùng Lạc Thừa tướng trở vào đại sảnh dùng bữa. Một tên thị vệ của Lạc Vương phủ bước nhanh tới, ở bên cạnh Nam Cung Quyết thì thầm vài câu, Nam Cung Quyết không nói gì, đáy mắt thâm thúy càng ngừng càng sâu thẳm.

Nam Cung Quyết khẽ khoát tay áo, thị vệ xoay người rời đi: “Nhạc phụ, hôm nay có chuyện cần xử lý, chỉ sợ tiểu tể không thể ở Tướng phủ dùng bữa”

“Không còn cách nào khác, chính sự quan trọng hơn. Lạc Vương gia, khi nào rảnh rồi lại đến Tướng phủ dùng bữa.” Lạc Thừa tướng nói xong lời

khách sáo. Đáy mắt hiện lên một tia làm cho người ta nhìn không rõ cảm xúc.

“Nếu đã như vậy, bốn Vương và Mộng Khê đi trước một bước, cáo từ!” Nói xong, Nam Cung Quyết không hề nán lại, kéo bàn tay nhỏ của Lạc Mộng Khê bước nhanh ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì?” Lạc Mộng Khê trong lòng khó hiểu: “Chẳng lẽ Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong đã thoát được?”

“Không phải!” Nam Cung Quyết lắc đầu: “So với chuyện này càng nghiêm trọng hơn. Lúc Bắc Đường Diệp dẫn người bắt Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương, thì phụ hoàng đột nhiên đến.....”

“Cái gì? Hoàng thượng tới? Làm sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy.” Đáy mắt của Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống: Mệnh Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương cũng thật lớn.....

Sắc mặt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống: “Vấn đề này tạm thời chưa nói đến, quan trọng là làm sao vượt qua ải này của phụ hoàng.”

Nhìn thân ảnh Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê càng lúc càng xa, trong mắt đẹp của đại phu nhân hiện lên một tia vui sướng, cũng âm thầm khẽ thở ra: Xem ra, Nam Cung Phong và Thiên Cương đã an toàn thoát đi rồi. Nếu không, Nam Cung Quyết sẽ không thể kích động như vậy.....

Lạc Thừa tướng khẽ khoát tay áo, tất cả bọn thị vệ đều lui xuống. Lạc Thừa tướng liếc nhìn đại phu nhân, hai mắt đang nhìn chăm chăm bóng dáng của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, khóe miệng nhếch lên ý cười lạnh lẽo.

“Vân Bích Lạc, người vừa rồi cùng Nam Cung Quyết nói nhiều như vậy, rốt cuộc là có dụng ý gì? Bốn tướng muốn nghe sự thật.” Đại phu nhân vừa

mới yên lòng, bất thành linh, giọng chất vấn lạnh lùng, nghiêm khắc của Lạc Hoài Văn vang lên ở bên tai.

Đại phu nhân trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng lại thầm giật mình: Không xong rồi, chẳng lẽ Lạc Hoài Văn đã nhìn ra cái gì.

Mấy ngày nay Thiên Cương và Nam Cung Phong ở trong Tướng phủ, vẫn ở tại Lạc viên, chưa từng cùng người ngoài tiếp xúc qua, càng chưa xuất hiện cùng lúc với Lạc Hoài Văn? Chẳng lẽ do hôm nay ta đã thất thố, cho nên, hẳn mới nghi ngờ.....

Toàn bộ Thanh Tiêu quốc chỉ còn lại hai vị hoàng tử là Nam Cung Quyết và Nam Cung Phong, như vậy ngôi vị Hoàng đế tiếp theo của Thanh Tiêu quốc, nhất định là một trong hai người bọn hắn. Thiên Cương hỗ trợ Nam Cung Phong là việc không thể nghi ngờ, cho nên, ta cũng sẽ hỗ trợ Nam Cung Phong.

Lấy thái độ của Lạc Hoài Văn với Nam Cung Quyết mà xem, hẳn nhất định muốn hỗ trợ Nam Cung Quyết, như vậy cũng tốt. Ta có thể từ đó tìm hiểu bí mật của bọn họ, sau đó báo cho Thiên Cương biết. Như vậy, cơ hội thành công của Nam Cung Phong sẽ lớn hơn rất nhiều.....

Nhưng mà, nếu muốn thực hiện được kế sách, ta phải làm thế nào để ứng phó với cửa này của Lạc Hoài Văn đây. Nam Cung Phong chưa đăng cơ làm Hoàng đế, bây giờ ta không thể để lộ sự thật, đây không phải là thời điểm trở mặt với Lạc Hoài Văn.....

“Vân Bích Lạc, bốn tướng đang hỏi ngươi, tại sao ngươi không trả lời?” Trong giọng nói lạnh như băng của Lạc Thừa tướng ẩn chứa sự tức giận.

Lạc Hoài Văn từng bước ép sát, ánh mắt đại phu nhân nhanh chóng kéo về, suy nghĩ cách ứng phó: Dù sao Thiên Cương cũng đã thoát khỏi Nam Cung Quyết, giờ này hẳn là đã trở về phủ Quốc sư. Ở trong Tướng phủ,

mỗi ngày ta đều phải nhìn sắc mặt của Lạc Hoài Văn, đã sớm chịu không nổi. Nếu hấn bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa:

Nghĩ đến điểm này, đáy mắt đại phu nhân chợt lóe hàn quang, bàn tay nhỏ đột nhiên nắm chặt, xoay người nhìn Lạc Hoài Văn, ngữ khí cao ngạo: “Lạc Thừa tướng, thật ra ta muốn.....”

“Người muốn lấy lòng Nam Cung Quyết, để hấn trở thành chỗ dựa cho người.” Người muốn mượn thế lực của Nam Cung Quyết để đối phó với bốn tướng!

Lạc Thừa tướng giọng đầy trào phúng: “Người Nam Cung Quyết thích là Mộng Khê, không phải Tử Hàm, người lại có mâu thuẫn với Mộng Khê. Mộng Khê thân là Lạc Vương phi, tất nhiên sẽ không để Nam Cung Quyết hỗ trợ người, bốn tướng khuyên người, vẫn nên sớm giết chết suy nghĩ này đi!”

Khi tuyệt vọng, Vân Bích Lạc đúng là cái gì cũng có thể thử, vì muốn lật đổ bốn tướng, có thể cùng hợp tác với bất cứ kẻ nào.....

Không nghĩ tới Lạc Thừa tướng lại nói như vậy, đại phu nhân đầu tiên là sửng sốt, nhưng lập tức phản ứng lại:

“Thiếp thân không có suy nghĩ này, Mộng Khê từ nhỏ đã không có mẫu thân, Lần này con bé hồi Tử quốc phủ, thiếp thân chỉ cố gắng làm tròn bốn phận mẫu thân mà thôi.”

Đại phu nhân âm thầm khẽ thở ra, thì ra: Lạc Hoài Văn là hoài nghi điều này, thật sự là ngu xuẩn đến cực điểm.

Lạc Thừa tướng hừ lạnh một tiếng: “Như thế là tốt nhất, thành thành thật thật ở Tử quốc phủ, làm phu nhân Tử quốc phủ của người, bốn tướng sẽ không để ý tới người. Nhưng nếu người muốn tạo phản, bốn tướng nhất định sẽ không tha cho người. Bốn tướng biết, lúc này người có thế lực ngầm riêng,

chỉ có điều, Tướng phủ là thiên hạ của bốn tướng, ở đây đối đầu với bốn tướng, người là tự tìm đường chết.....”

“Thiếp thân không dám, sẽ cẩn thận ghi nhớ lời dạy của thừa tướng” Đại phu nhân không mẫn không nhạt trả lời: “Thời gian không còn sớm, thiếp thân có chút mệt mỏi, xin cáo lui trước!”

Nói xong, không đợi Lạc Thừa tướng đáp lại. Đại phu nhân đã xoay người, giống như muốn thoát khỏi cái gì đó làm người ta chán ghét, bước nhanh rời đi.

Khi thân ảnh của đại phu nhân biến mất, đáy mắt Lôi Đình chợt lóe: “Thừa tướng, thứ cho thuộc hạ nói thẳng, sở dĩ hôm nay đại phu nhân khác thường, chỉ sợ không đơn giản như lời tướng gia nói.”

“Bốn tướng biết.” Đáy mắt Lạc Thừa tướng hơi trầm xuống: “Vừa rồi khi bốn tướng thử bà ta, phát hiện Vân Bích Lạc muốn tạo phản. Bất đắc dĩ, mới tìm bậc thang cho bà ta bước xuống. Nếu không, Tướng phủ hiện tại, sợ là đã máu chảy thành sông.”

“Một khi đã như vậy, vì sao Tướng gia còn muốn lưu đại phu nhân lại bên người, bà ta rất nguy hiểm.” Đối với điểm này, Lôi Đình trong lòng khó hiểu.

Lạc Thừa tướng cười lạnh: “Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Đại phu nhân ở trong Tướng phủ, nhất cử nhất động của bà ta đều nằm trong lòng bàn tay của chúng ta, bà ta không thể tổn thương đến bốn tướng. Nhưng nếu bốn tướng đuổi ra ngoài, bà ta sẽ chuyển tới chỗ tối. Lúc bà ta muốn mưu đồ với bốn tướng, bốn tướng sẽ không kịp phòng bị.....”

“Thuộc hạ hiểu rồi.” Lôi Đình sinh lòng bội phục: “Thừa tướng, tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?”

Đáy mắt Lạc Thừa tướng hơi trầm xuống: “Phái người điều tra, thời gian gần đây trong Lạc viên có gì khác thường không, cũng âm thầm phái người giám sát nhất cử nhất động của đại phu nhân.”

Vân Bích Lạc, đấu với bốn tướng ở Tướng phủ, người là muốn chết.

Bên này, Nam Cung Quyết kéo Lạc Mộng Khê bước nhanh về hướng của đám người Bắc Đường Diệp. Mắt thấy sắp đến ngã tư đường, chỗ đám người Bắc Đường Diệp. Nam Cung Quyết đột nhiên dừng bước, đáy mắt hơi hơi lóe lóe, Nam Cung Quyết liếc mắt nhìn Lạc Mộng Khê:

“Mộng Khê, bốn vương nhớ, người có thói quen mang theo chủ thủ bên người, bây giờ có mang trên người không?”

“Có, người hỏi cái này làm gì?” Lạc Mộng Khê rút bàn tay nhỏ của mình từ trong tay Nam Cung Quyết về, lấy chủ thủ tùy thân ra: “Chính là cái này.”

Lạc Mộng Khê vừa dứt lời, Nam Cung Quyết đã nhanh tay đoạt lấy chủ thủ, cổ tay khẽ lật, vỏ chủ thủ rơi ra, hàn quang lập lòe của lưỡi dao hiện ra trước mặt hai người.

Nam Cung Quyết ngay cả mắt cũng không chớp, vung chủ thủ đâm vào cánh tay mình.....

“Nam Cung Quyết, người làm gì thế?” Lạc Mộng Khê kinh hô một tiếng, nhanh tay giữ lấy cổ tay của Nam Cung Quyết, khiến chủ thủ cách cánh tay hẳn không tới ba li chợt dừng lại: “Điên sao, người muốn đâm chính mình để làm gì?”

Đáy mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống: “Bắc Đường Diệp truy giết Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương bị phụ hoàng bắt gặp. Lấy tính cách của Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương, chắc chắn sẽ vu oan cho Bắc

Đường Diệp. Nếu việc này không cho phụ hoàng một lời giải thích hợp lý, hậu quả của Bắc Đường Diệp chắc chắn không thể lường được.....”

“Bắc Đường Diệp là bằng hữu tốt của người, lần này cũng giúp người đi bắt Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương. Người dùng cách này cứu hãn cũng không có gì là quá đáng, chẳng qua.....” Lạc Mộng Khê muốn nói lại thôi.

“Chẳng qua cái gì?” Nam Cung Quyết sinh lòng khó hiểu.

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quyết: “Thanh Hoàng tất nhiên biết võ công của người không tệ. Nếu người bị thương, Thanh Hoàng tuyệt đối sẽ nghi ngờ.....”

Đúng vậy, vấn đề này, ta thật sự đã quá sơ sót! Ngay tại lúc Nam Cung Quyết thất thần, trong nháy mắt, đáy mắt Lạc Mộng Khê chợt lóe, cầm lấy cổ tay Nam Cung Quyết đột nhiên chém về phía mình. Chỉ nghe “Xoẹt” Một tiếng vang lên, trên cánh tay trái của Lạc Mộng Khê đã xuất hiện vết máu thật dài, trong nháy mắt máu tươi nhuộm đỏ quần áo của nàng.....

“Mộng Khê, người làm gì vậy?” Định thần lại, phản ứng đầu tiên của Nam Cung Quyết là kinh hô ra tiếng, vội vàng lấy khăn lụa của mình ra, băng bó miêng vết thương cho Lạc Mộng Khê.

“Ở trong mắt Thanh Hoàng, ta tay trái gà không chặt. Nếu người bị thương là ta, mọi chuyện sẽ trở nên danh chính ngôn thuận hơn.” Như vậy, ta cũng coi như trả hai đấm kia cho Bắc Đường Diệp.....

“Mộng Khê.” Nam Cung Quyết đưa tay ôm Lạc Mộng Khê vào trong lòng, trong mắt thoáng hiện tầng nước mơ hồ: “Lúc này đây, Nam Cung Quyết ta xin thề, từ nay về sau, tuyệt đối sẽ không để người bị chút thương tổn nào nữa”

Bị Nam Cung Quyết ôm chặt trong ngực, Lạc Mộng Khê có chút không được tự nhiên. Nhưng khí lực của Nam Cung Quyết rất lớn, nàng giãy ra không được: “Trước đừng nói nhiều như vậy, cứu người quan trọng hơn. Chúng ta tuyệt đối không thể để Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương thực hiện được quỷ kế.”

Trên ngã tư đường, Bắc Đường Diệp vẫn đang nhàn nhã, tự tại đứng song song với Thanh Hoàng đang tức giận tận trời: “Tứ hoàng tử, vì sao ngươi không nói lời nào, là không có gì để nói sao?”

Bắc Đường Diệp khe khẽ thở dài: “Xoát” Một tiếng khép quạt trong tay lại, xoay người nhìn phía Thanh Hoàng: “Thanh Hoàng, người không nên tin lời gièm pha của tiểu nhân, rồi không suy nghĩ cẩn thận mà kết tội bốn hoàng tử. Bốn hoàng tử và Cảnh vương gia, quốc sư trước đây không oán, bây giờ lại không thù, vì sao phải đuổi giết bọn họ?”

Nói thật, Bắc Đường Diệp mang những thị vệ này, ai ai cũng có võ công cao cường. Tuy rằng võ công của những thị vệ ở bên người Thanh Hoàng cũng không tồi, nhưng nếu Bắc Đường Diệp muốn đánh bại bọn họ, thoát khỏi nơi này, cũng không phải việc khó khăn. Nếu là kẻ khác, Bắc Đường Diệp mới mặc kệ bọn họ, trực tiếp đánh một trận, liền có thể bắt Nam Cung Phong và Bắc Thiên Cương đi.

Nhưng là nay, người đến lại là Thanh Hoàng, là phụ thân thân sinh của Nam Cung Quyết. Bắc Đường Diệp phải cho hẵn chút mặt mũi

“Bắc Đường Diệp, vấn đề này, là trăm phải hỏi người mới đúng.” Thanh Hoàng giọng đầy phẫn nộ.

“Được rồi, được rồi, vấn đề Thanh Hoàng đã hỏi, bốn hoàng tử sẽ trả lời.” Bắc Đường Diệp ứng phó với Thanh Hoàng, kéo dài thời gian, trong lòng nhin không được mà thầm sốt ruột: Nam Cung Quyết này, tại sao còn

chưa có đến, sẽ không phải rơi vào chốn dẫu dằng, à quên mất bốn Hoàng tử chứ.....

“Cảnh vương gia, Cảnh vương gia.....” Nam Cung Phong nháy mắt rơi vào hôn mê. Phùng Thiên Cương liên tục kinh hô, Nam Cung Phong lặng lẽ mở to mắt, nhìn Phùng Thiên Cương với ánh mắt xảo quyệt. Phùng Thiên Cương đầu tiên là sửng sốt, rồi lập tức tâm thần linh hội: “Hoàng Thượng, Cảnh vương gia bị thương nặng đã hôn mê, cần nhanh chóng truyền Thái y để chữa trị.”

“Mau, nâng Cảnh vương gia đến Thái y viện.” Nam Cung Phong tuy rằng phẩm hạnh không tốt, nhưng dù sao cũng là con của hắn. Nó bị thương đến hôn mê, Thanh Hoàng cũng là lòng nóng như lửa đốt.

Ánh mắt chạm đến gương mặt nhàn nhã của Bắc Đường Diệp, Thanh Hoàng lại bị chọc cho tức giận. Phong nhi trở nên như bây giờ, đều là do hắn hại: “Người đâu, giam Bắc Đường Diệp vào đại lao.....”

Cái gì, nhốt bốn Hoàng tử vào đại lao, có nhầm hay không đây. Nơi đó ẩm ướt lại lạnh nữa, làm sao bốn hoàng tử có thể ngồi ngây ngốc ở trong đó. Nếu bây giờ thoát đi, vậy chẳng khác nào là sợ tội chạy trốn, toàn bộ Thanh Tiêu quốc sẽ truy nã hắn. Nếu không trốn đi, đại lao, cái địa phương này, sao có thể ở lại chứ....

“Khoan đã.” Ngay tại lúc Bắc Đường Diệp đang trầm suy nghĩ rồi cuộc phải làm thế nào, thì giọng nói quen thuộc truyền đến từ cách đó không xa. Nam Cung Phong đã nằm trên cán đỡ, cùng với Phùng Thiên Cương đang giả bộ mỗi một đều cả kinh: Không xong rồi, tại sao hắn đến đây.....

Bắc Đường Diệp cũng âm thầm khẽ thở ra: tên đáng ghét, rồi cuộc cũng chịu đến rồi.....

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về hướng giọng nói truyền đến, chỉ thấy Nam Cung Quyết quần áo trắng tinh, tuần mỹ bất phàm, và Lạc Mộng

Khê mặc bộ váy mỏng màu lam đang cùng nhau đi đến. Nam tuần dật xuất trần, nữ khí chất tự nhiên, xa xa nhìn lại, chính là một đôi trời sinh.

Hai người xứng đôi như thế, mọi người lần đầu tiên nhìn thấy. Trong lúc nhất thời, tất cả bọn thị vệ đều nhìn đến ngây người, ngay cả Thanh Hoàng, cũng hơi thất thần.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

“Nhi tức (con dâu) tham kiến phụ hoàng.”

Tới trước mặt Thanh Hoàng, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết cùng hành lễ, giọng của hai người cũng thành công kéo thần trí mọi người quay về.

“Quyết nhi, Mộng Khê không cần đa lễ, hãy bình thân.” Đáy mắt Thanh Hoàng hơi hơi lóe lóe, nhẹ giọng quan tâm.

“Tạ ơn phụ hoàng.” Sau khi Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đứng lên, ngữ khí của Thanh Hoàng mang theo khinh thường hỏi: “Quyết nhi, trăm biết Bắc Đường Diệp là hảo hữu chí giao của con, nhưng lúc này hãn dám dẫn người ám sát Phong nhi, trăm tuyệt đối không thể tha thứ, những lời cầu tình, con cũng không cần phải nói nữa”

Thanh Hoàng trực tiếp chặn đứng lời Nam Cung Quyết sắp nói, cũng mượn cơ hội nói cho Bắc Đường Diệp nghe, dám ở Thanh Tiêu quốc của ta đả thương Vương gia của Thanh Tiêu, dù ai cầu tình cũng vô dụng.....

Nghe vậy, Nam Cung Quyết vẫn chưa phản bác gì, chỉ cười: “lần này nhi thần đến không phải vì cầu tình giúp Bắc Đường Diệp, mà là giải thích chân tướng việc này với phụ hoàng. Phụ hoàng, xin nghe nhi thần nói ngọn nguồn của tất cả mọi việc. Nếu đến lúc đó, người vẫn thấy Bắc Đường Diệp có tội, vậy giải hãn vào đại lao trị tội cũng chưa muộn”

“Phải không? Không biết theo như lời Quyết nhi nói thì chân tướng là chỉ cái gì?” Thanh Hoàng ngữ khí lạnh lùng, nhẹ giọng hỏi. Hắn đã sớm biết, chuyện lần này thật sự không đơn giản. Hắn muốn mượn cơ hội này, để xem xem, giữa Nam Cung Quyết và Nam Cung Phong, rốt cuộc là ai hơn ai.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Quyết Chinh Khê

Edit : Vân anh

Beta : kun'xjh

“Bắc Đường Diệp dẫn người đến bắt Ngũ Hoàng đệ và Phùng quốc sư, không phải là vô cớ mà sinh sự, hay tùy ý đả thương người khác, mà là bắt thích khách.....” Ngũ khí của Nam Cung Quyết hơi trầm xuống.

Phùng Thiên Cương hừ nhẹ một tiếng: “Theo ý của Lạc Vương gia thì bốn tọa và Cảnh Vương gia chính là thích khách.” Ở cuối câu, Phùng Thiên Cương cố tình tăng thêm ngũ khí, kẻ ngốc cũng nghe ra, hăn rất tức giận:

“Nhìn bộ dạng hiện tại của Lạc Vương gia, cũng không giống người bị thương.....”

Nam Cung Quyết bình tĩnh: “Thích khách ám sát bốn Vương đã cải trang thành thị vệ lẫn vào trong đám thị vệ của Lạc vương phủ. Ngay lúc ám sát, nhờ Mộng Khê xả thân cứu giúp, bốn Vương mới có thể an toàn thoát hiểm, nên vết thương không nằm trên người bốn Vương mà nằm trên cánh tay của Mộng Khê.....”

Thanh Hoàng thản nhiên nhìn Lạc Mộng Khê, liếc mắt nhìn cánh tay trái của nàng quả thực đã bị thương, quần áo nhuộm đỏ một vết máu.

Đáy mắt Bắc Đường Diệp hơi hơi lóe lóe, lập tức phản ứng lại: “Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê tìm đại phu trị thương, nên việc bắt thích khách, tự nhiên là bốn Hoàng tử phải đảm nhiệm. Bốn Hoàng tử dẫn người

đuổi tới đây, thích khách đột nhiên cởi bỏ trang phục thị vệ trên người, lộ ra bộ mặt thật.....”

Nói xong, Bắc Đường Diệp lập tức chuyển hướng: “Quốc sư, hai bộ trang phục thị vệ vứt trên đất kia, người dám nói không phải người và Cảnh Vương Nam Cung Phong cởi ra không?”

Lời nói dối cao minh nhất, chính là dựa trên nền tảng chân thật nhất, thêm mắm thêm muối, bẻ cong sự thật. Như vậy, lời nói dối mới càng chân thật, đủ để xáo trộn tầm mắt mọi người

Phùng Thiên Cương trầm hạ mí mắt, mơ hồ thoáng hiện lệ quang: Bắc Đường Diệp, Nam Cung Quyết, các người cũng thật hèn hạ.....

Hai bộ quần áo kia đúng là do hãn và Nam Cung Phong cởi ra, nhưng hãn không thể thừa nhận, nếu không, cho dù chuyện ở Cảnh Vương phủ ám hại Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết không bị bại lộ, thì với tội danh ám sát này, hãn và Nam Cung Phong cũng sẽ khó tránh khỏi liên quan.....

Phùng Thiên Cương vốn muốn mượn việc này để loại bỏ Bắc Đường Diệp, lại không ngờ bị Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp phản kích lại, đem tất cả tội danh đổ lên người hãn và Nam Cung Phong.....

“Thanh Hoàng, từ lúc người đến đây tới giờ, người bốn Hoàng tử mang theo, đều đứng ở đây, không có khả năng cởi bỏ hai bộ quần áo đó xuống.”. Bắc Đường Diệp trong cái khó ló cái khôn, lí luận: “Cho dù bọn thị vệ có cởi quần áo, thì nhất định phải lộ ra nội y bên trong, mà không phải áo khoác thị vệ.....”

“Quốc sư, quần áo thị vệ này, là người và Phong nhi cởi ra sao?” Ngừ khí của Thanh Hoàng lạnh lùng: Từ khi hãn đến đây, đã quét qua toàn bộ hiện trường một lần. Hai bộ quần áo thị vệ kia, hãn đã thấy từ lâu, trực giác nói cho hãn biết, việc này không đơn giản như vậy. Cho nên, hãn vẫn bất động thanh sắc.....

“Không phải.” Phùng Thiên Cương thề thốt phủ nhận: Chuyện này, tuyệt đối không thể thừa nhận, nếu không sẽ đồng nghĩa với tội danh ám sát...

“Nói không chừng là Tứ Hoàng tử vì thiết kế âm mưu muốn hãm hại bốn tọa và Cảnh Vương gia, thừa dịp chúng ta không chú ý, cố ý sai người vút.....”

“Vậy Quốc sư và Phong nhi, vì sao lại xuất hiện ở đây?” Thanh Hoàng lạnh giọng hỏi, ánh mắt mang theo sự uy nghiêm vương giả:

Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong đã lâu rồi không thấy vào triều. Phủ Quốc sư và Cảnh Vương phủ cũng không thấy bóng dáng, hai người đang mất tích, lại xuất hiện ở đây. Thanh Hoàng tự nhiên sẽ hoài nghi.

“Bốn tọa và Cảnh Vương gia đi Bồng Lai ngắm biển....”

Phùng Thiên Cương còn chưa nói xong, Bắc Đường Diệp đã khinh thường cười nhạo một tiếng: “Bồng Lai cách Thanh Tiêu quốc mấy ngàn dặm, cho dù Hoàng Kế mã ngày đi ngàn dặm, không ăn không uống, ngày đêm thần tốc, cũng phải chạy hơn nửa tháng, sao quốc sư và Cảnh vương gia chỉ dùng thời gian mười ngày đã quay lại, xin hỏi quốc sư người bay à”

“Có gì không thể?” Bốn tọa chính là có thể bay. Ngự khí của Phùng Thiên Cương cao ngạo: Toàn bộ Thanh Tiêu quốc đều biết, năng lực của hắn khác hẳn người thường, đây là ưu thế lớn nhất của hắn, cho dù hắn có nói hươu nói vượn, lừa dối, cũng không có ai có thể phân biệt thật giả.....

“Nhưng mà Tứ Hoàng tử, vì sao vừa rồi khi Hoàng Thượng hỏi người, người lại không nói gì. Hiện tại lại cường tư đoạt lý, nói mình tới để bắt thích khách

“Sai, sai, sai.....” Bắc Đường Diệp khoát tay áo, ngăn lời còn chưa nói xong của Phùng Thiên Cương: “Sở dĩ lúc ấy bốn hoàng tử không nói gì,

đơn giản là muốn cho các người xem sự thật, sự thật thắng với sức thuyết phục mà thôi. Chuyện Lạc vương phi bị thương, đừng nói ta không có bằng chứng, còn có nhân chứng nữa.....”

Không thể ngờ Lạc Mộng Khê vì cứu ta, lại tự chém mình bị thương, đợi chút, Nam Cung Quyết coi Lạc Mộng Khê như bảo bối, làm sao chịu để cho nàng bị thương.....

Thanh Hoàng nghe xong, không nói gì, hơi hơi suy tư một lát, dời ánh mắt đến Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê: “Quyết nhi, Mộng Khê, các người gặp thích khách ở đâu?”

“Nhi thần và Mộng Khê đến Tướng phủ làm khách, trùng hợp Vương phủ có việc gấp, nhi thần vội vã hồi phủ, không ngồi xe ngựa, tính mang theo Mộng Khê dùng khinh công chạy về, không nghĩ tới, lại để cho thích khách có cơ hội” Ngữ khí của Nam Cung Quyết bình tĩnh: “Nếu phụ Hoàng không tin, xin đến Tướng phủ chứng thực.”

Thanh Hoàng khẽ gật đầu, Nam Cung Quyết và Nam Cung Phong đều là con hăn, đối với tính nết của bọn chúng, hăn đương nhiên hiểu rõ, khẽ thở dài, Thanh Hoàng liên hệ lời nói của Phùng Thiên Cương và Nam Cung Quyết với nhau:

Phùng Thiên Cương tính trước, Quyết nhi và Mộng Khê sẽ tới Tướng phủ làm khách, sau đó liền cải trang thành thị vệ, núp ở chỗ tối. Sau đó, sai người báo tin cho Quyết nhi là Lạc Vương phủ xảy ra chuyện. Nên sau khi Quyết nhi và Mộng Khê rời khỏi Tướng phủ, liền nổi sát ý.

Lại không ngờ, Mộng Khê vì cứu Quyết nhi mà bị thương. Kế hoạch của Phùng Thiên Cương và Phong nhi chưa thành công, lại còn bị đám người Bắc Đường Diệp đuổi giết tới đây. Hai người bọn họ thấy trốn thoát không xong, liền cởi bỏ ngụy trang, muốn sống chết một trận.....

Khóe miệng Thanh Hoàng nhếch lên ý cười chua sót: Từ xưa đến nay, vì tranh giành ngôi vị hoàng đế đã gây nên biết bao gió tanh mưa máu. Phong nhi một lòng muốn làm Hoàng đế, lòng dạ nó hẹp hòi, năng lực bản thân cũng không bằng Quyết nhi. Thanh Tiêu ở trong tay hắn, không thể phát triển.....

Chẳng qua, khiến trẫm không nghĩ ra chính là, Quốc sử tinh thông tinh tượng, chắc đã tính ra Hoàng đế Thanh Tiêu quốc là Quyết nhi, vì sao hắn lại toàn tâm toàn ý giúp đỡ Phong nhi.....

Thấy trong mắt Thanh Hoàng lộ sự chua sót, giống như còn do dự. Đáy mắt Lạc Mộng Khê hơi hơi lóe lóe: “Phụ hoàng, thật ra muốn chứng minh Phùng quốc sử và Cảnh vương gia có phải là hung thủ hay không, còn có một phương pháp khác!”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Lạc Mộng Khê: Lời Bắc Đường Diệp, Nam Cung Quyết và Phùng Thiên Cương nói đều rất có lý, Thanh Hoàng cũng không rõ rốt cuộc nên tin ai. Nay Lạc Mộng Khê nói còn có biện pháp có thể chứng minh Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương có phải là hung thủ hay không, bọn họ đương nhiên sẽ chăm chú lắng nghe.

Ánh mắt của đám người Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp, Phùng Thiên Cương đều tập trung trên người Lạc Mộng Khê. Nam Cung Phong đang giả hôn mê, nếu không, ánh mắt hắn khẳng định cũng nhìn Lạc Mộng Khê

Lạc Mộng Khê không chút hoang mang, thản nhiên mở miệng: “Khi thích khách đâm trúng tay Mộng Khê, Lạc vương gia từng đâm trúng ngực thích khách, chỉ cần kiểm tra ngực của Phùng quốc sử hoặc Cảnh vương gia có vết thương hay không, chân tướng mọi việc sẽ rõ ràng.....”

Khi vừa mới tới đây, Lạc Mộng Khê đã cẩn thận quan sát khắp nơi, miệng vết thương trên ngực Nam Cung Phong đã bị đánh đến rách ra, máu tươi chảy ra không ít, cho nên, nếu không phải đại phu hoặc người chuyên nghiệp, căn bản không thể phân biệt miệng vết thương của hắn là mới hay cũ....

Trong phút chốc, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Nam Cung Phong đang hôn mê bất tỉnh, quần áo phần ngực, đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ. Mọi người liền bừng tỉnh nhận ra rằng: Thì ra lời Lạc Vương gia, Vương phi, Tứ Hoàng tử nói đều là sự thật, Cảnh vương gia muốn ám sát Lạc vương gia.....

Mà Nam Cung Phong đang nằm trên cán đỡ, bàn tay to nắm chặt lại, cũng run nhè nhẹ. Nếu bây giờ hắn trợn tròn mắt, đáy mắt sắc bén kia, khẳng định có thể giết chết người ta mấy trăm lần: Lạc Mộng Khê, đáng chết.....

Miệng vết thương trên ngực Nam Cung Phong là do ở Cảnh vương phủ đánh nhau mà có, nhưng hắn không thể vì mình mà làm sáng tỏ việc này. Bằng không, không chỉ có chuyện hắn giả vờ hôn mê sẽ bị người khác phát hiện, tự rước lấy sự nhạo báng, mà trận chiến ở Cảnh vương phủ cũng sẽ bị mọi người biết đến, hắn chắc chắn bị vạ người phi báng.....

Bắc Đường Diệp lại thầm tán thưởng: Thông minh, thật thông minh, sau khi Lạc Mộng Khê bị trúng độc, dung nhan bị biến dạng, nhưng đầu óc quả thực rất thông minh, xem ra Nam Cung Quyết thật có mắt nhìn người, chọn một nữ tử thông minh làm phi.....

Nam Cung Quyết không nói gì, khéo miệng khẽ cong lên tia ý cười như có như không, nhẹ nắm bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, chút bất tri bất giác lại nắm thật chặt.

Mí mắt Phùng Thiên Cường hơi trầm xuống, trong mắt không che dấu nồng đậm sát ý.....

Thanh Hoàng thu hết thần sắc của mọi người vào đáy mắt, trong lòng ngoại trừ thở dài, vẫn là thở dài: Tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, mỗi triều đại đều xảy ra. Không thể trách người khác, muốn trách chỉ có thể trách mình sinh trong Hoàng thất.

“Chuyện này dừng ở đây.” Thanh Hoàng lạnh giọng phán quyết: “Cảnh vương có ý định ám sát Lạc vương, nhưng Lạc vương không có sao, Lạc vương phi chỉ bị thương nhẹ. Cảnh vương đã bị thương nặng, coi như đã dạy cho nó một bài học. Thu hồi chức quan của Cảnh vương gia, Phùng quốc sư, nhốt vào đại lao, tịch thu tất cả gia sản, coi như là trừng phạt. Bãi giá hồi cung.”

“Cung tiễn Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Mọi người hành lễ cung tiễn Thanh Hoàng rời đi. Đương nhiên, Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cường cũng rời đi cùng lúc. Bọn chúng không phải quay về Hoàng cung, mà là bị bọn thị vệ áp giải vào đại lao.

Khi đám người Thanh Hoàng đi rồi, chỉ còn lại đám người Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp. Bắc Đường Diệp đứng dậy đầu tiên, ghé mắt nhìn phía Lạc Mộng Khê, giọng nói mang theo trêu tức: “Lạc Mộng Khê, màu sắc trên cánh tay người thật sự rất giống máu nha.....”

“Cái gì mà thật sự rất giống máu, đây chính là máu. Vì cứu người, ta phải cắt tay mình” Lạc Mộng Khê không vui, hung hăng trừng mắt nhìn Bắc Đường Diệp, liếc mắt một cái: “Cho dù là ta nợ người hai đấm kia.....”

Đáy mắt Nam Cung Quyết chột lóe: “Hai đấm gì?”

“Chính là Lạc Mộng Khê, nàng ấy.....”

“Vết thương của ta đau quá, mau hồi Vương phủ giúp ta bôi thuốc đi.” Lạc Mộng Khê gấp giọng đánh gãy lời nói của Bắc Đường Diệp: Nếu hẳn nói chuyện hiểu lầm lẫn đó ra, thật sự là, mất hết thể diện.....

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đều không có thói quen mang thuốc theo người, vừa rồi sau khi Lạc Mộng Khê lấy chủy thủ cắt cánh tay, nàng liền vội vã chạy tới đây, nên chỉ băng bó đơn giản một chút, chưa bôi thuốc xử lý.....

Nam Cung Quyết lo lắng cho vết thương của Lạc Mộng Khê, liền không dây dưa làm lớn chuyện ở đây nữa: “Hồi phủ.”

Y thuật của Lâm Huyền Sương xác thực là do Lâm cốc chủ truyền lại, sau khi hồi phủ, Nam Cung Quyết liền bảo nha hoàn đi gọi Lâm Huyền Sương đến bôi thuốc, băng bó vết thương cho Lạc Mộng Khê.

Tuy Lâm Huyền Sương là người lạnh lùng, nhưng nàng là đại phu, cứu sống người bị thương là chức trách của nàng. Cho nên, nghe nói có người cần bôi thuốc, băng bó, nàng lập tức đến đây.

Đối với Lạc Mộng Khê, Lâm Huyền Sương có chút đồng cảm. Dù sao, một nữ tử, tuổi còn trẻ, nhưng dung nhan lại bị hủy, là ai cũng không chấp nhận được.

Nhất là khi Lâm Huyền Sương biết, Lạc Mộng Khê sở dĩ bị trúng kịch độc là do Nam Cung Phong truyền qua nàng, cách cư xử của Nam Cung Phong với nàng sau đó, khiến Lâm Huyền Sương càng thêm hận ý với người trong Hoàng thất.

“Vương phi, người có hận Cảnh vương gia không? Dù sao hẳn cũng đã hại người biến thành cái dạng này.” Lâm Huyền Sương cẩn thận bôi thuốc mỡ lên miệng vết thương của Lạc Mộng Khê, nhẹ giọng hỏi.

Đối với Lạc Mộng Khê, Lâm Huyền Sương có chút tò mò. Nam Cung Phong làm tổn thương nàng, vì sao nàng phải gả cho Nam Cung Quyết? Chẳng lẽ vì thông qua Nam Cung Quyết để trả thù Nam Cung Phong.

Nhưng Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đã thành thân lâu như vậy, cũng không thấy nàng có hành động gì. Hơn nữa, Nam Cung Quyết thân nhiễm bệnh nặng, sống không được bao lâu nữa, nếu Lạc Mộng Khê chỉ vì trả thù Nam Cung Phong, mà gả cho Nam Cung Quyết, nói không chừng thù lớn còn chưa trả được, đã thành quả phụ rồi. Loại hiểm chiêu này phải hy si sinh quá lớn.

Lạc Mộng Khê khẽ cười, giọng nói mang theo phiến muộn và bất đắc dĩ: “Ta cũng không biết lúc trước Lạc Mộng Khê rốt cuộc có hận Nam Cung Phong hay không.”

Nàng nói lời này là thật lòng, sau khi Lạc Mộng Khê chiếm khối thân thể này, nàng lại không cảm thấy Lạc đại tiểu thư mang hận. Cho dù Nam Cung Phong khiến nàng trúng cực độc, bỏ nàng một thân một mình, mặc cho nàng tự sinh tự diệt. Hay là một năm sau, lúc Nam Cung Phong trở về, cố ý nhận sai ân nhân cứu mạng, khinh thường chế nhạo nàng không biết tự lượng sức mình. Lạc đại tiểu thư cũng không sinh ra hận ý, nàng là như vậy, vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng, đơn giản) đối với bất kỳ kẻ nào, chuyện gì cũng không mang thù.....

Hơn nữa, khối thân thể này còn rất đặc biệt. Lạc Mộng Khê là linh hồn xuyên qua, theo lý mà nói, võ công và nội công đều không thể mang đến đây được, nhưng khối thân thể này, trên người giống như có một loại ma lực thần kì. Lạc Mộng Khê có thể tùy tâm sở dục (sử dụng tùy ý), võ công và nội lực của nàng ở kiếp trước cũng là muốn dùng thì dùng.

Lạc Mộng Khê từng hoài nghi Lạc đại tiểu thư có học qua võ công, nhưng mà, trong trí nhớ của Lạc Mộng Khê, tìm không thấy thứ gì có liên quan đến võ công.

Về phần Nam Cung Phong, Lạc Mộng Khê là ân nhân cứu mạng của hắn, nhưng hắn vẫn luôn coi Lạc đại tiểu thư là tai họa ngầm. Tuy rằng Lạc đại tiểu thư đã chết, nhưng hắn vẫn không chịu buông tha cho Lạc Mộng Khê đã trọng sinh là ta đây. Một khi đã như vậy, vì sao ta phải thủ hạ lưu tình với hắn.

Tại đây, khắp nơi đều là tranh đấu, không phải người chết, chính là ta sống không yên, không thể nhân từ nương tay. Nếu không, người bị trừ tính, hãm hại chết thảm tiếp theo, sẽ là người.

Nghĩ đến những chuyện Lạc đại tiểu thư đã gặp phải, Lạc Mộng Khê thở dài thật mạnh: Lạc Mộng Khê, người là thiên sứ, vô luận người khác đối với người như thế nào, người cũng không hận. Cho nên, người không thích hợp sinh ra ở nơi đầy rẫy quỷ kế đa đoan, tranh tranh đấu đấu này. Ở đây, người tốt không hắn sẽ có báo đáp tốt.....

Lâm Huyền Sương từ trong giọng nói của Lạc Mộng Khê nghe ra, nàng ấy không muốn nói nhiều về chuyện của Nam Cung Phong. Lâm Huyền Sương là người thông minh, tự nhiên sẽ không hỏi nhiều, liền rất nhanh đổi đề tài: “Vậy vì sao Vương phi lại gả cho Lạc vương gia?”

Đối với vấn đề này, trong đầu Lâm Huyền Sương đã có đáp án, chỉ có điều, bây giờ nàng đang cùng Lạc Mộng Khê nói chuyện phiếm, nghĩ đến cái gì, liền nói cái đó.

“Bởi vì Mộng Khê và Lạc vương gia, là cùng một loại người. Vận mệnh có chút giống nhau, hai người chúng ta ở cùng một chỗ, cũng coi như là đồng bệnh tương liên.” Lạc Mộng Khê nói nhẹ nhàng băng quơ:

Lâm Huyền Sương nói bóng nói gió, qua ta dò hỏi chuyện của Nam Cung Quyết, không phải đã thích Nam Cung Quyết rồi chứ. Nàng ấy không phải người trong lòng của Nam Cung Quyết, ta tự nhiên cũng không thể để cho nàng biết, việc ta thành thân với Nam Cung Quyết chỉ là giao dịch...

Chẳng qua, nếu ở đây là người trong lòng của Nam Cung Quyết, chỉ sợ căn bản không cần ta phải giải thích, Nam Cung Quyết đã sớm lòng như lửa đốt giải thích rõ ràng với nàng ấy rồi.

Người trong lòng Nam Cung Quyết không phải đệ nhất mỹ nữ Hạ Hầu Yên Nhiên của Tây Lương quốc, cũng không phải băng mỹ nhân Lâm Huyền Sương. Phóng mắt nhìn khắp thế gian, nữ tử nổi danh nhất, chính là hai người các nàng, thế nhưng hai người bọn họ lại không lọt vào mắt xanh của Nam Cung Quyết.

Vậy người trong lòng của Nam Cung Quyết rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ so với Lâm Huyền Sương còn ưu tú hơn, lần khác ta nhất định phải cẩn thận gắng hỏi Bắc Đường Diệp một chút.....

Đối với câu trả lời của Lạc Mộng Khê, Lâm Huyền Sương cẩn thận suy nghĩ lại thấy cũng đúng: Nam Cung Quyết thân nhiễm bệnh nặng, dung nhan của Lạc Mộng Khê bị hủy. Cả hai đều khác người, kết nghĩa vợ chồng, quả thực giống như lời Lạc Mộng Khê vậy, đồng bệnh tương liên.....

Song, đối với Nam Cung Quyết, Lâm Huyền Sương vẫn có chút thành kiến: Lần này ra phủ, Nam Cung Quyết không hao tổn một sợi tóc nào, mà Lạc Mộng Khê lại mang theo vết thương trở về. Ngay cả thể tử của mình còn không bảo vệ được, nam tử như vậy, đáng để gởi gắm cả đời sao.....

Lâm Huyền Sương băng bó vết thương cho Lạc Mộng Khê xong, lại dặn dò cần chú ý một số việc. Khi đang muốn đứng dậy rời đi, thì tiếng tiêu du dương, êm tai vang lên. Tiếng tiêu dễ nghe, triền miên, rung động lòng người.

Lạc Mộng Khê khe khẽ thở dài: Việc ngày hôm nay còn chưa giải quyết xong, Nam Cung Quyết lại còn nhàn hạ thoải mái thổi tiêu sao.....

Lâm Huyền Sương luôn luôn cao ngạo lúc này cũng tròn mắt khiếp sợ, vẫn đứng bất động tại chỗ, tinh tế lắng nghe tiếng tiêu duyên dáng, nhin không được tán thưởng: “Âm thanh này chỉ có tiên nhân mới tấu ra được, nhân gian hiếm khi nghe được vài lần. Vương phi, người có biết là do ai thổi hay không?”

Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hơi hơi lóe lóe, chậm rãi đi ra bên ngoài: “Theo ta được biết, trước mắt trên đời, có hai người có thể tấu ra này tiếng tiêu.....”

Lạc Mộng Khê vừa đi vừa chậm rãi nói, tới khi thấy thân ảnh màu trắng quen thuộc trong viện, liền im bật. Cùng lúc đó, tiếng tiêu cũng ngừng lại.

“Ngoài bốn vương ra, Vương phi còn nghe qua nam tử khác thổi tiêu sao?” Nam Cung Quyết đứng đưa lưng về phía Lạc Mộng Khê. Tuy lúc này nàng không nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn, song, giọng nói của Nam Cung Quyết lại rất bình tĩnh. Cho nên, Lạc Mộng Khê không nghe ra suy nghĩ thật sự trong lời nói của hắn.

Nam Cung Quyết, sao hắn lại ở trong viện? Lạc Mộng Khê kinh hãi đồng thời cũng đầy khó hiểu: Theo tiếng tiêu vừa rồi mà phán đoán, hắn hẳn là phải ở ngoài năm mươi thước mới đúng, cũng chính là ngoài tiểu viện, như thế nào mới trong nháy mắt, hắn đã đi vào trong viện

Vốn tưởng rằng câu ta vừa nói hắn không nghe được, lại không nghĩ rằng, câu kia vừa mới ra khỏi miệng, lại vừa vắn bị hắn bắt được...

Tuy nói tiếng tiêu của Lãnh Tuyệt Tình và Nam Cung Quyết là ngang nhau, nhưng Nam Cung Quyết kia lòng dạ hẹp hòi, khẳng định sẽ đem việc nhỏ xé ra to.....

“Người vừa thổi tiêu là Lạc vương gia sao?” Trong giọng nói của Lâm Huyền Sương nghe như bình tĩnh nhưng lại không che dấu được khiếp sợ: Trong ấn tượng của Lâm Huyền Sương, người trong Hoàng thất chỉ biết ăn

chơi trác táng, tất cả đều không học hành nhiều. Chỉ có điều, trình độ thối tiêu của Nam Cung Quyết, trước mắt trên đời chỉ sợ không ai có thể sánh kịp....

“Mộng Khê, người còn chưa trả lời bốn vương, ngoài bốn vương ra, người còn nghe qua ai thối tiêu nữa?” Nam Cung Quyết vẫn chưa trả lời vấn đề của Lâm Huyền Sương. Sau khi xoay người, ánh mắt nhìn như rất bình tĩnh, nhìn thẳng vào Lạc Mộng Khê đang đứng ở ngưỡng cửa. Đáy mắt thâm thúy càng ngưng càng sâu, mơ hồ ẩn chứa một cơn tức giận.

Tuy rằng khi Nam Cung Quyết hỏi vấn đề này, giọng rất bình tĩnh, nhưng Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết ở chung với nhau lâu như vậy rồi, tự nhiên có thể nghe ra trong lời nói của hắn ẩn chứa sự nguy hiểm: Quý hẹp hòi, không phải chỉ nghe người khác thối tiêu sao, có cần phải so đo từng tí vậy không.....

“Sắc trời đã tối muộn, Mộng Khê mệt rồi, trở về phòng nghỉ ngơi trước. Về câu hỏi của Vương gia, ngày mai Mộng Khê sẽ trả lời.” Nói xong, không đợi Nam Cung Quyết đáp lại, Lạc Mộng Khê đã xoay người, bước nhanh vào trong phòng.

Lúc đi qua bên người Lâm Huyền Sương, Lạc Mộng Khê nhẹ giọng chào: “Lâm cô nương, đi thông thả, không tiễn!”

Người bảo ta nói tên người nợ, ta nhất định phải nói sao. Hôm nay ta rất mệt, không có tâm tình đề cập đến chuyện này, có bản lĩnh thì tự đi thăm dò.

Sau khi Lạc Mộng Khê bước nhanh vào phòng, liền đóng cửa lại, ngăn Nam Cung Quyết và Lâm Huyền Sương ở ngoài cửa.

Sắc mặt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống, chậm rãi đi vào phòng ngủ, khi đi ngang qua Lâm Huyền Sương, Nam Cung Quyết nhìn không chớp

mắt, ngữ khí lạnh lùng: “Vừa rồi đã làm phiền Lâm cô nương, nay Mộng Khê đã không còn đáng ngại. Lâm cô nương về phòng nghỉ ngơi đi.”

Trong lúc đang nói, Nam Cung Quyết đã đi tới cửa phòng, sau khi đẩy cửa đi vào phòng, Nam Cung Quyết đưa hai tay ra sau lưng đóng cửa phòng lại, ngăn Lâm Huyền Sương ở ngoài cửa.....

Người trong Hoàng thất quả thực tâm cao khí ngạo, chịu không nổi nửa điểm ngỗ nghịch của người khác. Nam Cung Quyết ngoài có tiếng tiêu tuyệt vời ra, thì chẳng còn gì tốt! Lâm Huyền Sương lạnh lùng nhìn lướt qua cửa phòng đã đóng chặt, xoay người rời đi.

Giữa phòng ngủ, Lạc Mộng Khê đang nằm trên giường, nhắm mắt dưỡng thần. Nam Cung Quyết chậm rãi đi tới giường lớn: “Trời còn chưa xuống núi, bây giờ đi ngủ, hình như còn quá sớm.”

“Mộng Khê bị thương, lại có chút mệt mỏi, cho nên, muốn nghỉ ngơi sớm một chút.” Lạc Mộng Khê nằm ở trên giường vẫn chưa động, cũng không mở mắt, lười biếng trả lời, làm như sắp ngủ.

Mùi đàn hương quen thuộc ập tới, ngay sau đó, giường lớn trầm xuống. Lạc Mộng Khê biết Nam Cung Quyết đã lên giường: “Lạc Mộng Khê, không định giải thích một chút sao?”

“Giải thích cái gì?” Lạc Mộng Khê làm bộ không hiểu.

“Tiếng tiêu của người khác.” Giọng nói rất trầm, Lạc Mộng Khê tuy khép hờ mắt, nhưng vẫn có thể cảm giác được hơi thở cường thế của Nam Cung Quyết đang phả vào mặt.

Lạc Mộng Khê đột nhiên mở mắt, đã thấy dung nhan anh tuấn của Nam Cung Quyết gần trong gang tấc. Đáy mắt thâm thúy mơ hồ hiện ra lửa giận, Lạc Mộng Khê cả kinh, theo bản năng vung tay đánh về phía Nam Cung Quyết, muốn bức lui hẳn.

Ngờ đâu, Nam Cung Quyết giống như đã sớm biết nàng sẽ ra chiêu này, liền vươn tay ngăn thế công Lạc Mộng Khê, đồng thời cổ tay Nam Cung Quyết vừa lật, hai tay Lạc Mộng Khê chớp mắt đã bị hãm đặt ở trên giường.

Khuôn mặt tuần tú của Nam Cung Quyết cách hai má Lạc Mộng Khê chưa tới ba li, đáy mắt lạnh mang theo giận hờn, hơi thở ấm áp không ngừng phả trên mặt Lạc Mộng Khê. Tuy rằng cách lớp mạng che mặt mỏng manh, nhưng Lạc Mộng Khê vẫn có thể cảm giác được, giống như có hơi thở ái muội lưu chuyển giữa hai người.....

“Lạc Mộng Khê, ngươi hiện tại có thể ăn ngay nói thật không.” Ngữ khí của Nam Cung Quyết hơi trầm xuống, đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia cảm xúc khó hiểu.

Đáy mắt Lạc Mộng Khê chợt lóe: “Nam Cung Quyết, thủ hạ của ngươi không phải rất lợi hại sao? Cho bọn họ đi thăm dò là được rồi.” Đáng ghét, Nam Cung Quyết chỉ dùng một chiêu đã đánh bại ta, xem ra, hãm đối của chiêu thức của ta rất hiểu rõ.....

“Nếu bốn vương có thể trực tiếp biết đáp án từ ngươi, vì sao ta phải tiêu phí khí lực phái người đi điều tra.” Ngữ khí của Nam Cung Quyết bình tĩnh, lại ngẫm mang theo trêu tức: “Lạc Mộng Khê, không phải ngươi đang đợi bốn vương làm cái gì đó, rồi mới nói thật chứ.....”

Nói xong, Nam Cung Quyết chậm rãi cúi mặt xuống, tiếp cận môi anh đào của Lạc Mộng Khê, đáy mắt, lóe lên ý cười trêu tức.....

Lạc Mộng Khê vội vàng nghiêng đầu qua một bên, tránh khỏi khuôn mặt Nam Cung Quyết đang chậm rãi cúi xuống. Nàng vốn muốn tìm cách chạy trốn, nhưng cả người bị Nam Cung Quyết đặt ở dưới thân, nàng không động đậy được nửa phần, chỉ có thể cả giận nói: “Nam Cung Quyết, coi chừng người trong lòng ngươi biết việc này, nửa năm sau trở lại, sẽ không thềm để ý ngươi.....”

Đáng ghét, Nam Cung Quyết chính là thích lợi dụng điểm yếu để uy hiếp ta. Không phải hấn không gần nữ sắc sao? Nhìn biểu hiện của hấn hiện tại, rõ ràng chính là sắc mê tâm khiêu, chờ ta lấy lại tự do, xem ta dạy dỗ người như thế nào.....

Động tác của Nam Cung Quyết hơi dừng lại một chút, nhưng không nói gì. Đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia ý cười chua sót: Ta còn có thể sống đến nửa năm sau sao.....

Lạc Mộng Khê nghiêng đầu qua một bên, cho nên, không nhìn thấy sự chua sót trong đáy mắt Nam Cung Quyết. Thấy Nam Cung Quyết dừng động tác, nàng nghĩ Nam Cung Quyết là có chỗ bận tâm, đang muốn lợi dụng điểm này để nói Nam Cung Quyết vài câu, thì bỗng dưng Nam Cung Quyết mở miệng, giọng nói mang theo trêu tức:

“Chuyện của nửa năm sau, nửa năm sau hãy nói, huống chi, người trong lòng bốn vương, người cảm thấy nàng sẽ tin lời người nói hay là tin lời bốn vương hơn.....”

Nam Cung Quyết gắt gao ôm chặt Lạc Mộng Khê trong lồng ngực, hô hấp ấm nồng phả trên cổ nàng, ngứa , thật sự nếu không ngăn lại, hậu quả.....

“Lãnh Tuyệt Tình, là Lãnh Tuyệt Tình.” Lạc Mộng Khê nhắm chặt mắt, vội vàng lại rõ nét tức tối học ra cái tên này. Nam Cung Quyết đột nhiên dừng hành động lại, đáy mắt hơi trầm xuống, đang muốn hỏi Lạc Mộng Khê và Lãnh Tuyệt Tình rốt cuộc có quan hệ như thế nào, không nghĩ tới Lạc Mộng Khê lại tự nói đáp án:

“Tiếng tiêu của Lãnh Tuyệt Tình ngang với người, có lần ta mang theo Băng Lam, Lôi Viễn, Lôi Thanh ra bờ sông gặp được Lãnh Tuyệt Tình. Chính là do lầm lẫn tiếng tiêu của hấn trở thành của người, nên mới quen hấn.....”

“Nam Cung Quyết, những gì người muốn biết ta đều đã nói cho người rồi, không được tiếp tục chinh ta, ta thật sự rất mệt, muốn nghỉ ngơi.”

Không phải ý chí của Lạc Mộng Khê không kiên định, mà là Nam Cung Quyết rất kiên trì, chỉ cần là chuyện hắn muốn biết, hắn nhất định sẽ tìm trăm phương nghìn kế để biết được.

Lạc Mộng Khê cũng biết rõ điểm này, nên trong lúc ngàn cân treo sợi tóc mới nói chuyện gặp Lãnh Tuyệt Tình cho Nam Cung Quyết. Nếu không, nàng khẳng định sẽ bị Nam Cung Quyết chiếm hết tiện nghi

Nam Cung Quyết dừng toàn bộ động tác, nhưng không buông hắn ra, thân hình thon dài vẫn đang ép chặt người Lạc Mộng Khê, đáy mắt thâm thúy càng ngưng càng sâu:

Lãnh Tuyệt Tình và Mộng Khê thật đúng là có duyên, bất kể đi đến đâu, làm cái gì đều có thể gặp nhau. Nhưng hai người bọn họ cũng thật là vô phận, gặp nhau nhưng không nhận ra nhau, đây mới là chuyện tình bi ai nhất trên trần gian....

Nam Cung Quyết không hề động đậy, lại vẫn ép chặt nàng. Lạc Mộng Khê nghi hoặc, ngược đầu lên nhìn: Nam Cung Quyết đang ngưng thần suy nghĩ, lực chú ý không ở trên người nàng.....

Đáy mắt Lạc Mộng Khê choẹt lóe, đột nhiên uốn gối dùng sức thúc vào bụng Nam Cung Quyết. Nam Cung Quyết không hề phòng bị, bụng bị đau hắn tự nhiên cũng theo bản năng thả lỏng giam cầm đối với Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê nhân cơ hội lật tay đánh Nam Cung Quyết, thân ảnh yếu điệu nháy mắt đã lùi vào giữa phòng: trước tiên nên qua phòng khác ngủ một đêm, để tránh đầu sóng ngọn gió.....

Dám chiếm tiện nghi của ta, Nam Cung Quyết, người là tự mình chuốc lấy khổ. Lần này chỉ dạy người một bài học nho nhỏ, nếu lại còn tiếp tục.....

Ai ngờ, ngay tại lúc Lạc Mộng Khê vừa mới đi tới cửa, muốn mở cửa phòng chạy đi, chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, cả người mất khống chế rất nhanh lui về phía sau: “Bùm“ Một tiếng, rơi thật mạnh trên giường lớn.

Giường lớn tuy rất mềm mại, nhưng Lạc Mộng Khê rơi xuống với lực đạo rất lớn, làm nàng hoa hết cả mắt, đầu truyền đến một cơn choáng váng. Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê còn chưa phản ứng được đã có chuyện gì xảy ra, thì thân ảnh thon dài của Nam Cung Quyết đã gắt gao đặt nàng ở dưới thân:

“Lạc Mộng Khê, ngươi muốn cho bốn vương đoạn tử tuyệt tôn sao?” Ngữ khí của Nam Cung Quyết âm lãnh, làm cho người ta không rét mà run.

“Nam Cung Quyết, là người tự rước lấy.” Nhìn tuần nhan âm trầm của Nam Cung Quyết gần trong gang tấc, Lạc Mộng Khê không chút yếu thế: “Ta chỉ đồng ý giúp người chiếm giữ vị trí Lạc vương phi, chứ không nói sẽ thực hiện nghĩa vụ của Lạc vương phi. Cho nên, người không có quyền chiếm tiện nghi của ta.....”

“Người làm bốn vương bị thương, là vì việc nhỏ ban nãy?” Nam Cung Quyết không xác định hỏi.

“Đó không phải việc nhỏ, là chính sự.” Lạc Mộng Khê lời lẽ chính nghĩa: “Người chiếm tiện nghi của ta, ta cũng làm người bị thương. Hai người chúng ta xem như hòa nhau.....”

Thấy Nam Cung Quyết không nói lời nào, cũng không buông nàng ra, chỉ là ánh mắt lạnh như băng vẫn nhìn nàng chăm chăm. Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê mơ hồ hiện lên một tia tức giận: “Nam Cung Quyết, đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn ta. Lực đạo ta dùng, ta tất hiểu rõ, người sẽ không bị thương nặng.....”

Nghe vậy, Nam Cung Quyết cười kỳ lạ: “Thật ra bốn vương cũng không biết rốt cuộc mình bị thương có nặng hay không, không bằng người giúp

bốn vương kiểm tra một chút.....”

Kiểm tra? Kiểm tra như thế nào? Lạc Mộng Khê còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận ý tứ trong lời nói của Nam Cung Quyết, thì cái miệng nhỏ nhắn đã bị chặn lại. Nam Cung Quyết cường thế, nụ hôn mang theo bức tức, hôn nàng không thở được. Ngón tay thon dài nhẹ cời nút thắt quần áo trên người nàng, thâm nhập vào trong vạt áo, tinh tế vuốt ve da thịt tuyết mịn của nàng.....

Đáng ghét, thì ra kiểm tra theo lời Nam Cung Quyết dĩ nhiên là..... Cùng với nàng tình một đêm..... Nam Cung Quyết không phải là người cổ đại sao? Tại sao lại thoáng hơn cả người hiện đại là nàng vậy.....

“Nam Cung Quyết..... Người buông tay..... Uhm.....” Lạc Mộng Khê bị Nam Cung Quyết ép chặt, không cách nào động đậy. Vốn định dùng sức đẩy Nam Cung Quyết ra, lại không biết vì sao, hai tay không dùng nội lực được. Sự giãy giụa của nàng chỉ làm cho Nam Cung Quyết càng thêm điên cuồng, tiếng gằn dữ còn chưa nói ra miệng, đã bị Nam Cung Quyết đem toàn bộ nuốt vào trong bụng.....

Sự lạnh lẽo xâm nhập vào da thịt, Lạc Mộng Khê ghé mắt nhìn xuống, đã thấy phần áo trước ngực mình bị Nam Cung Quyết cời ra, lộ một mảng da tuyết trắng bên trong. Cái yếm hồng nhạt đập vào mắt, càng thêm kích thích thần kinh Nam Cung Quyết. Đáy mắt thâm thúy nhuộm nồng đậm tình dục.

Nút thắt áo trên người Nam Cung Quyết không biết được cời ra từ khi nào, da thịt hai người tiếp xúc cận kề. Nhiệt độ nóng bỏng trên cơ thể Nam Cung Quyết xuyên qua da thịt, truyền vào người Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê càng kinh hãi: Đáng ghét, chẳng lẽ hôm nay thật sự cùng Nam Cung Quyết có tình một đêm.....

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê sắp không thở nổi, Nam Cung Quyết rốt cuộc cũng lưu luyến rời đôi môi bị hấn hôn đến sưng đỏ. Lạc Mộng Khê mới được tự do, liên tục thở gấp hít không khí. Nam Cung Quyết đặt từng nụ hôn nhỏ lên vùng cổ, xương quai xanh của Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê âm thầm kinh hãi, vội vàng quở mắng:

“Nam Cung Quyết, người trong lòng người không phải ta, nếu bây giờ chúng ta.....Nửa năm sau nàng đến đây, khẳng định sẽ không tha thứ cho người.....”

Lạc Mộng Khê vốn chỉ muốn dùng người trong lòng Nam Cung Quyết để thứ hấn. Lại không ngờ, Nam Cung Quyết nghe hết câu sau, lại thật sự dùng động tác, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Lạc Mộng Khê.

Nhìn thấy ánh mắt đang tức giận của nàng, đáy mắt Nam Cung Quyết lóe lên thần sắc phức tạp. Sau đó, Nam Cung Quyết làm như phải hạ quyết tâm rất lớn, nghiêng người nằm qua một bên, nhanh tay cài lại nút thắt trên quần áo của Lạc Mộng Khê vừa bị hấn cởi bỏ, chậm rãi nhận lỗi: “Thực xin lỗi.”

Không thể tưởng được câu nói vừa rồi lại dùng được, người trong lòng Nam Cung Quyết, rốt cuộc là ai? Hình như hấn rất để ý đến nàng ấy?

Khi Nam Cung Quyết giúp Lạc Mộng Khê mặc lại quần áo, Lạc Mộng Khê chỉ một lòng suy nghĩ về vấn đề này, nên ngay cả lúc Nam Cung Quyết giúp nàng mặc quần áo xong, rồi ôm chặt nàng trong ngực, nàng lại không phát hiện ra.

Ôm chặt Lạc Mộng Khê trong ngực, Nam Cung Quyết nhắm hai mắt lại, đem đáy mắt thống khổ, bất đắc dĩ, cùng với sóng ngầm mãnh liệt, tất cả đều vùi vào đáy lòng:

May mắn vừa rồi người nhắc nhở ta, thời gian của ta chỉ còn lại nửa năm, không thể cùng người chung sống đến già. Nếu ta thật sự lấy đi sự

trong trắng của người, không phải là yêu người, mà là hại người.....

Nếu nửa năm sau, ta thật sự chết đi, người giữ lại được thân thể trong trắng, mới có thể tìm được nam tử yêu người, bảo vệ người.

Đối với người trong lòng Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra rốt cuộc là thần thánh phương nào. Ngay tại lúc nàng muốn nói bóng nói gió với Nam Cung Quyết, lại phát hiện Nam Cung Quyết đang ôm nàng ngủ.

Đáng ghét, lại thừa dịp ta không chú ý chiếm tiện nghi của ta. Trong mắt đẹp của Lạc Mộng Khê lửa giận thiêu đốt. Đương nhiên, nàng vẫn nhất quán thực hiện chính sách: Ta tình, Nam Cung Quyết người làm sao có thể ngủ.

“Nam Cung Quyết, hôm nay khi truy bắt Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương, Hoàng Thượng đột nhiên xuất hiện, khẳng định không phải trùng hợp.” Lạc Mộng Khê đưa miệng đến gần tai Nam Cung Quyết, lớn tiếng nhắc nhở, chỉ sợ âm ỹ đến mức làm hấn bất tỉnh.

“Bốn vương biết.” Nam Cung Quyết khép hờ mắt, thản nhiên trả lời: “Là có người cố ý để phụ hoàng xuất hiện ở đó, cứu Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương.”

“Hiện giờ, tuy nói Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương bị bỏ tù, nhưng bọn chúng chắc chắn còn có đồng đảng, chúng ta không thể khinh thường.....” Lạc Mộng Khê trầm giọng nhắc nhở.

“Phùng Thiên Cương là quốc sư. Nam Cung Phong là Cảnh vương gia, bọn chúng mặc dù bị giải vào đại lao, nhưng cũng giống như đến những nơi bình thường khác, có thể tự do ra vào.” Nam Cung Quyết vẫn chưa mở mắt: Đại lao đối với kiểu nhân vật lợi hại như Phùng Thiên Cương, Nam Cung mà nói, căn bản chính là thùng rỗng kêu to.....

“Nam Cung Quyết, từ lúc người quyết định đến Tướng phủ, sau đó sai người mai phục, bắt Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương, đều là chuyện rất bí mật, không ngờ vẫn bị người khác biết, hẳn là có hai nguyên nhân.” Đáy mắt Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống:

“Thứ nhất, Lạc vương phủ có gian tế, hơn nữa, địa vị của người này ở Vương phủ không thấp. Bằng không, hẳn sẽ không có khả năng biết được chuyện bí mật như vậy. Thứ hai, có người ngày đêm giám sát Lạc vương phủ, nhất cử nhất động của mọi người trong phủ, đều bị hắn nắm trong lòng bàn tay....”

Đem so sánh, Lạc Mộng Khê hy vọng là trường hợp thứ hai. Dù sao, nếu tra ra trong Lạc vương phủ có gian tế, Nam Cung Quyết khẳng định sẽ khổ tâm. Phải biết rằng, tất cả thị vệ đều là do hắn cẩn thận tuyển chọn, tuyệt đối trung thành với hắn.....

“Hẳn là loại thứ hai “, Nam Cung Quyết không chút suy nghĩ, liền nói ra đáp án: “Có người ngày đêm giám sát Lạc vương phủ. Nhất cử nhất động của chúng ta nhất định đều bị kẻ đó nắm trong lòng bàn tay.”

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, đều là những người rất tự tin, đối với loại cảm giác bị người khác giám sát, hai người đều rất không thích: Xem ra, phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp, bắt được người đang giám sát ngầm....

Nam Cung Quyết bỗng nhiên mở miệng: “Trước tiên tập trung toàn bộ tinh lực tìm ra kẻ giám sát kia..... Xem hẳn rốt cuộc là thần thánh phương nào.... Nếu người này đối với chúng ta hữu dụng, trước hết lưu lại, nếu vô dụng.....”

Tuy rằng trong lời nói của Nam Cung Quyết cũng không có gì, nhưng Lạc Mộng Khê hiểu được ý của hắn: Vô dụng, tự nhiên là giết không tha!

“Nam Cung Quyết, người trước tiên buông lỏng một chút, ta không thờ nổi.” Lạc Mộng Khê nhẹ giọng đề nghị, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ngầm mang theo lãnh ý: Chờ người nói lỏng tay, ta sẽ điểm huyết đạo của người, đá người xuống giường.....

Kiếp trước của Lạc Mộng Khê là đặc công, biết rõ nếu muốn đối phó một người, trước tiên phải khiến hắn không còn năng lực phản kháng. Võ công của Nam Cung Quyết cao, thân thủ lại nhanh, vốn tưởng rằng đánh vào bụng hắn, hắn sẽ đau đớn chịu không nổi. Lại không ngờ, hắn còn cố nén đau, kéo nàng lại.....

Nam Cung Quyết mở to mắt nhìn Lạc Mộng Khê, đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia ý cười kỳ lạ: “Lạc Mộng Khê, không phải người đang định chờ bốn vương nói lỏng tay, liền tìm cách dạy dỗ bốn vương chứ.....”

“Làm sao có thể, Vương gia nghĩ nhiều rồi.” Lạc Mộng Khê cười lạnh, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện ra lửa giận: Đáng ghét, làm sao hắn biết suy nghĩ của ta? Hay là, chẳng qua chỉ suy đoán.....

“Nếu bốn vương nghĩ nhiều, vậy người không nên lộn xộn nữa, có chuyện gì, ngày mai nói sau.” Nói xong, không đợi Lạc Mộng Khê trả lời, Nam Cung Quyết liền nhắm hai mắt lại.

Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài, đưa mắt nhìn trướng mạn buông xuống. Xem ra, tối nay ta lại mất ngủ.....

Ngoài Bắc Đường Diệp ra, còn có ai gần gũi với Nam Cung Quyết nữa. Người trong lòng Nam Cung Quyết là ai, Bắc Đường Diệp cũng không biết. Xem ra, Nam Cung Quyết giữ bí mật rất lợi hạimật rất lợi hại

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Khê Bị Nhốt

Edit : Cẩm Tú

Beta : kun'xjh

Lạc Mộng Khê thân là tiểu thư Tướng phủ, không có thể lực gì, nếu có địch nhân, cũng là người lợi hại hơn so với nàng. Nếu để nàng một mình đơn độc chiến đấu ở Tướng phủ, thì sớm muộn gì nàng cũng sẽ chết trong tay bọn chúng.

Cho nên, Nam Cung Quyết không chút do dự mà cưới nàng, không vì điều gì khác, chỉ vì có thể để nàng tồn tại dưới sự bảo vệ của mình, sống lâu hơn một chút, ít nhất, phải sống lâu hơn so với người thân mang bệnh nặng như hã.....

Lạc Mộng Khê thân trúng cự độc, dung nhan bị hủy, không sao. Nam Cung Quyết yêu, vốn không phải dung mạo của nàng.

Võ công của Lạc Mộng Khê không tồi, rất nhiều chiêu kỳ quái, cũng không quan trọng. Võ công của Nam Cung Quyết cao hơn nàng, đầu óc của hã hình như cũng thông minh hơn nàng. Có hã ở đây, nàng sẽ không lật ngược Lạc vương phủ.....

Trái lại, từ khi Lạc Mộng Khê đến Lạc vương phủ. Tâm tình của Nam Cung Quyết dường như tốt hơn rất nhiều so với trước đây, nàng nói bóng nói gió nghe ngóng tình hình từ hã. Lúc bị nàng hỏi thật sự không còn cách nào, hã sẽ vượt đại cho nàng một câu trả lời, khiến nàng lửa giận ngút trời.

Khi nhàm chán mà tâm tình lại tốt, hần sẽ cùng nàng chính diện giao phong. Lạc Mộng Khê có đầy rẫy kì chiêu, khiến hần ứng phó không nổi. Mỗi lần như thế này, vài thứ phương trượng đại sư dạy hần, liền phát huy công dụng. Cho nên, kết thúc mỗi lần, người thắng đều là Nam Cung Quyết hần.

Nhìn Lạc Mộng Khê bị mình chinh đến bó tay không còn biện pháp gì, không biết làm thế nào. Khi hai mắt bốc lên lửa giận, hần sẽ có chút cảm giác thành tựu, nhịn không được mà thầm vui vẻ.

Có thể nói, từ khi có Lạc Mộng Khê, cuộc sống của Nam Cung Quyết mới có niềm vui. Có Lạc Mộng Khê, cuộc sống của hần mới trở nên vô cùng đẹp đẽ, muôn màu muôn vẻ. Lúc này hần mới ý thức được, cuộc sống không giống như nhận thức của thế nhân, vì danh vì lợi, hai người vẫn có thể ở cùng một chỗ, có được điều tuyệt vời như thế, cuộc sống mới hạnh phúc.

Nhìn Lạc Mộng Khê đang ngủ bỗng nhú mào, giống như còn giận hần. Ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện lên một tia ý cười chua xót:

Mộng Khê, ta rất hy vọng cuộc sống của chúng ta có thể mãi thế này, đến tận lúc người và ta đều già đi, cuối cùng đi không nổi nữa, sẽ ngồi dưới ánh trăng, nhìn con cái, cháu chắt quần bên gối.....

Nhưng mà, vận mệnh của ta không phải do ta làm chủ. Thời gian của ta, đã không còn nhiều nữa. Trước kia, ta vẫn khẩn cầu trời xanh, cho ta làm xong việc kia sẽ rời khỏi nhân thế. Nhưng hiện tại, ta nguyện vứt bỏ tất cả, chỉ hy vọng có thể cùng người bên nhau trọn đời, vĩnh viễn không chia lìa.....

Nhưng sự thật lại khác, ta thân nhiễm bệnh nặng, không có thuốc chữa. Nguyện vọng này, cuối cùng không thể thực hiện được.....

Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương bị giam vào đại lao, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết lại có vài ngày yên tĩnh. Hai người vẫn như mọi ngày, khi không có việc gì thì cãi nhau ầm ĩ, hoặc là giao đấu quyền cước.

Bất kể là ai thua ai thắng, đến cuối cùng, đều lấy thất bại của Lạc Mộng Khê mà kết thúc. Cho nên, khoảng thời gian gần đây, Lạc Mộng Khê vô cùng buồn bực: Đáng ghét, vì sao mỗi lần giao thủ, đều là ta thua.....

Tìm nhược điểm của người khác mà lợi dụng, là mấu chốt để chiến thắng, nhưng mọi việc luôn có ngoại lệ:

Là con người ai cũng có nhược điểm, vì sao ta là đặc công ở hiện đại, dùng trăm phương nghìn kế cũng không tìm được nhược điểm của Nam Cung Quyết, hoặc có thể nói Nam Cung Quyết căn bản không có nhược điểm.....

Một ngày, ánh nắng tươi sáng, vạn dặm không mây, Lạc Mộng Khê ở Lạc vương phủ rảnh rỗi đến nhàm chán, lại không nghĩ ra phương pháp nào để chinh Nam Cung Quyết, liền mang theo Băng Lam dạo phố. Đi lang thang, ngó nghiêng, đi để mở rộng tầm mắt, nói không chừng trong lúc vô tình, sẽ tìm ra cách chinh Nam Cung Quyết.

Người đến người đi trên đường lớn, vô cùng náo nhiệt. Những người bán hàng rong nhiệt tình mời chào trước quán. Lạc Mộng Khê và Băng Lam đi dạo hơn nửa buổi sáng, từng đợt mùi thức ăn bay vào trong mũi, hai người đều cảm thấy mệt mỏi, đói bụng, liền đến Túy Tiên lâu dùng bữa.

Lúc này chưa đến thời gian dùng bữa, khách nhân trong đại sảnh Túy Tiên lâu tuy nhiều, nhưng còn chưa kín chỗ: “Chường quầy, còn phòng trống không?”

Tướng mạo Lạc Mộng Khê đặc biệt, không nên dùng bữa ở đại sảnh. Nếu không, sẽ dọa mọi người sợ hãi.

Chưởng quầy đang ở sau quầy gảy bàn tính, ngẩng đầu nhìn Lạc Mộng Khê, mắt đầy ý cười: “Thì ra là Vương phi, Trúc Sương lần trước người dùng bữa còn chưa có khách, không bằng Vương phi đến Trúc Sương dùng bữa nhé.”

Lạc Mộng Khê gật đầu: “Cũng tốt.” Trúc Sương được trang trí rất hợp ý của nàng, cảnh vật xung quanh cũng đẹp, đến Trúc Sương đi.

“Tiểu nhị, dẫn Vương phi lên Trúc Sương.” Chưởng quầy hô vọng lên trên lầu. Cùng lúc đó, chưởng quầy ra hiệu bằng mắt với một tên tiểu nhị, tiểu nhị lĩnh hội, xoay người ra khỏi Túy Tiên lâu, chạy vội đến Lạc vương phủ.

Hoa viên Lạc vương phủ, Nam Cung Quyết đang ngồi bên cạnh bàn đá uống nước trà. Bắc Đường Diệp nghiêm túc đứng cạnh bụi hoa nhìn ngó xung quanh, không biết đang tìm cái gì, hoặc là đang trốn tránh vấn đề gì.

Lúc đó, Nam Cung Quyết buông chén trà trong tay xuống, ánh mắt thâm thúy càng ngưng càng sâu: “Nói như thế, Lâm Huyền Sương là người gọi tới.”

“Đúng vậy.” Mắt Bắc Đường Diệp lóe tia mất tự nhiên, luôn miệng trả lời, thờ ơ xoay người: “Lần này người phát bệnh trước thời hạn, khẳng định là bệnh tình nghiêm trọng. Cho nên bốn hoàng tử dùng bồ câu đưa tin cho Lâm Cốc chủ, để hẩn tự mình đến chẩn bệnh cho người.”

“Ta nhớ rõ lâm Cốc chủ từng nói qua, người ho ra máu là ngày đó bắt đầu. Thời gian chỉ còn lại nửa năm, nhân lúc người còn chưa ho ra máu, bốn hoàng tử nhờ Lâm Cốc chủ đến giúp người ổn định bệnh tình một chút. Như vậy, người cũng có thêm một ít thời gian ở cùng với Lạc Mộng Khê.”

“Nhưng bốn hoàng tử lại không nghĩ rằng, Lâm Cốc chủ muốn bế quan, nên phái nữ nhi, cũng chính là Lâm Huyền Sương có y thuật ngang với hẩn tới đây chẩn bệnh cho người.” Bắc Đường Diệp cướp lời Nam Cung Quyết,

một hơi nói hết chân tướng mọi việc, đánh đòn phủ đầu, để tránh Nam Cung Quyết quở trách hăn.

Lâm Huyền Sương, người cũng như tên, cả người lạnh lung. Thái độ đối với hạ nhân trong Lạc vương phủ coi như có lễ, chính là thái độ làm người có điểm lạnh lùng.

“Bắc Đường Diệp, người là người gọi tới, vậy người tìm cơ hội để nàng ấy về đi.” Nam Cung Quyết hơi hột nói, ngữ khí gợn sóng không sợ hãi.

“Vì sao?” Vốn tưởng rằng Nam Cung Quyết sẽ nói hăn tự chủ trương, mặt khác sẽ cảnh cáo hăn vài câu. Lại không nghĩ rằng Nam Cung Quyết lại không nói như vậy, mà để hăn đưa người trở về: “Y thuật của Lâm Huyền Sương cao minh, nhất định sẽ giúp người kéo dài thời gian.....”

“Đã không cần nữa.” Giọng của Nam Cung Quyết bình tĩnh, làm cho người ta nghe không ra cảm xúc trong lời nói của hăn.

“Cái gì gọi là đã không cần nữa.....” Bắc Đường Diệp phản đối, đang muốn từ từ khuyên nhủ Nam Cung Quyết. Đầu óc đột nhiên phản ứng kịp, đáy mắt, hiện lên một tia khiếp sợ: “Ý của người là nói..... Người đã ho ra máu?”

Nam Cung Quyết không nói gì, xem như chấp nhận. Nhẹ nhàng bưng chén trà trên bàn đá lên, thản nhiên uống trà.

“Xảy ra lúc nào? Tại sao không nghe người nhắc tới?” Bắc Đường Diệp sinh lòng khó hiểu: Lúc trước, bất kể có chuyện gì, Nam Cung Quyết cũng sẽ nói cho ta biết trước tiên, vì sao lần này.....

“Chuyện đã như thế, nhiều người biết, chỉ càng thêm lo lắng mà thôi.” Ngụ ý là, ta không muốn người lo lắng cho ta, cho nên, mới không nói cho người.

Bắc Đường Diệp thở dài thật mạnh: “Như vậy, Lâm Huyền Sương càng không thể đi. Nhanh để nàng bắt mạch chẩn bệnh cho người, tìm xem có cách nào cứu chữa không.....”

Nói xong, không đợi Nam Cung Quyết nói gì, Bắc Đường Diệp đã lớn tiếng ra lệnh với hai tên thị vệ đứng cách đó không xa: “Người đâu, đi mời Lâm cô nương đến đây.....”

“Bẩm Tứ Hoàng tử, Lâm cô nương sáng sớm đã rời phủ, nói là đến hiệu thuốc mua mấy thứ dược liệu hiếm.” Thị vệ cung kính trả lời.

Bắc Đường Diệp thở dài thật mạnh: “Thật là không đúng lúc.”

“Khởi bẩm Vương gia, Tứ Hoàng tử, tiểu nhị của Túy Tiên lâu cầu kiến.” Ngay tại lúc Bắc Đường Diệp âm thầm thở dài, thì một tên thị vệ bước nhanh tới, cung kính bẩm báo.

“Tiểu nhị Túy Tiên lâu, hăn tới đây làm gì?” Bắc Đường Diệp sinh lòng khó hiểu.

Đáy mắt thâm thút của Nam Cung Quyết chợt lóe, buông chén trà trong tay xuống: “Hăn có nói là chuyện gì không?”

“Hăn nói, Vương phi đến Túy Tiên lâu, ở Trúc Sương dùng bữa.” Thị vệ đem lời nói của tiểu nhị một chữ không sai nói với Nam Cung Quyết.

“Cái gì? Lạc Mộng Khê đến Túy Tiên lâu?” Nam Cung Quyết chưa trả lời, Bắc Đường Diệp đã giành mở miệng trước: “Nàng nhất định đến Túy Tiên lâu ăn túy gà, thực biết hưởng thụ. Nam Cung Quyết, Trúc Sương kia là nơi người tới hàng năm, Túy Tiên lâu kia lại là người Lạc Mộng Khê làm sao biết được?”

“Lần trước bốn vương tử từng dùng cơm với Mộng Khê ở Trúc Sương của Túy Tiên lâu.” Nam Cung Quyết hời hợt nói. Ngày đó ở Trúc Sương dùng

bữa, Nam Cung Quyết không ăn được bao nhiêu, nhưng Mộng Khê thật ra ăn không ít: Xem ra Mộng Khê rất nhớ món túy gà của Túy Tiên lâu. Nói vậy đến đó vì thức ăn quả là không sai.....

“Nam Cung Quyết, dù sao chúng ta ở Vương phủ cũng không có việc gì làm, không bằng cũng đến Túy Tiên lâu dùng bữa đi.” Bốn hoàng tử hiện tại cũng muốn ăn túy gà, hương vị túy gà kia, thật sự làm cho người ta ghi nhớ vô cùng!

Nam Cung Quyết ngẩng đầu nhìn trời, đã sắp đến thời gian dùng bữa. Nam Cung Quyết thân nhiễm bệnh nặng, căn bản không có khẩu vị gì cả. Lạc Mộng Khê lại ở Túy Tiên lâu dùng bữa, hẳn lại càng không có khẩu vị. Nghe ý tứ trong lời nói của Bắc Đường Diệp, là muốn ăn túy gà, vừa vặn, hẳn cũng muốn gặp Lạc Mộng Khê: “VẬY ĐƯỢC, ĐI TÚY TIÊN LÂU.”

Khi tới thời gian ăn trưa, Túy Tiên lâu đã kín người hết chỗ. Trong đại sảnh người đến người đi, náo nhiệt vô cùng. Lạc Mộng Khê và Băng Lam ngồi ở giữa phòng trống, nhàn nhã đang dùng cơm.

“Tiểu thư, túy gà này rất ngon nha.” Băng Lam vừa ăn vừa tán thưởng.

“Ngon thì ăn nhiều một chút.” Lạc Mộng Khê cũng ngửi thấy mùi thơm. Một bàn lớn đầy thức ăn, chỉ một lát sau, đã bị hai người thanh nhã, rất nhanh bỏ hết vào bụng.

“Băng Lam, đi tính tiền đi.” Sau khi ăn uống xong, Lạc Mộng Khê bỗng thấy lười biếng, không muốn làm gì cả: Trong khoảng thời gian ở cổ đại này, cơm dâng tận miệng, quần áo dâng tận tay, cả người ta đều trở nên lười.....

“Được ạ!” Băng Lam đáp ứng một tiếng, rất nhanh đã đứng lên, đưa tay với vào trong ống tay áo lấy ngân lượng ra, chuẩn bị đến quầy để tính tiền.

Nhưng sau khi nàng đi ra được vài bước, đột nhiên dừng chân, ánh mắt mất tự nhiên lóe lóe, chậm rãi xoay người nhìn Lạc Mộng Khê: “Cái kia, tiểu thư..... Nô tỳ quên mang bạc Người có mang không vậy?”

“Này.....” Lạc Mộng Khê dường như không có thói quen ra ngoài mang theo bạc:

Ở hiện đại, nàng mang thẻ, nhỏ gọn, cũng nhẹ nhàng, tùy tiện đến nhà hàng nào đó, sau khi ăn cơm xong, thì quẹt thẻ. Nhưng bạc ở cổ đại này quá nặng, lại lớn, mang ở trên người rất bất tiện. Cho nên, nàng rất ít khi mang theo.

Nhìn biểu tình của Lạc Mộng Khê, Băng Lam liền biết kết quả. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp toàn là bất đắc dĩ: “Tiểu thư, người cũng không mang bạc sao.” Cái chuyện xấu hổ này, hai người ăn một lúc, không có tiền trả.

“Chuyện nào có đáng gì.” Lạc Mộng Khê phản đối: “Ta ở trong này nghỉ ngơi một lát, người về Vương phủ lấy bạc.....”

Nói xong, Lạc Mộng Khê xoay người đến bên giường lớn cách đó không xa, muốn nghỉ ngơi một lát, chờ Băng Lam lấy bạc đến tính tiền.

Ai ngờ, nàng vừa đi tới trước cửa sổ, lơ đãng nhìn xuống phía dưới. Trên đường cái xuất hiện một thân ảnh cao lớn quen thuộc: Ngô Phi? Nhìn thần sắc kích động của hắn, bộ dáng vội vàng, hình như là có việc gì gấp?

Ngô Phi càng chạy càng xa, tiến vào trong đám người, sắp biến mất không thấy nữa. Lạc Mộng Khê hí mắt lại, không kịp nghĩ gì khác, gấp giọng gọi Băng Lam mới mở cửa rồi đi lại: “Băng Lam, người ở đây đi, ta về Vương phủ lấy bạc.”

Nói xong, không đợi Băng Lam đáp ứng, Lạc Mộng Khê thả người nhảy xuống, thân ảnh yếu điệu như con bướm từ cửa sổ nhanh nhẹn bay

xuống.....

“Tiểu thư, sao người không đi cửa chính, nhảy qua cửa sổ làm gì chứ?”
Bằng Lam bước nhanh tới trước cửa sổ, nhìn xuống phía dưới, đã thấy dòng người qua lại trên đường lớn, chỉ duy nhất không thấy thân ảnh Lạc Mộng Khê: Tốc độ của tiểu thư, thật nhanh!

Bên này, Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp đi tới Túy Tiên lâu, biết Lạc Mộng Khê đang ở Trúc Sương. Sau khi bước vào đại sảnh, hai người không cần dừng lại, mà đi thẳng lên Trúc Sương.

Hai người vừa mới đi được vài bước, bất thành linh một giọng nữ quen thuộc truyền vào trong tai: “Chưởng quầy, còn phòng trống không?”

Nghe vậy, khuôn mặt anh tuấn của Nam Cung Quyết vẫn bình tĩnh, không chút phản ứng, lập tức đi về phía trước. Bắc Đường Diệp lại dừng bước, quay đầu nhìn nữ tử kia, đáy mắt đầy ý cười lễ độ: “Lâm cô nương, thật khéo nha, cô cũng tới đây dùng bữa.”

“Thì ra là Tứ Hoàng tử.” Lâm Huyền Sương xoay người, thản nhiên chào hỏi Bắc Đường Diệp.

“Thật ngại, cô nương, phòng trống đều đã đầy.” Mắt chưởng quầy đầy ý cười, giọng nói mang theo áy náy.

Nghe vậy, trong mắt đẹp lạnh lùng của Lâm Huyền Sương hiện lên một tia mất mát làm người ta không dễ phát hiện: “Vậy ta đặt phòng trống cho ngày mai.....”

“Thật ngại, cô nương, trong vòng mười ngày, các gian phòng đều đã được đặt trước.” Đáy mắt chưởng quầy hiện lên một tia ý cười bất đắc dĩ.

Đáy mắt Lâm Huyền Sương hơi hơi lóe lóe: “Quên đi!” Nói xong, Lâm Huyền Sương xoay người muốn đi.....

“Lâm cô nương, Lạc vương phi đang ở Trúc Sương. Bốn hoàng tử và Lạc vương gia tới đây dùng bữa với Vương phi, nếu cô nương không chê, cùng đến Trúc Sương dùng bữa đi.”

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê thành một đôi nói chuyện, bốn hoàng tử chỉ có một mình, không ai nói chuyện. Lâm Huyền Sương mặc dù lạnh lùng, nhưng thật ra, tướng mạo, dáng người rất đẹp, muốn tiếp cận một chút.

Lâm Huyền Sương luôn không thích giao tiếp với nam tử Hoàng thất. Cho nên, đối với lời mời của Bắc Đường Diệp, nàng vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ kỹ lại thấy:

Túy Tiên lâu này mỗi ngày đều đông khách, trong vòng mười ngày tất cả các phòng đều bị đặt trước, nếu ta không dùng bữa lúc này, phải đợi đến mười ngày sau. Đến lúc đó, không biết ta còn ở đây hay không.....

Nếu hôm nay có thể dùng bữa, không bằng chấp nhận một chút, chỉ là dùng bữa mà thôi, ăn cơm bình thường, bọn họ không quấy rầy đến ta, ta cũng không quấy rầy đến bọn họ.....

“Tứ hoàng tử có thịnh tình, Huyền Sương liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Lâm cô nương mời.” Bắc Đường Diệp ý cười đầy mặt, làm tư thế mời đối với Lâm Huyền Sương. Trong lòng lại vô cùng không phục: Tuy rằng bốn hoàng tử mời, cũng không phải là thịnh tình mời, Lâm Huyền Sương, rõ ràng là muốn ăn túy gà.....

Lúc Bắc Đường Diệp đang oán thầm thì Lâm Huyền Sương đã lướt qua người hắn, chậm rãi đi về phía trước. Cách đó không xa, Nam Cung Quyết đã tới cửa Trúc Sương, ngay cả cửa cũng không gõ, trực tiếp đẩy ra rồi đi vào: Đây là nhà hắn bao hàng năm, vào phòng mình, gõ cửa làm gì.....

“Mộng Khê.” Đẩy cửa tiến vào phòng, Nam Cung Quyết đồng thời nhẹ giọng gọi tên Lạc Mộng Khê. Vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy cảnh Lạc Mộng Khê ngồi ở bàn ăn túy gà, hóa ra, trong phòng trống rỗng, căn bản không có người.....

“Mộng Khê, Mộng Khê.....” Đáy mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống, bước nhanh vào phòng trong, lớn tiếng gọi tên Lạc Mộng Khê, ngữ khí lo lắng.

“Vương gia, Vương gia.....” Băng Lam từ bên bình phong chạy tới: “Sao người đến đây?”

“Mộng Khê đâu?” Nam Cung Quyết gấp giọng hỏi, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi: Băng Lam là nha hoàn của Mộng Khê. Nàng ta ở trong này, chứng minh Mộng Khê cũng ở cách nơi này không xa.....

“Tiểu thư về Vương phủ lấy bạc trả tiền, chẳng lẽ Vương gia không gặp được nàng?” Băng Lam hoàn toàn mờ mịt. Đúng vào lúc này, Bắc Đường Diệp và Lâm Huyền Sương cũng đi đến, lời nói của Băng Lam, hai người đều nghe vào tai.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Lâm Huyền Sương vẫn lạnh lùng như trước, không có phản ứng gì đặc biệt. Bắc Đường Diệp cũng nhin không được cười lên tiếng:

“Băng Lam, bốn hoàng tử thật đúng là bội phục hai chủ tớ các người. Lạc Mộng Khê là đại tiểu thư của Tướng phủ, cũng là Lạc vương phi, cho dù ăn cơm quên mang theo ngân lượng, cũng có thể để tiểu nhị theo về Vương phủ lấy mà. Sao còn tự mình chạy về.....”

“Đúng vậy, ta với tiểu thư, quên mất việc này.” Được Bắc Đường Diệp nhắc nhở, Băng Lam bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Bắc Đường Diệp ngoài lắc đầu, chính là thở dài: Lạc Mộng Khê này, có khi rất thông minh, có khi thật đúng là ngốc nghếch.....

Lãnh mâu của Nam Cung Quyết hơi trầm xuống: Không đúng, Mộng Khê rất thông minh, hơn nữa thường không thích lãng phí thời gian. Bắc Đường Diệp có thể nghĩ đến, nàng khẳng định cũng nghĩ đến, cho dù nàng nhàm chán đến cực điểm, muốn lãng phí một chút thời gian, nàng cũng có thể lệnh cho Băng Lam về Tướng phủ lấy ngân lượng. Còn nàng, sẽ nằm ở trên giường nghỉ ngơi.....

Nhưng nay, không thấy Mộng Khê, Băng Lam lại ở trong này, việc này không đúng: “Băng Lam, Mộng Khê rời đây lúc nào?”

“Ước chừng thời gian đủ uống một chén trà nhỏ.” Băng Lam cẩn thận nhớ lại, ngón tay chỉ ra cửa sổ: “Tiểu thư nhảy xuống từ đây, không đi cửa chính.....”

Cái gì? Mộng Khê nhảy xuống từ đây! Nam Cung Quyết cả kinh, thân ảnh thon dài nháy mắt đi tới trước cửa sổ, cúi mắt nhìn dòng người tấp nập trên đường, mắt lộ ra lo lắng: Mộng Khê khẳng định đã nhìn thấy gì đó, mới có thể từ nơi này nhảy xuống. Nàng cũng không có về Vương phủ lấy ngân lượng, mà là vội vã đi thăm dò việc gì đó.....

Không kịp nghĩ gì khác, thân hình Nam Cung Quyết vừa chuyển, thân ảnh thon dài đã rời khỏi cửa sổ, phóng khoáng bay xuống, quan sát khắp nơi một lúc, rất nhanh đã chạy về một hướng.....

“Nam Cung Quyết, người đi đâu?” Ngay tại lúc Nam Cung Quyết đứng dậy rời đi, Bắc Đường Diệp cũng đi tới trước cửa sổ, nhìn thân ảnh Nam Cung Quyết càng lúc càng xa, bất đắc dĩ thở dài, đuổi theo sát Nam Cung Quyết.....

Sau khi Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp đều nhảy xuống đường lớn. Trong mắt đẹp của Lâm Huyền Sương lóe lên tia thâm thúy, thân ảnh

yếu điệu cũng từ cửa sổ, theo sát Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp.....

Vì thế, toàn bộ phòng chỉ còn lại một mình Bằng Lam. Đám người Nam Cung Quyết, một người tiếp một người nhảy qua cửa sổ rời đi. Bằng Lam nửa ngày mới phản ứng lại: “Tại sao Lạc vương gia, Tứ Hoàng tử, Lâm cô nương lại không đi cửa chính, đều giống như tiểu thư, nhảy qua cửa sổ, thật sự là kỳ quái!”

Lại nói, sau khi Lạc Mộng Khê nhảy qua cửa sổ Túy Tiên lâu rời đi, lặng lẽ đi theo phía sau Ngô Phi. Ngô Phi hôm nay rất giống với Đông Mai ngày đó, lén lút đi tới trước một đại viện, quan sát mọi nơi thấy không có người, rất nhanh lắt mình vào đại viện.

Lạc Mộng Khê ở góc khuất cách đó không xa lặng lẽ tìm hiểu, nhìn tên đề trên đại viện, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi hơi lóe lóe: Đại viện này, cùng nơi lần trước Đông Mai đến, là một.

Đông Mai, Ngô Phi, đều là tâm phúc của đại phu nhân, xem ra đại viện này có vấn đề.

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê âm thầm suy nghĩ: Có nên lén vào tìm hiểu tình hình hay không, thì Ngô Phi lại một mình trở ra. Khác với vừa rồi, trong tay hắn cầm một thứ giống như phong thư.

Ngô Phi đi cửa sau, quan sát thấy xung quanh không có người, thật cẩn thận cầm cất kỹ lá thư cầm trong tay, rất nhanh đi về một hướng. Hướng kia không phải quay về Tướng phủ, nói cách khác, Ngô Phi tạm thời không định trở về giao thư cho đại phu nhân.....

Ngô Phi muốn đi đâu? Lạc Mộng Khê nghi hoặc, thu mắt suy tư: Đại viện này, hẳn là nơi liên lạc bí mật để đại phu nhân cùng một ai đó trao đổi tin tức. Cá lớn đã cắn câu, tạm thời không nên bắt dây động rừng.....

Về phần Ngô Phi, trước xem hẳn rồi cuộc muốn làm gì, rồi nghĩ đối sách cũng không muộn. Nghĩ như vậy, Lạc Mộng Khê không hề trì hoãn, tuyết mâu híp lại, rất nhanh chạy theo hướng Ngô Phi rời đi.

Lạc Mộng Khê theo sát tốc độ của Ngô Phi, lúc nhanh lúc chậm, khi gấp gáp khi thông thả, từ đầu đến cuối vẫn duy trì khoảng cách nhất định với Ngô Phi. Cứ như vậy, vừa có thể không bị Ngô Phi phát hiện, cũng không để mất dấu Ngô Phi.

Hai người đi qua đường lớn tấp nập, đi qua đám người nhộn nhịp, cuối cùng lại đi tới ngoại thành hoang tàn vắng vẻ. Ngô Phi tiếp tục đi về phía trước, cũng không có ý dừng lại, Lạc Mộng Khê tự nhiên cũng sẽ không ngừng.

Không biết qua bao lâu, hai người đi tới trước một ngọn núi lớn. Ngô Phi dừng bước, thật cẩn thận quan sát mọi nơi, Lạc Mộng Khê cẩn thận ẩn thân trong một bụi cỏ cao, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Ngô Phi.

Ngô Phi quan sát một lát, không phát hiện điều gì khác thường, đưa tay rẽ cây cối phía sau ra, xoay người đi vào trong sơn động bị cây cối ngăn che. Lạc Mộng Khê híp mắt lại: Cửa sơn động này lại dùng cây cối để che đây, bên trong khẳng định có cổ quái, ta có nên vào tìm câu trả lời hay không.....

Lạc Mộng Khê ngưng mi suy tư một lát, không phát hiện xung quanh có gì khác thường. Chủ ý trong lòng đã định, thật cẩn thận hướng đến sơn động nơi Ngô Phi đã vào.....

Nhẹ nhàng đẩy nhánh cây che cửa động ra, Lạc Mộng Khê thật cẩn thận đưa người vào trong nhìn. Bên trong một màu tối đen, cái gì cũng nhìn không rõ, xác định trong sơn động không có người trong vòng hơn mười thước xa, Lạc Mộng Khê yên lặng không một tiếng động mà đi vào.....

Đường đi trong sơn động không hề bằng phẳng, thậm chí có chút gập ghềnh, Lạc Mộng Khê dè dặt bước đi, gắng hết sức không để mình phát ra tiếng động. Đi được ba mươi thước, nhìn thấy phía trước có nhiều đốm sáng nhỏ, mơ hồ còn có tiếng nói chuyện của nam tử. Đáy mắt thâm thúy của Lạc Mộng Khê lóe lên, rất nhanh đã trốn sau một tảng đá lớn.

Ánh sáng yếu ớt càng ngày càng rõ, tiếng bước chân cũng gần trong gang tấc. Lạc Mộng Khê cố sức lui toàn bộ cơ thể vào sau tảng đá, không để bọn thị vệ phát hiện nàng.....

Mười tên hắc y nhân cầm đuốc trong tay đi ngang qua người Lạc Mộng Khê, vừa đi vừa nhẹ giọng tán gẫu: “Chuyện đó quyết định thế nào?”

“Tạm thời còn chưa biết, cứ nghe lệnh của chủ nhân đi.”

Lệnh của chủ nhân. Lạc Mộng Khê biết được một tin quan trọng, tuyệt mâu híp lại: Chủ nhân trong miệng hắc y nhân này, có phải chính là đối tượng mà lần này Ngô Phi đến gặp hay không.....

Bọn thị vệ đi rồi, Lạc Mộng Khê thu mắt trầm tư chốc lát, di chuyển rất nhanh đi vào bên trong: Người Ngô Phi đến gặp, rất có thể có quan hệ với đại phu nhân, manh mối tốt như vậy, không thể bỏ qua.....

Bọn thị vệ có nhân số đông đảo, hơn nữa võ công cũng không kém. Thân thủ của Lạc Mộng Khê mặc dù không tệ, nhưng nhiều người như vậy, nàng cùng giao thủ với bọn chúng, chưa chắc có thể toàn vẹn trở ra.....

Chỉ có điều, Lạc Mộng Khê thân là đặc công của thế kỷ hai mươi mốt, am hiểu nhất chính là việc ẩn nấp không bị phát hiện khi chấp hành nhiệm vụ. Nếu không, nhiệm vụ của nàng chắc chắn sẽ thất bại. Cho nên, lần này nàng có lòng tin, tìm hiểu tin tức quang trọng, nhưng đồng thời cũng không được để bọn chúng phát hiện ra mình.....

Bên này, sau khi Nam Cung Quyết nhảy ra khỏi Túy Tiên lâu, rất nhanh đã chạy vội đi một hướng. Bắc Đường Diệp, Lâm Huyền Sương theo sát phía sau, khinh công của ba người cũng không tệ, không lâu sau, đã đi được mấy trăm thước.

Nam Cung Quyết cảm thấy việc này có điểm không thích hợp, nhưng rốt cuộc không đúng chỗ nào, hắn lại không nói ra được. Hơn nữa, hắn đang lo lắng cho an nguy của Lạc Mộng Khê, nên không nghĩ được nhiều.....

“Lạc Mộng Khê này vừa thông minh lại vừa ngu xuẩn.” Trong lúc ba người bước nhanh đi, đều không nói một lời, không khí có chút áp lực, Bắc Đường Diệp liền tìm lời để nói:

“Để lại ám hiệu cho chúng ta, để chúng ta đi tìm nàng là một hành động thông minh. Nhưng ám hiệu này cũng không cần thiết phải để rõ như vậy, cho dù e sợ vì chúng ta không biết hướng nàng đi, nhưng nếu bị kẻ thù của nàng nhìn đến, vậy kết cục của nàng đã có thể rất thảm”

Trong đầu Nam Cung Quyết chợt lóe linh quang, đột nhiên dừng bước. Bắc Đường Diệp đi phía sau hắn không ngờ tới hắn nói dừng là dừng, nên vội thu bước lại, thiếu chút nữa đụng phải người Nam Cung Quyết: “Nam Cung Quyết, người làm sao vậy, nói dừng là dừng.”

Lãnh mâu của Nam Cung Quyết hơi trầm xuống: Khó trách ta cảm thấy không thích hợp, thì ra là ký hiệu này.....

“Ký hiệu này không phải Mộng Khê để lại cho chúng ta, mà có người cố ý tạo ra, dẫn chúng ta đi nhầm đường. Mộng Khê căn bản không đi hướng này.” Trong giọng nói trầm thấp của Nam Cung Quyết ngấm mang theo phần nộ, ánh mắt lạnh như băng nhìn mũi tên thật to chỉ hướng trên tường:

Mộng Khê luôn thích dùng vật tinh xảo, mang theo người là chủ tử, không phải trường kiếm. Đồ trang sức của nàng, vòng tai, tất cả đều là vật nhỏ khéo léo tinh xảo, mà ngay cả tay áo gai được may để chỉnh ta cũng rất

ting xảo. Cho nên, nàng không có khả năng để lại ký hiệu ngốc như vậy cho ta.....

“Xin chỉ giáo?” Bắc Đường Diệp khó hiểu, trầm giọng hỏi. Lâm Huyền Sương không nói gì, ánh mắt hơi hơi lóe lóe, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Các người không phát hiện, khi chúng ta tìm ký hiệu này rồi đi theo, rất giống như đang xoay quanh một chỗ sao?” Đối với đặc điểm và sở thích của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết cũng không tính nói cho người khác biết.

Được Nam Cung Quyết nhắc nhở như vậy, Bắc Đường Diệp và Lâm Huyền Sương cũng cẩn thận nhớ lại con đường mà bọn họ vừa đi qua, quả thực đúng như lời Nam Cung Quyết nói: Bọn họ đi không ít đường, lại không đi được bao xa.....

Ngữ khí của Bắc Đường Diệp lạnh lùng: “Xem ra, đây là có người cố ý bày trận, kéo dài thời gian của chúng ta.”

“Đúng vậy.” Ánh mắt lạnh như băng của Nam Cung Quyết mơ hồ thoáng hiện hàn quang: “Xem ra, Mộng Khê có nguy hiểm.” Nếu không, bọn chúng căn bản không cần dùng loại phương pháp này để kéo dài thời gian của chúng ta.

“Chúng ta phải làm sao mới có thể tìm được Lạc Mộng Khê đây?” Nhìn khuôn mặt tuấn tú âm trầm của Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp biết, hần sắp tức giận. Nam Cung Quyết thích Lạc Mộng Khê, nay Lạc Mộng Khê xảy ra chuyện, Nam Cung Quyết lại chưa tìm được nàng, không nóng mới là lạ.

“Xuất phát từ Túy Tiên lâu, đi phương hướng ngược lại. Mộng Khê hẳn là đi hướng ngược với hướng này rồi.” Người này cố ý bày trận, muốn chúng ta cách xa Mộng Khê.

Đang nói, Bắc Đường Diệp đồng thời cảm thấy một trận cuồng phong thổi qua trước mặt, thân ảnh thon dài của Nam Cung Quyết chớp mắt đã xa mấy chục thước: “Nam Cung Quyết, chờ một chút, bốn hoàng tử cùng đi với người.....”

Lâm Huyền Sương không nói gì, mắt đẹp lạnh lùng hơi trầm xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì. Một lúc sau, Lâm Huyền Sương đột nhiên nâng mí mắt lên, ánh mắt vẫn lạnh lùng, thân hình vừa chuyển, thân ảnh yếu diệu rất nhanh đã đuổi theo hướng Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp.

Trong sơn động, Lạc Mộng Khê thật cẩn thận tránh thoát mấy đợt thị vệ tuần tra, rất nhanh đi về phía trước: Không ngờ sơn động này thoát nhìn bên ngoài rất bình thường, bên trong lại giấu giếm huyền cơ.....

Cách đó không xa, một khe cửa đá được mở một nửa đập vào tầm mắt, có tiếng giống như tiếng nói chuyện truyền vào trong tai, xuyên qua khe cửa, Lạc Mộng Khê thấy được thân ảnh Ngô Phi.

Ở phía trước mặt Ngô Phi, có một thân ảnh cao lớn đứng đưa lưng về phía hắn. Cho nên, Lạc Mộng Khê không nhìn thấy bộ dạng của người nọ, nhưng mà, nhìn quần áo của người đó, hẳn là kẻ phú quý.

Nhiều lần xác nhận xung quanh không có người, Lạc Mộng Khê yên lặng không một tiếng động đi vào. Vì tránh để bọn chúng phát hiện, Lạc Mộng Khê không dám dựa vào gần quá, thân hình mảnh khảnh kề sát trên cửa đá, nghiêng tai lắng nghe cuộc nói chuyện trong phòng.

“Mọi việc chuẩn bị thế nào rồi?” Giọng nam âm lãnh mang theo cường thế uy nghiêm, chỉ có người ra lệnh trong thời gian dài, mới có loại giọng này.

“Bẩm công tử, toàn bộ việc công chúa phân phó đã chuẩn bị xong.” Đây là giọng Ngô Phi.

“Tốt lắm, giữ nguyên kế hoạch mà làm việc.” Giọng nam âm lãnh lại cất lên, Lạc Mộng Khê nghi hoặc: Giữ nguyên kế hoạch mà làm việc, chẳng lẽ bọn chúng có kế hoạch gì đó, hơn nữa, sắp hành động

“Ai?” Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê âm thầm nghi hoặc, thì một tiếng quát lạnh truyền vào tai. Lạc Mộng Khê trong phút chốc hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn lên: Hơn mười tên hắc y nhân cầm đuốc đang đứng trước mặt nàng, trong ánh mắt nhìn nàng, toàn là âm lãnh và ngoan độc.....

“Ngại quá, đi nhầm chỗ.” Đang nói, bàn tay của Lạc Mộng Khê đồng thời khẽ nâng lên, lấy ngân châm phóng tới nhóm hắc y nhân, khoảng cách giữa Lạc Mộng Khê với hắc y nhân rất gần, hơn nữa tốc độ ra tay của nàng rất nhanh, có một số hắc y nhân tránh thoát tập kích của nàng, cũng có một số không tránh thoát, bị nàng bắn trúng bộ phận quang trọng, một châm bị mất mạng.

Nhân lúc hắc y nhân đang loạn, Lạc Mộng Khê chạy nhanh đến hướng cửa động: Đáng chết, vừa rồi ta chỉ lo nghe lén Ngô Phi cùng người nọ nói chuyện, quên chú ý hoàn cảnh bốn phía.....

Không nói đến việc trong sơn động có rất nhiều thị vệ, võ công của Ngô Phi chỉ kém hơn Lạc Mộng Khê một chút, theo giọng điệu của Ngô Phi thì võ công của tên công tử kia, tuyệt đối cao hơn Lạc Mộng Khê. Nay nàng đã bị phát hiện, nếu vẫn tiếp tục ở đây, nàng chỉ có một con đường chết.....

“Người đâu, bắt thích khách, có thích khách.....” Bọn thị vệ giờ mới có phản ứng, hô to đuổi theo Lạc Mộng Khê.

Người này không hay ho gì, thì sợ xảy ra cái gì, Lạc Mộng Khê đang oán thầm, nói ngàn vạn lần đừng gặp hắc y nhân chặn đường, không nghĩ tới, nàng vừa mới nói xong câu đó, trước mặt một đội ánh sáng chạy tới.....

Phía trước có hắc y nhân chặn đường, phía sau có hắc y nhân đuổi theo, Lạc Mộng Khê bị kẹp ở chính giữa, chỉ có một đường ra: Đánh, dọn sạch

tất cả chướng ngại, mới có thể ra khỏi động.....

Bên này, ba người Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp, Lâm Huyền Sương đã tới dưới lầu Túy Tiên lâu, đi về hướng hoàn toàn ngược lại với hướng lúc này, trong một góc nhỏ, phát hiện một ký hiệu vô cùng tinh xảo.

Nam Cung Quyết trong lòng vui vẻ: “Đây mới là ký hiệu Mộng Khê lưu lại cho chúng ta.” Nói xong, không đợi Bắc Đường Diệp nói gì, thân ảnh thon dài rất nhanh đã chạy vội theo hướng ký hiệu chỉ.....

Bắc Đường Diệp ngẩng đầu nhìn ký hiệu tinh xảo đó, nhin không được liên tục gật đầu: “Lạc Mộng Khê quả nhiên thông minh, không ngờ lại nghĩ ra ký hiệu đặc thù như vậy để ở đây. Nếu không phải người vô cùng hiểu nàng, căn bản không phát hiện được.....”

Lâm Huyền Sương không nói gì, lập tức bay theo hướng Nam Cung Quyết: “Nam Cung Quyết, Lâm cô nương, đợi ta với.” Thấy Nam Cung Quyết và Lâm Huyền Sương đều bay đi xa rồi, Bắc Đường Diệp không chịu yếu thế, gấp giọng gọi hai người, vận khinh công đuổi theo.

Sơn động, hắc y nhân bao vây xung quanh Lạc Mộng Khê, trường kiếm trong tay không ngừng chém xuống người nàng. Võ công của bọn thị vệ không tệ, ra chiêu ngoan độc, nếu là người bình thường, chỉ sợ đã sớm chết dưới sự kết hợp vây đánh của bọn chúng.

Song, thân pháp của Lạc Mộng Khê cực nhanh, võ công cũng coi như cao, lấy toàn lực ứng phó hơn mười tên hắc y nhân có võ công cao cường rất thành thạo, nhưng mà, hắc y nhân không giết được Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê cũng không thể trong một lúc thoát khỏi nơi này.

“Thì ra là nàng ta.” Ngô Phi và tên nam tử thần bí kia đi ra từ cửa đá, nhìn bọn thị vệ đang giao đấu với Lạc Mộng Khê. Ngô Phi kinh hô ra tiếng, giọng điệu mang theo cừu hận và tức giận.

“Người biết nàng ta.” Nam tử thần bí lạnh giọng nhàn nhã hỏi. Có hẳn ở trong này, không ai có thể an toàn thoát khỏi nơi này. Cho nên, hẳn không cần vội diệt người đột nhiên xông vào đây, lại nghe lén bọn chúng nói chuyện.

“Nàng ta chính là trưởng nữ của Lạc Thừa tướng, hiện tại là Lạc vương phi, Lạc Mộng Khê.” Ngô Phi cung kính giải thích.

Nam tử thần bí trong lòng sáng tỏ, không khỏi đưa mắt nhìn Lạc Mộng Khê: Thì ra nàng chính là nữ nhân nổi tiếng xấu nhất kinh thành, đáng người còn được, dung nhan xấu xí, đã che khuất bằng mạng che mặt, không biết là xấu xí đến thế nào.

Càng buồn cười là, một trong tuyệt thế tứ công tử, Nam Cung Quyết, lại cười nữ nhân có dung nhan xấu xí này. Vì nàng có chỗ đặc biệt, hay là có nguyên nhân khác.....

“Công tử, nàng ta đã phát hiện ra bí mật của chúng ta, người tính xử trí nàng ta thế nào?” Đối với Lạc Mộng Khê, Ngô Phi vẫn rất hận, dù sao, ở Tướng phủ, Lạc Mộng Khê cũng không ít lần đối đầu với đại phu nhân, Ngô Phi là người của đại phu nhân, địch nhân của đại phu nhân, cũng là địch nhân của Ngô Phi hẳn.

Nếu Lạc Mộng Khê rơi vào trong tay hẳn, hẳn chắc chắn sẽ khiến nàng muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Nhưng nay, chủ nhân ở trong này không phải là Ngô Phi hẳn, cho nên, hẳn đè nén tức giận trong lòng, hỏi ý kiến của nam tử thần bí.

Nam tử thần bí đang muốn trả lời, thì bất thành linh một tên hắc y nhân đi nhanh tới bên người nam tử thần bí, thì thầm vài câu với hẳn. Nam tử thần bí nghe xong, ánh mắt hơi hơi lóe lóe, lạnh giọng phân phó: “Việc này chắc hẳn ảnh hưởng không lớn đến chúng ta, mọi việc vẫn y như kế hoạch mà làm.”

“Vâng.” Hắc y nhân lĩnh mệnh rời đi, nam tử thần bí chuyển ánh mắt đến Lạc Mộng Khê: “Đối với nàng ta, có thể bắt thì bắt. Thật sự không bắt được, thì giết, tuyệt đối không thể để nàng ta tiết lộ bí mật của chúng ta ra ngoài.”

Nói xong, nam tử thần bí xoay người, cũng không quay đầu lại mà đi về một hướng khác.

“Vâng, công tử.” Không sai, chính là loại kết quả này. Nhìn thân ảnh nam tử thần bí càng lúc càng xa, đáy mắt Ngô Phi hiện lên một tia ý cười lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn phía Lạc Mộng Khê, hắc y nhân: “Công tử có lệnh, giết Lạc Mộng Khê, cũng chính là nữ tử các người đang bao vây tấn công.”

Đáng chết, Ngô Phi lại giả truyền mệnh lệnh. Lạc Mộng Khê mặc dù so chiêu cùng nhóm hắc y nhân, nhưng nam tử thần bí và Ngô Phi nói gì đều lọt vào tai nàng, một chữ cũng không thiếu: Ngô Phi, người muốn lợi dụng việc công để báo thù riêng mà giết ta, cũng phải xem người có bản lĩnh như vậy không.....

Khóe miệng khẽ cong lên một tia ý cười trào phúng, bàn tay mềm của Lạc Mộng Khê khẽ giơ lên, mấy ngân châm trong tay bay ra. Lạc Mộng Khê đã từng ra chiêu này, cho nên, nhóm hắc y nhân đã có phòng bị, khi nàng ra chiêu thì nhóm hắc y nhân đều tự né tránh, mà Lạc Mộng Khê muốn, chính là loại kết quả này.....

Lợi dụng lúc nhóm hắc y nhân tránh né ngân châm có sơ hở, thân ảnh yếu diệu của Lạc Mộng Khê vừa chuyển, nháy mắt đã đi xa hơn mười thước. Sau khi chạy ra khỏi vòng vây của hắc y nhân, Lạc Mộng Khê không hề trì hoãn, rất nhanh đã chạy tới cửa động.....

Thật ra, đám thị vệ này căn bản không phải đối thủ của Lạc Mộng Khê, nàng sở dĩ làm bộ có võ công ngang với bọn chúng, đơn giản chính là làm

giảm bớt cảnh giác của tên nam tử thần bí kia đối với nàng, bởi vì đưa mắt nhìn toàn bộ sơn động, uy hiếp duy nhất đối với nàng, chính là tên nam tử thần bí kia.....

Nay, nam tử thần bí đã đi rồi, Lạc Mộng Khê tự nhiên cũng không thêm bận tâm nữa, chạy nhanh ra phía ngoài: Bắt đầu kế hoạch, bọn chúng rốt cuộc có kế hoạch gì..... Nghe nội dung bọn chúng nói chuyện, cái kế hoạch này, sắp được thực hiện.....

Nơi này là Thanh Tiêu quốc, bọn chúng muốn thực hiện kế hoạch ở đây, có thể liên quan đến Hoàng thất hay không, xem ra, ta phải chạy nhanh báo tin cho Nam Cung Quyết.....

“Mau, bắt lấy Lạc Mộng Khê, giết nàng ta đi.” Phía sau truyền đến tiếng mệnh lệnh có chút kinh hoàng của Ngô Phi. Lạc Mộng Khê lửa giận thiêu đốt: Đáng chết, Ngô Phi, một ngày kia, ta chắc chắn sẽ đem người bầm thây vạn đoạn.....

Kinh công của nhóm hắc y nhân không bằng Lạc Mộng Khê, hơn nữa Lạc Mộng Khê lại đi trước một bước, nhóm hắc y nhân tự nhiên là không đuổi kịp nàng, trong lòng sốt ruột, nhưng không có biện pháp.

Mắt thấy Lạc Mộng Khê chạy đến cửa sơn động, Ngô Phi đột nhiên rất nhanh dừng bước chân, ánh mắt phát lạnh, bất thành lình rút ra bội kiếm mang theo trên người, phóng tới giữa lưng Lạc Mộng Khê. Nếu Lạc Mộng Khê thực sự bị đâm trúng, nhất định sẽ mất mạng.....

Lạc Mộng Khê nhận thấy được phía sau có ác phong đánh úp, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng thoáng hiện hàn quang, đúng vào lúc này, cửa sơn động bị người khác đẩy ra, vài tên hắc y nhân đi vào.....

Đáy mắt Lạc Mộng Khê chợt lóe, đột nhiên nghiêng người, chuôi trường kiếm Ngô Phi bắn ra xẹt qua quần áo Lạc Mộng Khê, bắn thẳng đến ngực một tên hắc y nhân vừa mới đi vào sơn động.....

Trường kiếm của Ngô Phi, đâm chết người một nhà. Ngô Phi và nhóm hắc y nhân đều cả kinh, dừng toàn bộ động tác, nhân lúc bọn chúng còn ngây ngốc, khóe miệng Lạc Mộng Khê khẽ cong lên một tia ý cười trào phúng, đột nhiên đưa tay rút trường kiếm đâm vào ngực hắc y nhân ra, tung tay phóng hướng Ngô Phi.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Thân Phận Của Mộng Khê

“Lạc Mộng Khê!” Ngô Phi tức giận tận trời, hận không thể lập tức đem Lạc Mộng Khê bầm thây vạn đoạn, diên cuồng hét lên, xuyên qua tảng đá lạnh lẽo chặn trước cửa động, truyền vào trong tai Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê lơ đãng, đứng cách ngoài sơn động mấy thước, phúi phúi bụi dính trên tay, nhìn khói đen không ngừng bốc lên cuồn cuộn trong khe đá, Lạc Mộng Khê thờ ơ khuyên giải: “Ngô Phi, cửa động đã bị ta phong kín, các người trở thành cá trong chậu, hơn nữa bên trong lửa lớn hừng hực, mùi không tẻ. Chuyện đã tới nước này, các người chỉ có một con đường chết, không bằng, chúng ta giao dịch đi, thế nào?”

“Nói cho ta biết nội dung kế hoạch của các người, ta sẽ thả các người ra ngoài.” Lấy một kế hoạch đổi lấy mạng của tất cả các người, các người cũng quá lời rồi.

Đáy mắt Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống, yên lặng chờ đáp án của Ngô Phi. Không biết Ngô Phi có đồng ý hay không.....

“Lạc Mộng Khê, người nằm mơ đi..... Khụ khụ khụ.....” Tiếng Ngô Phi phẫn nộ, diên cuồng la hét truyền vào trong tai. Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài: “Ta muốn giúp các người vạch ra đường sáng, là các người không nghe ta khuyên bảo, lại muốn đi tìm đường chết, không thể trách ta được.”

Một khi đã như vậy, các người cứ đứng trong sơn động chờ lửa lớn thiêu chết đi: Đối với việc Ngô Phi sẽ nói kế hoạch cho nàng, nàng cũng không ôm quá nhiều hy vọng....

Thời gian đã không còn sớm, trong đầu thoáng hiện kế hoạch trong lời nói của tên nam tử thần bí kia, Lạc Mộng Khê híp mắt lại: Ta phải nhanh chóng chạy về Lạc Vương phủ, nói toàn bộ mọi việc phát sinh ở đây cho Nam Cung Quyết, để hắn sớm phòng bị.....

Lạc Mộng Khê đang muốn đứng dậy rời đi, bất thành linh một dòng khí lạnh như băng mang theo luồng hơi thở xa lạ đầy sát khí truyền đến từ phía sau. Lạc Mộng Khê cả kinh, đột nhiên xoay người nhìn lại.

Cách đó không xa, một tên nam tử trẻ tuổi ăn bận không tầm thường đang đứng dựa lưng về phía nàng, Lạc Mộng Khê không nhìn thấy dung mạo của hắn, nhưng khí chất của hắn lại nồng đậm sát khí. Quần áo khẽ bay trong gió, vừa thấy liền biết người này là cao thủ tột đỉnh.

Kiếp trước làm đặc công trong thời gian dài, khiến Lạc Mộng Khê rất nhạy bén đối với sự thay đổi của tất cả mọi việc, trực giác nói cho Lạc Mộng Khê, người này rất nguy hiểm, vì thế, nàng ngấm tăng thêm cẩn trọng, lạnh giọng hỏi: “Người là ai?”

“Xuống địa ngục hỏi Diêm vương đi.” Giọng nói lạnh lùng truyền vào trong tai, đồng thời, Lạc Mộng Khê cũng cảm thấy một trận ác phong đánh úp từ chính diện. Thân ảnh cao lớn của nam tử trẻ tuổi nháy mắt đã đến trước mặt Lạc Mộng Khê, đáy mắt lóe lên nồng đậm sát khí thị huyết. Năm ngón tay nhanh như chớp đánh úp về phía ngực Lạc Mộng Khê, nếu Lạc Mộng Khê thực sự bị một chiêu này đánh trúng, thì không chết cũng tàn phế.....

Lạc Mộng Khê cả kinh, theo bản năng nghiêng người, khó khăn tránh thoát tập kích của tên kia nam tử. Một mảnh tay áo không kịp tránh bị tên nam tử kia chọc thủng năm lỗ.....

Thân pháp thật nhanh, võ công rất cao, sát khí rất nặng! Lúc này, Lạc Mộng Khê đứng mặt đối mặt với người nọ. Lạc Mộng Khê mang mạng che

mặt, người nọ cũng che khuất hai gò má. Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê lóe lên ngưng trọng. Đáy mắt lạnh như băng của người nọ lóe lên nồng đậm sát khí thị huyết.

Chỉ có điều, lúc này Lạc Mộng Khê cũng biết được thân phận của người này: Chính là tên nam tử thần bí vừa ở trong sơn động kia, không ngờ võ công của hắn lại cao cường như vậy, chỉ sợ ngang hàng với đám người Nam Cung Quyết, Lăng Khinh Trần.....

Phía sau, cách đó không xa, hơn mười tên hắc y nhân đã chạy tới cửa sơn động, dùng sức di chuyển tảng đá chắn ở cửa động.

Thì ra trong sơn động còn có thông đạo khác thông ra ngoài, chẳng qua, cái thông đạo đó ngoài tên nam tử thần bí kia, chắc chỉ có vài người biết đến. Nếu không, đám người Ngô Phi đã trực tiếp theo thông đạo kia rời đi thì sẽ chẳng bị gì, cũng không cần ở bên trong chờ chết.....

“Lạc Mộng Khê, người thật sự rất thông minh, ngay cả bản.....ta cũng thiếu chút nữa bị người lừa.” Cổ tình ngu dốt, khiến ta lơ là cảnh giác, thừa dịp ta rời đi, liền ra tay với thủ hạ của ta, rồi nhân cơ hội rời đi. Hành động quả thực thông minh, chỉ tiếc, người tính không bằng trời tính, người vẫn không thể thoát khỏi nơi này.....

Ngữ khí của nam tử thần bí lạnh như băng, đáy mắt thoáng hiện hàn quang, mơ hồ còn mang theo sự tức giận vì bị lừa gạt: “Nhưng mà, người đã nghe trộm được chúng ta nói chuyện, đừng mơ có thể sống sót rời đi....”

“Muốn giết ta, cũng phải xem người có bản lĩnh lớn như vậy hay không.” Ngữ khí của Lạc Mộng Khê cao ngạo: Thật ra, chỉ với một chiêu vừa rồi, nàng đã biết, võ công của tên nam tử thần bí này cao hơn nàng, song, nàng không thể dễ dàng nhận thua, nếu không, chỉ có đường chết...

Bây giờ chỉ còn một kế, nàng sẽ chọc giận tên nam tử thần bí này, thừa lúc hắn tức giận, lơ là phòng bị, sẽ có cơ hội trốn thoát.....

“Lạc Mộng Khê, người muốn chết.” Quả nhiên không ngoài dự tính của Lạc Mộng Khê, lời của nàng quả nhiên chọc giận tên nam tử thần bí kia.

Nam tử thần bí nổi giận gầm lên một tiếng, nâng chưởng đánh vào Lạc Mộng Khê. Võ công của Lạc Mộng Khê so với tên nam tử thần bí này thua kém rất nhiều, cho nên, nàng không cùng nam tử thần bí dùng cứng đối cứng, mà là vận khinh công, linh hoạt gia đấu cùng tên nam tử thần bí, vừa đánh vừa lui, cố ý làm tiêu hao khí lực của hắn.....

Chờ hắn phát tiết tức giận, khí lực tự nhiên cũng sẽ bị tiêu hao không ít, đến lúc đó, Lạc Mộng Khê sẽ trốn đi, cơ hội thành công sẽ nhiều hơn...

Cùng lúc đó, Nam Cung Quyết mang vẻ mặt lo lắng, khuôn mặt Bắc Đường Diệp hơi trầm xuống, Lâm Huyền Sương lạnh lùng vận khinh công, theo ám hiệu Lạc Mộng Khê lưu lại. Rất nhanh đã đi tới hướng này....

Kế hoạch của Lạc Mộng Khê rất tốt, đáng tiếc, võ công của tên nam tử thần bí rất cao, nằm ngoài dự đoán của nàng. Mấy chục chiêu qua đi, Lạc Mộng Khê dần dần không chống đỡ nổi, nhưng tên nam tử thần bí ra chiêu không những không chậm, ngược lại càng lúc càng nhanh.....

Đột nhiên, tên nam tử thần bí nhân lúc Lạc Mộng Khê không chú ý, vung chưởng đánh vào ngực Lạc Mộng Khê. Chưởng này dùng chín phần công lực, nếu Lạc Mộng Khê bị đánh trúng, tuyệt đối sẽ bị thương nặng....

Ác phong đánh úp lại, Lạc Mộng Khê tự nhiên theo bản năng lắc mình né tránh, bởi vì nội lực của người này vô cùng thâm hậu, nàng không thể so chiêu với hắn, nếu không, chắc chắn sẽ bị hắn đánh gãy gân mạch....

Ai ngờ, tên nam tử thần bí vô cùng giao hoạt, lần đánh úp vào ngực Lạc Mộng Khê chỉ là hư chiêu, ngay tại lúc Lạc Mộng Khê lắc mình tránh né chưởng phong, đáy mắt của tên nam tử thần bí phát lạnh, bàn tay đột nhiên đổi hướng, nhanh như chớp chụp trúng cổ Lạc Mộng Khê....

Lạc Mộng Khê muốn né tránh, dĩ nhiên không kịp: Đáng chết, người này thật sự giảo hoạt, chẳng lẽ hôm nay ta nhất định sẽ mất mạng như thế này....

Đáy mắt âm lãnh của tên nam tử thần bí lóe lên ý cười thị huyết lạnh như băng, Lạc Mộng Khê chịu chết đi....

Vốn tưởng rằng lần này Lạc Mộng Khê chết chắc rồi, ai ngờ, ngay khi bàn tay của tên nam tử thần bí sắp chụp trúng cổ của Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, mùi trúc tươi mát quanh quần ở chóp mũi, cả người nháy mắt đã được kéo vào một lồng ngực ấm áp....

Lạc Mộng Khê còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe “Phanh!” Một tiếng vang lên, tên nam tử thần bí cùng người tới đối chưởng. Hai bên đều lui về phía sau năm, sáu bước mới dừng lại.

Lạc Mộng Khê ghé mắt nhìn người vừa cứu nàng, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên kinh ngạc và nghi hoặc: “Lãnh Tuyệt Tình, sao ngươi ở đây?”

“Trùng hợp đi ngang qua.” Lãnh Tuyệt Tình trả lời qua loa, ánh mắt lãnh liệt (lạnh lạnh) thủy chung vẫn nhìn tên nam tử thần bí đứng cách đó không xa: Võ công của người này rất cao, nội lực thâm hậu, sợ là tương đương với ta

Mùi hoa khương dã nhàn nhạt khiến người khát say mê bay vào mũi, cảm giác âm ấm êm ái, xúc cảm tuyệt đẹp, mềm mại như không xương truyền đến từ trong lòng, Lãnh Tuyệt Tình mới ý thức được:

Lạc Mộng Khê đang bị hấn ôm trong ngực, hơn nữa, hấn còn phát hiện, mình không ghét loại cảm giác này, thậm chí còn có thể nói là, hơi thích....

Đáy mắt lạnh liệt của Lãnh Tuyết Tình lóe tia mắt tự nhiên: Hôm nay sở dĩ hần xuất hiện ở nơi này, là vì tả hữu hộ pháp nói cho hần biết, thánh nữ đã đến đây. Bọn họ đã nghĩ cách dời sự chú ý của đám người Nam Cung Quyết, nên bọn hần sẽ không tìm tới đây, hần có thể yên tâm mang thánh nữ về.....

Lãnh Tuyết Tình đi theo hướng tả hữu hộ pháp chỉ, chuẩn bị tìm thánh nữ. Lúc đi ngang qua nơi này, nhìn thấy Lạc Mộng Khê giao đấu với người khác, trong lòng không khỏi thầm thở dài.

Vị cô nương này, luôn thích gạt cha mẹ lén lút chuồn ra ngoài chơi, nay, lại gặp phiền toái. Nam tử cùng giao đấu với nàng, chắc là tên đạo tặc chuyên bắt cóc vợ vét tài sản.....

Lãnh Tuyết Tình thở dài rồi lại thở dài, thấy Lạc Mộng Khê bị nam tử thần bí kia đánh tới, theo bản năng mà ra tay cứu nàng.

Sau khi Lãnh Tuyết Tình đối chưởng cùng nam tử thần bí kia, mới phát giác, mọi chuyện không đơn giản như hần nghĩ. Đạo tặc bình thường không thể có nội lực cao thâm như thế: “Người rốt cuộc là ai?”

Tảng đá lớn chặn ở cửa động bị nhóm hắc y nhân cố gắng đẩy ra, rốt cuộc cũng đẩy được. Khói đặc cuộn cuộn xông vào mặt, đám người Ngô Phi ở bên trong bị hun đến toàn thân đen thui, những hắc y nhân có võ công hơi kém thì bị hun đến bất tỉnh, cũng có một số tỉnh táo.

Những hắc y nhân tỉnh táo tự nhiên là tự mình chạy ra, còn những tên bị bất tỉnh đương nhiên là phải nhờ những hắc y nhân khác hỗ trợ khiêng ra...

Nhìn đám người Ngô Phi chật vật, đáy mắt Lạc Mộng Khê hơi hơi lóe lóe, vỗ nhẹ bàn tay Lãnh Tuyết Tình đang đặt bên hông nàng. Lãnh Tuyết Tình ngẫm hiểu, buông lỏng cánh tay đặt nơi eo nhỏ của Lạc Mộng Khê, cảm nhận hương thơm và thân thể mềm mại đột nhiên rời đi, trong lòng Lãnh Tuyết Tình không hiểu sao lại dâng lên sự mất mát.

“Không ngờ người ít giao du với bên ngoài, không màng đến thế sự, Cung chủ của Tuyệt Tình cung cũng có lúc xen vào việc của người khác.” Nam tử thần bí đáp phi sở vấn, ngữ khí âm lãnh đầy trào phúng.

“Bản cung làm việc, không tới phiên người khác chất vấn.” Giọng của Lãnh Tuyệt Tình cũng lạnh đến đáng sợ, khí thế cường thịnh, đáy mắt lãnh liệt giao nhau với nam tử thần bí giữa không trung, mưa giạt sấm rền đã qua lại cả trăm chiều, không khí xung quanh nháy mắt bị đông lại, hơi thở lạnh lẽo tràn ra trong không khí.

Một lát sau, dĩ nhiên là nam tử thần bí đành thỏa hiệp trước, ánh mắt nhìn Lãnh Tuyệt Tình, ngón tay chỉ Lạc Mộng Khê, ngữ khí lạnh như băng không có một tia độ ấm: “Lãnh Tuyệt Tình, lưu lại nàng, người có thể rời đi!”

Lãnh Tuyệt Tình hừ lạnh một tiếng, ngữ điệu trào phúng: “Nếu bản cung tính để lại nàng, vừa rồi sẽ không ra tay cứu nàng.”

“Được, tốt lắm!” Ngữ khí của nam tử thần bí càng âm lãnh, người hiểu tính hẩn đều biết, đây là điềm báo hẩn đang tức giận: “Một khi đã như vậy, tại hạ sẽ đưa các người cùng quy thiên.”

Trong lúc đang nói, tên nam tử thần bí đã xuất thủ, chưởng lực cường thế lấy xu thế sét đánh không kịp bưng tai đánh úp về phía Lãnh Tuyệt Tình.

Nhìn chưởng phong cường thế cách hẩn càng ngày càng gần, Lãnh Tuyệt Tình vẫn đứng bất động tại chỗ, đáy mắt lãnh liệt lóe lên tia ngưng trọng.

Bàn tay nam tử thần bí hướng về phía Lãnh Tuyệt Tình, làm tất cả mọi người đều nghĩ mục tiêu của hẩn là Lãnh Tuyệt Tình, ai ngờ, khi bàn tay của hẩn sắp đánh tới người Lãnh Tuyệt Tình, đột nhiên thay đổi, chuyển hướng đánh thẳng đến Lạc Mộng Khê đứng cách đó không xa....

Giống như đã sớm đoán được sẽ là như vậy, Lãnh Tuyệt Tình cười lạnh, đột nhiên nâng tay bắt được cổ tay của tên nam tử thần bí, trong giọng nói lạnh như băng không che giấu nồng đậm trào phúng: “Các hạ cũng chỉ có thể đánh lén một nữ tử thôi sao? Nếu việc này truyền ra ngoài, các hạ đừng mơ sẽ yên ổn mà sống trong chốn giang hồ.”

Nam tử thần bí mạnh mẽ thoát khỏi bàn tay của Lãnh Tuyệt Tình, ngửi khí lạnh như băng: “Tại hạ cũng không dẫn thân vào giang hồ, có thể sống yên ổn trong chốn giang hồ hay không, ta cũng không quan tâm, chỉ có điều....”

Nam tử thần bí nâng mắt nhìn Lạc Mộng Khê, hàn quang trong đáy mắt càng đậm: “Mạng của nàng, ta nhất định phải lấy.”

Nói xong, nam tử thần bí huy chương đánh hướng Lạc Mộng Khê, Lãnh Tuyệt Tình tự nhiên sẽ không để cho hắn thực hiện được quỷ kế, liền ra tay nghĩ cách giúp Lạc Mộng Khê. Trong lúc nhất thời, cuồng phong nổi lên, làm người ta không thể mở được mắt, trời đất mù mịt, nhật nguyệt vô quang, lá cây nhánh cây, theo động tác hai người kịch liệt đánh nhau, bay loạn xung quanh....

Võ công của Lạc Mộng Khê cũng coi như tương đối, có thể đứng ở chỗ hơi xa nhìn Lãnh Tuyệt Tình và nam tử thần bí giao đấu. Còn đám người Ngô Phi võ công không đủ tầm, cho nên, bọn chúng bị ác phong thổi mạnh đến không thể mở mắt, tự nhiên cũng không thể di chuyển nửa bước.....

Lạc Mộng Khê cũng không biết tên nam tử thần bí kia mang những hắc y nhân này đến, rốt cuộc là muốn làm gì. Song, trên người hắc y nhân đều có chứa thuốc nổ, ngấm lại cũng biết là bọn họ sẽ không làm ra chuyện tốt đẹp gì. Nhìn những hắc y nhân bị hun đến bất tỉnh, đáy mắt Lạc Mộng Khê chột lóe, chủ ý đã định.

Thừa lúc đám người Ngô Phi bị ác phong thổi cho không mở mắt ra được, tên nam tử thần bí đang giao đấu kịch liệt với Lãnh Tuyết Tình, không rảnh chú ý mọi việc. Lạc Mộng Khê lặng lẽ đi tới bên cạnh đám hắc y nhân bị khói hun, tháo toàn bộ thuốc nổ trên người bọn chúng xuống....

Đặt thuốc nổ tại nơi nàng dự tính, cẩn thận kiểm tra xong. Lạc Mộng Khê liền hô to với Lãnh Tuyết Tình: “Lãnh Tuyết Tình, nhanh về đây, có việc gấp.”

Nghe vậy, Lãnh Tuyết Tình liên tục ra chiêu bức lui nam tử thần bí, thân ảnh thon dài rất nhanh đi tới bên cạnh Lạc Mộng Khê, khó hiểu hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Đi mau, nơi này sắp nổ.” Nói xong, không đợi Lãnh Tuyết Tình hỏi lại, Lạc Mộng Khê đã kéo cổ tay hắn, chạy nhanh ra ngoài.

Lạc Mộng Khê nói với Lãnh Tuyết Tình bằng giọng rất nhỏ, cho nên nam tử thần bí vẫn chưa nghe rõ Lạc Mộng Khê rốt cuộc đã nói cái gì, nay thấy Lạc Mộng Khê kéo Lãnh Tuyết Tình chạy nhanh ra khỏi tầm mắt hắn, hắn sao phải cần suy nghĩ nữa.

Đáy mắt phát lạnh, nam tử thần bí đang muốn đuổi theo, bất thành lình bên tai truyền đến tiếng “Tê tê”, nam tử thần bí cả kinh, quay đầu nhìn phía âm thanh truyền đến, nơi cách hắn ba thước, dây lửa dẫn đã cháy tới đoạn cuối.

“Bùm!” Một tiếng vang lên, xung quanh nhất thời toàn là khói thuốc nổ, đá vụn bay tứ tung. Lạc Mộng Khê nắm chặt cổ tay Lãnh Tuyết Tình, chạy vội về phía trước, để lại phía sau hai người là khói đen cuồn cuộn, đá vụn đầy trời, bụi đất cuộn lên....

Không biết vì lần nổ mạnh này sinh ra tiếng nổ và ảnh hưởng quá lớn, hay là vì nguyên nhân khác. Lần nổ mạnh này thậm chí làm cho phạm vi ngoài trăm mét đều bị chấn động nhẹ.

“Vừa rồi là tiếng gì?” Vô vọng của đám người Nam Cung Quyết đều rất cao, xung quanh có chuyện không bình thường, khắp nơi bị chấn động, tự nhiên không thể tránh được ánh mắt bọn họ.

“Hình như phía trước truyền đến Tiếng nổ mạnh.....” Bắc Đường Diệp dừng bước, cẩn thận quan sát một chặp, nói thẳng.

Nam Cung Quyết cả kinh: Trước mặt truyền đến tiếng nổ mạnh? Mộng Khê đang ở phía trước.....

Không kịp suy nghĩ, Nam Cung Quyết chạy vội về hướng mà tiếng nổ mạnh truyền đến, lòng nóng như lửa đốt: Mộng Khê, người không thể có việc gì, nhất định không thể.....

Ngoài sơn động, khi tiếng nổ mạnh chấm dứt, khói bụi tan hết. Lãnh Tuyết Tình và Lạc Mộng Khê sớm đã không còn thấy bóng dáng. Bụi đất xám xịt phủ lên một khối thân thể, không biết là đã chết hay còn sống.

Một lát sau, khối thân thể bị bụi đất phủ lên hơi hơi giật giật, đột nhiên lật người đứng lên. Toàn thân người này từ trên xuống dưới đều dính đầy bụi đất, không nhìn rõ bộ dạng, đáy mắt thị huyết lạnh như băng thoáng hiện lệ quang: “Lạc Mộng Khê, chờ ta bắt được người, chắc chắn sẽ đem người băm thây vạn đoạn.”

Bên này, Lạc Mộng Khê kéo Lãnh Tuyết Tình bước nhanh về phía trước. Khinh công của Lãnh Tuyết Tình cao hơn hẳn Lạc Mộng Khê, nhưng mà, hẳn không vượt lên trước để kéo Lạc Mộng Khê chạy đi, mà vẫn đi sau nàng, tùy ý để nàng kéo hẳn chạy nhanh về phía trước.

Cảm giác mềm mại, ấm ấm từ cổ tay truyền đến. Lãnh Tuyết Tình ngẩng đầu nhìn ánh mắt ngưng trọng nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê, bất giác mỉm cười: Không ngờ nàng chỉ là tiểu thư nhà giàu, nhưng lại rất thông minh, có thể nghĩ đến cách thoát hiểm này, nhưng không biết, nàng tên là gì....

Theo sau Lạc Mộng Khê bước nhanh về phía trước, nhìn nửa khuôn mặt nhỏ nhắn ngoài mạng che mặt nửa trong suốt, cùng với đường cong duyên dáng ẩn sau mạng che mặt làm cho người ta suy nghĩ miên man: Không biết, nàng rốt cuộc lớn lên trông như thế nào, nhưng khẳng định là mỹ nữ tuyệt sắc...

Lãnh Tuyệt Tình là Cung chủ tương lai của Tuyệt Tình cung, đã gặp qua vô số mỹ nữ, có thể nói đối với nữ tử xinh đẹp, hẳn đều có định lực chống cự nhất định, nhưng đối với những nữ tử xinh đẹp đó hẳn lại không cảm thấy đẹp.

Nhưng bây giờ, hẳn lại sinh ra tò mò với dung mạo của Lạc Mộng Khê, nói chính xác một chút, hẳn đối với người như Lạc Mộng Khê, rất hiếu kỳ: Rốt cuộc nàng là ai?

Lạc Mộng Khê kéo Lãnh Tuyệt Tình bước nhanh đi trước. Ba người Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp, Lâm Huyền Sương từ phía đối diện bước nhanh tới bên này, vượt qua một đồi núi nhỏ, Lạc Mộng Khê, Lãnh Tuyệt Tình và Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp, Lâm Huyền Sương lại gặp nhau. Khoảng cách giữa mấy người cách hơn mười thước.

“Mộng Khê.” Nam Cung Quyết dẫn đầu đám người, dừng bước, nhìn Lạc Mộng Khê bước nhanh về phía này, và Lãnh Tuyệt Tình theo sát phía sau nàng. Nam Cung Quyết cả kinh: Chẳng lẽ Lãnh Tuyệt Tình đã biết thân phận của Mộng Khê. Nếu không, hai người bọn họ sao có thể ở cùng một chỗ....

Giọng nói quen thuộc truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu lên, nhìn thấy ở phía trước không xa là thân ảnh màu trắng quen thuộc, Lạc Mộng Khê trong lòng vui vẻ, bàn tay nhỏ theo bản năng liền buông lỏng cổ tay Lãnh Tuyệt Tình ra, bước nhanh đến chỗ Nam Cung Quyết :

“Nam Cung Quyết, vừa rồi ta phát hiện một chuyện vô cùng kỳ quái, cũng đặc biệt khẩn cấp.....”

Sau khi Lạc Mộng Khê buông tay ra, xúc cảm mềm mại trên cổ tay Lãnh Tuyệt Tình liền biến mất, trong lòng không khỏi dâng lên chút mất mát.

Nhìn thấy Lạc Mộng Khê đang bước nhanh đến gần Nam Cung Quyết, Lãnh Tuyệt Tình cả kinh: Vừa rồi Nam Cung Quyết gọi nàng là Mộng Khê, chẳng lẽ nàng chính là thánh nữ của Tuyệt Tình cung, Lạc Mộng Khê mà ta đang tìm kiếm....

Ý thức được điều này, Lãnh Tuyệt Tình đột nhiên ngẩng đầu, đáy mắt đầy tức giận, chạy nhanh đuổi theo Lạc Mộng Khê....

Mà khi Nam Cung Quyết vừa thấy Lãnh Tuyệt Tình có phản ứng lại, đáy mắt phát lạnh, liền chạy nhanh đến. Thân ảnh màu trắng thon dài nháy mắt đã tới phía sau Lạc Mộng Khê, vung chưởng đánh về phía Lãnh Tuyệt Tình đưa bàn tay to về hướng Lạc Mộng Khê.

Tâm tư của Lạc Mộng Khê đều đặt trên người tên nam tử thần bí cùng với kế hoạch của hắn, nên chưa kịp chú ý tới hoàn cảnh xung quanh, dừng bước, quay đầu về phía sau, cuống cuống giải thích với Nam Cung Quyết: “Nam Cung Quyết, vừa rồi ta ở bên kia phát hiện”

“Nàng là Lạc Mộng Khê.” Tiếng kinh hô khó tin của Lãnh Tuyệt Tình truyền vào trong tai, thành công đánh gãy lời nói của Lạc Mộng Khê.

Nhìn đáy mắt Lãnh Tuyệt Tình đầy khiếp sợ, Lạc Mộng Khê sinh lòng khó hiểu, theo bản năng liền gật đầu: “Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

“Vì sao nàng không nói sớm cho ta biết?” Giọng của Lãnh Tuyệt Tình đầy phần nộ: Thì ra nàng chính là Lạc Mộng Khê, khó trách mỗi lần ta đi tìm thánh nữ, đều gặp được nàng. Lúc trước ta cứ nghĩ chỉ là trùng hợp, lại không ngờ đến, nàng vốn là người ta muốn tìm....

“Người cũng không có hỏi qua tên của ta mà.” Lạc Mộng Khê càng thêm nghi hoặc: Nghe ngữ khí phần nộ như thế của hân, chẳng lẽ trước kia Lạc Mộng Khê có cừ oán với hân.....

Nghe Lãnh Tuyệt Tình và Lạc Mộng Khê đối thoại, Nam Cung Quyết âm thầm nhẹ nhàng thở ra: Nguy hiểm thật, chỉ thiếu một chút, Mộng Khê đã bị hân đoạt đi rồi, may mắn ta hành động nhanh lẹ....

Vừa nghĩ tới đó, Nam Cung Quyết khẽ cười, dùng truyền âm nhập mật lạnh giọng cảnh cáo: “Lãnh cung chủ đã thấy mục tiêu rồi sao, Mộng Khê là của Nam Cung Quyết ta. Người và nàng, có duyên không phận, nếu không, sẽ không nhiều lần gặp lại không nhận ra nhau.”

Lãnh Tuyệt Tình hừ lạnh một tiếng, ngữ khí lạnh như băng: “Nam Cung Quyết, người không nên cao hứng quá sớm, nhân duyên giữa bản cung và Mộng Khê đã sớm được an bài tốt, vận mệnh của hai người chúng ta có gắn bó mật thiết.”

“Cho dù hiện tại nàng đã gả cho người, nhưng một ngày nào đó, nàng sẽ trở lại bên cạnh ta. Bởi vì, đây là vận mệnh của chúng ta, ai cũng không thể thay đổi được....”

Lần ra khỏi cung này, thu hoạch lớn nhất của Lãnh Tuyệt Tình đó là quen biết Lạc Mộng Khê, cùng nàng ở chung một chỗ, hân cảm thấy rất thoải mái, rất vui vẻ.

Trong những đêm tĩnh lặng, hân cũng từng nghĩ tới nếu Lạc Mộng Khê là thánh nữ, thì thật tốt biết bao. Hân có thể không cần phải chia rẽ nhân duyên của người khác, cũng có thể cùng người mình thích ở cùng một chỗ.

Nay, mọi việc lại đúng như hân mong muốn, Lạc Mộng Khê chính là thánh nữ, nhưng mà, một vấn đề khác cũng liền theo đến:

Hắn thích nữ tử Lạc Mộng Khê, cũng là Lạc Vương phi. Hắn vẫn phải chia rẽ nhân duyên của người khác. Hơn nữa, Lạc Mộng Khê không thương hắn....

Nhìn Nam Cung Quyết và Lãnh Tuyệt Tình vung kiếm giương nỏ, Bắc Đường Diệp vẫn đứng bất động tại chỗ, đáy mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ: Quan hệ của ba người này nhìn đơn giản nhưng lại quá phức tạp, thật sự là khó giải quyết....

Lâm Huyền Sương sống ở Dực Vương cốc, từng gặp qua Lãnh Tuyệt Tình một lần, lúc này nhìn thấy trận thế của Nam Cung Quyết và Lãnh Tuyệt Tình, mắt đẹp hơi trầm xuống

Lạc Mộng Khê là Vương phi của Nam Cung Quyết, vì sao vừa rồi lại đi cùng Lãnh Tuyệt Tình? Phản ứng của Nam Cung Quyết khi nhìn thấy bọn họ ở cùng một chỗ không giống như ghen tuông, lại giống như kích động. Giữa Lãnh Tuyệt Tình, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

“Lãnh Tuyệt Tình, bốn vương tin ‘nhân định thắng thiên’, Mộng Khê, nàng chỉ có thể là của bốn vương.” Ngữ khí của Nam Cung Quyết lạnh như băng, đáy mắt thâm thúy thoáng hiện lệ quang, tay trái nắm chặt cổ tay Lạc Mộng Khê, chỉ sợ khi hắn buông lỏng tay ra, Lạc Mộng Khê sẽ biến mất.

Nam Cung Quyết và Lãnh Tuyệt Tình đều là tuyệt thế cao thủ, hai người bọn họ lại dùng truyền âm nhập mật để nói chuyện với nhau, nên những người khác cơ bản đều không nghe được. Ở trong mắt những người khác, Nam Cung Quyết và Lãnh Tuyệt Tình chính là đang rất cảm tức mà nhìn nhau....

Ngay tại lúc Lãnh Tuyệt Tình đang muốn nói cái gì đó, bất thành lình một trận cuồng phong ập tới. Một thân ảnh màu đen không biết từ đâu xuất hiện phía trên bọn họ, trường kiếm cầm trong tay không phải lóe lên hàn

quang, mà là ánh lửa, đáy mắt thoáng hiện vẻ lo lắng, trường kiếm trong tay lấy khí thế nhanh như sét đánh, chém xuống chỗ đám người Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết, Lãnh Tuyết Tình.....

Nam Cung Quyết, Lãnh Tuyết Tình đều là cao thủ, khi hoàn cảnh phát sinh thay đổi, bọn họ liền nhận ra có chỗ không đúng. Nhưng thân ảnh màu đen kia đã xuống tay trước, chiếm lấy tiên cơ, hơn nữa tốc độ của hắn cực nhanh, khiến bọn họ không kịp phản kích, thì trường kiếm đã bổ xuống...

Chỉ nghe: “Phanh!” Một tiếng vang lên, trường kiếm chém tới Nam Cung Quyết và Lãnh Tuyết Tình, nhất thời, bụi đất vỡ vụn bay loạn bốn phía. Thân ảnh của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Lãnh Tuyết Tình nháy mắt đã biến mất không thấy nữa....

“Nam Cung Quyết.... Lạc Mộng Khê....” Sau khi bụi đất tản mất hơn phân nửa, Bắc Đường Diệp gấp giọng gọi Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, tìm kiếm khắp nơi, nhưng trên toàn bộ núi nhỏ ngoài hẻm và Lâm Huyền Sương, căn bản không còn ai khác....

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Huyền Sương vẫn lạnh lùng, nhưng đáy mắt hiện lên một tia nghi hoặc và khó hiểu, bởi vì khi trường kiếm vừa chém xuống, nàng thấy, Nam Cung Quyết gắt gao bảo hộ Lạc Mộng Khê trong lòng, đáy mắt thâm thúy đầy kiên định và quyết tuyệt, không có chút do dự...

Lạc Mộng Khê là Vương phi của Nam Cung Quyết, hắn bảo hộ nàng ấy không có gì là kỳ quái, nhưng trong hoàn cảnh này, khi người ta đang cận kề với cái chết, thì việc đầu tiên là luôn nghĩ cách bảo hộ chính mình.

Nhưng vừa rồi, khi trường kiếm kia chém tới, Nam Cung Quyết kề cận với cái chết, nhưng việc đầu tiên hắn nghĩ đến không phải là làm sao để bảo vệ mình bình yên vô sự, mà là bảo hộ Lạc Mộng Khê không bị thương...

Lúc này, Lâm Huyền Sương đối với phán đoán của mình không khỏi sinh ra hoài nghi: Chẳng lẽ cho tới nay, ta đều hiểu lầm Nam Cung Quyết

Ngay tại lúc Lâm Huyền Sương đang âm thầm suy tư, Bắc Đường Diệp phóng pháo hiệu màu lam lên bầu trời, không lâu sau, rất nhiều thị vệ đã tập trung đến:

“Lạc vương gia, Vương phi mất tích ở đây, các người tìm kiếm trong phạm vi trăm mét, dù phải lục tung từng tấc đất cũng phải tìm ra hai người.” Bắc Đường Diệp lạnh giọng ra lệnh: Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê mất tích trên sườn, triền núi cũng không cao, cho dù có rơi xuống triền núi, cũng chỉ trong vòng trăm mét.....

“Vâng!” Bọn thị vệ cung kính trả lời một tiếng, tản nhanh ra mọi nơi. Lâm Huyền Sương nhìn thị vệ có kỷ luật nghiêm minh, chỉnh tề, nhin không được hỏi: “Tứ hoàng tử, thị vệ này là do Hoàng thất huấn luyện sao?”

“Không phải, là Nam Cung Quyết tự mình huấn luyện.” Bắc Đường Diệp xem xét khắp nơi một lượt, tìm kiếm nơi Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết có khả năng sẽ rơi xuống, hời hợt trả lời câu hỏi của Lâm Huyền Sương:

“Nam Cung Quyết làm người chính trực, muốn huấn luyện thị vệ kỷ luật nghiêm minh, thì tất nhiên, hẳn phải tự mình làm tấm gương tốt, nếu không, những thị vệ đó sẽ không thể được hẳn huấn luyện lợi hại như vậy...”

Đáy mắt Lâm Huyền Sương chợt lóe: “Lạc vương gia rất lợi hại sao?”

“Đương nhiên.” Ngữ điệu của Bắc Đường Diệp đầy tự hào, giống như người được khen là hẳn: “Nam Cung Quyết thân mang bệnh nặng, lại hoàn

mỹ giống như người bình thường, không có nhược điểm gì, đối nhân xử thế, công bằng, công chính.....”

Sau khi thao thao bất tuyệt nói một loạt những ưu điểm của Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp khe khẽ thở dài: “Hắn phải gánh vác rất nhiều chuyện, cuộc sống vẫn luôn mệt chết đi được, chưa bao giờ cười, nhưng từ sau khi Lạc Mộng Khê xuất hiện thì luôn cười vui vẻ.”

“Lạc vương gia thực sự thích Vương phi sao?” Lâm Huyền Sương nhẹ nhàng trầm hạ mí mắt.

“Đúng vậy, Lạc Mộng Khê là người duy nhất đi vào sinh mệnh của Nam Cung Quyết, cho nên, hắn rất trân trọng nàng ấy.” Bắc Đường Diệp thở dài, ngữ điệu phiền muộn: “Chỉ tiếc, thời gian của Nam Cung Quyết đã không còn nhiều....”

“Vương phi có thứ gì không giống người bình thường sao? Vì sao Lạc vương gia lại thích nàng như thế?” Thậm chí còn vì cứu nàng, đến mạng sống của mình cũng không cần.

Bắc Đường Diệp hơi hơi suy tư: “Theo ta được biết, Lạc Mộng Khê rất thông minh, võ công cũng không tệ, tính tình cởi mở. Khi Nam Cung Quyết và nàng ấy ở một chỗ, có thể quên đi rất nhiều phiền não.....”

“Lâm cô nương, người hỏi cái này để làm gì?” Khi có phản ứng, Bắc Đường Diệp sinh long khó hiểu.

Đáy mắt Lâm Huyền Sương lóe tia mắt tự nhiên: “Không có gì, tùy tiện hỏi thôi, chúng ta đi tìm Lạc vương gia, Vương phi đi!”

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê mất tích. Lạc vương phủ đại loạn, ngoài giữ lại một số thị vệ gác ngoài phủ, thì toàn bộ đã ra ngoài kiếm hai người, cũng không nghĩ, lần này không chỉ có Lạc Vương phủ đại loạn, mà toàn bộ kinh thành cũng vậy....

“Hoàng Thượng, không tốt, rất nhiều hắc y nhân bao vây tấn công Hoàng thành.....” Thanh Hoàng đang ngồi ở thư phòng phê duyệt tấu chương, một tên thái giám hoang mang khẩn trương báo lại.

“Hắc y nhân cụ thể có bao nhiêu người, năng lực tác chiến như thế nào?” Trải qua chuyện phản loạn lần trước, Thanh Hoàng đã nhận ra nhiều việc. Cho dù có chuyện khẩn cấp, hắc cũng sẽ tìm hiểu rõ ràng rồi mới dung cách thích hợp để xử lý, không hề kích động giống trước đây.

“Tương sĩ canh thành báo lại, hắc y nhân có mấy trăm người, năng lực tác chiến thuộc hàng nhất.” Thái giám bẩm báo chi tiết.

Thanh Hoàng buông tấu chương, đáy mắt hơi trầm xuống: “Mấy trăm tên hắc y nhân, không thể uy hiếp được Hoàng thành, chỉ sợ, bọn chúng ý không ở trong lời. Truyền lệnh xuống, toàn thành đề phòng.” Cách một lúc nữa mới đến hừng đông, chỉ cần nội trong khoảng thời gian này không phát sinh biến cố, sau hừng đông, hắc y nhân tự nhiên sẽ bỏ chạy.....

“Vâng, Hoàng Thượng.” Tuy rằng không biết Thanh Hoàng rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng mà, nếu người đã ra lệnh, thì một tên thái giám nhỏ cũng chỉ có thể nghe theo phân phó, trong lòng không khỏi thầm thở dài: Chỉ mong chuyện phản loạn một năm trước không tái diễn tiếp....

Trong朦胧 lung, mùi cỏ xanh nhàn nhạt hoà với mùi đàn hương quen thuộc bay vào trong mũi, Lạc Mộng Khê cảm thấy mệt chết đi được, muốn xoay người, thế nhưng làm thế nào cũng không động dậy được, không vui mở hai mắt mỗi mệt ra, đập vào tầm mắt, là màu xanh của khung trời.

Đây là có chuyện gì? Lạc Mộng Khê nghi hoặc, khi hoàn toàn mở mắt, lập tức, bị ánh nắng chiếu xuống làm chói mắt, Lạc Mộng Khê nhất thời không thích ứng kịp, vội vàng lấy tay che mắt lại.

Chờ mắt đã thích ứng với cường độ ánh sáng, Lạc Mộng Khê đánh giá mọi nơi, phát hiện nàng đang nằm trên một bãi cỏ, bên cạnh là một lớp lá

cây, trên người cũng phủ một lớp lá cây, nằm bên cạnh, là khuôn mặt tuấn tú đang ngủ say của Nam Cung Quyết.

Kỳ quái, sao ta lại ở đây? Lạc Mộng Khê cố gắng nhớ lại toàn bộ mọi việc phát sinh, trong đầu thoáng hiện lúc nàng ở trong sơn động, cùng với những việc phát sinh ở trên sườn núi, trong lòng nhất thời cả kinh, vội vàng lay Nam Cung Quyết vẫn đang ôm chặt nàng: “Nam Cung Quyết, tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại.” Trước khi nàng gặp được Nam Cung Quyết ở trên núi, đã là buổi chiều, nhưng hiện tại mặt trời đã lên cao, đã là giữa trưa, cho nên, từ lúc chúng ta bị kiếm khí bức bay tới đây, ít nhất cũng đã qua một ngày, không biết kế hoạch mà tên nam tử thần bí kia nói đã hành động hay chưa.....

Nam Cung Quyết giống như một chết vậy, Lạc Mộng Khê lay cả nửa ngày, hắn mới từ từ tỉnh lại. Nhìn thấy Lạc Mộng Khê hoàn hảo không bị tổn hao gì, Nam Cung Quyết âm thầm nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười, chậm rãi ngồi dậy: “Xảy ra chuyện gì?”

Nam Cung Quyết có võ công tuyệt thế, lúc trường kiếm chém tới, tuy rằng hắn không kịp đánh trả, nhưng cũng có thể né tránh. Nhưng hắn vì cứu Lạc Mộng Khê, không hề chuyển động, chỉ ôm chặt nàng, tùy ý để kiếm khí cường thế đánh bay bọn họ.....

Ý thức mơ hồ, hắn cảm giác thấy hai người bọn họ giống như rơi xuống rồi đụng phải một bề mặt cứng cáp, sau đó, vẫn tiếp tục quay cuồng mà rơi tít xuống dưới. Những chuyện sau đó, hắn thật ra không có ấn tượng gì, cho đến khi vừa rồi được Lạc Mộng Khê đánh thức....

Võ công của Lãnh Tuyệt Tình tương đương với Nam Cung Quyết, thật ra, hắn có thể an toàn né tránh một kiếm kia, nhưng khi trường kiếm sắp chém tới, Nam Cung Quyết nhìn thấy, Lãnh Tuyệt Tình vươn tay hướng về Lạc Mộng Khê, không biết vì muốn cứu nàng, hay là muốn nhân cơ hội mà đoạt lại Lạc Mộng Khê....

Rốt cuộc hẳn có mục đích gì Nam Cung Quyết cũng không biết, nhưng mà, hẳn biết, Lãnh Tuyệt Tình khẳng định cũng bị thương, hơn nữa bị thương không nhẹ.

Lạc Mộng Khê cũng ngồi dậy theo, ngữ khí ngưng trọng: “Ta nghi ngờ kinh thành sắp tới có thể sẽ loạn, hoặc là nói, đã xảy ra chuyện.”

Nghe vậy, đáy mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống, nhẹ nhàng đứng lên: “Vì sao nói như vậy?”

Toàn thân Lạc Mộng Khê mềm nhũn, không có gì khí lực, liền nhanh tay bắt được cổ tay Nam Cung Quyết, mượn khí lực của hắn kéo mình đứng lên. Vừa phẩy lá cây trên người, vừa đem đoạn đối thoại giữa nam tử thần bí và Ngô Phi trong sơn động mà nàng đã nghe lén được, kể lại một mạch cho Nam Cung Quyết nghe.

“Đại phu nhân thông qua Ngô Phi để liên lạc với tên nam nhân kia thần bí kia, có thể thấy được đại phu nhân không chỉ hợp tác với Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong, mà còn có những người khác. Nói không chừng nam tử thần bí kia cũng chỉ là một trong phần đông đối tượng hợp tác mà thôi.”

“Cũng có khả năng, đại phu nhân không phải là chủ mưu, còn có người ở phía sau điều khiển bà ta. Nam Cung Quyết, người phải phái người điều tra về đại phu nhân, ta vẫn cảm thấy, bà ta không đơn giản.”

Đáy mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống, nhẹ nhàng giúp Lạc Mộng Khê lấy lá cây trên người xuống: “Đại phu nhân quanh năm đều ở kinh thành, muốn điều tra bà ta, cũng không khó, chỉ có điều, sau khi gặp chuyện này, bọn chúng nhất định sẽ tăng thêm phòng bị nghiêm ngặt, trong khoảng thời gian ngắn, sẽ không có động tĩnh gì....”

”Về phần tên nam tử thần bí kia, trong chốn giang hồ, người có được tuyệt thế võ công như thế chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, thân phận

của hãn cũng không khó tra.....” Nếu ta không đoán sai, Chắc là hãn... Không thể tưởng được, hãn lại đến Thanh Tiêu quốc, nhưng hãn tới đây với mục đích gì?...

Đột nhiên, Nam Cung Quyết giống như nghĩ tới cái gì đó, đáy mắt hơi hơi lóe lóe, do dự mà mở miệng: “Mộng Khê, Băng Lam bắt đầu đi theo người từ lúc nào?”

“Hai năm trước.” Lạc Mộng Khê phui phui vai mình, xác nhận không còn lá cây, mới ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quyết, lấy những lá cây còn dính trên quần áo của hãn xuống: “Ta vừa ra đời, mẫu thân vì khó sinh mà mất, là nhờ Tuân nhũ mẫu nuôi lớn ta, Tuân nhũ mẫu là bà vú của ta, tuổi tác đã cao, biết mình không còn nhiều thời gian, nên vào hai năm trước đã mua Băng Lam về làm bạn với ta....”

“Băng Lam rất trung thành với người sao?” Nam Cung Quyết biết rõ Lạc Mộng Khê, nàng có ân tất báo, có cừ oán tất trả lại đủ. Nàng vẫn xem Băng Lam là tỷ muội, cho nên Nam Cung Quyết đoán, Băng Lam đối với Lạc Mộng Khê chắc là tốt lắm.

“Đúng vậy.” Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng gật gật đầu: “Lúc trước ở phủ Thừa tướng, ta bị nhóm nha hoàn, nô bộc khi dễ, đều là nhờ Băng Lam che chở ta, thay ta chịu tội bị đánh....”

“Võ công của người cao như vậy, đám nha hoàn, nô bộc làm sao khi dễ được người?” Đối với điểm này, Nam Cung Quyết vẫn sinh lòng khó hiểu.

Lạc Mộng Khê dừng động tác lại, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ý cười trên tức: “Nam Cung Quyết, người còn có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở ngoài thành hay không?”

“Đương nhiên nhớ rõ.” Lần đó gặp nhau, cả đời này ta khó quên được!

“Thật ra lúc trước, ta đuổi theo Nam Cung Phong chạy đến khu vực sườn của Hoàng thất, nghĩ muốn giải thích chuyện tín vật với hắc, nhưng hắc không chỉ không nghe còn đánh ta một quyền, ta nhất thời thương tâm đi tới bờ sông, vì không cẩn thận nên rơi vào giữa sông sủt chết, khi tỉnh lại, ta rời khỏi đó rồi gặp người....”

Lạc Mộng Khê thử thăm dò mở miệng: ”Nam Cung Quyết, nếu ta nói, ta trước kia không biết võ công, nhưng từ khi ta chết đi sống lại, chẳng biết tại sao lại có võ công, người có tin hay không?“

Nhìn ánh mắt chân thành của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết khẽ cười: ”Bổn vương tin.“

Nam Cung Quyết ở Thiếu Lâm tự năm năm, lại biết rất nhiều thế ngoại cao nhân thu đồ đệ đều có tính tình cổ quái, tỷ như, không cho phép đệ tử để lộ danh tính của sư phụ ra giang hồ, hay trước khi bao nhiêu tuổi đó không thể sử dụng võ công của bốn môn, cho nên, hắc nghĩ rằng, Lạc Mộng Khê cũng gặp phải sư phụ như vậy, nên lúc trước mới không sử dụng võ công.

“Thật sao?” Loại chuyện nhảm nhí này mà Nam Cung Quyết cũng tin là thật, hay chỉ là trả lời có lệ với ta thôi.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Nghi Ngờ Băng Lam

Edit : Vân Anh

Beta : kun'xjh

“Mộng Khê, trong nhà Băng Lam còn người thân nào khác không?” Ánh nắng ấm áp chiếu xuống, hơn nữa Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đã trải qua quá trình dài, tay hai người đều đã ấm lên rất nhiều.

Chỉ có điều, không biết có phải Lạc Mộng Khê cảm giác nhầm, hay do bàn tay của Nam Cung Quyết hấp thụ nhiệt độ chậm hơn tay nàng, mà tay nàng đã sắp đổ mồ hôi, nhưng tay Nam Cung Quyết vẫn còn hơi lạnh.

Lạc Mộng Khê khẽ lắc đầu: “Chắc là đã không có, khi Tuân nhũ mẫu mua Băng Lam về, nàng ấy đang bán thân để chôn cất cha ở trên đường, theo như lời Băng Lam nói, đó là người thân duy nhất của nàng ấy..... Nam Cung Quyết, tại sao người lại đột nhiên hỏi tới vấn đề này?”

“Bốn vương cảm thấy, Băng Lam với người tình như tỷ muội, lại thông minh như thế, làm nha đầu thật sự là đáng tiếc. Nếu nhà nàng ấy còn người thân, sẽ cho nàng ấy về nhà, để nàng ấy có thể đoàn tụ cùng người nhà.”

“Hoặc là, giúp nàng ấy tìm một nhà tốt gả vào, cứ như vậy, nàng ấy cũng có chỗ tốt nương tựa, không cần lại bôn ba lao碌.” Nam Cung Quyết nhẹ giọng giải thích, mắt lạnh hơi trầm xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

Lạc Mộng Khê nghĩ lại cũng thấy có lý: Ở cổ đại, nữ tử đến tuổi cập kê là mười lăm tuổi đã có thể lập gia đình, Băng Lam nhỏ hơn Lạc Mộng Khê một tuổi, đã đến tuổi xuất giá.....

Ngắm lại tại Cúc Hoa yến lúc trước, Băng Lam thêu khăn lụa thay lời tâm tình, Lạc Mộng Khê nhin không được cười thầm: Băng Lam đã tới tuổi thiếu nữ mới biết yêu. Nàng ấy chắc đã có người trong lòng rồi, nếu không, sao nàng ấy có thể thêu nhiều thơ tình trên khăn lụa như vậy được.....

Thấy Lạc Mộng Khê vẫn chưa nghi ngờ lời nói của hần, Nam Cung Quyết không dấu vết nhẹ nhàng thở ra.....

“Nam Cung Quyết, tay của người, Sao vẫn lạnh thế?” Hai người đi trên đường vào ban ngày, thời tiết lại đẹp như vậy, cho dù tay không tiết mồ hôi, thì cũng nên ấm chút chứ. Nhưng so tay của Nam Cung Quyết với Lạc Mộng Khê thì lại lạnh hơn, rất lạnh.

Lạc Mộng Khê cầm thật chặt bàn tay Nam Cung Quyết, lấy tay mình ôm sưởi ấm hai tay lạnh ngắt của Nam Cung Quyết: Rốt cuộc bệnh Hoa Đào lao của Nam Cung Quyết đã nghiêm trọng đến mức nào rồi, đã đi lâu như vậy, tay hần vẫn không thể ấm lên....

Nhìn Lạc Mộng Khê hơi nhú mày, Nam Cung Quyết nhẹ nhàng cười, trấn an “Không cần lo lắng, nhiệt độ cơ thể bốn vương luôn thấp!”

Nếu là nam tử khác nói ra những lời này, Lạc Mộng Khê khẳng định sẽ cười vào mặt, bởi vì thể chất nữ tử thiên âm, sợ lạnh, nhiệt độ cơ thể thấp mới đúng. Nhưng thể chất nam tử thuần dương, không có khả năng có nhiệt độ cơ thể thấp như hần vừa nói.

Nhưng nay, những lời này từ miệng Nam Cung Quyết nói ra, Lạc Mộng Khê lại không cười nổi.

Bởi vì Nam Cung Quyết bị bệnh Hoa Đào lao, phế nhược thể hư, tốc độ máu lưu thông trong cơ thể bị chậm lại, cho nên, nhiệt độ cơ thể hần so với nữ tử còn thấp hơn, hai tay hần mới lạnh quanh năm như vậy.

Lạc Mộng Khê lơ đãng đụng phải cổ tay Nam Cung Quyết, phát hiện, cổ tay hần cũng lạnh. Lạc Mộng Khê vô cùng kinh hãi, đồng thời nâng tay sờ sờ trán Nam Cung Quyết: May mà, nhiệt độ trán bình thường, chỉ có điều, trên người hần sao cứ giống như là có khí lạnh toát ra...

Sợ mình tính sai, Lạc Mộng Khê liền dựa sát vào trong lòng Nam Cung Quyết, quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, Nam Cung Quyết giống như một người mới đi ra từ hầm băng vậy, toàn thân cao thấp, đều lạnh:

Thân thể hần lạnh thành cái dạng này, khí lạnh chiếm hơn phân nửa, chỉ sợ thời gian không còn nhiều, chắc là phải lấy ngày ra để tính....

Đây là lần đầu tiên Lạc Mộng Khê chủ động dựa sát vào trong lòng Nam Cung Quyết, ngay từ đầu, Nam Cung Quyết còn có chút mất tự nhiên, dần dần, liền quen.

Mùi hoa khương dã như có như không bay vào trong mũi, Nam Cung Quyết có chút say mê, khóe miệng cong lên một tia ý cười nhạt, nhẹ nhàng ôm Lạc Mộng Khê, trong lòng cảm khái ngàn lần: Nếu thời gian có thể mãi mãi dừng lại ở thời khắc này, thì thật tốt biết bao.....

Xa xa nhìn lại, trời xanh mây trắng, núi xanh cây xanh, hai người giống như tranh trong tranh. Trời đất tạo nên người ngọc đứng giữa bức họa, khắp người được phủ lên một tầng ánh sáng vàng, cảnh đẹp làm nổi bật con người, xứng đôi như thế, mộng ảo như thế, đẹp đến không thực tế.

Cách đó không xa, một đội nhân mã cấp tốc chạy tới bên này, dẫn đầu là một người mặc quần áo màu lam, ánh mắt mỗi một, lo lắng, khuôn mặt tiêu tụy. Khi nhìn thấy Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đang ôm nhau, nam tử vốn đang lo lắng, mỗi một, trong mắt liền hiện lên một tia sáng:

“Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê.” Người tới không phải ai khác, chính là Bắc Đường Diệp, người đã mang theo bọn thị vệ, đi tìm hai người từ ngày hôm qua:

Nghe được tiếng gọi, Nam Cung Quyết nghiêng người nhìn về phía người đến, nhưng không buông Lạc Mộng Khê ra.

Biết là Bắc Đường Diệp dẫn người đi tìm bọn họ, nhưng hăn lại thấy được cảnh nàng và Nam Cung Quyết đang ôm nhau vừa rồi, mặt Lạc Mộng Khê ửng đỏ, bước nhanh tạo khoảng cách với Nam Cung Quyết, nhưng tay vẫn đang bị Nam Cung Quyết nắm chặt.

Lạc Mộng Khê dựa sát vào trong lòng Nam Cung Quyết là vì thử xem nhiệt độ trên người hăn, nhưng đám người Bắc Đường Diệp không biết. Chuyện này nàng lại không thể giải thích, nếu không, sẽ là càng tỏ càng đen.

Biết được người cách đó không xa đúng là Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê. Bắc Đường Diệp âm thầm nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh đến hướng hai người, bọn thị vệ đuổi sát theo sau, người đi cuối cùng, không phải thị vệ, mà là Lâm Huyền Sương.

Nhìn hai người Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê đứng chung một chỗ, giống như tiên trong tranh, vô cùng xứng đôi. Đáy mắt lạnh lùng của Lâm Huyền Sương hơi hơi lóe lóe, bước chậm tới chỗ hai người.

Tới gần, nhìn Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đang nắm tay, Bắc Đường Diệp bất mãn oán giận: “Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, hai người các ngươi lúc này khinh khinh ta ta liếc mắt đưa tình, còn bốn hoàng tử phải vội vội vàng vàng, đây đây đó đó tìm kiếm các ngươi rất lâu”

“Chúng ta mất tích rất lâu sao?” Đáy mắt Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống.

“Cũng không phải lâu lắm.” Ngữ khí của Bắc Đường Diệp cao ngạo: “Hai người các ngươi mất tích vào chiều hôm qua, hiện tại bốn hoàng tử đã tìm được rồi, dựa theo thời gian mà tính thì bốn hoàng tử đã tìm các ngươi không ít hơn một ngày một đêm”

Cũng may, thời gian ta mất tích không lâu....

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê âm thầm nhẹ nhàng thở ra, Bắc Đường Diệp nhìn khắp nơi một vòng, ngừ khí nghi hoặc: “Các người không thấy Lãnh Tuyệt Tình sao? Hắn cùng mất tích với hai người các người mà, bốn hoàng tử dẫn người tìm toàn bộ triền núi, vẫn không tìm được bóng dáng của ba người các người, rốt cuộc các người bị kiếm khí bức tới tận đâu?”

Mặc dù Lãnh Tuyệt Tình muốn cướp Lạc Mộng Khê khỏi Nam Cung Quyết, nhưng mà, hắn là một trong tuyệt thế tứ công tử, là người chính trực, võ công cao cường. Nếu không có chuyện Lạc Mộng Khê, hắn là người đáng để kết giao bằng hữu, nếu bởi vậy mà chết, thì trong chốn giang hồ đúng là mất đi một đấng anh tài..

“Nơi chúng ta rơi xuống gần chân núi, nhưng mà, chúng ta đều bị lá cây che phủ, khả năng vì nguyên nhân như thế, nên người và bọn thị vệ mới không thể tìm được chúng ta.” Đáy mắt Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống:

“Khi hắc y nhân chém tới, Lãnh Tuyệt Tình đang đứng gần chúng ta, có thể hắn cũng rơi xuống gần chỗ chúng ta, hơn nữa cũng bị lá cây bao phủ....”

Vừa rồi sau khi tỉnh lại, sao ta không nghĩ tới chuyện này. Nếu không, thì có thể chính miệng hỏi Lãnh Tuyệt Tình, vì sao sau khi biết tên của ta, hắn lại có phản ứng mạnh như vậy.....

“Thì ra là thế.” Bắc Đường Diệp hiểu biết gật đầu, xoay người phân phó với bọn thị vệ: “Các người cử vài người trở lại chân núi tìm xem, nhớ rõ vạch từng cái lá, Lãnh Tuyệt Tình hẳn là ở chỗ đó.”

“Vâng.” Vài tên thị vệ cung kính đáp ứng một tiếng, lĩnh mệnh rời đi. Bắc Đường Diệp chậm rãi đi tới trước mặt Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, ánh mắt trêu tức nhìn quét qua quét lại một lần: “Hai người các người nhìn như xui xẻo, nhưng thật ra lại là may mắn...”

Nghe vậy, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê nhìn nhau, trong mắt đầy nghi hoặc và khó hiểu: “Chỉ giáo cho?” Nam Cung Quyết hỏi ra vấn đề mà Lạc Mộng Khê cũng định hỏi tới.

“Đêm qua.....”

“Lạc vương gia, người bị thương nặng, không nên để mệt nhiều, cần lập tức uống thuốc hoặc ngồi xuống vận công.” Đứng ở cách đó không xa, Lâm Huyền Sương đánh gãy lời nói của Bắc Đường Diệp, ngữ khí vẫn lạnh lẽo trước sau như một:

“Người thân nhiễm bệnh nặng, tim, phổi vốn đã suy yếu, một kiếm của hắc y nhân kia dù chưa làm tổn thương đến tâm mạch nhưng lại chấn người bị thương, bệnh trong người người.....”

“Nam Cung Quyết, người bị thương?” Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên tia kinh ngạc: Vì sao không nói cho ta biết.....

Nam Cung Quyết khẽ cười: “Không cần lo lắng, vết thương nhỏ thôi, không có gì đáng ngại”

Vì sợ Lạc Mộng Khê biết rõ tình hình sẽ tự trách mình, nên Nam Cung Quyết đổi đề tài: “Bắc Đường Diệp, vừa rồi người nói, đêm qua xảy ra chuyện gì?”

“Không phải việc gì lớn, chỉ là việc lạ.” Trong mắt Bắc Đường Diệp lộ ra tia nghi hoặc: “Giờ tý tối qua, có một trăm tên hắc y nhân tấn công Hoàng thành, võ công rất khá, năng lực tác chiến cũng rất mạnh.....”

“Cuối cùng bọn chúng thất bại rồi đi.” Nếu không, hiện tại Bắc Đường Diệp người sẽ không thể nhàn nhã tự tại đứng ở đây nói chuyện phiếm với chúng ta. Ngữ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê là khẳng định, không phải hỏi.

“Không phải đương nhiên sao.” Bắc Dương điệp tràn đầy tự tin: “Hoàng thành có rất đông binh lính, canh phòng nghiêm ngặt, nếu chỉ dùng một trăm tên hắc y nhân đã có thể chiếm đóng Hoàng thành, thì Thanh Tiêu quốc cũng không có khả năng trở thành một trong ba đại cường quốc.”

“Chẳng qua là, những hắc y nhân này cũng không hẳn bị đánh bại, mà là tự bỏ đi.” Nói tới đây, Bắc Đường Diệp càng thêm nghi hoặc: “Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vừa qua giờ tý, tất cả hắc y nhân liền rút đi không còn một mống....”

Chỉ lấy việc một trăm tên hắc y nhân tấn công Hoàng thành, rõ ràng là ý không ở trong lời, tấn công Hoàng thành chỉ là bề nổi, bọn chúng hẳn là có kế hoạch khác.

Tấn công Hoàng thành là tội chết, rốt cuộc là kế hoạch gì, mà khiến bọn chúng phải mạo hiểm có thể bị mất đầu để yểm trợ: “Tối hôm qua trong kinh thành có xảy ra chuyện kì quái gì không?”

Bắc Đường Diệp khẽ lắc đầu: “Trừ hai người bọn người mất tích ra, cũng không có nghe nói kinh thành xảy ra việc lớn gì, nhưng mà, sáng sớm hôm nay truyền đến một tin, Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong, sắp bị đưa vào đại lao Đại Lý tự....”

Nói đến đại lao Đại Lý tự thì ai ai cũng biết là đại lao chết, phạm là người đi vào, tuyệt đối không thể bước ra toàn mạng. Thanh Hoàng nhất Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong vào đại lao Đại Lý tự, đã im lặng chứng minh, mạng của hai người bọn chúng chẳng còn giữ được bao lâu.....

Trong đầu Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê gần như cùng lúc xuất hiện linh quang, đáy mắt càng ngưng càng sâu: Thì ra là thế, dương đông kích tây, đổi trắng thay đen, thay mặt đổi đào, Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong, các người cũng thật thông minh....

Bắc Đường Diệp vẫn còn đang thao thao bất tuyệt nói lên nghi hoặc trong lòng mình, thì Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đã vận khinh công lướt nhanh về phía trước: “Hai người các người đi đâu vậy?”

“Đại lao.” Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê không ngừng lại, cũng không quay đầu đã trả lời.

“Lạc vương gia, người bị nội thương, không thể dùng nội lực và chân khí.” Lâm Huyền Sương lạnh giọng nhắc nhở, có lẽ ngay cả chính nàng cũng chưa nhận ra, giọng nói luôn luôn lạnh lùng của nàng lại mang theo sự lo lắng và quan tâm.

“Vết thương nhỏ mà thôi, không việc gì.” Nam Cung Quyết trả lời qua loa, không dừng mà đầu cũng không quay lại.

Nhìn thân ảnh Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê càng lúc càng xa, mắt lạnh của Lâm Huyền Sương mơ hồ hiện lên một tia mất mát: Thì ra, từ trước tới nay, ta đều hiểu lầm Nam Cung Quyết. Hắn thân nhiễm bệnh nặng, không thể thi triển võ công, lại dùng sinh mệnh của mình để bảo hộ Lạc Mộng Khê.

Sau khi bị kiếm khí gây thương tích, vì sợ Lạc Mộng Khê áy náy, hắn vẫn luôn cố chống đỡ chưa nói ra.....

Trong đầu hiện lên lần Lạc Mộng Khê mất tích, Nam Cung Quyết lòng nóng như lửa đốt, tìm kiếm khắp mọi nơi: Hắn rất yêu Lạc Mộng Khê, vì an toàn của nàng ấy, ngay cả mạng của mình hắn cũng không cần. Nam tử như vậy, mới đáng giá giao gửi cả đời.....

Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết vận khinh công bay đến bên ngoài đại lao, Nam Cung Quyết lấy ngọc bội đặc biệt của Hoàng thất ra, liền có thể đi thẳng vào đại lao.

Lúc này đứng ra Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong đã bị nhốt vào đại lao Đại Lý tự rồi. Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê xuyên qua lớp lớp cửa ngục. Đi vào trong đại lao, vừa vặn nhìn thấy phạm nhân bị đeo gông xiềng, cẩn thận đánh giá một lần, cũng chưa vội tìm Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong.

“Trong những phạm nhân được phê chuẩn chuyển tới đại lao Đại Lý tự có Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong không?” Ngự khí của Nam Cung Quyết lạnh như băng, đầy cường thế, mang theo khí chất cao ngạo của Hoàng thất.

“Bẩm Lạc vương gia, ở phía trước là Phùng quốc sư và Cảnh Vương gia.” Một gã ngục tốt cầm danh sách nhìn nhìn, ngón tay chỉ hướng hai gã phạm nhân mặc quần áo giống với những tù nhân khác cách đó không xa.

Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết nhìn theo hướng tên ngục tốt chỉ, thấy được hai gã phạm nhân hung thần ác sát, mặt mày đầy hàn quang, hai người là ai thì Lạc Mộng Khê không biết, nhưng rất khẳng định, hai người này không phải là Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương.

Phạm nhân bị mang đi, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đi một vòng trong đại lao, vẫn không nhìn thấy người bọn họ muốn tìm, trong lòng sáng tỏ, mục đích vây công tối hôm qua thật sự là vì nhân cơ hội để cứu Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong.....

“Không biết rốt cuộc là ai đã cứu Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong?” Chậm rãi đi trên đường lớn trở về Lạc Vương phủ, Lạc Mộng Khê mang theo ngự điệu phiến muộn hỏi.

Đáy mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống: “Phụ hoàng nhốt Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong vào đại lao, chính là muốn để bọn chúng tĩnh tâm sám hối, lại không nghĩ rằng, hai người bọn chúng lại chọn vượt ngục.”

“Nói vậy phụ hoàng đã biết được việc này, mới để người khác giả danh Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong nhốt vào đại lao Đại Lý tự, mục đích là hy vọng hai người bọn chúng có thể cải tà quy chính, đổi mới thân phận, bắt đầu cuộc sống một lần nữa.....”

“Nam Cung Phong đây đã tâm, không có khả năng cải tà quy chính.” Ngữ khí Lạc Mộng Khê khẳng định: “Bọn chúng trốn khỏi đại lao, là từ sáng chuyển vào tối, đây gọi là minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, chúng ta phải phòng bị nghiêm ngặt.”

“Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong vốn có liên hệ với đại phu nhân, sau khi hai người bọn chúng bị bắt, hãn đại phu nhân cũng đã nhận được tin tức. Ngày hôm qua ta gặp phải tên thần bí nam tử kia ở sơn động, nói vậy hãn đền là vì chuyện này, vậy kế hoạch mà hãn nói đến, chắc là nghĩ cách cứu viện Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong....”

Chẳng qua, kẻ kia là ai? Võ công của hãn rất cao, những hắc y nhân hãn mang theo võ công cũng rất khá, hơn nữa, hãn từng nói qua, hãn không phải người trong giang hồ, chẳng lẽ là người trong triều đình, người bình thường không thể có thể lực lợi hại như thế được....

“Thật ra, chúng ta cũng không cần quá lo lắng.” Nam Cung Quyết đột nhiên mở miệng: “Nam Cung Phong một lòng muốn đoạt ngôi vị Hoàng đế, cho nên hãn nhất định sẽ không rời kinh thành, mà tìm chỗ tương đối an toàn để ẩn thân. Đại phu nhân ở ngoài sáng, hãn ở trong tối. Hai thế lực đó sẽ cẩn thận lưu ý nhất cử nhất động của bốn Vương cùng phụ Hoàng.....”

“Nếu chúng ta muốn tìm được Nam Cung Phong cũng không khó, có hai biện pháp, thứ nhất là giám sát chặt chẽ hành động của đại phu nhân, bởi vì đại phu nhân là tai mắt ngoài sáng của Nam Cung Phong, Nam Cung Phong chắc chắn sẽ liên hệ với bà ta.”

“Chính là dụ răn ra khỏi hang, nhưng mà, cách này là hiểm chiêu, nếu muốn thực hiện, phải cân nhắc chu toàn các mặt.....”

Dụ răn ra khỏi hang, Lạc Mộng Khê đột nhiên nhớ tới việc ở Lạc Vương phủ: “Nam Cung Quyết, người đã biết là ai ngày đêm giám sát Lạc Vương phủ chưa?”

“Bốn vương đã giao việc này cho Bắc Đường Diệp đi điều tra, chắc không lâu nữa sẽ có đáp án.” Đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết mơ hồ hiện lên một tia lạnh lẽo: Cho dù điều tra được thân phận thật sự của hắn, nhưng tạm thời không bắt dây động rừng, nói không chừng có thể lợi dụng hắn, phóng dây dài, câu cá lớn....

Nam Cung Quyết và Mộng Khê ở dưới triền núi, hôn mê gần một ngày một đêm, đương nhiên là chưa được tắm rửa. Sau khi trở lại Lạc vương phủ, dùng xong đồ ăn, Lạc Mộng Khê ngâm mình trong nước, tắm rửa sạch sẽ, rồi nằm lên giường nghỉ ngơi, sau một hồi bồn ba nàng thật sự rất mệt mỏi.

Sau khi Nam Cung Quyết tắm rửa, thay một bộ quần áo sạch sẽ, liền qua thư phòng xử lý việc: “Bắc Đường Diệp, tìm được Lãnh Tuyệt Tình chưa?”

Nam Cung Quyết và Lãnh Tuyệt Tình đều trong nhóm tuyệt thế tứ công tử, hơn nữa, tính cách hai người có vài phần tương tự, võ công, tài hoa cũng là tương xứng. Nếu giữa bọn họ không có chuyện Lạc Mộng Khê, chắc chắn sẽ trở thành bạn tốt, cho nên trong tiềm thức, Nam Cung Quyết không hy vọng hắn chết.

Bắc Đường Diệp uống cạn chén trà, khẽ lắc đầu: “Khi người chúng ta đuổi tới chân núi, nhìn thấy dấu vết thay đổi của hai đồng lá cây lớn, trong đó một đồng là của người và Lạc Mộng Khê, nói vậy một đồng khác chính là của Lãnh Tuyệt Tình.”

“Chỗ các người và Lãnh Tuyết Tình rơi xuống, cách nhau hơn năm mươi thước. Sau khi tỉnh dậy lại không phát hiện ra hắc, xem ra lúc ấy hắc không còn hôn mê, hoặc là nói Lãnh Tuyết Tình đã tỉnh lại trước các người, sau khi hai người các người đẩy đồng lá ra, hắc đã đi rồi....”

Nam Cung Quyết, xem ra gần đây vận khí của người không tệ, bất kể là nguyên nhân gì mỗi lần người và Lãnh Tuyết Tình gặp nhau, hắc đều không mang Lạc Mộng Khê đi được.

Nhưng nếu người có vận khí không tốt, thì lúc Lãnh Tuyết Tình tỉnh lại, Lạc Mộng Khê sợ là đã bị hắc cướp đi từ lâu, bởi vì sau khi người tỉnh dậy thân thể suy yếu, căn bản không phải là đối thủ của Lãnh Tuyết Tình.....

Bắc Đường Diệp phái người đi nhưng không tìm được Lãnh Tuyết Tình, phần lớn dấu vết cũng chứng minh Lãnh Tuyết Tình đã rời đi rồi. Nếu hắc đã không có việc gì, Nam Cung Quyết tự nhiên cũng không rảnh đi để ý tới chuyện của hắc.

“Bắc Đường Diệp, phái người âm thầm giám sát Băng Lam, bốn vương hoài nghi, người bày nghi trận, dụ chúng ta đi hướng ngược lại với hướng của Lạc Mộng Khê chính là nàng ta.” Đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết mơ hồ thoáng hiện hàn quang: Băng Lam đi theo bên người Lạc Mộng Khê, nàng ta là người duy nhất có thời gian và cơ hội tạo dấu hiệu giả.....

“Băng Lam và Lạc Mộng Khê tình như tỷ muội, vì sao nàng ta phải làm như vậy?” Đối với điểm này, Bắc Đường Diệp trong lòng khó hiểu.

“Bốn vương cũng chỉ là hoài nghi, không phải khẳng định chắc chắn, cho nên mới để người điều tra.” Nam Cung Quyết buông chén trà trong tay, hơi hơi cúi đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn vào trang sách: “Chuyện này tạm thời đừng cho Mộng Khê biết.”

“Vì sao? Băng Lam là nha đầu bên người Lạc Mộng Khê ,nếu sự thật là Băng Lam làm thì nàng ta thật sự uy hiếp tới sự an toàn của Lạc Mộng Khê. Chúng ta lại không thể thường xuyên bảo hộ bên cạnh Lạc Mộng Khê, nhưng Băng Lam lúc nào cũng ở bên cạnh nàng. Nếu Băng Lam thừa dịp Lạc Mộng Khê không đề phòng, mưu đồ với nàng, thì phải làm sao?”

Đối với quyết định của Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp không đồng ý lắm: “Ta cảm thấy chuyện này hẳn nên cho Lạc Mộng Khê biết, để nàng có thể sớm phòng bị. Lấy sự thông minh của Lạc Mộng Khê, nếu Băng Lam muốn gài bẫy nàng, cũng không dễ dàng.”

“Mộng Khê và Băng Lam nhìn thì như chủ tớ, nhưng tình lại như tỷ muội. Nếu chuyện này không phải do Băng Lam làm, chúng ta lại nghi ngờ sẽ chỉ làm ly gián Mộng Khê và Băng Lam, tình tỷ muội sẽ bị hủy hoại trong chốc lát....”

“Nếu chuyện này là Băng Lam làm thì sao?” Bắc Đường Diệp nói ra một khả năng khác.

“Điều tra rõ chân tướng và nguyên nhân mới nói cho Mộng Khê.” Giảm đến thấp nhất thương tổn mà Mộng Khê phải chịu bởi chuyện này.

Thì ra người vẫn luôn nghĩ cho Mộng Khê. Đáy mắt Bắc Đường Diệp chợt lóe, ngữ điệu mang theo trêu tức và nghi hoặc: “Nam Cung Quyết, từ sau khi người cưới Lạc Mộng Khê, cả người đều thay đổi, tuy rằng bệnh tình của người tăng thêm, nhưng khí sắc lại tốt hơn rất nhiều so với trước. Tình yêu thật sự tốt đẹp như vậy sao.”

Ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết vẫn ở trên trang sách, khóe miệng hơi cong lên một độ cong duyên dáng: “Chờ người gặp được nữ tử người yêu mến, sẽ hiểu được.”

Bắc Đường Diệp ra vẻ bất đắc dĩ thở dài: “Bốn hoàng tử xem qua vô số mỹ nữ, đối với các nàng, chưa bao giờ từng có cảm giác đặc biệt, xem ra,

kiếp này của bốn hoàng tử không thể gặp được người mình yêu mến.....”

“Chưa chắc.” Ngón tay thon dài của Nam Cung Quyết lật tới trang sách tiếp theo, ánh mắt thâm thúy vẫn chưa rời trang sách: “Duyên phận rất kỳ diệu, trước khi gặp được Mộng Khê, bốn vương cũng nghĩ đến hết kiếp này cũng sẽ không thích ai.....”

“Khởi bẩm Vương gia, tứ Hoàng tử, Lâm cô nương cầu kiến.” Tiếng thị vệ cung kính bẩm báo từ ngoài cửa truyền vào, Bắc Đường Diệp mở miệng trước: “Mời nàng ấy vào đi.”

Quay đầu nhìn Nam Cung Quyết, ngữ khí của Bắc Đường Diệp hơi trầm xuống: “Nam Cung Quyết, bệnh của người đã rất nghiêm trọng, hẳn nên để Lâm Huyền Sương cẩn thận chẩn trị giúp người, không thể khinh thường.....”

Nam Cung Quyết buông quyển sách trên tay xuống, ngẩng đầu nhìn Bắc Đường Diệp, đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia trêu tức: “Bắc Đường Diệp, người không phải là đối với Lâm Huyền Sương.....?”

“Làm sao có thể.....” Bắc Đường Diệp gấp giọng phủ nhận: ”Lâm Huyền Sương là băng mỹ nhân đó, tuy rằng tướng mạo xinh đẹp, nhưng cả ngày lại lạnh như băng, người để cho ta rước nguyên tảng băng về nhà, còn không bằng đưa ta một khối hàn băng ngàn năm, như vậy còn có tác dụng hơn....”

Lạc Mộng Khê có tính cách cuồng dã, giống như một con mèo hoang nhỏ giương nanh múa vuốt. Người thích nàng là chuyện của người, còn Lâm Huyền Sương lại như một pho tượng băng, bốn hoàng tử không có hứng thú.....

“Két” Bắc Đường Diệp đang muốn nói thêm nữa, thì bất thành linh cửa thư phòng bị đẩy ra, Lâm Huyền Sương lạnh lùng mang theo hòm thuốc

chấn bệnh, chậm rãi đi vào: “Dân nữ tham kiến Lạc Vương gia, tứ Hoàng tử.” Ngữ khí lạnh lùng, giọng nói không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Lâm cô nương không cần đa lễ, mời ngồi” Nam Cung Quyết chưa trả lời, Bắc Đường Diệp đã giành mở miệng trước, nhẹ nhàng đứng lên, nhường vị trí của mình cho Lâm Huyền Sương.

Ban đầu Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp chỉ ngồi cách một cái bàn, nếu Lâm Huyền Sương chấn bệnh cho Nam Cung Quyết, tự nhiên là phải ngồi ở vị trí của Bắc Đường Diệp.

“Đa tạ tứ hoàng tử.” Lâm Huyền Sương lễ phép nói lời cảm tạ, chậm rãi đi tới vị trí của Bắc Đường Diệp mà ngồi xuống, lấy đồ dùng chấn bệnh ra: “Lạc vương gia xin đưa tay tay ra.”

Vì đang chấn bệnh, đương nhiên không thể lại để cho Lâm Huyền Sương đứng cách Nam Cung Quyết hơn một thước. Trên người Lâm Huyền Sương tỏa ra mùi thảo dược, Nam Cung Quyết mặc dù không thích, cũng không phải rất ghét, liền đưa cánh tay qua.

Ngay khi ngón tay Lâm Huyền Sương vừa chạm vào cổ tay Nam Cung Quyết, Lâm Huyền Sương hơi hơi giật mình một chút: Cổ tay hắc rất lạnh.

Theo mạch đập của Nam Cung Quyết không ngừng nhảy lên, đáy mắt lạnh lùng của Lâm Huyền Sương càng ngưng càng sâu, một lát sau, Lâm Huyền Sương buông lỏng cổ tay Nam Cung Quyết, nhưng không nói gì.

Sau khi Nam Cung Quyết thu hồi cánh tay, khuôn mặt bình tĩnh, lần nữa đưa ánh mắt chuyển tới trang sách, giống như đối với bệnh tình mình không quá quan tâm.

Bắc Đường Diệp thì ngược lại, nóng lòng muốn biết bệnh tình Nam Cung Quyết: ”Lâm cô nương, bệnh của hắc thể nào rồi?”

“Hoa Đào lao của Lạc vương gia đã đến thời kì cuối, sợ là thời gian không nhiều.....” Lâm Huyền Sương nói thẳng, ban đầu nàng muốn tìm lời để an ủi, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Gương mặt của Nam Cung Quyết vẫn bình tĩnh, giống như đã sớm dự đoán được sẽ là như thế. Mắt nhìn mặt sách, suy nghĩ lại không biết bay đến nơi nào, Bắc Đường Diệp gấp giọng hỏi: “Vậy hãn còn bao nhiêu thời gian?”

“Không đến nửa năm.” Lâm Huyền Sương ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quyết, ngữ khí vẫn lạnh lùng trước sau như một, mơ hồ, còn mang theo một tia tức giận:

“Đúng ra bệnh tình Lạc vương gia sẽ không chuyển biến xấu nhanh như vậy, nhưng thời gian gần đây Lạc vương gia thường xuyên dùng nội lực, cho nên, bệnh tình chuyển biến xấu rất nhanh, thời gian sống ngắn lại còn phân nửa....”

Nam Cung Quyết vẫn đang ngồi trên ghế, không nói một lời, ánh mắt nhìn sách. Bắc Đường Diệp liếc mắt nhìn hãn, bất đắc dĩ thở dài: “Vậy còn phương pháp nào kéo dài thời gian sống của hãn không?”

“Các người biết Long thảo không? Là vật báu hiếm thấy trên thế gian, giờ chỉ còn vài cọng, nếu có thể tìm được Long thảo, Lạc vương gia còn có một tia hy vọng.” Đáy mắt Lâm Huyền Sương hơi trầm xuống:

Long thảo thế gian hiếm có, ngay cả Dược Vương cốc ban đầu cũng chỉ có một gốc cây. Sau lại vì cứu dân chúng nghèo khổ mà chế thành thuốc, hiện nay làm sao có thể tìm được một gốc cây Long thảo để cứu Nam Cung Quyết đây.

“Chuyện này, bốn hoàng tử sẽ nghĩ biện pháp.” Nói xong, không đợi Nam Cung Quyết và Lâm Huyền Sương nói gì, Bắc Đường Diệp đã bước nhanh ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, thư phòng cũng chỉ còn lại Nam Cung Quyết và Lâm Huyền Sương. Nam Cung Quyết vẫn không nói chuyện, ngồi sau bàn đọc sách, chính là không biết suy nghĩ của hắn đang ở nơi đây, hay đã bay đi nơi khác rồi.....

Lâm Huyền Sương thu dọn đồ của mình, vô thanh vô tức, trong thư phòng, yên tĩnh khiến người ta hít thở không thông.

Sau khi thu dọn hòm thuốc xong, Lâm Huyền Sương ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quyết: “Lạc vương gia, phổi của người đã yếu, không thể ở thư phòng quá lâu, nên đi dạo bên ngoài thì hơn, không khí bên ngoài tươi mát và trong lành hơn trong đây, cũng giúp ích cho bệnh của người.”

“Đa tạ Lâm cô nương nhắc nhở.” Nam Cung Quyết lễ độ trả lời: “Nay còn rất nhiều việc chưa xử lý xong, bốn vương tạm thời không thể ra ngoài.”

Lâm Huyền Sương cũng không nói gì thêm, lưng đeo hòm thuốc, chậm rãi đi ra khỏi thư phòng, đi tới cửa, Lâm Huyền Sương hơi xoay người lại, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng, cũng không nói thêm gì khác, chỉ khe khẽ thở dài, xoay người ra khỏi thư phòng.

Lâm Huyền Sương đi rồi, Nam Cung Quyết buông quyển sách trên tay xuống, ngả người về sau, dựa vào lưng ghế, đáy mắt thâm thúy hiện lên ý cười chua sót, bất đắc dĩ:

Thời gian quý giá còn lại có mấy tháng, ta cũng phải nên an bài cho tương lai của Mộng Khê. Dù sao, mấy tháng sau, ta đã không thể ở bên cạnh nàng nữa, thế lực của Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương, đại phu nhân ẩn nấp khắp nơi lại đối với nàng như hổ đói rình mồi, một khi nàng không còn được Lạc vương phủ bảo hộ nữa, khẳng định sẽ sống không được yên.....

Màn đêm buông xuống, trên giường lớn trong một phòng ngủ Lạc vương phủ, Lạc Mộng Khê vẫn đang ngủ say, không biết là bởi vì quá mệt mỏi, hay vì nguyên nhân gì khác, tuy rằng nàng đã ngủ gần cả buổi chiều, lại không có chút dấu hiệu tỉnh lại.

“Mộng Khê, Mộng Khê.....” Nam Cung Quyết ngồi ở bên giường, nhẹ giọng gọi, nửa ngày sau, Lạc Mộng Khê mới cực kỳ không tình nguyện mà mở hai mắt mỏi mệt ra: “Chuyện gì?”

“Sắc trời không còn sớm, thức dậy dùng bữa tối đi.” Ngữ khí của Nam Cung Quyết mềm nhẹ, trong lòng cũng là nồng đậm bất đắc dĩ: Không biết ta còn có thể ở cùng người dùng được mấy bữa ăn tối nữa đây....

“Ta không đói bụng, người ăn đi, ta mệt quá, buồn ngủ quá, ngủ trước....” Giọng Lạc Mộng Khê rất nhẹ, hơn nữa có chút không rõ, vài chữ cuối cùng không thể nghe thấy nữa.

Lời còn chưa dứt, Lạc Mộng Khê đã nhắm hai mắt lại, không lâu sau, tiếng hít thở đều đều vang lên.....

Kỳ quái, vô duyên vô cớ, sao Mộng Khê lại có thể mệt như vậy. Nam Cung Quyết dùng mu bàn tay nhẹ nhàng áp vào trán Lạc Mộng Khê, nhiệt độ cơ thể bình thường, không có dấu hiệu nhiễm phong hàn: “Mộng Khê, Mộng Khê....”

Nam Cung Quyết gấp giọng gọi, Lạc Mộng Khê lại không hề phản ứng, không đúng, mọi việc không thích hợp: “Người đâu, đi mời Lâm Huyền Sương.”

Không lâu sau, Lâm Huyền Sương được gọi đến, sau khi bắt mạch, Lâm Huyền Sương đưa ra kết luận: “Vương phi hít phải chút mê hương, cho nên mới bị mê man. Trong phòng không có dấu vết đốt mê hương, xem ra, mê hương hẳn là từ ngoài cửa sổ bay vào.”

“Hơn nữa, thời gian Vương phi trúng mê hương cũng không lâu, cho khoảng thời gian đó là vào buổi tối.”

“Băng Lam, người vẫn theo bên cạnh Mộng Khê, có phát hiện cái gì hay không?” Ngữ khí của Nam Cung Quyết lạnh lùng, mang theo uy nghiêm Vương gia.

“Bẩm Vương gia, Sau khi nô tỳ hầu hạ Vương phi đi ngủ, luôn chờ ngoài cửa, không phát hiện chuyện gì khác thường. Lúc trời tối, nô tì đến đại sảnh, lĩnh lương tháng của mình, khi về đến, Vương gia đã trở lại....”

“Nói như thế, người nọ là chờ khi người đi rồi liền hạ mê dược với Mộng Khê” Ngữ khí của Nam Cung Quyết hơi trầm xuống, trầm hạ mí mắt, hàn quang chột lóe rồi biến mất: “Mộng Khê không có việc gì, xem như hữu kinh vô hiểm, người lui xuống đi.”

Tất cả những người khác đều cáo lui rời đi, Lâm Huyền Sương cũng đi rồi, nhưng Bắc Đường Diệp lại nán lại: “Nam Cung Quyết, có việc không đúng, dựa theo lời Băng Lam nói, nàng ta đến đại sảnh rồi trở về, cần thời gian khoảng một nén nhang.”

“Trong khoảng thời gian này, nếu có người gây hại cho Lạc Mộng Khê, hạ mê hương làm nàng hôn mê, sau đó lại bắt nàng đi, hoặc giết nàng đều có thể, nhưng Lạc Mộng Khê chỉ bị hôn mê, những việc khác cũng không phát sinh, việc này không thể nào như thế....”

“Ý của người là nói, có người muốn mượn việc Mộng Khê bị hôn mê để che giấu cái gì.” Thông minh như Nam Cung Quyết, tự nhiên sẽ không bị người khác dắt mũi đi.

“Đúng vậy.” Bắc Đường Diệp chậm rãi đi tới cửa sổ: “Người kia rất thông minh, đã nhận ra chúng ta nghi ngờ nàng ta, cho nên, nàng ta đương nhiên phải làm chút việc để thoát khỏi hiềm nghi....”

“Người là nói Băng Lam.” Nam Cung Quyết hơi hơi trầm mi suy tư một lát: “Cũng không hẳn, nếu Băng Lam thật sự thông minh, mà nàng ta lại muốn mượn chuyện này để thoát khỏi hiềm nghi, hẳn là sẽ làm chút gì với Mộng Khê, sẽ không chỉ khiến nàng hôn mê không thôi....”

“Nói không chừng Băng Lam đúng là đã nghĩ tới điểm này, nên cái gì cũng không làm.” Bắc Đường Diệp phân tích suy nghĩ của mình: “Huống chi, nàng ta với Lạc Mộng Khê lại tình như tỷ muội, thương tổn Lạc Mộng Khê, có thể nàng ta sẽ không đành lòng.”

“Nhưng việc này cũng có thể là người khác cố ý hãm hại, từ một nơi bí mật gần đó, có người luôn giám sát nhất cử nhất động của Lạc vương phủ.” Nam Cung Quyết trầm giọng nhắc nhở: “Mặc kệ là nguyên nhân thế nào, chúng ta cũng không có thể khinh thường....”

“Đối với Băng Lam, phái người giám sát chặt chẽ, mặt khác, về an toàn của Mộng Khê, cũng cần an bài thêm người.”

Đêm dài yên tĩnh, dưới ánh nến, sau khi Lạc Mộng Khê ngủ gần mười canh giờ mới từ từ tỉnh dậy, mùi đàn hương nhàn nhạt quen thuộc quanh quần ở chóp mũi, tiếng tim đập rõ ràng truyền vào trong tai, cánh tay lạnh ngắt lại mạnh mẽ hữu lực đang ôm chặt eo nhỏ của nàng, không cần mở mắt Lạc Mộng Khê cũng biết người nằm bên cạnh nàng là ai.

Bụng truyền đến cơn đói khát, Lạc Mộng Khê khẽ mở mắt, đập và tầm mắt, là tấm y màu trắng của Nam Cung Quyết, phía trên tấm y có hai nút thắt bị mở, lộ ra lồng ngực tinh trắng trắng nõn bên trong.

Lạc Mộng Khê hơi hơi ngẩng đầu, trông thấy dung mạo ngủ say tuần mỹ vô trù của Nam Cung Quyết: Không thể không nói, Nam Cung Quyết thật đúng là xuất sắc đến không có thiên lý, thân phận cao quý, võ công cao cường, cầm kỳ thư họa lại không chỗ nào không thông, trước mắt với tuần mỹ dung nhan này, chỉ cần nhìn, cũng là một loại hưởng thụ....

Khó trách nhiều thiếu nữ rơi vào lưới tình, người sau tiếp người trước muốn lao vào vòng tay của hắn, bởi vì hắn quả thực có bản lĩnh này....

Đêm đã rất khuya, Lạc Mộng Khê càng cảm thấy đói bụng, vốn định lật người Nam Cung Quyết qua một bên, sau đó đến phòng bếp tìm đồ ăn, nhưng Nam Cung Quyết ôm nàng rất chặt, nàng không thoát ra được, hơn nữa trên người Nam Cung Quyết truyền đến từng cơn lạnh, Lạc Mộng Khê liền đánh mất ý niệm này trong đầu:

Quên đi, sáng sớm ngày mai cùng nhau ăn vậy, nhưng người Nam Cung Quyết sao vẫn lạnh thế nhỉ, thời gian của hắn thật sự không còn nhiều sao

Thầm thở dài, Lạc Mộng Khê càng dựa vào trong lòng Nam Cung Quyết, lấy nhiệt độ cơ thể của mình sưởi ấm cho thân thể lạnh ngắt của Nam Cung Quyết: Thật sự là trời ghét người tài, Nam Cung Quyết xuất chúng như vậy, lại sống không được lâu.

Không biết vì sao, vừa nghĩ đến Nam Cung Quyết có thể rời nàng đi bất cứ lúc nào, trong lòng Lạc Mộng Khê tự dưng dâng lên sự mất mát....

“Mộng Khê, người tỉnh rồi,” Nam Cung Quyết luôn ngủ không sâu, hơn nữa võ công hắn cực cao, đối với mọi tiếng động phát ra chung quanh, vô cùng mẫn cảm, ngay khi Lạc Mộng Khê mở mắt, hắn đã tỉnh lại:

“Đầu còn choáng sao?”

Lạc Mộng Khê khẽ lắc đầu: “Đầu không còn choáng, giống như có chút sương mù, sao người biết đầu ta cháng váng?”

Cánh tay Nam Cung Quyết đang ôm chặt Lạc Mộng Khê bất tri bất giác lại siết thật chặt: “Lúc mặt trời lặn, người bị mê hương làm hôn mê.”

Tiếp theo, Nam Cung Quyết nói tất cả mọi chuyện diễn ra lúc sau cho Lạc Mộng Khê, chẳng qua là, chuyện hăn nghi ngờ Băng Lam, hăn không cho Lạc Mộng Khê biết: “Người âm thầm giám sát Lạc vương phủ vô cùng giáo hoạt, Mộng Khê, người về sau phải tăng thêm đề phòng, cẩn thận làm việc, để tránh lại bị trùng kế.....”

“Nếu người giám sát Lạc vương phủ thật sự vô cùng thông minh đúng như lời người nói, vậy có một số việc chúng ta khó lòng phòng bị, Lâm cô nương là người Được Vương cốc, hăn là có thể điều chế ra giải dược giải mê hương, không bằng nói nàng điều chế một ít, chúng ta mang theo trên người, để ngừa vạn nhất....”

Như vậy, người luôn ngầm giám sát ta nhất định sẽ không biết chúng ta đã có phòng bị, chỉ cần hăn lại động thủ, chúng ta có thể nhân cơ hội bắt được....

Nghe Lạc Mộng Khê nhắc nhở, Nam Cung Quyết đột nhiên nhớ tới, người trong Được Vương cốc luôn mang theo một ít giải dược tùy thân, tuy nói không thể giải bách độc, nhưng để giải những loại độc bình thường cũng không có vấn đề gì.

Trên người Lâm Huyền Sương hăn là có giải dược của mê hương, căn bản không cần phải mắc công điều chế, vậy vì sao hăn lại không lấy giải dược từ Lâm Huyền Sương cho Mộng Khê uống vào, mà lại để nàng tùy ý ngủ thẳng tới bây giờ mới tỉnh, hăn cũng thật là quá sơ sót rồi....

“Nam Cung Quyết, Lâm Huyền Sương giúp người chấn bệnh chưa?” Ban ngày khi gặp được Lâm Huyền Sương ở ngoại thành, Lâm Huyền Sương nói Nam Cung Quyết bị nội thương, cho nên, Lạc Mộng Khê có chút lo lắng.

“Đã xem qua, không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao.” Nam Cung Quyết nói qua loa, đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia nghi

hoặc: “Mộng Khê, hôm nay, sao người lại không đẩy bốn vương ra?”

Trước kia, chỉ cần sau khi Lạc Mộng Khê vừa tỉnh lại, phát hiện Nam Cung Quyết ôm nàng, khẳng định không chút do dự mà đẩy Nam Cung Quyết qua một bên.....

“Ta phát hiện cánh tay của người so với gối đầu còn thoải mái hơn, được ôm cũng ấm hơn, cho nên để người chiếm ít tiện nghi của ta đi, ta cũng thuận tiện sưởi ấm.” Ngữ điệu của Lạc Mộng Khê mang theo trêu tức, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lại hiện lên một tia bất đắc dĩ và đáng tiếc.

Trong lòng Nam Cung Quyết lại dâng lên một hồi chua xót: Chắc nàng đã biết thời gian của ta không còn nhiều, cho nên, cho nên không so đo với ta, đem ra so sánh, ta lại thật hy vọng sau khi người tỉnh ngủ sẽ vọi vàng đẩy ta ra, ít nhất như vậy còn có thể chứng minh, ngày ta có thể ở bên cạnh người sẽ nhiều hơn.....

Lúc này đây, Lạc Mộng Khê mở rộng cửa lòng với Nam Cung Quyết, bắt đầu nằm ôm nhau nói về chuyện cũ, hiện tại và tương lai, đột nhiên phát hiện, hai người có rất nhiều sở thích giống nhau, ở cùng một việc thì có quan điểm giống nhau, giống nhau về cả cách nhìn và làm việc, hai người nói đến hừng đông cũng còn chưa nói xong.

Mãi đến khi bên ngoài truyền đến tiếng nha hoàn nhắc nhở, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê mới lưu luyến không rời mà ngừng nói chuyện, rời giường, rửa mặt chải đầu, tắm rửa.

Lạc Mộng Khê luôn thích tắm bồn, hơi nóng mờ ảo quanh quẩn quanh thùng gỗ được rắc hoa hơn nửa giờ, chỉ là làm nàng không thể tưởng được là, sau khi nàng mặc quần áo, ăn sáng xong, Nam Cung Quyết vẫn còn ở sau bình phong chưa đi ra.

Lạc Mộng Khê nhất thời tò mò, chậm rãi đi tới sau bình phong, phát hiện Nam Cung Quyết trần truồng ngồi trong hồ nước, cúi đầu, hình như là đang

ngủ, Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài: Xem ra là đêm qua không ngủ đủ, hiện tại mệt rãi rồi

Lạc mộng cầm lấy quần áo của Nam Cung tuyệt đặt trên ghế chậm rãi đi tới bên hồ, vỗ nhẹ nhẹ vai Nam Cung Quyết: “Nam Cung Quyết, dậy đi.....”

Hơi nước quanh quần trên mặt, nước rất ấm, ngồi bên trong tắm rửa quả thực rất thoải mái, nhưng mà, nếu so với lên giường lớn ngủ lại không giống nhau, nếu buồn ngủ, đương nhiên là muốn lên giường rồi, còn ngồi trong hồ nước ngủ thì có chút khó chịu.....

Cũng không biết vì sao, Lạc Mộng Khê gọi cả nửa ngày, Nam Cung Quyết vẫn gục đầu ngồi trong hồ, không có chút phản ứng. Lạc Mộng Khê cả kinh, bàn tay mềm khẽ chạm vào trán Nam Cung Quyết, rất lạnh.....

Chẳng lẽ Nam Cung Quyết đã sắp..... Ý thức được điểm này, trong lòng Lạc Mộng Khê bỗng dưng dâng lên sự sợ hãi, gấp giọng gọi: “Người đâu, nhanh đi mời Lâm Huyền Sương.....”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Khê, Trần Đánh Cờ

Edit : Vân Anh

Beta : kun'xjh

“Đừng.... Đừng gọi người....” Cổ tay truyền đến cơn đau, Lạc Mộng Khê cúi đầu nhìn xuống, thấy Nam Cung Quyết đã mở mắt. Đáy mắt lóe lên đầy mệt mỏi và chua xót: “Bốn vương chỉ là.... Quá mệt.... Cho nên.... Ngủ một lát....”

“Thế nào, người hiện tại cảm thấy sao rồi?” Xem ra bệnh tình của Nam Cung Quyết đã rất nghiêm trọng, có thể chết bất cứ lúc nào.

Lạc Mộng Khê sáng tỏ: Chuyện Nam Cung Quyết nhiễm bệnh nặng, người ngoài cũng không biết, hơn nữa hẳn là Vương gia của Thanh Tiêu, có tự tôn cao ngạo, bộ dạng suy yếu như thế, hẳn không muốn để nhiều người nhìn thấy.

“Bốn vương không có việc gì, chỉ là thân thể có chút suy yếu.” Nam Cung Quyết không dấu vết nhẹ nhàng thở ra: May mà vừa rồi Mộng Khê đánh thức ta, nếu không, chỉ sợ lúc này, ta đã bị mất mạng....

“Ta đỡ người đến giường nghỉ ngơi.” Lạc Mộng Khê đỡ Nam Cung Quyết lên khỏi mặt nước, từ phía sau choàng khăn tắm lên cho hắn. Khi Nam Cung Quyết lau khô những bọt nước trên người, Lạc Mộng Khê đã lấy tấm y đi đến phía sau hắn, nhẹ nhàng phủ tấm y lên người hắn.

Nam Cung Quyết mặc tấm y vào, Lạc Mộng Khê chậm rãi đi tới trước mặt Nam Cung Quyết, giúp hắn chỉnh lại vạt áo. Nhìn Lạc Mộng Khê trước

mặt đang ngừng thần chinh lại quần áo cho hẵn, Nam Cung Quyết yêu thương khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại đen óng của Lạc Mộng Khê, trong lòng dâng lên chua xót: Mộng Khê, trên đời này, người duy nhất mà ta không bỏ xuống được, chỉ có người....

Lơ dang ngẩng đầu, Lạc Mộng Khê nhìn thấy ánh mắt Nam Cung Quyết đang nhìn nàng, nhất thời sửng sốt. Đáy mắt lóe tia mất tự nhiên, rất nhanh đã nhìn sang một bên, tâm lại thật lâu không thể bình tĩnh lại: Ánh mắt vừa rồi của Nam Cung Quyết, rõ ràng là giống như nhìn người mình yêu. Hẳn lại dùng loại ánh mắt thâm tình vừa đau lòng đó để nhìn ta, là ta nhìn nhầm, hay là, hẳn ảo tượng ta thành người trong lòng hẳn....Dù sao, con người khi ở thời điểm yếu ớt nhất, đều hy vọng người mình yêu có thể ở lại bên cạnh mình....

“Mộng Khê.” Trong khi Lạc Mộng Khê âm thầm đoán tâm tư của Nam Cung Quyết, chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, nàng đã bị Nam Cung Quyết gắt gao ôm vào trong lòng.

Nam Cung Quyết từ trong hồ đi lên không lâu, mùi đàn hương nhàn nhạt hòa với hơi nước âm ẩm truyền vào trong mũi, hơn nữa tấm y của Nam Cung Quyết cũng không dày, cách lớp quần áo, Lạc Mộng Khê vẫn có thể cảm giác được lồng ngực tinh trắng của Nam Cung Quyết. Bên tai truyền đến nhịp tim của Nam Cung Quyết, trái tim nhỏ bé của Lạc Mộng Khê cũng đập liên hồi, “Nam Cung Quyết, cơ thể người rất yếu, ta dìu người đi nghỉ ngơi.”

Nói xong, Lạc Mộng Khê thoát khỏi cánh tay đang ôm chặt nàng của Nam Cung Quyết, dìu hẵn ra bên ngoài nghỉ ngơi.

Không biết vì sao, lần này Nam Cung Quyết lại không làm khó Lạc Mộng Khê, khi nàng kéo cánh tay hẵn, hẵn liền buông lỏng ra, chẳng qua, bàn tay lại đưa về hướng mạng che mặt của Lạc Mộng Khê, muốn tháo nó xuống....

“Nam Cung Quyết, người làm gì?” Lạc Mộng Khê vội vàng bắt được cổ tay Nam Cung Quyết, mắt đầy nghi hoặc. Lúc này, tay hắn đã rất gần mạng che mặt của Lạc Mộng Khê, chỉ một chút nữa sẽ lấy xuống được.

“Bốn vương muốn nhìn bộ dạng của người một chút” Ta sợ thế nào cũng có một ngày, ta sẽ giống như vừa rồi vậy, đột nhiên phát bệnh, nhưng lại không thể tỉnh lại, có muốn cũng không thấy được người nữa, nên thừa lúc bây giờ ta còn có thể nhìn thấy người, ta muốn đem bộ dạng của người ghi tạc trong đầu....

“Bộ dạng của ta rất dọa người, cam đoan nếu người nhìn thấy, sẽ sợ tới mức ba ngày ba đêm ngủ không yên, vẫn là không nên nhìn thì hơn....” Lạc Mộng Khê trêu chọc, hạ tay Nam Cung Quyết xuống, đỡ hắn chậm rãi đi về phía trước, “Tuy rằng bộ dạng hiện tại của ta rất đáng sợ, nhưng mà, lúc ta chưa trúng độc, rất đẹp” Nhận thấy Nam Cung Quyết có chút mất mát, Lạc Mộng Khê không có chuyện nói cũng tìm cái để nói, cố ý dời sự chú ý của Nam Cung Quyết đi.

Tuy nói Lạc Mộng Khê chưa nhìn qua dung nhan tuyệt thế của thân thể này, nhưng Bằng Lam đã từng nói Lạc đại tiểu thư trước kia rất đẹp, cho nên, nàng cũng không tính là nói dối.

“Nếu ngày nào đó, dung mạo của ta được khôi phục, ta sẽ cho người xem đầu tiên.....”

Quý nhan mà, ai cũng không thích, chẳng qua, thời gian đã quá lâu, Lạc Mộng Khê cũng quen rồi. Y thuật của Dược Vương cốc được xưng là đệ nhất thiên hạ, Lâm Huyền Sương lại là người nổi bật trong đó, ngay cả nàng ta còn nói Lạc Mộng Khê trúng độc không có cách giải, cho nên, Lạc Mộng Khê đối với việc khôi phục dung mạo, cơ bản đã hết hy vọng.

Những lời này là lời vô tâm của Lạc Mộng Khê dùng để trấn an Nam Cung Quyết, lại không nghĩ rằng, sau này lại trở thành sự thật, Nam Cung

Quyết trở thành người đầu tiên nhìn thấy dung mạo tuyệt thế của nàng....

Nghe vậy, trong lòng Nam Cung Quyết dâng lên chua xót: Ta còn có thể đợi tới ngày người khôi phục dung mạo tuyệt thế sao....

Nam Cung Quyết khoát cánh tay phải lên vai Lạc Mộng Khê, kéo nàng vào trong ngực, hơn phân nửa sức nặng thân thể đều đặt lên người Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê mãi lo nói chuyện với Nam Cung Quyết, nên không hề phòng bị hãm, chỉ cần Nam Cung Quyết duỗi tay ra liền có thể tháo khăn lụa trên mặt nàng xuống.

Do dự nửa ngày, Nam Cung Quyết lựa chọn tôn trọng quyết định của Lạc Mộng Khê: Người đã nói khi khôi phục dung mạo tuyệt thế sẽ cho bốn vương nhìn thấy đầu tiên, vậy bốn vương muốn sống đến lúc người khôi phục dung mạo.....

Tuy rằng Nam Cung Quyết biết rõ, cơ hội hãm có thể sống đến thời điểm kia là rất nhỏ, rất nhỏ.....

Thật cẩn thận đỡ Nam Cung Quyết nằm lên giường, Lạc Mộng Khê kéo chăn gấm lên nhẹ nhàng đắp lên người Nam Cung Quyết: "Người muốn ăn gì, ta cho phòng bếp đi làm." Nam Cung Quyết bệnh thành như vậy, ăn một chút cũng có thể tăng sức chống bệnh.

Nam Cung Quyết mỉm cười: "Bốn vương chỉ cảm thấy hơi mệt, tạm thời không có khẩu vị."

"Nếu vậy, người nghỉ ngơi trước đi, ta ở ngay phòng ngoài, có chuyện gì, thì gọi ta" Đáy mắt Lạc Mộng Khê hơi đổi, do dự hỏi: "Thật sự không cần mới Lâm cô nương đến sao?"

"Không cần, bốn vương cũng không phải bệnh sắp chết, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi" Nửa khí của Nam Cung Quyết kiên định, Lạc Mộng Khê liền thuận theo ý hãm, không cho người đi tìm Lâm Huyền Sương nữa.

Cơ thể Nam Cung Quyết quả thực rất yếu, nhắm mắt lại không lâu, liền ngủ say, tiếng hít thở đều đều truyền vào trong tai. Lạc Mộng Khê kéo lại góc chăn cho Nam Cung Quyết, thả một nửa trường mạn trên giường lớn, nhẹ nhàng đi ra phòng ngoài.

Phòng trong cách phòng ngoài chỉ một lớp rèm che, sau khi Lạc Mộng Khê đi ra phòng ngoài, liền ngồi trên ghế dựa, tùy tay lấy một quyển sách đến xem, ánh mắt tuy ở trên trang sách nhưng suy nghĩ lại không biết đã bay đến nơi nào: “Bệnh của Nam Cung Quyết thật sự không thể cứu chữa nữa sao!”

Ngay khi Lạc Mộng Khê ra đến phòng ngoài, Nam Cung Quyết vốn đang ngủ say nằm trên giường lớn chậm rãi mở mắt, ánh mắt thâm thúy, sắc bén:

Nam Cung Quyết nhiễm bệnh đã nhiều năm, biết rõ thân thể của mình càng ngày càng kém, vừa rồi khi hẩn tắm trong hồ, vốn định mượn nhiệt lực của nước ấm để đả thông gân mạch bị chút bế tắc do ảnh hưởng của bệnh, lại không nghĩ rằng độ ẩm sau bình phong rất cao, bệnh lại quá nặng, phổi yếu, khí huyết không thể lưu thông, suýt nữa tẩu hỏa nhập ma....

May mắn Lạc Mộng Khê chụp bả vai, lay hẩn, khiến khí nghẽn trong hẩn thoát ra, cũng gấp giọng gọi thần chí hẩn về. Nếu không, lúc này hẩn đã thành cái xác chết từ lâu. Mộng Khê, xem như là phúc tinh của ta.

Phòng ngoài.

“Tiểu thư, đến giờ ăn trưa rồi.” Tiếng Băng Lam nhẹ nhàng bẩm báo truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê thu lại suy nghĩ đang trên chín tầng mây, ngẩng đầu nhìn nhóm nha hoàn quả nhiên đang bưng thật nhiều thức ăn. Từng mùi thức ăn bay vào trong mũi, làm người ta thèm ăn kinh khủng: “Nói nhỏ thôi, Vương gia đang nghỉ ngơi, đừng đánh thức hẩn, đồ ăn đặt lên bàn trước đi”

“Dạ!” Nhóm nha hoàn nhỏ giọng trả lời, sau khi bày biện đồ ăn xong, bước nhanh lui xuống. Lạc Mộng Khê bưng một chén cháo đi vào phòng trong, nhẹ nhàng lay tỉnh Nam Cung Quyết: “Ta biết người mệt chết đi rồi, rất khó chịu, nhưng mà, người uống bát cháo này trước đi rồi hẵng ngủ tiếp, như vậy, người cũng có thể tỉnh dưỡng tinh thần.”

“Cũng tốt” Nam Cung Quyết cũng đã hai bữa chưa ăn gì, uống chén cháo, tỉnh dưỡng thân thể, cũng tốt.

Lạc Mộng Khê đặt cháo trên bàn, đỡ Nam Cung Quyết ngồi dậy, kỳ thật Nam Cung Quyết đã khôi phục rất nhiều, căn bản không cần Lạc Mộng Khê đỡ, chẳng qua là, nếu nàng muốn đỡ hắn, hắn đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Nam Cung Quyết ngồi xong, Lạc Mộng Khê bưng cháo qua, dùng muỗng nhỏ múc một ít, nhẹ nhàng thổi thổi, xác định cháo không nóng quá, liền đưa tới bên miệng Nam Cung Quyết.

Nam Cung Quyết không ăn cháo, đáy mắt thâm thúy nhìn Lạc Mộng Khê mơ hồ hiện lên một tia trêu tức: “Mộng Khê, sao người không để bốn vương tử mình bưng cháo uống.”

“Hiện tại người là bệnh nhân nên ta cũng lười tranh cãi với người, đợi đến khi người bình phục, ta mới không thèm dứt cho người đâu.” Lạc Mộng Khê ra vẻ tức giận giải thích, đưa tay nhét muỗng cháo nóng vào trong miệng Nam Cung Quyết: “Bớt nói nhảm, ăn cháo đi.”

Sức ăn của Nam Cung Quyết không nhiều, hơn nữa lại mang bệnh nặng trong người. Nếu như bình thường, hắn ăn nửa bát cháo cũng không hết, không biết là vì hôm nay có Lạc Mộng Khê dứt cháo hay là nguyên nhân gì khác, hắn lại ăn hết sạch cháo trong chén.

Cơ thể Nam Cung Quyết vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, ăn qua này nọ lại nằm trên giường. Lạc Mộng Khê đi ra phòng ngoài, tùy tiện ăn chút gì

xong, liền để nha hoàn dọn đồ ăn xuống.

Trong phòng trong, Nam Cung Quyết như đang ngủ say, Lạc Mộng Khê lặng lẽ đi đến bên giường, chậm rãi đẩy Nam Cung Quyết vào phía trong giường lớn.

Tuy rằng Nam Cung Quyết mang bệnh nặng, nhưng tính cảnh giác vẫn như cũ. Ngay khi Lạc Mộng Khê đẩy hắn vào, hắn liền tỉnh lại, đáy mắt thâm thúy đầy bất đắc dĩ: “Lạc Mộng Khê, ngươi muốn làm gì?”

“Ta muốn ngủ trưa một lát, lát nữa sẽ dậy” Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia ý cười kỳ lạ: “Cơ thể người đang yếu, cần nhiều yên tĩnh. Nếu ta ngủ bên trong, khi ta tỉnh ngủ đứng dậy sợ sẽ đánh thức người, cho nên, liền phiền người ngủ bên trong vậy.”

Trong lúc đang nói, Lạc Mộng Khê cũng không thềm che giấu mục đích của mình, trực tiếp dùng sức đẩy Nam Cung Quyết vào phía trong giường lớn, xốc chần lên nằm xuống nơi nàng tha thiết ước mơ. Phía bên phải ngoài giường, đưa lưng về phía Nam Cung Quyết nhắm hai mắt lại: Nằm ngủ phía bên phải thật là thoải mái, hơn nữa, còn không phải đối mặt với Nam Cung Quyết.

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê đang âm thầm vui vẻ, chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, nàng đã bị Nam Cung Quyết gắt gao ôm vào trong lòng, phía sau lưng tiếp xúc với lồng ngực tinh trắng của Nam Cung Quyết.

Lạc Mộng Khê còn chưa kịp kháng nghị, chỉ cảm thấy mình đột nhiên rời khỏi giường lớn, nháy mắt lại nằm ở trên giường lớn, nhưng cảnh sắc trước mắt đã thay đổi.

Nhìn trưởng mạn quen thuộc, vị trí quen thuộc, Lạc Mộng Khê sáng tỏ, nàng bị Nam Cung Quyết ôm về bên trong giường lớn: Đồ đáng ghét....

“Nam Cung Quyết, ta muốn ngủ bên ngoài.” Lạc Mộng Khê dùng sức giãy giụa, muốn thoát khỏi giam cầm của Nam Cung Quyết. Theo lý thuyết, cơ thể Nam Cung Quyết đang yếu, chỉ cần Lạc Mộng Khê hơi giãy giụa, liền có thể thoát khỏi Nam Cung Quyết.

Nhưng không biết vì sao, cho dù Lạc Mộng Khê giãy giụa như thế nào, Nam Cung Quyết vốn đứng cũng không vững lại vẫn cứ ôm chặt nàng, khép hờ mắt, không chút sút mẻ: “Vị trí bên trong là của người, bên ngoài là của bốn vương.”

Lạc Mộng Khê giãy giụa mệt mỏi, liền bình tĩnh lại, nhìn dung nhan anh tuấn của Nam Cung Quyết đang gần trong gang tấc, cùng với cánh tay mà nàng dù đã dùng bao nhiêu khí lực cũng đều không giãy ra được, trong lòng nhin không được hoài nghi: Tại sao Nam Cung Quyết lại còn nhiều khí lực như vậy, rốt cuộc hẳn bệnh nặng là thật, hay là giả

“Lạc Mộng Khê, không phải người muốn ngủ trưa sao? Thế nào mà cứ nhìn bốn vương, không chịu ngủ vậy.” Nói xong, không đợi Lạc Mộng Khê đáp lại, Nam Cung Quyết đã kéo gáy nàng, rất nhanh đã ấn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vào trong ngực mình....

“Phụp!” Cái mũi của Lạc Mộng Khê đụng phải ngực Nam Cung Quyết, trận chua xót từ mũi truyền đến, mắt đẹp nhất thời mọng đầy nước mắt. Lạc Mộng Khê tức giận rống to: “Nam Cung Quyết, người là đồ đáng ghét....”

Tiếng phẫn nộ của Lạc Mộng Khê trong lòng truyền ra, tâm tình của Nam Cung Quyết không hiểu sao lại tốt hẳn lên, đáy mắt thâm thúy nồng đậm ý cười, cánh tay ôm Lạc Mộng Khê bất tri bất giác xiết lại thật chặt:

Có Mộng Khê bên người, những ngày về sau, tuyệt đối sẽ không nhàm chán...

Cái mũi của Lạc Mộng Khê đỏ lên, nghĩ muốn ra sức đánh Nam Cung Quyết một trận để hả giận, nhưng lại bị Nam Cung Quyết ôm chặt trong

ngực không thể động đậy, vì thế loại ý tưởng này chính là phải sớm từ bỏ. Sớm biết như thế, ta sẽ mang theo tay áo lằn trước, tuy rằng Nam Cung Quyết không sợ nó nhưng ít ra cũng có thể xả giận cho mình, nhưng mà hiện tại, chỉ có thể chịu bị hấn khi dễ, bàn tay trắng nõn phải chịu thất sách....

Lạc Mộng Khê âm thầm sinh hờn dỗi, bất tri bất giác, nằm ngủ trong lòng Nam Cung Quyết....

“Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết....” Trong mộng lung, Lạc Mộng Khê nghe được có người gọi tên Nam Cung Quyết, thần trí thoảng cái đã thanh tỉnh một ít, Lạc Mộng Khê mở hai mắt có tầng sương mù ra.

Nhìn cảnh vật quen thuộc trong phòng, nhớ tới những chuyện phát sinh trước khi nàng ngủ, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quyết, đã thấy hấn ôm chặt nàng vào trong ngực, đang ngủ say sưa.

“Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết....” Tiếng kêu gọi càng ngày càng gần, Mộng Khê nghe ra được là tiếng của Bắc Đường Diệp.

Lạc Mộng Khê thử kéo cánh tay Nam Cung Quyết đang ôm chặt nàng, thế nhưng rất dễ dàng; Kéo ra: Xem ra Nam Cung Quyết thật là đang ngủ....

Lạc Mộng Khê lướt qua người Nam Cung Quyết, xuống giường, vừa mặc áo khoác, vừa bước nhanh ra ngoài: “Bắc Đường Diệp, người nói nhỏ thôi, Nam Cung Quyết đang nghỉ ngơi.” Sau khi Lạc Mộng Khê ra khỏi phòng, gấp giọng nhắc nhở, giọng không vui.

Bắc Đường Diệp đang đứng trong viện, ngẩng đầu nhìn trời, quay lại thấy Lạc Mộng Khê vừa mới tỉnh ngủ: “Cùng đã qua hơn nửa ngày rồi, hấn vẫn còn ngủ sao? Không phải là, đêm qua hấn không ngủ chứ....Hoặc là, vừa rồi hai người các người....”

Bắc Đường Diệp mang giọng trêu tức, đầy ám chỉ, Lạc Mộng Khê tự nhiên nghe hiểu, trong lòng nhịn không được thở dài: Tên Bắc Đường Diệp này, tại sao trong đầu toàn nghĩ tới việc này....

Nhìn khắp nơi mấy vòng thấy không có người, Lạc Mộng Khê đang muốn thông báo tình hình cho Bắc Đường Diệp biết, thì giọng nữ lạnh lùng giành nói trước: “Bệnh tình của Lạc vương gia hôm nay lại thêm nghiêm trọng sao?”

Lạc Mộng Khê theo tiếng ngẩng đầu nhìn lên: Chỉ thấy Lâm Huyền Sương đưa lưng về phía ánh mặt trời, tao nhã đi tới gần nàng. Dung nhan tuyệt mỹ, lạnh như băng, khí chất tươi mát, làm cho người ta vừa thấy liên trầm mê luân hồi, nhưng mà, đôi mắt lạnh lùng lại mơ hồ có tơ máu, giống như là không nghĩ ngợi đủ vậy....

“Vương gia không có việc gì, chỉ là có chút mệt mỏi, còn đang nghỉ.” Ngữ khí của Lạc Mộng Khê mềm nhẹ, trong lòng âm thầm buồn bực: Lâm Huyền Sương là người luôn lạnh lùng, chưa bao giờ chủ động đi tìm bất kỳ kẻ nào. Nếu cần nàng ta chẩn bệnh, đều là do người khác phải mời thì nàng ta mới đến. Vì sao lần này, nàng ta không cần người ta mời cũng tự đến, chẳng lẽ, nàng ta thật sự đã thích Nam Cung Quyết rồi....

Nghe vậy, đáy mắt Lâm Huyền Sương hơi trầm xuống. Lúc này, Nam Cung Quyết lại đang ngủ, thật không bình thường....

Ngày hôm qua, sau khi Lâm Huyền Sương chẩn mạch cho Nam Cung Quyết, biết được bệnh của hắn đã đến giai đoạn cuối. Vì muốn kéo dài thời gian của Nam Cung Quyết, Lâm Huyền Sương phải thức suốt đêm điều chế một phương thuốc, tính tự mình giao cho Nam Cung Quyết.

Nhưng mà, nàng chờ từ sáng sớm tới bây giờ, nhưng Nam Cung Quyết ngay cả tiểu viện cũng chưa ra, rơi vào đường cùng, nàng đành phải tự mình vào tiểu viện đưa thuốc.

Vừa mới bước vào tiểu viện, lại biết được Nam Cung Quyết vẫn còn đang nghỉ ngơi, tâm tư của Lâm Huyền Sương đột nhiên căng thẳng: Nam Cung Quyết bệnh nặng, lại bị thương nhưng không có uống thuốc, thân thể khẳng định ăn không chịu nổi, ngủ đến bây giờ còn chưa tỉnh, có thể là bệnh tình hoặc do thương thể đã tăng thêm

Đang muốn vào phòng trong chẩn bệnh cho Nam Cung Quyết, lại phát hiện Lạc Mộng Khê đang đứng ngay tại chỗ vừa vặn ngăn cửa phòng lại. Hơn nữa, Lạc Mộng Khê đứng đó không thềm nhúc nhích, cũng không có ý muốn cho Lâm Huyền Sương vào chẩn trị cho Nam Cung Quyết.

Nếu ở Dược Vương cốc, Lâm Huyền Sương chắc chắn sẽ không chút do dự mà đẩy Lạc Mộng Khê ra, sau đó đi vào chẩn bệnh cho Nam Cung Quyết. Bởi vì nàng là người hành y, nàng nên có trách nhiệm và quyền lợi với bệnh nhân của mình.

Nhưng mà nay, nàng đang ở Lạc vương phủ. Lạc Mộng Khê là nữ chủ nhân của Lạc vương phủ, nàng là khách nhân, nàng không thể giọng khách át giọng chủ, khiến người ngoài có thể nói nàng không hiểu lễ giáo. Nhưng mà, nếu mặc kệ Nam Cung Quyết bị bệnh nặng lại trọng thương không phải là tính cách của nàng.

“Chuyện Lạc vương gia bị trọng thương, Vương phi cũng biết chứ?” Hắc là vì cứu người mới khiến bản thân bị trọng thương

“Chuyện này Mộng Khê tự nhiên hiểu. Vương gia đã vận công vài canh giờ, thương thể đã tốt hơn phân nửa.” Lạc Mộng Khê hơi hơi sừng sốt, lập tức thản nhiên có lệ, trong lòng trách mắng:

Thì ra Nam Cung Quyết vì cứu ta nên bị trọng thương, nhưng vì sao hắc không nói cho ta biết, hơn nữa còn nói qua loa như vậy, hại ta nghĩ hắc bị thương cũng không nặng.

“VẬY VƯƠNG PHI CŨNG BIẾT THỜI GIAN CỦA LẠC VƯƠNG GIA KHÔNG NHIỀU?”
Nếu không có đoạn thời gian gần đây, hắN luôn cưỡN ép dừN nộI lực, vồ công, thì thời gian sổng cũN không bị giảm bớt hơn phân nửa như vậy. Người có thể làm hắN không để ý đến sinh mệnh mình để đi bảo hộ người khác, cũN chỉ có Lạc MộN Khê người.

“Chuyện này MộN Khê cũN biết, MộN Khê đang muốn hỏi Lâm cô nương, làm cách nào mới có thể kéo dài thời gian của Vương gia?” Cùng là nữ tử, Lạc MộN Khê thấy được Lâm Huyền Sương rất muốn vào phòng ngủ nhìn Nam Cung Quyết.

Nhưng không biết vì sao, trong tiềm thức của Lạc MộN Khê, lại không muốn cho Lâm Huyền Sương nhìn thấy hắN. Nhìn Lâm Huyền Sương quan tâm Nam Cung Quyết như thế, trong lòng Lạc MộN Khê không khỏi thấy buồn bực, liền lấy cớ: Nam Cung Quyết đã từng nói không cần gọi Lâm Huyền Sương đến chẩn bệnh cho hắN, ta làm như vậy, cũN là thuận theo ý của Nam Cung Quyết...

“Long thảo, chỉ cần tìm được Long thảo, Lạc vương gia sẽ có một tia hy vọng.” Ngừ khí của Lâm Huyền Sương lãnh ngạo: “Chính là, Long thảo là thứ hiếm có trên thế gian, cực kỳ trân quý, muốn tìm thấy một cây, so với lên trời còn khó hơn.....”

“Chỉ cần thực sự tồn tại Long thảo, sẽ còn có khả năng tìm thấy.” Long thảo thật sự còn rất ít ỏi, nhất định sinh trưởng ở nơi rất đặc biệt, cũN chỉ có người đặc biệt mới có thể lấy được.

Thấy Lạc MộN Khê ngưng mi suy tư, Lâm Huyền Sương liền cáo từ rời đi: “Huyền Sương còn có việc, đi trước một bước.”

Lâm Huyền Sương đến đây lần này, mục đích là vì muốn kéo dài thời gian sống của Nam Cung Quyết. Long thảo rất khó tìm, nàng vốn tính sau khi giao phương thuốc cho Nam Cung Quyết sẽ tự mình đi tìm Long thảo,

chẳng qua, nhìn thần sắc của Lạc Mộng Khê thấy nàng cũng muốn tự mình đi tìm Long thảo, một khi đã như vậy, việc này cứ giao cho Lạc Mộng Khê đi.

Chuyện Nam Cung Quyết thích Lạc Mộng Khê, Lâm Huyền Sương vẫn sinh lòng khó hiểu, bởi vì nàng thấy mọi chuyện thật sự là do Lạc Mộng Khê làm liên lụy đến Nam Cung Quyết. Nàng nhìn không ra Lạc Mộng Khê rốt cuộc có ưu điểm gì đáng để Nam Cung Quyết thích.

Lần này việc tìm Long thảo giao cho Lạc Mộng Khê, nàng cũng có thể thuận tiện thử năng lực của Lạc Mộng Khê rốt cuộc là đến đâu, nhìn xem Lạc Mộng Khê có tư cách, đáng để Nam Cung Quyết thích hay không.

Lâm Huyền Sương đi rồi, Lạc Mộng Khê cúi đầu suy tư: Long thảo, rốt cuộc dạng là ai mới có thể tiếp xúc với Long thảo, hái được nó?

Lạc Mộng Khê phân loại nhanh các chức nghiệp trong đầu, rồi loại bỏ từng nghề, đột nhiên linh quang chợt lóe, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia vui sướng: “Bắc Đường Diệp, người giúp ta tra người này đang ở đâu”

Thế lực của Nam Cung Quyết quả thực không thể coi thường, chỉ bằng thời gian một chén trà nhỏ, Bắc Đường Diệp đã mang về tin tức mà Lạc Mộng Khê muốn: “Lạc Mộng Khê, người tìm hắc làm gì?”

“Đương nhiên là tìm nơi có Long thảo, hoặc có thể nói, trong tay hắc có Long thảo, chúng ta chỉ cần giao dịch với hắc, mới có thể mua Long thảo.”

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn không trung, mặt trời đã ngã về nửa bầu trời phía tây: “Thời gian không còn sớm, ta đi tìm hắc hỏi về Long thảo trước, người ở đây trông Nam Cung Quyết.”

“Kinh thành bây giờ hơi loạn, người là một nữ tử ra ngoài một mình không an toàn, bốn hoàng tử đi cùng người, về phần Nam Cung Quyết, vô

công của hãn cao như vậy, sao lại là cần bốn hoàng tử đến trông nom chứ...” Bắc Đường Diệp phản đối:

Lạc vương phủ đề phòng nghiêm ngặt, võ công của Nam Cung Quyết lại lợi hại như vậy, hãn ở đây, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì. Trái lại Lạc Mộng Khê người đã đắc tội với nhiều thế lực lớn như vậy, ngộ nhỡ người ra ngoài mà xảy ra chuyện gì, ta lại không thể giải thích với Nam Cung Quyết.

“Lúc trước Nam Cung Quyết quả thực không cần bất kỳ kẻ nào bảo hộ, chẳng qua là, bây giờ hãn, đã rất yếu.” Tiếp đó, Lạc Mộng Khê kể hết chuyện xảy ra sang nay cho Bắc Đường Diệp, đương nhiên, chuyện sau khi dùng cơm trưa, còn việc xen vào khúc giữa của nàng và Nam Cung Quyết đều tính lược đi.

“Người nói, Nam Cung Quyết suýt nữa tẩu hỏa nhập ma?” Trong giọng nói luôn bốn cột của Bắc Đường Diệp lại đầy ngưng trọng.

“Đúng vậy, cho nên, hiện tại Nam Cung Quyết rất yếu, phải có người trông hãn.”

“Bốn hoàng tử hiểu rồi.” Bắc Đường Diệp ngẩng đầu nhìn phòng ngủ, nhìn không được âm thầm thở dài: Nam Cung Quyết, không ngờ bệnh của người, thật sự đã đến giai đoạn cuối.

“Vậy ta đi trước, chờ tin tốt của ta.” Nói xong, Lạc Mộng Khê xoay người, bước nhanh về phía trước. Sau khi đi được vài bước, Lạc Mộng Khê giống như nghĩ tới cái gì đó, dừng cước bộ quay đầu lại: “Bắc Đường Diệp, nếu Nam Cung Quyết tỉnh, người trăm ngàn lần đừng cho hãn biết chuyện ta ra ngoài tìm Long thảo.”

Bắc Đường Diệp mang biểu hiện sững sốt, rồi lập tức thoải mái. Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê có quan hệ... Aizzz.. Nam Cung Quyết tâm

tính cao ngạo, nếu biết thứ cứu mạng mình là từ trong tay người đó mà có được, khẳng định sẽ không uống.

“Bốn hoàng tử đã hiểu, chuyện này, ta sẽ giữ bí mật”

Bắc Đường Diệp không tiếng động thở dài, đáy mắt lóe lóe, gấp giọng gọi Lạc Mộng Khê lại: “Đợi chút”

Nhìn ánh mắt khó hiểu của Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp nhẹ giọng giải thích: “Lạc Mộng Khê, người một mình ra phủ không an toàn, để Nhạc Địch, Lưu Phong đi cùng người đi.”

Kinh thành sóng ngầm mãnh liệt, tập kích ngấm ngầm hay công khai, khó lòng mà phòng bị, cho nên, Lạc Mộng Khê không cự tuyệt ý tốt của Bắc Đường Diệp, cho phép Nhạc Địch và Lưu Phong cùng đi. Ra Lạc vương phủ, bước nhanh đến mục tiêu đã định.

Lạc Mộng Khê đi rồi, Bắc Đường Diệp chậm rãi đi vào phòng ngủ, nhìn Nam Cung Quyết nằm ở trên giường, đang ngủ say sưa, ngay cả mình đi tới trước giường cũng không nhận thấy được, Bắc Đường Diệp nhin không được thở dài:

Kỳ thật, đối với chuyện Lạc Mộng Khê đi tìm người nọ hỏi thăm về Long thảo, Bắc Đường Diệp căn bản không có hy vọng nhiều, dù sao Long thảo là thứ hiếm trên thế gian, sao có thể dễ dàng tìm ra như vậy được.

Nhưng nay, Bắc Đường Diệp lại hy vọng Lạc Mộng Khê có thể mang Long thảo về cứu Nam Cung Quyết. Tuy rằng loại khả năng này thật rất nhỏ, rất nhỏ, nhưng Bắc Đường Diệp vẫn ôm một tia hy vọng.

Ngay tại lúc Bắc Đường Diệp thở dài, Nam Cung Quyết vốn đang nhắm chặt hai mắt đột nhiên mở mắt ra, đáy mắt thâm thúy đầy ngưng trọng và sắc bén: “Lạc Mộng Khê, đi đâu rồi?”

Lại nói, sau khi Lạc Mộng Khê mang theo Nhạc quân gia và Lưu Phong ra khỏi Lạc vương phủ, không đi đâu khác, mà trực tiếp đến trà lâu nổi danh nhất kinh thành. Người Lạc Mộng Khê muốn tìm chính là lão bản thật của trà lâu này: Lãng Khinh Trần.

Lãng Khinh Trần là thủ phủ đệ nhất Giang Nam, đã đi khắp đại giang nam bắc tự nhiên không cần phải nói, quan trọng hơn là, Lãng Khinh Trần là người làm ăn, tất cả các ngành các nghề, hẳn đều có tham gia, các loại kỳ hoa dị thảo, trân bảo quý hiếm hẳn chắc chắn đều có. Long thảo mặc dù là hiếm thấy, nhưng không thể loại bỏ khả năng đã được hẳn tìm thấy.

Trà lâu được trang trí rất lịch sự tao nhã, cổ kính, đúng là chỗ tốt để phẩm trà. Lạc Mộng Khê vừa mới bước vào trà lâu liền có tiểu nhị tiến lên tiếp đón: “Cô nương, cô đi mấy người?”

“Ta không đến uống trà, ta tìm lão bản của các người”

“Lão bản đang ở sau quầy....” Ngón tay tiểu nhị chỉ về hướng người trung niên ngồi ở sau quầy đang gảy bàn tính.

Đáy mắt Lạc Mộng Khê lóe lóe, giọng đầy ý cười: “Người ta muốn tìm không phải hẳn, mà là đại lão bản của các người Lãng Khinh Trần.”

Tiểu nhị nhất thời ghen lời, tâm tư nhanh chóng quay ngược trở lại: Chuyện Lãng lão bản đang ở đây ngoại trừ nhân viên nội bộ chúng ta, người ngoài không có mấy ai biết. Vì sao vị cô nương này lại biết.

Đang muốn nói chút lời cho có lệ kéo dài thời gian của Lạc Mộng Khê, để người mình đến báo cho Lãng Khinh Trần biết việc này, thì bất thành lình một giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên: “Không biết Lạc vương phi tìm Lãng mỗ là có chuyện gì?”

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn về hướng giọng nói truyền đến, thấy thân ảnh màu xanh quen thuộc đang đứng ở lan can lầu hai, từ trên cao nhìn

xuống bọn họ. Dung nhan tuấn mỹ, lạnh lùng, đáy mắt lãnh đạm như tiếp đãi với người hoàn toàn xa lạ.

Trong nhả gian, Lạc Mộng Khê ngồi đối mặt với Lăng Khinh Trần, giữa hai người được ngăn cách bởi một cái bàn. Nhạc quản gia và Lưu Phong ngồi bên cạnh bàn, đưa mắt nhìn Lăng Khinh Trần và Lạc Mộng Khê.

Lăng Khinh Trần khẽ nâng ấm trà, rót nước trà vào chén, lập tức, mùi trà, hơi nóng từ bốn phía, lượn lờ: “Lạc vương phi sao lại rảnh rỗi đến tìm Lăng mỗ để ôn chuyện vậy?” Giọng nói bình tĩnh, lễ độ, mang theo sự lãnh đạm và xa cách.

“Hôm nay Mộng Khê đến tìm Lăng công tử, không phải ôn chuyện, mà là muốn cùng công tử làm cuộc giao dịch.”

“Phải không?” Giọng Lăng Khinh Trần vẫn trầm thấp, bình tĩnh không gợn sóng, nhẹ nhàng nâng chén trà lên nhấp một ngụm, “Lăng mỗ là người làm ăn, lấy việc buôn bán là niềm vui, chính là không biết Vương phi muốn làm giao dịch gì?”

“Lăng công tử cũng biết Long thảo chứ?” Lạc Mộng Khê và Lăng Khinh Trần chẳng qua chỉ là hơn một tháng không gặp, nhưng Lạc Mộng Khê lại cảm giác Lăng Khinh Trần hôm nay với người một tháng trước quả thực chính là như hai người khác nhau. Lúc trước tuy rằng tâm cơ của hắn thâm sâu, nhưng tâm tư lại giống như ánh mặt trời, tươi sáng.

Nhưng nay, cả người hắn trở nên thâm trầm, nội tâm, làm cho người ta không nắm bắt được. Hơn nữa, Lạc Mộng Khê ngồi đối diện với hắn, mơ hồ cảm giác được trên người hắn có khí tức hắc ám mãnh liệt.

Nếu là bình thường, Lạc Mộng Khê tuyệt đối sẽ không giao tiếp với hắn, nhưng nay, nàng cần Long thảo để cứu Nam Cung Quyết, nên phải cố gắng thôi.

“Long thảo là loại thuốc cực phẩm hiếm có trên thế gian, tại hạ tự nhiên biết” Lăng Khinh Trần buông chén trà trong tay, thờ ơ hỏi: “Vương phi hỏi thứ này làm cái gì, chẳng lẽ là muốn mua Long thảo từ chỗ tại hạ?”

“Đúng, không biết Lăng công tử có Long thảo không?” Lạc Mộng Khê không thích vòng vo tam quốc, nếu Lăng Khinh Trần đã hiểu rõ việc này, nàng tự nhiên cũng không giấu giếm.

Lăng Khinh Trần khẽ lắc đầu, ngữ khí bình tĩnh: “Không có, các cửa tiệm của Lăng Khinh Trần không có, vậy các thương gia khác cũng sẽ không có khả năng có” Sự bình tĩnh trong giọng nói vẫn không che giấu được sự tự hào và cao ngạo.

“Vương phi muốn Long thảo là vì cứu người?”

“Đương nhiên” Long thảo trân quý như thế, không dùng để cứu người, chẳng lẽ để uống chơi.

Trên người Lăng Khinh Trần nồng đậm khí tức hắc ám làm cho Lạc Mộng Khê cảm giác vô cùng khó chịu. Nếu hẳn không có Long thảo, Lạc Mộng Khê cũng không muốn ngây ngốc ở lại đây:

“Mạo muội quấy rầy, xin Lăng công tử thứ lỗi. Lăng công tử có nhiều cửa hàng, công việc bận rộn, Mộng Khê không làm phiền nữa.” Nói xong, Lạc Mộng Khê đứng dậy muốn đi.

“Lăng mỗ không có Long thảo, chẳng qua, có Long thiết, hai loại thảo dược này có công dụng trị cùng một loại bệnh. Tuy rằng dược hiệu của Long thiết so ra kém hơn Long thảo, nhưng đối với bệnh tình của bệnh nhân vẫn là có thể giảm bớt một chút”

Lăng Khinh Trần uống cạn nửa non chén trà, tự nhiên mở miệng, ngữ khí bình tĩnh trước sau như một, thâm trầm, làm cho người ta có cảm giác cực kì không thoải mái.

”Thật sao? Không biết Lăng công tử muốn bao nhiêu ngân lượng mới bằng lòng nhượng lại?” Lạc Mộng Khê vốn tưởng rằng lần này tốn công mà lại không được gì, trong lòng vô cùng thất vọng, lại không nghĩ rằng Lăng Khinh Trần có Long thiết. Nếu như vậy, nàng cũng coi như không uổng một chuyến.

“Tại hạ không cần bạc” Giọng Lăng Khinh Trần vẫn không chút gợn sóng.

Không cần bạc? khó nhất là, không biết rốt cuộc Lăng Khinh Trần muốn cái gì đây? Ngay khi ba người Lạc Mộng Khê, Nhạc quản gia, Lưu Phong đang thầm đoán mục đích thật sự của hắn, Lăng Khinh Trần đã đưa ra đáp án: ”Tại hạ muốn cùng Vương phi đánh một ván cờ.“

”Kì nghệ của Mộng Khê không quá tinh thông, đánh cờ với Lăng công tử, sợ là bôi nhọ danh tiếng của công tử.“ Người cổ đại, không có việc gì làm chính là thích so đấu cầm kỳ thi họa. Ta là người hiện đại, đối với mấy thứ này, thật sự không quá am hiểu.

“Long thiết mặc dù so ra kém Long thảo, nhưng cũng là kỳ hoa dị thảo. Thời gian với số lượng quả thật cũng không còn nhiều lắm, vật phẩm trân quý như vậy, không phải dùng để mua bán, mà là dùng để kết giao.”

“Vương phi và tại hạ đánh cờ đi, nếu Vương phi thắng, tiền không cần trả, có thể trực tiếp đem Long thiết đi, nhưng nếu Vương phi thua, cho dù có ra bao nhiêu bạc, tại hạ cũng sẽ không bán Long thiết....”

Hiện tại Lăng Khinh Trần trở nên rất cổ quái, làm cho người ta không nắm bắt được suy nghĩ của hắn. Cách làm việc của hắn cũng rất lỳ lợ, vừa rồi hắn nói không có Long thảo, làm ta rất thất vọng, nhưng lập tức, hắn lại cho ta hy vọng, nói là có Long thiết, bây giờ, hắn còn nói không bán Long thiết, chỉ đánh cờ mới có cơ hội đổi lấy.

Nếu đánh cờ thua hẳn, ta không thể lấy Long thiết đi, cho ta hy vọng, lại làm cho ta thất vọng. Cuối cùng, chính là tuyệt vọng, Long thiết gần trong gang tấc, ta không thể lấy đi để cứu Nam Cung Quyết. Chiêu tra tấn tinh thần này của Lăng Khinh Trần, so với tra tấn thể xác còn thống khổ hơn, sao hẳn có thể biến thành cái dạng này.

”Vương phi lo lắng sao? Muốn cùng tại hạ đánh cờ không?” Lăng Khinh Trần không chút hoang mang, giọng nói bình tĩnh không gợn sóng.

“Tại hạ là quản gia của Lạc vương phủ, Nhạc Địch. Tại hạ thay Vương phi đánh cờ với Lăng công, được không?” Nhạc quản gia thấy Lạc Mộng Khê thu mắt trầm tư, thật lâu không nói gì, nghĩ đến kĩ nghệ của nàng chắc hẳn rất kém cỏi, sợ thua Lăng Khinh Trần sẽ không mang Long thiết đi được, liền xung phong nhận việc, cùng Lăng Khinh Trần đánh cờ

”Lần này người hướng đến tại hạ muốn Long thiết là Lạc vương phi, làm gì có đạo lý người khác có thể thay đánh cờ chứ, Vương phi, tại hạ có công việc bận rộn, muốn đánh cờ hay không, xin người quyết định nhanh một chút.“ Giọng của Lăng Khinh bình tĩnh mơ hồ còn mang theo sự không kiên nhẫn.

“Được, ta đánh cờ với người.”

Lạc Mộng Khê vừa dứt lời, cả phòng vốn sáng rõ nhất thời một mảnh tối đen: ”Bang bang phịch!” Ngay tại lúc ba người Lạc Mộng Khê đang thăm tăng mạnh đề phòng, một mảng sáng ánh lên, chiếu một khung hình lên phòng, trước mặt Lạc Mộng Khê đã xuất hiện một bàn cờ lớn, Lăng Khinh Trần đang đứng bên kia bàn cờ.

Chính là làm cho Lạc Mộng Khê cảm thấy kỳ quái, không phải người cổ đại thường đánh cờ vậy sao:

Người cổ đại thường chơi cờ vậy, lại không có mấy người biết cờ tướng. Lăng Khinh Trần lại lấy cờ tướng ra làm điều kiện, rõ ràng là không muốn

cho người khác cơ hội. Bắt đầu từ khi nào mà Lăng Khinh Trần đã trở thành hắc ám như vậy, chẳng qua là, cùng Lạc Mộng Khê đánh cờ tướng, xem như Lăng Khinh Trần đã đại đột.

“Nhạc quán gia, đây là bàn cờ gì thế, tại sao ta chưa từng gặp qua?” Nhìn bàn cờ đầy những gạch thẳng thẳng ngang ngang, Lưu Phong sinh lòng khó hiểu.

“Cái này..” Ta cũng chưa thấy qua, xem ra lần này, Vương phi nhất định thua rồi. Nhạc Địch nhìn Lạc Mộng Khê đang cúi đầu trầm tư, nhin không được âm thầm thở dài: Không lấy được Long thiết, bệnh tình của Vương gia..... Lăng Khinh Trần thật thông minh, cũng thật giáo hoạt.

“Cái này gọi là cờ tướng, là do một vị đại sư sáng tạo ra.” Lăng Khinh Trần bình tĩnh giải thích quy tắc trò chơi cho Lạc Mộng Khê. Hẳn tin rằng Lạc Mộng Khê không thắng được hẳn, lấy không được Long thiết, cho nên, hẳn không ngại mà lãng phí chút thời gian, dù sao hẳn mới là người thắng cuối cùng.

Lăng Khinh Trần giải thích rất toàn diện, cũng rất cẩn thận, Lưu Phong nghe như lọt vào trong sương mù, Nhạc Địch cũng là nghe hiểu tương đối, dĩ nhiên nhin không được âm thầm thở dài: Chính là nghe hiểu cách đánh cờ tướng, nhưng nếu vẫn chưa tự mình đánh qua, khẳng định cũng sẽ thua.

”Lãng công tử, thời gian của ta rất gấp gáp, đừng nói lời vô ích, chơi cờ đi.“ Ngữ khí của Lạc Mộng Khê bình tĩnh, giống như đang nói chuyện phiếm bình thường.

Lăng Khinh Trần cũng không thấy kì quái: ”Cũng tốt.“ Bàn tay to vung lên, một lư hương hiện ra tại chỗ cách đó không xa, một nén nhang còn mới bắt đầu cháy: ”Vương phi lần đầu đánh cờ tướng, tự nhiên phải có ưu đãi, vậy lấy thời gian một nén nhang làm chuẩn. Nếu sau một nén nhang, Vương phi vẫn chưa bại dưới tay tai hạ, liền tính là Vương phi thắng.“

”Một lời đã định, mời.“ Lạc Mộng Khê và Lăng Khinh Trần đều tự đứng hai bên bàn cờ, vận nội lực, điều khiển quân cờ.

Vốn là, Lăng Khinh Trần và Nhạc Địch đều cho rằng, cho dù Lạc Mộng Khê nghe hiểu phương pháp chơi cờ, nhưng lại chưa tự mình thử qua, đi không được vài bước sẽ thất bại, nhưng sự thật lại là, hai người bọn họ đều đã đoán sai.

Lạc Mộng Khê thông hiểu kì nghệ, ngang tài với Lăng Khinh Trần: “Xe, tiến một!” Lạc Mộng Khê dung ngón tay di chuyển quân xe: ”Bụp!” Một tiếng đã áp chết cờ của Lăng Khinh Trần.

“Pháo, tiến một!” Lăng Khinh Trần không chút yếu thế, ngón tay cầm quân pháo “Bụp” Một tiếng, đánh chết quân cờ của Lạc Mộng Khê.

“Tốt, tiến một....”

“Mã, lui một....”

Lăng Khinh Trần và Lạc Mộng Khê ở trên bàn cờ đánh tới trời đất mù mịt. Nhạc Địch và Lưu Phong ở một bên xem đến hoa cả mắt, Nhạc Địch thì khá cơ trí, cẩn thận cân nhắc một lát, có thể xem hiểu được Lăng Khinh Trần và Lạc Mộng Khê chơi cờ như thế nào.

Nhưng Lưu Phong thì không giống hẳn, đầu óc hoàn toàn mơ hồ, căn bản là dù muốn vẫn không hiểu Lạc Mộng Khê và Lăng Khinh Trần rốt cuộc là chơi cờ như thế nào: ”Nhạc quản gia, đây là có chuyện gì?“

”Chờ sau khi hồi vương phủ, ta sẽ từ từ giải thích cho ngươi.“ Ánh mắt của Nhạc Địch vẫn dừng trên bàn cờ: “Lấy tình huống hiện tại mà xem, kì nghệ của Vương phi và Lăng công tử thật ngang nhau...”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Quyết, Khê, Tình

Edit : Vân Anh

Beta : kun'xjh

Khi Lăng Khinh Trần đánh cờ với Lạc Mộng Khê, cũng thường nhìn lên nén nhang. Tuy rằng kì nghệ của hã ngang bằng với Lạc Mộng Khê, nhưng trước khi nhang cháy hết, hã phải thành công hạ Lạc Mộng Khê, mới coi là thắng.

Vừa rồi Lạc Mộng Khê sở dĩ muốn nhanh chơi cờ, thị vệ thay đổi tầm nhìn của Lăng Khinh Trần với thị vệ. Như vậy, sự chú ý của Lăng Khinh Trần sẽ kéo đến bàn cờ, thời gian cố định của hiệp đấu là một nén nhang, cho nên kế hoạch của Lạc Mộng Khê đã thành công, giữ được thế hoà đến khi nhang cháy hết.

Lăng Khinh Trần ngẩng đầu nhìn Lạc Mộng Khê, đáy mắt vẫn không gợn sóng. Bình tĩnh nói: “Kì nghệ của Vương phi cao siêu, thế cục ván cờ này đích thật là tại hạ đã thua.”

Một cái hộp gỗ nhỏ từ trong tay Lăng Khinh Trần bay nhanh về phía Lạc Mộng Khê: “Đây là Long thiết!”

Lạc Mộng Khê khẽ nâng bàn tay mềm, tiếp được hộp gỗ: “Đa tạ Lăng công tử chịu nhượng lại, Mộng Khê vô cùng cảm kích, ngày khác có rảnh, mời Lăng công tử ghé phủ phẩm trà. Hôm nay Mộng Khê còn có việc, đi trước một bước, vậy xin cáo từ.”

Ngữ khí của Lăng Khinh Trần tuy bình tĩnh, khuôn mặt lại không gọn sóng nhưng Lạc Mộng Khê rõ ràng cảm giác được trên người hắt toàn mùi hắc ám, càng ngày càng đậm.

“Vương phi không mở ra xem bên trong chứa gì sao?” Lăng Khinh Trần giơ lên lên, căn phòng lập tức khôi phục lại bình thường. Thân ảnh thon dài chậm rãi đi tới trước bàn, động tác chậm trà tao nhã, nhất thời, mùi trà thơm quanh quẩn chớp mũi.

Bàn tay mềm của Lạc Mộng Khê đưa ra phía sau, Nhạc Dịch ngẫm hiểu, tiếp nhận hộp gỗ trong tay nàng: “Mộng Khê tin Lăng công tử, nếu công tử nói bên trong là Long thiết, Mộng Khê tự nhiên cũng không cần thiết phải xem qua, cáo từ.”

Sau khi đi được vài bước, Lạc Mộng Khê giống như nghĩ tới cái gì đó, dừng bước quay đầu lại: “Lăng công tử, chuyện Long thảo, vẫn xin công tử để ý hộ. Nếu ngày khác tìm được Long thảo, Mộng Khê nguyện lấy vạn kim trao đổi...”

Lạc Mộng Khê đi rồi, Lăng Khinh Trần đứng bên cạnh bàn, sắc mặt âm trầm, giống như người uống rượu, mở to mồm nốc trà. Tiếng động khác thường truyền đến từ phía sau, Lăng Khinh Trần không quay đầu lại, mà lớn tiếng chất vấn: “Không phải người nói loại cớ này trên thế gian trừ người và ta ra, thì không ai biết đến sao? Vì sao kì nghệ của Lạc Mộng Khê lại cao như vậy?”

“Điều này....năm ngoài dự tính của tại hạ” Giọng nói nghe rất trẻ, hẳn là của người chỉ hơn hai mươi tuổi: “Làm sao Lạc Mộng Khê có thể tập thành kì nghệ như thế chứ.....”

“Chuyện này tạm thời không cần để ý tới.” Ngữ khí của Lăng Khinh Trần hơi trầm xuống: “Nếu không có việc gì, người phái người đi tìm Long thảo đi, ta cần dùng nó, tái chiến một ván với Lạc Mộng Khê.”

Lạc Mộng Khê, sự thông minh tài trí của nàng thật sự nằm ngoài dự đoán của ta. Nếu có thể quay ngược thời gian, ta sẽ tình nguyện mất đi mỗi buôn bán ở Thương châu, mà chờ nàng quay về Tương phủ, mang nàng cùng rời khỏi kinh thành....

Chỉ tiếc, đã xảy ra quá nhiều chuyện, không còn cơ hội để lặp lại lần nữa. Mộng Khê, ta còn có thể xoay chuyển nàng không.

“Khinh Trần, chẳng lẽ người không hiểu kỳ việc Lạc Mộng Khê muốn Long thiệt sao?” Người nọ do dự một lát, nghiêng người nhắc nhở.

Một câu này làm bừng tỉnh người trong mộng. Vừa rồi Lăng Khinh Trần đúng là không nghĩ tới điểm ấy: “Lập tức phái người đi thăm dò, nguyên nhân Lạc Mộng Khê cần Long thiệt.”

Sau khi Lạc Mộng Khê mang theo Nhạc Địch, Lưu Phong ra khỏi trà lâu, mang tâm trạng vui vẻ bước nhanh về Lạc vương phủ. Tuy rằng không tìm được Long thảo, nhưng lại có Long thiệt, chuyển đi trà lâu này, cũng coi như có thu hoạch.

Cùng lúc đó, trên cửa sổ nhĩ phòng của một tửu lâu cách đó không, có đôi mắt sắc bén đang tỉ mỉ quan sát nhất cử nhất động của Lạc Mộng Khê: “Là Lạc Mộng Khê, bắt lấy nàng ta để uy hiếp Nam Cung Quyết.” Người nói lời này không phải ai khác, chính là người đã mất tích vào đêm Hoàng thành đại loạn, Nam Cung Phong.

“Khoan đã.” Hắc y nam tử đưa tay giữ vai Nam Cung Phong lại. Hắn đúng là tên hắc y nam tử đã nói chuyện với Ngô Phi: “Nay, Lạc Mộng Khê ở ngoài sáng, chúng ta trong tối, muốn bắt nàng ta, bất cứ lúc nào cũng có thể.”

“Hiện tại chúng ta đang nghỉ dưỡng sức, phải hành sự cẩn thận, không nên quá đường hoàng. Nếu bắt Lạc Mộng Khê, nhất định sẽ bắt dây động

rừng, khiến Nam Cung Quyết càng thêm phòng bị. Nếu như vậy, chúng ta muốn thực hiện kế hoạch thuận lợi, sẽ thêm phần khó khăn.”

Nam Cung Phong cẩn thận suy nghĩ lại, nam tử thần bí nói cũng có lý, nhưng vẫn là tâm không cam tình không nguyện mà ngồi lại ghế, nhìn Lạc Mộng Khê thản nhiên tự đắc, Nam Cung Phong không cam tâm: “Chẳng lẽ chúng ta phải làm chuột chạy qua đường, trơ mắt nhìn Lạc Mộng Khê ung dung tự tại sao.”

“Đương nhiên không phải” Nam tử thần bí rót đầy chén rượu của mình và Nam Cung Phong: “Khi đám người Lạc Mộng Khê và Nhạc Địch đi ra từ trà lâu, trong tay cầm một cái hộp gỗ, lấy kích thước, màu sắc, hoa văn mà xem, đó hẳn là vật trân quý của Lăng phủ. Chúng ta không ngại xuống tay với cái hộp gỗ này, xem có thể tra ra việc thần bí kỳ gì không.”

Tà dương phía chân trời đã nhuộm đỏ một nửa bầu trời, sắp rơi vào núi. Lạc Mộng Khê mang theo Long thiết, hối hả chạy về Lạc vương phủ, vốn định sai người giao Long thiết cho Lâm Huyền Sương, để nàng điều chế thuốc.

Ai ngờ, khi Lạc Mộng Khê vừa mới bước vào Vương phủ, liền nhìn thấy Nam Cung Quyết ngồi trước bàn đá ở trong hoa viên. Khuôn mặt tuần tú âm trầm, giống như đang đợi nàng về.

Nhạc Địch và Lưu Phong đi theo bên người Nam Cung Quyết nhiều năm, biết rõ tính tình của Nam Cung Quyết. Phát giác có việc không ổn, hai người liếc mắt nhìn nhau, rồi đánh bài chuẩn.

Đám nha hoàn, nô bộc cũng thức thời đi đường vòng để tránh, vì thế, trong toàn bộ hoa viên, chỉ còn lại có hai người là Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.

“Nam Cung Quyết, thân thể ngươi suy yếu, cần nghỉ ngơi nhiều, tại sao lại ra đây ngồi?” Lạc Mộng Khê đang đắm chìm trong niềm vui sướng có

được Long thiết, chưa chú ý tới Nam Cung Quyết có điểm không thích hợp.

Đang muốn kể công với Nam Cung Quyết, thì Nam Cung Quyết đột nhiên đứng lên, cước bộ nặng nề đi tới chỗ nàng. Theo Nam Cung Quyết tới gần, một bầu không khí cường thế vô hình cũng theo đến: “Người đã đi đâu?”

“Ta giúp người đi tìm thảo dược, thứ này có ích với bệnh của người.” Kỳ quái, thật sự kỳ quái, Nam Cung Quyết tự nhiên tức giận như vậy để làm gì.

Nam Cung Quyết đi tới trước mặt Lạc Mộng Khê, lạnh lùng nhìn lướt qua hộp gỗ trong tay nàng. Khi nhìn tới hoa văn của hộp gỗ, đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện lên một tia phẫn nộ, vung tay đánh vào hộp gỗ trong tay Lạc Mộng Khê.

Chỉ nghe “Bộp” Một tiếng vang lên, hộp gỗ rơi xuống, vỡ thành vài mảnh. Long thiết bên trong hộp cũng rơi ra, phân tán trên mặt đất.

“Nam Cung Quyết, người làm gì vậy?” Mắt đẹp của Lạc Mộng Khê lửa giận thiêu đốt.

“Ai cho người đi tìm Lăng Khinh Trần?” Nam Cung Quyết không trả lời mà hỏi lại, đáy mắt thâm thúy tức giận tới tận trời.

“Ta tìm Lăng Khinh Trần vì muốn mua thuốc của hắn, không vì chuyện gì khác. Nhạc Dịch, Lưu Phong luôn theo bên cạnh ta, không tin người có thể đi hỏi bọn hắn” Nam Cung Quyết lại vì chuyện này mà làm loạn lên như thế, thật sự là lòng dạ hẹp hòi mà.

“Lạc Mộng Khê, người hắn đã hiểu tính bốn vương, dược liệu lấy từ Lăng Khinh Trần, bốn vương sẽ không dung.” Nghiêm khắc mà tính, Lăng Khinh Trần chính là tình địch của Nam Cung Quyết. Lạc Mộng Khê lấy

được liệu từ tình địch của hắn để cứu hắn, cao ngạo như Nam Cung Quyết, đương nhiên sẽ không dùng.

Lòng tốt bị người ta xem thành lòng lang dạ thú, không dùng Long thiết thì cho người bệnh chết....

Lạc Mộng Khê hiểu Nam Cung Quyết, tự nhiên cũng biết hắn sẽ không dùng được liệu lấy từ Lăng Khinh Trần.

Trước khi đi Lạc Mộng Khê rõ ràng đã dặn Bắc Đường Diệp không được nói chuyện này cho Nam Cung Quyết, ai mà biết hắn diễn kịch tẻ vậy chứ.

Long thiết bị Nam Cung Quyết đánh rơi lung tung, hơn nữa hắn cũng nói sẽ không dùng thuốc này. Lạc Mộng Khê toi cái công đã vất vả hơn nửa buổi chiều đánh cờ với Lăng Khinh Trần, nàng rất mệt, đang muốn xoay người rời đi, thì Nam Cung Quyết đột nhiên giơ cánh tay xoay người Lạc Mộng Khê lại, giam eo nhỏ của nàng, ôm nàng vào trong lòng: “Người lại đi đâu?” Giọng nói có chém chết cũng bình tĩnh, lại mơ hồ mang theo chất vấn phẫn nộ.

“Ta mệt, về phòng nghỉ ngơi.” Lạc Mộng Khê tức giận trả lời, dùng sức đẩy Nam Cung Quyết ra, bước nhanh về phòng.

Không biết là vì Lạc Mộng Khê tức giận, dùng sức quá mạnh hay do thân thể Nam Cung Quyết hư nhược, không hề phòng bị, bị Lạc Mộng Khê đẩy ra, khiến Nam Cung Quyết phải lui về phía sau hai, ba bước, mới dừng lại được.

Sau khi thân ảnh yếu điệu của Lạc Mộng Khê biến mất không thấy nữa, Nhạc Địch vốn đã lặn đi rồi lại không biết xông ra từ đâu, nhặt Long thiết rơi trên mặt đất lên, khe khẽ thở dài: “Vương gia, Vương phi đi gặp Lăng Khinh Trần, thật sự chỉ vì muốn tìm được liệu cho người, ngoài ra, không có chuyện gì khác.”

Tiếp theo, Nhạc Định liền nói chuyện phát sinh khi bọn họ vào trà lâu, mọi chuyện từ đầu chí cuối cho Nam Cung Quyết. Đương nhiên, chuyện Lạc Mộng Khê đấu cờ tướng với Lăng Khinh Trần rất kịch liệt, cũng được hắn nói ba hoa chích choè, vô cùng kì diệu.

Nam Cung Quyết vẫn ngồi tại chỗ bất động, không biết những lời của Nhạc Định hắn có nghe vào hay không, nhưng mà, sắc mặt so với vừa rồi đã tốt lên không ít: “Vương gia, đây là Vương phi hao tổn tâm huyết mới lấy được từ tay Lăng Khinh Trần, người...” Sẽ cảm kích chứ...

Nam Cung Quyết cũng biết Lạc Mộng Khê đi tìm Long thiệt là vì muốn chữa bệnh cho hắn, nhưng mà, cứ nghĩ đến thuốc cứu mạng này là từ trong tay nam nhân khác mà có được, là Nam Cung Quyết liền tức giận không lý do.

Nhạc Định đi theo bên người Nam Cung Quyết đã lâu, đối với Nam Cung Quyết cũng có hiểu biết nhất định. Sau khi Nam Cung Quyết nghe được chuyện Lạc Mộng Khê ở trà lâu, sắc mặt đã dịu đi rất nhiều, vẻ mặt đầy tức giận cũng bình tĩnh trở lại,

Hai mắt Nhạc Định hơi trầm xuống, nảy ra ý hay: “Tuy nói Long thiệt là nhờ Vương phi vất vả lắm mới lấy được, nhưng mà người cản dùng nó chỉ có Vương gia mà thôi, nếu Vương gia không muốn dùng, vậy ty chức sẽ ném nó đi.”

Nhạc Định nói là làm, không chút do dự, tay cầm Long thiệt, làm bộ sẽ ném đi: “Đợi chút” Ngay lúc Long thiệt trong tay Nhạc Định sắp bị ném đi. Nam Cung Quyết đột nhiên mở miệng ngăn lại.

“Sao vậy? Vương gia” Nhạc Định cố tình vờ khó hiểu, đáy mắt mơ hồ hiện lên ý trêu tức.

Thản nhiên liếc mắt nhìn Long thiệt, ngữ khí của Nam Cung Quyết lạnh lùng, đáy mắt hiện lên tia bất đắc dĩ: “Nói thế nào cũng là tâm ý của Mộng

Khê, nếu cứ ném như vậy, không hay cho lắm, cứ giữ lại đi.”

“Vâng, ty chức tuân mệnh.” Nhạc Địch đáp lại một tiếng, cất Long thiết. Ý trêu tức trong đáy mắt càng đậm: Dù sao cũng là do Vương phi cố sức mới có được, cho dù Vương gia không muốn dùng, cũng sẽ luyện tiếc, chẳng qua, nếu không ném cũng còn có hy vọng sẽ dùng.

Nam Cung Quyết không tiếng động thở dài, chậm rãi đi về phòng ngủ. Nhìn thân ảnh Nam Cung Quyết càng lúc càng xa, Nhạc Địch cũng khẽ thở dài, vừa rồi Vương gia tức giận như vậy, Vương phi khẳng định cũng đang tức giận, không biết lúc này, Vương gia có thể dỗ Vương phi được không nữa.

Sau khi Lạc Mộng Khê rời khỏi hoa viên, thì đi nhanh về phòng ngủ: Đáng ghét, đáng ghét, ta tốn công như vậy, người cũng không thèm để ý, không muốn ta quan tâm đến bệnh tình của người phải không? Được, từ nay về sau, ta không thèm quản chuyện của người nữa, cho dù về sau người có bệnh chết ta cũng mặc kệ người.

Lạc Mộng Khê nổi giận dùng dùng trở về tiểu viện của nàng và Nam Cung Quyết, nhìn sân nhỏ quen thuộc, cảnh trí quen thuộc. Lạc Mộng Khê đột nhiên dừng bước, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng càng đậm lửa giận. Đáy mắt chột lóe, Lạc Mộng Khê không đi vào tiểu viện, mà xoay người, đi đến một hướng khác.

Vừa rồi Lạc Mộng Khê ra khỏi Vương phủ, Băng Lam tự nhiên cũng không cần ở lại trong tiểu viện để hầu hạ. Hơn nữa, bây giờ lại là thời gian dùng bữa, Băng Lam có tới nửa ngày nhàn nhã, ngồi trong phòng nhỏ của mình, thản nhiên tự đắc ăn bữa tối.

Băng Lam là nha hoàn bên người Lạc Mộng Khê, có được phòng riêng, đồ ăn cũng không tệ, hương vị ngon, có mùi có vị, Băng Lam ăn cũng ngon miệng.

“Phịch” Ngay tại lúc Băng Lam đang dùng bữa tối, cửa phòng khép hờ bị người ta dùng lực đẩy ra. Băng Lam còn chưa kịp phản ứng là xảy ra chuyện gì, thì Lạc Mộng Khê đã bước nhanh vào phòng.

Nhìn đôi mắt âm trầm của Lạc Mộng Khê, Băng Lam sinh lòng khó hiểu, thật cẩn thận hỏi: “Tiểu thư, người sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

“Không có việc gì, ta mệt, cho mượn phòng người nghỉ ngơi một chút” Không đợi Băng Lam trả lời. Lạc Mộng Khê đã đi qua người Băng Lam, mỗi một nằm trên giường cạnh cửa sổ: “Không được nói cho người khác biết ta ở trong này”

“Tiểu thư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nơi này là Vương phủ, cho dù ta không nói, người khác cũng sẽ biết người ở trong này.

“Không có việc gì, ta đang mệt chết đây, muốn đổi chỗ nghỉ ngơi thôi.” Lạc Mộng Khê nhắm hai mắt lại, ngữ khí trầm trọng, chứng minh nàng thật sự là mệt chết đi được.

Có giường lớn không ngủ lại ngủ ở giường nhỏ, có phòng thoải mái không ở lại ở phòng của nha hoàn. Hành động quái dị này của Lạc Mộng Khê khiến Băng Lam khó hiểu, chỉ có điều, xem ra Lạc Mộng Khê đã rất mệt mỏi, vừa nằm lên giường, liền truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Băng Lam không hỏi thêm gì, khe khẽ thở dài, bước chậm tới gần giường, thật cẩn thận kéo chăn cho Lạc Mộng Khê, lặng lẽ không một tiếng động dọn hết đồ ăn chưa xong rồi đi ra ngoài.

Lạc Mộng Khê đã ngủ, nếu nàng tiếp tục ăn cơm ở đây, sợ sẽ quấy rầy đến việc nghỉ ngơi của Lạc Mộng Khê.

Màn đêm buông xuống từ lâu, Nam Cung Quyết đứng bên ngoài nhìn vào cửa phòng, đi qua đi lại, đáy mắt tỉnh táo, vẻ mặt khó xử, không biết

đang suy nghĩ cái gì.

Không biết qua bao lâu, trăng đã lên cao, bóng đêm vô hạn vây xung quanh, vàng trắng vàng vạc, tỏa ánh sang nhạt, không một tiếng động

Qua thêm một lúc nữa, Nam Cung Quyết rốt cuộc hạ quyết tâm, đẩy cửa phòng đi vào. Nam Cung Quyết đi vào rất nhanh, một trận gió nhỏ cũng theo vào, thổi qua ánh nến trong phòng.

Phòng trong và phòng ngoài cách nhau một bức rèm che. Sau khi Nam Cung Quyết đi vào phòng, thì đứng ở phòng ngoài, suy nghĩ phải giải thích như thế nào, cúi đầu nhận lỗi thì không giữ được mặt mũi. Nếu không chịu nhận, nhưng vừa rồi là hấn sai trước, Lạc Mộng Khê lại có tính quật cường như vậy, nếu hấn không chịu nhận lỗi thì nàng nhất định sẽ không để ý đến hấn.

Sau khi suy nghĩ xong, Nam Cung Quyết khe khẽ thở dài, thề sống thề chết nghĩ ra cách mở miệng: “Mộng Khê, vừa rồi là bốn vương không đúng, người không nên giận dữ nữa.”

Nói xong câu đó, Nam Cung Quyết ngừng hô hấp, yên lặng chờ phản ứng của Lạc Mộng Khê. Vốn tưởng rằng Lạc Mộng Khê cho dù không tha thứ cho hấn, cũng sẽ mở miệng mắng hấn vài câu, nếu không cũng sẽ nói chuyện với hấn.

Nhưng căn phòng im ắng, không một tiếng động. Nam Cung Quyết đợi cả nửa ngày, cũng không có tiếng nào truyền ra.

“Mộng Khê, Mộng Khê” Chẳng lẽ Mộng Khê đã ngủ say rồi, không nghe tiếng của ta. Nam Cung Quyết kiên nhẫn gọi to vài tiếng.

Trả lời hấn vẫn là một mảnh yên tĩnh, không đúng, võ công của Mộng Khê rất tốt, cho dù ngủ say cũng không có khả năng không nghe được tiếng gọi của ta.

Suy nghĩ này vừa thoáng trong đầu, cùng lúc đó thân ảnh thon dài của Nam Cung Quyết trong nháy mắt đã xốc màn trúc lên, đi vào phòng trong. Nhìn giường lớn trống trơn, cùng với chăn gối chỉnh tề gọn gàng, Nam Cung Quyết âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Cũng may, Mộng Khê không có xảy ra việc gì, nhưng mà đã muộn thế này, Mộng Khê không ở đây, lại đi đâu?

Nơi này dù sao cũng là Lạc vương phủ, nhất cử nhất động của mọi người trong phủ đều được Nam Cung Quyết nắm giữ trong tay, bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, Nam Cung Quyết tùy tiện gọi một thị vệ vào: “Vương phi đâu?”

“Bẩm Vương gia, Vương phi đến chỗ Băng Lam, đến giờ chưa ra”

Nam Cung Quyết nghe xong thở dài, sinh lòng khó hiểu. Mộng Khê giận dữ không về phòng, lại đến chỗ Băng Lam là muốn tìm sự thoải mái hay là có mục đích khác. Mặc kệ là nguyên nhân nào, hiện tại hắn cần phải đến chỗ Băng Lam, mang Lạc Mộng Khê về.

Đêm càng khuya, ngọn nến cháy trong phòng Băng Lam, bên trong là một mảnh tĩnh lặng. Lạc Mộng Khê nằm trên giường ngủ say, Băng Lam không biết đã đi đâu, còn chưa thấy về.

Đột nhiên, ánh nến khẽ động vài cái, một thân ảnh màu trắng không biết từ đâu xuất hiện trong phòng, nhìn Lạc Mộng Khê ngủ say vẫn còn nhíu chặt mày, đáy mắt của thân ảnh màu trắng hơi trầm xuống, im lặng không tiếng động tới gần giường.

Trong mộng lung, Lạc Mộng Khê cảm giác có mùi trúc nhạt lướt qua chóp mũi, lại càng ngày càng đậm. Ý thức vô cùng mơ hồ, nàng cũng lười tỉnh lại, đưa tay kéo chăn găm trên người, bao quanh lấy mình, chỉ chừa lại cái đầu ở bên ngoài: Hình như, trong hậu viện có trồng trúc.

Hơi thở có chút xa lạ bay vào trong mũi, Lạc Mộng Khê theo bản năng nhú mào, xoay người, đưa lưng về phía người vừa tới, tiếp tục ngủ. Nam Cung Quyết, ta mặc kệ người.

Nếu người nhìn kỹ sẽ nhận ra người đứng bên giường không phải Nam Cung Quyết, mà là Lãnh Tuyệt Tình ta. Nam Cung Quyết không tốt với người sao, lại bỏ mặc người thành ra như vậy, còn để người ở phòng nha hoàn, chẳng lẽ hai người các người kết nghĩa vợ chồng, không phải do lưỡng tình tương duyệt, mà là có nguyên nhân khác.

Lãnh Tuyệt Tình chậm rãi vươn tay, giúp Lạc Mộng Khê kéo lại góc chăn trên người. Nếu thật sự là như vậy, ta sẽ dẫn người đi, mà nếu đúng là hai người các người thật tâm yêu nhau, ta sẽ là đầu sỏ chia rẽ mối nhân duyên tốt đẹp của các người.

Ngón tay thon dài của Lãnh Tuyệt Tình nhẹ nhàng vương vấn ở mép chăn ở cổ Lạc Mộng Khê, giống như đang lạc trong suy nghĩ là cuối cùng hẳn muốn thế nào đây.

Bóng đêm dần dần dày hơn, Lãnh Tuyệt Tình vẫn đứng cạnh cửa sổ bên giường. Không biết Lạc Mộng Khê là do không hề phát hiện hay là có nguyên nhân khác, thế nhưng không tỉnh, hơn nữa, càng ngủ càng thêm mơ hồ.

Nhớ lại những lúc hẳn và Lạc Mộng Khê ở cùng một chỗ, thật nhiều ngọt ngào dễ chịu. Lãnh Tuyệt Tình hạ quyết tâm: Mộng Khê, người nên theo ta đi. Mặc kệ Nam Cung Quyết có phải thật sự yêu người hay không, nhưng ta cam đoan, ta tuyệt đối sẽ yêu người không thua gì hẳn, ta sẽ cho người cuộc sống mà người mong muốn nhất.

Vừa nghĩ, Lãnh Tuyệt Tình không chần chờ, đang muốn ôm lấy Lạc Mộng Khê để rời đi, thì bất thành linh ngoài cửa truyền đến tiếng Băng Lam cung kính hô: “Vương gia, người đã tới.”

“Mộng Khê ở bên trong sao?” Ngữ khí của Nam Cung Quyết lạnh lùng.

“Vâng, tiểu thư đến lúc trời tối.”

“Người bưng cái gì vậy?” Giọng Nam Cung Quyết mang theo nghi hoặc.

“Là một ít điểm tâm, tiểu thư chưa ăn tối, nô tỳ sợ người tỉnh dậy sẽ đói.”

Nghe tiếng bước chân của Nam Cung Quyết đã đi thêm vài thước, nhìn lại Lạc Mộng Khê vẫn còn say giấc nồng. Đáy mắt Lãnh Tuyết Tình hơi trầm xuống, giống như đang kịch liệt đấu tranh tư tưởng.

Ngay tại lúc Nam Cung Quyết đẩy cửa bước vào, thân ảnh Lãnh Tuyết Tình chợt lóe, nháy mắt liền biến mất không thấy nữa.

Sau khi Nam Cung Quyết đi vào phòng, liền bước nhanh đến bên giường. Nhìn Lạc Mộng Khê bình yên đi vào giấc ngủ, trong lòng cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cách một lớp chăn, ôm lấy Lạc Mộng Khê đang ngủ say.

Ngay từ đầu, Lạc Mộng Khê giống như có chút đối lập với Nam Cung Quyết, nên khi được hắn ôm, nàng liền nhú mào, giãy giụa không nghe lời. Nhưng vì cả người bị bao trong chăn, nên có cố hết sức giãy giụa thì cũng không có chút hiệu quả gì, một lát sau, liền yên lặng không giãy nữa.

Đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết chợt loé một tia thần sắc khác thường rồi biến mất, nhanh đến nỗi làm cho người ta không kịp thấy rõ: “Đêm đã khuya, bốn vương mang Mộng Khê về, người cũng nghỉ sớm đi.”

“Vương gia, cẩn thận!” Băng Lam vội vàng đuổi theo, muốn đưa điểm tâm tới phòng hai người.

“Người giữ đi, nếu Mộng Khê tỉnh dậy mà đói bụng, bốn vương sẽ kêu người làm cơm.” Nam Cung Quyết không dừng bước, cũng không quay đầu lại, trả lời.

Nhìn thân ảnh Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê càng lúc càng xa, cho đến lúc biến mất không thấy. Băng Lam vào phòng khóa cửa, trên nóc nhà hiện ra một thân ảnh màu trắng, đúng là người vừa mới trốn đi Lãnh Tuyệt Tình.

“Khụ khụ khụ....” Lãnh Tuyệt Tình buồn bã ho khan vài tiếng, môi có chút trở nên trắng.

Nam Cung Quyết và hắc đều là tuyệt thế tứ công tử, võ công lại không thua hắc, nhưng nay, hắc lại bị thương nặng, chưa khôi phục, tất nhiên không phải là đối thủ của Nam Cung Quyết đang hoàn hảo không tổn hao gì kia. Nếu mang theo Lạc Mộng Khê, hắc tuyệt đối không thể rời khỏi cổng lớn của Lạc vương phủ.

Hắc không sợ chết, nhưng cũng không muốn chết mà không có giá trị. Lần này không mang Lạc Mộng Khê đi được, thì còn có lần sau, chờ hắc dưỡng thương xong, liền quay lại Lạc vương phủ, cho dù là Nam Cung Quyết, cũng không thể ngăn cản hắc mang Lạc Mộng Khê đi được.

Lúc này Lãnh Tuyệt Tình cũng không biết Nam Cung Quyết suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, thân thể vô cùng yếu. Nếu hai người thật sự giao thủ, Nam Cung Quyết cũng không phải là đối thủ của hắc.

Trở lại phòng ngủ, sau khi đặt Lạc Mộng Khê yên ổn lên giường, Nam Cung Quyết gọi Bắc Đường Diệp tới.

“Nam Cung Quyết, đã hơn nửa đêm, người gọi ta đến làm gì?” Bắc Đường Diệp nói giọng lười biếng, ngáp mấy cái liền.

Nam Cung Quyết ngồi bên cạnh bàn, ánh mắt hơi trầm xuống, nhẹ nhàng nhấp trà: “Bắc Đường Diệp, mau chóng điều tra rõ người giám sát Lạc vương phủ là ai. Mặt khác, bên chỗ Băng Lam, cũng cho thêm người giám sát đi.”

“Chỉ giáo cho?” Bắc Đường Diệp vừa nghe xong, cơn buồn ngủ lập tức liền biến mất không dấu vết, lấy ấm trà trên bàn rót cho mình một chén.

“Mộng Khê giận dữ, nên đến chỗ Băng Lam. Vừa rồi lúc bốn vương đến, nàng vẫn đang ngủ say sưa, khi bốn vương ôm nàng đi, nàng lại không tỉnh.”

“Phốc” Bắc Đường Diệp kiềm chế không được, một ngụm nước trà tự trong miệng phun ra: “Võ công của Lạc Mộng Khê rất tốt, đối với mọi thứ chung quanh có cảnh giác cao, theo lý, chỉ cần có người tới gần nàng trong vài thước, nàng liền có thể nhận thấy được, cũng sẽ phản ứng lại”

“Nhưng vừa rồi người ôm nàng, nàng lại không tỉnh, sẽ không phải bị người khác hạ mê hương chứ.”

“Rất có khả năng” Nam Cung Quyết buông chén trà trong tay, đáy mắt thâm thúy lóe lên ánh sáng lạnh như băng và sắc bén: “Khi bốn vương tới đó, Băng Lam vừa vặn bừng điểm tâm trở về phòng. Ở trong phòng, bốn vương ngửi thấy được mùi trúc rất nhạt.”

“Ý của ngươi là nói, có người ngoài vào phòng Băng Lam” Bắc Đường Diệp đứng lên, đi qua đi lại ở phòng ngoài.

“Hai lần Lạc Mộng Khê trúng mê hương, Băng Lam đều có không có ở đó. Việc này rất có khả năng là do người ngầm giám sát Lạc vương phủ làm, nhưng mà, việc này cũng quá trùng hợp đi, tại sao người nọ chỉ lo giám sát Lạc Mộng Khê, hơn nữa, vừa không bắt nàng, cũng không giết nàng, chỉ dùng mê hương làm nàng hôn mê.”

Nam Cung Quyết tao nhã nhẹ nâng chén trà: “Còn có một loại khả năng, chuyện này là do Băng Lam làm.”

“Nhưng nàng ta làm vậy là có mục đích gì?” Đối với điểm này Bắc Đường Diệp vẫn không nghĩ thông được.

“Vấn đề này, chỉ sợ người phải đi hỏi Băng Lam, e là chuyện Băng Lam ở bên người Mộng Khê, chính là do người khác sắp xếp. Đúng rồi, người an bài người giám sát Băng Lam, có phát hiện nàng ta có cái gì khác thường hay không?”

Bắc Đường Diệp lắc lắc đầu: “Không có, Lạc Mộng Khê sống rất có quy luật, cho nên Băng Lam sống cũng rất quy luật. Mỗi ngày ngoài ăn cơm, ngủ, nàng ta đều đi theo Lạc Mộng Khê. Người giám sát nàng ta, cũng không phát hiện nàng ta có hành động khác thường nào.”

“Đêm nay cũng vậy, người giám sát nàng ta nói. Sau khi Lạc Mộng Khê vào phòng Băng Lam, Băng Lam bưng đồ ăn ra khỏi phòng, ở trong viện ăn bữa tối xong liền đơn giản là dọn dẹp tiểu viện một chút, rồi vào phòng bếp làm điểm tâm, mãi đến lúc người gặp nàng ta ở trong viện, nàng ta cũng không có chỗ nào khác thường.”

Nam Cung Quyết cách bức màn trúc liếc mắt nhìn vào phòng trong: “Mặc kệ người trù tính Mộng Khê rốt cuộc có phải là Băng Lam hay không, chúng ta cũng phải tăng thêm phòng bị nghiêm ngặt.”

Trong朦胧 lung, mùi đàn hương nhàn nhạt quen thuộc quanh quẩn chóp mũi, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phủ trên làn tóc nàng, thân thể bị người ta ôm chặt lấy, không thể động đậy, Lạc Mộng Khê không cần mở mắt cũng biết người nằm ở bên cạnh nàng là ai.

Không vui mở mắt ra, chẳng có chút gì gọi là ngoài ý muốn, đập vào mắt tất nhiên chính là lồng ngực tinh trắng của Nam Cung Quyết.

Trong lòng Lạc Mộng Khê dâng lên một cỗ tức giận, nhanh tay đẩy Nam Cung Quyết sang một bên, xoay người ngồi dậy, chuẩn bị mặc áo vào.

Ai ngờ, ngay khi nàng xoay người ngồi dậy, không biết là do động tác của nàng quá nhanh, hay là do nguyên nhân khác, mà đầu tự dưng truyền đến một trận choáng váng.

Sao lại thế này, sao đầu ta lại có cảm giác như lạc vào sương mù, giống như lần trúng mê hương trước kia.

Sau khi Lạc Mộng Khê mở mắt, Nam Cung Quyết cũng đã tỉnh lại, hẳn muốn nhìn xem nàng sẽ là có phản ứng gì, liền nằm không nhúc nhích, lại không nghĩ rằng, nàng không chút nghĩ ngợi đã đẩy hẳn qua một bên.

Trong lòng đồng thời thở dài, Nam Cung Quyết cũng ngồi dậy: “Còn giận sao?”

“Không có, ta đói bụng, muốn dậy tìm đồ ăn.” Lạc Mộng Khê thờ ơ trả lời, mặc áo xong thì xuống giường: Giận hờn với người á, ta không có dư thời gian đâu, cũng không quá nhàn hạ thoải mái.

Sau khi đi được vài bước, Lạc Mộng Khê giống như nghĩ tới cái gì đó, quay đầu nhìn Nam Cung Quyết đang mặc quần áo: “Nam Cung Quyết, làm sao ta về được đây?”

“Đương nhiên là do bốn vương ôm người về, chẳng lẽ người cho rằng người có thể vừa ngủ say vừa tự mình về tới đây sao?” Ngữ khí của Nam Cung Quyết bình tĩnh mơ hồ mang theo ý trêu tức: “Thật đúng lúc, bốn vương cũng đói, cùng đến phòng bếp đi”

Mê hương, chắc chắn là có người hạ mê hương ta. Nếu không, ta không có khả năng không hề phát hiện mình bị Nam Cung Quyết ôm về đây.

Lạc Mộng Khê không để ý tới Nam Cung Quyết đã cất bước đi dưới trăng, mang đầy tâm sự, tại sao chỉ trong vài ngày, ta lại hai lần bị mê hương làm hôn mê, lần trước là trong phòng ngủ, không ngờ lần này lại là trong phòng Băng Lam, việc này chỉ sợ không đơn giản.

Nhưng vì sao người nọ không giết ta, cũng không bắt ta, chỉ làm ta hôn mê?

Mùi đàn hương quen thuộc quanh quần chớp mũi, bả vai bị người ta gắt gao vòng qua. Nhiệt độ ấm áp của cơ thể Nam Cung Quyết xuyên qua lớp quần áo truyền vào người Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê không hề phòng bị, toàn thân đột nhiên chấn động, lát sau mới hoàn hồn.

“Suy nghĩ cái gì mà thất thần như vậy?” Lời của Nam Cung Quyết vừa rồi, nghe như tùy ý, nhưng kì thực là cố tình lộ ra chuyện Lạc Mộng Khê trúng mê hương, thông minh như Lạc Mộng Khê, tự nhiên có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn.

“Không có gì, chỉ là một ít chuyện cũ năm xưa mà thôi” Lạc Mộng Khê có chút không quá tự nhiên, nhẹ giọng có lệ, đang muốn đẩy Nam Cung Quyết ra, đột nhiên một tên thị vệ mặc hắc y không biết từ đâu xuất hiện trước mặt hai người “Khởi bẩm Vương gia, Vương phi, tại Lạc viên, phủ Thừa tướng vừa xuất hiện vị khách thần bí.”

Lạc viên, Phủ Thừa tướng, tự nhiên là chỗ ở của đại phu nhân. Nam Cung Quyết phái người ngày đêm giám sát nhất cử nhất động của bà ta, chính là vì muốn từ chỗ đại phu nhân tra ra được nơi đám người Nam Cung Phong lẫn trốn. Nay, Lạc viên xuất hiện vị khách thần bí, có thể có liên quan đến chuyện Nam Cung Phong hay không.

Nghe xong tin này, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết không hề nấn ná, vận khinh công rất nhanh đã chạy tới Lạc viên, trong Tướng phủ.

Tướng phủ canh phòng nghiêm ngặt, tuy rằng thân thể Nam Cung Quyết còn hơi yếu, nhưng cùng trạm gác công khai lẫn ngấm trong phủ đối với hắn mà nói, cũng chỉ như thùng rỗng kêu to.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê thật cẩn thận né qua các trạm gác trong phủ, im lặng không một tiếng động nhảy lên nóc nhà Lạc viên, nhẹ nhàng vạch một viên ngói, im lặng nhìn vào trong phòng.

Đại phu nhân tất nhiên đang đứng ở trong phòng, đưa lưng về phía bà ta, là một thân ảnh màu đen, dựa theo bóng dáng mà xem, hắn là một nam tử trẻ tuổi: “Vị công tử này, người và ta không thân cũng chẳng quen, vì sao ta phải đáp ứng điều kiện của người?” Giọng Đại phu nhân hơi cao, ngấm mang theo một chút không kiên nhẫn.

Ngữ khí của nam tử trẻ tuổi bình tĩnh, không nhanh không chậm: “Đại phu nhân là chính thất của Tướng phủ, đoan trang hiền thực, khí chất cao quý, thật là ra dáng của một phu nhân quan lớn, chẳng qua, nếu tại hạ không có nhớ lầm thì mười bảy năm trước, người và nhị phu nhân Mai Nhược Vân hình như là mang thai cùng lúc, tranh đoạt vị trí chính thất.”

“Lúc ấy Lạc Thừa tướng từng tuyên bố với các người, ai hạ sinh nam hài trước, sẽ làm chính thất, ta không có nói sai chứ, đại phu nhân?”

Sắc mặt Đại phu nhân khế biến, ngữ khí trầm thấp, ánh mắt có chút trốn tránh: “Đúng thế thì sao, rốt cuộc người muốn nói cái gì?”

“Nếu để Lạc Thừa tướng biết, Lạc Tử Quận không phải là con ruột của hắn, mà là con của người và nam nhân khác. Năm đó người vì vị trí chính thất, nên cho người tìm một nam hài giả mạo, hai năm sau, người lấy cớ ra ngoài, đổi Lạc Tử Quận thành con của Lạc Thừa tướng”

“Vì không muốn người khác nghi ngờ dung mạo của Lạc Tử Quận trước và sau quá khác nhau, người cố ý sai người giả vờ gây phiền phức cho mình, tìm cách ở lại bên ngoài hơn một năm mới trở về. Vì dung mạo của

tiểu hài tử thay đổi rất nhanh, Lạc Thừa tướng lại đã hơn một năm không thấy hẳn, tự nhiên không nhìn ra đó không phải là đứa nhỏ người đã mang đi.”

Trên nóc nhà, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê liếc mắt nhìn nhau, trộm long tráo phượng, chiêu lừa dối này thật sự dùng không tệ. Đại phu nhân quả thực rất có tâm cơ, so với nhau, Lạc Thừa tướng thật có chút ngu dốt, có phải con mình hay không cũng không nhận ra được.

Sự thật bị vạch trần nhưng đại phu nhân lại không chút kinh hoảng: “Cho dù việc này đúng như lời người nói thì sao? Nay, ta đã không cần phải nhìn sắc mặt của Lạc Hoài Văn, nếu người muốn việc này truyền ra ngoài, thì xin cứ tự nhiên, ta có thể mang theo Tử Quận trở về bên phụ thân thân sinh của hẳn.”

Giọng của hắc y nhân vẫn rất bình tĩnh, tràn đầy tự tin: “Nếu chuyện này không đủ để làm đại phu nhân khiếp sợ, vậy tại hạ không ngại nói thêm một chuyện nữa. Nhị phu nhân Mai Nhược Vân khó sinh, không phải là tự nhiên, mà là do một tay đại phu nhân tạo thành.”

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đều là đột nhiên cả kinh: Thì ra chuyện mẫu thân Lạc đại tiểu thư khó sinh là có uẩn khúc.

Trong mắt Lạc Mộng Khê đầy tức giận và khiếp sợ: Đáng chết, đại phu nhân không chỉ có tâm cơ sâu, mà thủ đoạn cũng đủ ngoan độc. Vì vị trí chính thất, lại không tiếc giết hại mạng người, hại Lạc đại tiểu thư từ nhỏ đã mất đi mẫu thân, mười mấy năm đau khổ.

Người bên ngoài đều biết rằng, mẫu thân của Lạc Mộng Khê là vì khó sinh mà chết, đây cũng là do mệnh trời, chẳng thể trách người khác.

Nhưng nay, bọn họ lại biết được, cái chết của mẫu thân Lạc Mộng Khê, cũng giống như mẫu thân Nam Cung Quyết, là bị người ta hại chết. Tâm đã bình tĩnh hơn mười năm nay, tại vì một khắc này mà khơi gợi sóng, tin tức

kinh thiên này mang đến nỗi khiếp sợ làm người ta sinh ra phần nộ ngút trời.

Thì ra mạng của nàng căn bản không phải khổ như vậy, nàng cũng có thể giống những tiểu hài tử khác có mẫu thân yêu thương, vào ngày lễ ngày tết, có mẫu thân dẫn ra đường, đi dạo phố, mặc quần áo mới.

Sau khi trở về vào buổi tối, một nhà ngồi cạnh nhau trên bàn, đồ ăn nóng hổi, sẽ không phải một mình cô đơn ngồi ở trước bàn, dùng đồ ăn thừa của người khác.

Lạc Mộng Khê cảm giác có một cỗ hận ý mãnh liệt chỉ trong nháy mắt đã lan khắp toàn thân. Hận ý này không phải đến từ nàng, mà đến từ Lạc đại tiểu thư, Lạc Mộng Khê ở cổ đại, rốt cuộc nàng ấy cũng biết hận.

Nam Cung Quyết cầm bàn tay nhỏ bé đang khẽ run của Lạc Mộng Khê, thông qua tiếp xúc da thịt, truyền đến ấm áp cho nàng. Đáy mắt thâm thúy lóe lên sự kiên định và sùng nịch, giống như đang nói, người còn có ta.

“Thật ra, người vốn không nên sinh hạ nhị tiểu thư, nhưng vì không muốn cho nhị phu nhân trở thành chính thất, người bắt đại phu kê thuốc cho mình, để sinh trước, nhưng lại không nghĩ rằng nhị phu nhân lại sinh trước người.”

“Rơi vào đường cùng, người mua chuộc bà mụ, loại bỏ Tuân nữ mẫu, làm nhị phu nhân khó sinh mà chết, cũng khiến đại tiểu thư từ nhỏ đã không có mẫu thân.” Giọng hắc y nam tử mang theo tiếc hận: “Đáng thương thay, cho tới bây giờ Lạc đại tiểu thư cũng không biết, mẫu thân của nàng không phải vì khó sinh mà chết, mà là bị người khác hãm hại.”

Bàn tay bưng chén trà của đại phu nhân hơi run run, cũng không chịu nhận thua: “Ta vẫn là câu nói kia, hiện tại ta đã không cần dựa vào Lạc Hoài Văn. Nếu người muốn hãn biết việc này, thì cứ nói đi, tuy nơi này là

Tướng phủ, đấu với hãn ta không chắc có thể thắng, nhưng mà, cho dù cá chết lưới rách, hãn cũng đừng hòng chiếm được tiện nghi.”

“Một khi đã như vậy, tại hạ không cần phải nói nhiều chuyện vô vị với Lạc Thừa tướng nữa, thật không thú vị, lại rất vô ích, chẳng qua, đại phu nhân, người hãn là biết Tuyệt Tình cung chứ.” Hắc y nam tử xoay người, giọng đầy trêu tức.

Đồng tử Lạc Mộng Khê hơi co lại: Thì ra là hãn, người này đúng là tên nam tử thần bí ở trong sơn động có liên hệ với Ngô Phi kia, cặp mắt âm lãnh kia của hãn, Lạc Mộng Khê tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

Xem ra quan hệ giữa hãn và đại phu nhân là hợp tác lợi dụng lẫn nhau.

Sắc mặt đại phu nhân nháy mắt trở nên trắng bệch, chỉ nghe “Choang” Một tiếng vang lên. Chén trà trong tay bất ngờ rơi xuống đất, bể tan, nước trà văng tung tóe trên mặt sàn.

“Nếu bị người của Tuyệt Tình cung biết, người hại chết công chúa của bọn họ. Bọn họ tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha cho người. Đại phu nhân tuy rằng thế lực của người hùng hậu, nhưng nếu đem ra so sánh với Tuyệt Tình cung, thật không đáng nhắc tới.”

Lạc Mộng Khê nghi hoặc: Vừa rồi còn đang nói đến chuyện mẫu thân của Lạc đại tiểu thư, tại sao lại nói đến Cung chủ Tuyệt Tình cung, nhưng mà, đại phu nhân cũng thật là lớn mật, ngay cả công chúa của Tuyệt Tình cung cũng dám giết hại.

“Rốt cuộc người muốn thế nào?” Những lời này đại phu nhân gần như là rống lên.

“Rất đơn giản, chỉ cần đại phu nhân đáp ứng điều kiện của tại hạ, tại hạ nguyện vì đại phu nhân mà giữ bí mật.” Giọng của nam tử thần bí vẫn rất bình tĩnh, không chút gợn sóng.

“Sao người biết được chuyện này?” Đại phu nhân đã quen nhìn sóng to gió lớn, rất nhanh liền bình tĩnh lại.

“Giấy không thể gói được lửa, huống chi trên đời lại không có bức tường chắn được gió, chỉ cần là chuyện đã làm, một ngày nào đó sẽ bị người khác biết, đại phu nhân, dám làm phải dám nhận, không cần phải che giấu. Ta và người ngồi chung con thuyền!”

Đại phu nhân bình tĩnh nhìn nam tử thần bí nửa ngày, muốn nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn. Nhưng lại khiến bà ta phải thất vọng, vì trong mắt nam tử thần bí chỉ là một mảnh bình tĩnh, không lộ ra bất kì tia sáng khác thường nào “Được, ta có thể giúp người lo tốt chuyện người nhờ, chỉ có điều, người cũng phải đáp ứng ta một việc.”

“Chuyện gì, đại phu nhân cứ nói đừng ngại.”

“Giúp ta để ý phụ thân thân sinh của Lạc Tử Quận, ta tin người có năng lực đó.” Nói đến người kia, đáy mắt đại phu nhân đầy bất đắc dĩ và thâm tình.

Nam tử thần bí cười khê: “Được, không ngờ sau nhiều năm, đại phu nhân vẫn còn giữ trọn mối tình thâm thiết với hắn, thật sự là ngàn vàng khó thấy, tại hạ cũng nguyện ý giúp người thành toàn.”

Khê thở dài, giọng nam tử thần bí mang theo nỗi tiếc hận: “Thật sự là tạo hóa trêu người, nếu không có chuyện năm đó, đại phu nhân cũng sẽ không bỏ hắn, hiện tại, hai người các người đã có con cái thành đàn, hưởng một cuộc sống tốt đẹp đáng hâm mộ.”

Mắt ngọc của Lạc Mộng Khê híp lại: Người trong lòng đại phu nhân, phụ thân thân sinh của Lạc Tử Quận, rất có khả năng chính là quốc sư, Phùng Thiên Cương, nghe ngữ khí của tên nam tử thần bí kia, chắc hẳn Phùng Thiên Cương đang ở chỗ hắn.

Còn có, mười mấy năm trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao đại phu nhân lại đồng ý gả cho Lạc Hoài Văn, người không yêu bà ta. Mẫu thân của Lạc đại tiểu thư: Tại sao Mai Nhược Vân lại quen biết Lạc Thừa tướng, bọn họ là thật tâm yêu nhau sao?

Vì sao bà ấy khó sinh, Lạc Hoài Văn một chút cũng không từng nghi ngờ sao, hay là tuy hắn có hoài nghi, nhưng không có chứng cứ, hoặc là, bởi vì nguyên nhân khác khiến hắn không thể tiếp tục điều tra.

Bí ẩn, càng ngày càng nhiều.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Quyết, Khê, Tình (2)

Edit : Vân Anh

Beta : kun'xjh

“Thời gian không còn sớm, tại hạ không quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi nữa. Việc phu nhân nhờ vả, tại hạ chắc chắn làm được, còn chuyện của tại hạ vẫn xin phu nhân tốn chút tâm tư, cáo từ!”

Ngay khi Lạc Mộng Khê còn đang trầm tư, thân ảnh cao lớn của nam tử thần bí nháy mắt đã đến bên ngoài cửa sổ, quan sát mọi nơi thấy không có người, nam tử thần bí vận khinh công bay về một hướng với tốc độ cực nhanh, làm người ta theo không kịp.

Lạc Mộng Khê muốn đứng lên đuổi theo, lại bị Nam Cung Quyết gắt gao đè vai lại. Lạc Mộng Khê khó hiểu ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết không nói gì, khẽ lắc đầu, ngưng trọng, ánh mắt thâm thúy ý bảo nàng không được manh động.

Cách đó không xa, một đội thị vệ tuần tra cầm đuốc trong tay đang tiến tới bên này. Nam Cung Quyết không hề trì hoãn, kéo cánh tay Lạc Mộng Khê, rất nhanh đã rời khỏi phủ Thừa tướng.

“Sao vừa rồi ngươi không để ta đuổi theo tên nam tử thần bí kia? Nói không chừng chúng ta có thể tìm ra nơi đám người Nam Cung Phong đang lẩn trốn?”

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê vừa mới bay xuống đường lớn bên ngoài Tướng phủ. Lạc Mộng Khê liền vội cất giọng hỏi, đối với hành động

của Nam Cung Quyết, nàng thật sự rất khó hiểu:

“Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Nay Nam Cung Phong ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, nếu hắc muốn đối phó với chúng ta thì thật dễ dàng, nhưng nếu chúng ta muốn giết hắc, thật sự có chút khó khăn. Nhân cơ hội này tìm ra hắc, lại có thể trừ bỏ tai họa ngầm, không phải tốt hơn sao.”

Nam Cung Quyết cười khẽ ra tiếng, chậm rãi về đi về phía trước. Đáy mắt thâm thúy lóe tia ngưng trọng mà Lạc Mộng Khê chưa bao giờ thấy qua: “Tên nam tử thần bí vừa rồi, chính là kẻ ngày đó, trên sườn núi ở ngoại thành đã đánh lén chúng ta, thật không dám giấu giếm, bốn vương biết hắc.”

“Hắc là ai vậy.” Đối với đáp án này, Lạc Mộng Khê không kịp phản ứng. Nam Cung Quyết đã đi về phía trước, Lạc Mộng Khê nóng lòng muốn biết chân tướng, tự nhiên là bước nhanh đuổi theo.

“Là một vị quyền cao chức trọng, tâm cơ kín đáo, đầy dã tâm.” Trong mắt Nam Cung Quyết lộ ra vẻ tán thưởng và ngưng trọng: “Người này có võ công không thua kém gì bốn vương, cũng có thể nói là cao hơn Mộng Khê. Nếu người đuổi theo, chắc chắn sẽ bị hắc phát hiện!”

Ở trong nhận thức của hắc ta, mặc kệ người có vị cao ra sao, quyền thế như nào. Chỉ cần người là kẻ thù của hắc, kết cục chỉ có một: Giết không tha!

“Nam Cung Quyết, người nói nửa ngày, cũng không nói cho ta biết người nọ rốt cuộc là ai?” Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài: Trực tiếp nói cho ta biết tên người nọ không phải được rồi sao, lại nói dong nói dài những chuyện vô dụng như vậy làm gì.

Nam Cung Quyết dừng bước, ghé mắt nhìn Lạc Mộng Khê. Đáy mắt thâm thúy ngoài ngưng trọng vẫn là ngưng trọng: “Chờ đến thời cơ thích

hợp, người tự nhiên sẽ biết thân phận của hân.”

“Nghe ý tứ trong lời nói của người, là không muốn cho ta biết nam tử thần bí kia rốt cuộc là ai chứ gì.”

Thông minh như Lạc Mộng Khê, tự nhiên có thể nghe ra sự khác thường trong lời nói của Nam Cung Quyết.

Ngữ khí của Lạc Mộng Khê mang theo sự không vui, Nam Cung Quyết biết nàng đang tức giận. Khóe miệng cong lên ý cười bất đắc dĩ: “Mộng Khê, đôi khi, có một số việc, vẫn là không biết thì tốt hơn. Biết được càng nhiều, tai họa cũng càng nhiều.”

“Mộng Khê, thế lực của người kia rất lớn, năng lực cũng không thể coi thường. Tuy rằng Lạc Vương phủ không sợ hân, nhưng trăm lần cẩn mật cũng không tránh khỏi có sơ hở, ta chỉ là, không muốn thấy người xảy ra chuyện gì.”

“Người không muốn nói, ta cũng sẽ không ép người.” Một ngày nào đó, tất cả mọi chuyện rồi cũng sẽ tra ra chân tướng rõ ràng. Chẳng qua, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Chuyện tối nay, ta cũng không nhất định muốn biết ngay lập tức.

Lạc Mộng Khê xoay người, chậm rãi đi đến: “Theo ý của người, Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương là được người nọ bảo hộ. Bây giờ chúng ta không thể làm gì được hai người bọn chúng.”

“Chưa hân” Đầu nói lòng của nữ nhân, như kim ở đáy biển. Nam Cung Quyết cũng đủ hiểu Lạc Mộng Khê, nhưng lúc này, hân cũng không khác người ngoài là mấy, hân không biết rốt cuộc Lạc Mộng Khê đang suy nghĩ cái gì.

Nam Cung Quyết có chút lo lắng, sợ Lạc Mộng Khê sẽ tự mình hành động. Dù sao, sự ngoan độc vô tình của người kia cũng không phải là lần

đầu tiên hẳn nhìn thấy. Nếu Lạc Mộng Khê thực sự rơi vào tay người nọ, tuyệt đối sẽ sống không bằng chết.

Vì đề phòng xuất hiện loại tình huống thảm thương đó, Nam Cung Quyết quyết định giải thích mọi chuyện cho Lạc Mộng Khê hiểu rõ một chút, cũng thuận tiện để Lạc Mộng Khê hiểu biết thêm về cách hành sự của người nọ: “Lấy tình huống hiện tại mà xem, Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương chính là đang hợp tác với hắn. Nhưng cũng không phải là hoàn toàn phụ thuộc vào hắn, trên đời này không có địch nhân vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn.”

“Hiện nay, giữa Nam Cung Phong và hắn không có xung đột về lợi ích, càng có thể nói, về phương diện nào đó, hai người có thể đôi bên cùng có lợi. Cho nên, hai người bọn chúng đã bắt tay hợp tác. Nhưng nếu có một ngày, giữa Nam Cung Phong và hắn bị xung đột về lợi ích, vì muốn bảo vệ lợi ích của mình, hắn sẽ không chút do dự mà ra tay với Nam Cung Phong.”

“Người này, thật đúng là không phải tuyệt tình bình thường.” Nam Cung Phong dám cùng người như thế hợp tác, là phúc hay họa, đều khó có thể đoán trước được.

“Nam Cung Quyết, nếu chúng ta gây ra một số việc giữa Nam Cung Phong và người nọ, khiến bọn chúng tự giết lẫn nhau, người cảm thấy như thế nào?”

Người nọ chỉ quan tâm đến lợi ích của bản thân, chỉ cần khiến Nam Cung Phong đụng đến lợi ích của người nọ, nhìn xem người nọ có thể giết hắn hay không.

“Nếu người thật sự muốn tạo ra sự cố, phải cân nhắc kỹ lưỡng rồi mới hành động, phải làm cẩn thận, áo tiên không thấy vết chỉ khâu. Nếu không,

một khi để hăn nhìn ra manh mối gì, kế hoạch của người không chỉ là kiểm củi ba năm thiêu trong một giờ, mà người, cũng sẽ gặp nguy hiểm.”

Nam Cung Quyết không khuyên Lạc Mộng Khê bỏ ý tưởng này, bởi vì hăn biết, tâm tư của Lạc Mộng Khê tinh tế, thông minh lanh lợi, năng lực phi phàm, tính cách quật cường, người càng không cho nàng làm, nàng càng muốn làm.

Nếu Nam Cung Quyết khuyên can việc này, thì không lâu sau, Lạc Mộng Khê chắc chắn sẽ nhanh chóng hành động. Vì thế, Nam Cung Quyết không có khuyên can, mà chỉ phân tích lợi hại cho nàng nghe, để chính nàng tự quyết định.

Lạc Mộng Khê cũng không nắm chắc sẽ thắng trận này, cho nên, đối với việc này, nàng sẽ cẩn thận lại cẩn thận, dè dặt lại dè dặt. Việc chưa được cân nhắc chu toàn, nàng sẽ không tùy tiện hành động.

“Nam Cung Quyết, nếu so năng lực của người nọ với người thì thế nào?” Lạc Mộng Khê hơi trầm hạ mi mắt. Khi hỏi ra vấn đề này, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ngăm mang theo một tia trêu tức.

Nam Cung Quyết khẽ cười, đưa mắt nhìn bầu trời đêm phía xa, giống như rơi vào hồi ức ngày xưa: “Năng lực của hăn, ngang với bốn Vương.”

“Vương gia!” Một tên thị vệ không biết từ đâu xuất hiện trước mặt hai người “Thuộc hạ có việc gấp bẩm báo.” Ánh mắt như cố ý lại vô tình nhìn Lạc Mộng Khê, muốn nói lại thôi.

“Vương phi không phải người ngoài, cứ nói đừng ngại.”

“Này...” thị vệ do dự “Vương gia, việc này, không phải chuyện của Lạc vương phủ, mà là...” Mặt thị vệ lộ vẻ khó xử, giống như đang lo lắng có nên ở trước mặt Lạc Mộng Khê nói ra toàn bộ mọi việc hay không.

“Các người cứ nói chuyện đi, ta qua bên kia đi dạo một chút.” Mỗi người đều có một vài bí mật riêng tư không thể cho người khác biết được, có lẽ thị vệ đang muốn nói với Nam Cung Quyết về chuyện chỉ có hai người bọn họ hiểu.

Huống chi, đối với chuyện của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê vốn cũng không có nhiều hứng thú, cho nên, cũng lười muốn biết tên thị vệ kia rốt cuộc là bẩm báo cái gì cho hắn.

“Mộng Khê, đừng đi xa” Phía sau, truyền đến tiếng nhắc nhở thân thiết của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê thờ ơ trả lời có lệ: “Biết rồi.”

Bóng đêm càng dày, bốn phía là một mảnh yên tĩnh. Mọi vật trong trời đất đều đã đi vào giấc ngủ say. Lạc Mộng Khê mặc sa y màu lam, cất bước đi trên ngã tư đường im ắng. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu rọi, phủ quanh thân nàng một tầng ánh sáng nhạt, xuất trần như thiên tiên.

Bốn phía vắng lặng, đập vào mắt nàng đều là một mảnh trống trải. Lạc Mộng Khê chậm rãi đi về phía trước, vô cùng buồn chán, không biết Nam Cung Quyết bàn chuyện ở bên kia đến đâu rồi.

Nhẹ nhàng xoay người, quay đầu nhìn về phía Nam Cung Quyết và tên thị vệ kia, thấy sắc mặt thị vệ đầy lo lắng, hình như là đã xảy ra việc lớn gì đó. Theo tên thị vệ không ngừng nói nói, sắc mặt Nam Cung Quyết cũng càng ngày càng âm trầm.

Lạc Mộng Khê khẽ thở dài, quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước: Chuyện này xem ra thật khó giải quyết, có lẽ trong một lúc, Nam Cung Quyết không thể xử lý xong xuôi mọi chuyện.

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hơn nửa giờ sửu (gần ba giờ sáng), trong lòng cả kinh: Thì ra đã trở thế này.

Khóe mắt, tay áo trắng hiện lên, ngay sau đó, một thân ảnh quen thuộc lướt qua từ cách đó không xa, càng lúc càng xa: Lãnh Tuyết Tình, sao lại là hần.

Cách đó không xa, Nam Cung Quyết và tên kia thị vệ đang căn kẽ nói chuyện với nhau, nhìn sắc mặt ngưng trọng của hai người, chắc hần trong thời gian ngắn sẽ không thể bàn xong. Lạc Mộng Khê liền không hề trì hoãn, vận khinh công rất nhanh đã đuổi theo hướng Lãnh Tuyết Tình biến mất.

Theo lý mà nói, khinh công của Lãnh Tuyết Tình cao hơn hần so với Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê tuyệt đối không thể đuổi kịp hần, nhưng bây giờ lại không biết vì sao, tốc độ của Lãnh Tuyết Tình rõ ràng lại chậm hơn.

Lạc Mộng Khê đi nhanh, hần cũng đi nhanh. Lạc Mộng Khê đi chậm, hần cũng đi chậm lại. Hần với Lạc Mộng Khê từ đầu đến giờ vẫn thủy chung bảo trì một khoảng cách không gần không xa, để Lạc Mộng Khê không theo kịp hần, nhưng cũng không bị hần bỏ lại.

Lạc Mộng Khê nóng lòng muốn biết việc gì, lại không đuổi kịp hần. Rơi vào đường cùng, chỉ đành phải mở miệng gọi Lãnh Tuyết Tình lại: “Lãnh Tuyết Tình, Lãnh Tuyết Tình!”

Nghe được tiếng gọi từ phía sau, Lãnh Tuyết Tình dừng bước. Ánh mắt ưu thương khẽ trầm xuống, giấu đi cảm xúc nơi đáy mắt, xoay người nhìn Lạc Mộng Khê, một lời cũng chưa nói.

Vừa rồi hần biết Lạc Mộng Khê đi theo hần, vì không muốn Nam Cung Quyết phát hiện ra hần, hần đã cố ý dẫn dụ Lạc Mộng Khê, chính là muốn trong khi Nam Cung Quyết chưa phát hiện, mang Lạc Mộng Khê đi.

Trong ý thức của Lãnh Tuyết Tình, Nam Cung Quyết lông tóc vô thương, mà hần bị thương chưa lành. Nếu hai người bọn họ giao thủ, hần

không phải đối thủ của Nam Cung Quyết, tự nhiên sẽ không thể mang Lạc Mộng Khê đi được.

Bàn tay to của Lãnh Tuyết Tình đột nhiên nắm chặt lại, mắt lóe lên thần sắc phức tạp: Mộng Khê, chớ có trách ta, đây là do chính người lựa chọn.

“Lãnh Tuyết Tình, ta có chuyện vẫn không nghĩ ra...” Sau khi Lãnh Tuyết Tình dừng bước, Lạc Mộng Khê liền dễ dàng đuổi kịp hắn. Chẳng qua là, lúc Lạc Mộng Khê còn cách hắn khoảng năm, sáu bước thì dừng lại, không có tới quá gần hắn.

“Là chuyện gì?” Lãnh Tuyết Tình đứng cách Lạc Mộng Khê một khoảng không xa, cũng không gần. Nhưng mà, tuy rằng Lãnh Tuyết Tình bị thương nặng, nhưng nếu muốn mang Lạc Mộng Khê đi, cũng không thành vấn đề.

Nghĩ đến Lạc Mộng Khê lúc này tuy rằng đứng đối diện với Lãnh Tuyết Tình, nhưng lại không hề đề phòng hắn, Lãnh Tuyết Tình vừa trả lời có lẽ với Lạc Mộng Khê, vừa tìm cơ hội xuống tay.

“Ngày đó ở trên sườn núi, sau khi nghe được tên của ta, sao người lại có phản ứng khác lạ như vậy? Trước đây chúng ta có ân oán gì sao?”

Lạc Mộng Khê là đặc công, năng lực quan sát tất nhiên là không kém. Lúc này, nàng phát hiện Lãnh Tuyết Tình rất nguy hiểm, nhưng hắn liền trầm hạ mí mắt, giấu đi cảm xúc thật sự. Lạc Mộng Khê không biết rốt cuộc hắn đang suy nghĩ cái gì, trong lòng có chút hối hận vì đã liều lĩnh đuổi theo Lãnh Tuyết Tình, để mình lâm vào tình thế nguy hiểm.

Hiện tại, nàng đã là tên đã giương cung, không thể không bắn, lại càng không thể hành động thiếu suy nghĩ. Mối Lãnh Tuyết Tình rất nhọt, rõ ràng là do bị thương, tuy là như thế, nhưng Lạc Mộng Khê vẫn có thể nhận thấy được, Lãnh Tuyết Tình có thể dễ dàng đánh bại nàng.

Nếu Lãnh Tuyệt Tình muốn quấy rối nàng, nàng căn bản trốn không thoát. Cho nên, nàng dung hết khả năng để kéo dài thời gian, hy vọng Nam Cung Quyết có thể phát hiện nàng đã rời khỏi, rồi tới tìm nàng.

“Người và ta từ trước tới giờ không có ân oán gì.” Là có số mệnh tương liên, ngữ khí của Lãnh Tuyệt Tình trầm trọng, vương vấn quanh thân là một tầng u ám, nói xong những lời này, liền không nói thêm một lời nào nữa, lại không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lạc Mộng Khê thầm oán giận, những lời này có nói cũng như không, ta cũng biết chúng ta không có ân oán, chỉ là tò mò vì sao sau khi người nghe được tên ta, lại giận mình như vậy.

Nhìn bộ dáng Lãnh Tuyệt Tình như không có ý định tiếp tục giải thích, Lạc Mộng Khê không thể để cuộc đối thoại của hai người dừng lại, bởi vì nếu hết chuyện, cũng tức là có nghĩa: Lãnh Tuyệt Tình muốn ra tay.

“Khi lần đầu tiên chúng ta gặp mặt ở bờ sông, ta cảm giác được sự ưu thương của người, người có chuyện gì không vui sao?”

“Người cảm nhận được sự ưu thương của ta?” Ngày đó ở bờ sông, ta cũng bị cuốn hút bởi sự khoái hoạt của người. Đối với lời nói của Lạc Mộng Khê, Lãnh Tuyệt Tình rõ ràng là lấp bắp kinh hãi:

Ta có thể cảm nhận được cảm xúc của nàng, mà nàng cũng có thể cảm nhận được cảm xúc của ta. Đây là không phải là nói, chúng ta thật sự có quan hệ đặc biệt sao?

Nhưng vì sao khi bản thân ta bị thương nặng, nàng lại lông tóc vô thương, không tổn hao gì?

“Đúng vậy, người luôn ưu thương như vậy sao? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Lực chú ý của Lãnh Tuyệt Tình bị dời đi, hơi thở u ám

trên người cũng giảm đi không ít. Lạc Mộng Khê đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Cơ hội, tiếp tục cùng hắn nói những vấn đề không quan trọng.

Khóe miệng Lãnh Tuyết Tình cong lên ý cười chua sót, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt có chút mê ly, như đang nhớ lại một hồi ức nào đó.

“Khi ta vừa ra đời, vương vấn quanh thân có rất nhiều hào quang, bởi vì ta là Cung chủ tương lai của Tuyết Tình cung, người khác đều cho rằng ta may mắn, lại không ai hiểu, ta không thích thân phận đặc biệt này.”

Lãnh Tuyết Tình đem tất cả tâm sự của mình, từng cái kể lại cho Lạc Mộng Khê nghe, phần lớn là nói về khát khao tự do của mình, còn chuyện nàng chính là thánh nữ Tuyết Tình cung, cùng với nguyên nhân hắn đến đây là để tìm nàng thì không hé môi một lời.

Khiến Lạc Mộng Khê nghĩ rằng lần ra khỏi của cung này của Lãnh Tuyết Tình, là vì giải sầu, bởi vì áp lực ở Tuyết Tình cung khiến hắn thở không nổi.

Lạc Mộng Khê đóng vai một người biết lắng nghe rất đạt, khi Lãnh Tuyết Tình kể ra những bất đắc dĩ và hoang mang của mình, thì Lạc Mộng Khê cũng chưa nói lời nào, chỉ im lặng nghe:

Mỗi người đều có những nỗi niềm chua xót và bất đắc dĩ của riêng mình, có người thì ở trước mặt người khác làm như không có gì, nhưng sau lưng lại thầm rơi lệ, còn những người khác thì thật sự không thể chịu đựng nổi những gông xiềng nặng gánh ấy, đây chính là đời người.

Sau khi đã chia sẻ tâm sự chôn giấu gần hai mươi năm cho người khác, Lãnh Tuyết Tình không hiểu tại sao lại cảm thấy thoải mái rất nhiều, u ám trong lòng, cũng phục hồi không ít.

Nói xong tất cả mọi việc, Lãnh Tuyết Tình thở phào một cái, tâm tình thoải mái, không còn áp lực giống như trước, ngẩng đầu nhìn Lạc Mộng Khê còn đang lắng nghe, Lãnh Tuyết Tình có chút ngượng ngùng: “Có phải ta đã nói rất nhiều chuyện vô nghĩa hay không.”

Lãnh Tuyết Tình là Cung chủ Tuyết Tình cung, sẽ không tùy tiện tâm sự với bất cứ ai, sở dĩ hẳn nói cho Lạc Mộng Khê, là vì nàng là thánh nữ Tuyết Tình cung, là thê tử tương lai của mình.

“Không có, nói những tâm sự đó ra, người không cảm thấy cả người thoải mái hơn rất nhiều sao?” Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê lóe lên ý cười: “Người nhìn bầu trời đi, trăng cũng có lúc tròn lúc khuyết, người cũng có buồn, vui, ly, hợp, những cảm xúc bình thường đó, mỗi người đều phải có.”

Lãnh Tuyết Tình theo ánh mắt Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn lên trời, giữa bầu trời là một vầng trăng lơ lửng, tỏa ánh sáng nhạt, chiếu rọi khắp nơi.

Lãnh Tuyết Tình và Lạc Mộng Khê như đang đắm chìm trong ánh trăng, cùng nhau ngắm trăng, giống như một đôi tình lữ, vô cùng xứng đôi: “Kỳ thật, người nên cười nhiều hơn, chỉ cần tâm tình tốt, thì đối với cùng một sự việc sẽ có cái nhìn không giống như ban đầu nữa, thân thể của người, người không thể lựa chọn, nhưng đường người phải đi, người có thể tự mình lựa chọn mà.”

“Ta không thể bỏ mặc Tuyết Tình cung” Đây là trách nhiệm của hẳn.

“Nhưng người có thể thay đổi Tuyết Tình cung, đổi thay nó thành những gì người muốn, hoặc là, người hãy thay đổi suy nghĩ đi, không cần xem Tuyết Tình cung là trách nhiệm nữa, có thể xem đó như một loại lạc thú. Lúc bình thường không có việc gì, xử lý, sắp xếp việc, sửa lại cung quy, đây sẽ là việc vô cùng thích ý.”

“Thật sự có thể nghĩ như vậy sao?” Cho tới bây giờ, Lãnh Tuyết Tình không cảm thấy việc quản lý Tuyết Tình cũng lại là một loại lạc thú.

“Đương nhiên, cùng một chuyện, thì thái độ và cách xử lý của người sẽ quyết định tính chất của việc đó” Lạc Mộng Khê làm dáng vẻ của một học giả, hết lòng chỉ dạy cho Lãnh Tuyết Tình “Người bi quan, vĩnh viễn chỉ có thể nhìn thấy sự âm u, mà chỉ có người lạc quan mới có thể nhìn thấy ánh nắng tươi sáng của ngày mai. Người xem, sao băng....”

Một ngôi sao băng mang theo vệt sáng dài lung linh mờ ảo, rất nhanh xẹt qua bầu trời, rồi nhanh chóng biến mất ở chân trời phía xa “Nhanh cầu nguyện đi, trước khi sao băng biến mất mà ước nguyện thì nguyện vọng sẽ thành sự thật.”

“Được....” Khi Lạc Mộng Khê gấp giọng hối thúc, Lãnh Tuyết Tình có chút ngây ngốc. Hai tay liền tạo thành hình chữ thập, nhắm hai mắt lại, trong lòng nghĩ đến nguyện vọng của mình: Ta hy vọng, Mộng Khê có thể trở lại bên cạnh ta.

Bên này, sau khi Nam Cung Quyết giao phó xong mọi chuyện, thị vệ liền đứng dậy rời đi. Nam Cung Quyết âm thầm nhẹ nhàng thở ra: Việc này rốt cuộc cũng giải quyết xong.

Trên bầu trời phương đông mọc lên một ngôi sao mai, trời sắp sáng: Một đêm này, hăn gần như không nghỉ ngơi được chút nào, lại phải xử lý nhiều chuyện như vậy, thật sự mệt mỏi.

Nam Cung Quyết quay đầu nhìn về hướng lúc này Lạc Mộng Khê bước đi, đang muốn gọi nàng về phủ, lại phát hiện trên đường trống không, căn bản là không có thân ảnh Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê, Mộng Khê!”

Nam Cung Quyết nghĩ Lạc Mộng Khê chỉ đứng ở chỗ rẽ phía trước, liền bước nhanh đi qua, nhưng điều hăn không nghĩ tới là, nơi này cũng là trống không, không có Lạc Mộng Khê.

Nam Cung Quyết cả kinh, đáy mắt thâm thúi mơ hồ hiện lên hàn quang: Đáng chết, Mộng Khê lại mất tích ngay trước mặt bốn Vương, là người phương nào dám lớn mật như thế, nhưng cũng quá lợi hại khiến bốn vương không phát hiện được, hoặc là, Mộng Khê không có bị người khác bắt đi, mà là tự mình đi xa...

Nam Cung Quyết vẫn ôm một tia hy vọng, bước nhanh về phía trước, vừa đi vừa gọi: “Mộng Khê, Mộng Khê.”

Ánh trăng từ từ mờ đi, trời sắp sáng. Lãnh Tuyết Tình tuy một đêm không ngủ, nhưng tinh thần, tâm tình đều rất tốt. Ánh mắt nhìn Lạc Mộng Khê chứa đầy nhu tình chưa bao giờ có.

Lúc này, hẳn bỗng nhiên nghĩ mình có chút may mắn khi làm Cung chủ Tuyết Tình cung, nếu không, mình sẽ không thể quen biết Lạc Mộng Khê: “Người đã đến Hằng sơn chưa?”

Đôi mắt sáng của Lạc Mộng Khê có chút mệt mỏi, thần sắc hoảng hốt, có chút không yên lòng, lắc đầu, thờ ơ trả lời: “Không có, ta từ nhỏ đã ở kinh thành, lớn lên trong Tướng phủ, xa nhất cũng chỉ đi dạo tới vùng ngoại ô kinh thành.”

Đáng ghét, Nam Cung Quyết, sao người còn chưa tới... Tuy rằng thái độ của Lãnh Tuyết Tình đối với nàng so với vừa rồi đã hoàn toàn thay đổi, nhưng nàng vẫn có chút lo lắng, trước khi Nam Cung Quyết tới, nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cùng Lãnh Tuyết Tình hàn huyên hơn nửa đêm, nàng có chút mệt mỏi, nhưng tinh thần của Lãnh Tuyết Tình lại hưng phấn, không hề buồn ngủ. Cho nên, nàng cũng không tiện than mệt trước mặt hắn, nếu không, để Lãnh Tuyết Tình phục hồi tinh thần, bắt nàng đi thì biết làm sao.

“Hằng sơn là nơi của Tuyết Tình cung, cảnh sắc trong bốn mùa quanh năm đều rất đẹp. Mùa xuân, hoa tươi nở rộ, mùa hè, cây cỏ xanh um, mùa

thu, lá đỏ như lửa, mùa đông, tuyết trắng ngần...”

Nói thật, Lãnh Tuyết Tình ở Hằng sơn nhiều năm như vậy, cũng không cảm giác được cảnh sắc có bao nhiêu đẹp đẽ, huống chi, hẵn suốt ngày luôn đối mặt với những cảnh sắc này, riết cũng thấy phiền.

Chỉ có điều, khi nghĩ đến có thể cùng Lạc Mộng Khê thưởng thức, Lãnh Tuyết Tình liền cảm thấy cảnh sắc ở Hằng sơn rất đẹp, vì sao trước kia ta lại không chú ý tới.

Nhìn hai mắt Lãnh Tuyết Tình đầy ý cười, Lạc Mộng Khê cũng khẽ cười: Tâm tình của Lãnh Tuyết Tình quả nhiên tốt hơn so với vừa rồi, xem ra, tâm tình của hẵn, bị áp lực đã lâu.

“Mộng Khê, Mộng Khê...” Tiếng gọi đầy lo lắng của Nam Cung Quyết truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê đang uể oải đột nhiên chấn động, Nam Cung Quyết rốt cuộc cũng đến.

Mà khi Lãnh Tuyết Tình nghe thấy tiếng gọi, những khát khao về một cuộc sống đầy tốt đẹp trong nháy mắt liền biến mất. Không xong rồi, ta lại quên mất, hiện tại Mộng Khê đang ở cùng một chỗ với Nam Cung Quyết.

Đáy mắt vui sướng vừa rồi của Lãnh Tuyết Tình nhất thời biến mất không thấy nữa, thay thế là ánh mắt đầy ưu thương, thì ra, người người thích vẫn là Nam Cung Quyết, vừa rồi, chỉ là xuất phát từ tình bằng hữu, nên người mới khuyên ta.

Bàn tay to đột nhiên nắm chặt, ưu thương trong đáy mắt của Lãnh Tuyết Tình càng đậm: Mộng Khê, chớ có trách ta, người và ta đã sớm có duyên phận trời định, cho dù hiện tại người người yêu là Nam Cung Quyết, một ngày nào đó, người vẫn phải trở lại bên cạnh ta.

Đau dài không bằng đau ngắn, ta chỉ không hy vọng người sẽ đau khổ khi người phải biệt ly xa cách với Nam Cung Quyết.

Bàn tay to đang nắm chặt đột nhiên thả lỏng, Lãnh Tuyết Tình đang muốn ra tay với Lạc Mộng Khê, thì bất thành lình Lạc Mộng Khê dừng bước, quay đầu lại, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đầy ý cười ấm áp: “Lãnh Tuyết Tình, lần khác có rảnh, phải đến Lạc vương phủ làm khách, ta và Vương gia sẽ thiết yến chiêu đãi ngươi.”

“Mộng Khê” Ngay tại lúc Lãnh Tuyết Tình đang ngây người, nháy mắt, thân ảnh thon dài của Nam Cung Quyết đã đi tới bên cạnh Lạc Mộng Khê, đưa tay ôm lấy eo nhỏ của nàng. Nhìn Lãnh Tuyết Tình đang vận sức chờ hành động cách đó không xa, Nam Cung Quyết thầm nhẹ nhàng thở ra: May mắn, bốn vương đến kịp.

“Lãnh cung chủ.”

“Lạc vương gia.”

Không khí giữa hai đại nam nhân nhất thời biến thành giương cung bạt kiếm, chỉ cần một mồi lửa, hai người bọn họ sẽ liều mạng đến người chết ta sống.

Đáy mắt Lạc Mộng Khê chột lóe: “Vương gia, ta mệt rồi, chúng ta về nghỉ đi. Lãnh cung chủ nói lúc rảnh sẽ đến Lạc vương phủ làm khách, các người cũng coi như là bằng hữu mà.”

Nam Cung Quyết và Lãnh Tuyết Tình đều là một trong tuyệt thế tứ công tử, anh tuấn bất phàm. Nếu hai người bọn họ giao thủ, đoán chừng đánh tới ba ngày ba đêm cũng không thể phân thắng bại. Nay Nam Cung Quyết bệnh nặng, trong người lại bị thương, chưa chắc sẽ là đối thủ của Lãnh Tuyết Tình.

“Phải không? Đã như vậy, bốn vương và Mộng Khê đi trước một bước, ở vương phủ chờ đón Lãnh cung chủ ghé thăm.”

Nam Cung Quyết đối với thể trạng của mình, hẳn đều rõ hơn ai hết. Tuy rằng hẳn cũng nhìn ra Lãnh Tuyệt Tình có thương tích, nhưng mà, thân thể hẳn đã vô cùng suy yếu, không còn bao nhiêu sức lực, cũng không phải đối thủ của Lãnh Tuyệt Tình.

Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê, xoay người, chậm rãi đi về phía trước, vừa bước đi, Nam Cung Quyết vừa chú ý đến động tĩnh của Lãnh Tuyệt Tình.

Cũng thật may mắn, Lãnh Tuyệt Tình không phải là tên tiểu nhân ti bỉ, không có thói quen đánh lén người khác, nên Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê có thể an toàn rời xa tầm mắt của hắn.

Phía trước, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đều không có quay đầu lại, tự nhiên không thấy bàn tay Lãnh Tuyệt Tình nắm chặt tới nỗi khiến móng tay đâm sâu vào da thịt, cả nắm tay run nhè nhẹ, cùng với lòng bàn tay không ngừng tràn ra máu tươi, mắt nồng đậm ưu thương:

Vừa rồi Lạc Mộng Khê vô cùng tín nhiệm hắn, không hề phòng bị, hẳn không muốn nhân cơ hội đánh lén, khiến Lạc Mộng Khê thất vọng. Cho nên, chỉ phải đành trơ mắt nhìn Lạc Mộng Khê càng chạy càng xa, cho đến lúc biến mất không thấy nữa.

Bên trong giấc mộng đẹp của hắn, chỉ còn tồn tại một mình hắn.

“Vừa rồi là có chuyện gì? Sao ngươi lại ở cùng một chỗ với Lãnh Tuyệt Tình?” Đi tới nơi an toàn, xác nhận Lãnh Tuyệt Tình không có đuổi theo, đáy mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống, lạnh giọng hỏi.

“Khi ngươi với thị vệ bàn chuyện, ta rảnh rồi đến nhàm chán, liền dạo xung quanh một chút, không nghĩ tới lại gặp được Lãnh Tuyệt Tình, vì thế, hai người chúng ta liền nói chút chuyện, cho đến lúc ngươi tìm được ta.” Lạc Mộng Khê nói nhẹ nhàng băng quơ.....

“Thật sao, chỉ có vậy?” Đối với lời giải thích này của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết có chút không quá tin tưởng: Lúc trước Lãnh Tuyệt Tình ba lần bốn lượt muốn bắt Mộng Khê đi, đều bị ta ngăn cản, vì sao lần này khi có cơ hội ở một mình với nàng, lại không mang nàng đi, dễ dàng vứt bỏ cơ hội tốt này?

Lạc Mộng Khê nâng tay che miệng, nhàm chán ngáp một cái: “Nam Cung Quyết, không cần nói nhiều về những chuyện nhàm chán như vậy, ta mệt quá, về Vương phủ nghỉ ngơi đi.”

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đang đứng ở chỗ cách Lạc vương phủ không xa, nhưng cũng không phải rất gần, nên khi hai người trở lại Vương phủ thì trời đã sáng trưng.

Vừa mới bước vào cửa lớn Vương phủ, Nhạc Định đã bước nhanh tới trước mặt hai người, thần sắc ngưng trọng: “Vương gia, Vương phi, trong cung vừa mới đưa thư tới.”

Nam Cung Quyết vẫn chưa nói chuyện, nhận thư rồi mở ra xem. Ánh mắt thâm thúy dừng lại trên bức thư cả nửa ngày, sắc mặt càng ngày càng nặng.

Rốt cuộc chuyện gì lại khiến Nam Cung Quyết ngưng trọng như thế, Lạc Mộng Khê sinh lòng nghi hoặc, liền đưa mắt vào bức thư, khi xem hết nội dung trên mặt thư, Lạc Mộng Khê càng thêm khó hiểu: “Thái tử Hạ Hầu Thần của Tây Lương quốc đến Thanh Tiêu, hắc tới đây làm gì?” Chẳng lẽ là vì Hạ Hầu Yên Nhiên.

Nam Cung Quyết thu thư lại, ánh mắt thâm thúy đầy ngưng trọng đã biến mất không thấy đâu: “Chuyện này, tạm thời không cần để ý tới!” Chuyện Hạ Hầu Thần đang đến Thanh Tiêu quốc, chỉ là giả mà thôi.

Tuyệt thế tử công tử, Nam Cung Quyết, Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyệt Tình, Hạ Hầu Thần, bốn người này ta đã gặp qua ba người, Hạ Hầu Thần

cũng đang đến Thanh Tiêu, xem ra ta thật sự rất có phúc, có thể gặp được toàn những người trong truyền thuyết: Tuyệt thế tứ công tử.

“.... Mộng Khê.... Mộng Khê...” Nam Cung Quyết gấp giọng gọi, kéo hồn phách đang phiêu du của Lạc Mộng Khê lại: “Chuyện gì?”

“Người suy nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy, ngay cả bốn vương gọi người cũng không nghe thấy?”

“Ta mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi.” Lạc Mộng Khê lộ thần sắc mệt mỏi, vừa thấy liền biết chưa nghỉ ngơi tốt. Nam Cung Quyết tự nhiên sẽ không nghi ngờ lời nói của Lạc Mộng Khê: “Hôm nay bốn vương cũng không có chuyện gì làm, vậy cùng về phòng đi.”

Lạc Mộng Khê là thật sự mệt, cũng không thèm phản bác Nam Cung Quyết, liền tùy ý để Nam Cung Quyết kéo tay nhỏ đi về phòng ngủ.

Ai ngờ, ngay khi hai người đi được nửa đường, thị vệ liền báo lại: “Khởi bẩm Vương gia, Vương phi, Yên công chúa xin cầu kiến bên ngoài.”

“Hạ Hầu Yên Nhiên, nàng ta tới đây làm gì, mặc kệ nàng ta.” Nói xong, Nam Cung Quyết nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, muốn đi tiếp.

“Nhưng mà, Yên Nhiên công chúa nói, là nàng thay Thái tử Hạ Hầu Thần có vật muốn đưa cho Vương gia, Vương gia nhất định sẽ thích, nên mời người đến xem.” Thị vệ thuật lại toàn bộ lời nói của Hạ Hầu Yên Nhiên cho Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết dừng bước: “Vậy Hạ Hầu Yên Nhiên có nói là cái gì không?”

Thị vệ lắc đầu: “Bẩm Vương gia, không có.”

Nam Cung Quyết hơi hạ tầm mắt suy tư một lát: “Nói nàng ta chờ ở đại sảnh, bốn vương sẽ đến sau.”

“Vâng, Vương gia.” Thị vệ lĩnh mệnh rời đi. Lạc Mộng Khê giục Nam Cung Quyết muốn về phòng nghỉ ngơi: “Nam Cung Quyết, người đến đại sảnh tiếp khách, ta về phòng nghỉ đây.”

Nhưng Nam Cung Quyết vẫn nắm chặt tay nàng, dù Lạc Mộng Khê giãy như thế nào cũng không thoát ra được “Mộng Khê, người đến đại sảnh với bốn vương.”

“Ta mệt muốn chết đây, muốn nghỉ ngơi.” Mấy việc này chỉ là việc vặt mà thôi, không tất yếu phải kêu ta đi cùng.

“Bốn vương chỉ đến gặp Hạ Hầu Yên Nhiên để lấy đồ rồi lập tức về, sẽ không mất quá nhiều thời gian.” Nói xong không đợi Lạc Mộng Khê đáp lời, Nam Cung Quyết đã kéo nàng bước nhanh đến đại sảnh.

“Ta thật sự rất mệt, không muốn đến đại sảnh” Khi đi ngang qua bộ bàn ghế đá, Lạc Mộng Khê rất nhanh liền ngồi xuống ghế, cánh tay gác lên trên bàn làm gối đầu, ghé đầu lên cánh tay, tỏ vẻ mệt mỏi: “Nam Cung Quyết, người vẫn nên tự mình đi thôi, ta không đi nổi”

Từ khi về Vương phủ đến giờ, Nam Cung Quyết vẫn nắm chặt tay nàng. Nam Cung Quyết hình như rất tự nhiên, nhưng Lạc Mộng Khê thì không cảm thấy như thế. Nàng muốn thoát ra, lại giãy không ra được.

Trên đường bọn họ về phòng phía sau viện, bọn thị vệ, nha hoàn không nhiều lắm, không có mấy người nhìn thấy. Nam Cung Quyết muốn nắm tay nàng, nàng chiều theo hần là xong.

Nhưng nếu đến đại sảnh, chung quanh lại có rất nhiều thị vệ, nếu Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết nắm tay nhau xuất hiện trước mặt bọn họ, Lạc Mộng Khê thật đúng là có ý không vui.

Nam Cung Quyết than nhẹ một tiếng: “Người xác định mệt chết, không đi nổi?”

“Xác định!” Giọng Lạc Mộng Khê hữu khí vô lực, ghé vào bàn đá không nhúc nhích, cũng không mở mắt, không biết có phải Lạc Mộng Khê cảm giác nhầm hay không, nhưng nàng cảm thấy giọng điệu này của Nam Cung Quyết có mùi âm mưu.

Lạc Mộng Khê vừa dứt lời, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, bỗng chốc nàng đã bị Nam Cung Quyết ôm lên, đi về phía trước: “Nam Cung Quyết, người làm gì?”

Lạc Mộng Khê vội vàng mở mắt ra, giãy giụa muốn thoát khỏi Nam Cung Quyết: “Đáng ghét, sao người cứ nhất định ép ta đến đại sảnh.”

“Nếu Mộng Khê mệt, không muốn cử động, vậy bốn vương ôm người đến đại sảnh, đừng lộn xộn.”

Nam Cung Quyết ôm nàng thật chặt, Lạc Mộng Khê giãy không xong, rơi vào đường cùng, chỉ đành phải thỏa hiệp: “Được rồi, ta đi theo người đến đại sảnh, người thả ta xuống đi.”

“Người không phải rất mệt, không muốn cử động sao?” Giọng Nam Cung Quyết đầy trêu tức.

“Hiện tại ta có sức rồi, không được sao?” Lạc Mộng Khê tức giận trả lời: Nếu được Nam Cung Quyết ôm xuất hiện ở trước mặt mọi người, nghĩ đi nghĩ lại, Lạc Mộng Khê cảm giác có chút mất tự nhiên.

Ánh mắt trêu tức của Nam Cung Quyết càng đậm, nhẹ nhàng thả Lạc Mộng Khê xuống, ngay lúc hai chân Lạc Mộng Khê chạm đến mặt đất, nháy mắt, một giọng nữ êm tai truyền đến từ trước mặt: “Quyết.... Quyết....”

“Nam Cung Quyết, Hạ Hầu Yên Nhiên gọi người rất thân mật nha” Lạc Mộng Khê nói giọng bình tĩnh, làm cho người ta nghe không ra cảm xúc thật của nàng.

“Bốn vương không nói nàng ta gọi như vậy, là do chính nàng ta tự tiện thôi. Mộng Khê, người không phải đang... Ghen đó chứ...”

“Làm sao có thể”.Lạc Mộng Khê vội vàng phủ nhận: Ta không thích Nam Cung Quyết người, sẽ không thêm chấp nhận với Hạ Hầu Yên Nhiên.

“Ta chỉ là thay người trong lòng người thấy bất bình mà thôi, nàng ấy ở xa tận chân trời, có nữ tử sinh tâm ý với người, nàng ấy cũng không thể ngăn cản.”

Hạ Hầu Yên Nhiên giống như con bướm chạy vội tới, Lạc Mộng Khê kéo kéo cánh tay Nam Cung Quyết, nhìn ánh mắt nghi hoặc của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê thờ ơ giải thích: “Đừng hiểu lầm, nếu ta giúp người trong lòng người chiếm giữ vị trí Lạc Vương phi, thì nên làm tốt bốn phận của mình, giúp nàng ấy đuổi hết những con bướm bám riết xung quanh người.”

Nghe vậy, Nam Cung Quyết không nói gì, mắt lóe ra ý cười đã hiểu rõ.

Hạ Hầu Yên Nhiên tới gần, nhìn Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đang nắm tay, đáy mắt xinh đẹp chợt lóe một tia ngoan độc rồi biến mất, nháy mắt đã khôi phục bình thường.

Thị vệ đuổi tới sau, thở hồng hộc vì mệt, không kịp lấy lại hơi thở liền vội vàng giải thích: “Vương gia, thuộc hạ là mời công chúa đến đại sảnh chờ, nhưng là Yên Nhiên công chúa nàng....” Không nghe lời thuộc hạ, thừa lúc thuộc hạ không chú ý, liền chạy qua bên này tìm ngài.

Thị vệ còn chưa nói xong, Nam Cung Quyết đã khoát tay, đánh gãy lời nói của thị vệ “Không phải lỗi của người, lui xuống đi.”

“Vâng,Vương gia!” Thị vệ cung kính trả lời một tiếng, đứng dậy rời đi.

Hạ Hầu Yên Nhiên ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quyết, ý cười trong veo, tao nhã nâng hộp gấm trong tay đưa về hướng Nam Cung Quyết “Quyết, đây là do Thái tử ca ca dùng bồ câu đưa tin báo ta giao cho người.”

Nam Cung Quyết đang muốn vươn tay tiếp nhận, thì bỗng dưng có một bàn tay nhỏ vươn lên trước, đoạt đi hộp gấm, rất nhanh liền mở ra xem, bên trong hộp gấm màu đỏ chứa một nhánh tóc đen dài.

“Hộp gấm này là Yên Nhiên công chúa người muốn đưa cho Vương gia, nếu là của Vương tử Tây Lương, sao có thể lại đưa tóc chứ?” Giọng Lạc Mộng Khê đầy trào phúng:

Ở cổ đại, một nữ tử đưa tóc cho nam tử, cũng chính là “Nghĩ” muốn định tình: Hạ Hầu Yên Nhiên lại đưa cho tóc Nam Cung Quyết, rõ ràng là có ý kia rồi.

Nếu đã có can đảm trực tiếp đưa ra, thì người khác cũng không thể nói này nọ, dù sao, người ta cũng có dũng khí theo đuổi. Nhưng Hạ Hầu Yên Nhiên lại mượn danh nghĩa ca ca của mình mà lén lút giở trò mờ ám đưa tóc cho Nam Cung Quyết, thật là không được quang minh chính đại cho lắm.

“Hừ, Lạc Mộng Khê, người không nên vui mừng quá sớm, sớm muộn gì cũng có một ngày, bản công chúa sẽ gả cho Quyết” Hạ Hầu Yên Nhiên nổi giận đùng đùng, nếu không phải vì Nam Cung Quyết đang ở đây, nàng phải để hấn một ấn tượng tốt, chỉ sợ lúc này, thân thể Lạc Mộng Khê đã sớm mỗi thứ một nơi.

“Nhưng hiện tại Vương Phi của Nam Cung Quyết là ta, người muốn làm Lạc vương phi, còn phải tiếp tục cố gắng, ngộ nhỡ không cẩn thận, đi trên cây cầu độc mộc lại ngã lăn xuống, sẽ thịt nát xương tan...”

Lạc Mộng Khê luôn không thích vô cớ cùng người khác đấu võ mồm, nhưng Hạ Hầu Yên Nhiên này cũng quá kiêu ngạo rồi, nàng không thể

không ra tay dạy dỗ một chút.

“Lạc Mộng Khê, người....”

“Yên Nhiên công chúa, bốn Vương đã kết hôn, hơn nữa, tạm thời không có ý nạp thiếp. Nếu công chúa muốn làm Vương phi, sợ là đã tìm lầm người.” Ngờ khí của Nam Cung Quyết lạnh lùng: “Còn có, tục danh của bốn vương không phải có thể tùy tiện xưng hô, phiền Yên Nhiên công chúa lần sau khi gọi bốn Vương, hãy đổi thành Lạc Vương gia, chứ không phải gọi thẳng tên bốn Vương.”

Hạ Hầu Yên Nhiên lộ vẻ mặt lo lắng, hình như đang muốn giải thích, lại bị Nam Cung Quyết giành trước một bước chặn lại: “Mặc kệ hộp gấm này là của Thái tử Tây Lương, hay là của Yên Nhiên công chúa đưa, bốn Vương đều đã nhận rồi. Bốn Vương còn có chuyện quan trọng, sợ là không thể tiếp đón Yên Nhiên công chúa.”

“Nhạc Địch!” Nam Cung Quyết nhẹ giọng gọi, Nhạc quản gia đã liền xuất hiện trong tầm mắt mọi người “Vương gia có gì phân phó?”

“Tiếp đón Yên Nhiên công chúa.” Nam Cung Quyết lạnh giọng phân phó, cùng lúc ôm Lạc Mộng Khê đứng dậy rời đi.

“Vâng, Vương gia!” Nhạc Địch đáp ứng một tiếng, đang muốn tiếp đón Hạ Hầu Yên Nhiên, một giọng nữ thanh lệ liền truyền vào tai mọi người “Lạc Vương gia, Vương phi.”

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một mỹ nữ như tiên dưới ánh mặt trời, đang chậm rãi đi tới hướng mọi người. Mỹ nữ mặc sa y mỏng màu lục, trước ngực đính hoa quỳnh bạch ngọc, mái tóc đen mượt tung bay sau lưng, hai bên búi tóc cân xứng với đồ trang sức vỏ sò tinh xảo, trên đồ trang sức buông một dây ngọc màu hồng nhạt

Dung mạo tuyệt mỹ, lạnh lùng, khí chất cao nhã, tươi mát, đáy mắt lạnh lùng, lại giống như đưa đầy đầy tình ý, làm cho người ta vừa thấy liên trầm mê say đắm.

Không thể tưởng tượng được trên đời lại có nữ tử xinh đẹp như thế, nàng là ai? Hạ Hầu Yên Nhiên luôn tự xưng là mỹ mạo như hoa, lúc này, cũng không thể phủ nhận mỹ mạo của nữ tử này, trong lòng, ẩn ẩn có hận ý: Sao người có thể đẹp hơn ta.

“Lâm cô nương, có việc gì sao?” Nam Cung Quyết bình tĩnh như thường, không chút gợn sóng.

Lâm cô nương? Chẳng lẽ nàng ta chính là người được thiên hạ xưng tụng nổi danh ngang với ta: Băng mỹ nhân Lâm Huyền Sương? Ngay khi Hạ Hầu Yên Nhiên âm thầm suy đoán, Lâm Huyền Sương đã tự công bố đáp án: “Huyền Sương có một số việc muốn cùng Vương gia thương lượng?”

“Chuyện gì?”

“Nơi này....” Sợ là có chút không tiện, Lâm Huyền Sương dùng dư quang nơi khóe mắt lạnh lùng nhìn Hạ Hầu Yên Nhiên đứng cách đó không xa.

“Đã vậy, Lâm cô nương, mời!” Nam Cung Quyết hướng Lâm Huyền Sương làm tư thế mời, xoay người kéo Lạc Mộng Khê bước nhanh về phía trước.

Lâm Huyền Sương hiểu ý, bước nhanh theo.

Nhìn thân ảnh ba người Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Lâm Huyền Sương càng lúc càng xa, Hạ Hầu Yên Nhiên sáng tỏ: Thì ra Quyết đã có thể tới gần nữ sắc, nếu không, sao Lâm Huyền Sương có thể xuất hiện ở đây. Chỉ có điều, vì sao Quyết thích Lâm Huyền Sương, lại không thích ta, chẳng lẽ, là vì ta không xinh đẹp bằng Lâm Huyền Sương.

Nhưng Lạc Mộng Khê là một người quái dị, vì sao Quyết lại xem nàng ta như bảo bối. Hạ Hầu Yên Nhiên nước mắt lưng tròng, tay không ngừng vò vò khăn lụa trong tay, đến nỗi khăn lụa bị nàng vò đến biến dạng.

“Yên Nhiên công chúa, thời gian không còn sớm, ty chức dẫn người đi tham quan Lạc vương phủ một chút, không biết công chúa muốn bắt đầu đi từ đâu?” Nhạc Định thờ ơ hỏi, đối với động tác kể tiếp của Hạ Hầu Yên Nhiên đã biết trước.

“Bản công chúa mệt, không thể tham quan Lạc vương phủ, lần khác rảnh rồi sẽ xem sau.” Nói xong, không đợi Nhạc Định nói gì. Hạ Hầu Yên Nhiên đã xoay người, bước nhanh về phía trước, đáy mắt xinh đẹp đầy ngoan độc, Quyết là của ta, chỉ có thể là của ta, những nữ tử vây quanh bên người Quyết, ta nhất định phải loại bỏ.

Thái tử ca ca sẽ đến đây, chờ khi hản đến, ta sẽ bắt đầu thực hiện kế hoạch, tạm thời bỏ qua cho Lâm Huyền Sương, vẫn nên loại bỏ Lạc Mộng Khê trước....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Khắc Tử Khắc Phu

Edit : Vân Anh

Beta : kun'xjh

Mặc dù hộp gấm hoa lệ, nhưng bên trong rất đơn giản, liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy trên miếng lót màu đỏ là một nhánh tóc đen mượt, cao quý, thần bí.

Nhìn trong hộp đơn giản như vậy, nếu nói bên trong hộp còn có tới hai lớp đáy, thì Lạc Mộng Khê cũng không quá tin, nâng tay cầm lấy nhánh tóc trong hộp ra, đập vào mắt chính là một màu đỏ thắm tươi đẹp, lóa mắt.

“Không phát hiện hộp có gì khác thường sao?” Nam Cung Quyết dừng bước, đáy mắt thâm thúy ngằm mang theo một tia trêu tức: Mộng Khê luôn rất thông minh Lạc Mộng Khê khẽ cười, bí hiểm: “Đã phát hiện” Phúi tay ném mấy sợi tóc qua một bên. Lạc Mộng Khê dùng ngón tay mảnh khảnh ấn nhẹ lên đáy hộp đỏ thắm, quả nhiên, đáy hộp lún xuống, phía dưới lớp đáy còn có một khoảng trống.

Lạc Mộng Khê dọc theo mép hộp gấm lật đáy màu đỏ lên, bên dưới ô vuông đỏ, hé ra một tờ giấy được gấp vuông vức, lẳng lẳng nằm ở đó.

Nhìn tình hình chung, trên trang giấy trắng này có vài chữ to màu đen, cũng không biết vì sao, Lạc Mộng Khê vẫn cảm thấy, giấy và chữ này có chút không quá thích hợp, nhưng không đúng ở chỗ nào, thì nàng lại nói không được.

Đang muốn đưa tay cầm tờ giấy lên, cổ tay liền bị Nam Cung Quyết nắm chặt: “Làm sao vậy?”

Một cơn gió nhẹ thổi qua, mùi tụy hương nhàn nhạt theo gió bay vào trong mũi. Đáy mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống, khóe miệng nhếch lên ý cười trào phúng: “Xem ra Hạ Hầu Thần vẫn giống trước đây, thích hạ độc khắp nơi.....”

Bàn tay khẽ nâng, tờ giấy trong hộp gấm đã nằm trên tay Nam Cung Quyết:

“Nam Cung Quyết, không phải người nói trên giấy có độc sao? Vì sao còn cầm lên?”

Nam Cung Quyết thoải mái tự nhiên mở tờ giấy ra, đọc nội dung trên mặt giấy, kỳ thật trên mặt giấy viết rất đơn giản, chỉ có hai chữ: Chiến thư!

“Bốn vương không sợ loại độc này.” Nam Cung Quyết đột nhiên nắm chặt bàn tay, tờ giấy trong lòng bàn tay nháy mắt đã hóa thành tro bụi, phiêu tán theo gió.

“Dựa theo tính cách của Hạ Hầu Thần, một khi đã đưa chiến thư đến thì đồng thời hẳn đã có hành động ...”

“Vương gia quả nhiên liệu sự như thần, đây là bồ câu đưa tin mà Huyền Sương vừa mới nhận được từ Dục Vương cốc!” Lâm Huyền Sương đưa một phong thư cho Nam Cung Quyết:

“Ba ngày trước, Hạ Hầu Thần đã phái người tấn công Dục Vương cốc.....”

“Nam Cung Quyết, Hạ Hầu Thần tấn công Dục Vương cốc, vì sao lại hạ chiến thư với người?” Chẳng lẽ Nam Cung Quyết có quan hệ gì đó với Dục Vương cốc..... Nam Cung Quyết khẽ cười, ngữ khí hơi trầm xuống:

“Hai năm trước, Hạ Hầu Thần từng dẫn người đánh chiếm Dục Vương cốc, bị bốn Vương ngăn cản. Sau này, bốn vương biết được, lần đó công chiếm Dục Vương cốc, là hãn muốn lập công với Hoàng đế của Tây Lương quốc.”

“Hạ Hầu Thần thất bại trở về, chưa hoàn thành việc mình đã hứa, nên không những bị phạt mà còn bị bách quan cười nhạo.”

“Nếu lúc trước không có bốn vương ngăn trở, quân của hãn sẽ đắc thắng, được vạn người sùng bái, chứ không phải chịu nhục nhã.”

“Vì thế, hãn đem tất cả sỉ nhục mà bản thân phải chịu sau khi thất bại, toàn bộ đổ lên người bốn Vương. Hai năm sau, hãn muốn tìm cơ hội đánh bại bốn vương, để bào thù việc năm đó bốn vương hại hãn chịu nhục.”

“Vậy lần này Hạ Hầu Thần sai người công chiếm Dục Vương cốc, là muốn thị uy với người?” Lòng tự trọng của Hạ Hầu Thần rất lớn, phương pháp làm việc cũng rất cực đoan.

“Không phải thị uy, mà là khiêu khích, tuyên chiến, Dục Vương cốc, qua đó kiểm nghiệm thực lực chiến trường giữa Hạ Hầu Thần với bốn vương.” Ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết nhìn thư, là sắc bén, lạnh băng.

“Vậy trận chiến tại Dục Vương cốc lần này, ai thắng?” Lạc Mộng Khê có vẻ quan tâm đến kết quả:

Nghe ý trong lời nói của Nam Cung Quyết, hai năm trước Hạ Hầu Thần đã bị hãn đánh bại, không biết hai năm sau, khi hai người bọn họ lại giao thủ, ai thua, ai thắng..... “Tạm thời bất phân thắng bại” Ngữ khí của Nam Cung Quyết ngưng trọng:

“Hạ Hầu Thần phái rất nhiều người tinh nhuệ đến tấn công Dục Vương cốc, bốn vương cũng phái người canh phòng ở nơi đó, trong một lúc, không

thể phân được thắng bại”

“Thư trong cung nói Hạ Hầu Thần sắp đến Thanh Tiêu, người cảm thấy là thật hay là giả?” Đại chiến tại Dục Vương cốc, Hạ Hầu Thần không đi đốc chiến, ngược lại còn khởi hành đến Thanh Tiêu, việc này có điểm không thích hợp.

Nếu Hạ Hầu Thần thật sự muốn ganh đua cao thấp với Nam Cung Quyết tại Dục Vương cốc, thì sẽ tự mình đến Dục Vương cốc đốc chiến, đến lúc đó, người ở Dục Vương cốc nhất định không phải là đối thủ của hắn, Nam Cung Quyết sẽ phải đi tương trợ.

Lúc này, Hạ Hầu Thần sẽ bắt lấy cơ hội, hung hăng chèn ép Nam Cung Quyết, rửa sạch mối nhục hai năm trước, hay là nói, Hạ Hầu Thần không thích cùng người khác giao đấu công khai, chỉ thích đánh lén đả thương người.

“Việc này, ba phần thật, bảy phần giả” Ánh mắt sắc bén của Nam Cung Quyết ngưng trọng.

“Chỉ giáo cho?” Sau khi nghe Nam Cung Quyết nói, Lạc Mộng Khê càng thêm hồ đồ.

“Tin Hạ Hầu Thần đến Thanh Tiêu hẳn là đúng như vậy, nhưng mà, Hạ Hầu Thần tuyệt đối không phải từ Tây Lương đến, căn bản hắn không ở Tây Lương...”

Thì ra là thế, việc này càng ngày càng phức tạp, chỉ có điều, nghe những gì Nam Cung Quyết nói thì Hạ Hầu Thần, người này không đơn giản... “Gia phụ dùng bồ câu đưa tin, nói tất cả mọi người ở Dục Vương cốc đều bình yên, bảo Huyền Sương không cần lo lắng, lần này, đa tạ Lạc vương...” Nam Cung Quyết mặc dù nhiễm bệnh nặng, nhưng tâm tư kín đáo, lo lắng chu toàn, hiếm có người được như thế... “Lâm cô nương không cần khách

khí, bốn vương chỉ là thuận tiện giúp sức mà thôi...” Nam Cung Quyết khách sáo nói.

“Lạc vương gia, nếu người không ngại, Huyền Sương muốn cùng người nói chuyện Được Vương cốc bị vây hãm lần này, không biết Vương gia có thời gian hay không?” Lâm Huyền Sương thử thăm dò hỏi, trầm hạ mí mắt, mơ hồ hiện lên một tia chờ mong.

“Hôm nay bốn vương không có chuyện quan trọng cần xử lý, cùng Lâm cô nương thương thảo về chuyện của Được Vương cốc cũng không có trở ngại gì...” Mặc dù Nam Cung Quyết không gần nữ sắc, nhưng lúc này, hẳn với Lâm Huyền Sương thương lượng chuyện có liên quan tới gần trăm mạng người ở Được Vương cốc, việc này không thể trì hoãn, cũng không phải trò đùa.

“Mộng Khê...” Người cũng ngồi xuống nghe một chút đi, thuận tiện phát biểu ý kiến của mình.

Nam Cung Quyết đã sớm biết, Lạc Mộng Khê rất thông minh, cũng rất có chủ kiến, cho nên, chuyện lần này của Được Vương cốc, hẳn muốn nghe ý kiến của nàng.

Nhưng Lạc Mộng Khê không biết là quá mệt mỏi, hay là có nguyên nhân gì khác, lại không kéo nổi nửa điểm tinh thần dậy: “Ta mệt chết đi, muốn nghỉ ngơi trước, các người cứ bàn chuyện đi.”

Lạc Mộng Khê thờ ơ, bước lảo đảo đi vào phòng trong, nằm lên trên giường, kéo chăn qua, cơn buồn ngủ đã đánh úp lại.

“Mộng Khê, Mộng Khê...” Lạc Mộng Khê vừa mới tiến vào mộng đẹp, tiếng gọi quen thuộc liền vang lên bên tai, kéo nàng từ trong mơ màng về. Lạc Mộng Khê cực kì không tình nguyện mở mắt: “Chuyện gì?”

Nam Cung Quyết ngồi ở bên giường, cười sủng nịch: “Người thật sự mệt chết sao?” Thấy Lạc Mộng Khê gật gật đầu, cùng với ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lại loé lên đầy mỗi mệt của nàng, Nam Cung Quyết cũng không nói thêm gì.

Nhẹ nhàng kéo lại chăn cho Lạc Mộng Khê, kế tiếp khẽ ấn một nụ hôn lên trán nàng, Nam Cung Quyết không tiếng động cười yếu ớt:

“Mệt thì nghỉ đi, bốn vương bàn chuyện với Lâm cô nương ở phòng ngoài, chúng ta sẽ nói nhỏ, không làm ồn đến người.”

Lạc Mộng Khê cố mãi vẫn không mở mắt ra được, liền không nói thêm gì, nhắm mắt lại ngủ tiếp. Trong mộng lung, Lạc Mộng Khê cảm giác được Nam Cung Quyết rời đi, ra phòng ngoài, bên tai loáng thoáng quét qua vài tiếng “Dược Vương cốc”, “Hạ Hầu Thần” gì đó.

Chỉ có điều thần trí của Lạc Mộng Khê cũng không tỉnh táo, cho nên, đối với cuộc nói chuyện của Nam Cung Quyết và Lâm Huyền Sương, nàng cũng không nghe vào được bao nhiêu.

Không biết qua bao lâu, trong cơn buồn ngủ mộng lung, Lạc Mộng Khê bị tiếng tiêu du dương đánh thức, tiếng tiêu uyển chuyển dễ nghe, êm ái, dư âm còn văng vẳng bên tai, tới ba ngày chưa dứt, nghe xong, làm cho người ta thật lâu không thể hoàn hồn.

Lạc Mộng Khê đột nhiên mở mắt, trong khoảnh khắc cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất: Bây giờ mà Nam Cung Quyết còn có thể nhàn hạ thoải mái thổi tiêu sao, xem ra, trận chiến ở Dược Vương cốc, hẳn đã nắm chắc phần thắng.

Nếu không buồn ngủ, Lạc Mộng Khê cũng không ngủ tiếp, xoay người xuống giường, thuận tay lấy qua áo khoác mặc vào, Lạc Mộng Khê chậm rãi đi ra ngoài cửa.

Ngay khi nàng vừa mới đi tới cửa phòng, một tiếng đàn duyên dáng vang lên, cùng tiếng tiêu hoà hợp càng tăng thêm sức cuốn hút, cầm tiêu hợp tấu, hai loại thanh âm pha trộn cùng nhau, phối hợp thần kỳ, thống nhất, tuyệt vời êm tai, giống như âm thanh thần tiên lạc vào nhân gian, làm cho người ta say mê đắm chìm.

“Mộng Khê, người dậy rồi.” Làm như nhận thấy được phía sau có người, Nam Cung Quyết ngừng thổi tiêu, xoay người nhìn Lạc Mộng Khê. Dung mạo tuấn mỹ bất phàm, hơi thở mạnh mẽ, thân hình thon dài dưới ánh mặt trời hoàn mỹ như thiên thần.

Cách đó không xa, Lâm Huyền Sương đang ngồi trước bàn, đặt tay trên đàn cổ, dung nhan tuyệt mỹ, khí chất tươi mát, cao nhã, theo tiếng gọi của Nam Cung Quyết, tiếng đàn của Lâm Huyền Sương cũng tùy theo mà dừng lại:

Vừa rồi Nam Cung Quyết và Lâm Huyền Sương cầm tiêu hợp tấu tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng lại phối hợp rất thần kỳ, êm tai. Hai người đều là “Nhân trung long phượng”, nếu đứng chung một chỗ, tuyệt đối là một đôi trời sinh... “Mộng Khê, người làm sao vậy?” Thấy Lạc Mộng Khê đứng ở cửa, không tiến, cũng không lui, mắt thì nhìn hoa cỏ trong viện, không biết suy nghĩ cái gì, Nam Cung Quyết sinh lòng khó hiểu, chậm rãi đến chỗ Lạc Mộng Khê.

Cái trán tiếp xúc với một bàn tay lạnh, Lạc Mộng Khê trong phút chốc hoàn hồn, đáy mắt mất tự nhiên lóe lóe, không dấu vết né tránh bàn tay Nam Cung Quyết: “Ta không sao, Nam Cung Quyết, vừa rồi người và Lâm cô nương cầm tiêu hợp tấu rất êm tai, vì sao đột nhiên lại dừng?”

“Mộng Khê muốn đánh đàn sao? Muốn cùng bốn vương cầm tiêu hợp tấu không?” Nam Cung Quyết không trả lời mà hỏi lại, đáy mắt thâm thúy đầy chờ mong.

“Đối với cầm, ta chỉ biết chút ít, nếu cùng Vương gia hợp tấu, sợ sẽ bồi nhọ tài hoa của Vương gia mất.”

Lạc Mộng Khê nói lời thật lòng, đối với đàn cổ, nàng thật sự không có nghiên cứu.

“Bốn vương có thể dạy người” Không biết có phải là Lạc Mộng Khê nhìn lầm hay không, khi Nam Cung Quyết nói ra những lời này thì đáy mắt thâm thúy lại đầy ý cười sủng nịch.

“Ta học rất chậm” Thấy ánh mắt vừa rồi Nam Cung Quyết nhìn nàng, Lạc Mộng Khê thấy không quen cho lắm, bởi vì ánh mắt đó chỉ có khi một người nhìn thấy người mình yêu thôi, trong tiềm thức, Lạc Mộng Khê muốn tránh né...

“Không sao, chỉ cần người không quá ngốc, một ngày nào đó sẽ có thể học được” Giọng của Nam Cung Quyết nghe như bình tĩnh lại ngấm mang theo ý cười trên tức.

Lạc Mộng Khê đang muốn tìm đại cái lý do gì đó để thoái thác, nhưng bất thành linh Nam Cung Quyết đã kéo nàng bước nhanh đi vào hoa viên trong viện, trên bàn đá giữa hoa viên đặt một chiếc đàn cổ, đúng là Thuần Dương cầm mà Nam Cung Quyết đã tặng cho Lạc Mộng Khê

Lúc này, Lạc Mộng Khê có loại cảm giác lên nhầm thuyền giặc: Thì ra Nam Cung Quyết đã sớm chuẩn bị tốt, chờ ta tỉnh lại, sau đó dạy ta đánh đàn, nhưng sao Lâm Huyền Sương lại ôm đàn cổ xuất hiện ở đây?

“Mộng Khê, người đối với cầm cũng có hiểu biết nhất định, bốn vương sẽ không dạy người lại từ đầu, kỳ thật, nếu muốn luyện một tay cầm kỹ tốt cũng không quá khó...”

Nam Cung Quyết ấn Lạc Mộng Khê lên ghế ngồi cạnh bàn đá, không coi ai ra gì chỉ lo giảng giải cầm kỹ cho nàng, cách đó không xa, Lâm Huyền

Sương tay ôm đàn cổ, khí chất tươi mát, cao nhã, đã bị hai người bọn họ hoàn toàn bỏ qua.

Chính xác mà nói, là bị Nam Cung Quyết hoàn toàn bỏ qua. Lạc Mộng Khê như cố ý lại vô tình liếc mắt nhìn về phía Lâm Huyền Sương.

Nhìn Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê thân mật khăng khít, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Lâm Huyền Sương từ hồng sang trắng, lại từ trắng thành xanh. Thời gian một chén trà nhỏ qua đi, Lâm Huyền Sương rốt cuộc cũng chịu không nổi việc Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê lơ lửng, nên xoay người rời đi.

Lâm Huyền Sương đi rồi, Lạc Mộng Khê nhin không được hỏi: “Nam Cung Quyết, sao vừa rồi ngươi và Lâm Huyền Sương lại cùng nhau cầm tiêu hợp tấu?” Vì sao sau khi ta xuất hiện, ngươi lại hoàn toàn ngó lơ nàng ta chứ?

“Bốn vương và Lâm cô nương đã bàn xong việc, nhất thời nhàm chán, liền muốn chờ người thức dậy sẽ dạy người đánh đàn, nhưng trái chờ, phải đợi, ngươi vẫn ngủ say sưa, bốn vương lại thật sự nhàn đến vô sự, liền thối tiêu.” Nam Cung Quyết vừa điều chỉnh âm cầm, vừa trả lời, có phần thờ ơ:

“Lâm cô nương vốn đã đi rồi, nhưng khi bốn vương thối tiêu, thì nàng ta lại đột nhiên xuất hiện, bốn vương không chuẩn bị kịp, hơn nữa người đã tỉnh lại, bốn vương tự nhiên là không đếm xỉa tới nàng ta nữa Mộng Khê, âm cầm đã điều chỉnh tốt, ngươi thử xem” Nam Cung Quyết hình như không muốn cùng Lạc Mộng Khê nói chuyện về Lâm Huyền Sương, một người không có quan hệ tới hai người bọn họ, liền rất nhanh đổi đề tài.

Lạc Mộng Khê khẽ động ngón tay, âm cầm linh động từ cầm huyền vang lên: Thuần Dương cầm, quả nhiên là ngàn vàng khó tìm được cầm tốt ... Lâm Huyền Sương và Nam Cung Quyết cầm tiêu hợp tấu, rõ ràng là muốn tỏ ý với Nam Cung Quyết, là mình đối với hắn có hảo cảm, nói không

chừng còn là ái mộ, nhưng Nam Cung Quyết lại không cảm kích, còn xem nàng ta như không khí, một phen tâm ý của Lâm Huyền Sương bị thất bại, hiện tại khẳng định đang rơi lệ ... Nam Cung Quyết này, sao lại không hiểu phong tình như vậy ... Nhưng mà, nghĩ đến Lâm Huyền Sương và Hạ Hầu Yên Nhiên đều có cầm kỹ ngang nhau, nếu đem so sánh với mình, căn bản chính là một ở tận trên trời, một ở tít dưới đất, nhưng Nam Cung Quyết lại không để ý tới hai vị đại mỹ nữ tài hoa hơn người, có thể cùng hắn cầm tên hợp tấu tạo ra âm thanh tuyệt vời, lại cố tình hao hết thời gian dạy người quái dị như nàng đánh đàn, Lạc Mộng Khê sinh bất đắc dĩ:

Theo hành động vừa rồi của Huyền Sương, người thông minh đều có thể thấy được, nàng ta đối với Nam Cung Quyết là có ý. Sỡ dĩ Nam Cung Quyết làm như vậy, có phải là muốn mượn cơ hội này nói cho Lâm Huyền Sương biết, hắn cùng với nàng ta mãi mãi sẽ không có khả năng không... “Mộng Khê, ngươi lại thất thần, suy nghĩ cái gì vậy?” Một bên vai hơi trầm xuống, hô hấp ấm áp phả bên tai, nửa người trên bị cánh tay kiên cố kéo vào trong lòng, Lạc Mộng Khê trong phút chốc hoàn hồn.

Hơi hơi ghé mắt, đã thấy Nam Cung Quyết ôm nàng vào trong ngực, cầm đặt trên vai nàng, ánh mắt thâm thúy đầy trêu tức nhìn chăm chú vào mắt nàng, giống như muốn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê lóe tia mất tự nhiên, tức giận nhỏ giọng nhắc nhở: “Nam Cung Quyết ngươi hãy nhìn cho rõ, ta là Lạc Mộng Khê” Cho dù Lâm Huyền Sương ở ngay bên cạnh, mà ngươi lại muốn khiến nàng hết hy vọng với ngươi, muốn cùng ta diễn trò, cũng không cần thiết phải diễn thật như vậy chứ.

“Bốn vương biết ngươi là Lạc Mộng Khê” Nam Cung Quyết dời cầm khỏi vai Lạc Mộng Khê, hai tay luồn qua hai bên eo của Lạc Mộng Khê, nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, đưa đến Thuần Dương cầm trên bàn đá: “Bốn vương dạy ngươi đánh đàn.”

Nam Cung Quyết hơi đứng lên khom người xuống, lồng ngực ấm áp dán sau lưng, hô hấp ấm áp phả lên tóc Lạc Mộng Khê. Mùi đàn hương nhàn nhạt quanh quần chóp mũi, Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài: “Nam Cung Quyết, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

“Không có gì, bốn vương chỉ cảm thấy, lúc trước chúng ta rất không giống vợ chồng, đến nỗi khiến người khác hiểu lầm bốn vương không thích người...” Muốn thừa dịp mà chen vào, lấy thân báo đáp..... Vốn chẳng xem việc chúng ta đã là vợ chồng ra gì. Lạc Mộng Khê oán thầm: Chẳng lẽ khi ta nghỉ ngơi, Lâm Huyền Sương đã nói gì đó với Nam Cung Quyết, kích thích Nam Cung Quyết, mới khiến hắn trở nên khác thường như thế này... Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hơi hơi lóe lóe, đang muốn mở miệng hỏi, bất thành linh tiếng bầm báo đầy lo lắng của thị vệ vang lên trước:

“Khởi bẩm Vương gia, Vương phi, không tốt rồi, vào khoảng giữa trưa hôm nay, có người ở ngoài tung tin đồn, nói Vương phi khắc tử khắc phu, Vương gia bị Vương phi khắc đến bệnh nặng dậy không nổi, sẽ chết trong nay mai...”

Nam Cung Quyết cả kinh, đáy mắt hơi trầm xuống: “Xem ra việc bốn vương bệnh nặng đã bị người ngoài biết được.”

Nhưng làm sao bọn chúng biết được.... “Việc người bệnh nặng vẫn luôn được giữ bí mật, ngay cả nô bộc, nha hoàn trong phủ cũng không biết, sao người ngoài lại biết được?” Đối với điểm này, Lạc Mộng Khê cảm thấy rất khó hiểu:

Những thị vệ bên người Nam Cung Quyết cũng biết việc này, nhưng bọn hắn đều do Nam Cung Quyết tự tay huấn luyện, tuyệt đối không bán đứng hắn, còn đám người Lâm Huyền Sương, Bắc Đường Diệp lại càng không. Vậy là ai đã tiết lộ bí mật này... Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê cùng

ngừng mi suy tư, một lát sau, trước mắt hai người sáng ngời, trăm miệng một lời nói:

“Lăng Khinh Trần.”

Lạc Mộng Khê từng tìm Lăng Khinh Trần mua Long thảo và Long thiết, nếu Lăng Khinh Trần sai người âm thầm điều tra việc này, lấy thực lực và trí thông minh của hắn, không khó để tra được người cần dùng Long thảo, Long thiết là Nam Cung Quyết.... Long thảo, Long thiết đều là thứ trân quý, chỉ khi bệnh nặng hay cần cứu mạng mới dùng, hơn nữa Long thảo, Long thiết chuyên trị bệnh phổi, cho nên, Lăng Khinh Trần đương nhiên sẽ biết Nam Cung Quyết bị bệnh nặng....

“Nam Cung Quyết, thực xin lỗi!” Lạc Mộng Khê thầm nghĩ tìm Lăng Khinh Trần mua Long thảo để cứu mạng Nam Cung Quyết, nhưng không nghĩ rằng, khéo quá lại làm hư chuyện, không tìm được Long thảo, lại để cho người khác biết bệnh tình của Nam Cung Quyết, mang đến phiền phức lớn cho hắn.

Chuyện Nam Cung Quyết bệnh nặng đã truyền khắp toàn bộ kinh thành, mà quả thực hắn cũng bị bệnh nặng như thế, chỉ cần để Thái y bắt mạch, sẽ biết được lời mọi người nói là thật hay giả, Thanh Tiêu quốc không thể để một người mang bệnh nặng, có thể mất mạng bất cứ lúc nào làm Hoàng đế được.

Vì thế, tuy Nam Cung Phong mang tiếng xấu nhưng lại là toàn bộ hy vọng của Thanh Tiêu quốc, tất cả những hành vi phạm tội của hắn sẽ được đặc xá, chỉ sợ trong ít ngày tới, hắn sẽ được đăng cơ làm Hoàng đế, đến lúc đó, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê sẽ không có một ngày yên ổn, nếu chuyện này thật sự là do Lăng Khinh Trần tiết lộ ra ngoài, là hắn muốn báo thù chuyện ngày đó bị Nam Cung Quyết đoạt thê tử, hay là đã thành lập quan hệ hợp tác với Nam Cung Phong... Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê vào trong ngực, dịu dàng an ủi:

“Mộng Khê, người đừng tự trách, cho dù không có chuyện Long thiệt, thì việc bốn vương bệnh nặng, sớm hay muộn gì cũng sẽ bị người khác biết được.”

Bởi vì đây là sự thật, ai cũng giấu không được, huống chi, người kia đã sắp đến kinh thành, hơn nữa, mục đích của hẳn nhật định ta. Lấy năng lực của hẳn, muốn tra ra việc bốn vương bệnh nặng cũng không khó... “Đối với hành động cẩn mật của người, làm sao bọn chúng biết bệnh tình của người được chứ.” Nếu ta không đi tìm Lăng Khinh Trần mua Long thảo, người ngoài cũng không thể biết được Nam Cung Quyết nhiễm bệnh nặng nhanh như vậy.

Đột nhiên, Nam Cung Quyết giống như nghĩ tới cái gì đó: “Mộng Khê, người có phát hiện trong tin đồn này người chính là nhân vật chính hay không, mà chuyện bốn vương bị bệnh, chỉ là tiện thể mang ra để tăng sức thuyết phục mà thôi.”

Được lời này của Nam Cung Quyết nhắc tỉnh, Lạc Mộng Khê cũng phản ứng lại ngay: “Đúng vậy, tin đồn này là nhất tiễn song điêu, lấy việc ta mang mệnh khắc tử khắc phu, dẫn đến bệnh tình của người, nếu ngày nào đó, người thật sự bệnh phát mà chết, người bị người khác khiển trách, thóa mạ lại là ta...”

“Cho nên, tin đồn này, rất có khả năng không phải do Lăng Khinh Trần truyền ra.”

Ngày Đại hôn lần đó, từ hành vi của Lăng Khinh Trần, Nam Cung Quyết nhìn ra được, Lăng Khinh Trần thích Lạc Mộng Khê, hẳn muốn dùng trăm phương nghìn kế để đối phó Nam Cung Quyết, nhưng sẽ không dùng phương pháp phá hư danh dự của Lạc Mộng Khê để bắt đầu, hơn nữa, lời tin đồn này, là nhằm vào Lạc Mộng Khê, chứ không phải là hẳn, Nam Cung Quyết ... “Có tra được tin đồn này từ đâu truyền ra không?” Đây mới là điểm quan trọng nhất.

“Bẩm Vương gia, đã tra được, tin tức là từ phủ Thừa tướng truyền ra.” Vương phi là đại tiểu thư của Tướng phủ, vì sao người của Tướng phủ lại muốn hại nàng như vậy.

Bởi vậy, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê liền nghĩ đến tên nam tử thần bí đã hợp tác với đại phu nhân: Chẳng lẽ tên nam tử thần bí kia dùng việc bảo hộ Phùng Thiên Cương để trao đổi điều kiện, đó là phá hư danh dự Lạc Mộng Khê, tin đồn này là do đại phu nhân truyền ra... “Nam Cung Quyết, người có tính toán gì không?” Việc ta mua Long thảo từ Lăng Khinh Trần, cũng chỉ mới qua thời gian ngắn là một ngày, mà tên nam tử thần bí kia chỉ bằng việc này đã tra ra Nam Cung Quyết mang bệnh nặng, liền mang ra lợi dụng, xem ra, người này đúng như lời nói của Nam Cung Quyết, là một nhân vật lợi hại.

“Tin đồn này vừa truyền ra, trong triều đình nhất định sẽ đại loạn, chúng ta cứ án binh bất động, yên lặng xem xét, nếu không, chính là tự đưa mình ra đầu trận tuyến, để bọn chúng có thể thừa cơ!” Đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết ngưng trọng càng sâu: “Nếu bốn vương không đoán sai, Nam Cung Phong cũng đã trở lại, hơn nữa, hẳn không hề giấu đầu lộ đuôi, mà là quang minh chính đại, ngênh ngang trở về Cảnh vương phủ.”

Kinh thành, trong một khách điểm, Nam Cung Phong đang ngồi nhàn nhã uống rượu, đáy mắt không che giấu được sự đặc ý:

Tin đồn truyền ra cũng đã được vài ngày, Lạc vương phủ lại không có động tĩnh gì, chứng minh Nam Cung Quyết là có tật giật mình, xem ra, hẳn thật sự là mang bệnh nặng, mệnh không còn lâu nữa.

Nhưng mà cẩn thận ngấm lại cũng đúng, năm năm trước thân thể Nam Cung Quyết suy yếu, vì ăn nhầm cua mà suýt mất mạng, cho dù đã ở Thiếu Lâm tự tu dưỡng, thân thể cũng không có khả năng hoàn toàn bình phục.

Lạc Mộng Khê tìm Lăng Khinh Trần mua Long thiết, chắc chắn là để Nam Cung Quyết dùng, Long thiết là dược liệu trân quý, nếu không phải lúc bệnh đã chuyển nguy kịch, thì không cần dùng... Không thể tưởng tượng được bốn vương không cần tốn nhiều sức lực liền có thể loại bỏ Nam Cung Quyết, thật sự là nhân gian không ít điều thú vị, chờ khi Nam Cung Quyết chết đi, Lạc Mộng Khê liền mất đi chỗ dựa.

Hơn nữa nói nàng ta khắc tử khắc phu, thì chuyện Nam Cung Quyết bị khắc chết là một ví dụ tốt, tuy nói chuyện Nam Cung Quyết chết không quan hệ tới Lạc Mộng Khê, nhưng người đời đều thích nghe tin đồn, cũng rất tin lời đồn, nếu mọi người nói Nam Cung Quyết là bị nàng khắc chết, vậy hẳn chính là bị nàng khắc chết, cho dù Lạc Mộng Khê có trăm miệng, cũng không thể biện giải cho chính mình. Khi đó, sẽ không còn ai dám che chở cho nàng ta, đến lúc đó, bốn vương có thể dễ dàng bóp chết như một con kiến, chỉ cần nhẹ nhàng động thủ liền bóp chết Lạc Mộng Khê... Không, như vậy cũng quá tiện nghi cho nàng ta rồi, bốn vương muốn nàng ta muốn sống không được, muốn chết cũng không xong: “Cộp” Đáy mắt Nam Cung Phong phát lạnh, chén rượu trong tay bị bóp vỡ thành từng mảnh nhỏ, phân tán trên mặt bàn....

Kinh thành, trong một nhĩ gian của trà lâu, chương quỳ cùng bọn tiểu nhị nơm nớp lo sợ đứng trong phòng, cúi đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám, trên mặt đất, những mảnh sứ vỡ rải khắp nơi.

Lại về nhìn về phía trước, Lăng Khinh Trần mặc quần áo màu xanh đưa lưng về phía mọi người, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt âm trầm: “Chuyện đồn đại này, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Ngày đó sau khi Lạc Mộng Khê đi rồi, Lăng Khinh Trần đã sai người đi thăm dò Lạc Mộng Khê muốn dùng Long thiết để làm gì, lại không nghĩ rằng, việc lại biến thành cục diện hôm nay.

Khi Lăng Khinh Trần biết Nam Cung Quyết bọ bệnh nặng, mệnh không còn lâu, đã giật mình, trong lòng tiếc hận, đồng thời hăn càng lo lắng cho Lạc Mộng Khê, nếu Nam Cung Quyết chết đi, Mộng Khê phải làm sao?

Ngay khi hăn muốn tìm một cơ hội đến Lạc vương phủ tìm hiểu, thì toàn kinh thành đã truyền ra tin đồn Lạc Mộng Khê khắc tử khắc phu.

Lăng Khinh Trần biết, sở dĩ Nam Cung Quyết bị bệnh nặng, là vì năm năm trước ăn nhầm cua, chứ không liên quan gì đến Lạc Mộng Khê cả, nhưng tin đồn này, rõ ràng là đổ tất cả tội lỗi lên người Lạc Mộng Khê.

Nam Cung Quyết bệnh rất nặng, có khả năng sẽ rời nhân thế bất cứ lúc nào, nếu là trước đây, Lăng Khinh Trần đối với sinh tử của hăn căn bản là không thêm quan tâm, bởi vì Nam Cung Quyết đoạt đi nữ tử mà Lăng Khinh Trần hăn yêu nhất, hăn ta chết đi, Lăng Khinh Trần hăn là rất vui vẻ.

Nhưng bây giờ, Lăng Khinh Trần lại hy vọng Nam Cung Quyết sống lâu hơn một chút, bởi vì như thế, Lạc Mộng Khê mới không bị gièm pha... Nhưng mà, Nam Cung Quyết bệnh rất nặng, sớm muộn gì cũng sẽ rời thế gian, lời gièm pha của mọi người sớm muộn gì cũng đổ lên người Lạc Mộng Khê, không biết một thiếu nữ như nàng có chịu được hay không: Rốt cuộc là ai đang âm thầm đối phó với Mộng Khê, hận không thể lấy mạng của nàng chứ.... “Bẩm công tử, tin đồn là từ phủ Thừa tướng truyền ra...” Chương quỳ do dự trả lời:

Khi bọn họ vừa tra được tin tức này, cũng vô cùng hoảng hốt. Lạc Mộng Khê là đại tiểu thư của Tướng phủ, nhưng tin đồn bất lợi với nàng lại từ Tướng phủ truyền ra, người trong Tướng phủ truyền tin đồn này ra, không biết có tâm ý gì “Xác định không có tra sai?” Mắt lạnh của Lăng Khinh Trần híp lại: Ở phủ Thừa tướng, đại phu nhân và Lạc Mộng Khê kết thù sâu đậm, nếu nói bà ta muốn phá hư danh dự Lạc Mộng Khê, thì thật ra rất có khả năng... “Bẩm công tử, tuyệt đối không sai được, thuộc hạ đã xác thực qua tin tức này” Chương quỳ trả lời khẳng định, Lăng Khinh Trần hơi hơi

cúi đầu, suy tư một lát, nhẹ nhàng khoát tay áo, chường quầy và bọn tiểu nhị hiểu ý, rất nhanh rời khỏi phòng, trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra: Nguy hiểm thật!

Khi trong phòng chỉ còn lại một mình Lăng Khinh Trần, hắn vẫn đứng bất động trước cửa sổ, đáy mắt càng ngày càng lạnh:

Đại phu nhân, Lăng Khinh Trần ta ghét nhất là bị người khác lợi dụng, mà người, cũng dám lợi dụng Lăng Khinh Trần ta, dùng tin này để đối phó với Mộng Khê, người cũng nên biết người đã phạm vào điều tối kỵ của ta...

Khách điểm, Lãnh Tuyết Tình ngồi bên cạnh bàn ẩm trà, tả hữu hộ pháp đứng phía sau hắn, cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Một lát sau, tả hữu hộ pháp ngẩng đầu, rất ăn ý, nhìn nhau liếc mắt một cái, đáy mắt cùng hiện lên ý giống nhau: “Thiếu chủ, thánh nữ không có khả năng khắc tử khắc phu, nhất định là có người bịa đặt” Tả hộ pháp mở miệng trước.

“Đúng vậy, thiếu chủ, thánh nữ là do trời tuyển định, không có khả năng khắc tử khắc phu, cho dù nàng thật sự khắc, cũng là khắc người bên ngoài Tuyết Tình cung”

“Bà già chết tiệt, bà nói cái gì thế?” Tả hộ pháp hung hăng huých cánh tay của hữu hộ pháp: “Thiếu chủ hiện đang phiền lòng, sao bà không nói chuyện dễ nghe chút.”

“Ta nói là sự thật mà.” Hữu hộ pháp không chút yếu thế: “Lạc vương Nam Cung Quyết kia thật là mang bệnh nặng, thời gian không nhiều, mà thánh nữ lại gả cho hắn....”

“Nam Cung Quyết bị bệnh không quan hệ tới Mộng Khê” Lãnh Tuyết Tình vẫn luôn trầm mặc uống trà, bỗng nhiên mở miệng: “Hắn bị bệnh hắn

là do năm năm trước, không có quan hệ tới Mộng Khê....” Nếu không, lấy võ công của Nam Cung Quyết, không ai có thể làm hấn bị thương, thì sao lại bị bệnh nặng.... Tuyệt thế tứ công tử là bốn vị nam tử ưu tú nhất thế gian, tuy rằng bọn họ không quen biết nhau, nhưng đối với ba người còn lại thì rất hiểu biết, chuyện Nam Cung Quyết ăn nhảm cua, toàn bộ kinh thành đều biết, làm sao bọn họ lại không biết chứ.

Tả hữu hộ pháp đang muốn nói thêm, Lãnh Tuyết Tình đã xua tay đánh gãy lời nói của bọn họ: “Việc này chúng ta tạm thời không cần để ý tới, các người lui xuống đi.”

Lãnh Tuyết Tình đã có suy tính riêng của mình: Lạc Mộng Khê bị mọi người mắng là yêu nữ khắc tử khắc phu, Nam Cung Quyết bệnh nặng, khẳng định sống không lâu. Nếu Nam Cung Quyết chết đi, nàng phải gánh chịu tội danh, từ nay về sau, Lạc Mộng Khê khó tìm được nơi để sống yên ổn, vậy nàng có phải sẽ cam tâm tình nguyện cùng ta trở về Tuyết Tình cung hay không...

Trên đường lớn, một vị đại nương tay cầm một giỏ trúc đựng đồ ăn, đầu trùm khăn lam, mặt đầy nếp nhăn, nhưng hai mắt sáng rực, sinh động đang không ngừng nói với mọi người:

“Lạc Mộng Khê số khắc tử khắc phu, đã sớm có tiền lệ, chính là đã khắc mẫu thân đến chết, sau khi lớn lên, nhũ mẫu nuôi nấng của nàng ta cũng mất, trước đó không lâu, đệ đệ bị rắn cắn, muội muội bị hạ độc.”

“Lạc Mộng Khê là người xui xẻo, ai tiếp xúc với nàng ta, đều bị liên lụy, các người xem Lạc vương gia, lớn lên thật tốt, diện mạo tuấn mỹ, võ công cao cường, lại là tuyệt thế tứ công tử.”

“Nhưng từ sau khi cưới Lạc Mộng Khê, gặp bao nhiêu bất trắc, bệnh tật liên miên, cả người bị tra tấn đến hấp hối, hiện tại càng kỳ quái hơn, bệnh

nhẹ biến bệnh nặng, mạng sống cũng sắp không giữ được nữa, Lạc Mộng Khê này, thật xúi quẩy mà....”

“Đúng vậy, đúng vậy...” Những nữ tử xung quanh không rõ tình huống, liên tục phụ họa.

“Ta nói vị đại nương này, Lạc Mộng Khê rốt cuộc là khắc tử khắc phu, hay là khắc phụ khắc mẫu vậy?” Một công tử trẻ tuổi mặc áo lam chậm rãi đi tới chỗ nhóm nữ tử, mặt mày tươi cười, nhưng lại không hiện ở đáy mắt, nam tử này rất anh tuấn, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóm nữ tử đều ửng đỏ.

Thấy nam tử trẻ tuổi đến gần, vị đại nương vừa kể chuyện về Lạc Mộng Khê không khỏi đặc ý vênh váo, xuất ra bản lĩnh xuất chúng của mình, ba hoa với vị nam tử trẻ tuổi: “Đương nhiên là khắc tử, khắc phu, khắc mẫu, khắc phụ...”

“Không đúng.” Sau khi nghe đại nương kia nói chuyện cả buổi, mắt nam tử trẻ tuổi lộ ra vẻ nghi hoặc: “Nếu nói Lạc Mộng Khê khắc phụ khắc mẫu, mẫu thân nàng là vì khó sinh mà chết, nhưng Lạc Thừa tướng cho tới bây giờ vẫn hoàn hảo như thường, nói nàng khắc đệ và muội muội, đúng là Lạc Thái Vân, Lạc Tử Quận gặp chuyện không may, nhưng Lạc Tử Hàm không hề bị tổn hại gì... Nếu nói Lạc Mộng Khê khắc tử khắc phu, nhưng sau khi Lạc Mộng Khê lập gia đình lại chưa sinh con, việc Lạc vương gia bệnh nặng, cũng là do người ta đồn đại, không có người chính mắt gặp qua, nếu chưa thấy qua, thì không nên nói bừa, ngộ nhỡ Lạc vương gia không bệnh, lại bị các người nói đến nổi bị bệnh, thì thật là...”

Vị đại nương không cho là đúng, tận tình khuyên giải: “Ta nói vị tiểu huynh đệ này, người có điều không biết, Lạc Mộng Khê...”

“Thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến” Nam tử trẻ tuổi biến sắc, ngón tay chỉ về một hướng: “Các người xem phía trước, Lạc vương gia

hoàn hảo không tổn hại gì đang đứng ở đó...”

Thật sự, mọi người bán tín bán nghi nhìn theo hướng nam tử trẻ tuổi chỉ, chỉ thấy Nam Cung Quyết quần áo trắng tinh đang cùng Lạc Mộng Khê đi đến, dung nhan tuấn mỹ, làm cho người ta vừa thấy liên trầm mê.

Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đều có khí chất thiên tiên, đứng chung một chỗ, giống như một đôi hoàn hảo trời sinh, vô cùng xứng đôi:

“Tình cảm vợ chồng người ta rất tốt, các người không nên ở đây nói bừa.” Bắc Đường Diệp lạnh lùng nhìn quét mọi người: “Chắc không phải là do các người muốn rửa Lạc vương gia tới chết, sau đó giá họa cho Lạc vương phi chứ?”

Người cổ đại rất mê tín, cho rằng, dù một người khỏe mạnh, nhưng nếu bị nhiều người rửa sẽ khiến hãn sinh bệnh mà chết, vì trời sẽ thuận theo ý dân, nghĩ hãn sống không được lòng người nên bắt hồn phách của hãn đi, vì vậy mà Bắc Đường Diệp đã lợi dụng điểm này, khiến bọn họ ngậm miệng... “Sẽ không, sẽ không...”

“Làm sao chúng ta có thể có loại tâm tư ác độc này...” Mọi người liên tục phủ nhận, sắc mặt của đại nương kia cũng trắng bệch.

“Như thế là tốt nhất, nếu ngày nào đó Lạc vương gia thật sự sinh bệnh, khẳng định là bị các người rửa ...”

Nam tử trẻ tuổi lạnh giọng giáo huấn.

“Bắc Đường Diệp, người không về phủ sao?” Cách đó không xa, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê lần lượt lên xe ngựa, Nam Cung Quyết đứng bên ngoài màn xe lạnh giọng hỏi.

“Lập tức đến.” Nam tử trẻ tuổi đáp ứng, bước nhanh về phía trước, phía sau, mục đại nương tung lời đồn đang muốn lạng lẽ rời đi, lại bị chúng nữ tử

bắt lấy, hung hăng chửi bới, tay dấm chân đá như mưa sa dày đặc từ xung quanh ập tới:

“Thì ra người lại có loại tâm tư ác độc này, muốn Lạc vương gia bị tin đồn hại... Con hại chúng ta tưởng rằng người là người tốt...”

“Chỉ cần nhìn bộ dáng của mụ, vừa thấy đã biết không phải là thứ tốt gì...”

“Đừng đánh... Đừng đánh... Những lời này không phải ta tự nói...” Mụ đại nương vung tay che đầu, giống con tôm nhỏ cuộn mình nằm trên mặt đất, lạnh run.

“Vậy do ai bảo người nói như vậy?” Những nữ tử khác tức giận hỏi.

“Là do người trong phủ Thừa tướng trả thù lao bảo ta nói như vậy... Nếu ta tung tin một lần, sẽ trả cho ta năm lượng bạc...” Mụ đại nương nơm nớp lo sợ trả lời.

“Hay cho người, vì tiền, lại muốn hại tính mạng người khác, thực đáng chết...” Tay dấm chân đá vẫn tiếp tục rơi xuống đầu mụ đại nương... Bên này, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp ngồi trên xe ngựa trở về Lạc vương phủ, ba người ngồi trong xe, ai cũng không nói gì, giống như đang chờ đợi.

Một lát sau, một trận tiếng động phá gió truyền đến, ngay sau đó, màn xe bị người khác vén lên, đại nương vừa rồi bị chúng nữ tử ra sức đánh chậm rãi đi vào: “Tham kiến Vương gia, Vương phi, tứ hoàng tử.”

“Việc thế nào rồi?” Bắc Đường Diệp nhẹ giọng hỏi, mang theo đầy ý trêu tức.

“Bẩm Tứ Hoàng tử, vừa rồi Tứ Hoàng tử cùng thuộc hạ hợp diễn, đã lừa được những người đó, không chút sơ hở, chuyện phủ Thừa tướng tung tin

đồn rửa Lạc vương gia, Vương phi sẽ bị mọi người biết....”

“Đây cũng không phải kể lâu dài” Lạc Mộng Khê này giờ vẫn chưa nói chuyện bỗng nhiên mở miệng: “Lời đồn này chỉ có thể lừa được dân chúng không biết gì, nhưng nếu muốn lừa gạt đại thần trong triều, chỉ sợ không đơn giản như vậy.....”

“Đúng vậy, vừa rồi thị vệ báo lại, phụ hoàng vì phủ nhận tin đồn, đã đặc biệt truyền chỉ hàng trăm thần y vào kinh, cùng chẩn bệnh cho bốn vương” Kỳ thật, không cần dùng nhiều người như vậy để chẩn bệnh, hãn vốn mang bệnh nặng, chỉ cần một tên đại phu bình thường, liền có thể chẩn ra hãn bị bệnh nặng.

“Thanh Hoàng vẫn không biết người mang bệnh nặng sao?” Mắt Bắc Đường Diệp lộ ra vẻ kinh ngạc: Hãn còn tưởng rằng cái gì Thanh Hoàng cũng biết chứ... Nam Cung Quyết khẽ lắc đầu, mắt lộ ra ý chua xót: “Bốn vương tạm thời không tính nói việc này cho phụ hoàng biết, để tránh người lại lo lắng cho ta.”

“Nhưng bệnh của người, đã đến giai đoạn cuối” Có thể mất mạng bất cứ lúc nào, nói không chừng nếu không cẩn thận, Thanh Hoàng chính là người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.

Tuy rằng Bắc Đường Diệp hoàn toàn không muốn để Nam Cung Phong làm Hoàng đế Thanh Tiêu, nhưng toàn bộ Thanh Tiêu cũng chỉ còn lại hai vị Hoàng tử là Nam Cung Quyết và Nam Cung Phong. Nam Cung Quyết chết đi, thì ngôi vị Hoàng đế Thanh Tiêu liền do Nam Cung Phong đảm nhận... Không nghĩ tới lại nghe chuyện tình trầm trọng như vậy, Lạc Mộng Khê rất nhanh đổi đề tài:

“Chuyện đại phu nhân hại chết Cung chủ Tuyệt Tình cung, nên tìm biện pháp nói cho Lãnh Tuyệt Tình, để Tuyệt Tình cung cũng chuyển đầu mũi

giáo về hướng đại phu nhân, như vậy, chúng ta sẽ dễ ứng phó với tên nam tử thần bí kia hơn.”

Nghe vậy, Bắc Đường Diệp và Nam Cung Quyết liếc mắt nhìn nhau, không nói gì: Về quan hệ của Lạc Mộng Khê và Tuyệt Tình cung, Bắc Đường Diệp đã điều tra rõ, Nam Cung Quyết cũng biết, nhưng lại không nói cho Lạc Mộng Khê.

Cho nên, Lạc Mộng Khê không biết, đại phu nhân hại chết thánh nữ Mai Nhược Vân, chẳng khác nào là hại chết Cung chủ Tuyệt Tình cung... Đang nói chuyện, xe ngựa đã đến Lạc vương phủ, sau khi lần lượt xuống xe, Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp đi hướng thư phòng: “Mộng Khê, nếu mệt rồi thì về phòng nghỉ ngơi trước đi, bốn vương còn có việc muốn bàn bạc với Bắc Đường Diệp.”

Lạc Mộng Khê không nói gì, khẽ gật đầu, chậm rãi đi về phòng ngủ. Lúc này ba người cũng chưa nghĩ đến, có một nhân vật lợi hại tránh qua tất cả trạm gác, lẫn vào Vương phủ, nay đang đứng trong phòng Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, chờ Lạc Mộng Khê chui đầu vô lưới.

Phòng ngủ, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết rời phủ chưa về, Băng Lam liền mang quần áo đã giặt sạch của Lạc Mộng Khê vào phòng hai người.

Cầm quần áo nhẹ nhàng bỏ vào trong tủ, cũng cẩn thận nhìn lại vài lần, Băng Lam đang muốn rời đi, bất thành lỉnh khóe mắt xẹt qua một cánh tay áo màu đen, Băng Lam cả kinh, đột nhiên quay đầu, lớn tiếng chất vấn:

“Người là ai?”

Băng Lam vừa dứt lời, thân ảnh màu đen đã đến trước mặt Băng Lam, trong khi nàng còn chưa kịp phản ứng, một thanh trường kiếm đầy hàn khí đã đặt trên cổ nàng, hàn khí nhẹ nhàng thấm vào da thịt, làm cho người ta

không rét mà run: “Nói, Lạc Mộng Khê đang ở đâu, ta có thể tha người một mạng.”

“Tiểu thư đã rời phủ, không có ở nơi đây” Khuôn mặt Băng Lam trấn định, ngữ khí lạnh lùng, một chút cũng không giống người bình thường đầy kích động khi gặp được trường hợp khẩn cấp và bất lực này.

“Tiểu thư?” Đáy mắt hắc y nhân chợt lóe: “Xem ra người là nha hoàn Lạc Mộng Khê mang theo từ Tướng phủ đến đây....”

“Tiểu thư nhà ta luôn làm việc thiện, không làm điều ác, không biết vị công tử này tìm nàng ấy có chuyện gì.” Băng Lam thông dong trấn định, không chút hoang mang: “Nếu là chuyện muốn tiểu thư hỗ trợ, công tử có thể quang minh chính đại tới gặp tiểu thư nhà ta, không cần phải giả làm hắc y nhân, mang theo binh khí, làm người ta nhìn thấy mà sợ....”

“Tại hạ không nhìn thấy sự sợ hãi từ trên người cô nương.” Ngữ khí của hắc y nhân lạnh như băng: “Chỉ sợ cô nương cũng không phải là nha hoàn bình thường.”

“Băng Lam chính là do đi theo bên người tiểu thư một thời gian quá dài, cũng trở nên giống tiểu thư, đối mặt với cái chết tự nhiên không có sợ hãi gì.....”

Hắc y nhân đang muốn nói thêm, bất thành linh tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, ngay sau đó, tiếng Lạc Mộng Khê đầy mỗi một truyền vào trong tai: “Băng Lam, ta mệt quá, giúp ta lấy chén trà.”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Bệnh Tình Của Quyết Ngụy Kịch

Edit : Vân Anh

Beta : Evy Nguyen + kun'xjh

Cùng lúc Lạc Mộng Khê đang nói, thân hình yếu điệu cũng bước vào phòng. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay khi Băng Lam cả kinh đang muốn lớn tiếng nhắc nhở Lạc Mộng Khê chạy đi, chỉ cảm thấy bóng đen hiện lên trước mặt. Một trận cuồng phong cuốn qua, thân ảnh của hắc y nhân nháy mắt đã vào nội thất.... Lạc Mộng Khê xuất thân là đặc công, dựa vào sự nhạy cảm của đặc công. Sau khi bước vào phòng, nàng liền cảm giác được có điều bất thường. Đột nhiên quay đầu nhìn vào nội thất, đã thấy một đạo cuồng phong màu đen đang thổi tới hương nàng rất nhanh.

Không kịp suy nghĩ, Lạc Mộng Khê đột nhiên lách mình tránh thoát cuồng phong kia. Ai ngờ, người nọ chưa đánh đến nàng ,lại tùy tay bắt được bả vai nàng.

Đáy mắt Lạc Mộng Khê phát lạnh, nâng tay lên đánh rớt bàn tay người nọ đặt trên vai nàng. Tung chưởng đánh về hướng ngực người nọ...“Tiểu thư, đi mau, hắn đến đây là vì người” Tiếng nhắc nhở đầy lo lắng của Băng Lam vang lên trong nội thất, thì cũng đã quá trễ.

Mỗi chiêu của hắc y nhân đều ngoan độc, từng bước ép sát. Lạc Mộng Khê căn bản không thể đi được: Ở hiện đại, tuy rằng cổ võ của Lạc Mộng Khê chỉ tới tầng thứ sáu, nhưng không có mấy người là đối thủ của nàng. Nhưng tại cổ đại này, người có võ công cao hơn nàng lại nhiều như mây.

Võ công của hắc y nhân, rõ ràng cao hơn Lạc Mộng Khê rất nhiều. Không tới mấy chục chiêu, Lạc Mộng Khê liền khó chống đỡ. Sau khi Băng Lam chạy ra nội thất, không chút do dự phóng qua chỗ hắc y nhân. Cái chính là nàng không lấy binh khí đối phó với hắc y nhân, mà là ôm chặt thắt lưng của hắc y nhân từ phía sau: “Tiểu thư, người mau chạy đi...”

Võ công của hắc y nhân rất cao, vượt ngoài sức tưởng tượng của Lạc Mộng Khê. Cho dù Nam Cung Quyết ở trong này, cũng không hẳn đã là đối thủ của hắn. May mà Băng Lam không lấy binh khí đối phó với hắn. Nếu không, chỉ sợ còn chưa tới gần người, đã bị hắn một cước đá bay. Kết cục này, không cần nghĩ cũng biết..... “Tiểu thư, đi mau, đi mau đi” Băng Lam liền chết ôm hắc y nhân, liều mạng kéo hắn về phía sau.

Lạc Mộng Khê và Băng Lam tình như tỷ muội, tự nhiên sẽ không bỏ lại nàng mà đi, đang muốn hướng ra ngoài cửa gọi người tới. Ngờ đâu, hắc y nhân đưa tay bóp cổ Băng Lam, đẩy nàng ra trước: “Lạc Mộng Khê, nếu người dám gọi người, ta sẽ giết nàng”.

“Tiểu thư.... đừng nghe hắn..... Nô tỳ.....” Năm ngón tay của hắc y nhân đột nhiên dùng sức bóp chặt cổ Băng Lam. Lời Băng Lam còn chưa nói xong liền bị nghẹn lại trong cổ họng, rốt cuộc phun không ra nửa chữ. Khuôn mặt nhỏ nhắn từ trắng biến hồng, từ hồng thành tím “Người rốt cuộc là ai, muốn làm gì?” Đáy mắt Lạc Mộng Khê lạnh như băng. Ngực khí sắc bén: Tính mạng của Băng Lam đang nằm trong tay hắc y nhân, Lạc Mộng Khê hiển nhiên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Trước cú trấn định hắn, lựa thời cơ cứu Băng Lam... “Lần này ta đến Lạc vương phủ, mục đích là Lạc Mộng Khê ngươi” Toàn thân Hắc y nhân đều được che phủ bằng màu đen, chỉ lộ ra bên ngoài đôi mắt lạnh lẽo. Liếc mắt nhìn qua, làm cho người ta có cảm giác vô cùng kỳ lạ:

“Hai mươi năm qua, người ta muốn giết chưa bao giờ thoát được. Lạc Mộng Khê, ngươi là vong hồn kế tiếp chết dưới bảo kiếm của ta. Nha hoàn này đối với ngươi cũng coi như trung thành. Không bằng, ta đưa các ngươi

cùng xuống địa ngục. Trên đường hoàng tuyền, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau...”

Nói xong, Hắc y nhân đột nhiên vận sức trên đầu ngón tay. Tức khắc, Băng Lam giống như cá mắc cạn, há to miệng cố gắng muốn kêu. Ánh mắt sáng trong mắt, dần dần tiêu tán... “Dừng tay, người người muốn giết là ta, đừng liên lụy đến người vô tội” Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê càng đậm hàn quang: “Thả nàng ấy, ta đi theo người. Hoặc là, người giết ta.”

Võ công của hắc y nhân này sâu hiểm khó dò. Lạc Mộng Khê không thể lấy cứng đối cứng với hắn. Nếu không, vừa hại Băng Lam, cũng hại chính mình

Băng Lam nước mắt lưng tròng, lắc lắc đầu. Trong miệng không ngừng nói “Không được” Lạc Mộng Khê một mực làm như không thấy: “Người thấy thế nào? Thị vệ của Lạc vương phủ này có thể đến đây bất cứ lúc nào. Chờ bọn hắn đến đây, người còn muốn giết ta hoặc bắt ta sẽ gặp khó khăn....”

Hắc y nhân có võ công cao cường. Hắn căn bản không đặt thị vệ Lạc Vương phủ vào mắt. Đương nhiên Lạc Mộng Khê cũng biết rõ điểm này.

Nhưng sở dĩ vừa rồi Lạc Mộng Khê nói như vậy, cũng không phải là nàng tự tin, sau khi mình rơi vào nguy hiểm sẽ có thể an toàn trốn thoát. Mà là, người nọ vẫn đang bóp chặt cổ Băng Lam, nếu hắn không buông tay, sợ Băng Lam sẽ ngạt thở mà chết.... “Không ngờ người đường đường là đại tiểu thư của Tường phủ. Là Lạc vương phi do Hoàng thượng khâm điểm, lại bảo vệ một nha hoàn như thế!” Không uống công nàng ta một lòng trung thành với người.

Lúc này, Lạc Mộng Khê cũng không biết, nguyên nhân chính là vì nàng được Băng Lam bảo vệ, để nàng giữ được mạng. nếu khi Băng Lam bị bắt,

Lạc Mộng Khê không để ý tới an nguy của Băng Lam, nhanh chóng thoát đi. Thì lúc này nàng ấy chắc chắn chỉ là một cái xác chết.... “Được, lấy mạng của người, đổi mạng của nàng ta.” Cùng lúc đang nói, Lạc Mộng Khê chỉ cảm thấy một trận cuồng phong màu đen thổi tới, bả vai bị trầm xuống. Trong nháy mắt, nàng đã bị hắc y nhân đưa ra ngoài cửa. Cảnh sắc quen thuộc nhanh chóng lui dần, Lạc Mộng Khê biết, bọn họ đang bay nhanh ra khỏi phủ.

“Tiểu thư... Khụ khụ khụ....” Sau khi Băng Lam lấy lại được tự do, há mồm thở dốc. Nước mắt theo hai má không ngừng rơi xuống. Bất chấp thân thể suy yếu, cước bộ lao đảo mà chạy ra ngoài cửa, lớn tiếng hô: “Người đâu.... Bắt thích khách.... Thích khách đã bắt Vương phi đi ...”

Thư phòng, sau khi Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp bàn xong việc. Hai người một trước một sau ra khỏi phòng bước vào tiểu viện. Màn trời xanh lam tĩnh lặng như vừa được gột rửa. Ánh mặt trời chiếu rọi, vạn dặm không mây: “Nam Cung Quyết, chuyện Lạc Mộng Khê là thánh nữ của Tuyệt Tình cung, người không tính nói cho nàng sao?”

“Nếu để Mộng Khê biết việc này, không phải đang giúp nàng, mà là tăng thêm phiền não cho nàng!” Cuộc sống của Mộng Khê đang rất đơn giản. Chúng ta không nên biến nó thành phức tạp.

Bắc Đường Diệp hiểu được nỗi khổ tâm của Nam Cung Quyết, nhưng vẫn không nhịn được thở dài: “Giấy không thể bọc được lửa. Chuyện này sớm muộn gì nàng ấy cũng sẽ biết.”

“Vậy chờ khi nàng biết được chân tướng sự việc, rồi hãy nói sau” Chuyện tương lai, ai có thể đoán trước.

Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy thôi. Bắc Đường Diệp không nói gì nữa, trong mắt toàn là thần sắc bất đắc dĩ.

“Khụ khụ khụ....” Không biết vì sao, khí sắc của Nam Cung Quyết vốn không tệ lắm lại đột nhiên nâng tay che miệng, kịch liệt ho khan....

“Nam Cung Quyết, người làm sao vậy?” Hiện tại, chưa đến thời điểm phát bệnh mà... “Không có việc gì.... Khụ khụ khụ” Nam Cung Quyết vốn định ngừng ho khan để trả lời Bắc Đường Diệp. Ai ngờ, hắt lại càng ho lợi hại hơn. Hai vai không ngừng run run, muốn ngừng, lại dừng không được.

Đây là có chuyện gì? Ngay lúc Nam Cung Quyết âm thầm nóng lòng. Khóe mắt hiện lên một thân ảnh quen thuộc: Mộng Khê!

Nam Cung Quyết cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên: Giữa không trung, thân ảnh Lạc Mộng Khê và Hắc y nhân, bay xa rất nhanh... “Mộng Khê!” Nam Cung Quyết kinh hô một tiếng, cổ nén ho khan. Thân ảnh màu trắng thon dài nháy mắt đã phóng theo hướng Lạc Mộng Khê... Phía sau, truyền đến tiếng nhắc nhở lo lắng của Bắc Đường Diệp: “Nam Cung Quyết.... Người không thể dùng nội lực..... Nam Cung Quyết....”

Hắc y nhân không chỉ có võ công cao, mà khinh công cũng cao khiến người khác không theo kịp. Khi Bằng Lam gọi bọn thị vệ tới, hắc đã mang theo Lạc Mộng Khê chạy mất không còn chút bong bóng.

Hắc y nhân nắm chặt bả vai Lạc Mộng Khê. Cho nên, nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu không, chỉ cần Hắc y nhân thoáng dùng sức, liền có thể bóp nát bả vai nàng.

Đưa mắt nhìn xuống dưới, cảnh sắc cứ lui dần rất nhanh. Đáy mắt Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống: Tốc độ nhanh thật, khinh công tốt. Thị vệ Lạc vương phủ, không ai có thể đuổi theo kịp. Nếu ta muốn thoát thân, phải tự cứu mình.... Lạc Mộng Khê không dấu vết liếc mắt nhìn về phía hắc y nhân, thấy hắc đều đặt hết tâm tư phóng về trước. Không có chút do dự, đáy mắt Lạc Mộng Khê lạnh đi, nhanh tay đánh về hướng cánh tay hắc y nhân đang nắm chặt bả vai nàng. Hắc y nhân không hề phòng bị, khi Lạc

Mộng Khê tập kích hăn. Hăn theo bản năng nới lỏng tay, lui về phía sau vài bước. Lạc Mộng Khê nhân cơ hội này, không chút trì hoãn, vận khinh công bay nhanh theo hướng ngược lại trở về phủ.

Võ công của hắc y nhân cao hơn rất nhiều so với Lạc Mộng Khê. Nếu cùng hăn giao thủ, Lạc Mộng Khê chỉ có thể nhận thua. Cho nên, Lạc Mộng Khê không thể lấy lực địch lại, mà phải chọn thời cơ chạy trốn.... Nhìn thân ảnh Lạc Mộng Khê càng lúc càng xa. Hắc y nhân vẫn đứng giữa không trung không động đậy. Đáy mắt lạnh lẽo, mơ hồ hiện lên một tia ý cười trào phúng.

Đợi khi thân ảnh yếu điệu của Lạc Mộng Khê chạy hơn trăm mét. Đáy mắt hắc y nhân phát lạnh. Thân hình cao lớn như tên rời cung, bay nhanh theo hướng Lạc Mộng Khê..... Lạc Mộng Khê đang phóng đi rất nhanh. Bất thành linh, một trận ác phong đánh úp tới gần từ phía sau. Lạc Mộng Khê biết không ổn: Không xong rồi, hăn sắp đuổi kịp ta.... Lạc Mộng Khê dùng mười hai tầng công lực, nhưng vẫn không thể an toàn thoát đi. Ác phong gần trong gang tấc, Lạc Mộng Khê cũng cố không được bao nhiêu. Năm tay nhỏ bé đột nhiên mở ra, một thanh chủy thủ thoáng hiện trong tay.

Đáy mắt phát lạnh, Lạc Mộng Khê đột nhiên xoay người. Chủy thủ trong tay đâm xuống người Hắc y nhân đang gần trong gang tấc.

Võ công của hắc y nhân cực cao. Lạc Mộng Khê không hy vọng sẽ đâm trúng hăn, chỉ hy vọng có thể bức hăn lui lại vài bước. Lạc Mộng Khê cũng có cơ hội tốt để đào thoát.

Lại không nghĩ rằng, tên hắc y nhân kia lại không tránh không nhường, nâng tay lên tiếp được chủy thủ đang đâm tới của Lạc Mộng Khê. Chủy thủ đâm sâu vô cánh tay hắc y nhân tới gần hai mươi li. Mũi dao chọc thủng cánh tay, máu trào ra, nhỏ giọt..... Hiển nhiên là không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy. Lạc Mộng Khê thoáng ngừng một chút. Ngay

tại lúc nàng ngậy người, trong nháy mắt hắc y nhân tung chưởng đánh tới mặt Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê trong phút chốc hoàn hồn, đột nhiên nâng tay cùng hắc y nhân đối chưởng. Chỉ nghe: “Phịch!” Một tiếng vang lên. Hắc y nhân vẫn đứng vững bất động. Mà Lạc Mộng Khê, cánh tay bị chấn động đến run lên. Thân thể bởi vì không chịu nổi cường lực đánh vào mà lui nhanh về phía sau.... Phía sau Lạc Mộng Khê, ở cách đó không xa là một gốc cây đại thụ. Phần lớn cành lá tươi tốt. Nếu Lạc Mộng Khê tiếp tục lui về phía sau, tuyệt đối sẽ đụng vào cây này. Sau đó, bị cành lá đâm thủng lục phủ ngũ tạng.

Phía sau truyền đến tiếng gió thổi và tiếng lá cây, Lạc Mộng Khê cả kinh: Không xong, phía sau có cây..... Hắc y nhân phía trước vẫn đang đứng nguyên tại chỗ bất động, thờ ơ lạnh nhạt nhìn Lạc Mộng Khê sắp va trúng tán cây: Lạc Mộng Khê, đây là do người tự chuốc lấy. Đúng ra người còn có thể sống lâu thêm vài canh giờ.... Lạc Mộng Khê cực lực muốn ổn định thân mình, nhưng bởi vì vừa rồi lực đánh của một chưởng kia quá lớn. Hơn nữa khoảng cách với những nhánh cây sau lưng lại quá gần, đã tránh không khỏi: Chẳng lẽ sinh mệnh của ta sẽ kết thúc vào ngày hôm nay, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi. Mặc cho ông trời an bài thôi.... Phía sau lưng khẽ chạm vào tán lá mềm mại, Lạc Mộng Khê nhin không được thở dài: Không xong, không có kỳ tích xuất hiện. Hắc y nhân đáng chết, ta mà chết, người tuyệt đời cũng không được yên..... Ngay khi Lạc Mộng Khê nghĩ rằng lần này nàng chắc chắn sẽ mất mạng, chỉ cảm thấy bên hông chợt căng thẳng, cả người nháy mắt đã ngã rơi vào trong một vòng ôm ấp quen thuộc: “Mộng Khê, người không sao chứ?”

Mùi đàn hương quen thuộc quanh quẩn chớp mũi. Một giọng nói quen thuộc, đầy lo lắng vang lên trên đỉnh đầu. Lạc Mộng Khê hơi hơi sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lên. Dung nhan tuấn mỹ vô trù của Nam Cung Quyết liền đập vào mắt nàng: “Nam Cung Quyết, sao người lại ở đây?”

Nam Cung Quyết bất đắc dĩ thở dài, đang muốn trả lời thì một trận ác phong cường thế từ chính diện đánh úp lại. Đáy mắt Nam Cung Quyết đại biến: “Cẩn thận”

Đang nói, Nam Cung Quyết cùng lúc đưa tay đẩy Lạc Mộng Khê qua một bên: “Phịch!” Hai cổ nội lực cường thế gặp nhau giữa không trung. Chấn động làm đất rung núi chuyển, lá cây tán loạn. Kinh phong cường thế thổi qua, Lạc Mộng Khê suýt nữa đứng thẳng không xong, bị gió thổi ngã.

Đối chưởng qua đi, Nam Cung Quyết và Hắc y nhân đều tự lui về phía sau bốn, năm bước mới dừng lại. Giống như không nghĩ tới đối phương sẽ có nội lực cao thâm như thế, đáy mắt hai người cùng hiện lên một tia khiếp sợ. Nháy mắt đã khôi phục bình tĩnh “Nam Cung Quyết, người không sao chứ” Lạc Mộng Khê bước nhanh tới bên cạnh Nam Cung Quyết. Nhìn sắc mặt hắc đỏ hồng khác thường, trong lòng dâng lên lo lắng: Nam Cung Quyết có thể là bị phát bệnh hay không. Nếu không, sao sắc mặt lại đỏ như vậy.... “Khụ khụ khụ..... Bốn vương không có việc gì!” Nam Cung Quyết ho khan vài tiếng, liền khôi phục bình thường. Nếu chỉ nhìn bên ngoài, cùng với người bình thường không có gì khác, nhưng tình hình chân thật bên trong, sợ là chỉ có Nam Cung Quyết mới biết rõ ràng.

“Lạc vương Nam Cung Quyết quả nhiên danh bất hư truyền, võ công cao cường. Chẳng qua là, hôm nay tại hạ nhất định phải mang Lạc Mộng Khê đi...” Ngự khí của hắc y nhân là khẳng định, không hề có ý thương lượng.

“Trừ phi người bước qua xác của bốn vương. Nếu không, đừng mơ tưởng đến Mộng Khê dù chỉ một chút” Giọng nói lạnh lùng của Nam Cung Quyết mang theo sự kiên định cùng hứa hẹn.

Lạc Mộng Khê chỉ lo nhìn Nam Cung Quyết và hắc y nhân so đấu khí thế, nên không có cẩn thận xem xét ý trong lời nói của hắc.

“Một khi đã như vậy, tại hạ đành đắc tội” Đang nói, hắc y nhân đột nhiên vươn tay. Một khối ánh sáng thuần trắng chậm rãi ngưng tụ trên tay hắn, dần dần, ánh sáng quanh thân hắn càng lúc càng lớn, tạo thành nửa vòng tròn, bao bọc nửa người hắc y nhân: Đây là võ công gì.....

Ngay khi Lạc Mộng Khê âm thầm nghi hoặc. Đáy mắt hắc y nhân phát lạnh, đột nhiên đưa tay đẩy nửa vòng tròn ánh sáng tới hướng Nam Cung Quyết. Theo nửa vòng sáng tới gần, áp lực cường thế cũng tùy theo mà đến, đè ép làm người khác thở không nổi.

Thấy vầng sáng sắp nhập vào người Nam Cung Quyết. Ngay lúc Lạc Mộng Khê đang lo lắng hắn có thể ứng phó được hay không, thì Nam Cung Quyết đột nhiên nâng lên tay đẩy ra nửa vầng sáng bạch ngân, xuất hiện từ hư không, chặn lại nửa vòng sáng trắng công kích tới.

“Không ngờ võ công của Lạc vương gia đã đạt đến cảnh giới này. Tại hạ thật sự rất bội phục!” Lời thì như vậy, nhưng hành vi cử chỉ của hắc y nhân một chút cũng không có ý bội phục với Nam Cung Quyết. Thân hình cao lớn nháy mắt đi vào trong vòng sáng thuần trắng. Vầng sáng trên tay gây áp lực cho Nam Cung Quyết..... Hai vầng sáng ở giữa không trung phân tán. Trong lúc Nam Cung Quyết và hắc y nhân đang so đấu nội lực. Hai người cũng theo ánh sáng dần dần rời xa mặt đất, chậm rãi bay lên không trung. Nhất thời, cuồng phong xoay động, lá cây bay tán loạn, bạt mạnh đến nỗi làm người khác không mở mắt ra được..... Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng Lạc Mộng Khê ngưng trọng, nhín quét qua người Nam Cung Quyết và Hắc y nhân. Tuy nhìn nàng bình tĩnh, nhưng kì thực đang vô cùng sốt ruột chờ đợi kết quả trận đấu.

“Phịch!” Hai vầng sáng ở giữa không trung đồng thời bắn phá, phát ra tiếng vang thật lớn. Gió quét càng mạnh, lá cây bay nhanh hơn, đụng vào mặt người mà giống như những lưỡi dao cắt xé đau đớn.

Bầu trời u ám, bụi đất mù mịt, ánh tà dương như máu. Nam Cung Quyết và hắc y nhân còn đang ở giữa không trung tranh đấu quyết liệt không ngừng. Lấy võ công cao siêu của hai người mà nghĩ, thì trong một lúc, căn bản không thể phân thắng bại.... Ngay khi Lạc Mộng Khê đang suy nghĩ phải làm sao để giúp Nam Cung Quyết một tay. Khi định lén giết chết hắc y nhân, thì giữa không trung, ánh mắt Nam Cung Quyết đột ngột thay đổi. Động tác cũng đột nhiên tạm dừng lại. Hắc y nhân bắt lấy cơ hội, tập trung chưởng lực đánh tới ngực hắc.

Nam Cung Quyết bị trọng quyền của hắc y nhân đánh bay, rơi xuống thật mạnh, khổng chế không được phun ra một ngụm máu tươi. Tay ôm ngực, kịch liệt ho khan... Giữa không trung, hắc y nhân còn không chịu bỏ qua. Đáy mắt phát lạnh, nâng quyền lại đánh về hướng Nam Cung Quyết trên mặt đất. Nam Cung Quyết đã bị trọng thương, không đưa hắc vào chỗ chết, tuyệt sẽ không bỏ qua.... Một quyền này, hắc y nhân dùng hết toàn lực. Nếu Nam Cung Quyết thực sự bị đánh trúng thì không chết cũng tàn phế.... Đứng ở bên ngoài hơn mười thước, Lạc Mộng Khê không kịp kinh ngạc. Ngay khi năm đấm của hắc y nhân sắp đánh xuống người Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê nháy mắt đã phóng tới trước mặt Nam Cung Quyết bằng khinh công không được tốt lắm, vì muốn thay hắc chịu đòn công kích của hắc y nhân. Nam Cung Quyết muốn ngăn cản, đã không còn kịp.... Quyền chưởng mang theo sát khí mãnh liệt, trong khoảng khắc cách khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê không đầy một li thì dừng lại. Kinh phong cường thế thổi mạng che mặt của nàng áp sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn, khiến những đường cong duyên dáng của khuôn mặt dưới lớp khăn che hiện ra rõ nét.

“Mộng Khê!” Nam Cung Quyết bất chấp thương thế, nhanh chóng ngồi dậy, xem xét Lạc Mộng Khê có bị thương hay không. Khi xác nhận Lạc Mộng Khê không sao cả, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra: May mà Mộng Khê không có việc gì... “Khụ khụ khụ” Biết được Lạc Mộng Khê không

sao. Nam Cung Quyết không khống chế được, liền kịch liệt ho khan. Giữa sự yên tĩnh trong rừng núi lại phá lệ rõ ràng hơn, cũng quanh quẩn thật lâu.

Nam Cung Quyết và hắc y nhân kết thúc trận đánh. Toàn bộ lá cây giữa không trung cũng từ từ dừng lại, lá tả bay xuống đất.

“Người người muốn giết là ta, không quan hệ tới Nam Cung Quyết. Thả hắc, ta đi theo người. Ta cam đoan, lúc này đây, ta không còn muốn chạy trốn nữa”

Khi Nam Cung Quyết và hắc y nhân giao thủ. Lạc Mộng Khê bàng quan xem chiến: Võ công của Nam Cung Quyết và hắc y nhân vốn là ngang nhau, nhưng vừa rồi lại không biết vì sao, Nam Cung Quyết đột nhiên phát bệnh. Cho nên, mới có thể thua bởi hắc y nhân..... “Mộng Khê, không được bàn điều kiện với hắc” Nam Cung Quyết đứng dậy, gặt gao ôm Lạc Mộng Khê vào trong lòng: “Bốn Vương sẵn lòng chết cùng người, không muốn sống một mình”

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, giọng đầy khinh thường: “Hai người các người thật đúng là vợ chồng tình thâm, được, ta có thể đáp ứng các người, giết một người, lưu lại một người. Sự kiên nhẫn của ta có hạn, ai chết ai sống, các người mau chóng quyết định đi”

“Người người muốn giết là ta, thả Nam Cung Quyết đi” Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê đầy ý cười trào phúng:

Muốn lấy chuyện này để thử ta với Nam Cung Quyết. Cách của người không khỏi cũng quá ngu rồi.... “Mộng Khê, thời gian của bốn vương đã không còn nhiều. Cho tới bây giờ, bốn vương chưa từng làm cho người cái gì. Lúc này đây, để bốn vương làm chuyện này vì người đi.....”

Cho tới nay, Nam Cung Quyết đều biết thời gian của hắc đã không nhiều. Chết với hắc mà nói cũng chỉ là sớm một chút thôi. Chuyện tối nay,

nếu có thể vì Lạc Mộng Khê mà chết, coi như hăn chết cũng không uổng phí.....

“Nam Cung Quyết, người đã giúp ta rất nhiều việc. Ra không thể lại liên lụy để người vì ta mà uổng phí tính mạng. Huống chi, người hăn muốn giết là ta, cho dù lúc này người thay ta chết, ta cũng sống không được bao lâu nữa. Một khi đã như vậy rồi, ta cần gì phải làm liên lụy người.....”

“Không, lần này là bốn vương làm phiền người” Là ta vô dụng, không thể bảo vệ người. Giờ này khắc này, Nam Cung Quyết đột nhiên thống hận người năm đó đã bắt hăn ăn con của kia:

Nếu không phải do bọn họ, ta cũng sẽ không bị Hoa Đào lao. Vừa rồi, cũng sẽ không vì đột nhiên phát bệnh mà thua Hắc y nhân. Mộng Khê lại càng không vì bị bức phải cứu ta mà hy sinh chính mình..... Đồng thời, Nam Cung Quyết càng thống hận bản thân: Vì sao năm đó ta nhu nhược như vậy, không thể bảo vệ mình. Nay, bị kịch lại một lần nữa tái diễn, ta cũng không thể bảo vệ Mộng Khê, người mà mình muốn nhất, khát vọng nhất... “Hai người các người thương lượng xong chưa, rốt cuộc là ai chết ai sống đây?” Hắc y nhân không kiên nhẫn thúc giục, ánh mắt lạnh lẽo dị thường.

“Đã thương lượng xong rồi” Vừa dứt lời. Lạc Mộng Khê đột nhiên đưa tay điểm trúng huyệt đạo của Nam Cung Quyết. Đáy mắt hắc y nhân chợt loé một tia cảm xúc dị thường rồi biến mất, nhanh đến nỗi làm cho người ta không kịp nhìn thấy rõ.

“Mộng Khê, người làm gì?” Vừa rồi Nam Cung Quyết đang tự trách mình, xem nhẹ hoàn cảnh bốn phía, tự nhiên cũng xem nhẹ Lạc Mộng Khê. Không ngờ Lạc Mộng Khê thừa lúc hăn chưa chuẩn bị mà điểm huyệt đạo của hăn.

Nam Cung Quyết vốn định vận công giải huyết, lại phát hiện toàn thân không thể dùng nổi chút nội lực: Không xong, ta lại quên mất. Sau khi bệnh phát, trong thời gian ngắn không thể ngưng tụ nội lực.... Lạc Mộng Khê thật cẩn thận đẩy Nam Cung Quyết qua một bên. Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia chua xót.

“Ta đã thiếu người rất nhiều, chỉ sợ đời này cũng không trả hết. Lúc này đây, ta không muốn lại hại người phí mạng”

“Mộng Khê, Mộng Khê....” Nam Cung Quyết nắm chặt cổ tay Lạc Mộng Khê, không cho nàng rời đi. Đau lòng đến không thở được, không thể nói. Nếu có thể, hắn sẵn sàng thay Lạc Mộng Khê nhận lấy cái chết. Nhưng lúc này, huyết đạo của hắn đã bị điểm, cái gì cũng đều không làm được. Lạc Mộng Khê dễ dàng kéo tay hắn ra, đứng lên, chậm rãi lui về phía sau.

“Nam Cung Quyết, bảo trọng!” Nói xong, Lạc Mộng Khê xoay người, không chút lưu luyến bước nhanh đi tới bên cạnh hắc y nhân: “Đi thôi”

Nàng không dám quay đầu, nàng sợ nhìn thấy sự tuyệt vọng, ánh mắt đau lòng của Nam Cung Quyết: Từ đầu, giữa bọn họ không phải chỉ là giao dịch thôi sao? Nhưng vì sao khi Nam Cung Quyết nhìn nàng lại có ánh mắt thâm tình như vậy.... “Mộng Khê, Mộng Khê” Phía sau là tiếng gọi đầy lo lắng, đau lòng, tuyệt vọng của Nam Cung Quyết.... “Nam Cung Quyết rất quan tâm người” Giữa không trung, hắc y nhân nói như thế. Tốc độ phóng đi cũng càng lúc càng nhanh.

“Người cũng không vì hắn quan tâm mà buông tha ta, nói nhiều lời vô ích như vậy làm gì” Giọng nói lạnh lùng của Lạc Mộng Khê ngẫm mang theo một tia tức giận: “Người là ai? Ta và người có cừu oán gì sao? Vì sao người muốn giết ta?”

“Ta chỉ là..... Chịu sự uỷ thác của người khác....” Hắc y nhân đi phía trước, giọng nói không đủ mạnh.

“Thì ra là chịu sai khiến của người khác “ Giọng Lạc Mộng Khê đầy khinh thường: “Hắn cho người cái gì? Vàng bạc tài bảo, hay là quan to lộc lớn”

“Đều không đúng” Đáy mắt hắc y nhân kiên định “Tại hạ đối với vàng bạc, quan chức không có hứng thú. Thứ duy nhất để ý chính là tình”

“Loại người tùy tay giết người giống như người mà cũng có tình yêu” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại che giấu không được nồng đậm trào phúng.

“Vì sao ta không thể có tình yêu?” Hắc y nhân đột nhiên xoay người. Trong mắt hiện lên nồng đậm lửa giận. Bàn tay to vung lên bóp ngay cổ Lạc Mộng Khê, khớp xương trở nên hơi hơi trắng, toàn bộ gân xanh gồ lên. Lạc Mộng Khê thở không nổi, lại không chút nào yếu thế:

“Nếu người giết ta..... Là vì thành toàn tình của người..... Vậy người cũng quá cao thượng chưa đến nơi rồi..... Phá vỡ tình yêu của người khác..... Mang đi thành toàn tình yêu của người.... Như vậy, người có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ tình yêu của người sao?”

“Huống chi, người hiểu rõ người sai người đến bắt ta không?” Kẻ thù của Lạc Mộng Khê đối tới đối lui cũng chỉ có vài người. Chỉ cần động não ngẫm lại, dù chủ mưu phía sau là ai, thì những người đó đều không giữ chữ tín. Sợ là chỉ lợi dụng người này, nắm được nhược điểm rồi uy hiếp người này tới bắt nàng.

Chờ sau khi hắn bắt Lạc Mộng Khê về, lại giết người này diệt khẩu. Đây chính là tác phong nhất quán của bọn chúng. Đối với người này, Lạc Mộng Khê không quan tâm, nhưng nàng cũng không muốn chết một cách không rõ ràng trong tay kẻ thù. Cho nên, nàng tận dụng hết khả năng, vì mình mà

tranh thủ một chút, chỉ cần người này không quá ngu ngốc, thì có thể bị nàng tác động.

“Ngộ nhỡ bọn chúng không giữ chữ tín... Sau khi người giao ta cho bọn chúng. Bọn chúng không giúp người thành toàn chuyện của người..... Mà lại giết người diệt khẩu..... Lại hoặc là, đem chuyện của ta giá họa cho người, người phải làm sao.....”

Lạc Mộng Khê cũng không biết hắc y nhân đối lời của nàng nghe vào được bao nhiêu. Cách đó không xa, hiện lên một gian miếu đồ nát. Hắc y nhân trầm hạ mí mắt, giống như đang suy nghĩ cái gì đó. Đột nhiên, hắc y nhân ngẩng đầu lên, ném Lạc Mộng Khê vào trong miếu: “Chờ ở đây, ta đi rồi về”

Bên này, Nam Cung Quyết nằm trên mặt đất, kịch liệt ho khan. Đáy mắt thâm thúy là một mảnh tuyệt vọng vô tận, trong lòng không ngừng gọi: Mộng Khê, Mộng Khê..... Lần đầu tiên, hắn cảm thấy mình thực vô dụng, trơ mắt nhìn Lạc Mộng Khê vì cứu hắn mà bị người khác bắt đi, sống chết không rõ, nhưng hắn lại không có chút khí lực ngăn cản.....

“Nam Cung Quyết.... Nam Cung Quyết....”

“Vương gia..... Vương gia....”

Tiếng gọi lo lắng của Bắc Đường Diệp và các thị vệ truyền đến, Nam Cung Quyết đã không còn khí lực đáp lại nữa. Trả lời bọn họ chỉ là từng đợt ho khan kịch liệt, cùng với tiếng hộc máu.... “Nam Cung Quyết!”

Bắc Đường Diệp dẫn đầu phát hiện Nam Cung Quyết, trong lòng vui vẻ, Thân ảnh màu lam nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hắn, nhanh chóng đưa tay đỡ Nam Cung Quyết đứng lên: “Nam Cung Quyết, người làm sao vậy?”

“Khụ khụ khụ.... Mộng Khê..... Mộng Khê bị bắt đi rồi.... Ở phía trước.... Mau..... Đi cứu nàng....”

Nam Cung Quyết giơ tay chỉ về hướng Lạc Mộng Khê và hắc y nhân biến mất. Ý thức càng ngày càng mơ hồ, cảnh sắc trước mắt dần dần mờ lung, cảm cực không được liền ngất đi.... “Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết.....” Nhìn Nam Cung Quyết rơi vào hôn mê, không hề hay biết gì, Bắc Đường Diệp không kịp bắn khoăn, cũng Nam Cung Quyết lên lưng phóng nhanh về Lạc Vương phủ: “Nhanh đi thông báo cho Lâm Huyền Sương, chuẩn bị chặn trệ cho Nam Cung Quyết!”

Khách điểm, hắc y nam tử đứng bên cửa sổ. Khóe miệng không che giấu được sự đắc ý, “Người để người nọ đi bắt Lạc Mộng Khê, đã đồng ý với hãn điều kiện gì?” Phía sau, tiếng nghi hoặc của Nam Cung Phong vang lên. Hắc y nam tử vẫn chưa quay đầu, sự đắc ý trên khóe miệng càng đậm:

“Là một chuyện mà người thường không thể làm được, nhưng ta có thể vì hãn làm được. Cho nên, hãn mặc cho ta sai khiến”

Tình, căn bản chính là đồ vứt đi, không ngờ còn có nhiều người lao đầu vào như vậy. Người hãn sai đi bắt Lạc Mộng Khê, đời này luôn vì một chữ này mà sống, kết quả còn không phải là cái gì cũng chưa có được sao, ngược lại “tình” còn trở thành nhược điểm của hãn. Chỉ cần bị người khác bắt lấy, liền có thể cho hãn một kích trí mệnh..... “Vậy người bắt Lạc Mộng Khê để làm gì?” Đối với điểm này, Nam Cung Phong cảm thấy rất khó hiểu “Đương nhiên là vì kế hoạch của chúng ta” Đáy mắt hắc y nam tử loé nông đậm sự đắc ý: “Hiện giờ, khắp kinh thành đều đồn đại chuyện Lạc Mộng Khê khắc tử khắc phu. Việc Nam Cung Quyết bị bệnh nặng là thật. Nếu Lạc Mộng Khê chết không rõ ràng, người cảm thấy mọi người sẽ nghi ai là hung thủ?”

Nam Cung Phong suy nghĩ một lượt, trước mắt nhất thời sáng ngời: “Nam Cung Quyết! Đúng là một mũi tên trúng hai con nhạn. Sao ta lại không nghĩ đến chứ”

“Đúng vậy”. Hắc y nam tử nhẹ nhàng xoay người, đi tới trước bàn ngồi xuống: “Khi Nam Cung Quyết vừa hồi kinh, mọi người đều cho rằng hắc khỏe mạnh, nay Thanh hoàng mời đến trăm tên thần y chẩn bệnh cho hắc, chỉ cần chẩn bệnh một cái liền biết hắc đã mang bệnh nặng. Nếu Lạc Mộng Khê chết, chắc chắn ai ai cũng nghĩ là Nam Cung Quyết hận Lạc Mộng Khê khắc hắc bị bệnh nặng, cho nên, bí mật xử chết nàng....”

“Kể từ đó, danh dự của Nam Cung Quyết nhất định sẽ bị hao tổn, uy danh ở trong lòng của bách quan sẽ giảm mạnh”.

Nam Cung Phong tiếp nhận lời nói của hắc y nam tử: Chuyện Nam Cung Phong ta đây vứt bỏ Lạc Mộng Khê, sẽ được mọi người truyền tụng là người biết dự đoán trước, thật sự là gặp họa được phúc..... Đột nhiên, Nam Cung Phong giống như nghĩ tới cái gì đó, ngừng đầu nhìn hắc y nam tử: “Người chịu người sai khiến biết hết chân tướng sự việc không. Nếu hắc truyền việc này ra ngoài, hậu quả sẽ rất khó lường....”

Hắc y nam tử hừ lạnh một tiếng: “Vấn đề này Cảnh vương gia cứ việc yên tâm, tại hạ sẽ khiến hắc giữ bí mật, một chữ cũng không thể lộ ra!”

Những lời này, hắc y nam tử gần như là căn răng nói ra. Ngữ khí vô cùng ngưng trọng, Nam Cung Phong không tiếng động mà cười:

Người nào có thể giữ được bí mật, một chữ cũng không hội lộ ra chứ, đáp án chính là người chết. Có thể nói, khi hắc y nam tử sai khiến người nọ đi bắt Lạc Mộng Khê, đã không nghĩ tới chuyện cho hắc sống!

“Vậy vì sao người không bảo hắc trực tiếp giết chết Lạc Mộng Khê, sau đó giả họa cho Nam Cung Quyết, mà lại chỉ để hắc bắt Lạc Mộng Khê đến

đây?” Đối với chuyện hắc y nam tử làm lần này, Nam Cung Phong vẫn là không hiểu được.

Hàn quang trong mắt hắc y nam tử càng đậm, mơ hồ còn lộ ra một tia sáng khó hiểu: “Cảnh vương gia, Lạc Mộng Khê hại người thảm như vậy, chẳng lẽ người không nghĩ tự mình báo thù sao. Tuy rằng Lạc Mộng Khê có dung mạo xấu như quỷ, nhưng Nam Cung Quyết cũng xem nàng như bảo bối, chẳng lẽ Cảnh vương gia không muốn biết, rốt cuộc Lạc Mộng Khê có ưu điểm gì khiến cho Nam Cung Quyết mê muội đến vậy sao...”

Hơn nữa, theo hẳn biết, người mê muội Lạc Mộng Khê, không chỉ có một mình Nam Cung Quyết, còn có tuyệt thế tứ công tử Lăng Khinh Trần... Nghe hắc y nhân nói chuyện cả buổi, Nam Cung Phong cũng rất tán đồng: Cũng đúng, nếu hành hạ Lạc Mộng Khê tới chết, sau đó quăng đại trên đường, để cho mọi người nhìn thấy. Lấy trình độ xem nàng như bảo bối của Nam Cung Quyết, chắc chắn sẽ điên mất... Không cần tốn nhiều sức đã có thể đánh địch tới hoa rơi nước chảy, chạy trốn chết, mới là phương pháp tác chiến thượng thừa. Một tiếng phá gió rất nhỏ truyền vào trong tai, Nam Cung Phong còn chưa kịp phản ứng, một thân ảnh cao lớn màu đen đã hiện lên trong phòng. Nam Cung Phong nhin không được thăm giật mình: Vô công người này thật bí hiểm!

“Đã trở lại! Tại sao chỉ có một mình ngươi, Lạc Mộng Khê đâu” Đối với võ công của người này, hẳn rất tin tưởng, chỉ cần người này ra tay, Lạc vương phủ không ai là đối thủ của hắn, bắt Lạc Mộng Khê đến đây rất dễ dàng.

“Tại hạ đã bắt được Lạc Mộng Khê, bố trí ở nơi rất kín đáo, chỉ cần các hạ hoàn thành yêu cầu của tại hạ, tại hạ tự nhiên sẽ hai tay dâng Lạc Mộng Khê lên” Vừa rồi Lạc Mộng Khê đã nhắc nhở hắn:

Nếu bọn họ lợi dụng hắn. Sau khi lợi dụng xong, chuyện đã đáp ứng với hắn cũng sẽ không làm, liền một cước đá văng hắn ra, thậm chí còn tì bĩ

hơn là đem tất cả chuyện xấu đổ lên trên người hần. Vậy thì hần dù có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Hơn nữa, hần cũng biết, lấy thế lực và nhân cách ti bỉ của đám người Nam Cung Phong, thì làm chuyện vô sỉ đối bọn chúng mà nói, căn bản chính là tiện tay mà thôi. Cho nên, hần đã thông minh đi trước một bước, trước bắt bọn chúng giúp mình làm việc, sau khi xong việc, mới dâng Lạc Mộng Khê lên.

“Việc này chỉ sợ không ổn” Hắc y nam tử đứng dậy, ánh mắt lạnh liệt: “Lúc trước chúng ta đã nói một tay giao người một tay làm việc”

“Các người yên tâm, tại hạ Mâu Thanh cho tới bây giờ đều là nhất ngôn cửu đỉnh, chỉ cần các người giúp tại hạ hoàn thành việc đã nhờ, Lạc Mộng Khê chắc chắn sẽ có mặt ở đây”

Mâu Thanh không dấu vết nhìn quét qua Nam Cung Phong và hắc y nam tử, đem thần sắc trên mặt hai người thu hết vào đáy mắt. Trong lòng bất tri bất giác trầm xuống: Chẳng lẽ đúng như Lạc Mộng Khê nói, bọn chúng chỉ muốn lợi dụng ta, cũng không có ý cùng ta trao đổi điều kiện.... “Mâu Thanh, không phải chúng ta không tin người, chúng ta đã chuẩn bị toàn bộ mọi chuyện, chỉ chờ Lạc Mộng Khê vừa đến, liền có thể bắt đầu làm chuyện kia cho người. Đây chính là nội dung giao dịch lúc đầu của chúng ta, người không phải là bây giờ muốn thay đổi chứ” Ngực khí của hắc y nam tử lạnh như băng.

Mâu Thanh nhìn quét một lần trong phòng, trong mắt mơ hồ hiện lên một tia trào phúng và hận ý, cách đó không xa, hình hồ có rất nhiều người đang ẩn nấp: “Một khi đã như vậy, khi tại hạ mang Lạc Mộng Khê đến, xin hãy chuẩn bị tốt mọi chuyện”

Một trận hắc phong quét qua trước mặt hắc y nam tử và Nam Cung Phong, thân ảnh cao lớn của Mâu Thanh nháy mắt biến mất trong không

khí.....“Người đâu, âm thầm đi theo Mâu Thanh, sau khi tìm được chỗ của Lạc Mộng Khê, thừa lúc hăn chưa chuẩn bị.....”

Đáy mắt hắc y nam tử phát lạnh, làm động tác giết.

“Vì sao không bắt Lạc Mộng Khê tới đây?” Hăn thật đúng là hay thay đổi, trong chốc lát thì bắt, rồi lúc thì lại giết.

“Tại hạ căn bản không tính giúp Mâu Thanh làm việc. Mâu Thanh đã nghi ngờ, sợ là sẽ không dễ dàng mắc mưu. Cho nên, chúng ta phải ra tay trước!” Giết Lạc Mộng Khê, giá họa cho Mâu Thanh, để Nam Cung Quyết và Mâu Thanh tàn sát lẫn nhau. Chúng ta ngồi không ngư ông đắc lợi..... “Nhưng Mâu Thanh có võ công cao cường, người của chúng ta, sợ là đuổi không kịp hăn” Khi Mâu Thanh vừa mới tiến vào phòng, Nam Cung Phong liền biết. Võ công của Mâu Thanh cao hơn hăn, khinh công cũng cao không lường được, những thị vệ này làm sao có thể là đối thủ của hăn.

“Chuyện này người cứ việc yên tâm, tại hạ đã hạ lên người Mâu Thanh Truy Tung tán, vô luận hăn đi nhanh bao nhiêu, người của chúng ta vẫn có thể lần theo mùi mà tìm được hăn!”

Hăn muốn tìm người hoặc giết người, đều là chuyện vô cùng dễ dàng, bất kể người là ai, võ công cao bao nhiêu, chỉ cần hăn muốn giết, người liền trốn không thoát. Gần đây, ngoài Nam Cung Quyết ra, hăn thật đúng là không gặp được địch thủ.... Nói đến Nam Cung Quyết, mắt hắc y nam tử hiện lên ý cười lạnh: Vì một nữ nhân, để nhược điểm của mình bại lộ trước mắt mọi người, thật không hiểu là muốn nói người ngu xuẩn, hay là nói người không biết gì.

Lạc Mộng Khê kia thật sự rất xuất sắc, nhưng có đáng để người vì nàng mà hy sinh nhiều như vậy không? Trong lòng hắc y nam tử, mơ hồ sinh ra một tia tò mò đối với Lạc Mộng Khê.

Lạc vương phủ, sau khi Bắc Đường Diệp công Nam Cung Quyết vào phòng ngủ, Nam Cung Quyết dường như đã tỉnh lại. Chỉ có điều, hắn không ngừng ho khan, thân thể lạnh lẽo khác thường. Theo kinh nghiệm từ trước, Bắc Đường Diệp biết hắn lại sắp phát bệnh. Thời gian ngắn ngủi không đến một tháng, hắn lại phát bệnh tới hai lần, vậy chẳng phải chứng minh thời gian của Nam Cung Quyết thật sự đã không còn nhiều sao.... “Các người... Đều ra ngoài đi” Giọng Nam Cung Quyết mặc dù suy yếu, lại rất kiên định, mang theo mệnh lệnh không thể kháng lại: Lúc xưa khi phát bệnh, hắn cũng một mình chống đỡ, ai cũng không được ở lại bên cạnh hắn, chỉ ngoại trừ.... Lạc Mộng Khê.

Bọn thị vệ hiếu tính hắn, tất cả đều không nói một lời nhanh chóng rời đi. Chẳng qua, bọn họ không có đi xa, mà đứng ở ngoài cửa thủ vệ: Bây giờ chính là giai đoạn vô cùng căng thẳng, bọn họ phải hết sức cẩn thận, không thể qua loa tùy ý.

“Lạc vương gia, Huyền Sương là đại phu, để cho ta trông nom nơi này đi, cũng có thể giúp người!” Khi Nam Cung Quyết được Bắc Đường Diệp công tới nơi này, Lâm Huyền Sương đã sớm chờ ở đây. Mạnh của Nam Cung Quyết đập rất trầm, cũng rất loạn. Lâm Huyền Sương biết hắn sắp phát bệnh. Trong tiềm thức, Lâm Huyền Sương hy vọng có thể ở lại bên cạnh Nam Cung Quyết, giúp hắn vượt qua cửa ải khó khăn này.

“Đa tạ ý tốt của Lâm cô nương, bốn vương có thói quen một mình trải qua mọi việc, không thích có người ngoài ở bên cạnh. Mời cô nương ra ngoài” Nam Cung Quyết không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách.

Bắc Đường Diệp đã sớm biết sẽ có kết quả này, âm thầm thở dài: “Lâm cô nương đi thôi, Nam Cung Quyết, sẽ không có việc gì đâu” Đã nhiều năm như vậy, hắn đều qua khỏi. Lần này, hắn cũng sẽ không gặp chuyện gì.

Lâm Huyền Sương không thể lại kiên trì nên chậm rãi xoay người, cùng Bắc Đường Diệp đi ra khỏi phòng.

Trong phút chốc khi cửa phòng đóng lại, Nam Cung Quyết rút cuộc cũng chống đỡ không nổi, ngã thật mạnh xuống giường, ho khan một trận lại tiếp một trận.

Không biết vì sao, lần này hãn phát bệnh lại nghiêm trọng hơn so với mọi lần, không ngừng ho ra máu. Khăn lụa bị nhiễm đỏ hết một cái lại một cái. Thân thể như rơi vào hầm băng trong tháng Chạp, lạnh như băng không có một chút độ ấm.... Khi bóng tối và sự lạnh lẽo đánh úp lại, Nam Cung Quyết kiên trì cố gắng chống giữ cho mình thanh tỉnh. Bởi vì hãn biết, một khi ngủ hãn có thể không bao giờ tỉnh lại nữa. Hãn không sợ chết, nhưng, trên đời này hãn còn một vương bận. Hãn không thể chết được..... Thể lực của Nam Cung Quyết bị tiêu hao hầu như không còn, sắp rơi vào hôn mê. Trong phút chốc, trước mắt hiện ra hình ảnh Lạc Mộng Khê với đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lại mơ hồ mang một ý cười vui tươi. Nam Cung Quyết liền thanh tỉnh, ép buộc mình phải duy trì thanh tỉnh:

Nếu ta chết, ai đi cứu Mộng Khê..... Nếu ta chết, sự an toàn của Mộng Khê sẽ mất đi bảo đảm. Không lâu sau, khẳng định cũng sẽ ra đi theo ta. Đây không phải là kết quả mà Nam Cung Quyết muốn.... Bóng tối một lần lại một lần đánh tới, Nam Cung Quyết cố nén nổi thống khổ, cố gắng chống đỡ. Khi thân thể suy yếu tới cực hạn, chống đỡ không được, rơi vào hôn mê. Trong phút chốc ấy, trong lòng vẫn luôn nghĩ là: Vì Mộng Khê, ta nhất định phải tỉnh lại, phải sống sót.

Mộng Khê, nàng biết không? Bây giờ, nàng là lý do duy nhất chống đỡ cuộc sống của ta...

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Hạnh Phúc Ngắn Ngủ

Edit : Vân Anh

Beta : Evy Nguyen + kun'xjh

Nói đến Mâu Thanh, sau khi rời khỏi khách điểm của hắc y nhân và Nam Cung Phong, liền nhanh chóng bay về ngôi miếu đồ nát nơi Lạc Mộng Khê đang ở. Mạch suy nghĩ lúc trầm lúc bổng: Bọn chúng thật sự muốn hợp tác với ta, hay là giống như lời Lạc Mộng Khê nói, muốn lợi dụng, thiết kế gài bẫy ta.... Lúc ở khách điểm, Mâu Thanh cảm giác được xung quanh có rất đông người. Tuy rằng bọn chúng mai phục ở khá xa, hô hấp rất nhẹ. Nếu không lưu ý sẽ khó phát hiện ra.

Nhưng Mâu Thanh có võ công cao cường. Hơn nữa, hẳn cũng chú ý tới lời Lạc Mộng Khê nói nên có cảnh giác với đám người Nam Cung Phong, âm thầm tăng thêm cẩn thận, tự nhiên cũng nhận ra có điểm không đúng: Có phải những kẻ mai phục đó dùng để đối phó ta hay không?...

Ngay lúc Mâu Thanh trầm tư, khéo mắt xẹt qua một đoạn tay áo. Mâu Thanh đang thả suy nghĩ đến tận chín tầng mây, nháy mắt liền kéo trở về. Mắt lạnh sắc bén nhìn về hướng góc tay áo biến mất: Là một tên ám vệ khoác áo choàng đen.... Mâu Thanh không tiếng động mà cười. Nụ cười đầy chua xót: Xem ra Lạc Mộng Khê nói đúng, bọn chúng xác thực không nói đến chữ tín. Nếu vừa rồi ta thật sự giao Lạc Mộng Khê cho bọn chúng. Chỉ sợ lúc này, ta đã rơi vào vòng vây của bọn người đó. Chẳng qua là, sao những kẻ này có thể truy đuổi theo hành tung của ta? Mâu Thanh đối với khinh công của mình vốn rất tự tin, chỉ bằng năng lực của mấy tên ám vệ này, tuyệt đối không đuổi kịp hẳn. Trừ phi... Nghĩ đến loại khả năng này,

Mâu Thanh đột nhiên nâng mí mắt lên. Đáy mắt thoáng hiện lệ quang: Các người xác thực đủ thông minh. Chính là, chỉ sợ các người đã quên Mâu Thanh ta trước kia làm gì. Nếu dễ dàng để cho các người tìm được điểm dừng chân của ta. Ta đây cũng sẽ không còn là Mâu Thanh nữa.... Cách đó không xa là đường lớn. Chỉ trong nháy mắt, thân hình Mâu Thanh đột ngột chuyển hướng, nhẹ nhàng bay xuống, hướng đến một khách điểm..... Sau khi Mâu Thanh đi vào khách điểm. Ám vệ theo dõi hắn cũng theo đuôi tới, chậm rãi bước vào khách sạn. Ám vệ vừa mới bước vào cửa khách điểm, liền nhìn thấy Mâu Thanh đã đi lên lầu hai, mở cửa một gian phòng chậm rãi đi vào.

“Chưởng quầy, vị khách nhân vừa rồi vẫn luôn ở đây, hay là vừa mới tới?” Sau khi thấy Mâu Thanh đóng cửa phòng lại. Ám vệ bước nhanh tới bên quầy, gấp giọng cẩn thận hỏi.

Chưởng quầy ngẩng đầu liếc mắt nhìn cửa phòng mà Mâu Thanh đã đóng chặt: “Người nói vị khách nhân vừa rồi? Hắn ở trong này đã hai, ba ngày rồi”

Vậy nói cách khác, Lạc Mộng Khê đang ở đây. Nhìn cửa phòng đóng chặt, đại não ám vệ nhanh chóng vận hành, nghĩ cách hoàn mỹ nhất để giải quyết:

Mâu Thanh có võ công cao cường, chúng ta không thể đoạt Lạc Mộng Khê từ trong tay hắn. Xem ra, nếu chúng ta muốn thần không biết quỷ không hay mang Lạc Mộng Khê đi, phải chờ đến thời cơ thích hợp mới được, tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ. Nếu không, chắc chắn sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ....

Lúc trước, khi Nam Cung Quyết phát bệnh, bất luận có bao nhiêu thống khổ đều chỉ cần thời gian một buổi tối, là sáng sớm ngày hôm sau hắn sẽ lập tức khôi phục lại sinh lực thường ngày.

Nhưng không biết vì sao, lần này đã qua một ngày một đêm. Hắc vẫn cứ sốt cao không dứt, chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có. Trong miệng không ngừng gọi tên Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê..... Mộng Khê”

Bàn tay vô thức vung loạn xung quanh, làm như muốn nắm chặt Lạc Mộng Khê, không bao giờ cho nàng rời xa hắc lần nữa.

Lâm Huyền Sương nghĩ hết biện pháp cũng không thể khiến hắc tỉnh lại. Nhìn ngón tay thon dài của Nam Cung Quyết chụp loạn khắp nơi, Bắc Đường Diệp khe khẽ thở dài:

“Nhìn bộ dạng của Nam Cung Quyết, chắc là muốn tìm kiếm Lạc Mộng Khê. Nhưng Lạc Mộng Khê nàng.... Lâm cô nương, không bằng cô cầm tay Nam Cung Quyết thử xem, xem có thể làm cho hắc an tỉnh lại hay không”

Danh xưng của Lâm Huyền Sương là băng mỹ nhân. Cho dù là nam tử ưu tú cỡ nào, cũng đều không thể lọt vào mắt xanh của nàng. Nàng đối với bọn họ đều là lạnh lung. Theo lý mà nói, nàng tuyệt đối sẽ không chủ động nắm tay bất kỳ nam tử nào.

Nhưng có một lần, trong lúc vô tình Bắc Đường Diệp thấy được ánh mắt mà Lâm Huyền Sương nhìn Nam Cung Quyết. Không phải băng lạnh mê hoặc, mà giống loại ánh mắt khi Nam Cung Quyết nhìn Lạc Mộng Khê, là ái mộ, thương thức, cũng đầy thâm tình.

Cho nên, Bắc Đường Diệp mới có đề nghị này. Ngoài việc muốn giúp Nam Cung Quyết ổn định bệnh tình, cũng thuận tiện thử Lâm Huyền Sương luôn, xem có đúng là mình đã nghĩ quá nhiều hay không.

“Việc này.....” Trong mắt Lâm Huyền Sương lộ ra sự ngượng ngịu, do dự: “Chỉ sợ có chút không thích hợp!”

Lâm Huyền Sương sinh ra ở Dược Vương cốc. Từ nhỏ đã theo phụ thân chữa trị cho không ít bệnh nhân, nên không xem trọng những phép tắc linh tinh, kiểu nam nữ thụ thụ bất thân gì đó.

Nhưng lúc này, đối mặt với bàn tay của Nam Cung Quyết, nàng lại có chút ngượng ngùng. Gương mặt xinh đẹp, nổi lên hai rặng mây đỏ ửng. May mà Bắc Đường Diệp đều đặt tất cả tâm tư trên người Nam Cung Quyết, chưa chú ý tới sự khác thường của nàng.

“Lâm cô nương, cứu người quan trọng hơn. Không nên để ý tới nhiều phép tắc như vậy!” Nếu lần này Nam Cung Quyết vẫn không tỉnh lại, chỉ sợ Thanh Tiêu sẽ sinh biến. Cuộc sống của Bắc Đường Diệp hẳn cũng sẽ không được dễ chịu!

Thời gian Lâm Huyền Sương đến kinh thành cũng không dài, nhưng nàng ở Lạc vương phủ, thấy những thị vệ, ám vệ thường xuyên lui tới, cùng với Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp tiến vào thư phòng cứ bàn bạc việc gì đó suốt cả một ngày, làm nàng cảm giác được: Kinh thành sóng ngầm mãnh liệt.

Trong giọng nói của Bắc Đường Diệp đầy phiền muộn và bất đắc dĩ. Lâm Huyền Sương tự nhiên cũng nghe ra. Ánh mắt mất tự nhiên hơi lóe lóe, trong lòng dâng lên sự chua xót:

Mạch đập của Nam Cung Quyết cơ bản đã trở lại bình thường. Sở dĩ hắn vẫn hôn mê bất tỉnh, là do tâm bệnh. Tâm bệnh thì cần tới tâm dược, ngoài thứ đó ra, cho dù là dược liệu trân quý cũng không có chút tác dụng nào đối với Nam Cung Quyết.

Lâm Huyền Sương cũng biết, mình không phải tâm dược của Nam Cung Quyết. Nhưng là, trong tiềm thức, nàng muốn mình trở thành tâm dược của Nam Cung Quyết.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn chậm rãi vươn ra, nhẹ nhàng cầm tay Nam Cung Quyết. Bàn tay Nam Cung Quyết hơi lạnh, nhưng lại có thể khiến người khác an tâm, kiên định. Nếu có thể được nắm bàn tay này cả đời thì thật tốt biết bao...

Vốn tưởng rằng khi Nam Cung Quyết nắm được bàn tay này, sẽ an tĩnh lại. Ai ngờ, không biết là thần kinh của Nam Cung Quyết quá nhạy bén, hay là có nguyên nhân gì khác. Tuy hãn còn hôn mê bất tỉnh, thế nhưng vẫn có thể nhận ra thứ bản thân mình đang nắm không phải bàn tay của Lạc Mộng Khê.

Bàn tay nhỏ bé của Lâm Huyền Sương mới vừa nhẹ nắm bàn tay của Nam Cung Quyết, liền bị hãn vung tay, hung hăng hất sang một bên. Hai mắt đang khép hờ đột nhiên mở lớn, trong mắt Nam Cung Quyết đầy lửa giận: “Ai cho các người vào, cút, đều cút hết cho bốn vương!”

Tuy mạch đập của Nam Cung Quyết đã bình thường, nhưng bởi vì hãn tưởng niệm Lạc Mộng Khê, tâm phẫn ứ đọng. Hơn nữa, hãn vốn bệnh nặng, trong lúc nhất thời chưa thấy rõ là ban ngày, hay là đêm tối. Theo bản năng, Nam Cung Quyết cho rằng mình còn đang phát bệnh, mà đám người Bắc Đường Diệp, Lâm Huyền Sương lại không để ý tới lệnh của hãn, đã lập tức xông vào. Hãn đương nhiên sẽ hơi cáu kỉnh.

“Được được được.... Nam Cung Quyết, người đừng tức giận..... Chúng ta đi ngay, đi ngay đây ...” Bắc Đường Diệp và Nam Cung Quyết cùng ở Thiếu Lâm tự nghĩ người tới năm năm, đối với tính tình của hãn tự nhiên sẽ vô cùng hiểu rõ. Bây giờ, tốt nhất phải nghe theo hãn. Nếu không, tất cả mọi người sẽ gặp tai họa... Tất cả kẻ hầu người hạ đều nhanh chóng lui ra. Lâm Huyền Sương vẫn đứng trước giường chưa động, hơi hơi trầm hạ mí mắt, không biết suy nghĩ cái gì.

Một lát sau, Lâm Huyền Sương làm như hạ quyết rất lớn, đột nhiên nâng lên mí mắt. Trong mắt đẹp hiện lên một tia kiên định, miệng hơi hơi hé mở,

đang muốn nói cái gì đó, lại bị Bắc Đường Diệp cầm lấy cánh tay kéo nhanh ra ngoài.

“Bắc Đường Diệp, ngươi làm gì vậy?” Lâm Huyền Sương muốn giãy ra, tiếc rằng võ công của Bắc Đường Diệp cao hơn nàng. Tay hắn tựa như sinh trưởng trên cánh tay nàng, mặc nàng giãy như thế nào cũng thoát không xong. Mãi đến khi kéo nàng đến hậu viện, Bắc Đường Diệp mới buông tay.

“Lâm cô nương, cô có điều còn chưa biết. Lúc này Nam Cung Quyết đang nổi nóng, chúng ta không thể nghịch ý hắn. Nếu không, không chỉ cô, mà toàn bộ người trong Lạc vương phủ đều sẽ gặp họa!” Ngữ khí của Bắc Đường Diệp trầm trọng, không giống như là nói đùa.

“Nam Cung Quyết rất nóng tính sao?” Nhưng Lâm Huyền Sương thấy Nam Cung Quyết đối với Lạc Mộng Khê là hết mực che chở, ngàn y trăm thuận mà. Thậm chí còn vì nàng ấy mà ngay cả tính mạng hắn đều không cần.... Bắc Đường Diệp khẽ cười. Nụ cười có chút bất đắc dĩ: “Thâm tình của Nam Cung Quyết chỉ dành cho người hắn quan tâm!” Mà cho tới nay, người duy nhất mà hắn quan tâm chỉ có một mình Lạc Mộng Khê.

Lâm Huyền Sương ngơ, không tiến vào trái tim hắn được. Cho dù người là người của Dược Vương cốc, nếu đụng tới điều tối kỵ của hắn, hắn cũng tuyệt đối không khách khí với người.... Đứng trong viện, đám người Bắc Đường Diệp và Lâm Huyền Sương âm thầm lo lắng cho bệnh tình Nam Cung Quyết, cũng không chú ý tới, trên một cành cây lớn cách đó không xa, có một thân ảnh màu đen đang ngồi trên đấy. Lúc này đang ôm vò, mở to miệng uống rượu. Hắn không phải ai khác, đúng là người bắt Lạc Mộng Khê đi: Mâu Thanh.

Kinh công của Mâu Thanh cực cao, người của tên nam tử thần bí và Nam Cung Phong căn bản không thể theo kịp hắn. Sở dĩ trên đường trở về hắn bị người theo dõi, là vì trên người hắn có Truy Tung hương.

Người của nam tử thần bí và Nam Cung Phong gần như trải rộng khắp toàn bộ kinh thành, chỉ cần bọn chúng ngửi được mùi này, liền biết đây chính là người bọn chúng muốn truy tìm.

Một tên ám vệ theo dõi có động tác hơi chậm một chút, liền bị Mâu Thanh phát hiện sơ hở. Do đó mới dụng kế đánh lạc hướng, dẫn bọn chúng rời khỏi tầm mắt. Nếu không, sợ là người của bọn chúng đã sớm đi theo Mâu Thanh đến ngôi miếu đổ nát, tìm được Lạc Mộng Khê, giết hãm diệt khẩu rồi.

Người của hắc y nam tử thần bí và Nam Cung Phong còn đang canh giữ ở khách điểm, tìm cách làm sao để né Mâu Thanh bắt được Lạc Mộng Khê. Lại không nghĩ rằng, Lạc Mộng Khê căn bản không ở nơi đó, mà Mâu Thanh cũng đã rời đi.... Toàn bộ kinh thành Thanh Tiêu nổi danh nhất chính là Nam Cung Phong và Nam Cung Quyết. Mâu Thanh nhàn đến vô sự, liền đến Lạc vương phủ.

Tâm tư của mấy người trong Lạc vương phủ đều đặt hết lên người Nam Cung Quyết đang bị trọng thương. Hơn nữa, võ công của Mâu Thanh cao cường, nên không ai biết Mâu Thanh đã âm thầm tiến vào.

Nam Cung Quyết phát bệnh, cùng với khi hãm nửa tỉnh nửa mê. Tất cả động tác đều rơi vào trong mắt Mâu Thanh. Mâu Thanh không nói được lời nào, ánh mắt sắc bén càng ngày càng trầm, ôm vò không ngừng nốc rượu.

Trong phòng ngủ, sau khi đám người Lâm Huyền Sương rời khỏi. Nam Cung Quyết lại rơi vào hôn mê, thần trí mơ hồ. Trong miệng lại gọi rõ tên Lạc Mộng Khê.

Mâu Thanh không nói gì, thần sắc trong đáy mắt càng trầm, nốc rượu vô độ, lại dần dần nhiều hơn.

Bắc Đường Diệp phong tỏa tin tức Lạc Mộng Khê bị bắt. Cho nên, ngoại trừ người trong Lạc vương phủ và kẻ bắt Lạc Mộng Khê đi, còn những người trong kinh thành lại không hề biết việc Lạc Mộng Khê mất tích.

Sau khi Lạc Mộng Khê mua Long thảo từ trong tay Lăng Khinh Trần, lời đồn Lạc Mộng Khê khắc tử khắc phu mới truyền ra. Cho nên, Lăng Khinh Trần cho rằng Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết sẽ hiểu lầm lời đồn này là do hấn sai người tạo ra, nên muốn tìm Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết để giải thích rõ ràng. Lăng Khinh Trần liền lặng lẽ ẩn vào Lạc vương phủ.

Sở dĩ hấn không quang minh chính đại tiến đến cầu kiến. Một là sợ hiểu lầm của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đối với hấn quá sâu, không muốn thấy hấn nữa. Đến lúc đó, không những không giải được hiểu lầm, bọn họ còn có thể trở mặt thành thù, mà hung thủ chân chính lại nhơn nhơn bên ngoài. Hai là sợ việc này bị người có tâm địa nhìn thấy, lại vẽ thêm nhiều chuyện. Đến lúc đó, Lăng Khinh Trần hấn, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đều đừng mơ tưởng lại có ngày yên bình.

Những nhà phú quý thông thường, phòng ốc đều được bố trí không khác biệt nhau lắm. Sau khi Lăng Khinh Trần ẩn vào vương phủ, cũng không phí bao nhiêu khí lực đã tìm được phòng của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.

Nhìn vào tiểu viện, thấy khuôn mặt ngưng trọng của Bắc Đường Diệp, Lâm Huyền Sương cùng với rất nhiều thị vệ. Lăng Khinh Trần sinh lòng khó hiểu: Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Chẳng lẽ là Mộng Khê và Nam Cung Quyết, bởi vì lời đồn này nên xảy ra mâu thuẫn. Mọi chuyện cũng chỉ là phỏng đoán, chân tướng sự việc, còn chờ hấn phải tự mình đi kiểm chứng. Vừa nghĩ đến đây, Lăng Khinh Trần cũng không chần chừ nữa, yên lặng không một tiếng động từ cửa sổ ẩn vào phòng ngủ.

“Mộng Khê.... Mộng Khê....” Lãng Khinh Trần vừa mới nhảy vào phòng. Tiếng gọi suy yếu đầy lo lắng của Nam Cung Quyết truyền đến từ trên giường. Lãng Khinh Trần trong lòng trầm xuống: Chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện.... Thân ảnh thon dài màu lam chậm rãi đi tới gần giường lớn. Trên giường, Nam Cung Quyết khép hờ hai mắt, ngủ vô cùng bất an. Khuôn mặt anh tuần tái nhợt, tiêu tụy khác thường. Mồ hôi lạnh túa ra trên trán: “Mộng Khê..... Mộng Khê..... Không được đi với hắn”

Nghe vậy, Lãng Khinh Trần nhú mào: Mộng Khê đã đi với người khác, đúng vậy, từ khi ta tiến vào đến bây giờ, thật đúng là chưa từng thấy qua bóng dáng Mộng Khê. Trong Lạc vương phủ này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lạc Mộng Khê lại đi với ai chứ? Mà đi đâu? “Mộng Khê.... Hắn sẽ giết nàng..... Ta sẵn lòng cùng nàng chết chung một chỗ..... Ta không sợ chết....”

Giọng nói suy yếu, mơ hồ đầy lo lắng của Nam Cung Quyết vang lên trong phòng.

Lãng Khinh Trần đột nhiên mở to hai mắt nhìn: Mộng Khê không phải là tự nguyện rời đi cùng người khác, mà là bị người khác bắt đi. Hơn nữa, kẻ đó còn muốn giết nàng..... Lãng Khinh Trần đã cùng Nam Cung Quyết giao thủ qua, cũng biết sự lợi hại của hắn. Nhưng sao hắn lại thành cái dạng này, Lãng Khinh Trần càng cảm thấy nghi hoặc: Người có thể ở trước mặt Nam Cung Quyết mang Lạc Mộng Khê đi, hiện tại trên đời chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hơn nữa, theo ý trong lời nói của Nam Cung Quyết. Kẻ kia từng lấy tính mạng Nam Cung Quyết để áp chế Lạc Mộng Khê. Có thể thấy được, võ công của kẻ đó cao hơn hẳn Nam Cung Quyết. Người như vậy, trên đời có sao? Hay là nói, có cao nhân lánh đời xuất thế... Bất luận là có nguyên nhân gì, đều nói lên cùng một vấn đề: Lạc Mộng Khê bị người khác bắt đi, hiện không rõ nơi nào, sống chết ra sao....

Là ai lớn gan như vậy, dám bắt Mộng Khê. Phải biết rằng nơi này là Thanh Tiêu, Nam Cung Quyết là Hoàng đế tương lai, đối nghịch với hắn, trừ phi là có người sống không kiên nhẫn.... Đối với chuyện này, Lăng Khinh Trần nhất thời không nghĩ được rõ ràng. Tâm tình không hiểu sao có chút buồn bực, nhẹ nhàng xoay người, đang muốn đi tới bên cửa sổ tự hỏi một chút. Ai ngờ, ngay khi hắn xoay người. Trong nháy mắt, ngoài cửa sổ hiện lên một thân ảnh quen thuộc.

Lăng Khinh Trần cả kinh: “Ai?” Cùng lúc lời nói vừa ra khỏi miệng, thân ảnh màu lam của Lăng Khinh Trần đã nhảy ra ngoài cửa sổ. Nhìn giữa không trung, thân ảnh màu đen kia càng lúc càng thấy quen thuộc. Đồng tử của Lăng Khinh Trần hơi co lại, ánh mắt đầy khiếp sợ không thể dùng ngôn ngữ hình dung:

Làm sao có thể là hắn.... Mười năm trước, hắn không phải đã.... Nhưng hình dáng này quả thật không thể nghi ngờ, chính là hắn. Không kịp nghĩ gì khác, Lăng Khinh Trần vận khinh công nhanh chóng đuổi theo hướng hắc y nhân sắp biến mất.....

Lại nói đến, sau khi hắc y nhân ném Lạc Mộng Khê vào ngôi miếu đổ nát, liền nhanh chóng rời đi. Lạc Mộng Khê buồn bực trong lòng:

Hắn hao hết khí lực bắt ta tới đây, lại tùy tay ném ta ở trong này rồi rời đi. Chẳng lẽ hắn không sợ ta nhân cơ hội mà trốn sao? Thấy thân ảnh hắc y nhân càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất không thấy nữa, Lạc Mộng Khê hừ nhẹ một tiếng: Người đã không sợ ta trốn, ta cũng không thèm khách khí.

Lạc Mộng Khê lo lắng cho bệnh tình của Nam Cung Quyết, nhanh chóng đi về hướng Lạc vương phủ. Nhưng không biết vì sao, nàng đi tới đi lui, lại giống như cứ đi loang quanh tại chỗ, căn bản không rời khỏi ngôi miếu:

Đáng chết, khó trách người nọ lại yên tâm như vậy, thì ra là đã thiết lập trận pháp ở quanh ngôi miếu. Nếu trận pháp không triệt bỏ, ta căn bản không thể ra được.... Lạc Mộng Khê sinh ở thời hiện đại, đối với trận pháp cổ đại không có nghiên cứu gì, rơi vào đường cùng, chỉ đành đứng giữa ngôi miếu quan sát mọi nơi, xem có thể tìm được đường ra hay không.

Người nọ đi rồi, rốt cuộc thời gian tới phải ở trong miếu. Chỉ có điều, trong miếu có rất nhiều đồ ăn khác nhau. Địa thế chùa miếu hẻo lánh, cực kì ít người lui tới. Lạc Mộng Khê biết: Thức ăn này là do người bắt nàng đưa tới. Hắn không muốn để nàng đói chết.

Người nọ không giao ta cho người thuê hắn tới bắt ta, là vì bọn chúng chưa bàn điều kiện xong, hay là đúng như lời ta nói, bọn chúng muốn giết ta, sau đó giả họa cho người đã bắt ta.

Người bắt ta có võ công cao cường, không phải hạng người bình thường. Rốt cuộc hắn là ai? Còn có, hắn trao đổi điều kiện gì với bọn chúng?

Đây mới là điều Lạc Mộng Khê nghi hoặc nhất: Theo lý thuyết, người nọ có võ công cao cường. Những chuyện bình thường căn bản không làm khó nổi hắn. Mà đã là chuyện có thể làm khó hắn thì tuyệt đối không đơn giản. Cái chính là, nếu bọn chúng chưa bàn điều kiện xong, vì sao hắn không mang ta đi áp chế những người đó, mà lại tiếp tục vây khó ta?.....

Bị nhốt trong trận, Lạc Mộng Khê cũng không biết bên ngoài trận đã có người đến. Hơn nữa, là người nàng rất quen thuộc, Lãnh Tuyệt Tình.

Trong lúc này, phu thê Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đang hòa thuận, ân ái ái ái. Nếu mạnh tay chia rẽ bọn họ, Lãnh Tuyệt Tình cũng không đành lòng. Nhưng nay, hắn lại giống như cũng thích Lạc Mộng Khê, hắn không muốn nàng hận hắn, liền tính để mọi thứ thuận theo tự nhiên.

Nam Cung Quyết bệnh nặng, thời gian không còn nhiều, chờ hắn vừa chết đi, Lãnh Tuyệt Tình sẽ mang Lạc Mộng Khê đi. Cứ như vậy, Lạc

Mộng Khê sẽ không hận hân. Nhưng mà, không biết cái ngày này khi nào mới đến.

Trong khách điểm, Lãnh Tuyết Tình hết sức buồn bực, liền nghĩ muốn đi dạo một chút. Bất tri bất giác, lại đi tới nơi này.

Nơi này tuy chỉ có cỏ mềm, nhưng cảnh sắc cũng coi như không tệ. Làn gió lướt nhẹ qua, thổi tung vài nhánh tóc. Tâm tình buồn bực cũng tốt lên không ít.

Lúc này, Lạc Mộng Khê và Lãnh Tuyết Tình cách nhau cũng không xa, nhiều nhất cũng chỉ trong vòng năm, sáu thước. Nhưng hai người bọn họ, một thì trong trận, một thì ngoài trận. Cho nên, ai cũng không thấy được ai.

Chùa miếu hư hỏng nặng, trong viện mọc đầy cỏ dại. Cửa đại điện bị phá hỏng, mớ hồ có thể thấy được những tạp vật nằm rải rác trên mặt đất trong điện, cùng với mạng nhện giăng khắp nơi..... Lãnh Tuyết Tình khe khẽ thở dài, đang muốn xoay người rời đi. Bất thành linh, khóe mắt vô tình trông thấy có một tảng đá lớn cách đó không xa.

Quang cảnh nơi này đều biểu thị, đã lâu rồi không có ai lui tới. Nhưng một nửa mặt đá lại khá sạch sẽ, một nửa còn lại thì bị tro bụi phủ kín. Người sáng suốt vừa thấy liền biết, thời gian gần đây, tảng đá này không chỉ một lần bị người khác chạm qua.

Lãnh Tuyết Tình vốn không phải kiểu người hay làm việc tốt. Nhưng lúc này, hân thật sự quá nhàm chán, cần tìm việc để làm, liền chậm rãi đi tới tảng đá, nâng tay khẽ lau.

Tảng đá này là chốt mở của trận pháp, chỉ cần tay hân ấn lên tảng đá. Trận pháp vây khốn Lạc Mộng Khê sẽ tự động dỡ bỏ. Lạc Mộng Khê sẽ xuất hiện ngay trước mặt hân.

Chỉ tiếc, người định không bằng trời định. Mọi chuyện đã được an bài. Mỗi sự tình bên trong đều đã được ấn định. Ngay khi Lãnh Tuyết Tình nhanh tay muốn đung tới tảng đá, tiếng bầm báo đầy lo lắng của tả hộ pháp truyền vào trong tai: “Thiếu chủ, không tốt, thánh nữ mất tích!”

“Mộng Khê mất tích?” Lãnh Tuyết Tình lập tức dừng động tác, thu hồi bàn tay sắp chạm được tảng đá, xoay người nhìn tả hộ pháp: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

Tả hộ pháp thở dài thật mạnh: “Khởi bầm thiếu chủ, sự tình là như vậy....” Tả hộ pháp đem chuyện Lạc Mộng Khê bị bắt kể qua loa, chặn ngay chỗ hiểm yếu để kể rõ một lần. Phút cuối cùng còn nhịn không được hỏi: “Thiếu chủ, người cảm thấy là ai bắt thánh nữ?”

“Kẻ thù của Mộng Khê ở kinh thành cũng chỉ có vài người, là ai bắt nàng, cẩn thận ngẫm lại sẽ biết” Đáy mắt Lãnh Tuyết Tình hơi trầm xuống, dấu đi thần sắc lo lắng: “Bên Nam Cung Quyết có động tĩnh gì không?”

Hắn thích Mộng Khê như vậy, nay Mộng Khê lại bị người bắt đi, không biết đang ở đâu. Hắn chắc chắn sắp phát điên rồi..... “Bầm thiếu chủ, Nam Cung Quyết hẳn... Phát bệnh. Bây giờ đang hôn mê bất tỉnh!” Tả hộ pháp cẩn thận nói tin tức hắn biết được ở Lạc vương phủ cho Lãnh Tuyết Tình: “Chỉ có điều, Bắc Đường Diệp đã phái rất nhiều thị vệ âm thầm tìm kiếm thánh nữ. Thiếu chủ, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

“Chặt chẽ lưu ý nhất cử nhất động trong kinh thành. Mộng Khê hẳn còn chưa gặp chuyện gì đâu” Nếu không, kinh thành sẽ không yên bình như thế.

Lo lắng cho an nguy Lạc Mộng Khê, Lãnh Tuyết Tình không trì hoãn thêm nữa, đi nhanh hướng vào thành. Lúc này hắn cũng không biết, Lạc Mộng Khê đang ở ngay cạnh hắn. Vì hắn lo lắng cho nàng nên nhanh chóng chạy vào trong thành, cũng cách nàng càng ngày càng xa. Mâu

Thanh rời Lạc vương phủ, vì khi uống rượu xong không có chuyện gì làm, nên đi dạo xung quanh một lát. Lại không nghĩ rằng, Lăng Khinh Trần đang theo sát sau lưng.

Võ công của Lăng Khinh Trần cũng không thấp hơn Mâu Thanh bao nhiêu. Hơn nữa, Mâu Thanh lại không chút để ý cứ đi về phía trước, Lăng Khinh Trần cũng đuổi nhanh theo. Cho nên, khi Mâu Thanh nhận thấy phía sau có người, thì Lăng Khinh Trần đã cách hẳn không xa. Biết phía sau có người bám đuôi, Mâu Thanh cũng không hề hoảng hốt. Trong tiềm thức, hẳn cảm thấy ở Lạc vương phủ có một cao nhân phát hiện ra hẳn, muốn bắt hẳn, ép hỏi nơi Lạc Mộng Khê đang ở.

Khe khẽ thở dài, Mâu Thanh thờ ơ nhìn lại phía sau. Khi nhìn thấy hình dáng của người phía sau, Mâu Thanh lại hiện lên một tia khiếp sợ: Làm sao có thể là hẳn..... Vì phòng mình nhìn lầm, Mâu Thanh cố gắng trừng mắt nhìn kỹ. Sau khi xác nhận người phía sau thật sự là Lăng Khinh Trần. Mâu Thanh nhanh chóng quay đầu lại, muốn tức tốc rời xa tầm mắt Lăng Khinh Trần.

Mà Lăng Khinh Trần, dường như đoán được ý nghĩ của Mâu Thanh. Đáy mắt chợt lạnh, đột nhiên ra tay đánh tới hướng Mâu Thanh..... Mâu Thanh bất ngờ không kịp phòng bị, vì tránh né công kích của Lăng Khinh Trần, hẳn bị ép cúi xuống: “Vì sao không đánh trả? Mâu Thanh, đây không phải phong cách làm việc của người?”

Lăng Khinh Trần cũng nhanh chóng bay tới phía sau Mâu Thanh. Khi hẳn còn chưa kịp rời đi, bỗng nhiên mở miệng chất vấn:

“Mâu Thanh, thì ra người còn sống.....”

“Vị công tử này nhận nhầm người rồi. Tại hạ không phải là vị bằng hữu tên là Mâu Thanh kia.....”

“Nếu người không phải là Mâu Thanh, tại sao lại biết Mâu Thanh là bằng hữu của ta, mà không phải là kẻ thù?” Lăng Khinh Trần híp mắt lạnh lại, ngữ khí sắc bén. Thấy Mâu Thanh đưa lưng về phía hắn, thật lâu không nói. Lăng Khinh Trần âm thầm thở dài, ngữ khí dịu xuống bớt:

“Mấy năm nay, người bật vô âm tín. Chúng ta đều nghĩ rằng người đã chết...”

Mâu Thanh vẫn đứng đưa lưng về phía Lăng Khinh Trần, không nói một lời. Lăng Khinh Trần nghĩ rằng hắn đang nhớ tới chuyện năm xưa: “Mâu Thanh, chuyện tình năm đó.....”

“Công tử nhận nhầm người rồi. Tại hạ không phải là Mâu Thanh!” bàn tay Mâu Thanh khẽ động, đột nhiên nắm chặt lại, lạnh lùng đánh gãy lời nói của Lăng Khinh Trần. Giọng nói nghe như thật bình tĩnh, lại mang theo nồng đậm phẫn nộ: “Tại hạ cáo từ, công tử xin cứ tự nhiên.”

Đồng thời lúc đang nói, Mâu Thanh phi thân rời đi. Lăng Khinh Trần đang muốn đuổi theo, thì bất thành linh, một trận kinh phong hỗn loạn mang theo lá cây đánh tới trước mặt.

Ngay khi Lăng Khinh Trần huy chương tách phiến lá ra, cùng lúc đó, thân ảnh màu đen của Mâu Thanh đã biến mất không thấy nữa. Trên trời dưới đất chỉ còn lại một mình Lăng Khinh Trần, cùng với rất nhiều lá cây đã khô vàng không ngừng rơi xuống: Mùa thu sắp qua, mùa đông nhanh tới.... Tuy rằng, người nọ che mặt, nhưng vừa rồi hắn là Mâu Thanh. Ta tuyệt đối không nhìn lầm, bởi vì ánh mắt hắn, trên thế gian này tuyệt đối không có cái thứ hai. Chính là, tại sao vừa rồi hắn lại xuất hiện ở Lạc vương phủ...

Sau khi Mâu Thanh bỏ qua Lăng Khinh Trần, liền chạy vội về phía trước. Ưu thương cùng tức giận trong lòng dần dần dâng cao: Ta không muốn thấy bọn họ, nhưng lại cố tình đá không ra. Chẳng lẽ đây chính là cái

gọi là vận mệnh sao? Năm đó.... Nhớ tới chuyện tình năm đó, Mâu Thanh liền không khỏi thấy rối rắm đau khổ. Khóe miệng nhếch lên ý cười chua xót: Chuyện năm đó, rốt cuộc trách ai được chứ.... Trước mắt đột nhiên hiện ra dung nhan anh tuấn đầy thống khổ của Nam Cung Quyết, cùng với sự tuyệt vọng và ánh mắt đau lòng của hắn. Mâu Thanh nhắm hai mắt lại, ý cười chua xót trên khóe miệng càng thêm đậm: Hiện tại, Nam Cung Quyết cực kỳ giống ta năm đó. Mâu Thanh đột nhiên mở mắt, trong mắt hiện lên một tia kiên định. Trong nháy mắt đã đổi phương hướng, thân hình cao lớn bay nhanh về hướng ngoại thành....

Sắc trời đã tối muộn, màn đêm buông xuống. Trong ngôi miếu hoang tàn ở ngoại thành, Lạc Mộng Khê còn đang nghiên cứu cách phá trận, đột nhiên một trận cuồng phong thổi qua. Thân ảnh màu đen cao lớn của Mâu Thanh chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Lạc Mộng Khê.

Cái gì cũng chưa nói, ánh mắt Mâu Thanh hơi trầm xuống, kéo lấy cánh tay Lạc Mộng Khê bước nhanh về phía trước.

“Người dẫn ta đi đâu?” Lạc Mộng Khê nhin không được hỏi: Hắn sẽ không tính giao ta cho đám người Nam Cung Phong chứ..... Sử dụng loại phương pháp này bắt nàng, cũng chỉ có đám người Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương mà thôi..... “Đến đó, người tự nhiên sẽ biết” Mâu Thanh nói qua loa vắn tắt. trả lời kiểu thế nào cũng được.

Đáng chết, nếu hắn thật sự giao ta cho Nam Cung Phong. Lấy mức độ hận thù của Nam Cung Phong đối với ta. Ta đây chẳng phải là chết chắc sao.

Lạc Mộng Khê âm thầm nghĩ cách thoát đi, nhưng Mâu Thanh vẫn đang nhìn chăm chăm vào nàng. Nàng căn bản không thể trốn được: Đáng chết thật..... Chẳng lẽ ta thật sự ngồi chờ hắn giao ta cho Nam Cung Phong..... Sau đó, lại bị Nam Cung Phong tra tấn đến chết sao..... Lạc Mộng Khê âm thầm lo lắng. Chỉ có điều, không lâu sau đó, nàng liền từ lo

lãng chuyển thành nghi hoặc. Bởi vì đường bọn họ đang đi, không phải là đi đâu khác, hình như là đi Lạc vương phủ .

Khi toà đại viện Lạc vương phủ xuất hiện trước mặt hai người, mà Mâu Thanh lại lôi kéo nàng nhảy vào trong viện. Lạc Mộng Khê hoàn toàn như rơi vào giấc mộng : Rốt cuộc hãn muốn làm gì? Bắt ta, lại đuổi ta về Lạc vương phủ..... Sắc trời đã tối muộn, trong khắp Lạc vương phủ cũng đã đèn đuốc sáng trưng. Mâu Thanh mang theo Lạc Mộng Khê đi tới tiền viện, nơi nàng và Nam Cung Quyết ở: “Nam Cung Quyết bệnh nặng, luôn đòi tìm người. Ta cho người thời gian một đêm để giúp hãn. Sau hừng đông, người phải cùng ta trở về. Nếu không, ta sẽ giết Nam Cung Quyết”

Khi Mâu Thanh nói những lời này, giọng nói lạnh lùng, mắt loé hàn quang. Lạc Mộng Khê biết hãn không phải đang nói đùa: “Ta có thể hỏi một câu không? Vì sao người phải làm như vậy?”

Nam Cung Quyết bệnh nặng, nếu Lạc Mộng Khê không đến giúp hãn, Nam Cung Quyết sẽ bệnh đến chết. Đối với đám người Nam Cung Phong mà nói lại là một tin tức vô cùng tốt. Người này rõ ràng là giúp Nam Cung Phong, tại sao hiện tại lại muốn giúp cả Nam Cung Quyết.... Chẳng lẽ, là bởi vì hãn xảy ra tranh cãi với đám người Nam Cung Phong, cho nên muốn mượn lực lượng của Nam Cung Quyết để đả kích Nam Cung Phong. Nếu thật sự là như vậy, thì hãn có thể quang minh chính đại đem Lạc Mộng Khê trở về Lạc vương phủ, sau đó cùng Nam Cung Quyết bàn điều kiện, không cần thiết phải vụng trộm đem nàng trở về, rồi sau hừng đông lại mang nàng rời đi.....

“Lạc Mộng Khê, có một số việc, người vẫn nên không biết sẽ tốt hơn. Hiện tại Nam Cung Quyết đang cần người, người có thể đi vào giúp hãn” Giọng của Mâu Thanh vẫn lạnh lùng trước sau như một:

“Những thị vệ ở gần đều đã bị ta đánh bất tỉnh. Cho nên, người không nên vọng tưởng xin cứu viện từ bọn họ”

“Ta không phải đại phu, làm sao có thể giúp Nam Cung Quyết chứ?” Đây là vấn đề Lạc Mộng Khê lo lắng nhất: Biết được Nam Cung Quyết bệnh nặng, nàng tự nhiên là lòng nóng như lửa đốt. Nhưng mà, nàng không hiểu y thuật, phải giúp hắn như thế nào. Đây cũng là nguyên nhân nàng chậm chạp không tiến vào phòng.....

“Người không cần làm gì cả, chỉ cần đi vào với hắn là được rồi” Nói xong, không đợi Lạc Mộng Khê trả lời. Mâu Thanh đã đẩy Lạc Mộng Khê vào phòng, trước khi Lạc Mộng Khê kịp nhìn lại cửa phòng đã “Rầm!” Một tiếng, tự động đóng lại. Ngoài cửa, truyền đến tiếng cảnh báo lãnh liệt của Mâu Thanh:

“Lạc Mộng Khê, người chỉ có thời gian là một buổi tối.....”

“Đã biết, không cần người nhắc nhở” Lạc Mộng Khê tức giận trả lời, bước nhanh vào trong nội thất.

“Mộng Khê.... Mộng Khê....” Nam Cung Quyết nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy. Trong miệng không ngừng gọi tên Lạc Mộng Khê, hai tay lại chộp loạn khắp nơi, giống như muốn bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê.

Sao Nam Cung Quyết lại bệnh thành ra thế này này? Tuy rằng Khi Nam Cung Quyết phát bệnh, Lạc Mộng Khê đã từng ở bên cạnh hắn. Nhưng khi đó, chỉ là thân thể của hắn không chịu nổi, chật vật một chút mà thôi, không có tiêu tụy như thế này.

“Nam Cung Quyết!” Lạc Mộng Khê kinh hô một tiếng, bước nhanh đến bên giường, cầm lấy cánh tay đang vùng vẫy loạn khắp nơi của hắn.

Lập tức, Nam Cung Quyết im lặng lại. Hai mắt nhắm chặt đột nhiên mở ra, đáy mắt tiêu tụy hiện lên một tia vui sướng. Bàn tay đang nắm tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê cũng càng thu càng chặt: “Mộng Khê, là nàng sao?”

“Là ta, ta đã trở về” Lạc Mộng Khê vừa mới ngồi vào bên giường. Nam Cung Quyết vốn đang nằm trên giường đột nhiên ngồi dậy, đưa tay gặt gao ôm Lạc Mộng Khê vào trong lòng.

Vùi đầu trong chiếc cổ thơm ngát của Lạc Mộng Khê, ngửi thấy hương hoa khương đã quen thuộc. Giọng Nam Cung Quyết khó nén được vui sướng: “Mộng Khê, thật sự là nàng, thật là nàng sao!”

“Mộng Khê..... Không được rời xa ta nữa....” Hai tay Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê càng thu càng chặt, trong lời nói có chút mơ hồ không rõ, giống như nói mê, lại là thật tâm mà phát ra.

“Người yên tâm, ta sẽ không rời khỏi người” Nam Cung Quyết ôm nàng thật chặt. Lạc Mộng Khê có chút thở không nổi, mày hơi cau lại, nhưng không nói thêm cái gì.

Trong phòng, hai người giống như đôi vợ chồng cửu biệt gặp lại, gặt gao ôm nhau, không cần quá nhiều ngôn ngữ, quá nhiều động tác, chỉ là cứ ôm nhau như vậy, là có thể kể rõ tình cảm thương nhớ của mình với người kia rồi.

Mâu Thanh ngồi trên một cành cây ở cách đó không xa, ôm trong tay rượu ngon mới lấy từ trong hầm rượu của Lạc vương phủ, điên cuồng nốc vào. Ánh mắt nhín xuyên qua khe hở cửa sổ, chạm đến hình ảnh hai người gặt gao ôm nhau trong phòng. Mâu Thanh buông vò rượu trong tay xuống, nhẹ nhàng nâng đầu. Ánh mắt mê man nhìn lên bầu trời không đầy sao, khóe miệng nhếch lên ý cười chua xót:

Năm đó, chúng ta cũng giống như Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê. Yêu sâu đậm như vậy, chân thành như vậy, đơn thuần như vậy. Cứ ngây ngô nghĩ rằng, chỉ cần chúng ta lưỡng tình tương duyệt, tương thân tương ái, chỉ như vậy là đủ rồi. Chỉ cần nối dây tơ hồng, chính là cả đời.....

Nói đến Lăng Khinh Trần cùng đã mất dấu Mâu Thanh, sau khi mang sắc mặt âm trầm trở lại trà lâu, lập tức ra lệnh: “Lệnh cho mọi người ngừng hết tất cả mọi việc, toàn lực tìm kiếm Mâu Thanh.....”

“Mâu Thanh, không biết công tử nói đến Mâu Thanh nào?” Tiểu nhị lớn tuổi trong trà trà lâu nhin không được hỏi: Sẽ không phải là người mười năm trước chứ....

“Còn có thể là Mâu Thanh nào, đương nhiên là người mười năm trước quây Lăng phủ rồi thành một đoàn, loạn thất bát tao kia!” Ánh mắt Lăng Khinh Trần âm trầm, nói ra vấn đề tiểu nhị muốn hỏi: “Mâu Thanh còn sống, mười năm trước, hắn chưa chết”

Tiểu nhị do dự một lát: “Công tử, chuyện mười năm trước, Mâu Thanh cũng là người bị hại, người tìm hắn, là tính.....”

Lăng Khinh Trần khe khẽ thở dài: “Chuyện đã xảy ra mười năm. Lăng phủ cùng với hắn, ân oán sớm đã xoá bỏ. Ta tìm hắn, không phải muốn giết hắn, mà là có việc muốn hỏi hắn, đừng hỏi nhiều như vậy, đi tìm hắn đi”

Tiểu nhị đi rồi, Lăng Khinh Trần ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhin không được âm thầm thở dài: Chuyện mười năm trước, rốt cuộc là ai đúng ai sai. Hay là không ai trong chúng ta sai cả. Hoặc có thể, chúng ta đều đã sai rồi.....

Khách điểm, “Choang!” Một chén trà bị đánh rớt thật mạnh. Nam Cung Phong đang ngồi trước bàn đột nhiên đứng lên, sắc mặt âm trầm: “Cái gì, tất cả cùng mất dấu Mâu Thanh?”

Vài tên ám vệ quỳ trên mặt đất, cúi đầu xuống, ngay cả thở mạnh cũng không dám: “Bẩm Vương gia, chúng tôi tận mắt nhìn thấy Mâu Thanh vào

phòng, liền luôn canh giữ ở bên ngoài. Ai biết đâu, khi chúng tôi hoài nghi có điều không thích hợp, thì hẳn đã đi khỏi.....”

“Hơn nữa, chúng tôi không biết hẳn đã đi bao lâu”

“Hẳn là Mâu Thanh phát hiện các người đang theo dõi hẳn, nên mới có thể nghĩ ra biện pháp này để bỏ lại bọn người” Nam tử thần tử đứng trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài: “Đừng tự trách, hẳn là Mâu Thanh, né được các người, cũng rất bình thường”

“Đều lui xuống đi, nhớ kỹ phải quan sát nghiêm ngặt trong kinh thành. Mâu Thanh chưa đi xa đâu”

“Vâng!” Nhóm ám vệ cung kính trả lời một tiếng, nhanh chóng đứng dậy rời đi.

“Sao người biết Mâu Thanh chưa đi xa được?” Đối với sự khẳng định của hắc y nam tử, Nam Cung Phong cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

“Bởi vì chuyện Mâu Thanh nhờ tại hạ giúp hẳn làm rất đặc biệt. Thế gian này không có mấy người có thể làm được. Cho nên, trước khi hoàn thành việc này, hẳn sẽ không rời khỏi kinh thành” Hắc y nam tử đầy tự tin:

“Mâu Thanh phát hiện chúng ta theo dõi hẳn, nhưng không trở mặt ngay, mà chỉ cố tình né người của chúng ta ra. Chứng minh hẳn còn ôm một tia hy vọng, muốn dùng Lạc Mộng Khê đến đổi lấy việc kia được hoàn thành.....”

Nam Cung Phong suy nghĩ một lượt: “Rốt cuộc Mâu Thanh nhờ người làm chuyện gì? Khó giải quyết như thế sao?” Có thể làm cho Mâu Thanh năm đó tâm cao khí ngạo, vang danh khắp thiên hạ phải chịu uy hiếp như thế.

Nếu là mười năm trước, có người dám đối với Mâu Thanh như thế, chỉ sợ đã sớm bị hăn nóng nảy diệt cả nhà rồi.

Hắc y nhân cười lạnh, bí hiểm: “Hết thấy đều do chữ tình của giai nhân mà thành. Đời này của Mâu Thanh, chính là luôn đưa chữ này dán mặt trên.....”

Lạc vương phủ, Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê ngủ. Hô hấp đều đều, hơi thở ổn định, độ nóng trên người dần dần giảm xuống, mày nhíu chặt cũng dần giãn ra. Trên khuôn mặt anh tuần lạnh lung mơ hồ mang theo một tia ý cười nhợt nhạt.

Vì đề phòng Nam Cung Quyết bị cảm lạnh, Lạc Mộng Khê thật cẩn thận giúp Nam Cung Quyết nằm lên giường, kéo cánh tay Nam Cung Quyết ra, đứng dậy định đi lấy chiếc khăn ở bên cạnh để lau mặt cho hăn.

Ai ngờ, ngay khi bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê vừa gỡ tay Nam Cung Quyết ra, hàng lông mày của hăn vốn đang bình yên bỗng nhiên nhíu chặt lại. Hai tay theo bản năng càng thu càng chặt: “Mộng Khê..... Không được đi..... Không được đi.....”

“Được được được..... Ta không đi, không đi!” Lạc Mộng Khê ngã vào lòng Nam Cung Quyết, bất đắc dĩ thở dài:

Nam Cung Quyết sốt cao vừa giảm, hơn nữa hăn lại bị Hoa Đào lao. Theo lý, Lạc Mộng Khê không thể đè nặng lên ngực hăn khi đang ngủ.

Nhưng Nam Cung Quyết ôm nàng rất chặt, nàng vừa động, hăn sẽ lo lắng bất an mà ầm ĩ không ngừng. Rơi vào đường cùng, Lạc Mộng Khê đành phải hăn ôm tùy ý:

Chẳng qua, điều làm cho Lạc Mộng Khê cảm thấy nghi hoặc là, một người khi lạc vào giữa sương mù thì người họ quan tâm, nhưng nhớ và ní non trong miệng, hẳn phải là người trong lòng của mình mới đúng. Nhưng người Nam Cung Quyết nhưng nhớ không phải là ai khác, mà là Lạc Mộng Khê nàng. Chẳng lẽ, người trong lòng Nam Cung Quyết chính là nàng.... Nhưng trước khi hai người thành thân, Nam Cung Quyết chính miệng nói cho nàng, hẳn đã có người trong lòng rồi, cưới nàng, chỉ là để nàng hỗ trợ chiếm lấy vị trí Lạc vương phi mà thôi. Lời nói của Nam Cung Quyết, rốt cuộc câu nào là thật, câu nào là giả.... Còn có, quý nhan của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết chưa từng thấy qua, nhưng cũng đã nghe qua. Chẳng lẽ, hẳn không sợ hãi sao.... Chuyện tới nay, đầu óc Lạc Mộng Khê hoàn toàn rối loạn. Đưa mắt nhìn ngọn nến phía cao trên bàn, bất đắc dĩ thở dài:

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, người trong lòng Nam Cung Quyết là người khác, hay là ta.... Gối đầu lên ngực Nam Cung Quyết, bên tai truyền đến tiếng tim đập rõ ràng của Nam Cung Quyết. Lạc Mộng Khê trợn tròn mắt, không còn buồn ngủ nữa: Người bắt ta, rốt cuộc là loại người nào? Nam Cung Quyết bị trọng thương phát bệnh là do hẳn một tay tạo thành. Vì sao hẳn còn muốn đưa ta quay về giúp Nam Cung Quyết..... Thời gian hạnh phúc, luôn thật ngắn ngủi. Lạc Mộng Khê chỉ cảm thấy mình vừa mới nhắm mắt lại, trong cơn buồn ngủ mông lung, tiếng nhắc nhở lạnh lẽo của Mâu Thanh vang lên ở bên tai: “Trời sắp sáng, Nam Cung Quyết không có việc gì, người phải đi rồi”

Suy nghĩ của Lạc Mộng Khê đang lạc trong sương mù, nháy mắt đã thanh tỉnh trở lại. Đột nhiên mở mắt, đang muốn đứng dậy, lại phát hiện Nam Cung Quyết còn đang ôm chặt nàng.

Lạc Mộng Khê thật cẩn thận gỡ cánh tay Nam Cung Quyết đang ôm nàng ra, có thể là do Nam Cung Quyết đã ngủ rất say, khi Lạc Mộng Khê mở cánh tay hẳn ra, hẳn không có tỉnh lại..... Nhẹ nhàng đặt cánh tay

Nam Cung Quyết vào lại trong chăn, kéo chăn dịch tới cổ Nam Cung Quyết, xem xét tất cả đều đã ổn thỏa, Lạc Mộng Khê chậm rãi đi tới trước mặt Mâu Thanh: “Chúng ta đi thôi!”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Người Trong Lòng

Edit : Vân Anh

Beta : kun'xjh

Trong phòng ngủ Lạc vương “Mộng Khê!” Nam Cung Quyết vốn đang khép hờ ánh mắt, nằm trên giường ngủ mê man bỗng kinh hô một tiếng. đột nhiên ngồi dậy, thở dốc, mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

Con mắt hơi động, nhìn thấy trưởng mạn, bàn gỗ lim và cảnh trí đầy quen thuộc. Nam Cung Quyết âm thầm nhẹ nhàng thở ra: Thì ra là đang nằm mơ..... Có chút cười tự giễu: Mộng Khê đã bị bắt đi rồi, sao có thể xuất hiện ở trước mặt ta chứ. Tuy rằng giấc mộng vừa rồi rất chân thực, Mộng Khê giống như thật sự bị ta ôm chặt trong ngực. Nhưng ta biết, không có khả năng ấy..... Đột nhiên, mùi hoa khương dã như có như không bay vào trong mũi. Toàn thân Nam Cung Quyết bỗng nhiên chấn động: Hương thơm này, đặc biệt chỉ có trên người Mộng Khê. Chẳng lẽ Mộng Khê thật sự đã về..... Nam Cung Quyết đang muốn xốc chăn lên, xoay người xuống giường. Bất thành linh trong tay truyền đến cảm giác cứng cứng, Nam Cung Quyết nghi hoặc, đưa tay giơ tới trước mặt. Ánh mắt thâm thúy lóe lên nồng đậm khiếp sợ: “Người đâu, mau tới đây!”

Trong viện, đám người Bắc Đường Diệp đã đứng bên ngoài canh giữ nguyên một ngày một đêm. Tinh thần mỗi một, không ngừng ngáp dài.

Tuy rằng Nam Cung Quyết bệnh nặng, nhưng hắn không cho bọn họ đi vào, bọn họ cũng không thể cứ vào. Nếu không, Nam Cung Quyết mà nổi giận, bọn họ thực sự sẽ gặp xui xẻo.

Nơi này là Lạc vương phủ, Nam Cung Quyết ở đây tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì. Hơn nữa, thời gian những người này canh giữ cũng đã quá lâu, thật sự là mệt mỏi. Bắc Đường Diệp đang muốn sai người thay thế, thì bất thành lình tiếng gọi đầy lo lắng của Nam Cung Quyết vang lên phòng trong.

Đầu óc Bắc Đường Diệp đang lạc trong sương mù, phút chốc liền bừng tỉnh, dùng sức lắc đầu. Xác nhận mình không nghe lầm, đích thật là Nam Cung Quyết đang gấp giọng gọi người tới. Thân ảnh thon dài màu lam của Bắc Đường Diệp nháy mắt đã lui vào phòng: “Nam Cung Quyết, xảy ra chuyện gì?”

“Mộng Khê..... Mộng Khê đã từng trở về đây. Các người có nhìn thấy nàng không?”

“Việc này.... Bốn hoàng tử cùng bọn thị vệ vẫn canh giữ ở ngoài cửa, không thấy được Lạc Mộng Khê trở về.....” Nhìn ánh mắt thâm thúy đầy lo lắng và nóng vội của Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp nhìn không được âm thầm thở dài: Nam Cung Quyết không phải là nhớ Lạc Mộng Khê đến nỗi xuất hiện ảo giác chứ..... “Mộng Khê, tuyệt đối chưa từng trở về” Đáp án của Bắc Đường Diệp khiến Nam Cung Quyết thất vọng. Nhưng hăn lại tin chắc vào phỏng đoán của mình, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mắt thâm thúy, sắc bén lóe lên thần sắc đầy kiên định.

Biết Bắc Đường Diệp không tin lời hăn nói, Nam Cung Quyết liền vươn tay tới trước mặt Bắc Đường Diệp: “Nếu không tin, người hãy nhìn xem”

“Cái này.....” Trong tay Nam Cung Quyết nắm một vỏ san hô tinh xảo. Vỏ san hô này đè lên một mảnh vải rất nhỏ, giống như là vật liệu may mặc, lại vừa giống khăn lụa. Trên đó viết: Ta an toàn, đừng lo lắng!

“Đây là tín vật Mộng Khê đưa khi nàng thiếu ân huệ của bốn vương. Về sau khi bốn vương để nàng chiếm giữ vị trí Lạc vương phi, bốn vương đã

trả tín vật này lại cho nàng.” Không nghĩ tới, hiện tại nó lại nằm trên tay bốn vương. Hơn nữa, lại là phương thức trở về này.

“Đây chính là chữ viết của Mộng Khê. Hơn nữa, ba chữ ‘đừng lo lắng’ này viết rất ầu, hẳn là vội vàng viết xuống” Mộng Khê hẳn là sợ người nọ phát hiện nàng lưu lại tin tức cho ta, nên mới viết vội như vậy “Việc này..... Dường như sự việc càng trở nên phức tạp” Bắc Đường Diệp ngưng mi suy nghĩ: Nếu thật sự Lạc Mộng Khê có về, vì sao người của chúng ta lại không phát hiện ra. Còn có, nếu nàng đã trở lại, vì sao còn muốn rời đi?

Nam Cung Quyết đưa vỏ san hô tới trước mắt. Trên san hô hình như còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt trên bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê: “Người bắt Mộng Khê có võ công rất cao cường, ngang với bốn vương. Nếu hẳn không muốn làm kinh động bất kỳ kẻ nào mà yên lặng tiến vào Lạc vương phủ, tuyệt đối dễ dàng!”

“Cứ cho người nói đúng, người nọ yên lặng không một tiếng động ẩn vào Lạc vương phủ. Nhưng vì sao Lạc Mộng Khê lại xuất hiện ở trong này? Chẳng lẽ là người nọ dẫn theo Lạc Mộng Khê đến đây?” Điều khó hiểu là, đã bắt Lạc Mộng Khê đi lại còn đưa nàng trở về. Điều này không hợp lô-gích.

“Người giao thủ với bốn vương, võ công hẳn sử dụng chính là của phái Không Động” Ánh mắt thâm thúy, thâm tình của Nam Cung Quyết nhìn chăm chú vào vỏ san hô trong tay, đáp phi sở vấn*.

(*đáp phi sở vấn: hỏi một đằng, trả lời một nẻo)

“Nam Cung Quyết, người khẳng định mình không tính nhằm?” Bắc Đường Diệp không đồng ý: “Phái Không Động sớm chỉ còn lại trên danh nghĩa. Mấy năm gần đây, ngay cả cao thủ hạng ba cũng không có, làm sao có thể có một cao thủ tuyệt thế như phái bình thường chứ.....”

Nghĩ đến những toà kiến trúc lụi bại của phái Không Động, Bắc Đường Diệp nhin không được thở dài thật mạnh: “Phái Không Động ở trong tay Mâu Thanh là cường thịnh nhất. Chỉ đáng tiếc, hắn đã chết được mười năm. Sau khi hắn chết, phái Không Động lập tức liền suy yếu.....”

Đột nhiên, Bắc Đường Diệp giống như nghĩ tới cái gì đó, giọng nói đình đạc dần im bật. Đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, chậm rãi quay đầu nhìn Nam Cung Quyết: “Nam Cung Quyết, ý của người không phải là, người giao thủ với người chính là Mâu Thanh chứ?” Hắn đã chết được mười năm rồi mà.

“Nếu bốn vương nói, hắn chưa chết thì sao?” Giọng Nam Cung Quyết bình tĩnh: “Bốn vương khẳng định, người bắt Mộng Khê đi sử dụng võ công phái Không Động. Trăm năm qua, toàn bộ phái Không Động, điếm qua cũng chỉ có một mình Mâu Thanh là cao thủ tuyệt thế.....”

“Nhưng giang hồ đồn rằng, mười năm trước hắn đã.....” Đã chết mà!

“Chuyện Mâu Thanh đã chết mười năm trước cũng là do người ngoài truyền ra. Người, ta lại không có tận mắt nhìn thấy.....” Người ngoài đồn thổi, chưa chắc là thật sự. Nhất là giang hồ đồn đại, càng không thể tin.

Nam Cung Quyết xốc chăn lên xuống giường, từ từ tới bên cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra: “Nếu người kia quả thật Mâu Thanh, cũng có thể giải thích được, vì sao hắn lại đưa Mộng Khê trở lại.....”

Hắn nhất định là vì bộ dạng của ta lúc này cực kỳ giống hắn mười năm trước, mới có thể lưu lại chút tình, để Mộng Khê trở về gặp ta.....

“Xin chỉ giáo cho?” Bắc Đường Diệp đầu đầy mờ mịt: Vì sao Mâu Thanh lại đưa Lạc Mộng Khê trở về, thật là làm cho người khác cảm thấy kỳ quái.

Trong làn gió ấm áp mang theo mùi hoa cỏ nhàn nhạt bay vào trong mũi. Nam Cung Quyết ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xa xôi, ngữ điệu phiền muộn: “Bắc Đường Diệp, người còn nhớ không! Vì sao mười năm trước, Mâu Thanh lại đột nhiên bỏ mạng?” Tuy rằng hắn cũng chưa chết, nhưng về sau, giang hồ lại đồn rằng hắn đã chết.

“Đương nhiên biết, là vì Lăng phủ!” Bắc Đường Diệp không đồng ý: Chuyện lúc ấy làm náo động cả triều đình lẫn dân chúng. Toàn chốn giang hồ đều biết, sao bốn hoàng tử lại không biết chứ. Tuy nói việc này đã cách nhiều năm, nhưng mỗi khi mọi người nhắc tới, đều nhin không được mà thở dài trong lòng.....

“Người chỉ nói đúng một nửa.” Nam Cung Quyết thu hồi ánh mắt. Đáy mắt thâm thúy càng ngưng càng sâu: “Nói chính xác hơn, Mâu Thanh là vì tình, mới có thể trong một đêm mà biến mất tăm mất tích.....”

Miếu đồ nát, Lạc Mộng Khê bước nhanh tới trước một tảng đá lớn có thể ngồi, trải khăn lụa lên trên rồi ngồi xuống: Vừa rồi bay điên cuồng một mạch, nàng thật sự mệt mỏi. Lúc này ngồi trên tảng đá nghỉ ngơi, lại vẫn còn hơi thở dốc.

“Người để cái gì lại trong tay Nam Cung Quyết?” Mâu Thanh chậm rãi đi tới chỗ cách Lạc Mộng Khê không xa. Ánh mắt lạnh như băng.

“Ta chỉ muốn báo cho hắn biết ta vẫn bình an mà thôi, không hề tiết lộ gì về người, hay chuyện ta bị nhốt ở đây cả. Người cần gì phải khẩn trương như vậy.” Lạc Mộng Khê phản bác, trong lòng lại thầm giật mình:

Nhân lực tốt, ta làm bí mật như vậy, lại vẫn bị hắn thấy được. May mà trên mảnh vải không viết chuyện quan trọng gì. Nếu không, theo tính cách của hắn, chắc chắn đã cho rằng ta là lấy oán trả ơn. Nói không chừng còn giận dữ giết quách ta đi..... Vì đề phòng Mâu Thanh tiếp tục truy hỏi

chuyện này. Lạc Mộng Khê nhanh chóng đổi đề tài: “Người tốt cuộc là ai? Vì sao đã bắt ta, lại để ta trở về chăm sóc Nam Cung Quyết?”

“Lạc Mộng Khê, có một số việc, người vẫn là biết càng ít thì càng tốt”
Ngữ khí của Mâu Thanh lạnh lùng: Bởi vì người và Nam Cung Quyết cực kỳ giống ta và nàng năm đó.

“Nam Cung Quyết đã không còn đáng ngại, người có thể yên tâm.....”

Ánh mắt Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống: “Cho nên

“Chuẩn bị sẵn sàng đi, tại hạ muốn dùng cô để trao đổi một việc!” Mâu Thanh không vòng vo. Trước mặt người thông minh, hăn cũng không cần phải quanh co lòng vòng.

“Sợ chỉ sợ, ta chết đi, người cũng không sống được“ Theo cách làm người của Nam Cung Phong. Tuy nói Lạc Mộng Khê không phải là hiểu hết trăm phần trăm, nhưng cũng rõ ràng tám chín phần. Người trao đổi điều kiện với bọn chúng, chính là tự đi tìm đường chết.....

“Tại hạ.... Không sợ chết!” Đã chết rồi, chính là theo nàng. Vui còn không kịp, sao ta lại sợ hãi chứ.

Ta sống tận tới hôm nay, đã là quá lâu rồi. Nếu không phải vì sự kiện kia, mười năm trước, ta đã đi theo nàng, tuyệt đối sẽ không tham sống sợ chết lâu như vậy.

Lạc Mộng Khê quay đầu nhìn Mâu Thanh: “Tuy rằng ta cũng không biết cố chủ của người tốt cuộc là ai. Nhưng mà, kẻ thù của Lạc Mộng Khê ta chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Đám người kia đều không thích nói đến chữ tín, người giao ta cho bọn chúng rồi, khẳng định bọn chúng sẽ giết ta, sau đó giả họa cho người”

“Người không sợ chết, nhưng mà, bọn chúng tuyệt đối sẽ không hoàn thành chuyện đã đáp ứng người. Nói cách khác, người bị bọn chúng lợi dụng suốt một thời gian, rồi cái gì cũng không có được. Cuối cùng, còn đánh mất cả tính mạng” Nếu bình chọn cho người có cảnh ngộ bất hạnh nhất, người tuyệt đối sẽ giành được giải đặc biệt.

Mâu Thanh hơi cúi đầu: Kỳ thật, trong lòng Mâu Thanh vô cùng rõ ràng. Lạc Mộng Khê nói rất đúng, bọn Nam Cung Phong căn bản không có thành ý hợp tác với hắn. Từ đầu tới đuôi, căn bản chính là đang lợi dụng hắn. Nhưng mà chuyện kia, hắn đã tìm mười năm, mới tìm được người biết rõ. Ngoài nam tử thần bí kia thì không ai có thể giúp hắn, hắn không muốn mất đi cơ hội lần này. Cho nên, đám người nam tử thần bí đối với hắn là âm ngoan, ám toán. Trong lòng hắn đều sáng tỏ, nhưng không thể không giả câm vờ điếc.... Ta hắn là phải đánh cược lần cuối cùng, thành bại là vào lúc này.

“Lạc Mộng Khê, đa tạ cô nhắc nhở. Chẳng qua, tại hạ đã quyết định, cô chuẩn bị chờ bọn chúng tới đón đi” Nói xong, Mâu Thanh xoay người, cũng không hề quay đầu lại mà bước nhanh về phía trước. Hắn sợ mình vừa quay đầu lại, sẽ nhìn thấy ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lại đầy bất đắc dĩ của Lạc Mộng Khê, thì bản thân sẽ mềm lòng.

Đúng vậy, chuyện này không quan hệ tới Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết. Nhưng hiện tại, hắn vì mục đích của bản thân nên đành phải hy sinh Lạc Mộng Khê, chia cách nàng và Nam Cung Quyết: Lạc Mộng Khê, chớ có trách ta. Ta cũng bị buộc không còn đường lui mới phải làm như vậy.....

Mâu Thanh đi rồi, bốn phía lại bầy trận pháp, làm Lạc Mộng Khê không thể thoát ra. Trong lòng nhin không được mà âm thầm lo lắng không biết Nam Cung Quyết hiện tại thế nào. Nếu hắn còn chưa tỉnh lại, tự nhiên sẽ không nhìn thấy ám ký đặc biệt mà ta lưu lại trên vỏ san hô. Nếu người nọ giao ta cho đám người Nam Cung Phong, kết cục của ta chẳng phải sẽ rất thảm sao....

Trong thư phòng Lạc vương phủ “Mâu Thanh và Mộng Khê không oán không thù, hẳn bắt nàng nhất định là chịu người khác sai khiến. Kẻ thù của Mộng Khê chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, cho nên, người sai khiến Mâu Thanh, cơ bản có thể xác định.....”

Đôi mắt Nam Cung Quyết ngưng trọng, phân tích phán đoán của hắn với Bắc Đường Diệp. Bắc Đường Diệp thờ ơ nghe: Hiện tại mà kết luận vẫn còn quá sớm, chờ bọn thị vệ mang kết quả điều tra trở về, toàn bộ chân tướng mọi chuyện sẽ được sáng tỏ.

Một người đã chết mười năm lại sống dậy, nghe thế nào cũng giống chuyện bất khả thi. Cho nên, theo bản năng Bắc Đường Diệp cho rằng:

Nam Cung Quyết nhất định là quá nhớ Lạc Mộng Khê, cho nên mới xuất hiện ảo giác. Về phần vỏ san hô tinh xảo trong tay hắn, nói không chừng là do Nam Cung Quyết quá nặng tình, nên trong tiềm thức mới tự viết nên để an ủi chính mình...

“Khởi bẩm Vương gia, Tứ Hoàng tử. Thuộc hạ đã tra ra được, trong kinh thành, ngoài Lạc vương phủ, Lăng Khinh Trần cũng đã phái người âm thầm tìm kiếm Mâu Thanh.”

Ngay khi Bắc Đường Diệp đang âm thầm đặc ý, tiếng bẩm báo cung kính của thị vệ truyền vào trong tai. Bắc Đường Diệp hoàn hồn trong phút chốc: “Người xác định mình không điều tra sai?” Chẳng lẽ Mâu Thanh thật sự chưa chết.....

“Bẩm Tứ Hoàng tử, tuyệt đối không sai được. Lăng phủ ở kinh thành đã điều động một số đông nhân mã đang âm thầm tìm kiếm Mâu Thanh” Ngự khí của Thị vệ khẳng định.

“Nói như thế, Lăng Khinh Trần cũng gặp qua Mâu Thanh!” Đáy mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống, ngữ khí bình tĩnh, làm cho người ta nghe

không ra ý tứ chân chính trong lời hăn nói: Lăng Khinh Trần tìm Mâu Thanh là vì ân oán mười năm trước, hay là vì Mộng Khê.....

“Vương gia, ngoài Lăng phủ, còn có một nhóm người khác đang tìm Mâu Thanh.....”

“Bốn vương biết!” Nhất định là nhóm người sai khiến Mâu Thanh đi bắt Mộng Khê. Vì Mâu Thanh không giao Mộng Khê cho bọn chúng, bọn chúng đương nhiên sẽ sốt ruột.

“Nam Cung Quyết, người tính làm thế nào?” Hoá ra Mâu Thanh thật sự chưa chết. Tối hôm qua cũng không phải là Nam Cung Quyết tưởng tượng ra, Lạc Mộng Khê thật sự đã về đây, hai vấn đề liên tiếp làm xáo trộn cả đầu óc của Bắc Đường Diệp:

Tên Mâu Thanh này, thật đúng là một quái nhân. Phong cách làm việc cũng thật kỳ quái, làm cho người ta không thể hiểu được “Tăng số người truy tìm, cố gắng tìm được Mộng Khê trong thời gian ngắn nhất”.

Lúc này đây, Lạc vương phủ nhất định phải tìm được Mâu Thanh trước Lăng phủ. Nếu không, một khi để Lăng Khinh Trần tìm được Mâu Thanh trước, Mộng Khê có thể bị hăn mang đi hay không thì tạm thời chưa nói. Nếu hăn cùng Mâu Thanh giao thủ, lại đả thương đến Mộng Khê, đây mới là chuyện phiền toái....

Khách điểm “Cái gì? Lạc vương phủ, Lăng phủ đều phái ra rất nhiều người đi tìm Mâu Thanh?” Sau khi biết được tin tức này, Nam Cung Phong kinh ngạc không thôi: Sự tình phát triển ra ngoài dự liệu của hăn.... “Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?” Nam tử thần bí vẫn ung dung bước đến, đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài. Khóe miệng nhếch lên ý cười tự tin không thay đổi.

“Rất đơn giản, phải nhanh chóng tìm được Mâu Thanh với Lạc Mộng Khê trước Lạc vương phủ và Lăng phủ. Sau đó giết Lạc Mộng Khê giá họa cho Mâu Thanh.”

“Kinh thành lớn như vậy, làm sao chúng ta tìm được Mâu Thanh?” Võ công của Mâu Thanh lại cao như vậy, cho dù tìm được hãn, cũng nhất định không thể dễ dàng giết chết Lạc Mộng Khê...

“Cảnh vương gia còn nhớ tại hạ đã để lại trên người Mâu Thanh một mùi hương đặc biệt không? Tuy rằng Mùi này chỉ hạ ở bên ngoài y phục của Mâu Thanh nhưng lại có thể xuyên qua quần áo, thấm vào da thịt. Chỉ cần Mâu Thanh xuất hiện ở gần người của chúng ta trong vòng năm dặm, liền có thể biết nơi hãn đang lẫn trốn!”

Hắc y nhân hơi xoay người, phân phó với ám vệ ngoài cửa: “Huy động toàn bộ nhân thủ, tìm kiếm mùi hương kia. Sau khi tìm thấy, không được rút dây động rừng, mà nhanh chóng trở về báo cáo”

Khi kiểm ra người, nhất định phải khiến Mâu Thanh và Lạc Mộng Khê táng mệnh thành quỷ. Nghĩ đến nữ nhân xấu xí kia lại có thể khiến Nam Cung Quyết sùng nịch không giới hạn, nam tử thần bí không tiếng động thờ dài: Không biết nếu người mà chết đi, Nam Cung Quyết sẽ có phản ứng gì nhỉ? Là tìm cái chết để đi theo người, hay là sống không bằng chết... Là loại kết quả nào cũng đều tốt. Dù sao lúc Nam Cung Quyết còn sống, hãn cũng không có cuộc sống hạnh phúc. Tình, chỉ biết làm người ta bị thương mà thôi....

Lại nói đến, sau khi Mâu Thanh rời khỏi ngôi miếu đồ nát, liền bước nhanh theo hướng vào thành. Trong lòng cũng nặng trĩu u sầu, chuyện mà Lạc Mộng Khê nói hãn sao lại không biết chứ, nhưng mà, hãn vô cùng bất đắc dĩ. Chuyện kia, aizzz.... Bất tri bất giác, Mâu Thanh đi tới cổng thành.

Năng lực cao siêu để hần nhận ra được, cổng thành trước mắt đặc biệt nguy hiểm. Mâu Thanh rất bình tĩnh, cẩn thận quan sát, liền phát hiện ra cổng thành đột nhiên xuất hiện rất nhiều gương mặt xa lạ. Có điều gì không đúng! Mâu Thanh chưa vào thành, thờ ơ đi tới một tửu quán đơn sơ bên đường, lấy một vò rượu, lại chậm rãi uống. Tâm tư suy nghĩ dời đến những người xa lạ ở cổng thành..... Thời gian buổi chiều trôi qua hơn một nửa, Mâu Thanh nhận thấy được một điều: Rõ ràng, tổng cộng có ba nhóm người ngấm ngầm điều tra ở cổng thành. Nhịp chân mỗi nhóm rất đều, rõ ràng đều được trải qua huấn luyện nghiêm khắc. Với võ công này, bọn thì vệ binh thường không thể so sánh được, mà hần cũng đoán được ba nhóm người này rốt cuộc là do ai phái đến.

Hơi trầm hạ mí mắt, Mâu Thanh ngưng mi nghĩ cách giải quyết: Lạc vương phủ, Lăng phủ, còn có hần, thế nhưng đều phái nhiều người điều tra như vậy, xem ra không thể trì hoãn nữa. Ta phải mau chóng quyết định, nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ rất bất lợi với ta..... Bầu trời vốn vẫn trong xanh, đột nhiên lại nổi cơn mưa. Người đi đường đều nhao nhao chạy khắp nơi để tránh mưa. Sắc trời dần tối lại, không biết vì sao, vừa rồi Mâu Thanh vẫn còn rất tốt, nhưng sau khi nhìn thấy mưa phùn ngoài cửa, sắc mặt lại trở nên hết sức khó coi. Trong mắt mơ hồ hiện lên một tia sợ hãi: “Tiểu nhị, tính tiền.”

Sau khi trả tiền, Mâu Thanh lại cầm một vò rượu. Mặc kệ mưa phùn cứ chạy nhanh về phía trước. Hướng hần đi không phải vào trong thành, mà là đi về ngôi miếu đồ nát, chỉ lo chạy nhanh về phía trước, hần cũng không nhìn thấy có ám vệ đang âm thầm đuổi theo hần....

Miếu đồ nát, Lạc Mộng Khê đang ngồi trên tảng đá nghĩ về chuyện Nam Cung Quyết có nhìn thấy ám ký nàng lưu lại hay không. Ai ngờ, bầu trời đột nhiên nổi lên một trận mưa phùn.

Nhìn sắc trời mờ mịt, Lạc Mộng Khê bất mãn nói thầm một tiếng, chạy nhanh vào trong miếu, không ngừng phui nhẹ quần áo trên người: “Khó

trách có người nói: Nếu người đã gặp xui xẻo, thì có uống nước lạnh cũng bị nghẹn. Tình cảnh hiện tại của ta chính là như vậy.....” Gần đây thật sự quá xui xẻo.

Không biết Nam Cung Quyết đã tỉnh lại chưa, có nhìn thấy ám ký ta lưu lại cho hắc hay không: Mâu Thanh có võ công cao cường, đương nhiên cũng thông minh. Khi Lạc Mộng Khê viết thư để lại cho Nam Cung Quyết một cách hết sức bí mật, nhưng vẫn bị hắc phát hiện. Chẳng qua là, Lạc Mộng Khê cũng đề phòng chuyện này rồi, cho nên, mảnh vải kia chỉ là cái ngụy trang. Nội dung cầu cứu thật sự, nằm ngay trên vỏ san hô đặc chế kia. Chỉ là không biết khi nào Nam Cung Quyết mới có thể nhìn thấy.... Ngay khi Lạc Mộng Khê đang âm thầm thở dài, chỉ nghe: “Bùm“ Một tiếng vang lên, giống như có người ngã sấp ở ngoài cửa. Lạc Mộng Khê trong phút chốc hoàn hồn, nghi hoặc khó hiểu bước nhanh ra phía ngoài: Lúc này, ai lại đến đây chứ, một thân ảnh cao lớn màu đen đang nằm trên đất, trong lòng còn gắt gao ôm một vò rượu. Tuy rằng hai con mắt hắc đã nhắm chặt, người thì đầy bụi đất, chặt vật không chịu nổi, nhưng Lạc Mộng Khê vẫn nhận ra được, hắc là Mâu Thanh.

Chỉ là đi ra ngoài một chuyến mà thôi, sao lại làm bản thân trở nên chặt vật như vậy! Mưa càng rơi càng lớn, toàn thân Mâu Thanh đã bị xối ướt, nhưng hắc thật sự giống như vô tri vô giác, cứ nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích: Hoặc là hắc đang ngủ, hoặc có thể đang hôn mê, nhưng tổng kết lại, hắc chính là không có cảm giác.... Lạc Mộng Khê vốn định kéo hắc vào trong miếu, nhưng lại nghĩ đến là do Mâu Thanh bắt nàng tới nơi này, còn tính giao nàng cho đám người Nam Cung Phong để trao đổi điều kiện. Cánh tay hảo tâm vừa mới nâng lên lập tức bỏ xuống:

Lạc Mộng Khê vốn định nhân cơ hội thoát đi, nhưng đi rồi lại phát hiện: Mâu Thanh quá thông minh. Lúc này đây, hắc nhất cả bản thân và Lạc Mộng Khê trong trận. Cho dù hắc hôn mê, Lạc Mộng Khê cũng không thể thoát đi.....

“Bệnh thành như vậy rồi, còn đề phòng ta chạy trốn. Người thật đúng là rất thông minh, trước tiên người cứ ngủ trong mưa đi, khi nào tỉnh người tự mà đi vào.....”

Không nhìn bộ dạng chật vật của Mâu Thanh nữa, Lạc Mộng Khê xoay người trở vào trong đại điện, đối với trận mưa to bên ngoài làm như mắt diếc tai ngơ, như không thấy!

Màn đêm buông xuống, mưa cũng đã kéo dài cả một ngày. Mâu Thanh nằm ngủ trong mưa cả ngày, không có dấu hiệu tỉnh lại. Lạc Mộng Khê cũng đứng ngồi không yên, cứ đi qua đi lại trong đại điện:

Nhìn dáng vẻ của hãn không giống như bị thương. Cho dù là uống rượu, cũng không thể đến bây giờ còn chưa tỉnh lại. Không phải hãn đã xảy ra chuyện gì chứ.... Ngẫm lại tối hôm qua hãn đưa mình trở về Lạc vương phủ cứu Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê thở dài thật mạnh: Quên đi, coi như trả lại người một phần nhân tình..... Bước nhanh tới cửa, Lạc Mộng Khê mặc kệ mưa to, cầm lấy hai cánh tay Mâu Thanh dùng sức kéo vào trong đại điện.... Xem Mâu Thanh giống như một vật nặng bình thường, kéo vào đại điện. Lạc Mộng Khê mệt thở hồng hộc, một bên oán hận, một bên lau cái trán toát đầy mồ hôi: “Mâu Thanh kia, sao lại nặng như vậy....”

Trong đại điện có một số bàn ghế hư hỏng, hơn nữa, có thể lúc trước đã từng có người ở qua, nên Lạc Mộng Khê cũng không phí nhiều khí lực liền có thể nhóm một đồng lửa. Kéo Mâu Thanh tới gần đồng lửa, Lạc Mộng Khê xem như hoàn thành nhiệm vụ:

Chuyện có thể giúp, thì ta đã giúp. Sống hay chết, phải nhìn vận may của người.... “Khụ khụ khụ...” Không lâu sau, Mâu Thanh đột nhiên ho khan liên tục, nghe thanh âm đó Lạc Mộng Khê liền biết hãn đã nhiễm phong hàn..... Ở vùng hoang vu hẻo lánh này, sao ta có thể giúp người tìm thuốc? Lạc Mộng Khê nhin không được âm thầm thở dài: Ta rõ ràng là do hãn bắt tới đây, hiện tại lại phải săn sóc hãn..... Trong đầu hiện ra tình cảnh nàng

cùng Nam Cung Quyết rút xuống sơn cốc lần đó. Nam Cung Quyết ôm nàng đi tìm thuốc, tuy rằng lúc ấy thân trí của nàng không phải quá thanh tỉnh, nhưng lại biết hai người phải đi một đoạn đường rất xa.

Nếu hiện tại người nằm ở đây là Nam Cung Quyết, ta nhất định sẽ vì hắn mà đi tìm thuốc. Bởi vì là người, nên ta thật sự không có hứng thú cứu người.... “Khụ khụ khụ....” Mâu Thanh ho khan, cơn sau lại nặng hơn cơn trước. Lạc Mộng Khê bị tiếng ho khan của hắn làm tâm phiền ý loạn, giống như thấy được người đang bệnh nặng ho khan là Nam Cung Quyết: Thôi được, ta sợ người rồi, tạm thời giúp người hạ nhiệt. Nếu thật sự không được, ta đi tìm thuốc.... Lạc Mộng Khê đem khăn lụa của mình thấm ướt nước mưa, lại vắt gần hết nước mưa ra ngoài, mới nhẹ nhàng đặt trên trán Mâu Thanh: Hy vọng cách này có thể giúp hắn hạ nhiệt.....

Lạc vương phủ, Nam Cung Quyết cầm vỏ san hô đứng trước cửa sổ. Ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi tí tách truyền vào trong tai. Nam Cung Quyết nhìn chăm chú vào mảnh san hô, ánh mắt thâm thúy thoáng hiện lên nhu tình chua xót: Mộng Khê, hiện tại rốt cuộc nàng đang ở đâu.... “Khởi bẩm Vương gia, Lâm cô nương cầu kiến” Tiếng thị vệ cung kính bẩm báo vang lên từ ngoài cửa. Nam Cung Quyết gặt gao nắm mảnh san hô vào trong tay, lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách: “Đêm đã khuya, bốn vương đã nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai rồi nói sau!”

“Lạc vương gia, việc Huyền Sương muốn nói có liên quan tới bệnh tình của Vương gia” Ngoài cửa truyền đến tiếng Lâm Huyền Sương lạnh lùng giải thích: “Huyền Sương biết Thanh hoàng đã truyền chỉ cho hàng trăm danh y đến hội chẩn cho Vương gia. Huyền Sương có biện pháp che giấu bệnh tình của Vương gia, để bọn họ không thể điều tra được cái gì”

“Phải không?” Lạc Mộng Khê mất tích, đối với bệnh tình của mình, Nam Cung Quyết cũng không thêm để ý: Nếu Mộng Khê đã chết, hắn cũng

không cần thiết phải sống nữa...

“Đúng vậy Lạc vương gia” Sự thờ ơ của Nam Cung Quyết, Lâm Huyền Sương cũng nghe vào trong tai nên âm thầm lo lắng: “Vương gia, người tốt như Vương phi sẽ có thiên tướng. Nàng ấy sẽ không sao đâu, nhưng nếu nàng ấy trở về, ngài lại chưa chữa hết bệnh, chẳng phải sẽ khiến nàng ấy thêm phiền phức.....”

Người Nam Cung Quyết quan tâm nhất chính là Lạc Mộng Khê, chỉ cần vừa nói đến Lạc Mộng Khê, cam đoan mọi chuyện đều thuận lợi. Nam Cung Quyết cũng biết điều này chỉ là Lâm Huyền Sương đang an ủi hắn, nhưng mà vì Lạc Mộng Khê, hắn quả thực không thể ngã xuống trước. Nếu không, an toàn của Lạc Mộng Khê sẽ mất đi bảo đảm.... “Vào đi!” Nam Cung Quyết thu hồi suy nghĩ, xoay người, chậm rãi đi tới bên bàn. Cùng lúc hắn vừa ngồi vào ghế, Lâm Huyền Sương cũng đẩy cửa đi vào.

“Không biết theo như lời Lâm cô nương, là phương pháp gì?” Sở dĩ Nam Cung Quyết để Lâm Huyền Sương vào, vì hiểu nàng ta biết cách giấu giếm bách quan. Cho nên, sau khi để cho nàng tiến vào, hắn không hề quanh co lòng vòng mà vào thẳng vấn đề.

Lâm Huyền Sương dung tư thế tao nhã ngồi xuống ghế đối diện Nam Cung Quyết. Nam Cung Quyết hơi nhíu mày, không nói thêm gì:

“Vương gia còn nhớ Vương phi có lấy về Long thiết chứ? Huyền Sương có thể dùng Long thiết tạo thành một phương thuốc. Trong ngày trăm y hội chần, chỉ cần Vương gia uống vào, cam đoan Vương gia sẽ giống như người bình thường. Bọn họ cũng sẽ không điều tra được gì”

“Phải không? Như thế, thật sự là đa tạ Lâm cô nương!” Nam Cung Quyết khách sáo.

“Vương gia không cần khách khí, Vương gia bảo vệ Được Vương cốc, đây hắn là điều Huyền Sương nên làm”

Lâm Huyền Sương hơi cúi đầu, giấu đi thần sắc ái mộ nơi đáy mắt. Ánh mắt nhanh quay ngược trở lại, suy nghĩ về việc kế tiếp nên nói cái gì với Nam Cung Quyết.

Ánh mắt lơ đãng trông thấy một bàn cờ cách đó không xa, trước mắt Lâm Huyền Sương lập tức sáng ngời: “Vương gia thích chơi cờ?”

“Tiêu khiển khi nhàn chán mà thôi” Ngữ điệu của Nam Cung Quyết lạnh lùng cho có lệ, không biết là do Lâm Huyền Sương quá ngốc nên không nghe ra buồn bực trong lời nói của hắn, hay là cố ý giả vờ nghe không hiểu, lại hưng trí bừng bừng bước nhanh tới trước bàn cờ, ôm lấy cả bàn cờ cùng quân cờ: “Vương gia có hứng thú chơi cờ với Huyền Sương không?”

“Đêm đã khuya, bốn vương hơi mệt. Nếu Lâm cô nương muốn chơi cờ, phải đợi hôm khác” Nam Cung Quyết nâng ấm trà trên bàn châm trà, đôi mắt hơi trầm xuống.

“Là như thế này, vậy được rồi.” Lâm Huyền Sương có chút thất vọng, nghe theo ý kiến của Nam Cung Quyết, thả bàn cờ cùng quân cờ lại chỗ cũ: “Lạc vương gia có thường xuyên chơi cờ với Vương phi không?”

Sau khi Lâm Huyền Sương vào Lạc vương phủ, căn bản chưa thấy qua Nam Cung Quyết đánh cờ cùng Lạc Mộng Khê. Câu vừa hỏi, chẳng qua chỉ là xuất phát từ sự tò mò và lễ phép.

“Mộng Khê có cuộc sống cơ cực từ nhỏ, đối với cờ không quá tinh thông” Không lâu trước đây, Nam Cung Quyết từng đánh cờ với Lạc Mộng Khê một lần. Phương pháp chơi cờ của Lạc Mộng Khê có chút lộn xộn, cho nên, Nam Cung Quyết biết nàng thật sự không am hiểu về cờ.

Chỉ có điều, Lạc Mộng Khê lại tinh thông một loại cờ tên là cờ tướng gì đó. Lần nàng cùng Lăng Khinh Trần đánh cờ, Nhạc Địch không chỉ một lần nhắc tới ở trước mặt hắn.

Trong tiềm thức, Nam Cung Quyết đối với môn cờ đó cũng có chút hiểu kỳ, đang chuẩn bị tìm một cơ hội cùng Lạc Mộng Khê luận bàn, lại không nghĩ sẽ xảy ra loại sự tình này.

“Vậy Vương gia và Vương phi chẳng phải không có sở thích chung sao?” Lạc Mộng Khê không thông hiểu cầm, Lâm Huyền Sương đã tận mắt nhìn thấy. Trong tiềm thức, Lâm Huyền Sương cho rằng: Lạc Mộng Khê cầm kì không tinh thông, vậy đối với thư họa, khẳng định cũng không thông hiểu.

Mà Nam Cung Quyết, tựa như thiên thần hoàn mỹ, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông. Hẳn là như vậy, lại cùng Lạc Mộng Khê như vậy, thật sự là không có điểm gì giống nhau. Hai người đứng chung một chỗ, căn bản thật không xứng.

“Bốn vương và Mộng Khê có chung kẻ thù, trước kẻ địch, chúng ta sẽ sống vai cùng chiến đấu, hỗ trợ lẫn nhau. Đây là đề tài chung quan trọng nhất của chúng ta. Nếu một người ngay cả mạng cũng không có, cho dù cầm kỳ thư họa có tinh thông thì có tác dụng gì!”

Nam Cung Quyết đứng lên, cũng không quay đầu lại mà đi vào trong nội thất. Trong không khí truyền đến giọng nói lạnh lùng: “Đêm đã khuya, bốn vương muốn nghỉ ngơi, mời Lâm cô nương trở về đi”

Trà lâu, Lăng Khinh Trần cũng lặn qua lộn lại không ngủ được. Việc trong Lạc vương phủ, đám người Nam Cung Phong tìm kiếm Mâu Thanh, hẳn tự nhiên cũng biết: Lạc vương phủ cũng phái người đi tìm kiếm Mâu Thanh, xem ra Mộng Khê là bị Mâu Thanh bắt đi, khó trách ngày đó hẳn lại xuất hiện trong Lạc vương phủ. Dựa vào võ công của hắn, việc đả thương Nam Cung Quyết đang bệnh nặng, mang Mộng Khê đi đương nhiên là không thành vấn đề. Nam Cung Quyết bệnh nặng, thời gian không còn nhiều, Mộng Khê đi theo hắn sẽ không có hạnh phúc. Lúc này đây, ta

không phải nên nắm lấy cơ hội này, mang lại cho Mộng Khê một cuộc sống hạnh phúc sao.

Miếu đồ nát, Mâu Thanh sốt cao không giảm. Lạc Mộng Khê không thể không liên tục đổi khăn lụa mới trên trán cho hẳn “Khụ khụ khụ,..... Dao Nhi..... Dao Nhi” Trong mơ mơ màng màng, Mâu Thanh liên tục gọi ra cái tên này, chau mày, ngừ khí vội vàng. Hai tay không ngừng vung lên: “Dao Nhi.... Không được rời xa ta.... Dao Nhi”

Lạc Mộng Khê nghi ngờ trong lòng: Dao Nhi, hẳn là tên một nữ tử. Chẳng lẽ lại là người trong lòng hẳn.... Cổ tay căng thẳng, suy nghĩ của Lạc Mộng Khê nháy mắt bị kéo về, nhanh chóng cúi đầu nhìn xuống, là Mâu Thanh đang nắm lấy cổ tay nàng, không ngừng kêu: “Dao Nhi..... Dao Nhi.....”

“Ta không phải Dao Nhi mà người muốn tìm!” Lạc Mộng Khê hung hăng hất văng bàn tay to của Mâu Thanh. Hai tay hẳn vừa mới yên ổn lại vung loạn: “Dao Nhi..... Dao Nhi”

Mâu Thanh không ngừng gọi Dao Nhi, âm ỉ khiến Lạc Mộng Khê tâm phiền ý loạn, nhìn Mâu Thanh hiện tại, nàng giống như thấy được Nam Cung Quyết tối hôm qua, đành phải đáp ứng giúp hẳn:

Đại ca, ta phục người rồi. Người bắt ta tới để đổi lấy lợi ích, theo lý, chúng ta phải như nước với lửa. Nhưng tối hôm qua, người lại đưa ta về Vương phủ giúp Nam Cung Quyết. Nay, người lại bị phong hàn, cần ta chăm sóc. Cho dù thế gian có luật nhân quả, nhưng nhân quả này cũng đến quá nhanh rồi.

Không đành lòng nhìn Mâu Thanh không ngừng vung hai tay, Lạc Mộng Khê cầm lấy một nhánh cây đưa qua: Đây này, làm Dao Nhi của người đi.....

Nói đến cũng lạ, sau khi Mâu Thanh cầm lấy nhánh cây lại gặt gao nằm trong tay, dần dần cũng bình tĩnh lại. Chân mày nhíu chặt cũng giãn ra, tiếng hô hoán trong miệng cũng biến thành nhỏ giọng nỉ non, khiến Lạc Mộng Khê á khẩu không nói được lời nào:

Như vậy cũng được sao! Sớm biết thế, ta đã đưa cành cây cho hăn sớm, miễn cho hăn hô hào lâu như vậy, ầm ĩ khiến ta tâm phiền ý loạn....

Khách điểm “Khởi bẩm công tử, chúng tôi đã tìm được chỗ của Mâu Thanh” Hắc y ám vệ đứng ở cửa, cung kính bẩm báo.

Khoé miệng hắc y nam tử nhếch lên một tia ý cười kỳ lạ: “Tốt lắm, lập tức dẫn người đi trước, giết Mâu Thanh và Lạc Mộng Khê. Chuyện này phải làm sạch sẽ lưu loát, không lưu dấu vết!”

Nam Cung Quyết thích Lạc Mộng Khê như vậy, không biết khi hăn biết tin Lạc Mộng Khê đã chết sẽ phản ứng thế nào.... Ý cười kỳ lạ trên khóe miệng hắc y nam tử càng đậm: Ta thật nóng lòng muốn chứng kiến cảnh lúc hoàng hôn chuyển thành bình minh.

Sắc trời tờ mờ sáng, Mâu Thanh nằm trên mặt đất chậm rãi mở mắt ra, nhìn trên đỉnh đầu là nóc nhà xa lạ kết đầy mạng nhện. Mâu Thanh cả kinh, đột nhiên nghiêng người ngồi dậy. Khăn lụa trên trán rơi xuống, Mâu Thanh đưa tay tiếp được. Ánh mắt sắc bén đánh giá mọi nơi: Đây là sao....

“Người tỉnh rồi.....” Giọng mệt mỏi của Lạc Mộng Khê truyền đến từ sau lưng. Mâu Thanh đột nhiên quay đầu nhìn lại, đã thấy Lạc Mộng Khê dùng sức lắc lắc đầu, cố gắng làm cho mình bảo trì tỉnh táo. Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng che kín đầy tơ máu, hiển nhiên là suốt một đêm không ngủ.

“May mắn người đã tỉnh. Nếu không, ta phải lo lắng cách mà đi tìm đại phu mất....”

Đây là có chuyện gì? Mâu Thanh nhắm mắt lại, dùng sức lắc đầu. Từng hình ảnh trước khi hôn mê tối hôm qua từ từ nhảy vào trong óc:

Sau khi hẩn từ tửu quán mua rượu, liền chạy nhanh về đây, đi được nửa đường, cảnh trí trước mắt làm cho hẩn nhớ tới tất cả chuyện về mười năm trước. Toàn thân lạnh như băng, đầu đau như búa bổ, hẩn cố nén đau đớn, về tới nơi này. Những chuyện về sau, hẩn không có ấn tượng.... Hẩn là Lạc Mộng Khê cứu hẩn, kéo hẩn vào đại điện. Trong tay truyền đến chút khó chịu, Mâu Thanh cúi đầu nhìn xuống, thấy trong tay đang cầm một cành cây.....

“Cái đó..... Tối hôm qua người cứ luôn miệng gọi tên một người, hai tay thì vung lên, không ngừng chụp loạn. Cho nên, ta liền đưa cho người khúc cây này.....” Lạc Mộng Khê nhẹ giọng giải thích: Ta cứu hẩn, tuy nói phương pháp có chút đặc biệt, chắc hẩn không để ý đâu “Lạc Mộng Khê, cảm ơn cô!” Mâu Thanh vừa dứt lời. Lạc Mộng Khê đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia khó tin. Hẩn lại nói lời cảm ơn ta.... “Khăn lụa này cũng là của cô?” Mâu Thanh giơ khăn lụa rơi từ trên trán đến trước mặt Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê vươn tay tiếp nhận: “Đúng vậy, tối hôm qua người bị nhiễm phong hàn, ta dùng nó giúp người hạ nhiệt.....”

“Vì sao muốn cứu ta, vì sao không thừa lúc ta hôn mê, rời khỏi nơi này?” Mâu Thanh bỗng nhiên mở miệng hỏi, ngữ điệu phiền muộn.

“Buổi tối hôm kia, người để ta trở về cứu Nam Cung Quyết, coi như là hồi báo. Tối hôm qua ta cứu người, rất công bằng” Ta có muốn rời đi, nhưng không tìm được đường ra ngoài, không thoát được.

“Người không sợ ta đem người đưa cho người khác để trao đổi điều kiện?”

“Nếu thật sự như vậy, ta cam chịu số phận!” Ta mới không cam chịu đâu, chỉ cần có một tia hy vọng, ta sẽ thoát đi. Tối hôm qua là do ngoài ý muốn.

Mâu Thanh đối với thái độ của nàng rõ ràng đã tốt hơn không ít. Đáy mắt Lạc Mộng Khê chợt loé, thử thăm dò hỏi: “Dao Nhi là ai?”

Nghe vậy, đáy mắt sắc bén của Mâu Thanh lập tức dâng lên nồng đậm đau xót.

“Nếu người không muốn trả lời, coi như ta chưa từng hỏi!” Không ngờ hẳn lại có loại phản ứng này. Sớm biết thế, ta sẽ không hỏi, ngộ nhỡ hẳn nổi giận, ta chẳng phải là tự mình chuốc lấy khổ sao.... Mâu Thanh đứng lên, trầm hạ mí mắt, thở dài thật mạnh, đưa tay kéo khăn che mặt màu đen xuống. Khuôn mặt gầy, gương mặt cương nghị, trên cằm là một mảng xanh xanh của râu. Hẳn cỡ ba mươi, bốn mươi tuổi, nhưng mơ hồ có thể thấy được, khi hẳn còn trẻ hiển nhiên là một nam tử anh tuấn.

“Dao Nhi, là thê tử của ta.....” Mắt Mâu Thanh mắt lộ ra chút buồn đau, lập tức lại liên tục lắc đầu. Khóe miệng hiện lên ý cười chua xót: “Không, nói chính xác thì nàng chính là người trong lòng của ta. Hai người chúng ta chưa từng kết thành vợ chồng.....”

“Nói như vậy, hai người các người là đã xảy ra chuyện, vậy hiện tại nàng ấy ở đâu?” Chuyện đám người Nam Cung Phong hứa giúp hẳn làm không phải là tìm Dao Nhi chứ? Nếu thật sự là như vậy, khi hẳn bắt ta cũng có nói là vì tình. Vậy thì có thể giải thích được.

Mâu Thanh thở dài thật mạnh, ý cười chua xót trong mắt càng đậm, chậm rãi lấy một cái hũ nhỏ từ trên người ra: “Nàng.... Ở trong này.....”

Hũ tro cốt, nói như vậy người tên Dao Nhi đã..... “Thực xin lỗi, ta không phải cố ý muốn nhắc tới nỗi thương tâm của người” Nếu Dao Nhi đã chết, vậy hẳn tìm Nam Cung Phong giúp hẳn làm chuyện gì? Đối với điểm này, Lạc Mộng Khê cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Bên ngoài mưa đã tạnh, bầu trời sau cơn mưa đặc biệt xanh trong. Không khí vô cùng tươi mát. Mâu Thanh chậm rãi đi ra ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn lên trời xanh. Ánh mắt mê ly, giống như rơi vào trong một đoạn hồi ức nào đó:

“Tên của ta là Mâu Thanh. Mười năm trước, là chương môn phái Không Động. Lúc đó, ta có nhiệt huyết tuổi trẻ, võ công không tệ, tất nhiên là không sợ trời không sợ đất. Mới vào giang hồ, liên liên tục đả bại vài tên cao thủ, địa vị giang hồ, ngày càng tăng cao.”

“Ta cùng với Dao Nhi quen nhau trong một buổi chiều nắng ấm. Lúc ấy nàng cùng vài tỷ muội tốt cùng nhau du thuyền gặp phải đạo tặc, là ta cứu các nàng.....”

Lạc Mộng Khê gật gật đầu: Thì ra là anh hùng cứu mỹ nhân. Tài tử giai nhân nhất kiến chung tình, kế tiếp chính là tình yêu cuồng nhiệt, quyến luyến khó rời..... Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lạc Mộng Khê: “Dao Nhi rất đẹp, quá đơn thuần, quá thiện lương. Cho nên, ta không thể tự kiềm chế mà yêu thích nàng. Lúc đó, chúng ta giống như người và Nam Cung Quyết hiện tại, yêu nhau rất sâu, rất đơn thuần.....”

Cái gì? Cái gì? Giống ta và Nam Cung Quyết? Chúng ta chỉ là giao dịch..... Lý do này bị Lạc Mộng Khê mang ra không chỉ một lần, nhưng vào buổi tối hôm trước, khi nàng nhìn thấy Nam Cung Quyết đang hôn mê vẫn luôn kêu tên của nàng, tìm kiếm nàng, trong lòng liền sinh ra hoài nghi: Nam Cung Quyết đối với ta, dường như không chỉ là giao dịch....

“Lúc ấy, ta cũng đã biết được, cái gì gọi là một ngày không thấy như cách ba năm“ Nói đến chuyện năm xưa, trên gương mặt tiều tụy của Mâu Thanh tản ra hào quang hạnh phúc chưa bao giờ có:

“Dao Nhi là thiên kim tiểu thư, gia quy rất nghiêm. Mỗi sáng sớm, ta đều lạng lẽ đến bên ngoài tiểu viện chờ nàng. Nếu giờ ước định của chúng ta đến mà nàng còn chưa xuất hiện, ta sẽ nghĩ rằng, có phải nàng đã xảy ra chuyện gì rồi không? Nỗi lòng buồn bực, lo lắng bất an, giống như buổi tối hôm kia. Khi Nam Cung Quyết bị phát bệnh, vẫn lo lắng tìm người, gọi tên của người....”

Lạc Mộng Khê chỉ cảm thấy oanh một tiếng, đầu óc nhất thời trống rỗng: Nam Cung Quyết đối với ta, thật sự động tình.... “Chờ sau khi Dao Nhi ra phủ, chúng ta cùng tới ngoại ô để đi dạo, cùng tới bờ sông ngắm nước trôi, cùng đi chùa miếu dâng hương, cùng nhau ngồi thuyền du hồ.... Đoạn thời gian kia đối với cả đời này của ta, là vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất, cả đời khó quên.....”

Nói tới đây, đáy mắt sáng như ngọc của Mâu Thanh nháy mắt ảm đạm xuống: “Chỉ tiếc, thời gian ngọt ngào, luôn thực ngắn ngủi.....”

Một hồi tiếng động nhỏ truyền vào trong tai, Mâu Thanh nháy mắt hoàn hồn, đột nhiên quay đầu nhìn về một phía. Ánh mắt thoáng hiện hàn quang, quát lạnh nói: “Ai?”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Bỏ Trốn

Edit : Vân Anh

Beta : kun'xjh

Trong khi đang nói, thân ảnh cao lớn màu đen của Mâu Thanh nháy mắt đã ra đến ngoài trận. Nhưng khi nhìn thấy người đang đứng cách đó không xa, Mâu Thanh liền giật mình đứng nguyên tại chỗ: “Sao có thể là ngươi?”

“Mâu Thanh, quả nhiên là ngươi!” Đứng đối diện. Người nọ mặc một bộ quần áo xanh. Khuôn mặt anh tuấn, khí thế bất phàm, chính là Lăng Khinh Trần.

“Ngươi là tới hỏi tội” Nếu Lăng Khinh Trần đã tìm tới nơi này, Mâu Thanh cũng không tính tránh né nữa: Sự tình cần phải giải quyết, trốn cũng không phải là cách hay.

“Cũng không phải là tất cả” Lăng Khinh Trần chậm rãi tới gần Mâu Thanh: “Chuyện mười năm trước, ngươi và Lăng phủ đều phải gánh một nửa trách nhiệm. Tuy rằng các ngươi đều là vì muốn tốt cho cô cô, nhưng ai cũng không nghĩ tới, sự tình đến cuối cùng lại trở nên như thế”

“Mười năm trước, ngươi ở Lăng phủ đã chịu khổ rất nhiều, cũng đã gánh rất nhiều tội danh. Theo lý, là Lăng gia chúng ta nợ ngươi. Nhưng nay, cô cô đã chết được mười năm. Tổ phụ, tổ mẫu của ta cũng vì mất ái nữ mà quá bi thương, lần lượt rời khỏi trần thế. Nên ân oán của chúng ta cũng đã được xóa bỏ

Mười năm trước, Lăng Khinh Trần vẫn là một đứa nhỏ, hắn là tiểu hài tử mà Dao nhi rất thích. Đôi khi lén lút cùng Mâu Thanh ra ngoài, cũng sẽ mang theo Lăng Khinh Trần, thuận tiện để hắn làm lá chắn. Ba người cùng nhau leo núi, bắt cá.

Có thể nói, vào thời điểm đó Lăng Khinh Trần và Mâu Thanh đã rất thân quen. Cho nên, mười năm sau Lăng Khinh Trần mới có thể chỉ cần liếc mắt liền nhận ra bóng dáng của hắn..... Ngẫm lại những ngày tháng hạnh phúc vui vẻ trước kia, giờ nhìn lại nay đã âm dương cách trở. Lăng Khinh Trần và Mâu Thanh đều nhìn không được âm thầm thở dài: “Người an táng..... Cô cô ở đâu?”

“Chưa an táng” Mâu Thanh lấy ra một hũ tro cốt. Đáy mắt vốn sắc bén liền thay bằng nồng đậm nhu tình: “Dao nhi ở trong này, nàng vẫn luôn theo bên cạnh ta. Dao nhi sợ bóng tối, cũng rất sợ lạnh. Ta không thể để một mình nàng nằm trong lòng đất lạnh lẽo được”

“Đúng rồi, Khinh Trần, người tới đây có chuyện gì?” Nếu không phải đến giành lại tro cốt của Dao nhi, vậy cũng không còn chuyện gì nữa. Mười năm trước, Mâu Thanh gọi Lăng Khinh Trần là Khinh Trần. Mười năm sau, đây cũng là lần đầu tiên hắn lại xưng hô thân thiết với người khác như vậy.

Lăng Khinh Trần là người thân của Dao nhi, cũng chính là người thân của Mâu Thanh hắn.

“Lạc Mộng Khê, có phải bị người bắt đi không?” Sở dĩ Lăng Khinh Trần qua mặt được Nam Cung Quyết và nam tử thần bí tìm được Mâu Thanh trước, là vì hắn hiểu Mâu Thanh, biết rõ phương pháp và đặc điểm khi hắn làm việc, nên chỉ cần dựa theo đó mà tìm kiếm, liền dễ dàng biết được nơi Mâu Thanh đang ẩn mình.

“Không sai” Lạc Mộng Khê thật sự bị hắn bắt đi. Mâu Thanh sẽ không giấu giếm: “Khinh Trần, có phải người chịu ủy thác của Nam Cung Quyết,

muốn ta thả Lạc Mộng Khê ra?”

Lăng Khinh Trần, Nam Cung Quyết đều là một trong tuyệt thế tứ công tử. Cho nên, trong tiềm thức, Mâu Thanh luôn nghĩ Nam Cung Quyết và Lăng Khinh Trần là bằng hữu. Nam Cung Quyết biết được quan hệ của Lăng Khinh Trần và Mâu Thanh nên để cho hắn đến đây ra mặt nói giúp.

Tối hôm qua, Lạc Mộng Khê không có thừa lúc hắn nhiễm bệnh mà trốn đi, cũng không có động thủ giết hắn, mà lại chăm sóc hắn một đêm. Điều này khiến hắn nhớ tới Dao nhi, các nàng đều thật thiện lương, đều nên có được hạnh phúc của riêng mình, chứ không phải vì mục đích của người khác mà bị thương tổn.

Ngẫm lại những chuyện xảy ra với Dao nhi, Mâu Thanh cũng không đành lòng giao Lạc Mộng Khê cho đám người Nam Cung Phong. Cho dù Lăng Khinh Trần không đến đây, hắn cũng tính thả Lạc Mộng Khê về: Nếu ta thật sự giao Lạc Mộng Khê cho bọn chúng, vậy ta và bọn khốn khiếp đã hại chết Dao nhi cũng không có gì khác nhau..... Vừa rồi Mâu Thanh mở rộng cửa lòng với Lạc Mộng Khê, kể lại những chuyện đã trải qua của hắn với Dao nhi, chính là muốn để nàng hiểu được hắn là có nỗi khổ tâm, hắn là bất đắc dĩ.

Mười năm qua, hắn luôn im lặng giấu ở trong lòng, chưa bao giờ nói qua với người khác. Sự thiện lương của Lạc Mộng Khê rất giống Dao nhi, mà Nam Cung Quyết lại cực kỳ giống hắn khi ấy. Năm đó, hắn cùng Dao nhi bị nhân sinh chia rẽ, âm dương cách biệt. Nay, hắn không muốn bi kịch của mười năm trước lại tái diễn. Cho nên, hắn không dùng Lạc Mộng Khê để trao đổi.

Chỉ là, vừa mới nghĩ đến Dao nhi, tâm tình tĩnh lặng của Mâu Thanh lại trở nên dày đặc mây đen: Nếu không giao Lạc Mộng Khê cho Nam Cung Phong, bọn chúng sẽ không chịu hỗ trợ. Dao nhi, ta phải làm sao đây.....

“Ta tìm đến Lạc Mộng Khê, cũng không phải vì được Nam Cung Quyết nhờ vả, mà là vì chính mình. Người giao Lạc Mộng Khê cho ta đi, ta mang nàng trở về Lăng phủ ở Giang Nam!”

Nam Cung Quyết bệnh nặng, thời gian không còn nhiều, không thể mang lại hạnh phúc cho Mộng Khê. Lúc này đây, bất luận có phát sinh chuyện gì, ta tuyệt đối sẽ không để vuột mất Mộng Khê lần nữa.

Lạc vương phủ, tuy rằng Nam Cung Quyết đã vào nội thất, nhưng là một đêm không ngủ. Ngoài cửa sổ mưa đã tạnh, hắc cầm trên tay vỏ san hô bằng ngọc mà Lạc Mộng Khê đã lưu lại cho hắn, đứng trước cửa sổ suốt một đêm: Mộng Khê, rốt cuộc người đang ở đâu..... Ánh mắt thâm thúy đầy ưu thương của Nam Cung Quyết nhìn chăm chăm vào vỏ san hô trong tay. Bàn tay to cẩn thận vuốt nhẹ: Mộng Khê, người có khỏe không, an toàn không..... Đột nhiên, chuyện mà hắn không thể tưởng tượng đã xảy ra, theo bàn tay to của hắn liên tục vuốt nhẹ mặt bên trong vỏ san hô, cũng chính là mặt hơi lõm xuống, dần dần có một lớp mỏng ở mặt ngoài bị tróc ra..... Mặt ngoài lớp vỏ này trong suốt, nằm úp lên trên vỏ san hô. Nếu thoát nhìn sẽ không thấy cái gì khác thường, cho nên Nam Cung Quyết vẫn chưa phát hiện ra manh mối. Vỏ san hô này là Lạc Mộng Khê lưu lại cho hắn, bên trong khẳng định có huyền cơ.

Nam Cung Quyết đưa tay lột lớp vỏ ngoài xuống, đập vào mắt là chữ được khắc trên vỏ san hô. Nhìn thấy nội dung chữ viết, đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết khó nén nổi vui sướng: “Người đâu, lập tức triệu tập mọi người, cấp tốc chạy tới ngôi miếu ở ngoại thành!”

Mộng Khê thật thông minh, lại có thể nghĩ đến việc dùng loại phương pháp này để báo cho ta biết tung tích của nàng. Nàng để lại mảnh vải ghi “ta an toàn, đừng lo lắng” khẳng định là dùng để qua mặt Mâu Thanh..... Thị vệ của Lạc vương đều được trải qua huấn luyện đặc biệt. Thời gian

không đến nửa chén trà nhỏ, đã tập trung hết toàn bộ. Dưới sự lãnh đạo của Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp, cấp tốc chạy ra ngoại thành.

Tất cả mọi người chỉ lo nghĩ cách cứu viện Lạc Mộng Khê, nên không có chú ý tới có một con bồ câu đưa thư đặc biệt bay khỏi vương phủ, bay về phía Đại Chuy”.

Miếu đồ nát, Mâu Thanh ngẩng đầu nhìn Lăng Khinh Trần. Đáy mắt lóe lên kinh ngạc: “Người.....” Cũng thích Lạc Mộng Khê? Chuyện này làm Mâu Thanh không kịp chuẩn bị. Hắn vốn định thả Lạc Mộng Khê về Lạc vương phủ, nhưng hiện tại, hắn không biết phải làm sao nữa..... Lạc Mộng Khê thích Nam Cung Quyết, nàng ấy cùng hắn mới là một đôi. Theo lý, Mâu Thanh hắn là phải để Lạc Mộng Khê trở về Lạc vương phủ.

Nhưng mà, Lăng Khinh Trần là người thân của Dao nhi, thì cũng là người thân của hắn. Yêu cầu của Lăng Khinh Trần đối với hắn mà nói là một việc dễ dàng, hắn không thể không giúp. Nhưng người Lạc Mộng Khê thích không phải Lăng Khinh Trần.....

“Sao vậy Mâu Thanh?” Thấy ánh mắt Mâu Thanh tối sầm, lại có chút né tránh. Lăng Khinh Trần suy tư:

“Mâu Thanh, chẳng lẽ ngươi làm Mộng Khê bị thương?” Nếu không, vì sao trong mắt hắn lại lộ ra lung túng, không muốn để ta gặp Mộng Khê.

“Không có, Mâu Thanh ta không đánh nữ nhân.”

“Vậy vì sao ngươi không muốn cho ta gặp Mộng Khê?” Đây là điều Lăng Khinh Trần nghi ngờ nhất: Nếu Mộng Khê không có việc gì, vì sao ngươi không muốn để ta nhìn thấy nàng.

Mâu Thanh do dự một lát: “Khinh Trần..... Lạc Mộng Khê nàng..... thích người sao? Nhưng nàng là Vương phi của Nam Cung Quyết” Trong

long Mâu Thanh biết rõ Lạc Mộng Khê thích Nam Cung Quyết. Sỡ dĩ hăn hỏi như thế, đơn giản là muốn khiến Lăng Khinh Trần biết khó mà lui.

Thâm tình của Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết Mâu Thanh đã tận mắt nhìn thấy. Trong lòng Lạc Mộng Khê đã có Nam Cung Quyết, sao có thể chấp nhận thêm những người khác.....

“Mâu Thanh, người nói nhảm nhiều hơn mười năm trước” Lăng Khinh Trần xoay người nhìn qua một bên, không e dè nói:

“Người đoán rất đúng, Lạc Mộng Khê không thích ta. Nhưng mà, chuyện Nam Cung Quyết bệnh nặng chắc người cũng biết. Thời gian của hăn không còn nhiều nữa, căn bản không thể mang lại hạnh phúc cho Lạc Mộng Khê”

“Tuy kẻ thù của Mộng Khê không phải quá nhiều, nhưng đều là nhân vật lợi hại. Nếu Nam Cung Quyết chết đi, sự an toàn của Mộng Khê sẽ mất đi sự bảo hộ.....”

“Người là muốn lấy thế lực của Lăng phủ để bảo hộ Lạc Mộng Khê” Nghe đến đó, Mâu Thanh cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của Lăng Khinh Trần. Nhưng hăn cũng không đồng ý để Lăng Khinh Trần làm như thế: “Khinh Trần, thế lực của Lăng phủ quả thực cường thịnh, nhưng vẫn không đủ để chống lại hai đại cường quốc.....”

“Hai đại cường quốc, có ý gì?” Lăng Khinh Trần tra được Mâu Thanh bắt Lạc Mộng Khê đi, là vì Nam Cung Phong nhờ vả. Nếu Nam Cung Quyết chết, Nam Cung Phong sẽ trở thành Hoàng đế Thanh Tiêu. Với thế lực cường thế của Lăng phủ ở Thanh Tiêu, trong một lúc, cũng không làm gì được hăn.

Nhưng vừa rồi Mâu Thanh lại nói là hai đại cường quốc, vậy một cường quốc khác là chỉ.... “Tây Lương, Lạc Mộng Khê còn đặc tội với đại thần của Tây Lương quốc” Ngữ khí của Mâu Thanh trầm trọng: Lăng phủ chịu

không nổi công kích của cả Tây Lương và Thanh Tiêu cộng tại. Hiện tại trên đời, người duy nhất có thể bảo hộ Lạc Mộng Khê, chỉ có Nam Cung Quyết. Cho nên, hắn mới cố chống đỡ để mình sống lâu thêm một chút, chỉ vì muốn Lạc Mộng Khê sống thêm một thời gian..... Đôi mắt Lăng Khinh Trần hơi trầm xuống, giống như đang suy nghĩ về lợi hại trong đó. Mâu Thanh cũng không nói gì, trong lòng lại nhin không được âm thầm thở dài. Trong lúc nhất thời, không khí tĩnh lặng có phần kỳ dị.

Một lát sau, Lăng Khinh Trần giống như đã hạ quyết tâm rất lớn, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Mâu Thanh: “Giao Lạc Mộng Khê cho ta đi, ta sẽ có cách ứng phó với Thanh Tiêu và Tây Lương.”

“Người xác định?” Vì Lạc Mộng Khê, mà không để ý đến an nguy của toàn bộ Lăng phủ. Mâu Thanh giật mình, cũng nhin không được âm thầm thở dài:

Khinh Trần, cực kỳ giống Dao nhi mười năm trước, vì tình mà liều lĩnh, Dao nhi cũng vì thế mà phải trả giá bằng sinh mệnh. Nếu Khinh Trần thật sự mang Lạc Mộng Khê đi, chỉ sợ sẽ bước vào con đường mòn của Dao nhi....

“Xác định” Chỉ cần làm trong bí mật, người khác chưa chắc sẽ biết Lạc Mộng Khê ở Lăng phủ.

Nhìn đầy mắt Lăng Khinh Trần lập lòe sự kiên định, trong lòng Mâu Thanh dâng lên một nỗi chua xót: “Được rồi!” Tính tình của người nhà Lăng gia, thật sự rất giống nhau. Nhìn như yếu đuối, nhưng thật ra rất cố chấp lại quật cường..... Mâu Thanh phất bàn tay một cái, cảnh sắc hơi đổi, Lạc Mộng Khê đã xuất hiện trước mặt hai người: “Mộng Khê” Lăng Khinh Trần vui vẻ trong lòng, bước nhanh lên trước.

“Lăng Khinh Trần, sao người lại ở trong này?” Đối với việc Lăng Khinh Trần đột nhiên xuất hiện, Lạc Mộng Khê có chút nghi hoặc.

“Đừng nói nhiều như vậy, mau đi với ta!” Lăng Khinh Trần kéo lấy cổ tay Lạc Mộng Khê, bước nhanh đi về phía trước. Khi bước ngang qua Mâu Thanh, hắn lại không ngăn cản, điều này khiến Lạc Mộng Khê cảm thấy khó hiểu: Rốt cuộc Lăng Khinh Trần đã nói cái gì với hắn, lại có thể làm cho Mâu Thanh chịu thả ta đi..... Chỉ có điều, nếu Mâu Thanh đã thả nàng, nàng cũng sẽ không bị Nam Cung Phong tra tấn. Vậy đây chính là một chuyện tốt, chỉ là con đường này, hình như không phải là đường trở về thành: “Lăng Khinh Trần, người muốn dẫn ta đi đâu?”

Lạc Mộng Khê cố giãy khỏi tay Lăng Khinh Trần vài lần, nhưng bàn tay hắn tựa như được sinh ra trên cổ tay nàng, có cố thế nào cũng đều hất không ra. Rơi vào đường cùng, nàng chỉ đành phải mở miệng hỏi.

“Trở về Lăng phủ ở Giang Nam” Lăng Khinh Trần cũng không quay đầu lại để trả lời, ngữ khí ngưng trọng. Trong mắt ánh đầy vẻ kiên định chưa bao giờ có: Mộng Khê, lúc này đây, ta sẽ không để nàng thoát khỏi ta lần nữa.....

Cái gì? Lăng phủ ở Giang Nam? Tên Lăng Khinh Trần này lại đang tính toán gì đây: “Lăng Khinh Trần, người dẫn ta đến Lăng phủ làm gì? Ta đã xuất giá”

Chẳng lẽ Lăng Khinh Trần còn nhớ mãi không quên ta, là do mị lực của ta quá lớn, làm hắn đỡ không được. Hay là vì ta gả cho Nam Cung Quyết, khiến sự tự tin của hắn bị nhục. Nên trong tiềm thức, hắn luôn muốn thắng Nam Cung Quyết một lần, để hòa nhau một ván..... Trong nhận thức của Lạc Mộng Khê chỉ có hai khả năng này. Bởi vì nàng cảm thấy, đã thấy dung nhan xấu xí, cũng không thể người gặp người thích, luyện tiếc không chịu buông tay..... Lăng Khinh Trần dừng bước, quay đầu nhìn vào đáy mắt lóng lánh một tia khó hiểu của Lạc Mộng Khê. Bàn tay hắn nắm bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê thật chặt, bất luận Lạc Mộng Khê có cố gắng thế nào cũng đều không giãy ra: “Mộng Khê, theo ta về Lăng phủ, ta sẽ chăm sóc nàng cả đời.”

Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài: “Lăng công tử, ta đã xuất giá. Hơn nữa, phu quân ta vẫn còn sống. Nếu ta thật sự cùng người trở về Lăng phủ, chúng ta đây chẳng phải trở thành người nhận hết phỉ bang của vạn người sao”..... Cặp đôi gian phu dâm phụ Lăng Khinh Trần và Lạc Mộng Khê? Vì chỉ mới đi được hơn mười thước, hơn nữa Mâu Thanh có võ công cao cường, thính lực nhạy bén. Cho nên, cuộc đối thoại của Lạc Mộng Khê và Lăng Khinh Trần, một chữ cũng không lọt khỏi tai Mâu Thanh.

Khẽ lắc đầu, Mâu Thanh bất đắc dĩ thở dài: Khinh Trần, người trong lòng Lạc Mộng Khê không phải người, người cần gì phải cưỡng cầu, nàng sẽ không cùng người trở về Lăng phủ Giang Nam đâu..... “Mộng Khê, nàng đắc tội với nhân vật lợi hại, hơn nữa không chỉ có một người. Nam Cung Quyết lại bệnh nặng, hắn không thể bảo vệ nàng lâu hơn nữa.....”

“Lăng Khinh Trần, người trong lòng ta không phải người. Cho nên, ta sẽ không cùng người trở về Lăng phủ, hiểu chưa?”

Lạc Mộng Khê nhả từng chữ nói ra quyết định của mình:

“Nam Cung Quyết là phu quân của ta, bất luận thời gian của hắn còn bao lâu, ta đều sẽ ở bên cạnh hắn. Nếu thực sự có một ngày, hắn rời khỏi nhân thế, không thể bảo vệ ta nữa. Ta sẽ đi theo hắn.....”

Đám người Nam Cung Phong tâm tính hung tàn, nếu bị bọn chúng bắt đi, khẳng định bọn chúng sẽ lấy phương pháp cực kỳ tàn nhẫn để tra tấn ta đến chết. Nếu là như vậy, nàng đương nhiên sẽ chọn một phương thức thoải mái hơn chính là tự mình kết thúc.

Đương nhiên , nếu Nam Cung Phong muốn bắt ta, vậy hắn cũng phải tổn chút tâm tư. Hơn nữa, cho dù có chết, ta cũng sẽ bắt hắn làm đệm lưng.....

“Mộng Khê, nàng thật sự không muốn cùng ta trở về Lăng phủ?” Ngực khí của Lăng Khinh Trần lạnh lùng, mơ hồ, lộ ra một tầng ý tứ khác thường, khiến người khác nghe vào tai có cảm giác không quá thoải mái.

Mâu Thanh thầm nghĩ: Không xong, Khinh Trần sẽ không dung sức mạnh để áp chế mang Lạc Mộng Khê đi chứ..... Lạc Mộng Khê cũng nghe ra ngữ khí của Lăng Khinh Trần có phần không đúng: Lăng Khinh Trần, rốt cuộc muốn làm gì.....

“Mộng Khê, nàng thật sự không muốn cùng ta trở về Lăng phủ?” Lăng Khinh Trần tăng thêm ngữ khí, lại hỏi. Bàn tay nắm lấy tay nhỏ của Lạc Mộng Khê từ từ thắt chặt thêm: Nếu Mộng Khê thật sự không đồng ý theo ta trở về Lăng phủ, ta sẽ cưỡng chế mang nàng trở về..... Tay nhỏ của Lạc Mộng Khê bị nắm rất đau, hơn nữa trên người Lăng Khinh Trần lại tản ra một loại khí tức nồng đậm hắc ám. Đôi mắt Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống, nghĩ cách giải quyết:

Hiện tại Lăng Khinh Trần rất lạ. Nếu ta nói thẳng, hẳn có cưỡng chế ta hay không. Võ công của ta vốn không bằng hẳn, nếu giao thủ, ta cũng không phải đối thủ của hẳn.....

“Lạc Mộng Khê, trả lời câu hỏi của ta. Nàng thật sự không muốn cùng ta trở về Lăng phủ?” Lăng Khinh Trần tăng thêm ngữ khí, trong mắt hiện lên nồng đậm sát khí. Bàn tay hẳn đột nhiên dùng sức, suýt nữa đã bóp nát bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê đột nhiên động cổ tay, một cây ngân châm liền đâm vào tay Lăng Khinh Trần. Thừa lúc Lăng Khinh Trần bị đau nên hơi thả lỏng, Lạc Mộng Khê cũng đột nhiên giãy khỏi tay Lăng Khinh Trần, lui nhanh khỏi phạm vi ngoài năm thước: “Lăng Khinh Trần, ta sẽ không cùng ngươi trở về Lăng phủ Giang Nam” Âm thầm chuẩn bị tốt thể động thủ.

“Lạc Mộng Khê!” Lăng Khinh Trần nổi giận gầm lên một tiếng, trong mắt càng thêm lo lắng: Mộng Khê, chớ có trách ta, đây là nàng tự chuốc lấy... Đáy mắt Lăng Khinh Trần phát lạnh, đang muốn tiến đến giữ Lạc Mộng Khê, thì bất thành lình một thân ảnh màu đen không biết từ đâu xuất

hiện giữa không trung: “Lăng Khinh Trần, người ta không thèm để ý đến mối tình si của người, người cần gì phải tự làm mình mất mặt.....”

“Lạc Mộng Khê, hôm nay chính là ngày chết của người!” Trong lúc đang nói, hắc y nhân cầm kiếm chém về phía Lạc Mộng Khê.

Hắc y nhân có võ công cao hơn Lạc Mộng Khê, cho nên nàng không thể dùng thực lực để đối địch. Khi hắc y nhân sắp chém tới, Lạc Mộng Khê liền nghiêng người né tránh. Cổ tay vung lên, một thanh chủ thủ sắc bén liền xuất hiện. Lạc Mộng Khê huy chiêu đánh về hướng hắc y nhân, đáng chết, lại là hắc! Lạc Mộng Khê rất nhanh đã cùng hắc y nhân so chiêu qua lại, vừa âm thầm suy nghĩ:

Chỉ bởi vì ta nghe trộm được hắc nói chuyện với Ngô Phi, hắc liền trăm phương ngàn kế muốn giết ta. Có phải vì quan hệ của hắc và đại phu nhân không thể công khai, hoặc là vì, tạm thời không thể để cho người khác biết, mà hắc là ai..... Võ công của hắc y nhân thuộc loại cao thủ hàng đầu, Lạc Mộng Khê phải dùng hết toàn lực mới có thể cùng hắc bất phân thắng bại. Mà hắc, giống như cũng không sốt ruột muốn giết Lạc Mộng Khê, nên vừa cùng Lạc Mộng Khê so chiêu, vừa nhìn Lăng Khinh Trần và Mâu Thanh:

Trước khi mèo vờn chuột, mèo sẽ luôn đùa giỡn với chuột một lúc. Sau đó mới từ từ giết chết nó, vì đó cũng là một loại lạc thú. Mà hắc, cũng thích hưởng thụ. Sau khi giết chết Lạc Mộng Khê, sẽ giá họa cho Mâu Thanh “Mâu Thanh, người đã cùng tại hạ làm giao dịch, đó là lấy tính mạng Lạc Mộng Khê để đổi lấy sự bình an chuyển thế cho Dao nhi yêu dấu của người. Vì sao bây giờ người lại muốn thả Lạc Mộng Khê đi?” Ngờ khí của Hắc y nhân cao ngạo:

“May mà tại hạ đến đúng lúc, Lạc Mộng Khê còn chưa rời đi. Chờ tại hạ giết nàng ta xong sẽ thực hiện giao dịch của người và ta, giúp Dao nhi chuyển thế.....” Tong mắt hắc y nhân lập lòe thần sắc đắc ý, cổ ý châm

ngồi ly gián quan hệ của Lạc Mộng Khê cùng Mâu Thanh, Lăng Khinh Trần.

Mâu Thanh hừ lạnh một tiếng, ngữ điệu khinh thường: “Không cần phải nói những lời này để mua chuộc ta. Mâu Thanh ta cũng không phải là kẻ ngốc, mặc cho người điều khiển. Người căn bản không có thành ý cùng ta làm giao dịch”

Nghe được lời nói của hắc y nhân, Lăng Khinh Trần như rơi vào trong sương mù, mơ hồ hiểu được một chút, nhưng quá khó hiểu: “Mâu Thanh, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Cô cô bình an chuyển thế?”

Cô cô đã chết nhiều năm rồi, còn chưa chuyển thế sao, lại phải cần người khác trợ giúp mới có thể đi đầu thai..... Mâu Thanh khẽ lắc đầu, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Trong mắt hiện lên sự chua xót và đau lòng, giống như thấy được tình hình năm đó: “Chuyện này nói ra thì quá dài, Khinh Trần, người cũng biết, Dao nhi chết khác hẳn với người thường.....”

Khi Lạc Mộng Khê cùng hắc y nhân giao thủ, Lăng Khinh Trần và Mâu Thanh cũng không tiến lên hỗ trợ, bởi vì Mâu Thanh biết Lăng Khinh Trần thích Lạc Mộng Khê, sẽ không trơ mắt nhìn nàng bị giết chết. Cho nên, hẳn nhất định sẽ giúp nàng ấy.

Mà Lăng Khinh Trần, chính là muốn dạy bảo Lạc Mộng Khê một chút, tính chờ đến khi Lạc Mộng Khê chống đỡ không được nữa, thì sẽ đi cứu nàng, để nàng biết, thế gian này, có rất nhiều chuyện mà nàng ứng phó không được. Nhưng hẳn sẽ giúp nàng xử lý những việc này, để nàng có thể vô ưu vô lo.

Ngờ đâu, hắc y nhân xuất hiện chỉ là khúc nhạc dạo, còn màn lợi hại hơn nữa thì còn ở phía sau..... Hắc y nhân chiêu chiêu sắc bén, từng bước ép sát, Lạc Mộng Khê có chút chống đỡ không được. Đột nhiên, trường kiếm

trong tay hắc y nhân lướt qua chặn chủ thủ của Lạc Mộng Khê, thuận thế đâm thẳng tới ngực Lạc Mộng Khê.....

Ngay khi trường kiếm trong tay hắc y nhân sắp đâm đến người Lạc Mộng Khê, cũng đang là lúc Lăng Khinh Trần không muốn để Lạc Mộng Khê bị thương, định tiến lên cứu trợ, thì Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương mang theo rất nhiều ám vệ xuất hiện, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, rất nhanh đánh về phía Lăng Khinh Trần và Mâu Thanh:

“Lạc Mộng Khê, Lăng Khinh Trần, Mâu Thanh, hôm nay ba người các người, ai cũng đừng nghĩ có thể còn sống sót rời đi.”

Thân hình thon dài của Lăng Khinh Trần nháy mắt đã đi tới trước mặt Lạc Mộng Khê, huy chương đánh lui hắc y nhân, kéo Lạc Mộng Khê chạy nhanh về một phía. Hắc y nhân đuổi sát theo, lại cùng Mâu Thanh từ chính diện đối một chương.

Chỉ nghe: “Phịch!” Một tiếng vang lên, Mâu Thanh cùng nam tử thần bí đều tự lui về phía sau bốn, năm bước mới dừng lại.

Lạc Mộng Khê và Lăng Khinh Trần đang chạy nhanh ở phía trước cũng phải dừng lại, bởi vì Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương đã dẫn người bao vây xung quanh ba người họ. Phóng tầm mắt nhìn lại, khắp mọi nơi, đều là ám vệ mà bọn chúng mang đến, nhiều đến không đếm được.

“Thì ra người thật sự không có thành ý cùng ta hợp tác” Tiếng Mâu Thanh lãnh liệt: “Bảo ta đi bắt Lạc Mộng Khê để đổi lấy việc Dao nhi chuyển thế, chẳng qua chỉ vì người muốn lợi dụng ta.”

Tuy rằng đã biết rõ sẽ có kết quả này, nhưng một khi sự thật xảy ra trước mắt, Mâu Thanh vẫn khó có thể chấp nhận: Dao nhi, thực xin lỗi, ta thật sự vô dụng, đã để nàng chịu khổ mười năm, lại vẫn không thể giúp nàng chuyển thế..... Đáy mắt Lăng Khinh Trần hơi trầm xuống: “Mâu Thanh,

thì ra mười năm trước người giả chết, là vì muốn tìm người có thể giúp cô cô chuyển thế”

“Khinh Trần, người có biết, Dao nhi nàng ấy.....” Không phải là tự nhiên mà chết, cũng không phải chết ngoài ý muốn, mà là bị người khác lấy phương thức cực kỳ tàn nhẫn hại chết, làm hồn phách của nàng không thể đầu thai.....

Lăng Khinh Trần thở dài thật mạnh: “Mâu Thanh, những chuyện người nghe được cũng chỉ là lời truyền miệng mà thôi, sao người biết được cô cô thật sự không thể đầu thai?”

Nêu một người chết đi, cát bụi sẽ về với cát bụi, đất về với đất. Sao còn có kiếp sau như vừa nói, nhưng Mâu Thanh lại hoàn toàn tin vào chuyện này mà không chút nghi ngờ, cố chấp muốn tìm người giúp cô cô đầu thai.

Nhưng mà, pháp sư không phải có rất nhiều sao, vì sao Mâu Thanh đi tìm mười năm, mới tìm được bọn người này..... “Dao nhi thật sự không được đầu thai, mỗi đêm ta ngủ đều mơ thấy nàng, nàng nói cho ta biết, nàng rất thống khổ, nàng ở bên kia rất lạnh, rất tối.....”

Nghe vậy, Lạc Mộng Khê và Lăng Khinh Trần bất đắc dĩ thở dài: Ban ngày suy nghĩ, ban đêm gặp mộng, người mỗi ngày cứ nghĩ nàng đang rất thống khổ, tự nhiên sẽ không mơ thấy cái gì tốt đẹp.....

“Chuyện Lăng Tuyết Dao có thể đầu thai hay không thì tạm thời không nói, bây giờ, ba người các người phải đi theo nàng ta rồi! Động thủ” Hắc y nam tử ra lệnh một tiếng, vài tên ám vệ tay cầm trường kiếm rất nhanh đánh về phía ba người Lăng Khinh Trần, Lạc Mộng Khê, Mâu Thanh..... Võ công của ám vệ không tệ, nhưng nếu so sánh với Lăng Khinh Trần và Mâu Thanh thì kém không chỉ một chút. Không lâu sau, ám vệ đã bị ba người bọn họ đả thương gần nửa.

Nhìn những ám vệ còn lại không ngừng ngã xuống, cùng với ba người Lăng Khinh Trần, Lạc Mộng Khê, Mâu Thanh càng đánh càng hăng. Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong âm thầm sốt ruột. Đáy mắt hắc y nam tử phát lạnh, huy chương cùng với nhóm ám vệ tấn công Mâu Thanh..... Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương thấy thế, quay đầu nhìn nhau, rồi thả người nhảy vọt. Thân ảnh cao lớn nháy mắt đã phóng tới bên cạnh Lạc Mộng Khê, Lăng Khinh Trần, huy chương đánh tới hai người bọn họ.

Vì thế, từ trăm người cùng ba người đối chiến, đổi thành ba đánh ba. Mâu Thanh đấu với hắc y nam tử, Lăng Khinh Trần đối đầu với Phùng Thiên Cương, Lạc Mộng Khê đánh với Nam Cung Phong.

Vì Lăng Khinh Trần và Phùng Thiên Cương không có xung đột gì về lợi ích, nên tuy hai người đánh nhau là dùng hết toàn lực, nhưng cũng không hung hiểm.

Mâu Thanh bị hắc y nam tử lừa gạt, nên bao nhiêu oán khí trong mấy ngày nay của hắn đều hiện trên từng chiêu thức. Chiêu chiêu chém ra, tự nhiên cũng là một chiêu chồng lên một chiêu, một thức càng ngoan độc hơn một thức. Giống như, nếu không đánh chết hắc y nam tử, thì hắn khó mà hả hận.

Đánh nhau kịch liệt nhất là Lạc Mộng Khê và Nam Cung Phong. Lạc Mộng Khê cổ đại bị Nam Cung Phong hại chết, Lạc Mộng Khê vẫn luôn muốn báo thù cho nàng, mà Nam Cung Phong thì nhận định hắn bị Lạc Mộng Khê hại đến thanh bại danh liệt, đối với nàng cũng hận thấu xương. Nay hai người lại giao thủ, nên chiêu xuất ra đều dốc hết toàn lực, giống kiểu hận không giết chết đối phương, thì tuyệt đối không bỏ qua.

Lạc Mộng Khê chỉ dùng chủy thủ, nhưng Nam Cung Phong lại dùng trường kiếm, làm nàng không chiếm được ưu thế, đành phải liên tục huy chương bức Nam Cung Phong lui lại vài bước. Sau đó ,Lạc Mộng Khê nhanh tay đoạt lấy một thanh trường kiếm từ tay ám vệ, lại một cước đá

bay tên ám vệ đó. Cổ tay hơi động trường kiếm chém ra sắc bén mà cường thế ,mang theo sát khí tận trời đánh tới Nam Cung Phong.

Nam Cung Phong không chút nào yếu thế, nâng trường kiếm lên chính diện đánh tới kiếm của Lạc Mộng Khê, chỉ nghe “Keng” Một tiếng vang lên, hai thanh trường kiếm ở giữa không trung chạm vào nhau, tóe ra tia lửa chói mắt..... Vừa mới bắt đầu, Nam Cung Phong và Lạc Mộng Khê vẫn ngang tay, hai người liên tục giằng co, ai cũng không thắng được ai. Nhưng không biết vì sao, sau khi qua lại được mấy chục chiêu, Lạc Mộng Khê đột nhiên cải biến đấu pháp, bằng vào thân pháp quỷ dị, liên tục thay đổi vị trí giao thủ từ bên cạnh đánh tới Nam Cung Phong, làm cho hấn khó lòng phòng bị.

Hơn nữa, chiêu thức của Lạc Mộng Khê rất nhanh, chiêu chiêu đoạt mệnh, chỉ cần hơi thiếu tập trung một chút, thì sẽ bị đâm trúng. Nam Cung Phong vừa lo ứng phó với sát chiêu của Lạc Mộng Khê, vừa âm thầm ngẫm nghĩ:

Không ngờ Lạc Mộng Khê lại có được võ công lợi hại như thế. Nam Cung Quyết thích nàng ta, có thể là vì nàng có một thân võ công cao siêu có thể giúp hấn lên ngôi vị Hoàng đế hay không..... Đột nhiên, Nam Cung Phong hơi không chú ý, liền bị Lạc Mộng Khê một kiếm đâm trúng ngực. Sau khi trường kiếm đâm vào người Nam Cung Phong, Lạc Mộng Khê còn không bỏ qua, đột nhiên dùng sức đâm mạnh trường kiếm, chỉ nghe “Roạt” Một tiếng, thanh trường kiếm đâm thẳng, xuyên qua người Nam Cung Phong. Lưỡi kiếm đâm vào từ trước ngực, lại đi ra từ phía sau lưng. Từng giọt máu tươi nhỏ từ trên mũi kiếm.... “Lạc Mộng Khê, ngươi..... quá độc ác” Nam Cung Phong vươn ngón tay chỉ Lạc Mộng Khê, sắc mặt xanh mét.

Lạc Mộng Khê khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Ngươi cũng vậy thôi, nếu ta bị ngươi bắt được, chỉ sợ kết cục còn thảm hơn ngươi nhiều. Nếu so sánh, thì ta đối với ngươi đã quá nhân từ rồi, ngươi nên học cách cảm thấy đủ.....”

Nói xong, Lạc Mộng Khê đang muốn chuyển động trường kiếm trong tay để lưu lại một lỗ thủng trên người Nam Cung Phong. Thì bất thành linh mấy chục thanh trường kiếm từ bên sườn, phía sau đánh úp lại, mà mục đích lại chính là bức nòng lui về sau.

Rơi vào đường cùng, thân hình Lạc Mộng Khê vừa chuyển, tránh thoát khỏi tập kích cùng lúc của nhóm ám vệ. Cách xa Nam Cung Phong, chiến đấu cùng nhóm ám vệ. Nhìn Nam Cung Phong được nhóm vệ giúp đỡ nhanh chóng rời đi, Lạc Mộng Khê khinh thường hừ nhẹ một tiếng:

Người tốt thì mệnh không lâu, kẻ gây họa thì lưu ngàn năm. Những lời này thật đúng là một chữ cũng không sai. Nam Cung Phong, coi như lần này người gặp may mắn, cứ để người sống lâu thêm một chút đi. Lần sau, người sẽ không tốt mệnh như vậy đâu.....

Võ công của Mâu Thanh và hắc y nam tử không cách nhau nhiều, hai người qua lại hơn trăm chiêu cũng bất phân thắng bại: Hắc y nam tử ngẩng đầu nhìn lên trời, thời gian đã không còn sớm, không thể tiếp tục trì hoãn nữa, phải tốc chiến tốc thắng.

Hắc y nam tử và Mâu Thanh tiếp xúc trong thời gian không dài, những lại biết nhược điểm duy nhất của hắc y nam tử chính là Lăng Tuyết Dao. Nếu bắt được nhược điểm của hắc y nam tử, sẽ dễ dàng đối phó với hắc y nam tử hơn....

Khóe miệng hắc y nam tử khẽ nhếch lên một tia ý cười quỷ dị, rất nhanh cải biến chiêu thức, ra tay lộn xộn, không hề có quy luật nào. Không biết hắc y nam tử nghĩ gì, định đánh chiêu gì.

Ngay khi Mâu Thanh âm thầm nghi hoặc, có chút phân thần. Đáy mắt hắc y nam tử lạnh lùng, đột nhiên ra tay đoạt lấy hũ tro cốt của Lăng Tuyết Dao, ném đến giữa không trung..... “Dao nhi!” Mâu Thanh kinh hô một tiếng, bất chấp mọi việc, phi thân tính đỡ lấy hũ tro cốt. Ai ngờ, ngay lúc hắc y nam tử đón được hũ tro cốt, chiêu thức của hắc y nam tử cũng theo đến:

“Phịch phịch phịch!” Hơn mười chưởng dùng hết toàn lực đánh tới ngực Mâu Thanh.

Mâu Thanh vì bảo vệ hũ tro cốt, nên không thể đánh trả. Trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời cũng bị Hắc y nhân đánh bay ra ngoài.

“Mâu Thanh!” Lăng Khinh Trần kinh hô một tiếng, huy chưởng thoát khỏi Phùng Thiên Cương, phi thân tiếp lấy Mâu Thanh đang bị trọng thương. Mâu Thanh miệng phun máu tươi, nhưng khi nhìn thấy hũ tro cốt đang nằm trong tay không bị hư hao gì, liền âm thầm nhẹ nhàng thở ra: May mà, Dao nhi không có việc gì.....

Bên này, Lạc Mộng Khê cũng ngừng đánh nhau với nhóm ám vệ, bước nhanh tới bên người Lăng Khinh Trần và Mâu Thanh: “Hắn thế nào?”

“Bị thương nặng, nàng dẫn hắn đi trước, nơi này giao cho ta!” Tuy rằng Lăng Khinh Trần không muốn để Lạc Mộng Khê lại rời khỏi tầm mắt hắn, nhưng mà nay sự tình đặc thù, hắn không thể lại so đo nhiều nữa.

Lạc Mộng Khê tiếp nhận Mâu Thanh Lăng từ trong tay Khinh Trần, đỡ lấy hắn: “Lăng Khinh Trần, người cẩn thận, trước chưa nói đến nhóm ám vệ này, chỉ hắc y nam tử, Phùng Thiên Cương đã khó cho người ứng phó rồi

“Yên tâm, ta sẽ không có việc gì, nàng dẫn hắn rời đi trước, tìm đại phu trị thương” Hắc y nam tử có võ công cao cường, hắn đánh Mâu Thanh hơn mười chưởng, Mâu Thanh khẳng định chống đỡ không được trong thời gian quá dài.

“Bảo trọng!” Lạc Mộng Khê biết nàng không nên nhiều lời nữa. Bây giờ phải nhanh chóng mang Mâu Thanh đi tìm đại phu mới là việc chính, không nhìn đến nhóm ám vệ trước mặt, Lạc Mộng Khê đỡ Mâu Thanh bước nhanh về phía trước.

Ngay khi nhóm ám vệ cầm trường kiếm trong tay chém về phía hai người, chỉ nghe “Phịch” Một thanh âm vang lên. Chưởng phong cường thế đã đánh lui nhóm ám vệ. Lạc Mộng Khê đỡ Mâu Thanh thừa lúc hỗn loạn mà rời đi.

Lăng Khinh Trần cũng thừa lúc khói bụi bay mù mịt, liên tục huy chưởng, đẩy lùi bọn người hắc y nhân, Nam Cung Phong vào trong bụi đất. Sau đó cũng nhanh chóng phi thân rời đi.....

Đợi khi khói bụi tan biến hết, làm sao còn thấy được bóng dáng của đám người Lăng Khinh Trần, Lạc Mộng Khê: “Đáng chết, mau đuổi theo!” Hắc y nam tử rống giận ra tiếng, trong mắt thoáng hiện lệ quang:

Đều là do ta quá sơ suất, cứ nghĩ chỉ cần Mâu Thanh bị trọng thương thì bọn chúng sẽ không thể rời đi, không nghĩ rằng, bọn chúng lại lợi dụng sơ hở của ta mà thoát khỏi nơi này.... Lạc Mộng Khê, Lăng Khinh Trần, Mâu Thanh, các người trốn không thoát đâu.....

Ngay khi Lạc Mộng Khê đỡ Mâu Thanh nhanh chóng rời đi trước. Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp mang theo rất nhiều thị vệ cũng nhanh chóng chạy tới ngôi miếu đổ nát.

Mộng Khê, người nhất định phải chờ ta tới..... Mà Lãnh Tuyệt Tình cũng đang mang theo tả hữu hộ pháp cấp tốc chạy tới miếu đổ nát ở ngoại thành, không thể tưởng tượng được Mộng Khê lại ở ngôi miếu đổ nát đó, tảng đá trong ngôi miếu đổ nát kia chắc chắn là chốt mở của trận pháp. Mộng Khê lại bị nhốt ở trong trận, cho nên, ta mới không nhìn thấy nàng.....

“Thiếu chủ, người nhìn phía trước” Tiếng tả hộ pháp kinh hô vang lên bên tai, làm Lãnh Tuyệt Tình trong phút chốc hoàn hồn, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Từ phương hướng trước mặt, cách đó không xa, Lạc Mộng Khê đang đỡ một gã hắc y nam tử chạy nhanh đi, ở phía sau bọn họ, có rất nhiều ám vệ đang gắt gao đuổi theo, mắt thấy sắp đuổi kịp bọn họ.....

Không kịp suy nghĩ gì khác, Lãnh Tuyết Tình bay lên trời, đột nhiên tung chưởng đánh về phía nhóm ám vệ: “Phịch phịch phịch!” Chưởng lực vừa ập đến, đã thổi tung từng trận khói bụi mịt mù, bao phủ lấy nhóm ám vệ.... Lãnh Tuyết Tình nhẹ nhàng bay xuống, tả hữu hộ pháp cũng rất ăn ý, nhanh chóng vọt đến, lướt qua Lạc Mộng Khê và Mâu Thanh, công kích nhóm ám vệ đang chưa lấy lại tinh thần.....

“Mộng Khê, nàng không sao chứ?” Thân hình thon dài của Lãnh Tuyết Tình trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Mộng Khê: “Hắn là?”

“Trước đừng hỏi nhiều như vậy, hắn bị trọng thương, giúp ta dìu hắn đi tìm đại phu!” Mâu Thanh cao hơn Lạc Mộng Khê rất nhiều, hơn nữa vừa rồi Lạc Mộng Khê đánh nhau với Nam Cung Phong đã tiêu hao không ít khí lực. Nàng đỡ hắn đi được xa như vậy, đã mệt đến thở hồng hộc, trên trán đổ đầy mồ hôi.....

“Được!” Lãnh Tuyết Tình không có nói thêm gì nữa, đưa tay nâng lấy một cánh tay khác của Mâu Thanh, cùng Lạc Mộng Khê đỡ hắn chạy nhanh về phía trước..... Ngay khi Lạc Mộng Khê và Lãnh Tuyết Tình vừa biến mất. Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp cũng mang theo rất nhiều thị vệ đuổi tới. Nam Cung Quyết phóng đi tìm Lạc Mộng Khê trước, theo lý hắn chắc chắn phải gặp được Lạc Mộng Khê trước mới đúng. Nhưng vừa rồi hắn phải đi trên con đường khác, cho nên, đã tới chậm một bước.

Bắc Đường Diệp đã từng gặp qua tả hữu hộ pháp, tự nhiên sẽ nhận ra bọn họ. Nhìn hai người họ đang giao thủ cùng đám thị vệ, Bắc Đường Diệp nói thầm:

“Những ám vệ này là người của Nam Cung Phong, tả hữu hộ pháp của Tuyệt Tình cung lúc này lại ở đây, vậy Lãnh Tuyệt Tình hẳn là cũng ở không xa, không biết là do nhóm ám vệ này ngăn cản đường đi của tả hữu hộ pháp, hay là tả hữu hộ pháp ngăn cản sự truy đuổi của nhóm ám vệ.....”

“Nếu là tả hữu hộ pháp ngăn cản đám ám vệ, vậy chứng minh Mộng Khê đang ở cùng Lãnh Tuyệt Tình” Đáy mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống: “Bắc Đường Diệp, người và ta chia nhau hành động. Người dẫn người đến ngôi miếu đồ nát, bốn vương qua bên kia xem xét.”

Không đợi Bắc Đường Diệp trả lời, Nam Cung Quyết đã vận khinh công nhanh chóng đuổi theo hướng mà Lãnh Tuyệt Tình và Lạc Mộng Khê biến mất:

Vừa rồi Nam Cung Quyết đã quan sát dấu vết lưu lại trên mặt đất, theo đó hẳn là Lãnh Tuyệt Tình đã bất ngờ tập kích nhóm ám vệ. Ám vệ có võ công rất khá, nhưng nếu so với cao thủ như Lãnh Tuyệt Tình thì thật không đáng được nhắc tới.

Nếu Lãnh Tuyệt Tình vì muốn đến ngôi miếu đồ nát cứu Mộng Khê nên mới tập kích ám vệ, thì tả hữu hộ pháp sẽ phải thừa khi nhóm ám vệ này đại loạn sẽ qua đó tiếp ứng cho Lãnh Tuyệt Tình, bởi vì nếu nơi này có nhiều ám vệ canh giữ như vậy, thì nhất định ngôi miếu đồ nát sẽ còn hung hiểm hơn so với nơi này.

Nhưng tả hữu hộ pháp lại xuất hiện ở đây, đủ để chứng minh Lạc Mộng Khê đã không còn ở trong ngôi miếu đồ nát đó nữa. Nhưng vì phòng xuất hiện vạn nhất, Nam Cung Quyết vẫn để Bắc Đường Diệp đến ngôi miếu, như vậy, bất luận Lạc Mộng Khê có ở trong ngôi miếu đó hay không cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lạc Mộng Khê và Lãnh Tuyết Tình đỡ Mâu Thanh bước nhanh phía trước. Lúc này, ý thức của Mâu Thanh đã trở nên mơ hồ, hai tay nắm chặt hũ đựng tro cốt kia, trong miệng không ngừng gọi: “Dao nhi, Dao nhi.....”

“Nơi này là vùng hoang vu thôn quê, trong thời gian ngắn sẽ không tìm được đại phu, không bằng tìm một chỗ yên ắng để ta xem xét thương thế giúp hân” Lãnh Tuyết Tình dò xét thấy mạch tượng của Mâu Thanh đã rất yếu.....

“Người cũng biết y thuật?” Đối với lời nói của Lãnh Tuyết Tình, Lạc Mộng Khê có chút giật mình.

“Có biết một ít! Hân bị thương rất nặng, cần lập tức trị thương” Lãnh Tuyết Tình ngẩng đầu nhìn lên, thấy cách đó không xa có một ngôi nhà cỏ tranh nhỏ, liền cùng Lạc Mộng Khê đỡ Mâu Thanh đi vào..... Cẩn thận đỡ Mâu Thanh nằm xuống, Lãnh Tuyết Tình đang muốn bắt mạch cho hân. Ai ngờ, Mâu Thanh nãy giờ đang nhắm chặt hai mắt lại mở mắt ra, ngăn động tác của Lãnh Tuyết Tình: “Không cần, thương thế của ta, trong lòng ta rõ ràng, hân đã đánh gãy tâm mạch của ta, ta đã không thể cứu.....”

Lãnh Tuyết Tình thấy điều Mâu Thanh nói là sự thật, trong lòng nhịn không được âm thầm thở dài: Không ngờ hân một đời dũng mãnh thanh cao, năm đó oai phong một cõi giang hồ, lại rơi vào kết cục như thế này...

Mâu Thanh khe khẽ thở dài, hai mắt sương mù nhìn lên nóc nhà: “Cả đời này, thành tựu lớn nhất của ta chính là quen biết Dao nhi. Nhưng đến cuối cùng, cũng là ta hại chết nàng. Khoảng thời gian ta được ở bên nàng chính là thời gian vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất trong kiếp này.....”

Trước mắt như hiện ra khoảng thời gian tốt đẹp khi hân cùng Lãnh Tuyết Dao ở chung một chỗ. Khóe miệng Mâu Thanh cong lên một tia ý cười chân thành: Nếu thời gian có thể dừng lại ở giờ khắc đó, thật là tốt biết bao..... “Mười năm trước, khi Dao nhi rời xa trần thế, trái tim của ta cũng

theo nàng rời đi. Nay ta chẳng qua chỉ là một cái xác không hồn mà thôi. Nhưng chỉ có cái xác không hồn này mới có thể giúp Dao nhi chuyển thế. Bây giờ nghĩ lại, ta thật vô dụng, một chuyện đơn giản như vậy ta cũng làm không được.....”

“Khụ khụ khụ.....” Mâu Thanh nói quá nhanh, một hơi không thoát ra nổi, khiến hắn liên tục ho kha. Lăng Tuyết Tình vỗ nhẹ lên lưng hắn, giúp hắn thuận khí. Qua một hồi lâu, Mâu Thanh mới ngừng ho khan.

“Dao nhi, đã chết như thế nào?” Đây là vấn đề làm Lạc Mộng Khê hiếu kì nhất, từ cuộc nói chuyện của Mâu Thanh với Lăng Khinh Trần, nàng biết được cái chết của Lăng Tuyết Dao rất ly kỳ, nhưng rốt cuộc là ly kỳ như thế nào mới được chứ.

“Dao nhi là bị người khác hại chết, nàng chết rất thảm ...Rất thảm.....” Mỗi khi nghĩ đến cái chết của Lăng Tuyết Dao, Mâu Thanh thật sự đau lòng cũng đồng thời vô cùng tự trách:

“Kỳ thật, Dao nhi là bị ta hại chết. Chúng ta vốn không nên rơi vào kết cục như vậy, không nên....” Nước mắt theo khóe mắt Mâu Thanh chảy xuống..... “Dao nhi tên đầy đủ là Lăng Tuyết Dao, là thiên kim của Lăng phủ Giang Nam, cô cô của Lăng Khinh Trần. Vào lúc đó, ta là chủ môn phái Không Động, Lăng phủ lại là vọng tộc trăm năm, thư hương môn đệ, còn Không Động chỉ là một môn phái trên giang hồ. Hai người chúng ta, môn không đàng, hộ không đối.”

“Sau khi cha mẹ của Dao nhi biết việc này, đương nhiên là không đồng ý cho chúng ta ở cùng một chỗ, liền cấm Dao nhi, không cho nàng lui tới với ta. Ngay lúc đó, hai người chúng ta ái mộ lẫn nhau, một ngày không thấy, như cách ba năm. Vì thế, chúng ta liền quyết định bỏ trốn.....”

Nói tới đây, đau xót trong Mâu Thanh càng đậm: “Nếu sớm biết rằng sẽ có kết cục như vậy, ta tình nguyện bị Lăng phủ bắt về, đánh chết, cũng

tuyệt đối không để Dao nhi ở lại đó một mình”

Thở phào một cái, suy nghĩ của Mâu Thanh như rơi vào sương mù: “Đó là một đêm mưa to tầm tã, nhất định sẽ có chuyện bi thảm phát sinh, mà ta cùng với Dao nhi đang bị những mộng cảnh về một tương lai tốt đẹp ảnh hưởng, cho nên đã quên mất rằng, trên thế giới này còn có nguy hiểm, tàn khốc và tà ác.....”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệt Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Tắm Bão

Edit : Vân Anh

Beta : kun'xjh

“Tôi hôm đó, ta theo ước định lặng lẽ ẩn vào Lăng phủ để đón Dao nhi. Lăng phủ là thế lực lớn nhất Giang Nam, nếu chúng ta tiếp tục ở lại nơi đó, sẽ sớm bị phát hiện”

“Vì phòng lại bị chia cắt lần nữa, sau khi đón Dao nhi, chúng ta mạo hiểm suốt đêm mưa to mà chạy trốn. Mục đích là muốn trước khi Lăng phủ phát hiện Dao nhi mất tích, thì chúng ta đã rời khỏi Giang Nam”

“Vốn tưởng rằng toàn bộ sẽ thần không biết, quỷ không hay. Trong thời gian ngắn sẽ không bị ai phát hiện Dao nhi mất tích. Lại không nghĩ rằng, mẫu thân của Dao nhi vì lo lắng Dao nhi ngủ không ngon khi trời mưa. Nên nửa đêm đến để nhìn nàng, nhưng không thấy nàng đâu cả”

“Lăng bá phụ đoán được Dao nhi đã cùng ta bỏ trốn, cũng nghĩ là chúng ta sẽ nhanh chóng rời khỏi Giang Nam trong thời gian ngắn nhất. Vì muốn mau chóng tìm được chúng ta, ông hạ lệnh phong tỏa tất cả các cửa khẩu, rồi phái người không ngừng tìm kiếm khắp nơi. Người của Lăng phủ, võ công cao cường, tốc độ cũng rất nhanh. Dao nhi lại không biết võ công, ta mang theo nàng rời đi, đường nhiên sẽ rất chậm. Không lâu sau, đã bị người của Lăng phủ đuổi kịp.”

“Ta cùng Dao nhi không muốn lại phải rời xa nhau, cũng không muốn động thủ với người của Lăng phủ. Vì thế, ta đã giấu Dao nhi trong một ngôi miếu đổ nát, còn mình thì mang theo một hình nộm mặc quần áo của Dao

nhì để đánh lừa những thị vệ Lăng phủ. Dự tính sau khi cắt đuôi bọn họ, sẽ quay lại đón Dao nhì”

“Lúc ấy ta chỉ cố dẫn dụ thị vệ rời đi, nên không chú ý tới, đằng sau bức tượng phật trong ngôi miếu đồ nát này còn có một ác ma. Bị kích cũng bởi vậy mà phát sinh.....”

“Khi ta đã thoát khỏi bọn thị vệ, quay lại ngôi miếu đồ nát để đón Dao nhì đi, thì nơi đó đã không còn bóng dáng của Dao nhì nữa. Chỉ thấy mặt đất đầy máu tươi, cùng với những mảnh vụn của quần áo.....”

“Lúc ấy, lòng ta như lửa đốt, liên tục gọi tên Dao nhì. Ta lần theo vết máu, đi tới trước một gian nhà cỏ, thì thấy Dao nhì đã hoàn toàn thay đổi.....”

Nói tới đây, Mâu Thanh đã khó có thể tự kiềm chế, bàn tay cầm hũ tro cốt run lên dữ dội. Ánh mắt đầy cừ hận, cố nén đau thương, Mâu Thanh kể tiếp: “Lúc ấy, Dao nhì đã chết. Máu trong cơ thể đều đã bị hút hết, trở thành một cái xác khô.....”

“Người kia tinh thông một ít thuật pháp của tà môn ma đạo, cần dùng máu tươi của bảy bảy bốn mươi chín nữ để luyện thuốc cải lão hoàn đồng. Dao nhì chính là người thứ bốn mươi chín.....”

Trái tim Lạc Mộng Khê nhất thời trầm xuống: Trơ mắt nhìn người yêu chết thảm trước mặt mình, mà bản thân lại bất lực. Loại này tình huống này, mới tra tấn người ta nhất. Số phận của Mâu Thanh quá khổ.....

“Lúc ấy, ta nổi điên giết chết mục phù thủy già kia. Chém bà ta cả trăm đao, nhưng, Dao nhì không bao giờ có thể trở lại nữa. Ta ôm thi thể Dao nhì, bước đi không mục đích, rồi bị thị vệ Lăng phủ phát hiện bắt về Lăng phủ”

“Dao nhi đã chết, ta cũng không muốn sống một mình. Huống chi, hai vị nhị lão của Lăng gia cũng đau thương vì mất đi ái nữ, nhất định trong lòng khó chịu. Cho nên, khi Lăng phủ dùng khổ hình với ta, ta cũng không phản kháng. Mặc cho bọn họ đánh đập, đốt da.....”

“Vốn tưởng rằng cứ như vậy thì ta có thể đi cùng Dao nhi, lại không nghĩ rằng mạng của ta quá lớn, quá miễn cưỡng. Ba lần bốn lượt gần như đã bỏ mạng, vẫn có thể sống lại.....”

“Một dịp tình cờ, ta nghe nói những người bị chết giống Dao nhi cần phải tìm cao nhân siêu độ, mới có thể được luân hồi. Nếu không, âm phủ không thu nàng, nàng chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ.....”

“Vì thế, người mang theo tro cốt của Lăng cô nương đi tìm cao nhân khắp nơi!” Hơn nữa, tìm một lần là tìm tới mười năm! Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê mơ hồ hiện lên ý cười chua xót: Thế gian, thật sự có tình si.....

Trên khuôn mặt bi thống của Mâu Thanh có chút ý cười: “Đúng vậy, lúc ấy, Lăng bá phụ, Lăng bá mẫu đều không biết việc này. Ta vì muốn chuộc lỗi, đã giấu nhẹm việc này, tìm cơ hội để trốn khỏi khỏi Lăng phủ, cũng mang theo tro cốt của Dao nhi.....”

“Sau khi Lăng phủ phát hiện ta chạy trốn, lại biết tro cốt của Dao nhi cũng biến mất, đã phái rất nhiều người đuổi giết ta. Bọn họ người đông thế mạnh, hơn nữa mạng lưới của Lăng phủ rất rộng. Rốt cuộc một tháng sau, tại Hoa Sơn đã đuổi kịp ta.....”

“Lúc ấy, ta bị trọng thương chưa lành. Hơn nữa lại chạy liên tục mấy ngày liền, thân thể suy yếu. Khi cùng bọn họ giao thủ, vô ý bị đánh rơi xuống vách núi”

Có tiếng bước chân dồn dập truyền vào trong tai, đáy mắt Lãnh Tuyết Tình hơi trầm xuống: “Các người đứng ở trong này, ta ra ngoài xem sao”

Không ngờ bọn chúng đuổi tới nhanh như vậy.....

“Lãnh Tuyệt Tình, cẩn thận!” Nam tử thần bí có võ công cao cường, thủ đoạn lại tàn nhẫn. Lãnh Tuyệt Tình giao thủ cùng hắn tuy không thua, nhưng vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn!

“Ta biết, các người cũng cẩn thận một chút!” Lần đầu tiên Lạc Mộng Khê quan tâm hắn, Lãnh Tuyệt Tình âm thầm vui sướng trong lòng: Mộng Khê, nàng yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để bọn chúng tổn hại đến một cọng tóc của nàng..... Sau khi Lãnh Tuyệt Tình ra khỏi cửa, ngoài cửa liền truyền đến tiếng trào phúng của nam tử thần bí: “Ta còn nghĩ là ai, thì ra là cung chủ Tuyệt Tình cung. Sao vậy, người cũng giống Lăng Khinh Trần, bị Lạc Mộng Khê mê hoặc sao.....”

“Đúng thì sao? Cũng không quan hệ tới công tử.....” Lãnh Tuyệt Tình trực tiếp phản kích, không e dè. Thanh âm của Lãnh Tuyệt Tình và nam tử thần bí chọt cao chọt thấp, khi gần khi xa, làm Lạc Mộng Khê nghe mà không phân biệt được. Không lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau binh bốp.

“Khụ khụ khụ.....” Mâu Thanh Liên tục ho khan, sắc mặt hồng nhuận. Đáy mắt lóng lánh ánh sáng ngọc. Lạc Mộng Khê biết, hắn đã hồi dương. Thời gian không còn nhiều nữa..... “Lúc ấy, mệnh của ta vẫn chưa tuyệt. Sau khi rơi xuống vách núi lại không chết, vì thế, ta mang theo tro cốt của Dao nhi tìm kiếm cao nhân có thể siêu độ cho nàng.....”

Nói tới đây, ánh sáng ngọc nơi đáy mắt của Mâu Thanh chớp mắt như bịt kín một tầng ưu thương: “Mấy năm nay, ta đi khắp đại giang nam bắc, gặp qua vô số pháp sư. Nhưng pháp lực của bọn họ quá thấp, không thể siêu độ cho Dao nhi”

“Gần đây ta mới tìm được Phùng Thiên Cương, là người duy nhất có thể siêu độ cho Dao nhi. Nhưng điều kiện để hắn chịu giúp Dao nhi siêu độ

chính là ta phải thay hắn đi bắt người.....”

Mâu Thanh chuyển ánh mắt tới Lạc Mộng Khê: “Lạc Mộng Khê, người không phải rất hận ta sao? Vì muốn Dao nhi có thể đầu thai, ta lại không để ý sống chết của người.....”

Lạc Mộng Khê lắc đầu, cố nén sự thương cảm và bi thương trong lòng: “Ta không hận người, chỉ là sai lầm nhỏ, có thể tha thứ.....”

Khó trách đêm qua khi ta đưa cây cây gỗ vào tay hắn, hắn lại có thể ngủ an ổn như thế. Bởi vì trong suốt mười năm qua, chỉ có hũ tro cốt của Lăng Tuyết Dao làm bạn với hắn, mà hũ tro cốt có hình trụ tròn, rất giống cây cây gỗ. Nên khi đó, hắn nhất định đã nghĩ cây gỗ là hũ tro cốt của Lăng Tuyết Dao.....

Mà sở dĩ hắn bị hôn mê trong mưa, chắc là vì đêm mưa to kia, cảnh tượng Lăng Tuyết Dao chết thảm trước mặt hắn, đã trở thành ác mộng làm cả kiếp này hắn không thể quên được.....

Trong mắt Mâu Thanh lại hiện lên ánh sáng ngọc, trên gương mặt chán chường cũng hiện lên ý cười nhợt nhạt: “Ta chỉ biết, người cũng giống Dao nhi, đều rất thiện lương, người sẽ không trách ta.....”

Nghe vậy, trong lòng Lạc Mộng Khê giống như bị đổ cả năm loại tư vị chua, ngọt, đắng, lạt, mặn, cái gì cũng có..... Ta, cũng không phải là hạng người lương thiện gì.....

“Ầm!” Ngôi nhà tranh kiên cố đột nhiên phát hỏa, rõ ràng là vừa gặp mưa, ngôi nhà tranh còn ẩm ướt. Theo lý, sẽ không dễ bị cháy, không biết rốt cuộc đám người nam tử thần bí đã động tay động chân thế nào, lại có thể khiến ngôi nhà tranh nhanh chóng bị thiêu đốt.....

“Mộng Khê..... Mộng Khê.....” Ngoài phòng truyền đến tiếng gọi đầy lo lắng của Lãnh Tuyết Tình. Lạc Mộng Khê làm lơ, mà Mâu Thanh cũng

giống như không có nghe thấy, chỉ chuyên chú kể rõ lại chuyện của mình: “Ta không thể tìm được cao nhân siêu độ cho Dao nhi, nàng chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ. Nay, ta muốn đi theo nàng, vĩnh viễn ở bên cạnh nàng, cùng nàng làm cô hồn dã quỷ, sẽ không để nàng cảm thấy cô đơn, sợ hãi lần nữa.....”

Mâu Thanh chậm rãi nâng tay, trong bàn tay cầm một viên minh châu sáng ngời, thấy ánh mắt khó hiểu của Lạc Mộng Khê, Mâu Thanh nhẹ giọng giải thích:

“Đây là vật đính tình của ta và Dao nhi, tròn tròn đầy viên mãn. Ta vốn định tặng cho người và Nam Cung Quyết xem như là lễ vật nhận tội. Nhưng lại sợ nó sẽ mang đến vận rủi cho các người, hại các người sẽ giống như ta và Dao nhi, âm dương cách biệt.....”

Lạc Mộng Khê trầm hạ mí mắt, thở phào một cái, cố gắng áp chế cảm xúc của mình để thoát nhìn bình thường một chút:

“Ta không sợ viên minh châu này sẽ mang đến vận rủi, nhưng, viên minh châu này rất quý giá, huống hồ nó lại là vật đính tình của người và Dao nhi cô nương. Ta chưa bao giờ trách người, cho nên, người cũng không cần thiết phải nhận tội với ta.....”

“Lạc Mộng Khê, người với Dao nhi đều thật sự rất thiện lương. Nay, ta muốn đi gặp Dao nhi, chắc nàng ấy sẽ không trách ta không thể mời được cao nhân siêu độ cho nàng, giúp nàng đầu thai” Đáy mắt lơ lơ mờ mờ của Mâu Thanh lóe lên nồng đậm bất an.

Lạc Mộng Khê cố nén đau xót: “Nàng ấy..... rất thiện lương, sẽ không trách người.....”

“Lạc Mộng Khê, cảm ơn người, những gì người nói đều là thật” Đáy mắt phủ đầy tro tàn của Mâu Thanh bỗng dấy lên nhiều điểm tinh quang, khẽ

nâng tay lên: “Người xem, Dao nhi đến rồi. Nàng đang cười với ta, nàng thật sự không trách ta”

Lạc Mộng Khê nhìn theo hướng Mâu Thanh chỉ, ngoài lửa lớn hùng hực, cùng với vách cỏ tranh đang cháy rất nhanh, thì cái gì nàng cũng không nhìn thấy.

Quay đầu lại nhìn Mâu Thanh, đã thấy ánh sáng ngọc dưới đáy mắt hắc càng đậm. Trên mặt tràn ngập ý cười sủng nịch: “Dao nhi!” Khê gọi một tiếng, trên gương mặt Mâu Thanh vương đầy những giọt nước mắt kích động, đầu từ từ gục hắc sang một bên, khẽ nhắm hai mắt lại. Nước mắt tràn ra ngoài khỏi mắt, theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống. Trên mặt vẫn giữ nguyên ý cười thỏa mãn, bàn tay đột nhiên mở ra, trong bàn tay hiện ra một viên minh châu đang tản những ánh sáng âm áp.....

Hũ tro cốt của Lăng Tuyết Dao lẳng lẳng đặt trên người Mâu Thanh, một bàn tay hắc đang gắt gao cầm ngay miệng hũ: Lúc này đây, hắc thật sự đã cùng Lăng Tuyết Dao rời đi, yên ả bình thản, vô sầu vô lo.....

Một luồng khói đặc bất ngờ ập vào mũi, Lạc Mộng Khê vội vàng ngừng hô hấp. Ngẩng đầu nhìn khắp nơi, liền thấy toàn bộ cỏ tranh trong phòng đều đã bị cháy rụi. Lửa lớn hùng hực vây quanh nàng và thi thể Mâu Thanh, khói đặc cuồn cuộn khiến nàng ho khan liên tục:

Vừa rồi nàng vì chăm sóc Mâu Thanh nên không rời đi. Bây giờ, dù nàng có muốn đi, cũng không đi được

“Rầm!” Một cây trụ gỗ từ nóc nhà rơi xuống, nện mạnh xuống cách chỗ Lạc Mộng Khê không xa. Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn lên, hơn nửa mái nhà cỏ tranh đều đã bị thiêu rụi. Từ nơi này chỉ cần liếc mắt liền có thể nhìn thấy bầu trời xanh thẳm. Cây trụ gỗ trên đỉnh đầu cũng đã bị bắt lửa, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Cửa phòng bị lửa lớn bao phủ, không thể chạy ra

được. Lạc Mộng Khê kéo thi thể Mâu Thanh đến một góc tường đối an toàn, lo lắng nhìn khắp nơi: Nhất định có đường ra.....

“Mộng Khê, Mộng Khê.....” Cùng với tiếng gọi quen thuộc đầy lo lắng, một thân ảnh màu trắng quen thuộc xuyên qua ngọn lửa đang không ngừng thiêu đốt tiến vào phòng. Những nơi hắc vừa đi qua, những mảng cỏ tranh đang bị thiêu đốt đều liên tục rơi xuống.

Người này đúng là người đã bị tụt lại phía sau khi tìm kiếm Lạc Mộng Khê: Nam Cung Quyết, may mà vừa rồi tốc độ của hắc tương đối nhanh. Nếu không, khẳng định đã bị lửa xém vào người.

“Mộng Khê, nàng không sao chứ” Căn phòng rất nhỏ, nên sau khi Nam Cung Quyết tiến vào, cũng không mất quá nhiều sức để tìm ra Lạc Mộng Khê.

“Ta không sao..... Khụ khụ khụ.....” Khói đặc trong phòng quá dày, Lạc Mộng Khê bị sặc khói liên tục ho khan: “Phịch” Lại thêm một cây trụ gỗ từ nóc nhà rớt xuống: Phòng sắp sụp.....

“Khụ khụ khụ..... Nơi này sắp sụp, Mộng Khê, chúng ta mau rời đi” Nam Cung Quyết cầm lấy cánh tay Lạc Mộng Khê, đang muốn mang nàng rời đi, bỗng dưng Lạc Mộng Khê khẽ kéo ống tay áo, mắt nhìn phía Mâu Thanh đã chết:

“Dẫn hắc cùng đi, hắc cũng là một người cơ khổ!” Chờ sau khi rời khỏi đây, tìm một chỗ an táng hắc, cũng coi như tạo cho hắc với Lăng Tuyết Dao một ngôi nhà. Nếu để thi thể hắc bị cháy ở trong này, thì cũng có nghĩa là chết không có chỗ chôn. Đến lúc đó, hồn phách của bọn họ không còn nơi để an cư.....

Tuy rằng Lạc Mộng Khê không tin vào những chuyện ma quỷ, nhưng Mâu Thanh tin, nàng cũng thuận ý hắc..... “Được” Không nói thêm nhiều,

một tay Nam Cung Quyết nắm lấy vạt áo Mâu Thanh, một tay ôm Lạc Mộng Khê, bảo vệ nàng trong ngực, bước nhanh ra ngoài.....

Khi Nam Cung Quyết tiến vào, cánh cửa đã cháy một chỗ hổng lớn. Cho nên khi mang theo Lạc Mộng Khê ra ngoài cũng không mất quá nhiều sức.

Trong chớp mắt khi Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê vừa chạy ra phòng ngoài, chỉ nghe: “Rầm!” Một tiếng, ngôi nhà tranh nháy mắt đã sụp xuống. Nhìn mặt đất toàn là phế tích, Lạc Mộng Khê âm thầm nhẹ nhàng thở ra: Nguy hiểm thật, nếu ra trễ một bước nữa thì cho dù không bị chết cháy, cũng sẽ bị đè chết.....

Tiếng binh khí giao nhau kịch liệt vang lên từ cách đó không xa. Lạc Mộng Khê quay đầu nhìn lại, đã thấy Lãnh Tuyệt Tình còn đang so chiêu cùng hắc y nam tử, mà Bắc Đường Diệp cũng mang theo rất nhiều thị vệ đuổi tới, không ngừng chiến đấu với những ám vệ mà hắc y nam tử mang đến.....

Hai nhóm người đều có võ công rất tốt, kịch liệt đánh nhau ở trên không. Mỗi người một sở trường, trong thời gian ngắn khó mà phân thắng bại.

Trong khi Lạc Mộng Khê đang quan sát hai nhóm người đánh nhau, thì cảnh sắc trước mắt dần dần mơ hồ. Nàng đã lâu rồi chưa ăn cơm, hơn nữa vừa rồi còn tiêu hao quá nhiều thể lực, lại bị hun khói trong thời gian lâu như vậy, rốt cuộc cũng chống đỡ không nổi nữa, ngã xuống.....

Vào khoảnh khắc khi vừa rơi vào hôn mê, nàng cảm giác được mình rơi vào trong một vòng ôm ấm áp. Chóp mũi thoảng qua mùi đàn hương khiến đầu óc nàng bình thản hẳn lại. Bên tai liên tục vang lên tiếng gọi đầy lo lắng, tuy rằng nàng rất muốn trả lời hẳn, nhưng nàng thật sự quá mệt mỏi. Trước khi lời muốn nói còn chưa ra khỏi miệng thì nàng đã mất đi tri giác.....

Ba ngày sau, trong hoa viên Lạc vương phủ

Hơi nóng lượn lờ, hương trà quanh quẩn, Lạc Mộng Khê ngồi trong đình. Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn ra những bông hoa phía ngoài đình, nhưng suy nghĩ lại không biết đã bay đến nơi nào: Ba ngày trước, Lạc Mộng Khê bị hôn mê bên ngoài ngôi nhà tranh. Khi nàng tỉnh lại sau một ngày một đêm bị hôn mê, thì nàng đã về tới Lạc vương phủ.

Theo lời Băng Lam nói, những thị vệ Bắc Đường Diệp mang đi chiếm thể thượng phong về nhân số, nên nam tử thần bí không địch lại, liền dẫn người trốn đi. Nam Cung Quyết vì gấp gáp muốn mang nàng đi chữa bệnh, nên vội vàng mang nàng về Lạc vương phủ, cũng không hạ lệnh đuổi theo.....

Thi thể Mâu Thanh được mang về an táng tại một nơi có phong cảnh hữu tình. Trong suốt ba ngày này, dường như Nam Cung Quyết bề bộn rất nhiều việc, mỗi lần đều là sau khi Lạc Mộng Khê ngủ hẳn mới về phủ, rồi lại rời đi trước khi nàng tỉnh lại. Cho nên Lạc Mộng Khê đã ba ngày không gặp được hắn.....

Trên thế giới này, rốt cuộc có tình yêu chân chính hay không? Ở kiếp trước, Lạc Mộng Khê bị Âu Thần phản bội, và cũng chết trong tay hắn.

Sau khi xuyên qua đến nơi đây, thân thể bị nàng sở chiếm cũng bị mọi người ghét bỏ, phản bội, thậm chí cho đến hiện tại, Nam Cung Phong còn hận nàng thấu xương. Là do Nam Cung Phong nợ nàng trước, hắn không muốn trả giá, lại chỉ nghĩ đến vinh quang phú quý, lúc nào cũng nguyên rủa nàng chết đi.

Cho nên, việc này khiến Lạc Mộng Khê hoàn toàn hết hy vọng đối với tình yêu. Nàng không hề tin trên đời này còn có cái gọi là tình yêu.

Nhưng mà, chuyện của Mâu Thanh và Lăng Tuyết Dao, lại khiến nàng có cái nhìn mới đối với tình yêu: Mười năm trước, Lăng Tuyết Dao vì Mâu Thanh sơ ý mà chết, thật ra cũng không thể trách Mâu Thanh. Nhưng hắn

vẫn luôn tưởng niệm cùng nỗi giày vò tự trách không nguôi với Lăng Tuyết Dao.

Chỉ vì một câu nói đùa của người khác “Không siêu độ, không thể đầu thai”, mà Mâu Thanh phải chịu khổ suốt mười năm. Một mình mang theo tro cốt của Lăng Tuyết Dao đi hơn nửa thế gian, chỉ vì muốn tìm một người có thể siêu độ cho Lăng Tuyết Dao, để nàng chuyển thể đầu thai làm người.....

Thậm chí vào thời khắc trước khi chết, người mà Mâu Thanh tâm tâm niệm niệm vẫn là Lăng Tuyết Dao. Một tình yêu vĩ đại, không vụ lợi như vậy, thật đáng để mọi người tin tưởng.....

Khi Mâu Thanh còn sống trên đời, vẫn luôn nói rằng chuyện của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê cực kỳ giống chuyện của hắn với Lăng Tuyết Dao mười năm trước. Lúc vừa bắt đầu, Lạc Mộng Khê còn không chấp nhận: Chuyện của chúng ta trước nay đều là giao dịch, những gì các người nhìn thấy đều là giả.....

Nhưng khi Mâu Thanh nói đi nói lại nhiều lần, rồi Lạc Mộng Khê lại kết hợp với những chuyện mà Nam Cung Quyết đã làm vì nàng: Lúc nàng rơi xuống sơn cốc, hắn cùng nàng rơi xuống. Khi nàng bị nhiễm phong hàn, hắn lại ôm nàng đi tìm thuốc khắp nơi trong đêm khuya vắng. Lúc nàng bị Mâu Thanh bắt đi hắn lại không quan tâm đến tính mạng của bản thân, chỉ cố gắng cứu nàng. Rồi khi nàng bị lửa lớn vây khốn, hắn lại lao vào trong biển lửa mang nàng ra. Những hành động của Nam Cung Quyết đã vượt qua quyền hợp tác của bọn họ. Thật không thể nghi ngờ, Mâu Thanh nói đúng: Nam Cung Quyết thích nàng

Khóe miệng cong lên một tia ý cười chua xót: Ban đầu, chuyện của ta cùng với Nam Cung Quyết không phải chỉ là giao dịch thôi sao? Là vào thời điểm nào, cuộc giao dịch này đã biến chất? Cho tới nay, ta đã bị thương tổn thật sâu, còn có dũng khí để yêu nữa sao.....

“Tiểu thư, những gì người cần nô tỳ đã giúp người chuẩn bị xong!” Bằng Lam đặt một cái giỏ trúc nhỏ lên trên bàn đá trước mặt Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê hoàn hồn trong phút chốc, đáy mắt hơi lóe lóe: “Vất vả cho em rồi.”

“Tiểu thư, mộ của Mâu công tử ở ngoại thành, cách Vương phủ hơn hai mươi dặm. Tiểu thư có muốn nô tỳ cùng người đi bái tế Mâu Thanh và Lăng cô nương hay không?”

Lạc Mộng Khê đứng lên, cầm theo giỏ trúc nhỏ chậm rãi đi ra phía ngoài: “Không cần, ta muốn yên tĩnh một mình ở cạnh bọn họ một lát!”

Lúc này, chắc Mâu Thanh đã gặp Lăng Tuyết Dao. Hai người bọn họ ở bên kia, nhất định đang rất hạnh phúc.....

Tuy rằng ta không biết cái gì là cao tăng đắc đạo, nhưng ta sẽ lưu ý nhiều hơn. Nếu gặp được người thích hợp, chắc chắn sẽ để bọn họ siêu độ cho các người, để các người có thể sớm đầu thai làm người..... Lạc Mộng Khê sinh ra ở hiện đại, không tin quỷ thần, nhưng Mâu Thanh vì chuyện của Lăng Tuyết Dao mà xem trọng, mặc kệ là thật hay là giả, Lạc Mộng Khê vẫn sẽ thử xem sao. Cố gắng giúp Mâu Thanh hoàn thành tâm nguyện, không vì nguyên nhân nào khác, chỉ vì Mâu Thanh là một người si tình.....

Đưa mắt nhìn khắp thế gian, người si tình giống Mâu Thanh quả là rất hiếm. Cho nên, Lạc Mộng Khê sẵn lòng giúp hắn hoàn thành tâm nguyện cuối cùng này.....

Lạc Mộng Khê cầm giỏ trúc, một mình rời khỏi Lạc vương phủ. Xuyên qua đám người đông đúc, vượt qua kẻ đến người đi tấp nập trên đường, bước đến vùng đất im ắng nơi ngoại thành.

Mâu Thanh quen biết Lăng Tuyết Dao ở Giang Nam, cảnh sắc nơi đó rất đẹp. Cho nên, Lạc Mộng Khê cảm thấy hai người bọn họ chắc đều thích

cảnh đẹp, liền nói Nam Cung Quyết an táng bọn họ ở ngoại thành, nơi có phong cảnh hữu tình này.

Lúc này đa số mọi người đều đang ở trong thành, rất ít người ra ngoại thành. Lạc Mộng Khê vốn tưởng rằng trước mộ của Mâu Thanh và Lăng Tuyết Dao nhất định sẽ không có một bóng người.

Nhưng năm ngoài sự đoán của Lạc Mộng Khê, ngoài ba vị hòa thượng khoác áo cà sa đang đứng trước mộ của hai người họ, còn có Nam Cung Quyết đã nhiều ngày nàng không gặp cùng với Bắc Đường Diệp cũng đang ở đây.

Ba vị hòa thượng niệm kinh, vị hòa thượng ở giữa cầm một cái mõ, hai vị khác cầm trong tay Phật châu. Ba người khép hờ hai mắt, lẩm bẩm trong miệng.

Ngay khi Lạc Mộng Khê đang âm thầm nghi hoặc, thì ba vị hòa thượng đã mở mắt, hành lễ với hai ngôi mộ của Mâu Thanh và Lăng Tuyết Dao: “A di đà Phật, bần tăng siêu độ cho hai vị thí chủ, thí chủ có thể đi đầu thai!”

Ba vị hòa thượng xoay người, cầm Phật châu trong tay hành lễ với Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp. Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp cũng lấy cùng phương thức hoàn lễ lại: “Đa tạ ba vị sư huynh, Nam Cung Quyết vô cùng cảm kích”

“Sư đệ không cần khách khí, nay chúng ta đã hoàn thành việc sư phụ giao phó, quay về Thiếu Lâm tự.....”

“Ba vị sư huynh, sao lại đi gấp như vậy. Các người vừa mới đến, dù sao cũng nên dùng qua bữa tối, ở đây thêm một đêm, để ta và Nam Cung Quyết tiếp đón các người chu đáo, rồi hẵng đi.” Bắc Đường Diệp bất mãn nói.

“Ý tốt của tiểu sư đệ, sư huynh xin nhận tấm lòng. Nhưng mà, bên chỗ sư phụ, đệ cũng biết....”

“Chuyện nào có đáng gì...” Bắc Đường Diệp phản đối: “Các người không nói, chúng ta không nói, làm sao sư phụ biết được” Ba cái tên này còn giả bộ đứng đắn ở trước mặt ta.

“Việc này.....” Vị Hòa thượng đứng đầu dường như có chút khó xử.

“Cái gì mà cái này, cái kia, làm gì có đạo lý đã đến mà không chịu vào nhà.” Không đợi các Hòa thượng đáp lại, Bắc Đường Diệp liền nhanh chóng phân phó: “Lưu Phong, nhanh đi sắp xếp chỗ ở cho ba vị đại sư, nhớ chiêu đãi cẩn thận.....”

“Vâng!” Lưu Phong không biết xuất hiện từ đâu, làm tư thế mời đối với ba vị Hòa thượng kia: “Ba vị đại sư, bên này, mời.”

“Đã vậy, bần tăng liền cung kính không bằng tuân mệnh” Ba người nhận lệnh của phương trượng, không ngừng thúc ngựa chạy tới đây. Bọn họ cũng chưa kịp nghỉ ngơi, liền làm lễ cúng bái.

Nay sự tình đã xử lý xong, đương nhiên bọn họ cũng cảm thấy mệt mỏi. Hơn nữa đây là lần đầu tiên bọn họ ra khỏi Thiếu Lâm tự, còn chưa có đi dạo đó đây, cho nên cũng chưa muốn chạy về sớm như vậy.

Huống chi, bọn họ quanh năm sống trong Thiếu Lâm tự, vào mỗi bữa cơm ngoài cải trắng, cải củ, cũng chỉ có bánh bao. Đồ ăn mà Lạc vương phủ tùy tiện làm ra cũng đều tốt hơn hẳn.

Đương nhiên, Thiếu Lâm tự với quy củ nghiêm ngặt, bọn họ cũng không dám ở lại nơi này quá lâu. Nhưng, nếu chỉ ngây ngốc ở thêm ba, bốn ngày. Ăn thêm những món ăn mới mẻ thì cũng không có vấn đề gì.

Bắc Đường Diệp đã ở chung với ba người bọn họ thời gian không ngắn, chỉ cần nhìn sắc mặt của bọn họ, hẳn liền dễ dàng đoán được bọn họ đang suy nghĩ gì. Cho nên, hẳn mới có thể tự ý, thay bọn họ sắp xếp những chuyện kế tiếp.

Thì ra ba người bọn họ là do Nam Cung Quyết mời đến để siêu độ cho Mâu Thanh và Lăng Tuyết Dao, không ngờ hẳn lại có tâm như vậy. Ngày đó ta chỉ thuận miệng nói ra một câu, thật không ngờ hẳn lại nhớ kỹ..... Sau khi ba vị cao tăng kia cùng Lưu Phong rời đi, Nam Cung Quyết chậm rãi đi tới gần mộ, lẳng lặng đứng trước mộ. Đáy mắt thâm thúy nhìn vào bia mộ. Tuy rằng hẳn không nói gì, nhưng Lạc Mộng Khê lại biết hẳn đang âm thầm truyền lại tin tức cho Mâu Thanh và Lăng Tuyết Dao:

Bốn vương đã nhờ người siêu độ cho các người, các người có thể an tâm đi đầu thai rồi. Chỉ mong kiếp sau các người sẽ sinh trong gia cảnh môn đăng hộ đối, để có thể gần nhau một đời.....

Những chuyện mà Lạc Mộng Khê muốn làm, Nam Cung Quyết đều đã làm thay nàng. Trong tiềm thức, Lạc Mộng Khê cảm thấy mình đứng ở đây là dư thừa. Nàng khẽ xoay người, tính rời khỏi nơi này.

Ngờ đâu, khi nàng còn chưa bước được nửa bước, thì tiếng gọi của Bắc Đường Diệp đã vang lên từ phía sau: “Lạc Mộng Khê, nếu đã đến rồi, thì thấp nén nhang cho Mâu Thanh và Lăng Tuyết Dao đi. Không nên im lặng rời đi như thế”

Lạc Mộng Khê dừng bước, quay đầu nhìn về phía mộ của Mâu Thanh và Lăng Tuyết Dao. Bất thành linh, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng vô tình chạm phải đôi mắt sâu không thấy đáy của Nam Cung Quyết.

Là thâm tình, sủng nịch, và đau long. Tất cả cảm xúc trong phút chốc đều hiện lên trong đáy mắt Nam Cung Quyết. Thiên địa vạn vật chớp mắt tan biến không còn thấy nữa. Giữa trời đất, giống như chỉ còn lại hai người

Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết. Ngoài họ ra, trong mắt bọn họ không nhìn thấy bất kỳ ai, thứ gì khác.....

“Cái kia..... Bốn hoàng tử đi tiếp các vị sư huynh, các người cứ từ từ mà nói chuyện!” Nhận thấy giữa Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê có sự chuyển động nho nhỏ. Thân ảnh màu lam của Bắc Đường Diệp vừa chuyển, liền biến mất không thấy đâu. Ngoại hoa cỏ cây cối, thì lúc này, giữa trời đất thật sự chỉ còn lại hai người Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.....

Sau khi Lạc Mộng Khê tế lễ với Mâu Thanh và Lăng Tuyết Dao, liền đi cùng Nam Cung Quyết tới một gốc cây cách đó không xa: “Vì sao lại giúp Mâu Thanh? Lúc trước, hắn đã làm người bị thương nặng”

Nam Cung Quyết cười yếu ớt khẽ lắc đầu: “Hắn cũng từng giúp bốn vương, vào đêm bốn vương hôn mê bất tỉnh, hắn đã mang người về Lạc vương phủ. Nếu không, sợ là bốn vương đã sớm mất mạng.....”

“Hắn đã thương người, rồi lại giúp người. Ân oán giữa hai người cũng coi như xóa bỏ. Vì sao người lại tìm người siêu độ giúp hắn?” Chuyện cho tới nay, Lạc Mộng Khê mới biết được người có thể siêu độ không chỉ có đạo sĩ, mà hòa thượng cũng có thể.

“Bởi vì Mâu Thanh là một người si tình, mặc dù hắn bắt người để trao đổi điều kiện, nhưng chưa từng đã thương người.....” Thậm chí còn giúp người, cho nên bốn vương mới có thể giúp hắn. Nếu người bị thương tổn, thì hắn tuyệt đối không thể bình yên nằm ở đây.

Lạc Mộng Khê đang muốn hỏi tiếp, thì bất thành lình đã có người mở miệng trước nàng: “Tam Hoàng huynh thật sự rất hăng hái, lại chạy tới ngồi trước mộ người chết, như thế nào? Chẳng lẽ tam Hoàng huynh đã vội muốn xuống mồ”

“Nam Cung Phong, cho dù có xuống mồ, cũng là người xuống trước” Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn Nam Cung Phong đang đi đến từ chính diện. Ánh mắt khinh thường đánh giá toàn thân hắn từ trên xuống dưới một lần. Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê thoáng hiện hàn quang: “Xem ra, mấy hôm trước, một kiếm kia của ta đâm còn chưa đủ sâu. Nếu không, hiện tại người chắc đang nằm trong mộ làm bạn với người chết rồi, chứ không phải đang đứng đây, điều võ dương oai, khoe mẽ với ta là người còn sống”

“Người.....” Nam Cung Phong đi tới vị trí cách Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê chừng năm, sáu thước liền dừng bước. Ngón tay chỉ vào Lạc Mộng Khê, tức giận nói không ra lời:

Những gì Lạc Mộng Khê nói đều đúng, nếu không phải nhờ ám vệ phản ứng nhanh, thì lúc này Nam Cung Phong thật sự đã bỏ mạng dưới kiếm Lạc Mộng Khê.....

“Lạc Mộng Khê, bây giờ người không nên vui mừng quá sớm” Cân nhắc mãi, cuối cùng Nam Cung Phong quyết định tạm thời thỏa hiệp. Người khôn nên nhịn thiệt trước mắt, về sau sẽ có thời gian để chinh Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết, không nên nhất thời nóng vội “Lạc Mộng Khê, Tam Hoàng huynh, việc người bệnh nặng, tuy người khác không biết, nhưng trong lòng người và ta đều đã biết rõ ràng. Bảy ngày sau, một trăm danh y sẽ công khai hội chẩn cho Tam Hoàng huynh. Đến lúc đó, không biết tam Hoàng huynh sẽ ứng phó như thế nào? Mặc kệ người ứng phó ra sao, người cũng sẽ thua thôi, Thanh Tiêu không cho phép một người sắp mất mạng làm Hoàng đế”

“Còn có thể ứng phó như thế nào, đương nhiên là thuận theo tự nhiên” Sắc mặt Nam Cung Quyết bình tĩnh, ngữ khí cũng không chút gợn sóng, làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ trong lòng hắn: Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, tất cả, chỉ có thể thuận theo tự nhiên!

Nghe được chuyện trăm y hội chẩn vào mấy ngày sau, thần sắc của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đều rất bình thường, không chút kích động, là do chúng ta đã đoán sai, hay là Nam Cung Quyết đã nghĩ ra đối sách.....

“Nam Cung Phong, nếu đã đến đây, hãy thả nén nhang cho đồng bọn đã từng hợp tác với người đi” Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê nhìn về phía phần mộ của Mâu Thanh và Lăng Tuyết Dao ở cách đó không xa.

Mà sau khi Nam Cung Phong nhìn theo ánh mắt của Lạc Mộng Khê, liền nhìn thấy hai tòa mộ kia, đáy mắt mất tự nhiên lóe lóe: “Thời gian không còn sớm, Hoàng đệ còn có thương thế trong người, xin phép về nghỉ ngơi trước. Tam Hoàng huynh, Tam Hoàng tẩu, Hoàng đệ đi trước một bước.”

“Sao Nam Cung Phong lại lớn gan như vậy, dám xuất hiện lộ liễu trước mặt người và ta, hãn thật sự không sợ người của Đại Lý tự đến bắt hãn?”

Nhìn Nam Cung Phong càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất không thấy nữa. Nam Cung Quyết khe khẽ thở dài, ánh mắt thâm thúy hiện lên một tia chua xót và bất đắc dĩ: “Việc bốn vương bệnh nặng đã lan truyền khắp toàn bộ Thanh Tiêu. Đa số quan viên đều nghi hoặc, trước khi sự tình còn chưa được xác nhận, tất nhiên bọn họ sẽ không dám thất lễ với Nam Cung Phong.....”

Thế cho nên rất nhiều quan viên biết rõ hãn phạm vào trọng tội, nhưng vẫn cứ mắt nhắm mắt mở, mặc hãn làm xằng làm bậy bên ngoài.....

Chuyện của Nam Cung Phong tạm thời không đề cập tới, việc cấp bách bây giờ là bọn họ phải tìm được phương pháp giấu trăm danh y kia, nếu sự tình thành công, về sau Nam Cung Phong tự nhiên cũng sẽ không thể kiêu ngạo trước mặt bọn họ nữa. Nhưng nếu sự tình thất bại, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê sẽ như từ thiên đường ngã xuống địa ngục.

“Mọi chuyện đều chuẩn bị tốt?” Xác định có thể giấu được trăm danh y kia sao? “Lâm Huyền Sương đã kê một phương thuốc cho bốn vương, lại phối hợp với Long thiết mà người mang về, chắc sẽ không thành vấn đề” Nam Cung Quyết nhẹ giọng trả lời :

Hắn không phải đại phu, hắn không biết làm như vậy thật sự có thể giấu được trăm danh y hay không. Nhưng chuyện đã tới nước này, hắn cũng không nghĩ ra được thêm biện pháp nào khác, cứ cho là chữa ngựa chết thành ngựa sống đi.....

Đang đắm chìm trong thế giới riêng của hai người, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đều không chú ý tới Lăng Khinh Trần đang cầm trong tay cái giỏ nhỏ đứng cách chỗ hai người không xa.

Nơi này là ngoại thanh, cây cối sum xuê, hắn lại mặc một thân áo xanh, nên Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đều không thấy được hắn, chỉ lo chăm chú thảo luận dưới tán cây ẩm áp.

Lăng Khinh Trần đứng dưới tàng cây ước chừng khoảng thời gian vừa đủ để uống một chén trà nhỏ, nhìn thấy Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê thân mật khăng khít, đáy mắt hiện lên đau lòng và ưu thương.

Quay đầu nhìn lại phần mộ của Mâu Thanh và Lăng Tuyết Dao cách mình chừng ngoài năm thước, Lăng Khinh Trần khe khẽ thở dài, buông chiếc giỏ trong tay xuống, xoay người quay về.

Khi thân ảnh Lăng Khinh Trần sắp biến mất, Nam Cung Quyết liền quay đầu lại, nhìn thân ảnh của Lăng Khinh Trần càng lúc càng xa, khóe miệng khẽ cong lên ý cười kỳ lạ.....

Thời gian ngọt ngào luôn trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác, sắc trời đã tối muộn. Lạc Mộng Khê còn đang hưng trí bừng bừng thảo luận phương pháp để vượt qua lần trăm y hội chấn này cùng Nam Cung Quyết, bất thành

lình, bốn phía đột nhiên bắn lên nhiều tia lửa lớn, chiếu sáng hơn nửa bầu trời.....

“Là ai đốt pháo hoa ở đây?” Nhiều điểm sáng bắn lên tận trời rồi nổ ra các màu sắc hoa mỹ. Ánh sáng rực rỡ loá mắt, Lạc Mộng Khê nhin không được bước nhanh đến chỗ pháo hoa được bắn lên. Nam Cung Quyết cười sùng nịch, chậm rãi bước theo.

Bắn pháo hoa trên bãi đất trống không phải ai khác, chính là đám người Bắc Đường Diệp và Lưu Phong. Ba vị cao tăng đã siêu độ cho Mâu Thanh và Lăng Tuyết Dao ban sáng cũng đang ở đây, đại khái là vì ngày lễ ,ngày tết mới có thể thấy pháo hoa, nên ba vị cao tăng kia không khác gì tiểu hài tử, tay cầm pháo hoa chưa đốt không ngừng đốt lửa, vui đến lạ.

“Chuyện của Mâu Thanh và Lăng Tuyết Dao, bốn vương cũng có biết một phần. Theo phong tục ở Giang Nam, khi ở chung với người mình yêu, người ta thường thích bắn pháo hoa. Nay hai người bọn họ đã an vị dưới mồ, cũng chính là đã được ở cùng một chỗ. Cho nên, bốn vương bắn pháo hoa chúc mừng bọn họ”

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn pháo hoa rực rỡ trên bầu trời đêm, khe khẽ thở dài: Mặc dù tâm tư của Nam Cung Quyết kín đáo, thông thạo tính toán, nhưng cũng là một người có tâm. Tâm của hắn đối với ta cũng giống như Mâu Thanh đối với Lăng Tuyết Dao, đến chết cũng không phai sao? hay lại là một màn phản bội hoa lệ nữa.....

“Mộng Khê, suy nghĩ gì vậy?” Mùi đàn hương quen thuộc quanh quần nơi chớp mũi, Lạc Mộng Khê trong phút chốc liền hoàn hồn, ánh mắt mất tự nhiên lóe lóe: “Không có gì.”

Ánh mắt chạm đến pháo hoa trong tay Bắc Đường Diệp, Lạc Mộng Khê bước nhanh qua, giơ tay đoạt lấy, rồi chạy nhanh sang một bên: “Nam Cung Quyết, người thích bắn pháo hoa sao?”

Đốt pháo hoa trong tay, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê lóe lên ý cười rục rờ. Trong mắt Nam Cung Quyết là vô vàn thâm tình và sùng nịch. Thân hình thon dài nháy mắt đã đi tới bên cạnh Bắc Đường Diệp, nhanh tay với lấy pháo hoa hắt vừa mới đốt.

“Hai vợ chồng các người, nơi đó còn nhiều pháo hoa như vậy, sao các người không lấy, tại sao lại cố tình giành pháo hoa ta vừa mới châm

Lời chất vấn đầy tức giận của Bắc Đường Diệp bị lơ đẹp, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết vẫn không ngừng cầm pháo hoa rượt đuổi, đùa giỡn với nhau. Nụ cười sáng lạn so với pháo hoa trên trời còn rục rờ hơn..... “Nam Cung Quyết, pháo hoa của ta đốt hết rồi, cho ta cái của người đi” Lạc Mộng Khê đứng bên cạnh Nam Cung Quyết vươn tay giật lấy pháo hoa trong tay hắt.

Nam Cung Quyết sớm có phòng bị, khẽ nâng tay liền dễ dàng tránh được ma trảo của Lạc Mộng Khê: “Pháo hoa là của bốn vương, tự người đốt đi, bên kia còn rất nhiều.”

“Ta chỉ thích cái đốt rồi, không thích cái chưa đốt nằm im trên mặt đất, cho ta đi.....” Thừa lúc Nam Cung Quyết không chú ý, Lạc Mộng Khê lại vươn tay giành lấy.

Nam Cung Quyết vội vàng nghiêng người tránh thoát: “Bốn vương cũng sắp đốt hết rồi, khi người lấy được, thì chỉ một lúc sau sẽ không sáng nữa.....”

Cách đó không xa, tất cả những thị vệ cùng với Bắc Đường Diệp, ba vị cao tăng nhìn thấy hình ảnh Lạc Mộng Khê không buông tha, liên tục tranh pháo hoa của Nam Cung Quyết, cùng với nụ cười chân thành sáng chói trên gương mặt anh tuấn của hắt. Trong lúc nhất thời, tất cả đều choáng váng:

Từ khi nào tính cách của Nam Cung Quyết đã trở nên tùy ý, cởi mở như vậy? Chẳng lẽ nói, sau khi người này thành thân, cũng thay đổi luôn sao? Làm cho người luôn luôn lấy vấn đề độc thân làm thứ kiêu ngạo như Bắc Đường Diệp, lần đầu tiên trong cuộc đời, có ý niệm thành thân trong đầu.....

“Bốn vương cũng đốt hết rồi” Nam Cung Quyết bất đắc dĩ đem hai tay trống trơn của mình đưa đến trước mặt Lạc Mộng Khê: “Nếu người muốn đốt, thì đến chỗ hãn mà lấy.....” Nam Cung Quyết hơi hất hất cằm, Lạc Mộng Khê nhìn theo hướng Nam Cung Quyết chỉ, không hề nghi ngờ liền trông thấy pháo hoa mà Bắc Đường Diệp vừa mới đốt: “Mộng Khê, muốn thử xem khinh công của người và bốn vương ai cao hơn một bậc không?”

“Tốt, ai cướp được pháo hoa trong tay Bắc Đường Diệp trước, người đó sẽ thắng, bắt đầu!” Lạc Mộng Khê còn đang nói dở, thì thân ảnh yếu diệu đã nhanh chóng phóng tới hướng Bắc Đường Diệp. Nam Cung Quyết cũng không chút yếu thế, liền theo sát ngay sau đó.

Nhìn Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đang phóng nhanh tới gần, Bắc Đường Diệp biết không ổn, liền cầm pháo hoa vừa đốt chạy nhanh về phía trước, vừa chạy vừa kháng nghị:

“Hai vợ chồng các người sao lại thế này, bên kia có nhiều pháo hoa lại không lấy, cứ cố tình muốn cướp của ta.....” Ghê gớm hơn là, nơi này có nhiều người như vậy, nhưng hai người bọn họ không giành của ai, chỉ chuyên giành của ta..... Pháo hoa theo bước chạy của Bắc Đường Diệp, vẽ giữa không trung những đường cong duyên dáng, những ánh sáng rực rỡ, tươi đẹp.....

Suốt một đêm đó, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp, cùng với ba vị cao tăng đều đùa rất thỏa thích. Đây là lần đầu tiên bọn họ dứt bỏ tất cả những chuyện phiền lòng, giải phóng bản thân, người không có ngục trang mới chân thực nhất, thân thiết nhất

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê giúp Mâu Thanh hoàn thành tâm nguyện, xem như đã hoàn thành một dấu chấm tròn viên mãn cho tình yêu của hắn cùng với Lăng Tuyết Dao.

Khoảng cách trăm y hội chẵn chỉ còn lại thời gian vài ngày, vì muốn vào ngày hội chẵn không để cho người ngoài tra ra Nam Cung Quyết có chút khác thường nào. Vì vậy trước khi tới ngày hội chẵn, hắn cần uống thuốc mà Lâm Huyền Sương đã điều chế cho hắn, mỗi đêm cũng phải tiến hành ngâm thuốc.

Mỗi ngày sau khi ngâm thuốc, Nam Cung Quyết sẽ vô cùng yếu. Trong một canh giờ, không thể làm việc gì. Nhưng hắn lại thích sạch sẽ, không thích mang theo vị thuốc đi nghỉ. Nên mỗi đêm sau khi ngâm thuốc xong, hắn đều tắm lại để tẩy đi vị thuốc trên người.

Hơn nữa, hắn không thể lại gần nữ tử khác. Vì thế, chuyện hầu hạ hắn tắm, liền rơi xuống người Lạc Mộng Khê.

Trải qua chuyện của Mâu Thanh, Lạc Mộng Khê biết Nam Cung Quyết thích nàng. Nhưng, bởi vì chuyện kiếp trước của nàng cùng với chuyện Lạc Mộng Khê cổ đại bị phản bội, nàng không biết bản thân nên phản ứng thế nào với Nam Cung Quyết. Mặt ngoài tuy không có gì khác thường, nhưng trong lòng lại đang không ngừng giằng xé.

Có chuyện gì, đợi qua lần trăm y hội chẵn này rồi nói sau. Trước mắt việc quan trọng nhất là phải nghĩ biện pháp giúp Nam Cung Quyết vượt qua ải trăm y hội chẵn này.....

Lạc Mộng Khê ngồi trong phòng, tự an ủi mình. Vừa rồi Nam Cung Quyết đã ngâm thuốc xong, giờ đang tắm sau bình phong. Vì muốn tẩy hết vị thuốc, hắn sẽ ngâm ngốc ở trong đó tới nửa ngày. Cho nên, Lạc Mộng Khê cũng không nóng lòng đến sau bình phong dìu hắn.

“Khụ khụ khụ.....” Tiếng ho khan rất nhỏ từ sau bình phong truyền đến, Lạc Mộng Khê trong phút chốc hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: Thời gian còn sớm, không bằng ta đến phòng bếp làm bát đường phèn tuyết lê cho Nam Cung Quyết, chờ khi hắc tử tắm xong, ta cũng vừa vặn trở về.....

Vừa nghĩ xong, Lạc Mộng Khê cũng không nghĩ ngợi thêm, im lặng không một tiếng động ra khỏi phòng ngủ, đi hướng phòng bếp: Nàng phải nhanh chóng trở về trước khi Nam Cung Quyết tắm xong. Nếu không, sẽ không có ai hầu hạ khi Nam Cung Quyết ra khỏi thùng tắm.

Hôm nay độ ẩm của nước trong thùng quá cao, hơi nước lượn lờ di chuyển. Nam Cung Quyết ngồi trong thùng, phổi yếu có chút chịu không nổi, nên tính kết thúc tắm trước thời hạn: “Khụ khụ khụ..... Mộng Khê..... Mộng Khê.....” Ngừng ngâm thuốc, trong vòng một canh giờ này Nam Cung Quyết sẽ yếu nhất, so với tú tài tay trái gà không chặt còn yếu hơn. Chỉ có điều, miễn miễn cưỡng cưỡng vẫn có thể đứng dậy được.

Lạc Mộng Khê đến phòng bếp làm đường phèn tuyết lê cho Nam Cung Quyết nên không ở trong phòng. Nam Cung Quyết gọi nàng, nàng tự nhiên không nghe được. Chẳng qua, lại có một nữ tử khác xuất hiện trong phòng Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.

Dược liệu mà mỗi ngày Nam Cung Quyết ngâm đều không giống nhau, tùy khả năng hấp thu dược liệu khác nhau của thân thể, theo từng ngày mà chế phương thuốc, nên mỗi lần Lâm Huyền Sương đều sai người đưa thuốc của ngày hôm sau tới cho Lạc Mộng Khê trước một ngày.

Vừa rồi ở trong phòng, Lâm Huyền Sương ngủ không được, liền dậy nghiên cứu sách thuốc. Trong lúc vô tình phát hiện ra một dược liệu rất có lợi cho bệnh của Nam Cung Quyết, liền kích động cầm phương thức chế thuốc mới đến tìm Lạc Mộng Khê, để ngày mai nàng ấy lấy thuốc này cho Nam Cung Quyết dùng.

Nhưng nằm ngoài dự kiến của Lâm Huyền Sương, khi Lâm Huyền Sương gõ cửa thì không có người trả lời. Vừa nghi hoặc vừa khó hiểu, chậm rãi bước vào phòng ngoài, xuyên qua màn trúc nhìn vào nội thất: Trong nội thất vẫn sáng đèn, nhưng lại không thấy Lạc Mộng Khê.

Kỳ lạ, vào lúc này Lạc Mộng Khê không ở đây, vậy đã đi đâu?

Nam Cung Quyết ở trong thùng tắm bị hơi nước hun đến chịu không nổi, sau khi gọi Lạc Mộng Khê, lại không thấy nàng trả lời, hắn liền nghĩ rằng Lạc Mộng Khê đang ngủ, hoặc đã đi ra ngoài, nên không gọi nữa, cố dùng hết toàn lực, tự mình ra khỏi thùng tắm. Khó khăn lấy qua một cái khăn, lau bọt nước trên người.

Khi tiếng bước chân của Lâm Huyền Sương từ ngoại thất vang lên, Nam Cung Quyết tưởng là Lạc Mộng Khê đã trở lại: “Bốn vương đã tắm rửa xong, giúp bốn vương mang quần áo đặt trên giường lại đây đi”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Tan Nát Cối Lòng Viên Phòng

Edit : Thu Trang

Beta : kun'xjh

Tuy là giọng Nam Cung Quyết rất nhẹ nhưng lực xuyên thấu vẫn rất mạnh. Cho dù đứng ở góc nào trong phòng, đều có thể nghe rõ ràng.

Lâm Huyền Sương đứng trước cửa bỗng nhiên sửng sốt. Bước chân đang muốn lặng lẽ rời khỏi phòng chậm rãi thu về. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện lên hai mảng hồng hồng.

“Làm sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái.” Mặc dù cơ thể Nam Cung Quyết rất yếu, nhưng thính giác vô cùng nhạy bén. Lâm Huyền Sương đứng bất động ở cửa, Nam Cung Quyết tự nhiên cũng biết.

Lâm Huyền Sương không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên. Do dự một lát rồi chậm rãi đi vào nội thất, hướng đến giường lớn.

Nam Cung Quyết thích màu trắng, nên y phục trong tủ đều thuần một màu trắng. Tẩm y đặt trên giường cũng là màu trắng nốt, làm từ lụa tơ tằm, chất lụa bóng nhẵn, mềm mại. Cầm trong tay, mềm mại như không. Lâm Huyền Sương nhẹ nhàng cầm tẩm y màu trắng, chậm rãi bước đến sau bình phong. Bước một bước, cũng không hề được tiếng tim đập nhanh.

Hơi nóng lượn lờ sau bình phong, mùi thuốc như có như không xen lẫn mùi đàn hương phả vào mặt. Không biết là do quá nóng, hay vì nguyên nhân khác, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Huyền Sương càng hồng hơn. Bước tiếp vào bên trong, Nam Cung Quyết đang đứng bên thùng tắm, đưa

lưng về phía nàng ta, dùng một cái khăn lớn nhẹ nhàng lau những bọt nước dính trên người. Thân hình thon dài, cường tráng, da thịt trắng nõn theo động tác của Nam Cung Quyết mà lúc ẩn lúc hiện. Lâm Huyền Sương nhìn thấy liền mặt đỏ tim đập. (*hắc hắc* đến ta còn thèm nữa là pà HS à đề nghị bạn Kun' mau thưởng mĩ nam tiếp sức nha B-]. Kun': Thấy kho mĩ nam trong nhà ta ko, tùy nàng chọn, thjk bao nhiêu thì cứ lấy J)

Tuy Nam Cung Quyết cầm khăn lau bọt nước, nhưng thân hình thon dài, hoàn mĩ của hắn vẫn làm cho Lâm Huyền Sương nhìn không xót gì. Sợi tóc đen nhánh như điểm tuyết xoa sau lưng. Khăn lớn bao lấy thân hình phía dưới, khiến người ta nghĩ ngợi lung tung.

Tuy rằng Lâm Huyền Sương đã hành nghề y nhiều năm, nhưng nhìn cơ thể nam tử như thế này, thật là lần đầu tiên của nàng ta. Mặc dù Nam Cung Quyết đưa lưng về phía Lâm Huyền Sương, còn dùng khăn tắm che đi phần lớn da thịt. Nàng ta chỉ có thể thấy đến một khoảng da lộ ra bên ngoài, nhưng Nam Cung Quyết có dáng người hoàn mĩ không sút mẻ, vẫn làm cho Lâm Huyền Sương cúi đầu ngượng ngùng.

“Phủ thêm quần áo cho bốn vương.” Lâm Huyền Sương đi đến chỗ cách Nam Cung Quyết ba, bốn thước thì dừng lại, không bước lên nữa. Sau khi Nam Cung Quyết lau khô hết bọt nước trên người, nàng cũng không như mọi khi giúp hắn khoác y phục, Nam Cung Quyết nghi hoặc: Mộng Khê hôm nay làm sao vậy? Đường như hơi lơ đãng

Lâm Huyền Sương tiếp tục không nói gì, bước nhanh lên trước. Theo Lâm Huyền Sương tới gần, mùi thuốc nhàn nhạt bay vào trong mũi, Nam Cung Quyết vốn đang nghi hoặc, đáy mắt bỗng chốc trở nên sắc bén: Người tới không phải Mộng Khê Bàn tay to khẽ vung lên, y phục đặt trên ghế cách ba thước nháy mắt bay vào trong tay. Cổ tay khẽ lật, y phục đã mặc lên người. Khi Lâm Huyền Sương còn chưa kịp phản ứng, Nam Cung Quyết bỗng quay người lại. Đáy mắt thâm thúy hiện lên sắc bén và lạnh như băng: “Lâm cô nương, sao cô lại ở đây?” Nam Cung Quyết vốn

định tắm xong sẽ đến thư phòng xử lý một việc. Do đó, đã chuẩn bị quần áo sạch bên cạnh thùng tắm. Vừa rồi hắn bị hơi nóng xông rất khó chịu, liền đánh mất ý niệm đến thư phòng trong đầu, định mặc tắm y rồi đi ngủ.

Vì thế, hắn mới gọi Lạc Mộng Khê giúp hắn đem tắm y vào, lại không nghĩ rằng người đứng bên ngoài không phải Lạc Mộng Khê, mà là Lâm Huyền Sương.

“Ta Vội tới đưa phương thuốc cho Vương phi Nàng ấy không có ở đây. Mà Vương gia lại đang gọi người, cho nên” Ta liền vào giúp! Nam Cung Quyết không mặc y phục nàng ta mang vào, Lâm Huyền Sương có chút xấu hổ. Tay cầm y phục, hơi cúi đầu, không thể đối mặt với Nam Cung Quyết. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, càng đỏ hơn.

Biết chuyện này không thể trách Lâm Huyền Sương, nhưng nghĩ đến việc nàng ta chưa được cho phép đã vào nơi tắm rửa của mình và Mộng Khê, còn nhìn thấy thân thể của hắn (tuy rằng chỉ nhìn một phần nhỏ da thịt) Nam Cung Quyết vẫn tức giận khó nhịn. Nhưng, hắn rất đúng mực, cố nén không để mình nổi giận: “Làm phiền Lâm cô nương rồi, bây giờ Bốn vương đã xong việc, đêm cũng đã khuya, mời Lâm cô nương về cho.”

Vừa nói xong, không đợi Lâm Huyền Sương nói gì, Nam Cung Quyết lập tức lướt qua nàng ta, đi đến bình phong.

Lâm Huyền Sương vẫn đắm chìm trong suy nghĩ khó xử của mình. Hơn nữa, biểu hiện tức giận của Nam Cung Quyết cũng không quá rõ ràng, Lâm Huyền Sương lại không nhận thấy sự tức giận trong ngữ khí của Nam Cung Quyết. Lúc Nam Cung Quyết đi qua người nàng ta, bởi vì bước quá nhanh, mang theo một cơn gió mát, mùi đàn hương nhàn nhạt quần quanh chớp mũi, làm cho tâm thần an bình. Nam Cung Quyết đi ra bình phong, đương nhiên Lâm Huyền Sương cũng không cần phải tiếp tục đứng đó, liền theo sát phía sau Nam Cung Quyết mà đi ra. Nhìn khoảng không lay động, căn

phòng ấm áp, Lâm Huyền Sương lại không muốn rời đi sớm như vậy, tìm đề tài để nói: “Vương gia, tẩm y này.....”

Nam Cung Quyết liếc mắt nhìn tẩm y trắng trong tay Lâm Huyền Sương, lạnh lùng trả lời: “Đặt ở trên ghế.”

Vốn tưởng sau khi Lâm Huyền Sương cầm y phục để xuống sẽ rời đi, nhưng không ngờ, nàng ta lại không hề có ý rời đi:

“Vương gia, khi Huyền Sương đến, Vương phi đã không ở đây. Không biết nàng ấy đã đi đâu?” Lâm Huyền Sương biết Nam Cung Quyết thích Lạc Mộng Khê, chỉ cần là vấn đề có liên quan đến Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết đều sẵn lòng giải đáp. Cũng không biết vì sao, vấn đề này dùng trong hôm nay, lại tính sai: “Vừa rồi bốn vương đang tắm, cũng không biết Mộng Khê ở đâu, chắc có việc gấp nên ra ngoài.”

Nam Cung Quyết có võ công cao cường, tài hoa xuất chúng, cầm kì thi họa tinh thông mọi thứ. Trên bàn bày Thuần Dương cầm, bàn cờ vây, họa bút tinh xảo cùng với giấy thượng hạng. Nhưng mấy thứ này cũng chỉ để trưng bày, hình như đã lâu rồi không có chạm qua.

Nam Cung Quyết thích mấy thứ này, nhưng Lạc Mộng Khê đối với chúng lại không thông thạo. Hai vợ chồng không có cùng sở thích, những thứ quý giá đặt trong phòng, cũng chỉ để bài trí: “Lạc Vương gia, người và Vương phi, thật sự không có sở thích chung.”

“Mộng Khê rất thông minh, chờ lần danh y hội chấn này xong. Bốn vương có thời gian, tỉ mỉ dạy Mộng Khê là được.”

Mộng Khê có khí chất cao quý, xuất trần, cũng không phải nữ tử thô tục. Hơn nữa, đáy mắt của nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, đầy trí tuệ. Hiểu biết của nàng, chỉ sợ không kém gì bốn vương: Đến lúc đó, hai người chúng ta có thể luận bàn với nhau.....

“Vương gia, thứ cho Huyền Sương nói thẳng. Căn bệnh của người, đều là bị Vương phi làm liên lụy. Nếu không có nàng ấy, thời gian của người sẽ tăng hơn nữa.....” Lâm Huyền Sương nói đều là sự thực, Nam Cung Quyết vì cứu Lạc Mộng Khê mà dụng công hết lần này đến lần khác, mới dẫn đến bệnh tình chuyển biến xấu rất nhanh.

“Mộng Khê là thê tử của bốn vương, bốn vương bảo vệ nàng là đạo lý hiển nhiên. Cho dù vì thế mà bị trọng thương, bốn vương cũng cam tâm tình nguyện. Là một nam nhân, nếu ngay cả người mình yêu cũng không bảo vệ được, vậy hã làm nam nhân cũng uống phí.”

Đời này kiếp này, Lạc Mộng Khê là người duy nhất hã quan tâm. Cho dù vì nàng mà chết, hã một câu cũng không hề oán hận. Lâm Huyền Sương còn chưa từ bỏ ý định, đáy mắt hơi lóe, cắn răng hạ quyết tâm: “Lạc Vương gia, thật ra, bệnh của người vẫn còn cách cứu chữa”

“Lúc trước không phải Lâm cô nương đã nói thời gian của bốn vương không còn nhiều sao?” Đối với câu nói khẳng định của Lâm Huyền Sương, Nam Cung Quyết nhiều ít cũng có chút nghi hoặc:

Bệnh của ta, cốc chủ đều nói là không có thuốc chữa. Y thuật của Lâm Huyền Sương và Cốc chủ là ngang nhau. Trong một thời gian ngắn, không thể tìm được phương pháp chữa trị, nhưng vừa rồi nàng ta lại nói khẳng định như thế

“Y thuật của Dược Vương cốc bác đại tinh thâm, trong cốc còn cất chứa rất nhiều sách cổ y dược. Cả Huyền Sương và phụ thân, cũng mới chỉ đọc qua một phần ba mà thôi. Bệnh của người, còn có phương pháp chữa trị. Tuy rằng bây giờ Huyền Sương và phụ thân còn chưa tìm được hướng chữa trị cho Vương gia. Nhưng không có nghĩa là về sau sẽ không tìm thấy”

Nam Cung Quyết không nói gì, trầm hạ đáy mắt, hình như đang chăm chú lắng nghe. Lâm Huyền Sương vui vẻ trong lòng, càng tỉ mỉ giải thích: “Trong Dược Vương cốc dược liệu hiếm quý chiếm đa số, có rất nhiều dược liệu để hái, để sắc, để uống. Hiệu quả rất tốt

“Ý của Lâm cô nương, là muốn để bốn vương đến Dược Vương cốc?” Lâm Huyền Sương nói vòng vo như vậy, rốt cuộc Nam Cung Quyết cũng nghe hiểu được mục đích thật sự của nàng ta.

“Đúng vậy.” Nam Cung Quyết là người thông minh, nói chuyện với người thông minh, vẫn là thích nhất: “Vương gia, là vì Vương phi nên tình trạng thân thể mới chuyển biến xấu nhanh như vậy. Nếu Vương gia muốn hồi phục, tốt nhất nên rời khỏi Vương phi một khoảng thời gian

“Kẻ thù của Mộng Khê rất nhiều. Nếu bốn vương rời đi, để một mình nàng ở lại kinh thành. nàng sẽ sớm mất mạng.”

Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương, Đại phu nhân đều đối với Mộng Khê như hổ rình mồi. Nếu bốn vương đi rồi, Mộng Khê mất đi thể lực bảo vệ của Lạc vương phủ, chắc chắn sẽ phải chết.

“Nếu Lạc vương gia ở lại kinh thành, tuyệt đối sẽ không có hy vọng hồi phục.” Nếu kẻ thù của Lạc Mộng Khê nhiều như vậy, người cứ ở bên cạnh nàng ta, thì việc bị thương, phát bệnh đều như cơm bữa. Thân thể sẽ càng yếu, thời gian của người, sẽ càng ít đi.

“Bốn vương sẽ không rời xa Mộng Khê!” Nam Cung Quyết bỗng nhiên nói, vô tình dập tắt hy vọng vừa mới dấy lên trong lòng Lâm Huyền Sương.

“Vương gia thật sự là” Thời gian không còn nhiều

“Vừa rồi Lâm cô nương cũng nói, cho dù bốn vương đến Dược Vương cốc thì bệnh tình cũng chỉ có thể tốt hơn mà thôi” Cho dù đến Dược

Vương cốc có thể khiến bệnh của ta tốt hơn, ta cũng không rời xa Mộng Khê.

Lâm Huyền Sương cúi đầu, ánh mắt chuyển nhanh: “Nếu..... Nếu ta nói, chỉ cần Vương gia theo Huyền Sương quay về Dực vương cốc, bệnh tình sẽ chuyển biến tốt, Vương gia có bằng lòng rời khỏi nơi này, cùng Huyền Sương trở về hay không?” (=.= mơ đi)

Nam Cung Quyết là Vương gia của Thanh Tiêu, thân phận tôn quý. Nhưng Lâm Huyền Sương nhìn ra, hẳn không ham công danh lợi lộc. Lấy khí chất và tính cách của hẳn, hẳn sẽ thích hợp với cuộc sống điền viên phóng khoáng, tùy ý hơn.

Sau khi nói ra câu hỏi mình muốn hỏi nhất, cũng là vấn đề quan tâm nhất, ánh mắt lạnh lùng của Lâm Huyền Sương hiện lên nồng đậm ái mộ và chờ mong, yên lặng chờ Nam Cung Quyết trả lời.

Nam Cung Quyết mỉm cười, ánh mắt thâm thúy càng ngưng càng sâu: “Bệnh của bốn vương bệnh đã tới giai đoạn cuối, căn bản không còn thuốc chữa. Bốn vương không muốn kéo dài thời gian của Lâm cô nương nữa, mời Lâm cô nương quay về cốc, chữa trị cho những bệnh nhân khác đi.”

Nói xong, Nam Cung Quyết chậm rãi đi đến giường lớn: “Bốn vương mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.....” Mời Lâm cô nương về cho!

Đáy mắt chất chứa ái mộ và chờ mong của Lâm Huyền Sương lộ ra nồng đậm đau xót: Cho tới nay, ta luôn được người khác nuông chiều, chưa bao giờ từng động tình với bất kỳ kẻ nào. Nam Cung Quyết, là người đầu tiên nàng muốn dụng tâm để yêu. Chỉ có điều, cho dù nàng làm như thế nào, hẳn vẫn thủy chung không có cảm giác gì. Trong lòng hẳn đã có người khác, sớm đã không có vị trí của nàng

“Huyền Sương, cáo từ!” Không muốn để Nam Cung Quyết nhìn thấy bộ dạng bi thương của nàng ta, Lâm Huyền Sương chào Nam Cung Quyết một

tiếng, xoay người, nhanh chóng chạy ra bên ngoài. Nước mắt, rơi vào không trung

Sau khi Lâm Huyền Sương chạy ra khỏi phòng, lao ra khỏi tiểu viện, Lạc Mộng Khê bưng một chén tuyết lê đường phèn đi tới cửa viện, vừa vận dụng phải Lâm Huyền Sương: “Lâm cô nương.”

Lâm Huyền Sương không nói gì, cổ nén đau xót trong lòng, lách người, chạy nhanh về phía trước Nhìn bóng Lâm Huyền Sương rất nhanh đã chạy xa, Lạc Mộng Khê sinh lòng nghi hoặc: Lâm Huyền Sương ở đây lúc này, nàng ta tới đây làm gì. Hơn nữa, vừa rồi nàng ta giống như đang khóc.....

Trong nội thất, Nam Cung Quyết đang ngồi trên giường, đắp chăn đọc sách. Sau khi nghe thấy tiếng Lạc Mộng Khê bước vào phòng, Nam Cung Quyết vẫn chưa quay đầu lại: “Vừa rồi người đi đâu?”

“Nam Cung Quyết, mới đó mà đã tắm xong rồi sao.” Lạc Mộng Khê bưng tuyết lê ướp lạnh, vén màn trúc đi vào nội thất, nhẹ nhàng đặt cái khay đang cầm trong tay lên bàn.

Nhìn Nam Cung Quyết ngồi ở trên giường, ngừng thần đọc sách, vẫn chưa nói câu nào: “Vừa rồi người tắm, ta nghe người thấy ho, liền đến phòng bếp làm tuyết lê đường phèn cho người.” Lạc Mộng Khê cầm bát tới bên giường, đưa cho Nam Cung Quyết. Nam Cung Quyết buông quyển sách trên tay xuống, đưa tay đón nhận: “Vừa rồi Lâm cô nương tới đây?”

“Đúng vậy. Nàng ta tới đây.” Toàn bộ tâm tư của Nam Cung Quyết đều đặt trên bát tuyết lê đường phèn, đối với câu hỏi của Lạc Mộng Khê, giống như thờ ơ mà trả lời:

Nam Cung Quyết không muốn để Lạc Mộng Khê biết nội dung nói chuyện của hắn cùng với Lâm Huyền Sương. Song, Lâm Huyền Sương đã tới đây là sự thật, cho dù hắn phải nói dối, cũng không thể xóa đi sự thật

này. Nếu không, Lạc Mộng Khê chắc chắn sẽ nghi ngờ. Nói dối cao minh, là ở trên sự thật mà thay đổi chi tiết “Đã trễ thế này, nàng ta tìm người có việc gì? Vừa rồi ta gặp được nàng ở cửa, nàng ta giống như đang khóc” Lạc Mộng Khê nói bóng nói gió:

Lạc Mộng Khê biết Lâm Huyền Sương thích Nam Cung Quyết, vừa rồi nàng ta thừa lúc Lạc Mộng Khê không có ở đây, liền tới tìm Nam Cung Quyết, có phải là muốn thổ lộ tình yêu với hắn hay không.

Vừa rồi nàng ta vừa khóc sụt sùi vừa chạy đi, rất có khả năng là bị Nam Cung Quyết cự tuyệt “Dược liệu tắm ngày mai thay đổi, nàng ta tới đưa phương thuốc.” Sắc mặt Nam Cung Quyết vẫn như thường, ăn một miếng nhỏ tuyết lê, chỉ vào tấm y trên ghế cách đó không xa: “Phương thuốc để ở đó.”

Tuy Lạc Mộng Khê nghi ngờ mục đích tới đây của Lâm Huyền Sương, đều không đơn giản như Nam Cung Quyết nói, nhưng nàng lại không moi thêm được gì từ Nam Cung Quyết, rơi vào đường cùng, đành phải từ bỏ. Dược liệu tắm của Nam Cung Quyết đã thay đổi phương thuốc, đổi một vị thuốc mới cần phải hái và sắc lại. Sáng sớm, dược sư phụ trách chuẩn bị thuốc cho Nam Cung Quyết, phải lên núi ở vùng ngoại thành để hái thuốc, Lạc Mộng Khê nhàn rỗi không có gì làm, liền theo đám người Nhạc Thu, Lưu Phong và dược sư cùng lên núi hái thuốc...

Bầu trời trong xanh như được gột rửa, ánh nắng tươi sáng, ngàn dặm không mây, là một ngày đẹp trời để ra ngoài xem cảnh, du ngoạn. Trước cổng Lạc Vương phủ dừng một chiếc xe ngựa hoa lệ, liên tục có nha hoàn từ trong phủ mang các thứ linh tinh bỏ vào trong xe.

Xe ngựa này không phải của Nam Cung Quyết dùng để du ngoạn sơn thủy, mà là của Lâm Huyền Sương chuẩn bị quay về Dược Vương cốc.

Khi Lâm Huyền Sương đến Lạc vương phủ không mang theo nhiều thứ, hiện giờ phải quay về lại mang theo một xe đầy vật phẩm quý giá. Lâm Huyền Sương không muốn nhận, nhưng Bắc Đường Diệp nói là Nam Cung Quyết đưa cho Cốc chủ, nàng ta cũng không tiện từ chối nữa.

“Lâm cô nương, cô thật sự phải đi sao?” Bắc Đường Diệp theo sát phía sau Lâm Huyền Sương ra khỏi cổng Lạc Vương phủ: Trăm y hội chặn gần trong gang tấc, vì sao Lâm Huyền Sương không đợi cho qua chuyện này rồi mới đi.....

“Gia phụ dùng bồ câu đưa tin, bên Dực Vương cốc có chút chuyện. Lâm Huyền Sương phải mau chóng quay về!” Lâm Huyền Sương thản nhiên có lệ: “Về phần trăm y hội chặn mấy ngày sau, Huyền Sương đã thu xếp việc này với Vu sư thúc. Ông ấy sẽ xử lý tốt mọi việc, không để Lạc vương gia lộ ra chỗ sơ hở”

Tuy rằng Nam Cung Quyết cự tuyệt nàng ta, nhưng nàng ta vẫn muốn làm chút việc cho hắn, chỉ muốn hắn có thể chậm quên mình.....

Lâm Huyền Sương ôm sách thuốc mà mình thích nhất, giống như lơ đãng quay đầu lại nhìn: Phía sau trống trơn, không thấy người mình muốn gặp

Trong ánh mắt lạnh lùng lan ra chút ý cười chua xót không thể gọi tên: Có lẽ chàng sẽ không đến tiễn biệt mình đâu.....

Lơ đãng liếc mắt, thấy Bắc Đường Diệp đang nhìn mình khó hiểu, Lâm Huyền Sương khẽ cười, nụ cười có chút chua xót: “Vương phi, không ở trong phủ sao?”

Thật ra, người nàng ta muốn gặp là người ở bên cạnh Lạc Vương phi. “Nàng ấy đã xuất phát đi hai thuốc cho Nam Cung Quyết. Không thì, nàng ấy nhất định sẽ đến tiễn biệt cô. Nhưng mà, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê đôi vợ chồng nhỏ này, thật đúng là đảm thắm”

Tuổi của Lạc Mộng Khê và Lâm Huyền Sương xấp xỉ nhau. Hơn nữa, Lâm Huyền Sương luôn luôn tâm cao khí ngạo, tính tình không giống người thường. Nhìn khắp Lạc vương phủ, người có thể khiến nàng ta để trong mắt, sợ là chỉ có một mình Nam Cung Quyết.

Hiện giờ Lâm Huyền Sương phải rời đi, Nam Cung Quyết không tới tiễn biệt nàng ta, trong lòng nàng ta mới khổ sở. Người luôn tự xưng là thông minh như Bắc Đường Diệp đã tưởng là như thế. Cho nên, vì không muốn Lâm Huyền Sương tiếp tục bị thương, hắn mới nhanh chóng chuyển đề tài. Lại không nghĩ, lời của hắn chẳng những không an ủi được Lâm Huyền Sương, mà ngược lại, còn chạm vào đề tài nhạy cảm nhất của Lâm Huyền Sương.

Bắc Đường Diệp cười tươi như hoa nói với Lâm Huyền Sương về việc Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê xứng đôi cớ nào. Sự kết hợp của hai người bọn họ khó tin cớ nào. Sau khi thành thân, quan hệ giữa hai người tốt đẹp biết bao, xem nhẹ ánh mắt bất đắc dĩ càng ngày càng chua xót của Lâm Huyền Sương.

“Thời gian không còn sớm, Huyền Sương cáo từ tại đây. Tứ Hoàng tử bảo trọng!” Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ân ái tình thâm, lọt vào tai Lâm Huyền Sương lại giống như một thanh kiếm sắc, cắm sâu vào lòng nàng ta. Cho nên nàng ta không muốn tiếp tục nghe nữa.

Lễ độ cáo biệt với Bắc Đường Diệp, Lâm Huyền Sương xoay người bước nhanh lên xe ngựa. Chỉ vì không muốn để người khác nhìn thấy nước mắt nàng tràn mi.....

“Lâm cô nương, xin bảo trọng !” Xe ngựa nhanh chóng xuất phát. Bắc Đường Diệp ở phía sau lớn tiếng chào từ biệt Lâm Huyền Sương. Bên trong xe ngựa, nước mắt Lâm Huyền Sương đã lã chã rơi..... Đi được một khoảng, Lâm Huyền Sương giống như nghĩ tới cái gì đó, đột nhiên xốc một bên màn xe lên nhìn về hướng Lạc vương phủ. Chỉ thấy trước phủ là

khoảng không trống rỗng: Chàng thật sự không tới tiền mình, thậm chí ngay cả gặp mặt lần cuối trước khi ly biệt, chàng cũng không tới

Bệnh của Nam Cung Quyết đã tới giai đoạn cuối, cho dù có thể giấu được các quan lại trong hội chẩn mấy ngày sau, cũng không thể gạt được bọn họ mãi. Lâm Huyền Sương ta đi rồi chỉ sợ sẽ không còn được gặp lại chàng

Khoảng thời gian cuối cùng của chàng, chàng hy vọng người có thể ở bên cạnh chàng không phải ai khác, mà là Lạc Mộng Khê. Có lẽ, chỉ có người có tính cách vui tươi, không tinh thông cầm kỳ thi họa, không âm trầm và thống khổ giống Lạc Mộng Khê, mới có thể khiến chàng thả lỏng tâm tình, hài lòng với cuộc sống hiện tại

Song, kiếp này gặp qua một Nam Cung Quyết xuất sắc như thế, sợ là nam tử thế nào cũng rất khó lọt vào mắt nàng

Ánh tà dương phía Tây nhuộm đỏ hơn nửa bầu trời. Đám người Lạc Mộng Khê, Nhạc Thu, Lưu phong mang theo thảo dược mới hái đã trở về.

Nhạc Thu tùy tiện gọi một nha hoàn lại, giao thảo dược mới hái cho nàng ta: “Cái này, giao cho Lâm cô nương, để cô ấy điều chế thuốc ngâm mới cho Vương gia.”

Nhạc Thu tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tướng mạo tuấn mỹ, tiểu nha hoàn lộ ra vẻ mặt ngưỡng ngùng, không dám đưa mắt nhìn hẳn: “ Bẩm Nhạc quản gia, sáng sớm hôm nay, lúc người và Vương phi xuất môn, Lâm cô nương đã lên xe quay về Dực Vương cốc rồi.....” Lạc Mộng Khê đang muốn trở về phòng nghe vậy, liền dừng bước quay đầu lại: “Lâm cô nương có nói vì sao trở về hay không?” Vài ngày nữa chính là trăm y hội chuẩn, sao Lâm Huyền Sương lại rời Lạc vương phủ vào thời khắc mấu chốt chứ..... “Bẩm Vương phi, hình như là Cốc chủ Dực Vương cốc dùng bồ câu truyền tin,

tìm Lâm cô nương gấp rút quay về.....” Bắc Đường Diệp nói với bọn họ như vậy, hẳn là như vậy.

Mấy ngày trước, Dực Vương cốc dùng bồ câu đưa tin khẩn cấp cho Lâm Huyền Sương, nói Dực Vương cốc xảy ra chuyện. Nam Cung Quyết là người có đại ân với nơi đó, Cốc chủ bảo nàng tới đây là để trả ơn Nam Cung Quyết. Lần này dùng bồ câu đưa tin vội tìm Lâm Huyền Sương trở về, lại có chuyện gì.....

Nếu đúng như vậy, Lâm Huyền Sương chẳng qua chỉ là một nữ tử. Mặc dù võ công của nàng ta không tồi, nhưng khi đối địch, thiếu nàng ta cũng không ít đi, mà thêm nàng ta cũng không nhiều hơn. Nếu là có người bệnh nặng cần nàng ta chữa trị, thì Cốc chủ Dực Vương cốc ở đâu, y thuật của ông ta cũng ngang với Lâm Huyền Sương, không nhất thiết phải gọi Lâm Huyền Sương về

Lạc Mộng Khê trầm suy nghĩ không có đáp án: Nam Cung Quyết là chủ nhân của Lạc vương phủ. Lâm Huyền Sương rời đi, hẳn là phải nói qua với hắn. Đứng ở đây suy đoán lung tung, không bằng trực tiếp đi hỏi Nam Cung Quyết.....

Lạc Mộng Khê mới từ trên núi trở về, toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa, định tắm rửa xong mới đến thư phòng hỏi Nam Cung Quyết việc này. Không nghĩ tới, Nam Cung Quyết lại đang ngồi trước cửa sổ trong phòng ngủ đọc sách.

Nắng chiều phía Tây khiến quanh người Nam Cung Quyết vẫn vút một tầng màu vàng nhạt, tóc đen, áo trắng, làm nổi bật cảnh đẹp trong viện, giống như chân nhân tiên cung trong tranh.

“Nam Cung Quyết, sao Lâm cô nương trở về Dực Vương cốc sớm vậy?” Biết Nam Cung Quyết ưa sạch sẽ, ghét ngửi mùi mồ hôi. Lạc Mộng Khê bước nhanh đến trước tủ lấy y phục, chuẩn bị ra sau bình phong tắm

rửa. Nam Cung Quyết lật giở sách, ánh mắt vẫn dừng trên trang sách: “Được Vương cốc dùng bồ câu đưa tin, nói có chuyện gấp bảo Lâm Huyền Sương trở về. Cụ thể là chuyện gì thì bốn vương không hỏi. Lâm Huyền Sương vội vã trở về cũng không nói.....”

Thì ra thế! Mồ hôi khắp người, toàn thân dính nhớp. Lạc Mộng Khê cảm thấy rất khó chịu, không hỏi nhiều nữa, cầm quần áo sạch sẽ bước nhanh đến bình phong

Lúc phía sau bình phong truyền đến tiếng tắm rửa của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết ngẩng đầu, không dấu vết nhẹ nhàng thở ra. Ánh mắt thâm thúy lóe lên ý cười cứng chiều: Có đôi lúc, Mộng Khê thật sự rất dễ lừa

Sau khi Băng Lam theo Lạc Mộng Khê vào Vương phủ, ăn ngon, ngủ tốt, bởi vì nàng ta là nha hoàn bên cạnh Lạc Mộng Khê. Nha hoàn, nô bộc trong Vương phủ đều nhún nhường nàng ấy ba phần, cuộc sống của của nàng ấy cũng vô cùng thoải mái.

Bình thường nàng ấy chỉ cần đi theo bên cạnh Lạc Mộng Khê, cái gì cũng không phải làm, vui vẻ thanh nhàn. Nhưng mà, Lạc Mộng Khê thật sự thích ăn điểm tâm do nàng ấy làm. Vì thế dùng thời gian rảnh rỗi làm các loại điểm tâm cho Lạc Mộng Khê đã thành sở thích lớn nhất của Băng Lam.

Như mọi khi, Lạc Mộng Khê dùng xong cơm chiều, tắm rửa, rửa mặt chải đầu sẽ đọc sách đến khi đi ngủ. Cho nên, Băng Lam không cần theo hầu hạ, có thể quay về tiểu viện của mình để nghỉ ngơi.

Có điều, lúc này thời gian còn sớm, ban ngày Băng Lam lại không phải lao động cực nhọc, nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại nhưng ngủ không được.

Nhằm chán, Băng Lam đứng dậy mặc quần áo, chậm rãi hướng đến phòng bếp: Dù sao cũng không có việc gì làm, không bằng ta lại nghiên cứu mấy món điểm tâm để tiểu thư nếm thử.....

Bọn hạ nhân dùng xong bữa tối, đều tự trở về phòng nghỉ ngơi. Cả phòng bếp im ắng, không một bóng người. Băng Lam thích loại yên tĩnh ở đây nhất, không ai quấy rầy, chú tâm nghiên cứu thực đơn. Trong phòng bếp có rất nhiều nguyên liệu, cần cái gì có cái có. Băng Lam khí thế hùng hực, trộn nguyên liệu: “Xem ra người ở Lạc Vương phủ thật không tồi. Đêm hôm khuya khoắt, lại có hứng thú làm điểm tâm.”

Giọng nữ trung niên âm lãnh vang trong bóng tối mang theo trào phúng. Một trận gió lạnh thổi tới trước mặt, một nữ tử trung niên mặc y phục quái dị xuất hiện ở trước mặt Băng Lam. Ánh mắt nhìn phía Băng Lam đầy lãnh liệt và cao ngạo.

“Băng Lam tham kiến hữu hộ pháp.” Băng Lam lập tức bỏ qua khuôn mặt hòa hảo: “Phịch” Một tiếng quỳ rạp xuống đất.

“Băng Lam, không phải người an nhàn quá lâu nên quên luôn nhiệm vụ của mình chứ” Nữ tử trung niên không phải ai khác, đúng là hữu hộ pháp của Tuyệt Tình cung.

Đối với quỳ gối của Băng Lam làm như không thấy, hữu hộ pháp lập tức đi lên, đến trước mặt, đưa tay nắm lấy cằm Băng Lam, tinh tế thưởng thức. Ánh mắt lãnh liệt và cao ngạo càng đậm. “Băng Lam không dám, cho tới nay, Băng lam đều cẩn thận vâng theo lời dạy bảo của hữu hộ pháp. Một bước cũng không rời thánh nữ, bảo vệ thánh nữ”

“Việc này ta tin.” Nếu không thánh nữ tuyệt đối sẽ không thể sống đến bây giờ. Nhìn nguyên liệu nấu ăn đã chuẩn bị tinh tế bởi Băng Lam, ánh mắt hữu hộ pháp hơi trầm xuống: “Băng Lam, người làm điểm tâm, là cho thánh nữ ăn?”

“Đúng vậy ạ!” Ở Tuyệt Tình cung, Băng Lam chỉ là một cung nhân bình thường. Nhưng ngoài Cung chủ ra thì tả hữu hộ pháp là người có địa vị cao nhất. Cho nên nàng không thể không tuân theo bọn họ. “Thiếu chủ vừa mới truyền lệnh, bảo người nghĩ cách đưa thánh nữ đến chỗ của người. Người săn sóc thánh nữ cũng lâu rồi, cùng nàng ấy tình như tỷ muội. Người động thủ với nàng ấy, nàng khẳng định sẽ không phòng bị. Người chắc chắn sẽ một kích thành công.....”

Đáy mắt hữu hộ pháp không ngừng thoáng hiện tia khoái trá, gian xảo: “Chờ chuyện của thiếu chủ và thánh nữ thành công, người lập được công lớn, là công thần của Tuyệt Tình cung chúng ta, Thiếu chủ tuyệt đối sẽ không bạc đãi người.....”

Băng Lam cả kinh: Hữu hộ pháp lại kêu nàng tính kế tiểu thư..... “Việc này.....Hữu hộ pháp, thánh nữ có võ công cao cường, Băng Lam không phải đối thủ của người, chỉ sợ.....” Không thể mang nàng ấy đến gặp Thiếu chủ. Đây là lời từ chối của Băng Lam, bởi vì nàng không muốn tính kế Lạc Mộng Khê. Nhưng hôm nay hữu hộ pháp đến đây chính là muốn Băng Lam ra tay, Băng Lam liền lấy cớ: “Việc này bốn hộ pháp đã sớm nghĩ tới.” Hơn nữa, đã nghĩ ra đối sách.

Một bình sứ tinh xảo rơi xuống trước mặt Băng Lam, nhìn ánh mắt nghi hoặc của Băng Lam, hữu hộ pháp nhẹ giọng giải thích: “Hạ nó trong thức ăn của thánh nữ, thánh nữ sẽ bị hôn mê. Đến lúc đó, người sẽ có cơ hội mang nàng ấy đến cho thiếu chủ.....”

Tuy rằng thuốc này là do hộ pháp đưa đến, nhưng phụ trách dùng thứ này để làm Lạc Mộng Khê hôn mê là Băng Lam. Cứu cả Tuyệt Tình cung sẽ lập công lớn, cùng với vinh dự được nhiều thế hệ cung nhân kính ngưỡng, toàn bộ dành cho người..... Băng Lam không thể cự tuyệt, cũng không có cách nào cự tuyệt, bởi vì nàng cũng là người của Tuyệt Tình cung, liền theo bản năng nhận lấy bình sứ. Thầm suy tư trong lòng: Bây giờ ta phải làm sao đây, nếu hạ thứ này vào thức ăn của tiểu thư, là phản bội

tiểu thư. Mà không làm, chính là phản bội cả Tuyệt Tình cung Băng Lam không phản kháng, điều này khiến hữu hộ pháp rất là tán thưởng. Thân ảnh yếu điệu nháy mắt đã lên ra ngoài cửa sổ. Trên không, truyền tới tiếng cảnh cáo rất nghiêm khắc của bà ta:

“Băng Lam, thành bại là ở lúc này đây. Số phận của toàn bộ Tuyệt Tình cung do người nắm giữ trong tay, hy vọng người không làm chúng ta thất vọng.....”

Hữu hộ pháp đã đi, nhưng lời nói của bà ta vẫn quanh quẩn bên tai Băng Lam thật lâu. Băng Lam đứng lên, nhìn trên bàn, nguyên liệu đã bị hữu hộ pháp làm thay đổi hình dạng, trong đầu lại hiện ra những lúc nàng và Lạc Mộng Khê ở cạnh nhau.

Bàn tay nhỏ gắt gao nắm chặt bình sứ kia, Băng Lam âm thầm hạ quyết tâm: Nếu nhất định phải phụ một bên, như vậy, ta chọn, phụ hẳn (nàng).....

Thời gian còn sớm, Lạc Mộng Khê dùng xong bữa tối, lại rửa mặt chải đầu, ngồi ở trước gương trang điểm, nhẹ nhàng chải mái tóc đen nhánh mềm mượt của mình

Vừa rồi Nam Cung Quyết có việc phải đến thư phòng, khi trở về mới có thể tắm thuốc ngâm, nước tắm, thuốc ngâm đều đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ Nam Cung Quyết về sẽ ngâm thuốc.

Sau khi tắm xong, những gì cần chuẩn bị đều đã chuẩn bị tốt. Cho nên, Lạc Mộng Khê tạm thời không còn việc gì làm, đang muốn lên giường nằm chờ Nam Cung Quyết về, nàng sẽ dậy. Bất thành linh, tiếng đập cửa rất nhỏ cùng với giọng nữ trong trẻo, quen thuộc truyền vào tai: “Tiểu thư, người đã ngủ chưa?” “Còn chưa, vào đi.” Được cho phép, Băng Lam bưng điểm tâm vào phòng: “Tiểu thư, nô tỳ mới làm vài món điểm tâm, người nếm thử xem.”

Trong phòng chỉ có một mình Lạc Mộng Khê, không có bóng dáng của Nam Cung Quyết. Sau bình phong cũng im lặng khác thường, không có động tĩnh: Kỳ quái. Giờ này hàng ngày, Lạc vương gia không phải nên ở sau bình phong ngâm thuốc sao, vì sao hôm nay không có.....

Dù sao người của Tuyệt Tình đều đã được huấn luyện, sau khi thất thần một lúc, Băng Lam đã khôi phục như bình thường, lặng lẽ giấu đi nghi hoặc trong lòng, chậm rãi đến bên bàn, đặt từng đĩa điểm tâm trong khay lên bàn tròn. Từng mùi thơm bay vào trong mũi, đã ăn cơm rồi nhưng Lạc Mộng Khê lại rất muốn ăn tiếp, buông lược trong tay, bước nhanh tới bàn tròn: “Thơm quá, Băng Lam, thủ nghệ của em càng ngày càng tốt.....” “Đa tạ tiểu thư khích lệ” Băng Lam lấy lệ, quan sát khắp nơi, trong lòng âm thầm lo lắng: “Tiểu thư, sao chỉ có mình người, Lạc vương gia đâu?” Nếu Lạc vương gia không có ở đây, sự việc liền nguy rồi.....

“Bắc Đường Diệp có việc tìm hắc, hai người đến thư phòng bàn việc rồi.” Lạc Mộng Khê thờ ơ trả lời, lấy điểm tâm trong khay, nhẹ nhàng đưa vào miệng.....

“Tiểu thư.” Lạc Mộng Khê vừa đưa điểm tâm đến bên miệng, Băng Lam nhin không được kinh hô ra tiếng. Lạc Mộng Khê dừng động tác, nghi hoặc khó hiểu nhìn thần sắc khẩn trương của Băng Lam: “Chuyện gì mà khẩn trương như vậy.”

“Không..... không có việc gì!” Băng Lam mất tự nhiên cười cười: “Tiểu thư, cái này đã hơi ngượng, nô tỳ đi làm cho người khay mới.” Nói xong không đợi Lạc Mộng Khê nói gì, Băng Lam đã bưng điểm tâm lên, bước nhanh ra bên ngoài, thần sắc ngưng trọng.

“Băng Lam, không phải em đã bỏ cái gì vào trong điểm tâm chứ?” Câu nói tùy ý của Lạc Mộng Khê truyền đến từ phía sau, toàn thân Băng Lam chấn động, đột nhiên dừng bước chậm rãi xoay người nhìn phía Lạc Mộng Khê. Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê là bình tĩnh

chứ không sắc bén lẫn oán hận như Băng Lam tưởng tượng: “Băng Lam, em không tính nói thân phận thật sự cho ta biết sao? Hay là, em muốn ta tự tra ra?” Một câu cuối cùng, Lạc Mộng Khê tăng thêm ngữ khí: Tuy rằng Băng Lam không động tới nàng, nhưng dù sao đã có ý muốn hãm hại. Nếu không, điểm tâm kia, sao lại khác thường.....

“Tiểu thư!” Cái mũi Băng Lam đau xót, “Phịch” Một tiếng quỳ trên mặt đất, đáy mắt trong trẻo chứa đầy nước mắt: “Nô tỳ không cố ý lừa dối người, chính là Thân phận Băng Lam thấp kém, không thể làm chủ, chỉ có thể nghe lệnh làm việc!.....”

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Lạc Mộng Khê ngữ khí lạnh lùng, trong đầu hiện ra những lời Mậu Thanh từng nói với nàng:

“Nha hoàn bên cạnh cô rất trung thành với cô, võ công cũng không tệ, càng hiểu cách quan sát tình thế. Lúc trước khi ta kiềm ép nàng ta, nàng ta không có phản kháng. Băng không, ngay lúc đó nàng ta đã sớm trở thành vong hồn dưới kiếm của ta rồi.....”

“Song, cô nên vui mừng, bởi vì có người vì cứu cô mà không hề để ý tới tính mạng của bản thân. Thực ra, nàng ta cũng có thể vui mừng, bởi cô vẫn xem nàng ta như tỷ muội. Băng không, lúc ta dung nàng để ép cô, cô cũng sẽ không bị ta uy hiếp.....”

Đối với lời nói của Mậu Thanh, Lạc Mộng Khê cũng nửa tin nửa ngờ: Mỗi khi Băng Lam ở cạnh ta, đều mang bộ dạng nha hoàn yếu ớt, sao nàng ta có thể có võ công.....

Mậu Thanh chết, Lạc Mộng Khê trở về phủ, bởi vì câu nói của Mậu Thanh, Lạc Mộng Khê âm thầm quan sát cẩn thận Băng Lam, đúng như Mậu Thanh nói: Băng Lam, quả thật có võ công.

Nhưng, cũng vì câu kia của Mậu Thanh “Nha hoàn bên cạnh cô rất trung thành với cô”, hơn nữa Lạc Mộng Khê rất hiểu Băng Lam, nàng biết Băng

Lam sẽ không phản bội nàng. Cho nên, khi vừa rời chất vấn Băng Lam, trong mắt của nàng không có phần nộ và cừu hận, có chăng chỉ là nghi hoặc và khó hiểu:

Rốt cuộc Băng Lam là ai? Lại phụng mệnh của ai đến phủ ấn mình hai năm, chịu mọi đau khổ. Nhưng vẫn ở bên cạnh ta, chiếu cố ta, bảo vệ ta, phần ấn nhân và nghị lực kiên cường này, không phải bất kỳ kẻ nào cũng có.....

“Tiểu thư, người ngoài thân phận Đại tiểu thư, còn có thân phận khác.” Dù sao việc này sớm muộn gì Lạc Mộng Khê cũng sẽ biết. Cho nên, Băng Lam cũng không tính giấu Lạc Mộng Khê: “Mẫu thân của người là thánh nữ tiên nhiệm của Tuyệt Tình cung. Người một mình rời khỏi cung, gặp gỡ Lạc lão gia, gả cho Lạc lão gia làm vợ, khiến trăm năm cơ nghiệp của Tuyệt Tình cung bị hủy hoại trong chốc lát. Vì không muốn Tuyệt Tình cung bị hủy diệt trong chốn giang hồ, cho nên Tuyệt Tình cung chủ, Lãnh Tuyệt tình, phải lấy người làm vợ. Bởi vì ông trời chọn người làm thánh nữ.....”

Lạc Mộng Khê chỉ cảm thấy ầm một tiếng, đại não nhất thời trống rỗng. Bên tai, chỉ còn câu nói của Băng Lam không ngừng quanh quẩn: “Người là thánh nữ đương nhiệm của Tuyệt Tình cung, phải làm vợ Lãnh Tuyệt Tình”

“Tiểu thư, tiểu thư.....” Băng Lam gấp giọng gọi, kéo Lạc Mộng Khê trở về hiện thực. Ánh mắt nhìn Lạc Mộng Khê đầy lo lắng: “Tiểu thư, người không sao chứ?” Việc này cũng không thể trách Lạc Mộng Khê, lấy một thân phận sinh sống hơn chục năm, nay lại được biết, mình còn có thân phận đặc biệt, đối lại là người khác, cũng sẽ khiếp sợ như vậy..... Ánh mắt mất tự nhiên của Lạc Mộng Khê dao động: “Ta không sao, em nói tiếp đi”

Thấy Lạc sắc mặt Mộng Khê vẫn như thường, Băng Lam thoáng yên tâm: “Tuần nữ mẫu cũng là người của Tuyệt Tình cung. Hai năm trước, bà biết thời gian của mình không còn nhiều, lại không yên tâm về tiểu thư, liền dùng bồ câu đưa tin cho Tuyệt Tình cung. Vì thế, Thiếu chủ liền phái nô tỳ đến bảo vệ tiểu thư.....”

Tuyệt Tình cung là một chốn đặc biệt, Tuần nữ mẫu không muốn tiểu thư lại đến đó. Nhưng mà, đây là vận mệnh của tiểu thư, ai cũng không thay đổi được.....

“Nói vậy, em bán mình chôn cha trên đường, Tuần nữ mẫu mua em về, đều là do hai người một tay bày ra. Mục đích, chính là để em danh chính ngôn thuận, có thể ở lại bên cạnh ta, bảo vệ ta.”

Thông minh như Lạc Mộng Khê, thông qua những manh mối này, đương nhiên đoán được nguyên nhân hệ quả. “Đúng vậy!” Băng Lam hơi cúi đầu: Đây là sự thật, chuyện tới bây giờ, ta cũng không muốn giấu giếm nữa.

“Thánh nữ của Tuyệt Tình cung, nhất định phải gả cho thiếu chủ sao?” Đối với điểm này, Lạc Mộng Khê hết sức khó hiểu: Vì sao Tuyệt Tình cung lại có quy định kì quái như vậy.

“Nếu thánh nữ không lấy thiếu chủ, Tuyệt Tình cung sẽ xảy ra chuyện. Mẫu thân của tiểu thư mẫu thân, chính là ví dụ tốt nhất.” Khuôn mặt Băng Lam ngưng trọng: “Hơn nữa, thánh nữ và thiếu chủ cùng chung vận mệnh, một người tổn hại cả hai đều tổn hại, một người vinh quang cả hai được vinh quang.....”

Ta đã thắc mắc, sao tên nam tử thần bí kia lại lợi hại như vậy, có thể tra ra được việc đại phu nhân hại chết Cung chủ của Tuyệt Tình cung, thì ra là vì mệnh của nhị phu nhân và mệnh của Cung chủ Tuyệt Tình cung gắn liền với nhau. Người vừa chết, Cung chủ của Tuyệt Tình cung liền không thể sống.

“Tiểu thư hai lần trúng mê hương, thật ra, đều là em làm.” Sự tình đều thông suốt, Băng Lam tính nói ra toàn bộ mọi việc:

“Lần Tiểu thư ở Túy Tiên lâu dùng bữa, đuổi theo người thần bí kia, là nô tỳ báo tin cho tả hữu hộ pháp, bọn họ làm ký hiệu khác với hương tiểu thư đi, dẫn Lạc vương gia cách xa tiểu thư, sau đó báo tin cho thiếu chủ đến đường đó để tìm tiểu thư.....”

Khó trách mỗi lần ta xuất phủ đều gặp Lãnh Tuyết Tình, thì ra là Băng Lam mật báo cho hẳn. “Về sau, Vương gia mang tiểu thư trở về, vì phòng Vương gia nghi ngờ nô tỳ. Nô tỳ đã dùng huân hương, muốn khiến Vương gia không nghi ngờ nô tỳ nữa.....”

“Lần thứ hai, tiểu thư đến phòng nghỉ của nô tỳ. Nô tỳ báo thiếu chủ đến đón tiểu thư.....” Không ngờ khi thiếu chủ vào, Vương gia cũng đến.....

“Tiểu thư, em chưa bao giờ nghĩ muốn hại người, chẳng qua, Băng Lam là người của Tuyết Tình cung, cho dù làm chuyện gì, đều là thân bất do kỷ (không làm chủ được bản thân).....”

“Nói như vậy, thứ lần đó em sử dụng, là Hôn Mê dược, muốn sau khi ta hôn mê, lại để Lãnh Tuyết Tình đến mang ta rời đi.....” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê vô cùng bình tĩnh, không chút gợn sóng, khiến cho người ta không nghe ra ý tứ thật sự trong lời nói.

“Em muốn làm ta hôn mê, vì sao vừa rồi lại ngăn cản ta ăn điểm tâm?”

“Bởi vì..... Bởi vì.....” Băng Lam do dự một lúc lâu, vẫn quyết định nói thật: “Nô tỳ thấy, tiểu thư thích Lạc vương gia, Lạc vương gia cũng rất thích tiểu thư. Lạc vương gia mang bệnh nặng, thời gian không nhiều, thời gian hai người bên nhau đã không còn nhiều nữa. Cho nên, nô tỳ, không đành lòng lại chia rẽ hai người.....”

Lạc Mộng Khê im lặng cười, là cười khổ: Xem ra, ta mới là người ngốc nghếch, tất cả mọi người đều nhìn ra Nam Cung Quyết thích ta, chỉ có ta là u mê không thấy tâm hắc..... “Thuốc này, không phải em tự nguyện hạ.” Nếu không, em sẽ không ngăn cản ta ăn điểm tâm, có thể hạ được

“Là hữu hộ pháp bức nô tỳ” Băng Lam nhỏ giọng trả lời: Tuy rằng nàng là bị bức, nhưng nàng thật sự đã bỏ thuốc nào, coi như là đồng lõa.....

“Nếu nhiệm vụ của em không hoàn thành, có thể bị trừng phạt hay không?” Đối với môn phái trên giang hồ, Lạc Mộng Khê cũng không quá hiểu rõ. Nhưng cũng biết, mỗi phái đều có quy củ, thưởng phạt rõ ràng. Băng Lam không có hoàn thành nhiệm vụ mà hữu hộ pháp giao cho, khẳng định sẽ bị phạt.

“Nô tỳ đã theo tiểu thư, cho dù bọn họ muốn phạt nô tỳ, cũng sẽ không phạt nặng. Nếu không, tiểu thư nhìn ra manh mối, kế hoạch của bọn họ sẽ không thể thực thi”

Lạc Mộng Khê rất thông minh, nói chuyện với nàng, không cần che giấu, có thể nói thật thì nói thật. Nếu không, người sẽ rất giả dối.

Lạc Mộng Khê không nói gì, đôi mắt hơi trầm xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì. Băng Lam đã nói ra toàn bộ sự tình, trong lòng thư thái hơn rất nhiều, không cần mỗi ngày lại sống trong sợ hãi, rất khó xử. Băng Lam theo bên cạnh Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê cũng biết chân tướng sự việc. Nếu hữu hộ pháp lại đến tìm nàng gây phiền phức, nàng sẽ không e ngại nữa. Còn có, lấy tính tình của Lạc Mộng Khê, nàng sẽ không thể ngồi yên thờ ơ với việc này.

Nghĩ đến sau này, bản thân không cần phải chông chất tâm sự, lén lút làm chuyện ít thương tổn đến Lạc Mộng Khê nữa, Băng Lam lập tức thoải mái, hít sâu một hơi, trong đầu đột nhiên hiện lên một đạo linh quang “Tiểu

thư, Long thảo có phải có thể giảm bớt bệnh tình của Lạc vương gia hay không?”

“Đúng, sao vậy, em có Long thảo?” Long thảo thế gian hiếm có, Lạc vương phủ phái ra rất nhiều người nhưng vẫn chưa tìm thấy, Bằng Lam không thể có, Lạc Mộng Khê cũng chỉ hỏi theo bản năng. “Nô tỳ không có Long thảo, nhưng mà, chỗ hữu hộ pháp có sử dụng Long thảo chế thành thuốc.....”

Lạc Mộng Khê phút chốc hoàn hồn: “Em nói thật sao?” Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện ra một chút khiếp sợ.

“Nô tỳ không dám lừa gạt tiểu thư, hữu hộ pháp thích luyện đan, lần trước nô tỳ đến khách điểm tìm bà ta. Trong lúc vô tình nghe được bà ta nói với tả hộ pháp, dùng Long thảo luyện thành bốn viên thuốc bảo mệnh.....” Nếu thật sự là như vậy, ta không ngại mạo hiểm thử một phen! Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng Lạc Mộng Khê hiện lên kiên định: Cho tới nay, đều là Nam Cung Quyết giúp ta. Lần này, để ta giúp lại người đi.....

“Bằng Lam, ta có cách vẹn cả đôi đường, vừa có thể giúp em hoàn thành nhiệm vụ, lại có thể lấy Long thảo để cứu Nam Cung Quyết!”

Bóng đêm dần sâu, sau khi Nam Cung Quyết trở về từ thư phòng, liền ngâm thuốc như mọi ngày. Phương thuốc Lâm Huyền Sương mới đối xác thực không tồi, sau khi Nam Cung Quyết tắm rửa ngâm thuốc xong, khí sắc so với mọi khi tốt hơn rất nhiều. Khí lực cũng nhiều hơn trước không ít, Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng giúp hắn nằm trên giường, liền đắp chăn cho hắn, đứng dậy muốn đi.

“Mộng Khê, đã trễ thế này, người định đi đâu?” Trước kia, sau khi Lạc Mộng Khê đỡ Nam Cung Quyết nằm trên giường, bản thân cũng lên giường nghỉ ngơi. Nàng hôm nay, hình như có chút khang khác.

“Ta..... Đi tắm.....” Lạc Mộng Khê tùy tiện tìm lý do. “Không phải người vừa mới tắm rửa trước cơm chiều sao?” Vì sao bây giờ còn muốn tắm nữa.

“Trời nóng quá, lúc ta ăn cơm có đổ mồ hôi. Trên người có mùi mồ hôi..... Không nói nữa, ta đi tắm.....”

Lạc Mộng Khê đi đến tủ quần áo, lấy ra một bộ y phục sạch sẽ, đi nhanh đến bình phong. Từng cơn gió mát mang theo hơi lạnh, xuyên qua cửa sổ đang mở thổi vào phòng. Nam Cung Quyết cảm thấy hơi lạnh, bất giác nắm thật chặt chăn trên người, trong lòng khó hiểu: Hiện tại đã là cuối thu, cho dù cơm nóng, ăn cơm nhanh đi nữa, cũng không thể đổ mồ hôi được.....

Sau bình phong truyền đến tiếng nước, Lạc Mộng Khê đang tắm. Nam Cung Quyết bất đắc dĩ cười yếu ớt: Chắc Mộng Khê thích tắm trước khi ngủ.....

Sau khi tắm xong, thân thể Nam Cung Quyết suy yếu, nằm trên giường không lâu thì chìm vào giấc ngủ. Lạc Mộng Khê ngâm mình trong thùng tắm đầy hoa tươi, ngưng thần lắng nghe động tĩnh trong nội thất.

Chắc chắn Nam Cung Quyết đã ngủ, Lạc Mộng Khê cẩn thận ra ngoài, nhanh chóng lau khô bọt nước trên người. Sau khi mặc quần áo xong, liền nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra. Nhìn khắp nơi không một bóng người, Lạc Mộng Khê yên lặng không tiếng động nhảy ra ngoài.....

“Tiểu thư, em ở trong này!” Băng Lam đứng trong bụi hoa ở cách đó không xa, nhỏ giọng gọi Lạc Mộng Khê: “Vương gia đang ngủ ạ?”

“Đang ngủ, việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi nhanh thôi. Trước khi hắc thức dậy phải mang Long thảo về.”

Khách điểm, Băng Lam cũng Lạc Mộng Khê “hôn mê bất tỉnh” xuất hiện trong phòng hữu hộ pháp: “Hữu hộ pháp, nô tỳ đã mang thánh nữ đến.”

Nhìn Lạc Mộng Khê đang hôn mê, hai mắt nhắm chặt. Hữu hộ pháp liên tục tán thưởng: “Không tệ, làm không tệ, mang thánh nữ đưa đến phòng thiếu chủ. Ta sẽ đi mời thiếu chủ.....”

“Hữu hộ pháp, khách điểm này an toàn không? Thế lực của Lạc vương phủ trải rộng khắp kinh thành. Ngộ nhờ bọn họ phát hiện thánh nữ mất tích, phái người đến đây tìm kiếm, chúng ta chẳng phải là.....”

“Người sợ Nam Cung Quyết biết người bắt thánh nữ đi, sẽ phái người đuổi giết người?” Nhìn Băng Lam đang lo sợ bất an, hữu hộ pháp cất giọng mỉa mai:

“Yên tâm, toàn bộ tiểu nhị trong khách điểm này đều là người của Tuyệt Tình cung chúng ta. Nam Cung Quyết muốn chạy vào đây bắt người cũng không đơn giản như vậy, Đương nhiên, trong khoảng thời gian này, người tốt nhất không nên ra ngoài. Ở trong này, tuyệt đối an toàn!”

“Đừng nói nhiều nữa, giúp thánh nữ tắm rửa thay quần áo, đưa đến phòng thiếu chủ. Ta đi mời thiếu chủ!”

Băng Lam công Lạc Mộng Khê, liên tục đáp ứng. Khi bóng dáng hữu hộ pháp biến mất ở chỗ rẽ, ánh mắt Băng Lam khẽ biến, nhanh chóng đặt Lạc Mộng Khê lên ghế, lấy ra một cái bình sứ nhỏ đưa đến gần mũi Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê nhú mày, bỗng chốc tỉnh táo lại, tay ôm mũi: “Mùi này thật khó ngửi, vừa rồi hữu hộ pháp kia cũng thật sự quá kiêu ngạo.....”

Hữu hộ pháp của Tuyệt Tình cung, không phải người bình thường. Nếu muốn lừa gạt bà ta, Lạc Mộng Khê phải thật sự bị hôn mê mới được. Nhưng, Lạc Mộng Khê muốn hiểu thêm chút ít về người của Tuyệt Tình cung, nên bảo Băng Lam cho nàng dùng loại thuốc có thể làm mất cảm giác tứ chi, nhưng ý thức vẫn minh mẫn.....

“Tiểu thư, trước đừng nói nhiều như vậy. Hữu hộ pháp đi mời thiếu chủ sẽ sớm trở về, chúng ta nhanh tìm thuốc cho Lạc vương gia thôi.”

Băng Lam đã sớm biết đây là khách điểm do Tuyệt Tình cung mở, người ngoài muốn ẩn vào nơi này không dễ dàng. Nàng và Lạc Mộng Khê chỉ có thể dùng phương pháp này để vào tìm thuốc.

Lạc Mộng Khê đứng lên, nhanh chóng đi đến trước tủ thuốc của hữu hộ pháp, nhìn ngăn tủ đầy thuốc, Lạc Mộng Khê im lặng thở dài: “Nhiều thuốc như vậy, cái nào mới phải đây……” “Băng Lam, em ra ngoài canh phòng. Nếu Lãnh Tuyệt Tình đến đây, báo cho ta biết.” Nếu hai người bọn họ đều ở đây, khi Lãnh Tuyệt Tình đến, chắc chắn sẽ bị bắt gặp. Đến lúc đó, trộm gà không thành còn mất năm gạo, tìm không thấy Long Thảo hoàn (thuốc viên), còn tự nhốt mình vào……

“Vâng, tiểu thư!” Băng Lam cũng nghĩ đến điểm này, không có bất kỳ nghi vấn gì đối với mệnh lệnh của Lạc Mộng Khê, liền chạy nhanh ra ngoài.

Rốt cuộc là lọ nào đây? Lạc Mộng Khê đứng trước tủ thuốc, cẩn thận xem qua mỗi một lọ thuốc……

Đột nhiên, bốn viên thuốc nhỏ trong suốt ở trong một hộp hình vuông hiện ra trước mặt, Lạc Mộng Khê vui vẻ trong lòng: Long Thảo hoàn.

Nhanh chóng mở lọ thuốc ra, Lạc Mộng Khê đang muốn cầm viên thuốc bỏ vào trong lọ thuốc mà mình đã sớm chuẩn, thì bất thành linh “Rầm” một tiếng, cửa phòng bị người ta dung lực rất lớn đá văng ra.

Lạc Mộng Khê biết không ổn, đưa tay cầm hai viên Long Thảo hoàn trong đó, xoay người nhìn phía người tới: “Ta nói là ai, thì ra là hữu hộ pháp.”

Viên thuốc đã tới tay, đương nhiên Lạc Mộng Khê sẽ không bận tâm nữa. Cái chính là, sao vừa rồi Băng Lam không báo cho ta biết, chẳng lẽ đã bị lão vu bà (mụ phù thủy già) này đánh bất tỉnh

Đáy mắt hữu hộ pháp vội hiện lên ánh sang lạnh: “Lạc Mộng Khê, lúc Băng Lam công người vào, bốn hộ pháp đã biết các người diễn trò. Bốn hộ pháp dùng thuốc quanh năm, ngửi thấy mùi trên người các người, liền biết Băng Lam dùng loại thuốc nào với người.....”

“Nói như thế, vừa rồi hữu hộ pháp nói sẽ đi tìm thiếu chủ, chẳng qua chỉ là muốn mượn cơ hội để thử xem ta với Băng Lam rốt cuộc muốn làm cái gì.....”

Lạc Mộng Khê thờ ơ phân tích sự việc với hữu hộ pháp, thực ra là đang ngưng thần nghĩ cách giải cứu Băng Lam: Không biết lão vu bà này rốt cuộc đã làm gì Băng Lam..... Giống như nhìn thấu suy nghĩ của Lạc Mộng Khê, hữu hộ pháp hừ lạnh một tiếng: “Lạc Mộng Khê, không phải người đang nghĩ cách giải cứu Băng Lam đấy chứ? Khách điểm này là do Tuyệt Tình cung mở, đã vào đây, các người còn muốn bình yên vô sự mà ra ngoài sao?”

“Còn có, người nghĩ cách giải cứu Băng Lam, chi bằng nên nghĩ cách cứu mình thì hơn.....” Đáy mắt trào phúng của hữu hộ pháp hiện ý cười kỳ lạ. Lạc Mộng Khê biết không ổn, đang muốn thử nói thì hữu hộ pháp đã tự trả lời:

“Thứ vừa rồi người lấy, không phải Long Thảo hoàn, mà là.....” Ý cười kỳ lạ trong đáy mắt hữu hộ pháp càng đậm:

“Mị dược, Mị dược này không giống với những Mị dược khác. Không nên dùng hoặc hút vào, gặp nhiệt độ cơ thể liền phát tán. Cho dù cách bao nhiêu thứ. Chỉ cần tiếp xúc, liền đi vào trong người.....”

Lạc Mộng Khê cả kinh, vội vàng đưa bàn tay nhỏ bé lên trước mặt, mở bàn tay đang nắm chặt ra, trong tay trống rỗng. Viên thuốc vừa rồi bị nàng nắm chặt trong tay, đã không còn nữa. Lưu lại trong lòng bàn tay chỉ còn hai vệt tròn tròn màu trắng.....

Ngay lúc Lạc Mộng Khê đang kinh hãi, dưới thân bốc lên hơi nóng. Lạc Mộng Khê vừa khiếp sợ vừa âm thầm nghĩ cách thoát đi: Mị được này, cũng thật lợi hại. Lão vu bà này, cũng thật thông minh.....

“Rốt cuộc có Long Thảo hoàn hay không?” Chẳng lẽ hữu hộ pháp đã sớm nhìn ra Băng Lam trung thành với ta, sẽ không phản bội ta. Cho nên, lấy Long Thảo hoàn dụ ta mắc câu.....

“Long Thảo hoàn, quả thực có. Nhưng mà không phải ở đó, mà ở trong này.....” Hữu hộ pháp lấy ra một cái bình sứ nhỏ, đặc ý quơ quơ trước mặt Lạc Mộng Khê:

“Thứ quý giá như thế, ta tự nhiên mang theo bên người. Sao lại để nó ở nơi mọi người đều có thể đến lấy chứ.....”

Lạc Mộng Khê muốn tiến lên đoạt lấy Long Thảo hoàn, song trong người lại bốc lên từng trận từng trận sóng nhiệt. Toàn thân nàng không có chút khí lực, nóng khó chịu. Cửa sổ chỉ cách nàng có sáu, bảy thước, đừng nói là thoát khỏi hữu hộ pháp nhảy khỏi cửa sổ này. Chỉ là động tác đi đến của sổ thôi, nàng cũng không làm được.....

“Lạc Mộng Khê, may mà người không tham lam, chỉ lấy hai viên. Nếu lấy cả bốn viên, chỉ sợ hiện tại người đã sớm nằm trên mặt đất, chết vật không chịu nổi.....”

Nhưng, sự tự chủ của Lạc Mộng Khê quả thực không phải bàn, người bình thường trúng một viên mị dược này sớm đã nóng như lửa đốt, đầu óc rối loạn, cởi đến không còn mảnh vải che thân, gặp nam nhân sẽ dán đến. Mà nàng trúng hai viên, đến bây giờ vẫn có thể trấn định như vậy. Ngoài

sắc mặt điểm đỏ, không có gì dị thường..... “Hữu hộ pháp, tìm bản cung đến là có chuyện gì?” Cùng với giọng hỏi lạnh băng, Lãnh Tuyết Tình mặc bạch y chậm rãi đi vào.....

“Mộng Khê!” Nam Cung Quyết vốn đang ngủ say trên giường bỗng nhiên kinh hô một tiếng, đột ngột ngồi dậy. Trên trán, mồ hôi lạnh túa ra, nhìn trống mạn quen thuộc, bài trí quen thuộc, Nam Cung Quyết âm thầm nhẹ nhàng thở ra: Thì ra là mơ..... Mộng Khê không sao.....

Nghĩ đến Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết vội vàng đưa mắt nhìn sang, thì thấy bên cạnh trống trơn, vốn không có hình bóng Lạc Mộng Khê. Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã khuya. Chẳng lẽ Mộng Khê còn chưa tắm xong, hoặc là, nàng ngủ quên khi đang tắm.....

Nam Cung Quyết nghi hoặc, xốc chăn lên xuống giường, bước nhanh đến hướng bình phong. Sau bình phong trống trơn, căn bản không có bóng dáng Lạc Mộng Khê. Một tầng cánh hoa thật dày dập dờn trong thùng tắm nước đã lạnh tanh, chứng tỏ Lạc Mộng Khê đã rời đi từ lâu.....

Lúc này Mộng Khê sẽ đi đâu? Nam Cung Quyết bước nhanh ra khỏi phòng, tùy tiện gọi một tên thị vệ: “Vương phi đâu?”

“Bẩm Vương gia, một canh giờ trước, Vương phi cùng Băng Lam rời vương phủ, đến một khách điểm. Người của chúng ta đã âm thầm đi theo Vương phi, Băng Lam. Các nàng sẽ không gặp nguy hiểm”

Năng lực của thị vệ Vương phủ, Nam Cung Quyết biết rõ, có bọn họ, Lạc Mộng Khê sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhưng không biết vì sao, trong lòng hắn cứ có dự cảm không tốt, còn có cơn ác mộng vừa rồi của hắn. Hắn càng thêm lo lắng cho Lạc Mộng Khê: “Dẫn bốn vương đến khách điểm kia.”

Khách điểm

“Thiếu chủ, thuộc hạ gọi người đến, là vì thánh nữ đang ở đây.” Sau khi Lãnh Tuyệt Tình vào cửa, liền thấy Lạc Mộng Khê. Nhìn hai mắt mơ mơ màng màng cùng với vàng trán không ngừng toát mồ hôi lạnh của nàng. Thân là Cung chủ Tuyệt Tình cung, hẳn sớm biết đã xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt Lãnh Tuyệt Tình nhìn Lạc Mộng Khê, đầy thâm tình và bất đắc dĩ. Đáy mắt hữu hộ pháp loạn chuyển: “Phòng này thuộc hạ chỉ dùng để cất thuốc, vẫn chưa ở qua.” Ngụ ý là, phòng này rất sạch sẽ, hai người có thể tùy ý..... (= = pó tay với lão pà này)

Nhắc nhở xong, nơi này cũng không còn chuyện của bà ta. Hữu hộ pháp cũng không muốn quấy rầy Lãnh Tuyệt Tình và Lạc Mộng Khê nữa, nên thức thời bước nhanh lui ra ngoài, cũng tiện tay đóng cửa phòng lại.

Lạc Mộng Khê trúng mị dược, khó chịu lạ thường. Nam Cung Quyết lại không ở đây, chỉ có thể để Lãnh Tuyệt Tình giúp nàng giải!

Nghĩ đến việc này là do một tay mình thúc đẩy, hữu hộ pháp không khỏi đắc ý: Lúc này đây, Tuyệt Tình cung đã được cứu, bốn hộ pháp là người lập công lớn. Lão già kia, xem hẳn về sau còn dám điều võ dương oai trước mặt lão nương không..... Trong phòng, khoảng cách giữa Lãnh Tuyệt Tình và Lạc Mộng Khê là ba, bốn thước. Lạc Mộng Khê bị trúng mị dược, không còn khí lực. Hơn nữa nàng còn đang vận công để chống lại cơn dụng của thuốc. Thân thể vô cùng suy yếu, đầu gối mềm nhũn, đổ qua một bên.....

Lãnh Tuyệt Tình nhanh tay lẹ mắt, trước khi Lạc Mộng Khê sắp ngã xuống, thân ảnh thon dài nháy mắt đã đến trước mặt Lạc Mộng Khê, đưa tay đỡ lấy nàng, đồng thời xoay người ôm nàng vào trong ngực, đi nhanh đến bên giường: “Lãnh Tuyệt Tình, người làm gì?” Kinh hô ra tiếng, Lãnh Tuyệt Tình thoạt nhìn là chính nhân quân tử, sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chứ.

Toàn thân Lạc Mộng Khê nóng bức khó chịu, khi Lãnh Tuyết Tình ôm nàng vào trong ngực, nàng chỉ cảm thấy một dòng suối mát đang chảy trong mình, theo bản năng muốn tới gần hẳn hơn.

Nhưng thần trí của Lạc Mộng Khê coi như vẫn tỉnh táo, giãy giụa muốn cách xa. Cái chính là, nàng đã không còn sức lực. Hơn nữa Lãnh Tuyết Tình có võ công cao cường, nàng giãy giụa căn bản không có tác dụng gì. Lãnh Tuyết Tình bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, ánh mắt hiện lên nồng đậm chua xót: “Đừng lo, ta sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Nàng trúng mị dược, thân thể suy yếu, vẫn nên nằm nghỉ.....”

Nghe Lãnh Tuyết Tình nói như vậy, Lạc Mộng Khê im lặng. Toàn lực chống cự mị dược trong cơ thể, nhưng tác dụng của mị dược này đặc biệt mạnh, Lạc Mộng Khê vô cùng khó chịu, cắn chặt môi, không để mình kêu ra tiếng.....

Nhẹ nhàng đặt Lạc Mộng Khê trên giường: “Ta giúp nàng chuẩn bị nước lạnh!” Lạc Mộng Khê không thích hẳn, không muốn để hẳn chạm vào nàng. Chuyện tới nay, cũng chỉ có nước lạnh mới có thể giúp Lạc Mộng Khê giảm bớt thống khổ.....

Lạc Mộng Khê chỉ cảm thấy mạch máu cơ thể sắp nổ tung, toàn thân nóng bức khó chịu. Nhưng nàng vẫn còn một tia lý trí, không thể để Lãnh Tuyết Tình cởi quần áo trước, đành phải tự kéo tay áo ra, giảm bớt khô nóng trong cơ thể. Lãnh Tuyết Tình đang muốn đứng dậy lấy nước lạnh cho Lạc Mộng Khê, khóe mắt lại thấy được thủ cung sa trên cánh tay Lạc Mộng Khê. Đáy mắt đầy khiếp sợ: “Nàng..... Nàng vẫn còn là xử nữ.....”

Nàng cùng Nam Cung Quyết thành thân lâu như vậy, hẳn lại chưa từng chạm vào nàng, chẳng lẽ hẳn không thích nàng..... Nhưng sự quan tâm của Nam Cung Quyết đối với Lạc Mộng Khê tất cả mọi người đều thấy. Vì

Lạc Mộng Khê, hăn ngay cả mạng cũng không cần, làm sao có thể không thích nàng.

Vậy chỉ có một khả năng, Nam Cung Quyết biết thời gian của mình không nhiều, muốn để nàng mang theo trong sạch tái giá với người khác.

Nghĩ tới điều này, ý cười chua xót trên khóe miệng Lãnh Tuyệt Tình càng đậm: Trên đời này, người Nam Cung Quyết yêu nhất là Lạc Mộng Khê. Nhưng Mộng Khê à, tình yêu của ta đối với nàng, cũng không ít hơn Nam Cung Quyết. Nếu ta là hăn, có lẽ ta cũng sẽ làm như vậy.....

Lãnh Tuyệt Tình không rời đi, mà ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê: “Người muốn làm gì?”

Nhìn ánh mắt mơ màng của Lạc Mộng Khê hiện lên đề phòng, trong lòng Lãnh Tuyệt Tình ngoài chua xót vẫn là chua xót: “Mộng Khê, ta biết Nam Cung Quyết mắc bệnh nặng, thời gian không nhiều. Nếu có một ngày, hăn chết đi, có thể để ta tới chăm sóc nàng không?” Tình yêu của ta đối với nàng, tuyệt đối sẽ không ít hơn hăn..... Lạc Mộng Khê há miệng thở dốc, lại cái gì cũng chưa nói ra. Bởi vì nàng không biết mình phải nói cái gì.....

“Chỉ cần bốn vương còn sống một ngày, sẽ không tới phiên người khác tới chăm sóc Mộng Khê!” Trong lúc giọng nói truyền đến, bóng dáng thon dài màu trắng của Nam Cung Quyết nháy mắt đã đến bên giường, đưa tay đẩy Lãnh Tuyệt Tình sang một bên, nhanh chóng ôm lấy Lạc Mộng Khê đang nằm trên giường. Đáy mắt thâm thúy, lộ ra nồng đậm lo lắng: “Mộng Khê, người làm sao vậy?”

“Ta..... Rất khó chịu.....” Nhiệt độ cơ thể của Nam Cung Quyết vốn thấp, khi hăn ôm Lạc Mộng Khê vào trong ngực, Lạc Mộng Khê giống như rơi vào suối băng, khô nóng trong cơ thể giảm bớt không ít. Hơn nữa, mùi đàn hương trên người Nam Cung Quyết làm cho tâm thần nàng bình ổn. Theo bản năng, Lạc Mộng Khê không ngừng dán vào người Nam Cung

Quyết. (O_o Aaa cuối cùng a c này cũng viên mãn *tung bông tung hoa* à Bạ kun' mở tiệc thôi ta chờ cảnh này lâu lém roài. Kun: Hắc hắc hắc, sắc nữ ta tới đây)

Độ nóng trên người Lạc Mộng Khê xuyên qua lớp quần áo mỏng manh truyền vào người Nam Cung Quyết. Nhìn đáy mắt mơ màng cùng với đầu nhỏ không ngừng hướng vào lòng hắc, Nam Cung Quyết biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên ngẩng đầu nhìn phía Lãnh Tuyết Tình, tức giận, đáy mắt thâm thúy hiện lên lạnh lùng, sắc bén: “Lãnh Tuyết Tình, ngươi chỉ biết dùng cách này để đối phó với Mộng Khê sao?” (hiểu nhầm ah TT^TT oan cho Tình ca của e)

“Không..... Không liên quan đến hắc..... Là..... Hữu hộ pháp.....”, Lạc Mộng Khê tạm thời còn có một tia lý trí, sốt ruột giải thích hộ Lãnh Tuyết Tình: “Nước..... Giúp ta tìm..... Nước đá.....”

Nam Cung Quyết cúi đầu nhìn Lạc Mộng Khê đang vô cùng khó chịu, giọng nói mềm nhẹ: “Chúng ta về Vương phủ, để người của Dực Vương cốc giải giúp!” Nước đá rất lạnh, không tốt cho thân thể nàng.....

Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê muốn rời đi, bất thành linh: “Rầm!” Một tiếng, cửa sổ khép hờ bị người ta phá mở, rất nhiều hắc y nhân cầm trường kiếm trong tay, mắt lộ ra hàn quang nháy vào, vung kiếm, chém về phía Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê.....

Đáy mắt Nam Cung Quyết phát lạnh, đang muốn giơ tay đánh bay bọn chúng. Song, Lãnh Tuyết Tình đã ra tay trước.

“Phịch!” Vài tên hắc y nhân bị nội lực cường thế của hắc đánh bay. Lãnh Tuyết Tình phi thân chắn trước mặt Nam Cung Quyết. Ánh mắt lãnh ngạo nhìn phía hắc y nhân, giống như thiên thần: “Mang Mộng Khê đi trước, nơi

này giao cho ta.” Dám ở địa bàn của Tuyệt Tình cung ta giường oai, không muốn sống.

Nam Cung Quyết vốn định dạy dỗ đám hắc y nhân này rồi mới đi, nhưng nhiệt độ cơ thể của Lạc Mộng Khê càng ngày càng cao, không thể trì hoãn: “Lãnh Tuyệt Tình, lần này đa tạ người. Bốn vương đi trước, người nhớ cẩn thận.”

Lời nói còn chưa dứt, Nam Cung Quyết đã ôm Lạc Mộng Khê phi thân ra khỏi khách điểm. Hai tên hắc y nhân thừa lúc Lãnh Tuyệt Tình không chú ý, nghĩ gì đó rồi nhìn nhau, nhanh chóng đuổi theo hướng Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.....

Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê bay nhanh về phía trước, phía sau cách đó không xa, rất nhiều hắc y nhân gắt gao đuổi theo. Đám hắc y nhân này không biết là từ đâu tới, giống như từ trong không khí nháy ra, nháy mắt đã xuất hiện rất nhiều tên. Người Nam Cung Quyết mang theo đã chống lại không ít hắc y nhân, nhưng vẫn có rất nhiều hắc y nhân đuổi theo phía sau không chịu từ bỏ.

Nam Cung Quyết vốn định ra tay đánh lui, nhưng độ nóng trên người Lạc Mộng Khê càng ngày càng cao, thần trí cũng đã không rõ. Hai tay ôm chặt cổ, đầu nhỏ không ngừng cọ loạn trong ngực Nam Cung Quyết, phiền hắc căn bản không thể ngừng thần đối địch.

Rơi vào đường cùng, Nam Cung Quyết đành phải mang theo nàng bay nhanh đi trước: Đợi về Lạc vương phủ, sẽ an toàn

Việc Nam Cung Quyết nửa đêm rời phủ, đám người Bắc Đường Diệp, Nhạc Thu tự nhiên biết, thấy hắn đã ra ngoài lâu rồi mà vẫn chưa trở về, hai người nghi hoặc, liền dẫn theo nhiều người ra ngoài tìm kiếm.

Vừa mới xoay người, liền nhìn thấy Nam Cung Quyết bị kẻ khác đuổi theo: “Những người này thật to gan lớn mật, ngay cả Lạc vương Thanh

Tiêu cũng dám truy đuổi, thật sự là muốn chết!”

Còn chưa nói xong, đám người Bắc Đường Diệp đã tới trước mặt Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê. Thị vệ hắc mang theo, tự nhiên là tiếp những tên hắc y nhân đuổi theo không chịu từ bỏ.

“Lạc Mộng Khê làm sao vậy?” Biết Nam Cung Quyết xem Lạc Mộng Khê như bảo bối. Nhưng lúc này Nam Cung Quyết lại mang vẻ mặt lo âu, còn Lạc Mộng Khê thì ôm chặt hắc như đứa trẻ. Bắc Đường Diệp ý thức được có chuyện không ổn, câu hỏi cũng thật cẩn thận.

“Mộng Khê trúng mị dược, bốn vương mang nàng hồi vương phủ trước, ở đây giao cho người.” Không đợi Bắc Đường Diệp nói gì, Nam Cung Quyết đã ôm Lạc Mộng Khê, bay nhanh về phía trước.

Nhìn bóng dáng Nam Cung Quyết càng lúc càng xa, Bắc Đường Diệp cười quái dị: “Lúc trước hai người các người mỗi ngày đều ở chung, lần này lại trúng mị dược, người vội vàng như vậy, chẳng qua là, sau lần trúng mị dược này, cùng với lúc trước, có phải khác nhau hay không.....”

Hắc y nhân bị ngăn lại, Nam Cung Quyết đã không còn nổi lo về sau, ôm Lạc Mộng Khê nhanh chóng trở về phủ. Lại không ngờ, ngay lúc bọn họ về Vương phủ, chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê ở dưới mạng che mặt, từ dưới lên trên, nhìn bằng mắt thường liền thấy nó từ từ biến thành màu đen.

Lạc Mộng Khê chỉ cảm thấy có một đôi tay sắc nhọn đang cào loạn khắp lục phủ ngũ tạng của nàng. Nàng hết sức khó chịu. “Mộng Khê..... Mộng Khê..... Người làm sao vậy..... Chúng ta đến Vương phủ rồi..... Người đâu, mời đại phu đến.....”

Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê nhanh chóng trở về phòng, sau khi đặt Lạc Mộng Khê trên giường, Lạc Mộng Khê không ngừng lăn lộn, văng

trán, mồ hôi túa ra to bằng hạt đậu: “Mộng Khê..... Mộng Khê..... Đừng sợ..... Đại phu sắp đến rồi.....”

Nam Cung Quyết gắt gao ôm Lạc Mộng Khê vào trong ngực, Lạc Mộng Khê hết sức khó chịu, không ngừng giãy giụa. Ngón tay cào cào tay Nam Cung Quyết đến rớm máu. Nam Cung Quyết không kêu một tiếng, tùy ý để Lạc Mộng Khê phát tiết. “Vương gia, Vương gia.....” Lão giả ban ngày đi cùng Lạc Mộng Khê lên núi bước nhanh vào nội thất. “Nhanh..... Chẩn trị cho Vương phi.....” Nam Cung Quyết bất chấp khác biệt, gấp giọng thúc giục. Lão giả bước nhanh đến bên giường, nhẹ nắm cổ tay Lạc Mộng Khê, nhất thời, sắc mặt đại biến: “Vương gia, Vương phi trúng mị dược đặc biệt, tác dụng thuốc rất mạnh, phá vỡ âm châm phong huyết một năm trước, nói cách khác độc ‘Vật Tử’ của Vương phi, phát tác.....”

Nam Cung Quyết chỉ cảm thấy ầm một tiếng, đầu óc nhất thời trống rỗng. Sự lo lắng, trong nháy mắt hạ xuống đến đáy. Trong đầu không ngừng quanh quẩn câu kia: “Độc ‘Vật Tử’ đã phát tác.....”

“Vậy nàng còn có thể cứu chữa?” Trong tiềm thức, Nam Cung Quyết hỏi ra những lời này. “Cái này.....” Lão giả cúi đầu, mắt lộ ra khó xử.

“Bốn vương hỏi người nàng còn có thể cứu chữa không? Có nói có, không có nói không có, người do dự cái gì?”

Hai mắt Nam Cung Quyết đỏ au, rống giận ra tiếng:

Mộng Khê không cứu được, phải rời xa hẳn, không, không thể, điều này sao có thể. Một canh giờ trước, nàng rõ ràng vẫn tốt, còn giúp ta tắm rửa, thay y phục, cùng ta chuẩn bị kế hoạch lừa cả trăm danh y....

“Độc ‘Vật Tử’ trong cơ thể Vương phi đã bị mị dược khai giải, cũng hòa hợp làm một với ‘Vật Tử’. Nếu muốn cứu Vương phi, chỉ cần có người cùng Vương phi sinh hoạt vợ chồng, mị dược và ‘Vật Tử’ sẽ bị giải trừ, chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?” Lời nói của đại phu, để Nam Cung Quyết thấy được một tia hy vọng. Nhưng đáp án tiếp theo của ông ta, lại khiến Nam Cung Quyết rơi vào tuyệt vọng:

“Người cùng Vương phi chung phòng, trong cơ thể sẽ phải mang độc ‘Vật Tử’, bởi vì ‘Vật Tử’ này đã ba lần chuyển chủ. Cho nên, khi cùng Vương phi sinh hoạt vợ chồng, độc sẽ từ từ ngấm vào lục phủ ngũ tạng. Sinh hoạt vợ chồng xong, người nọ lập tức phát độc mà chết.....”

Thì ra, đây là cái gọi là vận mệnh! Khe khẽ thở dài, khóe miệng Nam Cung Quyết nhếch ý cười chua xót: “Người ra ngoài đi, thông báo với thị vệ. Cho dù phát sinh chuyện gì, thì trước khi trời sáng, không cho phép bất kỳ kẻ nào tiến vào!”

“Vâng, Vương gia!” Ánh mắt bất đắc dĩ của lão giả lướt qua người Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, thở dài thật mạnh, bước nhanh ra khỏi phòng: Mệnh người, ông trời đã định.....

Khi toàn bộ căn phòng chỉ còn lại Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết khe khẽ thở dài, đặt Lạc Mộng Khê trên giường, ánh mắt thâm thúy ánh mắt hiện lên một tia chua xót: Mộng Khê, không ngờ, hai người chúng ta lại gặp phải tình huống như ngày hôm nay.....

Đưa tay, mở vạt áo trước ngực của Lạc Mộng Khê.....

“Nam Cung Quyết, người làm gì?” Tuy rằng Lạc Mộng Khê hết sức khó chịu, thần trí không phải quá tỉnh táo. Nhưng lời nói của lão giả, nàng cũng nghe thấy, muốn ra tay ngăn cản động tác của Nam Cung Quyết, lại bị Nam Cung Quyết dễ dàng bắt lấy cổ tay, không thể động đậy.

“Mộng Khê, ta..... Muốn cứu nàng.....” Mà cách cứu nàng, chỉ có một..... “Nếu cứu ta, người sẽ chết Ta đã nợ người rất nhiều.....” Lạc Mộng Khê hô hấp dồn dập, mặt được và “Vật Tử” cùng tra tấn khiến nàng khó có thể chịu được.

“Thời gian của ta vốn không còn nhiều, không phải sao?” Nam Cung Quyết ngồi xuống giường, xoay người đặt Lạc Mộng Khê ở dưới thân, đưa tay cởi bỏ từng lớp y phục của Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê muốn ngăn cản, lại lực bất tòng tâm: “Cho dù không cứu nàng, ta cũng không sống được bao lâu.....”

“Nhưng người vẫn có thể sống thêm một thời gian Đừng hy sinh vì ta nữa..... Ta không đáng.....” Khóe mắt, nước mắt chảy xuống, Lạc Mộng Khê muốn chạy trốn, lại bị Nam Cung Quyết gắt gao đặt ở dưới thân..... “Nàng đáng giá..... Bởi vì nàng là nữ tử duy nhất mà cả đời này ta muốn yêu thương.....” Nam Cung Quyết biết, sau khi hãm cứu Lạc Mộng Khê, bản thân sẽ chết, vì để Lạc Mộng Khê an tâm sống, những lời này, hãm vốn không nên nói ra. Nhưng, nếu bây giờ hãm không nói, về sau sẽ không còn cơ hội. “Có nàng, thế giới của ta mới trở nên xinh đẹp, mới trở nên muôn màu muôn vẻ, mới trở nên, có ý nghĩa như vậy. Nàng là lý do duy nhất khiến ta chống đỡ mà sống tiếp. Nếu nàng chết, ta cũng không muốn sống.....”

Da thịt trắng nõn đập vào mắt, hương thơm trên da thịt cùng với mùi hoa khương dã nhàn nhạt quanh quần chóp mũi, mơ hồ, còn có vị trong trẻo, rất dễ ngủ. Nụ hôn nhẹ nhàng của Nam Cung Quyết dừng trên cổ Lạc Mộng Khê.....

“Nam Cung Quyết..... Nếu chàng chết..... Ta phải làm sao..... Ta phát hiện, bản thân cũng thích chàng” Lạc Mộng Khê giãy không ra, lại không muốn Nam Cung Quyết vì nàng mà chết, dưới tình thế cấp bách, nàng thốt ra. “Thật sao?” Nam Cung Quyết đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lạc Mộng Khê, đáy mắt ưu thương hiện lên rục rịch: “Nàng thật sự thích ta?”

“Đương nhiên là thật.” Lạc Mộng Khê khẽ gật đầu, nước mắt ở khóe mắt vẫn không ngừng chảy xuống: “Vì ta, chàng phải sống tốt.....”

“Ta đã bệnh nặng, không còn hy vọng sống tiếp..... Long thảo, cũng chỉ có thể giảm bớt bệnh tình mà thôi.....” Màu đen trên mặt Lạc Mộng Khê đã vượt qua mắt, thẳng hướng lên trán. Nam Cung Quyết biết, thời gian của hắn đã không còn nhiều:

Đưa tay chậm rãi tháo mạng che mặt của Lạc Mộng Khê xuống, bởi vì lúc này Lạc Mộng Khê đã trúng mị dược và “Vật Tử”. Hai loại kì độc, khuôn mặt dữ tợn dọa người dưới tác dụng của mị dược đã biến mất không thấy nữa, bây giờ, là một khuôn mặt màu đen bình thường:

“Mộng Khê, đừng cãi nữa, hãy để ta giúp nàng một lần cuối cùng.....” Lạc Mộng Khê đang muốn nói gì đó, lại bị Nam Cung Quyết gắt gao che miệng lại, toàn bộ lời nói đến bên miệng, đều bị Nam Cung Quyết nuốt vào trong bụng. Đây chính xác là nộ hôn đầu tiên trên danh nghĩa của bọn họ, nhưng cũng là nộ hôn kết thúc.....

Cơ thể nóng bỏng thân thể truyền đến từng cơn lạnh, Lạc Mộng Khê biết quần áo trên người nàng đã bị Nam Cung Quyết cởi hết, nói không nên lời, nước mắt càng rơi nhiều: Giao bản thân cho Nam Cung Quyết, nàng cũng không hối hận. Nhưng vì sao, hai người bọn họ phải kết hợp với nhau trong loại tình huống này..... Ngay khi kịch độc màu đen sắp lan lên trán Lạc Mộng Khê, hạ thân truyền đến cơn đau xé rách. Ngay sau đó, màu đen dừng lan ra, yên lặng bất động.....

Lạc Mộng Khê lẳng lặng nằm trên đệm gấm, dưới phát tác của mị dược và “Vật Tử”, thân thể của nàng mềm yếu vô lực. Thân thể phía trên, là thân hình tuấn mỹ cao ngất của Nam Cung Quyết.

Môi nàng, khi môi anh đào được buông ra đã bị hắn hôn đến sưng đỏ, nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt của Lạc Mộng Khê, tinh tế gặm nhấm, hôn nhẹ lên mi, lên mắt, mỗi một tác động trên mặt nàng, dịu dàng theo xuống cổ, chậm rãi hôn xuống phía dưới.....

Nam Cung Quyết bồng chốc vung tay lên, ánh nến trong phòng bị dập tắt. Trong bong đêm vô hạn, mang theo thống khổ và ngọt ngào, cùng Lạc Mộng Khê tận tình triền miên.....

Ham muốn trước khi chết, ham muốn đến điên cuồng, khiến một người vốn am hiểu tình huống như Lạc Mộng Khê, trong lòng không khỏi có chút bối rối, một chút ngượng ngùng, bất tri bất giác đắm đuối trong đó.....

Đây là lần đầu kết hợp của bọn họ, nhưng cũng là lần cuối cùng. Qua đêm nay, bọn họ sẽ giống như Mâu Thanh và Lăng Tuyết Dao vậy, âm dương hai thế giới.....

Nước mắt, kiềm không được lại chảy xuống: Nam Cung Quyết, ta hy vọng sau bình minh, chàng vẫn còn sống, còn có thể nhìn ta một lần nữa.....

Kết thúc triền miên, chờ đợi Nam Cung Quyết là cơn đau nhức trong phổi, khí lạnh và khí nóng trộn vào nhau, tra tấn hằn hết sức thống khổ. Trên trán, giọt mồ hôi to như hạt đậu, cố nén không để mình phát ra tiếng rên vì đau.....

Mộng Khê, ta chỉ có thể đi cùng nàng đến đây, đây là lần cuối cùng ta có thể giúp nàng. Tuy rằng ta không muốn rời đi, nhưng, sự thật không phải do ta làm chủ. Con đường sau này, chỉ e nàng phải tự bước đi. Nàng nhớ bảo trọng, ta sẽ nhìn nàng từ trên trời, phù hộ cho nàng được hạnh phúc và vui vẻ.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Dung Nhan Tuyệt Sắc

Edit : Vân Anh

Beta : kun'xjh

Mây sớm lơ thơ, sương đêm tan biến, những tia nắng vàng xuyên qua tầng mây rơi xuống mặt đất.

Một nam tử anh tuấn đang nằm trên giường lớn trong nội thất của Lạc Vương phủ. Khuôn mặt yên bình, đôi mắt khép hờ đang say sưa ngủ. Một tia nắng vàng lướt qua khuôn mặt của nam tử, vàng sáng vàng ấm áp trải rộng trên thảm trải sàn dưới giường lớn.

Trong ngực nam tử còn ôm một người, người nọ đang vùi đầu trong vòm ngực tinh trắng mà trắng ngần của nam tử, không nhìn thấy bộ dạng của người ấy. Nhưng dựa vào những sợi tóc đen nhánh xõa hơn nửa giường, người ấy là nữ tử.

Một lát sau, đôi mắt nam tử liên tục nhấp nháy, mí mắt khép hờ từ từ mở ra. Đôi mắt trong veo như suối còn chút sương mù, rồi lại sâu thẳm như đầm ước sâu, liếc mắt nhìn không thấy đáy.

Nhìn tướng mạo và những bài trí đầy quen thuộc trước mặt, nam tử anh tuấn đầu tiên là khó hiểu, nhưng lập tức lại giống như nghĩ tới cái gì, đáy mắt trong veo hiện lên một tia khiếp sợ. Đột nhiên nâng mí mắt lên, xoay người ngồi dậy. Nam tử nhanh chóng đánh giá khắp nơi trong phòng, lại đưa hai tay của mình đến trước mặt, cẩn thận quan sát. Khi xác nhận mình không có nhìn lầm, khóe miệng của nam tử khẽ cong lên một nụ cười vui sướng, nhưng cũng đầy chua xót: Không ngờ ta lại còn sống.....

Thử vận công, khí huyết trong cơ thể thông suốt, nội lực hùng hậu, khi đi qua tâm phế thì dễ chịu không bị ngăn trở. Nội lực đậm hàn khí cản trở trước kia đã biến mất không còn thấy nữa.

Một câu nhân họa đặc phúc thoáng hiện trong đầu Nam Cung Quyết: Tính độc của mị dược và “Vật Tử” đều thuần dương. Tối hôm qua vì để cứu Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết đã dẫn hai loại độc trí mạng độc kia vào người mình. Nam Cung Quyết bị bệnh phối, tính âm, dương độc cùng âm bệnh giao hòa trong cơ thể Nam Cung Quyết, lấy độc trị độc, hai độc lại có thể tiêu tan.

Thứ tra tấn hằn năm năm nay, thậm chí còn sắp cướp đi tính mạng bệnh hoạn của hắn lại có thể biến mất một cách thần kỳ. Nỗi vui sướng trong lòng hắn lúc này không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Nam Cung Quyết có thể thoát khỏi sự tra tấn của bệnh tật, trở thành một người bình thường là ước mơ của hắn. Ngoài sự nỗ lực của bản thân ra, hắn còn phải cảm ơn một người....

Ánh mắt đầy thâm tình và vui sướng của Nam Cung Quyết dừng lại trên người nữ tử đang nằm bên cạnh hắn: Mộng Khê thật sự là phúc tinh của ta.....

Lạc Mộng Khê là đặc công, sự cảnh giác luôn luôn rất cao. Bất luận nàng ngủ có ngủ say bao nhiêu, thì chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay cũng sẽ làm nàng thức giấc.

Nhưng tối hôm qua nàng trúng mị dược, lần đầu tiên trải qua việc này, thật sự là mệt muốn chết rồi. Cho nên động tác vừa rồi của Nam Cung Quyết tuy mạnh nhưng nàng không hề nhận ra, vẫn cứ nằm ngủ say sưa.

Vì ‘Vật Tử’ trên người Lạc Mộng Khê đã chuyển vào trong cơ thể Nam Cung Quyết, nên nàng cũng giống như Nam Cung Quyết được trở lại làm người bình thường, tự nhiên cũng sẽ khôi phục lại khuôn mặt đẹp như hoa.

Khuôn mặt tuyệt đẹp của Lạc Mộng Khê, khẳng định nàng sẽ là một tuyệt sắc mỹ nhân. Tuy rằng Nam Cung Quyết đã có chuẩn bị, nhưng khi nhìn thấy dung mạo của Lạc Mộng Khê vẫn không tránh khỏi kinh ngạc. Đáy mắt hơi lóe lóe: Đây..... Là dung mạo của Mộng Khê.....

Nam Cung Quyết không thể tin được chậm rãi vươn tay ra, khi ngón tay nhẹ nhàng tiếp xúc với gương mặt nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê thì khẽ run lên. Từ ngón tay truyền đến cảm giác trơn mềm như tơ, xúc cảm tinh tế biết bao. Rốt cuộc Nam Cung Quyết cũng tin: Đây đều là thật, không phải hắc đang nằm mơ.....

Chậm rãi cúi người xuống, mùi hoa khương dã nhàn nhạt quen thuộc bay vào trong mũi, cho Nam Cung Quyết biết: Đây là Mộng Khê của hắn, không ai có thể giả dạng.....

Trong mộng lung, Lạc Mộng Khê chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, cả người vô cùng mệt mỏi, không có chút khí lực. Mí mắt nặng đến nỗi không mở ra được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn truyền đến cảm giác ngứa ngứa, giống như có người đang khẽ vuốt ve mặt nàng. Hô hấp ấm áp không ngừng phả lên trên cổ khiến Lạc Mộng Khê có chút hờn giận mở hai mắt mệt mỏi ra. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nàng là dung nhan tuấn mỹ vô trù cùng với ánh mắt đầy thâm tình và kinh ngạc của Nam Cung Quyết.

Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài, đang muốn quở mắng: “Người không thể để ta ngủ thêm một chút sao?”

Trong đầu đột nhiên hiện lên những chuyện đã phát sinh giữa hai người, nơi đáy mắt có chút sương mù của Lạc Mộng Khê bỗng chốc sáng ngời. Trong phút chốc hoàn toàn không còn buồn ngủ nữa, đột nhiên ngồi bật dậy:

“Nam Cung Quyết, người..... người không sao chứ.....” Không phải hẳn đã dẫn “Vật Tử” trên người ta rồi sao? Làm sao có thể không xảy ra việc gì?

Nam Cung Quyết không nói gì, chỉ chăm chú nhìn vào đáy mắt đầy khiếp sợ của nàng.

“Nam Cung Quyết, người làm sao vậy? Sao lại không nói gì?” Chẳng lẽ sau khi Nam Cung Quyết dẫn “Vật Tử” không bị độc chết, lại bị độc làm câm.

Nam Cung Quyết vươn tay hướng tới bàn trang điểm, chỉ nghe “vèo” một tiếng, đã cầm trong tay chiếc gương đồng được hút từ trên mặt bàn. Nam Cung Quyết đưa gương đồng tới trước mặt Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê nghi hoặc, hơi ghé mắt nhìn vào trong gương đồng. Nhất thời, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lại lóe ra khiếp sợ khó có thể diễn tả: Trong gương đồng là một khuôn mặt rất đẹp. Hơn nữa, đó là vẻ đẹp đến kinh người, siêu phàm thoát tục, tươi mát thanh nhã, đẹp tuyệt thiên tiên, làm người ta không thể tin được.

Cho dù có dùng hết tất cả từ ngữ trên đời cũng không thể hình dung nổi sự xinh đẹp của nàng. Tuy mỹ nhân trên đời có rất nhiều, nhưng nếu mang ra so sánh với nàng thì tất cả liền trở thành bùn đất.

Nét đẹp thế tục sẽ làm nhiều người trầm mê, nhưng mà nét đẹp của nàng lại có thể làm người khác điên cuồng. Đẹp đến thần bí, đến kỳ diệu, mang theo sức chấn động lòng người. Đẹp đến không gì có thể so sánh, không hề có chỗ thiếu hụt, không cách nào có thể hình dung.....

Đây..... Chính là dung nhan của ta! Lạc Mộng Khê khó có thể tin, nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, mà nàng ở trong kính cũng đang sờ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của chính mình:

Không ngờ đây lại là dung mạo của Lạc Mộng Khê khi chưa trúng độc, hai chữ tuyệt sắc cũng không thể hình dung hết. Ngày đó Băng Lam cũng đã dùng rất nhiều từ như thế để hình dung dung mạo của nàng, lúc ấy Lạc Mộng Khê còn cho rằng nàng ta chỉ nói quá. Nay xem ra, nàng chỉ nói thật mà thôi.....

“Mộng Khê, không thể ngờ nàng lại đẹp như vậy” Nam Cung Quyết để gương đồng qua một bên, gắt gao ôm lấy, vùi đầu vào hõm cổ thơm ngát của Lạc Mộng Khê. Người thật sâu hương thơm chỉ thuộc về riêng nàng, khiến Nam Cung Quyết hơi thất thường.

Cảm giác da thịt lạnh lạnh tiếp xúc với thân thể ấm áp, làm Lạc Mộng Khê hoàn hồn trong phút chốc. Cúi đầu nhìn xuống, nhìn thấy chăn gấm đã rơi xuống thắt lưng. Mà bên dưới lớp chăn gấm, nàng và Nam Cung Quyết đều không một mảnh vải. Nhất là nàng, trên da thịt trắng nõn lại bị che kín bởi nhiều vết đỏ, loáng thoáng, lẫn với mấy chỗ đã chuyển màu xanh, cùng với mấy vết cắn nhọt.....

“Đó là dấu hôn!” Thấy Lạc Mộng Khê nhìn vào những vết đỏ bằng ánh mắt nghi hoặc, Nam Cung Quyết “có lòng tốt” giải thích. Trong đáy mắt thâm thúy lóe lên một tia ý cười trên tức:

Mộng Khê thật đúng là thuần khiết, ngay cả dấu hôn cũng chưa từng thấy qua. Chỉ có điều, đây cũng càng minh chứng, Mộng Khê là của hắn, chỉ là của riêng hắn!

Trước đây, vào những lúc hắn khó kìm lòng, chỉ tạo trên người Lạc Mộng Khê những dấu hôn rất mờ, không lâu sau sẽ biến mất. Nhưng vào lúc này, nếu không có bôi thuốc thì có ba ngày ba đêm cũng không biến mất.....

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê đỏ lên: “Ta biết” Đưa tay kéo chăn gấm dưới thắt lưng lên, che lại thân thể trần trụi của mình.

Kiếp trước, tuy Lạc Mộng Khê và Âu Thần không có phát sinh quan hệ. Nhưng nàng là đặc công, trong khi chấp hành nhiệm vụ, cũng từng giết qua vài tên háo sắc. Tuy đã sắp chết đến nơi, nhưng bọn chúng vẫn còn đang đùa giỡn với nữ nhân. Cho nên Lạc Mộng Khê cũng từng thấy qua vết này từ trên người của những nữ nhân đó.....

Tuy rằng Lạc Mộng Khê mang tư tưởng thoáng của thế kỉ hai mươi mốt mà lớn lên, nhưng mà việc cùng với một nam tử ôm nhau thân mật trong tình trạng không một mảnh vải che thân, thì đây thật đúng là lần đầu tiên của nàng. Đương nhiên sẽ hơi mất tự nhiên. Lạc Mộng Khê muốn nhích ra khỏi cơ thể Nam Cung Quyết, nhưng bất đắc dĩ khí lực của hắn lại lớn hơn nàng. Hơn nữa, toàn thân nàng không còn sức lực, căn bản không thể giẫy khỏi sự kìm chặt của hắn, rơi vào đường cùng, Lạc Mộng Khê đành nghĩ ra một lý do: “Ta muốn tắm rửa.....”

Nam Cung Quyết mỉm cười, cúi đầu thối hơi bên tai Lạc Mộng Khê: “Bây giờ hăng còn sớm, chúng ta cứ nằm thêm một lát. Lúc dậy đi tắm cũng không muộn.....”

Lạc Mộng Khê mở miệng, đang muốn nói thêm cái gì đó. Thì bất thành linh, Nam Cung Quyết đã ôm nàng ngã trên giường, hôn nhẹ lên long mày của Lạc Mộng Khê. Bàn tay thon dài, trắng nõn đang không ngừng tự do châm lửa trên da thịt tinh tế bóng loáng như tơ lụa của nàng....

Nam Cung Quyết xoay người áp Lạc Mộng Khê ở dưới thân, nhẹ nhàng hôn lên từng tấc da thịt nàng. Thân thể cường tráng kề sát lên da thịt tuyết trắng của Lạc Mộng Khê, thật xứng, thật hài hòa, không có một khe hở.

Loại cảm giác xa lạ giống như đêm qua lại dấy lên trong cơ thể, khiến Lạc Mộng Khê dâng lên cảm giác sợ hãi không biết từ đâu. Không ngừng nghiêng đầu lảng tránh khỏi những nụ hôn kia: “Nam Cung Quyết, toàn thân ta đau nhức, rất khó chịu..... ta muốn tắm rửa.....”

Nam Cung Quyết đột nhiên dừng động tác tay, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng đỏ của Lạc Mộng Khê, nhẹ giọng hỏi: “Bây giờ còn đau không?”

Nam Cung Quyết không có nhiều hiểu biết về nữ tử, những cũng biết lần đầu tiên của nữ tử sẽ rất đau. Tối hôm qua, vào lúc hân kết hợp với Lạc Mộng Khê, cũng cảm giác được Lạc Mộng Khê khó chịu. Vốn tưởng rằng sẽ chỉ đau một lát, nhưng không nghĩ tới mọi chuyện cũng không phải đơn giản như hân nghĩ.

Lạc Mộng Khê gật gật đầu: “Ta muốn tắm rửa” Nước ấm có thể giảm bớt đau đớn.

“Không sao, chỉ một lần đó thôi, về sau sẽ không còn đau nữa” Nam Cung Quyết hôn như chuồn chuồn lướt nước lên môi Lạc Mộng Khê, đưa tay ôm Lạc Mộng Khê vào trong ngực định đi tới sau bình phong. Lạc Mộng Khê đột nhiên cả kinh, nắm chặt chân, gấp giọng giải thích: “Nam Cung Quyết, tự ta tắm cũng được, không phải người có rất nhiều chuyện phải làm sao? Mau đi xử lý công việc đi”

Trước tối hôm qua, Lạc Mộng Khê chưa bao giờ thấy qua nam tử trần truồng, cũng không để cho nam tử nhìn thấy thân thể của mình. Cho dù là tối hôm qua, nàng bị mị dược và “Vật Tử” luân phiên phát tác trong cơ thể, hết sức khó chịu. Cho nên làm gì còn có thời gian rảnh rỗi để nhìn cơ thể Nam Cung Quyết.

Hiện tại, nếu muốn nàng đối mặt với một nam tử đang khóa thân, thì nàng thấy không quen. “Mộng Khê, chúng ta đã là phu thê đúng với danh nghĩa rồi, nàng còn ngượng ngùng cái gì?” Nam Cung Quyết hôn nhẹ lên vành tai khéo léo của Lạc Mộng Khê: “Huống chi, tối hôm qua, mỗi một tấc trên da thịt nàng, bốn vương đều đã xem qua, sờ qua.....”

Đáng ghét, Nam Cung Quyết lại có thể nói như vậy..... Quá tự nhiên, lại không chút kiêng dè. Chỉ có điều, cẩn thận ngẫm lại thấy hẳn nói cũng đúng, giữa vợ chồng cũng không có gì phải kiêng dè. “Bớt nói nhảm đi, tắm!” Lạc Mộng Khê buông lỏng tay thả chần ra, để Nam Cung Quyết tùy ý ôm nàng đi đến phía sau bình phong. Nàng chỉ lo hờn dỗi nên vẫn chưa nhìn thấy ánh mắt lóng lánh, trêu tức của Nam Cung Quyết.

Sau bình phong, hơi nước mịt mù, lượn lờ bốc lên. Lạc Mộng Khê ngồi trong thùng tắm, khép hờ hai mắt, tùy ý để nước ấm vây quanh nàng, làm cơn đau nhức trên người cũng giảm đi không ít. Thân thể cũng thoải mái hơn rất nhiều.

“Mộng Khê, đỡ hơn không?” Cùng với giọng nói thân thiết vang lên, thì mùi hương đàn hương nhàn nhạt đã quanh quẩn chớp mũi nàng. Chỉ trong nháy mắt Lạc Mộng Khê đã bị ôm vào trong lồng ngực tinh tế, da thịt bóng loáng cũng dán lên thân hình cường kiện.

“Tốt hơn nhiều!” Nhưng mà, vẫn hơi mệt. Lạc Mộng Khê mở mắt, không tiếng động thở dài: Sao Nam Cung Quyết lại thích ôm nàng như vậy chứ. Hơn nữa, còn là lúc nàng chưa mặc quần áo..... Nhìn bộ dạng uể oải, hữu khí vô lực của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết nhẹ nhàng hôn lên đôi môi thơm của nàng: “Mộng Khê, nàng cứ ngâm tiếp đi, như vậy cơ thể sẽ càng thoải mái hơn. Bốn vương đi xử lý vài chuyện trước, lát nữa sẽ trở về với nàng.”

Thấy Lạc Mộng Khê gật đầu, Nam Cung Quyết không hề e dè liền đứng lên trước mặt nàng. Không một mảnh vải cứ tự nhiên đi tới cạnh thùng tắm. Sau khi cầm lấy khăn lau khô những bọt ngược trên người, thay một bộ quần áo sạch sẽ, liền bước nhanh ra khỏi phòng ngủ.

Lạc Mộng Khê ngồi trong thùng tắm, hai mắt khép hờ, suy nghĩ bay xa: Nam Cung Quyết hút “Vật Tử” trên người ta nhưng không chết, chắc “Vật Tử” tương khắc với bệnh của hắn, hai độc tự tiêu trừ lẫn nhau.....

Đây chính là “số mệnh” giống như người ta thường nói sao. Tối hôm qua, vì Nam Cung Quyết muốn giải độc cho nàng đã quyết tâm chịu chết, nhưng lại không nghĩ rằng nhân họa đắc phúc. Sau khi hắn giúp ta, không chỉ không chết, mà Hoa Đào lao đã tra tấn hắn mấy năm nay cũng không cần chữa mà khỏi...

Nhìn những dấu hôn trên da thịt, trong ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê dâng lên nồng đậm bất đắc dĩ: Không ngờ nàng lại kết hợp với Nam Cung Quyết ,trở thành phu thê thật sự trong tình huống như vậy.....

Sau khi Nam Cung Quyết rời đi không lâu, Lạc Mộng Khê cũng ra khỏi thùng tắm, lau khô bọt nước trên người, thay một bộ quần áo sạch sẽ. Nàng ngồi trước gương trang điểm. Trong gương, nàng mày liễu cong cong, không vẽ mà tự đẹp. Mắt sáng như sao. Nước da tuyết trắng, vô cùng mịn màng. Mũi cao thẳng. Miệng anh đào nhỏ, không thoa son mà đỏ. Những sợi tóc đen nhánh nhẹ nhàng rũ xuống, mềm mại, bóng mượt.

Lạc Mộng Khê xuyên qua dị thế đã được một thời gian, nhưng cho đến nay mới nhìn thấy dung nhan thật sự của mình. Hai kiếp người, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một dung nhan tuyệt sắc như vậy. Dung mạo thật đẹp, rất thần bí, phảng phất như hư ảo. Nếu bị nam tử nhìn thấy, khẳng định sẽ trở nên điên cuồng.

Dấu hôn trên người Lạc Mộng Khê chưa thể biến mất. Nhưng mà, bây giờ đang là mùa thu, nên nàng sẽ mặc quần áo cao cổ để che đi những dấu hôn này. Như vậy người khác cũng không thể nhìn thấy gì.

Thân thể này của Lạc Mộng Khê chỉ mới mười sáu tuổi, mà Nam Cung Quyết cũng chưa đến hai mươi. Nếu ở thời hiện đại, độ tuổi này của bọn họ vẫn còn là trẻ con, đang đến trường. Nhưng ở cổ đại này, lại có thể kết hôn, sinh con.

Bằng Lam không ở đây, mà Lạc Mộng Khê cũng không am hiểu về cách vấn tóc đầy phức tạp ở cổ đại, nên chỉ vấn kiểu đơn giản nhất. Trên bàn trang điểm có rất nhiều đồ trang sức, đây đều là Nam Cung Quyết đưa cho nàng. Nhưng mà, không có cái nào xứng với kiểu tóc hôm nay.

Lạc Mộng Khê tìm kiếm một hồi trên trang điểm, thì thấy một cây trâm gài tóc màu tím. Thật ra, cây trâm gài tóc này phải có một đôi, nhưng lại bị nàng làm mất một cây. Đôi trâm gài tóc này vừa khéo rất xứng với kiểu vấn tóc ngày hôm nay. Nhưng giờ lại vì chỉ còn một cây, mà không thể cài.....

Lạc Mộng Khê than nhẹ một tiếng, đang muốn để cây trâm gài tóc màu tím lại chỗ cũ. Thì bất thành linh một đoạn tay áo màu trắng lướt qua trong gương đồng, bàn tay thon dài cầm cây trâm trên tay Lạc Mộng Khê, sau đó nhẹ nhàng cài lên giúp nàng. Cái chính là, không phải chỉ có một cây, mà là một đôi.....

“Cây trâm gài tóc này sao lại ở trong tay người?” Nhìn thấy cây trâm có màu tím trong suốt, Lạc Mộng Khê cảm thấy kinh ngạc.

Sau khi Nam Cung Quyết tự mình cài tóc cho Lạc Mộng Khê, liền nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Chiếc cằm cương nghị không chút khách khí kề lên một bên vai Lạc Mộng Khê. Ánh mắt thâm thúy như ngọc ẩn hiện ý cười hạnh phúc: “Ngày đó nàng đến Hồng Xuân Lâu, đã để lại cây trâm gài tóc này ở trên giường bốn vương.....”

Đó là chuyện xảy ra khi bọn họ chỉ mới quen biết không lâu, ngay lúc đó Nam Cung Quyết nhặt được trâm gài tóc của nàng, nhưng lại không có vứt đi. Chẳng lẽ khi đó Nam Cung Quyết đã nảy sinh tình cảm với nàng.....

Trong đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên ý cười trêu tức, ghé mắt nhìn về phía Nam Cung Quyết: “Nam Cung Quyết, người bắt đầu thích ta từ khi nào?”

“Không biết!” Nam Cung Quyết trả lời rành mạch, không chút do dự, trực tiếp đưa ra đáp án: “Trong thời gian chúng ta tiếp xúc với nhau, trong bất tri bất giác nàng đã đi vào lòng bốn vương.....”

Đối với đáp án này, Lạc Mộng Khê không quá vừa lòng. Nói thật, một chút vừa lòng cũng không có. Không phải nàng nhất định muốn biết Nam Cung Quyết thích nàng lúc nào, mà là, nàng muốn mượn chuyện này để làm khó Nam Cung Quyết một chút: “Nam Cung Quyết, vậy người.....”

“Trước đừng nói nhiều như vậy, Mộng Khê, bốn vương mang nàng đến một nơi!” Không đợi Lạc Mộng Khê hỏi là nơi nào, Nam Cung Quyết đã kéo bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê bước nhanh ra ngoài. Hai người đi ra khỏi phòng, đi đến hậu viện, không trực tiếp đi qua cửa, mà là vận khinh công bay ra khỏi Lạc vương phủ, rồi tiếp tục phóng về một hướng: “Nam Cung Quyết, người gấp như vậy là muốn dẫn ta đi đâu?”

Trong mắt Nam Cung Quyết lộ ra sự sùng nịch và thần bí: “Tạm thời giữ bí mật, đợi khi tới đó, tự nhiên nàng sẽ biết” Không lâu sau, hai người đã tới trước một ngọn núi lớn. Nhìn ngọn núi cao ngất trong mây xanh, Lạc Mộng Khê mới nghĩ ra: Mang ta đến ngắm núi.....

Giống như biết được suy nghĩ trong lòng Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết mỉm cười. Bàn tay đang nắm lấy tay nhỏ của Lạc Mộng Khê bất tri bất giác siết thật chặt: “Không phải mang nàng đến ngắm núi, mà là ngắm cảnh sắc trong núi. Chúng ta vào thôi”

Dưới núi có một sơn động, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê tay trong tay đi vào. Sơn động rất tối, nhưng mặt đất lại bằng phẳng. Vì võ công của hai người đều rất khá nên nhìn rất rõ những cảnh sắc trong sơn động: Rốt cuộc sơn động này thông đến đâu.....

Mặc dù Lạc Mộng Khê nghi hoặc đang trong lòng, nhưng chưa hỏi nhiều. Bàn tay nhỏ bé mềm mại được một bàn tay to lớn ấm áp bao bọc,

chóp mũi vẫn quanh quẩn mùi hương đàn hương riêng biệt chỉ có trên người Nam Cung Quyết, làm tinh thần Lạc Mộng Khê rất yên bình, cảm giác hạnh phúc, ngọt ngào cũng đang lên trong lòng.

Ước chừng đi được khoảng năm mươi thước, trước mắt đột nhiên sang chói, ánh nắng tươi sáng, ấm áp chiếu lên người. Làn hương thơm bay vào trong mũi, vui vẻ thoải mái, đủ loại cây xanh, ôm trọn bốn phía. Những tán cây cao lớn mọc khắp nơi, cách đó không xa có một dòng suối nhỏ chậm rãi chảy xuôi. Nước suối trong veo thấy đáy. Bên cạnh dòng suối nhỏ, có rất nhiều hoa khương dã nở rộ, mùi hoa vừa rồi là do chúng tỏa ra. Vô số những con bướm màu sắc sặc sỡ đang múa vờn quanh những đóa hoa.....

“Sao nơi này có nhiều hoa khương dã như vậy?” Trong đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê lóe lên sự kinh hỉ cùng nghi hoặc, bước nhanh lên, hái một đóa hoa màu trắng. Làn hương thơm bay vào trong mũi, cho Lạc Mộng Khê biết, tất cả những bông hoa này đều là thật.

“Bây giờ đã là mùa thu, vì sao nơi này lại giống như đang là mùa xuân?” Đối với điểm này, Lạc Mộng Khê cảm thấy rất khó hiểu. Một con bướm xinh đẹp bay đến đậu trên đóa hoa trên tay Lạc Mộng Khê, đứng yên bất động, rồi lại chậm rãi động cánh.....

Trong mắt Nam Cung Quyết hoàn toàn đều là ý cười sủng nịch, chậm rãi đi đến: “Nơi này địa thế đặc thù, bất luận bên ngoài thời tiết thay đổi như thế nào thì nó vẫn ấm áp như mùa xuân.....”

Nam Cung Quyết vươn cánh tay ôm Lạc Mộng Khê vào trong lòng, ánh mắt nhìn vào đóa hoa khương dã trong tay nàng: “Hoa khương dã thích sinh trưởng ở gần suối, Mộng Khê, tên của nàng cũng đẹp giống như hoa khương dã, đều là thứ mà đời này ta yêu nhất.....”

“Nam Cung Quyết, lần đầu tiên ta phát hiện người nói ngọt rất thành thạo.” Mặc dù Lạc Mộng Khê nói như vậy, nhưng trong lòng lại dâng lên

chút ngọt ngào, vì muốn che giấu cảm xúc thật sự của mình, Lạc Mộng Khê liền đưa hoa khương dã tới trước mắt: “Những lời này người đã từng nói với bao nhiêu người?”

“Nàng là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng” Nam Cung Quyết không chút tức giận, nghiêng đầu hôn trộm lên đôi môi thơm của Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay lập tức, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đã ửng lên một tầng mây đỏ, cầm hoa trong tay phất vào người Nam Cung Quyết: “Nam Cung Quyết, người cũng dám hôn trộm ta.....”

“Ha ha ha..... Mộng Khê, là phản ứng của nàng quá chậm.....” Nam Cung Quyết cười lớn chạy về phía trước, Lạc Mộng Khê lại đuổi sát theo sau. Trong cảnh sắc ngập trời hoa cỏ, có hai thân ảnh đang đeo đuổi, đùa giỡn với nhau. Tiếng cười vui tươi trong veo vẫn quanh quẩn thật lâu bên trong sơn cốc.....

Không biết đã qua bao lâu, hai người chạy đã mệt, liền ngồi trên bãi cỏ bên cạnh dòng suối để nghỉ ngơi. Ánh mặt trời chiếu rọi, Lạc Mộng Khê cảm thấy buồn ngủ, liền dựa đầu mình nằm trên cặp đùi cường kiện của Nam Cung Quyết, khẽ nhắm hai mắt: “Nam Cung Quyết, đây là đâu? Sao trước kia chưa từng nghe người đề cập đến?”

Nam Cung Quyết cúi đầu khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại của Lạc Mộng Khê: “Đây là nơi bốn vương trong lúc vô tình đã phát hiện được, vốn định mang nàng đến đây sớm một chút, nhưng lúc ấy bốn vương bệnh nặng, thời gian không còn nhiều, mà còn rất nhiều chuyện cần phải nhanh chóng hoàn thành, nên không có thời gian.....”

“Bây giờ người đã rảnh hơn rồi” bệnh Hoa Đào lao đã tiêu trừ, người cũng không còn nỗi lo phiền này nữa, vẫn còn rất nhiều thời gian để làm

chuyện mà mình muốn làm.

“Bốn vương đã khỏi hẳn, cơ thể cũng đã khỏe, không cần lo lắng sẽ chết bất cứ lúc nào nữa. Cho nên, cũng sẽ không sốt ruột làm mấy chuyện đáng ghét này” Quan trọng hơn là, chúng ta có thời gian cả đời để gần bên nhau. Ta muốn cẩn thận đền bù cho nàng, thêm vào khoảng thời gian mà trước đây chúng ta đã đánh mất.

Vừa nói đến chuyện Nam Cung Quyết đã khỏi hẳn, Lạc Mộng Khê nhúc nhích để tìm một tư thế thoải mái hơn. Nàng dựa đầu vào lòng Nam Cung Quyết: “Sớm biết ‘Vật Tử’ có thể trị khỏi Hoa Đào lao, thì lúc trước nên để cho Lâm cô nương phối chế phương thuốc cho người uống. Như vậy, người cũng bớt chịu khổ hơn.....”

Nam Cung Quyết suy tư một lượt: “Bốn vương chữa khỏi Hoa Đào lao, cũng không hẳn chỉ vì ‘Vật Tử’, mà còn nhờ mị dược của hữu hộ pháp”

“Mộng Khê, khi nàng trúng ‘Vật Tử’, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có rất nhiều vết dử tợn, vô cùng dọa người. Nhưng mà đêm qua, sau khi nàng trúng mị dược thì những vết dử tợn trên mặt cũng biến mất không thấy nữa, mà thay vào đó là một gương mặt hết sức bình thường, chỉ là màu sắc không đúng.....”

Lúc trước, Nam Cung Quyết vẫn không dám nói lung tung những từ như dử tợn, xấu xí trước mặt Lạc Mộng Khê, vì không muốn để Lạc Mộng Khê thương tâm.

Nay, Lạc Mộng Khê đã khôi phục lại dung mạo có thể làm cho người khác điên cuồng, hẳn tự nhiên cũng không cần bận tâm nữa. Lạc Mộng Khê đột nhiên quay đầu nhìn Nam Cung Quyết, nơi đáy mắt đầy khiếp sợ: “Làm sao người biết khi ta trúng ‘Vật Tử’ trên mặt có những vết dử tợn đến dọa người?”

Xem ra nhất định Nam Cung Quyết đã sớm thấy qua dung mạo của ta, nhưng mà thấy lúc nào. Sao ta lại không có chút ấn tượng nào nhỉ.

“Chính là lần chúng ta rơi xuống sơn cốc” Nam Cung Quyết đơn giản rõ ràng chặn ngay chỗ hiểm giải thích một chút. Ngay trước khi Lạc Mộng Khê còn chưa kịp phát giận, thì đã nhanh chóng quay đề tài về vấn đề mị dục: “Mị dục của hữu hộ pháp rất đặc biệt, nó có thể tiêu trừ một phần độc tính của ‘Vật Tử’, sau đó lại kết hợp với ‘Vật Tử’ để sinh ra một loại độc tố mới, mà chính loại độc tố mới này đã chữa khỏi Hoa Đào lao của bốn vương.....”

“Vậy nếu như lời người nói thì chúng ta còn phải cảm tạ hữu hộ pháp đã hạ mị dục ta” Lạc Mộng Khê lại nằm trong lòng Nam Cung Quyết, thanh âm cũng trở nên lười biếng hẳn.

“Chỉ có thể nói đây là thiên ý” Ánh mắt của Nam Cung Quyết là thâm thúy, sắc bén: “Chỉ sợ hữu hộ pháp cũng không biết, mị dục mà bà ta chế ra lại có công hiệu như thế.....”

“Ta đói bụng, có cái gì để ăn không?” Nơi này cảnh sắc tuy đẹp, nhưng lại cách Vương phủ quá xa, mà Lạc Mộng Khê lại không muốn trở về sớm như vậy, nên tính tùy tiện ăn chút quả đại cho đỡ đói.

Nam Cung Quyết ngẩng đầu nhìn lên trời, Quả thực đã đến lúc dung bữa trưa, liền nhẹ nhàng nâng Lạc Mộng Khê dậy: “Chúng ta đi ăn trưa.”

“Nơi này không có nồi, không có đồ ăn, cũng không có nguyên liệu, vậy thì phải làm thế nào?” Nam Cung Quyết kéo Lạc Mộng Khê bước nhanh về phía trước, Lạc Mộng Khê nhìn lại bốn phía toàn là cây cối, hoa cỏ, trong lòng nghi hoặc.

Lơ đãng ngẩng đầu lên, trước mặt lại xuất hiện một căn nhà trúc hai tầng. Nhà trúc đều được xây dựng từ trúc, bề ngoài tinh xảo, mê người, trước

ngôi nhà trúc có đặt một bàn đá, cùng với đủ loại kỳ hoa dị thảo....“Đây là....”

“Nơi mà chúng ta sẽ ở trong vài ngày tới” Nam Cung Quyết nhẹ giọng giải thích, trong mắt lóe lên niềm vui sướng cùng hạnh phúc: Vừa rồi khi Lạc Mộng Khê đang tắm rửa thì hắn đã sai người đến đây chuẩn bị mọi thứ.....

“Ý của ngươi là trong vài ngày tới chúng ta sẽ ở nơi này, không về Vương phủ? Vì sao lại đột nhiên có ý tưởng này?”

Nam Cung Quyết xoay người nhìn Lạc Mộng Khê, ngữ khí trầm trọng: “Tối hôm qua khi nàng trúng mị dược, đã có rất nhiều hắc y nhân đến đuổi giết. Những người đó có võ công cao cường, không phải hạng người bình thường. Cho nên bốn vương nghĩ ra kế sách. Nếu nàng và ta cùng mất tích, bọn chúng sẽ có phản ứng gì.....”

“Chắc chắn kinh thành sẽ đại loạn” Lạc Mộng Khê không chút suy nghĩ liền nói ra kết quả: “Nam Cung Phong chắc chắn sẽ nhân cơ hội để gièm pha, làm ô uế danh dự của ngươi.....”

Nam Cung Quyết cười: “Nếu là trước đây, bốn vương thật sự bị nhiễm bệnh nặng, thì sẽ rất chột dạ đối với những lời gièm pha của Nam Cung Phong. Nhưng là nay, bốn vương đã khôi phục như bình thường, tại sao còn phải sợ hấn gièm pha.”

Hiện tại Nam Cung Phong càng cố gắng làm ô uế danh dự của bốn vương thì đợi đến ngày trăm y hội chấn, hắn sẽ thua càng thảm. Bởi vì Nam Cung Quyết ta đã hoàn toàn bình phục.... Vì xác nhận mình có phải đã hoàn toàn khỏi hấn hay không, nên hắn còn cố ý để lão giả của Dược Vương cốc xem mạch, thấy ánh mắt khiếp sợ cùng với cái miệng há hốc cả nửa ngày cũng không khép lại được của lão giả, đến bây giờ hầy còn là những ký ức mới mẻ đối với hắn.....

“Mộng Khê, không phải nàng đói bụng sao? Chúng ta đi nấu cơm thôi.” Nam Cung Quyết khẽ nắm bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, chậm rãi đi vào phòng trúc. Trong lòng dâng lên niềm hạnh phúc và vui sướng: Không ngờ ta còn có thể khôi phục lại như bình thường, được hưởng thụ những hạnh phúc thường ngày của mình. Mộng Khê là người mà cả đời này ta vẫn luôn không muốn từ bỏ nhất, vốn cứ tưởng rằng thân thể bị tàn phá này sẽ không thể ở bên cạnh nàng đến đầu bạc răng long. Đây cũng là nỗi tiếc nuối lớn nhất của kiếp này, nhưng thật không ngờ ông trời lại cúi đầu, cơ duyên xảo hợp mà trị khỏi bệnh cho ta.

Cuộc đời này, chỉ cần có Mộng Khê ở bên cạnh, ta thật sự sẽ không còn gì tiếc nuối

Trong ngôi nhà trúc phân cách rất rõ ràng giữa các phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp. Những đồ vật như giường nằm, trường mạn, bàn ghế... cái gì cần có cũng đều có, bên trong bố trí cũng không kém gì so với ở Lạc vương phủ.....

“Thuần Dương cầm, người cũng mang đến” Nhìn Thuần Dương cầm đang nằm trên bàn, Lạc Mộng Khê kinh hô ra tiếng: Chẳng qua chỉ ở đây vài ngày mà thôi, Nam Cung Quyết lại bố trí nơi này thành một phòng ngủ thứ hai giống như trong Lạc vương phủ.....

“Mộng Khê, nếm thử đi” Một miếng điểm tâm còn đang tỏa nhiệt khí được đưa tới trước mặt Lạc Mộng Khê, thật giống như là vừa mới làm xong vậy. Mùi thơm tỏa ra bốn phía, làm cho người ta thêm nhỏ dãi tới tận ba thước.....

“Điểm tâm này.....” Là vừa mới làm xong sao? Nhưng trong phòng này lại không có bếp làm điểm tâm?

“Là bốn vương dùng nội lực chưng chín” Nam Cung Quyết trực tiếp đút điểm tâm vào khuôn miệng đang há hốc vì kinh ngạc của Lạc Mộng Khê:

“Lúc trước cơ thể của bốn vương hư nhược, không thể sử dụng loại nội lực cao thâm như thế này. Bây giờ thì không sao.....”

“Trong sơn cốc này có rất nhiều đồ ăn, chúng ta đơn giản ăn một ít trước vậy. Lát nữa chúng ta sẽ làm vài món dân dã, để làm đồ ăn cho buổi tối.....” Trong vài ngày tiếp, tuyệt đối sẽ giống như thần tiên phóng khoáng vô lo vô nghĩ.....

Mọi việc quả nhiên không nằm ngoài dự tính của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê. Sau khi hai người mất tích, toàn bộ kinh thành liền rối ren. Nam Cung Phong không ngừng tuyên bố khắp nơi rằng: Nam Cung Quyết bệnh nặng sắp chết, không dám để trăm y chẩn bệnh, cho nên đã rời khỏi kinh thành.....

Bởi vì Nam Cung Quyết vẫn chưa trực tiếp thừa nhận là hấn bị bệnh trước mặt Thanh Hoàng, nếu bị trăm y điều tra ra, hấn sẽ phạm vào tội khi quân, chỉ còn duy nhất một con đường chết. Nếu bây giờ trốn đi, thì còn có thể kéo dài được vài ngày hơi tàn..... Nhưng có một số ít đại thần cảm thấy Nam Cung Quyết không giống kiểu người sợ chết, chuyện hấn mất tích chỉ sợ là có nguyên nhân khác.....

Ngay từ đầu Lạc vương phủ cũng có đáp trả những lời đồn ở bên ngoài, nhưng có quá nhiều người hỏi nên bọn họ cũng xử lý không nổi, đành phải đóng cửa chẳng thèm quan tâm, nhắm mắt làm ngơ. Còn Lãnh Tuyết Tình, Lăng Khinh Trần thì đã phái rất nhiều người đi tìm kiếm Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, nhưng không hề có chút tin tức gì, hai người giống như bốc hơi, bật vô âm tín.

Ban ngày, Lãnh Tuyết Tình im lặng chờ đợi tin tức của hai người, vào ban đêm yên tĩnh thì một mình ngồi uống rượu trong đêm đen. Trong đáy mắt vẫn đọng lại ưu thương bị tích tụ trong vài ngày qua: Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, các người đang ở đâu..... Trước khi hai người biến mất một ngày, Nam Cung Quyết thì bệnh nặng chưa khỏi, còn Lạc Mộng

Khê lại thần trí không rõ, nhưng đã có rất nhiều hắc y nhân đuổi sát theo sau, hai người bọn họ có thể hay không.....

Trong khi kinh thành đang hỗn loạn, thì trong sơn cốc, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê lại đang trải qua những ngày tháng như thần tiên. Hai người cùng nhau bắt cá, khi Nam Cung Quyết vừa mới bắt được, lại bị Lạc Mộng Khê phá đám làm cho con cá lại trượt về dòng nước. Hai người cùng nhau nướng, người rắc chút muối, ta bôi miếnng mỡ. Nếu ta rắc muối, người lại bôi mỡ. Rốt cuộc, món ăn dân dã cũng đã nướng xong, nhưng mùi lại rất nặng. Hai người cố gắng đút món dân dã vào miệng đối phương: Vất vả lắm mới làm được một món, không thể lãng phí. Nhưng hai người đều không thích loại đồ ăn có vị nặng như vậy, đến cuối cùng, ai cũng không ăn, khắp mặt đất đều là.....

Hai người cùng nhau nấu cơm, Nam Cung Quyết nhặt rau, Lạc Mộng Khê rửa rau. Nam Cung Quyết gọi tên Lạc Mộng Khê, nhưng khi nàng ngẩng đầu lên thì lại ngắt lấy mấy nhánh rau ném tới chỗ Lạc Mộng Khê. Hãy nhìn xem tuyệt kỹ phi tiêu của bốn vương như thế nào..... Lạc Mộng Khê tránh khỏi phi tiêu đồ ăn của Nam Cung Quyết, thở phì phì hất nước trong lu về hướng Nam Cung Quyết, thử xem thiên nữ tát nước của bốn cô nương như thế nào.....

Hai người cùng nhau nấu cơm, khi Nam Cung Quyết ở Thiếu Lâm tự, ngoại việc tu dưỡng, thì lúc nhàm chán cũng đã từng đến phòng bếp ở Thiếu Lâm tự để giúp việc, nên trù nghệ coi như cũng rất tốt. Đồ ăn trong chảo được hắt hắt lên giữa không trung rồi lại rơi xuống lòng chảo, không hề rơi ra ngoài.....

Nhưng trong lần thứ hai hắt hắt đồ ăn lên giữa không trung thì Lạc Mộng Khê: “Không nghĩ qua là...” Rồi đụng vào người Nam Cung Quyết đẩy hắt văng ra xa một thước, làm đồ ăn đang ở giữa không trung đều rơi xuống..... Cầm kỹ của Nam Cung Quyết thật kinh người, xem ra không chỉ cao hơn hai bậc so với Hạ Hầu Yên Nhiên kia mà thôi.

Khi Nam Cung Quyết đánh đàn thì rất tao nhã, thâm trầm. Ánh mắt thâm thúy phối hợp với tiếng đàn của hắn làm cho người ta nghe như say như mê. Cho nên, Lạc Mộng Khê cũng không quấy rối nữa, mà chỉ dựa vào người Nam Cung Quyết, lắng lắng lắng nghe. Khi đánh tới lúc cao trào, Lạc Mộng Khê liền đi tới giữa bụi hoa, nương theo tiếng đàn mà nhảy múa. Kỹ thuật nhảy tuyệt đẹp, nhẹ nhàng, hơn nữa lại là những vũ đạo mà hắn chưa bao giờ thấy qua. Nam Cung Quyết vừa đàn Thuần Dương cầm, vừa đưa mắt nhìn về phía Lạc Mộng Khê. Trong ánh mắt lộ ra nồng đậm tán thưởng:

Không nói đến dung mạo thiên hạ vô song của Mộng Khê, chỉ cần nói đến kỹ thuật nhảy của nàng thôi thì trong thiên hạ này cũng không ai có thể so sánh.....

Nếu Nam Cung Phong mà nhìn thấy Mộng Khê lúc này, thì sẽ có phản ứng gì? Sẽ hối hận vì những gì mình đã đối với nàng lúc trước, sau đó lại ra sức để tìm cách vãn hồi hay sao?

Chỉ sợ là đã quá muộn rồi, lấy tính tình của Mộng Khê thì nhất định sẽ không quay về với người. Huống chi, Mộng Khê chỉ có thể là của ta.....

Lúc trước khi Nam Cung Quyết cưới Lạc Mộng Khê, cũng không biết là nàng có dung mạo tuyệt sắc như thế, cũng càng không nghĩ tới mình có thể trị khỏi bệnh để cùng nàng đi suốt cuộc đời. Đi đến bước ngày hôm nay cũng là do ý trời, mà cũng là do bọn họ cố gắng tranh thủ

Mộng Khê, kiếp này nàng chỉ có thể là của một mình ta.....

Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng nhảy múa phối hợp rất ăn ý cùng với tiếng đàn duyên dáng của Nam Cung Quyết, đã cuốn hút rất nhiều con bướm tung bay xung quanh hai người, thật lâu cũng không bay đi....

Sau khi nghe nói Lạc Mộng Khê biết đánh cờ tướng, Nam Cung Quyết liền thấy tò mò. Vẫn luôn muốn thỉnh giáo Lạc Mộng Khê một chút về cách

đánh cờ tướng, nhưng chưa có thời gian. Bây giờ, hai người đang rảnh rỗi, tất nhiên là phải đánh lấy nhau cùng nghiên cứu cách đánh cờ tướng.

Không thể không nói, tên Nam Cung Quyết này được sinh ra để đả kích người khác, Lạc Mộng Khê chỉ giảng giải sơ cho hắn một chút thì hắn đã lĩnh hội hết những chỗ mấu chốt trong đó rồi.

Cùng đánh cờ với Lạc Mộng Khê để luyện tập thực chiến, lúc vừa mới bắt đầu thì người thua luôn là Nam Cung Quyết. Nhưng dần dần, thời gian Nam Cung Quyết có thể chống đỡ bàn cờ cũng tăng lên. Về sau lại có thể đánh ngang tay với Lạc Mộng Khê, đến cuối cùng, lại đánh thắng cả Lạc Mộng Khê.....

Làm Lạc Mộng Khê tức đến nỗi mỗi khi rửa rau liền lấy nước tạt hăn.....

Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đều thích uống trà, vào lúc hoàng hôn sau buổi chiều, tiếng đàn duyên dáng từ trong phòng trúc vang lên, hương trà nhan nhợt xuyên qua cửa sổ tản ra ngoài.

Gió nhẹ nhàng thổi qua đưa hương trà thổi qua hoa cỏ, cây cối, bay thẳng vào trong những nơi sâu thẳm trong núi rừng. Những nơi hương trà đi qua làm trăm chim đang đậu thành đàn tranh nhau đua ngửi.....

Sau ngôi nhà trúc là rừng trúc, ở sâu trong rừng trúc có một hồ suối nước nóng, ồ ồ tản nhiệt khí ra khắp chung quanh, làm cho bốn phía giống như là tiên cảnh nhân gian.

Ôn tuyền có thể làm cường thân kiện thể, cho nên mỗi ngày trước khi mặt trời sắp xuống núi, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đều tới đây để ngâm nước nóng. Chỉ có điều, gần đây thế cục kinh thành rối ren, nên sau khi trời tối, Nam Cung Quyết sẽ lặng lẽ trở về Lạc vương phủ, nghe ngóng hướng đi của các đội nhân mã khắp nơi trong kinh thành.

Ngày trăm y hội chẩn gần trong gang tấc, thế cục trong kinh thành càng ngày càng loạn. Mặt ngoài nhìn như rất bình lặng, nhưng thực ra là đang sóng ngầm mãnh liệt.

Sau khi trời tối, Nam Cung Quyết vẫn giống như ngày thường, dùng qua bữa tối liền trở về Lạc vương phủ. Lạc Mộng Khê dọn dẹp bát đĩa xong liền đi ngâm suối nước nóng, rồi mặc tấm y ngồi trên ghế đọc những quyển sách nói về các quốc gia, mà ngày hôm qua sau khi Nam Cung Quyết trở về phủ đã mang đến cho nàng. Lạc Mộng Khê nhất thời đọc thành mê, ngay cả khi Nam Cung Quyết trở về cũng không chú ý tới.

Mãi đến khi Nam Cung Quyết ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng hỏi vài sao nàng còn chưa ngủ thì Lạc Mộng Khê mới lấy lại tinh thần, đưa mắt nhìn ra bên ngoài: Đêm đã khuya rồi.....

“Mộng Khê, nàng còn đau không?” Sau khi hai người viên phòng, thì ngoài ngày viên phòng đó ra, những ngày sau đó tuy hai người cùng ở một chỗ, cũng ngủ chung một giường, nhưng chuyện gì cũng không phát sinh. Bởi vì mỗi khi Nam Cung Quyết muốn Lạc Mộng Khê, thì Lạc Mộng Khê đều sẽ lấy lý do là vì thân thể đau nên cự tuyệt hẳn. Nam Cung Quyết cũng không hiểu biết nhiều về chuyện nữ tử sẽ đau bao lâu sau lần đầu sinh hoạt vợ chồng, vì thế khi Lạc Mộng Khê nói khó chịu, hẳn liền tin. Chỉ là, mỗi đêm đều ôm đại mỹ nhân, nhưng chỉ có thể nhìn, không thể đụng vào, thì đúng là một chuyện đáng buồn bực. Hơn nữa, Nam Cung Quyết còn không biết khi nào thì Lạc Mộng Khê mới có thể khôi phục lại bình thường.

Hôm nay sau khi trở về phủ, trong lúc vô tình Nam Cung Quyết đã nhắc đến một ít chuyện tương tự như vậy ở trước mặt lão y giả, thế nhưng đáp án của lão y giả đã làm cho Nam Cung Quyết tức giận tới tận trời:

Đáng ghét, thì ra Lạc Mộng Khê vẫn luôn lừa bốn vương. Sau khi trở về, tuyệt đối sẽ không tha cho nàng.....

“Nam Cung Quyết, ngày kia chính là ngày trăm y hội chẩn, người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Đáy mắt Lạc Mộng Khê lóe lóe, nhanh chóng chuyển đề tài, trong lòng âm thầm buồn bực: Sao Nam Cung Quyết lại nhớ tới mà hỏi vấn đề này, chẳng lẽ hẳn đã phát hiện ra cái gì.....

“Bệnh của bốn vương khỏi hẳn, có cái gì phải chuẩn bị chứ.” Nam Cung Quyết phản đối, tranh thủ trước khi Lạc Mộng Khê còn chưa kịp nghĩ ra được đối sách mới, thì đã ôm lấy nàng, đi nhanh tới bên giường.....

“Nam Cung Quyết, người làm gì?” Lạc Mộng Khê muốn giãy giụa, nhưng lại bị Nam Cung Quyết dễ dàng giam cầm trong ngực, không thể động đậy.....

“Đêm đã khuya, đương nhiên là nghỉ ngơi” Nam Cung Quyết thờ ơ trả lời, trong mắt ẩn chứa lửa giận: Lạc Mộng Khê, nàng nên trả giá vì mình đã nói dối.....

Lạc Mộng Khê nằm trong lòng Nam Cung Quyết, rõ ràng cảm giác được hắn đang tức giận, đang muốn nghĩ biện pháp thì Nam Cung Quyết đã ôm nàng đi tới trước giường. Sau khi nhẹ nhàng đặt Lạc Mộng Khê lên giường thì thân hình thon dài của Nam Cung Quyết cũng lập tức dè lên.

“Nam Cung Quyết, không phải người nói là nghỉ ngơi sao?” Lạc Mộng Khê cả kinh, vội vàng dùng sức đẩy Nam Cung Quyết. Không phải Lạc Mộng Khê không muốn làm việc vợ chồng với Nam Cung Quyết, mà là do sau khi trải qua đêm đầu đã làm cho nàng sinh ra một loại sợ hãi đối với chuyện này.....

Nam Cung Quyết bắt lấy cổ tay Lạc Mộng Khê, dễ dàng đặt lên trên đỉnh đầu. Lửa giận trong mắt càng thêm đậm: “Đêm đã khuya, đương nhiên là muốn nghỉ ngơi. Chẳng qua là, trước khi nghỉ ngơi, chúng ta lại làm thêm chuyện khác.....”

“Ta.....”

“Thân thể khó chịu” Nam Cung Quyết nói tiếp lời của Lạc Mộng Khê, không thèm nhìn ánh mắt đầy kinh ngạc Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết đặc ý hừ nhẹ một tiếng: “Đáng tiếc, lấy cơ này đối với bốn vương đã hết tác dụng.....” Nam Cung Quyết cúi đầu khẽ hôn lên mi mắt Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê gấp giọng thức tỉnh: “Ngày mai là ngày trăm y hội chẩn, chúng ta không thể muộn.....”

“Là ngày kia, nàng nhớ nhầm rồi.” Nam Cung Quyết ngữ khí ái muội: “Ngày mai chúng ta có thời gian cả một ngày để nằm trên giường.....”

Thấy Lạc Mộng Khê còn đang muốn tìm cơ, Nam Cung Quyết liền vội vàng che miệng nàng lại, hung hăng mút hương vị ngọt ngào từ cánh môi mềm mại của Lạc Mộng Khê. Cái lưỡi linh hoạt không chút khách khí tiến vào trong miệng Lạc Mộng Khê, không ngừng công thành chiếm đất, tham lam hút lấy hương vị trong miệng nàng.

Nụ hôn nóng bỏng triền miên đến nỗi làm cho Lạc Mộng Khê thở không nổi nữa, Nam Cung Quyết hơi mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của Lạc Mộng Khê, cùng với ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đầy kinh ngạc và bất đắc dĩ của nàng, thì sự tức giận nơi đáy mắt của Nam Cung Quyết liền thay bằng ý cười. Sự tức giận mới đây bỗng chốc tan thành mây khói.

Mộng Khê, đừng sợ, ta sẽ cho nàng một đêm thật đẹp!

Một tay giữ chặt hai tay Lạc Mộng Khê, tay kia nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người nàng. Những ngón tay thon dài không ngừng tự do châm lửa trên từng tấc da thịt trắng nõn mịn màng.....

Da thịt vừa tiếp xúc với không khí lạnh làm thần trí đang sa vào sương mù của Lạc Mộng Khê bỗng chốc trở về, khẽ mở mắt nhìn xuống, đã thấy quần áo của mình bị Nam Cung Quyết cởi ra hơn phân nửa. Khoảng cách đến lúc hai người phát sinh quan hệ đã không còn xa

Đáy mắt Lạc Mộng Khê hơi lóe lóe, trúc trắc chậm rãi đáp lại nụ hôn của Nam Cung Quyết. Thân hình Nam Cung Quyết đột nhiên chấn động, trong đôi mắt thâm thúy tràn đầy vui sướng, hôn càng thêm triền miên và xâm nhập, trong lúc bất tri bất giác đã thả lỏng giam cầm đối với Lạc Mộng Khê.....

Nhưng hẳn lại không biết sự đáp lại của Lạc Mộng Khê là vì muốn để hẳn lơ là đề phòng mà cố ý sắp đặt.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Sầu Triều Miên

Edit : Thu Trang

Beta : kun'xjh + yunafr

Nam Cung Quyết buông đôi môi đã bị hăn hôn đến sưng đỏ ra, dịu dàng hôn lên cổ Lạc Mộng Khê. Đôi mắt Lạc Mộng Khê mơ mơ màng màng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, cổ nén sự khác thường đang dâng lên trong cơ thể. Bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương thoát khỏi giam cầm của Nam Cung Quyết, chậm rãi đặt lên cổ hăn.

Nam Cung Quyết tưởng rằng Lạc Mộng Khê đã nghĩ thông suốt, bắt đầu đáp lại. Hăn đang rất vui mừng, tự nhiên cũng không phòng bị nàng nữa, cứ hôn mãi, dọc theo xương quai xanh tinh tế của Lạc Mộng Khê dần dần xuống dưới.....

Hai tay Lạc Mộng Khê bỗng chốc đặt ở sau gáy Nam Cung Quyết, ánh mắt vốn mơ mơ màng màng lại hiện ra lửa giận, đang muốn động thủ đối phó Nam Cung Quyết thì ngực đột nhiên truyền đến cảm giác tê dại. Toàn thân dâng lên cảm giác khác thường, đầu óc Lạc Mộng Khê nhất thời trống rỗng, thanh âm ngưng ngừng, nũng nịu từ trong miệng tràn ra.....

Thân hình thon dài của Nam Cung Quyết đột nhiên chấn động, ánh mắt thâm thúy nhiễm đầy sắc dục hiện lên ý cười sáng tỏ: Thì ra nhược điểm của nàng là ở đây.....

Nam Cung Quyết hôn qua chỗ vừa rồi, lại hung hăng hôn vài cái nữa, cảm giác rõ ràng dưới thân Lạc Mộng Khê đang run rẩy, dù tiếng kêu kiều mị bị áp chế mạnh mẽ, nhưng vẫn khe khẽ thoát ra khỏi miệng chui vào

trong tai. Trong mắt Nam Cung Quyết hiện lên vẻ đặc ý, bất tri bất giác lại tăng thêm lực vào nụ hôn..... Lạc Mộng Khê hơi cúi đầu, không biết Nam Cung Quyết đã cởi cái cái yếm hồng nhạt của nàng từ lúc nào, lúc này đang vui đầu ở trước ngực nàng. Bờ môi mạnh mẽ hôn lên phần ngực mềm mại của nàng, dâng lên những cảm giác khác thường trong cơ thể. Thanh âm nũng nịu mê người không thể khống chế mà tràn ra khiến Lạc Mộng Khê vừa tức vừa vội:

Nam Cung Quyết đáng ghét, sao lại thông minh như vậy chứ..... Nhưng mà, ta sẽ không cho người được như ý Một bàn tay của Nam Cung Quyết chậm rãi đi xuống phía dưới, muốn cởi thứ ràng buộc cuối cùng trên người Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê cả kinh, bắt buộc bản thân phải tập trung tất cả sức lực. Lúc bàn tay to của Nam Cung Quyết chạm đến quần trong của nàng, tay nàng liền điểm vào huyệt ngủ của Nam Cung Quyết.....

Lạc Mộng Khê vừa hạ tay xuống, Trong khoảnh khắc, Nam Cung Quyết không hề phòng bị liền dừng toàn bộ động tác, vui đầu ở trước ngực Lạc Mộng Khê ngủ mê mết.

Lạc Mộng Khê âm thầm thở nhẹ ra, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn. Hít một hơi, phần ngực theo hô hấp của nàng mà không ngừng phập phồng. Đầu Nam Cung Quyết cũng theo hô hấp của Lạc Mộng Khê mà di chuyển lên xuống.....

Một lúc sau, Lạc Mộng Khê khôi phục khí lực, lấy tay đẩy Nam Cung Quyết đổ qua một bên, xoay người ngồi dậy, nhanh chóng mặc quần áo lên người.

Nàng nhìn người nằm bên cạnh, Nam Cung Quyết đã rơi vào giấc ngủ say, chợt nghĩ đến những việc hắn đã làm với nàng vừa rồi, Lạc Mộng Khê giận đến mức đánh đấm Nam Cung Quyết một trận: Nam Cung Quyết đáng

ghét, này thì kiêu ngạo với ta..... Này thì ức hiếp ta Này thì võ công cao hơn ta

Chơi cờ giỏi hơn ta.....

Ngày kia chính là trăm y hội chẵn, vì để thuận lợi qua cửa ải, Lạc Mộng Khê không thể đánh Nam Cung Quyết trọng thương. Cho nên khi đánh Nam Cung Quyết, nàng không dùng nội lực, quyền đánh ra không ít, nhưng chỉ bị thương ngoài da. Hơn nữa, những vết thương này nếu mặc y phục thì người ngoài không thể nhìn thấy.....

Không lâu sau, Lạc Mộng Khê đánh đã mệt liền ngừng tay, ngửa mặt nằm trên giường, kéo chăn găm phủ lên trên người mình và Nam Cung Quyết:

Ở đây ban ngày ấm áp như xuân, nhưng ban đêm lại hơi lạnh. Nếu Nam Cung Quyết vì lạnh mà nhiễm phong hàn, thì Nam Cung Phong nhất định sẽ loan tin khắp nơi. Lần danh y hội chẵn này, Nam Cung Quyết phải chuẩn bị tốt, không thể có nhược điểm, nhất là bị kẻ khác nắm nhược điểm trong tay.....

Đêm đã khuya, nhưng trải qua sự giày vò vừa rồi, Lạc Mộng Khê không buồn ngủ nữa. Nàng nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được.

Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài, ngồi dậy, nghĩ cái gì đó để làm mới có thể nhanh đi vào giấc ngủ. Lơ đãng ngẩng đầu, trông thấy mấy quyển Quốc Gia chí nàng để trên ghế, trước mắt liền sáng ngời.

Những lúc nhàn rỗi, Lạc Mộng Khê thích đọc sách. Nếu thật sự ngủ không được thì đọc sách cũng không tệ. Lạc Mộng Khê xoay người xuống giường, cầm Quốc Gia chí trong tay rồi quay lại giường: Ở đây ban đêm quả thực hơi lạnh, vẫn là trên giường ấm áp hơn.

Lạc Mộng Khê nằm trên giường, mở Quốc Gia chí ra, giở đến chỗ nàng mới đọc lúc này rồi tiếp tục xem tiếp. Cũng không biết vì sao, nàng vẫn cảm thấy như thiếu thứ gì đó, vốn đang say mê đọc Quốc Gia chí. Thế nhưng lúc này lại không có hứng đọc, trực giác nói cho nàng biết, việc này có gì đó không đúng, nhưng không đúng chỗ nào, nàng lại không nói được.

Lạc Mộng Khê để sách trên cổ, bất đắc dĩ nhìn trướng mạn trên đỉnh đầu: Rốt cuộc là không đúng chỗ nào nhỉ.....

Hơi nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, Nam Cung Quyết đang ngủ say sưa, hai mắt Lạc Mộng Khê sáng ngời: Thì ra là thế, là nơi này không đúng.....

Lạc Mộng Khê lấy một cánh tay của Nam Cung Quyết đặt sau gáy làm gối đầu, thân thể nhuyển hương dựa vào trong lòng Nam Cung Quyết, lại cầm lấy sách, yên tâm, cảm giác ngưng thần lúc trước lại đến, Lạc Mộng Khê say mê xem nội dung phía dưới.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê thành thân đã hơn một tháng. Mỗi đêm, Nam Cung Quyết đều ôm nàng đi vào giấc ngủ. Trong tiềm thức, lúc nằm ở trên giường, Lạc Mộng Khê có thói quen được Nam Cung Quyết ôm vào lòng. Vừa rồi Nam Cung Quyết không ôm nàng, nàng đương nhiên cảm giác được không thích hợp .

Đại lý, phong thổ của các quốc gia không giống nhau, Lạc Mộng Khê ngưng thần nhìn kỹ, ghi nhớ mỗi một nội dung được viết. Đột nhiên, một bàn tay to vươn ra, lật trang sách Lạc Mộng Khê đang xem.

“Đợi chút, ta còn hai hàng chưa đọc xong đâu.” Lạc Mộng Khê vội vàng ngăn lại, hai hàng cuối cùng kia ghi chú thích, không phải đặc biệt quan trọng, Lạc Mộng Khê đại khái quét mắt, ý muốn bàn tay to đừng lật vội trang sách nàng đang xem.

Bàn tay to lật trang sách, kéo một mặt về phía mình, Lạc Mộng Khê gấp giọng kháng nghị: “Ta còn chưa đọc nội dung trang này.....” Sách là ta lấy tới cơ mà....

Đợi chút, ở đây chỉ có ta và Nam Cung Quyết, tay kia không phải của ta, chẳng phải chính là..... Nam Cung Quyết

Mộng Khê chậm rãi quay đầu, vừa vặn nhìn vào đôi mắt trong suốt, thâm thúy mơ hồ mang theo trêu tức của Nam Cung Quyết. Chỉ nghe “Ầm” một thanh, đầu óc nhất thời trống rỗng:

Không phải Nam Cung Quyết bị ta điểm huyết ngủ rồi sao? Tại sao bây giờ hắn đã tỉnh. Là hắn vận công giải huyết ngủ, hay là ta căn bản không điểm trúng huyết đạo của hắn.....

“Mộng Khê, nàng sao vậy? Nếu không buồn ngủ, chúng ta cùng nhau đọc sách đi.” Không nhìn ánh mắt khiếp sợ của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết thờ ơ nói rồi nhẹ nhàng ôm lấy Lạc Mộng Khê, chuyển ánh mắt tới cuốn sách

Lạc Mộng Khê mất tự nhiên cười gượng hai tiếng, giảm bớt xấu hổ: “Giờ không còn sớm, ta hơi mệt nên nghỉ trước đây. Người cứ từ từ mà xem.”

Nói xong, Lạc Mộng Khê đưa Quốc Gia chí trong tay cho Nam Cung Quyết, lật người, nằm đưa lưng về phía Nam Cung Quyết, cũng gắt gao nhắm hai mắt lại: Chỉ mong đêm nay có thể bình an vượt qua.....

Vừa rồi nàng đã đánh lén Nam Cung Quyết mà lúc này hắn đã tỉnh, tất nhiên sẽ có phòng bị với nàng. Võ công của Nam Cung Quyết lại cao như vậy, Lạc Mộng Khê khẳng định sẽ không thể đắc thủ lần nữa, vì phòng việc tự mình chuốc khổ, nàng vẫn nên buông tha ý niệm ra tay trước chiếm lợi thế thì hơn.....

“Mộng Khê không đọc sách sao?” Ngờ ngác của Nam Cung Quyết bình tĩnh, mang theo ý vị thâm trường.

“Không xem, không xem đâu.....” Lạc Mộng Khê khép hờ mắt gấp giọng đáp lại: Xem tiếp, chính là ta tự mình chuốc khổ.....

Nam Cung Quyết vung tay ném Quốc Gia chí lên bàn tròn trong phòng: “Nếu không đọc sách, vậy chúng ta làm chút việc đi.”

Lạc Mộng Khê cả kinh, không kịp có phản ứng thì cơ thể mềm mại bỗng chốc bị lật sang. Thân hình thon dài của Nam Cung Quyết rất nhanh đã đè lên: “Nam Cung Quyết, ta.....” Hai chữ mệt mỏi còn chưa nói ra đã bị Nam Cung Quyết gắt gao che miệng lại.

“Nam Cung Quyết..... Ừm..... Ừm.....” Lúc này đây, Nam Cung Quyết thật sự tức giận, gắt gao ngậm chặt cánh môi mềm mại mang hương vị ngọt ngào của Lạc Mộng Khê mà hôn kịch liệt, triền miên, không cho Lạc Mộng Khê một cơ hội để nói chuyện. Đặt cánh tay của Lạc Mộng Khê trên đỉnh đầu, một tay cởi y phục trên người Lạc Mộng Khê. Làn da tinh tế, bóng loáng, trắng nõn dần lộ ra. Ngọn lửa nhen nhóm lại thiêu đốt lần nữa.....

Thật ra, vừa rồi hẳn không hề bị Lạc Mộng Khê điểm trúng huyết đạo, sở dĩ hẳn giả bộ là vì hẳn muốn xem xem rốt cuộc Lạc Mộng Khê muốn làm cái gì.

Trong lúc hẳn đang giả bộ mê man, Lạc Mộng Khê có điên cuồng đánh hẳn một lúc, hẳn cũng không so đo với nàng. Bởi vì thứ hẳn chịu đều là tổn thương ngoài da, không có gì đáng ngại.

Hiện giờ, mục đích của Lạc Mộng Khê đã đạt được, kế tiếp, nên đến phiên hẳn ra tay. Việc Lạc Mộng Khê nói dối rằng cơ thể có bệnh, trước đây lừa được hẳn. Nhưng bây giờ vì nàng không muốn chung phòng với hẳn, lại có thể âm thầm toan tính với hẳn. Tuy rằng Nam Cung Quyết

không muốn so đo với Lạc Mộng Khê, nhưng trừng phạt nho nhỏ vẫn phải có. Hẳn muốn để nàng nhớ kỹ: Hậu quả của việc lừa gạt hẳn, tính toán với hẳn sẽ có phần hơi thâm hiểm.....

Hai gò má Lạc Mộng Khê ửng hồng, ánh mắt mơ mơ màng màng, cơ thể nóng lên. Nam Cung Quyết biết màn dạo đầu đã làm không tệ, sau khi lấy đầu gối mở hai chân Lạc Mộng Khê ra, ưỡn eo, bộ phận sưng cứng tiến sâu vào cơ thể Lạc Mộng Khê.....

Phần dưới được nơi mềm mại bao chặt lấy, cảm giác tiêu hồn thực cốt bỗng chốc lan khắp toàn thân. Nam Cung Quyết theo bản năng luật động càng nhanh.....

“Nam Cung Quyết..... Người nhẹ một chút..... Nhẹ một chút.....” Lạc Mộng Khê là lần thứ hai trải qua việc này mà động tác của Nam Cung Quyết lại quá nhanh. Phần dưới của nàng căng trướng khó chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ bởi vì thống khổ mà hơi vằn vẹo.....

Nhìn ra Lạc Mộng Khê khó chịu, Ánh mắt mang theo lửa giận của Nam Cung Quyết hiện lên một tia thương xót, thả chậm động tác, thử làm cho Lạc Mộng Khê từ từ tiếp nhận hẳn. Nụ hôn dịu dàng dừng trên khuôn mặt, trên người Lạc Mộng Khê.....

Theo động tác liên tục của Nam Cung Quyết, cảm giác đau đớn nơi phần dưới của Lạc Mộng Khê dần dần biến mất, thay vào đó là loại cảm giác khác thường, thoải mái đến khó có thể diễn tả bằng ngôn từ. Chẳng lẽ đây là cảm giác tiêu hồn thực cốt, dục tiên dục tử mà mọi người thường nói.....

Trong trời đất giống như chỉ còn lại nàng và Nam Cung Quyết. Trong mắt hai người cũng chỉ có nhau, chỉ duy nhất trong tim.....

Thì ra loại chuyện này còn có thể đẹp như vậy, không hề buồn nhứt và đau lòng như đêm đầu nàng cảm thấy.

Trong tiềm thức, Lạc Mộng Khê thả lỏng cơ thể, bắt đầu từ từ đáp lại Nam Cung Quyết. dục sinh hoàn tử, dục điên hoàn cuồng. Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê triền miên trên giường lớn, không lo sẽ có người đến quấy rầy.

Lạc Mộng Khê đáp lại khiến Nam Cung Quyết vui sướng, cũng bất giác tăng thêm lực. Giường lớn bị hai người gây sức ép vang lên “Kéo cà kéo ket”.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê hai hợp làm một, trong hoan lạc cùng nhau lên đỉnh, tay trong tay vai kề vai, cùng tiến cùng lùi, tiêu hồn thực cốt, liễu chết triền miên.....

Trên người Nam Cung Quyết giống như ẩn chứa sức lực vô cùng vô tận, muốn Lạc Mộng Khê một lần lại một lần. Mãi đến khi toàn thân Lạc Mộng Khê yếu đuối vô lực, mềm mại như nước, tê liệt ngã nằm trên giường, đến động cũng không muốn động mà Nam Cung Quyết vẫn chưa buồn dừng lại.

Bầu trời phía Đông từ từ sang rõ, ý thức của Lạc Mộng Khê cũng dần mơ hồ. Khi rốt cuộc nàng không chống đỡ được nữa mà nặng nề ngủ, vẫn còn có thể cảm giác rõ rằng Nam Cung Quyết đắm thẳng vào trong cơ thể nàng. Trước một khắc ý thức tiêu tán, Lạc Mộng Khê cảm giác đôi môi anh đào của mình lại bị ngậm lấy mà không hề hay biết. Chiếc lưỡi nóng bỏng linh hoạt thâm nhập trong miệng, mùi vị nam tính quen thuộc, không ngừng lan tràn trong miệng.....

“Mộng Khê..... Mộng Khê..... Dậy ăn chút gì đi.....”

Trong mộng lung, giọng Nam Cung Quyết mang theo áy náy khẽ gọi bên tai. Ngay sau đó, mùi đàn hương nhàn nhạt quanh quẩn chớp mũi. Lạc Mộng Khê cảm giác mình được đỡ dậy, lọt vào cái ôm ấm áp quen thuộc:

“Mộng Khê..... Tỉnh chưa?”

Toàn thân Lạc Mộng Khê đau âm ỉ, nhưng rất sách sẽ, giống như vừa mới tắm rửa qua. Thân thể không có chút khí lực, mí mắt nặng căn bản không mở ra được. Mùi thức ăn bay vào trong mũi nhưng Lạc Mộng Khê không thèm ăn.

“Đừng ồn nữa..... Ta buồn ngủ quá.....” Lạc Mộng Khê bất mãn nói thầm, ý thức dần dần mơ hồ. “Mộng Khê..... Ăn chút gì rồi ngủ tiếp.....” Muỗng nhỏ chạm vào môi, mùi cháo gạo kê nóng bay vào trong mũi. Nàng không buồn mở mắt, chỉ há miệng là có thể ăn xong.

Hiếm khi thấy Nam Cung Quyết hầu hạ nàng, nếu là bình thường, Lạc Mộng Khê nhất định sẽ tự ăn cháo. Nhưng lúc này, nàng chỉ muốn ngủ, đối với cháo gạo kê này nàng không hề muốn ăn. Toàn thân Lạc Mộng Khê vô lực, ngay cả nói cũng lười. Mùi cháo gạo kê gần trong gang tấc, mà nàng hơi nhăn, lại vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong ngực Nam Cung Quyết, tránh khỏi mùi cháo gạo kê. Mơ mơ màng màng, nàng giống như nghe được Nam Cung Quyết thở dài một hơi. Sau đó ôm chặt lấy nàng, cảm đặt trên đỉnh đầu nàng, thổi một câu mơ hồ bên tai: “Mộng Khê..... Thực xin lỗi.....”

Lúc Lạc Mộng Khê tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã tối đen. Trên bàn thấp ngọn nến, còn Nam Cung Quyết thì ôm nàng trong ngực đang ngủ say sưa: Bây giờ là lúc nào nhỉ.....

Tuy rằng toàn thân Lạc Mộng Khê đau lâm lâm, nhưng cơ thể lại sạch sẽ khoan khoái, rõ ràng là mới tắm. Lúc nàng mê man không còn mảnh vải, bây giờ trên người lại mặc đồ ngủ màu hồng nhạt, không cần động não cũng biết là kiệt tác của ai: Xem ra Nam Cung Quyết cũng rất có tâm, rất biết chăm sóc.....

“Nàng tỉnh rồi!” Giọng nói kinh hi trên đầu truyền xuống, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt thâm thúy, mệt mỏi của Nam Cung Quyết lóe lên tia vừa mừng vừa lo

“Ta ngủ rất lâu sao?” Lạc Mộng Khê nhớ rõ lúc mình mê man thì trời đã tờ mờ sáng. Nhưng bây giờ, bầu trời đã là màu đen. Chẳng lẽ giờ là ban đêm, ta lại có thể ngủ nguyên một ngày.....

Ánh mắt Nam Cung Quyết lóe tia mắt tự nhiên, cánh tay ôm Lạc Mộng Khê bất giác thắt chặt. Nghe trong giọng nói có vẻ bình tĩnh lại chứa đầy áy náy: “Nàng đã ngủ một ngày một đêm. Trời sắp sáng rồi, sau bình minh chính là ngày trăm y hội chẩn.....”

“Mộng Khê..... Bốn vương.....” Nam Cung Quyết hơi cúi đầu, không biết đang nghĩ cái gì. Trong lòng Lạc Mộng Khê thấy khó hiểu, ngẩng đầu nhìn, yên lặng chờ đáp án của hắn. Sau một lúc lâu do dự, Nam Cung Quyết vẫn nói ba chữ kia: “Thực xin lỗi!”

Thì ra Nam Cung Quyết chỉ muốn dạy cho Lạc Mộng Khê một bài học kinh nghiệm ho nhỏ, nhưng không ngờ lại hại nàng ngủ lâu như vậy.

Thật ra, khi hai người ở cùng phòng, nếu Lạc Mộng Khê vẫn cự tuyệt, Nam Cung Quyết sẽ không ép buộc nàng. Nhưng nửa đường, Lạc Mộng Khê lại thỏa hiệp đón ý nói hòa theo hắn. Cho nên, hắn quên mất.....

Nhưng mà, việc này cũng cho hắn kinh nghiệm: Võ công của Lạc Mộng Khê không tệ. Mặc dù cơ thể tốt, nhưng cũng không chịu nổi sự giày vò của hắn.....

Quên đi, chuyện đã qua thì cho qua đi. Lạc Mộng Khê không muốn so đo với Nam Cung Quyết. Huống chi, khi đó nàng cũng điên cuồng đánh hắn một chút. Hơn nữa sau bình minh Nam Cung Quyết sẽ được trăm y hội chẩn. Tuy nói bệnh của hắn đã tốt hơn, nhưng giữ được tâm trạng tốt sẽ hay hơn.

“Có gì để ăn không, ta đói bụng.” Bị Nam Cung Quyết vờ đi vò lại hơn quá nửa đêm, nàng lại cả một ngày chưa ăn cơm, không đói bụng mới là lạ.

“Mộng Khê, nàng..... Không trách ta sao?” Đối với việc không thêm so đo của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết có chút giật mình. Hẳn hiểu Lạc Mộng Khê, nàng là người có thù tất báo.

Lấy hiểu biết của Nam Cung Quyết với Lạc Mộng Khê, nàng chắc chắn sẽ lại điên cuồng đánh hấn, đánh hấn đến toàn thân xanh tím, gãy xương cốt mới tính là hết giận. Nhưng tại sao hôm nay nàng lại bỏ qua cho hấn

“Ta đói bụng, muốn ăn chút gì đó, không quan tâm đến việc khác.” Thông minh như Nam Cung Quyết, tự nhiên nghe hiểu được ý trong lời nói của Lạc Mộng Khê: Nàng không muốn cùng hấn so đo chuyện này

“Mộng Khê, cảm ơn nàng!” Nam Cung Quyết gắp gao ôm Lạc Mộng Khê vào lòng, ánh mắt thâm thúy lóe lên vui vẻ và thoải mái: “Thức ăn bốn vương đều cho người hâm nóng, lập tức sẽ bưng tới cho nàng.”

Lạc Mộng Khê ngủ một ngày một đêm, tự nhiên không còn buồn ngủ nữa. Hơn nữa, trời cũng sắp sang. Cho dù nàng muốn ngủ, chỉ sợ vừa nhắm mắt lại thì trời đã sáng.

Lạc Mộng Khê rời giường rửa mặt chải đầu xong, Nam Cung Quyết cũng bưng đồ ăn nóng hổi đi để. Hai người cùng dùng qua chút thức ăn thì trời cũng sang. Cách trăm y hội chẵn chỉ còn vài canh giờ. “Nam Cung Quyết, hôm kia, hôm qua kinh thành có phát sinh chuyện gì hay không?” Sau khi Lạc Mộng Khê vào cốc ở, mặc dù không có ra ngoài nhưng mỗi ngày Nam Cung Quyết đều trở về Vương phủ. Sau khi quay lại, hấn liền nói tin tức mà mình biết cho Lạc Mộng Khê. Hai người cùng nhau cẩn thận phân tích mọi việc, tìm kiếm chân tướng sự việc. Tối hôm trước, Nam Cung Quyết quay lại cùng nàng triền miên, ngày hôm qua nàng lại ngủ một ngày. Nam Cung Quyết cũng chưa kịp nói chuyện xảy ra trong kinh thành hai ngày qua cho nàng.

Nam Cung Quyết khoác áo choàng thêu hoa màu trắng lên người Lạc Mộng Khê: “Nam Cung Phong tự cho là cái gì cũng biết, chẳng những sai người thêu dệt chuyện khắp nơi, còn làm như thông minh phái người ngầm giám sát Lạc vương phủ. Mục đích là muốn thông qua người của Lạc vương phủ để tìm bốn vương.”

Thật sự là ý nghĩ kỳ lạ. “Trừ việc đó ra, vào trưa hôm qua, Thái tử Hạ Hầu Thần của Tây Lương quốc đã đến Thanh Tiêu. Tiệc tẩy trần cho hắc vốn định là tối hôm qua, nhưng bốn vương không biết vì sao lại thay đổi, phụ hoàng đổi thành đêm nay.....”

Thái tử Tây Lương quốc Hạ Hầu Thần là một trong tuyệt thế tứ công tử. Nam Cung Quyết, Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyết Tình, Lạc Mộng Khê đều đã gặp qua. Ba người này sở hữu đặc điểm hơn người khiến người ta theo không kịp. Không biết Hạ Hầu Thần này sẽ như thế nào.....

Thế gian đồn rằng, Lạc vương Nam Cung Quyết mắc bệnh không thể chữa trị. Thanh Hoàng vì muốn bác bỏ tin đồn nên đặc biệt mời một trăm danh y đến chẩn trị.

Nếu Hạ Hầu Thần đến Thanh Tiêu, khẳng định sẽ cảm thấy hứng thú với chuyện này. Ngày trăm y hội chẩn, hẳn chắc chắn sẽ xuất hiện. Đến lúc đó, Lạc Mộng Khê cũng sẽ biết, rốt cuộc vị tuyệt thế tứ công tử này xuất sắc như thế nào.

Mây sớm chậm chậm tản đi, sương mù bên ngoài dần tan biến, sau tầng mây thái dương rực rỡ bắt đầu nhô lên.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi.” Nam Cung Quyết thắt áo choàng trên người Lạc Mộng Khê, nhẹ nhàng nắm bàn tay nàng hướng ra cửa:

Trải qua những ngày hạnh phúc ở đây, tuy rằng chỉ trong vài ngày ngắn ngủi. Nhưng từ khi bọn họ quen biết đến giờ, đây chính là cuộc sống tốt

đẹp nhất. Tiếp theo, bọn họ sẽ phải liên thủ để đối địch, chỉ sợ sắp tới có rất ít thời gian rảnh mà nhàn nhã.....

Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết ra khỏi phòng trúc, bốn phía được bao phủ bởi một tầng sương mù mỏng, làm cho hoa cỏ cây thêm phần bí ẩn mờ lung huyền ảo.

“Nam Cung Quyết, tay người bắt đầu ấm áp từ lúc nào vậy?” Nam Cung Quyết bệnh nặng, nhiệt độ cơ thể so với Lạc Mộng Khê còn thấp hơn. Tay lạnh như băng, rất lạnh. Nhưng bây giờ, tay Nam Cung Quyết rất ấm. “Bệnh của bốn vương đã khỏi hẳn, thể chất hàn biến mất, cơ thể khôi phục bình thường.” Bàn tay to của Nam Cung Quyết nắm bàn tay nhỏ của Lạc Mộng Khê khê xiết chặt: Tay Mộng Khê hơi lạnh.

Sau khi bệnh của Nam Cung Quyết tốt hơn, mỗi lần nắm tay Lạc Mộng Khê đều nắm vào lúc mặt trời đã lên nên tay hẩn ấm, tay nàng cũng ấm. Nàng không thể cảm giác được tay hẩn có bao nhiêu ấm áp. Nhưng bây giờ, trời mới sáng đã vậy còn hơi lạnh. Tay Lạc Mộng Khê lạnh, đương nhiên cảm giác được tay Nam Cung Quyết ấm:

Khó trách người khác nói mùa đông không nên chia tay với bạn trai, nhiệt độ cơ thể của con trai cao hơn con gái. Tay lạnh nhỏ bé được nắm trong bàn tay to, rất nhanh nàng liền cảm thấy ấm. Cho dù có dùng gắng tay cũng không thể ấm như thế này. Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê tay trong tay đi giữa rừng cây, trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi. Nhận thấy Lạc Mộng Khê có chút lưu luyến, Nam Cung Quyết dừng bước ôm Lạc Mộng Khê vào trong ngực. Khuôn mặt tuấn tú kề sát khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ đủ để làm người ta điên cuồng của Lạc Mộng Khê: “Đừng buồn nữa, Nếu sau này rảnh rồi chúng ta sẽ về đây.....”

Lạc Mộng Khê luyến tiếc rời đi, cho nên, hai người đi rất chậm. Khi hai người xuống núi, mặt trời đã lên cao. Ánh nắng ấm áp chiếu rọi khắp nơi.

“Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết.....” Tiếng gọi lo lắng của Bắc Đường Diệp vọng vào trong tai, hai người quay đầu nhìn lại, liền thấy Bắc Đường Diệp đang đứng trên cây đại thụ cách đó một trăm thước vẫy tay với hai người. Khoảng cách giữa bọn họ rất xa, cho dù nhãn lực của Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp, Lạc Mộng Khê tốt đến mấy cũng không thể nhìn rõ bộ dạng đối phương: Tiếng vừa rồi là truyền âm nhập mật, bằng không, nếu truyền bình thường sẽ không thể xa như vậy được. Thật lạ, tối hôm qua bốn vương đã nói rõ hẳn không cần đến đón, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì? Ánh mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống, khẽ buông lỏng cánh tay đang ôm Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê, nàng chờ ở đây nhé, bốn vương đi một lát sẽ trở lại.”

Nam Cung Quyết đi rồi, Lạc Mộng Khê nhàn rỗi vô sự ngắm nghía xung quanh. Hoa cỏ giờ đã bắt đầu mọc khắp nơi, hơn nữa bây giờ là mùa thu, trên những lá cây xanh mơn mớn ấy còn đọng lại sương sớm. Những giọt sương trong suốt được ánh nắng mặt trời chiếu rọi, phản xạ ra nhiều tia sáng ngọc trong suốt, tuyệt đẹp.

Đột nhiên, một đóa hoa không tên xuất hiện trước mặt nàng. Trên đóa hoa đọng lại từng hạt từng hạt sương mai. Dưới ánh mặt trời chiếu nhìn vô cùng xinh đẹp, vẻ đẹp khiến người ta lóa mắt.

Sương mai có công hiệu dưỡng nhan, so với sữa rửa mặt của thời hiện đại thì tốt hơn nhiều. Nhất là trên hoa cỏ, hấp thu tinh hoa trời đất, lại mang theo dinh dưỡng từ hoa cỏ, rất tốt cho da, cam đoan là vô cùng mềm mại, tinh tế láng mịn. Còn có, dùng giọt sương pha trà cũng ngon hơn dùng nước bình thường để pha.

Giọt sương có rất nhiều ưu việt, Lạc Mộng Khê tự nhiên cũng biết, liền nhanh chóng lấy ra một bình thuốc nhỏ, trong bình là một ít thuốc giải độc bình thường.

Lạc Mộng Khê đổ viên thuốc ra cẩn thận gói vào trong khăn tay. Tay cầm bình sứ nhỏ bước nhanh đi tới gần bông hoa, thật cẩn thận rót sương vào trong bình. Không biết là hoa gì, rất thơm, rất đẹp. Sau khi thu xong mấy giọt sương, Lạc Mộng Khê cẩn thận cất bình sứ, đưa tay hái đóa hoa kia xuống, đưa lên mũi khê ngửi. Khóe miệng lộ ra ý cười mê người.

Lúc này, vốn tưởng rằng không có người ở đây, cho nên, Lạc Mộng Khê rất tùy ý. Lại không nghĩ, sau phiến đá cách Lạc Mộng Khê chừng hai mươi thước, có một bóng hình thon dài đang đứng. Lạc Mộng Khê đang lấy sương cùng một loạt động tác khác đều rơi vào mắt nam tử kia.

Ánh mắt nam tử lóe lên nồng đậm khiếp sợ: Không ngờ trên đời này còn có nữ tử xinh đẹp như thế. Thật không ngờ, nữ tử như tiên lại xuất hiện ở Thanh Tiêu này..... (:”3 tiếng sét muện rồi đây là hoa đã có chủ, huynh nên oán tác giả đi soái ca)

“Điện hạ, đã đến lúc về thành ..” Người kia bị tiếng nhắc nhở cung kính của tùy tùng gọi tỉnh. Suy nghĩ của nam tử bị cắt ngang liền không vui xoay người lại mà răn dạy: “Đêm nay Thanh Hoàng chuẩn bị tiệc tẩy trần cho bốn vương, trở về thành sớm mà làm gì?”

Ngay tại lúc nam tử quay đầu răn dạy tùy tùng thì Nam Cung Quyết cũng đã đến bên cạnh Lạc Mộng Khê. Bởi vì nam tử đứng cạnh phiến đá, nên khi hắn xoay người, cả người liền ẩn sau phiến đá. Cho nên Nam Cung Quyết không nhìn thấy hắn.

“Mộng Khê, chúng ta về Lạc vương phủ thay quần áo trước, sau đó mới đến đại điện để trăm y hội chẩn.” Nam Cung Quyết lấy mạng che mặt đưa cho Lạc Mộng Khê. Liếc mắt nhìn, lúc này Lạc Mộng Khê lại khôi phục bộ dạng như trước kia, lúc nàng trúng độc bị hủy dung.

Lạc Mộng Khê đầu tiên là khó hiểu, sau đó lập tức thả lỏng: Khuôn mặt nàng rất đẹp, nếu để người khác nhìn thấy sẽ loạn mất. Nữ tử thì ganh tị,

nam tử nhìn thấy sẽ có ý muốn cướp đoạt.

Nam Cung Quyết nắm bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê nhanh chóng rời khỏi đó. Bên này tùy tùng của nam tử kia còn đang cung kính giải thích:

“Điện hạ, không phải người nói hôm nay muốn đến đại điện xem trăm y hội chẩn sao?” Đã sắp đến giờ. Được tùy tùng nhắc tới mới nhớ ra, nam tử kia cũng phản ứng lại: Vừa rồi chỉ lo nhìn cô nương kia, ta lại quên mất chuyện này. Nam Cung Quyết mắc bệnh bất trị, không biết là thật hay là giả, lần này vào đại điện sẽ biết thôi.

“Truyền lệnh xuống, trở về thành.” Đi ra ngoài một đêm, món ăn dân dã còn chưa ăn. Nhưng mà, nếu kết bạn được với vị cô nương kia, so với ăn bao nhiêu món ăn dân dã đều vui hơn hết.

Tuy rằng nữ tử kia có dung mạo tuyệt sắc thế gian có một không hai, nhưng nếu nàng xuất hiện trước mặt người khác, nhất định sẽ là đối tượng cho chúng nam tử tranh đoạt.

Chỉ có điều, với thân phận, địa vị cùng với tướng mạo thuộc bậc xuất chúng, thế gian cũng không có mấy người có thể so được của hần, hần tin, nữ tử kia nhất định sẽ không cự tuyệt hần.

Mà khi hần phân phó xong hết mọi việc, chuẩn bị tiến đến làm quen nữ tử kia, thì phát hiện nữ tử kia đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nam tử cả kinh, chạy nhanh tới chỗ Lạc Mộng Khê vừa đứng, tìm kiếm khắp nơi. Nhưng đập vào mắt, ngoài hoa cỏ chính là cây cối, làm gì còn hình bóng nữ tử kia. Chẳng lẽ vừa rồi là ảo giác của chính hần. Mặt trời đã lên tới đỉnh, trong rừng còn sương mù nhạt, hoa cỏ đều có linh tính, lại phối hợp với địa hình trong núi, làm người ta xuất hiện ảo giác cũng không phải không có khả năng.

Vừa rồi nữ tử kia đứng trong đám hoa cỏ, rất chân thật, nhưng cũng rất hư ảo. Đẹp kinh người, cái đẹp không thực tế. Khiến người ta điên cuồng: Trên đời này, thực sự có nữ tử tuyệt sắc như vậy.....

Có chút tự giấu mà cười: Có thể vừa rồi chỉ là ảo giác của ta, hoặc là, nàng là tiên, hoa tiên, không phải cùng thế giới với hân.

Vẻ đẹp thế tục nhiều nhất chỉ khiến kẻ khác trầm mê, nhưng vẻ đẹp của nàng đủ khiến người ta điên cuồng. Thế gian, không thể có vẻ đẹp này. Nếu không, thiên hạ chắc chắn đại loạn.

Nam tử đang muốn rời đi thì dưới chân truyền tiếng vang nhỏ, nam tử dừng bước cúi đầu nhìn xuống: Một đóa hoa xinh đẹp bị hân dẫm nát dưới chân. Tiếng động vừa phát chắc là bông hoa này. Hoa cỏ ở đây đều rất cao, đóa hoa này căn bản không nên thấp thế này, là có người hái hoa xuống, lại vùi hoa vào trong đất, muốn cho nó tiếp tục sinh trưởng. Xem ra người hái hoa cũng tiếc cho hoa. Nhưng mà, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, đóa hoa này đúng là được nữ tử kia ngắt xuống ngửi: Nữ tử vừa rồi không phải ảo giác của ta, thực sự là một người.....

“Người đâu, nhanh tới đây!” Nam tử gấp giọng gọi, rất nhiều tùy tùng nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt nam tử: “Điện hạ có chuyện gì mà kích động như thế?”

“Lưu lại một nửa số người tìm kiếm một vị cô nương, một nửa khác theo bốn vương về thành.....”

Các tùy tùng nhìn nhau liếc mắt, ánh mắt hiện lên tia nghi hoặc khó hiểu, nhưng cũng hỏi lại: “Không biết điện hạ muốn tìm là nữ tử dạng gì?”

“Là một nữ tử rất đẹp, rất đẹp, rất đẹp.....” Ánh mắt nam tử có chút mê ly, khóe miệng khẽ cong lên nụ cười. Đám tùy tùng thấy vậy chỉ biết nhìn nhau: Điện hạ vẫn xem nữ nhân như đồ chơi, từ khi nào lại để tâm tới nữ tử như vậy chứ

“Sau khi tìm được nàng, trăm ngàn lần đừng tổn thương nàng, dẫn nàng tới gặp bốn vương. Nửa chén trà nhỏ trước nàng còn ở đây, chắc là chưa đi xa. Các người nhanh đi tìm đi.”

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê có thể trực tiếp vào đại điện trong cung gặp trăm y hội chẩn, nhưng kinh thành lại xảy ra một biến cố nhỏ. Nam Cung Quyết liền thay đổi kế hoạch, cùng Lạc Mộng Khê về Lạc vương phủ trước, sau đó mới tiến cung.

Hai người tắm rửa, thay quần áo xong thì mặt trời đã lên cao. Nam Cung Quyết tự tay đeo mạng che mặt cho Lạc Mộng Khê, đánh giá từ trên xuống dưới thấy ổn thỏa xong mới chậm chậm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê đi hướng ngoài phủ. Ngoài cửa Vương phủ, một chiếc xe ngựa xa hoa được chuẩn bị sẵn, xe ngừng. Bắc Đường Diệp đang đứng nhàn nhả tự tại, thấy hai người đi ra vương phủ, Bắc Đường Diệp nhàm chán ngáp một cái: “Nếu các người không ra, bốn Hoàng tử sẽ ngủ luôn đấy. Thời gian không còn sớm, lên xe đi, để tránh bị Nam Cung Phong vu oan.”

Dung nhan tuyệt sắc của Lạc Mộng Khê, ngoại trừ Nam Cung Quyết ra thì không ai thấy qua. Nàng cũng không tính để cho người khác biết, bởi vì khuôn mặt của nàng rất đẹp, nếu bị người khác thấy, khẳng định sẽ không tốt. Thiên hạ đại loạn là chuyện sớm hay muộn.

Mà nàng, muốn cùng Nam Cung Quyết sống yên bình. Thi thoảng sẽ cùng đám người Nam Cung Phong đấu đá, đấu trí, đấu quyền để làm trò giải trí. Nhưng nếu thiên hạ đại loạn, chắc chắn sẽ là đại họa. Không chỉ khiến lê dân bách tính chịu khổ mà nàng cũng đừng mơ tưởng có ngày yên lành.

Nam Cung Quyết đưa mạng che mặt cho Lạc Mộng Khê, thứ nhất, vì phòng người khác thấy vẻ đẹp của Lạc Mộng Khê sẽ kích thích thiên hạ tranh giành. Thứ hai, hẳn không muốn để người khác nhìn thấy vẻ đẹp của nàng, thầm nghĩ vẻ đẹp của nàng chỉ có thể cho hắn thấy.

Dù sao, của người mình yêu phải giữ lại cho mình độc hưởng, nào có đạo lý chia sẻ với ai. Hôm nay Lạc Mộng Khê giả dạng không khác ngày thường, cho nên Bắc Đường Diệp vẫn chưa nhìn ra sự khác biệt, mà vẫn nghĩ Lạc Mộng Khê là nữ nhân có xấu nhan kia, đối với nàng cũng không chú ý.

Nhưng mà, bệnh của Nam Cung Quyết tốt lên khiến Bắc Đường Diệp cảm thấy khó hiểu, hỏi thì Nam Cung Quyết thần bí cười, đáp rằng: “Thiên Cơ không thể tiết lộ, cơ duyên xảo hợp, người tự nhiên sẽ biết.”

Đối với sự thần bí của Nam Cung Quyết, mặc dù Bắc Đường Diệp sinh lòng tò mò nhưng cũng không đi tìm hiểu: Nam Cung Quyết bệnh nặng khỏi hẳn là chuyện tốt, không cần truy cứu sâu như vậy.

Bây giờ, Bắc Đường Diệp chỉ nóng lòng muốn xem phản ứng của Nam Cung Phong khi biết Nam Cung Quyết không hề ốm đau gì. Nhưng mà, chắc chắn biểu tình trên khuôn mặt hẳn sẽ thật đáng xem.....

Ngay khi Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp, Lạc Mộng Khê ngồi trên xe ngựa tiến đến Hoàng cung, thì văn võ bá quan đã sớm tụ lại đầy đủ trong đại điện Hoàng cung. Trăm danh y đứng ngoài điện chờ phân phó, xa xa nhìn lại, không khí rất náo nhiệt.

Trong đại điện, đám người Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cường đã đến đủ, đang yên lặng chờ nhân vật chính của ngày hôm nay là Nam Cung Quyết lên sân khấu. Chuyện Nam Cung Quyết bị bệnh nặng đã bị người ta truyền ồn ào huyên náo. Toàn bộ kinh thành không ai không biết, không ai không hay. Tuy rằng mọi người không chắc hẳn có thật sự bị bệnh nặng, hay là bị người ta gièm pha. Nhưng đã là người đều thích tin lời đồn, đối với việc này, rất nhiều người có thái độ tin chắc.

Người bệnh nặng tự nhiên cũng không thể làm Hoàng đế Thanh Tiêu. Như vậy, ngôi vị Hoàng đế sẽ đến tay Nam Cung Phong. Cho nên, những

người thích dựa thế quyền quý cũng không dám đắc tội với Nam Cung Phong. Phùng Thiên Cương là người của Nam Cung Phong, trước kia còn là quốc sư. Cho nên, bọn họ cũng không dám đắc tội. Vì thế, hai người này mới có thể trắng trợn xuất hiện trên đại điện.

Về phần vì sao Thanh Hoàng không hạ lệnh bắt hai người này, là vì hẳn muốn cho Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương biết, rốt cuộc Nam Cung Quyết có phải thật sự bị bệnh nguy kịch, không có thuốc nào cứu được hay không.

Mặt trời càng lên càng cao, cách thời gian trăm y hội chẵn càng ngày càng gần, Nam Cung Quyết vẫn chưa xuất hiện: “Phụ hoàng, thời gian hội chẵn sắp đến, Tam Hoàng huynh còn chưa xuất hiện, có thể chứng minh lời đồn trong kinh thành gần đây hay không. Tam Hoàng huynh.....”

Thật sự mắc bệnh nặng, sợ phạm vào tội khi quân. Nên trước khi bị bắt đã trốn khỏi kinh thành. Hôm nay căn bản sẽ không xuất hiện ở đại điện.

Nam Cung Phong biết rõ năng lực lợi hại của Nam Cung Quyết cùng với thủ hạ, cho nên, vẫn chưa phái người chặn nửa đường. Huống chi, Nam Cung Quyết vốn mắc bệnh nặng. Trên đại điện, để nhóm danh y chứng thật việc này, Nam Cung Quyết sẽ thân bại danh liệt. So với việc chặn hẳn trên đường, không bằng khiến hẳn mắc tội khi quân thì tốt hơn nhiều. Thanh Hoàng vẫn chưa nói gì, ánh mắt trầm tư. Một đại thần chậm rãi bước ra giữa đại điện: “Khởi tấu Hoàng Thượng, vi thần nghĩ rằng, Lạc vương gia là Vương gia Thanh Tiêu, biết đối nhân xử thế lại trạch tâm nhân hậu, dám làm dám chịu, nhất định sẽ không chạy trốn. Trong việc này chắc chắn có nguyên nhân.....”

“Nói như thế, Chu Thượng thư là hoài nghi bốn vương đang âm thầm giở trò.” Nam Cung Phong ngưỡn khí cao ngạo.

“Vi thần không dám.” Chu Thượng thư hành lễ với Nam Cung Phong: “Vi thần cảm thấy hiện giờ còn chưa đến thời gian hội chẩn, Cảnh vương gia cũng đừng nên sốt ruột. Nếu đến thời gian mà Lạc vương gia còn chưa tới, Hoàng Thượng định đoạt cũng không muộn.....”

Nam Cung Phong hừ nhẹ một tiếng: “Nếu đến lúc đó, nếu thật sự Tam Hoàng huynh vẫn không xuất hiện, phụ hoàng, bốn vương cùng chúng thần chẳng phải là chờ uổng công sao. Mặc dù thiên hạ Thanh Tiêu đã thái bình, những mỗi ngày vẫn có chuyện phát sinh. Chẳng lẽ bắt chúng ta lãng phí thời gian chờ đợi Tam Hoàng huynh.....”

“Huống chi, trăm danh y đang đứng ngoài điện. Bây giờ đã sắp đông, dân chúng mắc bệnh dịch, danh y lại đứng không ở đây đợi một kẻ âm hiểm không chịu tới, chẳng phải vừa lãng phí thời gian cũng trì hoãn việc xem bệnh của dân chúng sao.....”

“Chỉ có điều, nếu Chu Thượng thư cảm thấy có thể chờ, vậy bốn vương sẽ phụng bồi tới cùng!” Sờ dĩ Nam Cung Phong nói lời này, đơn giản là hạ bộ cho Chu Thượng thư, đồng thời, cho các đại thần biết thêm rằng hắn có tấm lòng bao la đến nhường nào.

Bởi vì Nam Cung Quyết bệnh nặng là sự thật, cho dù hắn có xuất hiện ở đại điện, cũng không đảm đương nổi ngôi vị Hoàng đế. Hoàng đế Thanh Tiêu tiếp theo là Nam Cung Phong hắn.

Vừa rồi Chu Thượng thư cực lực giúp đỡ Nam Cung Quyết, rõ ràng là muốn Nam Cung Quyết làm hoàng đế. Sau khi Nam Cung Phong đăng cơ, sẽ trừng trị những tên đại thần muốn giúp Nam Cung Quyết, mà Chu Thượng thư, là kẻ đầu tiên hắn muốn xuống đao: Giết một người răn trăm người, xem bọn hắn về sau còn dám giúp Nam Cung Quyết không.

Thái tử Tây Lương quốc Hạ Hầu Thần đã tới. Bởi vì hắn là khách quý, lại là Thái tử một nước, nên được Thanh Hoàng an bài ở trước các đại thần.

Nghe Nam Cung Phong và Chu Thượng thư tranh luận, hắn không phát biểu ý kiến mà chỉ đứng im tại chỗ, suy nghĩ không biết đã bay đến nơi nào.

Hai năm trước, Hạ Hầu Thần và Nam Cung Quyết quen biết nhau ở Duộc Vương cốc. Tuy rằng hai người bọn họ là địch nhân, nhưng đối với Nam Cung Quyết, Hạ Hầu Thần hiểu rằng:

Nam Cung Quyết không phải hạng người sợ chết, sở dĩ hắn không xuất hiện, chắc chắn là có nguyên nhân. Nhưng, thời gian chưa tới, toàn bộ việc này cũng không thể kết luận vội vàng.....

Huống chi, Hạ Hầu Thần tới đây chỉ vì muốn biết Nam Cung Quyết có phải thật sự bị bệnh nặng hay không. Nam Cung Quyết không tới, hắn đương nhiên không thể biết. Cho nên, tâm tư của hắn liền đặt trên người một người khác: Không biết bọn họ đã tìm được nàng chưa.....

Lần này Hạ Hầu Thần đến Thanh Tiêu, thị vệ mang theo đều vào hàng tinh anh, võ công cao cường, năng lực làm việc rất nhanh lại chuẩn xác. Cho dù nữ tử kia có võ công cao tới đâu, bọn họ cũng có thể bắt về. Hơn nữa, hắn đã phân phó qua, không cho phép bọn thị vệ tổn thương nàng. Cho nên, nàng tuyệt đối sẽ không bị thương.

Nếu nàng vẫn còn ở đây, bọn họ nhất định có thể mang nàng về, nhưng chỉ sợ, nàng đã rời đi.....

Ngay tại lúc Hạ Hầu Thần đang điên cuồng suy đoán, thì thị vệ phụ trách tìm kiếm Lạc Mộng Khê đã trở lại, ghé vào tai hắn thì thầm vài câu. Ánh mắt chứa đầy chờ mong của Hạ Hầu Thần dần tối xuống: Không tìm được nàng.

Nếu đây là Tây Lương, hắn đã sai người giống trống khua chiêng mà tìm kiếm khắp nơi. Bởi vì Tây Lương là thiên hạ của Hạ Hầu Thần hắn. Toàn bộ Tây Lương quốc thì hắn có địa vị cao nhất, thân phận tôn quý nhất,

tướng mạo, năng lực xuất chúng nhất, không ai dám cùng tranh đoạt người với hần.

Nhưng đây là Thanh Tiêu, thiên hạ của Thanh Hoàng. Hạ Hầu Thần hần ở đây chỉ là khách, nếu giống trống khua chiêng tìm kiếm nữ tử kia, cho dù tìm được rồi, hần cũng không chắc là có thể mang nàng đi. Cho nên, hần phải lạng lẽ tìm kiếm, không thể bị người khác phát hiện. Sau khi tìm được, sẽ âm thầm mang nàng rời khỏi Thanh Tiêu.....

Bây giờ thì khó rồi, hần có thể thành công tránh để Thanh Hoàng biết, mà âm thầm tìm ra nữ tử kia sao.....

Thời gian hội chôn sắp đến, nhưng Nam Cung Quyết vẫn chưa thấy bóng dáng, Chu Thượng thư khe khẽ thở dài: Chẳng lẽ Lạc vương gia thật sự sẽ không vào đại diện, nhưng hần không giống loại người sợ chết..... Nhìn mặt trời càng lên càng cao ngoài cửa điện, mắt Nam Cung Phong lộ ra vẻ đặc ý “Phụ hoàng, theo ý kiến nhi thần, sợ là Tam Hoàng huynh.....” Ba chữ “Sẽ không đến” còn chưa nói ra, ngoài điện đã truyền đến tiếng bẩm báo the thé của thái giám: “Lạc vương gia giá lâm, Lạc vương phi giá lâm.”

Nhất thời, toàn bộ ánh mắt mọi người trong đại điện đều nhìn ra ngoài cửa. Đáy mắt Chu Thượng hiện lên một tia ý cười hiểu rõ: Ta đã nói đấy thôi, Lạc vương gia là người chính trực, rất có trách nhiệm, không phải hạng người sợ chết.....

Thanh Hoàng lại âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nâng mí mắt lên. Ánh mắt hiện lên ý cười: Nam Cung Quyết là con hần, hần đương nhiên hiểu: Đứa nhỏ kia, làm người trầm ổn, làm việc cẩn thận, nghiêm mật, không phải là hạng người sợ chết.

Cho dù nó thật sự mắc bệnh nặng, thời gian không còn nhiều, nó cũng sẽ không bỏ trốn. Sở dĩ nó mất tích mấy ngày nay, khẳng định là có lý do của mình.

Khe khẽ thở dài: Thân thể trăm càng ngày càng kém, con cháu đều có phúc con cháu. Có một số việc, trăm không nên quản nhiều. Bọn chúng có bao nhiêu năng lực, thì được bấy nhiêu thành tựu. Không phải Thanh Hoàng bắt công, mà là Nam Cung Quyết thật sự xuất sắc hơn Nam Cung Phong: Giao giang sơn cho Nam Cung Quyết, khẳng định sẽ lớn mạnh hơn so với giao cho Nam Cung Phong. Một quốc gia quan trọng nhất là gì, chính là cường thịnh. Nếu không, chắc chắn quốc gia của hãn sẽ bị tiêu diệt.....

Hạ Hầu Thần cũng thu hồi suy nghĩ, nâng mắt nhìn phía đại diện: Việc nữ tử kia tạm gác sang một bên, trước cứ xem Nam Cung Quyết có thật sự mang trọng bệnh như lời đồn hay không đã.....

Nam Cung Phong hơi giật mình: Không ngờ tên kia bệnh sắp chết còn dám tới tiếp nhận trăm y hội chẩn, dũng khí cũng không tồi.

Nhưng mà, hãn thật sự mắc bệnh nặng. Cho dù có đến, hãn cũng làm không Hoàng đế được. Tội khi quân không phải các đại thần cầu xin là có thể đặc xá

Vừa rồi thái giám thông báo, Lạc Mộng Khê cũng cùng đến, kẻ quái dị cùng Nam Cung Quyết bệnh sắp chết cũng coi như xứng đôi. Một nữ nhân xấu xí, một mắc bệnh nan y, đều bị chọn mất nửa đời người. Chờ khi bốn vương đăng cơ làm Đế, sẽ làm người tốt, đưa hai vợ chồng các người cùng đến Tây Thiên, cho các người làm đôi vợ chồng quý.

Nam Cung Quyết mặc y phục màu trắng, cổ áo và cổ tay áo được thêu hoa nổi tinh xảo. Khuôn mặt tuần mỹ bất phàm, khí thế cường thịnh. Đôi mắt trong như suối, lại sâu thẳm như đầm, khiến người ta liếc mắt nhìn cũng nhìn không thấy đáy. Lạc Mộng Khê mặc y phục màu lam mỏng, thắt lưng đeo sợi gấm hoa, búi tóc đen bóng đơn giản chỉ dùng cây trâm hồng ngọc cài lên.

Mạng che mặt cùng màu với quần áo, đôi mắt xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng, khí chất tươi mát, xuất trần, cao quý. Trên cổ đeo một dây ngọc màu trắng, theo chuyển động của nàng mà lúc ẩn lúc hiện dưới mạng che mặt. Đường cong duyên dáng của khuôn mặt khiến người ta suy nghĩ miên man.....

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đi vào đại điện khiến Hạ Hầu Thần cảm giác là: Hai người này thật sự là trời đất tạo nên một đôi người ngọc. Hai người đi cùng nhau, xứng đôi như vậy, hoàn mỹ như vậy.....

Nhưng lại nghĩ đến dung nhan xấu xí của Lạc Mộng Khê, Hạ Hầu Thần thấy khó hiểu: Nam Cung Quyết là tuyệt thế tứ công tử, lại có thể cưới một nữ nhân xấu xí làm vợ. Là thật như mọi người đồn đãi, hẳn không gần nữ sắc, chỉ có thể bắt đầu thử nghiệm bởi nữ nhân xấu xí. Hay là còn nguyên nhân khác.....

Ánh mắt nhìn thấy Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đang tay nắm tay, Hạ Hầu Thần càng thêm khó hiểu: Nhìn tình hình bây giờ thì quan hệ của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê rất tốt. Là vợ chồng bọn họ thật sự ân ái, hay là đang giả vờ cho người ngoài xem

Dù sao, con người thích cái đẹp. Hơn nữa, cùng một loại đẹp, nhìn nhiều cũng chán. Mỗi ngày Nam Cung Quyết đều nhìn nữ nhân xấu xí này, sẽ không chán ghét. Nói thế, ai tin nổi. Có nói ra cũng chỉ khiến người ta cảm thấy người dối trá.....

Theo bước chân đang tới gần của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, Nam Cung Phong hí mắt lại: Nam Cung Quyết hôm nay, cùng với trước kia không giống nhau

Trước kia, Nam Cung Phong nhìn thấy Nam Cung Quyết, mặc dù ánh mắt hẳn thâm thúy, nhưng vẫn ngầm mang theo ưu thương. Trong mắt có vẻ bệnh trạng, nhìn bên ngoài, thân thể cường kiện, nhưng da thịt lại lộ màu

trắng mắt tự nhiên, người sáng suốt vừa thấy liền biết thể chất hãn yếu ớt, không chịu nổi một kích.

Nhưng hôm nay, ánh mắt Nam Cung Quyết tuy vẫn thâm thúy, nhưng trong mắt không hề mang theo ưu thương, mà là tràn đầy tự tin và hạnh phúc. Nam Cung Phong không nhìn lầm, thật là ý cười hạnh phúc trong mắt Nam Cung Quyết âm thầm lưu động. Ánh mắt mang bệnh trạng đã biến mất không thấy nữa, mà trở nên nghiêm nghị chính khí. Da thịt vẫn một màu trắng, nhưng mơ hồ lộ ra vẻ khỏe khoắn.

Đây là Nam Cung Quyết thật, tuyệt đối không ai có thể giả mạo. Nhưng mà, thật sự hãn không giống những ngày trước. Chẳng lẽ trong mấy ngày hãn biến mất, đã xảy ra chuyện gì.....

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng!”

“Nhi tức tham kiến phụ hoàng!”

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đi tới trước bậc thềm, song song lễ phép hành lễ: Quy củ ở cổ đại tuy nhiều, nhưng lạy trời, quỳ xuống đất, lạy cha mẹ cũng chưa sai. Lạc Mộng Khê gả cho Nam Cung Quyết làm vợ, Thanh Hoàng cũng xem như là phụ thân của nàng, quỳ trước ông, Lạc Mộng Khê cũng không có quá nhiều câu oán thán: Có điều, có thể đừng mỗi lần gặp mặt là mỗi lần quỳ hay không vậy.....

“Bình thân!” Trong giọng nói hòa nhã của Thanh Hoàng lộ ra từ ái.

“Tạ phụ hoàng!” Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê nói lời cảm tạ xong thì cùng đứng dậy, tay nắm tay. Trong giây phút đứng lên, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên ý cười ngọt ngào và hạnh phúc. Nam Cung Phong không tiếng động mà khinh thường cười nhạo một tiếng: Dưới đại sảnh có rất nhiều người, lại ngang nhiên khanh khanh ta ta, căn bản chính là đang diễn trò. Xem ra mâu thuẫn giữa hai người đang chất chồng, muốn lấy giả dối để che đậy sự thật, thật là viển vông..... (@@ ông NCP

này có vấn đề nặng quá, ta đã cố không chém gió rồi mà... đến đây lại ngửa tay đánh vài chữ)

Trong lúc Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê giúp nhau đứng dậy, Hạ Hầu Thần cũng có chú ý tới, nhưng mà, Cái nhìn của hắn và Nam Cung Phong hoàn toàn bất đồng:

Không ngờ tình cảm giữa Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê lại sâu đậm như vậy. Lạc Mộng Khê chẳng qua chỉ là một nữ nhân xấu xí, vì sao lại có thể lọt vào mắt xanh của Nam Cung Quyết.

Khí chất của Lạc Mộng Khê thật có chút tương tự với nữ tử mà bốn vương gặp dưới chân núi, chỉ có điều, dung mạo hai người, là một trời một vực.....

“Khụ khụ khụ.....” Thanh Hoàng ho nhẹ vài tiếng, ý bảo Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê chú ý hoàn cảnh, đừng tùy ý thể hiện tình cảm ân ái. Tuy hai người bọn họ chỉ là tay lớn nắm tay nhỏ, ánh mắt ngọt ngào nhìn đối phương, nhưng nơi này là đại điện, không dễ nói chuyện yêu đương.

“Thời gian hội chấn đã đến, Lạc vương cũng đã đến, các khanh di giá ra ngoài, yên lặng chờ nghe kết quả hội chấn.”

“Chúng thần tuân chỉ!”

Thanh Hoàng dẫn đầu đi xuống ngai vàng, cung nữ, bọn thái giám đi sau, chậm rãi hướng ra ngoài điện. Trong điện là chỗ Hoàng đế và quần thần nghị sự, không thể hội chấn ở đây. Huống chi, trong điện tuy lớn, nhưng dù sao không gian cũng có hạn, không chứa được nhiều người như vậy.

Hoàng đế đi rồi, quần thần theo sát phía sau, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê chưa đi, bởi vì Nam Cung Quyết là người bị hội chấn, không cần phải đi chung với quần thần.

Khi Nam Cung Phong ngang qua hai người, không hề dừng lại, mà lạnh lùng đưa mắt quét qua hai người. Trong mắt hiện lên khinh thường và trào phúng, giống như muốn nói: Người sắp xuống mồ rồi, danh y hội chẩn, người nhất định là thua rồi, chờ mất mặt trước mặt phụ hoàng và quần thần đi.....

Đối với ánh mắt khiêu khích của Nam Cung Phong, Nam Cung Quyết làm như không thấy, chỉ cười yếu ớt. Ánh mắt như hồ sâu, càng ngừng càng sâu, giống như hút người ta vào: Nam Cung Phong, chưa tới phút cuối, nói ai thua ai thắng vẫn còn quá sớm.....

Ánh mắt của Nam Cung Quyết khiến Nam Cung Phong thực không thoải mái. Vì thế, hắn lại nhìn phía Lạc Mộng Khê. Vừa khéo, Lạc Mộng Khê cũng nhìn về phía hắn. Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng vẫn mang theo khinh thường và trào phúng: Nam Cung Phong, đừng nên đắc ý quá sớm, bay càng cao, ngã càng đau. Nếu người kỳ vọng quá cao với hội chẩn lần này, thì khi có kết quả hội chẩn người sẽ thật nát xương tan.....

“Nam Cung huynh, đã lâu không gặp! Vẫn khỏe chứ!” Khi Lạc Mộng Khê và Nam Cung Phong lấy ánh mắt để đánh giá nhau, thì Hạ Hầu Thần đứng bên cạnh đã chậm rãi đi đến trước mặt Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.

Nam Cung Phong vừa đi vừa quay đầu, làm như không phải bị bại trước khí thế của Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê vẫn không thu hồi ánh mắt trào phúng, cho nên, lúc Hạ Hầu Thần chào hỏi Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê vẫn chưa chú ý.

Hạ Hầu Thần và Nam Cung Quyết quen biết nhau từ hai năm trước ở Dục Vương cốc. Lúc đó hai người thật ra là địch thủ, vì Dục Vương cốc, đánh người chết ta sống. Mà vài ngày trước, người của Hạ Hầu Thần cùng người của Nam Cung Quyết còn đang mở chiến ở Dục Vương cốc.

Nhưng mà, lúc này đang ở trong triều đình Thanh Tiêu, không thể động binh khí, ở đây cũng không có xung đột ích lợi khác, cho nên, mặc dù trong tay hai người đều có bảo kiếm, nhưng sẽ không khai chiến vào lúc này. Nam Cung Quyết và Hạ Hầu Thần, giống địch nhưng cũng không phải địch, giống bạn nhưng cũng không phải bạn. Nói là người xa lạ, bọn họ lại đều quen thuộc đối phương, giữa hai người cũng có hiểu biết nhất định. Quan hệ của hai người cũng rất khó phán định. Nay gặp lại, lên tiếng chào hỏi, vẫn phải có.

Chuyện Nam Cung Quyết mắc Hoa Đào lao được giữ bí mật rất tốt. Cho nên, Hạ Hầu Thần vẫn chưa biết hắc mang bệnh nặng. Về lời đồn thời gian của Nam Cung Quyết không còn nhiều, Hạ Hầu Thần cũng chỉ nghe nói. Nay thấy Nam Cung Quyết, Hạ Hầu Thần vẫn không nhin được mà khinh thường những tin đồn:

Tin đồn chỉ là tin đồn, căn bản không thể tin. Bộ dạng bây giờ của Nam Cung Quyết, nào có nửa điểm bệnh nặng.....

“Đa tạ Hạ Hầu huynh quan tâm, bốn vương vẫn mạnh khỏe.....” Hạ Hầu Thần là Thái tử Tây Lương, Nam Cung Quyết là Vương gia Thanh Tiêu. Hai người đều có thân phận tôn quý. Cho dù không hợp nhau, nhưng trước mặt bề tôi, vẫn không thể biểu hiện ra.

Giữa Hạ Hầu Thần và Nam Cung Quyết vốn không có cừu hận gì quá lớn. Hơn nữa, thái độ hai người rất đúng mực, giữa hai người, vẫn nên lấy lễ mà đối đãi.

“Vị này là Lạc vương phi?” Ánh mắt của Hạ Hầu Thần nhìn Lạc Mộng Khê đang đứng bên cạnh Nam Cung Quyết. Tuy rằng hắc sớm biết Lạc vương phi chính là Lạc Mộng Khê, vì xuất phát từ phép lịch sự, hắc vẫn muốn chào hỏi một chút. “Đúng vậy, nàng là Vương phi của bốn vương, Lạc Mộng Khê!” Nói đến ba chữ Lạc Mộng Khê, ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết khó nén ý cười.

“Mộng Khê, vị này là Thái tử Tây Lương quốc, Hạ Hầu Thần!” Nam Cung Quyết giới thiệu khiến Lạc Mộng Khê thu hồi ánh mắt đầu ngằm với Nam Cung Phong, quay lại nhìn phía Hạ Hầu Thần.

Lạc Mộng Khê đang muốn lễ phép chào hỏi Hạ Hầu Thần, nhưng khi thấy rõ bộ dạng của Hạ Hầu Thần, liền khiếp sợ tại chỗ:

Khuôn mặt này, mặc dù Lạc Mộng Khê xuyên qua dị thể, nhưng vĩnh viễn không thể quên, chủ nhân của khuôn mặt này, lừa gạt nàng hơn mười năm, đùa bỡn nàng, cuối cùng, nàng cũng chết trong tay chủ nhân khuôn mặt này.

Hạ Hầu Thần giống hệt Âu Thần đã hại chết nàng ở hiện đại, giống nhau ở khí chất thâm trầm, giống nhau ở sự gian trá sâu thẳm trong ánh mắt, giống nhau ở nụ cười trên mặt, nhưng chưa từng có trong mắt. Ánh mắt bọn họ, cho tới bây giờ đều là dịu dàng, che giấu lạnh lùng, ích kỷ, tuyệt tình, cũng không quan tâm đến cảm thụ của người khác, vì mục đích của bản thân mà không từ thủ đoạn, không tiếc hy sinh bất kỳ kẻ nào!

Ở hiện đại, bọn họ đều đã chết. Bây giờ, ta là linh hồn xuyên qua dị thể, chẳng lẽ Âu Thần lại đầu thai sống lại ở dị thể. Cũng có thể là, linh hồn hắc xuyên vào một người có bộ dạng giống hắc như đúc.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Vẻ Đẹp Kinh Động Bốn Phương

Edit : Vân Anh

Beta : kun'xjh + yunafr

“..... Mộng Khê..... Mộng Khê..... Nàng làm sao vậy..... Có phải thân thể không thoải mái hay không?”

Lời hỏi thăm thân thiết của Nam Cung Quyết kéo Lạc Mộng Khê từ trong hồi ức trở về, nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Một tia trào phúng dưới đáy mắt Hạ Hầu Thần vẫn không tránh được mắt Lạc Mộng Khê:

“Thật ngại, thất lễ rồi, có thể do ngồi xe ngựa nên hơi mệt!”

Âu Thần, bất luận người là linh hồn xuyên qua hay là đầu thai chuyển thế. Hoặc là, người đang đứng trước mặt ta chỉ là một người giống người, Hạ Hầu Thần không hề có liên quan. Thì kiếp này, người, ta nhất định là địch!

Bởi vì Lạc Mộng Khê biết, quân đội của Hạ Hầu Thần đang giao chiến cùng với thị vệ của Nam Cung Quyết ở Dực Vương cốc. Cho nên, việc hai người phải giao thủ với nhau chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Lạc Mộng Khê ủng hộ Nam Cung Quyết, tự nhiên cũng sẽ đối địch với Hạ Hầu Thần. Hạ Hầu Thần thầm nghĩ trong lòng: Ánh mắt vừa rồi Lạc Mộng Khê nhìn mình đầy vẻ khiếp sợ, đau lòng, hối hận, phẫn nộ. Chẳng lẽ sau khi nàng nhìn thấy bốn vương, liền cảm thấy Nam Cung Quyết không bằng bốn vương. Cho nên trong lòng hối hận.....

Nhưng vừa rồi, ánh mắt mà Nam Cung Quyết trao đổi với Lạc Mộng Khê tuyệt đối là chân thành biểu lộ, không mang chút giả dối. Vậy ánh mắt vừa rồi của Lạc Mộng Khê rốt cuộc là tại làm sao.....

Đại thần đều đã đi hết, nhìn khắp đại điện, chỉ còn lại ba người là Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Hạ Hầu Thần.

“Lạc vương gia, đã đến thời gian hội chẩn” Thanh Hoàng cùng chúng thần đều đã an vị, Nam Cung Quyết là nhân vật chính lại chậm chạp chưa ra. Vì thế, Thanh Hoàng liền lệnh cho thái giám vào thúc giục.

“Hạ Hầu huynh, mời!” Người tới là khách. Nam Cung Quyết tự nhiên sẽ ứng đối hữu lễ khiêm nhường với Hạ Hầu Thần. “Nam Cung huynh, mời!” Khách tùy theo chủ. Chủ chưa đi, khách làm sao có thể tự ý.

Lễ nghi Hoàng thất rất rườm rà, phiền phức, thêm một phần thì nhiều, bớt một phần thì thiếu. Nhưng Nam Cung Quyết và Hạ Hầu Thần đều tiến lui rất thích hợp. Lại vừa khéo, hai người đều là Hoàng đế tương lai của một nước. Mỗi một tiếng nói, cử chỉ đều đại biểu cho không chỉ bản thân mà còn cho cả quốc gia.

Bên ngoài đại điện là một khoảng trống rất lớn, Thanh Hoàng cùng các vị đại thần đã yên vị ở một bên. Bàn hội chẩn cách chỗ ngồi của các vị đại thần chừng hơn mười thước. Trăm vị thần y đang đứng dưới bậc chờ Nam Cung Quyết. Triều đình là nơi Thanh Hoàng nghị sự cùng các vị đại thần, nữ tử không được phép tiến vào. Cho nên, Lạc Mộng Khê không thấy Hạ Hầu Yên Nhiên trong đại điện.

Chỉ có điều, nữ tử chỉ không thể đến trước điện. Huống chi, lần này người được hội chẩn lại là Nam Cung Quyết, người trong lòng nàng ta. Cho nên, Hạ Hầu Yên Nhiên tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội có thể nhìn thấy Nam Cung Quyết.

Khu vực khách quý có bốn chỗ ngồi, Hạ Hầu Yên Nhiên đã ngồi vào một chỗ trong số đó. Còn một chỗ chắc là được an bài cho Hạ Hầu Thần. Nhưng hai chỗ ngồi còn lại được an bài cho ai?

Chẳng lẽ giữa trưa ngày hôm qua, Tây Lương cử ba vị đại thần có thân thế tôn quý đến đây? Hạ Hầu Thần là một trong số đó. Nhưng mà trăm y hội chẩn sắp bắt đầu, vì sao hai người kia còn chưa đến?

Trước đại điện tuy có rất nhiều người, nhưng toàn bộ sân đều rất yên lặng, im lặng như tờ. Bầu không khí rất nghiêm túc, nên sau khi Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ra khỏi đại điện, thì tất cả ánh mắt mọi người đều tập trung trên người bọn họ. Nam Cung Quyết kéo Lạc Mộng Khê đi tới trước một hàng ghế ngồi phô trương, rồi ấn nàng ngồi vào một chỗ trong đó: “Ngồi đây đợi chút, bốn vương đi một lát sẽ trở lại”

Nam Cung Quyết đã khỏi bệnh Hoa Đào lao, hẳn cũng không sợ trăm y hội chẩn. Cho nên, lúc này hẳn tràn đầy tự tin. Trong đôi mắt thâm thúy mơ hồ hiện lên một tia sắc bén và lạnh như băng: Nam Cung Phong, chờ sau khi hội chẩn, bốn vương muốn nhìn xem người tự bào chữa thế nào!

Sắp xếp cho Lạc Mộng Khê xong, Nam Cung Quyết tao nhã đi tới bàn hội chẩn trước nụ cười kỳ dị của Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương, cùng với cái nhìn chăm chú của chúng đại thần.

Hạ Hầu Thần cũng đã ngồi bên cạnh Hạ Hầu Yên Nhiên, hơi cúi đầu, không biết đang nói gì đó với nàng ta. Mà chỗ ngồi bên cạnh hai người họ vẫn trống không.

Nam Cung Quyết đi lên bục hội chẩn, mặt hướng về phía đám người Thanh Hoàn. Thân hình thon dài nổi bật dưới ánh mặt trời, hoàn mỹ như thiên thần.

Một nam tử xuất sắc như vậy khẳng định sẽ tạo nên nghiệp lớn. Ai cũng không muốn tin hẳn bị bệnh nặng không thể chữa trị, sắp phải rời khỏi nhân

thế. Nếu thật là như vậy, thì cũng do ông trời ghen ghét anh tài. “Bốn vương không bệnh không tật, những tin đồn trong kinh thành là do tiểu nhân bịa đặt, cố ý tạo ra.” Ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết nhìn quét qua đám người đang ngồi một lần. Quả nhiên đúng như hần dự liệu, sau khi nghe được lời này của hần, những đại thần liền tùm năm tùm ba thì thảo bàn luận.

Nam Cung Phong nhìn Nam Cung Quyết, trong mắt lóe lên sự âm lãnh và thị huyết: Nam Cung Quyết, đáng chết, trước cứ cho người kiêu ngạo một chúc, bốn vương không tin sau khi trăm y hội chẩn, người sẽ không bệnh tật gì. Đến lúc đó, bốn vương muốn nhìn xem người còn có thể kiêu ngạo thế này nữa không.....

“Vì muốn cải chính tin nhảm, bốn vương sẽ tuân theo sự an bài của phụ hoàng, chấp nhận để trăm y hội chẩn!”

Nói xong những lời này, Nam Cung Quyết cũng không thêm để ý tới phản ứng của chúng đại thần, vì thật ra hần có thể đoán được phản ứng của bọn họ. Nam Cung Quyết lập tức đi tới trước bàn, ngồi xuống. Thái giám tuyên bố bắt đầu trăm y hội chẩn, vị danh y đang đứng đầu hàng bước nhanh lên trên bục. Sau khi hành lễ với Nam Cung Quyết, liền ngồi vào chỗ đối diện hần để bắt mạch.

Tại thời khắc ngón tay của vị đại phu kia chạm vào cổ tay Nam Cung Quyết, đáy mắt Nam Cung Phong thoáng hiện tia nghiêm túc: Nam Cung Quyết, sau khi vị danh y thứ nhất bắt mạch cho người xong, thì cũng là lúc người sẽ thân bại danh liệt..... Phùng Thiên Cương mơ hồ nhận ra có cái gì đó không đúng: Nhìn vẻ mặt và khí sắc của Nam Cung Quyết, căn bản không giống người bệnh nặng. Nhưng mấy ngày trước đây hần đúng là bị bệnh nặng. Chẳng lẽ hần biến mất mấy ngày nay là để tìm danh y giúp hần giảm bớt bệnh tình.....

Bệnh phổi không thể trị tận gốc, nhất là căn bệnh của Nam Cung Quyết, tuyệt đối không thể chữa trị. Nếu không, hắn sẽ không mang bệnh vào kinh. Nhìn vẻ mặt đầy cao ngạo, không chút sợ hãi đối với việc trăm y hội chẩn của Nam Cung Quyết, khẳng định trong việc này có ẩn tình.....

Nam Cung Quyết đã hoàn toàn khỏi bệnh, cho nên Lạc Mộng Khê cũng không có gì phải lo lắng cho hắn, vì rảnh rỗi nên quan sát xung quanh, nhưng nàng liền phát hiện: Những chỗ ngồi ở khu vực khác thì đầy cả người, cách đó không xa còn có người phải đứng. Nhưng khu vực nàng đang ngồi lại chỉ có Bắc Đường Diệp và nàng.

Chẳng lẽ đây giống như đội cổ vũ ở thời hiện đại, người ngồi bên đây chính là người ủng hộ Nam Cung Quyết. Chuyện Nam Cung Quyết bệnh nặng là thật hay giả, không ai bên ngoài biết được. Hoàng đế tương lai của Thanh Tiêu cũng chưa được xác định là ai. Nên trước khi mọi việc được sáng tỏ, những người thông minh đều giữ thái độ trung lập. Hai bên đều không thể đắc tội.

Bất luận Hoàng đế tương lai của Thanh Tiêu là ai, bọn họ đều có thể tiếp tục hưởng thụ quyền cao lộc hậu, sẽ không bị bãi bỏ chức quan, khó giữ tính mạng.

“Thời gian trôi qua thật chậm” Bắc Đường Diệp đang ngồi cách chỗ Lạc Mộng Khê ba, bốn cái ghế, đang nhích lại ngồi xuống bên cạnh Lạc Mộng Khê. Nhàm chán than thở: “Không biết khi nào trăm y hội chẩn mới kết thúc đây.....”

“Yên tâm, Nam Cung Phong mất mặt chỉ là chuyện sớm muộn. Hiện tại, vị danh y đầu tiên chỉ mới vừa bắt đầu hội chẩn, người gấp cái gì?”

Kẻ thù kiếp trước của Lạc Mộng Khê đang gần trong gang tấc, nàng không biết hắn rốt cuộc là Âu Thần thời hiện đại hay chỉ là Hạ Hầu Thần ở

cổ đại. Nhưng bất luận hãn có thân phận như thế nào thì Lạc Mộng Khê cũng không muốn có chút quan hệ gì với hãn.

Thế nhưng, người giống hệt hung thủ đã hại chết mình trong kiếp trước lại đang ngồi cách Lạc Mộng Khê không xa. Vì muốn dời lực chú ý của mình, để không phải nhớ lại những chuyện thương tâm ở hiện đại. Nàng liền tìm chuyện để nói với Bắc Đường Diệp.

Lạc Mộng Khê vừa dứt lời, vị đại phu đầu tiên cũng đứng lên, cung kính hành lễ với Thanh Hoàng. Nam Cung Phong biết đã đến thời khắc mấu chốt nên ngồi nghiêm chỉnh, âm thầm chuẩn bị tốt. Chỉ chờ khi đại phu thông báo kết quả chẩn đoán, hãn sẽ mở miệng đánh dẹp Nam Cung Quyết.

Các đại thần đều là hàng rào, nhìn vào thế cục mà quyết định sẽ giúp ai. Lần này, đúng là thời cơ để hãn đập đổ Nam Cung Quyết, tạo dựng uy tín trong lòng quần thần: Nam Cung Quyết, ngày chết của người đã tới.....

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Lạc vương gia vẫn bình thường, không hề mắc bệnh nan y!” Chẳng qua chỉ có mấy chỗ bị thương ngoài da mà thôi, thoa thuốc là được. Làm sao có thể xem là bệnh nan y chứ.....

Đại phu ở cổ đại chú trọng về nhìn, nghe, hỏi, chạm. Vị đại phu này làm nghề y đã nhiều năm, khi vừa nhìn thấy Nam Cung Quyết thì hãn đã biết, Nam Cung Quyết căn bản không bị bệnh nan y.

Nhưng từ đầu đường đến cuối ngõ đều xôn xao chuyện Nam Cung Quyết mắc bệnh nan y, mà Thanh Hoàng lại coi trọng như thế. Nếu hãn chỉ dựa vào việc “nhìn” liền phán đoán Nam Cung Quyết không bệnh không tật, thì e là khó có thể phục chúng. Vì thế hãn liền bắt mạch lại một lần nữa, nhưng kết quả vẫn hoàn toàn giống như vừa rồi hãn chẩn đoán: Nam Cung Quyết không bị bệnh nan y.....

Làm sao có thể? Nam Cung Phong chỉ cảm thấy âm một tiếng, đầu óc nhất thời trống rỗng: Nam Cung Quyết không bị bệnh nan y. Là ta nghe

lầm phải không? Sao hắn có thể không mắc bệnh nan y được?.....

“Người chắc chắn Lạc vương gia không mắc bệnh nan y?” Thanh Hoàng ngữ khí uy nghiêm, âm thầm mang theo khí thế sắc bén. Đây cũng chính là vấn đề mà Nam Cung Phong sém chút nữa đã bật thốt lên hỏi:

Tin tức Nam Cung Quyết không mắc bệnh nan y, đối với Thanh Hoàng mà nói là một tin tốt. Nhưng chỉ có hắn tin thì chưa đủ, phải làm cho chúng thần và mọi người đều tin thì mới được.

“Bẩm Hoàng Thượng, thảo dân dám lấy đầu mình để đảm bảo, Lạc vương gia tạm thời không mắc bệnh nan y” Hiện tại Lạc vương Nam Cung Quyết xác thực không mắc bệnh nan y. Nếu về sau mà có thì cũng không quan hệ gì tới hắn.

Điều đó không có khả năng, tuyệt đối không thể như thế. Nam Cung Phong tâm phiền ý loạn, đáy mắt âm lãnh thoáng hiện hàn quang. Đang muốn vỗ bàn đứng lên, rống to: “Người là tên lang băm, có biết chẩn bệnh hay không đây? Làm sao Nam Cung Quyết có thể không mắc bệnh nan y”

Phùng Thiên Cương đưa tay giữ chặt lấy cánh tay Nam Cung Phong, dùng sức kéo hắn về lại chỗ ngồi: “Không thể hành động theo cảm tính, bệnh của Nam Cung Quyết sợ là có chỗ kỳ quái.”

Vẫy tay gọi qua một tên thị vệ, Phùng Thiên Cương thì thầm nói với hắn vài câu. Thị vệ nghe xong, khuôn mặt ngưng trọng bước nhanh ra ngoài.

“Hắn đi đâu vậy?” Tốc độ của tên thị vệ rất nhanh, chưa đến nửa chén trà nhỏ đã biến mất không thấy bóng dáng nữa. Đối với chuyện Phùng Thiên Cương giao phó cho thị vệ, Nam Cung Phong vẫn chưa nghe rõ, liền sinh lòng nghi hoặc. “Để cho hắn đi điều tra về bệnh tình của Nam Cung Quyết trước ngày trăm y hội chẩn, chúng ta nên biết rõ chân tướng!”

Nếu Nam Cung Quyết mắc bệnh nan y, vì không muốn cho đại phu chẩn ra nên dùng cách nào đó để che giấu, thì hẳn tuyệt đối sẽ thân bại danh liệt.

Vị đại phu đầu tiên chẩn đoán Nam Cung Quyết không mắc bệnh nan y vừa lui ra, vị đại phu thứ hai liền lên bục chẩn bệnh. Phùng Thiên Cương phái tên thị vệ kia đi, không thể tránh được ánh mắt của Lạc Mộng Khê và Bắc Đường Diệp: “Tên thị vệ kia đi làm gì thế?”

“Còn có thể làm cái gì chứ, đương nhiên là tìm chứng cứ chính xác chứng minh Nam Cung Quyết bị mắc bệnh nan y” Bắc Đường Diệp dừng nói.

Nam Cung Quyết đã không còn bệnh nan y, cho nên Bắc Đường Diệp và Lạc Mộng Khê không còn sợ tên thị vệ kia tìm được chứng cứ. Bởi vì có một nhân chứng sống là Nam Cung Quyết ở đây, chỉ cần bắt mạch thì sẽ biết hẳn có bình thường hay không.

Cái gọi là chứng cứ chính xác thì ở trước mặt hẳn tất cả đều vô dụng. Huống chi, nếu Bắc Đường Diệp và Lạc Mộng Khê ngăn cản tên thị vệ kia. Thì lúc bị người khác phát hiện chắc chắn sẽ nói bọn họ là có tật gịạt mình. Đến lúc đó, cho dù là có lý cũng không thể nói rõ.

Còn chẳng bằng cái gì cũng không làm, vui vẻ thanh nhàn. Dù sao bọn họ cũng không thẹn với lương tâm, không sợ đám người Nam Cung Phong ngụy tạo chứng cứ.

Đại phu chẩn bệnh cho Nam Cung Quyết, những người khác lại không có chuyện gì để làm. Lúc đầu, mọi người còn có hứng thú để nghe kết quả chẩn đoán.

Nhưng đã qua nửa ngày, sau khi hai mươi, ba mươi vị đại phu chẩn đoán đều cho ra cùng một kết quả, mọi người tự nhiên cũng không còn hứng thú tiếp tục nghe nữa. Túm năm chụm ba thành từng nhóm, nhỏ giọng nói chuyện. Còn có người dứt khoát an vị nghỉ ngơi ngay tại ghế.

Mặc dù bây giờ đã là mùa thu, nhưng thời tiết vẫn đẹp. Ánh nắng chiếu lên người rất ấm áp, nếu không tranh thủ ngủ một lát thì thật sự đáng tiếc.

Những đại thần đang nghĩ gì, Lạc Mộng Khê cũng không biết. Chỉ có điều, nàng biết Bắc Đường Diệp đang nghĩ như vậy.

Lúc này, Bắc Đường Diệp đang ngồi trên ghế, lưng dựa vào lưng ghế. Đầu tựa lên phía trên lưng ghế, đắm chìm trong ánh mặt trời. Khẽ nhắm mắt, chìm vào mơ mộng.

Cho dù các vị đại thần khác muốn ngủ, cũng sẽ làm vô cùng khép léo, để người khác không thể nhìn ra hắn đang ngủ. Nhưng tên Bắc Đường Diệp này, một chút cũng không e dè, trắng trợn ngồi trên ghế nghỉ ngơi. “Bắc Đường Diệp, ngươi thực sự muốn ngủ sao?” Lạc Mộng Khê thờ ơ hỏi. Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn phía xa xa: “Nhìn bộ dạng của người bây giờ làm gì còn nửa điểm giống một Hoàng tử Kì Thiên chứ, không sợ người khác cười nhạo người không có khí phách Hoàng thất.....”

“Không đâu, không đâu!” Bắc Đường Diệp tự mình giải thích, nhưng mắt cũng không thèm mở ra: “Thanh Hoàng và phụ hoàng của bốn Hoàng tử là bạn tốt. Thanh Hoàng hiểu rất rõ tính tình của bốn Hoàng tử. Ông ta nhất định sẽ không so đo chuyện này với bốn Hoàng tử. Huống chi, nhân vật chính của ngày hôm nay lại là Nam Cung Quyết. Thanh Hoàng quan tâm đến con ông ta còn chưa hết, làm sao còn thời gian để chú ý tới bốn Hoàng tử.....”

Còn những người khác, thì có ai dám có ý kiến với bốn Hoàng tử.....

Bắc Đường Diệp hơi giật giật, tìm một tư thế càng thoải mái hơn: “Dưới ánh mặt trời ấm áp đúng là một thời điểm tốt để ngủ. Bốn Hoàng tử muốn ngủ một giấc thật ngon, Lạc Mộng Khê, không có việc gì thì đừng gọi ta.....”

“Bắc Đường Diệp, nếu ta nói, có hai vị khách vô cùng đặc biệt đến đây, người có muốn mở mắt nhìn xem rốt cuộc bọn họ là ai hay không?”

Cách đó không xa, hai người đang chậm rãi đi tới bên này dưới sự dẫn dắt của thái giám. Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia kinh ngạc:

Hai người bọn họ không phải là người của Hoàng thất, cũng không phải là quan viên của Thanh Tiêu, làm sao có thể vào Hoàng cung?

“Vị khách đặc biệt? Có bao nhiêu đặc biệt?” Đối với lời nói của Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp bán tín bán nghi, những vẫn ngồi trên ghế không động đậy gì, chỉ hơi nghiêng đầu, híp mắt nhìn theo ánh mắt Lạc Mộng Khê. Vừa nhìn thấy hai người đang đi phía sau thái giám, Bắc Đường Diệp đột nhiên mở to hai mắt ra. Trong khoảnh khắc đã hoàn toàn không còn buồn ngủ nữa.

Sợ mình nhìn nhầm, Bắc Đường Diệp nhanh chóng đứng thẳng lên, dùng sức trừng mắt nhìn kỹ, rồi lại trợn mắt nhìn lần nữa, hai người đó đang đi ngay sau thái giám tiến tới đây: “Lãnh Tuyệt Tình, Lăng Khinh Trần, bọn họ tới đây làm gì?”

“Vấn đề này, chỉ sợ người phải đi hỏi hai người bọn hăn? Người có biết bọn hăn vào bằng cách nào không?” Lạc Mộng Khê chuyển ánh mắt đến bực chẩn đoán, thấy Nam Cung Quyết đang được vị đại phu thứ ba mươi chẩn đoán.....

Bắc Đường Diệp hơi cúi đầu, suy tư một lát: “Tuy rằng Lãnh Tuyệt Tình và Lăng Khinh Trần đều không phải là quan viên của Thanh Tiêu. Nhưng nếu có người mời bọn hăn, bọn hăn vẫn có thể tiến cung.....”

“Ý của người là Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyệt Tình là được người khác cố ý mời đến?” Là ai nhảm chán như vậy, lại đi mời hai người bọn họ đến đây xem chẩn bệnh. Hay là người nọ còn có mục đích khác.....

“Lăng huynh, Lãnh huynh, bên này!” Ngay khi Lạc Mộng Khê đang hăm nghi hoặc, thì tiếng Hạ Hầu Thần lễ phép tiếp đón đã truyền vào trong tai. Lạc Mộng Khê và Bắc Đường Diệp đều cả kinh, liếc mắt nhìn nhau. Đáy mắt đều cùng lóe lên một ý:

Thì ra Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyết Tình là do Hạ Hầu Thần mời đến. Vì sao hẳn phải làm như vậy?.....

Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyết Tình đều không có hứng thú đối với chuyện tranh đấu trong Hoàng thất, cũng không muốn làm việc cho triều đình. Nhưng ngày đó Lạc Mộng Khê mất tích đã cùng ở chung với Nam Cung Quyết. Hai người bọn họ lại cùng nhau biến mất suốt mấy ngày liền, cũng bật vô âm tín.

Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyết Tình đều tự cử rất nhiều nhân thủ đi, cũng không thể tìm được bóng dáng của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê. Ngay lúc hai người lòng nóng như lửa đốt, nghĩ rằng Lạc Mộng Khê có khả năng đã gặp phải chuyện không may, thì Hạ Hầu Thần lại sai người truyền tin cho bọn hắn, nói Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đang ở trên đại điện. Nếu bọn hắn có hứng thú thì có thể đến xem. Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyết Tình đều rất vui sướng, nhưng đồng thời cũng có chút hoài nghi, lo rằng đây chỉ là cái bẫy của người khác. Chỉ có điều, hai người bọn hắn đều là tuyệt thế cao thủ, chỉ cần hai người cẩn thận một chút, thì không ai có thể tính kế với bọn hắn. Vì thế, Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyết Tình đã tiến cung.

Vừa rồi, sau khi nhìn thấy Lạc Mộng Khê, Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyết Tình đều cố gắng cưỡng chế nỗi vui sướng trong lòng, chậm rãi đi đến bên nàng. Nhưng điều làm cho bọn hắn vui sướng hơn nữa là bên cạnh Lạc Mộng Khê có rất nhiều chỗ trống.

Lãnh Tuyết Tình và Lăng Khinh Trần đều là người từng trải trên giang hồ, tự nhiên là hiểu đạo lý đối nhân xử thế. Liền nhận ra nguyên nhân vì sao

không ai ngồi bên cạnh Lạc Mộng Khê, nhưng hai người cũng không để ý.

Đang muốn tìm một lý do nào đó để ngồi vào chỗ bên cạnh Lạc Mộng Khê, thì bất thành linh Hạ Hầu Thần đã cao giọng mời Lãnh Tuyết Tình và Lăng Khinh Trần qua chỗ bên cạnh hẳn.

Sau khi hơn ba mươi đại phu chẩn đoán xong đều cho ra kết quả giống nhau, thì chúng đại thần đã sớm mất đi hưng trí để tiếp tục nghe, chỉ phơi mình dưới ánh mặt trời ấm áp. Ngồi trên ghế thấy buồn ngủ, nhưng lại không thể ngủ, đúng là bức mình.

Khi giọng tiếp đón Lãnh Tuyết Tình và Lăng Khinh Trần của Hạ Hầu Thần truyền vào trong tai, hai mắt sương mù của mọi người lập tức mở to. Chỉ trong khoảnh khắc liền không còn buồn ngủ nữa: Lãnh Tuyết Tình, Lăng Khinh Trần cũng đến đây, vậy chẳng phải tuyệt thế tứ công tử đã hội tụ đầy đủ sao?..... Trong phút chốc, đôi mắt buồn ngủ bỗng chốc trở nên sáng ngời. Chúng đại thần đều quay đầu nhìn theo hướng mà Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyết Tình đang tiến đến, liền nhìn thấy phong thái của hai vị tuyệt thế tứ công tử này: Lãnh Tuyết Tình mặc y phục trắng, dung nhan tuyệt thế, lại kết hợp với vẻ ưu thương cùng với khí chất cao quý, có thể làm vô số nữ tử trở nên điên cuồng.....

Còn Lăng Khinh Trần vận áo xanh, khuôn mặt anh tuấn, khí chất sắc bén, mờ hồ mang theo sự khôn khéo, là đối tượng mà bao nữ tử tuổi thanh xuân tranh nhau muốn gả.....

Rồi lại quay đầu nhìn Nam Cung Quyết đang được hội chẩn, cùng với Hạ Hầu Thần đang ngồi trong khu vực khách quý. Chúng đại thần nhin không được mà tán thưởng: Tuyệt thế tứ công tử, quả nhiên danh bất hư truyền, nhân trung chi long, hoàn toàn xứng đáng..... Tuy rằng Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyết Tình là do Hạ Hầu Thần mời tới, nhưng hai người đều không phải vì hắn mà đến. Bây giờ hắn lại đến tiếp đón hai người qua đó, mặc dù hai người không tình nguyện, nhưng cũng không

muốn khiến hân mất mặt trước mọi người. Dù sao, nếu không được Hạ Hầu Thần mời tới thì bọn họ cũng không thể vào Hoàng cung được. Cho dù không muốn tiếp xúc nhiều với Hạ Hầu Thần, nhưng lễ phép cơ bản vẫn phải có.

“Thái tử Hạ Hầu, hạnh ngộ hạnh ngộ!” Tuy trong giọng nói của Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyết Tình là lịch sự nhưng lại mang theo sự hờ hững và xa cách.

“Lãnh huynh, Lăng huynh, gần đây vẫn khỏe chứ.” Hạ Hầu Thần lịch sự ân cần thăm hỏi. Đôi mắt thâm trầm mơ hồ hiện lên một tia giận dữ: Không biết điều!

“Không ngờ hôm nay tuyệt thế tứ công tử lại đến đông đủ!” Không biết là ai kinh hô một tiếng, rồi tiếng các vị đại thần nghị luận dần lớn hơn một chút:

“Tuyệt thế tứ công tử quả nhiên danh bất hư truyền, bốn người đều là nhân trung chi long, thế gian hiếm có.....”, “Quan hệ của bốn vị công tử hình như còn rất tốt đó.....”

Mắt diếc tai ngơ đối với sự tán thưởng của các đại thần, Lãnh Tuyết Tình và Lăng Khinh Trần nhìn thấy hai chiếc ghế trống ngay cạnh Hạ Hầu Thần, trong lòng liền sáng tỏ:

Hạ Hầu Thần, người tính toán quả thực không sai. Nhưng chỉ tiếc tại hạ không muốn bị người khác dắt mũi, cho nên người sẽ không được như mong muốn.

Khu khách quý gồm có bốn vị trí, Hạ Hầu Thần và Hạ Hầu Yên Nhiên đã ngồi trước. Hơn nữa, sau khi Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyết Tình đi vào, liền được Hạ Hầu Thần tiếp đón qua đó.

Nếu hai người bọn họ thật sự ngồi xuống hai chiếc ghế bên cạnh Hạ Hầu Thần, thì chúng đại thần chắc chắn sẽ nghĩ là Lãnh Tuyệt Tình, Lăng Khinh Trần liên minh với Hạ Hầu Thần. Và vô tình đã nâng cao địa vị của Hạ Hầu Thần.

“Thái tử Hạ Hầu, tại hạ còn có chút việc muốn làm, không thể phụng bồi. Nếu có việc gì hãy chờ đến khi trăm y hội chẩn kết thúc, rồi nói sau cũng không muộn!”

Trước khi Hạ Hầu Thần kịp mở lời, mời hai người ngồi, thì Lãnh Tuyệt Tình và Lăng Khinh Trần đã lịch sự nói lời cáo biệt một cách khách sáo. Dù trong lòng Hạ Hầu Thần có trăm ngàn lần không tình nguyện, cũng không thể ngăn bọn họ “Hai vị xin cứ tự nhiên!” Hạ Hầu Thần lịch sự khách sáo: Đáng chết, hai người bọn họ lại có thể phản một quân quân. Lãnh Tuyệt Tình, Lăng Khinh Trần, hai người các người thật đúng là không biết điều. Các người đã không muốn làm bằng hữu của bốn vương, vậy chỉ có thể làm địch nhân của bốn vương..... Không nằm ngoài dự đoán của Bắc Đường Diệp, sau khi Lãnh Tuyệt Tình và Lăng Khinh Trần chào hỏi với Hạ Hầu Thần xong, thì thật sự đến ngồi cạnh hắn cùng với Lạc Mộng Khê.

“Tứ Hoàng tử, hạnh ngộ!”

“Hạnh ngộ, hạnh ngộ!”

Sau khi chào hỏi Lạc Mộng Khê và Bắc Đường Diệp, Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyệt Tình lập tức ngồi vào chỗ cách vị trí Bắc Đường Diệp một ghế.

Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng rũ mí mắt: Bất luận Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyệt Tình là vì chuyện gì mà đến, nhưng nếu không có chuyện cần thiết nàng sẽ không nói chuyện cùng với bọn họ, lại càng không gây xung đột với bọn họ.

Bởi vì nơi đây là Hoàng cung, văn võ bá quan lại đều có mặt đầy đủ. Bất luận nhất cử nhất động của ai cũng sẽ bị mấy trăm ánh mắt giám xét. Cho dù chỉ phát sinh một chút việc nhỏ, cũng sẽ bị nói ngoa lên, bị dân chúng hoàn toàn bóp méo rồi lan truyền!

Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyệt Tình hiển nhiên cũng đã nghĩ đến điểm này, nên sau khi ngồi vào ghế liền không nói thêm một lời. Ánh mắt dừng trên bục hội chẩn một lát, rồi nhìn sang một bên. Vẻ mặt bí hiểm làm cho người ta không thể nhìn ra bọn họ rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Ở trong mắt chúng đại thần, việc Lãnh Tuyệt Tình và Lăng Khinh Trần khách sáo nói vài câu với Hạ Hầu Thần, rồi an vị bên cạnh Lạc Mộng Khê và Bắc Đường Diệp, thì đương nhiên là bằng hữu của Nam Cung Quyết.....

“Thì ra Thái tử Hạ Hầu mời Lãnh công tử và Lăng công tử đến đây là muốn trợ uy cho Lạc vương gia.....” “Đúng vậy, xem ra tuyệt thế tứ công tử đều là bạn tốt của nhau.....”

Tiếng chúng đại thần nghị luận không lớn, nhưng ở đây phần đông đều là cao thủ, nên những lời bọn họ nói một chữ cũng đều rơi vào tai đám người Hạ Hầu Thần, Lãnh Tuyệt Tình, Lăng Khinh Trần.

Lãnh Tuyệt Tình và Lăng Khinh Trần thì không có phản ứng gì đặc biệt, hoàn toàn lơ đãng đối với những lời chúng thần nghị luận. Tuy nhìn mặt ngoài Hạ Hầu Thần vẫn cười, nhưng thật ra thì trong lòng ngực đang tức giận tới tận trời: Đáng chết, không ngờ bốn vương hao tổn tâm cơ lại là làm việc tốt giúp người khác.....

Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyệt Tình được hãn mời đến để tăng thêm mặt mũi cho mình, nhưng lại không nghĩ rằng, trong lúc vô tình đã giúp Nam Cung Quyết có thêm mặt mũi. Hãn có thể không tức giận sao.

Từ sau khi Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyệt Tình đi vào, Nam Cung Quyết vẫn luôn âm thầm quan sát đến nhất cử nhất động của họ. Tuy rằng biết nơi này là Hoàng cung, bọn họ sẽ không dám trằng trộn mang Lạc Mộng Khê đi. Nhưng vì để phòng ngộ nhờ, hắn vẫn không dám lơ là.

Khi hai người bọn hắn ngồi vào ghế, Nam Cung Quyết mới thoáng yên lòng: Xem ra bọn họ thật sự không tính mang Mộng Khê rời đi trong lúc này. Chỉ có điều, mọi việc luôn có ngộ nhờ, ta sẽ không buông lỏng cảnh giác, Mộng Khê chỉ có thể là của ta.....

Khu vực bên này vốn chỉ có hai người ngồi, nhưng hiện tại có tới bốn người. Lần lượt là Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp, Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyệt Tình, nhân số tuy không nhiều nhưng đều là những người hết sức quan trọng.

Ngoài Lạc Mộng Khê ra, thì Bắc Đường Diệp đại biểu cho toàn bộ Kỳ Thiên quốc, Lăng Khinh Trần đại biểu cho Lăng phủ Giang Nam, Lãnh Tuyệt Tình đại biểu cho Tuyệt Tình cung, còn có một người đang ngồi trong khu khách quý là Hạ Hầu Thần. Tuy rằng hắn không ngồi ở bên này, nhưng Lãnh Tuyệt Tình và Lăng Khinh Trần là do hắn mời đến, nên vô tình cũng đã thể hiện lập trường của hắn..... Nhìn bốn người đang ngồi bên kia, Nam Cung Phong giận đến hai mắt bốc lửa. Nếu không phải Phùng Thiên Cương kịp thời kéo hắn lại, chỉ sợ là hắn đã sớm thất thố mà tức giận tới tận trời, hô to với Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyệt: “Các người muốn giành nữ nhân với Nam Cung Quyết, vì sao lại còn muốn giúp hắn?”

“Hoàng Thượng, trăm vị danh y đã hội chẩn gần hết một nửa, tất cả các vị đại phu đều chẩn đoán cho ra kết quả hoàn toàn giống nhau, Lạc vương gia không mắc bệnh nan y. Vậy thì..... Cũng không cần tiếp tục hội chẩn nữa!”

Quân hậu viện của Lạc vương gia cường đại như thế, tùy tiện lôi ra một người cũng là nhân trung chi long, tuyệt thế tứ công tử. Trong cả bốn

người, ngoài Lạc vương gia thì ba người khác đều đang giúp hãn. Chưa nói đến việc Lạc vương gia vốn không mắc bệnh nan y. Cho dù là có, cũng không dám nói có.

Bởi vì nếu liên hợp thế lực của tứ công tử cũng đủ để hủy diệt một quốc gia..... “Đúng vậy, thời gian không còn sớm, lại không tra ra Lạc vương mắc bệnh nan y, hội chấn lãn này đến đây.....”

“Phụ hoàng khoan đã!” Thanh Hoàng chưa kịp nói ra hai chữ “Chấm dứt”, Nam Cung Phong đã đứng lên, tràn đầy tự tin, ánh mắt lạnh lùng.

“Phong nhi có chuyện gì?” Trong mắt Thanh Hoàng lộ ra nghi hoặc và khó hiểu.

Đón nhận ánh mắt nghi hoặc từ Thanh Hoàng và các đại thần, Nam Cung Phong cười lạnh: “Khởi bẩm phụ hoàng, vừa rồi nhi thần vô tình biết được, thuốc ngâm phối hợp với một phương thuốc có chứa Long thiệt có thể che giấu bệnh phổi”

“Theo nhi thần biết, không lâu trước đây, Tam Hoàng tẩu từng lấy một gốc Long thiệt từ chỗ Lăng công tử.....” Nam Cung Phong đưa ánh mắt âm lãnh nhìn Lạc Mộng Khê, thoáng hiện lệ quang: Nam Cung Quyết không phải là không có bệnh nan y, mà là bị giấu đi!

Lời này vừa nói ra, mọi người ngồi đây cả kinh: “Đây..... là thật sao?” Lạc vương gia thật sự mang bệnh nặng trong người, thời gian không còn nhiều.....

Lần hội chấn này, Lạc vương phi giúp Lạc vương gia làm giả, ta không có nghe lầm chứ..... Mà nếu quả thật Lạc vương gia đã không còn nhiều thời gian, vậy vì sao ba vị công tử khác còn muốn giúp hãn.....

Mọi người đều lấy ánh mắt nghi hoặc nhìn Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê: Cảnh vương gia nói có phải là sự thật hay không?

Trên khuôn mặt tuần mỹ vô trù của Nam Cung Quyết thủy chung vẫn mang theo ý cười bí hiểm: “Các vị cảm thấy bốn vương sẽ làm giả sao?”

“Việc này.....” Chúng thần không nói gì mà chống đỡ: Nếu nói ‘có’ thì chính là đắc tội với Lạc vương gia. Nếu nói ‘không’, thì chính là đắc tội với Cảnh vương gia.

Những tên đại thần này đều là cáo già, vì quan to lộc hậu của mình. Nên trước khi Thanh Tiêu xác định được Hoàng đế tương lai, bọn họ sẽ không đắc tội với cả Lạc vương và Cảnh vương.....

Khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Mộng Khê được che giấu bên dưới lớp mạng che, cho nên, mọi người không thể nhìn ra biểu tình của nàng. Nhưng đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng lóe ra biểu hiện trào phúng: Đối với suy nghĩ của các đại thần, nàng đương nhiên hiểu rõ!

Vừa rồi một bụng tâm tư của nàng đều đặt lên người Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyết Tình, nên xem nhẹ tên thị vệ do Phùng Thiên Cương phái đi. Vốn tưởng rằng hắn có thể làm ra một động thái gì lớn, thì ra cũng chỉ làm được một chuyện nhỏ như vậy.....

“Mộng Khê, những gì Cảnh vương nói là sự thật?” Các vị đại thần cũng không dám kết luận bừa, chỉ đành phải để cho Hoàng đế Thanh Tiêu là hắn đây ra mặt xử lý việc này.

Ba người Bắc Đường Diệp, Lãnh Tuyết Tình, Lăng Khinh Trần vốn biết chuyện Long thiệt, nên cũng không có phản ứng gì đặc biệt. Chỉ mang khuôn mặt bình tĩnh ngồi yên trên ghế, vẻ mặt lạnh nhạt. Chỉ cần so sánh sự bình tĩnh khi đối mặt với chuyện phát sinh, cũng đủ để khiến các đại thần theo không kịp.

Lãnh Tuyết Tình, Lăng Khinh Trần lần này tiến cung chỉ là muốn xem Lạc Mộng Khê có an toàn hay không, còn đối với tình cảnh an nguy của Nam Cung Quyết, bọn họ đều không có hứng thú quá lớn.

“Bẩm phụ hoàng, Mộng Khê đã từng lấy Long thiết từ chỗ Lăng công tử là sự thật, chỉ có điều.....” Trước khi chúng thần còn chưa kịp kinh ngạc, Nam Cung Phong không kịp dắc ý, Lạc Mộng Khê đã nói tiếp: “Gốc Long thiết kia là tiền đặt cược đánh cờ của Mộng Khê cùng Lăng công tử. Mộng Khê khó khăn lắm mới thắng được ván cờ kia, cho nên Mộng Khê mới lấy được Long thiết”

“Người nói dối!” Nam Cung Phong gấp giọng phản đối lời nói của Lạc Mộng Khê: “Gốc Long thiết kia rõ ràng là người dùng để giúp Nam Cung Quyết che giấu bệnh”

“Gốc Long thiết kia bây giờ vẫn còn trong phòng thuốc của Lạc vương phủ. Nếu Cảnh vương gia không tin, Mộng Khê có thể sai người mang tới.....”

“Không cần!” Nam Cung Phong gấp gáp với Lạc Mộng Khê khí định thần nhàn đã hình thành hình ảnh đối lập. Chúng thần nhìn Nam Cung Phong, liên tục lắc đầu: Tính tình Cảnh vương gia quá nóng nảy, ngay cả một nữ tử cũng không bằng.....

Lạc Thừa tướng vẫn ngồi trên ghế không nói gì, nhìn thấy Lạc Mộng Khê lúc này, khóe miệng khẽ cong lên một ý cười quỷ dị: Thật không hổ danh là nữ nhi của “Nàng”, đủ bình tĩnh, đủ tâm kế..... Mười tám năm trước nàng là tuyệt sắc khuynh thành, tài hoa cái thế. Thế gian không có nữ tử nào có thể so sánh. Mười tám năm sau, nữ nhi của nàng, khẳng định sẽ tạo nên một chiến tích huy hoàng.....

Khe khẽ thở dài, Lạc Hoài Văn ngẩng đầu nhìn lên màn trời xanh lam vạn dặm không mây: Nhược Vân, nàng ở bên kia có khỏe không? Nếu nàng biết nữ nhi của chúng ta cũng xuất sắc giống, chắc sẽ vui vẻ chứ.....

“Sau khi phong huyết bằng kim châm, sẽ tiêu trừ đi công hiệu của thuốc, Tam Hoàng huynh, người có dám thử?” Ánh mắt Nam Cung Phong trở nên

sắc bén: Nam Cung Quyết mắc bệnh nặng là chuyện không hề nghi ngờ. Hẳn tuyệt đối sẽ không dám thử. Nam Cung Phong vẫn tin chắc vào tin tức mình tìm được. Nam Cung Quyết bệnh nặng không thể chữa khỏi, nhưng Nam Cung Phong lại không biết trên đời này còn có cái gọi là kỳ tích.....

“Bốn vương đồng ý phong huyết bằng kim châm. Chỉ có điều, Cảnh vương gia, nếu sau khi bốn vương phong huyết bằng kim châm mà vẫn không tra ra bệnh chứng thì sẽ thế nào?”

Nhiều đại phu chẩn đoán đều không phát hiện bốn vương có gì khác thường, chỉ dựa vào vài lời nói của người liền muốn bốn vương phong huyết bằng kim châm sao?

Vì muốn tiêu trừ mỗi nghi ngờ của người, bốn vương có thể phong huyết bằng kim. Nhưng nếu sau khi phong huyết bằng kim xong mà bốn vương vẫn hoàn hảo vô tật, người sẽ làm thế nào? Cũng cần phải cho bốn vương một cái công đạo chứ.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Nam Cung Phong, im lặng chờ đợi đáp án. Bây giờ, hẳn đã đâm lao thì phải theo lao, không thể không cam đoan:

“Nếu sau khi Tam Hoàng huynh phong huyết bằng kim mà vẫn không thể tra ra bệnh nan y, bốn vương sẵn lòng bị tước đi chức Cảnh vương, trở thành một người dân bình thường!”

Nếu Nam Cung Phong không nói ra lời cam đoan chân thật một chút, chỉ sợ quần thần sẽ không phục. Nhưng hẳn lại không biết, đây chính là khởi đầu khiến hắn ngã thẳng từ thiên đường xuống địa ngục.

“Đại phu, phong huyết bằng kim cho bốn vương!” Nam Cung Phong, đây là do người tự chuốc lấy!

Cái gọi là phong huyết bằng kim, chính là lấy kim châm phong bế các huyết đạo trong cơ thể. Nhưng lại có thể tách công hiệu của thuốc, tạm thời phong bế võ công. Kể từ đó, liền có thể chẩn ra tình trạng thực sự của Nam Cung Quyết. Khi kim châm trong tay đại phu vừa đâm vào huyết đạo của Nam Cung Quyết, Nam Cung Phong cũng không dám chớp mắt, vì sợ trong lúc mình chớp mắt thì tên đại phu kia hoặc Nam Cung Quyết sẽ làm trò.

Lạc Mộng Khê và Bắc Đường Diệp cũng không quá lo lắng cho Nam Cung Quyết, bởi vì hãn vốn không có bệnh. Bất luận có làm thế nào thì cũng không thể chẩn ra việc hãn bị bệnh nặng. Tuy rằng Nam Cung Quyết tạm thời bị mất đi võ công, nhưng, nơi này có nhiều người như vậy, Nam Cung Phong cũng không dám đánh hãn.

Nam Cung Phong hy vọng rất lớn vào tình báo về cách phong huyết Nam Cung Quyết, nhưng đổi lấy lại là nỗi thất vọng và khiếp sợ, mà nói chính xác hơn thì là tuyệt vọng:

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Lạc vương gia không mắc bệnh nan y, tất cả đều bình thường!” Một vị đại phu bẩm báo như thế. “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Lạc vương gia quả thật không mắc bệnh nan y, thảo dân dám lấy danh dự hành nghề y nhiều năm của mình ra đảm bảo”

Lại thêm một vị đại phu cũng nói như vậy.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Lạc vương gia thật sự không hề bị bệnh nan y, căn bản là không cần tiếp tục chẩn đoán nữa.....” Nơi này có tất cả một trăm vị đại phu, nhưng gần bảy mươi, tám mươi người đã chẩn đoán xong, mà lại cùng cho ra một loại kết quả. Một vị đại phu thì còn có khả năng nhầm, hai vị đại phu cũng có thể phạm phải cùng một sai lầm. Nhưng nhiều đại phu như vậy lại đều chẩn ra một kết quả, vốn không cần thiết phải tiếp tục chẩn đoán nữa.

“Đã như thế, vậy ngừng chẩn đoán!” Thanh Hoàng ra lệnh: Mệnh lệnh này nên hạ xuống từ lâu.

Khi Nam Cung Quyết vừa mới đi vào đại điện, Thanh Hoàng liền phát hiện hắn không giống như ngày xưa nữa. Ánh mắt mơ hồ như có một tia bệnh trạng đã hoàn toàn biến mất, hoàn toàn thay thế là sự chính khí nghiêm nghị, khi đó thì hắn đã biết: Cho dù lúc trước Nam Cung Quyết thật sự có bệnh, nhưng bây giờ nó đã hoàn toàn khỏi hẳn. Vì muốn phục chúng, lần hội chẩn này vẫn phải tiến hành theo kế hoạch.....

Không có khả năng..... Điều này làm sao có thể..... Nam Cung Quyết làm sao có thể không mắc bệnh nan y! Nam Cung Phong giống như mất đi hồn phách, lẩm bẩm tự nói.

Chấm dứt hội chẩn, đại phu giúp Nam Cung Quyết rút các kim châm đã đâm vào huyết đạo ra. Vì muốn tránh có quá nhiều quan hệ với hai người Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyệt Tình, Lạc Mộng Khê liền đứng lên, chậm rãi đi tới bàn hội chẩn: Trò khôi hài đã kết thúc, bọn họ có thể trở về Vương phủ nghỉ ngơi rồi. Về phần Nam Cung Phong, chỉ sợ là phải dựa theo ý nguyện của chính hắn: Bị giáng làm thứ dân, chỉ có điều tất cả đều là do hắn tự tìm lấy, không thể trách người khác.....

“Trẫm tuyên chỉ, Cảnh vương Nam Cung Phong bị giáng xuống làm thứ dân, vĩnh viễn không thể bước vào triều đình!” Không phải Thanh Hoàng tâm ngoan thủ lạt, cũng không phải do hắn thiên vị, mà là không ai có thể hiểu rõ tính tình của Nam Cung Phong hơn hắn. Chỉ cần là thứ Nam Cung Phong muốn, thì nó nhất định phải có được, tất cả những người ngăn trở người của nó thì sẽ bị nó diệt trừ không từ thủ đoạn.

Nam Cung Quyết có năng lực hơn nhiều so với Nam Cung Phong, Thanh Tiêu ở trong tay Nam Cung Quyết tuyệt đối sẽ ngày càng cường thịnh. Nếu để cho Nam Cung Phong ở lại triều đình, nó chắc chắn sẽ không chịu an

phận làm Cảnh vương, mà nó sẽ trăm dùng phương nghìn kế hãm hại Nam Cung Quyết, để mình lên làm Hoàng đế.

Năng lực của Nam Cung Quyết cao hơn Nam Cung Phong. Hơn nữa, Nam Cung Quyết nhìn thì hiền hoà, nhưng thật ra sự nhẫn nại cũng có giới hạn. Một hai lần thì Nam Cung Quyết còn có thể nể tình huynh đệ mà không so đo với Nam Cung Phong. Nhưng nếu nhiều hơn thì Nam Cung Quyết tuyệt đối sẽ không nhịn nữa. Đến lúc đó, toàn bộ Hoàng cung sẽ máu chảy thành sông, huynh đệ tương tàn, đây là cục diện mà Thanh Hoàng không muốn nhìn thấy nhất!

Chẳng bằng nhân cơ hội này giáng Nam Cung Phong làm thứ dân, tách hai huynh đệ chúng nó ra để không bao giờ có xung đột lợi ích nữa, để chúng nó đều có thể trường mệnh trăm tuổi.

Đương nhiên, Thanh Hoàng cũng sẽ không thật sự để Nam Cung Phong làm một thứ dân nghèo rớt với hai bàn tay trắng. Hắn sẽ cho nó nhiều ngân lượng, đủ cho nửa đời sau của nó được sung túc.....

Ý chỉ của Thanh Hoàng truyền vào trong tai Nam Cung Phong, Nam Cung Phong nhất thời như đang mơ. Đầu óc trống rỗng, bên tai không ngừng quanh quẩn một câu: “Giáng Nam Cung Phong làm thứ dân, vĩnh viễn không thể bước vào triều đình!”

Lạc Mộng Khê hơi ghé mắt, nhìn thấy ánh mắt Nam Cung Phong ngăm chứa đầy phẫn nộ, trong lòng sáng tỏ: Nam Cung Phong luôn sống trong quyền quý, tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện làm một thứ dân nghèo khổ. Cho dù hiện tại hắn có e ngại Thanh Hoàng cùng các vị đại thần, nên sẽ không dám phản kháng. Nhưng về sau, hắn nhất định sẽ có động thái..... Nam Cung Phong không tiếng động cười khổ: Ta chỉ là muốn trở thành người trên mọi người, muốn nắm giữ vận mệnh của chính mình. Nhưng không nghĩ tới lại trở thành một quân cờ bị khống chế trong tay người khác. Chẳng lẽ ta đã sai rồi..... Vì ông trời luôn đối nghịch với ta,

những gì ta muốn thì đến cuối cùng đều trở thành của người khác. Ta không cam lòng, không cam lòng.....

Lơ dăng ngẩng đầu, Nam Cung Phong trông thấy Lạc Mộng Khê đứng cách đó không xa, trong đôi mắt phần nộ thoáng hiện lệ quang: Lạc Mộng Khê, bốn vương rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, đều là do người và Nam Cung Quyết hại ta. Cho dù có bị giáng làm thường dân, bốn vương cũng tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho các người..... Suy nghĩ vừa chuyển, Nam Cung Phong cao giọng mở miệng: “Bốn vương sẽ tuân thủ lời hứa của mình, cũng vâng theo ý chỉ của phụ hoàng, bỏ chức hiệu Cảnh vương mà làm một dân chúng bình thường. Chỉ có điều, trước khi ra khỏi cung, bốn vương có một yêu cầu nho nhỏ!”

“Yêu cầu gì?” Nam Cung Phong sắp phải rời khỏi triều đình, từ nay về sau sẽ không thể trở lại đây, chỉ cần yêu cầu của nó không phải quá mức, Thanh Hoàng nhất định sẽ thỏa mãn.

“Nghe đồn Tam Hoàng tấu có dung mạo xấu như quỷ, nhưng lại không có mấy người từng thấy qua. Nhi thần tự nhiên cũng không có phúc phận được nhìn thấy. Nay, nguyện vọng cuối cùng của nhi thần chính là muốn trông thấy xấu nhan của Tam Hoàng tấu, để cho nhi thần nhớ kỹ là trước đây nhi thần đã có lỗi với Tam Hoàng tấu như thế nào!”

Một câu cuối cùng, Nam Cung Phong tăng thêm ngữ khí, trước khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, Nam Cung Phong đã phóng người đi, trong nháy mắt đã tới trước mặt Lạc Mộng Khê.

Trong mắt lóe lên nồng đậm sự khinh thường và trào phúng, mơ hồ còn mang theo vui sướng khi người gặp họa. Lấy thế tấn công sét đánh không kịp bưng tai, nhanh chóng vươn tay kéo mạng che trên mặt Lạc Mộng Khê xuống:

Để cho mọi người nhìn thấy tuyệt thế xấu nhan của người là xấu xí như thế nào, người và Nam Cung Quyết bức bốn vương chịu cảnh đầu đường xó chợ, bốn vương làm sao có thể buông tha cho các người. Trước khi đi, bốn vương sẽ khiến người biết được tư vị bị mất mặt trước mắt mọi người.....

Lạc Mộng Khê thất kinh, nâng tay đỡ được thể công của Nam Cung Phong, đồng thời cũng vung chưởng đánh lui hẳn:

Nay Lạc Mộng Khê có được tuyệt thế dung nhan, không còn là một người có quý nhan người gặp người sợ như trước đây. Theo lý, nàng không sợ bị người khác nhìn thấy.

Nhưng mà nay, nàng lại có một dung mạo tuyệt thế làm người ta điên cuồng, nếu bị nhiều người nhìn thấy như vậy thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.....

“Mộng Khê!” Khi Nam Cung Phong công kích Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết đang chờ đại phu gỡ kim châm xuống liền kinh hô ra tiếng. Vốn muốn đứng dậy cứu Lạc Mộng Khê, nhưng kim châm trong cơ thể hẳn còn tới rút hơn phân nửa, căn bản không thể vận nội lực.

Vốn định kêu Bắc Đường Diệp đi hỗ trợ, nhưng nhìn thấy Lạc Mộng Khê không hề có chút dấu hiệu bị rơi vào thế hạ phong khi giao đấu với Nam Cung Phong, nên tâm tình Nam Cung Quyết mới thoáng buông xuống: Nam Cung Phong không phải là đối thủ của Mộng Khê..... Mà Bắc Đường Diệp, Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyệt Tình vẫn đang ngồi trên ghế không động đậy cũng đã nhìn ra điểm này, mới không có ra tay: Nam Cung Phong muốn gia thủ với Lạc Mộng Khê thì căn bản chính là tự mình chuốc lấy khổ..... Võ quan thì còn nhìn ra tình thế trong đó, nhưng nhóm quan văn lại không thể nhìn ra cái gì, nhìn Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Phong đang đánh nhau tui bụi, liên tục lắc đầu:

Cảnh vương gia chịu kích thích quá lớn, bản thân bị xấu hổ trước mặt mọi người thì thôi đi, lại còn muốn bắt Lạc Mộng Khê làm đệm lưng.....

Ở nơi này, mọi người đều có những suy nghĩ khác nhau, Hạ Hầu Thần và Hạ Hầu Yên Nhiên đang ngồi ở khu khách quý cũng không phải nghĩ như vậy:

“Không ngờ người quái dị này cầm kỳ thư họa cái gì cũng không biết, nhưng võ công thật ra lại cao như vậy!” Hạ Hầu Yên Nhiên bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt xinh đẹp hơi hơi lóe lóe:

“Thái tử ca ca, huynh có muốn nhìn xem mặt của Lạc Mộng Khê xấu đến mức nào hay không?”

Võ công của Hạ Hầu Yên Nhiên không cao, nàng ta không thể đánh rút mạng che mặt của Lạc Mộng Khê trước mắt bao người.

Nhưng thái tử ca ca Hạ Hầu Thần của nàng thì khác, hẳn là một trong tuyệt thế tứ công tử, võ công cao cường, thế gian hiếm có. Nếu muốn không để cho mọi người ta phát hiện mà kéo mạng che mặt của Lạc Mộng Khê xuống, khiến nàng ta phải mất mặt chỉ là chuyện nhỏ.

Hạ Hầu Thần bưng chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm, ánh mắt thâm trầm nhìn Lạc Mộng Khê đang kịch liệt giao thủ cùng với Nam Cung Phong: “Mỹ nữ thì bốn vương quả thực đã gặp qua không ít, loại đẹp vô hạn làm cho người ta điên cuồng cũng từng gặp qua.....” Trong đầu hiện lên dung nhan của vị nữ tử đẹp đến mức có thể làm người ta điên cuồng vào sáng sớm nay, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài: Nữ tử kia rốt cuộc là ai? Bây giờ nàng đang ở đâu? Làm sao mới có thể tìm được nàng?.....

Ánh mắt chạm đến thân ảnh yếu điệu của Lạc Mộng Khê, suy nghĩ của Hạ Hầu Thần trong nháy mắt đã trở về: “Xấu nữ, bốn vương cũng từng gặp

qua vài người. Nhưng cũng không phải quá xấu, nếu là loại xấu đến mức vô hạn như Lạc Mộng Khê thì thật đúng là còn chưa từng có duyên nhìn thấy.”

“Vậy thái tử ca ca có muốn nhìn thấy không?” Hạ Hầu Yên Nhiên không ngừng mê hoặc, đáy mắt xinh đẹp lóe lên thần sắc vui sướng khi người gặp họa:

Thái tử ca ca mà ra tay thì không có chuyện gì là làm không được, Lạc Mộng Khê, tiếp theo, người gặp xui xẻo rồi.

Lạc Mộng Khê, người không muốn để xấu nhan của mình bị người khác nhìn thấy phải không? Vậy bản công chúa càng muốn để nó lộ ra trước mặt người khác, để xem về sau người còn dám gặp người khác nữa hay không.

Không nên trách bản công chúa tâm ngoan, bởi vì đây là người tự chuốc lấy, ai bảo người đoạt Nam Cung Quyết mà bản công chúa thích nhất.....

Tạm thời chỉ là cho người chiếm lấy Nam Cung Quyết một thời gian, chờ thời cơ đến, hắn vẫn sẽ là của Hạ Hầu Yên Nhiên ta. Chỉ bằng quý nhan người gặp người sợ như Lạc Mộng Khê người, có muốn xách hài cho bản công chúa cũng không xứng..... Hạ Hầu Thần cố tình ngưng thần suy tư một lát: “Ý tưởng này không tệ, bốn vương vẫn luôn muốn đại khai nhãn giới, nhìn xem chân diện thực mục của đệ nhất xấu nữ ở Thanh Tiêu!”

Nâng tay, Hạ Hầu Thần bứt một cái lá trên cành cây xuống, Hạ Hầu Yên Nhiên ngồi bên cạnh nở nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa. Trong nháy mắt vung tay lên, lá cây như tên rời cung bay nhanh về phía Lạc Mộng Khê..... Kim châm trên người Nam Cung Quyết còn chưa lấy xuống hết, hơn nữa toàn bộ tinh lực của hắn đều tập trung trên người Lạc Mộng Khê và Nam Cung Phong, nên không chú ý tới động tác nhỏ của Hạ Hầu Thần. Chờ đến khi hắn phát hiện có lá cây tập kích Lạc Mộng Khê, thì đã không còn kịp ngăn cản nữa.....

Bởi vì mục tiêu của phiến lá là hướng tới mạng che mặt của Lạc Mộng Khê, chứ không phải là cố ý phóng tới để thương tổn nàng. Hơn nữa phiến lá kia phóng tới với tốc độ cực nhanh, làm cho khi Lạc Mộng Khê vừa nhận thấy có điều không đúng thì cũng đã không kịp..... Lạc Mộng Khê chỉ cảm thấy trên mặt chột lạnh, mạng che mặt bỗng chốc đã bay khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Mà Nam Cung Phong lúc này cũng đã lui ra ngoài cách Lạc Mộng Khê ba thước, khuôn mặt có chút dữ tợn:

Lạc Mộng Khê, quý nhan của người bị bại lộ trước mặt mọi người, xấu đến mức có thể hù chết người khác, bốn vương muốn nhìn xem người về sau còn có mặt mũi gì để sống.....

“Oa..... Đẹp quá.....” Ngay khi Nam Phong âm thầm đoán Lạc Mộng Khê sẽ phản ứng ra sao, thì trong bầu không khí đang yên tĩnh đến kì lạ lại đột nhiên truyền đến một câu như vậy.

Đẹp? Mắt người có vấn đề thì có, quý nhan cũng kêu đẹp? Nam Cung Phong nghiêng người nhìn lại. Nhất thời, trong mắt đầy khiếp sợ và khó tin: Đây..... là Lạc Mộng Khê..... Nữ tử đứng dưới ánh mặt trời hé ra một dung nhan xinh đẹp đến không thực tế. Tuy vẻ đẹp là chân thật, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy thực mộng lung, thực mộng ảo. Cho dù có tìm kiếm tất cả các từ ngữ trên thế gian cũng không đủ để hình dung sự xinh đẹp này. Thiên tư tuyệt sắc, quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, chim sa cá lặn, bế nguyệt tu hoa, những từ ngữ để hình dung này đều trở nên vô cùng mờ nhạt khi đứng trước tuyệt sắc dung nhan của nàng.

Đẹp đến siêu phàm thoát tục không thể hình dung, đẹp đến thanh thoát, không chỉ có thể làm cho người khác trầm mê mà càng có thể làm người ta trở nên điên cuồng.

Tề tựu ở đây đều là những nhân vật lợi hại, mọi người đều nhìn ra được Lạc Mộng Khê hoàn toàn không phải dịch dung. Nói chính xác hơn thì đây

chính là dung nhan thật sự của nàng. Không phải là xấu như quỷ, mà là đẹp còn hơn cả thiên tiên. So với tiên nữ còn thoát tục hơn hẳn, cho dù là có năm xe chất đầy những học giả tài hoa văn phú cũng không thể tìm ra một từ ngữ đủ thỏa đáng để hình dung ra sự tuyệt thế như vậy.

“Mộng Khê!” Nam Cung Quyết dùng nội lực đẩy mấy cây kim châm còn lại trong cơ thể, bóng dáng thon dài trong nháy mắt đã phóng tới trước mặt Lạc Mộng Khê.

“Có mang thêm mạng che mặt nào tới đây hay không?” Lạc Mộng Khê thật đẹp, có thể làm cho người ta điên cuồng, nếu để cho bọn họ nhìn thấy, chỉ sợ sẽ gây ra chuyện.....

“Không có” Ta không biết sẽ xảy ra việc thế này, cho nên không chuẩn bị thêm cái mạng che mặt khác để dùng. “Người đâu, mang mạng che mặt đến cho Vương phi!” Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê vào lòng, che đi tuyệt thế dung nhan của nàng.

Thanh Hoàng khe khẽ thở dài: Dung nhan xinh đẹp của Mộng Khê nằm ngoài dự đoán của mọi người, tuyệt thế dung mạo này đối với Thanh Tiêu mà nói thật không biết sẽ là phúc hay là họa.....

Đáng chết, đáng chết, Lạc Mộng Khê, người làm sao có thể đẹp như vậy, làm sao có thể đẹp đến..... kinh người như vậy.....

Từ trong nỗi khiếp sợ lấy lại tinh thần, Hạ Hầu Yên Nhiên cắn răng kêu kèn kẹt. Bàn tay nhỏ hung hăng giào xéo khăn lụa. Khăn lụa bị nàng ta vò đến thay đổi cả hình dạng: Đáng chết, Lạc Mộng Khê, thật đáng chết.....

Đáy mắt Hạ Hầu Thần đầy khiếp sợ, đến nỗi không thể diễn tả bằng ngôn từ. Biểu tình trên mặt trong nháy mắt đã biến hóa hơn mười loại, muốn khóc, khóc không ra, muốn cười, nhưng cũng cười không nổi:

Nữ tử lúc sáng hăn nhìn thấy ở giữa núi rừng, khiến hăn một lòng muốn âm thầm tìm kiếm, lặng lẽ mang khỏi Thanh Tiêu, lại có thể là một xấu nữ làm hăn và toàn bộ người trong kinh thành Thanh Tiêu khinh thường, là Vương phi mà Lạc vương Nam Cung Quyết danh chính ngôn thuận cười về: Lạc Mộng Khê.....

Vấn đề này thật sự là rất buồn cười, quỷ nhân người gặp người sợ, thật ra là dung nhan thiên tiên làm cho người ta muốn đui mù.....

Phản ứng của các vị đại thần tự nhiên là không cần phải nói đến, tất cả đều nhìn chăm chăm Lạc Mộng Khê. Tuy rằng khuôn mặt Lạc Mộng Khê đã bị Nam Cung Quyết che lại, nhưng ánh mắt của bọn hăn vẫn đang lưu luyến trên người Lạc Mộng Khê. Đáy mắt Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyết Tình vốn không hề có chút gợn sóng, nhưng lúc này cũng lóe lên nồng đậm khiếp sợ..... Tướng mạo của Cung chủ Tuyết Tình cung và thánh nữ xưa nay đều rất xuất chúng. Lãnh Tuyết Tình lớn lên trong Tuyết Tình cung, nên bên người hăn có vô số những mỹ nữ tuyệt sắc, đối với mỹ nữ thì hăn có được sức chống cự nhất định. Nhưng lần này, khi tuyệt thế dung nhan của Lạc Mộng Khê hiện ra trước mặt hăn thì hăn vẫn nhin không được mà khiếp sợ. Bởi vì tuyệt thế dung nhan của Lạc Mộng Khê đã làm cho hăn vô cùng kinh ngạc.

Bắc Đường Diệp nhìn thấy cũng choáng váng, sau khi có phản ứng lại thì không ngừng thở phì phì, trong lòng liên tục oán thán: Không ngờ Lạc Mộng Khê lại đẹp như vậy, sớm biết nàng có được dung nhan như thế, lúc trước bốn hoàng tử đã sớm cưới nàng. Tên Nam Cung Quyết đáng ghét, vì sao chuyện tốt như vậy lại bị người nhanh chân đến trước.....

Cung nữ lấy mạng che mặt đến, sau khi Nam Cung Quyết đeo lên giúp Lạc Mộng Khê xong liền xin phép cáo lui với Thanh Hoàng: “Phụ hoàng, hội chẩn đã xong, nhi thần và Mộng Khê còn có việc phải làm, xin cáo lui trước”

Mục đích thật sự của Nam Cung Quyết, Thanh Hoàng làm sao lại không biết, liền âm thầm thở dài, đang muốn chuẩn tấu cho Nam Cung Quyết, thì bất thành linh Hạ Hầu Thần đã giành mở miệng trước:

“Lâu nay nghe danh Lạc vương Thanh Tiêu tinh thông các loại nhạc khí, lần này bốn vương đến Thanh Tiêu ngoại trừ để thăm Yên Nhiên, còn có một việc, chính là muốn thỉnh giáo Lạc vương gia về phương pháp sử dụng một loại nhạc khí!”

Một tên tùy tùng đem một vật hình dạng kì lạ mà chúng thần chưa bao giờ thấy qua đưa cho Hạ Hầu Thần. Sau khi Hạ Hầu Thần tiếp nhận liền đặt lên trên bàn trước mặt, ngữ khí mang theo khách sáo: “Đây là vật mà bốn vương đã thắng được khi đánh đố cùng với một người Tây Dương. Lạc vương gia, không bằng chúng ta cá cược một chút xem ngài có thể tấu vang loại này nhạc khí này hay không?”

“Vì Sao bốn vương phải đáp ứng cá cược cùng Thái tử?” Nam Cung Quyết ngữ khí lạnh lùng: Hạ Hầu Thần đã tâm bình bực, nếu hắn đã thấy Mộng Khê, như thế nhất định sẽ không dễ dàng dừng tay.....

“Vì Lạc vương phi” Hạ Hầu Thần không chút che giấu. Hắn là cường giả, chỉ cần hắn muốn, chưa từng có thứ mà hắn không chiếm được. Tuyệt thế dung nhan của Lạc Mộng Khê là thứ hắn mơ ước.

Đây cũng không phải là chuyện tốt gì, chúng thần liên tục lắc đầu: Hồng nhan họa thủy

Lạc Mộng Khê hí đôi mắt lạnh: Hạ Hầu Thần vẫn rất giống kiếp trước, luôn tư lợi, vì muốn đạt được mục đích của mình mà không thèm nghĩ đến cảm giác của người khác.

Nơi này là Thanh Tiêu, thế nhưng hắn lại có ngữ khí cuồng ngạo như vậy, là hắn không sợ Thanh Hoàng giận dữ rồi giết hắn, hay là hắn đã chuẩn vị tốt mọi thứ, không sợ Thanh Hoàng xuất binh..... Trong lơ đãng,

Lạc Mộng Khê trông thấy hình dạng nhạc khí trên bàn, nhất thời trước mắt sáng ngời: Đàn violon!

Ở thời đại này, đàn violon hẳn là sản phẩm do người ngoại quốc làm ra, nên những người ở trung thổ này chưa từng được thấy qua. Nhưng Hạ Hầu Thần lại lấy đàn violon để thỉnh giáo Nam Cung Quyết thì đây căn bản chính là cố ý làm khó Nam Cung Quyết. Chỉ có điều, Lạc Mộng Khê không lo Nam Cung Quyết thất bại. Bởi vì, khi ở hiện đại, loại nhạc khí sở trường của nàng ngoài đàn dương cầm thì còn có đàn violon .

“Thái tử Hạ Hầu, Mặc dù Mộng Khê được gả vào Vương phủ không lâu, nhưng cũng đã học được một ít tri thức có liên quan tới nhạc khí từ Vương gia. Không bằng, vấn đề này để cho Mộng Khê bồi đáp được không?” Hạ Hầu Thần, đợi tới khi phân định thắng bại, người sẽ biết cái gì gọi là thảm bại.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Kỹ Thuật Khiến Quần Thần Kinh Ngạc

Edit : Vân Anh

Beta : kun'xjh + yunafr

Tây Lương quốc giáp với biển, mà một bên bờ khác của biển chính là Tây Dương.

Cây đàn violon này là Hạ Hầu Thần đã thắng được từ trong tay một giáo sĩ Tây Dương vào hai tháng trước. Khi đó giáo sĩ Tây Dương kia đã lấy cây đàn violon này ra làm thứ đặt cược, rồi đặt trước mặt hắn. Hắn lớn lên ở Tây Lương quốc, Thái tử hắn cũng thường xuyên lui tới Tây Dương nhưng cũng không biết đây là cái gì.

Cho nên, Hạ Hầu Thần khẳng định trăm phần trăm, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đều là người quanh năm sống ở trung thổ, nên chưa bao giờ thấy qua vật này, cũng tuyệt đối không biết rốt cuộc đây là vật gì. Canh bạc này hắn thắng đã được định rồi.

Chỉ có điều, nhìn bộ dạng đầy tự tin của Lạc Mộng Khê, Hạ Hầu Thần cũng không muốn hắt thẳng bát nước lạnh vào nàng: “Chẳng rõ hiểu biết của Lạc vương phi về nhạc cụ này nhiều bao nhiêu?”

Bất luận hiểu biết của nàng ấy về nhạc cụ nhiều bao nhiêu, song vẫn thiếu. Nàng ấy không thể nói chính xác tên gọi của cây đàn violon này.

“Mộng Khê gả vào Lạc vương phủ không lâu, hiểu biết đối với nhạc cụ cũng không tính là nhiều. Nhưng cũng không phải ít!” Nếu muốn kéo cây đàn violon này cũng không có vấn đề gì.

“Xin hỏi Vương phi, đây là vật gì?” Hạ Hầu Thần ánh mắt cao ngạo: Đưa mắt nhìn khắp toàn bộ Thanh Tiêu quốc, ngoài bốn vương thì không còn ai có thể biết đây là vật gì.

Ánh mắt của các đại thần đều tập trung trên người Lạc Mộng Khê. Các đại thần chưa bao giờ thấy qua đàn violon, nên nếu để bọn họ giải đáp vấn đề này thì chắc chắn bọn họ sẽ không trả lời được.

Nếu là trước đây, khi Lạc Mộng Khê bị làm khó dễ, mặc dù mọi người có chú ý tới nàng, nhưng đa số đều là vui sướng khi người khác gặp họa, nhìn xem nàng sẽ mất mặt như thế nào. Dù sao, nàng cũng chỉ là một xấu nữ mà thôi, thật không đáng để bản thân phí công suy nghĩ.

Nhưng mà Lạc Mộng Khê hiện giờ lại có dung nhan tuyệt thế, đủ để làm mọi nam tử trở nên điên cuồng. Nam tử đối với nữ tử xinh đẹp đều có lòng thương tiếc. Mà Lạc Mộng Khê lại còn tuyệt sắc như thế. Cho nên, trong tiềm thức, bọn họ đều hy vọng Lạc Mộng Khê có thể nói được đáp án chính xác.

Nhưng, ngay cả người thường xuyên gặp qua rất nhiều thứ như bọn họ mà còn không nhận ra được thì huống chi Lạc Mộng Khê, nàng chỉ là một tiểu thư khuê các của lớn không ra, cửa sau không rời, lại có thể nói ra chính xác tên của nó sao?

Đám người Nam Cung Quyết, Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyết Tình đều rất tin tưởng Lạc Mộng Khê, bởi vì bọn họ không chỉ một lần chứng kiến năng lực phi phàm không giống người thường của Lạc Mộng Khê, bọn họ tin rằng nàng có thể nói ra đáp án chính xác, làm giảm đi nhục khí của Hạ Hầu Thần.

Mà sự thật, đúng là không làm cho đám người Nam Cung Quyết thất vọng:

“Đây là..... Đàn violon!” Dưới ánh mắt đặc ý đầy khiêu khích của Hạ Hầu Thần, Lạc Mộng Khê khẽ mở môi mỏng, nói ra đáp án. Mọi người lập tức chuyển ánh mắt hướng tới Hạ Hầu Thần, thành công trông thấy đáy mắt Hạ Hầu Thần lóe ra nòng đậm khiếp sợ và khó tin:

Lạc Mộng Khê thế nhưng lại biết đây là đàn violon, làm sao có thể.....

Lạc vương phi trả lời câu hỏi của Thái tử Hạ Hầu, vật phẩm hình dạng cổ quái này thật sự được gọi là đàn violon sao?

Mọi người khiếp sợ vì Lạc Mộng Khê có kiến thức sâu rộng, cũng đồng thời âm thầm hối hận trong lòng: Vì sao lúc trước mình lại đi tin lời người khác gièm pha mà hiểu lầm Lạc Mộng Khê, khiến cho một nữ tử mỹ mạo như thế chỉ lướt qua mình.....

“Thái tử Hạ Hầu, không biết đáp án của Mộng Khê có chính xác hay không?” Thấy Hạ Hầu Thần không nói gì, chỉ lấy ánh mắt khiếp sợ nhìn nàng, Lạc Mộng Khê âm thầm cười lạnh trong lòng: Hạ Hầu Thần, ván này ngươi phải thua!

Lúc Hạ Hầu Thần nghe thấy cái tên Lạc Mộng Khê không hề có phản ứng gì đặc biệt, hơn nữa thời gian dài như vậy mà Hạ Hầu Thần vẫn không dùng tới kiến thức hay kỹ thuật của hiện đại.

Cho nên, Lạc Mộng Khê có thể khẳng định, linh hồn của Âu Thần không hề xuyên qua nhập vào cơ thể Hạ Hầu Thần. Chỉ có điều, Hạ Hầu Thần có phải là do Âu Thần chuyển thể hay không thì cần nghiên cứu thêm.

“Lạc vương phi quả nhiên kiến thức sâu rộng, vật này quả thật là đàn violon!” Hạ Hầu Thần khẳng định, làm cho Thanh Hoàng và các đại thần âm thầm nhẹ nhàng thở ra:

Vừa rồi nhìn thấy biểu tình trên mặt Hạ Hầu Thần thì mọi người liền biết là Lạc Mộng Khê nói đúng. Chỉ có điều, trong toàn bộ Hoàng cung, ngoại

trừ Hạ Hầu Thần lại không có ai biết được vật cổ quái này tên là gì.

Nếu Hạ Hầu Thần nói không phải, bọn họ cũng không có biện pháp. Chỉ có điều, may mà Hạ Hầu Thần không làm như vậy.....

“Làm sao Vương phi biết được vật này là đàn violon?” Đáy mắt thâm trầm của Hạ Hầu Thần mơ hồ mang theo tia sắc bén và nghi hoặc: Đây chính là vật của Tây Dương làm ra, Lạc Mộng Khê là đại tiểu thư của Tướng phủ, thường xuyên cửa lớn không ra, cửa sau không rời.....

“Trong một lần ngẫu nhiên, Mộng Khê nhìn thấy trên một quyển sách trong thư phòng Lạc vương phủ. Mộng Khê lại hơi tò mò đối với những thứ mới lạ, cho nên liền nhớ kỹ. Vừa rời nhìn thấy đàn violon kia ta cũng không quá chắc chắn, nhưng lại không ngờ câu trả lời.....”

Sở dĩ Lạc Mộng Khê nói như vậy, đơn giản là muốn làm cho kế hoạch của mình tiến hành thuận lợi. Nếu để Hạ Hầu Thần biết được nàng đã thấy qua đàn violon, khẳng định sẽ gây trở ngại đối với việc nàng giáo huấn Hạ Hầu Thần.

“Không biết Vương phi có thể kéo đàn violon này không?” Thì ra Lạc Mộng Khê chỉ được thấy qua trên sách, vẫn chưa thấy được vật thật. Vừa rời chỉ nói bừa mà đoán đúng thôi.....

Ngày Hạ Hầu Thần đánh đố cùng với giáo sĩ Tây Dương, hắn ở ngoài cửa nghe được tiếng đàn violon, thấy nó rất mượt mà êm tai. Bất luận Hạ Hầu Thần có trả bao nhiêu tiền thì giáo sĩ kia vẫn không chịu nhường lại cây đàn violon này. Rơi vào đường cùng, Hạ Hầu Thần liền nghĩ ra kế sách đánh đố với giáo sĩ Tây Dương kia, kết quả đương nhiên là hắn thắng.....

Chỉ có điều, sau khi giáo sĩ Tây Dương đó bị thua cây đàn violon này cho Hạ Hầu Thần, liền có việc gấp phải rời đi, chưa kịp dạy cho hắn cách sử dụng đàn violon. Cho nên, mặc dù hắn có được cây đàn violon này nhưng không thể nghe được tiếng đàn duyên dáng đó nữa.

“Việc này..... Mộng Khê có thể thử một lần!” Trầm hạ mí mắt, hiện lên một ý cười kỳ lạ: “Thái tử Hạ Hầu, nếu Mộng Khê có thể kéo cây đàn violon này thì có phải sẽ phán là Vương gia thắng hay không?”

Lúc đó Lạc Mộng Khê liền có thể cùng Nam Cung Quyết trở về phủ, không cần phải để ý tới những kẻ đáng ghét này nữa.

“Đương nhiên!” Hạ Hầu Thần không chút do dự mà hứa hẹn: “Sách mà Vương phi đọc là của Lạc vương phủ, vậy Lạc vương gia chắc hẳn đã sớm xem qua. Thành tựu Vương phi đạt được cũng chính là công lao của Vương gia!”

Hạ Hầu Thần thống khoái hứa hẹn như thế là vì hắn kết luận: Bốn vương nghiên cứu hai năm cũng không nghiên cứu ra cái gì, nên chắc chắn Lạc Mộng Khê nàng cũng không kéo được.

Hạ Hầu Thần vốn chỉ là nói vài câu vô tâm, nhưng lại vô tình làm nổi lên sóng to gió lớn trong lòng các đại thần:

Chẳng lẽ Lạc vương phi trở nên thông minh như vậy, đều là nhờ công lao của Lạc vương gia. Dù sao thì chúng đại thần cũng đã quen thuộc với việc Nam Cung Quyết thông minh lanh lợi từ nhỏ.

Sau khi lớn lên, Nam Cung Quyết lại văn võ song toàn, tài hoa hơn người, so với trước kia chỉ có hơn chứ không kém.

Sau khi Lạc Mộng Khê bị hủy dung thì mỗi ngày đều bám theo sau Nam Cung Quyết, lúc đó nàng không tài không đức là chuyện mà rất nhiều người đều tận mắt nhìn thấy. Còn khi Lạc Mộng Khê đính tình cùng với Nam Cung Quyết ở Cúc Hoa yến, thì đã không còn giống với trước kia nữa
.....

Hạ Hầu Thần khoát tay với thị vệ, thị vệ hiểu ý, liền dâng đàn violon tới trước mặt Lạc Mộng Khê. Sau khi Lạc Mộng Khê vươn tay nhận lấy liền

kiểm tra thân đàn cùng với dây đàn, trong lòng nhin không được mà âm thầm cảm thán:

Loại nhạc khí sở trường nhất của ta rốt cuộc đã xuất hiện, nhưng mà vì sao cây đàn violon này lại chỉ có thân đàn.....

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn Hạ Hầu Thần: “Thái tử Hạ Hầu, hình như còn thiếu một thứ, Mộng Khê nhìn thấy trên sách không chỉ có cái thân đàn này mà còn có một cây cầm cung (vĩ của đàn).....”

Đàn violon được tạo thành từ hơn 30 linh kiện. Cấu tạo chủ yếu gồm có đầu đàn, thân đàn, gáy đàn, trục dây, dây đàn, ngựa đàn, tựa cằm và tựa vai, cầm cung, mặt đàn, sườn đàn, chốt chỉnh âm. Đàn violon phải dùng cầm cung để kéo, không giống như đàn cổ là dùng ngón tay để khảy. Hạ Hầu Thần thật sự không biết cách kéo đàn violon hay là cố ý làm khó dễ.....

Nghe Lạc Mộng Khê nói thế, các đại thần liền liếc mắt nhìn nhau: Cầm cung là cái gì? Muốn kéo cây đàn violon này thì phải có cầm cung sao? Chỉ có điều, đàn violon chỉ có mấy dây đàn, phải dùng cầm cung để đàn như thế nào.....

Cầm cung? Chẳng lẽ là tặng vật mà giáo sĩ Tây Dương kia đưa kèm theo? Cây đàn violon này phải dùng cầm cung thì mới có thể kéo vang?

“Vương phi muốn nói là thứ này?” Hạ Hầu Thần mang cầm cung ra đặt lên trên mặt bàn: Hình dạng của thứ này thật ra cũng có chút giống với cây cung tên.

Trong tư tưởng của người cổ đại, cầm là phải dùng tay để đàn, ai cũng không nghĩ tới là phải dùng cầm cung để kéo. Cho nên, Hạ Hầu Thần nghiên cứu đàn violon hai năm, cũng không thể tìm được phương pháp để đánh đàn.

Chúng thần liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt đều lóe lên cùng một loại cảm xúc:

Thì ra Thái tử Hạ Hầu cũng không quá hiểu về đàn violon, không bằng Lạc vương của Thanh Tiêu chúng ta. Lạc vương gia thật sự là danh bất hư truyền, rất tinh thông các loại nhạc khí.

Chỉ trong nháy mắt đó, các đại thần đều cảm thấy tự hào vì thân là thần tử của Thanh Tiêu. Bởi vì Hoàng đế tương lai của bọn họ tài hoa hơn hẳn ba vị công tử khác.

“Đúng vậy, đây là cầm cung!” Tên Hạ Hầu Thần này tuyệt đối không phải là Âu Thần hiện đại. Nếu không, hẳn không thể không biết đó là cầm cung.

Hạ Hầu Thần khoát tay với thị vệ, thị vệ lại dâng cầm tới trước mặt Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê liền nhận lấy cầm cung, thầm nghĩ trong lòng: Hạ Hầu Thần, chờ thảm bại đi!

Lạc Mộng Khê đặt đàn violon lên trên vai, chúng đại thần đều lấy làm khó hiểu, nhưng cũng không nói gì thêm. Trong chốc lát, dưới sự cái nhìn chăm chăm đầy khó hiểu của chúng đại thần, Lạc Mộng Khê khẽ nâng bàn tay mềm mại đặt cầm cung lên trên dây đàn.

Hạ Hầu Yên Nhiên khinh thường hừ lạnh một tiếng: Lạc Mộng Khê thật là không biết mà còn cố giả vờ. Làm gì có cầm nào lại đàn như vậy, cho dù muốn dùng cái gì mà cầm cung để đàn thì cũng chỉ có thể đặt lên trên bàn, đặt ở trên vai không thấy một sao.....

Cầm kỹ của Hạ Hầu Yên Nhiên là đương kim đệ nhất thiên hạ trong số các nữ tử, không ai có thể so sánh, nàng ta cũng luôn tự xưng là: Cầm kỹ của mình đệ nhất thiên hạ. Cho nên, nàng ta cảm thấy không ai có thể hiểu biết về cầm hơn nàng ta. Nàng ta cho rằng đàn violon là phải đặt lên bàn để đàn thì nó nhất định phải đặt lên bàn mà đàn

Lạc Mộng Khê, bản công chúa chờ nhìn người mất mặt trước mọi người, chỉ có mỹ mạo nhưng hời hợt thì có ích lợi gì. Cầm kỳ thư họa cái gì cũng không biết, thì không phải chỉ là một người bình thường thôi sao!

Lạc Mộng Khê thử âm, coi như có thể, ngón tay cầm cầm cung lên khê động. Lập tức, tiếng đàn mềm nhẹ liên vang lên. Xinh đẹp động lòng người như chim hót hòa với giai điệu của muôn hoa, vẽ ra bức tranh trời trong nắng ấm, cảnh xuân tươi đẹp, cỏ tươi uyển chuyển làm bạn với hoa hồng, liễu xanh, trăm hoa nở rộ tuyệt đẹp.

Đàn violon là nhạc khí của Tây Dương, và có khác biệt rất lớn so với đàn cổ ở cổ đại. Mọi người lần đầu tiên nghe được tiếng đàn violon, tự nhiên là sẽ khiếp sợ: Đây là tiếng đàn violon sao, thật sự là quá mỹ diệu.....

Dưới ánh mặt trời, tuy rằng Lạc Mộng Khê có đeo mạng che mặt, nhưng dung nhan tuyệt thế của nàng lại không thể mờ đi trước mắt mọi người.

Lạc Mộng Khê tay cầm đàn violon, tư thái tao nhã, mê người, ngưng thần diễn tấu. Hình ảnh xinh đẹp, tiếng đàn êm tai, làm cho mọi người lại một lần nữa sững sờ tại chỗ.....

Tiếng đàn thoải mái hoạt bát, âm thanh êm dịu mô phỏng theo tiếng đàn tranh. Âm thanh tuyệt mỹ đó làm cho trước mắt mọi người hiện ra những hình ảnh ngọt ngào của mình, họ như thấy lại hình ảnh mình cùng với người trong lòng cùng nhau đọc sách, cùng nhau đi dạo ngắm hoa bắt bướm, tâm tình vui vẻ.

Nhất là những trọng thần lớn tuổi trong lòng càng vui sướng, đồng thời khỏe mắt cũng hơi chút ướm át: Năm tháng trôi qua quá nhanh, tuổi trẻ thật tốt.....

Sau đó, giai điệu biến đổi trở nên trữ tình mà chậm rãi, âm điệu đứt quãng, giống như tình cảnh có miệng mà khó trả lời, muốn nói mà lại thôi.

Mọi người nghe thấy lại suýt nữa là lệ rơi lăn chã, đời người có được bao lâu, ai cũng đều đã trải qua cực khổ, rất nhiều người đều vì còn trẻ mà không biết, vì ngại ngùng mà bỏ lỡ người mình yêu. Tiếng đàn của Lạc Mộng Khê đã nói ra tiếng lòng bọn họ.

Đột nhiên, tiếng nhạc trở nên trầm thấp âm u. Âm trầm đáng sợ, kinh hoàng bất an, làm cho người ta như đang rơi vào bi kịch chiến tranh.

Tiết tấu mạnh mẽ, âm điệu âm trầm, sâu triền miên, như khóc như than. Khi thời gian đã thích hợp, thì trước mắt mọi người liền xuất hiện cảnh của một đôi nam nữ trẻ tuổi ái mộ lẫn nhau, trong lòng nhịn không được lại thở dài: Có bao nhiêu người hữu tình có thể có được hạnh phúc thật sự.

Âm nhạc chuyển tiếp đột ngột, trào dâng mà quyết đoán, tiếng gọi hỗn loạn, cực kỳ bi thương, lưỡng lự uyển chuyển, khóc không thành tiếng. Giống như lấy sinh mệnh thời tuổi trẻ lên án lần cuối với trời cao.....

Giai điệu tuyệt vời, làm cho người ta như lạc vào tiên cảnh, nam nữ cùng vui múa với thần tiên trên trời, đúng là: Cầu vòng vạn dặm trăm hoa nở, ngàn năm muôn đời khó tách rời.....

Trong chốc lát, toàn bộ yên tĩnh đến kỳ lạ, ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy. Lạc Mộng Khê buông đàn violon trên vai xuống, quay đầu nhìn mọi người.

Đã thấy khóe mắt mọi người đều ít nhiều đều hơi ướm át. Tất cả ánh mắt đều tập trung trên người nàng, đáy mắt đầy khiếp sợ, khó tin, là hâm mộ, là đổ kỵ đủ loại thần sắc, cái gì cũng có.....

“Mộng Khê kéo đàn violon không hay sao?” Sao không có ai nói gì.

“Không, là vì quá hay nên bọn họ còn chưa hết kinh ngạc!” Nam Cung Quyết nhẹ nhàng ôm lấy bả vai Lạc Mộng Khê. Đáy mắt cũng hơi ướm át:

“Mộng Khê, khúc nhạc vừa rồi nàng kéo chính là khúc ‘Lương Chúc’ mà lần trước nàng đã nói qua phải không!”

Sau ngày tân hôn của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, khi cả hai tiến cung để thỉnh an Thanh Hoàng, Hạ Hầu Yên Nhiên đã từng đến làm khó dễ, nên Lạc Mộng Khê liền lấy lá cây thối lên khúc nhạc này để đánh bại Hạ Hầu Yên Nhiên.

Nay, nàng lại lấy đàn violon để diễn tấu, không chỉ êm tai gấp trăm lần so với lá cây, vậy thì sao có thể không làm cho mọi người kinh ngạc được:

Mộng Khê, nàng xuất sắc như vậy, chỉ sợ từ nay về sau mỗi ngày bốn vương đều phải ứng phó với những kẻ dám ngăm đe ý tới nàng, đừng mơ sẽ lại có ngày yên bình.....

“Thái tử Hạ Hầu, lần này Mộng Khê kéo đàn violon có tính là ta thắng không?” Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên những tia sáng lạnh như băng.

Hạ Hầu Thần phút chốc hoàn hồn: “Đương nhiên! Lạc vương gia, Lạc vương phi kiến thức rộng rãi, bốn vương bái phục!”

“Nói thật, bốn vương chỉ biết đây là đàn violon, chứ chưa từng kéo nó. Nếu hôm nay Lạc vương phi có thể kéo đàn violon, vậy chứng minh Vương phi có duyên với nó. Bốn vương muốn tặng nó cho Vương phi.....”

Đàn violon là do Hạ Hầu Thần mang đến từ Tây Lương, nay nếu dùng nó để tặng cho Lạc Mộng Khê, thì như thế, Hạ Hầu Thần sẽ có rất nhiều lý do để lui tới Lạc vương phủ gặp Lạc Mộng Khê.

Loại tình huống này là chuyện mà Nam Cung Quyết không mong thấy nhất, đang muốn thay mặt Lạc Mộng Khê từ chối ý tốt của Hạ Hầu Thần thì Lạc Mộng Khê đã mở miệng trước:

“Đa tạ ý tốt của Thái tử Hạ Hầu, không có công không thể nhận lộc. Toàn bộ Tây Lương quốc chỉ có một cây đàn violon này, Mộng Khê làm sao có thể đoạt lấy thứ yêu thích của người khác!”

Lạc Mộng Khê giao đàn violon cho một tên thị vệ, thị vệ cung kính dâng tới trước mặt Hạ Hầu Thần. Sắc mặt Hạ Hầu Thần khẽ biến: “Bốn vương không thể kéo g nó, cây đàn violon này chỉ có đưa cho Vương phi thì mới có thể phô bày được giá trị của chính nó. Sẽ tốt hơn nhiều nếu phải đặt ở chỗ bốn vương để làm vật trang trí!”

“Tây Lương quốc chỉ cách Tây Dương một đường biển, nếu Thái tử Hạ Hầu muốn học cách kéo violon, thì có thể sai người mời một giáo sĩ Tây Dương đến chỉ dạy cho Thái tử Hạ Hầu luyện tập”

“Thái tử Hạ Hầu là tuyệt thế tứ công tử, nhất định là rất thông minh. Chỉ cần học một chút sẽ hiểu thấu, trong thời gian ngắn ngài nhất định sẽ đạt thành tựu đệ nhất thiên hạ với đàn violon....”

Tìm khắp toàn bộ Tây Lương và Thanh Tiêu, chỉ có duy nhất một mình Lạc Mộng Khê biết kéo đàn violon, Hạ Hầu Thần trở thành đệ nhất thiên hạ, cũng chính là giỏi hơn Lạc Mộng Khê.

Đây là cách nói tương đối hàm xúc của Lạc Mộng Khê, nàng cũng không thể nói kỹ thuật kéo đàn violon của mình là đệ nhất thiên hạ. Cho nên chỉ chờ Hạ Hầu Thần vượt qua mình mà thôi.

Lúc này, Hạ Hầu Yên Nhiên vừa mới từ trong tiếng đàn violon lấy lại tinh thần, chiếc khăn lụa trong tay cũng đã bị nàng ta giằng xé giống như một núi vải rách. Trong đôi mắt xinh đẹp khó nén nổi phần nộ và đố kỵ:

Đáng ghét, đáng ghét, Lạc Mộng Khê, tiếng đàn violon của người sao có thể êm tai như vậy, sao có thể vượt qua cả bản công chúa.....

Mỹ mạo của Lạc Mộng Khê cùng với một màn diễn tấu đàn violon vừa rồi đều khiến quần thần chưa hết khiếp sợ. Lại càng khiếp sợ hơn là, hôm nay nàng đã giành hết nổi bật, nhưng đồng thời cũng đẩy lên mầm tai hoạ. Lúc này Nam Cung Quyết không muốn để nàng tiếp tục ở lại đây nữa. Nếu không sẽ lại có chuyện phát sinh với nàng. Ánh sáng vinh quang trên người nàng đã quá tỏa sáng rồi.

“Phụ hoàng.....” lời thỉnh cầu muốn rời đi của Nam Cung Quyết còn chưa nói ra khỏi miệng, Thanh Hoàng đã khoát tay: “Các người lui đi, đi đường cẩn thận!”

Mộng Khê tài giỏi như thế, hào quang sáng ngời, chỉ sợ từ nay về sau Thanh Tiêu sẽ khó có ngày được yên bình.....

“Thái tử Hạ Hầu, bốn vương xin đi trước!”

Lạc Mộng Khê thắng Hạ Hầu Thần, cũng tương đương như Nam Cung Quyết đã thắng hắn. Hơn nữa Nam Cung Quyết vẫn không ưa Hạ Hầu Thần. Cho nên, khi Nam Cung Quyết cáo từ với hắn thì ngữ khí có hơi cao ngạo, cùng có chút ý khoe khoang.

“Bốn vương không tiễn!” Hạ Hầu Thần khách sáo chào, vẫn ngồi trên ghế không động đậy. Đáy mắt thâm trầm làm cho người ta không thể biết được suy nghĩ của hắn.

“Mộng Khê, đi thôi!” Bất chấp cái gì mà không thể thất lễ trước mặt đám đông lúc trên điện, Nam Cung Quyết nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê nhanh chóng hướng ra ngoài cung:

Lạc vương phủ đề phòng nghiêm ngặt, hơn nữa tất cả đều là người của Nam Cung Quyết, chỉ cần trở về Vương phủ thì sẽ không có ai dám giành Lạc Mộng Khê.....

“Nam Cung Quyết, đừng đi nhanh thế chứ, đợi bốn Hoàng tử với!” Phía sau truyền đến tiếng khánh nghị kèm tức giận của Bắc Đường Diệp, Nam Cung Quyết vẫn cứ mắt điếc tai ngơ, nắm chặt bàn tay Lạc Mộng Khê tiếp tục bước nhanh về phía trước:

Nơi này có quá nhiều người mơ tưởng có được Mộng Khê, lại không có ai mơ tưởng đến Bắc Đường Diệp người. Nếu cước bộ của người không theo kịp, cùng lắm thì sau khi bốn vương và Mộng Khê hồi phủ sẽ cho xe ngựa đến đón người. Trở về vương phủ sớm một chút hay trễ một chút, đối với Bắc Đường Diệp người mà nói cũng không có gì khác nhau.

“Nam Cung Quyết, chúng ta cùng nhau đến, đương nhiên phải cùng nhau về!” Giống như biết Nam Cung Quyết đang suy nghĩ cái gì, Bắc Đường Diệp bước nhanh vài bước, vượt qua Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, đắc ý khoe mẽ: “Khinh công của bốn Hoàng tử cũng không hề kém Nam Cung Quyết người bao nhiêu đâu!”

Trước kia, Bắc Đường Diệp luôn đi bên cạnh Nam Cung Quyết, nhưng mà hôm nay, hắn lại đi bên cạnh Lạc Mộng Khê: “Bắc Đường Diệp, tại sao người lại đi bên đó, bên đây mới là vị trí của người!”

Nam Cung Quyết cao giọng, chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình.

Bắc Đường Diệp phản đối: “Trước kia Lạc Mộng Khê là người xấu xí, để nàng một mình đi ở bên này cũng không cần lo lắng sẽ có chuyện gì xảy ra. Nhưng nay, nàng lại đẹp như thiên tiên, nếu bên cạnh nàng không có người bảo vệ, khẳng định sẽ bị người ta nhân cơ hội đánh lén.”

Bốn Hoàng tử làm như vậy là muốn tốt cho các người, tuy nói bốn Hoàng tử có hơi quá gần với Lạc Mộng Khê, nhưng đây cũng chính là quyền lợi và thù lao nên có, vì ta đã bảo hộ nàng! Khóe miệng khẽ nhếch lên độ cong đặc ý:

Nếu những người khác biết bốn Hoàng tử có thể gần gũi với Lạc Mộng Khê như vậy, khẳng định sẽ hâm mộ, đổ kỵ với bốn Hoàng tử.

Còn có vừa rồi, khi Lạc Mộng Khê cùng bốn Hoàng tử đang ngồi trên ghế, hai người ngồi gần nhau như thế, vì sao bốn Hoàng tử lại không tháo mạng che mặt của nàng xuống, rồi một mình độc hưởng một chút nhỉ.....

Khụ khụ, Bắc Đường Diệp vẫn cho rằng Lạc Mộng Khê có dung nhan như quý, nếu bây giờ Lạc Mộng Khê còn là bộ dáng kia thì phỏng chừng có cầu hãn nhìn, hãn cũng không dám nhìn.....

Bắc Đường Diệp đang mơ màng trong mộng đẹp, chỉ cảm thấy bả vai căng thẳng, cả người nháy mắt đã bị kéo qua bên cạnh Nam Cung Quyết: “Đây là Hoàng cung, Mộng Khê sẽ không xảy ra chuyện gì, người vẫn nên đi bên cạnh bốn vương đi!”

“Nam Cung Quyết.....” Bốn Hoàng tử lại không có nắm bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, hay là động thủ động cước với nàng, người có cần thiết phải để ý như vậy không? Quý hẹp hòi, ngay cả quyền lợi đứng bên cạnh mỹ nữ mà cũng không cho bốn Hoàng tử.....

Ánh mắt Thanh Hoàng, Hạ Hầu Thần và chúng đại thần vẫn luôn dán lên người Lạc Mộng Khê, đến khi bóng của nàng biến mất không thấy nữa, mọi người vẫn còn chưa lấy lại tinh thần: Có Lạc Mộng Khê với tuyệt thế dung nhan như vậy tồn tại, thì thế gian này tuyệt đối sẽ không có được thái bình.....

Lần trăm y hội chẩn này, nhân vật chính là Nam Cung Quyết, nhưng sau lại đổi thành Lạc Mộng Khê. Nay hai nhân vật chính đều đã rời đi, mọi người cũng không cần thiết phải tiếp tục ngây ngốc ở đây nữa.

Huống chi, buổi tối còn có dạ yến tẩy trần cho Hạ Hầu Thần, mọi người phải về nghỉ ngơi một lúc, thì buổi tối mới có tinh thần đến tham gia. Vì

thế, khi Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đã đi rồi, chúng đại thần cũng giải tán.....

Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyệt Tình không phải là người triều đình, không cần nghe theo mệnh lệnh của Thanh Hoàng. Hơn nữa hai người bọn họ là vì Lạc Mộng Khê mà đến, nay Lạc Mộng Khê đã cùng Nam Cung Quyết rời đi, nên hai người bọn họ cũng rời đi theo.

Dung mạo và tài năng của Lạc Mộng Khê đều làm cho Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyệt Tình vô cùng kinh ngạc, trong lòng càng thêm không muốn buông tay nàng ra.

Đi ra ngoài Hoàng cung, Nam Cung Quyết đang muốn dìu Lạc Mộng Khê lên xe ngựa, thì Lạc Mộng Khê lại giống như nghĩ tới cái gì đó, liền quay đầu nhìn Lãnh Tuyệt Tình và Lăng Khinh Trần đang theo sát phía sau bọn họ: “Nam Cung Quyết, ta muốn nói chút chuyện với Lãnh Tuyệt Tình”

Quan hệ của Lãnh Tuyệt Tình và Lạc Mộng Khê, trong lòng Nam Cung Quyết rõ hơn ai hết. Hơn nữa, hẳn rõ rằng Lạc Mộng Khê đã biết được mình là thánh nữ của Tuyệt Tình cung.

Bây giờ, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đã trở thành phu thê chân chính, nàng và Lãnh Tuyệt Tình là tuyệt đối không thể. Lần này Lạc Mộng Khê tìm Lãnh Tuyệt Tình có thể là muốn nhân cơ hội này nói rõ mọi chuyện với hắn, như vậy cũng tốt, Lãnh Tuyệt Tình sẽ hoàn toàn hết hy vọng.

Nam Cung Quyết nhìn khắp nơi một lần, xác định xung quanh không có mai phục: “Nhanh chóng giải thích rõ ràng với Lãnh Tuyệt Tình, thời gian của chúng ta có hạn!”

“Ta biết rồi!” Lạc Mộng Khê đã làm lộ ra dung nhan diễm đảo chúng sinh trước mắt mọi người, chắc chắn sẽ khiến cho rất nhiều người mơ tưởng.

Nay, mọi người trong Hoàng cung đã nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của nàng, nhưng lại còn chưa có động thái gì, nên bọn họ mới có thể an toàn rời đi. Nhưng nếu lúc này bọn họ vẫn tiếp tục trì hoãn thời gian tạo thời cơ cho những người đó nữa, thì rất có khả năng sẽ gây nên hậu quả nghiêm trọng.

Nam Cung Quyết lưu luyến không rời, từ từ buông lỏng bàn tay Lạc Mộng Khê. Ánh mắt thâm thúy, sắc bén nhìn theo nàng chậm rãi đi tới trước mặt Lãnh Tuyệt Tình.

Thấy Lạc Mộng Khê đang đi tới gần hăn, Lãnh Tuyệt Tình cũng cảm thấy rất khó hiểu: Mộng Khê không phải nên nhanh chóng lên xe rời đi cùng Nam Cung Quyết sao? Dù sao, dung mạo của nàng thật sự rất đẹp, rất kinh người, khẳng định sẽ khiến rất nhiều người mơ tưởng. Vì sao nàng lại đến đây.....

Ngay khi Lãnh Tuyệt Tình vẫn còn đang nghi hoặc, Lạc Mộng Khê đã đi tới trước mặt hăn. Lăng Khinh Trần cũng đi ở cách đó không xa, Lạc Mộng Khê chỉ đành phải mời hăn đi nơi khác: “Lãnh Tuyệt Tình, xin người dừng bước nói chuyện với ta một lúc”

Lạc Mộng Khê và Lãnh Tuyệt Tình đi tới cạnh vách tường cách đó không xa, Lãnh Tuyệt Tình mở miệng trước: “Có chuyện gì?”

“Băng Lam, có khỏe không” Băng Lam là người mà Tuyệt Tình cung phái đến bên cạnh Lạc Mộng Khê để vừa giám sát lại vừa bảo vệ. Nhưng đến cuối cùng Băng Lam lại vì Lạc Mộng Khê mà phản bội Tuyệt Tình cung. Tổ chức trong giang hồ kỷ luật nghiêm minh, kết cục của người phản bội chỉ có một: Giết không tha!

Băng Lam ở Tướng phủ chiếu cố nàng hai năm, giữa hai người tình như tỷ muội. Cho nên, Lạc Mộng Khê không hy vọng nàng ấy xảy ra chuyện gì. Hơn nữa, sở dĩ Băng Lam xảy ra chuyện cũng là do nàng làm hại.

Lãnh Tuyết Tình nhìn Lạc Mộng Khê, trong lòng dâng lên sự chua xót. Đáy mắt ưu thương hiện lên một tia tự giễu: Ta là phu quân tương lai của nàng, nhưng vị trí của ta trong lòng nàng lại không quan trọng bằng một đũa nha hoàn. Câu hỏi đầu tiên mà nàng hỏi khi gặp mặt ta không phải là “Người có khỏe không?” mà là “Băng Lam có khỏe không?”.....

Vấn đề mà Lãnh Tuyết Tình đang suy nghĩ, làm sao Lạc Mộng Khê lại không nghĩ qua. Nhưng nàng đã cùng Nam Cung Quyết kết làm phu thê, nên không muốn quá thân cận với nam tử khác. Lạc Mộng Khê cố ý làm như vậy chính là muốn khiến Lãnh Tuyết Tình hoàn toàn hết hy vọng với nàng.

Lạc Mộng Khê biết, phương pháp của mình hơi tàn nhẫn. Nhưng mà đau dài không bằng đau ngắn. Lãnh Tuyết Tình sớm muộn gì cũng sẽ phải đối mặt với ngày này. So với việc tạo cho hắn thêm hy vọng rồi lại làm cho hắn thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng, làm cho hắn trèo cao lên tận mây xanh rồi lại đập hắn ngã xuống mặt đất ngã tan xương nát thịt, thì chẳng bằng hiện tại khiến cho hắn thấy rõ thế cục. Tuy rằng sẽ đau, nhưng chỉ cần qua thống khổ này thì hắn mới có thể tiếp tục sống cuộc sống mới.

“Yên tâm, khi biết nàng đã an toàn, bản cung đã sai người thả Băng Lam đi!” Nàng ta không mất một sợi tóc nào, về sau vẫn sẽ tiếp tục hầu hạ nàng.

“Cám ơn!” giọng nói Lạc Mộng Khê khách sáo còn mang theo đăm đăm và xa cách: “Lãnh Tuyết Tình, ta đã biết quan hệ của người và ta. Nhưng mà, chúng ta là không thể, thiếu chủ Tuyết Tình cung không nhất định phải lấy thánh nữ.....”

“Nếu thiếu chủ không cưới thánh nữ, toàn bộ Tuyết Tình cung sẽ chịu tai họa!” Lãnh Tuyết Tình ngữ khí nghiêm túc, không có chút ý đùa giỡn. Trên thực tế, hắn cũng chưa bao giờ đùa giỡn với bất kỳ ai.

“Phụ thân ta không cưới được mẫu thân nàng, Tuyệt Tình cung liền bị tổn hại gần nửa!” Nếu ta lại không cưới được nàng, Tuyệt Tình cung sẽ không thể tồn tại nữa.

“Ta đã gả cho người khác” Lạc Mộng Khê thở phào một cái: “Hơn nữa, ta cùng với Nam Cung Quyết đã là vợ chồng thật sự. Ta không còn trong sạch.....”

Lãnh Tuyệt Tình khẽ nắm chặt bàn tay, trầm hạ mí mắt giấu đi thần sắc thống khổ khó có thể nói bằng lời: “Là..... Vào đêm trung mị được đó.....” Các người đã viên phòng? Bởi vì trước đó nàng vẫn là xử nữ.

“Đúng vậy, được của hữu hộ pháp không có biện pháp khác giải trừ!” Nguyên nhân vì được tính quá mạnh nên mới có thể phá bỏ ngân châm phong huyết của một năm trước.

Khi hữu hộ pháp hạ mị được chỉ sợ Lãnh Tuyệt Tình sẽ mềm lòng dưới sự cầu xin của Lạc Mộng Khê, mà không chạm vào nàng.

Cho nên, hữu hộ pháp đã hạ một loại được khó giải, chỉ có thể dùng loại phương pháp này để giải trừ. Nếu người không chạm vào nàng, không thành vấn đề, chờ nhật xác nàng đi!

Nhưng không nghĩ là đến cuối cùng lại trở thành hãn thành toàn việc tốt cho người khác, cơ duyên xảo hợp, tác hợp cho Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết!

Không phải Lãnh Tuyệt Tình ghét bỏ Lạc Mộng Khê vì nàng đã không còn trinh tiết. Chỉ là, khi hãn vừa mới biết được Lạc Mộng Khê vẫn là xử nữ thì lúc sau nàng lại trở thành nữ nhân của người khác. Chỉ trong nháy mắt đã từ thiên đường rơi vào địa ngục, chuyện như vậy thì cho dù là ai cũng sẽ không chịu nổi.

“Không sao cả” Ta sẽ không ghét bỏ nàng, nhưng mà, nàng cũng sẽ không yêu ta.

Bởi vì Nam Cung Quyết đã không còn bệnh hiểm nghèo, không còn nỗi lo sau này nữa. Vậy các người cũng sẽ không phải xa rời nhau. Nhưng mà, nếu không có nàng, Tuyệt Tình cung phải làm sao đây? Ta phải làm sao đây?

Chưa nói đến việc, kiếp này ta đã gặp được nàng nên sẽ không thể yêu thêm một ai nữa. Nếu Tuyệt Tình cung đã không có nàng, nó sẽ hoàn toàn bị hủy diệt. Nhưng ta không sợ chết, mà ta đối với nàng cũng không hoàn toàn là vì trách nhiệm với Tuyệt Tình cung.

“Mộng Khê, có thể đáp ứng với ta một chuyện không?” Quá thất vọng, trong đầu Lãnh Tuyệt Tình hiện lên một đường linh quang.

“Chuyện gì?” Chỉ cần không quá đáng, ta nhất định sẽ đáp ứng.

“Trong vòng một năm, đừng có thai!” Nhìn thấy Lạc Mộng Khê kinh ngạc, ánh mắt đầy khó hiểu, Lãnh Tuyệt Tình than nhẹ một tiếng:

“Tuyệt Tình cung phán đoán thiếu chủ và thánh nữ kết hợp là dựa trên việc có thai mà quyết định. Sau khi thánh nữ gả cho thiếu chủ mà có thai thì toàn bộ Tuyệt Tình cung sẽ trở nên phồn vinh hưng thịnh như trước kia. Nhưng nếu thánh nữ gả cho người ngoài mà có thai, Tuyệt Tình cung sẽ gặp tai họa không ngừng!”

Vậy theo ý của người, nếu muốn Tuyệt Tình cung không xảy ra chuyện thì cả đời này, ta cùng với Nam Cung Quyết không thể có con mới đúng. Vì sao chỉ muốn ta hứa trong vòng một năm không được mang thai?

“Trong vòng một năm, ta sẽ nghĩ biện pháp để giải trừ vận mệnh của nàng và ta, để cho nàng và Nam Cung Quyết trải qua cuộc sống của người bình thường”

Vận mệnh là do trời quyết định, có thể giải trừ sao? Đáp án là không thể, sở dĩ Lãnh Tuyết Tình nói như vậy, đơn giản là muốn để Lạc Mộng Khê hưởng sự tự do của một năm mà thôi. Một năm sau, cho dù hãn không ra tay, cũng sẽ có người ra tay, nói không chừng không cần đợi tới một năm sau.....

“Được, ta đáp ứng điều kiện của ngươi!” Khôi thân thể Lạc Mộng Khê này chỉ mới mười sáu tuổi, một năm sau cũng mới mười bảy, mang thai và sinh con lúc mười tám, mười chín tuổi thì cũng không tính là trẻ .

“Lãnh Tuyết Tình, bảo trọng!” Lạc Mộng Khê nghĩ là từ nay về sau bọn họ sẽ không gặp nhau nữa, nhưng lại không biết là chuyện tương lai, ai cũng không thể đoán trước. Sợi tơ tình của nàng và Lãnh Tuyết Tình mặc dù đã bị Phùng Thiên Cương chặt đứt, nhưng vẫn còn vướng lại chút dấu vết tinh tế. Mà chính là do chút dấu vết này đã khiến hai người bọn họ kề vai chiến đấu vào một ngày nào đó trong tương lai.

Nhìn theo xe ngựa của Lạc Mộng Khê nhanh chóng rời xa tầm mắt hãn, đáy mắt Lãnh Tuyết Tình ngoài bất đắc dĩ thì chính là ưu thương:

Mộng Khê, chúng ta là người tài ba nhưng không thể nắm giữ được vận mệnh chính mình, ta sẽ tận lực tranh thủ cho nàng thời gian một năm. Chuyện một năm sau không còn do nàng, mà là ta làm chủ.....

Vào ban ngày, Lạc Mộng Khê nổi bật để lộ dung nhan và tài năng trong Hoàng cung, làm cho mọi người mơ ước. Buổi tối Thanh Hoàng tổ chức dạ yến tẩy trần cho Hạ Hầu Thần, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê không có tham gia.

Nơi này tuy là Lạc vương phủ, nhưng Nam Cung Quyết vẫn lo lắng nếu để Lạc Mộng Khê ở lại một mình. Nhưng nếu mang theo Lạc Mộng Khê đi tham gia yến hội thì mọi ánh mắt kinh diễm của những người đó khẳng định sẽ đều dán lên trên người Lạc Mộng Khê.

Người yêu của mình bị nam nhân khác không kiêng nể gì mà nhìn chăm chú, Nam Cung Quyết tự nhiên sẽ thực không thoải mái. Cho nên, hắn cũng không tham gia yến hội, mà ngây ngốc trong phủ để xử lý chút chuyện hằng ngày.

Bóng đêm đã buông, Lạc Mộng Khê tắm rửa xong, cầm lấy một quyển sách nằm lên trên giường. Khi nàng đang ngưng thần đọc sách, Nam Cung Quyết cũng đã từ thư phòng trở lại. Sau khi tắm rửa, thay một bộ tắm y sạch sẽ, liền chậm rãi đi tới giường lớn.

“Đêm nay ngươi không đi tham gia yến tẩy trần cho Hạ Hầu Thần thì không tốt lắm đâu” Nam Cung Quyết xốc chăn lên, sau khi nằm lên trên giường, liền vươn tay ôm Lạc Mộng Khê vào trong long. Lạc Mộng Khê cũng buông quyển sách trên tay xuống, phân tích cẩn thận cho hắn nghe.

“Hạ Hầu Thần có thể bởi vì vậy mà gây phiền phức cho Thanh Tiêu hay không?”

“Tuyệt đối sẽ không!” Nam Cung Quyết nhếch khóe miệng tạo thành một độ cong tuyệt đẹp: “Thực lực của Thanh Tiêu với Tây Lương quốc là ngang nhau, Hạ Hầu Thần sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Huống chi, yến tẩy trần đêm nay, dù bốn vương không có mặt cũng đã có phụ hoàng tự mình đến tiếp đón, là đã cho hắn mặt mũi. Cho dù hắn muốn gây chiến cũng không tìm ra lý do để xuất binh!”

Ngoài cửa sổ bóng đêm càng ngày càng tối, Nam Cung Quyết lấy quyển sách trên tay Lạc Mộng Khê đặt vào ngăn tủ bên giường: “Mộng Khê, không phải nàng quen biết Hạ Hầu Thần đấy chứ?”

Lạc Mộng Khê rúc đầu vào trong lòng Nam Cung Quyết, buồn bực trả lời: “Không biết, vì sao lại hỏi như vậy?”

“Ban sáng khi nàng nói chuyện với hắn, bốn vương cứ cảm thấy nàng có vẻ đầy địch ý đối với hắn!” Nàng không tinh thông những loại nhạc khí

khác, nhưng lại có thể kéo đàn violon đến xuất thần nhập hóa, êm tai dễ nghe. Nam Cung Quyết cam đoan, kiếp này, tiếng đàn violon Lạc Mộng Khê kéo ra là tiếng đàn đẹp nhất mà hắn được nghe.

Theo lý thuyết, mọi người cũng đều luôn hy vọng có được thứ nhạc khí mà mình sở trường nhất, nhưng Lạc Mộng Khê lại không chút suy nghĩ, đã cự tuyệt ý tốt của Hạ Hầu Thần. Tuy rằng Nam Cung Quyết cũng không hề hy vọng Lạc Mộng Khê nhận cây đàn violon kia, nhưng hắn lại có chút nghi hoặc đối với hành động của Lạc Mộng Khê.

“Nếu ta nhận cây đàn violon kia, thì chẳng phải Hạ Hầu Thần sẽ có rất nhiều lý do để đến Vương phủ sao? Quân đội của hắn đang khai chiến cùng với thị vệ của người ở Dược Vương cốc. Các người sớm muộn gì cũng trở thành kẻ thù, mà ta cũng nhìn hắn không vừa mắt. Cho nên, ta cũng khinh thường những thứ của hắn”

Kiếp trước, Lạc Mộng Khê dễ dàng tin tưởng lời nói của Âu Thần mà hại chết mình. Kiếp này tuyệt đối sẽ không để tái diễn lần nữa.

“Mộng Khê, ý của nàng là nàng vì bốn vương nên mới không muốn nhận đàn violon của Hạ Hầu Thần” Trong lòng, không hiểu sao lại có chút mừng thầm: Thì ra Mộng Khê của hắn luôn suy nghĩ cho hắn.

“Ừ!” Lạc Mộng Khê trả lời một tiếng, không biết là bởi vì chợt dạ hay là vì nguyên nhân gì khác, mà thanh âm Lạc Mộng Khê có chút mơ hồ không rõ: “Đêm đã khuya, nghỉ ngơi thôi!”

Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê nằm trên giường, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Nhưng không biết vì sao, tiếng hít thở của Lạc Mộng Khê dần dần trở nên đều đều truyền tới thì Nam Cung Quyết đang hít vào hương thơm độc đáo trên tóc Lạc Mộng Khê lại hoàn toàn không buồn ngủ.

Hơi cúi đầu, Nam Cung Quyết khẽ kéo Lạc Mộng Khê từ trong lòng ra một chút. Dung nhan tuyệt mỹ đến mức có thể làm cho mọi người điên

cuồng liền hiện ra trước mắt:

Lông mi dài cong vút, cái mũi thanh tú, đôi môi anh đào đỏ hồng mê người khẽ hé mở, tươi mát, cắn mọng, giống như đang đợi người đến nhắm nháp.

Nam Cung Quyết nhin không được sắc tâm đại động, nhưng Lạc Mộng Khê đã ngủ rồi, lại không thể đánh thức nàng dậy. Đêm đã khuya, quả thực đã đến lúc nghỉ ngơi, không bằng cho nàng một nụ hôn chúc ngủ ngon rồi đi ngủ.

Nam Cung Quyết khẽ cúi mặt xuống, môi mỏng hướng về đôi môi anh đào mê người của Lạc Mộng Khê. Mùi thơm và hương vị của hơi thở ngọt ngào nghênh diện mà đến, Nam Cung Quyết nhin không được ngậm lấy môi Lạc Mộng Khê khẽ hôn.

Chiếc lưỡi linh hoạt không chịu khống chế tiến nhập vào trong miệng Lạc Mộng Khê, tham lam hút lấy hương vị độc quyền trong miệng Lạc Mộng Khê. Dục vọng nguyên thủy nhất trong cơ thể cũng rục rịch.....

Trong mơ mơ màng màng, Lạc Mộng Khê cảm thấy thật sự khó thở. Trong miệng tràn ngập hương vị nam tính quen thuộc, nên cực kỳ không tình nguyện mở đôi mắt mỗi một ra. Đập vào mắt là khuôn mặt phóng đại tuần tú vô hạn của Nam Cung Quyết.

Lạc Mộng Khê thở không nổi, hơi đẩy Nam Cung Quyết. Nam Cung Quyết lưu luyến không rời buông lỏng đôi môi đã bị hân hôn đến sưng đỏ.

Nụ hôn mềm nhẹ không e dè rơi xuống trán Lạc Mộng Khê, rồi tới mí mắt, thanh âm khàn khàn biểu thị hân đang cực lực áp chế cái gì đó: “Mộng Khê..... Đêm nay..... Có thể chứ.....”

Buổi tối hôm kia Lạc Mộng Khê bị Nam Cung Quyết ép buộc nên đã ngủ một ngày một đêm, còn không biết thân thể đã hoàn toàn khôi phục

hay chưa. Nếu đêm nay hấn lại ép buộc nàng, hấn lo rằng nàng sẽ chịu không nổi. Cho nên, trước tiên là hỏi ý kiến của nàng. Tuy rằng hấn rất muốn, nhưng nếu nàng nói không thể, hấn sẽ không bắt buộc nàng.

Dù sao, phóng túng hôm trước đã cho hấn một bài học, rất sâu sắc.

Nhớ tới tình huống khi hai người ở cùng một chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê liền ửng đỏ. Nhìn sắc mặt của Nam Cung Quyết thì nàng liền biết, hấn đã động sắc tâm khó có thể điều khiển. Mà nàng cũng không muốn khiến hấn quá khó khăn. Nhưng mà, hôm trước phóng túng đã khiến lòng nàng đến nay vẫn còn sợ hãi.....

“Có thể chỉ có một lần hay không?” Nam Cung Quyết tinh lực dồi dào, nếu cứ để mặc hấn tự do thì Lạc Mộng Khê tuyệt đối sẽ ngủ mất nguyên một ngày một đêm nữa. Nàng không muốn đã biết vất vả mà vẫn chịu, vì thế đành để Nam Cung Quyết chịu khổ một chút vậy.

“Được!” Sau khi Nam Cung Quyết hỏi xong, thần sắc nơi đáy mắt Lạc Mộng Khê không ngừng biến ảo, chậm chạp không đưa ra đáp án.

Ngay lúc Nam Cung Quyết nghĩ Lạc Mộng Khê sẽ cự tuyệt thì nàng lại đồng ý, hấn hết sức vui sướng. Bất luận Lạc Mộng Khê nói điều kiện gì, hấn cũng đều đáp ứng: Đáp ứng là một chuyện, mà thực hiện lại là một chuyện khác.

Trong phòng, nhiệt độ nhanh chóng tăng cao. Trên giường lớn, hai thân ảnh gắt gao dây dưa bị ánh nến hắt lên vách tường. Ngay tại lúc Nam Cung Quyết đã chuẩn bị tốt mọi thứ, muốn cùng Lạc Mộng Khê làm lễ phu thê, thì ngoài cửa liền truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Ngay sau đó, cửa phòng bị người ta đập gõ liên hồi. Giọng nói của tên Bắc Đường Diệp đáng đánh đòn truyền vào trong tai: “Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết..... Mau ra đây, bốn Hoàng tử có việc muốn nói với người.....”

“Có chuyện gì, ngày mai nói sau!” Chuyện tốt bị cắt ngang, đương nhiên tâm tình của Nam Cung Quyết sẽ không tốt, liền rống một câu với cửa.

“Việc này rất gấp, nhất định phải nói đêm nay! Ngày mai thì đã quá muộn rồi!” Bắc Đường Diệp ngữ khí vội vàng, hình như là thật sự đã xảy ra chuyện lớn.

Nhìn khuôn mặt nổi giận đùng đùng của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê khẽ thở dài, vươn tay đẩy hắn đi qua một bên: “Chính sự quan trọng hơn, người đi xử lý trước đi!”

Loại chuyện này không thể sánh bằng chính sự. Huống chi, nhìn thần sắc vừa rồi thì Nam Cung Quyết thật giống như phải nuốt cả nàng vào bụng.

Lạc Mộng Khê nàng cũng không muốn ngồi chờ chết, nếu Nam Cung Quyết là đại sói xám, nàng sẽ không làm con cừu nhỏ lúc nào cũng bị hắn nuốt vào bụng.

Làm con hổ thật ra thì không tệ, có khí thế của cọp mẹ, nàng sẽ không thua Nam Cung Quyết, để tránh bị hắn ăn chết: Lạc vương phủ này là do ta định đoạt, ta muốn làm ‘Thê tử quân nghiêm’ đầu tiên ở cổ đại.

Nam Cung Quyết cũng biết chính sự quan trọng hơn, nhưng mà sao việc gấp lại phát sinh vào lúc này chứ.

Cực kỳ không tình nguyện mặc quần áo, Nam Cung Quyết xốc chăn xuống giường, giúp Lạc Mộng Khê kéo lại góc chăn, đồng thời cũng khẽ hôn lên trán nàng: “Nghỉ ngơi trước đi, đừng chờ ta”

Nếu thật sự có chuyện gấp xảy ra thì sẽ không đơn giản là chỉ cần một lúc đã có thể xử lý xong. Huống chi, bây giờ kinh thành cá rồng hỗn tạp, tam giáo cừu lưu (đủ mọi loại người), người như thế nào cũng đều có, nếu có việc quan trọng phát sinh thì cũng không thấy ngạc nhiên.

Dịch quán trong kinh thành.

Hạ Hầu Thần tham gia yến tẩy trần trở về, ngồi ở trong phòng, một chén tiếp một chén rượu. Trong yến tẩy trần, hắn đã uống rất nhiều, nhưng để giờ hắn vẫn đang mượn rượu giải thù.

Trong đầu hiện ra dung nhan tuyệt thế làm người ta điên cuồng kia, đáy mắt Hạ Hầu Thần tối sầm lại. Bàn tay cầm chén rượu đột nhiên dùng sức, chỉ nghe “Rắc” một tiếng, cái chén đã bị hắn vận lực bóp nát. Rượu và những mảnh chén vỡ phân tán đâm thật sâu vào thịt, máu tươi tràn ra từ bàn tay chậm rãi chảy xuống. Hắn lại không cảm thấy chút đau đớn:

Lạc Mộng Khê, vì sao nàng lại là Vương phi của Nam Cung Quyết!

“Khởi bẩm điện hạ, Yên Nhiên công chúa đến!” Một tên thị vệ dẫn Hạ Hầu Yên Nhiên đi vào phòng Hạ Hầu Thần.

Hạ Hầu Thần cầm những mảnh vụn trong tay ném qua một bên, lấy một cái khăn lụa bao bàn tay bị thương lại, quay đầu nhìn Hạ Hầu Yên Nhiên. Ý cười trên khuôn mặt thâm trầm vẫn chưa có ở đáy mắt: “Yên Nhiên, đã trở thể này, tìm Thái tử ca ca là chuyện gì?”

“Thái tử ca ca, Yên Nhiên muốn xin ca giúp một việc.” Khuôn mặt Hạ Hầu Yên Nhiên ửng đỏ, muốn nói lại thôi. Sau khi Hạ Hầu Thần băng bó miệng vết thương trên tay xong, liền đưa tay ra sau lưng, nên Hạ Hầu Yên Nhiên cũng chưa phát hiện tay hắn bị thương.

“Là việc gì khiến Yên Nhiên then thừng như thế?” Hạ Hầu Thần ý cười trong suốt trêu ghẹo: “Chứ không phải là Yên Nhiên có người trong lòng sao?”

“Thái tử ca ca, ca lại chê cười người ta” Khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn, trong tiếng cười của Hạ Hầu Thần, nàng ta công bố đáp án: “Chỉ có

điều, Thái tử ca ca đoán đúng rồi, Yên Nhiên quả thực có người trong lòng, chính là Lạc vương gia, Nam Cung Quyết!”

Đáy mắt Hạ Hầu Thần hơi trầm xuống, chậm rãi đi sang một bên: “Nam Cung Quyết đã nạp phi, cho dù Yên Nhiên có gả đi thì nhiều nhất cũng chỉ là một sủng phi.....”

“Không, muội muốn làm chính phi!” Trong ánh mắt kiên định của Hạ Hầu Yên Nhiên mơ hồ hiện lên một tia ngoan quyết. Nghĩ đến Lạc Mộng Khê có dung nhan tuyệt sắc có thể làm người ta điên cuồng kia, Hạ Hầu Yên Nhiên liền tức giận không chịu nổi:

“Thái tử ca ca, Yên Nhiên muốn ca giúp muội giải quyết Lạc Mộng Khê. Như vậy, Yên Nhiên liền có thể làm chính phi của Lạc vương!”

Lạc Mộng Khê dung nhan tuyệt mỹ, có thể làm cho đám nam tử say mê, điên cuồng. Chỉ có điều, Hạ Hầu Yên Nhiên cảm thấy Hạ Hầu Thần không giống người thường.

Tâm tư của hắn đều đặt hết vào giang sơn, không có hứng thú đối với nữ nhân, hắn sẽ không thích Lạc Mộng Khê. Cho nên, nàng mới dám cầu Hạ Hầu Thần giúp nàng diệt trừ Lạc Mộng Khê.

Hạ Hầu Thần nghe xong, thật lâu không nói gì. Hạ Hầu Yên Nhiên nghĩ rằng hắn đang bận tâm về Nam Cung Quyết: “Thái tử ca ca, ca cứ yên tâm, chỉ cần ca giúp muội diệt trừ bỏ Lạc Mộng Khê, muội cam đoan Nam Cung Quyết sẽ không tìm ca để gây phiền phức!”

“Việc này..... Vậy phải có một kế hoạch chu toàn, bảo đảm tuyệt đối không thể sai sót!” Hạ Hầu Thần vừa nói ra, Hạ Hầu Yên Nhiên liền biết Hạ Hầu Thần đã đáp ứng thỉnh cầu của nàng, trong lòng vui vẻ dị thường:

“Cám ơn Thái tử ca ca, Nam Cung Quyết dâng cơ thành Hoàng đế là chuyện sớm muộn. Chờ chàng ấy lên làm Hoàng đế thì muội sẽ nói chàng

dâng mấy tòa thành cho ca”

Thứ Hạ Hầu Thần yêu nhất là giang sơn, Hạ Hầu Yên Nhiên làm như vậy cũng là muốn chu toàn. Dù sao người ta giúp mình làm việc, thì cũng phải có lợi mới được. Nếu không, ai sẽ sẵn lòng hao phí tâm lực đi giúp mình làm việc.

“Vậy Yên Nhiên không quấy rầy Thái tử ca ca nữa, xin cáo lui trước, Thái tử ca ca nghỉ ngơi đi ạ.”

Ban đầu, Hạ Hầu Yên Nhiên nghĩ rằng Lạc Mộng Khê xấu xí không chịu nổi, không tài không đức, một ngày nào đó Nam Cung Quyết cũng sẽ chán ghét nàng. Đến lúc đó, vị trí Lạc vương phi của Thanh Tiêu sẽ là của nàng ta.

Lại không nghĩ là, bây giờ Lạc Mộng Khê có dung nhan tuyệt sắc, tài hoa kinh người. Vì thế, nàng ta không thể không nghĩ biện pháp loại bỏ Lạc Mộng Khê: Nam Cung Quyết là của Hạ Hầu Yên Nhiên ta, Lạc Mộng Khê người đã chiếm lâu như vậy, cũng nên trả lại cho ta rồi.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Đấu Ngâm

Edit : Vân Anh

Beta : kun'xjh + yunafr

“Đưa thiếp đến Lạc vương phủ, nói là bốn vương mời Lạc vương gia, Lạc vương phi đến dịch quán!” Hạ Hầu Yên Nhiên đi rồi, Hạ Hầu Thần thảo nhiên phân phó với thị vệ đứng sau lưng. Trong đôi mắt thâm trầm lóe lên tia quang mang làm cho người ta nhìn không thấu.

“Ý của điện hạ là đáp ứng yêu cầu của Yên Nhiên công chúa, loại bỏ Lạc vương phi” Lạc vương phi là một mỹ nữ, nếu chết chẳng phải sẽ rất đáng tiếc.....

Mọi người đều thích chường diện, tên thị vệ này tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ. Trong tiềm thức, nếu hắc nhất định phải lựa chọn một trong hai người, hoặc là Hạ Hầu Yên Nhiên, hoặc là Mộ Dung Khê phải chết, thì hắc sẽ không chút do dự mà chọn giết Hạ Hầu Yên Nhiên.

Hạ Hầu Yên Nhiên tuy đẹp, nhưng lại chỉ là vẻ đẹp phàm tục, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm cho người ta trầm mê. Nhưng Lạc Mộ Dung Khê lại đẹp đến siêu thoát thể tục, có thể làm cho người ta điên cuồng: Một mỹ nữ như vậy, thái tử điện hạ cũng hạ sát thủ.....

Hạ Hầu Thần lạnh lùng cười, bí hiểm: “Đến lúc đó thì người tự nhiên sẽ biết!” Giết Lạc Mộ Dung Khê, hắc thật đúng là luyến tiếc! Nhưng mà, hắc sẽ làm như Hạ Hầu Yên Nhiên mong muốn, giúp nàng ta trở thành Lạc vương phi.

Lạc vương phủ, Nam Cung Quyết rời khỏi phòng ngủ không lâu đã nhanh chóng trở về. Trong đôi mắt thâm thúy đầy tức giận:

Đáng chết, Bắc Đường Diệp, thì ra chỉ là chút việc nhỏ như vậy, tùy tiện tìm một người cũng có thể xử lý. Nhưng hẳn nhất định muốn gọi bốn vương, quấy rầy chuyện tốt của bốn vương.....

Thời gian Nam Cung Quyết rời đi thật sự rất ngắn, Lạc Mộng Khê nhắm mắt lại vừa định ngủ thì hắn cũng đã trở lại: “Xử lý mọi chuyện xong rồi?”

Tốc độ cũng quá nhanh đi, nếu là việc gấp thì không thể giải quyết nhanh thế được. Nếu việc không quan trọng thì vì sao Bắc Đường Diệp lại nhất quyết gọi Nam Cung Quyết đi.....

“Bắc Đường Diệp vốn chính là rảnh rỗi không có việc gì làm. Chuyện kia chỉ cần tùy tiện tìm một người nào đó liền có thể xử lý được, nhưng hắn nhất định muốn gọi bốn vương đến!”

Nam Cung Quyết cởi áo choàng lên giường, ôm Lạc Mộng Khê vào trong ngực: “Chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi thôi”

Nam Cung Quyết chậm rãi dán môi mỏng khêu gợi lên đôi môi anh đào mê người của Lạc Mộng Khê: Mọi việc đã giải quyết xong, tên Bắc Đường Diệp kia sẽ không đến quấy rầy bọn họ.....

Ngờ đâu, ngay khi môi Nam Cung Quyết vừa mới chạm tới cánh môi có hương vị ngọt ngào của Lạc Mộng Khê, thì đáy mắt Lạc Mộng Khê chợt lóe, nhanh chóng tránh đi: “Nam Cung Quyết, ta có chuyện muốn thương lượng với người”

“Có chuyện gì, ngày mai nói sau!” Làm chính sự quan trọng hơn.

“Chuyện này rất quan trọng, phải nói hôm nay!” Nam Cung Quyết rất ít khi thấy Lạc Mộng Khê lộ ra ánh mắt ngưng trọng giống như vậy, liền nhin

không được sinh lòng nghi hoặc: “Rốt cuộc chuyện gì mà quan trọng như vậy?”

“Từ nay về sau, Lạc vương phủ này sẽ do ta làm chủ” Lạc Mộng Khê bắt đầu lộng quyền.

“Chỉ có chuyện này?” Nàng bây giờ đã là nữ chủ nhân của Lạc vương phủ, mọi chuyện vốn là do nàng định đoạt. Đây là chuyện không cần nghi ngờ.

Đêm nay sao lại thế này, đầu tiên là một tên Bắc Đường Diệp, hiện tại lại đổi thành Mộng Khê. Tất cả đều lấy những việc nhỏ xiu xem thành chính sự.

“Chính là chuyện này!” Ánh mắt ngưng trọng của Lạc Mộng Khê làm cho Nam Cung Quyết dờ khóc dờ cười: Đây vốn là một chuyện thật đã được định, nhưng nàng lại cố chấp muốn khẳng định. Thật là rảnh rỗi không có việc gì làm.

“Được, Vương phi của bốn vương, bốn vương cam đoan, từ nay về sau, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong Lạc vương phủ đều do nàng quản!” Việc đã được giải quyết, có thể làm chính sự chưa!

Ngay khi Nam Cung Quyết cúi mặt xuống, môi vừa mới chạm tới cánh môi ngọt ngào của Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê không biết nghĩ tới cái gì đó, lại quay đầu tránh đi. Nam Cung Quyết bất đắc dĩ thở dài: “Nói hết trong một lần đi, còn chuyện gì?”

“Người cũng phải nghe lời ta, không được cãi nhau với ta, không được giành đồ với ta, chuyện gì cũng đều phải làm theo ý của ta.....” Sau khi Lạc Mộng Khê liệt kê n điều kiện có lợi cho mình xong, rốt cuộc cũng ngừng lại.

“Còn gì nữa không?” Lòng kiên nhẫn của Nam Cung Quyết sắp bị Lạc Mộng Khê đốt sạch cả rồi.

“Tạm thời không có” Đêm đã khuya, chờ khi Nam Cung Quyết trả lời thì trong đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê cũng hiện lên một tầng sương mù, một chút thiên chân, làm cho Nam Cung Quyết sắc tâm đại động, không thể nhịn được nữa.

“Bất luận là chuyện gì, bốn vương đều đáp ứng nàng” Chỉ hy vọng nàng đừng mở miệng cắt ngang chuyện tốt của chúng ta nữa.

Sặc, vậy mà Nam Cung Quyết cũng thống khoái đáp ứng tất cả điều kiện của ta. Hẳn có nghe rõ ta nói cái gì hay không, những điều kiện này hoàn toàn chỉ có lợi cho ta.....

Lạc Mộng Khê đang tính mở miệng hỏi, lại phát hiện trong miệng mình đầy hương vị nam tính quen thuộc. Cái lưỡi linh hoạt của Nam Cung Quyết đã xâm nhập vào trong miệng nàng, dẫn dắt cái lưỡi đình hương của nàng, cùng nhau chơi đùa. Nàng căn bản không thể nói chuyện.

Bả vai chợt lạnh, tâm y Lạc Mộng Khê vừa mặc vào không lâu lại bị Nam Cung Quyết cởi ra. Không lâu sau, những dấu hôn rõ nét liền hiện ra trước mắt Nam Cung Quyết, càng làm kích thích thần kinh vốn đã hơi yếu ớt của hắn. Động tác tay bất tri bất giác lại càng thêm vội.

“Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết.....” Khi Nam Cung Quyết đang chìm đắm trong tình dục, thì ngoài phòng lại truyền đến tiếng đập cửa rất mạnh, cùng với tiếng Bắc Đường Diệp gấp giọng kêu gọi: “Nam Cung Quyết, đã xảy ra chuyện, là chuyện lớn.....”

“Bắc Đường Diệp, những chuyện lông gà vỏ tỏi đừng tới phiền bốn vương” Nam Cung Quyết rống giận với cánh cửa. Trong mắt càng lúc càng thêm tức giận:

Trước kia dù có bất cứ chuyện gì, nếu có thể không cần ầm ĩ đến ta thì hẳn sẽ tận lực không đến làm phiền. Nhưng mà hiện tại, dù chỉ một tí việc nhỏ thì Bắc Đường Diệp cũng muốn ta phải đi xử lý. Rốt cuộc là hẳn đang làm cái quái gì vậy.....

“Nam Cung Quyết, lần này không phải việc nhỏ, thật sự là chuyện lớn, việc gấp.....” Ngoài cửa, ngữ khí của Bắc Đường Diệp mang đầy lo lắng, giống như thật sự đã xảy ra chuyện lớn gì rồi.

Lạc Mộng Khê nhanh tay kéo lại quần áo đã bị Nam Cung Quyết cởi gần một nửa: “Vẫn nên ra ngoài xem thử. Nếu không, Bắc Đường Diệp sẽ không chịu đi!”

Nam Cung Quyết đang chìm trong tình dục, nhưng cứ bị cắt ngang nên tức giận không ít. Nếu hẳn ra ngoài thì tên Bắc Đường Diệp làm hỏng chuyện tốt của hẳn sẽ không được yên.....

Tính cách của Bắc Đường Diệp, Nam Cung Quyết hiểu rõ hơn Lạc Mộng Khê. Thở dài một cái, Nam Cung Quyết lại mặc quần áo vào, lưu luyến không rời mà tiêu sái ra khỏi phòng ngủ.

Lạc Mộng Khê vừa nhắm mắt lại, bỗng nhiên lại nghe được tiếng đánh nhau keng keng bụp bụp truyền đến từ trong viện: Nam Cung Quyết đang giao thủ cùng Bắc Đường Diệp. Người thắng cuối cùng khẳng định chính là Nam Cung Quyết, lần này Bắc Đường Diệp thảm rồi.....

Chuyện xảy ra lần này thật sự chẳng phải chuyện gì lớn lao, nhưng Bắc Đường Diệp lại kỳ kèo không cho Nam Cung Quyết trở về. Chờ sự tình được giải quyết xong, khi Nam Cung Quyết trở lại phòng ngủ thì Lạc Mộng Khê đã sớm ngủ rồi.

Nhìn dung nhan điềm tĩnh lúc ngủ của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết liền ôm chặt nàng vào trong ngực, không tiếng động thở dài: Trời sắp sáng, không thể đánh thức Mộng Khê.....

Cho dù đánh thức nàng, thì cũng không thể làm chuyện kia nữa. Nếu không, khẳng định Mộng Khê sẽ ngủ nguyên một ngày.....

Bắc Đường Diệp đáng chết, nếu đêm nay người còn dám rảnh rỗi đi tìm việc cho bốn vương, bốn vương tuyệt đối sẽ không tha cho người.....

Chờ khi Lạc Mộng Khê tỉnh lại, cũng không biết là đã lúc nào rồi. Thứ đập vào mắt đầu tiên là một người mặc tẩm y màu trắng đang ôm nàng vào trong ngực ngủ say sưa.

Chóp mũi quanh quẩn mùi đàn hương nhàn nhạt chỉ có trên người Nam Cung Quyết, hô hấp ấm áp không ngừng phả lên trên tóc Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy gương mặt tuấn mỹ vô trù của Nam Cung Quyết hiện ra trước mắt:

Nam Cung Quyết thật đúng là hoàn mỹ đến không có thiên lý, diện mạo tuấn mỹ, võ công cao cường, cầm kỳ thư họa đều tinh thông, lại thông minh tài trí hơn người, học qua một chút liền thông hiểu. Trên đời này làm sao lại tồn tại một người hoàn mỹ không chút sứt mẻ như thế này.....

Ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, những tia nắng vàng ấm áp xuyên qua ô vuông cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Lạc Mộng Khê cũng không biết mình đã ngủ mấy canh giờ, nhưng tinh thần nàng no đủ, thần thái bay bổng. Nàng không muốn lại nhàm chán nằm lì ở trên giường, lúc đang muốn nhấc thân rời đi thì Nam Cung Quyết giống như đã sớm biết, cánh tay càng thu lại càng chặt, nhưng lại không hề mở mắt: “Bây giờ vẫn còn sớm, ngủ tiếp đi!”

“Ta ngủ đủ rồi, bây giờ tỉnh rồi giường rửa mặt chải đầu, người cũng đừng ngủ nữa, đứng lên đến thư phòng xử lý công sự đi!” Sau khi Lạc Mộng Khê giãy khỏi trói buộc của Nam Cung Quyết, liền dùng hết toàn lực kéo hẳn đứng lên: “Đừng ngủ nữa, dậy đi.....”

“Hùng đông bốn vương mới trở về, còn chưa nghỉ ngơi đủ, nàng ở lại cùng bốn vương ngủ đi!” Nam Cung Quyết ôm lấy bả vai Lạc Mộng Khê, lại ấn nàng trở về trên giường:

Đây là phòng ngủ của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, nếu không được hai người bọn họ cho phép, người khác không dám tự ý tiến vào, nhất là lúc sáng sớm.

Chỉ cần không xảy ra chuyện lớn gì, cho dù bọn họ có ở trong này ngủ nguyên một ngày thì cũng không ai dám xông vào. Đương nhiên, vào lúc Ngọ thiện hay bữa tối, nhóm nha hoàn sẽ đứng ở ngoài cửa để hỏi ý kiến của bọn họ.

Lạc Mộng Khê đang muốn lấy điều kiện mà tối qua Nam Cung Quyết đã đáp ứng nàng để áp chế hắn, thì ngoài cửa, tiếng thị vệ cung kính bẩm báo đã vang lên trước:

“Khởi bẩm Vương gia, Vương phi, Hạ Hầu thái tử đưa thiệp mời tối, mời Vương gia, Vương phi đêm nay đến dịch quán dự tiệc!”

“Cái gì?Thiệp mời của Hạ Hầu Thần!” Chỉ trong khoảnh khắc, Nam Cung Quyết đã hoàn toàn không còn buồn ngủ nữa. Hắn đột nhiên xoay người ngồi dậy, trong mắt thâm thúy càng thêm ngưng trọng sâu thẳm.

“Nam Cung Quyết, người cảm thấy đêm nay Hạ Hầu Thần mời chúng ta đến dịch quán dự tiệc là có tâm tư gì?” Trong tiểu viện, Nam Cung Quyết ngồi trước bàn đá điều chỉnh thủ huyền âm, Lạc Mộng Khê ngồi ở một bên, ánh mắt nhìn vào Thuần Dương cầm đang nằm trên bàn.

“Lời mời chẳng thành ý, gặp sẽ là không tốt. Hạ Hầu Thần thiết yến, cũng giống như lần trước Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương thiết yến, là Hồng Môn yến!” Mục đích thật sự của Hạ Hầu Thần vào đêm nay chính là nàng!

“Mà nếu chúng ta không đi dự tiệc, sẽ bị Hạ Hầu Thần bắt được nhược điểm. Đến lúc đó, hẳn có thể danh chính ngôn thuận khơi mào chiến tranh giữa hai nước!”

Chuyện mà Nam Cung Quyết nghĩ tới, Lạc Mộng Khê sao lại không biết, chỉ là tên Hạ Hầu Thần này giáo hoạt không hề thua kém so với Âu Thần. Hơn nữa người này đã tâm bưng bưng, có ý đồ thâm tóm thiên hạ, nên bọn họ phải cẩn thận ứng phó.

“Muốn giải quyết việc này chu toàn kỳ thật rất đơn giản!” Nam Cung Quyết hơi cúi đầu, ngón tay thon dài nhẹ thử huyền âm: “Người đâu, đưa thiệp mời đến dịch quán, đêm nay bốn vương mở dạ yến chiêu đãi Thái tử Hạ Hầu trong Lạc vương phủ!”

Trong mắt người ngoài, đêm nay bốn vương mở thiết yến trong Vương phủ xem như là bù lại việc tối hôm qua bốn vương không thể tham dự yến tầy trần. Thực ra, là không muốn cho gian kế của Hạ Hầu Thần người thực hiện được. Nơi này là Lạc vương phủ của Thanh Tiêu, người cũng không thể làm ra được cái trò gì!

“Mộng Khê, cầm đã được điều chỉnh rồi, nàng tới thử xem đi!”

“Cũng là người giúp ta thử đi, người cầm kỹ cao siêu, thử một lần liền biết cầm huyền như thế nào. Đối với cầm, ta không phải quá tinh thông, chỉ sợ lại thử không được!”

Sở trường của ta ngoài đàn dương cầm thì chính là đàn violon, nhưng loại cầm này lại không có một chút nào giống với hai loại cầm đó. Cho dù kỹ thuật của ta có cao tới đâu, thì cũng chỉ là anh hùng không đất dụng võ:

Cây đàn cổ này ở hiện đại được gọi là đàn tranh, là một loại nhạc khí cổ điển, tao nhã. Quá nhàn hạ rất thì luyện tập một chút cũng rất hay.

“Vì nàng không tinh thông về cầm nên mới càng phải luyện tập nhiều.....” Nam Cung Quyết vừa chuyển cổ tay, trong nháy mắt Thuần Dương cầm đã nằm trước mặt Lạc Mộng Khê. Thân hình Nam Cung Quyết cũng tùy theo mà xuất hiện ngay phía sau nàng.

Luồn đôi tay hữu lực qua hai bên sườn Lạc Mộng Khê, ngón tay thon dài của Nam Cung Quyết ấn lên trên bàn tay nhỏ bé không xương của nàng. Cầm không chút khách khí gác trên vai Lạc Mộng Khê, dịu dặt hướng dẫn nàng cách đánh đàn.

Lạc Mộng Khê thật sự thông minh, khả năng nắm bắt âm luật cũng rất tốt. Cho dù nàng không có thiên phú đối với cầm, nhưng bằng vào cố gắng không ngừng của Nam Cung Quyết, hơn nữa còn có chính Lạc Mộng Khê chăm học khổ luyện, thì không lâu nữa cầm kỹ cũng có thể vượt qua cả Hạ Hầu Yên Nhiên.

“Nam Cung Quyết, người cảm thấy Hạ Hầu Thần sẽ đến dự dạ yến sao?” Đối với chuyện này, Lạc Mộng Khê có chút không dám xác định.

Dù sao Hạ Hầu Thần không phải Âu Thần, nàng cũng chưa tiếp xúc với hắn nhiều lắm, nên hiểu biết đối với hắn cũng không phải quá toàn diện, tự nhiên cũng không thể đoán được ý tứ trong lòng hắn.

“Không đến thì tốt, bốn vương sẽ không cần phải lo tiếp đón hắn!” Vì nàng, Hạ Hầu Thần nhất định sẽ đến.

Bởi vì Hạ Hầu Thần đã tâm bưng bưng, chỉ cần là hắn muốn, còn chưa từng có thứ mà hắn không chiếm được. Nàng là tình thế bắt buộc đối với Hạ Hầu Thần, nếu không, ngày hôm qua, hắn cũng sẽ không dám trắng trợn hạ chiến thư với bốn vương trước mặt nhiều người như vậy.....

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê quần quýt cùng nhau đánh đàn, điệu dàng thắm thiết. Nhóm nha hoàn đều thức thời không dám tới quấy rầy. Mùi hoa khương dã thân nhiên bay vào trong mũi làm Nam Cung Quyết có

chút tâm viên ý mã. Thừa lúc Lạc Mộng Khê không chú ý, hần nhẹ nhàng hôn một cái lên đôi môi thơm mê người của nàng.

Lạc Mộng Khê đầu tiên là sửng sốt, sau khi lấy lại tinh thần, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng liền hiện lên lửa giận. Nàng vươn tay hái xuống một đoá hoa bên cạnh ném tới Nam Cung Quyết: “Nam Cung Quyết, người đánh lén ta.....”

“Là do nàng phản ứng chậm, trách ai được!” Đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết tràn đầy nhu tình cùng ý trêu tức. Hần lắc mình né đoá hoa bị Lạc Mộng Khê ném đến, thân ảnh thon dài đã lẩn vào giữa bụi hoa.

“Nam Cung Quyết, đừng có chạy!” Lạc Mộng Khê không chịu buông tha, nhanh chóng cầm đoá hoa chạy đuổi theo. Nam Cung Quyết đương nhiên sẽ không đứng nguyên tại chỗ chờ Lạc Mộng Khê đến đánh, thân ảnh thon dài liên tục lẩn tránh, xuyên qua giữa bụi hoa.

“Nam Cung Quyết, người đứng lại!” Lạc Mộng Khê vừa chạy vừa thở phì phì ra lệnh. Khinh công của Nam Cung Quyết cao hơn nàng rất nhiều, nên nàng không đuổi kịp hần, nhưng lại không cam lòng buông tha cho hần như vậy: Dám đánh lén ta, Nam Cung Quyết, người muốn bị đánh.....

“Đứng lại chờ nàng đến đánh sao? Bốn vương không ngốc vậy đâu!” Nam Cung Quyết chạy ở phía trước, Lạc Mộng Khê lại truy theo đằng sau, trong viện không ngừng vang lên tiếng đùa giỡn của hai người.

Tốc độ của Nam Cung Quyết không nhanh cũng không chậm, luôn duy trì một khoảng cách nhất định với Lạc Mộng Khê. Nhìn thấy Lạc Mộng Khê chạy theo sát ngay phía sau hần, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến ửng đỏ, Nam Cung Quyết liền trêu chọc: “Mộng Khê, khinh công của nàng còn kém lắm.....”

Đáng ghét, lại dám khoe khoang khinh công trước mặt ta. Nam Cung Quyết, cho người thử xem phi tiêu mà bốn cô nương đặc chế.

Lạc Mộng Khê vừa chuyển cổ tay, trong nháy nháy mắt đóa hoa trong tay đã tách ra thành nhiều cánh hoa. Bàn tay mềm khê động, những cánh hoa liền phóng tới hướng Nam Cung Quyết.

Lạc Mộng Khê dừng bước, nhìn những cánh hoa cách Nam Cung Quyết càng ngày càng gần, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lộ ra sự đặc ý: Nam Cung Quyết, ta đuổi không kịp ngươi, nhưng phi tiêu của ta có thể bắn trúng ngươi.....

Ngờ đâu, ngay khi những cánh hoa sắp đánh trúng người Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết vẫn đang chạy phía trước đột nhiên xoay người lại, bàn tay vung lên, toàn bộ phi tiêu cánh hoa đã bị thu vào tay hắn.

Nhẹ nhàng mở bàn tay, nhìn những cánh hoa trong lòng bàn tay, Nam Cung Quyết đưa mắt nhìn Lạc Mộng Khê, thoáng thở dài: “Đóa hoa xinh đẹp như vậy lại bị nàng dùng làm phi tiêu, thật sự là lãng phí.....”

“Nếu nó có thể giúp ta giữ chân ngươi, để cho ta có thể hung hăng đánh ngươi một trận, vậy thì nó cũng đã thể hiện hết giá trị của mình!”

Nam Cung Quyết vừa buông bàn tay xuống, đồng thời, Lạc Mộng Khê đang đứng cách hơn mấy thước đã đến trước mặt hắn. Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lộ ra một ý cười quỷ dị: “Nam Cung Quyết, kẻ sách của ta cũng không tệ lắm nhỉ!”

“Quả thực không tệ!” Chuyên môn dùng để đối phó với bốn vương! Nam Cung Quyết ý thức thấy điều không ổn, xoay người muốn chạy đi, nhưng lại bị Lạc Mộng Khê nắm chặt ống tay áo: Còn muốn chạy, không dễ như vậy đâu.....

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn rất nhanh đánh tới người Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết vội vàng cầu xin tha thứ: “Mộng Khê, bốn vương đánh lén nàng một lần, không bằng nàng cũng đánh lén bốn vương một lần. Chúng ta xem như huề nhau, thế nào?”

Lạc Mộng Khê ngừng động tác trên tay: Ai cũng bị đánh lén một lần, vậy cách này cũng rất công bằng.

Đang muốn thực thi, Lạc Mộng Khê đột nhiên kịp phản ứng lại: Nếu ta chiếu theo phương pháp Nam Cung Quyết đánh lén ta để đánh lén lại hẳn, vậy người bị chiếm tiện nghi cũng chẳng phải là ta sao? Đáng ghét, Nam Cung Quyết lại dám trêu ta.....

Ngay trong nháy mắt Lạc Mộng Khê lấy lại tinh thần, thì cặp môi thơm lại bị người khác hôn trộm thêm một cái nữa. Nàng ngẩng đầu lên chống lại đôi mắt tràn đầy ý cười trêu tức của Nam Cung Quyết: “Nàng có thể đánh lén bốn vương hai lần.....”

“Nam Cung Quyết!” Lạc Mộng Khê nổi giận gầm lên một tiếng, tay nhỏ bé đánh tới người Nam Cung Quyết.....

Nam Cung Quyết đưa tay bắt lấy cổ tay Lạc Mộng Khê đang đánh tới, đáy mắt lộ ra ý cười trêu tức. Môi mỏng lại nhanh chóng hôn lên đôi môi thơm của Lạc Mộng Khê.....

“Bây giờ ở bên ngoài đang muốn tạo phản, hai vợ chồng các người còn giống đôi thần lữ lánh đời, vô ưu vô phiền đùa giỡn ở đây, thật sự là muốn coi bốn hoàng tử ta đây là người ngoài.....” Đứng từ xa đã nghe thấy tiếng đùa giỡn của hai người các người, thật sự là hâm mộ mà.....

Ngay khi môi mỏng của Nam Cung Quyết sắp chạm đến cặp môi thơm của Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp cầm chiết phiến (cây quạt) trong tay cất bước đi đến. Hắn giả vờ quạt quạt, nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng vào người Lạc Mộng Khê.

Tiểu viện mà Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đang ở ban đầu gọi là Thanh viên, nhưng sau khi hai người viên phòng thì Nam Cung Quyết đã đổi nó thành Khê viên.

Khê viên là địa phương riêng của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, không được hai người cho phép, những người khác sẽ không dám xông vào nơi này. Cho nên, Lạc Mộng Khê cũng không cần phải mang mạng che mặt. Vì thế khi tuyệt thế dung nhan làm cho người ta điên cuồng hiện ra trước mắt, Bắc Đường Diệp không khỏi nhìn dán mắt.....

Bụi hoa rất cao, hơn nữa Nam Cung Quyết lại đưa lưng về phía cửa viện. Cho nên khi Bắc Đường Diệp tiến vào vẫn chưa nhìn thấy Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đang làm gì.

Chỉ có điều, chuyện tốt lại bị Bắc Đường Diệp cắt ngang, trong lòng Nam Cung Quyết tự nhiên là tức giận. Hắn xoay người xong lại trông thấy ánh mắt háo sắc của Bắc Đường Diệp đang lưu luyến trên người Lạc Mộng Khê. Nam Cung Quyết tất nhiên là càng thêm tức giận.

Hắn nhanh chóng lấy mạng che mặt trên cổ tay Lạc Mộng Khê giúp nàng đeo lên, che đi tuyệt thế dung nhan: “Bắc Đường Diệp, lại có chuyện lông gà vỏ tỏi gì muốn bốn vương xử lý?”

Những chuyện tối hôm qua nhỏ đến không thể nhỏ hơn, nhưng Bắc Đường Diệp lại nhất quyết lôi Nam Cung Quyết đi xử lý, làm hỏng chuyện tốt của hắn. Nam Cung Quyết tự nhiên cũng sẽ không cho hắn được xem một sắc mặt hòa hoãn.

Tuyệt thế dung nhan bị che lại, Bắc Đường Diệp thu hồi ánh mắt, trong lòng ngoại trừ thở dài, thì chính là thở dài:

Ánh mắt tên Nam Cung Quyết này thật đúng là không giống người thường, rõ ràng cười phải một người nổi tiếng quái dị, nhưng hiện tại lại biến thành một tuyệt thế mỹ nhân người gặp người điên cuồng, aizzz, khi nào thì bốn hoàng tử mới có loại ánh mắt này.....

“Bắc Đường Diệp, rốt cuộc có chuyện gì?” Nam Cung Quyết nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, ngữ khí tức giận: Bắc Đường Diệp lần

nào đến cũng đều không đúng thời điểm.....

“Hôm nay hai người các người dính nhau ở đây, chắc là không nghe được lời đồn bên ngoài rồi. Mỹ mạo của Lạc Mộng Khê đã bị dân chúng lan truyền sôi sục.....”

“Cho dù người không nói, bốn vương cũng biết!” Mộng Khê có tuyệt thế dung nhan, chỉ cần có người gặp qua, thì chuyện bị mọi người biết được cũng chỉ còn là vấn đề thời gian.

“Vậy các người có biết những người muốn cầu hôn đã sắp đập hư cả cửa phủ?” Ánh mắt Bắc Đường Diệp đầy vẻ trêu tức.

“Ta đã lấy chồng, bọn họ còn muốn cầu hôn cái gì?” Lạc Mộng Khê thành thân với Nam Cung Quyết là việc không chỉ có Thanh Tiêu quốc biết, mà ngay cả Tây Lương và Kỳ Thiên quốc cũng đều biết đến.

Bởi vì Nam Cung Quyết là tuyệt thế tứ công tử, Lạc vương của Thanh Tiêu, người nổi danh nhất trong tứ công tử, nhất cử nhất động của hắn đều nằm trong tầm mắt của mọi người.

Cũng bởi vì, Lạc Mộng Khê xấu như quỷ, không tài không đức, là một nhân vật tiêu cực. Hai người kết hợp, lại trở thành đề tài nóng để mọi người trong các quán trà, tửu lâu tán dóc với nhau.

Đương nhiên, ngay lúc đó mọi người đều nhất trí cho rằng, hai người kết hợp chính là một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu. Nam Cung Quyết là hoa tươi, Lạc Mộng Khê là phân trâu.

Nay, tuyệt thế dung nhan của Lạc Mộng Khê bị mọi người biết được, không biết bọn họ lại đàm luận như thế nào về Nam Cung Quyết và nàng!

“Không phải cầu hôn người, là cầu hôn hai muội muội của người, Lạc Tử Hàm và Lạc Thái Vân!” Bắc Đường Diệp nhẹ lay động chiết phiến:

Nam Cung Quyết thân là Lạc vương của Thanh Tiêu, trước khi chưa có được thế lực ngang bằng với hắn, cho dù người ngoài có mơ ước đến mỹ mạo của Lạc Mộng Khê thì cũng không dám đến tranh giành.....

Thì ra là thế! Chẳng lẽ những quan lớn ở kinh thành đều nghĩ là nữ tử trong phủ Thừa tướng đều có thể biến đổi dung mạo. Lạc Thái Vân và Lạc Tử Hàm cũng sẽ giống như Lạc Mộng Khê, không lâu sau nữa sẽ trở nên xinh đẹp. Nếu không, bọn họ tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ chạy tới phủ Thừa tướng cầu hôn. Thật sự là một đám ngu xuẩn.....

“Lạc Tử Hàm và Lạc Thái Vân đều không chịu nhận sính lễ!” Tuy rằng thời gian Lạc Mộng Khê tiếp xúc với Lạc Thái Vân và Lạc Tử Hàm cũng không nhiều, nhưng lại rất hiểu tính cách của hai người họ. Hai người đều là người tâm tính cao ngạo, các nàng sẽ không coi trọng đám phàm phu tục tử này.

“Người làm sao mà biết?” Khi bọn thị vệ mang đến tin tức này, Bắc Đường Diệp còn không quá tin tưởng: Làm gì có ai không thích quan to chức lớn.

Sau khi tự mình đến xác nhận xong thì hắn mới hết nghi hoặc, nhưng Lạc Mộng Khê vẫn chưa ra ngoài mà đã biết đáp án, làm cho Bắc Đường Diệp có chút nghi hoặc.

“Trong toàn bộ Thanh Tiêu, nam tử ưu tú nhất là ai?” Lạc Mộng Khê trả lời một nẻo.

“Điều này cần gì phải hỏi, đương nhiên là Nam Cung Quyết!” Bắc Đường Diệp không cho là đúng, trả lời xong mới kịp phản ứng lại: “Ý của ngươi là nói, Lạc Tử Hàm và Lạc Thái Vân thích Nam Cung Quyết”

Tìm khắp toàn bộ Thanh Tiêu, bất luận là tướng mạo, võ công, thân phận địa vị, hay là tài trí thì Nam Cung Quyết đều là ưu tú nhất, xuất chúng nhất.

Nữ tử đã gặp qua hẳn làm sao có thể để những nam tử bình thường vào mắt.....

“Nam Cung Quyết, dạ yến đêm nay, không bằng cũng mời Lạc Tử Hàm và Lạc Thái Vân đến tham gia đi.” Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê lóe lên ý cười trêu tức, vốn tưởng rằng Nam Cung Quyết sẽ tức giận, ai ngờ, hắn lại thờ ơ: “Muốn bốn vương mời thêm vài người nữ nhi của mấy vị quan lớn đến luôn hay không?”

“Không cần, Lạc Tử Hàm và Lạc Thái Vân đến cũng đủ rồi!” Vốn tưởng rằng có thể chọc tức Nam Cung Quyết, nhưng không ngờ lại bị hắn nhìn thấu được mục đích của ta.

“Hai người các người, rốt cuộc là đang có suy tính gì?” Bắc Đường Diệp thấy rất nghi hoặc.

“Đến tối, người tự nhiên sẽ biết!” Nam Cung Quyết cười mà không nói, Lạc Mộng Khê nhẹ giọng nhắc nhở: “Bắc Đường Diệp, dạ yến đêm nay người trăm ngàn đừng đến muộn. Nếu không, người sẽ không thể xem được trò hay.”

“Nam Cung Quyết, chúng ta đã luyện cầm hơn nửa buổi sáng rồi, tạm thời dừng lại đi. Chúng ta ra ngoài đi dạo một lúc, nghe dân chúng đang đồn cái gì.”

“Cũng tốt, hình như đã lâu rồi chúng ta không đi dạo phố!” Nam Cung Quyết giúp Lạc Mộng Khê chỉnh lại mạng che mặt. Khi đã xác nhận người khác không thể nhìn thấy dung mạo của nàng thì hắn mới nắm bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, không coi ai ra gì đi ra phía ngoài.

Nhìn thấy hai người Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ngọt ngào thân mật, tay trong tay đi qua trước mặt hắn, nhưng lại làm như không thấy hắn, Bắc Đường Diệp trợn mắt há hốc mồm: Hai người kia xem ta không tồn tại sao.....

“Hai người các người đợi ta với!” Sau khi Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê đã đi được một đoạn thì Bắc Đường Diệp mới kịp phản ứng lại, bước nhanh đuổi theo hai người.

Nam Cung Quyết quay đầu lại, nhưng cũng không dừng bước: “Bắc Đường Diệp, lần này bốn vương và Mộng Khê là ra ngoài tản bộ, người sẽ không muốn đi theo chứ!”

Khinh công của Nam Cung Quyết cực cao, hăn nắm tay Lạc Mộng Khê bay nhanh, làm cho Bắc Đường Diệp không thể đuổi kịp hai người. Đứng ở cửa Vương phủ nhìn theo thân ảnh Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê càng lúc càng xa, Bắc Đường Diệp tức giận tới tận trời:

Nam Cung Quyết, người là tên trọng sắc khinh bạn. Bốn hoàng tử nguyên rửa người mỗi lần hôn Lạc Mộng Khê đều sẽ bị nàng tát một cái, dựa vào tính tình giống như một cô mèo hoang nhỏ của Lạc Mộng Khê thì loại chuyện này đối với nàng mà nói thật quá dễ!

Sau khi Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ra khỏi Vương phủ, liền đi dạo chung quanh không có mục đích. Những chỗ họ đến đều có những nhóm dân chúng không ngừng nghị luận về tuyệt thế dung mạo của Lạc Mộng Khê, có người nói nàng là thiên tiên hạ phàm, có người nói nàng là yêu tinh chuyển thế, nói ngắn lại một câu là: Nàng đẹp đến không giống người phàm!

Đối với những lời nghị luận đánh giá của nhóm dân chúng, tốt cũng vậy, mà phá hư cũng thế, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đều không thèm quan tâm, chỉ cười cho qua: Đồn đãi thôi, không cần quá để ý.

Khi tới giữa trưa, hai người lại đến Túy Tiên lâu ăn túy gà, đương nhiên vẫn ăn trong Trúc Sương.

Đã lâu rồi bọn họ chưa tới đây ăn túy gà, lần trước đến thì Nam Cung Quyết còn đang mang bệnh nặng, không có khẩu vị gì, nhưng lần này hoàn

toàn khác hẳn.

Nam Cung Quyết đã khỏi bệnh nặng, cũng đã lấy lại khẩu vị. Mùi túy gà kích thích làm hắn thèm ăn, nên nhanh chóng tao nhã ăn cơm, không đến một lúc thì túy gà làm say lòng người đã bị hắn ăn hết một phần tư.

Nam Cung Quyết ăn cơm rất nhanh, mang ra so sánh thì Lạc Mộng Khê ăn chậm hơn. Nếu hai người còn tiếp tục ăn như vậy thì hai phần ba túy gà sẽ bị Nam Cung Quyết ăn hết.

“Nam Cung Quyết, chúng ta chia gà ra mỗi người một nửa đi!” Lạc Mộng Khê lấy ra một cây chủ thủ sắc bén, nhẹ nhàng vung một cái. Trong khoảnh khắc toàn bộ túy gà đã chia thành hai phần, mỗi người một nửa: “Mộng Khê, cây chủ thủ này của nàng đã từng giết người nhỉ!” Bây giờ lại dùng để chặt túy gà, vậy thì làm sao có thể ăn.....

“Đây là cây chủ thủ vừa mới được chế tạo ngày hôm qua, còn chưa được dùng để giết người đâu!” Lạc Mộng Khê dùng đũa gấp lấy túy gà trên bàn, tao nhã ăn cơm.

“Ngày hôm qua, nàng vẫn luôn ở cùng một chỗ với bốn vương, bốn vương cũng đâu có thấy nàng mua chủ thủ trên đường!” Đối với lời nói của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết có chút khó hiểu.

“Cây chủ thủ này không phải được làm ở bên ngoài, là ta lấy từ phòng kiếm trong Lạc vương phủ. Người xem, mặt trên còn khắc dấu của Lạc vương phủ!”

Lạc Mộng Khê làm như là dâng hiến vật quý đưa chủ thủ tới trước mặt Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết liếc mắt nhìn một cái, bất đắc dĩ thở dài: Kiếm khí mà Lạc vương phủ đúc ra đều là thượng phẩm, tất cả đều là lợi khí để giết người, chém sắt như chém bùn, cọng tóc rơi trúng cũng bị đứt ngay, nhưng hiện tại Mộng Khê lại dùng để chặt túy gà, thật là có hơi lãng phí.....

Đồ ăn ở Túy Tiên lâu hương vị thơm ngon, lại đúng lúc Nam Cung Quyết cũng đói bụng, nên ăn càng thêm ngon.

Nam Cung Quyết ăn cơm tao nhã nhưng cũng rất nhanh, không lâu sau liền đã ăn no. Hắn đang muốn buông đôi đũa trong tay, thì lơ đãng trông thấy Lạc Mộng Khê còn đang phấn đấu cùng với túy gà trên bàn. Ánh mắt hơi hơi lóe lóe, khóe miệng khẽ cong lên một tia ý cười trêu tức.

Thừa lúc Lạc Mộng Khê không chú ý, Nam Cung Quyết liền vươn đôi đũa sang gấp lấy túy gà của Lạc Mộng Khê, định đưa vào trong miệng.

“Nam Cung Quyết, đây là túy gà của ta!” Lạc Mộng Khê vội vàng động thủ chém giết: Người đã ăn hơn phân nửa rồi, còn định giành của ta!

“Hiện tại nó ở trong tay bốn vương thì chính là của bốn vương!” Nam Cung Quyết nghiêng người né tránh đôi đũa đang tập kích tới của Lạc Mộng Khê, định đem túy gà đưa vào trong miệng.

Ánh mắt Lạc Mộng Khê chợt lóe, nhắc chân đá vào ghế của Nam Cung Quyết. Ghế dựa vừa đổ, Nam Cung Quyết tự nhiên cũng ngã theo về phía sau. Thừa lúc Nam Cung Quyết nóng lòng đứng dậy, Lạc Mộng Khê liền vươn đôi đũa giành lại túy gà.

Đang muốn khoe khoang với Nam Cung Quyết thì trước mắt chợt lóe qua một cái bóng trắng, miếng túy gà trên đũa đã lại trở về trong tay Nam Cung Quyết: “Nam Cung Quyết.....” Đáng ghét quá, cơm cũng không để cho ta ăn yên, xem ta dạy dỗ người thế nào!

Lạc Mộng Khê buông đôi đũa trong tay xuống, cầm lấy mâm nhỏ trên bàn ném tới Nam Cung Quyết: Nam Cung Quyết đáng ghét, sao tính cách của hắn lại trở thành thích giành giật đồ của ta như vậy.....

Bên ngoài Trúc Sương rất ồn ào, mọi người vừa ăn cơm vừa bàn luận về tuyệt thế dung nhan của Lạc Mộng Khê làm lấn át đi tiếng đùa giỡn bên

trong Trúc Sương, tự nhiên cũng không có ai biết được người mà bọn họ bàn luận đang ở ngay tại trong Túy Tiên lâu.....

Dịch quán, nhìn thiếp mời của Lạc vương phủ ở trên bàn, đáy mắt âm trầm của Hạ Hầu Thần thoáng hiện hàn quang: Nam Cung Quyết, người thật thông minh, bốn vương mời người đến dịch quán, người lại mời ngược bốn vương đến Lạc vương phủ.....

Cũng đều là yến hội, nhưng nếu tổ chức ở dịch quán thì sẽ có ý nghĩa khác xa với khi tổ chức trong Lạc vương phủ.

Trong dịch quán ngoại trừ vài người phụ trách tiếp đón là người Thanh Tiêu, còn toàn bộ những người khác đều là thị vệ mà Hạ Hầu Thần mang theo từ Tây Lương. Nếu tổ chức dạ yến ở đây thì hẳn không cần lo nghĩ về vấn đề an toàn của mình.

Nhưng nay, Nam Cung Quyết lại mời Hạ Hầu Thần đến Lạc vương phủ, nên hẳn cũng không thể mang toàn bộ thị vệ đi theo. Hơn nữa, Lạc vương phủ là chỗ của Nam Cung Quyết, Hạ Hầu Thần lại có chút mâu thuẫn với Nam Cung Quyết, mà mục tiêu lần này của Hạ Hầu Thần chính là Lạc Mộng Khê, nếu muốn đắc thủ thì không phải là chuyện dễ dàng.

“Điện hạ, người muốn đi dự tiệc sao?” Đi theo bên người Hạ Hầu Thần đương nhiên là tâm phúc của hắn, người này có năng lực và tài trí hơn người, những chuyện mà Hạ Hầu Thần nghĩ đến, hắn cũng mơ hồ nghĩ đến được một ít.

Hơn nữa, người của Lạc vương phủ còn đang đứng ở bên ngoài chờ trả lời, bọn họ phải mau chóng đưa ra câu trả lời thuyết phục. Không phải vì lấy lòng người của Lạc vương phủ, mà là không muốn để cho bọn họ cười nhạo, khả nghi.

Hạ Hầu Thần thu mắt trầm tư một lát: “Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con, nói với người truyền tin, bốn vương chắc chắn đến dự tiệc

đúng giờ!”

Lần này Hạ Hầu Thần đến Thanh Tiêu dưới danh nghĩa là vì cờ hiệu hữu nghị giữa hai nước, Nam Cung Quyết cũng không phải là người dễ chọc, mà hắn cũng không muốn lạm sát. Tuy rằng quân đội của Hạ Hầu Thần đang giao chiến với thị vệ của Nam Cung Quyết ở Dưộc Vương cốc, nhưng Nam Cung Quyết làm người rất ngay thẳng, nhất định sẽ không bởi vậy mà ghi hận cho hắn.

Chỉ cần Hạ Hầu Thần không chạm tới đường biên của Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết sẽ không động thủ giết hắn: Lạc Mộng Khê, đêm nay bốn vương có thể lại cá cược bằng tuyệt thế dung nhan của nàng hay không!

Phủ Thừa tướng, sau khi Lạc Tử Hàm và Lạc Thái Vân nhận được thiệp mời từ Lạc vương phủ, cũng đều cảm thấy ngoài ý muốn. Chuyện Lạc Mộng Khê có tuyệt thế dung nhan thì hai người dù chưa nhìn thấy qua, nhưng cũng đã được nghe lời nghị luận, Lạc Thái Vân đối với chuyện này luôn không đồng ý:

Ai cũng thích nói quá, cho dù Lạc Mộng Khê đã khôi phục dung mạo thì vẻ đẹp của nàng ta cũng đã được mọi người khuếch đại ra. Lạc Mộng Khê từ nhỏ lớn lên ở Tướng phủ, trước khi nàng ta bị hủy dung, ta cũng không thấy nàng đẹp ở chỗ nào, chẳng lẽ sau khi khôi phục liền trở nên xinh đẹp, chắc chắn lời nói vô căn cứ.

Càng không nói đến việc trên thế gian này làm sao tồn tại một mỹ nhân có thể làm người ta điên cuồng, chỉ có thiên tiên mới có năng lực như thế thôi. Lạc Mộng Khê chẳng qua cũng chỉ là một người phạm thì làm sao có thể đẹp tuyệt thế đến vậy được.....

“Nương, người nhìn xem con phải mặc quần áo như thế nào đến dự tiệc!” Đây chính là cơ hội tiếp cận và hấp dẫn ánh mắt Nam Cung Quyết, ta nhất định phải thật xinh đẹp, tranh thủ khiến chàng mê muội ta.

Về phần những phàm phu tục tử đến cầu hôn lúc ban ngày, Lạc Thái Vân ta thật sự khinh thường. Chỉ có điều, Lạc Tử Hàm cũng thực biết thức thời, lúc này không hề tùy tiện lựa chọn một tên con cháu nhà quan lớn nào.

Cũng khó trách, lúc trước nàng ta lựa chọn Nam Cung Phong, hẳn ta lại bị giáng xuống làm thường dân, cái gì cũng không còn. Có thể là do lần giáo huấn đó, nên Lạc Tử Hàm mới học cách thông minh hơn. Nhưng bất luận như thế nào thì đêm nay ta sẽ không bại bởi một nữ tử nào, ta muốn làm nữ tử đẹp nhất, khí chất nhất trong dạ yến.

Đưa mắt tìm khắp toàn bộ Thanh Tiêu, Nam Cung Quyết là nam tử ưu tú nhất, Lạc Thái Vân ta nếu không phải hẳn sẽ không lấy chồng.

Hơn mười nha hoàn đứng theo thứ tự trong phòng, trong tay mỗi người đang cầm một bộ nhất đẳng sa y, màu sắc, kiểu dáng khác nhau, chờ đợi Lạc Thái Vân đến chọn lựa.

Liễu Hương Hương ngưng trọng nhìn quét qua hơn mười bộ quần áo: “Thái Vân, con biết Lạc vương gia rất thích màu trắng nên chuẩn bị mặc một bộ màu trắng để đến dự tiệc?”

“Đúng vậy, Lạc vương gia thích màu trắng nên nữ nhi cũng dùng toàn quần áo màu trắng thôi!” Lạc Thái Vân đã sớm biết Nam Cung Quyết thích màu trắng, cho nên nàng đã đổi hết tất cả những vật liệu may mặc từ màu đỏ thẫm, đỏ tươi hay có những đóa hoa lớn thành màu trắng thanh lịch.

Tuy rằng nàng không thích màu trắng, nhưng Nam Cung Quyết thích, nàng nhất định phải mặc theo.

“Vậy cái này đi!” Liễu Hương Hương nhìn đi nhìn lại hơn bốn mươi, năm mươi lần vào mười bộ quần áo, rốt cuộc cũng chọn ra một bộ quần áo màu trắng với kiểu dáng mới mẻ độc đáo.

Lạc Thái Vân đang trang điểm trước gương quay người lại, trong mắt lóe lên ý cười: “Con mắt của nương quả thực không tồi, Thái Vân cũng rất vừa lòng bộ này!”

“Vậy lấy bộ này, còn những bộ khác thì cất đi.” Liễu Hương Hương ra lệnh một tiếng, nhóm nha hoàn mang quần áo bỏ vào tủ.

“Cẩn thận kiểm tra bộ này một chút, xem có chỗ nào bị lỗi không!” Nói như thế nào thì Thái Vân cũng là tiểu thư Tướng phủ, nếu mặc quần áo có khuyết điểm đi tham dự yến hội, chắc chắn sẽ bị người khác chê cười.

“Nương, người nhìn xem con mang trang sức này được chứ?” Lạc Thái Vân ngồi vào trước bàn trang điểm, mở một hộp trang sức ra. Trong hộp có đủ các loại trang sức hoa lệ quý giá, cái gì cần có cũng đều có.

Liễu Hương Hương và Lạc Thái Vân liên tục cầm lấy thứ này, rồi lại cầm lấy cái kia, không quyết định được.

“Tam phu nhân, tiểu thư, bộ quần áo này có vết bẩn!” Ngay khi Liễu Hương Hương và Lạc Thái Vân đang chọn lựa trang sức, thì một nha hoàn đang cầm bộ quần áo mà Liễu Hương Hương đã chọn đi tới trước mặt hai người. Bàn tay nhỏ bé nhẹ nâng vạt áo của bộ quần áo lên, một vết bẩn nhợt nhạt liền hiện lên trong mắt ba người.

“Biết có vết bẩn còn không mau đi làm sạch, đây chính là bộ quần áo đêm nay bốn tiểu thư muốn mặc đi dự yến hội, trên đó làm sao có thể bị vết!” Lạc Thái Vân rống giận với nha hoàn kia.

“Dạ, dạ, dạ tam tiểu thư!” Tiểu nha hoàn bị dọa ngay cả thở cũng không dám, liên tục trả lời, ôm quần áo nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.....

Nhận được thiệp mời còn có Lạc Tử Hàm, chỉ có điều, nàng không thận trọng như Lạc Thái Vân, mà chỉ tùy tiện chọn một bộ quần áo, chọn vài món trang sức, liền đã quyết định quần áo muốn mặc đêm nay.

Không phải nàng không chú trọng, mà là, thứ nàng có chính là tài trí hơn người, chỉ cần nàng tùy tiện vận dụng một chút thì đã xuất chúng hơn hẳn người khác. Chẳng qua điều làm cho nàng cảm thấy khó hiểu là: Vì sao Lạc vương phủ lại đưa thiệp mời cho nàng và Lạc Thái Vân, chẳng lẽ Lạc Mộng Khê muốn khoe khoang tuyệt thế dung nhan của mình với các nàng.....

Nếu là bình thường, Lạc Tử Hàm căn bản không thêm hứng thú với dung mạo của Lạc Mộng Khê, đối với người tỷ tỷ từ nhỏ luôn bị mình khi dễ, thì cho dù bản thân có nhìn tới trăm ngàn lần cũng nhìn không ra nàng ta là mỹ nữ.

Trong ấn tượng của Lạc Tử Hàm, dung mạo của Lạc Mộng Khê chỉ có thể hình dung là bình thường, dịu dàng nhu nhược, giống như chỉ cần một trận gió là có thể thổi bay nàng ta. Không chỉ có như thế, nàng ta còn rất nhất gan, gió thổi cỏ lay sẽ khiến nàng ta bị dọa đến lạnh run.

Nay, từ đầu đường tới cuối ngõ trong kinh thành đều đang đồn rằng Lạc Mộng Khê xinh đẹp như thế nào? Làm người ta khuynh đảo như thế nào? Lạc Tử Hàm tự nhiên là không tin. Cho nên, nàng tính đêm nay đến dự tiệc, sẽ nhìn xem Lạc Mộng Khê có xuất sắc đúng như mọi người đồn đãi hay không.

Đối với Nam Cung Quyết, Lạc Tử Hàm cảm thấy vô cùng phức tạp, không biết mình nên lựa chọn như thế nào: Lạc Tử Hàm rõ ràng biết rằng Nam Cung Quyết không thích nàng. Hơn nữa, nàng cũng không hiểu biết chút nào về tính tình của Nam Cung Quyết. Dựa vào tính tình cao ngạo của hắn, nếu nàng mặt dày mày dạn dây dưa với hắn, hắn nhất định sẽ càng thêm chán ghét nàng.....

Mà giờ, Nam Cung Phong đã bị giáng làm thường dân, Lạc Tử Hàm cũng không thể mượn thế lực của hắn đi thăm dò chuyện của Nam Cung Quyết. Mà việc Nam Cung Quyết sẽ trở thành Hoàng đế tương lai của

Thanh Tiêu là chuyện không thể nghi ngờ, đứng trên vạn người, được vạn người ái mộ:

Xem ra ta phải nghĩ biện pháp làm cho Nam Cung Quyết thay đổi cách nhìn với ta mới được. Đêm nay, nói không chừng chính là một cơ hội tốt.....

Ngày hôm qua Nam Cung Phong bị giáng làm thường dân, sau khi từ Hoàng cung đi ra, hắn ngoài một thân hoa phục, một thanh bảo kiếm, thì hai tay hoàn toàn trống trơn.

Trên mình một xu cũng không có, hắn không hề trở lại Cảnh vương phủ, bởi vì Cảnh vương phủ đã bị thị vệ niêm phong, cho dù hắn có trở về thì cũng không thể vào trong phủ.

Thế nhân thích dệt hoa trên gấm, nhưng lại không thích đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Sau khi Nam Cung Phong trở thành thường dân, cuối cùng cũng đã biết được cái gì tên là lòng người dễ thay đổi, nhân tình nóng lạnh.

Nam Cung Phong thân là Cảnh vương gia, ăn mặc ở dùng, cái gì cần có cũng đều có. Cho dù ở trên đường mua này nọ, cũng có thị vệ trả tiền. Cho nên, hắn không có thói quen mang theo ngân lượng.

Trăm y hội chẩn kết thúc lúc giữa trưa, Nam Cung Phong cũng bị giáng làm thường dân luôn, tự nhiên là không có tâm tư ở lại dùng bữa trong cung.

Thất hồn lạc phách ra khỏi Hoàng cung, đi trên đường cái, khi ngửi được mùi thức ăn, hắn mới phát giác mình một xu cũng không có. Nay những thứ đáng giá duy nhất trong tay hắn là một cây bảo kiếm, một thân cẩm y, còn có một miếng ngọc bội. Nhưng mà ba thứ này hắn không muốn bán, lại càng không muốn làm như thế.

Tuy rằng lúc này Nam Cung Phong nản lòng thoái chí, nhưng hẳn biết mình phải sống sót, chỉ cần sống sót thì mới có hy vọng.

Hắn vốn định tìm người mượn chút ngân lượng mưu sinh, thế nhưng những tên quan viên liều mạng tiêu tiền để nịnh bợ hắn lúc này đều tránh mặt hắn.....

Nam Cung Phong biết bọn họ ở nhà, trong lòng tức giận vì bọn họ tuyệ tình, hẳn muốn xông vào lại thị vệ trong phủ bọn họ ngăn lại. Trong lòng ngoài biết cười lạnh, chính là cười khố:

Nếu đổi lại là trước kia, khi ta đến đây, bọn họ sẽ tự nhận là vinh hạnh cho kẻ hèn này, hoan nghênh, trưng ra khuôn mặt tươi cười quỳ xuống dập đầu với mình. Nhưng là nay, bọn họ lại có thể lệnh cho thị vệ ngăn cản ta tiến vào. Lòng người dễ thay đổi, lòng người dễ thay đổi quá.....

Sau đó, Nam Cung Phong cũng không lại tự đi rước lấy nhục nữa, mà tìm một chỗ không người yên lặng ngồi xuống. Một mình lẳng lẳng hồi tưởng lại mọi chuyện, một cái ngồi xuống là ngồi từ trời tối cho tới hừng đông.

Mãi cho đến khi hắn bị đói đến thật sự chịu không nổi nữa, mới đứng lên, chậm rãi không mục đích đi về phía trước.

Lúc này, đã là giữa trưa, hơn nữa, lại là thời gian dùng bữa, Nam Cung Phong đã bị đói bụng hơn một ngày. Sau khi ngửi được mùi thức ăn thì trong bụng càng cảm thấy đói khát, nhưng hắn không có tiền mua thức ăn, chỉ đành phải tiếp tục chịu đựng cơn đói.

Nam Cung Phong thở dài thật mạnh, đang muốn rời khỏi nơi này ra rừng cây ngoại ô hái chút quả dại ăn cho đỡ đói, thì bất thành lình, cách đó không xa, hai thân ảnh quen thuộc đập vào mắt hắn.

Nam tử quần áo trắng tinh, khí chất cao quý, sắc bén, khuôn mặt tuấn mỹ vô trù. Nữ tử thân vận một chiếc áo khoác màu lam, bên trong là một bộ quần áo thuần trắng. Mạng che mặt che khuất đi hơn nửa khuôn mặt, chỉ còn lộ ra ngoài đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Mạng che mặt không ngừng lay động theo nhịp bước của nữ tử. Trên lớp mạng che mặt hiện lên những đường cong duyên dáng làm cho người ta miên man trong đầu: Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê!

Sau khi Nam Cung Quyết cùng đùa giỡn với Lạc Mộng Khê dùng xong ngọc thiện, vì tránh cho những khách nhân trong Túy Tiên lâu nhận ra bọn họ, nên hai người trực tiếp nhảy ra từ cửa sổ Trúc Sương. Đứng vững cước bộ xong, Nam Cung Quyết liền giúp Lạc Mộng Khê chỉnh sửa lại mạng che mặt, e sợ tuyệt thế dung nhan của nàng sẽ lại bị người khác nhìn thấy.

“Nam Cung Quyết, hiện tại thời gian còn sớm, tối chúng ta mới trở về phủ nha!” Nhạc quản gia sẽ an bài tốt tiệc tối, chúng ta chỉ cần trở về dùng bữa, sau đó lại đấu trí cùng đám người Hạ Hầu Thần là được rồi.

“Vậy Mộng Khê muốn đi đâu?” Nam Cung Quyết đã khỏi hẳn bệnh nan y, nên rất có thời gian chơi cùng Lạc Mộng Khê.

“Tùy tiện đi dạo phố một lúc!” Ở hiện đại, khi nam nữ hẹn hò nhau thì đơn giản nhất chính là ăn cơm, đi dạo phố, xem phim linh tinh. Ở cổ đại này cũng không khác nhiều lắm, tuy rằng hai người đã trở thành vợ chồng chân chính, nhưng mà, lúc nào cũng giữ vững được cảm giác luyện ái ban đầu thì thật quá tốt.

“Được, hôm nay nghe lời nàng!” Lạc Mộng Khê kéo cánh tay Nam Cung Quyết, kéo hẳn bước nhanh về phía trước: “Người có mang ngân lượng không? Nói không chừng một lát nữa ta nhìn thấy thích gì đó thì sẽ mua.....”

“Bốn vương không có thói quen mang theo bạc, nhưng mà, có cầm theo một ít ngân phiếu. Một ngàn lượng chắc có thể mua được không ít thứ.....”

“Nam Cung Quyết, người chưa từng dùng bạc mua đồ sao?” Dùng một ngàn lượng để mua những thứ bình thường thì có thể xếp thành một tòa núi nhỏ.

“Bốn vương mặc dù lớn lên ở Hoàng cung và Thiếu Lâm tự, nhưng vẫn biết được giá trị của ngân lượng. Chẳng qua, bốn vương không biết nàng thích cái gì? Giá cả ra sao?.....”

Thì ra là thế, ta còn nghĩ là Nam Cung Quyết cơm đến há mồm, áo đến vươn tay, chưa bao giờ tự mình mua đồ nên không biết một ngàn lượng bạc có giá trị ra sao.....

Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết mang tâm tình vui vẻ, vừa đi vừa tán gẫu, đón ánh mặt trời dần dần đi xa. Hai người vẫn luôn đắm chìm trong thế giới riêng của hai người, hơn nữa trên đường lớn có rất nhiều người, cho nên không phát hiện ra sự tồn tại của Nam Cung Phong.

Sau khi Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đi mất, Nam Cung Phong nắm chặt tay thành quyền, trong mắt thoáng hiện lửa giận và hàn quang:

Nam Cung Quyết, nếu không có người, ngôi vị Hoàng đế và Lạc Mộng Khê đều đã là của Nam Cung Phong ta, vì sao người không bệnh chết ở Thiếu Lâm tự đi? vì sao còn trở về?.....

Phía sau, một thân ảnh màu đen hiện lên: “Cảnh vương gia, chủ nhân nhà ta cho mời!”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Tranh Đấu Tại Tiệc Tối

Edit : Vân Anh

Beta : kun'xjh + yunafr

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đi dạo, dĩ nhiên là từ từ rời xa đám người náo nhiệt, đi tới vùng ngoại ô với cảnh sắc mê người.

Cuối thu, ngoại ô buổi chiều người đi thưa thớt, cây cối cao lớn, cỏ xanh còn chưa hoàn toàn héo rũ. Đưa mắt nhìn khắp, cảnh sắc cũng có một loại phong vị khác biệt.

Gió nhẹ khẽ thổi, mặt nước xanh biếc dập dờn gợn sóng. Ánh mặt trời ấm áp chiếu trên mặt hồ, lan ra nhiều điểm sáng vàng.

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê thuê một cái bè trúc. Hai người dựa sát vào nhau, ngồi trên bè trúc bồng bênh xuôi dòng.

Non xanh, nước biếc, một bè trúc xinh, hai người thâm tình ôm nhau, giống như vết mực đỏ xanh trên bức họa Giang Nam, in sâu vào lòng người.

Một bè trúc, tải trọng hai người, tùy ý mà đi. Lạc Mộng Khê làm ố trong lòng Nam Cung Quyết, bị ánh mặt trời ấm áp chiếu vào khiến mắt không mở ra được.

Nơi này có rất ít người ở, chỉ có mình Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê. Cho nên, Lạc Mộng Khê cũng không mang mạng che mặt. Lúc này,

Lạc Mộng Khê giống như một con mèo nhỏ, rúc vào lồng ngực Nam Cung Quyết.

Lông mi thật dài, chân mày cong cong, cái mũi khéo léo, đôi môi anh đào mê người, lại kết hợp với làn da trắng nõn mịn màng của nàng, hợp thành dung nhan tuyệt sắc khiến kẻ khác gặp qua sẽ phải điên cuồng.

Nam Cung Quyết là người có năng lực tự kiềm chế rất mạnh, nhưng trước vẻ đẹp như thế, lực khống chế trước kia cũng mất đi. Hắn chậm rãi cúi mặt xuống, nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi anh đào mà hắn mong nhớ ngày đêm, mút nhẹ.

Đáng ghét, Nam Cung Quyết lại đánh lén ta! Cái miệng nhỏ nhắn bị ngậm lấy, khiến Lạc Mộng Khê không thể phát ra lời kháng nghị. Nàng trợn mắt căm tức nhìn Nam Cung Quyết, nhưng hắn đang nhắm mắt, nên không nhìn thấy được. Lạc Mộng Khê chính là tự uống phí công phu.

Ánh mặt trời ấm áp như thế dễ làm cho con người buồn ngủ, Lạc Mộng Khê cũng không ngoại lệ: Quên đi, bây giờ cho người tiện nghi trước, nếu lại có lần tiếp theo, bốn cô nương sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người nữa.

Nam Cung Quyết vốn chỉ nghĩ sẽ hôn lướt qua mà thôi, nhưng mà, cánh môi mềm mại, hương vị ngọt ngào, tốt đẹp của Lạc Mộng Khê đã khiến hắn không muốn buông tha, vì thế, càng hôn càng sâu.

Cho đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê đều hồng cả lên, sắp thở không nổi nữa thì Nam Cung Quyết mới lưu luyến không rời buông đôi môi đã bị hắn hôn đến sưng đỏ ra. Hắn ngẩng đầu nhìn về phương xa, trong đôi mắt thâm thúy có chút mê ly, lại mơ hồ mang theo sự ngọt ngào.

“Nam Cung Quyết, chờ khi chúng ta già đi, sẽ tìm một nơi có phong cảnh tuyệt đẹp giống thế này để ẩn cư được không?” Lạc Mộng Khê nhắm mắt lại, cố gắng bình phục hô hấp của mình. Ánh mặt trời ấm áp lại khiến nàng buồn ngủ.

“Được, đợi đến sau này, khi chúng ta trở thành bà lão, ông lão, thì mọi việc đều nghe lời nàng.” Cảnh sắc sông núi trời mây xinh đẹp, mê người, làm người ta phải lưu luyến. Nếu có thể ở nơi đây dưỡng lão, sợ là sẽ thật sự trở thành vĩnh viễn không già mất.

“Ý của chàng là, hiện tại không nghe lời ta?” Sau khi già mới nghe lời ta! Lạc Mộng Khê nghe được ẩn ý trong lời Nam Cung Quyết, trong khoảnh khắc đã hoàn toàn không còn buồn ngủ nữa, đột nhiên mở đôi mắt tinh anh: “Đêm qua chàng rõ ràng là đã đáp ứng ta.....”

“Có sao? Bốn vương không nhớ rõ!” Nam Cung Quyết trầm hạ đáy mắt, lóe một tia ý cười trên tức.

Dám giả bộ hồ đồ! Lạc Mộng Khê nâng tay đánh tới ngực Nam Cung Quyết. Với khoảng cách gần như thế, vốn tưởng rằng một kích thì sẽ trúng ngay, nhưng lại không ngờ Nam Cung Quyết đã sớm có phòng bị, hăn nhanh chóng lắc mình né tránh, đồng thời kéo Lạc Mộng Khê đứng lên.

“Mộng Khê, nàng nhìn xem, trên ngọn núi phía trước có một đóa hoa, không bằng chúng ta tỷ thí một chút, ai lấy được đóa hoa kia trước, thì về sau sẽ nghe người đó”

Nam Cung Quyết còn chưa dứt lời, Lạc Mộng Khê đã vung chưởng đánh tới phía Nam Cung Quyết. Nam Cung Quyết không hề phòng bị, suýt nữa bị nàng đẩy xuống hồ, mà Lạc Mộng Khê lại nhờ vào lực phản mà nhanh chóng bay vọt tới hướng đóa hoa trên núi:

“Nam Cung Quyết, lần này là chàng nói, không được tiếp tục giở trò xấu nữa!” Nếu không, đêm nay sẽ để cho chàng lãnh hội tuyệt kỹ của bốn cô nương.

Khinh công của Nam Cung Quyết cao hơn so với nàng, nếu tỷ thí hái hoa, người thua khẳng định sẽ là Lạc Mộng Khê, nhưng Nam Cung Quyết lại đề ra điều kiện này, rõ ràng chính là không muốn để cho Lạc Mộng Khê

thăng. Chỉ có điều, Lạc Mộng Khê sẽ không để cho hắn được như ý nguyện.

Lạc Mộng Khê đánh ra một chưởng vừa rồi, dù không dùng nội lực, nhưng cũng đã dùng hết toàn lực. Nếu Nam Cung Quyết vận khí tốt, thì chỉ bị lão đảo trên bè vài bước. Nếu vận khí không tốt, đương nhiên là sẽ bị rơi xuống nước.

Lạc Mộng Khê vừa vận nhân cơ hội này, bay đến chỗ đóa hoa trên núi. Nay, Nam Cung Quyết đã không còn mắc bệnh nan y, cho dù hắn có bị rơi xuống nước trong loại thời tiết này, thì tệ nhất cũng chỉ bị chút phong hàn mà thôi.

Hơn nữa, Nam Cung Quyết nội lực thâm hậu, có thể dùng nội lực để bức hàn khí ra, căn bản là sẽ không cần uống thuốc!

Nam Cung Quyết vận khí luôn luôn rất tốt, một chưởng kia của Lạc Mộng Khê vẫn không thể khiến hắn rơi xuống hồ. Sau khi đứng vững cước bộ, hắn nhìn thấy Lạc Mộng Khê đã bay tới giữa sườn núi. Nam Cung Quyết mỉm cười, thân ảnh thon dài liền như tên rời cung, tao nhã mà nhanh nhẹn đuổi theo Lạc Mộng Khê.....

Khinh công của Nam Cung Quyết cao hơn rất nhiều so với Lạc Mộng Khê. Trong khoảnh khắc, thân ảnh màu trắng thon dài của Nam Cung Quyết đã cùng sóng vai với Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê, khinh công của nàng còn cần phải luyện thêm, bốn vương đi hái trước.....” Nàng chờ nhận thua đi!

Đáng ghét! Nam Cung Quyết, ta sẽ không thua chàng, để cho chàng ăn hết sạch đâu! Khi Nam Cung Quyết bay vượt qua Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê liền vươn tay bắt được mắt cá chân của Nam Cung Quyết, dùng sức kéo hắn xuống phía dưới:

Nam Cung Quyết, thăng ta, chàng vọng tưởng!

“Lạc Mộng Khê, nàng lại chơi xấu!” Nam Cung Quyết bị Lạc Mộng Khê kéo về phía sau, bất mãn kháng nghị.

“Ta thích!” Chúng ta chỉ nói là ai hái được đóa hoa trước thì thắng, chứ không có nói là trong quá trình hái hoa không được sử dụng thủ đoạn. Nam Cung Quyết, chàng hãy ngoan ngoãn nhận thua đi!

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê âm thầm đặc ý, thì một thân ảnh màu trắng vượt lên trước với tốc độ cực nhanh, làm cho Lạc Mộng Khê không kịp chuẩn bị: “Mộng Khê, lần này nàng thua chắc rồi!”

Trên đỉnh đầu truyền xuống giọng nói đầy trêu tức của Nam Cung Quyết, đôi mắt Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống, bàn tay mềm khê nhếch, một dải lụa mỏng màu lam đã phóng ra, bay nhanh tới hướng Nam Cung Quyết.....

Lụa mỏng trói chặt mắt cá chân Nam Cung Quyết, nàng dùng sức kéo xuống phía dưới. Võ công của Nam Cung Quyết cao hơn rất nhiều so với Lạc Mộng Khê, nếu hắn không muốn bị kéo xuống dưới, thì Lạc Mộng Khê sẽ không kéo hắn xuống được.

Nhưng sự thật là, Lạc Mộng Khê kéo hắn xuống được. Nhưng khi Lạc Mộng Khê vừa mới kéo Nam Cung Quyết đến sóng vai cùng mình, thì Nam Cung Quyết đã vươn tay vòng qua eo nhỏ của Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê, nếu nàng không muốn để bốn vương cách nàng quá xa, có thể nói thẳng, không cần thiết phải dùng loại phương pháp này.....”

“Ít vờ vịt đi, ai thèm cùng chàng.....” Lạc Mộng Khê vùng chưởng đánh tới hướng Nam Cung Quyết, nhưng lại bị hắn dễ dàng tránh thoát.....

Cách đó không xa, một nam tử trung niên đi ngang qua nơi đây, tầm mắt lơ đãng lại trông thấy hình ảnh đuổi bắt của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê giữa trời xanh nước biếc, nhất thời kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm:

Trời ạ, một nam tử tuấn mỹ vô trù như thế, một nữ tử dung nhan tuyệt thế như vậy, khẳng định là tiên, không phải người phàm. Ta lại có thể được nhìn thấy tiên, không phải là đang nằm mơ chứ!.....

E sợ là chính mình nhìn nhầm, nam tử trung niên dùng sức trừng mắt nhìn lại. Phía trên hồ nước, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đang tay trong tay, giống như đang bay lên trời, nhanh phóng bay tới hướng đỉnh núi: Đây là tiên, nhất định là tiên.....

Màn đêm buông xuống, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê chưa tận hưởng, nhưng mà, đã sắp tới giờ tiệc tối, nên hai người bọn họ đành phải về phủ.

Nam Cung Quyết có khinh công cực cao, hắn nắm bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê nhanh chóng đi trước, không lâu sau, hai người đã trở lại Lạc vương phủ.

Thời gian cách tiệc tối còn chừng nửa canh giờ, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê từ trong miệng Nhạc Định biết được, Lạc Tử Hàm và Lạc Thái Vân đã đến Vương phủ, đang ngồi chờ trong phòng yến hội.

Không để ý tới hai người kia, Nam Cung Quyết đi đến thư phòng xử lý công việc trước, Lạc Mộng Khê thì một mình cầm một đóa hoa xinh đẹp trở về phòng ngủ.

“Tiểu thư, người đã trở lại!” Băng Lam được Lãnh Tuyệt Tình thả trở về, nên cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của Lạc Mộng Khê vẫn là do nàng đến chăm sóc.

Lạc Mộng Khê có chút mỗi một trả lời một tiếng, đưa đóa hoa trong tay cho Băng Lam: “Đem đóa hoa này đi cắm đi, sai người chuẩn bị nước tắm, ta muốn tắm rửa!”

“Nô tỳ tuân mệnh!” Băng Lam tiếp nhận đóa hoa trong tay Lạc Mộng Khê, đi tìm bình hoa. Nhìn thấy đóa hoa đại này cũng bình thường đến không thể bình thường hơn thì Băng Lam lại sinh lòng nghi hoặc: Đây chỉ là một đóa hoa đại bình thường thôi, sao tiểu thư lại xem như bảo bối vậy, còn cố ý bảo ta mang đi cầm.....

Băng Lam không biết, đóa hoa này là chiến lợi phẩm trong cuộc đánh đổ của Lạc Mộng Khê với Nam Cung Quyết.

Chỉ cần nhìn thấy đóa hoa này, Lạc Mộng Khê sẽ nhớ tới chuyện sau khi mình cùng Nam Cung Quyết bay lên đỉnh núi, nàng đã dụng chút mưu kế để dời lực chú ý của Nam Cung Quyết đi, hái đóa hoa này xuống trước.

Cho tới bây giờ nàng vẫn còn nhớ rất rõ, sau khi Nam Cung Quyết lấy lại tinh thần, lúc trông thấy đóa hoa đang nằm trong tay nàng thì đáy mắt thâm thúy đã lóe ra thần sắc tức giận.

Chỉ có điều tức giận cũng vô dụng, người thắng là Lạc Mộng Khê nàng, từ nay về sau, Nam Cung Quyết sẽ phải tuân thủ ước định, mọi việc đều sẽ nghe lời Lạc Mộng Khê nàng.

Khóe miệng cong lên một tia ý cười đắc ý, Lạc Mộng Khê đứng dậy đi ra phía sau bình phong tắm rửa.

Lạc Mộng Khê tắm rửa xong thì Nam Cung Quyết cũng trở về phòng ngủ, hai người thay quần áo, nắm tay nhau đi đến phòng yến hội.

Khi hai người đi vào yến hội thính, bộ người Hạ Hầu Thần, Bắc Đường Diệp, Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân đã đến, đều đang ngồi tại chỗ nói cười đàm luận.

Thấy Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đã đến, bọn họ liền ngừng nói chuyện. Ánh mắt đồng thời cùng chuyển hướng đến phía cửa.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê là vợ chồng, hôm nay cũng lại là chủ nhà, nên việc tay trong tay đi vào phòng yến hội cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng động tác thân mật quá đối tự nhiên, bình thường này ở trong mắt những người ngồi trong phòng tiệc thì lại vô cùng chướng mắt:

Đủ các loại ánh mắt âm mộ, đổ kỵ, phẫn nộ, căm thù từ đối diện chiếu đến, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đều làm như không thấy, tay trong tay, tiếp tục đi tới.

Yến hội lần này cũng giống như cung yến hoàng thất, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết ngồi trên vị trí chủ nhân, còn các khách nhân khác thì lần lượt ngồi hai bên sườn.

Bắc Đường Diệp đại biểu cho Kì Thiên quốc, ngồi ở vị trí thứ nhất phía bên phải, còn Hạ Hầu Thần đại biểu cho Tây Lương quốc thì chiếm vị trí đầu tiên bên trái.

Điều làm cho Lạc Mộng Khê hơi kinh ngạc là, Hạ Hầu Yên Nhiên cũng đến đây, và nàng ta đang ngồi bên cạnh Hạ Hầu Thần.

Hạ Hầu Yên Nhiên đến đây, rõ ràng là đã cố ý chuẩn bị. Khuôn mặt xinh đẹp không tì vết được trang điểm càng thêm tinh xảo, quần áo khéo léo, trang sức cao quý, liếc mắt liền nhận ra nàng ta như một con khổng tước đầy cao ngạo.

Cẩn thận nghĩ lại, Hạ Hầu Yên Nhiên xuất hiện ở trong này cũng không có gì kỳ quái, mục tiêu của Hạ Hầu Thần là Lạc Mộng Khê, còn mục tiêu của Hạ Hầu Yên Nhiên lại là Nam Cung Quyết, nên việc hai huynh muội này chia ra để đối phó với phu thê Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê cũng là một điều rất bình thường.

Lạc Mộng Khê cong khoe miệng lên, vừa là trào phúng cũng vừa là khinh thường: Sở dĩ Hạ Hầu Thần muốn tranh giành nàng cũng là do tình thế bắt buộc, đơn giản là vì Lạc Mộng Khê có được dung mạo khuynh thành. Nếu nàng vẫn còn là một Lạc Mộng Khê có dung nhan xấu như quỷ giống trước kia thì sợ là Hạ Hầu Thần sẽ không thèm nhìn nàng đến một cái!

Hạ Hầu Thần muốn chiếm giữ nàng chỉ là để thỏa mãn tư tâm của mình, căn bản sẽ không thật tâm yêu nàng như Nam Cung Quyết.

Nếu có một ngày, Hạ Hầu Thần phải lựa chọn giữa quốc gia và Lạc Mộng Khê, hẳn chắc chắn sẽ không chút do dự mà từ bỏ Lạc Mộng Khê, lựa chọn giang sơn, bởi vì trong mắt hắn:

Giang sơn mới là tất cả, nữ nhân, chẳng qua cũng chỉ là đồ chơi mà thôi. Cũ không đi, mới sẽ không đến, cho dù hiện tại có đẹp đến đâu thì tương lai cũng sẽ có một ngày già nua tàn phai nhan sắc, mà giang sơn lại có thể sống mãi vạn năm!

Lựa chọn của Nam Cung Quyết nhất định là sẽ hoàn toàn trái ngược với Hạ Hầu Thần, bởi vì Lạc Mộng Khê có thể rõ ràng cảm nhận được tình yêu của Nam Cung Quyết đối với nàng.

Bài học mà kiếp trước Âu Thần đã để lại cho Lạc Mộng Khê vẫn còn khắc sâu, kiếp này, nàng tuyệt đối sẽ không để cho bị kịch như thế tái diễn thêm lần nữa: Ta đã có phu quân yêu ta, tôn trọng ta, xem ta còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình, chỉ thế là đủ.

Lạc Mộng Khê thu hồi suy nghĩ đang phiêu bồng, lại nhìn lại: Bên cạnh Bắc Đường Diệp, theo thứ tự là Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân.

Lạc Tử Hàm không hổ là nữ tử được đại phu nhân tự tay dạy dỗ, trang điểm rất khéo, từ quần áo cho tới đồ trang sức đều làm nổi bật lên khí chất

cao quý của nàng ta. Mỗi câu nói, cử chỉ, đều lộ ra phong tình khuê tú, vừa thấy liền biết là nữ nhi của quan lớn.

So sánh lại thì Lạc Thái Vân còn kém xa, chiếc sa y màu trắng thanh lịch thì rất được, mặc trên người Lạc Thái Vân cũng không có gì là không đúng. Nhưng mà, vì sao nàng ta lại đeo những đồ trang sức rườm rà chói lọi thế kia?

Nếu mặc cung trang thì rất thích hợp để mang loại trang sức này, nhìn sẽ rất cao quý, lại thêm thanh lịch, nhưng Lạc Thái Vân lại mặc quần áo thanh lịch mà đeo chúng, thì chẳng ra cái gì cả.....

Lạc Thái Vân này thật đúng là biết cách tự lãng phí bản thân.

Sau khi Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ngồi vào chủ vị (chỗ ngồi dành cho chủ nhân), tuyên bố yến hội bắt đầu, thì những nha hoàn trong Vương phủ liền bưng các loại mỹ thực đi vào, đặt mỹ thực lên trên bàn xong rồi lại nhanh chóng lui ra.

“Hạ Hầu thái tử, tối qua bốn vương có việc, nên không thể đến tham gia yến tầy trần của thái tử, một chén này, bốn vương xin kính trước!” Nam Cung Quyết ngẩng đầu uống cạn chén rượu:

Thanh Hoàng ban cho Lạc vương phủ vô số rượu ngon, vì lúc trước Nam Cung Quyết bị bệnh nặng, không thể uống rượu, nên bọn thị vệ cũng không dám uống rượu ở trước mặt Nam Cung Quyết. Cho nên, rượu này đã được tích lũy qua từng năm từng năm một.

Cho đến ngày hôm nay, Nam Cung Quyết đã hoàn toàn khỏi bệnh nên có thể uống rượu. Khi hắn mở kho rượu ra thì mới phát hiện, trong phủ của mình lại có nhiều thứ tốt như vậy, tùy tiện lấy ra một vò thì đều là loại rượu tốt nhất, ngon nhất.

Hắn thấy thật may vì mình đã khỏi bệnh nên mới có thể hưởng thụ được cuộc sống tốt đẹp như thế này, mà vị công thần có công lớn nhất trong việc mình có thể có được một cuộc sống tốt đẹp như vậy tự nhiên chính là người mình yêu thương nhất: Lạc Mộng Khê.

“Lạc vương gia khách khí rồi!” Hạ Hầu Thần cũng bưng chén rượu lên uống cạn, rồi đặt chén rượu không lên trên bàn. Ánh mắt thâm trầm lơ đãng quét qua người Lạc Mộng Khê đang ngồi bên cạnh Nam Cung Quyết: “Nơi này là Lạc vương phủ, vì sao Vương phi còn phải mang mạng che mặt?”

“Đúng đó đại tỷ, nơi này là Lạc vương phủ, dung nhan của đại tỷ đã khôi phục, cần gì phải mang mạng che mặt nữa!” Lạc Tử Hàm tiếp lời của Hạ Hầu Thần. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mang theo sự lễ phép, cùng với ý cười xán lạn nhưng lại không có ở đáy mắt:

“Nghe nói sau khi đại tỷ giải được độc trong người thì trở nên xinh đẹp tựa thiên tiên, Tử Hàm cùng tứ muội Thái Vân chưa hề được nhìn qua, không bằng đại tỷ tháo mạng che mặt xuống để cho tiểu muội nhìn được dung nhan khuynh thế của đại tỷ”

Dung nhan của Lạc Mộng Khê có phải thật sự là khuynh thế hay không thì Lạc Tử Hàm không biết. Chỉ có điều, trong tiềm thức, nàng ta cũng nghĩ giống như Lạc Thái Vân, cảm thấy là do mọi người nói quá lên mà thôi.

Chẳng qua, nếu Lạc Mộng Khê đã khôi phục dung nhan, Lạc Tử Hàm cũng muốn nhìn xem rốt cuộc nàng ta có dung nhan như thế nào. Dù sao, Lạc Mộng Khê bị trúng độc hủy dung đã hơn một năm, nàng cũng đã quên mất dung nhan vốn có của Lạc Mộng Khê như thế nào rồi.

“Đúng đó đại tỷ, nhị tỷ nói không sai. Sau khi đại tỷ khôi phục dung mạo, hai tỷ muội chúng ta còn chưa được thấy qua. Chúng ta là tỷ muội một nhà, đại tỷ cần chi phải khách khí như vậy.”

Lạc Thái Vân với Lạc Tử Hàm chẳng hợp nhau bao giờ. Chẳng qua, lúc này đây, hai người bọn họ đang đứng ở cùng một chiến tuyến, chỉ vì muốn nhìn thấy dung nhan khuynh thế, tuyệt mỹ xuất trần có thể làm cho người người điên cuồng của Lạc Mộng Khê có giống như lời đồn hay không.

Lạc Mộng Khê có thể đẹp thật, nhưng những lời đồn chẳng qua cũng chỉ là do mọi người nói quá lên mà thôi, chờ sau khi dung nhan của nàng ta hiện ra trước mắt Lạc Thái Vân ta, thì ta sẽ ngắm ngẫm chiêm biếm nàng ta cho đã.

Ánh mắt ngượng ngùng của Lạc Thái Vân lặng lẽ nhìn về phía Nam Cung Quyết đang ngồi bên cạnh Lạc Mộng Khê, trong lòng dâng lên một nỗi ngọt ngào: Tướng mạo của Quyết càng ngày càng tuấn mỹ, khí thế cũng là càng ngày càng mạnh mẽ. Nhưng mà, nam tử như vậy mới có phong vị của một nam nhân.....

Chỉ có điều, vì sao ánh mắt của ả Hạ Hầu Yên Nhiên kia cũng nhìn về phía Quyết, nàng ta cũng thích Quyết? Không được, Quyết chỉ có thể là của Lạc Thái Vân ta.....

Hạ Hầu Yên Nhiên đã thấy qua dung nhan khuynh thế của Lạc Mộng Khê, may mà đêm nay Lạc Mộng Khê có mạng che mặt, nếu không, nàng ta thật sự phải tự biết xấu hổ.

Nhưng mà nay, Hạ Hầu Thần, Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân đều muốn đánh giá dung nhan tuyệt sắc có thể khiến người chết sống lại của Lạc Mộng Khê, nên trong lòng ngực của Hạ Hầu Yên Nhiên không tránh khỏi có lửa giận thiêu đốt.

Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân chưa từng thấy được dung nhan khuynh thế của Lạc Mộng Khê, nên mấy ả muốn thấy qua thì cũng chẳng có gì lạ, nhưng Hạ Hầu Thần đã thấy qua rồi, vì sao còn muốn nhìn nữa?

Huống chi, ý tưởng muốn thấy dung nhan Lạc Mộng Khê của Lạc Tử Hàm và Lạc Thái Vân cũng là do Hạ Hầu Thần nhắc đến trước: “Thái tử ca ca, không phải ca đã thấy qua dung nhan của Lạc Mộng Khê rồi sao?” Vì sao còn muốn nhìn lại, chẳng lẽ, thái tử ca ca cũng thích Lạc Mộng Khê?

Nếu Hạ Hầu Thần muốn nhìn dung nhan xinh đẹp của những nữ tử khác, thì Hạ Hầu Yên Nhiên sẽ không lo lắng, bởi vì nàng hiểu Hạ Hầu Thần, hắn chỉ yêu giang sơn, không yêu mỹ nhân.

Tuy rằng trong phủ thái tử của Hạ Hầu Thần có rất nhiều mỹ nhân, nhưng hắn không hề có cảm tình với các nàng. Khi thích thì sủng các nàng lên trời, nhưng nếu ngày nào đó chán ghét, hắn sẽ sai người phân phát hết đi. Nếu có người dám dây dưa không đi, hắn sẽ không chút do dự chém một kiếm kết thúc tính mạng của người đó.

Những mỹ nhân này tuy đẹp, nhưng lại đều là vẻ đẹp của thể tục, nhiều nhất chỉ làm cho người ta trầm mê, chờ sau khi tỉnh lại, tất cả lại khôi phục như bình thường.

Còn nét đẹp của Lạc Mộng Khê thì thực xuất trần, thực thần bí, thực chân thật, nhưng lại thực mộng ảo, không chỉ làm cho người ta mê muội, còn có thể làm cho người ta điên cuồng. Cho nên Hạ Hầu Yên Nhiên không dám xác định, Hạ Hầu Thần có phải cũng không thể cưỡng lại sức dụ hoặc của sắc đẹp mà thích nàng ta hay không?.....

“Bốn cung chỉ nhìn thấy một lần ở hoàng cung, vẫn chưa hoàn toàn nhớ kỹ. Bây giờ phải nhìn thêm một lần nữa để nhớ kỹ bộ dáng của nàng ta, tiện bề sắp xếp kế hoạch, giúp cho Yên Nhiên có thể trở thành Lạc vương phi trong thời gian ngắn nhất!”

Hạ Hầu Thần thản nhiên trả lời cho có lệ, đáy mắt đang cup xuống mơ hồ thoáng hiện hàn quang: Kế hoạch của bốn cung không cho phép bất kỳ kẻ nào nhúng tay làm hỏng. Chỉ vài tòa thành trì của Thanh Tiêu làm sao có

thể mua được bốn cung, bởi vì cái bốn cung muốn chính là vạn dặm giang sơn của Thanh Tiêu, chứ không phải chỉ có vài toà thành trì.

Hạ Hầu Yên Nhiên không dấu vết nhẹ nhàng thở ra: Thì ra là thế, ta đã nói đó thôi, thái tử ca ca chỉ yêu giang sơn, giữa giang sơn và Lạc Mộng Khê thì hẳn nhất định sẽ lựa chọn giang sơn.

Chờ ta thành Lạc vương phi, hoàng hậu của Thanh Tiêu rồi, có thể khiến Quyết đưa vài toà thành trì cho thái tử ca ca. Nếu để Lạc Mộng Khê làm Lạc vương phi, thái tử ca ca sẽ chẳng có lợi lộc gì.....

Từ thủy tới chung, Bắc Đường Diệp đều chỉ ngồi yên tại chỗ ngồi của mình, chưa hề phát biểu bất kỳ ý kiến gì, mà chỉ lo uống hết ngụm rượu này đến ngụm rượu khác trong chén: Không ngờ trong Lạc vương phủ lại có nhiều rượu ngon như vậy, nhất định phải uống nhiều một chút.

Nhìn cái kiểu của Hạ Hầu Thần, Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân, nếu hôm nay Lạc Mộng Khê không lấy mạng che mặt xuống thì bọn họ sẽ không dừng tay.

Lấy xuống cũng tốt, bốn hoàng tử sẽ lại có thể được thơm lây, có thể thấy được dung nhan khuynh thế của Lạc Mộng Khê. Còn nếu nàng không tháo xuống cũng không can hệ, bốn hoàng tử vẫn luôn ở trong Lạc vương phủ, ngày nào đó có rảnh, thì chỉ cần lặng lẽ đến Khê viên là có thể thấy được dung nhan khuynh thế của Lạc Mộng Khê.

So sánh lại, thì ngoại trừ Nam Cung Quyết, bốn hoàng tử cũng đã là người may mắn hơn rất nhiều nam tử khác rồi.....

Nghĩ đến Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp ngoại trừ thở dài vẫn là thở dài: Tên Nam Cung Quyết đáng chết này, gần đây vận khí của hắn thật quá thuận lợi, tất cả những chuyện xấu đều trở thành chuyện tốt.

Bốn hoàng tử có phải cũng nên bắt chước hẳn, lấy một xấu nữ, rồi sau đó chờ nàng trở nên xinh đẹp? Nhưng chỉ sợ là xấu nữ này vĩnh viễn vẫn sẽ xấu xí, cho đến ngày bốn hoàng tử tiến vào quan tài thì nàng ta cũng không thể biến đẹp. Đến lúc đó, bốn hoàng tử chẳng phải là quá chịu thiệt?.....

“Đại tỷ, tỷ hãy tháo mạng che mặt xuống để cho tứ muội nhìn chút đi!” Lạc Thái Vân ngoài miệng thì khuyên giải Lạc Mộng Khê, nhưng ánh mắt ngượng ngùng, ái mộ lại lặng lẽ nhìn về phía Nam Cung Quyết.

Lạc Thái Vân tự nhận mình đã làm rất kín đáo, nhưng lại không biết, những người đang ngồi ở đây đều là người thông minh, nhất cử nhất động của nàng ta, há có thể tránh được ánh mắt của người khác.

Hạ Hầu Yên Nhiên tức tới hai mắt bốc hỏa: Đáng chết, ả ta cũng thích Quyết, nữ tử trong Lạc tướng phủ đều hạ lưu như nhau, dám giành nam nhân với bản công chúa, đúng là không muốn sống mà, Quyết là của bản công chúa

Lạc Mộng Khê khẽ nhếch khóe miệng tạo thành một ý cười trào phúng: Muốn nhìn dung nhan của ta phải không? Ta đây sẽ thành toàn cho các người. Chỉ có điều, nếu có bị kích thích thì cũng không quan hệ gì tới ta đâu đấy nhé. Lạc Thái Vân, thuận tiện cho người biết luôn, chỉ bằng thứ dung nhan kia của người làm sao xứng với Nam Cung Quyết.....

“Nơi này chỉ có mấy người chúng ta, vậy không việc gì phải giấu giếm nữa. Nếu Hạ Hầu thái tử và hai muội muội đều muốn nhìn thấy dung nhan của Mộng Khê, vậy Mộng Khê liền cung kính không bằng tuân mệnh!”

Lạc Mộng Khê cầm hai góc mạng che bên sườn mặt, chậm rãi tháo xuống. Ánh mắt Hạ Hầu Thần, Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân đều tập trung trên người Lạc Mộng Khê, đáy mắt hàm chứa sự chờ mong, nghi hoặc, khinh thường, yên tĩnh chờ Lạc Mộng Khê tháo mạng che mặt xuống:

Tuy rằng tướng mạo của Lạc Mộng Khê không tuyệt mỹ như lời đồn, nhưng mà, dù sao cũng phải cho người ta chút mặt mũi. Chờ cái mạng che mặt bị tháo xuống, bất luận tướng mạo nàng ta có xấu xí thì cũng phải nói ra vài câu ca ngợi thích hợp. Nếu không, chẳng phải rất đả thương lòng tự tôn của nàng ta sao?

Vừa rồi tỷ muội chúng ta ca ngợi nàng ta, không thể nghi ngờ là đã đẩy Lạc Mộng Khê lên tận mây xanh, nay lại đập nàng ta ngã xuống đất, nàng ta khẳng định sẽ thương tâm muốn chết. Nể mặt chúng ta có cùng một phụ thân, ta vẫn nên cho nàng ta chút mặt mũi vậy!

Mạng che mặt một tắc lại một tắc rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê, sau khi dung nhan khuynh thế hoàn toàn hiện ra, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng là một sự bình tĩnh.

Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân vẫn cứ nhìn chăm chăm vào dung nhan khuynh thế của Lạc Mộng Khê, kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm: Đây..... Chính là dung nhan thật sự của Lạc Mộng Khê sao? Đây cũng quá.....Quá khó tin Đẹp đến mức ảo như vậy, làm cho người ta sắp sửa điên cuồng.....

Lúc này, Lạc Tử Hàm và Lạc Thái Vân mới tin, những lời đồn của dân chúng trong kinh thành không phải là giả, dung nhan của Lạc Mộng Khê thậm chí còn đẹp hơn so với lời đồn của bọn họ...

Khiếp sợ qua đi, đáy mắt hai người lóe ra sự đố kỵ cùng phần hận: Chúng ta rõ ràng là có cùng một phụ thân, vì sao Lạc Mộng Khê lại luôn xuất sắc hơn ta? Nàng ta chẳng qua chỉ là nữ nhi do tiểu thiếp sinh ra mà thôi, vì sao lại còn đẹp hơn cả ta, do chính thất sinh ra, ta không cam lòng, không cam lòng.....

Được gả cho một nam tử ưu tú nhất Thanh Tiêu làm vợ, còn có được dung nhan khuynh thế như vậy, mỗi mắt tìm khắp thế gian, chỉ cần bất cứ nam tử nào đã thấy qua dung nhan của nàng ta đều phải trở nên điên cuồng.....

Ban đầu Lạc Tử Hàm và Lạc Thái Vân vẫn rất tự tin, chờ xem Lạc Mộng Khê bị chê cười, nhưng bây giờ khi ở trước mặt Lạc Mộng Khê, cũng chính là lần đầu tiên trong cuộc đời cảm nhận được cảm giác tự biết xấu hổ:

Dung nhan Lạc Mộng Khê thì tuyệt đẹp, hoa văn trên trang sức lại vừa hợp, nhiều một phần thì quá, bớt một phần thì thiếu. Nàng chính là một kiệt tác hoàn mỹ nhất của tạo hóa, tuy rằng đám người Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân không muốn thừa nhận, nhưng nàng cùng với Nam Cung Quyết hoàn mỹ đến không có khuyết điểm, thật sự là trời đất tạo nên một đôi.....

Vừa rồi, khi Lạc Mộng Khê tháo mạng che mặt xuống, Nam Cung Quyết không ngăn cản, bởi vì hắn biết, mục đích lần này Hạ Hầu Thần đến dự tiệc chính là vì Lạc Mộng Khê.

Cho dù lần này hắn ngăn trở, Hạ Hầu Thần vẫn còn có thể đưa ra lý do kế tiếp. Một khi đã như vậy, Nam Cung Quyết liền tạm thời không để ý tới, bốn vương hào phóng một lần, đêm nay không so đo nhiều với người.

Dung nhan tuyệt mỹ của Lạc Mộng Khê ngoại trừ đã làm cho Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân đầy kinh ngạc, cũng làm cho Hạ Hầu Yên Nhiên cảm thấy tức giận. Nàng ta dời ánh mắt qua một bên, bắt buộc chính mình không được nhìn nữa, lại nhin không được mà lặng lẽ quay đầu lại xem, trong lòng thầm mắng chính mình không có cốt khí.

Bắc Đường Diệp được hưởng lợi từ đám người Hạ Hầu Thần, mới có thể nhìn thấy được dung nhan khuynh thế của Lạc Mộng Khê. Hắn vừa uống rượu, vừa âm thầm vui vẻ, ánh mắt tự nhiên là nhìn về phía Lạc Mộng Khê.

Đột nhiên, một đạo hàn quang đầy tức giận bắn về phía Bắc Đường Diệp, Bắc Đường Diệp khó hiểu ngẩng đầu nhìn lên, liền chống lại ánh mắt thâm thúy sắc bén của Nam Cung Quyết:

Nam Cung Quyết keo kiệt, bốn hoàng tử cũng chỉ ngấm chút mà thôi, sao lại tức giận như vậy. Huống chi, Hạ Hầu Thần cũng đang nhìn đó, sao ngươi lại không trừng hăn?.....

Sau khi Lạc Mộng Khê tháo mạng che mặt xuống, ánh mắt Hạ Hầu Thần nhìn như tùy ý, nhưng kì thực vẫn luôn không nhúc nhích dán trên dung nhan tuyệt sắc của Lạc Mộng Khê, nét mày cong cong, lông mi thật dài, đôi mắt ngập nước, chiếc mũi khéo léo, còn có đôi môi anh đào mê người.....

Đột nhiên, Hạ Hầu Thần híp đôi mắt lạnh: Môi của Mộng Khê đã bị hôn qua..... Về phần người hôn nàng thì ngoài Nam Cung Quyết ra, sẽ tìm không thấy người thứ hai.

Ý thức được điểm này, Hạ Hầu Thần không hiểu sao lại tức giận: Vào buổi chiều, Nam Cung Quyết đã hôn Lạc Mộng Khê cả nửa ngày, khi hai người trở về, đôi môi Lạc Mộng Khê vẫn còn sưng đỏ không bớt. Nhưng bởi vì nàng có mang mạng che mặt, nên người trong vương phủ vẫn chưa phát hiện ra.

Lúc Lạc Mộng Khê tắm rửa cũng đã dùng thuốc để giảm sưng, nhưng mà, đôi môi nàng đã bị Nam Cung Quyết mút quá lâu, nên cũng bị sưng lên quá mức kiêu diễm, không thể che giấu.

Người bình thường nhìn không ra cái gì, nhưng trong phủ Hạ Hầu Thần có vô số cơ thiếp, hăn tự nhiên là có thể nhìn ra được sự khác thường của Lạc Mộng Khê.

“Hạ Hầu thái tử, hai vị này là muội muội của Mộng Khê, Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân!” Bất luận Hạ Hầu Thần có phải đã có quen biết trước với hai người bọn họ hay không, thì cũng phải có lời giới thiệu cơ bản. Huống

chi, Lạc Mộng Khê cũng muốn khiến ánh mắt Hạ Hầu Thần mau mau rời khỏi nàng.

“Tử Hàm, Thái Vân, đây là thái tử Tây Lương quốc, Hạ Hầu Thần!”

“Hạ Hầu thái tử!” Lạc Tử Hàm và Lạc Thái Vân đứng lên, hơi cúi người với Hạ Hầu Thần. Dáng điệu tao nhã, chính là kiểu của một tiểu thư khuê các.

“Miễn lễ!” Hạ Hầu Thần thu hồi ánh mắt, thờ ơ trả lời. Hắn bưng chén rượu đã được nha hoàn rót đầy, uống một hơi cạn sạch.

Mà Lạc Mộng Khê đã thành công bắt được một tia sáng quỷ dị trong mắt Lạc Tử Hàm, khi nàng ta biết được thân phận thật sự của Hạ Hầu Thần. Nàng cười thầm trong lòng: Lạc Tử Hàm đúng là không có tính kiên định, đầu tiên là Nam Cung Phong, rồi lại là Lăng Khinh Trần, sau lại biến thành Nam Cung Quyết, có thể nói, nàng ta gặp một người thì yêu một người.

Cho nên, yến hội đêm nay, Lạc Mộng Khê cố ý để Nam Cung Quyết mời nàng ta đến đây, mục đích chính là khiến nàng ta giam chân Hạ Hầu Thần.

Về phần Lạc Thái Vân, chỉ là để làm nền, cũng vừa là một tấm chắn, để tránh Lạc Tử Hàm cho rằng lần này đến Lạc vương phủ là tiến vào địa ngục, mà không dám một mình đến. Nếu Lạc Thái Vân có trong danh sách mời thì nàng ta sẽ không lo lắng.

Lạc Tử Hàm là chính nữ của Thừa tướng Thanh Tiêu, Lạc Hoài Văn, phía sau còn có đại phu nhân cùng với nam tử thần bí kia làm hậu thuẫn, Hạ Hầu Thần tất nhiên sẽ không dễ dàng giết nàng ta.

Lấy sự hiểu biết của Lạc Mộng Khê đối với Lạc Tử Hàm, chỉ cần nàng ta thích nam tử nào, thì chắc chắn sẽ dụng hết tâm cơ của mình, không ngừng quấy rầy người đó, tranh thủ làm cho hắn phải động tâm với mình. Kể từ

đó, Hạ Hầu Thần sẽ không thể toàn tâm toàn ý đối phó với Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết nữa.

Quả nhiên không ngoài dự tính của Lạc Mộng Khê, sau khi Lạc Tử Hàm ngồi xuống, ánh mắt ngượng ngùng liền thỉnh thoảng ngăm tới hướng Hạ Hầu Thần:

Hạ Hầu thái tử Thần của Tây Lương cũng là một trong tuyệt thế tứ công tử, độ tuần mỹ của hắn cũng tương xứng với ba người kia, quyền lực rộng lớn, năng lực phi phàm, tương lai lại là người đứng đầu của một quốc gia. Nếu có thể gả cho hắn, thân phận và địa vị của mình tự nhiên cũng được nâng cao.

Bên cạnh Nam Cung Quyết đã có Lạc Mộng Khê, hiện tại lại có thêm Lạc Thái Vân và Hạ Hầu Yên Nhiên, nếu Lạc Tử Hàm muốn gả cho Nam Cung Quyết, phải phí không ít tâm tư để loại bỏ ba người các nàng thì mới được.

Nhưng nếu mục tiêu của nàng là Hạ Hầu Thần, thì mọi chuyện liền đơn giản hơn. Hạ Hầu Thần chưa lập thái tử phi, Lạc Tử Hàm thích hắn, tạm thời lại không có tình địch, chỉ cần có thể đả động được tâm của Hạ Hầu Thần, thì nàng sẽ thành công, nếu so sánh với việc phải tiếp cận Nam Cung Quyết thì sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Trong sảnh yến hội có vài nha hoàn đang đứng, mỗi nha hoàn hầu hạ một khách nhân, Nam Cung Quyết không gần nữ sắc khác, vì thế, người châm trà rót rượu cho hắn tự nhiên là Lạc Mộng Khê.

Mà trong khi Lạc Mộng Khê rót rượu cho hắn, Nam Cung Quyết liền gấp những món ăn cách nàng hơi xa vào trong chén trước mặt Lạc Mộng Khê, mắt lộ ra sự sùng nịnh và vui vẻ, không hề coi ai ra gì.

Nhìn hành động thân mật của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê trên vị trí chủ thượng, đáy mắt Hạ Hầu Thần càng lúc càng thâm trầm, trong

mắt Lạc Thái Vân và Hạ Hầu Yên Nhiên không ngừng lộ ra lửa giận.

“Tiệc tối phải có ca múa trợ hứng, không bằng Yên Nhiên sẽ múa một khúc để trợ hứng cho Thái tử ca ca, Lạc vương gia, tứ Hoàng tử!” Hạ Hầu Yên Nhiên xung phong nhận việc, cố ý làm cho ánh mắt Nam Cung Quyết rời khỏi Lạc Mộng Khê, để dời đến người mình.

Thứ Hạ Hầu Yên Nhiên tinh thông nhất, ngoài cầm, chính là vũ. Đối với đàn cổ, tài nghệ của nàng ta là thiên hạ đệ nhất, nhưng đối với đàn violon, nàng ta chỉ là một thường dân. Nếu nàng ta đàn đàn cổ, chỉ sợ Lạc Mộng Khê sẽ lại kéo đàn violon để tỷ thí với nàng ta.

Hạ Hầu Yên Nhiên không sợ Lạc Mộng Khê so sánh hơn thua với nàng, chỉ là, ở trong này có rất nhiều người biết đàn đàn cổ, nhưng chẳng ai biết cách kéo đàn violon. Thứ âm nhạc đó vô cùng đặc biệt, lại hết sức êm tai, rất hấp dẫn người khác. Nếu nàng tỷ thí với Lạc Mộng Khê, thì cho dù nàng đánh đàn có hay tới đâu thì người thua cũng khẳng định là nàng.

“Xin Yên Nhiên công chúa cứ tùy ý!” Nam Cung Quyết đang liên tục thân thiết với Lạc Mộng Khê, nào có thêm để ý tới Hạ Hầu Yên Nhiên, nên hắn nói một câu có lệ cho xong việc.

Hạ Hầu Yên Nhiên cũng vô cùng cao hứng, khi tiếng nhạc vang lên, điệu múa cũng uốn lượn theo âm nhạc, dáng người nhẹ nhàng giống như một khổng tước cao ngạo không ngừng vũ động trong sảnh yến hội.

Nay đã là mùa thu, ban đêm có gió rất lạnh, cho nên, phòng yến hội phải đóng cửa lại. Xuyên qua cửa phòng cùng cửa sổ, mơ hồ truyền đến một hồi tiếng binh khí đang kịch liệt giao tranh, nhưng lại bị tiếng nhạc to trong phòng yến hội che giấu, khi thì dung nhập vào trong tiếng nhạc, khiến cho tiếng nhạc càng thêm mạnh mẽ, kinh ngạc lòng người.

Trong sảnh yến hội, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê vẫn đang liên tục thân thiết, không coi ai ra gì, cùng với tiếng nhạc to, ánh mắt thâm thúy

của Nam Cung Quyết cũng thoáng hiện một tia ngưng trọng.

Lạc Mộng Khê chưa đeo lại mạng che mặt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng không chút gợn sóng. Một bên vẫn tao nhã ăn đồ ăn trong chén, một bên không chút để ý thưởng thức vũ đạo của Hạ Hầu Yên Nhiên.

Vẻ mặt của Bắc Đường Diệp, Hạ Hầu Thần vẫn như thường, đôi mắt hơi trầm xuống, bí hiểm, uống từng ngụm rượu trong chén, cũng không biết vũ điệu mà Hạ Hầu Yên Nhiên đang nhảy có lọt được vào trong mắt bọn họ hay không...

Ánh mắt Tử Hàm đầy ngưng ngung, ái mộ nhìn về phía Hạ Hầu Thần, ánh mắt Lạc Thái Vân thì kinh diễm, tức giận lưu luyến trên người Lạc Mộng Khê, lơ đãng nhìn qua Nam Cung Quyết thì lập tức chuyển sang nồng đậm ái mộ cùng si mê.

Dần dần, động tác của Hạ Hầu Yên Nhiên chậm lại, tiếng nhạc cũng càng lúc càng nhỏ, tiếng đánh nhau bên ngoài tựa hồ cũng đã nhỏ đi rất nhiều. Mỗi người ngồi trong phòng yển lại mang đủ loại tâm tư, khuôn mặt bình tĩnh, giấu giếm tâm cơ, bí hiểm!

Đột nhiên, tiếng đánh nhau bên ngoài lại kịch liệt hơn, thoang thoang, còn có mùi máu tươi bay vào trong mũi, tiếng nhạc trong sảnh yến hội lại đột nhiên cao lên, Hạ Hầu Yên Nhiên nhảy múa cũng bất chợt nhanh hơn. Quần áo lay động cùng với thân ảnh yếu điệu của nàng ta nhanh chóng xoay tròn, trong chốc lát mọi người chỉ có thể nhìn thấy một đồng quần áo đang xoay tròn, căn bản là không nhìn thấy bóng dáng của nàng ta.....

Tiếng đánh nhau bên ngoài, tựa hồ càng ngày càng cách phòng yến hội gần hơn, mỗi một chiêu, mỗi một thức, mỗi một lần binh khí cùng binh khí va chạm mạnh, đều truyền rõ vào trong tai mọi người.

Lạc Thái Vân và Lạc Tử Hàm không rõ cho nên liên tục nhìn ngó khắp nơi, nhưng chỉ thấy, thần sắc của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Hạ

Hầu Thần, Bắc Đường Diệp vẫn như thường, giống như không hề nghe thấy tiếng đánh nhau kịch liệt kia, Hạ Hầu Yên Nhiên tận tình vũ động, tựa hồ cũng không nghe được tiếng đánh nhau.

“Nhị tỷ, tỷ có nghe thấy tiếng đánh nhau không?” Lạc Thái Vân không biết võ công, nếu thật sự có người tạo phản, giết người, nàng thật đúng là sợ hãi.

Lạc Tử Hàm vốn định nói có, nhưng mà, vừa thấy những người khác trấn định tự nhiên, nàng ta cũng không muốn khiến mình trở thành kẻ khác loại. Vì muốn lưu lại ấn tượng tốt cho Hạ Hầu Thần, Lạc Tử Hàm lạnh giọng trả lời:

“Không có, tứ muội, muội nghe nhầm rồi, nơi này chỉ có tiếng nhạc, làm gì có tiếng đánh nhau, không phải muội đã uống quá nhiều nên nghe nhầm chứ?”

“Ha ha, chắc là như thế!” Khuôn mặt Lạc Thái Vân đỏ lên, ngồi ngay ngắn không thèm nhắc lại: Nàng dám thề với trời, nàng không có uống rượu!

“Xoẹt!” Ngoài cửa, một thanh trường kiếm chém ra, giải quyết hết mấy tên thích khách đã đến trước cửa phòng yến hội, mà lúc này tiếng nhạc bên trong sảnh yến hội đã ngưng hẳn, quần áo trên người Hạ Hầu Yên Nhiên đang không ngừng xoay tròn cũng đã hoàn toàn dừng lại, lộ ra nàng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, tư thế tao nhã.

“Thái tử ca ca, Lạc vương gia, tứ Hoàng tử, Yên Nhiên múa thế nào ạ?” Thu hồi tư thế tao nhã, Hạ Hầu Yên Nhiên chờ đợi mọi người khích lệ: Lạc Mộng Khê tuy đẹp vô song, nhưng lại không thể hơn điệu múa khuynh thành của bản công chúa.

“Không tệ, không tệ, điệu múa của Yên Nhiên công chúa thật xứng là tuyệt vũ!” Bắc Đường Diệp một lời hai nghĩa, nhưng Hạ Hầu Yên Nhiên lại

không nghe ra hàm nghĩa trong đó, cứ nghĩ là hắc đang khích lệ nàng, trong lòng không khỏi đắc ý: “Đa tạ tứ Hoàng tử khích lệ!”

“Đa tạ Lạc vương gia thịnh tình khoản đãi, đêm đã khuya, bốn cung cáo từ!” Hạ Hầu Thần đứng lên, cáo biệt với Nam Cung Quyết.

“Một khi đã như vậy, tan yển!” Nam Cung Quyết cũng đứng lên, trong mắt thâm thúy lóe lên những tia sáng bí hiểm: Buổi dạ yển này, nhìn thì như yên ả, nhưng kì thực lại sóng lớn mãnh liệt, hung hiểm dị thường. Thứ mà hai người bọn họ so sánh không chỉ là thực lực của bản thân, mà còn là định lực cùng với tâm cơ khi đối mặt với chuyện đột ngột phát sinh.

“Thái tử ca ca!” Hiện tại thời gian còn sớm mà, vì sao lại vội vã rời đi như vậy?

Hạ Hầu Yên Nhiên trong lòng khó hiểu, nhưng nhìn thấy trong ánh mắt thâm trầm của Hạ Hầu Thần lại mơ hồ mang theo sự phẫn nộ, lời nói Hạ Hầu Yên Nhiên vừa đến bên miệng liền bị nuốt trở về trong bụng: “Lạc vương gia, tứ Hoàng tử, Yên Nhiên cáo từ!”

Khi Hạ Hầu Thần và Hạ Hầu Yên Nhiên đi tới cửa, sớm đã có như hoàn đứng cạnh cửa mở sẵn cửa phòng ra cho bọn họ. Lập tức, một trận gió tanh nồng nặc ập tới trước mặt.

Hạ Hầu Thần nhíu mày, ánh mắt thâm trầm lóe ra sự sắc bén và tức giận: Nam Cung Quyết, coi như người lợi hại!

Hạ Hầu Yên Nhiên không rõ mọi chuyện, hơn nữa nàng lại được nuông chiều từ bé, liên tục báo oán: “Đây là mùi gì, khó ngửi giống như.....” Đợi chút, hình như là..... mùi máu tươi.....

Ý thức được điểm này, Hạ Hầu Yên Nhiên đột nhiên mở to hai mắt, cúi đầu nhìn xuống.

Trước mặt tuy rằng đã được rửa sạch, nhưng nếu nhìn kỹ, ở trong những góc nhỏ vẫn còn lưu lại vết máu còn mới: Vừa rồi khi ta khiêu vũ, cũng nghe được tiếng đánh nhau mà không phải là tiếng do nhạc khí tạo ra, mà thật sự là tiếng đánh nhau?.....

Gió tanh xuyên qua cửa phòng đang mở thổi vào phòng, Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân nhin không được liền rùng mình, trong lòng khiếp sợ không thôi: Thì ra vừa rồi thật sự đúng là tiếng đánh nhau, không phải tiếng nhạc.....

“Lạc vương gia, tứ Hoàng tử, cáo từ!” Hạ Hầu Thần nói lời từ biệt, kéo Hạ Hầu Yên Nhiên đi, không hề quay đầu lại mà bước nhanh về phía trước:

Đáng chết, không ngờ Nam Cung Quyết lại lợi hại như thế, những thủ hạ này đều là cao thủ là do bốn cung vất vả huấn luyện, thế nhưng lại hoàn toàn bị giết sạch, xem ra hãn quả thực bí hiểm giống như lời đồn, bốn cung phải cẩn thận ứng phó.....

“Người đâu, đưa hai vị Lạc tiểu thư về phủ!” Khi thân ảnh Hạ Hầu Thần và Hạ Hầu Yên Nhiên vừa biến mất trong tầm mắt, Nam Cung Quyết lạnh giọng ra lệnh:

Hiệp thứ nhất của hãn cùng với Hạ Hầu Thần đã xong, người thắng tự nhiên là Nam Cung Quyết hãn, kế tiếp, hãn muốn nhìn xem, Hạ Hầu Thần sẽ phái nhân vật lợi hại gì tới, người ngoài không thích hợp ở đây.

Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân vẫn còn chưa kịp phục hồi lại từ nỗi khiếp sợ trước mùi máu tươi, đã máy móc theo bọn thị vệ lên xe ngựa, chạy về phủ Thừa tướng.

Khi toàn bộ trong sảnh yến hội chỉ còn lại ba người Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp, thì Nam Cung Quyết nhẹ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, chậm rãi đi ra phía ngoài.

Tuy bọn họ không tham gia vào trận đánh đêm nay, nhưng vẫn có thể nghe ra được độ kịch liệt từ tiếng động: Xem ra, Hạ Hầu Thần phái tới đều là cao thủ, nếu không, sẽ không thể giao thủ với những thị vệ trong Lạc vương phủ lâu như vậy.

Trong phòng yến hội rất ấm áp, Lạc Mộng Khê mặc quần áo cũng không nhiều. Nên sau khi ra khỏi phòng yến hội, gió đêm thổi tới làm cho Lạc Mộng Khê hơi lạnh, theo bản năng liền nắm thật chặt quần áo trên người.

Thấy thế, Nam Cung Quyết cởi áo khoác của mình, phủ lên trên người Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê không chối từ, mà hưởng thụ sự yên bình thoải mái:

“Vừa rồi là ai?” Dám đại khai sát giới ở Lạc vương phủ!

“Tử sĩ mà Hạ Hầu Thần huấn luyện!” Hai năm trước Nam Cung Quyết đã quen biết với Hạ Hầu Thần, rất hiểu biết tính cách và phương pháp làm việc của hắn. Hạ Hầu Thần đã nhất định muốn có Lạc Mộng Khê, thì chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn.

Vì thế, Nam Cung Quyết đang âm thầm phòng bị, quả nhiên không ngoài sự tính toán của hắn, Hạ Hầu Thần thật sự đã sai người động thủ.....

Ba người Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp đi vào một tòa tiểu viện, bên trong đèn đuốc sáng trưng, bọn thị vệ tay cầm đuốc lửa đứng thành một vòng tròn, ánh mắt nhìn vào giữa tiểu viện.

Nam Cung Quyết kéo Lạc Mộng Khê đi qua: Giữa tiểu viện không phải để đồ vật của hắn, mà là chất đầy tử thi, chồng chất cùng một chỗ, ít nhất có gần trăm người.....

“Không ngờ Hạ Hầu Thần lại chịu chơi như thế, có thể phái nhiều người như vậy đến Lạc vương phủ!” Những cao thủ này đều là do hắn tiêu phí số

tiền lớn để bồi dưỡng ra, giá trị không thể dùng vàng bạc để đo đếm được.

Giọng Bắc Đường Diệp đầy trêu tức, Nam Cung Quyết hung hăng trừng mắt nhìn hằm một cái: “Mộng Khê, đêm đã khuya, nàng về nghỉ ngơi trước đi!”

Những hắc y nhân này võ công cao cường, vì muốn giết chết bọn họ đã phải tiêu phí rất nhiều nhân lực, thị vệ của Lạc vương phủ chắc cũng đã chết không ít.

Thị vệ của Lạc vương phủ đều là do một tay Nam Cung Quyết tự mình huấn luyện, tuy rằng bọn họ chết trong tay hắc y nhân, nhưng nguyên nhân khiến cho bọn họ bị giết lại là Lạc Mộng Khê.

Ta không giết người, người lại vì ta mà chết, thế lực của Nam Cung Quyết còn bị tổn hại, trong lòng Lạc Mộng Khê tự nhiên cũng không chịu nổi. Vì sợ Lạc Mộng Khê áy náy, Nam Cung Quyết mới để nàng về nghỉ ngơi trước, không muốn cho nàng biết được con số cụ thể những thị vệ đã hi sinh của Lạc vương phủ.

Nam Cung Quyết lương khổ dụng tâm, sao Lạc Mộng Khê lại không biết, tuy rằng nàng muốn biết cụ thể về nhân số tử vong, nhưng cũng không muốn phụ ý tốt của Nam Cung Quyết: “Ta đây về trước, thời gian không còn sớm, chàng xử lý xong việc thì hãy mau về phòng nghỉ ngơi!”

Bên này, Hạ Hầu Thần và Hạ Hầu Yên Nhiên ngồi xe ngựa đi trước:

“Thái tử ca ca, thích khách ở Lạc vương phủ có phải là người của ca không?” Hạ Hầu Yên Nhiên do dự mãi, cuối cùng vẫn hỏi ra vấn đề nàng muốn hỏi: Tìm khắp toàn bộ Thanh Tiêu, người dám giết người trong Lạc vương phủ ngoài Hạ Hầu Thần, thật đúng là tìm không thấy người thứ hai.

“Đúng vậy!” Hạ Hầu Thần không chút do dự thừa nhận, trong khi Hạ Hầu Yên Nhiên không kịp hỏi tiếp thì Hạ Hầu Thần đã nhắm mắt lại, nói ra đáp án: “Sở dĩ Thái tử ca ca làm như vậy, là muốn thử xem thế lực của Nam Cung Quyết. Sau đó, sẽ tìm ra phương án cụ thể để giúp cho Yên Nhiên sớm trở thành Lạc vương phi!”

Thì ra là thế, Hạ Hầu Yên Nhiên không dấu vết nhẹ nhàng thở ra: Ta còn nghĩ là thái tử ca ca muốn khai chiến với Quyết, may mà chỉ là ta lo lắng quá nhiều.

“Thái tử ca ca, ca đoán xem Nam Cung Quyết hiện tại đang làm gì?”

“Còn có thể làm gì, đương nhiên là kiểm kê nhân số của thị vệ tử vong trong phủ, cùng với số người chết của bốn cung.....”

Hạ Hầu Thần đột nhiên mở mắt, trong mắt thâm trầm hiện lên một tia vui sướng: Nam Cung Quyết đang bận việc của Lạc vương phủ, khẳng định không thể bận tâm đến Lạc Mộng Khê, đây chính là cơ hội ngàn năm có một: “Người đâu, triệu tập năm mươi nhân thủ, lại lên vào Lạc vương phủ!”

Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết không ở bên cạnh nàng, nàng tuyệt đối không thể trốn khỏi lòng bàn tay của bốn cung!

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Âm Dạ Đánh Nhau

Edit Vân Anh

Khách điểm, trong phòng được.

Hữu hộ pháp Tuyệt Tình cung thật cẩn thận đem số bột phấn màu trắng vừa mới luyện chế xong bỏ vào trong một chiếc bình sứ dài nhỏ, khoe miệng cong lên ý cười quỷ dị, đặc ý: Được này rất cực cũng luyện thành!

Tả hộ pháp không tinh thông đối với độc dược, thấy hữu hộ pháp quý trọng số bột phấn màu trắng này như thế, nên đoán rằng đây nhất định là vật trân quý: “Lão bà tử, đây là dược gì?”

Hữu hộ pháp trừ bỏ ngẫu nhiên sẽ xử lý một ít chuyện của Tuyệt Tình cung thì suốt ngày chỉ thích luyện mấy thứ dược cổ quái, có khi là độc dược, cũng có khi là thuốc bổ, lại có khi là mị dược.

Mỗi lần luyện xong, nàng đều thích tìm người để thí nghiệm trước, vì để nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, nên người được chọn để làm thí nghiệm tự nhiên sẽ là tả hộ pháp hần.

Hữu hộ pháp đặc ý giơ bình sứ tới trước mặt tả hộ pháp: “Đây là dược mà bốn hộ pháp mới luyện thành, còn chưa được đặt tên, người đừng xem thường nó chỉ là bột phấn, nếu ai lỡ hít vào trong cơ thể, cam đoan liệt nữ cũng biến thành dâm phụ, quân tử cũng trở thành dã thú.....”

Khó trách lão bà tử này vừa rồi sai người gọi ta đến, nói là có chuyện cấp tốc cần thương lượng với ta, nguyên lai đúng là chuyện thí nghiệm dược,

ai, bị nàng khi dễ hơn hai mươi năm rồi, vậy cũng không cần để ý việc bị nàng khi dễ thêm vài lần.....

Tả hộ pháp cầm lấy bình sứ trong tay hữu hộ pháp, định đổ bột phấn bên trong ra: Lần này không cần nhọc công người phải động thủ, bốn hộ pháp tự mình đến.....

Ai ngờ, tả hộ pháp vừa mới mở được nắp bình, bình sứ trong tay đã bị hữu hộ pháp cướp đi:“Tử lão nhân, người làm gì?”

“Còn có thể làm gì, thí nghiệm thuốc !” Bốn hộ pháp thực tự giác, không cần người cưỡng ép!

“Lão nương không luyện chế được này cho chàng” Người mà dùng thì chính là lãng phí.

Nhìn ánh mắt tả hộ pháp đầy kinh ngạc, hữu hộ pháp hí đôi mắt lại, ánh mắt nhìn vào bình sứ trong tay, ngữ khí đặc ý:“Được này là do lão nương cố ý luyện chế cho thánh nữ!”

Chỉ cần thánh nữ ngửi qua, cam đoan sẽ ngoan ngoãn viên phòng cùng thiếu chủ, chuyện lần trước chỉ là ngoài ý muốn, không công làm tiện nghi cho tên Lạc vương Nam Cung Quyết kia.....

“Thuốc này thật sự linh như vậy?”Đối với chuyện của thiếu chủ cùng thánh nữ, tả hộ pháp còn ham thích phấn khích hơn so với hữu hộ pháp, dù sao, chuyện này có quan hệ đến vận mệnh trong tương lai của toàn bộ Tuyệt Tình cung.

“Đương nhiên, khi nào thì lão nương lừa gạt chàng!” Hữu hộ pháp cầm thu lại bình sứ trong tay, nhìn ra đêm đen ngoài cửa sổ, ánh mắt hơi trầm xuống:“Thời gian không còn sớm, chúng ta phải nhanh chóng đến Lạc vương phủ bắt thánh nữ tới.....”

Hữu hộ pháp, tả hộ pháp thả người nhảy đi, thân ảnh màu đen nháy mắt đã ra ngoài cửa sổ, xuất hiện ở ngoài mấy chục thước, hai người rời đi với tốc độ cực nhanh, kinh phong mãnh liệt tạt vào ô cửa sổ đóng đưa qua lại.....

Bóng đêm dần dần dày, trên đường cái tối đen không có một bóng người, từng trận gió thuthối tới, làm tung những chiếc lá rụng, rung động sàn sạt, tả hữu hộ pháp xuyên suốt nhanh chóng lướt đi trên đường cái.

Đến Lạc vương phủ, bắt thánh nữ để cho nàng viên phòng với thiếu chủ, sau đó tìm thời cơ mang nàng rời khỏi nơi này trở về Tuyệt Tình cung, chờ khi thánh nữ có có bầu, Tuyệt Tình cung sẽ được cứu.....

Tả hữu hộ pháp tưởng tượng được rất đẹp, nhưng sự thật thì lại rất tàn khốc.

“đã trễ thế này, hai người các người lén lút đi đâu?” Thanh âm chất vấn lạnh như băng truyền vào trong tai, tả hữu hộ pháp đều trong lòng cả kinh, đột nhiên dừng cước bộ, ngẩng đầu nhìn lại:

Ngay phía trước, một bóng trắng đang đứng đưa lưng về phía bọn họ, rồi chậm rãi chuyển người, dung nhan anh tuấn, sắc bén ẩn ẩn mang theo một loại khí chất ưu thương, đúng là thiếu chủ của bọn họ, Lãnh Tuyệt Tình.

“Tham kiến thiếu chủ!” Tả hữu hộ pháp cung kính hành lễ, không đợi Lãnh Tuyệt Tình lại chất vấn, đã giành trước mở miệng tìm cách thoát tội: “Thuộc hạ không ngủ được, cho nên đi ra ngoài dạo một chút.....”

Lãnh Tuyệt Tình làm người chính trực, khinh thường dùng loại thủ đoạn linh tinh như kê đơn này, kỳ thật, tả hữu hộ pháp cũng không thường dùng loại phương pháp này, nhưng là, cảm tình của Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết rất sâu đậm, nếu không dùng loại thủ đoạn này, căn bản là Lạc Mộng Khê sẽ không chịu đi theo bọn họ.

Lạc Mộng Khê không kết hợp với Lãnh Tuyết Tình thì tạm thời không nói đến Tuyết Tình cung không thể trở nên hưng thịnh, nếu Lạc Mộng Khê lại có đứa nhờ của Nam Cung Quyết thì Tuyết Tình cung sẽ xong đời.....

Cho nên, tả hữu hộ pháp tình nguyện chịu mọi người thóa mạ, cũng phải không từ thủ đoạn cướp đoạt Lạc Mộng Khê trở về Tuyết Tình cung, bọn họ không chỉ muốn cứu chính mình, mà còn có toàn bộ Tuyết Tình cung, ngàn vạn nhân đó a.....

“Trong một năm, Lạc Mộng Khê sẽ không mang thai, các người cũng không cần đi quấy rầy nàng cùng Nam Cung Quyết! một năm sau, Lạc Mộng Khê sẽ rời khỏi Nam Cung Quyết, cùng chúng ta trở về Tuyết Tình cung, cho bọn hần thời gian một năm đi.....”

Ách, tả hữu hộ pháp hai mặt nhìn nhau:“Thiếu chủ, ngài có phải đã đạt thành hiệp nghị nào đó với thánh nữ hay không?”

“Xem là như vậy đi, đêm đã khuya, các người trở về đi, bản cung muốn một mình đi dạo chung quanh một chút!” Ban đêm, những người hữu tình đang nồng nàn trong tình ý, Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết cũng không ngoại lệ đi, Lãnh Tuyết Tình một mình một người, cô chằm nan miên (nằm một mình cô đơn nên khó ngủ)!

Thân ảnh thon dài màu trắng của Lãnh Tuyết Tình càng chạy càng xa:“Lão bà tử, những gì thiếu chủ nói có phải là thật hay không?”

hần và thánh nữ đã đạt thành hiệp nghị, một năm sau thánh nữ sẽ trở về Tuyết Tình cung, nhưng thánh nữ và Nam Cung Quyết đã là phu thê, sao lại có thể dễ dàng thỏa hiệp với thiếu chủ, lại hoặc là nói, giữa hai người bọn họ đã xảy ra cái gì mà chúng ta không biết.....

“Thiếu chủ không nói dối, chuyện người nói hần là thật” Hữu hộ pháp trầm hạ mi mắt suy tư:“Đêm đã khuya, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi!”

Nếu thiếu chủ nói hấn cùng thánh nữ đã đạt thành hiệp nghị, vậy chắc hẳn là có hiệp nghị, thiếu chủ là người có đảm đương, sẽ không lấy an toàn của Tuyệt Tình cung ra để nói giỡn.

Lạc vương phủ, Khê viên.

Gió đêm rất lạnh, thời gian Lạc Mộng Khê ở bên ngoài ngõc mặc dù không lâu, nhưng sau khi trở về phòng, thân thể vẫn khó tránh có chút rét run.

Ngâm nước ấm xong, thân thể cũng ấm áp lên rất nhiều, Lạc Mộng Khê thay tấm y nằm trên giường, nhắm mắt lại, nhưng lại hoàn toàn không chút buồn ngủ:

Vừa rồi tiếng đánh nhau thực kịch liệt, có thể thấy được thực lực của những người Hạ Hầu Thần phái tới không hề thua kém thị vệ vương phủ.

Bên Hạ Hầu Thần bị chết gần trăm người, vậy chỉ sợ là cũng không ít thị vệ vương phủ bị thương hoặc tử vong, thật đúng với câu: giết địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm.

Xem ra Hạ Hầu Thần cũng là một nhân vật lợi hại, chỉ có thể dùng trí giao thủ với hấn, không thể đối địch trực tiếp, nếu không thương vong sẽ rất nặng.....

Tiếng binh khí va chạm rất nhỏ liên tục truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, đột nhiên mở mắt, xoay người ngồi dậy: Sao lại thế này? Chẳng lẽ là Hạ Hầu Thần ngóc đầu trở lại.....

Tiếng đánh nhau rất nhẹ, nhưng lại sắc bén, mà không kịch liệt: thật không giống như là người của Hạ Hầu Thần đánh nhau với thị vệ trong vương phủ, nhưng ai lại nhàn rỗi trong đêm hôm khuya khoắt mà giao thủ vào giờ này.

Lại hoặc là, đây là quỷ kế của Hạ Hầu Thần, lúc này hắn cố ý sai người tạo thành động tĩnh, rồi sau đó, âm thầm giết chết những thị vệ đến kiểm tra.....

Nếu thật sự là như thế, Hạ Hầu Thần, ta sẽ không để cho gian kế của người thực hiện được!

Lạc Mộng Khê mâu quang phát lạnh, xoay người xuống giường, mặc xong quần áo liền mở cửa phòng ra, nhanh chóng đi đến phương hướng truyền đến tiếng đánh nhau.

một lòng muốn đi biết rõ sự thật chân tướng, Lạc Mộng Khê cũng không biết rằng khi nàng vừa đi khỏi, thì liền có một thân ảnh màu đen xuất hiện ở trong phòng ngủ của Khê viên, ánh mắt nhìn về phía nàng đi xa, chợt lóe lên ý cười quỷ dị, thân hình vừa chuyển, Hắc y nhân đã nhanh như tia chớp ẩn vào phòng ngủ, tốc độ cực nhanh làm cho người ta phải hoài nghi là do chính mình hoa mắt.....

“Hai người các người muốn đánh nhau thì đi nơi khác mà đánh, nơi này là Lạc vương phủ, không phải là chỗ cho các người đánh nhau!” một người thị vệ của Lạc vương phủ đứng trên tường cao lạnh giọng nhắc nhở hai người đang đánh nhau bên ngoài tường.

Bên ngoài phủ, hai người giả dạng võ sư đang đánh nhau sau khi nghe được tiếng nói đầy tức giận của thị vệ, lập tức liền dừng động tác, liên tục xin lỗi: “Ngượng ngùng, quan gia, quấy rầy ngài nghỉ ngơi, chúng ta lập tức rời đi, lập tức rời đi.....”

Đúng vào lúc này, Lạc Mộng Khê cũng đi tới cách tường: “Xảy ra chuyện gì?”

“Hồi Vương phi, là hai gã võ sư của tiêu cục đánh nhau, ty chức đã đuổi bọn họ đi rồi” Hai gã võ sư đi rất nhanh, trong nháy mắt đã không thấy

bóng dáng, thị vệ từ trên tường cao nhảy xuống: “Vương phi, trong phủ thực loạn, ty chức hộ tống ngài trở về nghỉ ngơi!”

không phải người thị vệ này muốn trình diễn màn anh hùng hộ tống mỹ nhân, mà là Nam Cung Quyết đã có lệnh, nay địch ở trong tối ta lại ngoài sáng, nếu ở trong vương phủ mà thấy Vương phi chỉ có một mình thì nhất định phải đi theo để bảo hộ nàng.....

Thị vệ trong phủ đều là thủ hạ của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê lại thập phần hiểu biết đối với Nam Cung Quyết, nên cũng hiểu được thị vệ làm như vậy, khẳng định là do hấn phân phó.

Tuy rằng mình còn không có nhu nhược đến mức độ phải cần người bảo hộ, bất quá, Lạc Mộng Khê cũng không muốn phụ hảo ý của Nam Cung Quyết, lại không muốn để người thị vệ này phải khó xử, nên liền không nói thêm gì nữa, xoay người đi trở về:

Nguyên lai chỉ là có người đánh nhau ở bên ngoài Lạc vương phủ, làm mình sợ bóng sợ gió một hồi, trải qua trận chiến giữa người của Hạ Hầu Thần cùng với thị vệ vương phủ, hại ta sắp thảo mộc giai bình (thấy gió lay lại tưởng có mai phục – sợ bóng sợ gió).....

Sau khi thị vệ đưa Lạc Mộng Khê vào Khê viên liền rời đi, Nam Cung Quyết đi xử lý chuyện thị vệ của Tướng phủ, cùng thi thể thích khách vẫn chưa trở về.

Ép buộc đến hơn nửa đêm, Lạc Mộng Khê có thể là nói là khá mệt mỏi, cởi quần áo xong, nằm lên trên giường không lâu thì từng trận buồn ngủ đã đánh úp lại, Lạc Mộng Khê nhắm hai mắt, tùy ý cho cơn buồn ngủ nồng đậm chặt chẽ vây quanh nàng.

Làm khi trên giường lớn truyền đến tiếng hít thở đều đều, một thân ảnh cao lớn màu đen đầy cao ngạo, bước chân tao nhã đi vào phòng ngủ, nhìn tới thân ảnh trên giường lớn xa hoa, khóe miệng liền cong lên một ý cười

quỷ dị, vươn tay cầm qua một mảnh vải dệt bao lại chiếc lư hương bên cạnh người:

Trong lư hương không chỉ có huân hương mà còn có mê hương, Lạc Mộng Khê không phải đang ngủ, mà là bị hôn mê

Thân ảnh màu đen chậm rãi đi tới hương giường lớn, trên giường lớn vẫn truyền đến tiếng hít thở đều đều như cũ, Lạc Mộng Khê không có chút dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Hắc y nhân dừng lại cước bộ ngay trước giường, trên giường, Lạc Mộng Khê đưa lưng về phía hắn, đang ngủ say sưa, ý cười quỷ dị trong mắt hắc y nhân càng đậm, ẩn ẩn còn mang theo một dòng ánh sáng cừu hận: Lạc Mộng Khê, hiện tại, ngươi là của ta!

Cùng lúc đó, trong triều viện nằm chắt đóng rất nhiều thi thể đã trống không, những thị vệ của Lạc vương phủ bị chết, cùng với những hắc y thích khách bị giết cũng đều đã được nâng đi an táng, sau khi Nam Cung Quyết lại phân phó tăng mạnh đề phòng, việc của Lạc vương phủ xem như tạm thời xử lý xong.

Đem tất cả chuyện còn lại giao cho Nhạc Địch, Nam Cung Quyết đang muốn trở về phòng nghỉ ngơi, thì từ trống rỗng đã trào ra rất nhiều Hắc y nhân, vung kiếm chém về phía đám người Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp.

Nam Cung Quyết huy chương đánh bay một tên thích khách dùng kiếm chém về phía hắn, trong đôi mắt thâm thúy hiện lên sự sắc bén: không xong, bốn vương quá sơ suất, Hạ Hầu Thần thế nhưng lại ngóc đầu trở lại, Mộng Khê đã xảy ra chuyện.....

Nam Cung Quyết huy chương đẩy ra vài tên hắc y nhân đang vây khốn hắn:“Bắc Đường Diệp, Nhạc Địch, nơi này giao cho các ngươi, bốn vương đi trước một bước!”

Bắc Đường Diệp chuyển động chiết phiến (cây quạt) trong tay, giấy dùng để làm rìa quạt thế nhưng lại sắc bén dị thường, nhanh chóng cửa đứt cổ một tên hắc y nhân, máu tươi liền vẩy ra:

Nam Cung Quyết đáng giận, chỉ biết lo lắng cho an nguy của Lạc Mộng Khê, bất quá những hắc y nhân này xác thực là vì Lạc Mộng Khê mà đến, xem ra lần này, Hạ Hầu Thần đã quyết tâm với Lạc Mộng Khê, tình thế bắt buộc.....

Ngờ đâu, ngay khi Nam Cung Quyết định vận dụng khinh công chạy về Khê viên cứu Lạc Mộng Khê, thì một thân ảnh màu đen đã từ trên trời nhảy xuống, huy chương đánh tới hướng Nam Cung Quyết.

Chưởng phong sắc bén từ phía trên đánh úp lại, Nam Cung Quyết theo bản năng vận lực cùng người nọ đối chưởng, chỉ nghe ‘Phanh’ một tiếng vang lên, nhất thời đất rung núi chuyển, Nam Cung Quyết cùng tên hắc y nam tử kia đều tự lui về phía sau vài bước mới có thể đứng vững.

Mà mọi người đang đánh nhau, tất cả đều lão đảo vài bước mới rồi mới đứng vững được, ánh mắt nhìn về phía truyền đến chấn động: Vừa rồi sao lại thế này.....

“Nguyên lai là người!” Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết lóe lên nồng đậm trào phúng: “Xin hỏi các hạ, người hiện tại là thủ hạ của Hạ Hầu Thần hay vẫn là bằng hữu hợp tác của hắn?”

“không quan hệ tới người!” hắc y nam tử này không phải ai khác, đúng là tên nam tử thần bí đã bàn điều kiện cùng đại phu nhân.

“Nếu không quan hệ với bốn vương, xin mời các hạ không cần chặn đường của bốn vương!” Nếu không, giết không tha! Võ công của Nam Cung Quyết cùng người thần bí nam tử này chỉ sà sà như nhau, nếu hai người thật sự giao thủ, vậy trong thời gian ngắn rất khó phân ra thắng bại.

Nay Nam Cung Quyết lo lắng cho an nguy của Lạc Mộng Khê, làm sao còn có thể nhàn hạ thoải mái để dây dưa với người nam tử thần bí này.

Hơn nữa, người nam tử thần bí này rõ ràng là tới kéo dài thời gian, nói cách khác, Hạ Hầu Thần đã tới Khê viên bắt Lạc Mộng Khê.....

“Tránh ra!” Ý thức được Lạc Mộng Khê tùy thời đều có thể bị Hạ Hầu Thần bắt đi, nỗi lòng Nam Cung Quyết rốt cuộc không thể bình tĩnh, ần ần lộ ra sự bối rối, đột nhiên nâng chưởng, chưởng phong sắc bén tấn công tới hướng tên nam tử thần bí:

“Nếu không nhường đường, liền tiếp chiêu đi!” Mộng Khê, nàng nhất định phải chống được tới khi ta trở về cứu nàng.....

Thần bí nam tử thân hình chợt lóe, thân ảnh thon dài màu đen nháy mắt liền tránh qua một bên, chưởng lực của Nam Cung Quyết đánh vào trên thân cây đại thụ ở cách đó không xa, chỉ nghe ‘Tạt’ một tiếng, thân cây đại thụ thô to liền gãy lìa.....

Thần bí nam tử xem chuẩn cơ hội, vung chưởng đánh tới hướng Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết rất nhanh thu hồi chưởng lực, hỗn chiến cùng với thần bí nam tử.....

Thân pháp hai người cực nhanh, võ công cực cao, mọi người căn bản là thấy không rõ bọn họ ra chiêu như thế nào, chỉ nhìn thấy hai thân ảnh thon dài một đen một trắng ở giữa không trung chợt cao chợt thấp triển đấu cùng một chỗ, trên người hai người tràn ngập hơi thở mãnh liệt, đè ép mọi người đến không thở nổi. Chương 90: Âm dạ đánh nhau

Edit Vân Anh

Lạc vương phủ, Khê viên.

Hắc y nhân đứng ở trước giường, nhìn Lạc Mộng Khê đang ngủ say, âm thầm đặc ý: Lạc vương phủ đề phòng xác thực nghiêm ngặt, nhưng đối với hắc mà nói chỉ là thùng rỗng kêu to.

Khê viên nhìn như vô hại, kì thực là đã mai phục rất nhiều ám vệ, hơn nữa, theo hắc biết, Lạc Mộng Khê cũng biết chút võ công.

Hai tên võ sư vừa rồi đánh nhau bên ngoài là do hắc an bài, mục đích là muốn dẫn Lạc Mộng Khê ra khỏi Khê viên, sau đó nhân cơ hội để hạ mê hương.

hắc sợ dĩ không bắt Lạc Mộng Khê ngay ở cửa, là vì ngay lúc đó Lạc Mộng Khê đang thanh tỉnh, nếu hắc mà bắt nàng nhất định sẽ làm kinh động đến những tên ám vệ, đến lúc đó nếu hắc muốn mang Lạc Mộng Khê đi thì sẽ phải gặp chút phiền toái.

Nay, Lạc Mộng Khê thân trúng mê hương, không hề hay biết gì, nếu mình muốn mang theo nàng thần không biết, quỷ không hay rời đi, thì căn bản chỉ là việc rất nhỏ.

Lạc Mộng Khê mất tích, Nam Cung Quyết cho dù có biết là do hắc cướp đi, thì hắc cũng không lo, bởi vì hắc tuy tự mình tiến đến đây nhưng lại mặc hắc y, mặt có che vải, giả dạng rất giống như những tên hắc y thích khách khác, Nam Cung Quyết không có chứng cứ, tự nhiên là không thể đến tìm hắc đòi người.....

Tiếng đánh nhau kịch liệt truyền vào trong tai, hắc y nhân trong lòng sáng tỏ: người domình mang đến đang giao thủ cùng với đám người Nam Cung Quyết.....

Lấy sự thông minh của Nam Cung Quyết, chỉ sợ là cũng đã nghĩ ra chuyện mình ngóc đầu trở lại, lấy trình độ để ý của hắc đối với Lạc Mộng Khê, hắc rất nhanh sẽ phá tan sự ngăn trở chạy về đây, việc này không nên chậm trễ, trước mang Lạc Mộng Khê rời đi.

Hắc y nhân cúi người ôm Lạc Mộng Khê đi, ngờ đâu, ngay khi bàn tay hắc y nhân vừa mới chạm tới chân, nguyên bản Lạc Mộng Khê đã ngủ mê đột nhiên lai mở mắt, trong đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng thoáng hiện hàn quang, tay phải rút ra một cây chủy thủ dưới gối đầu, hung hăng đâm tới ngực hắc y nhân...

Tuy rằng Hắc y nhân đã né tránh với tốc độ nhanh nhất, nhưng quần áo trước ngực hắc y nhân vẫn bị Lạc Mộng Khê chém mở ra một lỗ hổng, nếu vừa rồi chủy thủ kia thật sự đâm vào trên người hắc y nhân, phỏng chừng hắc y nhân đã máu tươi tại đường trường:

Hận ý thật mãnh liệt, nàng hận không thể đem bản cung thiên đao vạn quả, băm thây vạn đoạn.....

Hắc y nhân vừa mới né qua chủy thủ của Lạc Mộng Khê, còn không kịp thở dốc, Lạc Mộng Khê đã vung tay lên, tấm chắn trên người đã phóng tới hướng hắc y nhân.

Hắc y nhân huy chưởng đánh úp về phía tấm chắn phủ gấm trùm lên hắc y nhân, chém thành hai nửa, nhất thời, sợi bông bay tán loạn, roi tán loạn quanh người Lạc Mộng Khê cùng Hắc y nhân, lợi dụng sự che dấu của sợi bông, thân ảnh yếu diệu của Lạc Mộng Khê liền bay lên trời, chủy thủ trong tay chém thẳng đến hắc y nhân.....

Hắc y nhân nghiêng người tránh thoát công kích của Lạc Mộng Khê, huy chưởng đánh tới cổ tay Lạc Mộng Khê, muốn đánh rớt chủy thủ của nàng, Lạc Mộng Khê sao lại để cho hắc y nhân được như nguyện, né tránh chiêu thức của hắc y nhân, đồng thời chủy thủ trong tay lại công kích tới chỗ yếu hại trên người Hắc y nhân.....

Lạc Mộng Khê tay cầm chủy thủ, chiêu chiêu rất nhanh, ngoan độc, sát khí mãnh liệt, không lưu tình chút nào, giống như tràn ngập địch ý sâu nặng đối với hắc y nhân.

Hắc y nhân nửa công nửa thủ, muốn thử những chiêu thức võ công của Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê chiêu thức khi mau, khi chậm, khi gấp khi hòa hoãn, trong khoảng thời gian ngắn làm cho người ta không thể rõ ràng.....

Trong phòng vang lên tiếng đánh nhau kịch liệt, những ám vệ đang ẩn nấp ở ngoài cửa ý thức được không ổn, đang muốn vọt vào cứu người, ngờ đâu, một đám hắc y nhân từ trên trời giáng xuống, chặn đường bọn họ.....

Tiếng binh khí kịch liệt giao chiến vang lên không dứt bên tai, hắc y nhân dương môi cười yếu ớt: hắc mang hai nhóm người tới Lạc vương phủ, một nhóm dùng để ngăn trở Nam Cung Quyết, một nhóm khác tự nhiên là để ngăn cản những ám vệ bên ngoài.....

Tất cả cứu binh đều đã bị hắc y nhân ngăn cản ở bên ngoài, ai cũng tìm không ra khe hở để tới cứu Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê võ công xác thực không sai, nhưng nếu so sánh với mình thì vẫn còn kém một chút.....

Cho dù nàng liều chết phản kháng, chỉ cần mình muốn bắt nàng, thì vẫn là một chuyện rất dễ dàng, bất quá, hiện tại thời gian còn sớm, hắc y nhân không nóng nảy, không bằng liên tiếp tục so chiêu với nàng, cũng thuận tiện để hiểu biết thêm một chút về võ công của Lạc Mộng Khê, về sau khi so chiêu cùng nàng, trong lòng cũng có thể chuẩn bị trước.

Nói đến sau khi Lãnh Tuyết Tình cùng tả hữu hộ pháp tách ra, một mình một người không mục đích đi về phía trước, bất tri bất giác, hắc y nhân lại đi tới Lạc vương phủ.

Khi ngẩng đầu trông thấy tấm biển Lạc vương phủ, Lãnh Tuyết Tình có chút tự giễu cười cười: Ta làm sao có thể đi tới nơi này, Mộng Khê ở trong này, nhất định cuộc sống sẽ thực hạnh phúc.....

Bóng đêm dần dần dày, Lãnh Tuyết Tình cũng không biết chính mình đã đứng ở đây bao lâu, thẳng đến lúc sương mù tràn ngập, Lãnh Tuyết Tình

mới ý thức được trời sắp sáng.....

Khe khẽ thở dài, Lãnh Tuyệt Tình đang muốn rời đi, bỗng nhiên tiếng binh khí giao chiến kịch liệt rất nhỏ truyền vào trong tai, Lãnh Tuyệt Tình hơi hơi sửng sốt, nghĩ là mình nghe lầm, đang muốn nâng bước rời đi thì tiếng binh khí giao chiến thế nhưng lại rõ nét hẳn lên.....

Trong Lạc vương phủ có thích khách! Lãnh Tuyệt Tình trong lòng cả kinh, mắt lạnh híp lại, không kịp nghĩ thêm gì khác, thân ảnh thon dài màu trắng trong nháy mắt đã lúi vào trong Lạc vương phủ: Chỉ mong Mộ Dung Khê không có việc gì.....

Băng Lam là nha hoàn của Lạc Mộ Dung Khê, từng vẽ lại địa hình trong Lạc Vương phủ đưa cho Lãnh Tuyệt Tình, hơn nữa Lãnh Tuyệt Tình từng vào Lạc vương phủ, nên địa hình trong phủ hẳn tự nhiên là rõ ràng trong lòng bàn tay.

Sau khi vào phủ, Lãnh Tuyệt Tình không đi đâu khác, mà là đi thẳng đến phòng ngủ của Lạc Mộ Dung Khê cùng Nam Cung Quyết...

Khê viên.

Lạc Mộ Dung Khê cùng Hắc y nhân còn đang đánh nhau, bất quá, Lạc Mộ Dung Khê biết, nàng không phải là đối thủ của hắn, nếu đám người Nam Cung Quyết còn không trở lại, nàng rất có khả năng sẽ bị hắn bắt đi.....

Hai người so chiêu thời gian không ngắn, hắc y nhân cũng từ bắt đầu từ hưng trí bừng bừng biến thành vô vị nhàm chán, quay đầu nhìn ra bầu trời bên ngoài: Thời gian đã không còn sớm, bản cung cũng không có nhiều thời gian để mà tiêu hao ở đây nữa.....

Bàn tay đột nhiên vung lên, chưởng phong mạnh mẽ đánh úp tới Lạc Mộ Dung Khê: phải đảm thương Lạc Mộ Dung Khê, hẳn mặc dù có chút luyến tiếc, nhưng mà nếu để cho Lạc Mộ Dung Khê lông tóc vô thương thì nàng sẽ không

đi cùng hắn, hắn cũng không còn cách nào khác mới có thể ra hạ sách này.....

Lạc Mộng Khê cũng nhìn ra hắc y nhân muốn tốc chiến tốc thắng, sau đó đem nàng bắt đi, trong tiềm thức nỗi hận đối với hắn lại càng tăng một tầng.

Ánh mắt nhìn đến cái bàn ở cách đó không xa, Lạc Mộng Khê mâu quang phát lạnh, khi chưởng phong của hắc y nhân đánh tới, nàng rất nhanh liền lắc mình né qua, thân ảnh yếu điệu nháy mắt đã lui tới sau bàn.

Đột nhiên nàng nâng tay, sát khí cường thế, hỗn loạn mà nồng đậm tức giận, nháy mắt đã đánh tung cái bàn chắn ở giữa, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng đánh úp về phía hắc y nhân.....

Hắc y nhân không đón đỡ một chiêu này, rất nhanh nghiêng người né qua, sát chiêu của Lạc Mộng Khê đụng vào bàn trang điểm, bàn trang điểm xinh đẹp, kiên cố nhất thời bị đánh nát bấy.

Những sợi bông trong chăn phủ găm rơi xuống, lại bị cuồng phong thổi tung, không ngừng xoay tròn giữa không trung, bay lên, phiêu phiêu lả tả phân tán khắp nơi.....

một chiêu này Lạc Mộng Khê đã dùng hết toàn lực, nếu đánh vào trên người hắc y nhân, cho dù hắc y nhân võ công có cao tới đâu, thì chắc chắn sẽ trọng thương: Khi Lạc Mộng Khê ra chiêu, căn bản là không tính lưu lại đường sống cho hắc y nhân, nàng đúng là hận hắn như vậy.....

“Lạc Mộng Khê!” Hắc y nhân nổi giận gầm lên một tiếng, nâng tay đánh ra một chưởng hướng tới Lạc Mộng Khê: Nàng muốn giết bản cung phải không, vậy bản cung khiến cho nàng nếm thử tư vị bị người khác đánh trọng thương, Lạc Mộng Khê, đây là nàng tự tìm.....

một chưởng này, hắc y nhân dùng hết toàn lực, nếu Lạc Mộng Khê thực bị đánh trúng, tuyệt đối sẽ trọng thương, nếu vận khí tốt thì còn có thể khôi phục lại khỏe mạnh, nếu như vận khí không tốt thì chỉ có thể cả đời nằm ở trên giường bệnh.....

Lạc Mộng Khê cũng nhận thấy được cường thế của chưởng phong, nàng không trực tiếp đón đỡ mà ngay khi chưởng phong đánh úp lại, Lạc Mộng Khê liền thả người nhảy ra ngoài cửa sổ.

Phía sau truyền đến “Phanh!” một tiếng, trong phút chốc, những mảnh vụn bay tán loạn, mặt đất chấn động giống như động đất, Lạc Mộng Khê quay đầu lại, chỉ thấy văn phòng của mình cùng Nam Cung Quyết đã bị đánh thủng một cái lỗ lớn:

Đáng giận, một chưởng này của Hạ Hưu Thần nếu thực sự đánh trúng vào người ta thì cũng đủ để đánh chết ta rồi.....

Trong viện, ám vệ đang kịch liệt giao thủ với nhóm hắc y nhân, nhân mã và thực lực của hai bên tương đương nhau, trong thời gian ngắn sẽ khó phân thắng bại.

Nơi đây không nên ở lâu, hắc y nhân võ công cao hơn so với Lạc Mộng Khê, nhóm ám vệ lại không thể giúp nàng, nếu nàng lại tiếp tục ngốc ở đây nữa, vậy thì chính là đang chờ bị hãm bắt đi!

Huống chi, mục tiêu của hắc y nhân là nàng, nếu nàng đi rồi, trận chiến trong viện sẽ có thể dừng lại.....

Vừa nghĩ, Lạc Mộng Khê không lại trì hoãn, đang muốn vận dụng kinh công rời đi, thành linh hắc y nhân đã xuất hiện ngay trước mặt chặn đường nàng:“Lạc Mộng Khê, hôm nay, nàng có chạy đằng trời, ngoan ngoãn theo ta trở về, miễn cho lại da thịt khỏi phải chịu thêm đau khổ!”

“Người nằm mơ!” Lạc Mộng Khê mâu quang phát lạnh, tranh thủ khi Hắc y nhân còn chưa kịp phát giận liền vùng chường đánh ra một mảnh khói trắng, thừa dịp hắc y nhân tránh né, nhanh chóng phi thân rời đi: Nam Cung Quyết hẳn là còn ở trong tiểu viện kia.....

Khói trắng không đánh trúng trên người hắc y nhân, nhưng lại rớt trúng tên tử sĩ do hắc y nhân mang đến, tên tử sĩ kêu thảm thiết rồi ngã xuống đất, không đến một lát sau đã té bẹp trên mặt đất, hóa thành một bãi máu loãng, một khúc xương cũng không còn: “Hóa thi phẫn, Lạc Mộng Khê!” Nàng thế nhưng lại muốn bản cung biến mất trên đời, nào có dễ dàng như vậy!

Hắc y nhân hai mắt màu đỏ, nhìn lên giữa không trung, thấy thân ảnh Lạc Mộng Khê càng lúc càng xa, trong mắt luân phiên hiện ra sự phẫn nộ cùng cừu hận: Lạc Mộng Khê, đây chính là nàng tự tìm.....

Thân ảnh màu đen cao lớn nháy mắt đã tung mình khỏi mặt đất, rất nhanh đã đuổi theo Lạc Mộng Khê ở giữa không trung: Lạc Mộng Khê.....

Lạc Mộng Khê khinh công không bằng hắc y nhân, trong khoảnh khắc đã sắp bị đuổi theo, phía sau ác phong đã úp tới gần, Lạc Mộng Khê mâu quang phát lạnh: Cùng lắm thì cùng người đồng quy vu tận.....

Ác phong cường thế gần trong gang tấc, Lạc Mộng Khê đột nhiên xoay mình, vùng chủ thủ đâm tới ngực hắc y nhân.....

Lạc Mộng Khê thân là đặc công, ra tay tốc độ cực mau, ngoan, chuẩn, mục tiêu mà nàng nhận định rất ít khi trốn thoát, bất quá mọi việc luôn luôn có ngoại lệ.....

Ngay trong khoảnh khắc chủ thủ trong tay Lạc Mộng Khê chỉ còn cách ngực hắc y nhân khoảng một li, thì cổ tay đã bị nắm chặt, rốt cuộc không thể tiến thêm được nửa phần, nâng mắt nhìn đối diện với đôi mắt đỏ đậm đầy phẫn nộ của hắc y nhân: “Lạc Mộng Khê, lúc này nàng lại tính sai!”

Hắc y nhân đột nhiên nâng chưởng đánh tới Lạc Mộng Khê, gần gũi như thế, tuyệt đối không có khả năng sẽ thất thủ, một chưởng này, hắc y nhân dùng một nửa nội lực, có thể đánh Lạc Mộng Khê bị trọng thương, những cũng không phải vứt bỏ tánh mạng.....

Hắc y nhân tốc độ cực nhanh, Lạc Mộng Khê căn bản là trốn không thoát, ngay lúc nàng nghĩ là mình chạy trời không khỏi nắng, thì một thân ảnh màu trắng nháy mắt liền xuất hiện ngay trước mặt hai người, nâng chưởng tiếp được chưởng lực của hắc y nhân.....

“Phanh!” Lại một lần nữa đình tai nhức óc, đất rung núi chuyển, thân ảnh màu trắng cùng hắc y nhân đều tự đứng thẳng sang một bên cảm tức, Lạc Mộng Khê thì đứng ở cách chỗ hai người không xa, ba người hình thành một hình tam giác kì lạ: Lãnh Tuyệt Tình, hắc làm sao có thể ở trong này?

“Đối với một thiếu nữ tử mà các hạ cũng ra nặng tay như thế?” Người này lòng dạ hẹp hòi, tâm ngoan thủ lạt, đối với bất luận kẻ nào cũng không thủ hạ lưu tình, vừa rồi may mắn ta đến rất nhanh, nếu không, Mộng Khê khó giữ được tánh mạng!

Nhìn tình hình đánh nhau trong viện, trận đánh này ít nhất cũng đã xảy ra hơn nửa canh giờ, người này khí thế sắc bén, quần áo có chút tổn hại, nhìn có chút chật vật, hẳn là do Mộng Khê tạo thành, có thể kéo thời gian dài như vậy, võ công của Mộng Khê cũng coi như không sai.

“Chuyện của ta, không tới phiên người khác hỏi đến, chặn đường của ta, chết!” Lãnh Tuyệt Tình, nếu người muốn chết, bản cung cũng có thể tiễn người một đoạn đường!

“Muốn giết ta, cũng phải nhìn xem người có bản lĩnh lớn như vậy hay không!” ánh mắt người này sắc bén, ngữ khí cuồng ngạo, chỉ có người hàng năm đều quen ra lệnh mới có thể như thế, tìm khắp toàn bộ Thanh Tiêu,

người dám mình mực trương đảm xông vào Lạc vương phủ giết người, bắt người, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Ra tay đi!” bàn tay hắc y nhân chém đến Lãnh Tuyết Tình, lúc này lại có Lãnh Tuyết Tình, hắc căn bản sẽ không thể mang Lạc Mộng Khê đi, cho nên, chỉ có thể giết chết Lãnh Tuyết Tình thì kế hoạch của hắc mới có thể thuận lợi thực thi. Chương 90: Âm dạ đánh nhau

Edit Vân Anh

Lãnh Tuyết Tình cùng Hắc y nhân võ công thế nhưng lại tương xứng, hai người đánh nhau hơn trăm chiêu, thế nhưng một chút cũng không phân ra được thắng bại.

trên bầu trời đông phương mọc lên ngôi sao mai, trận đánh nhau trong tiểu viện cũng đã sắp kết thúc, nhóm ám vệ đã chiếm thượng phong, những tên thích khách càng ngày càng ít.

Khê viên phát sinh chuyện lớn như vậy mà Nam Cung Quyết cũng không trở về, xem ra, hắc hắc là đã bị người giữ chân, tuy rằng Lạc Mộng Khê không có nhìn thấy Nam Cung Quyết, bất quá, nàng tin tưởng võ công và năng lực của hắc, tuyệt đối sẽ không thất bại bởi người bên ngoài, nàng không cần quá lo lắng, nay, chuyện cần phải giải quyết nhất, chính là nhân vật phiền toái trước mắt này.

Lạc Mộng Khê giơ lên chủ thủ trong tay, đúng thanh chủ thủ dùng để chặt túy gà lúc ban ngày ở Túy Tiên lâu: Nếu hôm nay thanh chủ thủ này dính phải máu người nọ, sẽ không có thể lại dùng để chặt túy gà nữa, hảo hảo một thanh chủ thủ, thật sự là đáng tiếc.....

Lạc Mộng Khê ghé mắt nhìn phía Lãnh Tuyết Tình đang kịch liệt đánh nhau với Hắc y nhân, khóe miệng cong lên một ý cười trào phúng lạnh như băng, thân hình vừa chuyển, chủ thủ trong tay đánh thẳng đến hậu tâm của hắc y nhân:

không phải Lạc Mộng Khê thích đánh lén người khác, mà là đối phó với người xấu, không cần phải để ý tới phương pháp, phương pháp có thể giết chết hắn, thì chính là phương pháp chính đáng nhất.....

Hắc y nhân võ công cao cường, mặc dù giao thủ cùng với Lãnh Tuyết Tình, nhưng lực quan sát vẫn còn rất cao, phía sau có ác phong đánh úp lại, hắn tự nhiên là có thể cảm giác được, lắt mình tránh thoát khỏi tập kích của Lạc Mộng Khê, lấy thực lực của một người đối phó với hai người Lạc Mộng Khê và Lãnh Tuyết Tình.....

Lấy một địch hai, hắc y nhân ngay từ đầu còn không cảm giác cái gì, nhưng thời gian dần qua, thể lực dần dần chống đỡ hết nổi, dù sao thì võ công của Lãnh Tuyết Tình cũng ngang tay với hắn, mà võ công của Lạc Mộng Khê cũng không sai.

Trong tiểu viện, người của mình càng ngày càng ít, sắc trời cũng dần dần tỏa sáng, hắc y nhân biết mình không thể tiếp tục trì hoãn, nhưng mấu chốt công mà phải chịu tay không mà về thì hắn lại không cam lòng.

Dù sao, chính mình đã dốc lòng sắp xếp tinh vi như vậy, cũng đã mất đi nhiều nhân lực do chính mình tiêu phí tâm lực để bồi dưỡng như vậy, nếu không thu hoạch được gì, thất bại mà về, hắn như thế nào có thể cam tâm.....

Người đầu sỏ tạo thành hết thảy mọi chuyện chính là Lạc Mộng Khê, cho nên hắn cái gì cũng đều không có được, nhưng hắn cũng tuyệt đối sẽ không để yên cho Lạc Mộng Khê.....

Hắc y nhân dần dần chống đỡ hết nổi, dần dần yếu sức, Lãnh Tuyết Tình cùng Lạc Mộng Khê tất nhiên là sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, thừa thắng xông lên, nhưng lại không biết hết thảy đều chỉ là quỷ kế của hắc y nhân.....

Ngay khi Lạc Mộng Khê nghĩ đến mình sẽ thắng, nên có chút thả lỏng với hắc y nhân đột nhiên mở tay ra, một cây ngọc trâm cài tóc của nam tử bay thẳng đến hướng Lạc Mộng Khê.....

“Mộng Khê, cẩn thận!” Khóe mắt hiện lên một đạo hàn quang, tay của hắc y nhân đã đến rất gần Lạc Mộng Khê, Lãnh Tuyệt Tình dù có muốn đẩy nàng ra thì cũng đã không còn kịp, theo bản năng liền phi thân chắn ngay trước người Lạc Mộng Khê.....

“Xích!” Ngọc trâm đâm vào cánh tay Lãnh Tuyệt Tình, xuyên qua tới sau người hắc y nhân, trên cánh tay sau khi bị ngọc trâm đâm xuyên qua, máu tươi liền nhuộm hồng cả một mảng quần áo trắng.....

“Lãnh Tuyệt Tình!” Lạc Mộng Khê kinh hô một tiếng, thừa dịp Hắc y nhân ngây người, nháy mắt chúi thủ trong tay đã đâm tới cổ hắc y nhân: Hạ Hầu Thần, đi tìm chết đi!

Khi hàn quang trong tay Lạc Mộng Khê đâm tới, Hắc y nhân ý thức được không ổn, trong tiềm thức muốn né tránh, dù không thể hoàn toàn tránh thoát, nhưng cũng có thể tránh đi chỗ yếu hại, chúi thủ trong tay Lạc Mộng Khê đâm thật sâu vào bờ vai của hắc y nhân.....

“Lạc Mộng Khê..... Nàng..... Nàng.....” đã vậy còn quá hận ta..... Hắc y nhân giờ ngón tay chỉ Lạc Mộng Khê, tức giận nói không ra lời.

“đi tìm chết đi!” Lạc Mộng Khê đột nhiên rút ra thanh chúi thủ đã đâm vào trên người hắc y nhân ra, khi máu tươi vẩy ra, Lạc Mộng Khê nhắc chân hung hăng đá tới hắc y nhân.

Hắc y nhân phản ứng cực nhanh, ngay khi Lạc Mộng Khê đá hắc y nhân, hắc y nhân đã che miệng vết thương lại, nhanh chóng thối lui về phía sau, Lạc Mộng Khê cũng rất nhanh đi lên theo, muốn bổ thêm mấy kiếm hoặc mấy đá, giết hắc y nhân là xong hết mọi chuyện.

Ai ngờ, Hắc y nhân lại tung ra một đoàn sương trắng hướng tới Lạc Mộng Khê, thừa dịp lúc Lạc Mộng Khê trốn tránh, liền phi thân rời đi, đồng thời cũng thả lên trên trời tín hiệu màu đỏ.....

Trong tiểu viện, Nam Cung Quyết vẫn còn đang đánh nhau cùng với tên thần bí nam tử kia, hai người võ công tương xứng, đã gần sắp được ngàn chiêu, nhưng vẫn bất phân thắng bại, Nam Cung Quyết âm thầm sốt ruột, nhưng không có cách nào để thoát thân rời đi.

Đám người Bắc Đường Diệp cũng bị nhóm thích khách vây khốn, không thể tiến đến cứu Lạc Mộng Khê, ngay khi Nam Cung Quyết lo lắng cho an nguy của Lạc Mộng Khê, trên trời không liền hiện lên chùm ánh sáng, ngay sau đó, người cùng hãn giao thủ mâu quang hơi hơi lóe lóe, liên tiếp phóng ra mấy chưởng bức lui hãn, nhanh chóng rời đi.....

Những thích khách đang giao thủ với đám người Bắc Đường Diệp cũng tùy theo rời đi.....

Ngay lúc đám người Bắc Đường Diệp âm thầm thở phào, Nam Cung Quyết đột nhiên nâng lên mí mắt: Bọn họ vội vã rút lui, có hai cái nguyên nhân, một là bọn hãn thua, hai chính là bọn họ đã đạt thành mục đích của mình, không còn cần thiết phải ở lại chỗ này.

Nhưng vừa rồi, bọn họ không có chút dấu hiệu bị thua, chẳng lẽ là..... đã đắc thủ, vậy Mộng Khê chẳng phải là..... bị bọn họ bắt đi.....

Mộng Khê thông minh như vậy, hẳn là sẽ không gặp chuyện không may! Nàng sẽ không gặp chuyện không may, Nam Cung Quyết tự an ủi mình, không để ý đến đám người Bắc Đường Diệp kêu gọi, nhanh chân chạy tới Khê viên: Mộng Khê, người không thể xảy ra chuyện, nhất định không thể xảy ra chuyện.....

Tuy rằng Nam Cung Quyết biết, loại khả năng này là rất nhỏ, rất nhỏ, nhưng hãn vẫn ôm hy vọng, Lạc Mộng Khê vẫn đang ở trong Khê viên, chờ

hắn trở về.....

Khê viên.

Những ám vệ bị thương nhẹ đang rửa sạch sân, nâng những đồng bạn bị trọng thương vào phòng được để trị liệu, còn những đồng bạn bị tử vong thì được đặt ở cùng một chỗ, đợi lát nữa sẽ hạ táng cho bọn họ sau, về phần những tên hắc y thích khách đã chết, cũng được chắt đóng ở cùng một chỗ:

Vô luận khi sống có bao nhiêu tâm cừ đại hận, nhưng sau khi chết thì cũng xong hết mọi chuyện, còn sống cần gì phải so đo với người chết.

Bọn họ cũng giống như mình, ăn lộc quan, phải làm việc cho quan, cầm lấy phần bổng lộc này để rồi bán đi tánh mạng của chính mình, sau khi chết nhất định phải được an táng, để cho bọn họ có nơi cư trú, không cần phải phơi thây nơi hoang dã.

“Người bị thương không nhẹ, ta giúp người băng bó đi!” Lạc Mộng Khê giúp đỡ Lãnh Tuyết Tình bị thương ở cánh tay đi vào phòng ngủ, trong phòng ngủ sớm đã trở thành một đám bừa bãi, bàn ghế toàn bộ đều lệch vị trí, những mảnh vụn phân tán khắp nơi

Ngoại thất coi như còn có chút sạch sẽ, Lạc Mộng Khê dàn xếp cho Lãnh Tuyết Tình ngồi bên chếc bàn trong ngoại thất, tự mình chạy vào nội thất lấy được trị thương.

Đối với Lãnh Tuyết Tình, Lạc Mộng Khê cảm thấy thập phần phức tạp, bọn họ vốn nên là vợ chồng, nhưng mà âm kém dương sai, hai người đã bỏ qua nhau. Nay, Lãnh Tuyết Tình thế nhưng lại vì nàng mà bị thương.

Khi Lạc Mộng Khê đang ngủ thì phải giao thủ với Hắc y nhân, nên trên người vẫn còn mặc tấm y, tấm y ở cổ đại cũng thực bảo thủ, hơn nữa hiện tại là mùa thu, tấm y rất dày, cho nên, da thịt trên người Lạc Mộng Khê đều được che đậy, không chút lộ ra ngoài.

Nhưng mà mặc tấm để tiếp khách thì chung quy vẫn là không lễ phép, Lạc Mộng Khê mặc vào một tấm áo khoác, đang cầm trị được trị thương đi ra, vén lên cánh tay áo bị thương của Lãnh Tuyệt Tình, thật cẩn thận nhẹ nhàng xử lý miệng vết thương cho hắn.

Lạc Mộng Khê động tác thành thạo, không lâu sau, miệng vết thương đã xử lý xong, xác nhận trên ngọc trâm của hắc y nhân không có độc, Lạc Mộng Khê mới bôi thuốc rồi băng bó cho Lãnh Tuyệt Tình.

“Mộng Khê, nàng thường xuyên băng bó miệng vết thương sao?” Băng không, động tác sao lại thành thạo như thế.

Lạc Mộng Khê sắc mặt bình thường, động tác trong tay cũng như thường:

“không phải, trước đây, ta ở Tướng phủ thường xuyên bị khi dễ, Tuân mẹ thường thoa dược cho ta, ta xem xong liền học lại, về sau Tuân mẹ cách thế, nhóm nha hoàn va mấy tên sai vặt liền khi dễ ta cùng Băng Lam, chúng ta lại thoa dược cho lẫn nhau, thời gian lâu, động tác tự nhiên cũng trở nên thành thục.....”

Động tác bôi thuốc thành thạo của Lạc Mộng Khê có được là ở thời hiện đại, bất quá, nàng không muốn để cho Lãnh Tuyệt Tình biết.

Huống chi, Lạc đại tiểu thư bị người khác đánh là sự thật, sau khi bị thương cần phải bôi dược, nhưng chỉ có thể hái chút thảo dược đắp lên trên miệng vết thương, nếu phải kể ra thì tình trạng của Lạc đại tiểu thư còn thảm hơn so với Lạc Mộng Khê....

không thể tưởng tượng được người lại phải trải qua hững ngày như vậy ở Tướng phủ, Lạc Hoài Văn là thân sinh phụ thân của người, hắn cũng không quản người sao? Những lời này Lãnh Tuyệt Tình không có hỏi ra, vì sợ sẽ gợi lên nỗi thương tâm của Lạc Mộng Khê.

Miệng vết thương băng bó xong, Lạc Mộng Khê thắt một cái nơ bướm cái xinh đẹp, nàng băng bó hơi lỏng vì sẽ có lợi để cho máu vận hành, buông xuống cánh tay áo cho Lãnh Tuyết Tình, Lạc Mộng Khê phát hiện, trên tay áo hằn nhuộm đều là máu, quần áo căn bản không thể mặc nữa.

“Người chờ một chút!” Lạc Mộng Khê rất nhanh chạy vào nội thất, lại rất nhanh chạy trở về, trong tay đã cầm thêm một bộ quần áo màu trắng: “Thay bộ quần áo này đi!”

Nam Cung Quyết cùng Lãnh Tuyết Tình đều thích màu trắng, hơn nữa, thân hình hai người cũng không sai biệt lắm, cho nên, hẳn là Lãnh Tuyết Tình sẽ mặc rất vừa người quần áo của Nam Cung Quyết.

Khóe miệng Lãnh Tuyết Tình ẩn ẩn hiện lên một ý cười chua sót: “không cần, khách sạn cách nơi này không xa, ta trở về thay quần áo là được rồi”

Nếu không phải mới vừa rồi là vì muốn ở bên nàng ngốc lâu thêm một chút, hẳn cũng sẽ không để nàng kéo vào nhà băng bó vết thương, nơi này là phòng ngủ của Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết, cho dù hẳn có đi vào thì chung quy vẫn chỉ là một người ngoài.....

“Mộng Khê..... Mộng Khê.....” Lạc Mộng Khê vừa muốn nói chuyện, ngoài cửa đã truyền đến tiếng kêu gọi đầy lo lắng của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê trong lòng nghi hoặc: Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì, nếu không, sao Nam Cung Quyết lại kích động như thế.....

Lạc Mộng Khê buông quần áo trong tay, bước nhanh ra khỏi phòng: “Nam Cung Quyết, xảy ra chuyện gì.....”

Lạc Mộng Khê lời còn chưa dứt, liền bị Nam Cung Quyết gắt gao ôm vào trong lòng: “Mộng Khê, người còn ở đây, thật sự là quá tốt.....” Ta còn tưởng rằng nàng đã bị bắt đi rồi.....

Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài: Ta còn tưởng đã xảy ra chuyện lớn gì nữa, nguyên lai là chỉ chuyện này.

Bất quá, vừa rồi thật sự là nguy hiểm thật, nếu Lãnh Tuyết Tình không kịp lúc tới đây, ta thật sự sẽ bị trọng thương hoặc bắt đi, rồi sau đó người và ta tuyệt đối sẽ không lông tóc vô tổn mà có thể cùng ôm nhau....

Trời đông đang dần dần tỏa sáng, Nam Cung Quyết lưu luyến không rời buông lỏng Lạc Mộng Khê đã sắp bị hãm ôm đến thở không nổi, ánh mắt ôn nhu:“Mộng Khê, nàng thắng Hạ Hầu Thần?”

Loại chuyện này nghe qua có chút không thể tin được, nhưng sự thật là như thế, nếu Lạc Mộng Khê thua thì Hạ Hầu Thần đã không có khả năng dễ dàng buông tha mà rời đi.

“không phải, là Lãnh Tuyết Tình thắng Hạ Hầu Thần, đã cứu ta!”Nhưng hãm cũng bị thương.

“Phải không?” Nam Cung Quyết tuy rằng có địch ý với Lãnh Tuyết Tình, nhưng mà nếu không có hãm hỗ trợ, thì Lạc Mộng Khê chắc chắn đã bị bắt đi, cho nên Nam Cung ngọc vẫn có chút cảm tạ Lãnh Tuyết Tình:“Kia hãm hiện tại ở đâu?”

“Bên ngoại thất, hãm bị thương, ta giúp hãm băng bó.....” khi Lạc Mộng Khê đang nói lại nhìn thấy ngoại thất trống rỗng thì liền im bặt: Lãnh Tuyết Tình đã lặng lẽ rời đi trong khi Lạc Mộng Khê đi ra ngoài gặp Nam Cung Quyết.....

hãm vì cứu nàng mà bị thương, nhưng lại không muốn nàng hứa hẹn hay báo đáp gì, trên bàn tròn ở ngoại thất, có một lọ dược trị thương cùng một chiếc áo khoác màu trắng làm bằng thiên tâm ti, trên cổ áo khoác và cổ tay áo có thêu những đóa hoa dã gừng tạo thành những đường hoa tinh xảo, chính là dấu hiệu đặc thù trên quần áo của Nam Cung Quyết.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Khai Quan Giành Tro Cốt?

Tốc độ làm việc của thị vệ trong Lạc vương phủ rất nhanh, cả Khê viên bị hủy không còn bộ dáng gì nữa, nhưng chỉ trong thời gian một ngày, thì đã được thị vệ dọn dẹp lại như lúc ban đầu, không còn lưu lại một chút dấu vết đã từng bị phá hủy.

Trong vương phủ, những chỗ bị phá hủy khác cũng toàn bộ được sửa sang lại, cũng tới tới lui lui quét tước vài lần, vương phủ cũng khôi phục lại sự tươi mát, tự nhiên, cao quý, cổ điển, cảnh sắc mê người lúc ban đầu, huyết tinh và chặt vật của tối hôm qua đã được gió thu cuốn đi xa.....

Hạ Hầu Thần bị Lạc Mộng Khê đâm trọng thương, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thể đến Lạc vương phủ gây sự, làm cho đám người Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê cũng tạm thời được an tâm nghỉ ngơi.

Ánh nắng tươi sáng sau giữa trưa, rất thích hợp để nghỉ ngơi. Lạc vương phủ đã khôi phục như lúc ban đầu, Nam Cung Quyết tự nhiên cũng rất nhiều thời gian ở cùng Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê ngâm bình trà ngon cùng phẩm trà với Nam Cung Quyết ở trong viện.

“Mộng Khê, nàng làm sao có thể né qua mê hương của Hạ Hầu Thần?” Lạc Mộng Khê từng hai lần bị người khác dùng mê hương làm hôn mê, mà không hề hay biết gì, nhưng lần này thế nhưng lại có thể kịp thời phòng bị, đối với điểm này, Nam Cung Quyết cảm thấy khó hiểu.

“Chuyện này thì phải cảm tạ Băng Lam đã hai lần hạ mê hương với ta!” Lạc Mộng Khê châm đầy chén trà cho Nam Cung Quyết, hương trà thơm thanh nhiên tỏa ra bốn phía, làm người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

“Mê hương của Tuyệt Tình cung do hữu hộ pháp chế tạo thực thuần, vô sắc vô vị, cho nên, hai lần trước bị mê hương hôn mê, ta không hề hay biết”

“Tuy mê hương mà Hạ Hầu Thần dùng cũng là thượng phẩm, nhưng nếu đem so sánh với mê hương của hữu hộ pháp thì vẫn kém một chút, bởi vì ta đã từng ngửi qua loại mê hương tinh thuần nhất, cho nên khi ngửi thấy loại mê hương hơi kém hơn một chút liền có thể nhận ra sự khác biệt”

Đúng là dựa vào chút khác biệt này, nên ta mới kết luận có người đã hạ mê hương trong lư hương, sau đó liền làm bộ bị hôn mê, dẫn dụ Hạ Hầu Thần xuất hiện.

“Mộng Khê, nàng lấy giải dược của mê hương ở trong dược phòng vương phủ?” Nhưng không ai ở trong dược phòng từng thấy qua Lạc Mộng Khê tiến đến lấy dược.

“không phải, lấy từ chỗ Băng Lam” Mê hương ở thời đại này thịnh hành như thế, nếu ta không phòng bị, chẳng phải là một đứa ngốc sao.

“Băng Lam là người của Tuyệt Tình cung, hơn nữa, nàng từ nhỏ đã thích chế thuốc, mà cũng bởi vì nàng biết chút y thuật, nên mới có thể được phái đến bên cạnh ta” Lạc đại tiểu thư thường bị người khác khi dễ, nàng cần một nha hoàn biết y thuật, để sau khi nàng bị thương, thì sẽ giúp nàng tìm thảo dược đến trị thương.

“Khi lấy giải dược của mê hương giải, ta thuận tiện còn bảo nàng đưa thêm chút độc dược, dùng để phòng thân” Cũng bảo Băng Lam hướng dẫn phương pháp sử dụng chúng tốt nhất, không nghĩ tới, tới hôm qua thế nhưng lại có thể phát huy công dụng.

“Nam Cung Quyết, vì sao bây giờ chúng ta không thể giết Hạ Hầu Thần?” Nam Cung Quyết vẫn ngồi trên ghế không nói chuyện, nhưng Lạc Mộng Khê nhìn ra được hắn không vui, liền thức thời dời đi đề tài.

Bởi vì khi Lạc Mộng Khê đối phó với Hạ Hầu Thần thì đều dùng những thứ của Tuyệt Tình cung, tuy nói hữu hiệu là được, cũng không cần so đo nhiều lắm, nhưng trong lòng Nam Cung Quyết vẫn có chút không quá thoải mái.

Ngày hôm qua đã có người đề nghị, thừa dịp thắng mà truy kích, thừa dịp Hạ Hầu Thần bị trọng thương, tiến đến dịch quán giết hắn, miễn cho hắn sau khi lành thương rồi lại dă tâm bưng bưng gây sự, nhưng lại bị Nam Cung Quyết phủ quyết.

“Tây Lương quốc quốc cường dân thịnh, qua vài thập niên nghỉ ngơi dưỡng sức, nay đã trở thành một cường quốc, mà Thanh Tiêu, tuy rằng đã cũng là một trong ba đại cường quốc, nhưng lại vừa mới trải qua chiến loạn, căn cơ không đủ, tướng sĩ ngoài biên cương lại ‘Bình phân ba phái’...”

“Ba phái? Trừ người cùng Nam Cung Phong ra còn có thể là phái nào nữa?” Chẳng lẽ trừ bỏ Nam Cung Phong cùng Nam Cung Quyết, Thanh Tiêu còn có một vị hoàng tử sống sót trên đời.

“Là bộ hạ của Khang vương Nam Cung Dạ, sau khi binh lính của Nam Cung Dạ chiến bại, mặc dù binh lính đã đầu hàng, nhưng binh tâm chưa chắc đã ở Thanh Tiêu, mà người họ nguyện trung thành cũng chưa chắc là phụ hoàng!” Nam Cung Quyết đứng lên, chậm rãi đi đến bên một bụi hoa.

“Thế cục của Thanh Tiêu vừa mới ổn định, trong vòng thời gian ngắn, không nên khai chiến, nếu không, chiến sự vừa mới diệt lại bắt đầu, thì dân chúng sẽ khổ không nói nổi, lấy quốc lực hiện nay của Thanh Tiêu, sợ là cũng không thể chống đỡ trong thời gian quá dài”

“Hạ Hầu Thần dám kiêu ngạo như thế ở Thanh Tiêu, đúng là muốn khơi mào chiến sự, nếu bốn vương không đoán sai, hắn đã sắp xếp tất cả ở biên quan, chỉ chờ khi trong kinh thành Thanh Tiêu vừa xảy ra mâu thuẫn, đại quân của Tây Lương sẽ tiến thẳng vào kinh thành Thanh Tiêu”

Đại quân Tây Lương khí thế như chẻ tre, mà tướng sĩ Thanh Tiêu lại năm bè bảy mảng, trận chiến như vậy, không cần nghĩ liền đã biết thắng bại, tuy rằng võ công Nam Cung Quyết cao cường, thủ hạ cùng thị vệ cũng là nhất đẳng cao thủ, nhưng dù sao hai đấm cũng khó địch bốn tay, chỉ dựa vào bọn họ thì không thể ngăn được mấy chục vạn đại quân Tây Lương.

Đây cũng là nguyên nhân chính khi Nam Cung Quyết mặc dù đã biết rõ Hạ Hầu Thần đánh chủ ý Lạc Mộng Khê, nhưng vẫn không hề động tới hấn.

Nam Cung Quyết phải bảo vệ Lạc Mộng Khê, nhưng cũng muốn bận tâm đến lê dân bá tánh của Thanh Tiêu, và càng muốn chiêu cố đến tương lai của bọn họ.

Nếu Nam Cung Quyết nhất thời xúc động, làm cho Thanh Tiêu cùng Tây Lương khai chiến, lấy quốc lực hiện tại của Thanh Tiêu, nhất định, Thanh Tiêu sẽ bại, đến lúc đó vị trí Lạc Vương gia của Nam Cung Quyết sẽ là thùng rỗng kêu to, hấn lại làm sao có thể bảo hộ Lạc Mộng Khê.

“Nhưng chúng ta cũng không thể để mặc Hạ Hầu Thần tiếp tục muốn làm gì thì làm!” Hạ Hầu Thần bị trọng thương là do Lạc Mộng Khê ban tặng, chờ hấn lành thương khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha Lạc Mộng Khê, tuy rằng Lạc vương phủ đề phòng sâm nghiêm, nhưng trăm lần cẩn mật luôn luôn có một lần sơ sót.

Cổ tay vừa lật, thanh chủy thủ Lạc Mộng Khê vẫn luôn dấu đi liền đã hiện lên trong tay, thanh chủy thủ này được tạo ra từ huyền thiết, chém sắt như chém bùn, một bên chuôi kiếm có khắc chữ ‘Lạc’ tượng trưng Lạc vương phủ, một bên khác có khắc một đồ án thập phần kỳ quái.

Tối hôm qua, đúng là thanh chủy thủ này đã đâm Hạ Hầu Thần bị thương nặng, về sau không thể lại dùng để chặt tủy gà.....

Khi Nam Cung Quyết không có việc gì, sẽ lúc nào cũng ở bên người nàng, bảo hộ nàng, nhưng hắn cũng sẽ có lúc bận rộn, không ở bên người nàng.

Nếu Hạ Hầu Thần nắm chắc cơ hội, tại thời điểm đó tới giết nàng, Lạc Mộng Khê không biết mình còn có vận khí tốt giống như ngày hôm qua, thuận lợi đào thoát khỏi ma trảo của Hạ Hầu Thần.

Nam Cung Quyết thông minh dị thường, chuyện mà Lạc Mộng Khê nghĩ đến, hắn tự nhiên cũng nghĩ đến, bước nhanh đi tới phía sau Lạc Mộng Khê, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng:

“không cần lo lắng, bốn vương đã sai người đi chinh đồn ở biên quan, chuyện Nam Cung Phong bị biếm thành bình dân đã truyền tới biên quan, tướng sĩ ủng hộ Nam Cung Phong tự nhiên sẽ có dao động, bốn vương muốn nhân cơ hội đến thu phục quân đội của Nam Cung Phong, đồng thời, cũng quấy rầy quân đội của Nam Cung Dạ” Làm cho bọn họ dung nhập vào quân đội của bốn vương.

Kể từ đó, liền có thể thống nhất tình trạng năm bè bảy mảng, nếu Tây Lương quốc còn muốn đả động đến Thanh Tiêu, tự nhiên sẽ không phải là chuyện dễ dàng, đến lúc đó, Hạ Hầu Thần sẽ không còn tư cách để kiêu ngạo, cũng không dám lại minh mục trương đảm giành giật Lạc Mộng Khê.

Nam Cung Quyết miêu tả tương lai rất đẹp, nhưng lại không biết khi nào mới có thể thực hiện được, Lạc Mộng Khê còn phải chậm rãi chờ, chờ đợi ngày ngày có thể vượt qua khó khăn.

“Đúng rồi, đêm đó hắc y nhân đã giữ chân chàng là ai?”

Phóng nhân khắp toàn bộ dị thế, người có võ công đạt tới cảnh giới như Nam Cung Quyết có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng nay, trừ bỏ ba người trong tuyệt thế tứ công tử, thế nhưng lại nhảy ra thêm một người có

võ công tương đương với hãn, chẳng lẽ tất cả tuyệt thế cao thủ đều tụ tập đến kinh thành Thanh Tiêu.

“Thân phận người kia thực đặc thù.....” Nam Cung Quyết ngẩng đầu nhìn phương xa, không biết suy nghĩ cái gì, Lạc Mộng Khê biết hãn không muốn nói thêm gì nữa, trong lòng nghi hoặc:

Người kia rốt cuộc là ai, thân phận thực đặc thù sao? So với thân phận của tuyệt thế tứ công tử còn đặc thù hơn? Nam Cung Quyết vì sao không muốn nhắc tới người nọ ở trước mặt người khác?

“Từ rất xa đã ngửi thấy hương trà, biết ngay là vợ chồng hai người các người lúc này đang ẩm trà, bốn hoàng tử cũng đến uống một ly!” tiếng Bắc Đường Diệp tán thưởng đánh gãy hình ảnh ấm áp của Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê.

không thèm nhìn tới ánh mắt ẩn chứa sự tức giận sắc bén của Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp không coi ai ra gì tiêu sái đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, rất nhanh tự mình rót ra một chén trà, dùng sức thổi đi những luồng nhiệt khí trên mặt trà, rồi lại một ngụm uống vào.

Có thể là Bắc Đường Diệp uống quá mau, bị nòng liên tục đến ho khan: “Khụ khụ khụ..... Trà không sai.....” Bốn hoàng tử uống uống.....

Kỹ thuật ph trà của Lạc Mộng Khê không sai, hơn nữa lá trà lại là thượng phẩm, Bắc Đường Diệp uống xong còn muốn uống nữa, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, một chút đều không có ý tứ muốn giữ hãn ở lại, Bắc Đường Diệp liền không nói từ nói.

“Lạc Mộng Khê, không thể tưởng tượng được võ công của nàng lại lợi hại như vậy, thế nhưng có thể làm Hạ Hầu Thần bị thương nặng, các người có biết hay không, Hạ Hầu Thần vì muốn trị thương, nên đã thỉnh mấy chục đại phu”

Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết nhìn nhau: “Chủ thủ của ta chỉ đâm đến bả vai Hạ Hầu Thần, vẫn chưa đâm tới chỗ yếu hại, chỉ cần một tên đại phu bình thường là có thể trị thương cho hần, hần thỉnh nhiều đại phu như vậy để làm gì?”

Bắc Đường Diệp không cho là đúng: “Còn có thể làm gì, Hạ Hầu Thần muốn để đại phu chữa cho vết thương trên vai hần nhanh lành một chút, sau đó sẽ tập trung tinh lực đối phó Lạc vương phủ”

Nhất là người Lạc Mộng Khê, người hại Hạ Hầu Thần bị trọng thương, hần là tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha của người.....

Dịch quán

“Cồn.....” Cái chén thật mạnh rơi xuống đất bể nát ra, cùng với tiếng những thứ bị hung hăng hất tung và tiếng rống giận dữ vang lên ở trong phòng, một đám lão giả thân đeo hòm thuốc, hoang mang rối loạn nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

“Lang băm, lang băm..... Tất cả đều là lang băm, một đám phế vật, thùng cơm” Thế nhưng ngay cả chút vết thương nhỏ của bản cung cũng trị không hết.

Hạ Hầu Thần đưa tay trái tới trước mặt, trong mắt lóe ra sự phẫn nộ cùng cừ hận: Nguyên bản, cánh tay này có thể lực địch ngàn quân, nay, thế nhưng ngay cả một chén trà cũng cầm không nổi, Lạc Mộng Khê, người thật to gan, dám đâm trọng thương bản cung, bản cung tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha người.....

“Điện hạ, đại phu nói, chỉ cần điện hạ đứng hạn dùng được, trong vòng nửa tháng, thương thế chắc chắn sẽ khỏi hần.....”

“Nửa tháng, thời gian dài như vậy bản cung chờ không được!” Hạ Hầu Thần đang nổi nóng, ngữ khí nổi giận, tính tình cũng hỉ nộ vô thường,

những thị vệ khác đều bị dọa đến không dám khuyên bảo, thậm chí còn cúi đầu xuống, ngay cả thở mạn cũng không dám, e sợ sẽ vô tình chạm vào chỗ đau của Hạ Hầu Thần, thì hẳn sẽ phát tiết nổi tức giận lên trên người mình.

Ánh mắt Hạ Hầu Thần nhìn lên bả vai đã được băng bó của mình, trong mắt tức giận càng đậm: Bản cung hận không thể lập tức chop Lạc Mộng Khê tới, băm thây vạn đoạn, dám lèn cho bốn vương bị trọng thương, nàng thật sự là chán sống mà.....

Chuyện tới nay, Hạ Hầu Thần hoàn toàn nhớ rõ, khi Lạc Mộng Khê đâm chủ thủ vào bả vai hẳn thì thần sắc lạnh như băng, ngoan độc, không chút do dự: Lạc Mộng Khê, vì sao ngươi lại hận bản cung như vậy.....

“Khởi bẩm thái tử điện hạ, Yên Nhiên công chúa đến” Cùng với tiếng thị vệ bẩm báo, một giọng nữ quen thuộc đã vang lên: “Thế nào, thái tử ca ca, có đặc thủ không?”

Lạc Mộng Khê có phải đã bị người giết hay không, ta khi nào thì có thể trở thành Lạc vương phi.....

Sau khi tham gia tiệc tối ở Lạc vương phủ trở về cung, Hạ Hầu Yên Nhiên làm sao cũng không chịu đi, ngoan ngoãn chờ trong tấm cung mà Thanh Hoàng đã an bài cho nàng, chờ Hạ Hầu Thần phái người tiến đến, nói cho nàng Lạc Mộng Khê đã chết, nàng có thể đến Lạc vương phủ làm Lạc vương phi.

Nhưng mà, trái chờ, phải chờ, tối rồi lại sáng, sáng lại tối, Hạ Hầu Thần thủy chung cũng không phái người đến hoàng cung tìm nàng, cuối cùng, sự kiên nhẫn của Hạ Hầu Yên Nhiên đều bị tiêu hao hầu như không còn, thật sự là chờ không nổi nữa, liền tự mình tiến đến dịch quán hỏi.

“Đêm đó bản cung vẫn chưa tính giết Lạc Mộng Khê” Hạ Hầu Thần không chút để ý lạnh giọng nói cho có lệ.

Nghe thấy Lạc Mộng Khê thể nhưng không chết, Hạ Hầu Yên Nhiên trong cơn giận dữ, vốn muốn lớn tiếng chất vấn, nhưng lời nói kế tiếp của Hạ Hầu Thần đã làm cho nàng đánh mất ý niệm chất vấn trong đầu:

“Lúc trước thái tử ca ca từng sai người đến Lạc vương phủ thử, nếu Lạc Mộng Khê lại chết trong chốc lát sau đó, Nam Cung Quyết sẽ hoài nghi đến trên người thái tử ca ca!”

“Thái tử ca ca không sợ Nam Cung Quyết, nhưng mà nếu thái tử ca ca kết thù với Nam Cung Quyết, chỉ sợ về sau Yên Nhiên ở Lạc vương phủ sẽ không quá dễ dàng.....”

Hạ Hầu Yên Nhiên âm thầm nghĩ: Thái tử ca ca nói đúng vậy, nếu giết Lạc Mộng Khê, thì phải làm thần không biết, quỷ không hay.

Hạ Hầu Thần tự mình an bài cho thị vệ động thủ, nàng ta sống không được bao lâu nữa, Nam Cung Quyết sớm muộn gì cũng sẽ là của mình, mình không cần nóng lòng nhất thời, quan trọng nhất chính là, khi giết Lạc Mộng Khê thì phải an bài thiên y vô phùng, để cho Nam Cung Quyết tìm không thấy căn cứ chính xác việc Lạc Mộng Khê bị giết là có liên qua tới Hạ Hầu Thần.

“Về sau xin thái tử ca ca hãy tốn nhiều tâm” Tranh thủ sớm giết Lạc Mộng Khê một chút, sau khi ta trở thành Lạc vương phi, liền khuyên Quyết đăng cơ làm đế, bảo hắn mau chóng giao thành trì cho thái tử ca ca.

“Yên Nhiên, người ra ngoài cũng đã lâu, mau chút trở về đi, để tránh người khác nghi ngờ, mà thái tử ca ca cũng có thể tĩnh tâm suy tư kế hoạch tiếp theo, tranh thủ sớm ngày làm cho Yên Nhiên trở thành Lạc vương phi”

Giờ này khắc này, người mà Hạ Hầu Thần không mong muốn gặp nhất chính là Hạ Hầu Yên Nhiên:

Nếu không phải nàng mỗi ngày đều âm ỹ phải làm Lạc vương phi, bản cung sao lại chỉ vì cái trước mắt, trong lúc chưa hoàn toàn hiểu biết được thực lực của Nam Cung Quyết, liền đã manh động vận dụng hết lực lượng, làm cho hãn chẳng những không bắt được Lạc Mộng Khê, còn thảm bại mà về, tổn thất nghiêm trọng.....

“Yên Nhiên cáo lui, thái tử ca ca bảo trọng!” Vừa nghĩ đến mình sắp trở thành Lạc vương phi, Hạ Hầu Yên Nhiên vui mừng đến không thể diễn tả bằng ngôn từ.

Thái tử ca ca mà ra tay, nào có chuyện không thành công, ta phải trở về đi chuẩn bị chờ làm Lạc vương phi liền mới được, lần trước ta dùng bồ câu đưa tin cho phụ hoàng, bảo hãn chuẩn bị đồ cưới cho ta, không biết đã chuẩn bị thế nào rồi.....

Hạ Hầu Yên Nhiên trong lòng nghĩ đến chuyện vui vẻ, đang muốn xoay người rời đi, nhưng trong lơ đãng lại trông thấy những mảnh vỡ của chén trà trên đất, cùng với những dư vị phẩm năm phân tán khắp nơi, nhất thời tâm sinh nghi hoặc: “Thái tử ca ca, đây là có chuyện gì?” Ai bị thương?

“Là vài tên thị vệ, thương có chút nặng, đại phu của Thanh Tiêu không tinh, hiệu quả trị thương không phải rất tốt, vẫn là thuốc trị thương của Tây Lương quốc chúng ta tốt hơn, đáng tiếc thái tử ca ca vội vàng tới Thanh Tiêu, nên không mang theo được trị thương.....”

Chuyện Hạ Hầu Thần bị Lạc Mộng Khê đâm trọng thương, càng ít người biết thì càng tốt, bởi vì từ nhỏ đến lớn võ công, tài hoa của Hạ Hầu Thần luôn dẫn đầu, hơn nữa, năng lực hãn phi phạm, chỉ cần là chuyện hãn nhận định, thì liền có thể trong thời gian ngắn nhất đạt được.

Có thể nói, không có gì hãn làm không được, mà chỉ có thứ hãn không muốn mà thôi, ở Tây Lương quốc, mỗi người đều kính trọng hãn, sùng bái hãn, hãn chính là thần bình thường, không gì làm không được.

Cũng vì người Tây Lương sung bái Hạ Hầu Thần, nên đại quân Tây Lương mới có thể bất kể hậu quả, đóng quân ở biên quan, chòe đợi thời cơ khai chiến.

Nhưng nếu để người khác biết được, hãn thế nhưng lại bị Lạc Mộng Khê đâm trọng thương, thì khẳng định địa vị của hãn trong lòng mọi người sẽ suy giảm rất lớn, mọi người tuyệt đối sẽ không kính trọng và sùng bái hãn như trước kia, vậy nghiệp lớn thống thiên hạ của hãn sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

không biết là do Hạ Hầu Yên Nhiên quá đơn thuần, hay vẫn là quá tín nhiệm Hạ Hầu Thần, nên đối với lời nói dối của Hạ Hầu Thần, nàng một chút cũng không có hoài nghi.

Nguyên lai là như vậy, ta đã nói đấy thôi, thái tử ca ca võ công cao cường, chưa bao giờ bị người khác đả bại, lần này lại làm sao có thể sẽ bị người đả thương chứ, ta thật sự là quá mức lo lắng: “Thái tử ca ca, Yên Nhiên cáo lui!”

Trong thư phòng Lạc vương phủ.

Vào đoạn thời gian gần đây, Lạc Mộng Khê nhàn đến vô sự, nên hay đến thư phòng tìm sách để xem, quyển sách ngày hôm qua lấy nàng đã xem xong, hôm nay nàng đến muốn đến đây đổi để đổi một quyển mới.

Sách ở đệ tử thế cũng không nhiều, nhưng cũng rất kỹ càng, tỷ như võ công bí tịch, kỳ môn bát quái, thế thái nhân tình, sách y dược.... những thứ trong sách đề cập tới đều có tính thực dụng rất lớn.

Thư phòng Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê có thể tùy ý tiến vào, cho nên, nàng không có gõ cửa, mà là trực tiếp đẩy cửa đi vào, trong tay cầm quyển sách đã xem xong.

Vốn tưởng rằng trong thư phòng không có người, nhưng không ngờ lại thấy Nam Cung Quyết một thân áo trắng, đang đứng bên cạnh bàn, cầm bút lông viết chữ trên mặt giấy Tuyên Thành.

Quần áo của Nam Cung Quyết là màu trắng, giấy Tuyên Thành cũng là màu trắng, màu mực đen dính vào giấy Tuyên Thành, nhất thời lướt ra những hình dạng xinh đẹp.

“Nam Cung Quyết, chàng nói có chuyện quan trọng, nhanh như vậy đã làm xong rồi?”

Nửa thời thần trước, Nam Cung Quyết nói có chuyện quan trọng phải đi xử lý, buổi chiều sẽ không thể cùng Lạc Mộng Khê luyện cầm, lúc này, khi Lạc Mộng Khê nhìn thấy hắn, hắn thế nhưng lại vẽ mặt nhàn nhả đứng viết chữ.

“Chuyện kia cũng không khó làm, bốn vương mệnh cho Nhạc Dịch đi để ý rồi”

Hương mực thuần khiết, mê người phả vào mặt, Lạc Mộng Khê nhìn không được âm thầm tán thưởng: Mực tốt!

Ở cổ đại, bút lông thường được dùng để viết chữ, mọi người viết thư, mật hàm thì đều dùng bút lông, nếu muốn luyện được một tay chữ tốt, thì trong quá trình luyện tập, giấy và bút mực tự nhiên là không thể thiếu, hơn nữa, tứ bảo đều phải là thứ tốt.

Ở hoàng thất, bút là bút lông sói, dùng loại mực thuần khiết nhất, hương thơm tốt nhất trên toàn quốc để chế thành thanh mực mài, giấy cũng giống như thế, là loại trang giấy có tính chất tốt nhất thì mới có thể vẽ ra hình dạng xinh đẹp nhất, nghiên mực cũng được chọn loại tốt nhất, một chiếc nghiên mực tốt nhất có giá trị thiên kim, cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể sử dụng được.

Khi Lạc Mộng Khê ở hiện đại cũng đã từng học thư pháp, lấy ánh mắt chuyên nghiệp mà nhìn, nàng thấy thước chặn giấy đè nặng lên một góc giấy Tuyên Thành, Nam Cung Quyết tay cầm bút lông sói, dẫn đo lực đạo vừa phải, phía bên gần cổ tay hẳn có đặt một cái giá treo bút lông, xem ra Nam Cung Quyết rất có nghiên cứu đối với thư pháp.

Lúc này Lạc Mộng Khê mới chú ý tới, trên ống đựng bút dĩ nhiên lại có chữ Thanh Hoa: sẽ không phải là được chế tạo từ Cảnh Đức trấn chứ!

Ở hiện đại, mọi người đều biết đồ sứ của Cảnh Đức trấn là nổi danh nhất, nhất là gốm sứ Thanh hoa, không nghĩ tới nàng xuyên qua tới cổ đại cũng có gốm Thanh Hoa.

“Mộng Khê, nếu không có việc gì, không bằng đến giúp bốn vương mài mực đi” ở phía sau Nam Cung Quyết có không ít giấy Tuyên Thành đã được viết chữ:

không thể tưởng tượng được Nam Cung Quyết thế nhưng đã viết nhiều chữ như vậy, khó trách đã sắp dùng hết mực trong nghiên rồi, dù sao Lạc Mộng Khê cũng không có việc gì, liền giúp hẳn mài mực, nói thật, qua hai kiếp làm người, đây lại là lần đầu tiên Lạc Mộng Khê mài mực.

không biết mực mà Hoàng thất dùng là do người nào chế ra, mà khi Lạc Mộng Khê vừa mới mài mực theo chỉ đạo của Nam Cung Quyết được một lát, thì hương mực nồng đậm đã tỏa ra khắp phòng: thật sự là mực tốt.

Nam Cung Quyết dùng bút lông viết chữ, từng chữ cứng cáp hữu lực, tiêu sái phiêu dật, lưu sướng như nước chảy mây trôi, Lạc Mộng Khê nhìn không được tán thưởng.

Nam Cung Quyết quả nhiên danh bất hư truyền, được xưng tụng là một trong tuyệt thế tứ công tử là hoàn toàn xứng đáng, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, hơn nữa, trong bốn dạng này thì ta đã thấy qua ba dạng, tài nghệ của hẳn không phải người bình thường có khả năng bằng được, không biết

hắn vẽ như thế nào? Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ở thư phòng một người viết, một người mài mực, không khí ấm áp, ngọt ngào, thật là đã ứng với câu nói tương cứu trong lúc hoạn nạn, ôn nhu từ từ.

Khi một tia nắng chiều lọt vào cửa sổ thư phòng, Lạc Mộng Khê cũng đã mài mực mệt mỏi, nhưng Nam Cung Quyết lại không có chút ý muốn dừng tay nào: “Nam Cung Quyết, đã viết chữ suốt cả một buổi, chàng không mệt sao?”

Nam Cung Quyết tay cầm bút lông sói vẽ ra một nét phẩy cuối cùng, bên môi cong lên một ý cười nhợt nhạt: “Rất đã cực viết xong!”

Ngay khi Lạc Mộng Khê kéo qua chiếc ghế dựa phía sau Nam Cung Quyết để ngồi xuống, chuẩn bị báo oán về sự mệt mỏi cả buổi trưa, thì Nam Cung Quyết đã giành trước mở miệng, ngữ khí tràn ngập sự đặc ý: “Bắc Đường Diệp, người thua, Mộng Khê đã mài mực cho bốn vương suốt trưa, không có kêu khổ kêu mệt, cũng không có bỏ đi!”

Đây là có chuyện gì? Lạc Mộng Khê đầu đầy mờ mịt: Bắc Đường Diệp thua, chẳng lẽ Nam Cung Quyết đã đánh đổ với hắn.....

Cửa phòng đang đóng chặt bị đẩy ra, tờ giấy Tuyên Thành trên bàn bị gió thổi lên một góc, Bắc Đường Diệp ủ rũ tiêu sái tiến vào:

Lạc Mộng Khê đứng bên cạnh bàn mài mực cho Nam Cung Quyết suốt cả buổi trưa mà lại không hề có một câu oán hận, cũng không phát giận, thật sự là không giống tính cách của nàng a.

“Bắc Đường Diệp, nghĩ cái gì thế? Thua thì phải hết lòng tuân thủ hứa hẹn, đem nó giao ra đây” giọng nói Nam Cung Quyết nhìn thì như bình tĩnh nhưng lại không thể che dấu được sự đặc ý.

Bắc Đường Diệp bất đắc dĩ thở dài, thanh âm hữu khí vô lực: “Được rồi! Hai người các người mang nó vào đi”

“Lạc Mộng Khê, sao hôm nay nàng lại khác thường như thế? Trước kia khi người khác khi dễ nàng, nàng sẽ hoàn trả gấp bội, vì sao hôm nay, nàng lại không có chút phản kháng gì khi bị Nam Cung Quyết hung ác ức hiếp, không phải là Nam Cung Quyết và nàng đã thông đồng với nhau chứ?”

Bắc Đường Diệp phi thường tức giận, phê bình tính cách của Lạc Mộng Khê không giống bình thường, như đồ đậu ra khỏi rổ trúc, không ngừng tuôn ra.....

“Bắc Đường Diệp, hôm nay tâm tình bốn cô nương rất tốt, không thêm chấp nhặt với các người!” Lạc Mộng Khê đoạt lấy chén trà Nam Cung Quyết vừa mới bưng lên, ngang đầu đem nước trà trong chén một hơi uống cạn sạch: Tính tình tốt thì không phải là của ta, vậy cái gì mới đúng?

Đáng giận, đáng giận, Lạc Mộng Khê khó có được một lần tính tình tốt như vậy, thế nhưng lại bị bốn hoàng tử gặp được, sao bốn hoàng tử lại không hay ho như vậy, hay vẫn là do vận khí Nam Cung Quyết thật quá tốt?

Lạc Mộng Khê buông xuống chén trà trong tay, đang muốn hỏi đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, thì hai tên thị vệ đã nâng một vật hình dạng cổ quái đi đến, Lạc Mộng Khê trước mắt sáng ngời: “Đàn violon!”

Đợi chút, trên toàn bộ Thanh Tiêu, không phải chỉ có Hạ Hầu Thần mới có đàn violon sao? Vậy cây đàn violon này chẳng phải chính là.....

“Mộng Khê, cây đàn violon này không phải là cây đàn kia của Hạ Hầu Thần, mà là của bốn vương tặng cho nàng” Nam Cung Quyết nhận lấy đàn violon từ trong tay thị vệ, trong ánh mắt nghi hoặc của Lạc Mộng Khê, đi đến trước mặt nàng.

“Nam Cung Quyết biết nàng thích đàn violon, liền sai người ra roi thúc ngựa đến Tây Dương mua, vào sáng hôm nay thì đàn violon vừa về tới” Bắc Đường Diệp giành trước giải thích.

“Bốn hoàng tử cũng muốn học đàn violon, nên liền cá cược cùng với Nam Cung Quyết, cược sự kiên nhẫn và tính tình của nàng, nếu nàng chịu mài mực cho Nam Cung Quyết suốt ba canh giờ, mà không hề có một câu oán hận, không phát giận, thì Nam Cung Quyết thắng, bốn hoàng tử cũng không thể quăn quít lấy nàng để học đàn violon”

“Nếu nàng phát giận hoặc báo oán, thì bốn hoàng tử thắng, vậy nàng phải dạy bốn hoàng tử đàn violon....” không thể tưởng tượng được đến cuối cùng, dĩ nhiên là Nam Cung Quyết thắng, tính tình Lạc Mộng Khê ngàn năm không thấy tốt, thế nhưng hôm nay lại khác thường, bốn hoàng tử thật đúng là không may mà.....

“thật sự?” không thể tưởng tượng được Nam Cung Quyết lại có tâm như vậy! Lạc Mộng Khê vui sướng nhận lấy cây đàn violon từ trong tay Nam Cung Quyết, đặt lên trên vai, nhẹ nhàng kéo động, nhất thời, tiếng đàn du dương quanh quẩn thật lâu trong thư phòng, mấy người đều nghe như si như say.

Tiếng đàn xuyên qua vách tường, xuyên thấu qua không khí tán đi khắp mọi nơi, toàn bộ mọi người trong Lạc vương phủ đều dừng động tác trong tay, lắng lắng nghe, trong lòng khó hiểu: Là ai đang khảy đàn, là loại đàn gì mà sao lại êm tai như thế.....

Hoàn thành một khúc, Lạc Mộng Khê buông đàn violon xuống, Bắc Đường Diệp là người lấy lại tinh thần đầu tiên: “Lạc Mộng Khê, nàng muốn điều kiện gì thì mới bằng lòng dạy hoàng tử đàn violon?” Tiếng đàn này quá mỹ diệu, khi bốn hoàng tử học xong, trở lại Kì Thiên quốc đánh cho phụ hoàng nghe, hẳn khẳng định sẽ trợn mắt há hốc mồm.

“Bốn cô nương không thu đồ đệ!” lời nói vô tình của Lạc Mộng Khê đã đánh nát một tia hy vọng cuối cùng của Bắc Đường Diệp, trong khi hẳn còn chưa kịp tuyệt vọng, thì Lạc Mộng Khê còn nói ra nửa câu sau:

“Bất quá, chúng ta là bằng hữu, giữa bằng hữu cũng có thể luận bàn cầm vĩ với nhau, lần khác có rảnh, ta sẽ giảng giải phương pháp đàn violon, để hồi báo, các người cũng phải dạy ta đánh đàn!”

“không thành vấn đề, không thành vấn đề, tuyệt đối không thành vấn đề!” Bắc Đường Diệp lời thề son sắt cam đoan : Chỉ cần có thể học đàn violon, điều kiện gì hãn cũng đều đáp ứng, chỉ sợ là Nam Cung Quyết căn bản sẽ không cho hãn cơ hội tới gần Lạc Mộng Khê.....

Nam Cung Quyết thông minh dị thường, chỉ cần nhìn một lần thì sẽ nhớ, khi Lạc Mộng Khê kéo đàn violon, hãn đã hết sức chăm chú quan sát, mỗi một động tác, mỗi một tư thế của Lạc Mộng Khê, đều được hãn ghi tạc trong đầu.

Ngay khi Bắc Đường Diệp âm thầm vui sướng vì mình có thể học kéo đàn violon, thì Nam Cung Quyết đã nhận lấy cây đàn violon đặt lên trên vai, tư thế thực chuyên nghiệp, làm cho Lạc Mộng Khê có chút nghi hoặc, cũng có chút chờ mong:

Chẳng lẽ Nam Cung Quyết đã nắm giữ bí quyết, ta mới ở trước mặt hãn kéo đàn có hai lần mà thôi, nếu hãn thật sự có thể kéo vang đàn violon, vậy hãn chính là thiên tài.....

Nam Cung Quyết nâng mắt nhìn Lạc Mộng Khê, trong đôi mắt thâm thúy tràn đầy tự tin, đang muốn học theo Lạc Mộng Khê kéo vang đàn violon, thì tiếng thị vệ cung kính bẩm báo từ ngoài cửa truyền đến: “Khởi bẩm Vương gia, Lạc Thừa tướng cầu kiến”

“Lạc Hoài Văn? hãn tới làm gì?” cuộc sống của Lạc Mộng Khê ở phủ Thừa tướng rất thê thảm, quan hệ cha con đăm mạc của nàng cùng Lạc Hoài Văn, Bắc Đường Diệp cũng biết, cho nên, ở trước mặt Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp không e dè gọi thẳng tên Lạc Thừa tướng.

“Lạc Hoài Văn tâm cơ rất sâu, hơn nữa thập phần yêu mặt mũi, nếu người khác không mời, hẳn sẽ không dễ dàng đến nhà vị đại thần nào để làm khách, lần này Lạc Thừa tướng tự mình tiến đến Lạc vương phủ, sợ là đã xảy ra đại sự gì rồi”

Nay kinh thành sóng ngầm mãnh liệt, tuy rằng Nam Cung Phong đã bị biếm thành bình dân, nhưng tâm của các đại thần chưa hẳn đã hướng tới Nam Cung Quyết, hơn nữa, lần này Hạ Hầu Thần đến đây là có ý khơi mào chiến tranh.

Chuyện Lạc Mộng Khê có khuynh thế dung mạo đã bị người ngoài nhìn thấy, tuy rằng Thanh Tiêu mặt ngoài thì bình tĩnh, nhưng Nam Cung Quyết biết, những thế lực lợi hại trên giang hồ đã chậm rãi tụ tập vào kinh thành.

Nếu Nam Cung Quyết muốn bảo vệ Lạc Mộng Khê, thì phải chinh đồn Thanh Tiêu, nắm giữ quân quyền của Thanh Tiêu ở trong tay mình, đồng thời, làm cho Thanh Tiêu càng thêm cường thịnh, cường thịnh đến thiên hạ vô địch, làm cho những người khác không dám lại mơ ước Lạc Mộng Khê.

Nam Cung Quyết rời kinh đã năm năm, tuy có địa vị, nhưng ở trong triều lại không có bao nhiêu quan hệ, nếu hẳn muốn cầm quyền, nhất định phải mượn sức các đại thần, mặt ngoài phục tùng thì không đủ, phải nắm giữ được nhân tâm, một quốc gia, chỉ có đồng tâm thì mới là cường thịnh nhất.

Lạc Thừa tướng là quan văn đứng đầu, tuy rằng Nam Cung Quyết không biết hẳn có tâm hay không, bất quá, thông qua hẳn để lung lạc lòng các đại thần khác thì rất có lợi, cho dù hôm nay Lạc Hoài Văn không đến Lạc vương phủ, Nam Cung Quyết còn muốn tìm thời gian đến phủ Thừa tướng báỉ phỏng.

“Cho mời!” Mặc kệ mục đích chân chính mà hôm nay Lạc Hoài Văn tới gặp hẳn là gì, Nam Cung Quyết đều phải gặp hẳn.

Bắc Đường Diệp và Lạc Mộng Khê đều là người một nhà, nên khi Nam Cung Quyết gặp Lạc Thừa tướng, cũng không để hai người tránh đi.

một chốc sau, Lạc Hoài Văn được thị vệ dẫn dắt tới thư phòng: “Lão thần tham kiến Lạc vương gia”

không biết có phải là do Lạc Mộng Khê nhìn lầm hay không mà nàng bỗng nhiên cảm thấy Lạc Thừa tướng giống như đã già hơn rất nhiều so với vài ngày trước: Chẳng lẽ Tướng phủ lại phát sinh chuyện gì? Có phải đại phu nhân lại gây sóng gió gì hay không?

Nam Cung Phong bị biếm thành bình dân, vậy kết cục của Phùng Thiên Cương cũng sẽ chẳng ra làm sao, nếu Lạc Tử Quận thật sự là con của Phùng Thiên Cương, vậy đại phu nhân sẽ tiếp tế cho Phùng Thiên Cương như thế nào?

“Lạc Thừa tướng không cần đa lễ, bình thân, ban thưởng ngồi” Nam Cung Quyết lễ phép khách sáo, nhưng không chút nào tổn hại đến sự uy nghiêm của một Vương gia như hắn.

“Đa tạ Lạc vương gia!” Lạc Thừa tướng vừa mới ngồi vào chiếc ghế cách đó không xa, Nam Cung Quyết đã mở miệng trước: “không biết Lạc Thừa tướng hôm nay tiến đến là có chuyện gì?”

“Nếu Lạc vương gia đã trực tiếp như thế, lão thần cũng sẽ không lại quanh co lòng vòng, lão thần lần này tiến đến, là muốn làm một chuyện, chuyện này đối với lão thần mà nói thì rất quan trọng, nếu Vương gia có thể giúp lão thần hoàn thành việc này, từ nay về sau, lão thần nguyện ý nghe theo mọi sai phách của Vương gia.....”

Chẳng lẽ là chuyện mà Lạc Thừa tướng muốn Lăng Khinh Trần hỗ trợ khi đem ta bán cho hắn?

Ngay khi Lạc Mộng Khê âm thầm suy nghĩ, Lạc Thừa tướng đã công bố đáp án: “Nhị phu nhân của lão thần, cũng chính mẫu thân của Mộng Khê, là thánh nữ Tuyệt Tình cung, mà Mộng Khê lại là thánh nữ đời này của Tuyệt Tình cung.....”

Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp, Lạc Mộng Khê đều nhìn nhau, trong đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc cùng khó hiểu: Chuyện Mai Nhược Vân và Lạc Mộng Khê là thánh nữ Tuyệt Tình cung, ba người bọn họ đã sớm biết, nhưng lại không ngờ đến, Lạc Thừa tướng thế nhưng cũng biết.

Chỉ là không biết, Lạc Hoài Văn biết được vào lúc nào, mục đích hôm nay hần tiến đến Lạc vương phủ, là vì Mai Nhược Vân, hay vẫn là Lạc Mộng Khê.....

“Lão thần hôm nay tiến đến, là muốn nhờ Lạc vương gia giúp lão thần đến Tuyệt Tình cung lấy về tro cốt của Nhược Vân!” Lời này vừa nói ra, ba người Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp và Lạc Mộng Khê đều cả kinh.

Bởi vì xưa nay cung chủ Tuyệt Tình cung và thánh nữ đều kết thành phu thê, hơn nữa, một tổn hại thì sẽ đồng tổn hại, nhất vinh câu vinh, bọn họ khi còn sống là vợ chồng, sau khi chết cũng sẽ được mai táng ở cùng một chỗ.

Tuy rằng mẫu thân Lạc Mộng Khê không gả cho phụ thân Lãnh Tuyệt Tình, nhưng sau khi hai người chết đi, người của Tuyệt Tình cung đã lấy đi tro cốt của Mai Nhược Vân, mai tang cùng một chỗ với phụ thân Lãnh Tuyệt Tình.

Sống không cùng một chỗ, nhưng chết phải cùng một huyết, như vậy mới có thể giảm bớt tổn thất gây ra cho Tuyệt Tình cung.

Nay, Lạc Hoài Văn thế nhưng lại muốn Nam Cung Quyết giúp hần cướp về tro cốt của Mai Nhược Vân, vậy không phải rõ ràng là muốn khai quật quan tài của tiên nhiệm cung chủ sao, ở cổ đại, người đã được hạ táng mà lại bị khai quan, thì chính là tối kỵ.

Huống chi, chỉ một chuyện mẫu thân Lạc Mộng Khê không gả cho cung chủ Tuyệt Tình cung thì đã làm cho Tuyệt Tình cung bị tổn hại hơn phân nửa, nếu nay lại đi mở nắp quan tài người ta, lấy đi tro cốt, chẳng phải là sẽ làm cho người ta gặp họa vô đơn chí sao.

Hơn nữa, người của Tuyệt Tình cung còn muốn bắt Lạc Mộng Khê trở về, nếu bọn họ thật sự đến Tuyệt Tình cung, căn bản chính là chui đầu vô lưới.

Khó trách Lạc Thừa tướng lại không ngừng xem xét chọn người, không tiếc dù phải dùng phương thức bán nữ nhi cũng phải tìm người đến hỗ trợ, nguyên lai đúng là chuyện nghiêm trọng như vậy, người bình thường căn bản là sẽ làm không được, chỉ là Lăng Khinh Trần có thể làm được hay không thì cũng không biết chừng.

Dù sao, phần đông người trong Tuyệt Tình cung võ công đều cao cường, người ngoài cũng không dễ dàng trà trộn vào được như vậy.

Đại phu nhân luôn nhắm vào Lạc Mộng Khê, không chỉ là vì nàng hại chết Mai Nhược Vân, sợ Lạc Mộng Khê sau khi lớn lên trả thù nàng, mà càng bởi vì, nàng đã sớm biết Lạc Mộng Khê là thánh nữ Tuyệt Tình cung.

“Lạc Thừa tướng, bốn vương muốn biết người vì sao phải làm như vậy?” Muốn bốn vương giúp người làm việc, thì cũng phải nói cho bốn vương lý do đi.

Lạc Mộng Khê là nữ nhi của Mai Nhược Vân, nhưng mười mấy năm qua, hẳn chưa bao giờ quan tâm tới nữ nhi này, có thể thấy được lúc trước hẳn cũng không thích nhị phu nhân, nếu không, sao lại không yêu cả đường đi, trân trọng Lạc Mộng Khê.

Hay vẫn là do Lạc Thừa tướng quá yêu nhị phu nhân, cho rằng sự ra đời của Lạc Mộng Khê đã hại chết nhị phu nhân, cho nên mới hờ hững với nàng, tùy ý tự sinh tự diệt trong biệt viện rách nát.....

“Bởi vì lão thần tuổi đã cao, thời gian đã không còn nhiều lắm, lão thần muốn sau khi ra đi có thể cùng Nhược Vân an táng cùng một chỗ!”

Lạc Thừa tướng ngữ khí thê lương, hơi chua xót, một chút cũng không giống là đang nói giỡn: Nhược Vân, nàng và ta đã xa cách mười mấy năm, chúng ta rốt cục sắp gặp mặt.....

Đối với chuyện của Lạc Thừa tướng, Nam Cung Quyết không có đáp ứng, cũng không có ngay lập tức chối từ, chỉ nói sẽ suy nghĩ.

Thế lực Tuyệt Tình cung mặc dù so ra kém Thanh Tiêu, nhưng cũng không thể coi thường, đi đào mộ người ta, mở nắp quan tài người ta, cướp tro cốt nhà người ta, đây đều là nổi xúc phạm tối kỵ đối với Tuyệt Tình cung.

Nếu Nam Cung Quyết thật sự làm thế, Tuyệt Tình cung sẽ cùng Thanh Tiêu thế bất lưỡng lập, cho nên, chuyện này, cần phải thận trọng suy nghĩ.

Vào đêm, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đã tắm rửa xong, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được: “Mộng Khê, Lạc Thừa tướng đối với mẫu thân nàng là thật tâm sao?”

Xem thần sắc ngưng trọng ngày hôm nay của Lạc Hoài Văn, không giống như là ở đang nói giỡn, hẳn thật sự thực yêu Mai Nhược Vân, nhưng Lạc Mộng Khê đã chịu mười mấy năm khổ cực thì phải giải thích như thế nào?

thật sự là do Lạc Thừa tướng đem cái chết của Mai Nhược Vân đổ lên trên người Mộng Khê, cho nên mới cố ý xem nhẹ nàng?

Lạc Mộng Khê ở trong lòng Nam Cung Quyết tìm một tư thế thoải mái: “Ta với phụ thân không tiếp xúc không nhiều lắm, tự nhiên cũng không phải rất hiểu biết ngài!”

Về phần Lạc Hoài Văn là thật sự thích Mai Nhược Vân nên mới nói ra điều kiện này, hay vẫn là muốn âm thầm trợ giúp Nam Cung Phong, muốn mượn cơ hội này làm cho Tuyệt Tình cung vì tranh đấu mà xa lánh với Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê thật sự không rõ ràng lắm.

“Nam Cung Quyết, chàng có thể đáp ứng điều kiện của Lạc Hoài Văn hay không?” Lãnh Tuyệt Tình đã cứu mạng Lạc Mộng Khê, theo như lời Bằng Lam, Tuyệt Tình cung cũng thật sự vì việc Mai Nhược Vân không gả cho thiếu chủ mà đã tổn hại hơn phân nửa.

Khi ở hiện đại, Lạc Mộng Khê không tin quỷ thần, không tin số mệnh, nhưng sự việc quỷ dị như nàng xuyên qua dị thế, thì khoa học thời hiện đại căn bản là giải thích không được.

Còn có lúc Phùng Thiên Cương ở trong bữa yến tại Cảnh vương phủ, đã vây nàng cùng Nam Cung Quyết ở trong trận, nếu ở hiện đại, khẳng định sẽ là một đoàn mê ảo, người hiện đại sẽ nói ra đủ loại phiên bản quỷ dị.

một thế này, Lạc Mộng Khê lại không có gả cho Tuyệt Tình cung, Tuyệt Tình cung bởi vì mẹ con các nàng mà bị tổn hại rất nhiều, Lạc Mộng Khê không muốn lại làm cho bọn họ họa vô đơn chí.....

Đợi chút, nếu Lạc Hoài Văn đã sớm biết Lạc Mộng Khê là thánh nữ, vì sao không trực tiếp đưa Lạc Mộng Khê trực tiếp đến Tuyệt Tình cung, đổi về hài cốt của Mai Nhược Vân?

Sau khi thánh nữ có đứa nhỏ của thiếu chủ, thì toàn bộ Tuyệt Tình cung sẽ hưng thịnh, đến lúc đó, cho dù hắn có đem tro cốt của Mai Nhược Vân đi, thì cũng sẽ không tạo ra quá lớn ảnh hưởng đối với Tuyệt Tình cung....

Hay vẫn là nói, Lạc Hoài Văn đã ghi hận trong lòng với việc Tuyệt Tình cung đã cướp đi tro cốt Mai Nhược Vân, cố ý để Lạc Mộng Khê gả cho người khác, làm cho Tuyệt Tình cung bị diệt?

Nếu thật sự là như vậy, trừ bỏ chứng minh chuyện Lạc Hoài Văn cùng Mai Nhược Vân yêu nhau quá sâu, còn chứng minh, Lạc Hoài Văn tâm đủ ngoan, cũng đủ độc.

Nhưng Lạc Thừa tướng là quan văn đứng đầu, thông qua hãn thì mọi việc cũng sẽ thuận lợi rất nhiều, nếu Nam Cung Quyết không giúp hãn làm chuyện này, khi muốn long lạc lòng người, thì phải mất rất nhiều thời gian, nhân lực và vật lực.

Nam Cung Quyết khe khẽ thở dài: “Mộng Khê, không phải là nàng cảm thấy mình thiếu nợ Lãnh Tuyệt Tình chứ?” Cho nên, không muốn làm chuyện thương tổn tới hãn cùng với Tuyệt Tình cung?

“Cũng không xem như là nợ, hãn đã cứu mạng của ta, ta cuối cùng cũng không thể vì tương lai tốt đẹp của mình, lấy oán trả ơn, chạy đến đào mộ Tuyệt Tình cung, mở nắp quan tài mà cướp tro cốt, rồi Tuyệt Tình cung sẽ lại bị tổn hại, bọn họ là họa vô đơn chí ”

“Được rồi, nàng đã nói là không cướp tro cốt, vậy chúng ta sẽ không đi Tuyệt Tình cung, ngày mai bốn vương sẽ sai người trả lời cho Lạc Hoài Văn, để hãn đi thỉnh cao nhân khác!”

Xem ra, chung quy thì Lạc Hoài Văn cũng phải đứng ở đối lập với bốn vương, muốn cho Thanh Tiêu vạn người một lòng, quốc lực cường thịnh, xác thực rất khó.

“Cám ơn chàng, Nam Cung Quyết!” Lấy năng lực của Nam Cung Quyết, nếu muốn len vào Tuyệt Tình cung ăn cắp tro cốt thì cũng không thành vấn đề, khi chuyện đã thành, con đường nắm quyền trên triều của hãn sẽ thập phần dễ dàng, nếu hãn cự tuyệt Lạc Hoài Văn, Lạc Hoài Văn nhất định sẽ tìm những người khác hỗ trợ, khẳng định là đứng đối đầu với Nam Cung Quyết.

Thực xin lỗi, Nam Cung Quyết, vì ta, người phải buông tha cho con đường bằng phẳng tiến đến thành công, để đi trên con đường gập ghềnh bất bình, nhìn không thấy tương lai, hơn nữa, trong vô hình, người lại mất đi một người ủng hộ, làm tăng thêm một đại địch.

Nam Cung Quyết mỉm cười, cúi đầu nhìn Lạc Mộng Khê đang nằm trong lòng: “Chúng ta là phu thê, giữa phu thê không cần nói lời cảm ơn!”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Oan Gia Ngõ Hẹp

Lạc Mộng Khê đem lời phán định của Tuyệt Tình cung về sự kết hợp giữa thánh nữ cùng thiếu chủ đơn giản mà chặn chỗ hiểm yếu quan trọng tự thuật lại một lần cho Nam Cung Quyết nghe.

Tuy rằng Lạc Mộng Khê không biết là Lãnh Tuyệt Tình có thể chặt đứt mối liên hệ của Lạc Mộng Khê cùng Tuyệt Tình cung trong vòng một năm hay không, nhưng nàng sẽ giữ lời hứa, trong vòng một năm sẽ không mang thai.

“Mộng Khê, nàng cảm thấy lời nói của Lãnh Tuyệt Tình có thể tin sao?” Mặc dù Nam Cung Quyết không tiếp xúc nhiều với Lãnh Tuyệt Tình, nhưng cũng biết hẳn làm người chính trực, sẽ không nói dối.

Chỉ là, Lãnh Tuyệt Tình đã ước định với Lạc Mộng Khê là: Trong vòng một năm, Nam Cung Quyết không thể có đứa nhỏ cùng Lạc Mộng Khê, điều này làm cho Nam Cung Quyết không thể không hoài nghi dụng tâm của Lãnh Tuyệt Tình.

“Ta tin tưởng Lãnh Tuyệt Tình sẽ không nói dối!” Mai Nhược Vân không kết hôn với cung chủ Tuyệt Tình cung, đã làm cho Tuyệt Tình cung thật sự tổn hại hơn phân nửa, huống chi, lấy tính tình của Lãnh Tuyệt Tình thì sẽ không có khả năng lấy loại chuyện này ra để nói giỡn.

“Theo ý tứ của nàng, trong vòng một năm chúng ta thật sự không thể có đứa nhỏ!” Bốn vương còn muốn sớm làm phụ thân một chút mà! Nam Cung Quyết nhẹ nhàng hôn lên gương mặt Lạc Mộng Khê, ánh mắt thâm thúy ẩn ẩn hiện lên một ý cười quỷ dị.

“Đừng náo loạn, hôm nay là kỳ nguy hiểm!” Lạc Mộng Khê đẩy Nam Cung Quyết đang nằm trên người nàng sang một bên, cũng rất nhanh đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực Nam Cung Quyết, chỉ chừa lại một mái tóc đen nhánh thuận hoạt cho Nam Cung Quyết: Muốn hôn, vậy thì hôn tóc đi!

Ở hiện đại có hai phương pháp tránh thai chủ yếu, một là nam tử dùng áo mưa, hai là nữ nhân uống thuốc tránh thai.

Nhưng ở cổ đại, không có áo mưa, tuy nói sau khi chuyện phòng the thì chỉ cần uống một chén dược là có thể tránh thai, nhưng Lạc Mộng Khê không muốn uống thứ dược nước vừa đen vừa đắng kia, cho nên, đành phải ủy khuất Nam Cung Quyết cấm dục.

“Được rồi, chúng ta đêm nay..... nghỉ ngơi!” Nam Cung Quyết gắt gao ôm Lạc Mộng Khê vào trong ngực, ngửi lấy hương thơm độc đáo từ mái tóc Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết có chút tâm viên ý mãn.

Vùi đầu vào chiếc cổ ngọt ngào hương thơm của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết bắt buộc chính mình đem lực chú ý dời đi, nhưng lại không dự đoán được, dục vọng trong cơ thể càng mãnh liệt hơn:

Vô duyên vô cớ, Mộng Khê lại đi ước định với Lãnh Tuyệt Tình làm cái gì, đến cuối cùng, người không hay ho nhất lại là bốn vương!

Nam Cung Quyết càng thít chặt hai cánh tay đang ôm Lạc Mộng Khê, khuôn mặt tuấn mỹ lại toàn bộ vùi vào trong cổ Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê tuy có chút oán hận, nhưng cũng không dám động đây, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Bởi vì Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết cùng ôm vào một chỗ, nàng rõ nét cảm giác được thân thể Nam Cung Quyết rất nóng bỏng, hơn nữa, độ ấm càng lên càng cao, nếu nàng lại lộn xộn, đêm nay khẳng định sẽ gặp chuyện không may.

Lạc Mộng Khê đoán đúng vậy, Nam Cung Quyết nhìn như bình tĩnh, nhưng kì thực là đang mạnh mẽ vận công để áp chế ngọn lửa dục vọng không ngừng chạy loạn trong cơ thể:

Trong thời gian ngắn nhất, Bốn vương sẽ điều tra rõ lời nói của Lãnh Tuyệt Tình có phải là thật hay không, bất quá, cho dù lời hăn nói là thật, bốn vương cũng không muốn đợi đến một năm sau thì mới có thể có kết tinh tình yêu với Mộng Khê.

Hăn là phải có biện pháp chặt đứt quan hệ của Mộng Khê cùng Tuyệt Tình cung, kể từ đó, cho dù Mộng Khê có mang thai thì cũng không có quan hệ gì tới Tuyệt Tình cung.

“Nam Cung Quyết, chàng cảm thấy sau khi Nam Cung Phong bị biếm thành bình dân thì sẽ tiếp tục ở lại kinh thành, hay vẫn là đi nơi khác để chờ thời cơ mà hành động”

Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê thực chặt, Lạc Mộng Khê có chút thở không nổi, tự nhiên là không thể nghỉ ngơi, nên liền không nói cũng tìm nói.

Đương nhiên , những chuyện nàng nói đều không phải là chuyện của mình cùng Lãnh Tuyệt Tình, mà là chuyện của Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương, cố ý muốn dời đi lực chú ý của Nam Cung Quyết.

“Thế lực của Nam Cung Phong đều ở kinh thành, hăn sẽ không rời bỏ nơi này để đến nơi khác phát triển” Nếu không, hết thảy đều phải bắt đầu lại một lần nữa, không biết phụ hoàng sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

“Nam Cung Phong ở chỗ này, vậy Phùng Thiên Cương tự nhiên cũng sẽ không đi rồi!” Từ sau ngày trăm y hội chấn đó, Nam Cung Phong bị biếm làm bình dân, mà Phùng Thiên Cương cũng biến mất không thấy, hai người tựa như đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy, vô tin vô tức.

Nếu ta không có đoán sai, bọn họ khẳng định là đã ẩn nấp rồi, có thể là trốn ở chỗ của đại phu nhân hay không? Có thời gian ta nhất định phải trở về Tướng phủ một chuyến, nhìn xem đại phu nhân mới được.

“Mộng Khê, kinh thành sóng ngầm mãnh liệt, lúc này lại có thêm một kình địch như Hạ Hầu Thần, nàng về sau không được tùy tiện ra ngoài, nếu có việc gấp muốn đi ra ngoài, nhất định phải để cho Nhạc Địch phải đi thêm vài tên thị vệ.....”

“Ta biết!” Hạ Hầu Thần bị ta đánh trọng thương, lấy tính tình cao ngạo tự phụ, duy ngã độc tôn của hắn thì hắn nhất định hận không thể lập tức bắt lấy ta để băm thây vạn đoạn, giải đi mối hận trong lòng hắn, ta mới sẽ không ngưng tức tự động đi nạp mạng.

Bất quá, ta nhất định phải đi thăm dò bên chỗ của đại phu nhân một chút, để nhìn xem là có phải Phùng Thiên Cương đang ẩn mình ở nơi đó hay không.....

Lạc Mộng Khê đang suy nghĩ thì bất tri bất giác liền ngủ quên, trong mộng lung, hương dẫn hương thảo nhiên quanh quẩn ở chóp mũi, giống như Nam Cung Quyết đang hôn môi lên cổ, xương quai xanh của nàng, bàn tay hắn cởi bỏ tấm y của nàng, thân thể nóng bỏng dán lên da thịt như ngọc.....

Lạc Mộng Khê muốn ngăn cản, nhưng lại phát hiện toàn thân không có chút khí lực, muốn nói thì lại không thể phát ra chút thanh âm gì, chỉ có thể tùy ý cho Nam Cung Quyết muốn làm gì thì làm.

Trong mơ mơ màng màng, Nam Cung Quyết tiến nhập vào thân thể nàng, Lạc Mộng Khê nổi giận đùng đùng, đang muốn mở to mắt răn dạy Nam Cung Quyết không tuân thủ chữ tín, thì đột nhiên đầu truyền đến một trận choáng váng huyền hoặc, trong phút chốc Lạc Mộng Khê liền mất đi tri giác.

không biết qua bao lâu, Lạc Mộng Khê lại khôi phục tri giác, nhận thấy được Nam Cung Quyết đang nằm ở bên cạnh nàng đứng lên, thật cẩn thận kéo chặn lại cho nàng, nhẹ nhàng hôn lên giữa mi tâm nàng, rồi liền cẩn thận rời đi.

Lạc Mộng Khê chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, vô tâm để ý tới Nam Cung Quyết, dùng chăn bao lấy chính mình, tiếp tục ngủ.

Huống chi, Nam Cung Quyết thân là Thanh Tiêu Vương gia, tương lai lại là vua của một nước, sự tình bận rộn, vào mỗi ngày khi trời còn chưa sáng thì đã phải rời giường đi xử lý công việc, đối với việc này Lạc Mộng Khê tập mãi cũng thành thói quen, thấy nhưng không thể trách.

Khi tỉnh lại thì đã không biết là đến khi nào, ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, là biểu hiện của thời tiết tốt, nhưng không biết vì sao, Lạc Mộng Khê cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không có khí lực.

Đột nhiên nhớ tới một màn như sương mù vào tối hôm qua, Lạc Mộng Khê đang có chút mê ly lập tức bị ý nghĩ làm cho thanh tỉnh chỉ trong khoảnh khắc, xoay người ngồi dậy, Lạc Mộng Khê cúi đầu nhìn lại: trên người mình vẫn còn mặc tấm y.

Rất nhanh cởi bỏ vật áo, trên da thịt trắng nõn không tỳ vết ngư ngọc không có hôn ngân, hạ thân cũng không có cảm giác đau nhức, thân thể thực nhẹ nhàng khoan khoái, giống như thời điểm sau khi tắm rửa vào tối hôm vậy, cũng có thể nói, trừ bỏ toàn thân mềm nhũn và không có khí lực ra thì nàng hoàn toàn không có gì khác thường.

Chẳng lẽ tối hôm qua chỉ là do ta nằm mơ, nhưng cảm giác trong giấc mộng kia lại quá chân thật.

Ngày hôm qua là nguy hiểm kì, nếu nàng cùng Nam Cung Quyết có vợ chồng chi lễ, nhất định phải uống được tránh thai, nếu không, thì khả năng sẽ mang thai là rất lớn.

Lạc Mộng Khê từng có hứa hẹn với Lãnh Tuyết Tình, nàng không muốn vi phạm, nếu nàng phản bội hứa hẹn, toàn bộ Tuyết Tình cung sẽ gặp tai ương, Lãnh Tuyết Tình đã nhiều lần giúp nàng, nàng không yêu hắn, nhưng cũng tuyệt đối không thể hại hắn.

Nhưng mà, bây giờ Lạc Mộng Khê cũng không rõ ràng lắm, tối hôm qua rốt cuộc là nàng đang nằm mơ, hay vẫn là nàng đã thật sự cùng Nam Cung Quyết có vợ chồng chi lễ.

“Tiểu thư, người tỉnh!” Ngay khi Lạc Mộng Khê vẫn âm thầm ảo não, suy đoán xem mình có cùng với Nam Cung Quyết phát sinh quan hệ hay không thì Băng Lam bừng đồ ăn đi đến.

“Bây giờ là lúc nào?” Lạc Mộng Khê không biết mình đã ngủ bao lâu, nhìn trời bên ngoài cửa sổ thì hẳn thời gian đã không còn sớm.

“đã đến giờ Tỵ (từ chín giờ sáng đến mười một giờ sáng)” Băng Lam đem đồ ăn đựng trong hộp đặt lên trên bàn.

Ta thế nhưng đã ngủ lâu như vậy, chẳng lẽ tối hôm qua ta cùng Nam Cung Quyết thật sự..... Nếu không, ta không có khả năng lại ngủ lâu như vậy.

Mặc kệ chúng ta có phát sinh quan hệ hay không, vì an toàn, ta nhất định phải uống chén dược mới được, không sợ nhất vận, chỉ sợ vạn nhất.

Lạc Mộng Khê đang muốn phân phó Băng Lam đến hiệu thuốc chuẩn bị dược tránh thai cho nàng, Băng Lam đã lấy ra mấy viên thuốc, cẩn thận đặt lên trên bàn:

“Tiểu thư, đây là dược mà Lạc vương gia bảo nô tỳ mang tới, hẳn nói tối hôm qua tiểu thư bị nhiễm phong hàn, cần uống dược.....”

“Trị phong hàn không phải là uống thuốc Đông y sao?Làm sao lại là viên thuốc?”

“Vương gia nói tiểu thư không thích ăn dược nước, nên vương gia liền lệnh cho đại phu làm thành viên thuốc” Lạc vương gia đối với tiểu thư thật tốt, xem ra, lúc trước ta không có chọn sai.

Kinh Băng Lam vừa nói như vậy, Lạc Mộng Khê cũng cảm giác đầu óc choáng váng , toàn thân không có khí lực, chính là điển hình của bệnh cảm mạo, cũng chính là bệnh phong hàn mà theo như người cổ đại nói: Chẳng lẽ tối hôm qua thật là do ta bị nhiễm phong hàn mà sinh ra ảo giác.

Nếu giữa hai người chúng ta thật sự đã xảy ra chuyện gì, thì không có khả năng trên người ta lại một chút dấu vết cũng không có, xem ra thật là do ta đã buồn lo vô cớ.

Bất quá, cẩn thận vẫn hơn, chén dược tránh thai vẫn còn tác dụng trong vòng bảy mươi hai giờ sau khi xảy ra chuyện phòng the, ta cũng không cần phải nóng lòng nhất thời, đợi lát nữa, ta đi nhìn xem Nam Cung Quyết xong rồi lại quyết định cũng không muộn.

Lạc Mộng Khê rời giường, tắm rửa, rửa mặt chải đầu, dùng bữa xong liền ăn vào viên dược mà Nam Cung Quyết mang đến, vận công trợ giúp viên dược tiêu hóa, bệnh trạng cảm mạo cũng tốt lên rất nhiều.

Ngoài phòng ánh mặt trời tươi sáng, Lạc Mộng Khê lại nhàn rồi không có việc gì, sau khi ra khỏi phòng, liền đi thẳng đến thư phòng của Nam Cung Quyết.

Trong thư phòng chỉ có một mình Nam Cung Quyết đang xử lý sự tình, Lạc Mộng Khê trực tiếp đẩy cửa đi vào, nhìn thấy xung quanh không người, Lạc Mộng Khê cũng không lại kiêng dè:

“Nam Cung Quyết, đêm qua, sau khi ta ngủ, có phải chàng đã lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.....” Nếu thật sự là như thế, trong một năm này, chúng ta sẽ phân phòng ngủ, miễn cho người lại động sắc tâm, hại ta trở thành người thất tín.

Nghe Lạc Mộng Khê một phen chất vấn, Nam Cung Quyết sắc mặt như thường, ánh mắt thâm thúy vẫn không rời bức thư tín trong tay: “Vương phi, nàng vội vàng chạy tới thư phòng của bốn vương là vì muốn hỏi vấn đề này?”

“Bốn vương nhưng thật ra là rất muốn, đáng tiếc tối hôm qua nàng lại nhiễm phong hàn, nửa đêm sốt cao không giảm, nàng cảm thấy bốn vương sẽ không thèm để ý đến tình trạng thân thể của nàng, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao?”

Nam Cung Quyết nói nhẹ nhàng băng quơ, thấy Lạc Mộng Khê vẫn có chút không tin, cuối cùng than nhẹ một tiếng, buông bức thư tín trong tay, đứng dậy đi đến gần Lạc Mộng Khê:

“Mộng Khê, bốn vương biết nàng cùng Lãnh Tuyết Tình có ước định, Lãnh Tuyết Tình lại từng cứu nàng, nàng không muốn thất tín với hã, hại Tuyết Tình cung bị hủy diệt”

Thấy Lạc Mộng Khê giống như có chút tin, Nam Cung Quyết nhẹ ôm lấy vòng eo nhỏ Lạc Mộng Khê, tiếp tục giải thích: “Chân tình của bốn vương đối với nàng, nàng hẳn là hiểu được, tuy rằng bốn vương rất muốn làm phụ thân, nhưng sẽ không bởi vậy mà lại hại nàng trở thành tiểu nhân thất tín”

Nam Cung Quyết kê cằm lên trên vai Lạc Mộng Khê: “Lãnh Tuyết Tình hẹn nàng một năm sau mới có thể mang thai, bốn vương tự nhiên sẽ không đồng ý, bốn vương sẽ nghĩ biện pháp, trong thời gian ngắn nhất chặt đứt quan hệ của nàng cùng Tuyết Tình cung, sau đó, chúng ta sẽ có thể có tiểu hài tử”

“Mộng Khê, đến lúc đó, nàng cần phải giúp bốn vương sinh nhiều một chút, không bằng, chúng ta sinh mười đứa đi, thập toàn thập mỹ.....”

“Ta là người, không phải heo, sinh mười đứa, chàng cho ta là con heo a” khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê ửng đỏ, cầm lấy cuốn sách trên bàn đánh đến Nam Cung Quyết, lại bị hấn xảo diệu né qua, càng nhanh chóng ôm Lạc Mộng Khê vào trong lòng, đáy mắt lóe lên ý cười trêu tức:

“Mộng Khê, nói như vậy, nàng nguyện ý vì bốn vương sinh tiểu hài tử.....”

“Phải một năm sau mới được!” Lạc Mộng Khê vẫn là kiên trì nguyên tắc của mình.

“một năm sau lâu lắm, bốn vương sẽ trong thời gian ngắn nhất tìm được phương pháp chặt đứt mối liên hệ của nàng cùng Tuyệt Tình cung, đến lúc đó, không cho nàng từ chối.....”

Nam Cung Quyết thở ra nhiệt khí không ngừng phun lên trên cổ Lạc Mộng Khê, ngửa ,bầu không khí ái muội giữa hai người không ngừng nóng lên.

“Nam Cung Quyết, tối hôm qua, chúng ta thật sự không có..... Phát sinh sự tình sao?Chàng không cần gạt ta, điều này có quan hệ đến vận mệnh của toàn bộ Tuyệt Tình cung” Lạc Mộng Khê lại xác định thêm một lần nữa.

“không có, thật sự không có, tối hôm qua nàng nhiễm phong hàn, toàn thân nóng ran, bốn vương chỉ ôm nàng ngủ một đêm” Nam Cung Quyết mặt không đổi sắc, ngữ khí bình tĩnh, giống như đang nói một chuyện lơ đãng vậy.

“Thời gian không còn sớm ,chắc chàng cũng bận lắm đi, ta ra ngoài!” lần này Lạc Mộng Khê đến đây chính là vì muốn thử Nam Cung Quyết, nay biết được, tối hôm qua hai người vẫn chưa phát sinh sự tình, nàng đương

nhiên sẽ không lại tiếp tục đứng ở đây gây trở ngại Nam Cung Quyết làm chính sự.

Ở trong lòng Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết tâm tư thâm trầm, tinh thông tính kế, nhưng làm người chính trực, ở trong chuyện đại sự thì sẽ không nói dối, Chuyện nàng mangthai có quan hệ đến an nguy của toàn bộ Tuyệt Tình cung, nàng tin tưởng, hẳn sẽ không nói dối.

Lạc Mộng Khê ghét nhất bị uống được nước đắng, huống chi, thuốc tránh thai kia ít nhiều cũng có chút làm tổn thương đến thân thể, nếu nàng cùng Nam Cung Quyết cái gì cũng chưa phát sinh, tự nhiên là không cần phải uống.

Lạc Mộng Khê đi rồi, Nam Cung Quyết một mình một người ngồi ở sau bàn, ánh mắt thâm thúy: Xem dáng vẻ Mộng Khê khẩn trương như vậy, chắc chắn ngày hôm qua chính là ngày tốt nhất để nàng thụ thai, quan hệ của nàng cùng Tuyệt Tình cung thật sự là phức tạp.

Nếu trong vòng một năm Mộng Khê có thai, thật sự sẽ làm Tuyệt Tình cung bị diệt, vậy bốn vương có được tính là tội nhân thiên cổ hay không.....

Thế cục trong kinh thành khẩn trương, tất cả mọi người trong Lạc vương phủ đều có chức vụ riêng, Nam Cung Quyết bận xử lý chuyện quan trọng, không rảnh ở bên cạnh Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp cũng có sự tình muốn làm, không có tới quán quít bắt Lạc Mộng Khê dạy hẳn đàn violon.

Nhàm chán hết sức, Lạc Mộng Khê nghĩ muốn ra ngoài đi dạo một chút, vốn Băng Lam là muốn làm theo phân phó của Nam Cung Quyết, đến chỗ Nhạc Địch gọi thêm vài tên thị vệ đi theo, nhưng Lạc Mộng Khê cảm thấy, nếu chỉ có nàng cùng Băng Lam đi trên đường thì mục tiêu sẽ nhỏ đi rất nhiều, không dễ dàng bị phát hiện.

Huống chi, địch nhân của Lạc Mộng Khê đều nghĩ là nàng vì an toàn, tuyệt đối sẽ ở lại trong Lạc vương phủ không ra ngoài, nếu bọn họ muốn

ám toán nàng thì sẽ tới Lạc vương phủ.

Việc Lạc Mộng Khê ra phủ chỉ sợ là không có vài người có thể nghĩ đến.

Lạc Mộng Khê là chủ, Băng Lam là phó, Băng Lam phải nghe lời Lạc Mộng Khê, nàng nói hai người bọn họ có thể đi trên đường, Băng Lam cũng không dám đi gọi người, vì đề phòng kinh động thị vệ vương phủ, hai người không đi cửa chính, mà là từ cửa sau Lạc vương phủ đi ra thẳng đến đường cái.

trên đường cái vẫn như ngày thường, người đến người đi, náo nhiệt phi phàm, Lạc Mộng Khê cùng Băng Lam vừa đi vừa nhìn, thỉnh thoảng lại dừng ở những hàng quán để mua một ít vật phẩm trang sức.

Chuyện Lạc Mộng Khê mỹ mạo là rất nổi tiếng, nhưng người đã từng thấy qua chân diện thực mục của nàng cũng không nhiều, hơn nữa Lạc Mộng Khê làm người luôn luôn khiêm tốn hạ mình, người nhận ra nàng cũng rất ít, cho nên, nàng cùng Băng Lam đi dạo ở trên đường, thế nhưng lại không có người nhận ra các nàng.

“Tránh ra, mau tránh ra!” Gầm lên hỗn loạn, tiếng vó ngựa từ xa tới gần, mọi người đều né tránh, Lạc Mộng Khê cùng Băng Lam cũng bị đám người tránh né đẩy ép sang một bên ngã tư đường.

Lạc Mộng Khê không hề phòng bị, suýt nữa bị đẩy ngã: “Tiểu thư, người không sao chứ”

“Ta không sao”

Người nào kiêu ngạo như thế! Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn lại, cách đó không xa, một tên nam tử tướng mạo trẻ tuổi, vẻ mặt không ai bì nổi đang cười khoái mã, không để ý đến người đi trên đường, nhanh chóng phóng về phía trước, phía sau hắn, còn đi theo hơn mười người, người

người thân cười khoái mã, nhìn cách ăn mặc của bọn hăn thì hình như là bang phái trong giang hồ.

“Nường..... Nường.....” một tiểu cô nương chừng hai, ba tuổi đứng ở giữa ngã tư đường, bắt lực lau nước mắt, tìm kiếm mẫu thân của mình ở khắp nơi.

Mắt thấy , tên nam tử trẻ tuổi cười khoái mã kia sắp đâm vào trước mặt tiểu cô nương, nhưng con khoái mã cũng không có chút ý tứ muốn dừng lại.

Lạc Mộng Khê không kịp suy nghĩ gì khác, mũi chân nhẹ nhún, thân hình yếu diệu đã bay lên trời, nháy mắt đi tới trước mặt tiểu cô nương , ngay trong phút chốc nàng ôm lấy tiểu cô nương, khoái mã đã phóng tới trước mặt, nâng chân đá đến Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê mâu quang phát lạnh, thân ảnh yếu diệu nháy mắt đã ở ngoài mấy thước, thân thể vừa rời đi tại chỗ thì đồng thời Lạc Mộng Khê cũng nhắc chân đá lên trên đùi con khoái mã, nó hí một tiếng rồi ‘Bùm’ té ngã trên đất.

Lập tức, tên nam tử trẻ tuổi kia không hề phòng bị, khi khoái mã ngã xuống thì cũng hung hăng hất hăn ra xa mấy thước.....

“Người nào lớn mật như thế, dám chặn đường của bản bang chủ!” Sau khi tên nam tử trẻ tuổi đứng lên, hung hăng đẩy ra mấy tên thủ hạ tiến đến dìu hăn, ánh mắt tức giận tận trời, tìm kiếm mọi nơi trong đám người: Cũng dám làm cho Vân Phách hăn xấu mặt ở đây trước nhiều người như vậy, thật sự là không muốn sống mà.

“Tiểu muội muội, không có việc gì, đi tìm nường của người đi!” Lạc Mộng Khê đặt tiểu cô nương xuống đất, nhẹ giọng an ủi, tiểu cô nương gạt gạt đầu, lau nước mắt chạy đi.

Lạc Mộng Khê đứng lên, chậm rãi quay đầu lại, đối diện với ánh mắt phần nộ của Vân Phách: “Vừa rồi là người đá khoái mã của bản bang chủ?” Hai bản bang chủ phải xấu mặt trước nhiều người như vậy.

“Nếu ta không đá khoái mã của người, nó sẽ đâm chết người, nơi này là đường cái, không phải mã tràng (chỗ đua ngựa), cũng không phải chiến trường, lúc này người cưỡi khoái mã phóng thẳng về phía trước, nếu đâm chết người thì làm sao bây giờ?” Lạc Mộng Khê ngữ khí lạnh như băng.

Nam tử trẻ tuổi khinh thường hừ nhẹ một tiếng: “Dân đen mà thôi, đâm chết liền đâm chết, cùng lắm thì bản bang chủ bồi thường cho bọn họ chút bạc là được, nhưng người đá bị thương khoái mã của bản bang chủ, phải giải thích như thế nào đây?”

“Ta là vì cứu người, khoái mã của người không bị đá chết đã là bốn cô nương thủ hạ lưu tình, xin khuyên người một câu, không cần được một tắc lại muốn tiến một thước!”

“Bang chủ, xin ngài bớt giận, xin bớt giận, nơi này là kinh thành, chúng ta mới tới nơi đây, tốt nhất không nên gây chuyện thị phi” một tên nam tử tràn ngập phong độ của người trí thức bước nhanh đi tới bên cạnh Vân Phách, nhỏ giọng nhắc nhở :

“Kinh thành tàng long ngọa hổ, chúng ta phải cẩn thận làm việc, không thể lỗ mãng tùy ý.....”

“Sợ cái gì, bản công tử cũng không phải là người bình thường, dượng của bản công tử gia lúc này là Thừa tướng, bác là Thừa tướng phu nhân, toàn bộ Thanh Tiêu nổi danh nhất Lạc vương gia, Lạc vương phi lại là biểu muội phu, biểu muội của bản công tử.....”

Lạc Mộng Khê đầu tiên là cả kinh, á khẩu không cười nổi: Oan gia ngõ hẹp, nguyên lai hẳn chính là cháu của đại phu nhân ở bên nhà mẹ đẻ, đại thiếu gia của Vân phủ từ nhỏ đã lên núi báỉ sư học nghệ, nhiều năm nay

chưa trở về: Vân Phách, nguyên lai là làm bang chủ một môn phái trong giang hồ.

Mọi người cũng nghị luận: “nói như thế thì hẳn chẳng phải chính là đại thiếu gia của Vân phủ đã xuất môn học nghệ.....”

“Đúng vậy, đúng vậy, diện mạo thật không tầm thường, nhưng tính tình này.....”

“nhỏ giọng chút đi, không sợ bị mất mạng sao, hẳn nhưng là biểu cữu của Lạc vương gia.....”

“Cái gì biểu cữu, Lạc vương gia cùng hẳn một chút quan hệ cũng không có, nếu có thể tính như vậy thì toàn bộ người trong Thanh Tiêu đều là thân thích.....”

“Người là người đầu tiên dám dùng loại khẩu khí này nói chuyện cùng với bản bang chủ” Đối với lời những người khác nghị luận hẳn vẫn mắt diếc tai ngơ, Vân Phách thản nhiên đi đến gần Lạc Mộng Khê, nhìn thấy đáy mắt kinh ngạc của Lạc Mộng Khê, Vân Phách phi thường vừa lòng: Xem ra lực ảnh hưởng của Thừa tướng và Vương gia ở trong kinh thành thật sự không sai, về sau phải thương xuyên dùng loại quyền lực này nhiều một chút...

Lạc Mộng Khê ra phủ đeo theo cái khăn che mặt, nhưng nàng có khí chất xuất trần, đường cong trên gương mặt duyên dáng căn bản không thể che dấu được: Xem ra bản bang chủ hôm nay thật diễm phúc, vừa trở lại kinh thành, liền gặp được một đại mỹ nữ.....

“Vị cô nương này, muốn bản bang chủ bớt giận cũng có thể, người đá bị thương bản bang chủ mã, mã lại hại bản bang chủ bị thương thân, làm như bồi thường, không bằng cô nương liền lấy thân báo đáp, chung thân hầu hạ bản bang chủ.....”

“Nhắm cái miệng thối của người lại, chỉ bằng người dù có muốn bưng nước rửa chân cho tiểu thư nhà ta cũng không xứng!” Băng Lam tức giận, lớn tiếng mắng Vân Phách, rước lấy mọi người cười vang.

Vân Phách thân là thiên chi kiêu tử (con nhà thế gia), cho tới bây giờ đều luôn được mọi người sùng trong lòng bàn tay, khi nào thì bị người chế ngạo như thế, nổi tức giận vừa mới biến mất lại dâng lên, ngón tay chỉ Lạc Mộng Khê cùng Băng Lam: “Người tới, bắt hai người bọn họ về Vân phủ cho ta!”

“Dạ!” Vân Phách nói xong thì có tiếng người trả lời một tiếng, rất nhanh hung dũng đi đến chỗ Lạc Mộng Khê cùng Băng Lam, trong tiềm thức của bọn họ, đối phó với hai thiếu nữ tử thì cần gì phải đao lớn.

Vốn cũng không cần nhiều người bọn họ cùng tiến lên như vậy, nhưng là vì đều muốn lĩnh công, cho nên liền cùng nhau tiến đến.

Bất quá, sự tình đã nằm ngoài dự liệu của bọn họ, bọn họ còn chưa tới gần Lạc Mộng Khê, liền đã bị Băng Lam đứng che ở trước mặt Lạc Mộng Khê đánh bay ra ngoài: “Ta còn nghĩ là phái Hoàng Sơn có bao nhiêu lợi hại, nguyên lai chỉ là một đám ngu ngốc”

Ngữ khí Băng Lam khinh thường trào phúng đã kích thích thần kinh Vân Phách: “Người đâu, bắt hai người bọn họ lại, bắt lại, bắt lại” Đợi lát nữa hung hăng đánh các người xem các người còn dám trào phúng phái Hoàng Sơn của chúng ta không.

“Tiểu thư, để cho nô tỳ đến đi!” Tối hôm qua người bị nhiễm phong hàn, cần nghỉ ngơi, huống chi, trước kia nô tỳ vì muốn che dấu võ công, đã lâu cũng chưa dùng qua, lần này, vừa vận thử xem võ công đến của mình tột cùng đã như thế nào rồi.

Thời gian Lạc Mộng Khê ở chung với Băng Lam không ngắn, tự nhiên là hiểu biết ý tứ của nàng, xem võ công của những người này cũng không cao,

Lạc Mộng Khê liền đáp ứng Băng Lam, không hề động thủ, mà bâng quan xem Băng Lam đánh nhau cùng bọn họ.

không thể không nói, Băng Lam nói rất đúng, võ công của phái Hoàng Sơn rất kém cỏi, năm , sáu tên nam tử trẻ tuổi giao thủ cùng Băng Lam, thế nhưng Băng Lam thế vẫn có thể ứng phó thành thạo:

Tiểu nha đầu này, không nhận ra a, võ công thật ra không sai, ở trong chốn giang hồ, xác nhận là nhị lưu cao thủ.....

Băng Lam cùng kia mấy người hỗn chiến, Vân Phách cũng xem đến âm thầm kinh hãi: Các nàng đến tốt cùng là loại người nào, võ công đã vậy còn quá cao, ta không thể thua, nếu không, chẳng phải là rất dọa người, mười mấy năm học nghệ này không thể là vô dụng.....

Vân Phách hướng tới những người khác gật gật đầu, những người đứng bảo hộ bên cạnh Vân Phách tâm thần linh hội, rút kiếm chém về phía Băng Lam.

Lạc Mộng Khê đại khái nhìn một chút, cộng thêm Vân Phách và đám thủ hạ đang đánh tới là vừa đủ hai mươi người.

Băng Lam một mình ứng phó với năm, sáu người còn có thể, nhưng nếu hơn nữa thì không xong, mười chín người cùng nhau đối phó Băng Lam, thế lực nàng khẳng định sẽ chống đỡ không nổi, Lạc Mộng Khê không nói thêm gì nữa, vung chưởng đánh tới mấy người họ, vọt vào vòng chiến.

Mười chín người vậy thành vòng tròn, Băng Lam cùng Lạc Mộng Khê đấu lưng với nhau bị bọn họ vây quanh ở giữa, mười chín người không dám vội vàng ra tay, bọn họ chỉ vây quanh Lạc Mộng Khê cùng Băng Lam, muốn tìm ra nhược điểm của hai người bọn họ.

Lạc Mộng Khê một chút cũng không đưa bọn họ đặt vào trong mắt:“Băng Lam, không có việc gì đi”

“Ta không sao, tiểu thư, bệnh phong hàn của người còn chưa khỏi hoàn toàn, không nên động thủ.....”

“một chút phong hàn mà thôi, không cần khẩn trương, huống chi, ta cũng đã uống được, Băng Lam, có tin tưởng giải quyết được hết những người này không?”

“Tiểu thư, bọn họ nhưng là người của cháu bên nhà nhà để của đại phu nhân, người xác định hiện tại liền giết?” không phải Băng Lam sợ hãi đại phu nhân, mà là bọn họ còn chưa có thăm dò đại phu nhân, tạm thời không nên dả thảo kinh xà.

Huống chi, Lạc Thừa tướng cũng xem như là dượng của Vân Phách, Lạc Mộng Khê đánh chết người của Vân Phách, cũng không dễ ứng phó công đạo với Lạc Thừa tướng, tuy rằng Lạc Mộng Khê không sợ Lạc Thừa tướng, nhưng nể tình hãn lậphụ thân của khối thân thể này, liền cho hãn vài phần mặt mũi vậy.

“Cũng đúng, nể tình bọn họ cùng Tướng phủ cũng coi như là có thân thích, đánh cho tàn phế đi!” Lạc Mộng Khê nói nhẹ nhàng băng quơ, giống như là nói một chuyện thực bình thường.

“Dạ, tiểu thư!” Được Lạc Mộng Khê cho phép, Băng Lam không hề do dự, tay nhỏ bé đánh tới một tên trong phái Hoàng Sơn.

Người nọ phản ứng quá chậm, không tiếp được sát chiêu của Băng Lam, bị Băng Lam đánh một quyền vào mắt, hất văngra ngoài, con mắt cũng bị sưng thành hạch đào.

Băng Lam động thủ trước, những người phái Hoàng Sơn tự nhiên cũng sẽ không ngồi yên mặc kệ, rất nhanh huy kiếm chém về phía Lạc Mộng Khê cùng Băng Lam.

Mười chín tên nam tử trẻ tuổi tay cầm trường kiếm đánh với hai thiếu nữ tử tay không tác sát như Băng Lam cùng Lạc Mộng Khê, không chỉ không thể chiếm chút thượng phong, trường kiếm trong tay còn bị Lạc Mộng Khê, Băng Lam dễ dàng đoạt lấy, giết ngược lại bọn hắn.....

Lạc Mộng Khê, Băng Lam cầm trong tay trường kiếm, rất tự nhiên, trường kiếm đi qua nơi nào, tất có một tên nam tử trẻ tuổi đánh mất kiếm hoặc bị ngã xuống.....

Người vây quanh Lạc Mộng Khê cùng Băng Lam càng ngày càng ít, tiếp qua một chén trà nhỏ, phòng chừng tất cả đều đã ngã xuống, Vân Phách nhìn thấy không xong , huy kiếm đâm đến hướng Lạc Mộng Khê: Đáng giận, hôm nay bản bang chủ đưa các người đến Tây Thiên.....

Nhận thấy được bên cạnh người có ác phong đánh úp lại, Lạc Mộng Khê không chút hoang mang, ngay khi trường kiếm sắp chém lên trên người nàng, thì nàng đột nhiên huy kiếm đâm vào người đang phóng tới.

Vân Phách không nghĩ tới Lạc Mộng Khê nói ra chiêu liền ra chiêu, hơn nữa Lạc Mộng Khê đánh ra chiêu thức rất nhanh, Vân Phách nhất thời chưa kịp né tránh, bị Lạc Mộng Khê đâm trúng cánh tay, ngay lúc Vân Phách thầm giết mình, Lạc Mộng Khê đã bay lên, một cước đá văng Vân Phách ra xa hơn mười thước.

Nhìn lai mọi nơi, khắp nơi đều có người của Vân Phách, người người ngã xuống đất không dậy nổi, kêu rên liên hồi, Vân Phách khiếp sợ không thôi: Các nàng, đến tột cùng là loại người nào.....

Người bên phái Hoàng Sơn đã ngã xuống, Lạc Mộng Khê cũng không cần thiết động thủ lần nữa, ném trường kiếm sang một bên, chậm rãi đi đến Vân Phách đang nằm té trên mặt đất.

Băng Lam ở một bên không ngừng ai oán:“Những người này thực vô dụng, ta còn chưa có đánh đủ đâu, bọn họ thế nhưng đã ngã xuống hết.....”

Khi Lạc Mộng Khê đi đến gần Vân Phách, cước bộ trầm trọng, từng bước đi đều tràn ngập khí phách, giống như cước bộ của tử thần đang đến gần, Vân Phách toàn thân phát run, chưa bao giờ khủng hoảng như lúc này, nháy mắt liền cố chống người, theo bản năng nhanh chóng lết về phía sau: “Người..... Người muốn làm gì?”

Vốn tưởng rằng lần này vào thành, chính mình là có được điểm phúc, lại không nghĩ rằng mình lại chọc tới người không thể chọc.

“Yên tâm, ta sẽ không giết người!” Nhìn ra sự khủng hoảng trong mắt Vân Phách, Lạc Mộng Khê dừng lại cước bộ: “Từ nay trở về sau, đừng nghĩ lại tiếp tục huênh hoang, phải hảo hảo học cách làm người”

Bất quá, nghĩ đến hắn là người của Vân gia, khẳng định cũng sẽ không học được cái gì, đây bất quá chỉ là câu khách sáo, tạo cho Vân Phách một bậc thang leo xuống, bởi vì bây giờ còn chưa đến thời điểm giết hắn.

“Người đến tột cùng là ai?” Biết Lạc Mộng Khê sẽ không giết hắn, Vân Phách cố nén toàn thân đau đớn, chậm rãi đứng lên, trong mắt, tràn ngập nghi hoặc.

“Người không xứng biết” Lạc Mộng Khê ngữ khí cao ngạo: “Băng Lam, ta mệt mỏi, tìm chỗ nghỉ ngơi một chút”

“Dạ, tiểu thư!” Băng Lam đáp ứng một tiếng, đi theo phía sau Lạc Mộng Khê, chậm rãi bước về phía trước, làm như không thấy những nam tử trẻ tuổi nằm té trên mặt đất.

Chỉ lo tìm chỗ nghỉ ngơi, Lạc Mộng Khê cùng Băng Lam cũng không nhìn thấy trong đám người, có một thân ảnh màu đen rất nhanh liền rời khỏi: Đạp phá thiết hài vô mịch xử, dặc lai toàn bất phí công phu (đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi tìm thấy thì lại chẳng tốn công) Lạc Mộng Khê, không thể tưởng tượng được người cũng dám ra khỏi Lạc vương phủ.

“Nhìn cái gì vậy, cốn!” Lạc Mộng Khê đi rồi, Vân Phách liền rống giận với mọi người, mọi người biết không thể true vào hấn, không dám nhiều lời, bước nhanh rời đi.

Sau khi thân ảnh yếu điệu của Lạc Mộng Khê biến mất không thấy, đôi mắt Vân Phách híp lại, trong mắt tràn đầy lửa giận cùng hàn quang luân phiên hiện ra: Mặc kệ người là ai, ta nhất định sẽ tìm ra người, băm thây vạn đoạn, để rửa mối nhục hôm nay.....

Lạc Mộng Khê cùng Băng Lam rời xa đám người, đang muốn đi tìm một chỗ nghỉ ngơi, lúc lơ đãng ngẩng đầu, trông thấy một gian trà lâu, ánh mắt Lạc Mộng Khê chợt lóe, thay đổi phương hướng đi tới trà lâu, Băng Lam thấy thế, vội vàng tiến lên bẩm báo:“Tiểu thư, đây là trà lâu của Tuyệt Tình cung”

Lần trước tiểu thư đến đây trong tình trạng bị hôn mê, tuy rằng ý thức thanh tỉnh, nhưng dù sao cũng không thấy được bộ dáng của trà lâu, nếu tiểu thư đi vào trong trà lâu, chẳng phải là chui đầu vô lưới.

“Đúng là bởi vì biết đây là trà lâu của Tuyệt Tình cung, nên ta mới đến” Lạc Mộng Khê cũng không quay đầu lại trả lời, bước nhanh đi vào trong trà lâu.

A, tiểu thư không chỉ có biết đây là trà lâu của Tuyệt Tình cung , mà còn vì nguyên nhân nó là do Tuyệt Tình cung mở ra nên mới tiến vào, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Băng Lam mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng không có hỏi nhiều, nhanh chân đuổi kịp Lạc Mộng Khê:

Tiểu thư đi nơi nào, ta đi nơi đó, dù núi đao biển lửa, chỉ cần tiểu thư dám đi, ta liền dám theo.

Lạc Mộng Khê tuy rằng đeo cái khăn che mặt, nhưng mọi người trong Tuyệt Tình cung đều nhận ra nàng, thấy nàng đi vào đại sảnh, chường quầy lập tức âm thầm mệnh lệnh cho tiểu nhị đi thông báo cho tả hữu hộ pháp.

“Cái gì, Lạc Mộng Khê đến trà lâu này?” Nghe tin tức này, tả hữu hộ pháp liền giật mình: Trước kia Lạc Mộng Khê đối với Tuyệt Tình cung là tránh còn không kịp, nhưng hôm nay ngược lại tự mình đưa lên tới cửa, nếu không đi bắt nàng lại thì đúng là không có đạo lý.

“Lão bà tử, lần này để cho bốn hộ pháp đến đi” Hữu hộ pháp người động thủ vài lần, nhưng một lần cũng không thành công, lần này đến lượt tả hộ pháp ta.

Hữu hộ pháp đang muốn tranh luận với tả hộ pháp, đột nhiên nhớ tới lời nói mà Lãnh Tuyệt Tình giao cho bọn họ: “Động với chả thủ cái gì, lão nhân, người còn có nhớ lúc trước thiếu chủ nói gì không” một năm sau, thánh nữ sẽ cùng chúng ta trở về Tuyệt Tình cung.

“Ý của người là nói, thiếu chủ cùng thánh nữ thật sự đã đạt thành hiệp nghị, cho nên, thánh nữ không sợ chúng ta bắt nàng!” Tả hộ pháp trong lòng khó hiểu: Thánh nữ cùng Nam Cung Quyết yêu nhau sâu đậm như vậy, làm sao có thể nói xa liền xa.

“Thánh nữ là người biết đại thế, biết Tuyệt Tình cung không có nàng sẽ bị hủy diệt, nhưng nàng lại không muốn nhanh như vậy lại phải rời đi rồi, cho nên, muốn có được một năm khoái hoạt cùng với Nam Cung Quyết”

“sự tình, thật sự chỉ là đơn giản như vậy?” Đối với điểm này, tả hộ pháp có chút không quá tin tưởng.

Hữu hộ pháp thật mạnh thở dài: “Lão nhân, người là nam nhân, không biết lòng nữ nhân chúng ta, nữ nhân cả đời này thích nhất không phải vinh hoa phú quý, mà là có một phu quân yêu thương nàng, có thể không có nữ thành đàn, nếu mà không thể gần nhau thì cũng muốn lưu lại chút kỷ niệm tốt đẹp”

Nay, hữu hộ pháp đột nhiên có chút đồng tình Lạc Mộng Khê: Nàng cùng Nam Cung Quyết là một đôi hoàn mỹ, đáng tiếc, Lạc Mộng Khê là

thánh nữ Tuyết Tình cung, nhất định phải gả cho thiếu chủ, thiếu chủ cũng là một người tốt, nhất định sẽ đối xử tốt với Lạc Mộng Khê, chỉ là không biết, Lạc Mộng Khê còn có thể mở rộng cửa lòng tiếp nhận thiếu chủ hay không.....

Người chỉ có một lòng, chỉ có thể chứa được một người.....

Sau khi Lạc Mộng Khê đi vào trà lâu, không đi đâu khác, mà là đi thẳng đến phòng chế dược của hữu hộ pháp, bởi vì tiểu nhị ở đây đều biết thân phận của nàng, cho nên, không có người ngăn cản nàng.

Lạc Mộng Khê thông suốt đi tới trước phòng dược, đẩy cửa rồi đi vào:“Hai vị hộ pháp, thiếu chủ của các người ở nơi nào?”

“Lạc Mộng Khê, người tìm thiếu chủ làm gì?” Tuy rằng bọn họ biết Lạc Mộng Khê là thánh nữ, nhưng nàng lại từ chối nhận tổ quy tông với Tuyết Tình cung, cho nên, bọn họ còn chưa thể xưng nàng là thánh nữ hoặc phu nhân.

“Có chuyện cấp tốc muốn nói cho hẳn” Thanh âm Lạc Mộng Khê bình tĩnh:“Lãnh Tuyết Tình không ở đây sao?”

Nếu là người khác dám gọi thẳng tên Lãnh Tuyết Tình, tả hữu hộ pháp tự nhiên sẽ tức giận, nhưng Lạc Mộng Khê có thân phận đặc thù, kêu như vậy cũng đúng:

“Thiếu chủ có việc gấp nên đã rời khỏi nơi này, ba, bốn ngày sau mới có thể trở về, có chuyện gì, có thể nói với hai người chúng ta” Địa vị của hai người chúng ta ở Tuyết Tình cung rất gần với cung chủ.

“Được rồi, chuyện này cấp tốc, ta cũng không so đo nhiều với các người, có người muốn đến phần mộ tổ tiên của Tuyết Tình cung đào trộm tro cốt mẫu thân ta.....”

“Là ai lớn gan như vậy, dám đến Tuyệt Tình cung giường oai, thật là không muốn sống” Tả hộ pháp lớn tiếng giận xịch.

“Lạc Mộng Khê, tin tức của người có thật không, có người dám đến Tuyệt Tình cung gây sự?” Hữu hộ pháp có chút hoài nghi: nơi quan trọng nhất trong Tuyệt Tình cung là phần mộ tổ tiên, ở nơi đó có cao thủ nhiều đếm không xuể canh giữ, cam đoan làm cho bọn họ có đi không có về.

“Tin hay không tùy người, bất quá, ta đã cảnh cáo trước, nếu thật sự xảy ra chuyện, đừng nói ta không có nhắc nhở cho các người” Lạc Mộng Khê ngừ khí ngưng trọng, không có chút ý tứ nói dối.

“Chủ mưu là ai?” Tả hộ pháp giống như rất tin rường thông tin này.

“Lạc Hoài Văn, chuyện năm đó hẳn cùng với mẫu thân ta yêu nhau các người hẳn là rõ ràng, sau này, khi mẫu thân ta mất thì các người đã đoạt đi tro cốt của nàng.....”

Đột nhiên, Lạc Mộng Khê giống như nghĩ tới cái gì: “nói đến việc mẫu thân ta chết, cũng không phải là do tự nhiên khó sanh mà chết, chính là bị Thừa tướng phu nhân Vân Bích Lạc thiết kế nên mới có thể khó sanh, nguyên bản, nàng là muốn làm cho hai mẹ con chúng ta cùng đi hoàng tuyền, nhưng không nghĩ tới ta mệnh lớn, còn sống.....”

Cái gì? Nguyên lai lão cung chủ là bị cái tiện nhân Vân Bích Lạc kia hại chết ! Ta đã nói thôi, thánh nữ Tuyệt Tình cung chưa bao giờ khó sanh, Mai thánh nữ như thế nào lại khó sanh mà chết chứ, nguyên lai là bị người thiết kế.....

“Lạc Mộng Khê, vừa rồi người nói người chủ mưu muốn đến Tuyệt Tình cung đảo loạn là Lạc Hoài Văn, vậy người thực hiện là ai?”

Tả hộ pháp không hoài nghi Lạc Mộng Khê có động cơ khác, bởi vì, Lạc Mộng Khê thân là thánh nữ Tuyệt Tình cung, nếu Tuyệt Tình cung xảy ra

chuyện, nàng cũng khó thoát chết.

“không biết, có lẽ là Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương, lại hoặc là Hạ Hầu Thần, Lạc Thừa tướng đang xem xét chọn người, đến nay, còn chưa tìm được người thích hợp”

Nam Cung Quyết cự tuyệt hảo ý của Lạc Thừa tướng, cho nên, hẳn nhất định sẽ đối đầu với Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê, một khi đã như vậy, Lạc Mộng Khê liền tính kết minh với Tuyệt Tình cung, kể từ đó, sẽ có chung địch nhân, giảm bớt rất nhiều áp lực.

“Nếu các người muốn biết càng nhiều sự tình, có thể sai người âm thầm đi giám thị Lạc Thừa tướng, không biết vì sao, hẳn giống như vôi vã muốn tro cốt của nương ta, ta nghĩ, trong khoảng thời gian ngắn, hẳn nhất định sẽ có động tác”

Lạc Mộng Khê trải qua hơn mười năm những tháng ngày cả nhà hoàn cũng không bằng ở phủ Thừa tướng, nàng cùng với Lạc Hoài Văn trừ bỏ có chung huyết thống thì không có một chút tình cảm cha và nữ nhi nào, cho nên, Lạc Mộng Khê đem những hành động của Lạc Hoài Văn nói cho tả hữu hộ pháp thì cũng không kỳ quái.

“Thời gian không còn sớm, ta muốn trở về Lạc vương phủ, các người làm việc cẩn thận, để tránh bị người thiết kế” Tả hữu hộ pháp đều là người thông minh, lần này Lạc Mộng Khê một phen nói ra, hai người bọn họ liền biết Lạc Hoài Văn tuyệt đối không có hảo tâm.

Bất quá, muốn đến Tuyệt Tình cung cướp đồ, cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, mấy hạng người không biết cao thấp này cho Tuyệt Tình cung là giấy sao, muốn tới thì tới, cướp đoạt xong, muốn đi thì đi”

Lạc Mộng Khê lần này đến trà lâu, là muốn nhìn xem thương thế của Lãnh Tuyệt Tình đã lành hay chưa, nhưng lại không nghĩ rằng hẳn không có ở đây.

Gặp được hai người tả hữu hộ pháp đã từng hại nàng, nếu Lạc Mộng Khê không cho bọn họ một ít giáo huấn nho nhỏ thì thật sự là rất tiện nghi bọn họ .

Nếu Lạc Mộng Khê gặp Lãnh Tuyệt Tình, nàng sẽ không nói những lời như vừa rồi, nhiều nhất chỉ là nhắc nhở hắc có người muốn quấy rối Tuyệt Tình cung, để cho hắc cẩn thận làm việc.

Giao phó sự tình xong, Lạc Mộng Khê không cần phải lại ngốc ở đây, đang muốn xoay người rời đi, thành linh bên ngoài trà lâu truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, hình như có rất nhiều người mạnh mẽ vây quanh trà lâu.

Lạc Mộng Khê, Băng Lam, tả hữu hộ pháp, tất cả đều trong lòng cả kinh, biết được đều không phải là người của đối phương, đang muốn mở miệng hỏi, dưới lầu truyền đến một giọng nói nam tính quen thuộc: “Lạc Mộng Khê, bản cung biết người ở trong này, người tự mình đi ra, hay vẫn là để cho bản cung mời người đi ra!” Nếu để cho bản cung mời thì trà lâu này sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, phải hủy diệt nơi tao nhã, có thưởng thức như vậy thì thật sự là đáng tiếc.

Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài: Hôm nay thật đúng là oan gia ngõ hẹp, vừa rồi là Vân Phách, hiện tại lại là Hạ Hầu Thần, cừu gia của ta hôm nay sắp đến đông đủ rồi!

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Vợ Chồng Đối Trện Hạ Hầu Thần

“hắn là ai vậy?” không chỉ có gọi thẳng tên Lạc vương phi, còn dám ở trước quán trà lâu của Tuyệt Tình cung ta giường oai.

Nam Cung Quyết là quốc quân tương lai của Thanh Tiêu, Lạc Mộng Khê chính là hoàng hậu tương lai, tuy nói Nam Cung Quyết chưa đăng cơ, nhưng chuyện hắn đăng cơ làm đế đã là chuyện thập phần chắc chắn, phóng nhãn khắp toàn bộ Thanh Tiêu, không người dám chọc hắn, tự nhiên cũng không có người dám gở trò vô lý như thế đối với Lạc Mộng Khê.

Nhưng người đang đứng trước cửa này, rõ ràng là không đem Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đặt vào trong mắt, hơn nữa, tả hữu hộ pháp còn nhận thấy được, người hắn mang đến không phải thị vệ, mà là ám vệ đã trải qua đặc thù huấn luyện.

Ám vệ nhân số rất đông, đã vây quanh toàn bộ trà lâu, tất cả lại đều ẩn giấu hành tung, người ngoài vốn nhìn không thấy bọn họ.

Hơn nữa, tiếng bước chân trầm trọng vừa rồi là do bọn hắn cố ý làm ra, mục đích là muốn làm cho Lạc Mộng Khê kinh hoảng, để cho nàng biết hắn đã dẫn người đến đây.

“Còn có thể là ai, tự nhiên là người muốn xông vào Tuyệt Tình cung đào mộ, mở nắp quan tài, cướp tro cốt: Hạ Hầu Thần” Trong đôi mắt lạnh lùng nhưng trong trẻo của Lạc Mộng Khê lóe lên một ý cười trêu tức rồi biến mất:

“Thế nào, đủ cuồng, đủ ngạo, đủ tự phụ đi, năng lực của những ám vệ được hắn huấn luyện này cũng không phải là do được thối phòng, Tây

Lương quốc thái tử, tuyệt thế tứ công tử, cũng không phải là hư danh!”

Lạc Mộng Khê đã sớm đã nghĩ đến, khi mình cứu người ở trên đường, thì chắc chắn đã bị người nhận ra, vốn định đến thăm Lãnh Tuyệt Tình xong rồi liền trở về Lạc vương phủ, không nghĩ tới lúc nàng còn chưa đi, Hạ Hầu Thần đã dẫn người đến trà lâu, vừa vặn bắt nàng.

Xem ra, cơ sở ngầm của Hạ Hầu Thần đã trải rộng trên toàn bộ kinh thành Thanh Tiêu, bất quá, Hạ Hầu Thần đã bị thương, hơn nữa hiện tại lại là ban ngày, nơi này là kinh thành Thanh Tiêu, nên hẳn còn không dám có động tác quá lớn, Lạc Mộng Khê đã nghĩ ra biện pháp ứng phó hẳn, nếu không, vừa rồi nàng cũng sẽ không lộ diện cứu người.

“Hạ Hầu Thần thật sự sẽ đến Tuyệt Tình cung quấy rối? Thế lực của hắn đã rất mạnh, vì sao còn muốn hợp tác cùng Lạc Hoài Văn?”

Vừa rồi tả hữu hộ pháp cũng không hoàn toàn tin lời nói của Lạc Mộng Khê, chỉ vì thế lực của Tuyệt Tình cung cũng không thua tam đại cường quốc Thanh Tiêu, Tây Lương, Kì Thiên, nên người bình thường sẽ không dám đi quấy rối.

Nay, bọn họ cũng không thể không tin, vì Hạ Hầu Thần thật ngông cuồng, rất ngạo, duy ngã độc tôn, không thèm đem bất luận kẻ nào đặt ở trong mắt.

Lạc Mộng Khê cười nhạo: “Người cảm thấy loại người dã tâm bừng bừng giống như Hạ Hầu Thần, thì chỉ một Tây Lương quốc nho nhỏ có thể thỏa mãn hắn sao? Hắn muốn, là nhất thống thiên hạ, xưng bá.....”

“hắn năm mơ!” muốn động đến Tuyệt Tình cung, trước hết phải bước qua một cửa của tả hữu hộ pháp chúng ta.

“Năm mơ cũng phải có khả năng mới được, người dám có loại mộng này, đều là người có hùng tâm tráng chí, có năng lực phi phàm, người để

cho một tên nông phu chất phát làm ruộng đi xưng bá thế giới, dù hãn cũng không có phần tâm tư này, thì cũng không có loại năng lực này đi”

“Lạc Mộng Khê, chúng ta tạm thời không nói chuyện Tuyệt Tình cung” thực lực của Tuyệt Tình cung không hề thua kém tam đại cường quốc, cho dù Hạ Hầu Thần có chủ ý với Tuyệt Tình cung, vậy cũng cần có một kế hoạch chặt chẽ, trong thời gian ngắn, hãn sẽ không có động tác quá lớn.

“Hôm nay, người Hạ Hầu Thần tìm tới là người, Lạc Mộng Khê, người tính làm sao bây giờ?” sẽ không là muốn để cho người của Tuyệt Tình cung giúp người đi.

Tuy rằng người là thánh nữ Tuyệt Tình cung, nhưng thân phận hiện tại của người là Lạc vương phi, vẫn chưa nhận tổ quy tông Tuyệt Tình cung, muốn chúng ta giúp người thì danh bất chính, ngôn cũng bất thuận.

Bất quá, nếu người hiện tại nhận tổ quy tông, chúng ta cũng có thể lo lắng giúp người chiếu cố: Tả hữu hộ pháp nghĩ Lạc Mộng Khê không thể ứng phó Hạ Hầu Thần, phải dựa vào bọn họ mới có thể thoát hiểm.

Cho nên, tả hữu hộ pháp chờ Lạc Mộng Khê mở miệng cầu bọn họ, sau đó, bọn họ liền nhân cơ hội yêu cầu Lạc Mộng Khê trở về Tuyệt Tình cung, không cần đợi cho một năm sau lâu như vậy.

“Hạ Hầu Thần là vì ta mà đến, ta thì sẽ đi xuống ứng phó, chờ một chút vô luận có phát sinh chuyện gì, các người cũng không cần nhúng tay, để tránh bại lộ thân phận, làm cho Hạ Hầu Thần có thể thừa dịp tính kế!”

“Băng Lam, đi!” Lạc Mộng Khê xoay người, ra lệnh cho Băng Lam một tiếng, cũng không quay đầu lại đi xuống lầu, Băng Lam cung kính trả lời một tiếng, theo sát phía sau Lạc Mộng Khê xuống lầu, không có chút sợ hãi.

Tả hữu hộ pháp liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, đáy mắt chuyển từ kinh ngạc, vui sướng khi người gặp họa trở thành xấu hổ, mất tự nhiên cười gượng hai tiếng: “Lạc Mộng Khê không hổ là thánh nữ Tuyệt Tình cung chúng ta, có đảm lược.....”

“Đúng vậy, đúng vậy, cũng có khí phách!” Tả hộ pháp lên tiếng phối hợp, ánh mắt nhìn về phía Lạc Mộng Khê đã đi tới bên thang lầu: không biết thánh nữ có thể ứng phó với Hạ Hầu Thần hay không!

Mữ mạo của Lạc Mộng Khê đã sớm truyền lưu khắp toàn bộ kinh thành Thanh Tiêu, tả hữu hộ pháp tự nhiên cũng biết, lần này Hạ Hầu Thần nhất định là vì dung nhan khuynh thế của Lạc Mộng Khê mà đến:

Vạn nhất Hạ Hầu Thần ham mê mỹ mạo Lạc Mộng Khê, bắt nàng tới Tây Lương quốc thì làm sao bây giờ?

Trong đại sảnh im ắng , tất cả khách nhân đều bị đuổi đi, Lạc Mộng Khê từ thang lầu đi xuống phía dưới, trong đại sảnh rộng lớn chỉ có một mình Hạ Hầu Thần đang ngồi trước cái bàn ngay giữa phòng nhân nhã ẩm trà.

Đại sảnh thực tĩnh, thanh âm bước chân Lạc Mộng Khê xuống lầu rõ nét vang lên trong đại sảnh, Hạ Hầu Thần bưng chén trà hơi hơi khời nhắc mi, nhìn tới thang lầu:

trên thang lầu, Lạc Mộng Khê đã tháo xuống chiếc khăn che mặt, dung nhan khuynh thế không hề bị che lấp mà triển lộ ra trước mắt, lụa sa y màu lam nhạt tùy theo động tác tiêu sái của Lạc Mộng Khê mà cũng nhàng tung bay, mái tóc đen nhánh được dùng hai cây trâm gài tóc nhẹ nhàng vấn lên, thần thái như tuyết, phiêu dật xuất trần, linh động như tiên, làm cho người ta có chút bất tri bất giác lâm vào điên cuồng.

Tuy rằng Hạ Hầu Thần không chỉ một lần gặp qua dung nhan khuynh thế của Lạc Mộng Khê, nhưng mỗi một lần nhìn thấy nàng, thì luôn bị tuyệt sắc

dung nhan có thể làm người khác điên cuồng của nàng làm cho hấn thật lâu cũng không thể rời tầm mắt, lần này tự nhiên cũng không ngoại lệ:

Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết và Lãnh Tuyệt Tình cũng không ở trong này, bản cung rất muốn biết, lần này sẽ còn ai vào đây cứu nàng!

Ngay khi Hạ Hầu Thần đang đặc ý trầm tư, một làn gió hòa quyện với hương thơm làm người ta mê ấy từ trước mặt thổi tới, thân ảnh yếu điệu của Lạc Mộng Khê đã đi vào trước mặt Hạ Hầu Thần, ngồi xuống đối diện Hạ Hầu Thần, chỉ cách hấn đúng một cái bàn.

“không biết Hạ Hầu thái tử lao sư động chúng, mang nhiều ám vệ đến tìm Mộng Khê như vậy là vì chuyện gì?” lời nói của Lạc Mộng Khê hoàn toàn công thức hoá: “Huống chi, nơi này là Thanh Tiêu, không phải Tây Lương, Hạ Hầu thái tử làm như vậy, thì có đem Thanh Hoàng đặt ở trong mắt hay không?”

Hạ Hầu Thần khinh thường cười nhạo một tiếng: “Bản cung làm việc, chỉ bằng sở thích, cũng không hỏi ý kiến người khác”

“Lạc Mộng Khê, món nợ nàng đã làm bốn vương kia thì phải tính như thế nào?” Đáy mắt âm trầm của Hạ Hầu Thần lóe ra hào quang quý dị, hấn nghĩ là Lạc Mộng Khê nhất định không thể trả lời vấn đề này.

Nếu Lạc Mộng Khê tự phạt nhẹ, sẽ không thể giao phó với Hạ Hầu Thần, còn nếu để cho Hạ Hầu Thần quyết định cách trừng phạt nàng, vậy thì Lạc Mộng Khê sẽ khó thoát nổi.

“Mộng Khê đã thương Hạ Hầu thái tử sao? Sao Mộng Khê lại không nhớ rõ?” Lạc Mộng Khê giả bộ hồ đồ:

“Hạ Hầu thái tử, nếu Mộng Khê không có nhớ lầm, cộng thêm hôm nay, thì người và ta chỉ mới gặp nhau ba lần, lần đầu tiên là ở hoàng cung vào

ngày trăm y hội chẩn, ở trước mặt bách quan, Mộng Khê không có đả thương Hạ Hầu thái tử”

“Lần thứ hai, là ở Lạc vương phủ, Lạc vương gia cùng Mộng Khê mở yến chiêu đãi Hạ Hầu thái tử, khi Hạ Hầu dùng xong tiệc tối trở về thì còn hoàn hảo vô khuyết, không bị thương”

“Hôm nay là lần thứ ba Mộng Khê gặp mặt Hạ Hầu thái tử, Mộng Khê vừa mới ngồi xuống, Hạ Hầu thái tử liền chất vấn Mộng Khê chuyện Hạ Hầu thái tử bị thương, trong lòng Mộng Khê thật sự khó hiểu, còn thỉnh Hạ Hầu thái tử nói rõ”

Hạ Hầu Thần không dự đoán được Lạc Mộng Khê sẽ trả lời như vậy, nhất thời nghẹn lời, khi phản ứng lại, đang muốn trả lời, thì Lạc Mộng Khê thật giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, giành trước mở miệng:

“nói đến đả thương người, thì mấy ngày hôm trước, thì thật ra Mộng Khê đã thật sự đâm trọng thương một gã tặc nhân, bất quá, tên tặc nhân kia đã gặp sắc nên nổi lên tà niệm, lén vào Lạc vương phủ, muốn bắt Mộng Khê đi, Mộng Khê cũng là dưới tình thế cấp bách hốt hoảng ra tay, đâm bị thương vai trái của người nọ!”

không nhìn sắc mặt càng ngày càng âm trầm đang giấu phía sau chén trà của Hạ Hầu Thần, Lạc Mộng Khê đánh giá cao thấp Hạ Hầu Thần một lần: “Nhờ Hạ Hầu thái tử nhắc tới mới nhớ, Mộng Khê đột nhiên phát hiện, tên tặc nhân đêm đó cùng Hạ Hầu thái tử thật sự có vài phần giống nhau”

“Làm sao giống?” Hạ Hầu Thần ngữ khí âm trầm, trong lồng ngực tức giận tận trời: Đáng giận, Lạc Mộng Khê, coi như người thông minh!

“Thân hình rất giống, đêm đó, tên tặc nhân che vải đen, nên Mộng Khê không có nhìn thấy bộ dáng của hắn, nhưng ánh mắt hắn cũng có vài phần tương tự với Hạ Hầu thái tử, bất quá, Hạ Hầu thái tử khí chất cao quý, ánh mắt nghiêng về vẻ thâm trầm, ngưng trọng”

“Mà tên tặc nhân kia khí chất đáng khinh, trong mắt toàn sự gian trá, vừa thấy đã biết là tên biến chất đại gian đại ác, giết người phóng hỏa, cưỡng dâm, bắt người cướp của không chuyện ác nào không làm, bị mỗi người tru diệt, loại cặn bã như vậy, làm sao có thể so sánh với người có địa vị tôn quý, mặt từ thiện tâm như Hạ Hầu thái tử.....”

Đêm đó Hạ Hầu Thần lên vào Lạc vương phủ bắt Lạc Mộng Khê đã mặc hắc y, mặt đeo vải đen, chính là không muốn làm cho Nam Cung Quyết tìm được căn cứ xác thực do hắn bắt đi Lạc Mộng Khê, nhưng lại không nghĩ rằng, cuối cùng bị thất bại trong gang tấc.

Nay, tâm tư kín đáo của hắn lại trở thành nhược điểm để Lạc Mộng Khê minh trào ám phúng, cái này kêu là thông minh bị thông minh lừa.

Tả hữu hộ pháp Tuyệt Tình cung đứng cửa được phòng trên lầu hai, giám thị hai người Lạc Mộng Khê cùng Hạ Hầu Thần ở dưới lầu, nhưng lại làm cho bọn họ không thể phát hiện được mình, bất quá, cuộc nói chuyện của Lạc Mộng Khê cùng Hạ Hầu Thần một chữ cũng không lầm rơi vào trong tai hai người tả hữu hộ pháp.

Nhìn Hạ Hầu Thần tức giận tận trời, nhưng không cách nào phát tiết, chỉ có thể cắn răng, ngậm máu, cố nén bộ dáng chật vật, làm tả hữu hộ pháp nhìn không được cười trộm:

Ha ha ha, không thể tưởng tượng được thánh nữ lại lợi hại như vậy, thế nhưng nói tới mức làm cho Hạ Hầu Thần không còn lời nào để nói, bất quá, đây cũng là do hắn tự tìm, dám có chủ ý với nữ.

‘Tạt’ Hạ Hầu Thần mâu quang phát lạnh, chén trà trong tay vỡ nát ra, tàn trà vụn vỡ trong tay, từng mảnh chén trà bị Hạ Hầu Thần bóp thành bột phấn, lá trà rơi xuống:

“Lạc Mộng Khê, chuyện tới nay, bản cung sẽ không lại quanh co lòng vòng với nàng nữa, hôm nay, không được bản cung cho phép, nàng đừng

mơ tưởng ra khỏi quán trà lâu này”

“Hạ Hầu thái tử, người làm như vậy thì rất không nể tình” Lạc Mộng Khê ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngữ khí sắc bén: Hạ Hầu Thần, muốn vậy ta ở chỗ này, người nằm mơ.

Người cho là, nếu không có Nam Cung Quyết hay Lãnh Tuyệt Tình giúp, ta sẽ không có cách nào thoát thân? Mười phần sai, ta đường đường là một đặc công vĩ đại của thế kỷ 21, nếu trong điều kiện tốt như vậy mà cũng không thể thoát thân, thì ta đây làm đặc công cũng quá mất đánh bại!

“Đạo lý phải biết khoan hồng độ lượng, Hạ Hầu thái tử chắc là đã nghe nói qua đi, vô luận chúng ta có bao nhiêu cừ hận, thì cuối cùng vẫn nên thả cho đối phương một cơ hội, nếu không muốn buông xuống, thì cũng nên để cho trời cao quyết định có nên xử phạt đối phương hay không.....”

“Ý tứ của Lạc vương phi là muốn để cho trời xanh quyết định ân oán của chúng ta có nên nhất bút câu tiêu (ý chỉ một lần xóa sạch mọi ân oán) hay không sao?”

Người si nói mộng, bản cung thật vất vả mới bắt được cơ hội ngày hôm nay, sao lại có thể để cho người lại chuồn mất, bất quá, Lạc Mộng Khê, vô luận người muốn làm cái gì, bản cung đều đã phụng bồi hết, bởi vì vô luận ở trên phương diện gì, người cũng không phải là đối thủ của bản cung.

“Hạ Hầu thái tử, có một số việc không cần ta nhiều lời, người khác không biết, nhưng người và ta cũng trong lòng biết rõ ràng, có lẽ Mộng Khê từng mạo phạm Hạ Hầu thái tử, nhưng nguyên nhân sự tình, thì Hạ Hầu thái tử cũng có trách nhiệm, không thể hoàn toàn đổ lên trên người Mộng Khê.....”

“Cho nên đâu?” Hạ Hầu Thần một lần nữa cầm một chén trà, thản nhiên châm trà, hương trà thản nhiên phả vào mặt, Lạc Mộng Khê vội vàng bế khí, trong đôi mắt đẹp ần ần hiện lên một cổ lửa giận thiêu đốt:

Đáng giận, Hạ Hầu Thần thế nhưng lại dùng loại thủ đoạn ti bỉ như vậy, dám gian lận trong khi châm trà.....

Hạ Hầu Thần cũng quả thật thông minh, giống như Nam Cung Quyết nói, tùy thời tùy chỗ hạ độc, cho nên, Lạc Mộng Khê mới có thể lúc nào cũng phòng bị hăn..... lát sau, nước trong chén trà đã đầy, Hạ Hầu Thần buông ấm trà, đưa chén trà tới bên môi nhấp một ngụm, mà người ngồi đối diện hăn là Lạc Mộng Khê vẫn như trước, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ngồi bất động, không hề xuất hiện chuyện như hăn dự kiến, chân mày hơi hơi nhướng lên: Xem ra Lạc Mộng Khê quả thật không đơn giản, thế nhưng lại chưa bị bản cung thiết kế.....

“Ở Thanh Tiêu, cường giả vi tôn, Hạ Hầu thái tử, không bằng chúng ta tỷ thí một loại tài nghệ nào đó, người thua, sẽ mặc bị xử trí!”

Lạc Mộng Khê cho Băng Lam một ánh mắt, Băng Lam tâm thần lĩnh hội, rất nhanh bưng một bình trà lại đây, Lạc Mộng Khê cùng Hạ Hầu Thần tuy rằng cùng ngồi trên một bàn, nhưng mỗi người một ấm trà.

“không biết Vương phi muốn tỷ thí loại tài nghệ như thế nào loại?” Hạ Hầu Thần thân là tuyệt thế tứ công tử, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, võ công lại bí hiểm.

Nếu Lạc Mộng Khê nói ra biện pháp giải quyết khác, Hạ Hầu Thần chưa chắc sẽ đồng ý, bất quá, nếu là tỷ thí tài nghệ, Hạ Hầu Thần tuyệt đối sẽ không nghĩ mình thất bại, cho nên, sẽ không có cự tuyệt: Lạc Mộng Khê, lúc này đây, bản cung chắc chắn làm cho người thua tâm phục, khẩu phục!

“Tự nhiên là tỷ thí thứ mà hai người chúng ta đều tinh thông, bài trừ cầm kỳ thư họa, võ công ra bên ngoài đi!” Lạc Mộng Khê không chút để ý phủ quyết loại tài nghệ mà Hạ Hầu Thần nghĩ đến:

Cầm kỳ thư họa, võ công đều là thế mạnh của Hạ Hầu Thần, và cũng là thế yếu của Lạc Mộng Khê, nếu tỷ thí những thứ này, nàng nhất định thất

bại, lần tỷ thí này là nàng dùng để toát thân, làm sao lại đi tỷ thí hạng mục mình yếu thế cùng với địch nhân được, đây chính là tự tìm đường chết a.

Hạ Hầu Thần mâu quang vi thiểm, đáy mắt thâm trầm ẩn mang trào phúng: “Ngoại trừ cầm kỳ thư họa, võ công, người còn có cái gì có thể sánh bằng ta?” sẽ không phải là Lạc Mộng Khê đang cố ý kéo dài thời gian, chờ Nam Cung Quyết tới cứu nàng đi!

Đáng tiếc, phụ cận con đường này đều đã bị bản cung cho ám vệ phong kín, cho dù Nam Cung Quyết có lợi hại, thì không đủ một canh giờ, hẳn cũng sẽ vào không được .

“Người đã nói thế, thì ta cá cược đi, không bằng, chúng ta liền cược ‘Đổ’!” Đối với ý kiến của Hạ Hầu Thần mắt diếc tai ngơ, Lạc Mộng Khê đưa ra ý kiến của mình.

“Đổ lớn nhỏ hay vẫn là đổ.....” Hạ Hầu Thần mặc dù sinh ở hoàng thất, nhưng cũng đã vào sòng bạc, tự nhiên là biết cái gọi là ‘Đổ’ mà Lạc Mộng Khê nói tới chính là đổ ở trong sòng bạc.

“Đổ chẵn lẻ! một ván định thắng thua!” Lạc Mộng Khê lạnh giọng đánh gãy lời nói của Hạ Hầu Thần: “không biết ý Hạ Hầu thái tử như thế nào?”

“Hào!” Bản cung phụng bồi, nhìn người còn có thể đùa ra cái xiếc gì, đổ cũng là thế mạnh của bản cung, Lạc Mộng Khê, vô luận đánh cuộc cái gì, người đều thua định rồi!

Trà lâu cách sòng bạc rất xa, hơn nữa Lạc Mộng Khê cùng Hạ Hầu Thần cũng nóng lòng biết thắng bại, liền lệnh cho ám vệ dùng một ít tài liệu đơn giản, nhanh chóng chế tạo gấp gáp ra một ít xúc xắc.

Nhóm ám vệ tay nghề không sai, xúc xắc hình tròn, rất được, chính là mặt ngoài không đủ bóng loáng, nên Lạc Mộng Khê lại để cho Băng Lam

đưa xúc xắc cho chương quây, để cho hân quệt lên một lớp bóng cho bề mặt xúc xắc.

Khi xúc xắc được đặt lên trên bàn, thì chình tề, bóng loáng, ánh lên sáng ngời, so với loại mà sòng bạc dùng còn xinh đẹp hơn, Từ lúc chế tạo xúc xắc cho đến hoàn thành, tổng cộng chỉ dùng thời gian một nén hương, có thể thấy được tốc độ của ám cực nhanh.

Lệnh cho chương quây mang đến một cái chén nhỏ làm nắp chung, Lạc Mộng Khê cùng Hạ Hầu Thần bắt đầu tỷ thí: “Người tới là khách, Hạ Hầu thái tử thỉnh!” Bàn tay mềm mại của Lạc Mộng Khê khẽ vung, chiếc chén trên bàn cùng số xúc xắc nháy mắt đã vọt tới trước mặt Hạ Hầu Thần.

Hạ Hầu Thần lạnh lùng cười, thân thủ cầm lấy chén nhỏ, ánh mắt nhìn vào số xúc sắc xinh đẹp: “một khi đã như vậy, thì bản cung liền cung kính không bằng tuân mệnh!”

Bàn tay to đột nhiên giơ lên, chén nhỏ đã úp lấy một số hạt xúc xắc, nhanh chóng kéo qua một bên: “Vương phi hãy đoán xem, số xúc sắc trong chén là lẻ hay vẫn là chẵn?”

Đứng ở lầu hai, ánh mắt của tả hữu hộ pháp cùng Băng Lam và chương quây trà lâu đều tập trung lên trên người Lạc Mộng Khê cùng chiếc chén nhỏ, trong mắt có sự chờ đợi, có lo lắng, ẩn ẩn còn mang theo một tia lo lắng: Vạn nhất thánh nữ đoán sai thì làm sao bây giờ?

Ánh mắt âm trầm của Hạ Hầu Thần lóe ra sự âm lãnh cùng vui sướng khi người gặp họa: không biết Lạc Mộng Khê có đoán ra không, lần này rốt cuộc là chẵn hay vẫn là lẻ, bất quá, cho dù nàng đoán được, bản cung cũng có biện pháp làm cho nàng thua.

Làm như không thấy đủ loại ánh mắt của người khác, Lạc Mộng Khê nâng chung trà lên, nhàn nhã nhấp một ngụm, rồi buông chén trà, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng dừng lại trên chén xúc xắc một cái: “Lẻ!”

Hạ Hầu Thần mâu quang phát lạnh, đang muốn mở chén nhỏ, thỉnh linh cổ tay Lạc Mộng Khê vừa lật, đã hất ra bàn tay của Hạ Hầu Thần đang đặt trên chén nhỏ, khi Hạ Hầu Thần chuẩn bị tức giận hỏi lên, thì Lạc Mộng Khê đã giành trước mở miệng:

“Hạ Hầu thái tử, vì công bằng, việc mở chén nghiệm chứng, vẫn nên để cho người khác đến làm đi, chớ quây!”

“Lão hủ ở đây!” Chưởng quầy trà lâu nhanh chóng đi tới bên cạnh bàn: “không biết Vương phi có gì phân phó?”

“Mở chén, nghiệm chứng chẵn lẻ!” Hạ Hầu Thần, người muốn thiết kế ta, cũng không dễ dàng như vậy: “Hạ Hầu thái tử, người và ta có phải nên lui ra phía sau hay không?” không cần gây trở ngại người khác làm việc.

Hạ Hầu Thần không nói gì, cũng phối hợp lui về phía sau hai bước: Lạc Mộng Khê, cho dù lần này người thắng, bản cung cũng sẽ không thả người rời đi! Nam Cung Quyết và Lãnh Tuyệt Tình cũng không có ở trong này, không ai có thể cứu người.

Vừa rồi khi Lạc Mộng Khê xuống lầu, Hạ Hầu Thần có thể trực tiếp bắt nàng mang về dịch quán, nhưng hắn sợ dĩ không làm như vậy, đơn giản là muốn giáo huấn Lạc Mộng Khê về việc ngày ấy mình bị nàng đâm trọng thương.

Nay, Lạc Mộng Khê thế nhưng lại cùng hắn tỷ thí kỹ thuật đổ, hảo, bản cung phụng bồi, cho nàng nhìn xem, con đường chết này sẽ như thế nào xuất hiện ở trước mặt nàng.

Hạ Hầu Thần kết luận, lần tỷ thí này Lạc Mộng Khê nhất định thất bại, để cho Lạc Mộng Khê bị kinh hoảng, cam tâm tình nguyện, nhưng lại cực không tình nguyện bị bắt, vừa nghĩ tới đây, Hạ Hầu Thần liền cảm thấy dị thường hết giận:

Lạc Mộng Khê, chờ trở lại dịch quán, bản cung mới hảo hảo giáo huấn nàng, dám đâm bị thương bản cung, phải nhận lấy trừng phạt tương ứng!

Chưởng quầy trà lâu mở chén nhỏ, dưới sự giám thị của Lạc Mộng Khê cùng Hạ Hầu Thần, dùng một nhánh cây nhỏ chia xúc xắc thành bốn viên một tổ, chậm rãi lùa sang một bên, dần dần, xúc xắc càng ngày càng ít, tâm của mọi người của cũng nhảy lên tới cổ họng, tất cả đều trừng lớn mắt cẩn thận quan khán: Là lẻ, hay vẫn là chẵn.....

Lạc Mộng Khê sắc mặt như thường, Hạ Hầu Thần cũng mặt không đổi sắc nhìn phía xúc xắc, đáy mắt thâm trầm, không chút gợn sóng.

một nhóm nón viên bị đẩy ra, cuối cùng chỉ còn lại ba viên xúc xắc, trong lòng tả hữu hộ pháp và Băng Lam đều âm thầm nhẹ nhàng thở ra: Hoàn hảo, hoàn hảo, thánh nữ thắng!

“Chúc mừng Vương phi, thắng được một ván!” Hạ Hầu Thần ánh mắt bình tĩnh, làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ trong lòng hẳn.

“Đa tạ Hạ Hầu thái tử nhẹ tay, hiện tại, đến phiên Hạ Hầu thái tử đoán chẵn lẻ!” Hạ Hầu Thần, lần này, người thua định rồi!

Hạ Hầu Thần vẫn không nói chuyện, đáy mắt thâm trầm lóe ra ý cười bí hiểm, tựa hồ đã nắm chắc thắng lợi.

Chưởng quầy một lần nữa đem xúc xắc gom lại cùng nhau, Lạc Mộng Khê cầm lấy chén nhỏ, tùy tiện úp lấy một ít, kéo qua một bên, bàn tay mềm mại nhỏ bé không xương nhẹ gõ lên đáy bát, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh vô ba: “Hạ Hầu thái tử, bên trong là chẵn, hay vẫn là lẻ”

Tả hữu hộ pháp cùng Băng Lam, không chút để ý chờ Hạ Hầu Thần cho đáp án: Lạc Mộng Khê đã thắng một ván, cho dù một ván này Hạ Hầu Thần thắng, cũng bất quá là hòa với Lạc Mộng Khê mà thôi, nhưng kể từ

đó, hai người bọn họ chẳng phải sẽ còn phải đỡ tiếp, bởi vì chưa phân ra thắng bại a.....

Nếu Hạ Hầu Thần thua thì thật tốt, vậy tiểu thư liền thắng!

Vấn đề mà Băng Lam lo lắng, tả hữu hộ pháp tựa hồ lại không lo lắng, hai người nhìn lẫn nhau một cái, đáy mắt hiện lên một tia quý dị: Khả năng để Hạ Hầu Thần thắng không lớn!

Nhìn bàn tay nhỏ bé Lạc Mộng Khê đặt trên đáy chén, Hạ Hầu Thần nhẹ nhàng cười: “Chắc!” Trong tay Lạc Mộng Khê trống không, xúc xắc cách chỗ nàng không gần, huống chi, nếu Lạc Mộng Khê muốn giở trò dưới mắt của Hạ Hầu Thần hẳn, tuyệt đối là không thể.....

“Hạ Hầu thái tử xác định là chắc, không hề sửa đổi sao?” đôi mắt Lạc Mộng Khê trong trẻo nhưng lạnh lùng ẩn ẩn mang theo ý trêu tức, mây quang thâm trầm của Hạ Hầu Thần nhìn vào bàn tay vẫn luôn đặt trên đáy chén của Lạc Mộng Khê: “Chắc, bản cung không hề sửa đổi!”

“Hào, chương quỳ, đến kiểm tra chắc lẻ!” Lạc Mộng Khê đứng lên, chậm rãi đi sang một bên, Hạ Hầu Thần quan sát nhất cử nhất động của Lạc Mộng Khê: hai tay Lạc Mộng Khê hoàn toàn trống trơn, thần thái như thường, không có động tác nào, huống chi, trong ánh mắt chăm chú của Hạ Hầu Thần, nàng cũng không thể nào có động tác gì.

Khi Hạ Hầu Thần đứng dậy đi tới một bên, lão chương quỳ mở bung chén nhỏ, trong sự chú mục của mọi người kiểm tra chắc lẻ.

Khi lão chương quỳ đẩy bốn viên xúc xắc cuối cùng sang một bên, Hạ Hầu Thần nguyên bản đang tự tin tràn đầy lại khiếp sợ tại đương trường, bởi vì số xúc xắc không phải là chắc, mà là lẻ: Điều này làm sao có thể!

“Hạ Hầu thái tử, người thua, số xúc xắc này là lẻ, không phải chắc!” Lạc Mộng Khê lạnh giọng nói ra đáp án mà Hạ Hầu Thần khó có thể chấp nhận:

“Xem ra hôm nay ra lẽ, không ra chẵn, Mộng Khê thành công !”

Hạ Hầu Thần mâu quang phát lạnh, đột nhiên nâng tay đánh lên bàn, chỉ nghe: “Phanh!” một thanh âm vang lên, cái bàn bị đánh tứ phân ngũ liệt, mảnh vụn phân tán khắp nơi, xúc xắc trên bàn cũng đình đình đang đang rơi trên mặt đất.

Trong đôi mắt thâm trầm của Hạ Hầu Thần xẹt qua một tia hàn quang, từng bước tới gần Lạc Mộng Khê: “không có khả năng, bản cung không có khả năng thua, Lạc Mộng Khê, nhất định là nàng động tay động chân”

“Hạ Hầu thái tử, vừa rồi khi chúng ta đổ chẵn lẻ, người đã tận mắt nhìn thấy, Mộng Khê làm sao có thể động tay chân”

Hạ Hầu Thần cùng Lạc Mộng Khê đều biết, những viên xúc xắc này có số lượng có nhất định, vừa rồi khi Lạc Mộng Khê đoán chẵn lẻ, là nhìn số xúc xắc còn lại để đoán, và Hạ Hầu Thần cũng không ngoại lệ, hẳn cũng xem số xúc xắc còn thừa, rồi mới nói là ‘chẵn’, nhưng lại không nghĩ rằng mình đã đoán sai.....

Điều này đối với người luôn luôn bày mưu nghĩ kế, tự tin tràn đầy như Hạ Hầu Thần mà nói, thì thật là một đả kích.

Hạ Hầu Thần từng bước ép sát, Lạc Mộng Khê không thể không thối lui về phía sau: “Hạ Hầu thái tử, người và ta là cá cược công bằng, Mộng Khê vừa rồi thật sự không có gian lận, nếu người không tin, có thể hỏi thử những ám vệ mà người mang tới, bọn họ ẩn nấp khắp nơi, có thể nhìn thấy phương pháp đổ vừa rồi của ta theo nhiều góc độ!”

Lạc Mộng Khê âm thầm chuẩn bị sẵn sàng, suy tư phương pháp thoát đi: Hạ Hầu Thần quả nhiên đủ ti bỉ vô sỉ, thua cũng không nhận thua, căn bản là không có chút ý tứ muốn thả ta rời đi, chờ những ám vệ này của hắn đi ra, ta phải tìm cơ hội thoát đi.....

“Hảo, bản cung sẽ kêu bọn họ ra, hỏi bọn họ có nhìn thấy nàng gian lận hay không!” Lạc Mộng Khê, vô luận người có gian lận hay không, bọn họ đều sẽ nói người gian lận, bởi vì bọn họ là người của bản cung!

Bất quá, bản cung là đồ thuật bất bại, vì sao hôm nay lại tính sai, hay vẫn là do Lạc Mộng Khê người thật sự gian lận ở trước mặt bản cung, dù sao thì nguyên nhân cũng đã không còn trọng yếu nữa, quan trọng là, lúc này đây, Lạc Mộng Khê tuyệt đối trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của bản cung!

“Người tới, người tới!” Hạ Hầu Thần lớn tiếng mệnh lệnh về phía không khí, vốn tưởng rằng sẽ có hắc y ám vệ hiện thân đi ra, không nghĩ tới, hắc y ám vệ chưa tới, nhưng người đến đây lại là người mà hắn không mong muốn nhìn thấy nhất.

“Hạ Hầu thái tử đã ở đây, thật sự là quá khéo!” Quần áo trắng thân nhiên tiến vào trà lâu, dung nhan tuấn mỹ vô trù, khí chất tôn quý bất phàm, làm cho người ta vừa thấy liền mù quáng trầm mê.

“Nam Cung Quyết!” Ngay trong nháy mắt Hạ Hầu Thần ngậy người, Lạc Mộng Khê đã rất nhanh chạy đến trước người Nam Cung Quyết, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng tràn đầy vui sướng hỏi: “Sao chàng lại tới đây?”

Vừa rồi Lạc Mộng Khê cảm giác ngoài cửa có động tĩnh, hình như là Nam Cung Quyết, nhưng nàng sợ mình đoán sai, dù sao, mình đã lặng lẽ ra khỏi Lạc vương phủ, Nam Cung Quyết làm sao có thể biết được mà theo tới nơi này.

“Vài ngày nay bốn vương luôn vội vàng xử lý sự tình, vắng vẻ Vương phi, nên hôm nay bốn vương cố ý đến mời Vương phi cùng đi Túy Tiên lâu ăn túy gà!”

“hiện tại đã qua thời gian dùng bữa rồi” hiện tại đã quá trưa, nếu ăn ngo thiện, thì trễ, ăn bữa tối, lại sớm!

không thể tưởng tượng được là Nam Cung Quyết thật sự biết ta ở trong này, xem ra, thể lực của hắn đã mạnh hơn cả Hạ Hầu Thần, bất quá, nơi này là Thanh Tiêu, dù thể lực của Nam Cung Quyết có mạnh hơn so với Hạ Hầu Thần thì cũng là chuyện đương nhiên.

“không quan hệ, nhiều nhất thì bốn vương sẽ mua tủy gà mà Mộng Khê thích ăn nhất về vương phủ, giữ lại độ ấm, rồi bữa tối lại ăn.....”

Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết không coi ai ra gì chỉ lo thảo luận vấn đề bữa tối, hoàn toàn sạch sẽ xem nhẹ mọi người, Bằng Lam thấy nhưng không thể trách, bởi vì khi Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết ở Lạc vương phủ cũng là như vậy, lúc tình nùng, thì giống như trong thiên địa chỉ còn có hai người bọn họ, ai cũng không thể chen vào.

Còn tả hữu hộ pháp thì bĩu môi, quay đầu đi không xem: hiện tại có thân mật, thì một năm sau cũng phải cùng chúng trở về Tuyệt Tình cung.

Trong đầu lại hiện ra những hình ảnh thời tuổi trẻ của mình: “Lão nhân, hai người chúng ta đã bao lâu không nói chuyện thân mật giống như vậy?”

Sau khi thành thân, vì Tuyệt Tình cung, bọn họ mỗi ngày đều bận ba lao lực, rất ít khi hai người có thể ở cùng nhau, dịu dàng thăm thiết, lại về sau, mặc dù vẫn ăn ý, nhưng cảm tình đã không còn tinh tế, đặc sắc giống trước kia nữa.

“Khoảng hơn mười năm đi!” Vì Tuyệt Tình cung, người và ta đều bận rộn, thành thân đã hai mươi năm, thì có mười tám mười chín năm đã không thân mật như vậy nữa .

Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết không coi ai ra gì, làm cho tả hữu hộ pháp nhớ tới chính mình vào hai mươi năm trước: Chúng ta lúc đó cũng

giống như Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết lúc này, trong mắt, trong lòng, cũng chỉ có lẫn nhau a.....

“Lạc vương gia công sự bận rộn, sao lại rảnh rỗi tới đây?” Hạ Hầu Thần thân là thiên chi kiêu tử, khi nào thì bị người khác xem nhẹ như thế, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê trước mặt mọi người khinh khinh ta ta, coi hảnh như không khí, hảnh tự nhiên tức giận.

Huống chi, hảnh rõ ràng ở trong này bày ra thiên la địa võng, không người có thể tự do ra vào, nhưng Nam Cung Quyết lại vào bằng cách nào?

“Thời gian không còn sớm, bốn vương là tới đón Mộng Khê về phủ!” Nam Cung Quyết ôm lấy bả vai Lạc Mộng Khê, kéo nàng tiến vào trong lòng: “Nếu Hạ Hầu thái tử không ngại, không bằng cùng nhau trở về Lạc vương phủ dùng chút cơm rau dưa”

“Hảo ý của Lạc vương gia, bản cung tâm lĩnh, bất quá, bản cung còn có việc trong người, không tiện đến Lạc vương phủ dùng bữa tối!” Hạ Hầu Thần giống như nghĩ tới cái gì, đáy mắt thâm trầm hiện lên một tia kinh ngạc: Nếu thật sự là như vậy, Nam Cung Quyết, tính người lợi hại!

Nam Cung Quyết lơ đãng: “một khi đã như vậy, bốn vương cùng Mộng Khê đi trước một bước, Hạ Hầu thái tử xin cứ tự nhiên!”

“Mộng Khê, đi thôi!” Nam Cung Quyết ôm cả bả vai Lạc Mộng Khê chậm rãi đi ra phía ngoài, Băng Lam đi theo phía sau hai người ra khỏi trà lâu, Hạ Hầu Thần bên trong trà lâu, tay phải nắm chặt thành quyền, không ngừng run run, lệ quang dưới đáy mắt thâm trầm càng thêm đậm:

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, hôm nay sự nhục nhã và thống khổ mà các người đã gây ra cho bản cung, ngày khác bản cung chắc chắn sẽ ngàn lần vạn lần đòi lại!

Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê sau khi ra bên ngoài trà lâu, đi được chừng một khoảng cách, thì Lạc Mộng Khê tâm sinh khó hiểu, dừng lại cước bộ nhìn về phía sau, nhưng đập vào mắt vẫn là một mảnh trống rỗng.

“Mộng Khê, nàng đang nhìn cái gì?” Nam Cung Quyết cũng tùy theo dừng lại cước bộ, theo ánh mắt Lạc Mộng Khê nhìn lại, tự nhiên cũng là cái gì cũng không nhìn thấy.

“Hạ Hầu Thần dẫn theo rất nhiều ám vệ tới đây, ta biết bọn họ đều đang ẩn thân, tuy ta nhìn không thấy, nhưng vừa rồi khi chúng ta đi ra, vì sao bọn họ lại không ngăn cản?”

Nhân số của ám vệ rất nhiều, nếu Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê cùng nhau giao thủ, cho dù là thắng, thì đó cũng là chuyện của một hai canh giờ sau.

Nếu Hạ Hầu Thần muốn bắt nàng, thì rất có thể hắn đã triệu tập rất nhiều ám vệ đến, nếu như thế, khả năng để cho Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết thắng sẽ không lớn, nhưng Hạ Hầu Thần cũng không có làm như vậy, hắn không hề ngăn trở Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê.

Nam Cung Quyết mỉm cười, đáy mắt thâm thúy hiện lên ý cười tự tin: “Mộng Khê, nàng cảm thấy người chết còn có thể xuất hiện không để chặn đường chúng ta sao?”

“Người chết?” Lạc Mộng Khê đột nhiên quay đầu nhìn Nam Cung Quyết: “Chàng nói là những ám vệ này đều đã chết?” Ai giết, vì sao ta vẫn ngồi ở trong đại sảnh, nhưng lại không hề nghe được một chút động tĩnh gì?

Nam Cung Quyết ôm eo nhỏ Lạc Mộng Khê: “Những ám vệ này tự nhiên là do bốn vương sai người giết, chuyện lần này, chính là cho Hạ Hầu

Thần một giáo huấn, nhìn hăn về sau còn dám lại ở Thanh Tiêu kiều ngạo ường ngành hay không”

“Nam Cung Quyết, sao chàng lại tìm tới nơi này?” Chẳng lẽ khi ta lặng lẽ chạy ra Lạc vương phủ, thì thị vệ của Lạc vương phủ vẫn luôn tại âm thầm bảo hộ ta.

“Mộng Khê, nói cho nàng một chuyện, phàm là người trong Lạc vương phủ, không có người nào có thể ra khỏi phủ mà bốn vương không hề phát hiện....”

nói như vậy, ta đoán là đúng, thị vệ của Lạc vương phủ vẫn đều luôn âm thầm đi theo ta.

Ngay khi Lạc Mộng Khê trầm tư, một dòng hô hấp ấm áp đã phả vào mặt, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu, cái trán chạm vào cái trán Nam Cung Quyết:

“Mộng Khê, bốn vương có thể giết toàn bộ ám vệ của Hạ Hầu Thần, cũng có một phần công lao của nàng, cho nên, chuyện nàng lặng lẽ ra, bốn vương sẽ không so đo với nàng, bất quá, về sau cũng không thể lại làm chuyện lỗ mãng như vậy, để tránh bốn vương lo lắng.....”

“Nam Cung Quyết, những ám vệ của Hạ Hầu Thần đều phi thường lợi hại, sao chàng có thể trong tình huống lặng yên không một tiếng động giết chết bọn họ?”

Lần trước khi ám vệ của Hạ Hầu Thần giao thủ cùng với thị vệ trong Lạc vương phủ, thì thế lực song phương là ngang nhau, vì sao lần này, thị vệ Lạc vương phủ lại trở nên lợi hại như vậy?

“Người động thủ không phải thị vệ Lạc vương phủ, mà là ba người bốn vương, Bắc Đường Diệp và Nhạc Địch.....”

Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê lóe ra sự nghi hoặc, đôi môi anh đào mê người khẽ nhếch, giống như đang chờ đợi người đến nhăm nháp, dù sao nơi này bốn bề vắng lặng, Nam Cung Quyết nói được một nửa, nhin không được cúi đầu, ngậm lấy cánh môi hương vị ngọt ngào của Lạc Mộng Khê mà nhẹ nhàng duyên hôn.....

Vốn tưởng rằng hân hôn một chút sẽ buông ra ngay, ngờ đâu, Nam Cung Quyết càng hôn càng sâu, cái lưỡi linh hoạt không chút khách khí tiến vào trong miệng Lạc Mộng Khê, quấn lên chiếc lưỡi đình hương của nàng cùng nhau chơi đùa.....

“Ngô..... Nơi này là..... Bên ngoài.....” Nam Cung Quyết kịch liệt hôn, hôn Lạc Mộng Khê đến thở không nổi, nhưng Nam Cung Quyết một chút cũng đều không có ý tứ muốn thả ra, rơi vào đường cùng, Lạc Mộng Khê chỉ đành phải quay đầu tránh đi nụ hôn của của Nam Cung Quyết, mồm to hít vào: “..... sẽ bị người khác nhìn thấy Trước tiên phải nói về chính sự.....”

Nam Cung Quyết đem ánh mắt chuyển sang một bên, cố gắng bình phục nỗi lòng của mình, sau một lát, Nam Cung Quyết quay đầu, ôm lấy Lạc Mộng Khê, chậm rãi bước về phía trước:

“Khi nàng trên đường cứu tiểu hài tử kia, thì thị vệ vương phủ đã biết nàng sắp gặp chuyện không may, vì thế đã trở về phủ bẩm báo cho bốn vương.....”

“Sau đó, bốn vương biết được Hạ Hầu Thần dẫn theo rất nhiều ám vệ tới đây, cũng đem những địa phương phụ cận hoàn toàn phong tỏa, nên bốn vương liền nghĩ tới phương pháp này để đối phó với ám vệ, ha uy phong của Hạ Hầu Thần, chèn ép khí diễm kiêu ngạo của hắn.....”

“Bất quá, may mắn nàng cái khó ló cái khôn, thi đổ chẵn lẻ với Hạ Hầu Thần, khiến cho hắn phân thân, mới không thể nhận thấy được động tác của

Nhạc Địch và Bắc Đường Diệp.....”

“Võ công Hạ Hầu Thần cao hơn Bắc Đường Diệp và Nhạc Địch sao?” Lạc Mộng Khê đã sớm biết đáp án, nhưng lại vẫn nhin không được hỏi.

“Đương nhiên, võ công Hạ Hầu Thần tương xứng với bốn vương, tự nhiên cao hơn so với Bắc Đường Diệp và Nhạc Địch, hãn không thể phát hiện động tác của bốn vương, nhưng lại có thể phát hiện ra Bắc Đường Diệp cùng Nhạc Địch”

“Ám vệ ẩn nấp trong chỗ tối, các người làm thế nào để tìm được bọn họ?” Hơn nữa, lại trong tình huống mà bọn họ không hề phát hiện giết bọn họ.

Khó trách vừa rồi Hạ Hầu Thần không có ngăn cản Nam Cung Quyết mang Lạc Mộng Khê rời đi, bởi vì những ám vệ hãn mang tới đều chết sạch, hãn lại bị thương, căn bản không phải là đối thủ của Nam Cung Quyết, nếu hai người giao thủ, Hạ Hầu Thần là tự rước lấy nhục!

“Ám vệ có thể ẩn thân, là vì bọn họ tu tập một loại võ công thập phần đặc thù, nhưng mỗi chuyện đều có nhiều mặt, có hữu ích, nhưng cũng có hại, ám vệ ẩn thân là hảo, nhưng bọn họ có một nhược điểm trí mạng mà người thường không có.

Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê tay trong tay thân mật đi phía trước, Băng Lam đi theo sau hai người, cùng hai người bảo trì một khoảng cách nhất định, không dám đi vào quá gần, sợ quấy rầy hai người, nhưng cũng không có cách quá xa, sợ theo không kịp hai người.

Khi thân ảnh Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê đã biến mất, thì một thân quần áo xanh từ hư không bỗng xuất hiện ở ngay chỗ mà hai người vừa rồi đã đứng, nhìn hai người, đáy mắt hiện lên một ý cười chua sót:

Động tác của Nam Cung Quyết luôn nhanh hơn so với ta một bước, vừa rồi ta cũng tính cứu Mộng Khê, nhưng không nghĩ tới lại bị Nam Cung Quyết giành trước một bước!

Nhân mệnh, có phải thật sự là do trời định hay không, bằng không vì sao Nam Cung Quyết lại luôn nhanh hơn một bước so với ta, lúc này đây, cũng là ta phát hiện chuyện Mộng Khê bị nhốt trước, nhưng đến cuối cùng, người cứu nàng ra khỏi khổ hải, cũng lại là Nam Cung Quyết!

Trong trà lâu, khi Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đi rồi, Hạ Hầu Thần cũng đi, nhưng tả hữu hộ pháp lại cũng không có nghe được tiếng bước chân rời đi của ám vệ: Xem ra những tên ám vệ này đã lạng lẽ bỏ chạy, không có giống trống khua chiêng như khi đến a.

Bất quá, Hạ Hầu Thần dẫn theo rất nhiều ám vệ đến, nhưng vừa rồi Nam Cung Quyết lại đến một mình, cho dù Hạ Hầu Thần bị thương không phải là đối thủ của Nam Cung Quyết, nhưng ám vệ của hắn cũng có thể đối phó được với Nam Cung Quyết.

Vì sao vừa rồi Hạ Hầu Thần lại chưa nói được mấy câu, không có động tác gì, lại để Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê rời đi?

“Toàn bộ ám vệ mà Hạ Hầu Thần mang đến đều đã chết, hai người các người cái gì cũng không cần làm, chờ người của Hạ Hầu Thần đến nhặt xác cho bọn hắn là được!” Lãnh Tuyệt Tình nguyên bản đã đi ra ngoài làm việc, không biết khi nào đã trở lại, vẫn như cũ áo trắng phiêu phiêu, khí chất ưu thương.

“Toàn bộ ám vệ của Hạ Hầu Thần đã chết? Người của Nam Cung Quyết giết?” Tả hữu hộ pháp thực khiếp sợ với tin tức này: đến tột cùng thì Nam Cung Quyết lợi hại tới trình độ nào, thế nhưng có thể lặng yên không một tiếng động giết chết nhiều ám vệ của Hạ Hầu Thần như vậy.

Hơn nữa, tả hữu hộ pháp chúng ta ở ngay tại nơi này, nhưng cũng không chút nhận thấy được là bọn họ ra tay.

“Nam Cung Quyết là Thanh Tiêu Lạc vương, nơi này là Thanh Tiêu, hẳn muốn giết người, có rất nhiều loại phương pháp, hơn nữa công không lưu chút dấu vết, không người nào có thể bắt được nhược điểm!”

Hạ Hầu Thần cùng đấu với Nam Cung Quyết ở Thanh Tiêu, quả thực chính là tự tìm đường chết, tuy rằng quốc lực của Thanh Tiêu quốc hiện tại không bằng Tây Lương, nhưng cũng không đại biểu cho Hạ Hầu Thần có thể ở tác uy tác phúc, không coi ai ra gì ở Thanh Tiêu.

Nam Cung Quyết là Thanh Tiêu Lạc vương gia, tâm cơ thâm trầm, tính thông tính kế, người như vậy nhường nhịn người, không phải là sợ người, mà chỉ là vì muốn tìm một thời cơ thích hợp, cho người một kích trí mệnh, cho nên, người như Nam Cung Quyết, vẫn nên là ít chọc tốt hơn, nếu không, người sẽ chết thực thảm.

Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê trở về vương phủ, cũng không tới Túy Tiên lâu dùng bữa, bất quá, lại cố ý sai hạ nhân mua túy gà mang về.

Màn đêm buông xuống, Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết dùng xong bữa tối, tắm rửa, rửa mặt chải đầu hết thảy, không có việc gì, liền nằm ở trên giường, chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Nhưng lúc này thời gian sớm, hai người lại không chút buồn ngủ, nên Lạc Mộng Khê liền ngẩng đầu nhìn về phía Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết thì ôm nàng tiến vào trong ngực, trợn tròn mắt, không biết là đang nghĩ cái gì.

“Nam Cung Quyết, sao hôm nay chàng lại im lặng như vậy?” Lại không đến quấy rầy ta, đây cũng không giống như phong cách làm việc của Nam Cung Quyết.

Nam Cung Quyết cúi đầu nhìn Lạc Mộng Khê, đáy mắt lóe lên ý cười trêu tức: “Ngày hôm qua không phải nàng đã nói mấy ngày nay chính là kì nguy hiểm của mình sao? Bốn vương không muốn để nàng thất tín với Lãnh Tuyệt Tình, cho nên thực tự giác, bất quá, nếu Mộng Khê không sợ thất tín, bốn vương không sao cả!”

nói xong, thân hình thon dài của Nam Cung Quyết đã áp lên Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê vội vàng đẩy hắn sang một bên: “Ta vừa rồi là giỡn mà thôi, mấy ngày nay thật sự là kì nguy hiểm, chúng ta không thể viên phòng, Nam Cung Quyết, không phải chàng cũng ngủ không yên?”

“Bốn vương nghỉ ngơi luôn luôn có quy luật, hiện tại sắc trời còn sớm, tự nhiên ngủ không được.” Có phải hắc hắc là nên đến thư phòng lấy quyển sách, cùng Mộng Khê cùng nhau nằm xem, để giết thời gian nhàm chán hay không?

Lạc Mộng Khê mâu quang vi thiểm: “Nam Cung Quyết, chàng và ta đều không hề buồn ngủ, không bằng chúng ta lặng lẽ đến phủ Thừa tướng, nhìn xem Phùng Thiên Cương có được đại phu nhân giấu ở nơi đó hay không?”

Nam Cung Quyết hơi hơi suy tư: “Chủ ý thật ra không sai!” Có chuyện làm, không cần trợn tròn mắt nằm ở trên giường, không có việc gì.

“Chuyện đó không nên trì hoãn, chúng ta đi nhanh đi!” Lạc Mộng Khê xoay người xuống giường, thay một thân y phục dạ hành, lôi kéo Nam Cung Quyết ra phòng ngủ, quan sát thấy chung quanh không người, hai người vận dụng khinh công rất nhanh bay theo phương hướng tới phủ Thừa tướng.....

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Đem Nàng Thường Người

“Mộng Khê, vừa rồi khi chúng ta ra khỏi Lạc vương phủ, sao phản ứng của nàng lại không giống như những người khác?” Hành tung lén lút, quý dị, nhưng lại làm cho người ta thấy nàng thật trấn định tự nhiên, trầm tĩnh như núi băng Thái Sơn mặt không đổi sắc!

“Đó là thói quen trong nhiều năm mà hình thành!” Lạc Mộng Khê trả lời: Thân là đặc công, yếu quyết để thành công đầu tiên là thân pháp phải nhanh nhẹn, quý dị, gặp chuyện thì bình tĩnh, cố gắng đạt tới trình độ trong thời gian ngắn nhất tìm được những biện pháp hữu hiệu nhất để giải quyết, bởi rồi không có chủ kiến chính là điều tối kỵ của đặc công.

Sau khi nói khỏi miệng, Lạc Mộng Khê mới ý thức được: Nơi này là cố đại và nàng đang chiếm khối thân thể của đại tiểu thư của Tướng phủ.

“Ý của ta là khi ở trong Tướng phủ, đại phu nhân thường xuyên tìm đủ loại lý do đến tìm ta phiền toái, vì muốn ứng phó với nàng nên ta liền tập thành loại thói quen này”

“Bốn vương hiếu được!” Bàn tay Nam Cung Quyết đang nắm tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê có chút bất tri bất giác đã nắm thật chặt: “Khẳng định là từ nhỏ nàng đã phải chịu rất nhiều khổ cực, cho nên mới có thể trở nên cẩn thận như thế!”

Nếu nàng không cẩn thận, thì sẽ bị đại phu nhân bắt đi, nhẹ thì ra sức đánh một chút, nặng thì thật khó giữ tánh mạng.

Lạc Mộng Khê có chút chột dạ, chỉ cúi đầu, không nói gì, nhưng trong mắt Nam Cung Quyết thì lại trở thành là nàng đang nhớ lại những chuyện

thương tâm trước kia, cho nên cũng không muốn mở miệng nhắc tới.

“Mộng Khê, ban ngày ở trà lâu, nàng đã làm như thế nào để thắng Hạ Hầu Thần?” Lúc ấy Nam Cung Quyết đang ở bên ngoài truy sát ám vệ của Hạ Hầu Thần, nhưng hắn luôn đều lo lắng cho an nguy của Lạc Mộng Khê, nên thủy chung ánh mắt vẫn không có rời khỏi nàng.

Nam Cung Quyết không có nhìn thấy hành động của Lạc Mộng Khê, nhưng lại biết, nàng khẳng định đã động thủ động cước, nếu không, lấy năng lực của Hạ Hầu Thần thì không có khả năng sẽ đoán sai trò chần lè.

nói đến vấn đề này, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu, nơi đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên ý cười quỷ dị: “Nam Cung Quyết, chàng còn nhớ lần đó ta bị hữu hộ pháp ám hại trúng mị dược hay không?”

“Mị dược của Hữu hộ pháp thật đặc thù, không cần hít vào hay ăn xuống, mà nó có thể xuyên thấu qua nhiệt lượng để hòa tan, thấm vào trong thân thể.....”

Nam Cung Quyết hơi trầm mắt xuống, trong lòng sáng tỏ: “Chẳng lẽ nàng lấy thuốc này làm thành xúc xắc.....”

“Thông minh!” Lạc Mộng Khê hướng tới Nam Cung Quyết giơ tay khen ngợi: “Khi ta cùng với Hạ Hầu Thần thi đoán chần lè thì đã sử dụng loại xúc xắc đặc chế, trong lúc chưởng quầy kiểm tra xúc sắc, ta liền âm thầm thông tri cho hữu hộ pháp dùng dược để làm thành một viên xúc xắc đặc biệt đặt xen lẫn vào trong đám xúc xắc khác.....”

“Khó trách sau khi nàng đã úp chén lên đám xúc xắc thì vẫn luôn để tay ở trên cái chén đó, nguyên lai là muốn hoàn tan viên xúc sắc kia, làm cho Hạ Hầu Thần phải thua” Mộng Khê xác thực thông minh, nếu không phải trước đó đã biết thì mặc cho ai cũng không thể nghĩ đến loại phương pháp tác tộ này.

“Chàng không đề cập tới việc này thì ta cũng quên mất, Hạ Hầu Thần đã thua, nhưng ta còn chưa có xử phạt hắn đâu”

“Hạ Hầu Thần luôn luôn không giữ chữ tín, loại chuyện này, nàng cũng đừng suy nghĩ nữa!” Nàng có thể thoát thân khỏi tay hắc đầu rất may rồi, đừng lại đi trêu chọc hắc đầu, Hạ Hầu Thần không phải là người dễ đối phó như vậy.

“Mộng Khê, nếu lúc ấy bốn vương không có đến trà lâu cứu nàng, thì nàng phải thoát thân như thế nào?”

Ngay lúc đó Lạc Mộng Khê cũng không có nhận thấy được Nam Cung Quyết ở bên ngoài, nhưng nàng vẫn giữ khuôn mặt bình tĩnh, thần sắc trấn định, không thấy chút kích động, lấy hiểu biết của Nam Cung Quyết đối với nàng, nàng nhất định là đã tìm ra đối sách.

“Vấn đề này, sơn nhân đều có diệu kế, tạm thời không thể nói, nói sẽ không linh!” Khi ta ở hiện đại làm đặc công đã học hết thầy, không thể nói ra toàn bộ cho Nam Cung Quyết biết, nếu không, ngày nào đó lúc hắc đầu dễ ta, ta chẳng phải là sẽ không còn lợi thế để phản kháng sao.

“Nam Cung Quyết, chàng đoán Hạ Hầu Thần hiện tại đang làm cái gì?” Vì đề phòng Nam Cung Quyết tiếp tục truy vấn việc này, Lạc Mộng Khê nhanh chóng dời đi đề tài.

“Còn có thể làm gì, đương nhiên là ở trong dịch quán đầu tóc bay rối loạn” Hạ Hầu Thần cái gì cũng tốt, chỉ là có một chút vì cái lợi trước mắt, có thể là liên quan tới chuyện hắc đầu từ nhỏ chưa từng trải qua bất cứ sự suy sụp nào.

Ở trong mắt Hạ Hầu Thần, mọi việc chỉ được phép thành công, không được thất bại, chỉ cần một lần thất bại, hắc đầu sẽ tức giận tới tận trời, nổi trận lôi đình, đây cũng chính là nhược điểm lớn nhất của hắc đầu!

Lạc vương phủ cách phủ Thừa tướng cũng không xa, khi Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê vận dụng khinh công chậm chậm tới thì cũng vừa hết giờ hơi [buổi tối từ chín giờ đến mười một giờ], toàn bộ trong Tướng phủ rất im ắng .

Tướng phủ đèn đuốc sáng trưng, nhưng không có gì ngoại trừ những thị vệ tuần tra, toàn bộ Tướng phủ giống như đã thật sự đi vào trong giấc ngủ say:“Người trong Tướng phủ ngủ khá sớm, không cần quá để ý!”

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, như vào chỗ không người, lặng yên không một tiếng động né qua những trạm gác ngầm cũng như ngoài sáng của tướng phủ, đi thẳng tới Lạc viên của đại phu nhân.

Lạc viên cũng đèn sáng, ần ần truyền ra tiếng nói chuyện: Xem ra, đại phu nhân còn chưa ngủ.

Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê né qua thế lực của đại phu nhân, lặng lẽ đáp lên trên nóc nhà, Lạc Mộng Khê cao thấp đánh giá Nam Cung Quyết một lần, rồi nói:

“Nam Cung Quyết, chúng ta là tới âm thầm xem xét sự tình, không phải đến làm khách, một thân áo trắng này của chàng, khẳng định sẽ làm người ta phát hiện, không bằng chàng hãy kiếm nơi ẩn nấp trước đi.....”

“Đêm nay không phải là cả trời đều tối đen, bóng đêm cùng quần áo trắng của bốn vương cũng sẽ không quá đối lập, nếu bọn họ muốn phát hiện bốn vương thì cũng không phải là chuyện dễ!”

Nhưng thật ra nàngmặc một thân hắc y, có phải là đã quá tối rồi hay không, bất quá, Mộng Khê mặc huyền y (áo đen), nhưng thật ra lại có một phen phong vị khác a!

Nam Cung Quyết võ công cao cường, cho dù bị người khác phát hiện, hẳn cũng có thể trong thời gian ngắn nhất né tránh đi, không để cho bọn họ

phát hiện hắc, cho nên, Lạc Mộng Khê cũng không tính đi tranh luận về việc này cùng hắc:

thật không rõ, vì sao Nam Cung Quyết lại thích màu trắng như vậy, vừa rồi ở Lạc vương phủ, ta đã đưa y phục dạ hành cho hắc, rồi còn nói rất nhiều lần, thế nhưng hắc vẫn mắt điếc tai ngơ, vẫn như trước đi mặc quần áo màu trắng đến Tướng phủ.

Lạc Mộng Khê trong lòng báo oán, thật cẩn thận cúi người xuống, nhẹ nhàng vạch lên một mảnh ngói, nhìn vào trong phòng:

Trong phòng có hai người, một là đại phu nhân, còn một người khác thì lại là Lạc Tử Hàm, tiếng nói chuyện vừa rồi chính là do hai người bọn họ phát ra .

Kỳ quái, Lạc Tử Hàm rất ít khi đến tìm đại phu nhân vào buổi tối, đêm nay sao lại có thể xuất hiện ở trong này? Chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì?

“Nương, ta phải đi dịch quán gặp Hạ Hầu thái tử !” Trong phòng, Lạc Tử Hàm lòng tràn đầy vui mừng, tay giơ lên một gốc cây thực vật: “Tin tưởng Hạ Hầu thái tử nhất định sẽ thích cây thất sắc tử la này!”

Nguyên lai Lạc Tử hàm muốn đi lấy lòng Hạ Hầu Thần, quả nhiên không nằm ngoài sở liệu, Lạc Tử Hàm là một ả gặp một người thì yêu một người, tâm tính không ổn định, đầu tiên là Nam Cung Phong, rồi Nam Quyết, hiện tại thì lại là Hạ Hầu Thần.....

“Sắc trời đã tối muộn, trên đường cẩn thận!” Đại phu nhân hiền lành dặn dò, đưa Lạc Tử Hàm ra cửa viện: “Tử Hàm, nếu ngày nào đó gặp được Lạc Mộng Khê, trăm ngàn không cần đi trêu chọc nàng.....”

“Vì sao, nương?” Lạc Tử Hàm không rõ, đại phu nhân vì sao đột nhiên lại chuyển đề tài từ Hạ Hầu Thần đến trên người Lạc Mộng Khê.

“hiện tại Lạc Mộng Khê đã không còn là Lạc Mộng Khê ngày xưa, huống chi, nay nàng lại có Nam Cung Quyết làm chỗ dựa, tự nhiên là kiêu ngạo ương ngạnh, không có bận tâm, nay, nàng mạnh ta yếu, chúng ta không thể tranh giành trực tiếp với nàng, trước tiên hãy yên lặng xem xét, rồi tính toán lại cũng không muộn!”

“Nương, người yên tâm, Tử Hàm nhất định có thể mượn sức Hạ Hầu thái tử để giúp chúng ta, đến lúc đó, là có thể chèn ép được ngạo khí của Lạc Mộng Khê” Xem nàng còn dám không coi ai ra gì tác uy tác phúc trước mặt chúng ta nữa hay không.

Lạc Tử Hàm được một tay Vân Bích Lạc dạy dỗ đi ra, thông minh, xinh đẹp, có tâm cơ, có thủ đoạn, Vân Bích Lạc tin tưởng nữ nhi của nàng nhất định có thể nói được làm được, chờ Hạ Hầu Thần đứng phía các nàng, thì Lạc Mộng Khê sẽ không hay ho.

Lạc Tử Hàm đi rồi, đại phu nhân cũng không đi đâu, lập tức trở về phòng nghỉ ngơi, Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết cúi người ở nóc nhà, chặt chẽ lưu ý nhất cử nhất động của đại phu nhân.

Bóng đêm dần thâm, đại phu nhân tắm rửa xong cũng không có mở ra cơ quan gì để vào mật đạo, mà là trực tiếp nằm ở trên giường, dập tắt ánh nến.

Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết nhìn lẫn nhau liếc mắt một cái, không nói gì, hai người thập phần ăn ý đưa lưng về nhau ngồi xuống nóc nhà, chặt chẽ lưu ý nhất cử nhất động ở bốn phía:

Phùng Thiên Cương, Nam Cung Quyết đều biến mất trong kinh thành, nếu đại phu nhân có liên hệ với bọn họ, nhất định sẽ đợi khi đêm dài yên tĩnh đi gặp bọn họ.

Tuy rằng đại phu nhân không sợ Lạc Thừa tướng, nhưng nơi này dù sao cũng là Tướng phủ, là địa bàn của Lạc Thừa tướng, có rất nhiều chuyện nàng cũng phải tị hiềm, không thể minh mục trường đảm đi làm.

Dịch quán

Trong phòng Hạ Hầu Thần đèn đuốc sáng trưng, lại truyền ra từng trận tiếng đồ vật bị đập phá.

Nhóm ám vệ đứng ở ngoài cửa, đầu cúi xuống, ngay cả thở mạnh cũng không dám, e sợ Hạ Hầu Thần sẽ lên cơn thịnh nộ tiết giận lên trên người bọn họ.

Trong phòng, một mảnh bừa bãi, các loại mảnh vụn của đồ sứ phân tán khắp nơi, thân ảnh cao lớn của Hạ Hầu Thần đứng ngay giữa phòng, ánh mắt thâm trầm đến đáng sợ:

Đáng giận, đáng giận, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, hai người các ngươi dám liên hợp lại đối phó với bản cung, thật đúng là vợ chồng tình thâm.

Ta, Hạ Hầu Thần lúc này thề với trời, một ngày nào đó, bản cung sẽ làm cho các người quý trên mặt đất cầu xin bản cung, đến lúc đó, bản cung chắc chắn sẽ để cho các người muốn sống không được, muốn chết không xong.

“Khởi bẩm điện hạ, Thanh Tiêu phủ Thừa tướng nhị tiểu thư, Lạc Tử Hàm cầu kiến” một tên thị vệ tuổi trẻ đứng ở ngoài cửa phòng đang khép hờ, cung kính bẩm báo .

“không gặp!” Hạ Hầu Thần ngữ khí lạnh như băng, không có chút thương lượng nào.

“Nhưng Lạc nhị tiểu thư nói.....”

“nói cái gì? Bản cung cong sự bề bọn, nào có thời gian rảnh rỗi đi gặp mấy người như các nàng?” trong đôi mắt âm lãnh của Hạ Hầu Thần càng thêm nồng đậm hàn quang:

Lạc nhị tiểu thư?không phải là muội muội của Lạc Mộng Khê sao? Người mà bản cung muốn là Lạc Mộng Khê, bản cung không hề có chút hứng thú nào đối với muội muội nàng.....

Đợi chút, muội muội của Lạc Mộng Khê? Hạ Hầu Thần mâu quang hơi trầm xuống, khóe miệng cong lên một ý cười lạnh lẽo: “Điện mạo của Lạc Tử Hàm như thế nào?”

“Hồi thái tử điện hạ, là một tuyệt sắc mỹ nữ” Thị vệ cung kính trả lời, ăn ngay nói thật: Lạc Tử Hàm thật sự rất mỹ lệ.

“Người đi theo bên người ta đã bao lâu?” Hạ Hầu Thần đột nhiên nói ra những lời này, thị vệ không rõ là vì sao Hạ Hầu Thần lại đột nhiên hỏi chuyện này, nhưng hắn vẫn chi tiết bẩm báo:“Hồi thái tử điện hạ, ty chúc đi theo bên người điện hạ đã hơn năm năm!”

“Hơn năm năm!Vậy là một công thần.....” Hạ Hầu Thần lầm bầm lầu bầu, ý cười quỷ dị dưới đáy mắt thâm trầm càng thêm nồng đậm, làm tên thị vệ trong lòng cũng càng thêm nghi hoặc:Sao hôm nay Điện hạ lại đột nhiên hỏi tới vấn đề này.....

“Nếu người thích Lạc Tử Hàm kia, bản cung sẽ thưởng nàng cho người!” Hạ Hầu Thần chuyển ánh mắt tới tên thị vệkia.

không thèm nhìn tới ánh mắt khiếp sợ của tên thị vệ, Hạ Hầu Thần ngữ khí bình tĩnh, không chút nào mang ý tứ đùa giỡn:“Đêm nay thay đổi người canh gác, người có thể đi viên phòng với Lạc Tử Hàm”

Người bản cung muốn là tỷ tỷ, nhưng muội muội lại tiến đến, căn bản chính là tự tìm đường chết, đây là do các người tự tìm, không thể trách bản cung, trong đầu hiện lên hình ảnh buổi dạ yến ở Lạc vương phủ, nhớ tới vẻ mặt lúc đó khi Lạc Mộng Khê giới thiệu Lạc Tử Hàm:

Lạc Mộng Khê, không biết người sẽ phản ứng ra sao nếu muội muội của mình bị bản cung ném cho thị vệ...

“Khởi bẩm điện hạ..... Nhưng Lạc Tử Hàm là tiểu thư do chính thất của Tướng phủ sinh ra, nếu điện hạ đưa nàng cho ty chức.....” Chỉ sợ là không ổn.....

“Có gì không ổn, bản cung không có bảo người mình mục trượng đảm muốn nàng, người đi theo bên cạnh bản cung nhiều năm như vậy mà không biết dử dụng một ít thủ đoạn nho nhỏ, rồi đợi đến khi xong việc thì chỉ cần đem toàn bộ mọi chuyện vu oan cho những người khác sao?”

Nếu có thể vu oan cho Nam Cung Quyết thì càng tốt , kể từ đó, Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê sẽ không thể lại có được những ngày tháng an bình nữa, khẳng định hai người họ sẽ không còn khăng khít thân mật như trước.....

“Này..... Này.....” Thị vệ do dự: không phải hẳn không dám làm, chỉ là, Lạc Tử Hàm có thân phận đặc thù, điện hạ sợ là đã bị tức giận hun cả đầu nên mới có thể xúc động như thế mà không có nghĩ đến hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.....

“Hạ Hầu Thần, hiện tại thời điểm nguy cấp, có thêm một địch nhân, không bằng thêm một bằng hữu, Lạc Tử Hàm, không dễ động” Ngay khi tên thị vệ kia đang khó xử, cũng là lúc Hạ Hầu Thần sắp tức giận, một thanh âm nam tử đã khẩn cấp vang lên.

Nam tử mặc hắc y từ trống rỗng xuất hiện ở trong phòng, Hạ Hầu Thần cùng tên thị vệ kia không có chút kinh ngạc nào, Hạ Hầu Thần khoát tay áo, thị vệ tâm thần lĩnh hội, nhanh chóng rời khỏi phòng, cũng nhân tiện khép lại cửa phòng.

“đã trễ thế này, người tới làm gì?”Hạ Hầu Thần cường chế nổi tức giận trong lồng ngực, tận lực làm cho thanh âm của mình trở nên tự nhiên một

ít.

“Tối nhắc nhở người một chuyện!” Hắc y nam tử không chút để ý trả lời :“Đêm nay nếu tại hạ mà không tới,thì Hạ Hầu thái tử người đãphạm phải sai lầm lớn rồi, Lạc Tử Hàm, tạm thời không thể động”

“Cho dù thân phận Lạc Tử Hàm đặc thù cũng thế thôi, bản cung không sợ Thanh Tiêu.....”

“Tại hạ biết, nhưng là, người nhục nhã Lạc Tử Hàm, không chỉ có không có áp chế được Lạc Mộng Khê, ngược lại là còn trở thành khéo quá hóa vụng, làm cho Lạc Mộng Khê vui vẻ dị thường.....”

“Ý của người là, Lạc Mộng Khê cùng Lạc Tử Hàm không hợp” Hạ Hầu Thần thân là Tây Lương quốc thái tử, chỉ cần nói một chút liền có thể hiểu thấu.

“không phải không hợp, mà hai người căn bản chính là cừu gia!”

“Bản cung hiểu được” Hạ Hầu Thần là Tây Lương thái tử, những màn tranh đấu giết người không thấy máu ở trong cung hắn đã trải qua không chỉ một lần, cái gì mà huynh đệ tỷ muội tình thân, trước mặt những lợi ích thực quyền thì căn bản không chịu nổi một kích.

không thể tưởng tượng được trong Thanh Tiêu phủ Thừa tướng, thâm thiệp cũng tranh đấu kịch liệt như thế, không chút thua kém so với hậu cung hoàng thất .

“Hạ Hầu Thần, trong thời gian ngắn, không cần lại chọc Nam Cung Quyết, người này không đơn giản!” Nhìn thần sắc Hạ Hầu Thần, hắc y nam tử biết hắn đã nghĩ thông suốt việc này, không cần hao tâm tổn sức giảng giải nữa, vì thế, hắc y nam tử liền dời đi đề tài:

“Nơi này là Thanh Tiêu, là thiên hạ của Nam Cung Quyết, cho dù người và ta có lợi hại tới đâu, cũng chưa chắc thắng được Nam Cung Quyết!” Đạo lý cường long không áp địa đầu xà (tương đương với ‘phép vua thua lệ làng’), người hăn là biết.

“Bản cung hiểu được!” Nam Cung Quyết nhường nhịn bản cung cũng không phải là do sợ bản cung, mà là muốn làm cho bản cung giảm đi một chút tâm phòng bị đối với hăn, rồi sẽ tìm kiếm thời cơ thích hợp đâm bản cung một kích thật mạnh.

“Võ công Nam Cung Quyết như thế nào?” Người của Hạ Hầu Thần đã giao thủ với người bên Nam Cung Quyết mấy lần, nhưng hăn cùng Nam Cung Quyết lại chưa từng giao thủ, cho nên, Hạ Hầu Thần không biết võ công của Nam Cung Quyết như thế nào, nghe người ta đồn đãi, Nam Cung Quyết là tuyệt thế cao thủ.

“Bí hiểm, lần trước tại hạ lên vào Lạc vương phủ, khi ngăn trở Nam Cung Quyết đã cùng hăn giao thủ gần ngàn chiêu, thế nhưng vẫn chưa phân thắng bại.....”

Võ công của hắc y nam tử, Hạ Hầu Thần trong lòng rất rõ, người có thể cùng hăn giao thủ ngàn chiêu nhưng vẫn chưa phân thắng bại, khẳng định chính là một tuyệt thế cao thủ.

“Đêm đã khuya, tại hạ cáo từ, về phần Lạc Tử Hàm kia, thế lực thần bí sau lưng nàng.....” Cùng với việc đắc tội nàng, hai mặt thù địch, không bằng lại kết giao thêm một vị bằng hữu, cũng nhau đối địch.....

Trong phòng một trận gió thổi qua, ngọn nến trên bàn bị thổi chập chờn không chừng, tới khینگon nến ổn định lại thì trong phòng chỉ còn lại thân ảnh của Hạ Hầu Thần.

“Mời Lạc Tử Hàm đến đại sảnh!” Điều kiện tốt như vậy, nếu không hưởng thụ một chút thì rất đáng tiếc, huống chi, lần này là chính nàng tự

đưa lên cửa, không thể trách bản cung.

Đến khi Lạc Tử Hàm ngồi đợi trong đại sảnh gần được một canh giờ, đến mức hai chân cũng sắp tê cứng, sắp mất cả kiên nhẫn thì Hạ Hầu Thần mới chậm chạp cất bước đi vào đại sảnh.

Thấy Hạ Hầu Thần đi vào, những nỗi bức tức lúc trước của Lạc Tử Hàm đã trở thành hư không: “Tham kiến Hạ Hầu thái tử!” trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thoáng nhiễm một tầng mây đỏ ửng.

“Lạc cô nương không cần đa lễ!” Hạ Hầu Thần thân nhiên tiếp đón, lướt qua Lạc Tử Hàm, ngồi xuống chiếc ghế chủ thượng: “không biết Lạc cô nương đêm khuya đến đây là có chuyện gì?”

Đáy mắt Lạc Tử Hàm lóe ra sự ái mộ cùng si mê làm cho Hạ Hầu Thần biết: Lạc Tử Hàm thích hẳn!

Có tầng quan hệ này, về sau khi hần muốn lợi dụng nàng thì sẽ dễ dàng hơn nhiều: thật sự là nữ nhân ngu xuẩn.

“Nghe nói Hạ Hầu thái tử không cần thận bị thương, nên Tử Hàm đặc biệt mang đến thất sắc tử la, rất hiệu quả đối với thương thế!” Lạc Tử Hàm mang thất sắc tử la ra, Hạ Hầu Thần thân nhiên nhìn lướt qua: “Lạc cô nương có tâm!”

Hạ Hầu Thần thân là Tây Lương thái tử, cái dạng kỳ hoa dị thảo nào mà hần chưa thấy qua, hần căn bản là không thèm cây thất sắc tử la này, bất quá, nếu nó là do Lạc Tử Hàm mang đến, hần ít nhiều cũng sẽ cho chút mặt mũi.

Nha hoàn mang trà đến xong liền nhận lấy thất sắc tử la đi hầm dược, Hạ Hầu Thần cũng không muốn lại nói thêm cái gì với Lạc Tử Hàm: “Đêm đã khuya, để Lạc cô nương một mình trở về thì bản cung rất lo lắng, không

bằng hãy ngủ lại trong phủ một đêm, sáng mai, bản cung sai người đưa cô nương hồi phủ!”

“Người tới, chuẩn bị sương phòng cho Lạc cô nương!”

“Đa tạ thái tử điện hạ!” Lúc này đây, Lạc Tử Hàm nói là thái tử điện hạ, mà không phải là Hạ Hầu thái tử, trong vô hình đã kéo gần lại khoảng cách giữa hai người.

Hạ Hầu Thần vô tâm cùng dây dưa nhiều với Lạc Tử Hàm, căn bản là không chú ý nghe nàng xưng hô cái gì, nhưng trong lòng Lạc Tử Hàm lại nghĩ là Hạ Hầu Thần đồng ý cách xưng hô của nàng, trong lòng không khỏi vui sướng:

Xem ra Hạ Hầu thái tử cũng là có ý với ta, khoảng cách ngày ta trở thành Tây Lương thái tử phi, càng lúc lại càng thêm gần rồi!

Lạc Mộng Khê, cho dù tướng mạo của người có đẹp hơn ta thì lại như thế nào, Lạc Tử Hàm ta tuyệt đối sẽ không thua người!

Đêm nay là hạ huyền nguyệt (Là thời gian vào khoảng đầu tuần cuối cùng của tháng âm lịch, mặt trăng đã khuyết thành hình bán nguyệt *thường là ngày 22 hoặc 23 âm lịch*), nửa đêm trước tối đen một mảnh, nửa đêm gần về sáng thì ánh trăng mờ người, Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết ngồi đối lưng về nhau, thưởng thức ánh trăng xinh đẹp:

“Nam Cung Quyết, đã trễ thế này, đại phu nhân chỉ sợ là đã sớm ngủ, khẳng định sẽ không đi ra ngoài gặp Phùng Thiên Cương cùng Nam Cung Phong, đêm nay cúng ta phải canh chừng suốt một đêm a” Trong lời nói của Lạc Mộng Khê có chút mơ hồ không rõ.

“Mộng Khê, nàng đã mệt mỏi rồi, không bằng, chúng ta trở về phủ đi” Đêm nay đại phu nhân sẽ không đi ra ngoài, cho dù chúng ta ở trong này

canh chừng đến hừng đông, cũng vô dụng, người đã mệt mỏi, chúng ta trở về nên nghỉ ngơi thôi.

“Ta còn tốt, Nam Cung Quyết, nếu chàng mệt thì đến Khê viên Tướng phủ nghỉ ngơi một chút đi, nơi đó là của chỗ ở của ta, tuy rằng ta đã xuất giá, nhưng những người khác cũng sẽ không tùy tiện đi vào.....”

“Bốn vương không phiền lụy!” Nếu bốn vương thật sự đến Khê viên, chẳng phải đã tự mình chứng tỏ là người và ta từng lặng lẽ lên vào Tướng phủ sao.

“Chàng không phiền lụy, nhưng thật ra ta có chút mệt mỏi!” Khi đang nói, thân ảnh yếu điệu của Lạc Mộng Khê đã chuyển tới trước mặt Nam Cung Quyết, không chút khách khí nằm vào trong lòng hắn:

“Ánh trăng đêm nay cũng không tệ lắm, lúc này chúng ta hãy ngắm trăng đi!” Nằm trăng trên nóc nhà người khác thì thật đúng là có một phen tình thú khác lạ a: “Chờ sau khi hừng đông, còn có thể nhìn thấy mặt trời mọc.....”

“Có người nhắm mắt lại ngắm trăng như nàng sao?” Huống chi, khi mặt trời mọc thì người trong Tướng phủ đã sớm tỉnh, nếu nhìn thấy người và ta ngồi ở chỗ này, khẳng định sẽ hoài nghi.

“Ta mệt mỏi, trước ngủ một lát, một lúc sau, chàng lại đánh thức ta, đến lúc đó, chúng ta cùng nhau ngắm trăng”

Lạc Mộng Khê cũng biết đại phu nhân sẽ không lại âm thầm đi gặp Phùng Thiên Cương cùng Nam Cung Phong, bất quá, nàng tạm thời không nghĩ hồi Lạc vương phủ, sợ Nam Cung Quyết hội đột nhiên gian khó kìm lòng nổi, đến lúc đó, không hay ho nhưng là nàng.

Nếu ở trong này tiêu hao một chút Nam Cung Quyết tinh lực, sau khi trở về, hắn sẽ không tinh thần tưởng việc này .

Lạc Mộng Khê chưa nói bọn họ nhất định phải ở trong này tọa một đêm, chờ nàng ngủ sau, nếu Nam Cung Quyết mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, đại có thể ôm nàng hồi Lạc vương phủ, đến lúc đó, Lạc Mộng Khê đang ngủ say, Nam Cung Quyết khẳng định không đành lòng đánh thức nàng.

Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê mặc dù ở đại phu nhân nóc nhà thượng, bất quá, hai người khinh công cực cao, hơn nữa, đây là ngoại thất nóc nhà, cùng nội thất cách một khoảng cách, đại phu nhân đều không phải là tuyệt thế cao thủ, tự nhiên không nhận thấy được hai người tồn tại.

Huống chi, hai người động tác rất nhẹ, thanh âm chỉ dùng để truyền âm nhập mật đến nhĩ dục, đại phu nhân phát hiện bọn họ khả năng tính rất nhỏ, chỉ cần không bị tuần tra thị vệ nhìn đến có thể.

Khinh khửu Nam Cung Quyết trên người đặc hữu , có thể làm lòng người thần an bình thân nhiên đàn hương, Lạc Mộng Khê thoải mái nhắm hai mắt lại: Nam Cung Quyết bệnh hiểm nghèo khỏi hẳn sau, thân thể tựa như ấm ló giống nhau, thực ấm, giữ ấm hiệu quả khẳng định cũng tốt lắm, mùa đông đi vào khi, ta không cần lo lắng lạnh vấn đề.....

Lạc Mộng Khê thân là hiện đại đặc công, từng có quá một tuần chỉ ngủ vài cái canh giờ ghi lại, cho nên, nàng cũng không sợ khổ, bất quá, lúc ấy là nàng một mình một người ở một mình chiến đấu hăng hái, vì hoàn thành nhiệm vụ, nàng phải nghiêm khắc yêu cầu chính mình.

Nay, bên cạnh có cái tốt lắm dựa vào, nàng đương nhiên sẽ không bỏ qua có thể dựa vào nhân hảo cơ hội:

Khó trách rất nhiều nữ hài tử đều muốn tìm cái dựa vào, có dựa vào, chính mình thật sự không cần lại như vậy vất vả, ta đã muốn tìm được rồi đáng giá ta phó thác chung thân dựa vào, lên trời đối đãi không tệ.....

Chính là muốn ủy khuất này dựa vào, ở ta ngủ sau, gác, xem xét tình huống!

Lạc Mộng Khê có thể là thật sự mệt mỏi, oa đến Nam Cung Quyết trong lòng không lâu, liền phát ra đều đều tiếng hít thở, Nam Cung Quyết bất đắc dĩ cười yếu ớt, nhẹ vỗ về Lạc Mộng Khê đen thùi, thuận hoạt mái tóc, ngẩng đầu nhìn phía thiên không:

Đêm nay bóng đêm thật sự rất đẹp, đáng tiếc Mộng Khê đang ngủ, bằng không, cùng nàng ngồi dưới ánh trăng ngăm trắng thật sự là không sai a.

Dần dần, gió càng thêm nhiều, quanh thân cũng lạnh hơn, Nam Cung Quyết ôm chặt Lạc Mộng Khê vào trong ngực, ngẩng đầu nhìn lên trời không, không biết suy nghĩ cái gì.

Bất tri bất giác, trên bầu trời Đông Phương mọc lên ngôi sao mai, Nam Cung Quyết biết, trời sắp sáng, một trận gió thu thổi qua, từng trận lạnh lẽo đánh úp lại, Lạc Mộng Khê có thể là cảm giác được rét lạnh, theo bản năng không ngừng dựa vào trong lòng Nam Cung Quyết.

Nam Cung Quyết cởi áo khoác, nhẹ nhàng vây quanh người Lạc Mộng Khê, rồi lại ôm lấy Lạc Mộng Khê cong đang ngủ say, vận dụng khinh công nhanh chóng rời xa phủ Thừa tướng, phóng về phương hướng Lạc vương phủ:

Tuy rằng không có tra được nơi ẩn nấp của Phùng Thiên Cương cùng Nam Cung Phong, nhưng suốt đêm cùng Mộng Khê ngồi dưới ánh trăng cũng là một đêm thực lãng mạn, sau khi trở lại vương phủ, hai người chúng ta có thể ngồi trên nóc nhà ngăm mặt trời mọc.

Trời còn chưa sáng, trên đường cái im ắng , Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê đi rất nhanh, nhìn người đang nằm trong lòng hẳn ngủ đến ngọt ngào, đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện lời ý cười sủng nịch: Mộng Khê ở trong lòng ta ngủ an ổn như thế.

Đột nhiên, khóe mắt trông thấy một thân ảnh màu đen, ánh mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống, lập tức dừng lại cước bộ, ngẩng đầu nhìn lên:

Ngoài mười thước, một than ảnh cao lớn màu đen đang đứng đưa lưng về phía hẳn.

“Là người” Kinh ngạc chỉ trong nháy mắt kinh ngạc, Nam Cung Quyết đã khôi phục như lúc ban đầu, nhẹ nhàng bay xuống hỏi: “không đi tìm Hạ Hầu Thần đã hợp tác với người, tìm bốn vương làm gì?”

Hắc y nhân xoay người, ánh mắt nhìn vào Lạc Mộng Khê nằm trong lòng Nam Cung Quyết, bởi vì sáng sớm gió lạnh, nên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê đều vùi vào trong ngực Nam Cung Quyết, làm cho hắc y nhân vẫn không thể nhìn thấy bộ dáng của nàng, chỉ thấy được một mái tóc đen nhánh xõa ra trước người Nam Cung Quyết.

“Vì nàng mà hủy diệt tất cả của mình, đáng giá sao?”

“Có đáng giá hay không, tự bốn vương định đoạt, không tới phiên người tới hỏi đến!” Lạc Mộng Khê võ công không sai, đối với hoàn cảnh xung quanh cũng rất miễn cảm, nếu lúc này không phải Nam Cung Quyết ôm nàng, chỉ sợ nàng đã sớm bị bùng tỉnh .

“Nếu người tới đây, chỉ là muốn nói với bốn vương những lời này, vậy mời người trở về đi!” Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê không coi ai ra gì bước nhanh về phía trước, hắc y nam tử không nói gì.

Nhưng khi Nam Cung Quyết đi ngang qua bên người hắc y nam tử, hắc y nam tử đột nhiên ra tay đánh vào Lạc Mộng Khê nằm trong lòng Nam Cung Quyết: Nàng là tai họa, không thể sống sót, sự tồn tại của nàng chỉ mang đến tai họa cho người khác.

Nam Cung Quyết nâng tay đỡ lấy bàn tay đánh úp tới của Hắc y nhân, thân ảnh thon dài trong nháy mắt đã cách xa ngoài ba thước: “Nam Cung Quyết, xảy ra chuyện gì?”

Sát khi dày đặc trên người hắc y nhân đã thành công làm Lạc Mộng Khê phải bình tĩnh, bất quá, Lạc Mộng Khê nhận thấy được quan hệ của Nam Cung Quyết cùng người nọ tựa hồ có chút phức tạp, liền làm bộ buồn ngủ, mông lung mở hai mắt sương mù ra hỏi.

“không có việc gì.....” Nam Cung Quyết lời còn chưa dứt, thân ảnh cao lớn của hắc y nhân nháy mắt đã đi tới trước mặt Nam Cung Quyết, vung chưởng đánh tới Lạc Mộng Khê: Lạc Mộng Khê, không thể lưu!

“Mộng Khê, cẩn thận!” Nam Cung Quyết muốn kéo Lạc Mộng Khê qua một bên, để mình so chiêu với Hắc y nhân, ngờ đâu, khi tiếng nhắc nhở của Nam Cung Quyết vừa vang lên thì Lạc Mộng Khê đã rất nhanh chuyển người, nâng chưởng đón nhận chưởng lực từ hắc y nhân!

Trong phút chốc Lạc Mộng Khê xoay người, rõ ràng đã nhìn thấy đáy mắt hắc y nhân lóe ra sự khiếp sợ cùng khó có thể tin được, nên động tác của hắn tự nhiên cũng chậm đi nửa nhịp, Lạc Mộng Khê giơ một bàn tay tháo xuống chiếc khăn che trên mặt người nọ, đồng thời, cánh tay đánh trúng ngực người nọ, đánh hắn văng xa mấy thước.....

Cho tới nay, Nam Cung Quyết cũng không chịu nói cho ta biết thân phận thật sự của người, hôm nay, ta tự mình công bố đáp án.

Sau khi người nọ đứng vững cước bộ, không còn bị tấm khăn che lấp, khuôn mặt nam tử tuấn tú trẻ tuổi bày ra trước mặt Lạc Mộng Khê, trong đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê lóe ra sự khiếp sợ: “Người..... Người là.....”

Hắc y nhân không nói gì, nhìn đáy Lạc Mộng Khê từ khiếp sợ trở nên bình tĩnh, ẩn ẩn còn cất dấu sự kinh diễm, thật sâu nhìn Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê một cái, hắc y nhân không nói thêm cái gì nữa, rất nhanh đứng dậy rời đi.

Lạc Mộng Khê còn chưa từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, Nam Cung Quyết đã nhẹ nhàng nắm lấy bàn nàg, lôi kéo nàg đi về phương hướng Lạc vương phủ: “đi thôi!”

Từ lúc trải qua việc vừa rồi, dọc theo đường đi, Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê đều chưa nói lấy một lời, chỉ trầm mặc im lặng sóng vai đi về phía trước.

Khoảng cách đến Lạc vương phủ chỉ còn gần trong gang tấc, Nam Cung Quyết đột nhiên dừng lại cước bộ, hơi trầm hạ mí mắt suy tư, rồi cuối cùng cũng quyết định ăn ngay nói thật:

“Mộng Khê, vừa rồi thân phận người nọ chắc ngươi cũng đoán được, ngươi đoán đúng vậy, hẳn chính là.....”

“Nam Cung Quyết, ta biết ngươi không muốn nói về hẳn, chuyện vừa rồi, chúng ta coi như chưa từng phát sinh đi!” Lòng hiếu kỳ quá mạnh mẽ thì cũng không phải là chuyện tốt gì, bất quá, giờ đã biết thân phận của tên hắc y nhân kia, thì tất cả mọi chuyện giống như càng ngày càng thêm phức tạp.

“Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, hai người các ngươi đi nơi nào?” Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê vừa mới đi vào Lạc vương phủ, tiếng Bắc Đường Diệp đã thao thao bất tuyệt truyền vào trong tai: “Các ngươi có biết hay không, đêm qua, có mấy thế lực giang hồ đột nhiên tiến vào trong kinh thành.....”

“Mấy thế lực giang hồ này lợi hại sao?” Nếu chỉ giống như Vân Phách phái Hoàng Sơn thì căn bản không đủ gây sợ hãi.

Đợi chút, vào lúc ban ngày Vân Phách bị ta giáo huấn, buổi tối đã xuất hiện nhiều thế lực giang hồ như vậy, chẳng lẽ những người đó đều do Vân Phách mời đến.

“Có lợi hại, cũng có không lợi hại, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, võ lâm minh chủ cùng giáo chủ Ngũ Độc giáo cũng đến” Các thế lực trong giang hồ tuy là năm bè bảy mảng, nhưng nếu có thể tập hợp bọn họ lại thì đây cũng là một thế lực không thể bỏ qua.

Võ lâm minh chủ, danh như ý nghĩa, chính là người lãnh đạo cao nhất trong giang hồ, tuy rằng không biết có bao nhiêu thế lực là thật tâm thực lòng nghe theo, nhưng bên mặt ngoài thì bọn họ vẫn sẽ làm theo chỉ thị.

Về phần Giáo chủ Ngũ Độc giáo có chuyên môn dùng độc thì không cần phải nói, nhưng trọng yếu hơn là, Ngũ Độc giáo này không giống như những bang phái sử dụng độc bình thường khác, thứ bọn họ dùng cũng không phải đều là độc, mà còn có cổ.

Trúng độc, chỉ cần giải độc thì sẽ không sao, cho dù có trúng độc khó giải, bị độc chết, cũng chỉ là chịu khổ một kiếp này thôi, kiếp sau vẫn là người bình thường, nhưng nếu bị nguyên rủa mà chưa được giải, sẽ bị tra tấn đến chết thì không nói, cho dù chuyển thế đầu thai, cũng phải chịu bị tra tấn tiếp, có thể nói là đời đời kiếp kiếp không thể an bình.

Nếu là bình thường, các quân chủ của các quốc gia ai cũng sẽ không đặt bọn họ vào trong mắt, dù sao, chỉ là chút thế lực giang hồ mà thôi, cũng sẽ không thể gây nên sóng gió gì, nhưng tình huống hiện tại rất đặc thù, nếu có thể lợi dụng bọn họ đối phó với địch nhân của mình thì đương nhiên là mình sẽ mừng rỡ tiêu dao.

“Có người mượn sức bọn họ sao?” Đây là vấn đề Lạc Mộng Khê quan tâm nhất, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, nếu có người thiết trí bọn họ trở thành ám tiễn (ý nói người trong tối dễ ám hại) của mình để đối phó với Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, thì xác thực sẽ có một ít phiền toái.

“Đương nhiên là có, ngày hôm qua Vân Phách bị người dạy giỗ một phen đã mượn sức bọn họ” giọng Bắc Đường Diệp như đang trêu tức:

Nguyên một buổi tối Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê không ngủ nhưng lại không biết đã chạy tới nơi nào, bất quá nhìn thần sắc của hai người thì thực hạnh phúc, giống như là đã làm chuyện gì thập phần vui vẻ.

Người này sau khi thành thân, thật sự là hoàn toàn khác hẳn với lúc còn độc thân, lúc trước Nam Cung Quyết ở Thiếu Lâm tự, trừ bỏ ưu thương, suy tư đủ mọi chuyện ra thì rất ít khi thấy hắn tươi cười.

Nay, hắn tươi cười ngày càng nhiều, khí sắc thật tốt, đáy mắt tràn đầy hạnh phúc, đây không phải là cố ý làm ra, mà là không thể dấu được.....

Bốn hoàng tử có phải cũng nên tìm một người thành thân, thử xem có thể trở nên hạnh phúc giống như Nam Cung Quyết hay không? Nhìn bộ dáng hắn cùng Lạc Mộng Khê ngọt ngào, thật là giết chết người ngoài như bốn hoàng tử ta đây.....

Chỉ là, thể dung nhan của Lạc Mộng Khê tuyệt ở đương kim trên đời, sợ là không thể tìm thấy nữ tử khuynh thế nào giống như nàng được: Nam Cung Quyết, vì sao chuyện tốt đều bị người giành trước một bước chứ.....

“Thế lực của Vân Phách không đủ gây sợ hãi” Huống chi, nếu kia võ lâm minh chủ cùng Ngũ Độc giáo chủ đúng như ngoại nhân theo như lời như vậy lợi hại, bọn họ tuyệt không sẽ bị Vân Phách thu mua.

“Thế lực của Vân Phách xác thực không được tốt lắm, nhưng sau lưng hắn có Vân phủ, đương nhiên, thế lực của Vân phủ cũng không có tác dụng gì, bất quá, thế lực của Thừa tướng phu nhân Vân Bích Lạc thật không sai, hơn nữa, các người đều biết Vân Bích Lạc đã hợp tác với Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong, còn có người kia.....”

Người kia trong lời Bắc Đường Diệp nói là hắc y nam tử vừa rồi bị Lạc Mộng Khê tháo cái khăn che mặt xuống, và cũng chính là hắc y nam tử kết minh cùng Hạ Hầu Thần.

Mặt ngoài thoạt nhìn có rất nhiều người không hề có quan hệ gì, nhưng âm thầm đều có quan hệ, xuyên thấu qua bọn họ, một tầng lại gần thêm một tầng, đến cuối cùng thì người nọ chính là cừu gia lớn nhất của mình.

“Có thiệp mời đưa đến mời Lạc vương gia, Lạc vương phi, tứ hoàng tử đêm nay đến ‘Minh tâm cư’ tham gia dạ yến!”

Bắc Đường Diệp đem thiệp mời đưa cho Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết đại khái nhìn qua một lượt, rồi không nói gì, Lạc Mộng Khê lấy qua nhìn nhìn: “Nhạc Địch, người phái người đi thăm dò xem xét, đến tột cùng là có bao nhiêu người thu được loại thiệp mời này”

Biết người biết ta, bách chiến bách thắng, phải điều tra rõ đã có bao nhiêu người thu được thiệp, mới có thể quyết định đêm nay có nên đi tham gia dạ yến hay không.

Thế lực của Lạc vương phủ xác thực lợi hại, không đến nửa ngày thì danh sách những người tham dự dạ yến đã có mặt trong Lạc vương phủ.

trên danh sách, tên của Nam Cung Quyết và Hạ Hầu Thần đứng hàng thứ nhất, Lạc Mộng Khê biết, tiếc tối đêm nay bọn họ không thể không đi.

Ở trong mắt hoàng thất, người giang hồ cũng không đủ để gây nên áp lực, hơn nữa, bọn họ đều luôn mang một loại cảm giác ưu việt, cảm thấy thân phận của mình cao hơn người giang hồ, nên rất hồ hởi đối với những người trong giang hồ.

Nam Cung Quyết có nghĩ như vậy hay không, Hạ Hầu Thần không biết, nhưng hẳn xác thực chính là đã nghĩ như vậy, khi thiệp mời vừa đưa đến

dịch quán, hắc chỉ cười nhạt, vốn định làm cho hạ nhân mang đi thiêu, nhưng tên hắc y nam tử kia lại xuất hiện khuyên hắc đi tham gia yến hội.

Nguyên bản, Hạ Hầu Thần là chuẩn bị tùy tiện phái vài người thay hắc đến, nhưng vừa nghe nói Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đều sẽ xuất hiện ở đó, hơn nữa, còn có rất nhiều kẻ thù của bọn họ cũng ở mặt trong dạ yến.

Vì thế, Hạ Hầu Thần liền thay đổi chủ ý, muốn tự mình đi tham dự: Nếu bản cung có thể làm chonhững kẻ thù của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê đối phó với bọn họ, vậy thì dạ yến đêm nay sẽ rất có giá trị.

Ánh mắt nhìn đến Lạc Tử Hàmđang cầm một đồng lớn quần áo chuẩn bị trở về phòng thử mặc mà đáy mắt tràn ngập ý cười, đáy mắt thâm trầm của Hạ Hầu Thần lóe ra sự trào phúng cùng khinh thường:

Người bất quá chỉ là công cụ lời dụng của bản cung mà thôi, nếu thông minh thì hãy thừa dịp bốn vương sủng người mà ra sức tác uy tác phúc thêm nhiều hơn nữa đi, bang không chờ đến ngày người không còn giá lợi dụng, thì sẽ không thể lại kiêu ngạo nữa đâu!

Lạc vương phủ

Nam Cung Quyết nguyên bản là không muốn đi tham gia dạ yến lần này, nhưng Lạc Mộng Khê cứng rắn lôi kéo hắc đi:“Mộng Khê, cho dù Hạ Hầu Thần thật sự có kết minh cùng võ lâm minh chủ vàgiáo chủ Ngũ Độc giáo, bốn vương cũng không sợ bọn họ, nàng và ta không nhất thiết phải đi nghênh đón bọn họ!”

“Chúng ta đi tham gia dạ yến, không phải đi ghênh đón người khác, chỉ là đi vô giúp vui mà thôi, người không cần để ý như vậy thôi!”

“Mộng Khê, với thân phận của người và ta, nếu đến nơi đó thì sẽ chính là tiêu điểm, lúc đó chúng ta không những không có náo nhiệt để nhìn, mà

ngược lại, nhất cử nhất động của nàng và ta sẽ luôn luôn nằm trong tầm mắt của người khác!”

“Nam Cung Quyết, thật sự là chàng không muốn đi tham gia yến hội?” sự tức giận của Nam Cung Quyết biểu hiện thập phần rõ ràng, Lạc Mộng Khê muốn giả bộ hồ đồ cũng không được.

“Đúng vậy!” Lúc này đây, Nam Cung Quyết thẳng thắn, không có chút ngụy trang: Võ lâm minh chủ, giáo chủ Ngũ Độc giáo, hẳn đều nhận thức.

Nam Cung Quyết thập phần hiểu biết hai người kia, nên cảm thấy cũng không nhất thiết phải đi tiếp đón bọn họ, huống chi, hai người này chạy đến kinh thành mở dạ yến, cũng không biết là có cái tâm gì, cho nên, vẫn là ít đi giao tiếp với bọn họ sẽ tốt hơn.

“Vậy được rồi, chúng ta không đi tham gia dạ yến, chàng theo giúp ta đi dạo trên đường một chút đi!”

“Mộng Khê, sao đột nhiên nàng lại nghĩ thông suốt?” Đối với sự chuyển biến của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết cảm thấy khó hiểu: Mộng Khê sẽ không là có cái chủ ý gì đi!

“Ta đi tham gia yến hội, chính là muốn nhìn xem võ lâm minh chủ và giáo chủ Ngũ Độc giáo có phải giống như trong tưởng tượng của ta hay không, nếu sẽ có phiền toái mà chàng lại không muốn đi, thì ta đây tôn trọng ý kiến của người!”

“Nguyên lai là nàng muốn gặp bọn họ!” Nam Cung Quyết nhẹ nhàng thở ra: “Rất nhanh sẽ có cơ hội!”

Bốn vương không đi gặp bọn họ, bọn họ tự nhiên sẽ tiến đến Lạc vương phủ gặp bốn vương, cho dù Hạ Hầu Thần đi tham gia yến hội, những giang hồ nhân sĩ này cũng chưa chắc sẽ cho hắn mặt mũi, bởi vì hắn là người của

quốc gia khác, mà những giang hồ nhân sĩ này lại đều là con dân của Thanh Tiêu.

“Nam Cung Quyết, nơi này có hoa đăng hay không?” Lạc Mộng Khê nhớ rõ, trong lễ mừng năm mới, hoặc là khi có chuyện đặc biệt cần chúc mừng, thì người cổ đại sẽ thả hoa đăng, không biết hiện tại có bán hoa đăng hay không, hoa đăng ở cổ đại rất được.

“Bây giờ còn không có hoa đăng, bất quá, đã sắp tới lễ mừng năm mới, trong lễ mừng năm mới đặc biệt có rất nhiều hoa đăng, nhất là vào ngày nguyên tiêu, có đủ loại hoa đăng treo đầy trên các ngã tư đường, cũng có thể nói là trong kinh thành khắp nơi đều có hoa đăng.....”

Sắc trời vừa sập tối, hai bên ngã tư đường có treo những chiếc đèn lồng xinh đẹp đã được thắp sáng lên, Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết vừa tán gẫu vừa đi đến những nơi náo nhiệt.

Đột nhiên, một trận thanh âm quen thuộc gầm lên từ đằng trước truyền đến: “Tránh ra, mau tránh ra!”

Cùng với tiếng hét phẫn nộ, vài con khoái mã đã xuất hiện trong tầm mắt Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê, người cầm đầu là một người trẻ tuổi, thanh tú, nhưng trong mắt lại bùng bùng phẫn nộ, đúng là người ngày hôm qua vừa bị Lạc Mộng Khê giáo huấn: Vân Phách.

Vân Phách cũng thấy được Lạc Mộng Khê, cùng với Nam Cung Quyết đang đứng phía sau Lạc Mộng Khê, trong mắt liền hiện lên một ý quý dị, con khoái mã Vân Phách đang cười đột nhiên tăng nhanh tốc độ, vọt tới chỗ Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê...

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Tình Địch Đối Trận

Vân Phách cười trên khoái mã chạy với tốc độ rất nhanh, nếu như bị đụng trúng, tuyệt đối sẽ bị trọng thương, bất quá, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết lại không chút nào để ý.

không biết tự lượng sức mình! Khoái mã gần trong gang tấc, Lạc Mộng Khê khinh thường hừ lạnh một tiếng, nâng chưởng hướng khoái mã đánh tới, Lạc Mộng Khê mặc dù nội lực không cao, nhưng đối phó với một con ngựa lại là việc nhỏ.

Vân Phách võ công mặc dù bình thường, nhưng đã từng bị ngã một lần nên có sự chuẩn bị, ngay khi khoái mã lao đảo hăn cũng không giống ngày hôm qua bị đá bay ra, mà là thả người nhảy, bay khỏi khoái mã. Ngay giữa không trung, cổ tay hăn vừa lật, một ánh hàn quang thoáng hiện đã thấy xuất hiện một thanh trường kiếm trong tay, mũi kiếm thẳng hướng vị trí Lạc Mộng Khê đang đứng: “xem kiếm”.

Đối mặt với trường kiếm ngày càng gần, Lạc Mộng Khê ngay cả mí mắt cũng chưa nâng, ngay khi trường kiếm đi vào trước mặt, nàng hơi nghiêng người né đi đã tránh thoát một sát chiêu, bàn tay mềm đột nhiên nâng lên, ngón trỏ và ngón giữa kẹp chặt mũi kiếm, mặc cho Vân Phách dùng bao nhiêu sức, cây kiếm dường như sinh trưởng trên tay Lạc Mộng Khê, không hề lung lay.

Vân Phách vừa lo lắng vừa kinh sợ: không thể tưởng được võ công của nàng lại cao như vậy. Tập kích bất thành, đã vậy còn bị nhục nhã, đáng giận, đáng giận.

“Keng”, một tiếng thanh thúy vang lên, kiếm trong tay Lạc Mộng Khê bị nàng bẻ gãy. Lạc Mộng Khê ngay cả nhìn cũng không nhìn Vân Phách lấy một cái, nâng chưởng đem Vân Phách đánh bay ra ngoài.

Lạc Mộng Khê một chưởng kia chỉ dùng ba tầng công lực, Vân Phách lại bị đánh bay ra năm, sáu thước, “bùm” một tiếng, thật mạnh rơi xuống, khoe miệng, ắn có tơ máu chảy ra...

“Mau, mau, mau....có ác nhân đang đả thương người...”. Tiếng kêu lo lắng, hoảng hốt, cùng với tiếng bước chân dồn dập, một đội thị vệ từ phía trước đang mau chóng chạy tới: “Người nào to gan như vậy, dám ở nơi này đả thương người”.

“Vương bộ đầu, là yêu nữ kia đả thương tại hạ”. Vân Phách nằm trên mặt đất, đưa tay chỉ Lạc Mộng Khê, đáy mắt, hiện lên một tia ý cười khi gian kế thực hiện được.

Khó trách vừa rồi ta chỉ dùng ba tầng công lực, Vân Phách lại bị đánh ra xa như vậy, khoe miệng còn chảy huyết, nguyên lai này hết thấy đều là kế hoạch của hắn, muốn hãm hại ta.

Vân Phách được bảo hộ ở phía sau, những người hắn mang đến cũng xuống ngựa, đem đường ngăn trở hơn phân nửa, Lạc Mộng Khê không thấy rõ đầu lĩnh thị vệ là ai, tên đầu lĩnh thị vệ kia tự nhiên cũng không thấy được diện mạo của Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết.

“Nơi này ngay dưới chân thiên tử, hai người các ngươi thật đúng là to gan lớn mật, dám vô duyên vô cớ đánh người trọng thương, còn không mau cùng bản bộ đầu trở về nha môn lãnh tội...”

Tên Vương bộ đầu kia đẩy đám người ra đi tới, lời nói cao ngạo, nhưng ngay khi nhìn thấy Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê thì im bặt, đáy mắt hiện lên một tia khiếp sợ, ngạo khí nháy mắt biến mất không thấy. Tay

chân luống cuống, đột nhiên quỳ xuống hành lễ: “Ty chúc tham kiến Lạc vương gia, Lạc vương phi”.

Cái gì? Lạc vương gia, Lạc vương phi! Vân Phách như ở trong mộng, nhìn tất cả thị vệ quỳ trên phố, rốt cuộc tin tưởng mình không hề nghe lầm, đôi nam nữ mà mình vừa đắc tội kia không phải ai khác, chính là toàn bộ Lạc vương gia, Lạc vương phi nổi danh nhất Thanh Tiêu.

“Vương bộ đầu, người mang thị vệ tiến đến là vì bắt bốn vương cùng vương phi?” Những lời này nói ra, thanh âm Nam Cung Quyết bình tĩnh, lại mang theo uy nghiêm cùng lãnh ngạo đặc trưng của một vương gia.

“Ty chúc không dám, vừa rồi có người tới báo, nói có người ở nơi này đã thương người, ty chúc mới dẫn người lại đây xem xét. Vương gia, vương phi, không biết là nơi này có chuyện gì xảy ra?” Vương bộ đầu ngôn từ khẳng thiết, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, là một chính nhân quân tử.

“Vừa rồi xác thực có nhân muốn tổn thương người, bất quá, không phải Mộng Khê cùng vương gia, mà là hãn”. Lạc Mộng Khê ngón tay chỉ vào Vân Phách: “hãn cưỡi ngựa đâm thẳng tới Mộng Khê, Mộng Khê mới không thể không ra tay thương hãn...”

Nhìn đến đoạn kiếm gãy, cách đó không xa là khoái mã đang nằm trên đất, cùng với một nửa thanh kiếm đang nằm trong tay Vân Phách, Vương bộ đầu trầm tư suy nghĩ một lát: “Người tới, đem đám người Vân Phách nhốt vào đại lao”.

“Vương bộ đầu, chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm...” Vân Phách vội vàng giải thích: “Mộng Khê biểu muội, vừa rồi là biểu ca cùng người nói giỡn một chút, người không nên tưởng thật...”

“thật ngại, vị công tử này, Mộng Khê mẫu thân mất sớm, phụ thân thân thích Mộng Khê đều nhận được, Mộng Khê cũng không nhớ rõ có người

biểu ca tâm ngoan thủ lạt như vậy, cho nên, thỉnh công tử không cần loạn nhận thức thân thích”.

“Mộng Khê biểu muội, biểu ca là Vân Phách, là cháu của đại nương người Vân Bích Lạc.....” Vân Phách võ công mặc dù không cao, cũng không tính quá kém, theo trong tay những quan sai này thoát thân hẳn không là vấn đề. Nhưng là, một khi hẳn cùng quan sai giao thủ, sẽ trở thành tội phạm truy nã của Thanh Tiêu, từ nay về sau màn trời chiếu đất, không trốn dung thân, có nhà không thể về, càng không thể lại hưởng vinh hoa phú quý, tác uy tác phúc, này cũng không phải là cuộc sống mà hẳn muốn...

“Theo ý tứ của người, cùng người không có quan hệ thân thích, người tuyệt không thủ hạ lưu tình?” nói hai ba câu đã nghĩ thoát thân, nằm mơ.

“không phải, không phải...Mộng Khê biểu muội, vừa rồi chính là một hồi hiểu lầm...hiểu lầm, biểu ca hướng người xin lỗi...” Đáng giận, nàng thế nhưng bắt được nhược điểm trong lời nói của ta.

“Biểu ca ý tứ là nói, giết người sau, nói một tiếng xin lỗi là xong?” Vậy còn cần quan sai, thị vệ làm gì.

Lời nói của Lạc Mộng Khê đều không nhằm vào đám người Vương bộ đầu, nhưng hẳn nghe xong, vẫn là sắc mặt đỏ lên: “người tới, đem đám người Vân Phách dẫn đi, chờ xử lí...”.

“Chuyện gì náo nhiệt như vậy?” Thanh âm quen thuộc xuyên qua đám người truyền vào trong tai, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê nhìn nhau liếc mắt một cái: Oan gia ngõ hẹp!

Đám người tự động tránh ra một lối đi, Hạ Hầu Thần cùng Lạc tử Hàm sóng vai đi tới: “Lạc vương gia, Vương phi, không thể tưởng được các người lại ở đây, thực khéo”.

“Tỷ tỷ, Lạc vương gia”. Lạc Tử Hàm vui vẻ hướng Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê chào hỏi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy ý cười ngọt ngào.

“Đúng là thực khéo” Nam Cung Quyết không chút để ý có lệ, thân thủ nhẹ nhàng ôm bả vai Lạc Mộng Khê: “Hạ Hầu thái tử cùng Lạc cô nương cũng đi dạo phố, hai người thế nhưng thực xứng”. Dịch quán ở ngay phía trước, Hạ Hầu Thần xuất hiện trong này, hẳn là đi tham gia yến hội.

Lời nói của Nam Cung Quyết nghe vào trong tai Lạc tử Hàm là khích lệ, nhưng nghe vào trong tai Hạ Hầu Thần lại là trào phúng cùng khinh thường: Mộng Khê là của ta Nam Cung Quyết, người chỉ xứng thú của nàng muội muội. Mọi người đều biết, dung mạo của Lạc Tử Hàm cùng Lạc Mộng Khê, căn bản là không thể đánh đồng.

Hạ Hầu Thần không chút nào để ý mỉm cười: “Lạc vương gia, đây là có chuyện gì?”

“Tử Hàm biểu muội, cứu ta, vừa rồi biểu ca không cẩn thận va chạm Mộng Khê biểu muội, người giúp biểu ca hướng nàng van cầu tình”.

Vân Phách tuy rằng mới trở lại kinh thành, nhưng cũng biết Lạc Lộng Khê cùng Lạc Tử Hàm không hợp, Lạc Mộng Khê có Nam Cung Quyết làm chỗ dựa, Lạc Tử Hàm cũng có Hạ Hầu Thần làm hậu thuẫn. Lấy tính tình Lạc Tử Hàm, nàng tuyệt đối sẽ không đối việc này ngồi yên không để ý đến, đả bại Lạc Mộng Khê, là bọn hắn có cùng mục tiêu, lần này là một cơ hội tốt, Lạc tử Hàm như thế nào lại bỏ qua.

“Tỷ tỷ, biểu ca không cẩn thận và chạm người, người liền đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, bỏ qua cho hắn lần này đi”.

Ở đây trừ bỏ bộ đầu, thì vệ còn có một đám dân chúng vây xem, nhất cử nhất động của Lạc Mộng Khê đều ở trong tầm mắt mọi người. Vừa rồi Vân Phách cùng Tử Hàm đều đem chuyện tình nói không quan trọng gì, nếu Lạc

Mộng Khê cứng rắn muốn trị tội Vân Phách, mọi người sẽ nghĩ nàng thật không phải: cùng là người một nhà, cúi đầu không thấy, ngẩng đầu thấy, làm gì như vậy nhẩn tâm, Vân Phách cũng chỉ là không cần thận va chạm người, làm gì nhỏ nhen như vậy, không thể khoan dung độ lượng!

“Tử Hàm muội muội nói đúng vậy, sự tình hôm nay thật là tỷ tỷ không đúng, nếu tỷ tỷ chỉ ở Lạc vương phủ không đi ra, sẽ không suýt nữa bị Vân Phách biểu ca cấp khoái mã đá đến, Vân Phách biểu ca cũng không cần hao tổn tâm cơ diễn khổ nhục kế hãm hại tỷ tỷ”.

Lạc Tử hàm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Vân Phách sắc mặt trắng bệch, Lạc Mộng Khê lại một mực làm như không thấy: “nói đến nói đi, đều là tỷ tỷ sai trước, Vương bộ đầu, thả Vân Phách biểu ca đi, sai là ở Mộng Khê cùng vương gia đêm nay lại đi con đường này, không ở Vân Phách biểu ca giục ngựa chạy nhanh, không xem người đi đường!”

“Biểu ca, nguyên lai là người chàng tỷ tỷ trước đây, như vậy Tử Hàm không giúp được người, cho dù bị bắt đến đại lao, cũng là trừng phạt đúng tội”. Lạc Tử Hàm nổi giận đùng đùng, quay đầu không xem Vân Phách: “Thái tử điện hạ, chúng ta đi tham gia yến hội đi!”.

Wang bộ đầu nhìn Lạc Tử Hàm, lại nhìn Vân Phách: “Đưa bọn họ toàn bộ mang đi! Lạc vương gia, Lạc vương phi, Hạ Hầu thái tử, Lạc nhị tiểu thư, ty chức còn có công vụ trong người, đi trước cáo từ”.

“Tử Hàm biểu muội, cứu ta, cứu ta a....” bọn thị vệ kéo Vân Phách rất nhanh tiến về phía trước, Vân Phách gấp giọng cầu cứu, Lạc Tử Hàm đem ánh mắt chuyển hướng một bên mắt diếc tai ngơ, sắc mặt cũng là càng ngày càng khó coi.

Tiếng Vân Phách cầu cứu cũng là càng lúc càng xa, cho đến biến mất không thấy, Hạ Hầu Thần nhìn Lạc Tử Hàm liếc mắt một cái: “Vừa rồi vì sao không giúp hắn?”. Lạc Mộng Khê thông minh tài trí không phải Lạc Tử

Hàm có thể so sánh, cho nên, Hạ Hầu Thần phi thường thông minh không có mở miệng, yên lặng xem Lạc Mộng Khê cùng Lạc Tử Hàm tranh đấu, kết quả, Lạc Tử Hàm vừa ra trận đã bị đả bại, thật sự là không chịu nổi nhất kích!

“Biểu ca là trừng phạt đúng tội, Tử Hàm không phải không nghĩ giúp hần, mà là không giúp được hần”. Lạc Tử Hàm ngôn từ khẳng thiết, Hạ Hầu Thần khinh giơ lên khóe miệng, mang theo khinh thường, thầm nghĩ: Đúng là nữ nhân khẩu thị tâm phi!

“Lạc vương gia cũng là đi tham gia yến hội đi, bản cung cũng đang muốn tới đó, không bằng chúng ta kết bạn đồng hành...”

Nam Cung Quyết khinh ôm lấy Lạc Mộng Khê, tuy rằng hạ Hầu Thần cũng tưởng chọc tức Nam Cung Quyết, nói lên hần không cần Lạc Mộng Khê, nhưng bên cạnh hần là Lạc Tử Hàm, cùng Lạc Mộng Khê so sánh thật sự quá kém, nếu hần thật sự có động tác thân mật với Lạc Tử Hàm, không những không thể chọc tức Nam Cung Quyết, ngược lại lại hướng thể nhân tỏ rõ: Chính mình thường thức giảm xuống.

Hạ Hầu Thần cùng Nam Cung Quyết lúc này khách sáo, đối chọi gay gắt, sóng ngầm mãnh liệt, nhưng người ở bên ngoài nghe tới, hai người bọn họ là bạn tốt, lẫn nhau trong lúc đó thập phần khách khí.

Lạc Tử Hàm rất đẹp, Lạc Mộng Khê lấy lụa mỏng che mặt, nhưng sự xinh đẹp của nàng lại bị truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, nhìn hai tỷ muội bọn họ, mọi người âm thầm tán thưởng: “Phủ thừa tướng đúng là ra mỹ nhân a”.

Khó trách Lạc nhị tiểu thư ở đoạn thời gian trước lại cự tuyệt sự ái mộ của người ta, thì ra trong lòng của nàng đã có người mà đó lại là Hạ Hầu thái tử.

Lạc đại tiểu thư, gả Lạc vương gia, trai tài gái sắc, hai người thập phần xứng đôi, Lạc nhị tiểu thư, gả Hạ Hầu thái tử, cũng còn có thể. Lạc nhị tiểu thư mặc dù cũng rất đẹp, nhưng đi với Hạ Hầu thái tử, cũng chỉ có thể coi là được, bất quá, Hạ Hầu thái tử thích, ngoại nhân tự nhiên là không thể nói gì.

Này thừa tướng hai vị tiểu thư gả đều là tuyệt thế tứ công tử, không biết cuối cùng vị tiểu thư, có thể hay không cũng gả cho một vị nào đó trong tuyệt thế tứ công tử...Này Lạc thừa tướng thật sự là có phúc, trong vô hình lại có thể lôi kéo được nhiều thế lực như vậy.

“Sắc trời còn sớm, bốn vương cùng Mộng Khê ra phủ chỉ vì chung quanh đi dạo một chút, không phải đi tham gia yến hội, nếu Hạ Hầu thái tử có việc trong người, bốn vương cùng Mộng Khê không quấy rầy, cáo từ”. Hạ Hầu Thần mặc dù nói chuyện cùng Nam Cung Quyết, nhưng ánh mắt thường thường lảng lẽ nhìn về phía Lạc Mộng Khê, điều này làm cho Nam Cung Quyết thực không thoải mái, cho nên tím lí do mau chóng rời xa tầm mắt Hạ Hầu Thần.

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê từ biệt Hạ Hầu Thần, Lạc Tử Hàm, chậm rãi bước về phía trước, tới khi đi ra một khoảng cách rất lớn sau hai người vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Hạ Hầu thần dừng ở trên người Lạc Mộng Khê.

Sắc trời tối dần, trên đường cái cũng là càng ngày càng náo nhiệt, Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê tay trong tay, cùng đám người đi về phía trước.

Hiện đại sống về đêm thật phong phú, cổ đại cũng không sai, tùy ý có thể thấy được rất nhiều đèn lồng, đêm đường phố chiếu sáng như ban ngày, hai bên đường là gian hàng của các tiểu thương, bày bán đủ các loại kiểu dáng vật phẩm

Cảnh đêm ở cổ đại, Mộng Khê là lần đầu tiên nhìn thấy, nhìn không được tán thưởng: “không thể tưởng được Thanh Tiêu ban đêm cũng đẹp như vậy”.

“Người trước kia chưa từng thấy qua sao?”. Người nhưng lớn lên ở Thanh Tiêu đó.

“Ta từ nhỏ liền ở tướng phủ, ban ngày làm việc, buổi tối mệt mỏi ngay cả đường đều lười đi, nào có rảnh rỗi đi ra ngoài dạo phố xem cảnh”. Ý thức được mình nói lỡ lời, Lạc Mộng Khê vội vàng giải thích.

Ghé mắt nhìn sang Lạc Mộng Khê đang không chút nào để ý, Nam Cung Quyết trong lòng dâng lên một trận thương tiếc, bàn tay nắm tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, chút bất chi bất giác siết lại thật chặt: Mộng Khê, những ngày tháng trước kia của ngươi, ngay cả nha hoàn cũng không bằng, Lạc thừa tướng này làm phụ thân thật sự thất trách.

Còn có Tuyệt tình cung những người đó, những ngày ngươi sống khổ sở bọn họ vì sao không đón ngươi về Tuyệt Tình cung, nay ngươi có năng lực tự bảo vệ chính mình, bọn họ lại đến cướp ngươi.

Lạc Mộng Khê lần này đi ra chủ yếu là ngắm cảnh đêm, không có ham muốn mua sắm, ngược lại là Nam Cung Quyết, thấy được một đôi vòng tai thích hợp Lạc Mộng Khê, liền lôi kéo Lạc Mộng Khê đi tới quán phía trước: “Mộng Khê, cảm thấy đôi bông tai này như thế nào?”

“Rất được”. trên vòng tai có một viên minh châu, trong bóng đêm phát ra ánh sáng trong suốt, vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ.

“Thử xem xem”. Nam Cung Quyết tháo vòng tai trên tai Lạc Mộng Khê xuống, vì nàng đeo đôi bông tai này lên.

Thẩm mỹ của Nam Cung Quyết xác thực không sai, Lạc Mộng Khê đeo đôi bông tai này lên, ánh sáng trong suốt nổi bật của minh châu, càng làm

cho nàng trở nên xinh đẹp không giống phàm nhân.

“Lão bản, đôi bông tai này bao nhiêu vậy?” Đây là Nam Cung Quyết lần đầu tiên mua lễ vật cho Lạc Mộng Khê, liền gặp được vật thích hợp với nàng, trong lòng có một chút đặc ý, những sinh lễ trước đó đều không tính.

Nam Cung Quyết trả tiền, tự nhiên sẽ buông lỏng tay Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê đang cầm gương nhìn ngắm đôi bông tai mới, thành linh có người từ phía sau hung hăng đụng phải nàng một chút, Lạc Mộng Khê không hề phòng bị liền bị đẩy vào trong đám người trên đường.

trên đường cái người đi lại rất nhiều, người chen người, người đẩy người, tốc độ đi lại cũng rất nhanh, Lạc Mộng Khê căn bản không thể thi triển khinh công rời đi.

“Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết.....” nhiều người, thanh âm cũng thực ồn ào, Lạc Mộng Khê cất tiếng gọi lập tức bị bao phủ bên trong tiếng ồn ào đó, bất đắc dĩ, Lạc Mộng Khê chỉ phải để đám người chen lấn đi về phía trước.

“Mộng Khê, hiện tại thời gian còn sớm, không bằng chúng ta...” Nam Cung Quyết trả ngân lượng sau, nghiêng người nhìn về phía Lạc Mộng Khê, thấy bên cạnh trống rỗng, lời nói đến miệng cũng ngừng hẳn.

Mọi nơi quan vọng, nhưng cung không thể thấy bóng dáng Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết trong lòng cả kinh, lo lắng hướng xung quanh tìm kiếm: “Mộng Khê, Mộng Khê”.

Nam Cung Quyết hiểu rõ Lạc Mộng Khê, nàng sẽ không ở tình huống như vậy, dùng cách này đùa giỡn với mình, nhưng là, đương kim trên đời không có người có bản sự lớn như vậy, có thể ở tình huống mình không hề phát hiện bắt đi Lạc Mộng Khê. Duy nhất có thể giải thích đó là, có người dùng một biện pháp phi thường bắt đi nàng: đáng giận, dám gây chuyện trước mắt bốn vương.

Nam Cung Quyết ánh mắt hơi trầm xuống, hướng thiên không phóng một cái tín hiệu, không lâu sau, vài tên ám vệ xuất hiện trước mặt Nam Cung Quyết: “tham kiến vương gia”.

“Vương phi ở trong này mất tích, nhanh tìm kiếm, nàng hẳn là đi không xa”. Nếu người nọ chỉ dùng phương pháp đặc thù bắt đi Mộng Khê, chứng tỏ Mộng Khê là tự nguyện đi theo hẳn. hẳn không có chế trụ Mộng Khê, Mộng Khê còn có năng lực phản kháng, khi hẳn muốn bắt Mộng Khê, hai người chắc chắn đánh nhau, cho nên, bọn họ tuyệt đối đi không xa.

Bên này, Lạc Mộng Khê theo đám người bước nhanh về phía trước, dần dần, người càng ngày càng ít, Mộng Khê rốt cục có thể tự do hoạt động.

Vừa rồi, Lạc Mộng Khê cũng hoài nghi là có người đẩy nàng tiến vào trong đám người, cho nên, một đường phòng bị, nhưng đi tới nơi này, người cơ bản tan hết, nàng một chút sự cũng không có, chậm rãi yên lòng: Khả năng vừa rồi trùng hợp, ta cũng thật không may, Nam Cung Quyết không thấy ta, khẳng định thực vội, ta phải nhanh chút trở lại Lạc Vương Phủ mới được, nhưng nơi này hoàn cảnh thực xa lạ, không biết đường nào hồi vương phủ đây.....

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê đang suy tư không biết lựa chọn con đường nào hồi vương phủ, phía trước cách đó không xa, xuất hiện một đạo thân ảnh màu trắng quen thuộc, Lạc Mộng Khê trong lòng vui vẻ, hướng đạo thân ảnh màu trắng xuất hiện trên đường chạy tới: “Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết...”

Đạo thân ảnh kia, đốt thành tro Lạc Mộng Khê cũng nhận được, đúng là suốt ngày thích mặc áo trắng, vô luận dưới tình huống gì cũng không đổi y phục có màu khác, Nam Cung Quyết.

không biết vì sao, Nam Cung Quyết vẫn bước nhanh về phía trước, vô luận Lạc Mộng Khê gọi hẳn như thế nào, hẳn vẫn như không hề nghe thấy,

không quay đầu lại.

Dần dần Lạc Mộng Khê nhận ra có điểm không đúng: người kia, không phải Nam Cung Quyết, nếu không hẳn không có khả năng không để ý tới ta.

Lạc Mộng Khê dừng lại cước bộ suy tư một lát, vẫn là quyết định theo sau: mặc kệ người là thần thánh phương nào, đem ta dẫn tới nơi này có mục đích gì, ta đều sẽ phụng bồi tới cùng.

Lạc Mộng Khê không có lại đuổi sát, mà là chậm chậm tiêu sái ở phía sau, nói đến cũng là, đạo bạch sắc thân ảnh kia cước bộ cũng chậm lại, Lạc Mộng Khê trong lòng cười lạnh: Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta

Ước chừng qua hai nén hương thời gian, thân ảnh màu trắng chuyển qua một lối rẽ, biến mất không thấy, Lạc Mộng Khê đứng ở nơi thân ảnh màu trắng biến mất, mọi nơi quan vọng, phát hiện nơi này đúng là đoạn nhai.

Nhai thượng phong, mang theo nồng đậm lãnh ý xuyên thấu qua quần áo, rót vào da thịt, Lạc Mộng Khê nắm thật chặt quần áo trên người, phía sau truyền đến tiếng nam nữ thở dốc, Lạc Mộng Khê quay đầu nhìn lại, một thân y phục màu trắng Nam Cung Quyết đang ôm ấp một gã nữ tử mỹ mạo đang cuồng nhiệt duyên hôn.

Hai người nghiêng người về phía Lạc Mộng Khê, lấy bên cạnh đến xem, tên nam tử áo trắng kia cùng Nam Cung Quyết nhưng thật ra sườn mặt giống nhau như đúc, nhưng Lạc Mộng Khê biết, hẳn không phải Nam Cung Quyết.

Lạc Mộng Khê huy trưởng đánh hướng tên nam tử áo trắng: dám giả mạo Nam Cung Quyết, sống không kiên nhẫn.

Lạc Mộng Khê đối với thân thủ chính mình là có tự tin, với tốc độ này, tên nam tử áo trắng tuyệt đối không có khả năng tránh thoát, nhưng ra

ngoài dự kiến Lạc Mộng Khê chính là, chiêu thức của nàng thế nhưng xuyên qua tên áo trắng nam tử, đánh tới tảng đá cách đó không xa.

Thạch tiết tung bay, rơi xuống đất, mà đôi nam nữ đang hôn nhau kia cũng không chịu chút ảnh hưởng, Lạc Mộng Khê trong lòng sáng tỏ: này hai người không phải chân nhân, mà là ảo ảnh.

“không cần né tránh, xuất hiện đi”. Nếu hai người này đều là giả, người thao túng những người giả này, nói vậy ngay tại phụ cận, bởi vì hẳn cho người giả này đi ra, chính là để thử mình. Cho nên người nọ sẽ không cách nơi này quá xa, nếu không, chẳng phải là sẽ không xem được biểu tình phấn khích của nàng sao.

Lạc Mộng Khê rút lời, một cơn gió nhẹ thổi qua, phía sau trống giồng xuất hiện một người, Lạc Mộng Khê ổn định tâm thần, chậm rãi xoay người nhìn lại, ánh vào mí mắt, là hiện ra dung nhan rất đẹp, rất quen thuộc: “Lâm Huyền Sương, như thế nào là người?”.

“Lạc Mộng Khê, ta thích Nam Cung Quyết”. Lâm huyền Sương không e dè, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn thẳng Lạc Mộng Khê: “ Vừa rồi tất cả những gì ngươi xem thật sự là ảo ảnh, ngươi cũng không tin tưởng Nam Cung Quyết đúng không?” Nếu không, vừa rồi ngươi như thế nào lại ra tay đánh Nam Cung Quyết.

“Sai, Nam Cung Quyết trừ bỏ ta, cũng sẽ không thân cận nữ tử khác”. Lạc Mộng Khê thanh âm bình tĩnh mang theo khiêu khích: “Tại đây khi ảo ảnh xuất hiện, ta cũng đã biết, người kia không phải Nam Cung Quyết”.

Lâm huyền Sương, thật không biết phải nói ngươi rất si tình, vẫn là không biết xấu hổ, thế nhưng tạo ra ảo ảnh cùng Nam Cung Quyết kết hôn để lừa gạt ta. Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, lâm Huyền Sương có thể chế ra ảo ảnh, có phải hay không chứng tỏ, nàng cũng tinh thông cái gì kì môn diệu pháp linh tinh bãi trận thuật....

“Lâm Huyền Sương, người hôm nay hao phí tâm sức dẫn ta tới nơi này, chỉ để nói những lời này sao?”. Lâm Huyền Sương là trở về được vương cốc đã trở lại, vẫn là căn bản nàng không có trở về.

“Lạc Mộng Khê, ta hi vọng người có thể đem Nam Cung Quyết tặng cho ta”. Lâm Huyền Sương lại tung ra một câu giống như một trái bom. (con mụ này thật hết nói, ta thật muốn rạch mấy nhát dao trên cái mặt như hoa của ả - _ -).

Lạc Mộng Khê cười nhạo một tiếng: “người yêu nam Cung Quyết, nhưng Nam Cung Quyết lại không thương người, nếu không lúc trước hẳn sẽ không đuổi người hồi Được Vương cốc”.

Đối với việc Lâm Huyền Sương đột nhiên hồi Được Vương cốc, Lạc Mộng Khê vẫn luôn hoài nghi, Nam Cung Quyết không nghĩ nói, Lạc Mộng Khê cũng thật thức thời không hỏi.

Hôm nay nhìn thấy Lâm huyền Sương, nghe nàng một phen thổ lộ không hề che dấu, Lạc Mộng Khê rốt cuộc khẳng định suy đoán của mình lúc trước: Lâm Huyền Sương là bị Nam Cung Quyết đuổi đi.

“Chỉ cần người rời khỏi hẳn, ta sẽ có biện pháp làm cho hẳn yêu thương ta”.

“Lâm Huyền Sương, người không biết là chính mình thật không biết xấu hổ sao? Nam Cung Quyết là phu quân của ta Lạc Mộng Khê, ta vì sao phải rời khỏi hẳn thành toàn người?” Huống chi, hiện tại Nam Cung Quyết không thương người, tương lai cũng sẽ không yêu thương người.

“Lạc Mộng Khê, ta cầu người, đem nam Cung Quyết tặng cho ta” Lâm Huyền Sương “bùm” một tiếng quỳ đến trước mặt Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê từ trong khiếp sợ lấy lại được tinh thần, Lâm Huyền Sương bỗng nhiên mở miệng: “Đây là ta Lâm Huyền Sương lần đầu tiên cầu

người, cũng là trừ bỏ cha mẹ ở ngoài, lần đầu tiên hưởng ngoại nhân quý xuống”.

“Nguyên bản, ta nghĩ rời đi Lạc Vương phủ là có thể quên Nam Cung Quyết, nhưng sau khi trở lại Dực Vương cốc, ta chẳng những không thể quên hẳn, ngược lại tưởng niệm hẳn ngày càng nhiều, khi đó ta mới biết được ta không thể không có Nam Cung Quyết”.

“Ta...ta đã có bầu”. Khổ nhục kể bi kịch hơn ta cũng từng xem qua, Lâm Huyền Sương, người chiêu này khổ tình kể đối với ta căn bản mà nói là không hề gì, người đã muốn dùng kế, lão nương phụng bồi người, nhìn xem ai mới là người chiến thắng cuối cùng.

Lâm Huyền Sương quả nhiên bị những lời này của Lạc Mộng Khê làm chấn động, nửa ngày không lấy lại được tinh thần, Lạc Mộng Khê mi khê nhếch, trong lòng cười nhạo một tiếng, tiếp theo diễn khổ tình kế:

“Lâm cô nương, Nam Cung Quyết bệnh hiểm nghèo khỏi hẳn, tin tức này cô nương có nghe nói đi, dung mạo của ta cũng đã khôi phục, Mộng Khê cùng Quyết đều là người bình thường”.

“Lúc trước Mộng Khê vẫn không dám có bầu, sợ con của chúng ta cũng sẽ giống như chúng ta, trời sinh mang đến bệnh hiểm nghèo, nay, chúng ta đều khôi phục bình thường, lại không cần lo lắng”.

“Nếu ta đem Nam Cung Quyết tặng cho người, con của chúng ta vừa sinh ra đã không có phụ thân, với hẳn mà nói, thật không công bằng.....”

Người cổ đại là cho phép nạp thiếp, không phải Lâm Huyền Sương không muốn làm thiếp, mà là Nam Cung Quyết đối Lạc Mộng Khê thâm tình, Lâm Huyền Sương xem ở trong mắt, biết rằng, nếu Lạc Mộng Khê không li khai nơi này, Nam Cung Quyết căn bản sẽ không thích thượng nàng, lại càng sẽ không lấy nàng.

“Lạc Mộng Khê, người có thể cho ta xem dung mạo hiện tại của người hay không?” Lâm Huyền Sương sau khi trở về Dược Vương cốc, toàn bộ Thanh Tiêu đang lưu truyền, Lạc Mộng Khê có dung mạo khuynh thành, điều này lại càng làm gia tăng ý niệm muốn trở lại bên cạnh Nam Cung Quyết của Lâm Huyền Sương.

Lúc trước Quyết cự tuyệt ta, có phải hay không là do biết chính mình không còn nhiều thời gian, không muốn hại ta, nay, bệnh của hắn đã khỏi, nếu Lạc Mộng Khê li khai hắn, hắn sẽ không lại cự tuyệt ta. (mụ điên, ở đó mà mơ mộng hão huyền đi...)

Lạc Mộng với dung mạo chính mình có tự tin, nàng cam đoan, mỗi một danh nữ tử nhìn thấy sau, đều sẽ rất đố kỵ, Lâm Huyền Sương tuy đẹp, nhưng nếu so sánh cùng Lạc Mộng Khê, vẫn là kém không chỉ một chút. Bất quá, đây là Lâm Huyền Sương tự tìm, trách không được nàng Lạc Mộng Khê: chậm rãi tháo xuống khăn che mặt, khuynh thế dung nhan làm thiên địa thất sắc, ánh nắng cũng trở nên ảm đạm.

Lâm Huyền Sương khó có thể tin vào mắt mình, nhìn chăm chăm tuyệt thế dung nhan của Lạc Mộng Khê, thất thần hồi lâu: đây là dung mạo Lạc Mộng Khê, thật sự rất đẹp, trên đời không có từ ngữ nào có thể biểu đạt dung mạo của nàng....

“Lâm cô nương, tuy rằng ta không biết người nghĩ như thế nào, nhưng trước đây có rất nhiều người cho rằng xấu nhan của ta không xứng với Nam Cung Quyết, nhưng tướng mạo hiện tại của ta, hẳn là có thể xứng đôi với Nam Cung Quyết đi”.

“Huống chi, chúng ta còn có đứa nhỏ, mang thai 10 tháng sau, đứa nhỏ sẽ xuất thế, cảm tình của ta cùng Nam Cung Quyết là không ai có thể chia rẽ”. Nếu như người thức thời, nên lập tức rời đi, không nên ở trong này tự làm xấu mặt.

Ước định giữa Lạc Mộng Khê cùng Lãnh Tuyết Tình, cũng chỉ có Lãnh Tuyết Tình, Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết, ba người biết, những người khác cũng không biết được.

Cho nên, lúc này Lạc Mộng Khê nói dối, cũng không có người ngoài biết. Dù sao ở trong mắt người ngoài, nàng cùng Nam Cung Quyết chính là một đôi vợ chồng ân ái, nàng có thai, thật bình thường.

Tình yêu thật sự thực kì diệu, thế nhưng làm cho người tâm cao khí ngạo, lạnh lùng như Lâm Huyền Sương phóng thấp tư thái, hướng Lạc Mộng Khê quỳ xuống. Lạc Mộng Khê mặc dù có chút đồng tình Lâm Huyền Sương đối với Nam Cung Quyết thâm tình, nhưng cũng không cách nào chấp nhận nàng xen vào giữa nàng và Nam Cung Quyết.

Giữa hai người là tình yêu, nếu có người thứ ba chen vào, vậy tình yêu Lạc Mộng Khê theo đuổi không còn là một tình yêu thuần khiết, trong lòng mỗi người chỉ có thể tiếp nhận một người, nếu là hai người thì đó chính là đa tình, là hoa tâm.

“Lạc Mộng Khê, người yêu Nam Cung Quyết, nhưng tình yêu của ta đối với hã, cũng không kém người, tuy rằng người có bầu, nhưng ta cũng không muốn buông tha hạnh phúc của chính mình, không bằng chúng ta hãy tỷ thí, thắng sẽ ở lại bên Nam Cung Quyết, thua sẽ phải rời đi thật xa Nam Cung Quyết.”

Lâm Huyền Sương đứng lên, cổ tay vừa động, trong tay liền xuất hiện hai thanh trường kiếm, Lâm Huyền Sương khẽ động cổ tay, một thanh trường kiếm hướng trong tay Lạc Mộng Khê: Nguyên lai Lâm huyền Sương đã sớm chuẩn bị tốt, Nam Cung Quyết thật đáng giận, trưởng thành như vậy ưu tú, như vậy hấp dẫn người, nơi nơi châu hoa ghẹo nguyệt, lại để ta thay người thu dọn cục diện rồi rã, chờ ta thắng Lâm Huyền Sương liền trở về cùng người tính sổ.

Lâm huyền Sương thế nhưng đối với Nam Cung Quyết thập phần hiểu biết, không có đi tìm hãn, mà lựa chọn ở nơi này cùng Lạc Mộng Khê giao thủ, bởi vì Lâm Huyền Sương biết, nếu nàng tự mình đi tìm Nam Cung Quyết, sẽ chỉ rước lấy nhục nhã.

“Ra chiêu đi”. Lời vừa nói ra, trường kiếm trong tay Lâm Huyền Sương cũng thẳng hướng Lạc Mộng Khê mà đến, Lạc Mộng Khê huy kiếm đón nhận, trên vách núi đen, cuồng phong đồn khởi, Lạc Mộng Khê cùng Lâm Huyền Sương giao chiến kịch liệt, từng trận âm thanh do binh khí va chạm nhau theo cuồng phong thổi tới, tán đi khắp nơi.....

Cùng lúc đó, thị vệ của Lạc vương phủ cũng tra ra được phương hướng mà Lạc Mộng Khê đi, Nam Cung Quyết vận dụng khinh công rất nhanh chạy tới nơi này: Mộng Khê, người nhất định không được có chuyện gì.....

Lâm Huyền Sương cùng Lạc Mộng Khê thế nhưng võ công tương xứng, trong thời gian ngắn căn bản không thể phân ra thắng bại, bất quá, khi ra chiêu, Lâm Huyền Sương chiêu chiêu ngoan độc, không chút lưu tình, muốn ở trong thời gian ngắn nhất đả bại Lạc Mộng Khê, mà Lạc Mộng Khê là khi tiến khi lui, lúc nhanh lúc chậm, khí định thần nhàn, ở trên khí thế, Lâm Huyền Sương đã thua nàng một bậc.

Hơn nửa canh giờ thời gian trôi qua, Lâm Huyền Sương cùng Lạc Mộng Khê vẫn còn đang đánh nhau, hai người ai cũng không chịu nhận thua, đánh nhau đương nhiên sẽ không dừng lại.

Lâm Huyền Sương cùng Lạc Mộng Khê đều biết, hai người thực lực ngang nhau, nếu cứ đánh tiếp thì có đánh tới hừng đông cũng không phân ra thắng bại, nhất định phải nghĩ ra một biện pháp làm cho trận đánh này mau chóng chấm dứt.

Đột nhiên, một đạo màu đen thân ảnh từ chỗ trống giồng xuất hiện ngay bên cạnh hai người, nhìn hai người Lâm Huyền Sương cùng Lạc Mộng Khê

đánh nhau, hắc y nhân lạnh lùng cười: “các người hai người lúc này đánh nhau người chết ta sống, cũng chỉ vì một người Nam Cung Quyết, từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nay mỹ nhân cũng khó qua ải anh hùng a”.

Lạc Mộng Khê cùng Lâm Huyền Sương ngừng lại động tác trong tay, ghé mắt nhìn lại: “Nguyên lai là người”, người này không phải người khác, đúng là người bị Lạc Mộng Khê kéo xuống khăn che mặt hắc y nam tử: “Người tới nơi này làm gì?”

“Các người đều thích Nam Cung Quyết, tại hạ là tới đưa các người một đoạn đường, cho các người cùng với Nam Cung Quyết đoàn viên”. Hắc y nhân ngữ khí lãnh ngạo, trong mắt thoáng hiện hàn quang.

“Người giết không được Nam Cung Quyết! với võ công của người, nhiều nhất là cùng hắc đánh ngang tay”. Tuy rằng Lạc Mộng Khê không thấy qua hắc cùng Nam Cung Quyết giao thủ, bất quá, sáng sớm nay, hai người bọn họ đánh ra một chưởng, lúc ấy Lạc Mộng Khê đang ở trong lòng Nam Cung Quyết, nàng cảm giác được, võ công hai người, là tương xứng.

“Nếu như đơn độc đấu với hắc, tại hạ tự nhiên không thắng được Nam Cung Quyết, bất quá, Nam Cung Quyết lại có nhược điểm, chỉ cần bắt lấy nhược điểm của hắc, thì hắc sẽ không sống được bao lâu”.

“Là nhược điểm gì?” Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết ở chung thời gian không ngắn, thật đúng là không thấy được Nam Cung Quyết có cái nhược điểm trí mạng nào, hôm nay nghe hắc y nhân nói như vậy, trong lòng tự nhiên nghi hoặc.

“Người, nhược điểm trí mạng của Nam Cung Quyết chính là người Lạc Mộng Khê, chỉ cần người chết, hắc cũng sống không được bao lâu”. Cho nên giết chết Nam Cung Quyết, phương pháp đơn giản nhất chính là giết Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, môi hơi hơi giật, lời nói còn chưa ra khỏi miệng, hắc y nhân nháy mắt đã đến trước mặt Lạc Mộng Khê, huy chưởng đánh hướng Lạc Mộng Khê.

trên vách núi đen chuyển từ Lạc Mộng Khê cùng Lâm Huyền Sương đánh nhau sang Lạc Mộng Khê cùng hắc y nhân đánh nhau: nhược điểm trí mạng của Nam Cung Quyết là lạc Mộng Khê, nếu Lạc Mộng Khê chết, Nam Cung Quyết cũng sống không được bao lâu.

Hắc y nhân võ công cao hơn hẳn Lạc Mộng Khê, hơn nữa lúc trước Lạc Mộng Khê lại cùng Lâm Huyền Sương đánh nhau tiêu hao không ít nội lực, căn bản không phải đối thủ của hắc y nhân, dần dần hiện ra bại thế: Người này võ công xác thực rất cao, ta căn bản không phải đối thủ của hắn, xem ra ta phải nghĩ ra biện pháp thoát đi nơi này, nếu không khẳng định sẽ chết trong tay hắn.

Lạc Mộng Khê một bên cùng hắc y nhân so chiêu, một bên suy nghĩ biện pháp thoát đi, mà cách đó không xa, Lâm Huyền Sương nhìn Lạc Mộng Khê sắp bị đả bại, cầm trong tay trường kiếm, do dự: làm sao bây giờ, đến tột cùng ta có nên giúp Lạc Mộng Khê hay không, nếu giúp nàng, nàng sống sót, sẽ lại cùng ta tranh giành Nam Cung Quyết, mà nếu nàng chết, Quyết cũng sẽ đi theo nàng.....

Dưới vách núi đen nhánh cây mọc lan tràn, nếu ở góc độ tốt, giả ý rơi xuống vách núi đen, sau đó bắt lấy nhánh cây, có thể lừa gạt hắc y nhân chạy trốn. Lạc Mộng Khê quan sát địa thế xong, chuẩn bị thực thi phương pháp giả nhảy xuống vực của nàng, làm bộ không địch lại chậm rãi hướng vách đá thối lui, Lâm Huyền Sương không biết ý tưởng trong lòng Lạc Mộng Khê, nghĩ đến nàng không địch lại, tiềm thức lui về phía sau: Làm sao bây giờ, ta rốt cuộc có nên giúp nàng hay không....

Góc độ mà Lạc Mộng Khê chọn còn có khoảng cách khoảng nửa thước, Lạc Mộng Khê trong lòng mừng thầm: Từ chỗ đó ngã xuống, tuyệt đối

không chết được, có thể dùng khinh công trợ giúp, tùy tay có thể bắt lấy nhánh cây mọc lan tràn, lại lui tiếp hai bước, đi ra....

Chỉ tiếc, hắc y nhân không có cấp cơ hội cho Lạc Mộng Khê được lui lại hai bước, bởi vì, lúc này Lạc Mộng Khê đã muốn đến gần vách núi đen, hắc y nhân cũng nghĩ đến nàng là tiềm thức muốn lui về phía sau, lại lui hai bước nàng sẽ rơi xuống vách núi đen.

Hắc y nhân mâu quang vi thiểm, đột nhiên thế công nhanh hơn, thừa dịp Lạc Mộng Khê luống cuống ứng phó, hắc y nhân nhanh chóng cải biến phương pháp công kích, nâng tay điểm huyết Lạc Mộng Khê, Lâm Huyền Sương nghĩ thông suốt sự tình, muốn tiến lên giúp Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê đã không thể động đậy.

Đáng giận, nếu như hắc điểm huyết đạo của ta, đem ta từ nơi này ném xuống, ta căn bản không còn khả năng sống sót. Lạc Mộng Khê đáy mắt trong trẻo, lạnh lùng ẩn ẩn một tia tức giận: Ta ở hiện đại là đặc công, đến cổ đại, như thế nào lại vô dụng như vậy....

“Lạc Mộng Khê, suy nghĩ cái gì?” hắc y nhân ngữ khí mang trêu tức.

“Muốn giết liền giết, đừng quanh co lòng vòng”. đã chết qua một lần, ta cũng không sợ chết, chính là không cam lòng chết như vậy, để cho người, tên hung thủ giết người lại nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.

Hắc y nhân cười khê: “Người yên tâm, ta sẽ không giết người, một mỹ nữ giống như người, thế gian cũng chỉ có một, ta như thế nào nỡ giết người”.

Đáy mắt lóe lên sự yêu thích cùng si mê, bàn tay to của hắc y nhân chậm rãi hướng tới thân thể Lạc Mộng Khê, giống như muốn khẽ vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Cút, đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của người chạm vào ta”. Lạc Mộng Khê nổi giận, bàn tay hắc y nam tử cách khuôn mặt Lạc Mộng Khê không tới một tấc thì dừng lại, đáy mắt hiện lên một tia tức giận, lập tức biến mất vô tung.

Bàn tay hắc y nhân lại chuyển phương hướng, cầm lên một nắm tóc của Lạc Mộng Khê, đưa tới bên mũi người người: Thơm quá.

Lạc Mộng Khê bị điểm huyết đạo, không thể né tránh, chỉ phải nói trào phúng: “Nếu như ta không chết, người không thể giết Nam Cung Quyết...”

Lại là một tên háo sắc, nếu như hiện tại ta vẫn là bộ dạng xấu nhan kia, chỉ sợ hiện tại ta đã bị hắc y ném xuống vực để ngã chết đi.

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, buông xuống bàn tay, đáy mắt lãnh liệt: “Lạc Mộng Khê, người đừng quên, trên đỉnh núi này ngoài người ra còn có một nữ tử tồn tại”.

“Ý của người là, làm cho Lâm Huyền Sương giả trang ta đi chết?”. Làm cho Nam Cung Quyết hiểu lầm, cho rằng ta đã chết, kể từ đó, Nam Cung Quyết khẳng định cũng sống không lâu nữa.

“Thông minh”. Lời nói ra khỏi miệng, thân ảnh cao lớn của hắc y nam tử nháy mắt đến trước mặt Lâm Huyền Sương, huy chương đánh hướng Lâm Huyền Sương, chiêu chiêu ngoan độc, trí mạng, cho thấy rõ những gì hắc y vừa nói đều là sự thật: Làm cho Lâm Huyền Sương thay thế Lạc Mộng Khê chết đi, gián tiếp đá kích, hại chết Nam Cung Quyết, thật sự là biện pháp hay, một hòn đá ném hai chim.

Lâm Huyền Sương cùng Lạc Mộng Khê võ công đều không phải là tuyệt thế cao thủ, nhưng nếu hai người liên thủ, đối phó hắc y nam tử vẫn là dư dả. Chính là vừa rồi, khi hắc y nam tử đối phó Lạc Mộng Khê, Lâm Huyền Sương lại bàng quan không tiến lên hỗ trợ, nay, hắc y nam tử chuyển sang

đối phó Lâm Huyền Sương, Lạc Mộng Khê muốn tiến lên hỗ trợ lại không thể động đậy nửa phần.

Vận công hướng huyết đạo, lại phát hiện hắc y nam tử không biết đã làm gì đối với nàng, nội lực của nàng căn bản không thể ngưng tụ: Lạc Mộng Khê không muốn Lâm Huyền Sương chết, cũng không phải là vì đồng tình với nàng, mà là nếu Lâm Huyền Sương lấy thân phận Lạc Mộng Khê chết đi, Nam Cung Quyết cũng sẽ chết, đến lúc đó, Lạc Mộng Khê bị nhốt, không thể thông báo sự tình, vậy hai vợ chồng bọn họ, chẳng phải là sẽ âm dương chia cách....

Nam Cung Quyết là của ta Lạc Mộng Khê, không thể đi xuống bởi Lâm Huyền Sương, nhưng là, nội lực của ta bị tách ra, không thể ngưng tụ, không thể vận công giải huyết, làm sao bây giờ?

Lâm Huyền Sương đã chậm rãi lui về phía sau, bị đánh bại là chuyện sớm hay muộn, làm sao bây giờ, Lâm Huyền Sương sẽ không thể chống đỡ được lâu.....

Ngay lúc Mộng Khê âm thầm lo lắng, suy nghĩ biện pháp, thanh âm quen thuộc gọi nàng truyền vào trong tai: “Mộng Khê...Mộng Khê...”

Nam Cung Quyết, là Nam Cung Quyết! Lạc Mộng Khê trong lòng dâng lên một trận vui sướng: “Nam Cung Quyết, ta ở trong này, Nam Cung Quyết...”

Thanh âm Lạc Mộng Khê rơi xuống, một trận hắc phong thổi đến, bỗng nhiên im bặt: “Lạc Mộng Khê, cho dù Nam Cung Quyết đến đây, hắc cũng không thể cứu được người”.

Lạc Mộng Khê huyết đạo bị điểm, không thể động, cũng nói không ra lời, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe ra nông đậm khinh thường, giống như đang trào phúng hắc y nhân không biết tự lượng sức mình: người thắng không được Nam Cung Quyết...

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, ôm eo nhỏ của Lạc Mộng Khê, định mang nàng rời đi nơi đây, ngay tại nháy mắt khi hai người rời đi, giữa không trung một đạo bạch quang sắc bén đánh úp lại, bức hắc y nhân không thể không một lần nữa rơi xuống.

“Mộng Khê”. Nháy mắt khi hắc y nhân mang theo Lạc Mộng Khê rơi xuống, Nam Cung Quyết cũng dẫn người tiến vào.

“Lạc vương gia”. Bị một chút vết thương nhẹ, Lâm Huyền Sương bước nhanh chạy về hướng Nam Cung Quyết, cũng thật thức thời đứng cách Nam Cung Quyết ngoài một thước.

Từ khi bước vào nơi này, ánh mắt Nam Cung Quyết vẫn đều dừng trên người Lạc Mộng Khê, cũng không để ý liếc mắt Lâm huyền Sương một cái: “Nam Cung Quyết, nếu người lại tiến về phía trước, bốn vương sẽ đem Lạc Mộng Khê từ nơi này ném xuống”.

“Nam Cung Dạ, thả Mộng Khê, bốn vương có thể để người đi”. Người này hắc y nam tử không phải người khác, đúng là người một năm trước gây nên phản loạn ở Thanh Tiêu Khang vương Nam Cung Dạ, cũng là đường huynh của Nam Cung Quyết, Nam Cung Phong.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, hẳn chính là người đã bị truyền đến là chết trận ở biên quan phản đảng Khang vương Nam Cung Dạ. Sáng nay, khi Lạc Mộng Khê tháo xuống khăn che mặt của hắn, nhìn hắn cùng với Nam Cung Quyết, Nam Cung Phong có ba, bốn phần giống nhau, liền đoán được thân phận của hắn.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Mang Thai

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Hợp Tác

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

“Người đến giúp người”. Hắc y nhân vẫn chưa quay đầu, như trước đưa lưng về phía Lâm Huyền Sương.

Lâm Huyền Sương đôi mắt híp lại, đề cao cảnh giác: “Chúng ta quen biết sao? Thanh âm của các hạ Huyền Sương nghe có chút quen thuộc”.

“Sợ là cô nương đã nghe lầm, tại hạ là lần đầu tiên gặp cô nương”. Ý thức được không đúng, hắc y nhân lập tức cải biến giọng nói.

“Người với ta không thân cũng chẳng quen, vì sao lại phải giúp ta?” Lâm Huyền Sương cẩn thận đề phòng: ‘Người này đến tột cùng là có mục đích gì?’

“Tại hạ chỉ là không có việc gì, muốn quản chuyện của người khác”. Hắc y nhân trả lời băng quơ: “cô nương có nguyện ý cùng tại hạ hợp tác hay không?”

“Người biết Huyền Sương là gặp phải chuyện gì sao?” không nói đến mục đích của người này là gì, chỉ dựa vào cảm tình giữa người với người, cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau sao?

“Ở độ tuổi của cô nương, vấn đề gặp phải tự nhiên là chuyện tình cảm”. Người thích Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết thích Lạc Mộng Khê, không phải người.

“Công tử có biện pháp giúp Huyền Sương có được tâm của Nam Cung Quyết?” Ta muốn, là tâm của Nam Cung Quyết, nhưng tâm của hắn vẫn đều ở trên người Lạc Mộng Khê, chưa bao giờ để ý đến ta.

“Tâm của Nam Cung Quyết, cần chính người tự mình tranh thủ, tại hạ chỉ có thể cam đoan, giúp người có được người của hắn”. Hắc y nhân tràn đầy tự tin đáp.

“Người muốn đối phó Nam Cung Quyết?” Nếu thật như vậy, ta Lâm Huyền Sương tuyệt đối sẽ không cùng người hợp tác...

“không, người tại hạ muốn đối phó là Lạc Mộng Khê...”

“Nhược điểm của Nam Cung Quyết là Lạc Mộng Khê, nếu Lạc Mộng Khê chết, Nam Cung Quyết cũng không sống được bao lâu”. Đừng cho Lâm Huyền Sương ta là đứa ngốc, đây là phương pháp tốt nhất gián tiếp giết chết Nam Cung Quyết.

“Lâm cô nương, nếu Lạc Mộng Khê không chết, cho dù người có được Nam Cung Quyết cũng có tác dụng gì? Tâm hắn vẫn ở trên người Lạc Mộng Khê, nhiều nhất là cho người một cái danh phận sườn phi, lại đem người biếm vào lãnh cung, hắn vẫn cùng với Lạc Mộng Khê ân ân ái ái”.

“Ý của người là?” Loại khả năng này, Lâm Huyền Sương cũng đã nghĩ đến, cho nên, nàng mới không tùy tiện thiết kế Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê.

“Nếu người muốn hoàn toàn có được Nam Cung Quyết, ngay sau khi Lạc Mộng Khê biến mất, dùng thời gian ngắn nhất nắm lấy tâm của Nam Cung Quyết, chỉ có như vậy, người mới có thể cùng Nam Cung Quyết sống đến bạc đầu”.

“Người muốn đối phó Lạc Mộng Khê như thế nào? Khi nào thì động thủ?” Theo như lời nói của hắc y nhân, cho đến bây giờ, đó là phương pháp

tốt nhất.

Lâm Huyền Sương sau khi nói ra những lời này, là đã tỏ vẻ nàng nguyên ý cùng hắc y nhân hợp tác, loại bỏ Lạc Mộng Khê, cho dù con đường phía trước như thế nào, nàng cũng sẽ không hối hận.

Lâm Huyền Sương luôn luôn tâm cao khí ngạo, chỉ chấp nhận làm thê, không cam chịu làm thiếp, nhưng kể từ sau khi gặp được Nam Cung Quyết, nàng đã thay đổi suy nghĩ của mình: ‘nếu có thể ở cùng Nam Cung Quyết, làm thê, làm thiếp đều không sao cả.’

Nhưng là, Lạc Mộng Khê độc chiếm Nam Cung Quyết, không cho nữ tử khác tiếp cận hần, nếu Lâm Huyền Sương muốn cùng một chỗ với Nam Cung Quyết, nhất định phải trừ bỏ Lạc Mộng Khê: ‘Lạc Mộng Khê, chớ có trách ta, nếu ngươi rộng lượng một chút, đem Nam Cung Quyết chia cho ta một nửa, chúng ta đã có thể làm tỷ muội tốt, là ham muốn độc chiếm của ngươi, hại chính ngươi.’

“Kế hoạch động thủ cùng thời gian cụ thể tại hạ chưa nghĩ ra, Lâm cô nương cũng không cần quá mức nóng vội, chờ tin tức của tại hạ thì được rồi.”

Lời nói kết thúc, Lâm Huyền Sương chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, thân ảnh hắc y nhân nháy mắt biến mất vô tung, trong thiên địa chỉ còn lại thân ảnh một mình nàng.

Vừa rồi người kia là ai, vì sao hần phải giúp ta?

Là đúng như theo lời hần nói, hần nhân rồi không có việc gì, muốn xen vào chuyện của người khác, hay vẫn là có mục đích khác? Tuy rằng ta đã đáp ứng cùng hần hợp tác, nhưng tâm phòng bị là không thể không có, ta cần phải lúc nào cũng phòng bị hần, để tránh bị hần âm thầm thiết kế.

Lạc vương phủ, Khê viên

Trong mơ mơ màng màng, ý thức Lạc Mộng Khê chậm rãi khôi phục, toàn thân đau nhức, thân thể mềm oặt, không có một tia khí lực, cả người uể oải, động cũng không muốn động.

Trong bụng cảm giác thật đói, Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ mở ra hai tròng mắt mệt mỏi, ánh vào mí mắt, là trướng mạn quen thuộc, bên cạnh sớm đã không có thân ảnh của Nam Cung Quyết.

Chăn ở bên cạnh sớm đã lạnh, mùi đàn hương lưu lại cũng thật nhẹ, chứng tỏ Nam Cung Quyết đã rời đi thật lâu.

Lạc Mộng Khê nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào từ phía tây, đã là buổi chiều rồi, ta đã ngủ lâu như vậy.

Nam Cung Quyết thương thế đã tốt, tinh lực cũng tràn đầy làm cho Lạc Mộng Khê ăn không tiêu, nhẹ nhàng nhu nhu eo nhỏ: Nam tử cổ đại, có hay không đều giống như Nam Cung Quyết, tinh lực tràn đầy, bằng không, vì sao cổ đại lưu hành ba vợ bốn nàng hầu, chỉ cưới một thê, quả thực chống đỡ không được tinh lực tràn đầy của bọn họ.

Bất quá, nếu Nam Cung Quyết muốn nạp thiếp, nghĩ cũng đừng nghĩ, chỉ cần Lạc Mộng Khê ta còn ở lại Lạc vương phủ một ngày, nữ tử khác đừng mơ tưởng có được thận phận thê, thiếp của Nam Cung Quyết, vào đại môn Lạc vương phủ.

Gọi Băng Lam chuẩn bị tốt nước tắm cho nàng, Lạc Mộng Khê đi vào phía sau bình phong tắm rửa, rửa mặt chải đầu xong, Băng Lam đã bưng đồ ăn đi vào nội thất.

“Băng Lam, Nam Cung Quyết đi nơi nào?” Trước mặt Băng Lam, Lạc Mộng Khê đều gọi thẳng tên Nam Cung Quyết, rất ít gọi hần là vương gia, Băng Lam tuy thấy nhưng không thể trách.

“Sáng nay, võ lâm minh chủ, ngũ độc giáo chủ cùng với một số người giang hồ đến tìm vương gia, vương gia đang cùng bọn họ dùng bữa”

không phải trí nhớ Băng Lam không tốt, mà ở trong chốn giang hồ, Tuyệt Tình cung có địa vị cao nhất, tiếp theo mới đến võ lâm minh chủ, ngũ độc giáo chủ cùng các môn phái giang hồ khác.

Người trong giang hồ, đối với những bang phái có địa vị thấp hơn mình, bọn họ sẽ không lưu tâm đi nhớ, Băng Lam chính là như thế, võ lâm minh chủ, ngũ độc giáo chủ năng lực mặc dù không kém, nhưng thực lực của bọn hắn vẫn không thể cùng Tuyệt Tình cung đánh đồng, Băng Lam tự nhiên không đem bọn họ đặt ở trong mắt.

Bữa cơm này ăn từ giữa trưa cho tới bây giờ còn chưa xong, không cần kết thúc yến tiệc, trực tiếp ăn tối cũng có thể. Tính nhẫn nại của Nam Cung Quyết cũng thật tốt, thế nhưng có thể cùng ngồi với những người giang hồ không có tiếng nói chung này tới tận bây giờ.

Bang phái giang hồ, dùng võ chiếm đa số, số người biết văn cực ít, người biết văn đạt đến đỉnh cao, ít càng thêm ít, bọn họ nói chuyện rất hào phóng, không coi trọng cấp bậc lễ nghĩa, chuyện tình từ bắc tới nam, chuyện gì cũng có thể nói.

Mà Nam Cung Quyết, văn võ song toàn, khí chất nho nhã, khi nói chuyện, là mang đầy đủ đạo lý lớn, hắn cùng với những nhân sĩ giang hồ không hiểu quy củ này ngồi tới bây giờ, Lạc Mộng Khê thật sự là bội phục hắn cực điểm.

Sau khi dùng bữa trưa, khoảng cách tới lúc trời tối còn một khoảng thời gian, Lạc Mộng Khê nhàn đến vô sự, liền ở trong vương phủ đi lại, ở một góc, hiện lên một đạo thân ảnh quen thuộc, mặt co mày cau, Lạc Mộng Khê cảm thấy nghi hoặc, rất nhanh đi qua đó.

“Bắc Đường Diệp, nhìn bộ dạng của ngươi, có phải Nam Cung Quyết lại giao việc gì khó xử lí cho ngươi hay không?”

Bắc Đường Diệp là Tứ hoàng tử Kì Thiên quốc, kì thực lại giống như quản gia của Nam Cung Quyết, có rất nhiều sự tình, Nam Cung Quyết không muốn xử lý, liền giao cho Bắc Đường Diệp, không biết là để rèn luyện tính nhẫn nại cho hắn, hay để khảo nghiệm sự kiên nhẫn của hắn.

“Đúng vậy, Nam Cung Quyết không có việc gì luôn thích khi dễ bốn hoàng tử”. Bắc Đường Diệp dừng lại cước bộ, mặt mày ủ rũ.

“Lúc này lại càng kì quái hơn, Nam Cung Quyết muốn bốn hoàng tử điều tra nơi Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong đang lẫn trốn, mọi người đều biết hai người họ đã mất tích, bốn hoàng tử biết đi nơi nào tìm người...”

“Kì thật, nơi Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong lẫn trốn không phải hoàn toàn không thể tra ra...”

Bắc Đường Diệp nhăn tình sáng lên, trêu ghẹo nói: “Lạc Mộng Khê, nàng cùng Nam Cung Quyết không hồ là phu thê, ngay cả nói lời an ủi, cũng đều giống nhau như đúc, Nam Cung Quyết vừa rồi cũng nói với bốn hoàng tử như vậy...”

“Phải không, vậy chàng đã nói những gì?” Trong việc của Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong, thật ra ta và Nam Cung Quyết lại có cùng suy nghĩ.

“Trước tiên hãy nói ý kiến của nàng đi”, bốn hoàng tử nghe một chút ý kiến của ngươi, xem có phải cũng giống với Nam Cung Quyết hay không.

“Lạc Tử Quận không phải con của Lạc Hoài Văn, mà là đại phu nhân cùng với nam nhân của mình sinh ra, nam nhân này có khả năng chính là Phùng Thiên Cương, chuyện này ngươi biết không?”

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

Đây là điều kiện tiên quyết, nếu muốn điều tra nơi ẩn náu của Phùng Thiên Cương, trước hết phải biết được, hãn liên hệ cùng người nào, và có khả năng đi chỗ nào nhất.

“Biết, bốn hoàng tử cũng hiểu được ý tứ của nàng, từ chỗ của đại phu nhân bắt tay vào điều tra thì có thể tìm được Phùng Thiên Cương, nhưng người của Lạc vương phủ ngày đêm giám thị đại phu nhân, bà ta trừ bỏ ăn cơm, chính là ngủ, ngay cả cổng Tướng phủ cũng không ra, căn bản là không có động tĩnh gì”. Như vậy làm sao có thể điều tra.

“Đại phu nhân không ra khỏi Tướng phủ, vậy còn những người bên cạnh bà ta, cũng không ra phủ sao?” Có thể đại phu nhân hoài nghi có người giám thị mình, cho nên vẫn không có hành động gì, nếu bà ta muốn liên hệ với Phùng Thiên Cương, cần phải thông qua người khác.

“nói đến cũng lạ, toàn bộ người của phủ thừa tướng, trừ bỏ ra ngoài mua đồ ăn cùng đồ dùng hàng ngày, nha hoàn, gã sai vặt, những người khác tất cả đều không ra phủ...”

“Khởi bẩm vương phi, Tứ hoàng tử, đám người Tứ di thái đến phủ thừa tướng bái phỏng đại phu nhân”

Hôm nay không phải là lễ mừng năm mới, cũng không phải là ngày gì quan trọng, đám người Tứ di thái đến thừa tướng phủ làm gì? Chẳng lẽ là...

Lạc Mộng Khê đột nhiên nâng lên mí mắt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một chút ý cười hiểu rõ: “Bắc Đường Diệp, cùng ta đi Tướng phủ một chuyến đi, tin tưởng lần này khẳng định sẽ có thu hoạch, sẽ không để cho người trắng tay”.

“Nàng, cùng ta đi tướng phủ?” Nếu sau khi Nam Cung Quyết tan yến, biết được người cùng ta đi tướng phủ, khẳng định sẽ giận dữ.

“hiện tại thời gian còn sớm, chúng ta đi sớm về sớm, đừng nói nhiều nữa, đi thôi”. Cố gắng trước khi Nam Cung Quyết tan yến trở về, ta còn có chuyện muốn cùng hân tính sổ.

Bắc Đường Diệp cùng Lạc Mộng Khê ra khỏi vương phủ, rất nhanh chạy tới phủ thừa tướng, sau khi hai người đi tới bên ngoài phủ, vừa vặn nhìn thấy đám người Tứ di thái, Ngũ di thái đi ra tướng phủ, cùng đại phu nhân khách sáo vài câu, nhóm di thái liền ngồi xe ngựa trở về.

“Lạc Mộng Khê, hiện tại chúng ta phải làm gì?” Bắc Đường Diệp lười biếng hỏi, hân lười động não, đành phải hỏi Lạc Mộng Khê.

“Còn có thể làm sao bây giờ, đương nhiên là đi theo các nàng”. không biết đám người Tứ di thái là đi về nhà, hay là đến nơi khác.

Xe ngựa chở đám người Tứ di thái, Ngũ di thái đi về phía trước, Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp không nhanh không chậm theo ở phía sau, luôn luôn giữ một khoảng cách nhất định, không để cho bọn họ phát hiện, cũng không làm mất dấu bọn họ.

Ước chừng khoảng một nén hương thời gian, xe ngựa đi vào ngã tư đường, xe ngựa của mấy di thái chia làm hai hướng bất đồng đi tới, Bắc Đường Diệp, Lạc Mộng Khê đứng ở nơi đó, nhìn về phương hướng hai chiếc xe vừa rời đi: Mấy người di thái này cũng thật thông minh, tách ra như vậy, nếu như phía sau có người theo dõi, cũng không biết phải theo người nào, tuy nhiên cũng chứng minh rằng, đại phu nhân cùng mấy người di thái chắc chắn có vấn đề...

“Lạc Mộng Khê, nhóm di thái chia ra mà đi, chúng ta chỉ có hai người, bây giờ làm thế nào?” Sớm biết như vậy, bốn hoàng tử liền kêu vài tên thị vệ cùng đi.

“đi theo Tứ di thái”. Nàng là người đứng đầu trong nhóm di thái, trực tiếp nghe lệnh của đại phu nhân, nếu Phùng Thiên Cường thông qua nhóm di thái liên hệ cùng đại phu nhân, khả năng lớn nhất là hấn ẩn thân ở chỗ Tứ di thái.

Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp bỏ qua những di thái khác, theo sát phía sau Tứ di thái, nhưng ra ngoài dự liệu của Lạc Mộng Khê là, Tứ di thái đi tới nửa đường bỗng nhiên ngừng lại, để cho xe phu trở về, tự mình đi dạo xung quanh, thỉnh thoảng quay đầu nhìn ngó mọi nơi.

Tứ di thái là phát hiện chúng ta theo dõi nàng, hay là có chuyện quan trọng cần làm, nên mới xuống xe ngựa lúc này.

Lạc Mộng Khê ngưng thần xem xét, xe ngựa rời đi là xe trống, bên trong không hề có người, có thể loại trừ việc Tứ di thái cố ý xuống xe để dời đi lực chú ý của bọn họ, hay nói cách khác, Tứ di thái xuống xe, là có việc cần đi làm.

Nghĩ thông suốt điểm này, Lạc Mộng Khê càng thêm cẩn thận, không tiếng động theo sát phía sau Tứ di thái.

không lâu sau, Tứ di thái đi tới một cửa hàng tơ lụa phía trước, liếc nhìn chung quanh một chút, xác định không có người theo dõi, Tứ di thái lắc mình đi vào trong cửa hàng tơ lụa.

Bắc Đường Diệp cùng Lạc Mộng Khê đi nhanh tới chỗ Tứ di thái vừa mới đứng: “Xem thái độ của Tứ di thái, cửa hàng tơ lụa này, sẽ không phải là nơi bọn họ bí mật liên lạc đi”.

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn tên cửa hiệu, đôi mắt hơi trầm xuống: “sẽ không, Bắc Đường Diệp, người đi cửa sau nhìn xem, ta hoài nghi Tứ phu nhân là muốn dùng kế kim thiền thoát xác bỏ lại chúng ta...”

“Tứ phu nhân phát hiện ra chúng ta?” Ta và người đều che dấu rất tốt, thế nhưng vẫn bị Tứ di thái phát hiện, Tứ di thái này thật không đơn giản.

“không hẳn, cũng có thể là dựa vào trực giác của nữ nhân, để ngừa vạn nhất, Tứ di thái mới đưa ra hạ sách này...”

“một khi đã như vậy, bốn hoàng tử liền ra cửa sau nhìn xem, Lạc Mộng Khê, nàng phải cẩn thận, có chuyện gì, để lại tín hiệu này, người của Lạc vương phủ sau khi nhìn đến tín hiệu, rất nhanh sẽ tiến đến trợ giúp”.

Bắc Đường Diệp sau khi đưa tín hiệu cho Lạc Mộng Khê, rất nhanh đi đến sau đại môn: Lạc Mộng Khê là cùng Bắc Đường Diệp ra khỏi Lạc vương phủ, nếu Lạc Mộng Khê ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, hẳn sẽ không thể tha thứ cho chính mình, cho dù Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê không trách hẳn, hẳn cũng sẽ ân hận đến chết.

Nhưng manh mối Tứ phu nhân bên đó không thể bỏ lỡ, cho nên, hẳn không thể không rời khỏi Lạc Mộng Khê trong chốc lát, rơi vào đường cùng, chỉ có thể đưa tín hiệu cho nàng, có việc gì, nàng sẽ kêu hẳn.

Sau khi Tứ phu nhân đi vào cửa hàng tơ lụa, rất nhanh ẩn vào trong đám người, Mộng Khê đứng ở cửa căn bản không thể nhìn thấy bóng dáng của nàng.

Chẳng lẽ đúng như ta dự đoán, Tứ di thái muốn từ cửa sau li khai.

Mâu quang hơi lóe lóe, Lạc Mộng Khê đem tín hiệu cất cẩn thận, giống như một khách hàng bình thường, chậm rãi tiến vào bên trong cửa hàng tơ lụa: Vào xem Tứ di thái còn ở bên trong hay không.

Ngay tại khi Mộng Khê vừa bước vào cửa hàng tơ lụa, đang định cất bước đi vào trong, một đạo thân ảnh màu xanh quen thuộc từ bên trong đi ra, Lạc Mộng Khê đi quá nhanh, thiếu chút nữa cùng người nọ đụng vào

nhau: “Mộng Khê, sao lại là nàng?” thanh âm quen thuộc, khó nén khỏi vui sướng.

Lăng Khinh Trần, không thể tưởng được hân thế nhưng lại ở trong này, Lạc Mộng Khê không tiếng động thở dài.

Vừa rồi, khi Lạc Mộng Khê nhìn đến bảng hiệu, thấy được dấu hiệu đặc hữu của Lăng phủ, biết được đây là cửa hàng tơ lụa của Lăng gia, cho nên, nàng mới kết luận nơi này không phải là nơi Tứ di thái cùng người khác âm thầm liên hệ.

Vốn tưởng rằng Lăng phủ là một đại thế gia, sự tình hàng ngày thật nhiều, không có khả năng xuất hiện trong này, lại không nghĩ tới, hân thế nhưng thật sự ở trong này: Hôm nay xuất môn không xem hoàng lịch, thế nhưng gặp phải người không muốn gặp nhất.

“Mộng Khê, nàng đến mua gì vậy?” Sau khi hỏi xong những lời này, Lăng Khinh Trần phát hiện lời mình hỏi thật dư thừa, đây là cửa hàng tơ lụa, Lạc Mộng Khê đến đây đương nhiên là để mua vải rồi.

Lăng Khinh Trần đáy mắt bình tĩnh nổi lên mỉm cười, cường chế trong lòng vui sướng: “Vào xem đi, nàng thích kiểu dáng như thế nào, ta sẽ tặng nàng.”

Ta bất quá không có chuyện gì đi ra ngoài một chút, tuần tra các cửa hàng, lại không nghĩ tới có thể ở trong này gặp được nàng.

Lạc Mộng Khê xuyên thấu qua Lăng Khinh Trần nhìn một lượt khắp cửa hàng tơ lụa, không thấy bóng dáng của Tứ di thái: Xem ra, Tứ di thái thật sự rời đi từ cửa sau, nàng không nghĩ lại ở lâu nơi này....

“Mộng Khê chính là trùng hợp đi qua nơi này, nhàn rồi không có việc gì nên tiến vào xem, Lăng công tử bận rộn nhiều việc, Mộng Khê không quấy rầy, cáo từ”. Tứ phu nhân đã rời đi, ta đi vào cũng vô dụng, không bằng

tiến đến cửa sau xem Bắc Đường Diệp có theo dõi được Tứ phu nhân hay không.

Lạc Mộng Khê xoay người muốn rời đi, lại bị Lăng hình Trần nắm chặt cổ tay, vô luận nàng giãy rụa như thế nào, đều không thoát khỏi bàn tay Lăng Khinh Trần. trên đường cái người đi lại không nhiều lắm, hơn nữa lại toàn là dân chúng, cũng không thể giúp được gì cho Lạc Mộng Khê.

Lăng Khinh Trần lôi kéo Lạc Mộng Khê đi vào một nơi không có người, hung hăng đem Lạc Mộng Khê giam cầm giữa mình và bức tường, mâu quang phát ra lửa giận, khí tức hắc ám dày đặc bao trùm quanh thân: “Lạc Mộng Khê, nàng thật chán ghét ở cùng một chỗ với ta sao?” Ngay cả thời gian chọn mấy món đồ cũng không muốn cho ta.

“Lăng phủ cơ nghiệp trải rộng khắp cả nước, người khẳng định thật nhiều việc, Mộng Khê là không muốn lãng phí thời gian của người...”

“không cần nói dối, ta biết là nàng không muốn nhìn thấy ta...”

Lạc Mộng Khê thừa dịp Lăng Khinh Trần không chú ý, chậm rãi đưa tay vào trong tay áo, nắm lấy chủy thủ. Khí tức hắc ám trên người Lăng Khinh Trần ngày càng dày đặc, Lạc Mộng Khê không hiểu sao có chút sợ hãi, bất tri bất giác muốn thoát đi. Huống chi, Lăng Khinh Trần cách nàng rất gần, Lạc Mộng Khê cảm thấy một mùi thơm thảo nhiên quanh quần chóp mũi, hơi thở Lăng Khinh Trần phun ở trên trán Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê thực cảm thấy không được tự nhiên, ngoài Nam Cung Quyết, nàng không muốn thân cận nam nhân khác.

“Mộng Khê, nàng biết không? Mỗi thời mỗi khắc ta đều thấy hối hận, lúc trước vì sao không chờ nàng hồi phủ, mang nàng cùng đi Thương Châu, nếu ta có thể chờ thêm nửa canh giờ, phu quân của nàng sẽ không phải là Nam Cung Quyết”.

“Nàng và ta trong lúc đó chỉ kém nửa canh giờ”. Trong mắt Lăng Khinh Trần chưa sót càng đậm, nhẹ nhàng nâng tay, chậm rãi tháo xuống khăn che mặt của Lạc Mộng Khê: “Nếu như có thể quay lại một lần nữa, ta nguyện ý mất đi toàn bộ cửa hàng ở Thương Châu, cũng sẽ chờ nàng hồi Tương phủ, mang nàng cùng nhau rời đi....”

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

“Mọi chuyện đều đã qua”. Có nói gì cũng không có tác dụng: “Người tránh ra một chút”. Ta và người không có duyên phận.

Lạc Mộng Khê vốn định ngăn cản động tác của Lăng Khinh Trần, nhưng lúc này Lăng Khinh Trần làm cho nàng cảm thấy một cảm giác quý dị, đáng sợ, nếu nàng ngăn cản hăn, không biết sẽ còn phát sinh chuyện tình đáng sợ gì nữa: tháo xuống khăn che mặt mà thôi, hăn muốn liền cho hăn nhìn, cũng không phải vấn đề gì lớn.

Lăng Khinh Trần tháo khăn che mặt của Lạc Mộng Khê xuống, tuyệt thế dung nhan hiện ra trước mắt, đáy mắt Lăng Khinh Trần hồi hận càng sâu:

“Mộng Khê, nàng cũng biết, ở lại bên cạnh Nam Cung Quyết có bao nhiêu nguy hiểm, chỉ hơi chút không chú ý, tính mạng liền có thể gặp nguy ...”

“Ta biết, nhưng đây là lựa chọn của ta, ta sẽ không hối hận”. Lăng Khinh Trần hiện tại có gì đó không thích hợp, làm cho Lạc Mộng Khê sinh ra cảm giác muốn nhanh chóng thoát đi.

“Ở bên cạnh hăn nàng sẽ chết...” Những lời này cơ hồ là hăn rống đi ra: Biết rõ ở bên cạnh Nam Cung Quyết sẽ chết, nàng vẫn muốn ở lại bên cạnh hăn...

“Lăng Khinh Trần, làm sao người biết ta ở lại bên cạnh chàng sẽ chết?”
Lạc Mộng Khê nằm ngay trọng điểm tra hỏi.

Lăng Khinh Trần mâu quang rét lạnh: “Là trong lúc vô tình nghe được tin tức, có người muốn đối phó với nàng và Nam Cung Quyết, Mộng Khê, Nam Cung Quyết đặc tội rất nhiều người, bọn họ muốn đối phó Nam Cung Quyết, liền ngay cả nàng cũng sẽ đối phó....”

“Mộng Khê, ta có thể bảo vệ an toàn cho nàng.” Trong ngày đại hôn của nàng và Nam Cung Quyết, nàng đã chọn Nam Cung Quyết, nhưng lúc này ta hi vọng nàng sẽ chọn ta.

Lạc Mộng Khê không tiếng động cười khẽ, trong mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên ý cười chua sót: “Lăng Khinh Trần, cảm ơn ý tốt của người, Nam Cung Quyết là vì ta mới đặc tội nhiều người như vậy, nay chàng hai mặt thù địch, nếu ta rời bỏ chàng, chính là vong ân phụ nghĩa, ngay cả cảm thú cũng không bằng...”

“Lăng công tử, có phải người biết được tin tức gì hay không?” Nếu không, vừa rồi thái độ của hãn sẽ không như vậy, liên tục nhắc tới ta ở lại bên người Nam Cung Quyết sẽ có nguy hiểm.

Lăng Khinh Trần vươn tay, nhẹ nhàng vỗ về mái tóc của Lạc Mộng Khê, đôi mắt thâm trầm làm cho người ta nhìn phải sợ hãi, cảm xúc quỷ dị ngưng tụ trong mắt: “Mộng Khê, là ta muốn cho nàng một cơ hội, nhưng lựa chọn của nàng lại làm ta thất vọng...”. Cho nên, ta sẽ giúp nàng lựa chọn.

Ánh mắt Lăng Khinh Trần đột nhiên biến đổi, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai, vươn tay điểm huyết đạo của Lạc Mộng Khê. Vốn tưởng rằng Mộng Khê không hề phòng bị, chắc chắn bị hãn điểm trúng huyết đạo, không ngờ, ngón tay Lăng Khinh Trần chưa điểm đến trên người Lạc Mộng

Khê, Lạc Mộng Khê hàn quang trong tay chột lóe, chủ thủ trong tay nhanh chóng hướng mặt hấn tấn công.

Lăng Khinh Trần nhất thời kinh hãi, thu hồi tay đang hướng huyết đạo của Lạc Mộng Khê, nghiêng người né tránh tập kích của nàng.

Lợi dụng Lăng Khinh Trần nghiêng người tạo ra khe hở, Lạc Mộng Khê nhanh chóng vận dụng khinh công rời đi: Tốc độ Lăng Khinh Trần rất nhanh, với võ công của nàng căn bản là không thể ngăn cản Lăng Khinh Trần điểm huyết đạo, cho nên nàng sử dụng chiêu này, ra tay công kích Lăng Khinh Trần, sau đó nhân cơ hội trốn thoát.

Sau khi ta cùng Nam Cung Quyết thành thân, rốt cuộc Lăng Khinh Trần đã xảy ra chuyện gì, hấn hiện tại, toàn thân quanh quẩn dày đặc khí tức hắc ám, làm cho người ta không dám tới gần.

“Lạc Mộng Khê”. Nhìn thân ảnh Lạc Mộng Khê rất nhanh rời đi, Lăng Khinh Trần nổi giận gầm lên một tiếng, đáy mắt hiện lên lửa giận: “Nàng trốn không thoát đâu”

Sau khi Lạc Mộng Khê có được tự do, rất nhanh rời đi, phía sau, ác khí mãnh liệt ngày càng gần, Lạc Mộng Khê nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé, đáy mắt trong trẻo rét lạnh hiện lên một tia kiên định cùng bất đắc dĩ.

Ác phong gần trong gang tấc, Lạc Mộng Khê đột nhiên xoay người, vật trong tay rất nhanh tung về hướng Lăng Khinh Trần cách nàng chỉ chừng hai, ba bước. Bột phấn màu trắng tràn ngập không gian, Lạc Mộng Khê lợi dụng bột phấn che dấu, phi thân rời đi: lấy võ công Lăng KhinhTrần, tránh đi bột phấn đó là không thành vấn đề, bột phấn sẽ không làm hấn bị thương, chỉ có thể giúp nàng tranh thủ thời gian rời đi.

Đến cổ đại này, ta đường đường là đặc công của hiện đại cũng càng ngày càng vô dụng, sau khi trở về, nhất định phải bảo Nam Cung Quyết dạy ta võ công mới được.

Bột phấn Mộng Khê tung ra là có tính ăn mòn, chỉ cần dính vào, lập tức sẽ bị ăn mòn, Lăng Khinh Trần đi lại đại giang nam bắc, mặc dù không biết nhiều về dược vật cũng biết được một hai.

Nhìn thân ảnh Mộng Khê càng lúc càng xa, đáy mắt Lăng Khinh Trần lóe ra lệ quang lạnh như băng: Lạc Mộng Khê, ta chỉ là muốn mang nàng hồi Lăng phủ, không có ý tổn thương nàng, thế nhưng nàng lại dùng biện pháp này đối phó với ta, ta sẽ không khách khí với nàng nữa, bởi vì, đây là do nàng tự tìm...

Lạc Mộng Khê vận dụng khinh công hướng nơi có nhiều người rất nhanh chạy đến: Ở nơi có nhiều người, Lăng Khinh Trần sẽ phân tán lực chú ý, không giống như vừa rồi, không cần kiêng nể gì.

Phía sau, ác phong xa xa đánh úp lại, Lạc Mộng Khê âm thầm kêu khổ: Khinh công của Lăng Khinh Trần không phải nhanh bình thường, nơi này còn cách Lạc vương phủ một khoảng cách, phía dưới tất cả đều là dân chúng, không ai có thể giúp ta...

Đột nhiên đụng tới gì đó trong tay áo, trước mắt Lạc Mộng Khê sáng ngời: Tín hiệu, ta như thế nào lại quên mất.

Nâng tay mở nút tín hiệu, một quả tín hiệu màu đỏ giống như ánh sáng ngọc yên hoa, bay thẳng lên trời, trên bầu trời nổi ra một hình dạng duyên dáng.

Cách đó không xa, Lăng Khinh Trần cũng biết Lạc Mộng Khê đã thả ra tín hiệu, rất nhanh sẽ có người tới giúp nàng, trong vô thức tăng nhanh tốc độ: Lạc Mộng Khê, cho dù là ai tới nơi này, cũng không thể thay đổi chủ ý mang nàng đi Lăng phủ của ta.

Khoảng cách giữa Lăng Khinh Trần và Lạc Mộng Khê ngày càng gần, Lạc Mộng Khê đôi mắt chột lóe, rất nhanh hạ xuống mặt đất đi vào trong đám người: Người đi lại trên đường rất nhiều, còn có thể xô đẩy nhau, cho

dù võ công Lăng Khinh Trần có cao cường tới đâu cũng không thể thi triển, so về cước lực, chưa chắc ta đã thua người...

Lạc Mộng Khê ở trong đám người rất nhanh đi về phía trước, phía sau Lăng Khinh Trần vẫn đuổi theo không tha.

Trong một nhả gian của trà lâu, Lãnh Tuyết Tình đang đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, trong mắt vẫn là tràn ngập ưu thương cùng bất đắc dĩ.

Lơ đãng cúi đầu nhìn đám người đi lại trên đường, trông thấy Lạc Mộng Khê đi lại rất nhanh trong đám người, chưa kịp cao hứng, Lãnh Tuyết Tình lại nhìn thấy Lăng Khinh Trần đang đuổi sát phía sau, đáy mắt ưu thương hiện lên một tia nghi hoặc: Đây là có chuyện gì?

Khoảng cách giữa Lạc Mộng Khê càng ngày càng gần, rất nhanh sẽ bị Lăng Khinh Trần đuổi kịp, Lãnh Tuyết Tình không kịp suy nghĩ, thả người nhảy xuống, thân ảnh thon dài màu trắng giống như thiên ngoại phi tiên, bay ra khỏi trà lâu, hướng về đường cái, nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê đang đi rất nhanh, bỗng nhiên trước mặt xuất hiện bóng người khiến nàng không kịp dừng lại cước bộ, liền nhào vào trong vòng tay của Lãnh Tuyết Tình.

Lãnh Tuyết Tình! Hương trúc thảo nhiên quanh quẩn chớp mũi, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, rất nhanh cùng Lãnh Tuyết Tình tạo ra khoảng cách.

Đúng lúc này, Lăng Khinh Trần vẫn đuổi sát phía sau đã đến bên cạnh Lạc Mộng Khê, trông thấy Lãnh Tuyết Tình ở đây, hắn liền không dám hành động thiếu suy nghĩ: “Lãnh cung chủ”

“Lăng công tử, không biết Lăng công tử vội vàng như vậy, là muốn đi đâu?” Lãnh Tuyết Tình tiến lên phía trước, không dấu vết đem Lạc Mộng

Khê chắn ở phía sau.

“không có việc gì, ra ngoài đi dạo một chút”. Lãng Khinh Trần nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng ánh mắt thủy chung không rời khỏi Lạc Mộng Khê.

Lãnh Tuyệt Tình ghé mắt nhìn một chút, trong lòng sáng tỏ: “Lãnh mỗ hiện tại cũng là không có việc gì, không biết Lãng công tử có thể cùng tại hạ vào trong trà lâu uống chén trà, Mộng Khê, cùng đi đi”.

Lạc Mộng Khê biết Lãnh Tuyệt Tình đang giúp nàng, liền không cự tuyệt, đáp ứng một tiếng, xoay người đi hướng trà lâu, Lãnh Tuyệt Tình, Lãng Khinh Trần theo sát phía sau.

Khi chuẩn bị tiến vào trong trà lâu, Lạc Mộng Khê liền trông thấy một đạo thân ảnh quen thuộc: Đông Mai!

Lạc Mộng Khê vội vàng nghiêng người nhìn lại, thân ảnh Đông Mai đã lẫn vào trong đám người, càng lúc càng xa, Lạc Mộng Khê nhìn phía trên trời, mặt trời đã sắp ngả về tây: Vào lúc này, Đông Mai làm sao có thể xuất hiện ở đây?

Lãnh Tuyệt Tình đi tới bên cạnh Lạc Mộng Khê, theo ánh mắt của nàng nhìn lại, trừ bỏ mọi người lui tới trên đường, cái gì cũng đều không thấy: “Mộng Khê, sao vậy?”

“không có việc gì, vừa rồi giống như ta nhìn thấy người quen, nhưng chỉ trong chớp mắt lại không thấy nàng, có thể là ta nhìn lầm”. Lạc Mộng Khê có lệ nói, xoay người đi vào trong trà lâu: Vừa rồi người kia chính là Đông Mai, ta tuyệt đối sẽ không nhìn lầm...

Có Lãnh Tuyệt Tình ở đây, Lãng Khinh Trần cũng không dám có hành động gì khác thường, ba người đi vào một nhã gian được bày trí tinh xảo.

Bàn có bốn bên, ba người đều tự động ngồi ở một phía, Lãnh Tuyết Tình ngồi bên trái Lạc Mộng Khê, Lăng Khinh Trần ngồi phía bên phải.

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

Tiểu nhị sau khi đem trà và điểm tâm đặt lên bàn liền nhanh chóng lui ra ngoài, Lạc Mộng Khê thay Lãnh Tuyết Tình, Lăng Khinh Trần rót cho mỗi người một tách trà: “Lăng công tử, chuyện tới nay, ta nghĩ có chuyện cần phải nói rõ với công tử”.

“Mộng Khê đã gả cho Nam Cung Quyết, đời này, vô luận là có khó khăn hay nghèo đói bệnh tật, Mộng Khê đều sẽ cùng chàng cùng nhau vượt qua, cho dù Mộng Khê sẽ vì vậy mà chết, Mộng Khê cũng sẽ không hối hận, bởi vì đó là lựa chọn của Mộng Khê, không thể trách cứ ai”.

“Tam ý của Lăng công tử đối với Mộng Khê, Mộng Khê chỉ có thể cô phụ...” Bàn tay to của Lăng Khinh Trần bỗng nhiên nắm chặt, đáy mắt trầm xuống, thoáng hiện lệ quang, Mộng Khê làm như không biết.

“Thế giới rộng lớn, nữ tử tài giỏi cũng rất nhiều, nếu Lăng công tử có thể buông tay, sẽ có thể tìm được người thích hợp với công tử, Lăng công tử cũng đã hiểu ra, ta hi vọng Lăng công tử cũng có thể nghĩ thông suốt....”

Lãnh Tuyết Tình không nói gì, cúi đầu uống trà, đáy mắt ưu thương hiện lên chua xót ngày càng đậm: Mộng Khê, một năm sau, khi nàng biết được chân tướng mọi việc, nàng có thể hận ta hay không, ta cũng không phải giống như lời nàng vừa nói, buông tay tất cả, chỉ là, ta mang nàng rời đi chậm một năm mà thôi...

Lăng Khinh Trần cũng không có nói chuyện, đáy mắt ẩn hiện một tia trào phúng: Lãnh Tuyết Tình thấy rõ hết thảy, buông tha cho nàng, chỉ sợ chỉ có Lạc Mộng Khê nàng mới tin lời nói dối của hắn.

Tả hữu hộ pháp vừa nghe nói Lãnh Tuyết Tình cùng Lạc Mộng Khê đi vào nhĩ gian, liềm âm thầm vui vẻ: “Xem ra cảm tình của thiếu chủ cùng thánh nữ càng ngày càng tốt, như vậy, khi thời gian đến, thánh nữ nhất định cùng chúng ta trở về Tuyết Tình cung...”

“Tả hộ pháp, hữu hộ pháp, trong nhĩ gian không chỉ có thánh nữ cùng thiếu chủ, Giang Nam Lăng phủ thiếu chủ cũng ở trong đó...”

“Lăng Khinh Trần thật sự vô duyên, vợ chồng người ta đi nhĩ gian thân mật, hăn đi theo làm cái gì?” Hữu hộ pháp bất mãn oán giận.

“Ách, hữu hộ pháp, nghe nói, Lăng Khinh Trần cũng thích thánh nữ...” Tiểu nhị do dự, đem những gì mình biết nói với hữu hộ pháp.

“Bốn hộ pháp đã biết”. Hữu hộ pháp không cho là đúng: “Thánh nữ dung mạo xinh đẹp, nam tử nào nhìn thấy cũng đều động tâm”.

“Bất quá, thánh nữ là của thiếu chủ, đã muốn tiện nghi cho một Thanh Tiêu Lạc vương, không thể lại tiện nghi cho một nam tử khác, các người về sau phải chú ý Lăng Khinh Trần, không được để cho hăn có cơ hội tiếp cận thánh nữ”.

Trong nhĩ gian, Lạc Mộng Khê đem chuyện của nàng cùng Nam Cung Quyết nói cho Lăng Khinh Trần cùng Lãnh Tuyết Tình, nhìn thái độ của hai người, giống như không hề chú ý, kì thực là đang ngưng thần lắng nghe: “Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết là đồng cam cộng khổ, bên nhau đến già, hai vị công tử đều là nhân trung chi long, khẳng định có thể tìm được nữ tử xứng đáng với hai vị, Mộng Khê là người đã có chồng, không muốn lại làm mất thời gian của hai vị công tử...”

“Ông chủ, không biết Lạc vương phi đang ngồi ở nhĩ gian nào?” Thanh âm Nhạc Định lễ phép vang lên ở bên ngoài, Lạc Mộng Khê trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra: Rốt cục cũng đến, tốc độ của Nhạc Định cũng thật nhanh...

Tiếng đập cửa nho nhỏ vang lên, ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, thân ảnh cao ngất của Nhạc Dịch tiến vào: “Vương phi, vương gia lệnh thuộc hạ đến đón người trở về”

Tuy rằng đã sớm có chuẩn bị tâm lí, nhưng khi nhìn đến bên cạnh Lạc Mộng Khê còn có Lăng Khinh Trần cùng Lãnh Tuyết Tình, đáy mắt Nhạc Dịch vẫn có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh đã khôi phục như bình thường, lễ phép nói lời cảm tạ: “Lăng công tử, Lãnh công tử, đa tạ hai vị vừa rồi đã chiếu cố vương phi”.

“Lăng công tử, Lãnh công tử, cáo từ”. Lạc Mộng Khê đứng lên, chậm rãi đi ra phía cửa, ánh mắt của Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyết Tình đều tập trung trên người Lạc Mộng Khê, nhìn nàng rời đi: Lăng Khinh Trần và Lãnh Tuyết Tình võ công tương đương, hai người bọn họ luôn kiềm chế lẫn nhau, ai cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Ra tới cửa, Lạc Mộng Khê dừng lại cước bộ, suy tư một lát, quay đầu nhìn về hướng Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyết Tình: “Những lời nói vừa rồi của Mộng Khê, hi vọng hai vị công tử cẩn thận suy nghĩ, các người cũng không nên đem tâm đặt trên một người đã có chồng”.

“Thế gian rộng lớn, nữ tử tài mạo cũng có rất nhiều, chỉ cần các người lưu tâm để ý, cũng sẽ phát hiện, trong thiên hạ cũng có thật nhiều nữ tử tài giỏi, người thích hợp với các người, cũng cách các người không xa”.

nói xong, Lạc Mộng Khê quay đầu bước ra khỏi phòng, cũng không quay đầu lại bước nhanh xuống lầu: Ta cũng đã nói rõ ràng như vậy, nếu Lăng Khinh Trần vẫn không thu tay lại, vậy đừng trách ta không khách khí, ta đã không trêu chọc hấn, hấn cũng không nên bám lấy ta không buông.

“Lăng công tử, Lãnh công tử, Nhạc mỗ cáo từ”. Nhạc Dịch lễ phép lên tiếng, sau đó theo sát phía sau Lạc Mộng Khê đi xuống lầu. Mục đích của hấn lần này chính là đem Lạc Mộng Khê an toàn hồi phủ, chỉ cần Lạc

Mộng Khê có thể hoàn hảo không tổn hao gì trở về, cho dù là có chuyện quan trọng gì, cũng để sau hãy nói.

Khi Lạc Mộng Khê cùng Nhạc Dịch rời khỏi trà lâu, Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyết Tình đều không đứng dậy đưa tiễn, sau khi thân ảnh của Lạc Mộng Khê biến mất không thấy, Lăng Khinh Trần quay đầu nhìn về phía Lãnh Tuyết Tình, trong mắt, ẩn ẩn hiện lên một tia trào phúng: “Lãnh Tuyết Tình, người cũng không phải là hết hy vọng đối với Lạc Mộng Khê đi?”. đã có thể nhìn rõ hết thấy, buông tha cho Mộng Khê, những lời này người cũng chỉ có thể lừa gạt được Mộng Khê. Ta và người đều là nam nhân, ta và người đều hiểu, Lăng Khinh Trần ta không tin lòng dạ của người độ lượng như vậy.

Lãnh Tuyết Tình cầm chén trà trong tay, đáy mắt bình tĩnh: “Đây là chuyện giữa Lãnh mỗ cùng Mộng Khê, không cần Lăng công tử bận tâm”.

“Huống chi, Mộng Khê cũng không có bài xích tại hạ, nhưng tại hạ cảm thấy thái độ của Mộng Khê vừa rồi, là không muốn gặp Lăng công tử, Lăng công tử cần gì tự làm mình mất mặt, theo sát Mộng Khê không buông”.

“nói dối với Mộng Khê, nói mình đã buông xuống chấp niệm, Mộng Khê mới không có bài xích người, nếu một ngày nào đó, Mộng Khê biết người lừa nàng, với tính tình của nàng, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người”.

Lăng Khinh Trần buông chén trà trong tay, đứng dậy đi ra khỏi phòng: “Thủ đoạn của tại hạ mặc dù trực tiếp, cũng rất thẳng thắn, đối với Mộng Khê không có chút lừa gạt, cho dù nàng có oán ta, đó cũng chỉ là tạm thời”.

Sau này, khi nàng cảm nhận được ta là thật lòng đối tốt với nàng, khẳng định nàng sẽ chấp nhận ta, không giống người, ngay từ đầu đã lừa gạt nàng, làm cho nàng luôn sống trong sự lừa gạt, nếu để cho nàng biết chân tướng, đời này người đừng mơ được nàng tha thứ cho người.

Lăng Khinh Trần ra khỏi cửa phòng, rất nhanh đi xuống cầu thang, lưu lại Lãnh Tuyết Tình ở lại một mình trong phòng: Lạc Mộng Khê đã đi, Lăng Khinh Trần hẳn cũng không có lí do để ở lại.

Lạc vương phủ đề phòng sâm nghiêm, Mộng Khê lại thập phần thông minh, muốn bắt nàng là không dễ dàng, làm sao có thể lặng yên không một tiếng động bắt nàng đem về Lăng phủ?

Trong nhĩ gian, Lãnh Tuyết Tình hồ hững lạnh nhạt uống trà trong chén, có thể là vì câu nói vừa rồi của Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyết Tình đáy mắt ưu thương càng đậm: Sau khi Mộng Khê biết được chân tướng, thật sự sẽ không tha thứ cho ta sao?

Có đám người Nhạch Địch hộ tống, Lạc Mộng Khê an toàn về tới Lạc vương phủ, làm cho Lạc Mộng Khê cảm thấy ngoài ý muốn là, Bắc Đường Diệp đã sớm trở lại.

“Bắc Đường Diệp, người theo dõi Tứ di thái, có thu hoạch được gì hay không?”

Bắc Đường Diệp nhàm chán ngáp một cái: “Là vì không có thu hoạch được gì, bốn hoàng tử mới sớm trở lại, Tứ di thái đó đúng là theo cửa sau cửa hàng tơ lụa đi ra, nhưng nàng nơi nào cũng không đi, chỉ đi dạo ở trong thành, trời tối, nàng liền trở về nhà”.

“Bốn hoàng tử sai người cẩn thận kiểm tra chỗ ở của nàng, bên trong không hề có bóng dáng đám người Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong...”

“Người đã cẩn thận kiểm tra, xác thực không có?” Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong sẽ không lại dịch dung thành thân phận khác đi.

“Bốn hoàng tử xác định bọn họ tuyệt đối không có ở chỗ của Tứ di thái”.

Chẳng lẽ ta đã đoán sai, đám người Tứ di thái đi gặp đại phu nhân, chính là vì muốn cùng bà ta kéo gần quan hệ, không hề có mục đích khác? Nhưng nhìn quan hệ của Tứ di thái và đại phu nhân, lại không giống đơn giản chỉ là tỷ muội cùng chung một chồng như vậy.

Trong lòng mang theo nghi hoặc, sau khi dùng xong bữa tối, tắm rửa, Lạc Mộng Khê ngồi trước bàn trang điểm chải đầu:

“Nam Cung Quyết, ta cảm thấy, mười tám năm trước, đại phu nhân, Phùng Thiên Cương, Lạc Hoài Văn cùng với nương của ta khẳng định đã từng xảy ra chuyện gì đó”.

Đại phu nhân yêu Phùng Thiên Cương, lại vì hãn mà sinh con, nhưng không biết vì sao lại gả cho Lạc Hoài Văn, cuối cùng vì tranh giành vị trí chính thất, lại hại chết Mai Nhược Vân.

“Chuyện này bốn vương đã sai người điều tra, rất nhanh sẽ có kết quả”.

Tốc độ của Nam Cung Dạ xác thực rất nhanh, năm đó, nhân lực ở kinh thành của hãn cũng rất đông, nếu không, làm sao chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, liền có thể điều tra rõ về đại phu nhân.

“Mộng Khê, ban ngày, là có chuyện gì xảy ra?”. Nhạc Dịch là quản gia Lạc vương phủ, chuyện mà hãn biết, Nam Cung Quyết cũng sẽ biết, Lạc Mộng Khê đã sớm đoán được Nam Cung Quyết sẽ hỏi chuyện này, hơn nữa, nàng cũng không tính giấu diếm.

“Rất đơn giản, khi ta cùng Bắc Đường Diệp ra ngoài điều tra sự tình, gặp phải Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyệt Tình giúp ta giải vây...”

sự tình đã qua, Lạc Mộng Khê cũng không muốn để bụng, hơn nữa nàng lại đưa lưng về phía Nam Cung Quyết, cũng không nhìn đến khi nàng nói ra tên của Lãnh Tuyệt Tình, trong mắt Nam Cung Quyết lóe ra một tia quý dị.

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

Nhắc tới việc ban ngày, ánh mắt Lạc Mộng Khê khẽ thay đổi: “Nam Cung Quyết, chàng dạy ta võ công đi”. Cổ đại cao thủ cũng không phải là nhiều bình thường, ta thật sự không thể ứng phó.

Nhưng nếu võ công cao lên một chút, cho dù đánh không lại bọn họ, cũng có thể duy trì một khoảng thời gian, chờ người tới cứu, sẽ không giống như hôm nay, bị Lăng Khinh Trần truy không chỗ trốn.

“hiện tại vừa vặn bốn vương không có việc gì, có thể dạy nàng mấy chiêu”. Võ công của nàng thực sự rất kém, thể lực cũng cần phải tăng lên.

Cách Khê Viên không xa, là một rừng trúc nhỏ, bốn phía rừng trúc treo đầy đèn lồng, Nam Cung Quyết lôi kéo Lạc Mộng Khê đi vào trong rừng trúc, lấy trúc làm kiếm, cùng nàng đàm luận võ công.

Sau khi Nam Cung Quyết khỏi hẳn căn bệnh hiểm nghèo, đây là lần đầu tiên Lạc Mộng Khê cùng hắn giao thủ, đột nhiên phát hiện, võ công của mình và Nam Cung Quyết, là không thể đánh đồng.

Lạc Mộng Khê dùng hết toàn lực, Nam Cung Quyết lại không chút để ý cùng Lạc Mộng Khê so chiêu, sau mấy chục chiêu, Lạc Mộng Khê dần dần chống đỡ không được, lại không nghĩ là, cành trúc trong tay bị Nam Cung Quyết đánh rớt tới một bên, kiếm trúc của Nam Cung Quyết lại đặt tại trên gáy của nàng.

“Mộng Khê, võ công của nàng, rất kém”. Trước khi bệnh được chữa khỏi, hắn chưa bao giờ nói như vậy, bởi vì khi phát bệnh, hắn cũng không còn lợi hại nữa. Nay, Nam Cung Quyết đã khỏi hẳn, võ công cũng khôi phục như bình thường, giao thủ cùng Lạc Mộng Khê, hắn là không cần dùng đến toàn lực.

“Ta biết”, nếu võ công của ta lại hại, còn cần chàng tới cứu sao.

Nam Cung Quyết vốn muốn trêu chọc Lạc Mộng Khê mấy câu, nhưng lại nhớ tới lúc ban ngày Lạc Mộng Khê suýt nữa thì bị Lăng Khinh Trần bắt đi, nhất thời không còn hứng trí: Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyết Tình, hai người này, bốn vương đều phải cẩn thận phòng bị.

“Mộng Khê, bốn vương dạy cho nàng một ít sát chiêu, khi gặp ác địch, cho dù đánh không thắng hẳn, cũng có thể tranh thủ thời gian thoát đi. Nàng nhìn cho kĩ”.

Đánh được liền đánh, đánh không được thì tìm cơ hội thoát thân, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, quan trọng là giữ được mạng sống.

Nam Cung Quyết thân hình tuấn dật, thân pháp nhanh nhẹn, sát chiêu do hắn sử dụng, lại không có chút hung ác nào, ngược lại mang chút tiêu sái, phiêu dật làm cho người ta không thể rời mắt.

Trí nhớ Lạc Mộng Khê rất tốt, có thể nói là đã gặp qua thì không thể quên được, Nam Cung Quyết đem mười chiêu sát chiêu đánh qua một lần, Lạc Mộng Khê đem mỗi một chiêu, mỗi một thức đều ghi nhớ.

Nam Cung Quyết đánh xong, Lạc Mộng Khê theo đó cầm lấy kiếm trúc luyện tập, mỗi một chiêu, mỗi thức đều không thua kém Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết nhìn không được âm thầm tán thưởng: Lạc Mộng Khê đúng là nhân tài luyện võ thể gian khó gặp...

“Mộng Khê, nàng đã đem những chiêu thức bốn vương dạy toàn bộ ghi nhớ, thử dùng những sát chiêu này công kích bốn vương”. không có sát chiêu vô dụng, chủ yếu là thực tế thực chiến, tích lũy kinh nghiệm, khi đối địch mới có thể vận dụng tự nhiên, thành thạo.

“Có thể làm chàng bị thương hay không?” Lấy nhiều năm kinh nghiệm đặc công của Lạc Mộng Khê, những sát chiêu này có thể làm cho người ta

chỉ một chiêu liền mất mạng. Lạc Mộng Khê sống ở hiện đại, vốn tưởng rằng sát chiêu huấn luyện cho đặc công đã đủ lợi hại, cũng không nghĩ tới, chiêu thức ở cổ đại so với hiện đại còn lợi hại hơn.

“Yên tâm, võ công bốn vương so với nàng cao hơn rất nhiều, nàng không thể làm bốn vương bị thương được”. Võ công Lăng Khinh Trần cùng bốn vương tương xứng, ban ngày Mộng Khê có thể thoát khỏi tay hắc, đúng là kì tích.

“Nếu đã như vậy, ta đây không khách khí”. Có người tự nguyện làm bao cát, tại sao lại không cần.

Huống chi, mấy ngày hôm trước Nam Cung Quyết lừa nàng, đem nàng chinh đến thâm thẳm, món nợ này, nàng còn chưa tính với hắc, nếu hôm nay có thể một lần thanh toán, không có gì tốt hơn.

Lạc Mộng Khê huy động kiểm soát tấn công hướng Nam Cung Quyết, đem những gì vừa rồi Nam Cung Quyết dạy nàng sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn, một chiêu lại nhanh hơn một chiêu, một chiêu lại ngoan độc hơn một chiêu.

“Mộng Khê, bốn vương cùng nàng có thù oán gì sao?” Bằng không vì sao nàng nặng tay như vậy, đây là luyện tập, cũng không phải thật sự.

“Là chính chàng nói muốn ta công kích chàng, ta chỉ là đem chàng thành địch nhân mà thôi, đối với kẻ địch của mình làm sao có thể thủ hạ lưu tình”.

Chiêu thức của Lạc Mộng Khê mặc dù nhanh, ngoan, chuẩn, nhưng cũng là cẩn thận, nếu Nam Cung Quyết không cẩn thận, không tránh được sát chiêu của nàng, nàng cũng có thể kịp thời dừng tay, tuyệt đối không làm hắc bị thương, sở dĩ chiêu thức của nàng nhanh như vậy, là vì muốn giáo huấn Nam Cung Quyết một chút: Chàng dám gạt ta, chinh ta thâm thẳm, nếu không giáo huấn chàng một chút, ta sẽ không phải là Lạc Mộng Khê.

Tuy rằng Lạc Mộng Khê đem hết toàn lực, lợi dụng sát chiêu công kích Nam Cung Quyết, nhưng võ công Nam Cung Quyết hơn hẳn nàng, cuối cùng vẫn là thất bại trong gang tấc, kiếm trúc trong tay hoàn toàn bị hóa giải, kiếm trúc của Nam Cung Quyết lại kề trên cổ nàng:

“Ta lại thua rồi, Nam Cung Quyết, không phải chàng giấu ta, để lại mấy chiêu không có dạy cho ta?” Bằng không, sát chiêu lợi hại như vậy, cũng không thể đánh thắng chàng được.

Nam Cung quyết bất đắc dĩ thở dài: “Bốn vương không có giấu nàng, võ công của bốn vương luyện đã nhiều năm, những chiêu thức này sớm đã hiểu thông suốt, vận dụng tự nhiên, nàng mới luyện một canh giờ, có thể nào so sánh cùng bốn vương...”

Lạc Mộng Khê cũng sớm nghĩ tới điểm này, chính là không muốn chịu thua, cho nên vừa rồi cố ý làm khó Nam Cung Quyết, không muốn buông tha hẳn: “Nam Cung Quyết, chàng sống ở Thiếu Lâm Tự, Phật học chiếm phần lớn, hẳn là phải có tấm lòng rộng lượng, làm sao có thể hiểu rõ sát chiêu như vậy?”

Nghe vậy, ánh mắt Nam Cung Quyết nhất thời trở nên âm trầm, Lạc Mộng Khê ý thức được mình đã lỡ lời, chạm đến nỗi đau của Nam Cung Quyết, vội vàng nói sang chuyện khác:

“Chàng không muốn nói, vậy ta sẽ không hỏi, thời gian không còn sớm, chúng ta mau trở về thôi”.

“Mộng Khê, chờ một chút”. Lạc Mộng Khê xoay người đang muốn rời đi, Nam Cung Quyết lại gọi nàng lại: “Việc này bốn vương đã để trong lòng nhiều năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng nói với ai, nay nàng đã hỏi, bốn vương cũng không muốn giấu nàng”.

“Năm năm trước, bốn vương bị hoa đào lao, cũng không phải là vì bốn vương ăn nhầm cua, mà là bị người ta cưỡng ép...”

Cái gì, cường ép? Lạc Mộng Khê đột nhiên xoay người, nhìn về phía Nam Cung Quyết trong mắt lóe lên khiếp sợ cùng đau lòng: Năm đó, hẳn vẫn là một đứa nhỏ, không thể tưởng được những người đó lại nhẫn tâm như vậy, lại có thể dùng phương pháp tàn nhẫn như vậy, hại chết một đứa nhỏ mới hơn mười tuổi...

Đêm nay là một ngày cuối tháng, Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê đứng trong rừng trúc tâm sự chuyện xưa, từ bóng đêm tối đen cho tới lúc ánh trăng mờ người.

“không thể tưởng được năm đó chàng lại chịu nhiều khổ cực như vậy, có tra ra người chủ mưu phía sau hay không?”

Nam Cung Quyết lắc đầu cười khổ: “Người hành hung năm đó đã bị phụ hoàng ban cho tội chết, sự việc cho đến nay đã cách nhiều năm, muốn tra ra chân tướng, lại càng khó khăn...”

Người chủ mưu phía sau, trong cuộc phản loạn một năm trước có thể cũng đã chết...

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, Lạc Mộng Khê theo bản năng nắm chặt quần áo trên người, Nam Cung Quyết ngẩng đầu nhìn lên bầu trời: “Mộng Khê, đêm đã khuya, chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi đi”.

Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết đánh nhau xong một thân đầy mồ hôi, tuy nói lúc này mồ hôi đã khô, nhưng Lạc Mộng Khê vẫn cảm thấy không thoải mái, sau khi trở lại phòng cũng không lập tức đi nghỉ ngơi, mà là đi ra phía sau bình phong tắm rửa.

Lụa mỏng nhẹ bay, nhiệt khí lượn lờ, lạc Mộng Khê nằm trong nước ấm áp, thỉnh thoảng đem nước vẩy lên trên người, trên mặt nước là một tầng hoa màu đỏ, Lạc Mộng Khê cầm lên một cánh, đưa tới trên mũi người người.

Người cổ đại thế nhưng thực hưởng thụ, dùng hoa để tắm, mùi hương trên người sẽ thật lâu không tan...

một cơn gió nhẹ thổi qua, màn lụa bị thổi bay, Nam Cung Quyết chỉ mặc trung y màu trắng chậm rãi đi đến, thấy Lạc Mộng Khê đang tắm, Nam Cung Quyết cái gì cũng chưa nói, không để ý tới nghi hoặc trong mắt Lạc Mộng Khê, cởi quần áo, đi vào trong mộc dũng.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Bị Nam Cung Quyết Khi Dễ

“Tối qua chàng nói với ta chuyện gì?” Về tối hôm qua, trừ bỏ Nam Cung Quyết tinh lực tràn đầy cùng với nàng toàn thân đau nhức, Lạc Mộng Khê thật đúng là cái gì cũng không nhớ rõ.

“Chính là chuyện đứa nhỏ của chúng ta?” Trong mắt Lạc Mộng Khê tràn đầy nghi hoặc, Nam Cung Quyết không thể không tự mình công bố đáp án, bất quá hẳn cũng đã sớm dự đoán được Lạc Mộng Khê sẽ không nhớ chuyện này.

“một năm sau, ta không thể nuốt lời với Lãnh Tuyệt Tình”. Ánh sáng trong mắt Nam Cung Quyết dần trở nên âm đạm, ánh mắt Lạc Mộng Khê chợt thay đổi, hai tay đặt lên trên cổ Nam Cung Quyết: “không cần lo lắng, ta đáp ứng chàng, một năm sau nhất định sẽ sinh cho chàng một tiểu bảo bảo mập mạp, nếu là nhi tử sẽ giống chàng anh tuấn tiêu sái, là nữ nhi sẽ giống ta thông minh xinh đẹp...”

Khi ở hiện đại, Lạc Mộng Khê không hề cảm thấy sinh đứa nhỏ có bao nhiêu vui sướng, bao nhiêu chờ đợi, nhưng sau khi cùng Nam Cung Quyết viên phòng, cảm nhận được tình yêu của hắn đối với mình, Lạc Mộng Khê rất cực hiểu được, tình yêu có bao nhiêu ngọt ngào, có thể cùng người mình yêu thương mang đứa nhỏ của hắn, là chuyện hạnh phúc nhất trên đời.

Nhưng trước đó Lạc Mộng Khê đã cùng Lãnh Tuyệt Tình ước định, vì không để Tuyệt Tình cung bị diệt vong, trong một năm nàng không thể mang thai, nàng đã chính miệng đáp ứng, không thể nuốt lời.

Huống chi, chuyện nàng có thai lại có quan hệ tới hàng vạn tính mạng của Tuyệt Tình cung, nàng không thể mang việc này ra nói đùa.

“Mộng Khê, chúng ta....nhất định phải đợi một năm sao?” Nam Cung Quyết cúi đầu nhìn Lạc Mộng Khê trong lòng, hai tròng mắt đen nhánh, sâu không thấy đáy.

“Ta...không muốn nuốt lời với Lãnh Tuyệt Tình”. Chàng có thể hiểu cho ta không?

Có lẽ là bởi vì nước nóng, khuôn mặt tuyệt mỹ của Lạc Mộng Khê trở nên hồng hào, đáy mắt trong suốt lóe ra sự chờ đợi, chờ đáp án của Nam Cung Quyết.

Nam Cung Quyết không nói gì, vươn tay đem tóc trên trán Lạc Mộng Khê vén ra sau tai, chậm rãi cúi mặt xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào của Lạc Mộng Khê.

Đầu tiên, Nam Cung Quyết chỉ giống như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng hôn, môi Lạc Mộng Khê thực thơm, thực ngọt, cũng thực mềm, mang theo lực hấp dẫn trí mạng, làm cho Nam Cung Quyết không tự chủ được muốn càng nhiều.

Càng hôn càng nhiệt liệt, càng hôn càng triền miên, chiếc lưỡi linh hoạt không chút khách khí xâm nhập vào trong miệng Lạc Mộng Khê, không ngừng chiếm đoạt, tham lam hút lấy hương vị trong miệng Lạc Mộng Khê.

không biết qua bao lâu, Nam Cung Quyết mới lưu luyến không rời buông ra môi anh đào của Lạc Mộng Khê đã bites hôn đến sưng đỏ, lại tiếp tục hôn xuống chiếc cổ tinh tế của Lạc Mộng Khê.

“Nam Cung Quyết...” Lạc Mộng Khê có được tự do, há miệng hô hấp không khí, thân thể nóng bỏng của Nam Cung Quyết làm cho Lạc Mộng Khê có chút sợ hãi: không phải Nam Cung Quyết lại muốn...

Nếu lại để cho hắn thực hiện được, vậy thì ngày mai ta cũng không cần rời giường...

Lạc Mộng Khê dùng sức đẩy Nam Cung Quyết ra, lại phát hiện khí lực Nam Cung Quyết lớn hơn mình rất nhiều, vô luận nàng dùng lực như thế nào, Nam Cung Quyết vẫn như trước ôm chặt nàng trong ngực, không chút sút mẻ.

Ngược lại là Lạc Mộng Khê nàng, vừa rồi bị Nam Cung Quyết hôn đến thân thể như muốn nhũn ra, không dùng được chút khí lực.

Thân thể mềm mại của Lạc Mộng Khê nằm trong ngực Nam Cung Quyết, nhiệt khí nóng rực của Nam Cung Quyết ngày càng tăng lên, Lạc Mộng Khê phản kháng, lại càng làm cho Nam Cung Quyết dục hỏa đốt người, không để ý kháng cự của Lạc Mộng Khê, vội vàng vọt vào trong cơ thể nàng.

Kháng cự của Lạc Mộng Khê với Nam Cung Quyết căn bản là không đáng kể, một lúc sau, Lạc Mộng Khê cũng lười để ý đến hắn: Chỉ có thể lần này, lần sau không cho phép chuyện này xảy ra nữa, ta phải cẩn thận suy nghĩ biện pháp đối phó Nam Cung Quyết, tránh để cho chuyện này lại phát sinh.

Lạc Mộng Khê an tĩnh lại, mặc hắn muốn làm gì thì làm, đáy mắt thâm thúy Nam Cung Quyết hiện một tia ý cười trêu tức khó có thể phát hiện, dứt bỏ hết thủy thủ tục, cùng Lạc Mộng Khê một lần lại một lần triền miên, cùng nhau đạt đến cao trào tình ái.

Nguyên bản nhiệt độ bên trong lụa mỏng đã cao, nhiệt khí lượn lờ, thanh âm phát ra từ trong mộc dũng lại càng làm người ta mặt đỏ tim đập, thật lâu quanh quẩn, vẫn không tiêu tán.

Đến khi Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê từ sau lụa mỏng đi ra, Lạc Mộng Khê sớm đã mê đến mê man, trên hàng lông mi thật dài còn đọng

một tầng hơi nước, đôi môi anh đào sưng đỏ không chịu nổi, hai má tuyệt mỹ hiện lên một tia đỏ ửng, trên da thịt như ngọc đã bị che kín bởi những dấu hôn ngân.

Sau khi vì chính mình và Lạc Mộng Khê thay một thân xiêm y, Nam Cung Quyết kéo chăn đắp lên cho cả hai, vươn tay ôm Lạc Mộng Khê vào trong ngực, đáy mắt thâm thúy nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê, cũng không thể chỉ một câu là có thể miêu tả hết nét duyên dáng của Lạc Mộng Khê.

Mộng Khê, bốn vương biết nàng không muốn nuốt lời với Lãnh Tuyệt Tình, nhưng bốn vương rất muốn sớm một chút có tiểu bảo bảo, không muốn đợi tới một năm sau, làm sao bây giờ...

Trong mộng lung, mùi đàn hương quanh quẩn chớp mũi, Lạc Mộng Khê toàn thân đau nhức, ngực lại truyền đến cảm giác khó chịu, thở không nổi, giống như có người đang ôm chặt nàng.

“Khụ, khụ, khụ”, cổ họng một trận khô rát, làm cho Lạc Mộng Khê không nhìn được ho nhẹ vài tiếng, cánh tay ôm chặt nàng thoáng rời lỏng một chút, thanh âm bình tĩnh của Nam Cung Quyết ầm ầm mang theo trêu tức vang lên từ phía trên đỉnh đầu nàng: “Tình”

Lạc Mộng Khê dùng sức mở ra đôi mắt mệt mỏi, ánh vào mi mắt là tấm y màu trắng quen thuộc: “Bây giờ là lúc nào?”, Nam Cung Quyết còn chưa rời đi, chẳng lẽ thời gian còn sớm.

“Gần giữa trưa”. Nam Cung Quyết cúi đầu ở cổ Lạc Mộng Khê, thanh âm có chút hàm hồ: “Nàng hôm nay... dậy rất sớm...”, hô hấp ấm áp phun ở trên cổ Lạc Mộng Khê có chút ngứa.

Sớm cái gì, cũng đã giữa trưa rồi. Tất cả cũng đều tại chàng, bằng không ta đã sớm tỉnh. Bất quá kì nguy hiểm của ta đã qua, cho dù chàng có ép

buộc như thế nào, ta cũng sẽ không mang thai, cũng không cần phải uống thứ thuốc đấng ngắt đó.

Tháng này không có việc gì, tháng sau nhất định phải cẩn thận hơn, tránh để cho Nam Cung Quyết có được cơ hội. Lạc Mộng Khê âm thầm tự nhủ.

Nàng vốn định ra sức đánh Nam Cung Quyết một trận, nhưng là toàn thân mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có, cho dù đánh trên người Nam Cung Quyết, hẳn cũng không đau, vì thế, nàng tạm thời từ bỏ ý tưởng này: Chờ khi thể lực ta hồi phục, đến lúc chàng không chú ý, sẽ hung hăng giáo huấn chàng.

“Nam Cung Quyết, hôm nay chàng không cần đi xử lý công việc sao?” Bằng không, vì sao ngủ đến giờ này vẫn không có rời giường.

“Bốn vương hôm nay có chuyện cần xử lý, nhưng, lại cần có Mộng Khê cùng đi”. Bốn vương cùng nàng ngủ đến bây giờ, là vì chờ nàng tỉnh lại, cùng bốn vương đi xử lý chuyện tình.

“Là chuyện gì?” lại nhất định phải có ta cùng đi.

“Khi đến nơi, tự nàng sẽ biết”. Nam Cung Quyết từ trên cổ Lạc Mộng Khê ngẩng đầu, lại hạ trên đôi môi anh đào của nàng một nụ hôn: “Thời gian không còn sớm, chúng ta rời giường, rửa mặt chải đầu thôi.”

Nam Cung Quyết mặc dù tham luyện ôn hương, nhưng cũng phân biệt chuyện nào quan trọng hơn, nói có chuyện muốn xử lý, sẽ không chậm chạp, xốc chân lên, xoay người xuống giường, sai người đem nước rửa mặt đến.

Rửa mặt xong, Nam Cung Quyết thay một thân trang phục vừa vặn, trên dưới đánh giá một chút, Nam Cung Quyết đưa mắt nhìn sang Lạc Mộng Khê đang ngồi trước bàn trang điểm. Quần áo nhẹ nhàng màu lam bó sát

thân thể nàng, tuyệt mỹ dung nhan, khí chất phiêu dật xuất trần, làm cho người ta vừa thấy liền không thể rời đi tầm mắt.

Lạc Mộng Khê vẫn một kiểu tóc đơn giản, vật trang sức cũng không nhiều lắm, ánh mắt chạm đến vòng tai nàng để trên bàn, mâu quang thân thúy của Nam Cung Quyết hiện lên một tia vui sướng.

Thân ảnh thon dài nháy mắt đi tới phía sau Lạc Mộng Khê, tiếp nhận đôi vòng tai Lạc Mộng Khê vừa lấy đến, nhẹ nhàng đeo lên cho nàng, đôi vòng tai này chính là đôi vòng tai Nam Cung Quyết đã mua tặng Lạc Mộng Khê làm lễ vật, thế nhưng không ngờ Lạc Mộng Khê lúc nào cũng đeo nó.

“Mộng Khê, cái này trả cho nàng”. Dung mạo Lạc Mộng Khê tựa thiên tiên, làm cho người ta không tự chủ được chìm đắm trong đó, Nam Cung Quyết đứng dậy, bàn tay to mở ra, một chiếc vòng tai bạch ngọc hiện ra trước mặt Lạc Mộng Khê.

Sao lại chỉ có một cái, một cái nữa đâu? Lạc Mộng Khê nhớ rõ, hôm đó, chính Nam Cung Quyết giúp mình tháo đôi vòng tai bạch ngọc này xuống, đeo lên vòng tai mình nguyệt châu kia.

“một cái khác hiện đang ở vách núi đen” Nhìn ra nghi hoặc trong mắt Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết nhẹ nhàng cười bí hiểm.

Lạc Mộng Khê bưng tỉnh hô: “Tối hôm đó, là chàng dùng vòng tai đó giải huyết cho ta?” cũng chính là đạo bạch quang đánh trúng ta lúc đó.

“Thông minh, thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi”. Nam Cung Quyết đem chiếc vòng tai đặt trên bàn trang điểm, dắt tay Lạc Mộng Khê rất nhanh đi ra khỏi phòng: Hôm nay, bốn vương phải đem những nhân vật trọng yếu trong kinh thành Thanh Tiêu tiến hành tiêu trừ.

Hồng Phúc là khách điểm lớn nhất kinh thành Thanh Tiêu, cũng là tửu lâu lớn nhất, Lâm Huyền Sương được Nhạc Dịch an bài trong một khách

phòng ở lầu hai.

Trong khách phòng.

Lâm Huyền Sương đã cùng hắc y nhân đạt thành hiệp nghị, cho nên, nàng không cần vội nghĩ biện pháp thiết kế Lạc Mộng Khê, chỉ cần yên lặng chờ đợi chỉ thị cùng thông tin của hắc y nhân đưa tới.

Lâm Huyền Sương am hiểu y thuật, tinh thông độc dược, nếu nàng muốn giết Lạc Mộng Khê, rất đơn giản, nhưng nếu nàng tự mình động thủ giết bỏ Lạc Mộng Khê nhất định sẽ bị Nam Cung Quyết tra ra.

Đến lúc đó nàng không chỉ không thể ở lại bên cạnh Nam Cung Quyết, còn có thể trở thành kẻ thù bị Nam Cung Quyết đuổi giết, kết quả như vậy không phải là cái nàng muốn.

Nếu Lạc Mộng Khê chết trong tay hắc y nhân, cùng Lâm Huyền Sương nàng không có quan hệ, nàng liền có thể quang minh chính đại ở lại bên cạnh Nam Cung Quyết, bởi hắc y vượt qua giai đoạn thương tâm, qua đoạn thời gian khó khăn, vị trí Lạc vương phi này liền vào tay nàng.

Sau khi dùng xong bữa trưa, Lâm Huyền Sương vẫn giống như bình thường, ra ngoài tản bộ nửa canh giờ liền trở về, vừa vào phòng, liền thấy một con bồ câu đưa tin từ bên ngoài cửa sổ bay vào, đậu xuống trên bàn.

Bồ câu cả người tuyết trắng, trên đỉnh đầu có một chút sắc hồng, là bồ câu đưa tin chuyên dụng của Dược Vương cốc: Lâm Huyền Sương tuy là con gái của cốc chủ Dược Vương cốc, nhưng nàng là nữ tử, có rất nhiều chuyện, nếu như không phải khẩn cấp cốc chủ cũng không muốn nàng tham dự. Việc khó giải quyết bình thường sẽ không gọi đến nàng.

Bồ câu đưa tin của Dược Vương cốc vì sao lại bay đến nơi này? Chẳng lẽ Dược Vương cốc đã xảy ra chuyện?

Lâm Huyền Sương trong lòng nghi hoặc, bước nhanh lên phía trước, bắt lấy bồ câu, gỡ xuống tờ giấy, mở ra xem, đồng tử hơi co lại, mắt đẹp càng ngưng càng sâu: Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Ta phải làm sao bây giờ?

Lâm Huyền Sương sắc mặt lo lắng đi qua đi lại trong phòng, suy nghĩ biện pháp làm sao cho tốt cả đôi đường.

không biết qua bao lâu, Lâm Huyền Sương dừng lại cước bộ bối rối, mắt đẹp hiện lên một tia kiên định, giống như hạ quyết tâm rất lớn, hít sâu một hơi, rất nhanh hướng phía bên ngoài phòng rời đi.

Xuống lầu hai, ra khỏi khách điểm Hồng Phúc, Lâm Huyền Sương không ngừng lại cước bộ, rất nhanh theo một phương hướng biến mất.

Trong một nhĩ gian trên lầu hai của một trà lâu, Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê đang ngồi cạnh cửa sổ uống trà, lơ đãng đưa mắt, trông thấy Lâm Huyền Sương đang kích động rất nhanh đi về phía trước: “Nam Cung Quyết, có nên cho người đi điều tra một chút, khoảng thời gian trước Lâm Huyền Sương là đã trở về Dược Vương cốc sau đó trở lại, hay là vẫn chưa hề trở về Dược Vương cốc?”

Nam Cung Quyết buông xuống chén trà trong tay, đầu cũng không ngẩng, trong mắt sâu không thấy đáy: “Lâm Huyền Sương căn bản không hồi Dược Vương cốc, sau khi rời khỏi Lạc vương phủ, nàng tìm một đại trạch ở ngoại ô, ngày trăm y hội chấn, cũng là nàng thông tri cho Phùng Thiên Cương cùng Nam Cung Phong, bốn vương là dùng long lưỡi làm giả...”

“Vì sao nàng phải làm như vậy?” Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong, Lâm Huyền Sương đều biết rõ, vì sao lại giúp bọn họ hại Nam Cung Quyết.

“Đương nhiên là vì bốn vương”. Còn có Mộng Khê nàng!

Kẻ thù của Lạc Mộng Khê rất nhiều, vẫn phải dựa vào Thanh Tiêu Lạc vương Nam Cung Quyết bảo hộ chu toàn, nếu ở ngày trăm y hội chấn Nam Cung Quyết thân bại danh liệt, an toàn của Lạc Mộng Khê liền mất đi bảo đảm, bị cừu gia đuổi giết là chuyện sớm hay muộn.

Mà Nam Cung Quyết sau khi thân bại danh liệt, sẽ trở thành hai bàn tay trắng, nếu lúc đó Lâm Huyền Sương lại đưa tay về phía hắn, thì chính là cái mà mọi người vẫn nói hoạn nạn mới biết chân tình, hắn khẳng định sẽ thật cảm kích nàng, thú nàng làm vợ, là chuyện hợp với đạo lý.

Đáng tiếc, người định không bằng trời định, Lâm Huyền Sương thế nào cũng không nghĩ tới, Lạc Mộng Khê bị trúng mị dược do hữu hộ pháp của Tuyệt Tình cung chế tạo, mị dược lại làm phát tán kịch độc trong cơ thể, tính mạng nguy trong sớm tối.

Nam Cung Quyết vì cứu nàng, chuẩn bị hi sinh bản thân mình, lại trong họa được phúc, trị lành chứng bệnh hiểm nghèo của hắn.

“Vậy chàng tính xử lý Lâm Huyền Sương như thế nào?” Nam Cung Quyết mặc dù lớn lên ở thiếu lâm tự, nhưng cũng không phải loại từ bi đại phát, có sừu tất báo, có ân tất trả, đó mới chính là con người hắn.

“Xem ở chút giao tình giữa bốn vương và Lâm cốc chủ, bốn vương đã dùng bồ câu đưa tin nói những chuyện phát sinh ở kinh thành cho Lâm cốc chủ, Lâm Huyền Sương giao cho hắn xử lý.”

Chỉ có một lần này, sẽ không có lần sau nữa, nếu Lâm cốc chủ không thể xử lý Lâm Huyền Sương, lại để cho nàng chạy tới kinh thành gây sóng gió, bốn vương tuyệt sẽ không đối với nàng ta thủ hạ lưu tình.

Nhìn bộ dáng kích động của Lâm Huyền Sương, sợ là bồ câu đưa tin của Lâm cốc chủ đã đến, triệu nàng cấp tốc hồi Dược Vương cốc, nội dung bồ câu đưa tin, Nam Cung Quyết không có hứng thú, chỉ cần Lâm Huyền Sương rời đi nơi này, sự tình liền có thể chấm dứt.

“Nam Cung Quyết, chàng kéo ta đến đây, chính là để ta nhìn Lâm Huyền Sương rời đi kinh thành sao?” Nam Cung Quyết vô luận là gặp chuyện gì, đều bất động thanh sắc, hần bày mưu tính kế, thật sự làm cho người ta thấy mà sợ.

Từ chuyện Lâm Huyền Sương này mà nói, ta cho rằng hần sẽ cho người điều tra việc này, lại không nghĩ đến hần đã sớm sai người điều tra xong, nắm giữ lượng lớn tin tức, cũng nghĩ ra biện pháp giải quyết chu toàn.

“Còn chưa hết đâu, còn có một việc khác muốn nàng chứng kiến”. Nam Cung Quyết vừa dứt lời, liền có một trận tiếng đập cửa nho nhỏ vang lên, Bắc Đường Diệp đẩy cửa đi vào: “Nam Cung Quyết, tìm bốn hoàng tử đến là có chuyện gì?”

“Cho người cùng Mộng Khê xem diễn.”

“Diễn cái gì?” Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp trăm miệng một lời hỏi, trong mắt là tràn đầy nghi hoặc: Nam Cung Quyết muốn ta và Bắc Đường Diệp xem diễn, chẳng lẽ chúng ta đã làm sai cái gì, hoặc đã bỏ qua cái gì, Nam Cung Quyết cho chúng ta xem diễn là muốn nhắc nhở chúng ta...

Nam Cung Quyết đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, khoe miệng giơ lên một chút ý cười: “Trò hay sắp bắt đầu, hai người các người, chú ý nhìn xem”.

Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp theo ánh mắt Nam Cung Quyết nhìn lại, trên đường cái như trước rộn ràng nhộn nháo, người đến người đi, một chiếc xe ngựa hoa lệ từ hướng tây đi đến.

Nhìn chiếc xe ngựa quen thuộc, cùng với tên xa phu râu dài màu trắng, trong có vẻ tuổi già sức yếu, Bắc Đường Diệp kinh hô: “Đây là xe ngựa của Tứ di thái”.

“Bốn vương biết, các người tiếp tục nhìn xuống xem”. Nam Cung Quyết cầm lên ấm trà rót cho mình và Lạc Mộng Khê mỗi người một ly trà thơm,

khí nóng bay lên, hương trà quanh quần chớp mũi, thật lâu không tiêu tán.

Đôi mắt Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống: Tứ di thái bình thường ru rú trong nhà, nhưng gần đây lại thường xuyên xuất hiện trên đường, dường như có gì đó không thích hợp.

Nhưng ngày hôm qua Bắc Đường Diệp cũng đã nói, hẳn đã sai người âm thầm điều tra nhà của Tứ di thái, vẫn không tìm được bóng dáng Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong, bọn họ thật sự không có ở chỗ của Tứ di thái, hay bọn họ đã thay đổi phương pháp ẩn trốn mới...

Lạc Mộng Khê mang theo nghi hoặc thật sâu, nhìn về phía đường cái, một chiếc xe ngựa rất nhanh từ hướng đông đi đến, đường cái cổ đại độ rộng có hạn, nhưng hai chiếc xe ngựa song song tránh nhau vẫn không thành vấn đề....

Có thể là có việc gấp, cả chiếc xe ngựa từ hướng đông đi đến và chiếc xe ngựa của Tứ di thái đều chạy rất nhanh....

Lạc Mộng Khê trong lòng vẫn đang nghi hoặc khó hiểu: Phùng Thiên Cương không có khả năng sẽ buông tha con đường bên đại phu nhân, hẳn sẽ âm thầm cùng đại phu nhân liên hệ.

Phùng Thiên Cương thật thông minh, chắc hẳn sẽ tìm một phương pháp mà người bình thường không thể tưởng tượng đến xuất hiện trước mặt mọi người, đồng thời cùng đại phu nhân liên hệ sẽ không làm mọi người khả nghi...

Đột nhiên, trong đầu Lạc Mộng Khê linh quang chợt lóe: Phu xe, sẽ không làm cho người khác nghi ngờ thân phận của hắn, đúng vậy, ta như thế nào lại xem nhẹ hắn ...

“Nam Cung Quyết, ta đã hiểu chuyện là như thế nào”. Lạc Mộng Khê tự tin tràn đầy.

“Vậy đem suy đoán của nàng phân tích cho chúng ta cùng nghe đi”. Mộng Khê quả nhiên thông minh, nhìn một chút liền hiểu, không giống như Bắc Đường Diệp, cho tới bây giờ còn không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của bốn vương.

“Phùng Thiên Cương vẫn đều ở bên cạnh Tứ di thái, cùng đại phu nhân liên hệ, thân phận của hắn là xa phu”.

Lạc Mộng Khê vừa dứt lời, đột nhiên chiếc xe ngựa từ hướng đông đi tới cùng với chiếc xe ngựa của Tứ di thái đụng vào nhau, khoá mã nhào lên, khiến toa xe bị lật xuống, Tứ di thái từ trong toa xe gian nan đứng lên, mà trên xe ngựa hoa lệ lại có vài nam tử trẻ tuổi, huy kiếm đánh về phía phu xe của Tứ di thái...

Xa phu của Tứ di thái tuổi già sức yếu, theo lý thuyết, căn bản không thể tránh thoát sát chiêu của những tên nam tử trẻ tuổi kia, nhưng ra ngoài dự đoán của mọi người là, khi trường kiếm sắp đâm tới trên người xa phu, xa phu đột nhiên huy động mã tiên trong tay, đem mấy người trẻ tuổi bức lui.

Tung người nhảy, xa phu muốn chạy trốn, thân hình mạnh mẽ nào có nửa điểm giống một người tuổi già sức yếu...

Những người trẻ tuổi vốn là vì xa phu mà đến, sao có thể để cho hắn an toàn thoát đi, mấy trường kiếm vung lên đem hắn bức trở về, mũi kiếm hướng đến trên người xa phu...

Lại không nghĩ là, trong lúc xa phu đang đánh nhau thì bị một nam tử trẻ tuổi tập kích, hình dáng quen thuộc hiện ra trước mắt mọi người: Đúng là Phùng Thiên Cương dính một chòm râu già ở cằm.

Lạc Mộng Khê không tiếng động mà cười: Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, Phùng Thiên Cương thật sự giả trang thành xa phu, ngày hôm qua Tứ di thái xuống xe rời đi lực chú ý của chúng ta, chính là muốn cho Phùng Thiên Cương có cơ hội rời đi.

Chiêu ‘kim thiên thoát xác’ này quả nhiên đủ cao minh, ai có thể nghĩ đến chủ nhân chân chính của chiếc xe ngựa này lại không phải là Tứ di thái quân áo hoa lệ, mà là một người ăn mặc thô sơ, không ai chú ý tới, xa phu.

Xa phu cũng không phải là người của Tứ di thái, mà là Tướng phủ vì đám người Tứ di thái mà chuẩn bị, không ở lại Tướng phủ cũng không ở lại nơi của Tứ di thái, cho nên Bắc Đường Diệp phải người điều tra chỗ ở của Tứ di thái cũng không phát hiện ra Phùng Thiên Cương.

“Bắc Đường Diệp, loại kết quả này, người thật không ngờ đi”. Thanh âm Nam Cung Quyết bình tĩnh, làm cho người ta không nghe ra cảm xúc trong lời nói của hắn.

“Bốn hoàng tử, cam bái hạ phong”. Bắc Đường Diệp thua tâm phục khẩu phục: Loại khả năng này, hắn thật sự không ngờ tới, bất quá, từ trước tới nay Nam Cung Quyết đều thông minh hơn hắn, lúc này hắn cũng không cảm giác được là có gì không đúng.

“Xem ra, trong ba người chúng ta, ta cũng không phải là người kém nhất”. Lạc Mộng Khê bỗng nhiên mở miệng: “Ít nhất vào thời điểm quan trọng, ta cũng đã nghĩ đến khả năng này, đoán được chính xác đáp án...”, mà Bắc Đường Diệp người cũng là không đoán ra.

“Lạc Mộng Khê, nàng là phu nhân của Nam Cung Quyết, đi theo bên người của hắn lâu như vậy, ít nhiều cũng học được chút ít, đoán ra được cách che giấu thân phận của Phùng Thiên Cương cũng không có gì kì quái...”

“Bắc Đường Diệp, người đi theo bên người Nam Cung Quyết cũng đã hơn năm năm đi, ta mới giả cho hắn không đến năm tháng, theo lý thuyết, người phải học được ở chỗ hắn nhiều hơn mới đúng, sao lần này...” người còn không thông minh bằng ta.

“Thân phận hai chúng ta bất đồng, nàng là thê tử của hã, bốn hoàng tử chỉ là bằng hữu, vợ chồng với nhau là không có gì bí mật, Nam Cung Quyết cũng sẽ không keo kiệt, cái gì cũng sẽ dạy cho nàng”.

“Đối với bằng hữu, hã vẫn là có một chút tâm tư riêng, giấu giếm một chút kỹ năng, không có dạy cho bốn hoàng tử...”, cho nên suy luận của bốn hoàng tử mới có thể kém nàng.

Lạc Mộng Khê cúi đầu uống trà, đối với lời nói của Bắc Đường Diệp từ chối cho ý kiến: Nam Cung Quyết tâm tư kín đáo, tâm cơ thâm trầm, mặt ngoài như không chút nào để ý, trên thực tế hã cũng đã âm thầm an bài tốt hết thảy, đem đối thủ đánh cho không kịp trở tay, nếu đối địch với người như vậy, vẫn không biết là phúc hay là họa...

“Nam Cung Quyết, mấy tên trẻ tuổi công kích Phùng Thiên Cương là do chàng an bài đi?” Xem thân thủ bọn hã, hã là thị vệ vương phủ.

“Đúng vậy, bốn vương an bài bọn họ lật tẩy Phùng Thiên Cương.”

“Vậy chàng tính xử lý Phùng Thiên Cương như thế nào?” Đây mới là vấn đề mà Lạc Mộng Khê quan tâm, Nam Cung Phong thất thế, Phùng Thiên Cương cũng bị tước bỏ tư cách quốc sư trở thành bình dân, Phùng Thiên Cương là kẻ thù của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết có thể tùy tiện tìm một cái lý do mà giết hã.

“Giết”, Nam Cung Quyết không chút do dự nói ra chữ này, ánh mắt càng thâm trầm, ẩn ẩn thoáng hiện lệ quang: Đối với địch nhân, cho tới bây giờ bốn vương vẫn không hiểu từ ‘nuông tay’ viết như thế nào.

Phùng Thiên Cương đứng về phía Nam Cung Phong, chỉ cần hai người họ còn sống, vì ngôi vị hoàng đế sẽ không ngừng thiết kế hãm hại Nam Cung Quyết.

Là hai người bọn hắc tâm sinh ác niệm, tâm ngoan thủ lạt trước, đừng trách Nam Cung Quyết hắc không nể tình cũ, trăm thảo trừ căn.

Tình huynh đệ, tình quân thần, Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cường khi giết Nam Cung Quyết cũng chưa từng nghĩ qua, nay Nam Cung Quyết hắc vì sao lại phải để ý vấn đề này.

Võ công Phùng Thiên Cường mặc dù cao, nhưng hai đấm khó địch bốn tay, hơn nữa thị vệ vương phủ võ công cũng không kém, Phùng Thiên Cường dần dần ở thế hạ phong.

Có lẽ là vì mệnh lệnh của Nam Cung Quyết, bọn thị vệ chiêu chiêu ngoan độc, không chút nào lưu tình, thật muốn đẩy Phùng Thiên Cường vào chỗ chết.

Phùng Thiên Cường thân là quốc sư Thanh Tiêu, cho đến bây giờ đều cao cao tại thượng, chỉ có hắc đuổi giết người khác, nào đến phiên người khác đuổi giết hắc.

Thế nhưng hôm nay hắc lại bị những tiểu bối vô danh này vây khốn, mặt lộ vẻ lo lắng cùng ngoan độc, nếu là bình thường, khẳng định hắc sẽ hạ lệnh đem bọn thị vệ này băm thây vạn đoạn.

Nay Phùng Thiên Cường thất thế, trong tay không thể dùng binh, bị bọn thị vệ đánh chỉ có thể chống đỡ, không thể hoàn thủ, như vậy bị giết chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Phùng Thiên Cường, không thể tưởng được người đường đường là quốc sư Thanh Tiêu, uy phong lẫm lẫm, thế nhưng lúc này lại bị đánh cho không thể chống đỡ, ngồi chờ tử vong, bị người khắp nơi đuổi giết, chịu đủ khổ sở. Đây cũng là do người tự tìm.

Nếu người hảo hảo làm quốc sư của người, vì dân chúng Thanh Tiêu mà tạo phúc, thì bây giờ, người vẫn là người trên mọi người, là quốc sư được

mọi người tôn kính.

đi đến bước đường hôm nay cũng không thể trách người khác, muốn trách cũng chỉ có thể trách người, tâm ngoan thủ lạt, vọng tưởng giúp kẻ khác cướp ngôi vị hoàng đế, cái gì không thuộc về người, thì đừng nên vọng tưởng.

Ngay lúc Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp đang chờ xem Phùng Thiên Cương sẽ bị giết như thế nào, vẫn đứng một bên xem cuộc chiến Tứ di thái đột nhiên ra tay công kích hướng thị vệ vương phủ.

Bọn thị vệ tinh lực đều tập trung trên người Phùng Thiên Cương, không hề lưu ý Tứ di thái, đột nhiên bị công kích lui về sau vài bước.

“Quốc sư, người đi trước, nơi này giao cho ta”. Quay lại nhìn hướng thị vệ vương phủ, ánh mắt Tứ di thái trở nên sắc bén, không chút nào sợ hãi, làm sao còn bộ dáng Tứ di thái ôn nhu yếu ớt.

“Cẩn thận”, Phùng Thiên Cương cũng không nói nhiều, dặn dò một tiếng, rất nhanh phi thân rời đi: Thị vệ Lạc vương phủ là muốn giết hãn, hãn sẽ không làm khó Tứ di thái...

“Tứ di thái biết võ công?” Bắc Đường Diệp kinh hô: thật sự là nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo, Tứ di thái ôn nhu nhàn tĩnh, cử chỉ tao nhã, giống như một thiên kim tiểu thư, không nghĩ tới thế nhưng lại là một võ lâm cao thủ.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đối với chuyện này không có phản ứng quá lớn, bởi vì hai người đã sớm đoán được Tứ di thái có võ công: Nữ nhân tướng phủ, không có ai đơn giản, Đại phu nhân, Tam phu nhân đều biết võ công, Tứ di thái có võ công cũng không có gì kì quái, nếu không đoán sai, Tứ di thái cũng là thế lực trong tối của đại phu nhân, không có võ công mới là lạ.

Thị vệ Lạc vương phủ chính là do Nam Cung Quyết tự mình huấn luyện, võ công cùng năng lực phản ứng thị vệ bình thường không thể sánh bằng, Tứ di thái muốn ngăn cản bọn họ để cho Phùng Thiên Cương thoát đi, căn bản là không có khả năng.

Hai thị vệ lưu lại đối phó Tứ di thái, những thị vệ còn lại nhanh chóng đuổi sát theo Phùng Thiên Cương: Muốn chạy trốn, không dễ dàng như vậy.

Trong nhĩ gian của trà lâu, Bắc Đường Diệp buông chén trà trong tay: “Phùng Thiên Cương và bọn thị vệ đều đi rồi, chúng ta có muốn đi theo xem náo nhiệt hay không?”

“Muốn xem người tự mình đi xem, bốn vương cùng Mộng Khê mệt mỏi, hồi phủ nghỉ ngơi”. Nam Cung Quyết đứng lên, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, động tác thân mật, cũng không quay đầu lại tiêu sái ra khỏi nhĩ gian, lưu lại một mình Bắc Đường Diệp trong phòng tức giận tận trời.

“Bốn hoàng tử cũng đang ngồi trong này, vậy mà hai người bọn họ xem bốn hoàng tử như không tồn tại”. Bất quá, sau khi thành thân Nam Cung Quyết thay đổi rất lớn, chẳng lẽ cùng với người yêu thương ở chung một chỗ, thật sự hạnh phúc đến vậy.

Khi Nam Cung Quyết xử lý sự tình, tuy rằng vẫn bình tĩnh như trước, nhưng đáy mắt ưu thương đã hoàn toàn biến mất, khí chất u buồn cũng hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Nhìn ánh mắt hắc là không thể che dấu hạnh phúc, thậm chí trong mắt hắc vẫn luôn mang theo ý cười, thành thân thật sự hạnh phúc như vậy sao, lại có thể làm thay đổi hắc một người.

Ra khỏi trà lâu, Nam Cung Quyết lôi kéo Lạc Mộng Khê đi về một hướng khác, Lạc Mộng Khê trong lòng nghi hoặc: “Nam Cung Quyết, đây cũng không phải đường trở về vương phủ a?”

Con đường này đi không phải chỉ một hai lần, khả năng đi nhầm đường tính không lớn, chẳng lẽ Nam Cung Quyết có việc muốn làm...

“Thời gian còn sớm, chúng ta không trở về vương phủ”. Nam Cung Quyết vẫn chưa dừng lại cước bộ, bàn tay nắm tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê bắt giắc siết chặt hơn.

không trở về vương phủ, vậy muốn đi đâu? Nhìn Nam Cung Quyết thần sắc ngưng trọng, Lạc Mộng Khê cũng không hỏi hẵn, cho dù có hỏi cũng vô dụng, khẳng định hẵn sẽ nói: “Khi đến nơi, tự khắc nàng sẽ biết”

“Nam Cung Quyết, chàng cảm thấy thị vệ vương phủ có thể giết chết Phùng Thiên Cương không?”

không biết Phùng Thiên Cương bỏ chạy như thế nào, nhìn bộ dáng Nam Cung Quyết không chút lo lắng, chẳng lẽ hẵn đã đoán được kết quả của Phùng Thiên Cương, cũng đã có sự chuẩn bị tốt, nơi chúng ta sẽ đi, sẽ không phải là nơi mà Phùng Thiên Cương đặt chân đi.

“Phùng Thiên Cương không dễ dàng chết như vậy”. Nam Cung Quyết không mặn không nhạt nói.

“Ý của chàng là thị vệ vương phủ không giết được hẵn?” Nam Cung Quyết giống như đã biết chuyện gì đó, lại cũng không tính nói cho ta biết.

Nam Cung Quyết dừng lại cước bộ, thân thủ đem Lạc Mộng Khê ôm vào trong ngực: “Mộng Khê, chúng ta hiện tại không nói đến chuyện này nữa, bốn vương mang nàng đến một nơi”

Lạc Mộng Khê vốn định thốt ra “Chỗ nào?”, nhưng lại nghĩ đến khả năng giữ bí mật của Nam Cung Quyết, lời nói đến bên miệng lại bị nàng nuốt trở vào.

“Mộng Khê, như thế nào nàng không hỏi đó là chỗ nào?”, Nam Cung Quyết mắt lộ ra nghi hoặc, bàn tay khẽ vuốt trán Lạc Mộng Khê: không có bị phong hàn, Mộng Khê như thế nào im lặng như vậy....

“Vốn cũng muốn hỏi, nhưng lại nghĩ rằng có hỏi chàng cũng không nói”. Vì thế, nên không thèm mở miệng.

nói đến Phùng Thiên Cương, Lạc Mộng Khê nghĩ đến Đại phu nhân cùng Lạc thừa tướng: “Nam Cung Quyết, chàng cự tuyệt điều kiện của Lạc Hoài Văn, chàng nghĩ hẳn sẽ tìm ai hợp tác?”

không biết Lạc Hoài Văn đối với Mai Nhược Vân đến tột cùng là thật tâm, hay vẫn là có mục đích khác, thế nhưng lại muốn người ta giúp hẳn đi Tuyệt Tình cung trộm tro cốt...

Nam Cung Quyết không trực tiếp trả lời mà hỏi lại một câu: “Dối mắt toàn bộ Thanh Tiêu, ngoài bốn vương ra, còn có ai có thể chống đỡ được cùng Tuyệt Tình cung?”

Lãnh Tuyệt Tình cùng Nam Cung Quyết, Lăng Khinh Trần, Hạ Hầu Thần được xưng tụng là tuyệt thế tứ công tử, có thể ngang sức với Lãnh Tuyệt Tình, cũng chỉ có Nam Cung Quyết, Lăng Khinh Trần, Hạ Hầu Thần ba người, Nam Cung Quyết, Lăng Khinh Trần đều không có khả năng giúp đỡ Lạc Hoài Văn, vậy chỉ còn lại Hạ Hầu Thần...

Đối tới đối lui, Lạc Hoài Văn vẫn là hợp tác với địch nhân lớn nhất của Nam Cung Quyết.

“Nam Cung Quyết, Lạc Hoài Văn ở Thanh Tiêu có sức ảnh hưởng rất lớn tới bá quan văn võ, nếu hẳn cùng Hạ Hầu Thần hợp tác, đối với chàng thực bất lợi...”

“Yên tâm, trong lòng bốn vương hiểu rõ, cũng đã làm tốt chuẩn bị”. Lạc Hoài Văn cùng Hạ Hầu Thần muốn ở Thanh Tiêu gây nên sóng gió, không

dễ dàng như vậy.

Trong trà lâu của Tuyệt Tình cung, Lãnh Tuyệt Tình ngồi trong phòng một mình uống rượu, trên bàn cũng đã có vài vò rượu không, trong phòng tràn ngập mùi rượu, lời nói của Lăng Khinh Trần không ngừng quanh quẩn bên tai...

một năm sau, khi Lạc Mộng Khê biết được chân tướng, thực sẽ hận ta cả đời sao?

Lại bưng lên chén rượu, đưa đến bên miệng, nhưng trong chén rượu lại hiện lên dung nhan tuyệt mỹ của Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê”.

Lãnh Tuyệt Tình thầm than một tiếng, bàn tay to dùng sức một chút, chỉ nghe ‘tạt’ một tiếng, chén rượu trong tay bị bóp nát, rượu chảy ra tay, những mảnh chén nhỏ cũng theo đó rơi xuống.

Lòng bàn tay chậm rãi chảy ra từng giọt máu, dần dần trộn lẫn trong rượu mà chảy xuống...

Khóe miệng giương lên một tia cười chào phúng, đáy mắt Lãnh Tuyệt Tình hiện lên chua xót cùng ưu thương càng đậm: Mộng Khê, ta lừa nàng, cũng là bất đắc dĩ, nàng thật sự sẽ không tha thứ ta sao?

Khóe mắt hiện lên một thân ảnh màu đen, Lãnh Tuyệt Tình trong phút chốc hoàn hồn, đột nhiên quay về phía cửa sổ: “Người nào?”

Cùng lúc tiếng nói phát ra, thân ảnh thon dài màu trắng của Lãnh Tuyệt Tình cũng đã đến ngoài cửa sổ, xa xa một đạo thân ảnh màu đen đã rất nhanh đi xa, Lãnh Tuyệt Tình mâu quang trầm xuống, lắc mình đuổi theo.

Thân ảnh màu đen dùng khinh công đi rất nhanh, xem ra không phải là đến thám thính sự tình Tuyệt Tình cung, hẳn là trùng hợp đi qua cửa sổ chỗ Lãnh Tuyệt Tình, bị hấn phát hiện.

Lãnh Tuyệt Tình cũng không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, hơn nữa chuyện giữa hắc y nhân và Lạc Mộng Khê cũng đã làm cho hắc tâm phiến ý loạn, biết được hắc y nhân cũng không phải vì mình mà đến, hắc đương nhiên cũng không muốn để ý.

đang muốn xoay người rời đi, lại thấy tên hắc y nhân hạ xuống một khu nhà, Lãnh Tuyệt Tình lại biết, đây chính là dịch quán chỗ Hạ Hầu Thần đang ở: Hắc y nhân này là người của Hạ Hầu Thần hay là người giám thị hắc?

Đối với cách làm người của Hạ Hầu Thần, Lãnh Tuyệt Tình cũng có biết một, hai. Việc Hạ Hầu Thần âm thầm tập kết người đối phó với Nam Cung Quyết, Lãnh Tuyệt Tình cũng có nghe nói qua một ít, mục đích Hạ Hầu Thần đối phó với Nam Cung Quyết rất đơn giản, là vì Lạc Mộng Khê.

Phàm là chuyện có liên quan đến Lạc Mộng Khê, Lãnh Tuyệt Tình cũng không dễ dàng bỏ qua: Nếu đã đến đây cũng không ngại đi xuống nhìn xem, nói không chừng trong lúc vô tình lại biết tin tức gì trọng yếu....

Hắc y nhân lọt vào sân sau, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng, Lãnh Tuyệt Tình vẫn chưa để ý, vừa xuống mặt đất, liếc nhìn khắp nơi, rồi không tiếng động hướng phòng khách đi đến: Trong phòng khách có động tĩnh!

“Chuyện bốn tướng nói cùng với Hạ Hầu thái tử, không biết Hạ Hầu thái tử nghĩ như thế nào?” Lãnh Tuyệt Tình nghe ra, đây là thanh âm Lạc Hoài Văn: Lạc thừa tướng, hắc làm sao lại có thể ở trong này?

“Điều kiện của Lạc thừa tướng xác thực thật mê người, bản cung quyết định đáp ứng điều kiện của Lạc thừa tướng, vì Lạc thừa tướng đi Tuyệt Tình cung thu hồi tro cốt phu nhân, bất quá, cũng mong Lạc thừa tướng tuân thủ hứa hẹn, giúp bản cung đạt được giang sơn Thanh Tiêu...”

“Đó là đương nhiên, Hạ Hầu thái tử xin yên tâm, bốn tướng nói được sẽ làm được...”

Lãnh Tuyệt Tình trong lòng cả kinh, đột nhiên nâng lên mí mắt, trong đầu hiện ra chuyện tả hữu hộ pháp nói với hắn: Lạc Mộng Khê nói đều là sự thật, Lạc Hoài Văn thực muốn lên vào Tuyệt Tình cung, đào trộm tro cốt Mai Nhược Vân, vậy mà ta lại nghĩ rằng Mộng Khê là vì giáo huấn tả hữu hộ pháp, cố ý tiết lộ tin tức giả cho bọn hắn, làm cho bọn họ tổn công...

Lạc Hoài Văn bí hiểm, Hạ Hầu Thần lại quỷ kế đa đoan, nêu hai người này hợp tác đối phó Tuyệt Tình cung, vậy cơ nghiệp trăm năm của Tuyệt Tình cung, thật sự có uy hiếp...

Bên này, Nam Cung Quyết đưa Lạc Mộng Khê đến một nơi có phong cảnh tuyệt đẹp, non xanh, nước biếc, trời xanh, mây trắng: “Nam Cung Quyết, chàng dẫn ta tới nơi này làm gì, ngắm phong cảnh sao?”, nếu luận cảnh sắc, vẫn là trong sơn cốc kia cảnh sắc xinh đẹp hơn.

Trong đầu Lạc Mộng Khê hiện ra hình ảnh chính mình cùng Nam Cung Quyết ở trong sơn cốc: Ở nơi đó thoải mái khoái hoạt, vô ưu vô lự, giống như sống trong tiên cảnh, không giống nơi này, chỉ có lục đục với nhau, người lừa ta gạt...

“không phải, bốn vương là muốn thử xem sát chiêu của nàng”. Nhìn xem khi nàng gặp được đám người Lăng Khinh Trần, cơ hội thoát đi có bao nhiêu.

thì ra là thế! Ánh mắt Lạc Mộng Khê hơi đổi, một kế hoạch tà ác dưới đáy lòng dần thành hình: Nam Cung Quyết mỗi ngày khi dễ ta, hôm nay, ta rốt cục có thể vì chính mình báo thù...

“Xem chiêu!” không chờ Nam Cung Quyết kịp nói những lời khác, Lạc Mộng Khê đã huy động chủ thủ trong tay, xuất chiêu đi qua, may mắn

thân pháp của Nam Cung Quyết rất nhanh, nếu không khẳng định sẽ bị Lạc Mộng Khê đánh lén.

“Mộng Khê, nàng đánh lén bốn vương”. Nam Cung Quyết lắc mình tránh thoát sát chiêu của Lạc Mộng Khê, chỉ tiếp chiêu, không hoàn thủ.

Mộng Khê chiêu thức quỷ dị, hơn nữa có khuynh hướng đánh lén những ám chiêu, nếu không phải biết Mộng Khê là tướng phủ đại tiểu thư, mười mấy năm qua vẫn ở trong tướng phủ, chưa từng đi nơi khác, bốn vương cũng sẽ nghĩ, nàng là sát thủ...

“Sử dụng sát chiêu, sẽ xuất kì bất ý, nếu không để cho người ta biết được chiêu thức của nàng vậy sao có phần thắng?”

Lạc Mộng Khê nói, đồng thời trong tay cũng là một chiêu nhanh hơn một chiêu, chiêu thức Nam Cung Quyết dạy nàng, được nàng phát huy vô cùng nhuần nhuyễn: Nam Cung Quyết, lúc này đây ta sẽ khiến cho chàng biết cái gì kêu là chặt vật không chịu nổi...

Bất quá, Lạc Mộng Khê so với Nam Cung Quyết kém rất nhiều, tuy rằng Lạc Mộng Khê dùng hết toàn lực, vẫn không thể thắng được Nam Cung Quyết, bàn tay Nam Cung Quyết lướt qua chủ thủ của Lạc Mộng Khê, đem nó đặt ngay trên chiếc cổ mảnh khảnh của Lạc Mộng Khê, thành công thấy được đáy mắt đầy lửa giận của Lạc Mộng Khê.

“Mộng Khê, biết vì sao lúc trước bốn vương chỉ chống đỡ mà không có hoàn thủ hay không?”

“Là vì thử chiêu thức của ta, cùng với quy luật ra chiêu”. Ở hiện đại Lạc Mộng Khê là đặc công, đối với việc này tự nhiên cũng biết: Địch bất động ta bất động, địch nếu động ta trước động.

Lấy tĩnh chế động, lấy vô chiêu đối hữu chiêu, là võ học cảnh giới cao nhất.

“Nếu biết, vì sao còn để cho bốn vương bắt lấy nhược điểm?” Nếu lúc này đứng trước mặt nàng là Lăng Khinh Trần hoặc Hạ Hầu Thần, nàng đã bị bắt đi rồi.

“Chiêu thức không có thập toàn thập mỹ, chỉ cần là chiêu, đều sẽ có nhược điểm, Nam Cung Quyết, chàng có thể đem chiêu thức cải tiến hay không, làm cho nó giảm bớt nhược điểm, hoặc là có thể làm cho người ta trong thời gian ngắn không thể tìm thấy nhược điểm”.

Kể từ đó, có thể trong lúc hăn chưa tìm được nhược điểm, đem hăn đả bại hoặc chạy thoát.

“Chủ ý này không tệ, trở về bốn vương sẽ cẩn thận suy nghĩ, làm cho những sát chiêu này càng thêm tiến bộ....”

“Nam Cung Quyết, chàng hiện tại không có việc gì để làm sao?” Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia thần sắc quỷ dị.

Nam Cung Quyết biết Lạc Mộng Khê lại suy nghĩ mưu ma chước quỷ, bất quá, hăn tự tin, biện pháp của nàng thiết kế không đến hăn: “Bốn vương nhàn rồi, Mộng Khê có việc gì?”

“Theo giúp ta luyện tập những sát chiêu này” một lần thiết kế không đến chàng, còn có lần thứ hai, ta không tin chàng lần nào cũng có thể tránh thoát.

Nam Cung Quyết đáy mắt thâm thúy lóe lên trêu tức: “Sát chiêu lợi hại nhất, là xuất kì bất ý, đánh úp, kể từ đó khả năng thắng sẽ là lớn nhất”.

Đáng tiếc bốn vương lúc nào cũng có phòng bị, kế hoạch nàng thiết kế bốn vương sợ là thất bại.

Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê đánh từ giữa buổi chiều tới khi trời tối, đánh đến thiên hôn địa ám, lá cây bay tứ tung, nhưng Lạc Mộng Khê một ván cũng không thắng, trong lòng buồn bực, tức giận, lại vẫn không chịu thua: Ta không tin, ta không thể đánh thắng Nam Cung Quyết!

Màn đêm buông xuống, Lạc Mộng Khê rút cục ủ rũ thu hồi chủ thủ trong tay: “Nam Cung Quyết, ta hẳn là không thích hợp để luyện võ, bằng không, vì sao đánh từ trưa tới giờ ta cũng không thể thắng chàng một ván”

Mộng Khê là nhân tài luyện võ, nàng sẽ không bởi vì chuyện này mà suy sụp không muốn luyện võ nữa đi.

Nam Cung Quyết bước nhanh đến bên người Lạc Mộng Khê, đang muốn an ủi, cổ vũ nàng vài câu, không ngờ, còn đang ủ rũ Lạc Mộng Khê đột nhiên nghiêng người, mâu quang trong trẻo nhưng lạnh lùng thoáng hiện lên hào quang quý dị, khuỷu tay hung hăng đập vào trên ngực Nam Cung Quyết.

Nam Cung Quyết không hề phòng bị, bị Lạc Mộng Khê đánh lui về phía sau hai, ba bước mới dừng lại: “Nam Cung Quyết, vừa rồi tốc độ của ta rất nhanh đi”

Lạc Mộng Khê dào dạt đắc ý: Rốt cục cũng thắng được Nam Cung Quyết một lần, tuy rằng thắng không được quang minh chính đại cho lắm.

Lại là đánh lén: “Lạc Mộng Khê, ai dạy nàng vậy?” tuy nói là đánh lén, cũng rất có hiệu quả, Mộng Khê không làm sát thủ thực là đáng tiếc, nàng trời sinh, chính là để làm sát thủ.

“Là chàng a, vừa rồi chàng không phải đã nói, sát chiêu lợi hại nhất chính là xuất kì bất ý, đánh úp sao? Ta chỉ là làm theo chàng nói mà thôi”. Nam Cung Quyết, lần này chàng cũng không ngờ tới đi.

“Được, tốt lắm, bốn vương dạy nàng, nàng thật đúng là nhớ rất tốt”. Nam Cung Quyết nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra câu này, đứng thẳng thân thể, bước nhanh hướng Lạc Mộng Khê đi tới, đáy mắt lóe lên tức giận.

“Nam Cung Quyết chàng làm gì? Đây chính là chàng dạy ta nha, ta chính là theo những gì chàng dạy mà làm”. Ý thức được không ổn, Lạc Mộng Khê giải thích đồng thời lui về phía sau, Nam Cung Quyết không nói lời nào, từng bước tới gần mà tốc độ cũng là càng lúc càng nhanh.

Nhìn ra Nam Cung Quyết đang tức giận, Lạc Mộng Khê cũng không giải thích nhiều, xoay người hướng phía trước chạy tới: Nam Cung Quyết tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng, vẫn là nên tránh xa hắn một chút chờ hắn hết giận nói sau...

Phía sau, ác phong đánh úp lại, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, tốc độ cũng nhanh hơn: “Nam Cung Quyết, chàng nói đạo lí một chút, là chính chàng nói xuất kì bất ý, ta chỉ là theo chàng nói mà làm thôi...” đừng đem tất cả sai lầm đổ lên đầu ta...

Lạc Mộng Khê chạy ở phía trước, Nam Cung Quyết đuổi theo phía sau, hai người ở trên không chạy hai vòng, rất nhanh hướng Lạc vương phủ chạy tới...

Việc đánh lén, Nam Cung Quyết cũng chưa từng so đo cùng Lạc Mộng Khê, đuổi theo phía sau Lạc Mộng Khê, chính là muốn hung hăng hôn Lạc Mộng Khê một chút xem như trừng phạt, làm cho nàng mang theo môi bị hôn sưng đỏ không chịu nổi về Lạc vương phủ.

May mắn Lạc Mộng Khê mang khăn che mặt nên hạ nhân vương phủ cũng không thấy đến sự chật vật của nàng.

Sau khi dùng xong bữa tối, tắm rửa xong, Lạc Mộng Khê nằm trên giường đọc sách, Nam Cung Quyết sau khi đến thư phòng xử lí xong chuyện tình, trở lại phòng đến sau bình phong tắm rửa.

Sau khi Nam Cung Quyết tắm rửa xong, tiếng bước chân rất nhỏ từ sau bình phong vang lên, Lạc Mộng Khê vội vàng đem sách trong tay ném qua một bên, đem chăn kéo lên trên người, nằm bên trái, đưa lưng về phía Nam Cung Quyết mà ngủ.

Nam Cung Quyết đi đến bên giường, xốc chăn lên, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Lạc Mộng Khê, thân thủ muốn đem Lạc Mộng Khê ôm vào trong lòng, lại phát hiện Lạc Mộng Khê đưa lưng về phía hắn.

Nam Cung Quyết đem một cánh tay đặt dưới cổ Lạc Mộng Khê cho nàng làm gối đầu, tay kia ôm lấy eo nhỏ của Lạc Mộng Khê, muốn làm cho nàng quay người lại đối diện với hắn.

Cũng không biết vì sao, vô luận Nam Cung Quyết dùng lực như thế nào, Lạc Mộng Khê vẫn không dấu vết tránh đi động tác của hắn, như trước đưa lưng về phía hắn mà ngủ.

“Mộng Khê, Mộng Khê....” Nam Cung Quyết đem cằm đặt trên vai Lạc Mộng Khê: “Nàng làm sao vậy?”

Lạc Mộng Khê không có chút phản ứng, như trước đưa lưng về phía hắn, nhắm chặt hai mắt.

Nam Cung Quyết mâu quang vi thiểm, cầm vành tai khéo léo của nàng, nhẹ nhàng cắn: “Mộng Khê, nàng không phải vì chuyện ban ngày mà tức giận...”

Khi Nam Cung Quyết cắn vành tai Lạc Mộng Khê, toàn thân Lạc Mộng Khê đột nhiên tchấn động: Chuyện ban ngày ta cũng không muốn tính toán với chàng, chủ yếu là, ta không muốn ngày mai lại phải ngủ tới giữa trưa mới có thể tỉnh...

Hô hấp ấm áp của Nam Cung Quyết không ngừng phun trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê, ngứa, vành tai lại bị hắn khẽ cắn, toàn thân

một cảm giác tê dại: Xem ra, đêm nay Nam Cung Quyết cũng không tính buông tha cho ta, ta phải nghĩ biện pháp, không thể luôn bị hăn ăn như vậy.

Từ vị trí của Nam Cung Quyết nhìn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê ửng hồng, lông mi run rẩy, ánh mắt không ngừng chuyển động: Nàng khẳng định đang suy nghĩ biện pháp, ngăn cản bốn vương quấy rầy...

Ngay tại lúc Nam Cung Quyết nghĩ Lạc Mộng Khê đang âm thầm suy nghĩ biện pháp đối phó hăn, Lạc Mộng Khê đột nhiên chuyển mình, cả người vùi vào trong ngực hăn, chỉ chừa một đầu tóc đen bên ngoài: “Ta mệt mỏi, đang ngủ a.”

đang ngủ còn có thể nói chuyện, Nam Cung Quyết không tiếng động cười khê: Nguyên lại Lạc Mộng Khê nghĩ ra, là phương pháp này.

Cúi đầu nhìn lại, đập vào mắt đều là mái tóc của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết xác thực không tìm thấy nơi có thể hôn, bất quá, hăn sẽ không cho nàng như mong muốn: Dù sao kì nguy hiểm của nàng cũng đã qua, cũng không lo lắng sẽ thai, mấy ngày này coi như bồi thường cho bốn vương...

Nam Cung Quyết nhẹ nắm bả vai Lạc Mộng Khê, đem nàng kéo hướng ra phía ngoài, Lạc Mộng Khê lại dùng sức hướng trong lòng Nam Cung Quyết mà dựa vào: Nếu thực bị hăn lôi ra, không hay ho vẫn là Lạc Mộng Khê ta, ngày mai ta lại không biết sẽ ngủ thẳng tới khi nào...

Khí lực Lạc Mộng Khê dù sao cũng không lớn bằng Nam Cung Quyết, không lâu sau, liền bị Nam Cung Quyết nắm đúng thời cơ, lôi nàng từ trong lòng ra, ở lúc nàng chưa kịp kháng nghị, Nam Cung Quyết đã cúi đầu hôn trên đôi môi đã có chút sưng đỏ của Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê lấy tay đẩy hăn, lại bị hăn dễ dàng nắm lấy cổ tay, đặt ở trên đỉnh đầu.

Nam Cung Quyết giống như mọi ngày, hôn nàng triền miên, đến khi Mộng Khê cảm giác thở không nổi, nàng sắp hít thở không thông hẳn mới buông đôi môi sưng đỏ đến không chịu nổi của nàng ra, chuyển hướng xuống cổ nàng.

“Nam Cung Quyết...ta mệt chết đi....chúng ta đêm nay, có thể nghỉ ngơi một chút hay không...”. Nam Cung Quyết chàng tràn đầy tinh lực, Lạc Mộng Khê ta theo không kịp, hàng đêm ân ái chàng chịu được, ta chịu không nổi.

“Được...đêm nay chúng ta nghỉ ngơi...”. Nam Cung Quyết tuy ngoài miệng đáp ứng, nhưng vẫn không dừng lại động tác, để lại trên cổ Lạc Mộng Khê dấu vết của hắn.

Nam Cung Quyết, nếu đã đáp ứng rồi, vì sao còn không đứng lên? Những lời này của Lạc Mộng Khê còn chưa ra khỏi miệng, ngoài cửa đã có tiếng của thị vệ thông báo: “Khởi bẩm vương gia, vương phi, cung chủ Tuyệt Tình cung, Lãnh Tuyệt Tình cầu kiến”.

“Để hắn chờ ở đại sảnh đi”. Giống như đã sớm dự đoán được Lãnh Tuyệt Tình sẽ đến, Nam Cung Quyết không có chút kinh ngạc, thản nhiên phân phó một tiếng, như trước vẫn dùng lực để lại dấu ấn trên cổ Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê đang muốn nhắc nhở Nam Cung Quyết, nệm đứng dậy đi tiếp khách, Nam Cung Quyết đã đứng dậy, nhìn đôi môi anh đào đã sưng đỏ của Lạc Mộng Khê, cùng với trên cổ hiện lên nhiều dấu hôn ngân, trong mắt thâm thúy hiện lên một tia quỷ dị.

“Mộng Khê, thời gian còn sớm, không bằng chúng ta cùng đi gặp Lãnh Tuyệt Tình”.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Quỷ Kế Của Nam Cung Quyết

Trong đại sảnh Lạc vương phủ, Lãnh Tuyệt Tình lơ đãng đánh giá trang sức xung quanh, cách bài trí đại sảnh, nhưng suy nghĩ lại không biết bay tới nơi nào: không biết Mộng Khê có cùng Nam Cung Quyết đến đại sảnh hay không...

Lơ đãng xoay người, liền thấy được thân ảnh yếu điệu mà hân ngày nhớ đêm mong đang hướng phía đại sảnh đi tới: Mộng Khê!

Lãnh Tuyệt Tình trong lòng vui vẻ, đang muốn tiến lên nghênh đón Lạc Mộng Khê, lại thấy Nam Cung Quyết đi bên cạnh Lạc Mộng Khê, đành dừng lại cước bộ.

Lạc Mộng Khê kéo cánh tay Nam Cung Quyết, nghiêng đầu nhìn về phía Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết lại cúi đầu không biết cùng Lạc Mộng Khê nói cái gì, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô trù hiện lên ấm áp cùng ý cười sủng nịnh.

Lạc Mộng Khê mang khăn che mặt, Lãnh Tuyệt Tình không nhìn thấy biểu hiện trên mặt nàng, nhưng đáy mắt nàng dạt dào hạnh phúc cùng ngọt ngào, thật sâu làm đau tâm Lãnh Tuyệt Tình: Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết là thật tâm yêu nhau, hai người ở cùng một chỗ, tất cả thiên địa vạn vật đều bị lu mờ, trong mắt họ chỉ có lẫn nhau, nếu ta chia rẽ bọn họ có phải rất tàn nhẫn hay không, nhưng nếu ta thành toàn cho bọn họ, Tuyệt Tình từ nay về sau xem như không còn nữa...

“Lãnh cung chủ, thật ngại, để cho người phải chờ lâu”. Khi suy nghĩ của Lãnh Tuyệt Tình còn đang kịch liệt đấu tranh, thân ảnh của Nam Cung

Quyết, Lạc Mộng Khê đã tiến vào đại sảnh.

“không sao, Lãnh mỗ cũng là vừa mới tới”. Lãnh Tuyết Tình thu hồi suy nghĩ, lễ phép khách sáo, ánh mắt ưu thương lặng lẽ nhìn Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê vẫn chưa chú ý tới Lãnh Tuyết Tình thất thố, kéo cánh tay Nam Cung Quyết, đi tới ghế chủ tọa, Lãnh Tuyết Tình ngồi xuống một ghế cho khách.

Nha hoàn đem trà thơm mang lên, rất nhanh rời khỏi, trong đại sảnh chỉ còn lại ba người, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Lãnh Tuyết Tình.

Nam Cung Quyết nhấp một ngụm trà nhỏ xong lại đem chén trà đặt lên bàn: “không biết Lãnh cung chủ đêm khuya tới thăm Lạc vương phủ, là có chuyện gì?”

Nam Cung Quyết hỏi trực tiếp, Lãnh Tuyết Tình cũng không tính quanh co lòng vòng: “Lãnh mỗ lần này đến Lạc vương phủ, là vì chuyện tro cốt mẫu thân Lạc Mộng Khê, mẫu thân Mộng Khê - Mai Nhược Vân là thánh nữ tiền nhiệm của Tuyết Tình cung, sau khi mất, tro cốt được an táng ở Tuyết Tình cung.”

“Nhưng Lạc thừa tướng lại cùng người khác hợp tác, muốn đến Tuyết Tình cung đoạt đi tro cốt Mai Nhược Vân”. Tin tức này, Nam Cung Quyết đã sớm biết.

“Đúng vậy!” Lạc Mộng Khê đã sớm đem chuyện này báo cho tả hữu hộ pháp biết, cho nên, Nam Cung Quyết biết chuyện này, Lãnh Tuyết Tình cũng không thấy kì lạ: “Người Lạc thừa tướng lựa chọn hợp tác, là Hạ Hưu Thần.”

Nam Cung Quyết không nói gì, mâu quang vi tiếm, liễm mâu trầm tư.

“Lạc thừa tướng cùng Hạ Hầu Thần quỷ kế đa đoan, hơn nữa Lạc Hoài Văn lại là quan văn đứng đầu của Thanh Tiêu, Hạ Hầu Thần là Tây Lương thái tử, nếu hai người bọn họ hợp tác, không chỉ Tuyệt Tình Cung, ngay cả giang sơn Thanh Tiêu, cũng sẽ khó giữ được...”

“Ý của Lãnh cung chủ là?” Nam Cung Quyết đã đoán được ý đồ đến đây của Lãnh Tuyệt Tình: “Người và ta liên thủ hợp tác, cùng đối phó với Lạc Hoài Văn và Hạ Hầu Thần”.

“không sai, không biết ý tứ của Lạc vương gia như thế nào?” Nam Cung Quyết và Lãnh Tuyệt Tình đều là người thông minh, chỉ nói một chút liền hiểu, không cần phải nhiều lời. Huống chi, đây là chuyện mà cả hai bên đều có lợi, chỉ cần là người thông minh, đều sẽ đáp ứng.

Nam Cung Quyết trầm tư một lát: “sự tình đột ngột phát sinh, bốn vương ngay một lúc cũng không thể cho Lãnh cung chủ câu trả lời thuyết phục, cho bốn vương suy nghĩ một ngày, ngày mai trước khi mặt trời lặn, bốn vương sẽ cho Lãnh cung chủ đáp án.”

“Được, ngày mai, trước khi mặt trời lặn, Lãnh mỗ ở trong trà lâu chờ câu trả lời của Lạc vương gia”. Cùng người hợp tác, không thể bức quá mau, khi Lãnh Tuyệt Tình hạ quyết tâm đến Lạc vương phủ, đã đem lợi hại trong đó phân tích rõ ràng.

Nam Cung Quyết là người thông minh, tự nhiên sẽ không mù quáng quyết định, hẳn muốn suy nghĩ một ngày, cũng là chuyện bình thường.

“Khởi bẩm vương gia, Tứ hoàng tử thỉnh vương gia đến thư phòng một chuyến, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng”. Thanh âm thị vệ cung kính bẩm báo vang lên ngoài cửa, Nam Cung Quyết hơi hơi nhíu mày: “Bốn vương đang tiếp khách, không thể đi, mời Tứ hoàng tử đến đại sảnh”.

“Nhưng Tứ hoàng tử nói việc quan trọng, cần người nhanh đến thư phòng xử lý...” Thị vệ càng nói giọng càng nhỏ, cũng không dám nhìn lên

sắc mặt Nam Cung Quyết.

“Lạc vương gia, người có việc gấp cần xử lí, Lãnh mỗ cũng không tiện quấy rầy, cáo từ”. Lãnh Tuyệt Tình đứng dậy muốn đi, lại bị Nam Cung Quyết gọi lại:

“Lãnh cung chủ đến Lạc vương phủ làm khách, sao có chuyện vừa đến đã muốn đi ngay, Bắc Đường Diệp thường thích chuyện bé xé ra to, lần này, hãn cũng không phải việc gì gấp, Mộng Khê, tiếp đón Lãnh cung chủ, bốn vương đi một chút sẽ trở lại ngay”.

Nam Cung Quyết theo thị vệ bước nhanh đến thư phòng, trong đại sảnh chỉ còn lại hai người Lãnh Tuyệt Tình cùng Lạc Mộng Khê, trong nhất thời không khí trong phòng yên lặng đến làm cho người ta hít thở không thông.

“Lãnh công tử, cánh tay người bị thương, đã đỡ nhiều chưa?” Lạc Mộng Khê dẫn đầu mở miệng, đánh vỡ cục diện bối rối giữa hai người.

Ngày đó, cánh tay Lãnh Tuyệt Tình bị Hạ Hầu Thần dùng trâm cài tóc làm bị thương, chưa kịp băng bó đã rời đi, Lạc Mộng Khê lo lắng cho thương thế của hãn, đến trà lâu tìm hãn nhưng hãn lại không có ở đó, hai ngày trước gặp lại lại ở trong tình huống như vậy, Lạc Mộng Khê căn bản không kịp hỏi.

“Chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại”. Lãnh Tuyệt Tình trả lời băng quơ, tay trái khẽ vuốt lên chỗ bị thương trên tay phải: Chỉ cần nàng không có việc gì là tốt rồi.

Lạc Mộng Khê từ trên ghế chủ tọa đứng lên, cầm một cái bình sứ tinh xảo đi đến trước mặt Lãnh Tuyệt Tình: “nói như thế, thương thế của người cũng chưa khỏi hẳn, đây là thuốc trị thương của Dược Vương cốc, người dùng thử xem”.

Hữu hộ pháp của Tuyệt Tình cung y thuật cao siêu, nếu như hắn biết thì đã sớm đem cánh tay Lãnh Tuyệt Tình chữa khỏi. Nhưng lần trước Lãnh Tuyệt Tình là vì lạc Mộng Khê nàng mà bị thương, nàng cũng không biết Lãnh Tuyệt Tình có đến chỗ hữu hộ pháp lấy được hay không, vì để chắc chắn, Lạc Mộng Khê quyết định đưa cho hắn một lọ dược trị thương, cho dù Lãnh Tuyệt Tình đã khỏi hắn, bình dược này cũng có thể giữ lại về sau dùng. Lại hoặc là, Lãnh Tuyệt Tình cũng không để ý thuốc trị thương này, tùy tiện để ở nơi nào đó cho xong việc, nhưng đây đều là chuyện của Lãnh Tuyệt Tình, Lạc Mộng Khê cũng không muốn hỏi nhiều. Lãnh Tuyệt Tình vì nàng mà bị thương, nàng quan tâm tới thương thế của hắn, cũng là chuyện bình thường.

Nhìn đầy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê lóe lên sự chân thành, cùng với bình nhỏ mà nàng đưa qua, Lãnh Tuyệt Tình mỉm cười, nhắc tay nhận lấy.

Khăn che mặt của Lạc Mộng Khê dài đến tận ngực, Lãnh Tuyệt Tình đưa tay tiếp lấy bình sứ, ‘trong lúc vô tình’ đụng tới khăn che mặt của Lạc Mộng Khê. Lạc Mộng Khê lại không biết việc này, sau khi đưa bình sứ cho Lãnh Tuyệt Tình thì lui lại vài bước tạo khoảng cách với hắn, cái khăn che mặt lại ngoài dự kiến rơi xuống, đôi môi sưng đỏ của Lạc Mộng Khê cùng với những dấu hôn ngân trên cổ đập vào trong mắt Lãnh Tuyệt Tình.

trên mặt chợt lạnh, Lạc Mộng Khê thấy ý cười trong mắt Lãnh Tuyệt Tình trong nháy mắt lại mang nồng đậm ưu thương, biết là khăn che mặt của mình bị rơi xuống, lộ ra một thân chật vật, Lạc Mộng Khê sắc mặt ửng đỏ, vội vàng cầm lấy khăn che mặt, che lại khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

Vừa rồi trong phòng ngủ, Lạc Mộng Khê căn bản không muốn cùng Nam Cung Quyết đến đại sảnh gặp Lãnh Tuyệt Tình, bởi vì bộ dạng nàng hiện tại rất xấu hổ, môi sưng đỏ, cổ đầy dấu hôn ngân.

Lạc Mộng Khê vốn định mặc một cái áo cao cổ, lại dùng thảo dược thoa lên môi, nhưng Nam Cung Quyết lại nói những dấu vết này che cũng không xong, trong chốc lát cũng không thể tiêu mất.

hắn nhưng thật ra đã nghĩ ra một biện pháp lưỡng toàn, Lạc Mộng Khê không cần mặc áo cao cổ, cũng không cần thoa thuốc, Lãnh Tuyết Tình cũng tuyệt đối không nhìn ra sự khác thường của nàng.

Nam Cung Quyết cầm lấy khăn che mặt đeo lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê, quả nhiên che hết những dấu vết xấu hổ của nàng. Nam Cung Quyết lại vừa nhẹ nhàng vừa cứng rắn, Lạc Mộng Khê đành phải đồng ý đến đại sảnh gặp Lãnh Tuyết Tình.

Có khăn che mặt Lãnh Tuyết Tình quả thật nhìn không đến những dấu vết kia, nhưng ai biết được cái khăn che mặt lại tự mình rơi xuống.

Dấu vết ái muội trên người Lạc Mộng Khê hiện lên trong mắt Lãnh Tuyết Tình, trong lòng hắn cũng không phải là hâm mộ, mà là đau lòng: Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết, mới vừa rồi...thân thiết...

Tuy rằng Lãnh Tuyết Tình phi thường không muốn tin tưởng, nhưng đây là sự thật, ai cũng không thể chối cãi.

Lạc Mộng Khê biết, Lãnh Tuyết Tình cũng là thích nàng, không có nam tử nào lại nguyện ý biết: Người âu yếm trong lòng mình lại thân thiết cùng nam tử khác.

Nay, Lãnh Tuyết Tình khẳng định đã đoán được nàng và Nam Cung Quyết vừa làm chuyện gì, chuyện riêng tư bị người biết không nói, nhưng người biết lại thập phần thương tâm...

Lãnh Tuyết Tình và Lạc Mộng Khê đều không có nói chuyện, toàn bộ đại sảnh lại trở nên yên tĩnh, không khí có chút áp lực, làm cho người ta sắp hít thở không thông.

“Lãnh cung chủ, Mộng Khê”. không biết qua bao lâu, Lạc Mộng Khê cảm thấy dài giống như một thế kỷ vậy, tiếng Nam Cung Quyết vang lên, đánh vỡ sự yên lặng trong đại sảnh.

Thân ảnh thon dài màu trắng quen thuộc đi vào đại sảnh, Lạc Mộng Khê không dấu vết nhẹ nhàng thở ra: Nam Cung Quyết như thế nào không đến sớm hơn một chút.

“Lạc vương gia, Lạc vương phi, đêm đã khuya, Lãnh mẫu không quấy rầy hai vị nghỉ ngơi, cáo từ”. Lãnh Tuyệt Tình lễ phép nói lời từ biệt.

Ánh mắt dư quang thật sâu nhìn Lạc Mộng Khê liếc mắt một cái, không chờ Nam Cung Quyết trả lời, Lãnh Tuyệt Tình đã bước nhanh ra khỏi đại sảnh, vận dụng khinh công nhanh chóng rời đi.

“Mộng Khê, nàng và hắn vừa nói chuyện gì?” Đối với chuyện mà Lạc Mộng Khê cùng Lãnh Tuyệt Tình nói, Nam Cung Quyết có chút tò mò.

“Chúng ta cái gì cũng chưa nói”. Lạc Mộng Khê tức giận trả lời, ánh mắt trong trẻo hiện lên lửa giận, tay nhỏ bé thẳng hướng ngực Nam Cung Quyết mà đánh...

“Khăn che mặt này chàng giúp ta mang như thế nào, nó cứ nhiên tự rơi xuống, hại ta xấu mặt với Lãnh Tuyệt Tình, là chàng cố ý phải không?”

Nam Cung Quyết thân thủ bắt lấy cánh tay Lạc Mộng Khê không ngừng đánh vào ngực mình: “Mộng Khê, sau khi bốn vương đeo khăn che mặt cho nàng, nàng cũng đã kiểm tra, nó không thể vô duyên vô cớ tự nhiên rơi xuống...”

Lạc Mộng Khê không phục, không ngừng dùng sức giãy giụa khỏi sự giam cầm của Nam Cung Quyết, lại muốn hung hăng đánh hắn mấy quyền: “Ý của chàng là nó bị người ta kéo, ta lo lắng một thân chạt vật của mình bị Lãnh Tuyệt Tình biết, làm sao lại có thể tự kéo khăn che mặt...”

Lạc Mộng Khê linh quang chợt lóe, ngừng lại động tác: Chẳng lẽ khăn che mặt của ta, là Lãnh Tuyệt Tình kéo...

“Mộng Khê, rất nhiều chuyện không cần ta nói rõ, Lãnh Tuyệt Tình đối với nàng...”. hắn thời gian dài không gặp được nàng, tháo xuống khăn che mặt của nàng, nhìn dung mạo của nàng cũng không có gì kì quái.

Huống chi, bộ dạng của nàng hiện tại lại tuyệt sắc khuynh thành, khẳng định để người ta nhìn thấy xong đều sẽ điên cuồng, hắn chắc chắn lúc nào cũng đánh chủ ý lên nàng.

“Nam Cung Quyết, tất cả những chuyện này, đều do chàng an bài đi, chàng sớm biết Lãnh Tuyệt Tình sẽ đến, sau đó, cố ý đem môi của ta hôn thành sưng như vậy, còn ở trên cổ của ta lưu lại dấu hôn ngân”. Mục đích chính là không tiếng động hướng Lãnh Tuyệt Tình tuyên bố: Lạc Mộng Khê là nữ nhân của Nam Cung Quyết ta, thỉnh Lãnh cung chủ không cần lại đánh chủ ý lên người nàng.

Trước kia, Nam Cung Quyết sợ nhất là Lạc Mộng Khê sẽ tiếp xúc cùng nam tử khác, vô luận đi đến đâu, đều ở bên cạnh nàng một tấc không rời, đem nàng gắt gao giữ chặt, lúc này đây lại hào phóng như vậy, để cho nàng ở lại một mình cùng Lãnh Tuyệt Tình ở đại sảnh, nguyên lai là có mục đích khác.

Nam Cung Quyết làm việc, thâm trầm nội liễm, tính toán chu đáo, thận trọng. Mỗi bước đi đều có mục đích, làm cho người ta bất tri bất giác trúng kế của hắn cũng không hay biết.

“Này cũng không hoàn toàn trách bốn vương, nếu Lãnh Tuyệt Tình không tháo khăn che mặt của nàng xuống, hắn cũng sẽ không thương tâm”. Thương tâm, là hắn tự tìm.

“Chuyện Lãnh Tuyệt Tình đề nghị chàng nghĩ như thế nào? Chàng chuẩn bị cùng hắn hợp tác sao?” Nếu Nam Cung Quyết cùng Lãnh Tuyệt Tình

hợp tác, chính là Thanh Tiêu cùng Tuyệt Tình cùng hợp tác, thực lực, tuyệt đối có thể dễ dàng phá hủy một quốc gia.

“Vấn đề này, ngày mai trước khi mặt trời lặn bốn vương sẽ cho Lãnh Tuyệt Tình câu trả lời thuyết phục...”

“Nam Cung Quyết, đã trở thế này, người còn gọi bốn hoàng tử đến là có chuyện gì a?” Trong viện, thanh âm của Bắc Đường Diệp có chút mơ hồ không rõ, hiển nhiên là còn chưa tỉnh ngủ.

Đáy mắt Nam Cung Quyết hiện lên một tia cười quỷ dị, nhẹ nhàng buông ra bàn tay đang nắm cổ tay Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê, ở đây chờ ta một chút”

Nam Cung Quyết bước nhanh ra khỏi đại sảnh, ở giữa vườn hoa không biết nói cái gì với Bắc Đường Diệp, thanh âm Nam Cung Quyết rất thấp Lạc Mộng Khê nghe không rõ, nhưng thanh âm tức giận của Bắc Đường Diệp thỉnh thoảng truyền vào trong tai Lạc Mộng Khê:

“Lê hoa uyển...toàn bộ kinh thành mọi người đều biết hẳn ở lê hoa uyển...”

“Nam Cung Quyết, bốn hoàng tử là nam....như thế nào có thể đi làm loại chuyện này...”

“...Lạc Mộng Khê, nàng...”

Theo sau, thanh âm Bắc Đường Diệp cũng ngày càng thấp, vô luận Lạc Mộng Khê ngưng thần như thế nào, đều không nghe được....

Ước chừng qua thời gian một nén hương, Nam Cung Quyết cùng Bắc Đường Diệp nói chuyện xong, Bắc Đường Diệp cực kỳ không tình nguyện báo oán:

“Nam Cung Quyết, chỉ có một lần này, lần sau không được viện lý do này nữa, nếu lại có lần sau, đừng trách bốn hoàng tử trở mặt...”

“Bốn vương cam đoan, sẽ chỉ có một lần này”. Nam Cung Quyết có lệ nói: “Bắc Đường Diệp, người không phải vẫn muốn tìm một nữ tử thành thân sao?”

Nam Cung Quyết cùng Bắc Đường Diệp quen biết năm năm, phi thường hiểu rõ hẳn, Bắc Đường Diệp muốn làm gì, Nam Cung Quyết chỉ cần liếc mắt là có thể biết được.

“Nam Cung Quyết, sau khi thành thân, có phải hay không cùng lúc độc thân không giống nhau?” Nam Cung Quyết từ sau khi thành thân biến hóa lớn như vậy Bắc Đường Diệp đều nhất nhất xem ở trong mắt.

Nhất là lúc hẳn cùng Lạc Mộng Khê thân thiết khăng khít, cuộc sống ngọt ngào không coi ai ra gì, làm Bắc Đường Diệp hẳn hâm mộ không thôi, chút bất tri bất giác, làm hẳn nảy sinh ý tưởng muốn thành thân, nhưng trong chốn lát không thể tìm thấy nữ tử thích hợp.

“Vấn đề này phải đợi sau khi người thành thân mới biết được”. Nam Cung Quyết trêu ghẹo: “Nếu người đem chuyện này làm tốt, bốn vương cam đoan sẽ giúp người tìm nữ tử thích hợp thành thân, như thế nào?”

“thật sự?” Bắc Đường Diệp bán tín bán nghi, Nam Cung Quyết sẽ không phải lại muốn tính kế cái gì đi: không phải Bắc Đường Diệp đa tâm mà là Nam Cung Quyết rất tinh quái, Bắc Đường Diệp không muốn mình lại vô cớ trúng kế Nam Cung Quyết.

“Đương nhiên là thật, bốn vương khi nào thì lừa gạt người chưa?” Đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết lóe ra chân thành, ánh mắt Bắc Đường Diệp mang theo nghi hoặc nhất thời sáng lên: “một khi đã như vậy, việc chung thân hạnh phúc của bản hoàng tử liền giao cho người, bất quá, Nam

Cung Quyết, bốn hoàng tử cần nói rõ, vương phi của Bắc Đường Diệp ta cũng không thể kém Lạc Mộng Khê....”

Ánh mắt Nam Cung Quyết vẫn khác hẳn với người bình thường, hẳn chính là Bá Nhạc*, có thể nhìn đến một số điểm mà người khác không thấy, lại càng có thể thấy được mỹ ngọc giấu trong cát bụi.

* Bá Nhạc – sống vào thời nhà Chu, vốn nổi tiếng xem tướng ngựa, biết rõ khả năng, sở trường sở đoản của mỗi giống ngựa, rất sành việc giám định ngựa để phát hiện ngựa nào đích thị là thiên lý mã. “Đời vốn không thiếu thiên lý mã, song nếu không có Bá Nhạc, thử hỏi mấy ai phân biệt được ngựa nào là ngựa thường, ngựa nào là tuấn mã có thể chạy suốt nghìn dặm đường?”

Cho nên, đem chung thân đại sự của mình giao cho Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp vẫn là có chút yên tâm, chính mình là hảo bằng hữu của hắn, nếu chọn người kém, bốn hoàng tử sẽ làm cho hắn cả đời bất an, đừng mơ tưởng có ngày tháng ngọt ngào cùng Lạc Mộng Khê.

“Bắc Đường Diệp, người vẫn không phải là vương gia, nữ tử người thú không thể xưng là vương phi...”

“Nhanh thôi, phụ hoàng đã sớm sai người dùng bồ câu đưa tin cho bốn hoàng tử, kêu bốn hoàng tử sớm trở về nhận thụ phong Yến vương, người bên này nhiều việc, nên bốn hoàng tử mới chưa có để ý tới...” nếu không, hiện tại bốn hoàng tử cũng có thể xưng bốn vương.

Yến vương, thật ra lại rất thích hợp với Bắc Đường Diệp, mỗi ngày không chịu ngồi yên, luôn thích không có việc gì liền kiếm việc để làm: “Bắc Đường Diệp, thời gian không còn sớm, người nhanh đi làm việc, bốn vương chờ tin tức của người”.

Có cam kết của Nam Cung Quyết, khuôn mặt Bắc Đường Diệp không còn đầy vẻ u sầu như vừa rồi, mang theo một bụng khoái hoạt đi làm việc

mà Nam Cung Quyết giao.

Bắc Đường Diệp đi rồi, Nam Cung Quyết nắm tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê hướng phòng ngủ đi đến: “Nam Cung Quyết, vừa rồi chàng kêu Bắc Đường Diệp đi làm chuyện gì?” Nhìn bộ dáng khó xử của hắn, khẳng định không phải là chuyện tốt gì.

“Thiên cơ không thể tiết lộ” Nam Cung Quyết ánh mắt đầy bí hiểm: “Chờ ngày mai nàng sẽ biết”.

Sau khi trở lại nội thất, Lạc Mộng Khê đang muốn thoát y lên giường nghỉ ngơi, liền bị Nam Cung Quyết xoay người đặt ở trên giường, Lạc Mộng Khê còn không kịp phản kháng liền bị Nam Cung Quyết gắt gao che lại miệng: “Nam Cung Quyết...ngô...”

Cùng dĩ vãng bất đồng là, khi Nam Cung Quyết hôn môi nàng, đem khuy áo của nàng tháo đi, bàn tay khẽ vuốt lên da thịt nàng, nhưng không có đem quần áo của nàng cởi...

Lạc Mộng Khê đẩy hắn, nhưng hai tay lại không có chút khí lực, căn bản không thể lay động Nam Cung Quyết nửa phần.

Sau đó, Nam Cung Quyết buông ra môi Lạc Mộng Khê đã sớm sưng đỏ, chuyển hướng hôn xuống cổ của nàng:

“Nam Cung Quyết...chàng đã nói...đêm nay chúng ta nghỉ ngơi...”

Lạc Mộng Khê gấp giọng nhắc nhở, Nam Cung Quyết lại dường như không nghe thấy, theo chiếc cổ mảnh mai của Lạc Mộng Khê hôn xuống dưới, Lạc Mộng Khê cắn chặt môi, lại vẫn không ngăn được phát ra âm thanh làm người ta thẹn thùng.

không biết là Lạc Mộng Khê có chú ý tới hay không, khi Nam Cung Quyết hôn đến ngực nàng, một cái bóng màu đen hiện lên ngoài cửa sổ, mà

sau khi bóng đèn xuất hiện, Nam Cung Quyết cũng dừng lại động tác.

Bên ngoài trời tối đen hiện lên một đạo hồng quang, Nam Cung Quyết xoay người ngồi dậy, đáy mắt thâm thúy tràn đầy tự tin: Bắc Đường Diệp đã bắt đầu thực hiện kế hoạch.

Nghiêng người, đem Lạc Mộng Khê toàn thân như nhũn ra nâng dậy, cẩn thận giúp nàng mặc quần áo, nhìn ánh mắt khó hiểu của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết nhẹ nhàng cười: “Mộng Khê, bốn vương mang nàng đi làm một chuyện”

“sẽ không lại là đi kích thích người khác đi”. Vừa rồi Nam Cung Quyết đem miệng nàng hôn thũng, trên cổ nàng lưu lại dấu hôn ngân rồi mang nàng đi gặp Lãnh Tuyệt Tình. Lúc này làm cho môi nàng vốn đã sưng lại càng thêm sưng, không chỉ có cổ, cả ngực cũng che kín vết hôn ngân, cho nên, Lạc Mộng Khê nghi ngờ Nam Cung Quyết mang nàng ra ngoài, là vì muốn kích thích người khác.

“Phương pháp giống nhau, bốn vương sẽ không dùng lần thứ hai”. Cùng lúc, Nam Cung Quyết đem mạng che mặt đeo lên cho Lạc Mộng Khê, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng kéo nàng đứng lên.

“Lúc này, chúng ta thật sự đi làm chính sự”.

Lê Hoa uyển là thanh lâu, nhưng lại bất đồng với thanh lâu ở chỗ, nó là từ rất nhiều thuyền hoa tạo thành. Chỉ ban đêm mới đón khách, nữ tử trên thuyền hoa, người người xinh đẹp như thiên tiên, hơn nữa, chỉ bán nghệ không bán thân.

Bóng đêm ngày càng sâu, thuyền hoa ở trên hồ lướt một vòng, sau đó trở về gần bờ, trên thuyền những nữ tử thanh lâu tận tình ca múa, Hạ Hầu Thần cùng vài tên vương hầu đệ tử trẻ tuổi uống rượu nghe nhạc.

Lạc Tử Hàm mặt mang ý cười, thỉnh thoảng vì Hạ Hầu Thần mà rót rượu, một bộ hiền thê lương mẫu khuê tú, không có gì khác biệt.

Đột nhiên, trên bờ một thân ảnh màu lam quen thuộc đập vào mí mắt, Hạ Hầu Thần cả kinh: Lạc Mộng Khê, nàng làm sao có thể một mình ở đây lúc này?

Thân ảnh yếu điệu màu lam đó, Hạ Hầu Thần tuyệt đối không nhìn lầm, là Lạc Mộng Khê không thể nghi ngờ.

Thân ảnh Lạc Mộng Khê cách thuyền hoa càng ngày càng xa, Hạ Hầu Thần mâu quang hơi trầm xuống, không dấu vết nhẹ nhàng hạ thủ trên thân thể Lạc Tử Hàm, Lạc Tử Hàm cảm thấy đầu choáng váng, chân đứng không vững, té ngã trên đất...

“Lạc Tử Hàm, nàng làm sao vậy?” Hạ Hầu Thần bất động thanh sắc, ngữ khí mang vẻ thân thiết.

Lạc Tử Hàm dùng sức lắc đầu, choáng váng không những không có giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nặng: “Tử Hàm có chút váng đầu, có thể do mệt mỏi...”

Hạ Hầu Thần buông chén rượu trong tay, đỡ lấy cánh tay Lạc Tử Hàm, đáy mắt lóe lên ý cười lạnh lẽo rồi lập tức biến mất...

“Nếu Tử Hàm mệt mỏi, bản cung đưa nàng vào trong nghỉ ngơi”

Lạc Tử Hàm thụ sủng nhược kinh: “Tử Hàm có thể tự mình trở về phòng nghỉ ngơi, không dám làm phiền thái tử điện hạ...”

“không sao, nàng là nữ nhân của bản cung, bản cung chiếu cố nàng cũng là chuyện đương nhiên”. không để ý đến kháng cự của Lạc Tử Hàm, lôi kéo cánh tay Lạc Tử Hàm đi vào nhã gian của thuyền hoa.

“Hạ Hầu thái tử thực quan tâm Lạc nhị tiểu thư...” một trong năm tên công tử đưa ra kết luận.

Nghe nói, Lạc nhị tiểu thư so với Lạc đại tiểu thư mỹ mạo kém xa, nếu như Lạc đại tiểu thư không gả cho Lạc vương gia, chỉ sợ nam tử toàn bộ kinh thành, cũng trầm mê không thoát ra được...

“Lạc nhị tiểu thư là nữ nhi của đại phu nhân Tướng phủ, dung nhan xinh đẹp, có thể có được ưu ái của Hạ Hầu thái tử, cũng không có gì kì quái”. một nam tử trẻ tuổi khác trêu ghẹo: “sẽ không phải là người có ý với Lạc nhị tiểu thư đi...” Lạc Tử Hàm hiện tại đã là nữ nhân của Hạ Hầu Thần...

“Làm sao có thể”, nam tử trẻ tuổi lập tức vội vàng phủ nhận: Lạc Tử Hàm tuy đẹp, nhưng thế gian nữ tử mỹ mạo ngang nàng lại không thiếu, bản công tử cũng không phải kẻ ngu, lại không tự lượng sức mình đi thường nữ nhân với Hạ Hầu Thần...

Lạc Tử Hàm đầu choáng váng, để cho Hạ Hầu Thần giúp đỡ đi vào trong nhã gian nghỉ ngơi, chỉ sợ đây lại là kế sách của Lạc Tử Hàm, khẩn cấp muốn hiến thân cho Hạ Hầu Thần, nữ nhân người khác đã dùng qua, bản công tử cũng không nghĩ muốn...

Hạ Hầu Thần sau khi giúp đỡ Lạc Tử Hàm đi vào nhã gian, Lạc Tử Hàm đang muốn lễ phép nói lời cảm tạ, nhưng cơn choáng váng đầu đột nhiên đánh úp lại, Lạc Tử Hàm nháy mắt mất đi tri giác.

Hạ Hầu Thần lạnh lùng cười, đem Lạc Tử Hàm ném đến trên giường, cũng không để ý tư thế của nàng có bao nhiêu khó coi, bước nhanh đến trước cửa sổ, mở cửa sổ ra, nhìn mọi nơi không có người, Hạ Hầu Thần thả người nhảy, nháy mắt thân ảnh thon dài đã ở ngoài mấy chục thước, rất nhanh theo phương hướng Lạc Mộng Khê biến mất bay đi.

Thanh Tiêu là địa phương của Nam Cung Quyết, Hạ Hầu Thần sở dĩ vội vàng như vậy, là không muốn người ta biết hắn bắt đi Lạc Mộng Khê, nếu

không, lấy thực lực của Nam Cung Quyết, hẳn muốn mang Lạc Mộng Khê ra khỏi Thanh Tiêu, tuyệt đối không có khả năng.

Đêm nay Lạc Mộng Khê có chút thương tâm, đi một chút lại ngừng, Hạ Hầu Thần không tốn bao nhiêu sức lực liền thấy được thân ảnh yếu điệu của nàng, trong lòng vui vẻ, tốc độ cũng nhanh hơn.

Lạc Mộng Khê vẫn chưa quay đầu, nhưng dường như biết được Hạ Hầu Thần theo phía sau, vận dụng khinh công, rất nhanh hướng phía trước bay đi...

Lạc Mộng Khê, đêm nay không có ai bên cạnh nàng, nàng dừng hòng trốn thoát! Hạ Hầu Thần vừa nghĩ, tốc độ dưới chân cũng thoáng chốc nhanh hơn.

Bên này, Nam Cung Quyết đang lôi kéo Lạc Mộng Khê cực không tình nguyện đi về phía trước, lặng yên không một tiếng động ra khỏi vương phủ, rất nhanh theo một phương hướng bay đi, lúc đầu, Lạc Mộng Khê đối với lời nói của Nam Cung Quyết rõ ràng không tin:

Làm chính sự cần đem ta ép buộc thành bộ dạng này sao? rõ ràng là Nam Cung Quyết muốn đem ta đi kích thích người nào đó.

Nhưng khi đến nơi, Lạc Mộng Khê không thể không tin lời của Nam Cung Quyết, bởi vì nơi mà họ đến không phải nơi của Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyệt Tình hay Hạ Hầu Thần, mà là Tướng phủ.

Phủ thừa tướng đều là thân nhân của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết đem nàng ép buộc thành bộ dạng này căn bản là không có người để kích thích, nếu là Lạc Thái Vân thì còn có thể.

Nhưng Lạc Thái Vân không quyền không thế, căn bản Nam Cung Quyết không để nàng vào mắt, huống chi nàng cũng không phải tình địch của

Nam Cung Quyết, kích thích nàng, nhưng Nam Cung Quyết cũng không có tâm tình này.

“Nam Cung Quyết, chàng mang ta tới nơi này làm gì?” nhìn trong sân quen thuộc, cảnh trí quen thuộc, Lạc Mộng Khê tâm sinh khó hiểu.

Bóng đêm ngày càng sâu, toàn bộ tướng phủ đã chìm trong giấc ngủ say, chỉ có bọn thị vệ trên tay cầm đèn lồng ở trong viện tuần tra, gió nhẹ thổi qua, trên hành lang, đèn lồng theo gió lắc lư.

“Mộng Khê, bốn vương phải làm một việc, nhưng cần có nàng phối hợp với ta”. Nam Cung Quyết đáy mắt thâm thúy, không có ý nói giỡn.

“Có chuyện gì”. Lại nghiêm trọng như vậy.

Nam Cung Quyết ở bên tai Lạc Mộng Khê nói vài câu, Lạc Mộng Khê đột nhiên nâng lên mí mắt, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc: “Chàng xác định phải làm như vậy?”

“Đương nhiên, Mộng Khê không muốn phối hợp với bốn vương sao?” Nam Cung Quyết ngữ khí mang ý trêu tức, kì thật hẳn đã sớm biết đáp án.

Lạc Mộng Khê cố tình ra vẻ khó xử suy tư một lát, khe khẽ thở dài: “Được rồi, vì tương lai của ta và chàng, ta quyết định giúp chàng việc này”.

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta chia nhau hành động”. Nam Cung Quyết xoay người muốn rời đi, nhưng sau khi xoay người lại giống như nghĩ đến cái gì, đem nút thắt cởi bỏ, cởi áo khoác xuống choàng lên người Lạc Mộng Khê: “Ban đêm gió lớn, cẩn thận cảm lạnh”.

“Chàng...” nhìn Nam Cung Quyết mặc quần áo hắc y, Lạc Mộng Khê nói không ra lời: Nam Cung Quyết không phải chỉ thích mặc đồ trắng sao, vì sao đêm nay lại đổi thành hắc y?

Nàng càng giật mình là, đêm này nàng cùng Nam Cung Quyết luôn luôn ở cùng nhau, hăn đối một thân hắc y lúc nào thế nhưng nàng không biết.

Bất quá, bộ dáng Nam Cung Quyết mặc hắc y, cao lớn, anh tuấn, thần bí, mê người, so với mặc đồ trắng càng hấp dẫn ánh mắt người khác.

“Ta đi trước một bước, Mộng Khê, nàng nhất định phải cẩn thận, nếu phát hiện có người không thể ứng phó được nhất định phải phát tín hiệu cho ta biết”.

Nam Cung Quyết lấy một cái tín hiệu nhét vào trong tay Lạc Mộng Khê, đồng thời cũng cho nàng một ánh mắt kiên định, Nam Cung Quyết mang khăn che mặt, đứng dậy rời đi, dáng người tiêu sái, làm cho người ta mê say.

Lạc Mộng Khê dựa theo kế hoạch của Nam Cung Quyết, tìm nơi ẩn nấp thật tốt, chờ tín hiệu của Nam Cung Quyết: không biết kế hoạch này của Nam Cung Quyết mục đích là gì?

Người này bí hiểm, tâm cơ sâu không lường được, làm việc lại cẩn thận, chu toàn thận trọng, trước đó một chút tin tức nhỏ cũng không lộ ra, sau khi thành công, tất cả đáp án sẽ hiện ra rõ ràng, ta cũng không cần suy đoán lung tung.

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn lên trời nhăm tính: Gần giờ tí, lúc này, là thời gian tốt nhất để hành sự.

Tướng phủ, Lạc viên, đại phu nhân không có việc gì, liền rửa mặt chải đầu đi ngủ, trong mơng lung, một trận tiếng vang nhỏ truyền vào trong tai, đại phu nhân đang mơ màng lập tức thanh tỉnh, đột nhiên mở mắt.

“Người nào?” đồng thời với tiếng rống giận, đại phu nhân vung bàn tay lên, căn phòng tối đen lập tức sáng như ban ngày.

một đạo thân ảnh thon dài màu đen đưa lưng về phía bà mà đứng, trong tay không biết cầm cái gì, thấy bà tỉnh lại, cái gì cũng chưa nói, thân ảnh thon dài vừa chuyển, phá cửa sổ bay ra.

“Đứng lại”, đại phu nhân gầm lên, bàn tay vung lên, quần áo ở đầu giường đã xuất hiện trong tay, cổ tay vừa chuyển, quần áo đã phủ lên trên người, thân thể được bảo dưỡng thích đáng xoay người xuống giường, theo cửa sổ bay ra, đuổi sát theo thân ảnh màu đen.

Thân ảnh màu đen khinh công cực cao, đại phu nhân căn bản đuổi không kịp hần: “Người đâu, mau tới bắt thích khách”. Đại phu nhân ra lệnh một tiếng, trong nhất thời tiểu viện tối đen thắp thoáng ánh đuốc, rất đông bọn thị vệ cầm trong tay cây đuốc từ bốn phương tám hướng chạy đến, đem hắc y nhân bao vây ở giữa.

Hắc y nhân mặc hắc y, lại mang khăn che mặt, có thể nói, trừ bỏ ánh mắt của hần, toàn thân cao thấp của hần được phủ trong bóng tối, nhìn tất cả thị vệ trong viện, hắc y nhân bất vi sở động, mâu quang lạnh như băng.

“Người là người nào, ban đêm xông vào Tướng phủ là có mục đích gì?” Đại phu nhân nhìn hắc y nhân đem thứ gì đó lặng lẽ nhét vào trong tay áo, nhưng không nhìn rõ đó rốt cuộc là gì?

“Chuyện của tại hạ không tới phiên một nữ lưu như bà hỏi đến”. Đại phu nhân mâu quang phát lạnh thoáng hiện lệ quang, trong lồng ngực lửa giận thiêu đốt: “Bắt lấy hần, bất kể sống chết”.

Mấy chục năm qua, cũng không có người dám dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với bà, nghe trong lời nói của nam tử này, là đối với bà khinh thường cùng trào phúng, Vân Bích Lạc bà khi nào thì bị người ta chế nhạo như vậy.

Hắc y nhân khinh thường hừ lạnh, mâu quang không chút nào che dấu trào phúng cùng khinh thị: “Chỉ bằng các người, còn không bắt được bản...

tại hạ”.

Nhìn thị vệ giống như thủy chiều rất nhanh hướng về phía hắc, hắc y nhân không chút hoang mang, ánh mắt bình tĩnh, khi trường kiếm trong tay bọn thị vệ sắp đâm tới hắc, hắc y nhân tung người nhảy lên, thân ảnh thon dài nháy mắt bay lên giữa không trung.

Cổ tay vừa chuyển nội lực cường thế hướng bọn thị vệ đánh tới: “Bang, bang...phanh...”. Nội lực đi qua nơi nào tạo ra một luồng khói mù mịt, hắc y nhân thừa dịp thị vệ bối rối, rất nhanh phi thân rời đi.

“Khụ, khụ, khụ...mau đuổi theo, đừng để cho hắc chạy”. Đại phu nhân quát một tiếng, đồng thời cũng phi thân đuổi sát theo hắc y nhân. Bọn thị vệ phản ứng lại, cũng rất nhanh đuổi theo, sau khi mọi người đi hết, toàn bộ tiểu viện trở lại im lặng, trong viện chỉ còn lại mấy cỗ thi thể của thị vệ.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, một thân ảnh yếu điệu màu trắng từ giữa không trung xuất hiện giữa tiểu viện, khắp nơi để ý không có người, Lạc Mộng Khê bước nhanh hướng phòng ngủ Đại phu nhân mà đi.

Trong phòng ngủ đèn vẫn sáng, Lạc Mộng Khê không kịp để ý nơi khác, đi nhanh đến trước giường của đại phu nhân, thân thủ nhấc lên chăn nệm phía trên, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ở trên giường cẩn thận quan sát, không bỏ qua một chỗ khả nghi nào.

Đột nhiên, ánh mắt Lạc Mộng Khê dừng lại trên một hộp trang sức màu đỏ bên cạnh giường, khóa miệng giường lên một chút tươi cười: Nguyên lai cơ quan ở chỗ này.

Bàn tay nhẹ nhàng ấn vào cơ quan, chỉ nghe ‘lách cách’ một tiếng, ngay vị trí gối đầu của đại phu nhân mở ra một cái hộp, Lạc Mộng Khê rất nhanh đem hộp lấy ra mang đến cạnh bàn mở ra xem, trong hộp nhìn cũng không có vẻ gì là giấu thứ gì quan trọng, mà chỉ là một ấn kí màu đỏ, Lạc Mộng Khê cầm lấy ấn kí, đem hoa văn trên ấn kí nhất nhất vẽ lại trên giấy. Sau đó

Lạc Mộng Khê đem ấn kí thu hồi để trở lại chỗ cũ, cũng đem giường thấp khôi phục nguyên vẹn như lúc đầu, đem tờ giấy vẽ lại ấn kí cất kỹ. Lạc Mộng Khê rất nhanh đi tới bên cửa sổ, nhìn xung quanh thấy không có người mới nhanh chóng nhảy ra khỏi cửa sổ, chạy về hướng khác.

Hắc y nhân sau khi đem nội lực cường thế đánh lui bọn thị vệ, rất nhanh chạy về phía trước, đại phu nhân và bọn thị vệ gắt gao đuổi theo phía sau, khi hắc y nhân sắp chạy ra khỏi tường phủ, thì bị bọn thị vệ tuần tra ngăn lại.

Hắc y nhân võ công cực cao, hắc không chút để ý cùng bọn thị vệ so chiêu, bọn thị vệ kẻ chết kẻ thì bị thương nặng nhưng hắc vẫn lông tóc vô thương, ai cũng không thể lại gần hắc.

Nhìn đầy đất là tử thi cùng người bị thương, ánh mắt đại phu nhân phát lạnh, phi thân đến trước mặt hắc y nam tử, hắc y nam tử võ công cực cao, đại phu nhân sau khi cùng hắc đánh hai mươi chiêu, liền bị hắc chán ghét đánh xa mấy thước, đáy mắt hiện lên nồng đậm khinh thường:

“yêu thương nhưng nhớ, đáng tiếc, bản...tại hạ không thích lão bà”.

“Người...” đại phu nhân tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, ngón tay chỉ vào hắc y nhân, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Sắc trời tối đen bỗng hiện lên một đạo hào quang màu đỏ, trong bóng đêm tối đen nở rộ thành một bông hoa mang ánh sáng ngọc, hắc y nhân ánh mắt khẽ chuyển, hướng bọn thị vệ đánh ra mấy chưởng, theo cuồng phong vận khởi, rất nhanh rời đi.

Theo gió truyền tới âm thanh trêu tức của hắc y nhân: “Thừa tướng phu nhân, nếu bà trẻ lại hai mươi tuổi, có lẽ tại hạ sẽ có hứng thú...”

Lúc này cát bụi mù mịt, ánh mắt đại phu nhân cũng không thể nhìn rõ, sau khi cát bụi tan hết, chỉ lưu lại mấy cỗ thi thể cùng người bị thương,

bóng dáng hắc y nhân đã sớm không thấy.

Đại phu nhân đang muốn phát hỏa, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe: không xong, trúng kế!.

Thân ảnh yếu điệu rất nhanh hướng Lạc viên bay đi: Điệu hổ ly sơn, hắc y nhân thật thông minh, nếu bị ta bắt được, tuyệt đối sẽ cho người muốn sống không được muốn chết không xong.

Trở lại Lạc viên, đại phu nhân đi thẳng đến bên giường, khởi động cơ quan, đem chiếc hộp lấy ra, rất nhanh mở chiếc hộp thấy ấn kí bên trong vẫn còn nguyên vẹn không bị tổn hao gì, đại phu nhân mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra: Ấn kí vẫn còn, xem ra hắc y nhân cũng không phải vì ấn kí mà đến.

Đại phu nhân đem ấn kí cất cẩn thận, sau đó mới đi tới bàn kiểm tra, mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn: Kì quái, mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn, vậy mục đích thật sự mà hắc y nhân tới đây là gì?

Bên bờ sông, Hạ Hầu Thần vẫn đuổi sát Lạc Mộng Khê, lúc bắt đầu thì khoảng cách hai người rất lớn, dần dần, khoảng cách càng ngày càng ngắn lại, cuối cùng rốt cuộc Hạ Hầu Thần cũng đuổi kịp, thân thủ nắm lấy bả vai Lạc Mộng Khê, thanh âm không che dấu được sự đắc ý: “Lạc Mộng Khê, chúng ta lại gặp nhau”.

Lạc Mộng Khê xoay người, ánh vào mí mắt Hạ Hầu Thần lại không phải là dung nhan khuynh thành quen thuộc, mà là một khuôn mặt tàn nhang, xấu đến mức tận cùng, Hạ Hầu Thần đồng tử hơi co lại, không tin trước mắt sắp uống được rượu ngon, lại tuột khỏi tay.

“không biết vị công tử này xưng hô như thế nào?”, Hạ Hầu Thần tướng mạo tuấn mỹ, nữ tử xem đến hai mắt cũng hiện lên hoa đào, thanh âm cũng trở nên nhẹ nhàng ôn nhu, thập phần mê người.

Nhưng nghe vào trong tai Hạ Hầu Thần lại trở nên thập phần ghê tởm, hấn tức giận quát: “Cút”, Hạ Hầu Thần gần như nghiêng rầm nghiêng lợi rống lên.

“Công tử”, đôi mắt nữ tử giống như nai con, ánh mắt trong suốt ẩn chứa nước mắt: “Có phải tiểu nữ tử đã làm sai cái gì hay không?”

“Cút, đừng để cho bản cung gặp lại người lần nữa”, bàn tay to của Hạ Hầu Thần nắm chặt, trong mắt thoáng hiện lệ quang.

“Ô, ô, ô...”, nữ tử hai tay ôm khuôn mặt nhỏ nhắn khóc chạy xa, trên mặt Hạ Hầu Thần đầy vẻ uể oải: Vốn tưởng rằng có thể bắt được Lạc Mộng Khê, không nghĩ tới lại là một người quái dị...

Đợi chút, người quái dị? không đúng, trúng kế! Hạ Hầu Thần mâu quang phát lạnh, rất nhanh theo phương hướng mà đạo thân ảnh kia sắp biến mất đuổi theo: Dám thiết kế Hạ Hầu Thần ta, thật không muốn sống nữa mà!

đi phía trước, nữ tử đang muốn cao hứng, thành linh ác phong phía sau đánh úp lại, mâu quang nữ tử hiện lên bất đắc dĩ: không nghĩ tới vẫn là bị hấn phát hiện...

Khi ác phong sắp đánh tới phía sau, nữ tử đột nhiên xoay người hướng Hạ Hầu Thần đối chưởng, chỉ nghe ‘phanh’ một tiếng vang lên, nữ tử bị nội lực mạnh mẽ của Hạ Hầu Thần đánh lùi về phía sau mấy bước, bàn tay run run không thôi: Nội lực thật mạnh, thật sự tương đương Nam Cung Quyết ...

Quả nhiên không ngoài dự liệu của bản cung, nữ tử này có gì đó kì quái: “Người là người nào? Vì sao thiết kế bản cung?”

“Đến địa ngục hỏi diêm vương đi”. Nữ tử đột nhiên nâng tay đánh về phía Hạ Hầu Thần, một luồng khí độc bay ra, lợi dụng lúc Hạ Hầu Thần lui về phía sau, nữ tử nhanh chóng rời đi.

Hạ Hầu Thần cũng biết dùng độc, loại độc bình thường độc không đến hãn, nhưng loại độc mà nữ tử đánh ra rất đặc thù, chỉ cần hít vào một chút, sẽ lập tức mất mạng, cho nên Hạ Hầu Thần không có hành động thiếu suy nghĩ, trong mắt thoáng hiện lệ quang: không cần biết người là ai, chỉ cần người còn ở lại kinh thành, bản cung sẽ tìm ra người. Dám trêu đùa bản cung, không muốn sống nữa mà.

Bên này, Lạc Mộng Khê đi đến địa điểm đã ước định trước cùng Nam Cung Quyết, sau khi phát xong tín hiệu liền tìm một chỗ ẩn nấp, yên lặng chờ đợi Nam Cung Quyết đến, nhàm chán không có việc gì làm, Lạc Mộng Khê liền đem tờ giấy trắng ghi lại ấn kí ra xem: Nam Cung Quyết muốn lấy thứ này làm gì?

“Mộng Khê, Mộng Khê...” Thanh âm lo lắng của Nam Cung Quyết cất lên cách đó không xa, Lạc Mộng Khê rất nhanh từ nơi ẩn nấp đi ra: “Nam Cung Quyết, ta ở trong này...”

Lạc Mộng Khê vừa dứt lời, thân ảnh thon dài của Nam Cung Quyết đã đi đến bên cạnh Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê, tất cả mọi chuyện đều thuận lợi chứ”.

“Đương nhiên, chàng đã đem đám người đại phu nhân dẫn đi rồi, không có ai phát hiện ra ta lẻn vào, Lạc Mộng Khê đem trang giấy cầm trong tay đưa cho hãn: “Đây là cái mà chàng muốn!”

Nam Cung Quyết đưa tay tiếp nhận, nhìn ấn kí trên tờ giấy trắng, ánh mắt thâm thúy hiện lên ý cười sâu xa.

“Nam Cung Quyết, chàng muốn mấy thứ này làm gì?” Lạc Mộng Khê vẫn tò mò về mục đích của Nam Cung Quyết.

“Tới ngày mai, nàng sẽ biết” Nam Cung Quyết mỉm cười, bí hiểm đem tờ giấy cẩn thận cất đi, Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê, hôn lên trán nàng: “Đêm đã khuya, chúng ta trở về nghỉ ngơi thôi”.

“Bốn hoàng tử suýt nữa đã bị Hạ Hầu Thần bắt lấy, chết không toàn thây, hai người các người còn có tâm tình ở đây nói chuyện yêu đương”.

Thanh âm bất mãn báo oán của Bắc Đường Diệp truyền vào trong tai, Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê khẽ nghiêng đầu, mặc cảm y màu lam, sợi tóc có chút hỗn độn, đang không ngừng chà lau hai má, Bắc Đường Diệp, Lạc Mộng Khê tâm sinh nghi hoặc: “Vừa rồi người đi tìm Hạ Hầu Thần?”

“Đương nhiên, là nghe theo lời Nam Cung Quyết mà đi”. Bắc Đường Diệp ngừng lại động tác trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê đang ôm nhau, trong mắt ẩn ẩn hiện lên tức giận.

“Hai người các người, sau khi thành sự cũng không biết đi giúp bản hoàng tử, lại ở chỗ này chàng chàng thiếp thiếp”.

“Hạ Hầu Thần phát hiện ra người nguy trang?” Thuật dịch dung của Bắc Đường Diệp không tồi, hẩn dịch dung, có khi Nam Cung Quyết cũng không phát hiện ra sơ hở, thế nhưng Hạ Hầu Thần lại có thể phát hiện ra sơ hở, điều đó cho thấy hẩn cũng thật có bản lĩnh hơn người.

“Thuật dịch dung của bốn hoàng tử là đứng đầu, Hạ Hầu Thần còn không có phát hiện ra, nhưng hẩn đã có hoài nghi, hẩn là hẩn cảm thấy có chuyện gì không đúng”. Bởi vì sự tình quá trùng hợp, hẩn lại lúc nào cũng có phòng bị, không hoài nghi mới là lạ.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta nhanh chóng hồi vương phủ nghỉ ngơi, dưỡng tốt tinh thần ngày mai còn có trò hay chờ chúng ta đến xem”.

Vì đối phó Hạ Hầu Thần cùng Lạc Hoài Văn, Nam Cung Quyết hợp tác với Lãnh Tuyệt Tình là đúng, ngày hôm sau, khi mặt trời chiều ngả về tây, Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê đúng giờ đến trà lâu, cùng Lãnh Tuyệt Tình kết minh.

Sau khi kết minh, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê vẫn chưa rời đi, ngay khi Lãnh Tuyệt Tình đang nghi hoặc, Nam Cung Quyết liền công bố đáp án:

“Đêm nay, bốn vương cùng Mộng Khê đi xem trò hay, nếu Lãnh cung chủ không ngại, liền cùng chúng ta đi xem”.

Màn đêm buông xuống, trong một ngôi nhà lớn đèn đuốc sáng trưng, từ bốn phía rất nhiều nhân vật mặc hắc y đang hạ xuống, bọn họ tụ tập, cùng nhận thức tín vật chính là thư tín trong tay.

Ở cuối thư tín, có một phần ấn kí đặc thù, ấn kí này Lạc Mộng Khê lại rất quen thuộc, bởi vì ấn kí này là nàng tự tay sao chép lại.

Gần giờ tí, người cũng đến không sai biệt lắm, bọn họ cũng không đi nơi khác, đều đứng trong biệt viện đề phòng, tuyệt đối không buông tha một chút tiếng động nào.

Đám người Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết, Lãnh Tuyệt Tình đang âm thầm quan sát: Những người này đều là cao thủ, ở trong giang hồ chắc chắn có địa vị, tuy rằng bọn họ đều mang khăn che mặt, nhưng cũng không thể giấu đi tinh quang nơi đáy mắt.

một gã hắc y nhân ngẩng đầu nhìn sắc trời, tâm sinh khó hiểu: “Thời điểm không còn sớm, vì sao chủ nhân còn chưa tới?”

“Chủ nhân các người sẽ không đến đây”. một gã hắc y nhân bỗng nhiên xuất hiện trên nóc nhà, tuy rằng hắc che mặt nhưng Lạc Mộng Khê vẫn nhận ra hắc, chính là quản gia Lạc vương phủ, Nhạc Địch.

“Người là người nào?” Nhạc Địch vừa xuất hiện, tất cả hắc y nhân bên trong viện đều tụ tập lại cùng một chỗ, ánh mắt sắc bén đề phòng Nhạc Địch trên nóc nhà.

“Người đến đưa các người đến chỗ chết”, Nhạc Địch lạnh lùng trả lời một tiếng, một ngón tay giơ lên, một tín hiệu màu đỏ thẳng hướng không trung phóng lên, trong phút chốc, rất nhiều hắc y thị vệ từ bốn phương tám hướng tràn ra, đem những người thần bí này vây lại ở giữa.

“Tất cả, giết không tha”. Nhạc Địch ra lệnh một tiếng, tất cả hắc y thị vệ cầm trong tay trường kiếm đánh thẳng hướng hắc y nhân trong viện, những hắc y nhân tự nhiên cũng không chịu ngồi yên chờ chết, huy kiếm đón nhận trường kiếm của bọn thị vệ.

Trong lúc nhất thời, trong tiểu viện vang lên tiếng va chạm binh khí kịch liệt, tiếng la hét, mùi máu tươi từ trong không trung tán ra...

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Khê, Thần Quyết Đấu

Tướng phủ, trong Lạc viên.

Bóng đêm ngày càng thâm trầm, đại phu nhân lặn qua lộn lại vẫn không ngủ được: Vật phẩm trong phòng lớn nhỏ đều không bị mất, tối qua, tên hắc y nhân đến tận cùng là cầm đi cái gì, lúc nhìn hắc nhét vào trong tay áo, hình dạng của vật đó, hình như là một trang giấy...

Ý thức được điểm ấy, đại phu nhân đột nhiên nâng lên mí mắt: không xong, sự tình không ổn!

Đại phu nhân nhắc chân trên người ra, đang muốn xoay người xuống giường, một đạo bạch quang từ ngoài cửa sổ phi vào, bắn thẳng vào bên cạnh giường đại phu nhân.

“Người nào?” Đại phu nhân gầm lên một tiếng, cầm lấy thư tín, thân ảnh nháy mắt nhảy ra ngoài cửa sổ, rất nhanh nhìn khắp mọi nơi, nhưng đập vào trong mắt chỉ là một mảnh trống giông, im ắng, không có âm thanh dị thường nào.

Xác nhận là không có ai, Đại phu nhân mới cầm thư tín lên, mở ra xem, nhất thời đáy mắt tràn ngập khiếp sợ cùng bối rối: “Người đâu, mau tới, đi Bích trang”.

Bích trang, cũng chính là nơi mà thị vệ Lạc vương phủ và hắc y nhân xảy ra hỗn chiến, lúc này sớm đã máu chảy thành sông, thi thể khắp nơi, cho thấy vừa rồi trận chiến hết sức ác liệt. Liếc mắt nhìn lại, thi thể chất đống như núi, máu trên mặt đất vẫn chưa đọng lại chảy đến chỗ trũng, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi tanh nồng.

Ngô Phi dẫn người đem những thi thể kiểm tra một lần, không một người còn sống, mà ở nơi này, tất cả đều là người của Đại phu nhân, người của kẻ địch, một khối thi thể cũng không lưu lại: Đối phương xác thực thật thông minh, đủ tinh táo, cũng đủ giáo hoạt, không lưu lại bất cứ dấu vết nào để bọn họ có thể truy ra, đến tột cùng là người phương nào lớn mật như vậy, dám cùng Vân Bích Lạc ta đối chọi.

Đáy mắt sắc bén của Đại phu nhân đều là hàn quang cùng tức giận thay nhau hiện ra, khuôn mặt được bảo dưỡng cẩn thận cũng vì phần nộ mà có chút vằn vẹo.

Tức chết ta, thực sự tức chết ta, dám thiết kế người của Vân Bích Lạc ta, nếu để cho ta bắt được người, sẽ đem người băm thây vạn đoạn, ngũ mã phân thây, lột da sách cốt, nghiền xương thành tro.

“Phu nhân” Ngô Phi đi đến bên cạnh người Đại phu nhân, dường như muốn bầm báo điều gì.

Ngô Phi lộ ra chút khó xử, muốn nói lại thôi, Đại phu nhân đã đoán được kết quả, bàn tay đột nhiên nắm chặt, đem thư tín hung hăng ném đi, trên khuôn mặt xinh đẹp của đại phu nhân càng vằn vẹo nghiêm trọng.

“Đem bọn họ, an tang cho thật tốt”. Người này thật thông minh, toàn bộ kế hoạch bố trí thập phần chu đáo, mặc cho bọn họ như thế nào cẩn thận vẫn không thể tìm được manh mối. Người của mình chết hết, manh mối bị gián đoạn, mùi máu tươi nồng đậm quanh quần chóp mũi, đại phu nhân tất nhiên là không muốn đứng lại ở nơi này, đem mọi chuyện giao lại cho Ngô Phi, chính mình mang theo vài tên thị vệ trở lại Tướng phủ.

Đại phu nhân đi rồi, Ngô Phi mới đem thư tín đã bị máu tươi tẩm ướt dầm nhặt lên, mở ra xem, thế nhưng nội dung cùng với thư tín của những người đã chết hoàn toàn giống nhau, trên thư viết: Việc gấp triệu tập, hôm nay giờ Hợi (buổi tối từ chín giờ đến mười một giờ), vẫn ở chỗ cũ! Cuối thư

không có kí tên, chỉ có ấn kí hoa mai là dấu hiệu đặc trưng của đại phu nhân.

Trong phủ thừa tướng, lần trong thế lực ám vệ của đại phu nhân chắc hẳn có phản đồ, nếu không, địch nhân không có khả năng biết rõ phương pháp liên lạc của bọn họ như vậy.

Đại phu nhân sau khi trở lại tướng phủ lập tức phát ra tín hiệu, triệu tập mười cơ sở ngầm của mình ở kinh thành.

Trong lúc chờ đợi cơ sở ngầm của mình hồi phủ, đại phu nhân đem ấn kí lấy ra, phát hiện trên đồ án có sự thay đổi, hiển nhiên là mới dùng qua không lâu, mà trong thời gian gần nhất, đại phu nhân cũng không có dùng qua ấn kí.

trên bàn, trang giấy nhìn có vẻ giống nhau, nhưng nếu tinh tế vuốt phẳng sẽ phát hiện, cảm xúc là không giống.

Đại phu nhân im lặng suy nghĩ: tối qua, người nọ len vào phòng, đã động tay động chân trên trang giấy cùng ấn kí, dẫn thế lực của bà đến Bích trang, sau đó, một lưới bắt hết...

“Tối qua, Nam Cung Quyết, Hạ Hầu Thần, Lãnh Tuyết Tình, Lăng Khinh Trần, bốn người bọn họ có động tĩnh gì?”

Tối qua, hắc y nhân len vào tướng phủ cùng đại phu nhân so chiêu võ công cao cường, hiện tại trên đời ngoại trừ tuyệt thế tứ công tử, có rất ít người có võ công có thể đạt được cảnh giới như vậy.

Đương nhiên, trên giang hồ người tài giỏi rất nhiều, người nọ cũng có thể không phải là tuyệt thế tứ công tử, cho nên đại phu nhân mới đem cơ sở ngầm của mình triệu hồi, nếu bốn người tối qua thực sự không có động tĩnh, bà lại sai người tiếp tục đi điều tra cũng không muộn.

Những cơ sở ngầm này năng lực phi phạm, đối với chính mình cũng tuyệt đối trung thành, lời nói của bọn họ tuyệt đối có thể tin.

“Hồi phu nhân, tối qua Lăng Khinh Trần tất cả đều bình thường, sau khi hẳn xử lý xong chuyện của Lăng phủ đã là giờ tỵ (buổi tối từ 11 giờ đến khoảng 1 giờ sáng), không ra khỏi đại môn, trực tiếp đi nghỉ. một cơ sở ngầm tiến lên bẩm báo.

“Hồi phu nhân, tối qua Lãnh Tuyệt Tình có đến Lạc vương phủ, gần giờ hơi hẳn trở lại trà lâu, vẫn chưa ra khỏi đại môn”. một cơ sở ngầm khác bẩm báo.

“Hồi phu nhân, tối qua sau khi Lãnh Tuyệt Tình đi rồi, Lạc vương Nam Cung Quyết cùng với vương phi Lạc Mộng Khê trở về phòng...thân thiết...”. Thuộc hạ sợ chính mình xem thời gian dài, sẽ bị dục hỏa đốt người, khó có thể điều khiển cảm xúc, cho nên rời xa phòng ngủ của bọn họ. Bất quá thuộc hạ cam đoan, tối qua Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê vẫn không ra khỏi vương phủ, bởi vì thanh âm ái của hai người, vẫn giống như hai ngày trước vang lên cả đêm.

“Hồi phu nhân, tối qua Hạ Hầu Thần ở lê hoa uyển cùng với mấy tên công tử uống rượu, nghe nhạc, bất quá...”

“Bất quá cái gì?” Đại phu nhân có chút không kiên nhẫn: “sự tình nháo đến bây giờ, người chết vô số, chúng ta tổn thất thảm trọng, có việc cứ nói thẳng, không cần lễ mề.”

“Hạ Hầu thái tử trên đường diu nhị tiểu thư đi nhã gian nghỉ ngơi, đã rời khỏi thuyền hoa ...” thuộc hạ không tiện đi qua.

“Phải không?” Hạ Hầu Thần là đối tượng đại phu nhân dùng hết tâm cơ muốn mượn sức, bà không hi vọng người tối qua lén vào phòng bà, trộm đi trang giấy, hại chết thủ hạ của bà lại là Hạ Hầu Thần.

Huống chi, tối qua Hạ Hầu Thần cùng Tử Hàm cùng một chỗ, hẳn là hắc y nhân tính cũng không lớn.

“Phu nhân, theo tin tức đáng tin cậy, Lạc thừa tướng đã cùng Hạ Hầu thái tử đạt thành hiệp nghị...”

Ngay lúc đại phu nhân đang muốn mệnh lệnh cho bọn họ tiến vào giang hồ, tìm kiếm nhân tài lợi hại mới xuất hiện, một gã cơ sở ngằm trầm giọng nhắc nhở.

“thật sự?” đối với chuyện này, đại phu nhân cũng có nghe qua, nhưng không để ở trong lòng: Chính mình cùng Lạc Hoài Văn không có thù hận quá lớn, Hạ Hầu Thần cùng hắc hợp tác, sẽ không tất yếu xuống tay với mình.

“Phu nhân, tâm phòng người không thể không có, Lạc thừa tướng cùng ngài từng có xích mích, mọi chuyện vẫn nên cẩn thận”. không cần quá mức tin tưởng Hạ Hầu Thần cùng Lạc Hoài Văn.

Đại phu nhân hí mắt suy tư, những gì cơ sở ngằm nói không phải không có đạo lý: Lạc Hoài Văn cũng không phải là người có lòng dạ rộng lượng.

Hơn nữa, Lạc Hoài Văn lại là thừa tướng Thanh Tiêu, thực lực quả thật không kém, nếu hắc biết chuyện năm đó do mình làm ra, khẳng định đối với mình ghi hận trong lòng, liên hệ người khác âm thầm trừ bỏ mình cũng không phải không có khả năng.

“Các người không phải nói tối qua Hạ Hầu Thần và Tử Hàm ở cùng một chỗ sao, chờ Tử Hàm trở về, hỏi nàng một chút không phải là sẽ có đáp án sao...”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện, đại phu nhân vừa dứt lời, ngoài viện vang lên thanh âm mỗi một của Lạc Tử Hàm: “Nương, nương...”

Đại phu nhân nháy mắt với mấy người trong phòng, những người cơ sở ngầm nhanh trí lĩnh hội, trong chốc lát Lạc Tử Hàm đẩy cửa vào, lắc mình né đi ẩn vào chỗ tối.

“Tử Hàm, tối qua con cùng Hạ Hầu Thần ở thuyền hoa vì sao hện tại mới về?”. Các con cũng ở trên thuyền hoa đã một ngày hai đêm.

“Huống chi, hện tại nhìn con giống như có bệnh, có phải hay không lại phát sinh chuyện gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lạc Tử Hàm có chút mệt mỏi, ánh mắt trong trẻo cũng mất đi ánh sáng lúc trước, sợi tóc có chút hỗn độn, cả người rõ ràng tiêu tụy.

“Tối qua, khi Tử Hàm vì Hạ Hầu thái tử rót rượu, đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng, Hạ Hầu thái tử dịu nữ nhi trở về phòng nghỉ ngơi, liền ngủ thẳng tới hện tại, nương, có phải Tử Hàm sinh bệnh hay không?”

“Hạ Hầu thái tử vốn định mời đại phu chẩn trị cho Tử Hàm, nhưng hẳn lại có việc gấp phải rời đi dịch quán, nữ nhi liền trở về, nương, người mau mời đại phu chẩn bệnh cho Tử Hàm một chút...”

Đại phu nhân trầm hạ mí mắt, đáy mắt thoáng hiện lệ quang: Thân thể Tử Hàm vẫn luôn rất tốt, không có khả năng vô duyên vô cớ hôn mê thời gian dài như vậy, sự tình có điều bất ổn...

“Tử Hàm, con có nhớ khi nào thì bắt đầu thấy choáng váng đầu không?” vấn đề này rất trọng yếu.

“Khoảng trước sau giờ Hợi”. Lạc Tử Hàm cố gắng suy nghĩ: “Sau khi Hạ Hầu thái tử đỡ nữ nhi vào phòng, choáng váng đột nhiên tăng thêm, nữ nhi liền mất đi tri giác, khi tỉnh lại...”

“Tử Hàm, ý con là, sau khi Hạ Hầu Thần đưa vào trong phòng, con đã không có tri giác?” Chẳng lẽ tên hắc y nhân tối qua, đúng là Hạ Hầu Thần...

“Đúng vậy, nương, có vấn đề gì sao?”

Lời nói của Lạc Tử Hàm làm cho một tia hi vọng cuối cùng trong lòng đại phu nhân hoàn toàn biến mất. Cố ý làm cho Tử Hàm sinh bệnh, mượn cớ đưa Tử Hàm về phòng nghỉ ngơi, sau đó rời khỏi đám người, động chút tay chân làm cho Tử Hàm mê man, hẳn có thể tùy ý làm chuyện mình muốn, hơn nữa còn không bị người hoài nghi.

Chẳng lẽ tên hắc y nhân tối qua đúng là Hạ Hầu Thần...

nói đến Hạ Hầu Thần, đại phu nhân đột nhiên nhớ tới, khi hắc y nhân cùng nàng và đám thị vệ so chiêu từng nói qua hai câu:

“Chỉ bằng các người còn không bắt được bản....tại hạ”

“yêu thương nhưng nhớ, đáng tiếc bản...tại hạ không thích lão bà”

Lúc ấy tình huống khẩn cấp, khi hắc y nhân nói hai câu nói này, đại phu nhân vẫn không để ý, bây giờ cẩn thận nghĩ lại hai câu nói này thật đúng là có điểm sơ hở, vô tình đã tiết lộ ra thân phận của hắn.

Hạ Hầu Thần là Tây Lương quốc thái tử, vẫn tự xưng là ‘bản cung’, hai câu mà hắn nói ra đều có chữ ‘bản’, hiển nhiên là do quen miệng nhất thời không thể sửa...

“Nương, nương...người làm sao vậy?” Lạc Tử Hàm thấp giọng gọi, kéo đại phu nhân từ trong suy nghĩ trở về.

Đại phu nhân trong mắt thoáng hiện chút mất tự nhiên: “Nương đang suy nghĩ. Muốn tìm một đại phu như thế nào giúp Tử Hàm chẩn bệnh, Tử Hàm,

con về phòng trước đi, nương lập tức sai người đi tìm đại phu cho con...”

Chuyện Hạ Hầu Thần tạm thời không nên cho Tử Hàm biết, nếu không lấy sự thông minh của Hạ Hầu Thần, nhất định có thể từ trong miệng Tử Hàm biết được ta đang hoài nghi hắn.

nói không chừng, hôm nay là do hắn cố ý cho Tử Hàm trở về để có thể thám thính tin tức, Tử Hàm đối với chuyện này cũng không suy nghĩ nhiều, tự nhiên sẽ đem những gì mình biết nói ra, cung cấp thông tin cho Hạ Hầu Thần.

Lạc Hoài Văn, xem như ông lợi hại, lại có thể đi trước ta một bước, lấy Hạ Hầu Thần làm ngọn núi mà dựa vào, bất quá ông đừng đắc ý quá sớm, ở trên đời này, cũng không phải chỉ có một mình Hạ Hầu Thần là người có thể dựa vào.

Đợi một thời gian nữa, Vân Bích Lạc ta cũng có thể tìm được một người thích hợp kết làm liên minh, đến lúc đó ta và ông lại phân cao thấp.

Sau khi đem những người thần bí tụ tập ở Bích trang toàn bộ tiêu diệt, Nhạc Địch, thị vệ, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê cùng trở lại vương phủ, người bị thương, người chết tất cả đều mang theo trở về, không lưu lại cho đại phu nhân một chút manh mối.

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê đều thích sạch sẽ, từ Bích trang trở về, trời cũng đã gần sáng, hai người sau khi tắm rửa liền lên giường chuẩn bị nghỉ ngơi. Cũng không biết vì sao, Lạc Mộng Khê nằm ở trong lòng Nam Cung Quyết nhưng không sao ngủ được, cảm thấy nhàm chán, Lạc Mộng Khê tìm chuyện để nói:

“Nam Cung Quyết, chuyện tối qua chàng muốn Bắc Đường Diệp đi làm, chính là đến tìm Hạ Hầu Thần, làm cho đại phu nhân có đủ lý do hoài nghi hắn”

Kể từ đó đại phu nhân sẽ cùng Hạ Hầu Thần trở mặt thành thù, hai người liền không thể kết minh, chiêu này quả thực cao minh.

“Hạ Hầu Thần đã tâm bừa bừa, chỉ cần là người hoặc chuyện đối với hắn có lợi, hắn cũng sẽ không cần để ý mà thực hiện kết minh”.

một Lạc Hoài Văn cũng đã khó giải quyết, nếu như thêm một thừa tướng phu nhân có rất nhiều thế lực trong bóng tối, bốn vương muốn ứng phó cũng sẽ gặp rất nhiều phiền toái.

không bằng châm ngòi li gián, làm cho bọn họ trở mặt thành thù, không thể kết minh, làm giảm bớt đi thế lực của họ liền có thể dễ dàng đối phó hơn.

“Nam Cung Quyết, chàng lần thứ hai đem môi của ta hôn đến xương đỏ, lại ở trên người ta tạo ra nhiều dấu hôn ngân như vậy, rốt cuộc là vì sao?”

Mỗi chuyện Nam Cung Quyết làm đều có mục đích, những dấu vết này không phải để kích thích người khác, khẳng định vẫn có tác dụng, đương nhiên, mục đích chân chính chỉ có Nam Cung Quyết mới biết.

Cánh tay Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê trong vô thức nắm lại thật chặt, nhưng vẫn chưa mở mắt: “Cơ sở ngầm của đại phu nhân vẫn luôn âm thầm giám sát Lạc vương phủ, tối qua ta cảm thấy được có người ngay tại phụ cận giám thị chúng ta, mới không thể không làm ra hạ sách này, để cho người nọ thức thời rời đi...”

Nếu không nàng và ta không có khả năng yên lặng không một tiếng động lén vào phủ thừa tướng, lấy ra vật mà chúng ta muốn.

thì ra, thân ảnh màu đen ta nhìn thấy tối qua cũng không phải là ảo giác, mà là cơ sở ngầm của đại phu nhân...

Lạc Mộng Khê đem những chuyện mấy ngày nay xảy ra xâu chuỗi lại, ở trong đầu sắp xếp một lần: hiện tại Lạc vương phủ đúng là hai mặt thụ địch, phía trước có đám người Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong mưu hại, phía sau lại có Hạ Hầu Thần, Lạc Hoài Văn thiết kế.

Còn có rất nhiều thế lực ngấm ngầm, công khai, cho nên lúc nào cũng phải nghiêm ngặt phòng bị, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đều không muốn sẽ phải vạn kiếp bất phục. Đỉnh đầu truyền đến tiếng hít thở đều đều, Lạc Mộng Khê biết, Nam Cung Quyết đã ngủ, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Nam Cung Quyết khi ngủ vẫn có chút nhú mày, cùng với nét mặt hiện lên vẻ mệt mỏi, Lạc Mộng Khê không tiếng động thở dài: Thiết kế, an bài nhiều chuyện như vậy, khẳng định hẳn mệt muốn chết rồi...

Nam Cung Quyết đem Lạc Mộng Khê ôm chặt trong ngực, nhẹ nhàng ngủ, lại không biết vì sao, một đêm chứng kiến cảnh đánh nhau, Lạc Mộng Khê lại hoàn toàn không buồn ngủ, hai mắt mở to nhìn trướng mạn trên đỉnh đầu.

không biết qua bao lâu, Lạc Mộng Khê thực sự cảm thấy nhàm chán, ngẩng đầu nhìn tuần nhan ngủ say của Nam Cung Quyết, cẩn thận mở ra bàn tay Nam Cung Quyết đang ôm nàng, nhẹ nhàng xuống giường.

Giống như, Nam Cung Quyết biết được nàng muốn làm gì, khi Lạc Mộng Khê vừa mới ngồi dậy, thân thủ đem nàng ôm chặt vào trong ngực, ánh mắt vẫn như trước khép hờ, thanh âm có chút mơ hồ: “Mộng Khê... nàng muốn đi đâu...”

“Ta khát nước, muốn đi uống một chén nước, có muốn ta lấy cho chàng một chén hay không?”

“Ta không khát”, Nam Cung Quyết vẫn như trước nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng lại thả lỏng giam cầm Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng đẩy

ra cánh tay Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết cũng rất phối hợp buông ra.

Cẩn thận xuống giường, Lạc Mộng Khê cởi ra tấm y, mặc vào trang phục thường ngày, quay đầu nhìn sang Nam Cung Quyết, đôi mắt khẽ nhắm, hơi thở đều đều, hiển nhiên là đang ngủ.

Ngủ thật nhanh, xem ra Nam Cung Quyết rất mệt mỏi, Lạc Mộng Khê xoay người, lặng yên không tiếng động hướng phía ngoài cửa đi đến.

“Mộng Khê, trong phòng có nước, nàng ra bên ngoài làm gì?”

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê chuẩn bị bước ra khỏi phòng, thanh âm Nam Cung Quyết ý vị thâm trường từ phía sau vang lên, Lạc Mộng Khê đột nhiên dừng lại cước bộ, bất đắc dĩ thở dài: Tính cảnh giác của Nam Cung Quyết, không phải người bình thường có thể so sánh.

“Ta không ngủ được, muốn đi thư phòng lấy quyển sách xem”. Lạc Mộng Khê xoay người cùng Nam Cung Quyết giải thích, nhưng ánh mắt trong trẻo lạnh lùng lại không dám đối diện Nam Cung Quyết, tâm, có chút bối rối.

Ánh mắt Nam Cung Quyết sâu thẳm, sắc bén, dường như có thể nhìn thấu hết thảy, làm cho người ta không thể đoán trong lòng hắn đang suy nghĩ gì, người như vậy nhất định không phải là người bình thường.

“Để cho nha hoàn đi lấy là được rồi, nàng làm gì phải tự mình đi?” Thanh âm Nam Cung Quyết ôn nhu, nhẹ nhàng, nhưng lại rõ ràng từng chữ, không có nửa điểm buồn ngủ.

“Thư phòng là nơi quan trọng, không thể để cho người tùy tiện ra vào được, vẫn là để ta tự mình đi sẽ tốt hơn, chàng mệt mỏi cứ nghỉ ngơi trước đi, ta đi thư phòng lấy sách”.

Nhắc chân, Lạc Mộng Khê bước ra khỏi phòng, xoay người lại đóng cửa phòng, không dấu vết nhẹ nhàng thở ra: Nam Cung Quyết mệt thành như vậy mà tính cảnh giác vẫn rất cao, thật bội phục.

Lạc Mộng Khê ở hiện đại là một đặc công, mấy chục người cũng không thể so với nàng, nhưng từ khi đến cổ đại, năng lực của nàng trở nên bé nhỏ, tùy tiện tìm một người cũng có thể đánh ngang tay với nàng.

Mặt khác, người cổ đại lại thông minh tuyệt đỉnh, tất cả đều là cao thủ tranh đấu gay gắt, tuyệt không hề kém so với nàng có được năm trăm năm trí tuệ, nàng muốn thủ thắng, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Nếu ở hiện đại, cho dù Lạc Mộng Khê mệt thành như vậy, tính cảnh giác vẫn rất cao, nhưng nay nàng được Nam Cung Quyết bảo hộ quá tốt, sự tình gì cũng không muốn nàng lo lắng, cho nên, cho dù là năng lực thực tế, hay khả năng phản ứng, đều kém rất nhiều so với trước kia.

Đây cũng không phải chuyện gì tốt, cùng với việc hưởng thụ ôn nhu của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê cũng phải suy tính đến những lúc nguy nan, nâng cao năng lực chính mình.

Bởi vì Nam Cung Quyết có rất nhiều chuyện cần xử lý, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nàng được, nếu địch nhân thừa dịp Nam Cung Quyết không ở bên cạnh nàng mà công kích, Lạc Mộng Khê lại không thể ứng phó được, chỉ có thể bị bắt, đó cũng không phải là kết quả mà nàng muốn.

Cho nên, nàng phải khôi phục năng lực trước kia của mình, bất luận là bị kẻ nào công kích, nàng cũng có thể ứng phó tự nhiên, cho dù đánh không lại, cũng có thể tìm được biện pháp đào thoát.

Lạc Mộng Khê sinh ra ở hiện đại, nàng hiểu được, tiềm lực con người là vô hạn, chuyện gì cũng có khả năng phát sinh, cho nên, từ lúc ra khỏi phòng ngủ, trên đường đi nàng không mang theo thị vệ, mà chỉ mang theo Băng Lam.

Nam Cung Quyết từng nói, người trong Lạc vương phủ muốn ra ngoài, đều không thoát khỏi ánh mắt của hắn, tuy Lạc Mộng Khê chỉ mang theo một mình Băng Lam, nhưng nàng biết có thị vệ đang âm thầm đi theo nàng.

Nghĩ đến Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê thực bội phục hắn, Nam Cung Quyết còn trẻ lại mang theo trong mình căn bệnh năm năm, thế nhưng vẫn âm thầm bồi dưỡng thể lực của mình thật lợi hại.

Người ta thường nói: Thiên tướng giáng trần thường sẽ trải qua rất nhiều kiếp nạn, đầu tiên là tâm trí khổ cực, đau đớn gân cốt, hành hạ thể xác, thân thể khốn cùngNam Cung Quyết chính là một ví dụ rất tốt.

Nếu không phải hắn mười tuổi đã mất đi mẫu thân, thân mang bệnh nặng, lại suýt bị người hãm hại, cũng sẽ không biết hậu cung âm hiểm, bình an vui vẻ ở hoàng cung lớn lên, sẽ không có tâm cơ, sẽ chỉ là một tên ngốc bị người ta lợi dụng. Hắn có được ngày hôm nay, tất cả đều là do hoàn thành khảo nghiệm của trời cao, có hi sinh, là không thể tránh được.

Đại phu nhân cũng không phải là một nhân vật đơn giản, âm thầm có được một thể lực như vậy, cơ sở ngầm cũng trải rộng toàn bộ kinh thành, mượn chuyện tối qua mà nói, bà ta vẫn luôn âm thầm phái người giám thị tuyệt thế tứ công tử.

Phải biết rằng bốn người này đều năng lực phi phàm, là nhân trung chi long, nếu để bọn họ phát hiện đại phu nhân đang âm thầm giám thị bọn họ, vậy tương lai đại phu nhân cũng không thể có được ngày lành.

Thế nhưng đối với điểm này đại phu nhân lại không chút lo lắng, vẫn làm theo ý mình, chẳng lẽ đại phu nhân tin tưởng cơ sở ngầm của mình sẽ không thể bị bắt, hoặc là, cho dù bị bắt, cũng sẽ không khai ra bà ta chính là chủ tử.

Vô luận là khả năng nào cũng tốt, điều đó chứng tỏ: đại phu nhân là người can đảm can trọng, hoặc là một người không biết tự lượng sức mình!

Ngày đó Lãnh Tuyệt Tình, Lăng Khinh Trần đều ở trong phòng, không có xuất môn, Nam Cung Quyết lại chế tạo bằng chứng giả, làm cho cơ sở ngầm của đại phu nhân nghĩ Nam Cung Quyết và nàng ở trong phòng thân mật.

Chỉ có Hạ Hầu Thần bị Bắc Đường Diệp dẫn dắt rời đi, biến mất một khoảng thời gian, vừa đúng lúc này trong tướng phủ lại xuất hiện thích khách, nay cho dù hắn có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch, đại phu nhân, Hạ Hầu Thần, ta chờ xem các người đấu đá, tàn sát lẫn nhau.

“Tiểu thư, chúng ta muốn đi đâu?” Đường cái vẫn như thường ngày, người đến người đi, phi thường nào nhiệt, Lạc Mộng Khê và Băng Lam chậm rãi đi trong đám người, những ngày gần đây có nhiều chuyện xảy ra, làm cho hai người không có tâm tình đi dạo phố.

Lạc Mộng Khê đang muốn nói: “Tùy tiện đi một chút, nhìn xem”.

Lơ dăng ngẩng đầu, liền nhìn thấy một đạo thân ảnh quen thuộc, Lạc Mộng Khê ánh mắt lóe lên, khóe miệng giơ lên một chút tươi cười quý dị: “Băng Lam đi chuẩn bị lễ vật, chúng ta hồi tướng phủ một chuyến”.

Cửa hàng của Lăng phủ nhiều không đếm hết, ở kinh thành chỉ cần tùy tiện nhìn một chút liền có thể nhìn thấy, quan trọng hơn là, trong cửa hàng của Lăng Phủ, mọi thứ đều có, chủng loại đa dạng, mẫu mã phong phú, cần kiểu dáng nào cũng có, sau khi đi vào, liền có thể tìm được thứ mà mình muốn, không cần phải đi nơi khác.

Lạc Mộng Khê mang theo Băng Lam vào cửa hàng Lăng phủ lựa chọn lễ vật, thuê một chiếc xe ngựa, đi thẳng đến tướng phủ, đối với những người âm thầm giám thị nàng làm như không biết.

Sau khi đến tướng phủ, Lạc Mộng Khê phân phó quản gia đem lễ vật phân cho các vị phu nhân, tiểu thư. Chính mình mang theo Băng Lam đi đến thư phòng của Lạc Hoài Văn.

Thư phòng của Lạc Hoài Văn nằm ở nơi sâu nhất của Tướng phủ, từ đại môn đi vào tướng phủ, phải đi hết một nửa tướng phủ, mới có thể đi đến nơi này. Lạc Mộng Khê chậm chậm tiêu sái đi ở phía trước, Băng Lam đi theo phía sau, thỉnh thoảng chỉ một ít cảnh sắc xinh đẹp cho Lạc Mộng Khê xem.

không nhìn ánh mắt kinh ngạc, khiếp sợ của bọn hạ nhân, chỉ lo chăm chăm nhìn Lạc Mộng Khê, gã sai vặt đang bưng này nọ đựng vào cây cột, chủ tớ Lạc Mộng Khê và Băng Lam hai người một trước một sau đi trên đường, vui vẻ đàm luận chuyện tình.

không có việc gì, Lạc Hoài Văn luôn thích ngồi trong thư phòng viết chữ, xem sách, hoặc là đàm luận một ít chuyện tình, cũng có thể nói, ngoài phòng ngủ, thư phòng là nơi Lạc Hoài Văn ở lại nhiều nhất, Lạc Mộng Khê lúc này muốn tìm hân, đi thư phòng là có thể.

Thư phòng Lạc Hoài Văn được bố trí lịch sự, tao nhã, Lạc Hoài Văn cũng không có ở trong phòng, chỉ có Lôi Đình đang ở trong phòng thu thập này nọ. Nghe tiếng đập cửa, đáy mắt Lôi Đình hiện lên nồng đậm không tức giận, chậm chậm tiêu sái đi ra mở cửa.

đang muốn răn dạy người nào lại không hiểu quy củ, hé ra trước mắt là dung nhan khuynh thành không có đủ ngôn ngữ để hình dung. Đối với kẻ nào cũng vẫn luôn lãnh khốc vô tình, Lôi Đình cũng trở nên ngốc lảng, hồi lâu vẫn không có phản ứng: nàng là ai?

“...Lôi Đình đại ca...Lôi Đình đại ca...” thanh âm quen thuộc của Lạc Mộng Khê vang lên, tiếng gọi nghi ngờ kéo Lôi Đình từ trong khiếp sợ trở lại: “Người là...đại tiểu thư?”

Tuy rằng sớm nghe nói Lạc Mộng Khê tuyệt sắc khuynh thành, không giống phàm nhân, dung mạo làm cho người ta nhìn xong đều lâm vào điên

cuồng. Nhưng Lôi Đình khi nhìn thấy dung mạo Lạc Mộng Khê vẫn là khiếp sợ không thôi.

“Lạc...cha ta có ở trong đó hay không?” Lạc Mộng Khê vốn định gọi Lạc Hoài Văn là Lạc Thừa tướng, nhưng lại nhớ tới khối thân thể này vốn là nữ nhi của Lạc Hoài Văn.

Mười mấy năm qua, ông ta chưa từng quan tâm qua người nữ nhi này, nay Lạc Hoài Văn lại cùng Hạ Hầu Thần hợp tác, cùng nhau đối phó Nam Cung Quyết và Lãnh Tuyệt Tình. không lâu sau, Lạc Mộng Khê và Lạc Hoài Văn chính là cừu địch, gọi ông ta là cha, xem như còn xem ở một phần nhân tình ông ta là phụ thân thân sinh của thân thể này, từ nay về sau, nàng với ông ta, sẽ không còn nợ gì nhau nữa.

Nếu ngày nào đó, bọn họ ở trên chiến trường gặp lại, ông ta đối với nàng, hẳn sẽ không thủ hạ lưu tình, vậy nàng đối với ông ta, cũng sẽ tuyệt đối không thể nương tay. Trong gia đình quan lớn, tình cảm cha và con gái đậm như nước, bạc như giấy, thật không chịu nổi một cú hích.

“Thừa tướng có việc đi ra ngoài, nếu đại tiểu thư có việc muốn gặp người, thuộc hạ...”.Khi Lạc Hoài Văn xử lý sự tình, ghét nhất bị người khác quấy rầy, nếu là người khác muốn gặp Lạc Hoài Văn, khẳng định Lôi Đình sẽ không khách sáo đem người đó đuổi đi.

justify;" align="Bất quá, hiện tại là Lạc Mộng Khê muốn gặp, lại là chuyện khác.

“không cần, nếu phụ thân có việc, ta sẽ không quấy rầy ông ấy xử lý công việc”. Lạc Mộng Khê đem mấy món đồ trên tay Băng Lam đưa cho Lôi Đình: “Đây là Mộng Khê vì phụ thân, Lôi Đình đại ca, Lôi Minh đại ca chuẩn bị lễ vật, nếu phụ thân và Lôi Minh đại ca đều không có ở đây, vậy phiền Lôi Đình đại ca chuyển giúp cho ta”.

“Mộng Khê đi xem đại phu nhân, tam phu nhân sau đó trở lại Lạc vương phủ, Lôi Đình đại ca, người đi làm việc của mình đi, Mộng Khê đi trước”.

Lạc Mộng Khê xoay người rời khỏi thư phòng, một làn gió thổi qua, mùi hoa khương dã thân nhiên bay vào trong mũi, Lôi Đình nhất thời trở nên ngây ngốc.

Khi hẩn lấy lại tinh thần, thân ảnh yếu điệu của Lạc Mộng Khê đã muốn đi xa, dưới ánh mặt trời, tay áo màu lam tung bay giống như một con bướm xinh đẹp, ở trong đất trời nhảy múa...

Trong tay, là lễ vật Lạc Mộng Khê đưa cho, Lôi Đình mở ra xem, là một đoản kiếm cực kỳ tinh xảo, vỏ kiếm cùng chuôi kiếm khắc họa hết sức phù hợp, vừa thấy liền biết là do kiếm sư nổi tiếng trong kinh thành làm ra, giá trị vô cùng xa xỉ.

Lôi Đình là cao thủ, đối với kiếm rất chú ý, không phải bảo kiếm tuyệt đối không dùng, đoản kiếm này, mặc dù không phải là đoản kiếm tốt nhất, nhưng cũng rất tinh xảo, có ý nghĩa nhất định.

Đại phu nhân, tam phu nhân, Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân đều nhận được lễ vật của Lạc Mộng Khê, lễ vật mặc dù bất đồng, nhưng giá trị lại không thua kém nhau, vừa nhìn liền biết là do tỉ mỉ lựa chọn mà ra.

Đại phu nhân, tam phu nhân thu được lễ vật có chút ngoài ý muốn, bất quá, sau khi cẩn thận kiểm tra, biết được lễ vật này cũng không bị gian lận liền yên tâm nhận lấy.

Đại phu vừa giúp Lạc Tử Hàm chẩn bệnh, không phát hiện ra điều gì khác thường, chỉ nói là do quá mệt mỏi, Lạc Tử Hàm đang muốn nghỉ ngơi, liền nghe được Lạc Mộng Khê đến, còn mang theo lễ vật.

Nay mục tiêu của Lạc Tử Hàm là Hạ Hầu Thần, cùng Lạc Mộng Khê không có xung đột quá lớn, đối nghịch với nàng cũng không nghiêm trọng

như trước kia.

Bất quá, Lạc Mộng Khê đoạt đi Nam Cung Quyết mà nàng thích nhất là sự thật, hơn nữa Lạc Mộng Khê hiện nay lại xinh đẹp khuynh thành, Lạc Tử Hàm sẽ không cảm kích lễ vật mà Lạc Mộng Khê mang đến, càng sẽ không thưởng thức những viên dạ minh châu này, không chút để ý hỏi: “Đại tiểu thư hiện tại vẫn ở tướng phủ sao?”

Dạ minh châu quý trọng thế nào thế gian mọi người đều biết, thế nhưng Lạc Mộng Khê lại đưa dạ minh châu cho nàng, không biết là có dụng ý gì, không lẽ là để lấy lòng nàng?

Dù sao, hiện tại Lạc Tử Hàm nàng cũng là hồng nhan tri kỉ bên cạnh Hạ Hầu Thần, tương lai sẽ là Tây Lương hoàng hậu, Lạc Mộng Khê lấy lòng nàng cũng là chuyện bình thường.

“Đúng vậy, nhị tiểu thư, sau khi đại tiểu thư vào tướng phủ liền đi đến thư phòng gặp lão gia, vẫn chưa rời đi...”

Lạc Tử Hàm ánh mắt hơi đổi, khóe miệng giơ lên một tia ý cười trào phúng: “Mang ta đi gặp Lạc Mộng Khê”.

Trong Hương viên, Lạc Thái Vân nhìn những vật phẩm trang sức tinh xảo quý giá mà Lạc Mộng Khê đưa đến, trong lòng vừa vui vừa buồn. Vui là vì vòng tai, đồ trang sức, vòng cổ mọi thứ đều đầy đủ, hơn nữa đều làm từ vàng ròng, trên mặt lại khảm đá quý, mang ra ngoài khẳng định sẽ rất có mặt mũi.

Buồn là, hết thấy những gì hôm nay Lạc Mộng Khê có, đáng lẽ phải là của Lạc Thái Vân nàng, nếu ngày đó ở Cúc hoa yến, nàng không bị trúng độc, vậy lúc này, tân nương của Quyết, cùng với cầm nhiều lễ vật như vậy trở về nhà mẹ đẻ khoe khoang, phải là Lạc Thái Vân nàng.

Mỗi khi nhớ tới chuyện này, Lạc Thái Vân đều đối với đại phu nhân tâm sinh hận ý: Đều là do Vân Bích Lạc, Lạc Tử Hàm, nếu không, Lạc Thái Vân ta như thế nào có tình cảnh ngày hôm nay, một mình ở trong hậu viện, không ai hỏi đến...

“Đào nhi, Lạc Mộng Khê hiện tại đang ở nơi nào?” Muốn đoạt lại tâm của Quyết, ta không ngại xuống tay từ trên người Lạc Mộng Khê, sau đó tìm cơ hội tiếp cận Quyết, đem Lạc Mộng Khê đẩy ra xa...

“Hồi tam tiểu thư, đại tiểu thư mới từ chỗ thư phòng lão gia trở về, hình như là muốn hồi Lạc vương phủ...”

Hồi Lạc vương phủ, trong mắt Lạc Thái Vân đột nhiên sáng lên: “Mau, mang ta đi gặp Lạc Mộng Khê”. đang lo không tìm được lí do đi Lạc vương phủ, không nghĩ tới nhanh như vậy liền có được cơ hội.

Lạc Mộng Khê cất bước đi trên con đường đá nhỏ trong tướng phủ: không biết lần này trở về tướng phủ có phải hay không là lần cuối cùng, Lạc Hoài Văn cùng Hạ Hầu Thần kết minh, rất nhanh sẽ hướng Tuyệt Tình cung động thủ.

Nam Cung Quyết cùng Lãnh Tuyệt Tình kết minh, nhất định sẽ mang binh giúp hãn, ta cùng Lạc Hoài Văn cũng sắp biến thành cừu địch.

Kì thật, suy nghĩ kỹ một chút, những người trong tướng phủ này đối với nàng đều là địch nhân, những người khác đều công khai, riêng Lạc thừa tướng vẫn khoanh tay đứng nhìn, nhưng nay, người đứng xem như hãn cũng sắp biến thành địch nhân...

“Đại tiểu thư, đa tạ lễ vật của người”. Tam phu nhân ở trong tướng phủ là người có ít cừu hận với Lạc Mộng Khê nhất.

Cho nên, nói lời cảm tạ với Lạc Mộng Khê, bà nói cũng thực tự nhiên.

“Tam phu nhân không cần khách khí, Mộng Khê là văn bối, đến phủ văn an tam phu nhân, mang theo lễ vật cũng là chuyện nên làm”.

Lạc Mộng Khê quay đầu nhìn về phía tam phu nhân, thành công nhìn đến khiếp sợ cùng khó có thể tin trong mắt bà: khuôn mặt này thực có năng lực làm cho người khác kinh ngạc, ngay cả nữ nhân nhìn thấy cũng kinh ngạc không thôi, nếu lúc trước Lạc đại tiểu thư cũng lấy khuôn mặt này mà gặp người, khẳng định là đã bị chết không dưới một ngàn lần.

Trong nháy mắt Lạc Mộng Khê xoay người lại, đại phu nhân cũng đã đi đến chỗ núi giả cách đó không xa, nhìn thấy dung nhan Lạc Mộng Khê, đáy mắt trừ bỏ khiếp sợ vẫn là khiếp sợ: Nàng thế nhưng...đẹp như vậy...

Đại phu nhân từng nghe Lạc Tử Hàm nói về dung nhan của Lạc Mộng Khê, nhưng vẫn không để ở trong lòng, cảm thấy, cho dù có đẹp, cũng vẫn chỉ là thể tục, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm cho người ta trầm mê, nhưng Lạc Mộng Khê lại đẹp đến siêu phàm thoát tục, làm cho người ta phải điên cuồng...

Năm đó, đại phu nhân từng bại bởi dung mạo của Mai Nhược Vân, sau khi gả cho Lạc Hoài Văn, bởi vì con nối dòng, nàng thiết kế Mai Nhược Vân, thắng được một ván, không thể tưởng tượng được, sau nhiều năm như vậy, nữ nhi của nàng ta vẫn thắng nữ nhi của mình...

Mai Nhược Vân, nếu năm đó không phát sinh chuyện kia, người và ta đều đã gả cho người mà mình yêu thương nhất, trải qua cuộc sống hạnh phúc của người bình thường, sẽ không giống như hiện tại, sống trong quyền lực, lục đục tranh giành, người lừa ta gạt đến chết, cuộc sống này cũng không phải ta muốn, mà là, không thể trốn thoát khỏi cuộc sống này...

Đại phu nhân đứng ở núi giả không có tiến lên, Lạc Mộng Khê cũng làm như không nhìn thấy, cùng tam phu nhân khách sáo vài câu, rồi hướng bên ngoài phủ cất bước.

Hôm nay nàng đến tướng phủ, cũng không phải vì đại phu nhân hay tam phu nhân mà đến, mà là có mục đích khác, nay mục đích của nàng đã đạt được, tự nhiên cũng không muốn ở lại tướng phủ.

Chuyện Lạc thừa tướng không có ở trong tướng phủ, nàng đã sớm biết, bởi vì khi nàng và Băng Lam đi dạo trên phố, thấy được thân ảnh của Lạc thừa tướng, mà phương hướng hẳn đi, đúng là dịch quán của Hạ Hầu Thần.

Lạc Mộng Khê chân trước vừa ra khỏi phủ thừa tướng, Lạc Tử Hàm liền đi đến bên cạnh đại phu nhân chỗ núi giả, nhìn đại môn trống trơn, Lạc Tử Hàm trong lòng nghi hoặc: “Lạc Mộng Khê đâu?” đi nhanh như vậy sao?

“Nàng có việc, đã đi rồi”. Đối với Lạc Mộng Khê, đại phu nhân vẫn là tâm sinh hận ý, bất quá, hiện tại tình thế nghiêm trọng, không phải thời điểm giết chết Lạc Mộng Khê, trước mắt cứ để cho nàng kiêu ngạo một thời gian, chờ khi bà trừ bỏ được Hạ Hầu Thần và Lạc Hoài Văn, lại đi đối phó Lạc Mộng Khê.

Nàng ta đi thật mau, ta còn thật nhiều chuyện vẫn chưa nói với nàng ta, Lạc Tử Hàm mâu quang hơi trầm xuống: Lần này từ biệt, còn không biết tới khi nào mới có thể gặp lại nàng ta, có mấy lời nếu không nói để ở trong lòng thật khó chịu, không bằng ta đuổi theo nàng ta, hướng nàng ‘nói lời cảm tạ’.

Sau khi Lạc Mộng Khê rời khỏi phủ thừa tướng, vừa mới lên xe, trước mắt một đạo thân ảnh quen thuộc đưa lưng về phía nàng, Băng Lam ngây ngốc một lát lập tức phản ứng lại, đang muốn rút kiếm hộ chủ, Lạc Mộng Khê vội vàng đè tay nàng lại, ý bảo nàng không cần hành động thiếu suy nghĩ.

Người đưa lưng về phía nàng cách nàng chừng năm sáu bước, tay áo bay lên, tự tin tràn đầy, Lạc Mộng Khê đưa mắt ra hiệu đối với Băng Lam.

Băng Lam xem hiếu ý tứ Lạc Mộng Khê, trong mắt lộ ra lo lắng, vốn muốn nói chuyện, nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Lạc Mộng Khê, làm cho lời nói đến bên miệng của Băng Lam đành phải nuốt trở vào.

Cực không tình nguyện thu hồi kiếm trong tay, Băng Lam nhỏ giọng dặn dò: “Tiểu thư, cẩn thận”. rồi chậm rãi lui về phía sau.

“Hạ Hầu thái tử, thật khéo, có thể ở đây gặp được người”. Cơ sở ngầm của Hạ Hầu Thần thật nhiều, ý chí cũng thật kiên định, lần nào ta ra phủ, cũng bị hấn biết được.

Bất quá, ta cũng không phải như trước đây, thấy hấn liền bỏ chạy, ta nhất định phải làm cho hấn có chút bận tâm về ta, không dám dễ dàng đánh chủ ý lên ta.

Hạ Hầu Thần xoay người nhìn về phía Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê không mang khăn che mặt, tuyệt thế dung nhan ánh vào trong mắt hấn, Hạ Hầu Thần ánh mắt tự tin lóe lên nồng đậm kinh diễm: “Mộng Khê, ta và nàng lại gặp nhau”.

Lạc Mộng Khê lạnh lùng cười: Mỗi ngày người đều phái người nhìn ta chăm chăm, ta ra khỏi Lạc vương phủ, không gặp người mới là lạ, vốn muốn nói trào phúng Hạ Hầu Thần mấy câu, phía sau lại truyền đến âm thanh, Lạc Mộng Khê mâu quang vi thiểm, nháy mắt cải biến chủ ý:

“Hạ Hầu Thần, chúng ta đều là người ngay không nói tiếng lóng, cũng không cần phải quanh co lòng vòng, nói thẳng mục đích của người đi”.

“Mục đích của bản cung rất đơn giản, cùng bản cung hồi Tây Lương...”

“Hạ Hầu thái tử, Mộng Khê là vương phi của Thanh Tiêu, cùng người hồi Tây Lương sợ là không ổn, hưởng chi, thái tử điện hạ cũng đã cùng Tử Hàm muội muội đính tình, nếu Mộng Khê lại cùng thái tử ở chung một chỗ, về tình, về lý đều không tốt...”

“không cần nhắc tới tiện nhân kia”. Về mặt Hạ Hầu Thần mang đầy giận dữ, lạnh giọng đánh gãy lời nói của Lạc Mộng Khê: “Bản cung ghét nhất bị nữ nhân chủ động yêu thương nhưng nhớ, Lạc Tử Hàm lại chính là loại này...”

Cách đó không xa, thanh âm thất thường càng trở nên nặng hơn, Lạc Mộng Khê vẫn coi như không biết: “Nhưng theo Mộng Khê được biết, Hạ Hầu thái tử đối với Tử Hàm muội muội là sủng ái có thừa...” người đối với nàng chán ghét, nhưng ta là một chút cũng không nhìn ra.

“Đó đều là làm cho người khác xem”, bản cung như thế nào lại đi thích một nữ nhân hạ lưu như Lạc Tử Hàm.

“Tử Hàm muội muội đối với thái tử là một mảnh chân tình, Hạ Hầu thái tử không nên cô phụ nàng...” Lạc Mộng Khê ngôn từ khẩn thiết, ngữ khí có chút nhẹ nhàng băng quơ.

“Người khác đối với bản cung thật tình, không lẽ bản cung cũng phải thật tình đối với người đó sao?” Hạ Hầu Thần không cho là đúng, giọng nói mang theo khinh thường.

“Bản cung ở cùng một chỗ với Lạc Tử Hàm, chẳng qua là muốn lợi dụng nàng ta mà thôi...” Để cho khi bản cung ở lại Thanh Tiêu, tìm chút việc vui, không đến mức không có việc gì làm, dung mạo Lạc Tử Hàm cũng coi như có thể chấp nhận được, có thể miễn cưỡng thông qua...

“Nếu những lời này để cho Tử Hàm muội muội nghe được, khẳng định sẽ thật thương tâm...”, tiếng động phía sau ngày càng lớn, Lạc Mộng Khê biết, nấp trong chỗ tối, Lạc Tử Hàm đang thập phần phần nộ cùng thương tâm.

Hạ Hầu Thần không phải ngu ngốc, khẳng định đã nhận ra được Lạc Tử Hàm đang ở ngay tại nơi này, bất quá, lời nói vừa rồi của Hạ Hầu Thần

cũng đã muốn xâm nhập vào trong lòng Lạc Tử Hàm, nàng ta đối với hắn, khẳng định sẽ không giống như trước kia đối với hắn khách khí cùng ái mộ.

“Lạc Tử Hàm đã không còn giá trị lợi dụng, bản cung cũng không sợ nàng ta nghe được những lời này”. Đáy mắt thâm trầm của Hạ Hầu Thần lóe ra một chút quang mang, Lạc Mộng Khê trong lòng sáng tỏ: Hạ Hầu Thần đã sớm biết Lạc Tử Hàm có ở trong này...

Tiếng động đột nhiên vang lên, rồi sau đó lập tức biến mất, khóe miệng Hạ Hầu Thần nâng lên một tia ý cười chào phúng: “Mộng Khê, bản cung đã làm theo ý của nàng, làm cho Lạc Tử Hàm tức giận bỏ đi rồi, nàng chuẩn bị báo đáp bản cung như thế nào?”

“Rất đơn giản, dùng võ giải quyết, nếu Hạ Hầu thái tử có thể thắng Mộng Khê, Mộng Khê liền tùy thái tử xử trí, nếu thái tử thua, vậy từ nay về sau, không cần tìm Mộng Khê phiền toái”.

Lấy võ công Hạ Hầu Thần, nhận thấy được Lạc Tử Hàm có ở trong này cũng không phải chuyện gì kì quái, làm cho Lạc Mộng Khê không nghĩ tới là, Hạ Hầu Thần thế nhưng hòa theo nàng, làm cho Lạc Tử Hàm tức giận mà bỏ đi.

Hạ Hầu Thần muốn cùng nàng ở nơi này đơn độc giao thủ, vậy cũng hết cách, Lạc Mộng Khê nàng sẽ phụng bồi hắn, những gì nàng học được ở thế kỉ hai mốt vẫn còn, hơn nữa còn có những sát chiêu mà Nam Cung Quyết mới dạy cho nàng, nàng còn chưa chính thức dùng qua, lúc này đây, vừa vặn ở trên người Hạ Hầu Thần thí nghiệm một chút, hi vọng, sẽ không thua!

“Mộng Khê, ra chiêu đi”. Hạ Hầu Thần cho rằng, Mộng Khê không phải đối thủ của hắn, cho nên hắn cũng không kiêng nể gì, dào dạt đắc ý: Mộng Khê, sau mấy chục chiêu, đến lúc đó, cũng không cho phép nàng đổi ý.

“một khi đã như vậy, Mộng Khê cung kính không bằng tuân mệnh”. Hạ Hầu Thần, lúc này, người chắc gì có thể thắng.

Lời vừa nói ra, ánh mắt Lạc Mộng Khê đột nhiên phát lạnh, nắm tay nhỏ bé đột nhiên mở ra, trong tay xuất hiện một cây chủy thủ tinh xảo, thân ảnh yếu điệu bay lên không trung, chủy thủ hướng thẳng cổ họng Hạ Hầu Thần: Hạ Hầu Thần, không cần đắc ý quá sớm, Lạc Mộng Khê hiện tại cũng không giống Lạc Mộng Khê trước đây, lúc này cho dù người không chết, cũng tuyệt đối bị trọng thương.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Tương Kế Tựu Kế

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

Chủy thủ trong tay Lạc Mộng Khê thay đổi phương hướng rất nhanh, Hạ Hầu Thần lại không hề chuẩn bị, vốn tưởng rằng nhất kích tất trúng. Nhưng, ngay khi chủy thủ trong tay nàng chỉ còn cách Hạ Hầu Thần trong gang tấc, cổ tay lại bị người nắm chặt, không thể nhúc nhích nửa phần.

Trong ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê lệ quang cùng hàn quang thay nhau xuất hiện, thề rằng phải cho Hạ Hầu Thần một kích trí mạng.

Mà Hạ Hầu Thần, nhìn chủy thủ sắp đâm vào hăn, ánh mắt hơi biến đổi, trong mắt hiện lên một chút âm lãnh, huy chương đánh về phía Lạc Mộng Khê: Muốn giết bản cung, không dễ như vậy đâu.

Ác phong đánh úp lại, Lạc Mộng Khê không chút nào hoang mang, khi chưởng lực của Hạ Hầu Thần sắp đánh tới trên người nàng, Lạc Mộng Khê đột nhiên xoay người tránh thoát, tốc độ nhanh như tia chớp, nhanh đến mức làm cho người ta không kịp thấy rõ: Võ công của Lạc Mộng Khê, khi nào thì cao như vậy...

Lạc Mộng Khê cùng Hạ Hầu Thần ở ngã tư đường đánh nhau, đánh tới “thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang”, hai người võ công đều rất cao, tốc độ rất nhanh, Băng Lam không thể thấy rõ hai người ra chiêu như thế nào, chỉ thấy hai thân ảnh ở giữa không trung đánh qua đánh lại, đánh giá lẫn nhau...

“Lạc Mộng Khê, võ công của nàng tiến bộ rất nhanh”. Lạc Mộng Khê chiêu chiêu ngoan độc, không chút lưu tình, thân pháp, tốc độ cực nhanh, phản ứng nhanh nhẹn, điều này vượt ngoài dự liệu của Hạ Hầu Thần.

Mỗi khi Hạ Hầu Thần sắp bắt được nàng, Lạc Mộng Khê lại đều có thể thuận lợi tránh thoát, vì thế kế hoạch của Hạ Hầu Thần là trong thời gian ngắn nhất bắt giữ Lạc Mộng Khê không thể không tuyên bố thất bại.

Trong lúc đánh nhau Lạc Mộng Khê vẫn khí định thần nhàn, mỗi chiêu mỗi thức xuất ra đều vừa đúng, làm cho Hạ Hầu Thần không tìm được chút sơ hở, lúc mới bắt đầu, Hạ Hầu Thần còn có kiên nhẫn cùng Lạc Mộng Khê giao thủ, thời gian qua đi, Hạ Hầu Thần cũng có chút mất kiên nhẫn.

Kinh thành Thanh Tiêu là địa bàn của Nam Cung Quyết, nếu hắn cùng Lạc Mộng Khê đánh nhau trong thời gian dài, tất sẽ khiến người của Nam Cung Quyết có được thời gian, đến lúc đó, cho dù hắn có thắng được Lạc Mộng Khê, cũng không nhất định mang được nàng đi.

Như vậy mà nói, Lạc Mộng Khê chính là đang kéo dài thời gian, chờ người đến cứu, nếu Hạ Hầu Thần biết nàng có được võ công như vậy, vừa rồi hắn tuyệt đối sẽ không đáp ứng điều kiện của nàng...

“Lạc Mộng Khê, võ công của nàng, tiến bộ rất nhanh”. Hạ Hầu Thần không mặn không nhạt hỏi, chủ ý muốn phân tán lực chú ý của Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê cười nhẹ, lơ đãng: “Chẳng lẽ Hạ Hầu thái tử không có nghe nói qua, kẻ sĩ sau ba ngày, cũng làm cho người khác nhìn với cặp mắt khác xưa sao?” Hạ Hầu Thần, con người luôn luôn thay đổi, không nên dùng cùng một loại ánh mắt, một loại tư tưởng để nhìn cùng một người.

Kẻ sĩ ba ngày, làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa! Hạ Hầu Thần trong lòng cười lạnh: Đáng tiếc, Lạc Mộng Khê nàng cho dù lợi hại, cũng không phải đối thủ của bản cung!

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, thời gian không còn sớm: Tốc chiến tốc thắng, không thể kéo dài thời gian, nếu không người của Nam Cung Quyết đến, kế hoạch của bản cung liền thất bại trong gang tấc...

Nháy mắt, trong mắt Hạ Hầu Thần đột nhiên phát lạnh, bất thành linh gia tăng tốc độ, Lạc Mộng Khê mặc dù có tiến bộ, nhưng những sát chiêu này cũng là vừa mới học được. Hơn nữa võ công của nàng cùng Hạ Hầu Thần lại không thể đánh đồng, nếu Hạ Hầu Thần đem hết toàn lực, Lạc Mộng Khê căn bản không phải là đối thủ của hắn...

Chiêu thức của Hạ Hầu Thần càng lúc càng nhanh, Lạc Mộng Khê bắt đầu cẩn thận, đang lúc suy nghĩ biện pháp đối phó, phía sau truyền đến một trận bước chân rất nhỏ, cùng với ác phong như có như không...

Lạc Mộng Khê trong lòng sáng tỏ, có người thừa cơ nàng và Hạ Hầu Thần đánh nhau, ám hại nàng, nơi này là tướng phủ, ác phong phía sau, là người của tướng phủ không thể nghi ngờ, khéo miệng, ả ả giơ lên một tia ý cười trào phúng: Muốn hại ta, không dễ dàng như vậy...

Lạc Mộng Khê đối với Hạ Hầu Thần không phải đặc biệt hiểu biết, nhưng cũng biết được thủ đoạn của hắn, thêm một lúc nữa, hắn sẽ không thể kiên nhẫn, khẳng định sẽ xuất ngao chiêu đối phó Lạc Mộng Khê nàng...

Trong đầu đột nhiên hiện lên một đạo linh quang, ánh mắt trong trẻo lạnh nhạt của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia ý cười khó hiểu làm cho người ta nghi hoặc, thế công trong tay dần dần chậm lại, thân mình không dấu vết hướng lại gần ác phong phía sau...

Chiêu thức của Lạc Mộng Khê chậm lại, Hạ Hầu Thần tưởng rằng Lạc Mộng Khê chống đỡ không được, trong lòng mừng thầm, không tiếng động cười lạnh: Hôm nay đánh đến đây, Lạc Mộng Khê, đưa tay chịu trời đi...

Hạ Hầu Thần mâu quang phát lạnh, đột nhiên nâng tay, vung chưởng đánh hướng Lạc Mộng Khê, chưởng này dùng đến tám phần công lực, nếu Lạc Mộng Khê bị đánh trúng, tuyệt đối sẽ bị trọng thương, đến lúc đó, nàng liền không có sức phản kháng, mình mang nàng đi thật dễ dàng, về phần nha hoàn của nàng, giết đi là xong.

Cường thế ác phong đánh úp lại, Lạc Mộng Khê không tránh, không né, khóe miệng, ý cười lạnh càng sâu...

không đúng, Lạc Mộng Khê hiện tại, thực không thích hợp! Trong lòng Hạ Hầu Thần biết không ổn, nhưng vẫn đề ở chỗ nào, hẳn lại không biết, chưởng lực cũng đã muốn đánh ra, không có khả năng thu hồi...

Chưởng lực gần trong gang tấc, Lạc Mộng Khê đột nhiên nghiêng người né qua, chưởng lực theo bên cạnh người Lạc Mộng Khê bay qua, đánh thẳng vào người phía sau Lạc Mộng Khê...

Thân ảnh màu hồng ở giữa không trung hóa thành một đường cong duyên dáng, rồi thật mạnh rơi xuống dưới, ‘phốc’ một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, lợi khí trên tay bị trấn bay đến một góc.

Lạc Thái Vân, nàng thế nhưng cũng có võ công! Đại phu nhân, tam phu nhân, Lạc Tử Hàm đều có võ công. Cho nên, võ công của Lạc Thái Vân chỉ là da lông, nhưng khinh công thì lại khác...

Phát sinh biến cố này, Hạ Hầu Thần và Lạc Mộng Khê đương nhiên đình chỉ đánh nhau, nhìn Lạc Thái Vân té trên mặt đất, không ngừng nôn ra máu tươi, trong mắt Hạ Hầu Thần lóe ra nồng đậm chán ghét cùng phần hận:

Chính là nàng làm hồng đại sự của bản cung, tình cảm tỷ muội trong tướng phủ này thật là đậm đặc, Lạc Mộng Khê vì mạng sống của mình, ngay cả tỷ muội của chính mình cũng có thể lợi dụng...

“Đại tể...cứu ta...”, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Thái Vân bởi vì thống khổ, hơi hơi có chút vằn vẹo, đáy mắt lóe lên cầu xin.

Lợi khí trong tay Lạc Thái Vân đã sớm bị đánh bay, không có chứng cứ chứng minh, vừa rồi nàng muốn giết Lạc Mộng Khê, người ngoài nhìn vào, là nàng đi trên đường không may bị ngộ thương...

Lạc Mộng Khê không nói gì, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên nồng đậm tức giận: vừa rồi người muốn giết ta, còn muốn ta cứu người.

Lời cầu cứu của Lạc Thái Vân còn chưa nói ra, lại không dám nói thêm điều gì, trong mắt lóe lên nồng đậm sợ hãi.

“Mộng Khê”

“Thái Vân”

Hai đạo âm thanh cùng hô lên, một là đến từ Nam Cung Quyết, một là đến từ Lạc Hoài Văn.

Trước mắt hiện lên một đạo bóng trắng, mùi đàn hương quanh quẩn chớp mũi: “Mộng Khê, nàng không sao chứ?”

“không có việc gì, sao chàng lại tới nơi này?” Lúc này không phải Nam Cung Quyết đang ở Lạc vương phủ nghỉ ngơi sao?

“Sau khi ta xử lý xong mọi chuyện, biết được nàng hồi tướng phủ, đúng lúc ta có chuyện muốn cùng thừa tướng thương lượng, liền đến tướng phủ, nửa đường thì gặp được Lạc Thừa tướng...”

Nam Cung Quyết đem sự tình nói nhẹ nhàng băng quơ, Lạc Mộng Khê cũng có thể hiểu được đại khái mọi chuyện: Việc Lạc Mộng Khê gặp được Hạ Hầu Thần, thị vệ đã bẩm báo lại cho Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết trên đường đến tương trợ, liền gặp được Lạc Hoài Văn...

“Thải Vân, Thải Vân...con làm sao vậy?...” Lạc Hoài Văn đem Lạc Thải Vân nửa ôm vào trong ngực, gấp giọng kêu, nhưng Lạc Thải Vân vẫn không có trả lời, ánh mắt si mê cùng ái mộ nhìn thẳng Nam Cung Quyết bên cạnh Lạc Mộng Khê.

Nam Cung Quyết đến làm cho kế hoạch của Hạ Hầu Thần thất bại, hẳn đang muốn phẩy tay áo bỏ đi, dư quang nơi khóe mắt nhìn đến vẻ mặt Lạc Thải Vân, cùng với si mê và ái mộ mà nàng ta giành cho Nam Cung Quyết, đột nhiên dừng lại cước bộ, Hạ Hầu Thần trầm hạ mí mắt, không biết suy nghĩ điều gì.

“Cha, tứ muội không cần thận trọng một chương của Hạ Hầu thái tử, mau sai người đi truyền đại phu”. Nếu không, nữ nhi bảo bối của người, có thể sẽ mất mạng.

Lợi khí trong tay Lạc Thải Vân đã không còn, hơn nữa nàng ta lại bị thương, cho dù Mộng Khê chỉ ra tội danh của nàng ta, không có bằng chứng, đương nhiên Lạc Thải Vân sẽ không thừa nhận, đến lúc đó, mọi người khẳng định sẽ trách cứ Lạc Mộng Khê nàng là không phải.

Lạc Mộng Khê là người thông minh, sẽ không tự làm mình mất mặt, tuy nhiên Hạ Hầu Thần đã thương Lạc Thải Vân lại là sự thật, Lạc Mộng Khê không có nội lực cường đại như vậy, Hạ Hầu Thần muốn hãm hại nàng, là tuyệt đối không có khả năng.

Vừa rồi, ánh mắt tất cả mọi người đều tập chung trên người Lạc Thải Vân, không có ai chú ý tới Lạc Mộng Khê, lúc này Lạc Mộng Khê mở miệng, lại đem ánh mắt tất cả mọi người đều tập chung trên người nàng, những người đã thấy qua dung nhan của nàng đều không cảm thấy kì quái, chỉ có Lôi Minh đáy mắt lóe lên nồng đậm kinh diễm cùng khiếp sợ.

“Hạ Hầu thái tử...” Lạc Hoài Văn ngẩng đầu nhìn phía Hạ Hầu Thần, đáy mắt nghi hoặc giống như muốn hỏi: Đây là có chuyện gì?

“Chỉ là hiểu lầm, thương thế của tứ tiểu thư, bản cung sẽ phụ trách trị liệu”. Hạ Hầu Thần vẫn như trước cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Lôi Minh, đưa tứ tiểu thư về phòng, người đâu, mau đi mời đại phu”, Lạc Hoài Văn sau khi bình tĩnh lại, ra lệnh.

Lôi Minh không nói gì, xoay người ôm lấy Lạc Thái Vân toàn thân đầy máu, bước nhanh đi vào tướng phủ, khi đi ngang qua người Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê nhanh chóng đem tay đánh trúng lưng Lạc Thái Vân.

Khiến cho ánh mắt ái mộ của Lạc Thái Vân vẫn dừng trên người Nam Cung Quyết biến thành thống khổ, ‘phốc’ một tiếng lại phun ra một ngụm máu tươi.

Lạc Mộng Khê ra tay tốc độ rất nhanh, hơn nữa Nam Cung Quyết lại luôn đứng bên cạnh, động tác nhỏ vừa rồi của nàng không có ai chú ý đến.

Bất quá, Lôi Minh đang ôm Lạc Thái Vân nên nhận ra được Lạc Mộng Khê ra tay, nhưng hắn cái gì cũng không nói ra, khuôn mặt lạnh như băng vẫn tiếp tục đi về phía trước.

“Lạc thừa tướng, nếu hôm nay thân thể lệnh thiên kim không khỏe, bốn vương không quấy rầy, ngày khác nếu có rảnh sẽ lại tiến đến bái phỏng”. Mục đích Nam Cung Quyết tới đây là vì Lạc Mộng Khê, nay Lạc Mộng Khê không có việc gì hăn tự nhiên cũng không muốn lưu lại chỗ này.

“Lạc vương gia xin cứ tự nhiên”. Lạc Thái Vân gặp chuyện không may, người đả thương nàng là Hạ Hầu Thần, Lạc Hoài Văn xác thực có chút lo lắng, cũng không có tâm trạng tiếp khách, Nam Cung Quyết cáo từ rời đi, Lạc Hoài Văn cũng không có ý muốn giữ lại.

“Hạ Hầu thái tử, bốn vương đi trước, cáo từ”.

“Mộng Khê, đi thôi”. Sau khi cùng Lạc Hoài Văn, Hạ Hầu Thần nói lời cáo từ, Nam Cung Quyết nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê đi về phía trước, sau khi đã đi một khoảng rất xa, hai người vẫn cảm giác được ánh mắt Hạ Hầu Thần vẫn đang nhìn theo, mang theo cả ái mộ cùng phần hận.

Hạ Hầu Thần đã thương Lạc Thái Vân, trước khi thương thế của Lạc Thái Vân ổn định, hẳn không thể rời đi.

“Mộng Khê, Lạc Thái Vân là do khi Hạ Hầu Thần đối phó nàng mới bị ngộ thương đi?”, bàn tay Nam Cung Quyết nắm tay Lạc Mộng Khê theo phản xạ nắm thật chặt.

Nguy hiểm thật, nếu lúc ấy không có Lạc Thái Vân, chỉ sợ Mộng Khê đã bị Hạ Hầu Thần mang đi, trong thời gian ngắn sợ rằng hẳn sẽ không thể gặp được nàng.

“Đúng vậy, Lạc Thái Vân tuy là vì giết ta mà đến, nhưng ta lại vì vậy mà gặp họa được phúc, làm cho Lạc Thái Vân thay ta bị thương, nhân cơ hội đó mà thoát được nguy hiểm...”. Đây có lẽ là thiên ý mà mọi người vẫn hay nói đi.

“Lạc Thái Vân muốn giết nàng?” Nam Cung Quyết nắm ngay trọng điểm của câu nói, ánh mắt thâm thúy càng ngưng càng sâu:

“Nàng ta cũng có võ công, Mộng Khê, người của tướng phủ không có ai là đơn giản...” Lúc trước nàng ở tướng phủ, làm sao qua ngày...

“Ta biết, tuy nhiên hiện tại ta không còn ở lại tướng phủ, các nàng muốn hại ta, không dễ dàng như vậy...”

Lạc vương phủ giống như một thành lũy an toàn, chỉ cần nàng ở trong đó, tuyệt sẽ không bị thương, mà ở trong thành lũy này, có người mà nàng yêu thương, hạnh phúc nhất thời trào dâng trong lòng...

Đột nhiên một trái cầu nhỏ lăn đến bên chân Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê dừng lại cước bộ, đem quả cầu nhỏ nhặt lên, một cô bé chừng ba bốn tuổi, một thân quần áo màu đỏ, sôi nổi đi đến trước mặt Lạc Mộng Khê: “Tỷ tỷ, tiểu cầu của ta”.

“Vậy trả lại cho muội”, ánh mắt trong trẻo của Lạc Mộng Khê tràn ngập ý cười, cầm tiểu cầu trong tay đưa cho tiểu cô nương.

“Cảm ơn tỷ tỷ”, tiểu cô nương nhận lấy tiểu cầu, vô cùng hưng phấn chạy xa.

“Mộng Khê, nàng thích đứa nhỏ sao?” vẻ vui sướng trong mắt Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết đều nhìn thấy, rèn sắt khi còn nóng, lúc này hỏi Lạc Mộng Khê chuyện đứa nhỏ, nàng không chút nghĩ ngợi mà trả lời:

“Đương nhiên thích”, tiểu hài tử, thật đáng yêu.

“Vậy chúng ta có phải hay không....”

“một năm sau mới được”. Lạc Mộng Khê vẫn kiên trì nguyên tắc của chính mình: chỉ có thời gian một năm, vì sao Nam Cung Quyết lại không muốn chờ?

“một năm, thật quá dài đi”. Bốn vương cũng không muốn phải đợi một năm sau nàng mới có thể thụ thai, khi tiểu hài tử xuất thế, đã muốn tận hai năm sau.

“Chúng ta đều còn trẻ, một năm thời gian, rất nhanh sẽ qua, không cần nóng vội”. Nam Cung Quyết vẫn chưa đến hai mươi tuổi, Lạc Mộng Khê lại vẫn chưa mười bảy tuổi, độ tuổi như vậy ở hiện đại vẫn chỉ là đứa nhỏ, vẫn phải đến trường, ở cổ đại này đã có thể kết hôn sinh con, đợi một năm nữa mới sinh đứa nhỏ, cũng không tính là muộn.

Biết trước đáp án của Lạc Mộng Khê sẽ như vậy, Nam Cung Quyết lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê tiếp tục đi về hướng vương phủ, trong lòng có chút lo lắng:

Vạn nhất Mộng Khê biết đêm đó bốn vương gạt nàng làm ra chuyện đó, không biết nàng sẽ có phản ứng như thế nào, đêm đó cũng đã qua một đoạn thời gian, Mộng Khê khẳng định sẽ mau chóng phát hiện, ta cần phải làm chuyện gì đó, che dấu nàng, không thể để nàng biết...

Chuyện Hạ Hầu Thần đả thương Lạc Thái Vân, Lạc Hoài Văn cũng không truy cứu, dù sao, hai người cũng đã kết minh, có nhiều chuyện, không nên quá so đo, chỉ cần Lạc Thái Vân khỏe mạnh trở lại, Hạ Hầu Thần tỏ ý xin lỗi, vậy mọi chuyện có thể kết thúc.

Thân thể Lạc Thái Vân vẫn luôn rất tốt, hơn nữa y thuật của đại phu lại cao siêu, dược liệu Hạ Hầu Thần sai người đưa tới đều là thượng hạng, chỉ vài ngày thời gian, thương thế của Lạc Thái Vân đã cơ bản khôi phục trở lại, nàng từ bộ dạng ốm yếu đã khôi phục bộ dáng ương ngạnh ngang ngược.

Lạc Thái Vân bị thương nặng, mỗi ngày đều phải nằm ở trên giường, ăn uống đều do nha hoàn hầu hạ, động cũng không động. hiện tại đã là cuối thu bắt đầu vào mùa đông, hơn nữa trong phòng lại có huân hương, không cần mỗi ngày phải tắm rửa.

Bất quá, mỗi ngày Lạc Thái Vân đều phải uống thuốc, toàn thân đều là vị thuốc, nàng chán ghét hương vị này, một ngày sau khi dùng xong bữa tối, Lạc Thái Vân nằm ở trên giường lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, liền đứng dậy đi ra phía sau bình phong tắm rửa.

Nước ấm áp bao phủ toàn thân, mùi hoa thoảng thoảng, xóa đi không ít vị thuốc, Lạc Thái Vân cầm lên một cánh hoa ngắm nhìn, để cho Đào Nhi hầu hạ lau khô bọt nước trên người nàng, mặc vào tấm y sạch sẽ.

đi ra khỏi bình phong, Lạc Thái Vân đang muốn đi đến bên giường nghỉ ngơi, thành linh một trận gió lạnh thổi qua, làm cửa sổ bị mở ra, Lạc Thái Vân rung mình một cái, theo bản năng nắm chặt quần áo trên người.

đang muốn lệnh cho Đào Nhi đóng chặt cửa sổ lại, trước mắt bỗng hiện lên một bóng đen, Lạc Thái Vân còn chưa kịp phản ứng lại là có chuyện gì xảy ra, sau gáy truyền đến một trận đau đớn, nháy mắt liền mất đi tri giác...

một cơn gió lạnh thổi qua đã không thấy bóng dáng của hắc y nhân và Lạc Thái Vân, tất cả mọi chuyện phát sinh lúc đó nhanh đến nỗi làm cho người ta không kịp phản ứng. Đào Nhi đứng ở trong phòng, ngây ra như phỗng, hiển nhiên là bị chuyện vừa rồi làm cho kinh sợ.

Sau một lúc lâu, tâm trí Đào Nhi mới ổn định trở lại, bước nhanh chạy đến ngoài cửa hô to: “Người đâu mau tới, có thích khách, tứ tiểu thư bị thích khách bắt đi...”

Tiếng la của Đào nhi vừa cất lên, thị vệ tướng phủ đã chạy tới Hương viên, giữa không trung một đạo thân ảnh màu đen mang theo một thân ảnh mảnh khảnh màu hồng rất nhanh lao ra khỏi tướng phủ: “Thích khách bên kia, mau đuổi theo”

Lạc vương phủ.

Sau khi Nam Cung Quyết xử lý xong công việc, bước nhanh đi về phía phòng ngủ, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết luôn dùng bữa cùng một chỗ, nếu Nam Cung Quyết có việc gấp, không thể dùng bữa cùng Lạc Mộng Khê, nhất định sẽ cho người báo cho nàng biết.

Công việc hôm nay cũng không nhiều, Nam Cung Quyết nghĩ rằng, rất nhanh sẽ xong, lại không ngờ tới hai chuyện có chút khó giải quyết, sau khi xử lý xong, sớm đã qua thời gian dùng bữa.

hắn không phải người báo cho Lạc Mộng Khê, khẳng định Mộng Khê vẫn còn đang chờ hắn trở về dùng bữa: Mộng Khê khẳng định thực đối bụng, đều do ta, chỉ lo xử lý công chuyện, quên mất thời gian.

“Mộng Khê...” Nam Cung Quyết rất nhanh đẩy cửa đi vào phòng ngủ, lại phát hiện trong phòng trống rỗng, không có bóng dáng của Lạc Mộng Khê, trên bàn cũng trống trơn, không có đồ ăn, trong không khí có mùi hương, là hương vị của huân hương, không có dấu vết đã dùng qua bữa.

Kỳ quái, lúc này Mộng Khê không có ở đây, vậy nàng đi đâu?

Nam Cung Quyết ra khỏi phòng, tùy tiện tìm một gã thị vệ đến hỏi: “Vương phi đâu?”

“Hồi vương gia, vương phi ở phòng bếp”.

Phòng bếp, Mộng Khê ở phòng bếp. Nam Cung Quyết từng được thưởng thức tay nghề của Lạc Mộng Khê, nàng làm canh uống thực ngon.

Đèn trong phòng bếp vẫn sáng, xuyên qua cửa sổ có thể thấy được một thân ảnh yếu điệu đang bận rộn bên trong, tiểu viện im ắng, cho thấy xung quanh không hề có người.

Nam Cung Quyết đẩy cửa tiến vào, hương vị đồ ăn nồng đậm ập vào mặt, đưa mắt nhìn qua, là Lạc Mộng Khê đang ở cạnh bếp làm đồ ăn: “Mộng Khê, nàng làm cơm sao?”

“Đúng vậy, đêm nay không có việc gì làm, hơn nữa đồ ăn trong phủ ăn đến ăn đi đều cùng một loại khẩu vị, cho nên ta muốn thay đổi đồ ăn cùng hương vị một chút”.

Lạc Mộng Khê đem đồ ăn làm tốt để đến trên bàn, cũng đem mấy món khác đặt trên bàn trước mặt Nam Cung Quyết: “Chàng đến vừa đúng lúc, ta

vừa làm xong món cuối cùng, chàng ăn thử xem, có hợp khẩu vị hay không”

Những đồ ăn này hương sắc phong phú, mùi thơm bay vào mũi làm cho người ta nhin không được muốn ăn, Nam Cung Quyết nhin không được cầm đôi đũa, nếm thử một miếng, nhất thời nhãn tình sáng lên: “Mộng Khê, những đồ ăn này, đều do nàng làm”.

Lúc trước Nam Cung Quyết từng uống canh do Lạc Mộng Khê làm, thập phần mỹ vị, nay ăn đồ ăn do nàng làm, hương vị lại càng ngon hơn: không thể tưởng được, hẳn thế nhưng cưới được một thê tử có tay nghề xảo diệu như vậy.

“Đúng vậy, hương vị có được hay không?” Đối với đồ ăn do chính mình làm, Lạc Mộng Khê tràn đầy tự tin: không có người có thể dùng mỹ thực để dụ hoặc nàng.

“Hương vị tốt lắm, có thể so sánh cùng đầu bếp của vương phủ”. Nam Cung Quyết vừa ăn vừa nói, Lạc Mộng Khê cũng cầm lên đôi đũa bắt đầu dùng bữa: Đầu bếp vương phủ làm đồ ăn xác thực hương vị không tồi, nhưng ăn thời gian dài cũng cảm thấy có chút ngán, hẳn là nên thay đổi khẩu vị...

trên đường cái, hắc y nhân mang theo Lạc Thái Vân rất nhanh đi trước, thị vệ tướng phủ vẫn gắt gao đuổi theo phía sau, không lâu sau, hắc y nhân đi vào một cái hẻm, trong mắt hiện lên một tia âm lãnh, hắc y nhân rất nhanh bay vào một lối rẽ bên đường.

Cùng lúc đó, giữ không trung cũng xuất hiện một tên hắc y nhân khác, trên tay cũng mang theo một thân ảnh màu hồng, đi trên một con đường khác.

Thị vệ tướng phủ đuổi tới, nhìn hai con đường là hai bong người màu đen, trong lòng nghi hoặc: “Rốt cuộc tên hắc y nhân nào mới là người bắt đi

tư tiểu thư?”

“không cần suy nghĩ nhiều như vậy, chúng ta chia nhau đuổi theo.” Thị vệ tướng phủ chia thành hai đường, rất nhanh đuổi theo hai thân ảnh của hắc y nhân.

Hắc y nhân mang theo Lạc Thái Vân đi đến trước cửa một tòa nhà, nhìn bảng hiệu phía trên đại môn, hắc y nhân lạnh lùng cười, tung người nhảy vào trong nhà, mà khi thị vệ tướng phủ đuổi tới nơi này, nhìn rõ bảng hiệu phía trên đại môn, toàn bộ cảm thấy sợ hãi:

Lạc vương phủ, hắc y thích khách mang theo tư tiểu thư vào Lạc vương phủ: “Mau, mau đi báo cho thừa tướng biết...” Thanh Tiêu Lạc vương Nam Cung Quyết, những thị vệ như bọn họ đặc tội không nổi, vẫn là nên mời thừa tướng đến giải quyết thì tốt hơn.

Trong phòng bếp, đồ ăn do Lạc Mộng Khê làm xác thực rất ngon, nhưng, do ở trên Thiếu Lâm Tự tu dưỡng lâu ngày, vô luận là đồ ăn ngon như thế nào, Nam Cung Quyết cũng chỉ ăn no đến tám phần, cho nên, Nam Cung Quyết chỉ ăn một chút, liền tao nhã buông xuống bát đũa trong tay.

Lạc Mộng Khê là thê tử của Nam Cung Quyết, nếu hắn muốn ăn những đồ ăn mỹ vị này, nói Lạc Mộng Khê làm cho hắn ăn là được, không nhất thiết phải tham ăn một bữa này.

Hôm nay Lạc Mộng Khê tựa hồ có chút khác thường, trước kia, nàng đều là buông bát đũa cùng lúc với Nam Cung Quyết, nhưng hôm nay, Nam Cung Quyết cũng đã buông bát đũa được một lúc, Lạc Mộng Khê vẫn còn đang ăn.

Đột nhiên, Lạc Mộng Khê đem chiếc đũa gắp một món đồ ăn trên bàn, Nam Cung Quyết hơi hơi nhíu mày: “Mộng Khê, không phải nàng không ăn gừng sao?” Nam Cung Quyết thích ăn gừng, nhưng Lạc Mộng Khê lại không thích.

Những đồ ăn này là vì hai người bọn họ mà chuẩn bị, cho nên có món Mộng Khê thích cũng có món Nam Cung Quyết thích, mà đồ ăn vừa rồi là Nam Cung Quyết thích, bên trong cho không ít gừng.

Trước đây Lạc Mộng Khê đối với những đồ ăn này không hề động đũa, vì sao hôm nay nàng lại ăn ngon miệng đến vậy.

“Ta cũng không biết vì sao, những đồ trước kia không thích ăn, nay đột nhiên lại thích, những đồ ăn này có chút nhạt, thật lâu không nấu ăn, tay nghề cũng xuống một chút...”

Trong mắt Nam Cung Quyết hiện lên nghi ngờ càng nhiều, những đồ ăn này đều là hẩm thích, đương nhiên cũng ăn qua, hương vị rất tốt, vì sao Mộng Khê lại nói là nhạt, Nam Cung Quyết nhớ rõ, khẩu vị của hai người luôn giống nhau...

Hắc y nhân mang theo Lạc Thái Vân rất nhanh đi hướng phòng ngủ của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, nhìn mọi nơi thấy không có người, hắc y nhân đem Lạc Thái Vân ném lên trên giường trong nội thất, cũng thân thủ cởi bỏ tấm y của Lạc Thái Vân.

Thân thể trắng nõn như ngọc hiện lên trước mắt, trong mắt hắc y nhân thoáng hiện một tia âm lãnh cùng trào phúng, không hề có một tia tinh dục, kéo chăn găm trên giường phủ lên người Lạc Thái Vân, hắc y nhân rất nhanh rời đi: Nam Cung Quyết, lần này, cho dù người có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch...

Cùng lúc đó, Lạc Hoài Văn theo bọn thị vệ báo lại, cùng đi đến Lạc vương phủ: “Mở cửa, mở cửa”. Thị vệ tướng phủ đập mạnh cửa.

Người trông cửa Lạc vương phủ đem đại môn mở ra, nhìn Lạc Hoài Văn đang tức giận tận trời, cùng với đội ngũ thị vệ rất dài phía sau, cảm thấy nghi hoặc khó hiểu: “Lạc thừa tướng, ngài đây là?”

“Lạc vương gia ở trong sao?”, thanh âm Lạc Hoài Văn lạnh như băng, vẻ mặt giận dữ: Chuyện Lạc Thái Vân cùng Lạc Mộng Khê không hợp, trong lòng hẳn biết rõ, nhưng hai người dù sao cũng là tỷ muội, đối địch giữa các nàng không tới phiên người khác nhúng tay.

Nếu Nam Cung Quyết vì lấy lòng Lạc Mộng Khê, bắt đi Lạc Thái Vân, thậm trí hạ sát đối với Lạc Thái Vân, vậy Lạc Hoài Văn nhất định không dễ dàng bỏ qua cho hẳn.

“Lạc Thừa tướng, không biết đêm khuya ngài tới Lạc vương phủ, là có chuyện gì?” Nhạc Định là quản gia Lạc vương phủ, nơi này phát sinh chuyện gì, hẳn là người đầu tiên biết được, cũng rất nhanh tiến đến xử lý.

“Bốn tướng muốn gặp Lạc vương gia”. Lạc Hoài Văn không chút khách khí, ngữ khí uất giận.

“Tướng gia gặp vương gia, không nhất thiết mang theo nhiều thị vệ tiến đến như vậy”. Còn hùng hổ thế kia, căn bản chính là tới gây sự, nhưng thái độ của Lạc Hoài Văn làm cho Nhạc Định hiểu được: không gặp được Nam Cung Quyết, hẳn tuyệt đối sẽ không đi.

“Nơi này là Lạc vương phủ, tướng gia muốn gặp vương gia, không phải là không được, bất quá, thị vệ tướng phủ, không thể vào vương phủ”. Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của Nhạc Định.

“Bốn tướng chỉ mang theo hai thị vệ tiến vào, những người khác, toàn bộ đứng chờ ở ngoài”. Lạc Hoài Văn thân là thừa tướng Thanh Tiêu, tự nhiên hiểu được mang nhiều thị vệ như vậy tiến vào sân nhà quan viên khác chính là khiêu khích. Khi sự tình còn chưa sáng tỏ, Lạc Hoài Văn không muốn xảy ra xích mích với Nam Cung Quyết.

“Lạc Thừa tướng, mời vào”. Nhạc Định đối với Lạc Hoài Văn làm ra tư thế mời, cũng nháy mắt với một gã thị vệ, tên thị vệ tâm thần nhận lệnh, rất nhanh chạy đi.

Nam Cung Quyết sau khi ăn cơm xong, ước chừng qua một nén hương thời gian, Lạc Mộng Khê mới ăn xong, buông bát đĩa trong tay, Lạc Mộng Khê đứng lên: “Nam Cung Quyết, cùng ta đi dạo trong viện một chút, có thể do thời tiết chuyển lạnh, gần đây ta ăn rất nhiều, ăn xong nếu không đi lại một chút, rất nhanh sẽ béo”.

Mùa hè trời nóng, thường không cảm thấy thèm ăn, khi trời lạnh xuống, cảm thấy thèm ăn cũng là chuyện bình thường, cho nên, Lạc Mộng Khê vẫn không chút nào để ý.

Nam Cung Quyết ôm lấy eo nhỏ của Lạc Mộng Khê hướng trong viện đi đến: “hiện tại nàng rất gầy, vẫn là béo một chút tốt hơn”.

Dáng người hiện tại của Lạc Mộng Khê không mập không gầy, vốn rất tốt, Nam Cung Quyết cảm giác được Lạc Mộng Khê không thích hợp, nhưng hắn cũng không có nói ra, tránh để Lạc Mộng Khê biết được, lại lo lắng: Ngày mai bốn vương sẽ đến hỏi người của được vương cốc, Mộng Khê hôm nay thật sự có chút không bình thường...

“Khởi bẩm vương gia, vương phi, Lạc thừa tướng cầu kiến, hần dẫn theo rất nhiều người đến...”, người thị vệ là vội vã chạy tới bẩm báo sự tình, nhưng trông hắn lại rất bình tĩnh, không một chút kích động.

Lạc Hoài Văn đến vương phủ làm gì? Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê nhìn nhau liếc mắt một cái, đáy mắt hiện lên nghi hoặc cùng khó hiểu, Nam Cung Quyết đang muốn phân phó: “Mời Lạc thừa tướng đến đại sảnh”. thì Nhạc Định đã mang theo Lạc Hoài Văn và Lôi Đình đi tới: “Lạc vương gia”

“không biết Lạc thừa tướng đêm hôm tới Lạc vương phủ, là có chuyện gì?” Đối với mục đích đến đây của Lạc Hoài Văn, Nam Cung Quyết đoán không ra.

“Lạc vương gia, chúng ta đều là người ngay không nói tiếng lóng, Thái Vân cùng Mộng Khê có chút xích mích, bất quá hai người họ đều là nữ nhi của bốn tướng, người nào chịu tội bốn tướng đều không nguyện ý, Thái Vân trước đây khi dễ Mộng Khê, bốn tướng cũng đã cho nàng chịu trừng phạt, hi vọng Lạc vương gia đại nhân không chấp tiểu nhân, thả Thái Vân ra...”

Nghe đến đây, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đều hiểu được đại khái sự tình, trong lòng càng thêm nghi hoặc: “Lạc thừa tướng, bốn vương không rõ ý tứ của thừa tướng, Lạc tứ tiểu thư, hẳn phải ở trong tướng phủ, thừa tướng vì sao lại chạy đến Lạc vương phủ, hướng bốn vương đòi người?”

Nghe giọng nói như bình tĩnh nhưng lại mang theo uy nghiêm của một vị vương gia, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi: Lạc vương phủ của ta là đường cái sao, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, người nhà của người mất tích, lại chạy đến Lạc vương phủ của ta để tìm, coi Lạc vương phủ của ta là cái gì đây...

Đợi chút, liệu đây có phải cái cơ của Lạc Hoài Văn hay không, dù sao Lạc Hoài Văn cùng Hạ Hầu Thần cũng đã kết minh, Nam Cung Quyết và Lãnh Tuyết Tình lại hợp tác, hai người bọn họ hiện nay là địch nhân...

“Nếu Lạc vương gia không hiểu, vậy bốn tướng sẽ nói rõ một chút, chừng một nén hương trước, thị vệ tướng phủ nhìn thấy hắc y nhân mang theo Thái Vân vào Lạc vương phủ...” Lạc thừa tướng nói với giọng lạnh như băng.

“Vậy cho nên”, ánh mắt Nam Cung Quyết bình tĩnh, trong lòng đã có đáp án: “Lạc thừa tướng muốn điều tra vương phủ, người cho rằng Lạc vương phủ của ta là nơi nào?”

“Lão thần không dám”. Năng lực của Nam Cung Quyết trong lòng Lạc Hoài Văn rất rõ, nếu Nam Cung Quyết muốn mạng của hắn, thì Lạc Hoài Văn hắn căn bản là không thể ra khỏi nơi này, lúc này, Lạc Hoài Văn đã có chút hối hận vì đã xông vào Lạc vương phủ.

Nam Cung Quyết chính là Thanh Tiêu Lạc vương, ngạo khí hoàng thất cùng khí phách như vậy, là nhân trung chi long, không phải người mà Lạc Hoài Văn hắn có thể động tới.

“không dám người còn mang theo nhiều người như vậy tới Lạc vương phủ?” Vừa rồi còn dám dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với bốn vương, nếu như người nói dám, chẳng phải là người muốn dờ cả tòa vương phủ này đi sao?

“Lạc Hoài Văn đối với bốn vương bất kính, vốn nên đánh một trăm đại bản, nhưng niệm tình người là phụ thân của Mộng Khê, lại là nguyên lão trong triều, bốn vương có thể khai ân, người đâu, đem Lạc Hoài Văn xuống đánh năm mươi đại bản”.

“Vương gia khai ân, là lão thần nhất thời nóng vội, lo lắng cho an nguy của nữ nhi...”. Vừa rồi ta quá sơ ý, cũng quá nóng vội, thế nhưng lại làm cứng với Nam Cung Quyết.

“Thừa tướng, thừa tướng....”, cùng với tiếng gọi, Lôi Minh đã xuất hiện trước mắt mọi người: “Khởi bẩm thừa tướng, đây là trong phòng ngủ của Lạc vương gia phát hiện được...”

Lôi Minh đem mảnh vải màu hồng đưa đến trên tay của Lạc Hoài Văn, Lạc Hoài Văn trong lòng cả kinh, kiềm chế tức giận trào lên trong ngực: “Lạc vương gia, này....ngài giải thích như thế nào?”

“Chỉ là một mảnh vải, có thể nói lên cái gì?”, Nam Cung Quyết không cho là đúng tầm nghi: Chẳng lẽ có người muốn hãm hại bốn vương...

“Đây là vải trên quần áo của Thái Vân, vì sao lại xuất hiện trong phòng ngủ của Lạc vương gia...”, Lạc Hoài Văn cầm mảnh vải trên tay nhìn không được run run, đáy mắt thoáng hiện lệ quang.

“Loại vải dệt này Lạc vương phủ cũng có, vì sao thừa tướng lại khẳng định đó là của lệnh thiên kim?”

Mộng Khê cũng là nữ nhi của người, mười mấy năm qua người chưa từng quan tâm đến nàng, không biết mỗi ngày nàng sống như thế nào, ăn có no hay không, ngay cả quần áo của nha hoàn cũng không bằng, việc này người trước nay đều không biết gì cả.

hiện nay nhìn thấy mảnh vải này, lại một mực khẳng định là của nữ nhi của mình.

“Vương gia có thể để cho lão thần vào xem phòng ngủ của người một chút hay không?”, mảnh vải xuất hiện gần phòng ngủ, vậy Thái Vân nhất định ở trong phòng ngủ.

Chuyện Thái Vân thích Nam Cung Quyết, Lạc Hoài Văn trong lòng biết rõ ràng, nếu Nam Cung Quyết thật tâm muốn thú Thái Vân làm sủng phi, hẳn tuyệt đối không có ý kiến.

Nhưng nay Nam Cung Quyết lại dùng thủ đoạn này bắt đi Lạc Thái Vân, hiển nhiên là sẽ không đối xử tử tế đối với nàng, thậm trí còn có thể tra tấn nàng....

“Cha, mặc kệ người tin hay không tin vương gia, Mộng Khê lấy tính mạng bảo đảm, vừa rồi vương gia vẫn luôn bên cạnh Mộng Khê dùng bữa, chưa rời đi nửa bước, vương gia sẽ không bắt đi tứ muội”.

Lạc Hoài Văn không tiếng động hừ lạnh một tiếng: hẳn là Thanh Tiêu Lạc vương gia, thủ hạ của hắn người tài vô số, chuyện như vậy, cần gì hắn tự mình động thủ...

“Nếu thừa tướng không tin, Mộng Khê cùng vương gia có thể để cho thừa tướng kiểm tra phòng ngủ”. Xem tư thế của Lạc Hoài Văn, nếu không để cho hấn tận mắt chứng kiến, hấn sẽ không đi.

Nam Cung Quyết muốn ngăn lại, lại bị Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng đè lại cánh tay, ý bảo hấn không cần lo lắng.

không phải Nam Cung Quyết chột dạ không muốn cho Lạc Hoài Văn tiến đến điều tra, mà hấn nghĩ có khả năng có người đang muốn hãm hại hấn, nếu Lạc Thái Vân thật sự bị bắt tới ném đến trong phòng ngủ của hấn, hấn có miệng nhưng không thể cãi.

Bất quá, nhìn bộ dáng Lạc Mộng Khê tràn đầy tự tin, Nam Cung Quyết cũng thoáng yên tâm: Mộng Khê làm việc luôn cẩn thận, chẳng lẽ nàng đã nghĩ ra kế sách đối phó...

“Lạc Thừa tướng, thỉnh”. Được sự cho phép của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, Nhạc Địch hướng Lạc Hoài Văn làm ra tư thế mời, mấy người bước nhanh hướng phòng ngủ Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê đi đến.

Lạc Hoài Văn trong lòng âm thầm cầu nguyện: Thái Vân, người trăm ngàn lần không được xảy ra chuyện gì...

Cửa phòng Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê khép hờ, Nam Cung Quyết mâu quang hơi trầm xuống: Có người tiến vào nơi này, trước khi đi, bốn vương đã đóng cửa cẩn thận, lúc này, nhà hoàn cũng sẽ không tiến đến nơi này...

Đẩy ra cửa phòng khép hờ, mùi huân hương thảo nhiên ập vào mặt, thập phần dễ ngủ, ánh mắt mọi người đều nhìn phía nội thất, trên giường lớn, quần áo chăn gấm hỗn độn, nhìn xuyên qua bức rèm che, có thể ẩn ẩn thấy được trên chăn gấm, là một mái tóc...

Đôi mắt Nam Cung Quyết hơi trầm xuống: Trước khi đi, bốn vương đã đem chăn gấm sửa sang thực chỉnh tề...

“Thải Vân” Lạc Hoài Văn kinh hô một tiếng, bước nhanh đi tới giường lớn trong nội thất, đem chăn kéo lên, hẳn không dám đem toàn bộ chăn kéo xuống, sợ lúc này trên người Thải Vân cũng không có một mảnh vải...

Mọi người theo sau tiến vào, đứng trong phòng không chớp mắt nhìn về phía giường lớn: Dưới lớp chăn kia, đến tột cùng có phải là Thải Vân hay không....

Lạc Hoài Văn vô cùng đau lòng đem chăn gấm kéo xuống, mỗi lúc lộ một chút tình cảnh bên trong, tâm Lạc Hoài Văn lại đau đớn thêm một phần: Thải Vân, Thải Vân...

Mà khi hẳn đem chăn gấm kéo xuống hơn phân nửa, ánh vào mí mắt không phải là khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc của Lạc Thải Vân, mà là một cái gói to, miệng túi dùng dây màu đen cột lấy, đặt ở trên giường, xa xa nhìn lại, giống như mái tóc người.

“trên biển hoa”, Lạc Mộng Khê nhận ra vật màu đen kia, rất nhanh đi tới bên giường, đem gói to lấy ra, đem sợi dây buộc miệng túi cởi ra: “Vương gia, là người đặt ở đây sao?”

Bình thường Lạc Mộng Khê đều gọi thẳng tên của Nam Cung Quyết, nhưng lúc này có thừa tướng cùng nhiều người như vậy ở đây, Lạc Mộng Khê không thể gọi thẳng kỳ danh của hẳn, tuy rằng xưng hô vương gia Lạc Mộng Khê có chút không tự nhiên, nhưng cũng dần học được thói quen.

“Đương nhiên không phải, đây là phụ hoàng bảo bốn vương đưa lễ vật tân hôn tới các người, các người có thích không?”. Bắc Đường Diệp nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt trong tay, vẻ mặt bí hiểm từ ngoài đi vào: “Mở ra xem đi, bên trong có rất nhiều vật trân quý, đều là bảo bối của phụ hoàng”.

“Gói này đều được làm bằng tơ tằm, sờ lên cảm giác bóng loáng, giống như da người”. ‘trên biển hoa’ này trân quý vô cùng, Kì Thiên hoàng đế thế nhưng thật phóng khoáng, tặng nhiều lễ vật quý trọng như vậy...

Lạc Mộng Khê đem gói to mở ra, những gì ở bên trong, tất cả đều hiện ra trước mắt, đủ loại kiểu dáng kì trân dị bảo hiện ra, làm mọi người được sáng mắt: Kì Hoàng thật sự giàu có, cũng thật sự hào phóng, mấy thứ này, chỉ cần tùy tiện lấy ra một thứ, cũng đều là bảo vật vô giá....

Việc của Lạc Thái Vân nhanh chóng bị mọi người bỏ quên đến sau đầu, cho đến khi Lạc Mộng Khê lên tiếng: “Bắc Đường Diệp, có người tặng quà như người sao? Đem này nọ phóng tới trên giường người ta, còn ngụy trang lớn như vậy...”

Đối mặt với oán trách của Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp cười quỷ dị, thần bí nói: “Bốn hoàng tử chỉ là muốn cho các người một cái kinh hỉ thôi”.

Nhất là bốn hoàng tử muốn biết, nếu người nhìn thấy một nữ tử khác nằm trên giường của nàng và Nam Cung Quyết, nàng có bỏ nhà mà đi hay không...

Lạc thừa tướng phản ứng lại trước tiên, Thái Vân không có ở đây, vậy nàng ở nơi nào, có thể bị Bắc Đường Diệp giấu đi nơi khác hay không?

Dù sao cũng là do hãn mang những thứ này vào trong này, hãn cùng Nam Cung Quyết là bạn tốt, giúp hãn che giấu Thái Vân để cho hãn không bị xấu mặt, cũng không phải không có khả năng...

Lạc Hoài Văn suy nghĩ kế sách, làm thế nào để có được lý do có thể tìm khắp Lạc vương phủ này, cố gắng tìm ra Thái Vân, ngay lúc đó, một gã thị vệ tướng phủ được một gã thị vệ vương phủ rất nhanh dẫn vào: “Thừa tướng, có tin tức”.

Thị vệ tướng phủ ở bên tai Lạc Hoài Văn nói nhỏ mấy câu, đôi mắt Lạc Hoài Văn nhất thời trừng lớn, cau mày: “Người nói, đều là sự thật?”

“Hoàn toàn là sự thật, thuộc hạ cùng với vài vị thị vệ đại ca khác đều tận mắt nhìn thấy”. Thị vệ ngữ khí thành khẩn, không có ý tứ nói dối, hay đùa giỡn.

Lạc Hoài Văn mâu quang hơi đổi, đối với thị vệ khoát tay áo, thị vệ tâm thần linh hội, rất nhanh rời đi.

“Lạc vương gia, việc hôm nay chỉ là hiểu lầm, lão thần hướng vương gia xin lỗi...”, việc của Thái Vân, thật sự cùng Nam Cung Quyết không có quan hệ.

“Lạc thừa tướng là lo lắng cho an nguy của nữ nhi, về tình có thể tha thứ”. Nam Cung Quyết lễ phép khách sáo.

Nay còn không phải là thời điểm trừng phạt Lạc Hoài Văn, mà là làm cho hắn đi bắt kẻ chân chính bắt đi Lạc Thái Vân, ngoài việc trả lại trong sạch cho Nam Cung Quyết, còn phải trừng trị hung thủ, bởi vì hắn ta thiết kế việc này, muốn hãm hại Nam Cung Quyết.

“Đa tạ Lạc vương gia rộng lượng, như vậy lão thần xin cáo từ”. Xoay người, Lạc Hoài Văn bước nhanh hướng cửa đi đến: không thể tưởng được Thái Vân lại bị bắt đến nơi đó, việc này không thể chậm trễ, ta phải mau chóng tiến đến giải cứu Thái Vân...

Lạc Mộng Khê mâu quang vì thiểm: “Cha, tứ muội mất tích, Mộng Khê cũng thực lo lắng, không bằng để cho Lạc vương phủ cũng phái người đi hỗ trợ tìm kiếm, như thế nào?”

“Đúng vậy, Lạc thừa tướng, tứ tiểu thư là muội muội của Mộng Khê, nàng mất tích, Mộng Khê cũng có chút lo lắng, bốn vương chắc chắn cho người đi tìm kiếm”.

không để cho Lạc Hoài Văn kịp cự tuyệt, Nam Cung Quyết đã lạnh giọng mệnh lệnh: “Người đâu, phân phó tướng sỹ toàn thành, suốt đêm tìm kiếm Lạc tứ tiểu thư”. Dám ở kinh thành Thanh Tiêu hãm hại Nam Cung Quyết ta, làm sao ta có thể buông tha cho người.

“Đa tạ Lạc vương gia, kì thật không cần phiền toái như vậy, lão thần đã biết Thái Vân bị bắt đến nơi nào”. Rơi vào đường cùng, Lạc Hoài Văn buộc phải nói ra những gì thị vệ vừa nói với mình, chuyện này hẳn cũng không muốn nói cho người khác biết, nhưng nay, không thể không nói.

“Phải không? Vậy Thái Vân đang ở nơi nào?” Lạc Mộng Khê đẩy mắt tò mò mang theo thân thiết, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ý cười quỷ dị.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Hạ Hầu Thần Cưới Lạc Thái Vân

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

“Mộng Khê, an nguy của tứ muội quan trọng hơn, việc này vừa đi vừa nói”. không đợi Lạc Hoài Văn trả lời, Nam Cung Quyết đã giành trước mở miệng, đem lời cự tuyệt của Lạc Hoài Văn đến bên miệng đành nuốt trở vào.

“Lạc thừa tướng, việc này không nên chậm trễ, chúng ta cùng đi cứu tứ muội đi, nếu người và ta còn trì hoãn thêm nữa, e rằng Thái Vân sẽ thêm một phần nguy hiểm, Nhạc quản gia, thị vệ vừa rồi đến báo tin là người nào, mau bảo hã dẫn đường”.

Nam Cung Quyết nói hợp tình hợp lí lại chu toàn hết cả, Lạc Hoài Văn không tìm ra lí do cự tuyệt, huống chi, sau khi Nam Cung Quyết dứt lời đã muốn lôi kéo bàn tay của Lạc Mộng Khê bước nhanh ra đến ngoài cửa, Lạc Hoài Văn muốn cự tuyệt, cũng không thể làm gì khác.

Rơi vào đường cùng Lạc Hoài Văn đành phải theo sát Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ra khỏi Lạc vương phủ, rất nhanh theo hướng thị vệ chỉ đi đến: Nam Cung Quyết nói đúng, nếu lúc này còn trì hoãn thêm chút nào nữa, e rằng Thái Vân sẽ thêm một phần nguy hiểm.

Mặc kệ nguyên nhân chân chính người nọ bắt Thái Vân đi là gì, hã cần phải trong thời gian ngắn nhất tới đó, cứu Thái Vân, nếu không, hậu quả khó mà đoán được.

Dịch quán, Hạ Hầu Thần đang ngồi uống rượu một mình trong đại sảnh, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên sự đặc ý: Thời điểm không còn sớm, chuyện kia hẳn là đã xảy ra, kế tiếp bản cung thật muốn nhìn xem, Nam Cung Quyết như thế nào giải quyết việc này.

Nghĩ đến Nam Cung Quyết, tự nhiên cũng nhớ tới Lạc Mộng Khê: Vô công của Lạc Mộng Khê, khi nào thì biến thành lợi hại như vậy.

Bất quá, cũng không quan hệ, nếu việc này xảy ra, Lạc Mộng Khê nhất định rất thương tâm, tâm phòng bị đối với người khác cũng sẽ giảm xuống, chờ khi bản cung bắt được nàng, xem nàng còn như thế nào đặc ý trước mặt bản cung.

Lạc vương phủ đêm nay tuyệt đối không an tĩnh, nếu không phải sợ Nam Cung Quyết phát hiện, bản cung thật sự rất muốn đến đó xem náo nhiệt...

Đêm đã rất khuya, Hạ Hầu Thần uống rượu say đã có chút mộng lung, lắc lư đi về phía phòng ngủ: Sáng mai, khẳng định sẽ có tin tức truyền đến, lấy tính tình Lạc Mộng Khê, nhất định sẽ làm cho Lạc vương phủ nháo đến ngất trời, từ nay về sau, Nam Cung Quyết đừng mơ tưởng lại có được ngày lành...

Bóng đêm ngày càng dày đặc, gió lạnh thổi đến, Hạ Hầu Thần lại đã uống rượu, đẩy cửa đi vào phòng ngủ ấm áp, một luồng khí quen thuộc ập vào mặt, Hạ Hầu Thần ý nghĩ chậm lại, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ: Hạ Hầu Thần thân là Tây Lương thái tử, huân hương cũng là chuyên dụng của hoàng thất Long Tiên Hương, tượng trưng cho thân phận.

Nam Cung Quyết dùng lại là đàn hương, đột nhiên Hạ Hầu Thần cười nhạo một tiếng: Ở Thiếu Lâm Tự tu dưỡng năm năm, thường thức của hẳn cùng hòa thượng cũng có chút giống nhau, đàn hương làm sao có thể so sánh được với Long Tiên Hương cao quý.

Vì sao Nam Cung Quyết cùng hòa thượng không giống thêm một chút, cả đời không cưới thê, như vậy, lúc này Mộng Khê đã là người của bản cung.

Hạ Hầu Thần nghiêng ngả lão đảo đi đến giường, một nữ tử trên người tràn ngập mùi thơm hỗn loạn cùng long tiên hương bay vào trong mũi, nếu là bình thường, Hạ Hầu Thần chắc chắn sẽ cảnh giác, nhưng nay trong đầu hắn đã bị rượu làm cho không còn tỉnh táo, không chú ý tới sự khác thường trong phòng.

“Người đâu, hầu hạ bản cung nghỉ ngơi”. Hạ Hầu Thần ngồi vào bên giường, hai tay xoa xoa huyết thái dương, lạnh giọng ra lệnh.

một nha hoàn bước nhanh vào phòng, cúi đầu, giúp Hạ hầu Thần thoát y, cởi giày lên giường nghỉ ngơi.

Hạ Hầu Thần trong men say mông lung liền lên giường ngủ, không nhìn đến nha hoàn bên người hắn khước miệng giờ lên một ý cười quỷ dị.

Sau khi nha hoàn ra khỏi phòng, Hạ Hầu Thần mơ màng ngủ, cánh tay để đến bên cạnh giường, ngoài ý muốn không chạm được đến chăn gấm mà là một khối thân thể mềm mại.

Hạ Hầu Thần chưa phản ứng là chuyện gì xảy ra, bàn tay đã theo bản năng nhéo hai cái, xúc cảm mềm mại quen thuộc theo ngón tay truyền vào trong đầu, Hạ Hầu Thần trong nháy mắt thanh tỉnh, đột nhiên mở to hai mắt, xoay người ngồi dậy: Lạc Thái Vân, nàng ta làm sao có thể ở trong này?

Ngay tại lúc Hạ Hầu Thần đang khiếp sợ, chỉ nghe ‘phanh’ một tiếng vang lên, cửa sổ bị người phá ra, hai gã thị vệ nháy mắt đi vào bên giường, trường kiếm trong tay chỉ thẳng vào cổ Hạ Hầu Thần.

Hạ Hầu Thần võ công cực cao, ngay khi hai tên thị vệ xông vào phòng, hắn đã kịp nắm lấy quần áo ở đầu giường ném hướng hai thị vệ.

Hai thị vệ võ công cũng không tệ, né tránh thế công kích của Hạ Hầu Thần, lại huy kiếm đánh hướng Hạ Hầu Thần, bức hắn phải xoay người xuống giường, mang theo cả chăn gấm lui lại....

“Thải Vân...Thải Vân...” Lạc thừa tướng cùng đám người phá cửa xông vào, trên giường lớn, Lạc Thải Vân hai mắt nhắm chặt, quần áo hỗn độn, lộ ra một mảnh xuân sắc, phần da thịt lộ ra bên ngoài che kín dấu hôn ngân...

Lạc thừa tướng bước nhanh đến bên giường, đem chăn kéo lên che kín người của Lạc Thải Vân: “Dừng tay”.

Vậy công Hạ Hầu Thần không phải người khác, chính là Lôi Minh cùng Lôi Đình, Lạc Hoài Văn ra lệnh một tiếng, hai người lập tức thu hồi thế tới đứng về một bên.

“Hạ Hầu Thái tử, có thể cho bốn tướng một lời giải thích, đây đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?” Lúc nghe nói Lạc Thải Vân ở chỗ của Hạ Hầu Thần, Lạc Hoài Văn cơ bản là không tin.

Khi đoàn người bọn đi đến cửa dịch quán, Lạc Hoài Văn vẫn suy nghĩ phải hỏi việc này như thế nào, Nam Cung Quyết hiến kế, phái người lên vào tìm hiểu, nếu không có Lạc Thải Vân ở đây, bọn họ liền quay về, không quấy rầy Hạ Hầu Thần, nếu Lạc Thải Vân thật sự ở đây, bọn họ mới tiến vào.

Lạc Hoài Văn đồng ý chủ ý của Nam Cung Quyết, liền phái Lôi Đình Lôi Minh tiến vào xem xét, lại không nghĩ rằng, Lạc Thải Vân thật sự ở trong này.

“Bản cung cũng không biết là chuyện gì xảy ra, sau khi uống rượu trở về, bản cung liền nghỉ ngơi, trong lúc vô tình lại phát hiện Lạc tứ tiểu thư ở

trong này...”. Lạc Thái Vân rõ ràng bị bốn cung ném đến Khê viên của Lạc vương phủ, vì sao lại xuất hiện trong này?

Ngoại thất, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê cùng với một ít thị vệ đứng yên tại chỗ, khuôn mặt bình tĩnh, nhìn tất cả phát sinh trước mắt, nhưng cũng không nói gì: Chẳng lẽ là Nam Cung Quyết tương kế tựu kế, đánh trả bản cung một đòn...

“Ý tứ của Hạ Hầu Thái tử là, ngài bị người ta tính kế?” Lạc Hoài Văn cũng nghĩ đến loại khả năng này.

Hạ Hầu Thần không thích Thái Vân, hẳn cùng với Thái Vân cũng không có ân oán, không có khả năng đối với nàng như vậy, duy nhất có thể giải thích chính là, Hạ Hầu Thần bị người ta tính kế.

“Khụ, khụ, khụ...”. Lạc Hoài Văn đang muốn lên tiếng, Lạc Thái Vân nằm ở trên giường ho nhẹ vài tiếng, chậm rãi mở ra đôi mắt mệt mỏi, nhìn mọi người ở trước mặt, Lạc Thái Vân tâm sinh khó hiểu: “Cha, người như thế nào lại ở trong này?”

“Tứ muội, xem ra không có gì trở ngại”. Tiếng nói trong trẻo lạnh nhạt của Lạc Mộng Khê truyền vào trong tai, Lạc Thái Vân cả kinh, đột nhiên hồi phục lại tinh thần, nhìn trưởng mạo xa lạ, hoàn cảnh lạ lẫm, mùi hương xa lạ: Nơi này không phải phòng của nàng...

Quay đầu nhìn lại, ánh vào mí mắt là Lôi Đình, Lôi Minh cùng với Hạ Hầu Thần chỉ mặc một chiếc áo ngủ, xuyên thấu qua rèm che là Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê cùng bọn thị vệ đang đứng bên ngoài ngoại thất...

Đây là có chuyện gì? Lạc Thái Vân rất nhanh ngồi dậy, chặn trên người rơi xuống, lộ ra nàng một thân toàn dấu hôn ngân...

Lạc Thái Vân trong lòng cả kinh, rất nhanh đem chăn kéo đến trên người, che kín một thân chật vật của chính mình, đáy mắt tràn ngập sợ hãi:

“Cha, đây là có chuyện gì?”

Trong đầu hiện lên những chuyện trước khi nàng hôn mê, ghép nối những chi tiết đó lại, Lạc Thái Vân trong lòng sáng tỏ: Mình bị người ta thiết kế!

Trong phòng có hai gã nam tử ưu tú nhất là Nam Cung Quyết và Hạ Hầu Thần, Nam Cung Quyết quần áo chỉnh tề lại đang ở ngoại thất, Hạ Hầu Thần đang đứng trong nội thất lại chỉ mặc một chiếc áo ngủ, cho nên Lạc Thái Vân nhìn một cái liền biết, người nọ an bài nam nhân cùng mình không phải là Nam Cung Quyết mà là Hạ Hầu Thần...

Chuyện có bị thất thân hay không tạm thời không nói, Lạc Thái Vân một thân chạt vật, bị Nam Cung Quyết mà nàng nhung nhớ chứng kiến hết thấy, nàng xấu hổ hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống, trong lòng càng thêm thống hận kẻ đã thiết kế nàng.

Nếu để ta biết được kẻ thiết kế ta là ai, ta thề sẽ đem kẻ đó băm thây vạn đoạn, lột da lóc xương, nghiền nát thành tro...

Lạc Hoài Văn thật mạnh thở dài: “Thái Vân, con đừng lo, cha sẽ cho con một cái công đạo, Lôi Minh, đưa tứ tiểu thư hồi phủ trước”.

Bộ dạng Thái Vân hiện tại như vậy, không nên ở lại nơi này chịu thêm kích thích nữa.

Lạc Thái Vân hai mắt đầm lệ mông lung, danh dự chính mình bị hủy, nàng như thế nào có thể cam tâm, vốn định cự tuyệt đề nghị của Lạc Hoài Văn, chờ bắt được kẻ hãm hại nàng rồi mới đi. Nhưng lại nhớ đến tình huống tồi tệ hiện tại của mình, nếu tiếp tục ở lại, cũng không có mặt mũi đối mặt với Nam Cung Quyết, liền thuận theo ý của Lạc Hoài Văn, theo Lôi Minh về phủ trước.

Khi Lôi Minh ôm Lạc Thái Vân đi qua người Nam Cung Quyết, Lạc Thái Vân nhìn về phía Nam Cung Quyết đầy mắt rưng rưng: Quyết, ta thù thân như ngọc, là muốn mang một tấm thân trong trắng thuần khiết dâng hiến cho chàng, nhưng là nay, trong sạch của ta đã bị hủy, chàng có ghét bỏ ta hay không...

Biết ánh mắt Lạc Thái Vân vẫn dừng trên người hắn, Nam Cung Quyết cũng không nhìn nàng ta liếc mắt một cái, trong đáy mắt thâm thúy là một mảnh bình tĩnh không gợn sóng.

Trong lòng Nam Cung Quyết, hắn cùng Lạc Thái Vân là hai đường thẳng song song không bao giờ có điểm tương giao, kiếp này, bọn họ cũng sẽ không bao giờ có gì dính dáng với nhau.

không có gì ngoài việc Lạc Mộ Dung Khê chính là tỷ tỷ của Lạc Thái Vân, còn lại đối với Nam Cung Quyết, Lạc Thái Vân chính là kẻ xa lạ, đối với người xa lạ, Nam Cung Quyết chưa từng để ý.

Lôi Minh ôm Lạc Thái Vân bước nhanh đi ra phòng ngủ, ngay khoảnh khắc khi ra đến cửa phòng, thân ảnh Nam Cung Quyết hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt Lạc Thái Vân, nước mắt trong hốc mắt không kiềm chế được trào ra.

Nâng tay gạt đi nước mắt, Lạc Thái Vân nhìn thấy cách đó không xa một đạo thân ảnh yếu điệu quen thuộc, thân ảnh chợt lóe rồi biến mất, nhanh đến nỗi làm cho người ta nghĩ có lẽ chính mình hoa mắt, nhưng Lạc Thái Vân lại có thể khẳng định chắc chắn, thân ảnh kia tuyệt đối tồn tại, không phải nàng hoa mắt.

Trong phòng ngủ, khi Lạc Thái Vân vừa rời khỏi, Hạ Hầu Thần chậm rãi đi đến tủ quần áo, lấy một bộ quần áo mới, chậm rãi thay: “Lạc Thừa tướng, nói điều kiện của người đi”.

Lạc Thái Vân quần áo không chỉnh tề xuất hiện trên giường Hạ Hầu Thần, Hạ Hầu Thần có lý mà không thể nói, Lạc Hoài Văn là người thông minh, khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, việc Hạ Hầu Thần ra công phu sư tử ngoạn, đưa ra một số điều kiện với hân cũng là chuyện bình thường.

Chính là, Lạc Thái Vân rõ ràng là bản cung bắt đến thiết kế Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, không nghĩ tới lại bị người ta tính kế ngược trở lại, tính kế bản cung...

Nam Cung Quyết, người thoát được lần này, coi như người may mắn, tiếp theo, người chưa chắc có được vận khí tốt như vậy.

“Hạ Hầu thái tử, Thái Vân là tiểu thư tướng phủ, nay thất thân cho Hạ Hầu thái tử, bốn tướng không cầu gì khác, chỉ cầu thái tử cho nàng một danh phận...”

“Ý của Lạc thừa tướng là, muốn bản cung thú Lạc tứ tiểu thư”. Đối với Lạc Thái Vân, Hạ Hầu Thần căn bản là khinh thường nhắc tới.

“không sai”, Lạc Thái Vân là thứ nữ của tướng phủ, làm chính phi không đủ tư cách, nhưng làm sủng phi vẫn là có thể.

“Nhưng Lạc tứ tiểu thư thích, cũng không phải là bốn cung”. Bản cung căn bản là không có chạm qua Lạc Thái Vân, nhìn bộ dáng vừa rồi của Lạc Thái Vân, rõ ràng đã bị người động qua, thứ gì đã bị người khác động qua, bản cung đều không muốn, nhất là nữ nhân.

“Xảy ra chuyện vừa rồi, hôn nhân của nàng đã không thể do nàng làm chủ”. Ý tứ của Hạ Hầu Thần Lạc thừa tướng sao lại không hiểu, bất quá, chuyện này hân không thể nhường nhịn: “Huống chi, lấy sự thông minh của Hạ Hầu thái tử, Thái Vân yêu thái tử, chỉ là chuyện sớm hay muộn...”

Hạ Hầu Thần không tiếng động cười lạnh: Bản cung cũng không cần một nữ nhân hạ lưu yêu thương bản cung.

“Hạ Hầu thái tử, nữ tử quan trọng nhất là danh tiết, nay Thái Vân muội muội đã thất thân cho thái tử điện hạ, Hạ Hầu thái tử thú muội ấy cũng là chuyện nên làm”.

Hạ Hầu Thần rõ ràng không muốn gây chuyện cùng Lạc Hoài Văn, vì thế Mộng Khê liền hỗ trợ: Hạ Hầu Thần, vô luận người có nguyện ý hay không, Lạc Thái Vân người nhất định phải thú, cho người nếm thử tư vị gieo gió gặt bão, xem người về sau còn dám ở Thanh Tiêu điều vô giường oai, thiết kế hãm hại người khác nữa không.

Hạ Hầu Thần quay đầu nhìn Lạc Mộng Khê chậm rãi đi vào nội thất, đáy mắt hiện lên tia phẫn nộ: “Vương phi cũng tán thành bản cung thú Lạc tứ tiểu thư?”

“Đương nhiên, Thái Vân cùng thái tử đã có vợ chồng chi thân, thái tử thú nàng cũng là theo lễ thường phải làm, Thái Vân là muội muội của Mộng Khê, Hạ Hầu thái tử lại là nhân trung chi long, hai người kết hợp Mộng Khê đương nhiên là rất cao hứng”.

Tuy rằng người cùng Lạc Thái Vân không có cảm tình, nhưng nàng đã là người của người, nếu người không cưới nàng thì chính là bội tình bạc nghĩa, sẽ bị người trong thiên hạ chê cười, mà danh dự thái tử Tây Lương quốc cũng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Lạc Hoài Văn và Lạc Mộng Khê kiên trì làm cho Hạ Hầu Thần biết, hôm nay biện pháp tốt nhất chính là thú Lạc Thái Vân, nơi này là Thanh Tiêu, nếu hãn không đáp ứng, sợ là sẽ trở thành kẻ địch của Nam Cung Quyết và Lạc Hoài Văn.

Hai người này liên thủ, toàn bộ Thanh Tiêu trong tay bọn họ, từ nay về sau hãn đừng mơ tưởng lại có được ngày lành.

“Lạc thừa tướng, Lạc đại tiểu thư nói có lý, Lạc tứ tiểu thư đã là người của bản cung, bản cung thú nàng cũng là theo lẽ thường nên làm”.

Hạ Hầu Thần mặc dù thỏa hiệp nhưng cũng không chịu để mất mặt mũi, đem Lạc Hoài Văn, Lạc Mộng Khê làm khó mà đề nghị: “Mời Lạc thừa tướng chọn ngày tốt, bốn cung sẽ nạp tứ tiểu thư làm sủng phi”. Vị trí Tây Lương thái tử phi cũng không phải dành cho Lạc Thái Vân.

“Xem ngày không bằng đụng ngày, ngày sáu tháng này chính là ngày lành, bản cung sẽ thú Lạc tứ tiểu thư....”, muốn diễn trò sẽ diễn đến cuối cùng, các người hao tổn tâm cơ đem Lạc Thái Vân đưa cho bản cung, bản cung đương nhiên sẽ mau chóng tiếp nhận.

“Ngày sáu, còn có hai ngày nữa, bốn tướng không kịp...” vì Thái Vân chuẩn bị đồ cưới.

Tướng phủ hai lần gả nữ nhi đều thật vội vàng, nhưng khi Lạc Mộng Khê xuất giá đồ cưới đều đã chuẩn bị tốt, tuy nói đồ cưới này là chuẩn bị để đưa đi Giang Nam Lăng phủ, nhưng đều là vật quý trọng, chỉ là đổi nơi đến mà thôi.

Lần này Thái Vân xuất giá, chưa kịp chuẩn bị gì, chỉ có hai ngày thời gian, muốn chuẩn bị đồ tốt thật không dễ dàng.

“không sao, Tây Lương quốc chúng ta giàu có, cho dù không có đồ cưới của Lạc thừa tướng, vẫn có thể nuôi tốt một sủng phi”. Hạ Hầu Thần tuy là trấn an nhưng ngữ khí lại mang tia trào phúng.

hắn vội vã cưới Lạc Thái Vân chính là muốn làm khó Lạc Hoài Văn, thời gian hai ngày, đồ cưới khẳng định sẽ không có bao nhiêu, chờ khi Lạc Thái Vân xuất giá, trên đường cái nhiều người thấy được Lạc tiểu thư xuất giá đồ cưới lại không có mấy, tướng phủ khẳng định thực mất mặt.

“Cha, Hạ Hầu Thái tử đã đáp ứng cưới Thái Vân, cha không cần lo lắng chuyện sau này của muội ấy, trời sắp sáng, ngài mau sai người vì Thái Vân chuẩn bị, để tránh khi Thái Vân xuất giá lại không có bao nhiêu đồ cưới, bị người chê cười, cũng sẽ bị những thị thiếp của Hạ Hầu thái tử khinh thường”.

“Mộng Khê nói có lý, Hạ Hầu thái tử, bốn tướng có việc đi trước một bước, cáo từ”.

Sau khi Lạc Thái Vân mất tích, thị vệ tướng phủ báo lại có hai gã hắc y nhân mang theo Lạc Thái Vân chạy về hai hướng khác nhau, mà hai địa phương này một là Lạc vương phủ một là dịch quán.

Lạc thừa tướng là người thông minh, tự nhiên hiểu được chuyện của Lạc Thái Vân là có người thao túng, mà hai người đáng hiềm nghi nhất chính là Nam Cung Quyết và Hạ Hầu Thần.

Hai người này năng lực phi phàm, nếu Lạc Hoài Văn đem chuyện này truy cứu tới cùng, cuối cùng người bị thương sâu nhất không phải là hai người bọn họ mà là Lạc Thái Vân, bởi vì hai người bọn họ tranh đấu, Lạc Thái Vân chỉ là một quân cờ.

Cho nên, hai người bọn họ cho dù là ai thiết kế ai, ai hãm hại ai, Lạc Hoài Văn hẳn không cần biết quá trình, chỉ cần biết kết quả, để người thua cho Lạc Thái Vân một danh phận, làm cho Thái Vân có được nơi quy túc.

Sau khi Lạc Hoài Văn rời đi, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê cũng cáo từ, nhưng nháy mắt khi đi ra khỏi phòng ngủ, Lạc Mộng Khê nhìn thấy một thân ảnh màu đen quen thuộc ở nóc nhà đối diện chợt lóe rồi biến mất: hẳn làm sao có thể ở trong này?

“Mộng Khê, nàng làm sao vậy? Từ khi từ dịch quán trở lại nàng giống như mất hồn”. Trở lại Lạc vương phủ, Nam Cung Quyết lấy tay nhẹ đặt lên trán Lạc Mộng Khê: Nhiệt độ đều bình thường, không có bị phong hàn.

Nam Cung Quyết cởi ra áo choàng trên người mình khoác lên người Lạc Mộng Khê: “Thời tiết gần đây chuyển lạnh, mặc thêm nhiều áo chút...”

“Nam Cung Quyết, vừa rồi ở dịch quán, khi ta đi ra trước, chàng đoán xem ta đã nhìn thấy ai?”

“Ai?”, ở Thanh Tiêu, bất luận kẻ nào cùng Hạ Hầu Thần hợp tác đều có khả năng, cho nên Lạc Mộng Khê nhìn thấy ai xuất hiện ở đó hẳn cũng sẽ không cảm thấy kì quái.

“Cũng có thể là do ta nhìn lầm, chỉ là trong nháy mắt, ta cũng không xác định có phải là hắn hay không...”

“Hai vợ chồng các người chỉ biết ở trong này khanh khanh ta ta, đem công thần lớn là ta đây ném đến chín tầng mây...” thanh âm ai oán của Bắc Đường Diệp vang lên.

Nam Cung Quyết vẫn chưa quay đầu, đáy mắt thâm thúy lóe lên nồng đậm tự tin: “Bắc Đường Diệp, việc đêm nay, là ngươi và Mộng Khê cùng ra tay đi”.

Khi Lạc Mộng Khê cho phép thừa tướng vào phòng bọn họ xem xét hư thật, sau khi vào phòng, dưới chăn gấm là hạ lễ của Bắc Đường Diệp, cùng với việc biết được nơi Lạc Thái Vân bị bắt đi, Lạc Mộng Khê kiên trì muốn đi theo, đủ dấu hiệu cho thấy, chuyện này là do Bắc Đường Diệp và Mộng Khê nhúng tay.

“nói đúng một nửa, người phía sau thao túng việc này là Hạ Hầu Thần, bốn hoàng tử và Lạc Mộng Khê chỉ là từ giữa động tay chân một chút”. Bắc Đường Diệp dào dạt đắc ý.

Lạc Mộng Khê lắc đầu, trừng mắt nhìn Bắc Đường Diệp liếc mắt một cái: “Bắc Đường Diệp, Lạc Thái Vân không phải do ngươi mang từ vương

phủ đến trên giường của Hạ Hầu Thần sao, người giả dạng thích khách dẫn thị vệ Tướng phủ đi theo hướng khác cũng không phải là người...”

“Khụ, khụ, khụ...” Bắc Đường Diệp mất tự nhiên ho nhẹ vài tiếng: “Lạc Mộng Khê, nàng không thể để cho bốn hoàng tử đặc ý trước mặt Nam Cung Quyết một chút sao? Nhanh như vậy liền vạch trần bốn hoàng tử?”

“nói như thế, là còn có người khác thông đồng với người làm chuyện này?” Năng lực của Lạc Mộng Khê và Bắc Đường Diệp Nam Cung Quyết biết rất rõ, không thể tưởng được thế nhưng hai người này lại có thể giấu hãn làm chuyện này.

“Cái gì thông đồng, chúng ta là phân công hợp tác”. Bắc Đường Diệp phản bác: “Phượng Túc xuất hiện đi.”

Bắc Đường Diệp vừa dứt lời, một nam tử lạnh lùng mặc hắc y xuất hiện trước mắt mọi người: “Phượng Túc tham kiến Lạc vương gia”.

“Phượng Túc, người trở về khi nào?” Thời gian trước, Nam Cung Quyết điều Phượng Túc đi làm một chuyện cực kì khó giải quyết, nay hãn đã trở về, chuyện kia hãn cũng đã làm xong rồi.

“Hồi vương gia, ty chức tối qua vừa trở lại”.

“Bốn vương đã biết ba người các người là hợp tác như thế nào”. Thông minh như Nam Cung Quyết, đem chuyện xảy ra hồi tưởng lại một lần, tự nhiên liền hiểu được tiền căn hậu quả.

“Mộng Khê và Bắc Đường Diệp phái người theo dõi nhất cử nhất động của Hạ Hầu Thần, tối qua khi Hạ Hầu Thần đi tướng phủ bắt Lạc Thái Vân thiết kế bốn vương, bị cơ sở ngầm biết được, đúng vào lúc này Phượng Túc trở lại kinh thành, vì thế liền giả mạo làm thích khách, đem một nhóm thị vệ tướng phủ dẫn tới dịch quán”.

“Chờ khi Hạ Hầu Thần đem Lạc Thái Vân ném tới trên giường của bốn vương cùng Mộng Khê, Bắc Đường Diệp thừa cơ đem lễ vật thay thế Thái Vân, Lạc Thái Vân lại bị Phượng Túy ném đến trên giường Hạ Hầu Thần, làm cho hăn gieo gió gặt bão...”

“Còn có một chi tiết nhỏ mà người không biết”, Bắc Đường Diệp lại dào dạt đắc ý: “Bốn hoàng tử sai người ở trong phòng ngủ của Hạ Hầu Thần hạ một chút mê hương bên trong huân hương, cho nên sau khi hăn đi vào phòng ngủ ý thức trở nên mơ hồ, không biết có Lạc Thái Vân nằm ở trên giường, còn có bốn hoàng tử sai người giả trang thành nha hoàn thử Hạ Hầu Thần...”

“Mộng Khê, nàng về phòng nghỉ ngơi trước, ta cùng Phượng Túy đi thư phòng có việc cần làm”.

“Được, không nên quá mệt mỏi, tối qua chàng đã một đêm không ngủ, khi xong chuyện nhớ rõ đi nghỉ ngơi”.

Lạc Mộng Khê hướng phòng ngủ đi đến, Nam Cung Quyết và Phượng Túy đi thư phòng, để lại một mình Bắc Đường Diệp đứng ở đó lải nhải.

“Các người như thế nào đều đi rồi, bốn hoàng tử còn chưa nói xong...”

Phủ Thừa tướng Hương viên.

“Cái gì, muốn con gả cho Hạ Hầu Thần?” Sau khi kinh ngạc ngẩn ngủ qua đi, Lạc Thái Vân phẫn nộ thét lên: “Con không lấy chồng, con thích Nam Cung Quyết, vì sao muốn con gả cho Hạ Hầu Thần”.

“Con đã thất thân cho Hạ Hầu Thần, không lấy hăn vậy lấy ai?” Lạc Hoài Văn tức giận: “hiện tại con gả cho hăn làm sủng phi, tương lai là Tây Lương quý phi, còn có cái gì không hài lòng?”

“Cha, Thái Vân không thích Hạ Hầu Thần, con không muốn gả cho hắn”. Bị Lạc Hoài Văn mắng, Lạc Thái Vân khóc đến ‘lê hoa đái vũ’.

“Con đã thất thân cho Hạ Hầu Thần, còn có nam nhân nào muốn thú con, con thích Nam Cung Quyết, nhưng hắn tuyệt đối không thú một nữ nhân đã thất thân cho một người khác”.

“Ô ô ô....nường....” Lạc Thái Vân dựa sát vào trong lòng Liễu Hường Hường, khóc vô cùng thương tâm.

“Thái Vân, đừng đau lòng, cha con làm như vậy cũng là vì tốt cho con...” Khi Lôi Minh ôm Lạc Thái Vân quần áo hỗn độn trở về, Liễu Hường Hường thật đúng là hoảng sợ, Thái Vân còn chưa xuất giá đã bị thất thân, sau này, còn có nam tử nào muốn thú nàng, hạnh phúc của nàng, liền cứ thế mà bị hủy.

Nhưng vừa nghe đến Hạ Hầu Thần muốn thú Lạc Thái Vân, Liễu Hường Hường trấn định: Hạ Hầu Thần là hoàng đế tương lai của Tây Lương quốc.

Thái Vân là tiểu thư tướng phủ, gả cho hắn không làm được chính phi, cũng làm sườn phi, tương lai là Tây Lương quý phi, cuộc sống sau này của mẹ con các nàng cũng được đảm bảo.

Khi Lạc thừa tướng mang đến tin tức ngày sáu Lạc Thái Vân phải xuất giá, Liễu Hường Hường không những không thương tâm ngược lại giống như được ăn một viên thuốc an thần: Lạc Thái Vân gả cho Hạ Hầu Thần, là chuyện tốt.

“Nường, Thái Vân thích là Lạc vương gia a, Lạc vương gia, ô ô ô....”, Lạc Thái Vân nép vào trong lòng Liễu Hường Hường khóc đến thập phần đáng thương.

“Hường Hường, Thái Vân giao cho nàng, ngày sáu xuất giá, bốn tướng không hi vọng có điều gì sai lầm”. Thái Vân là do Hường Hường một tay

nuôi lớn, nàng hẳn là sẽ nghe lời khuyên của Hương Hương, Thái Vân còn chưa ý thức được sự tình nghiêm trọng, nếu việc này truyền ra, nàng ở Thanh Tiêu sẽ không thể ngẩng đầu lên được, còn không bằng gả cho Hạ Hầu Thần, có được nơi quy túc.

“Vâng, lão gia”. Cho dù Lạc thừa tướng không phân phó, Liễu Hương Hương cũng sẽ cẩn thận trông chừng Lạc Thái Vân, hạnh phúc nửa đời sau của nàng, đều nằm giữ trong tay Lạc Thái Vân.

Nhận được cam đoan của Liễu Hương Hương, Lạc Hoài Văn không nói thêm gì nữa, chậm rãi đi ra khỏi Hương viên: Ngày sáu Thái Vân sẽ xuất giá, cần mau chóng chuẩn bị chút đồ cưới cho con bé mới được.

Lạc Hoài Văn đi rồi, toàn bộ Hương viên cũng chỉ còn lại Liễu Hương Hương và Lạc Thái Vân, các nàng nương tựa lẫn nhau, không có gì phải giấu giếm.

“Nương, con thích là Nam Cung Quyết, không muốn gả cho tên lòng lang dạ thú Hạ Hầu Thần, nương, người phải giúp con, nương...”, Lạc Thái Vân khóc làm cho lòng người ta chua xót.

Liễu Hương Hương vỗ nhẹ phía sau lưng Lạc Thái Vân, nhẹ giọng an ủi: “Thái Vân, cha con đã quyết định, ai cũng không thể thay đổi được, cha con đã muốn con gả cho Hạ Hầu Thần, con nhất định phải gả...”

“Nhưng Thái Vân không thích hẳn, không muốn gả...” Lạc Thái Vân vẫn khóc lóc không thôi.

Liễu Hương Hương âm trầm híp mắt: “Thái Vân, con hãy bình tĩnh, nghe nương nói, Hạ Hầu Thần là người trong lòng của Lạc Tử Hàm, nếu con gả cho Hạ Hầu Thần, có thể tức chết Tử Hàm, xem ả ta còn dám coi thường chúng ta nữa hay không....”

“Nường, Thái Vân không muốn lấy chung thân hạnh phúc của chính mình ra để chọc tức Tử Hàm”. Thế gian nhiều biện pháp như vậy, chọn cái nào không được, vì sao phải dùng hạnh phúc cả đời của mình ra làm tiền đặt cược, đối phó Tử Hàm.

“Thái Vân, cha con đã quyết định, không có người có thể thay đổi, không bằng như vậy, con trước hết cứ đáp ứng xuất giá, chờ sau khi gả cho Hạ Hầu Thần lại tìm biện pháp thoát thân, đây là biện pháp tốt nhất, năng lực của cha con không phải con không biết, nếu con dám chạy trốn, bị bắt trở về, kết cục của con chắc chắn sẽ rất thảm...”

Lạc Thái Vân là do Liễu Hương Hương một tay nuôi lớn, đối với nhất cử nhất động của Lạc Thái Vân hiểu như lòng bàn tay, nghe ý tứ trong lời nói của Lạc Thái Vân nàng đã nhận ra có chỗ không đúng, liền trước hết nhắc nhở nàng.

Kì thật, Liễu Hương Hương cũng không có nói ngoa, vô luận Lạc Thái Vân chạy trốn tới đâu Lạc Hoài Văn đều có năng lực bắt trở về, hơn nữa nàng đào hôn, lại làm cho tướng phủ mất mặt, Lạc Hoài Văn tuyệt đối sẽ không tha cho nàng.

Nhưng là, Hạ Hầu Thần dễ nói chuyện như vậy sao? Sau khi thành thân có thể buông tha cho nàng sao?

“Thái Vân, thân thể còn đau không, có muốn nường nấu chút canh cho con hay không?” Thấy Lạc Thái Vân cúi đầu suy tư, Liễu Hương Hương cảm thấy cần phải cho nàng thời gian để bình tĩnh một chút, liền tìm một lí do rời đi, để cho Lạc Thái Vân tự mình suy nghĩ về sau nên đi con đường như thế nào.

“không đau”, Thái Vân vẻ mặt hoảng hốt lắc lắc đầu, bởi vì nàng một lòng đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, không để ý lời nói của Liễu

Hương Hương, tự nhiên bỏ lỡ thời cơ tốt nhất nói ra bản thân vẫn còn trong sạch.

“Vậy con trước nghỉ ngơi đi, đến bữa trưa nương sẽ gọi con”. Liễu Hương Hương giúp đỡ Thái Vân nằm xuống giường, thay nàng đắp chăn, sau khi kiểm tra mọi thứ đều ổn thỏa liền nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Ngoài Hương viên, số thị vệ được tăng cường, xem ra là lão gia phòng ngừa Thái Vân chạy trốn.

Liễu Hương Hương thở dài: Cho dù Thái Vân có chạy cũng chạy không được bao lâu, nàng sẽ tự mình quay trở về, bởi vì Thái Vân sống ở trong tướng phủ, mỗi ngày đều là cấm y ngọc thực, căn bản là không thể chịu khổ...

Lão gia khẳng định cũng nghĩ đến điểm này, tăng cường thị vệ phòng ngừa Thái Vân trốn đi, là không muốn vào ngày mừng sáu, tướng phủ bị mất mặt...

Lạc vương phủ.

Nam Cung Quyết và Phượng Túy sau khi bàn xong chính sự, thì đã đến giữa trưa, Nam Cung Quyết giao công việc cho Phượng Túy, hẳn đã thuận lợi hoàn thành, chương ngại của Nam Cung Quyết giảm đi không ít, cho nên trong lòng tự nhiên vui sướng.

Lúc này đã đến lúc dùng bữa trưa, Nam Cung Quyết ra khỏi thư phòng, bước nhanh hướng phòng ngủ, tin tức tốt này, Nam Cung Quyết muốn mau chóng chia sẻ cùng Lạc Mộng Khê.

“Lạc vương gia”. đi tới nửa đường, tiếng một lão giả ở một bên vang lên, Nam Cung Quyết thân nhiên đáp một tiếng, tiếp tục bước nhanh đi về phía trước, nơi này là Lạc vương phủ, nha hoàn, gã sai vặt hướng hẳn hành lễ là chuyện bình thường, cho nên Nam Cung Quyết cũng không mấy để ý.

Sau khi đi được vài bước Nam Cung Quyết giống như nghĩ tới cái gì, đột nhiên dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn về phía lão giả: “Đường lão, bốn vương có việc muốn thỉnh giáo”. Lão giả này không phải người khác, chính là đại phu của Dưộc Vương cốc.

“Thỉnh giáo không dám, vương gia có việc cứ nói đừng ngại”.

đã đến giữa trưa nhưng Lạc Mộng Khê vẫn còn nằm ngủ trên giường, ngay cả Nam Cung Quyết ngồi vào bên giường cũng không nhận thấy được.

Nam Cung Quyết nhẹ nhàng đem tóc trên trán Lạc Mộng Khê vén sang một bên, trong mắt thâm thúy lóe ra nồng đậm nhu tình: Mộng Khê, ta có tin tức tốt muốn nói cho nàng, nhưng lại sợ sau khi nàng biết được sẽ tức giận không để ý bốn vương, thậm trí còn có thể làm ra chuyện đại dột nữa.

Cho nên, ta quyết định chuyện này tạm thời không nói cho nàng, để nàng tự mình chậm rãi phát hiện, có lẽ khi nàng tự mình phát hiện ra chân tướng, nàng sẽ bình tĩnh một chút, không làm ra chuyện gì mù quáng.

“Mộng Khê, dậy ăn một chút gì đi”. Nam Cung Quyết đem Lạc Mộng Khê nâng dậy, làm cho nàng dựa vào trong lòng mình.

Lạc Mộng Khê mở ra đôi mắt buồn ngủ mông lung: “hiện tại là khi nào?”

“đã là buổi trưa, dậy ăn chút gì rồi ngủ tiếp”. Nam Cung Quyết bưng cháo ngân nhĩ đường phèn mà Lạc Mộng Khê thích nhất đến bên miệng nàng: Cho dù không đói cũng phải ăn một chút.

Lạc Mộng Khê lắc lắc đầu làm cho suy nghĩ chính mình thanh tỉnh một chút, mùi cơm bay vào trong mũi khiến cho ý thức Lạc Mộng Khê thanh tỉnh không ít, ánh mắt nhìn đến đồ ăn trên bàn, trong mắt Lạc Mộng Khê sáng lên: “thật nhiều đồ ăn, vừa vặn ta cũng đói bụng”.

Rất nhanh uống hết chén cháo ngân nhĩ đường phèn Nam Cung Quyết bưng tới, Lạc Mộng Khê tùy tiện mặc vào quần áo, xuống giường ăn cơm.

Khi ăn cơm, Lạc Mộng Khê ăn rất nhiều, Nam Cung Quyết lại ăn rất ít, hơn nữa phần lớn thời gian đều là nhìn Lạc Mộng Khê ăn cơm, đáy mắt lóe ra nòng đậm sủng nịnh: “Nam Cung Quyết, chàng như thế nào lại không ăn, không đói bụng sao?”

“Ta không đói lắm, nàng ăn chậm một chút”, Nam Cung Quyết thỉnh thoảng lại gấp thức ăn để vào trong chén của Lạc Mộng Khê, làm cho trong chén của nàng nhanh chóng biến thành ngọn núi nhỏ, mà đồ ăn nào Lạc Mộng Khê cũng không cự tuyệt.

Nam Cung Quyết chú ý tới, bình thường Lạc Mộng Khê cũng không thích những món này, nhưng lúc này nàng lại ăn rất ngon, khóe miệng giơ lên một chút tươi cười không dễ phát hiện.

Ước chừng khoảng một nén hương, Lạc Mộng Khê ăn no, buông bát đũa: “Ta muốn ra bên ngoài đi dạo một chút, hôm nay ăn nhiều lắm, nếu không đi lại tiêu thực, khẳng định rất nhanh sẽ béo, nhưng là gần đây đột nhiên ta ăn rất nhiều, không biết tại sao lại thế này?”

Nam Cung Quyết đáy mắt thâm thúy: “Thời tiết chuyển lạnh, ăn nhiều cũng là chuyện bình thường”.

“Vậy chàng như thế nào lại không ăn?”

“Ta mới cùng Bắc Đường Diệp uống rượu, đã sớm ăn qua...”

“Vì sao ta không thấy được mùi rượu trên người chàng?” Chàng uống rượu, là rượu không mùi sao?

“Rượu ta cùng Bắc Đường Diệp uống là rượu không có mùi, do Tây Vực tiến cống, hình như gọi là rượu gạo...”. Ngay khi Lạc Mộng Khê không

chú ý, Nam Cung Quyết âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Rượu không có mùi, đúng là hiếm thấy, lần khác ta cũng muốn thử một ly, nếm thử hương vị của nó”.

nói đến Tây Vực, đây là địa phương vô cùng phức tạp, những việc lạ xảy ra ở đây cũng thật bình thường, các lão quái nhân loại nào cũng có, thường thích làm những chuyện cổ quái, rượu không có mùi, cũng chỉ là một việc nhỏ.

“Thời tiết bên ngoài không tệ, chúng ta đi ra ngoài một lát đi”. Nam Cung Quyết nắm bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê đi ra khỏi phòng ngủ, trong viện có ghế nằm, Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê nằm trên ghế nằm phơi nắng.

“Mộng Khê, nàng là nữ tử, thân thể thường lạnh, mùa đông thường đi ra ngoài phơi nắng đối với thân thể rất tốt”. Nam Cung Quyết đem Lạc Mộng Khê ôm vào trong ngực, tìm chuyện để nói.

Lạc Mộng Khê nằm ở trong lòng Nam Cung Quyết, đầu đặt trên vai của hắn, bị ánh nắng ấm áp chiếu đến có chút buồn ngủ, lời nói của Nam Cung Quyết nàng cũng nghe không rõ, câu được câu không, chỉ đành ậm ừ một tiếng xem như trả lời.

Nam Cung Quyết còn nói gì đó, nhưng Lạc Mộng Khê cũng không nghe rõ, bởi vì ý thức của nàng càng lúc càng mơ hồ, cơn buồn ngủ đánh úp lại, dưới ánh nắng mặt trời ấm áp, Lạc Mộng Khê tiến vào mộng đẹp.

Trong lòng truyền đến tiếng hít thở đều đều, Nam Cung Quyết cúi đầu nhìn xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Lạc Mộng Khê dưới ánh nắng mặt trời ngủ say, giống như một mỹ nhân, đẹp đến làm cho người ta hít thở không thông.

Làn da tinh tế bóng loáng dưới ánh mặt trời lộ ra sắc hồng khiến người ta mê say, đôi mắt khép hờ, lông mi thật dài giống như cây quạt nhỏ, kéo cái bóng thật dài dưới mi mắt.

Nam Cung Quyết không tiếng động cười khẽ: Xem ra Đường lão nói đúng, Mộng Khê hiện tại rất thích ngủ.

nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết ánh mắt sủng nịnh càng đậm: thật sự là một chú heo con mà, trừ bỏ ăn chính là ngủ, nhưng bốn vương lại thật cao hứng, nàng hiện tại biến thành heo nhỏ, mà không phải đợi một năm sau.

Đem Lạc Mộng Khê ôm vào trong ngực, ngửi được mùi hoa khương dã trên người Lạc Mộng Khê thân nhiên bay vào trong mũi, trong lòng Nam Cung Quyết tràn đầy ngọt ngào cùng hạnh phúc: Mộng Khê, hiện nay chúng ta đã có ràng buộc, không ai có thể tách chúng ta ra...

Nhưng lại nghĩ đến Lạc Mộng Khê vẫn chưa biết được chuyện này, Nam Cung Quyết không tiếng động thở dài: Mộng Khê, tuy rằng ta giấu nàng chuyện này, nhưng ta hi vọng sau khi biết chân tướng, nàng sẽ không tức giận, càng sẽ không tùy tiện đưa ra quyết định.

sự phụ từng nói qua, mọi việc đều phải tùy duyên, tùy tâm, hãy làm theo tâm chính mình, không cần vì người khác ủy khuất chính mình cùng bốn vương, còn có.....hắn (nàng)....

Phủ thừa tướng.

“Ba”, lại một tiếng vang thanh thúy từ trong phòng truyền đến, ngoài cửa tất cả nha hoàn đều cúi đầu, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, e sợ mình lại làm ra chuyện gì khiến người bên trong tức giận trút lên người mình.

Nơi này chính là viện của Lạc Tử Hàm, trong đại sảnh sớm đã một mảnh bừa bãi, những mảnh nhỏ của đồ sứ phân tán trên đất, Lạc Tử Hàm nổi giận đùng đùng đứng trong đại sảnh, vẻ mặt đầy giận dữ.

Lạc Thái Vân gả cho Hạ Hầu Thần làm sường phi, làm sao có thể như vậy? ta tốn bao tâm cơ, cũng không làm cho Hạ Hầu Thần có thể hứa cho ta vị trí chính phi hoặc sường phi.

À Lạc Thái Vân này thế nhưng dễ dàng có được vị trí sường phi, ả đến tột cùng đã dùng phương pháp gì câu dẫn Hạ Hầu Thần.

Quả nhiên là có nương như thế nào sẽ dạy dỗ ra hạng nữ nhi như thế, tam phu nhân năm đó cũng là câu dẫn cha mới có thể trở thành tướng phủ tam phu nhân, nay Lạc Thái Vân so với tam phu nhân còn giỏi hơn nhiều, thế nhưng câu dẫn được Hạ Hầu Thần, mừng sáu này sẽ trở thành sường phi...

không được, ta tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra, vị trí Tây Lương thái tử phi, chỉ có thể là của Lạc Tử Hàm ta.

Lạc Thái Vân không có đầu óc, đối phó ả ta là chuyện vô cùng dễ dàng...

“Phu nhân”, ngoài cửa truyền đến thanh âm cung kính của nha hoàn, Lạc Tử Hàm bước nhanh đi ra ngoài: “Nương, sao người lại tới nơi này?”

“Nghe nói con phát giận, nương đến xem con, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”. Đại phu nhân ôn nhu từ ái, người không biết còn tưởng rằng bà là một đương gia chủ mẫu ôn nhu hiền thực.

“Gặp phải một chuyện đáng ghét, không biết giải quyết như thế nào”, Lạc Tử Hàm ngữ khí mang tức giận, trông thấy nha hoàn ngoài cửa, nhất thời tức giận quát lên: “Các người còn đứng ở trong này làm gì, còn không mau đem phòng thu thập một chút, dâng trà cho đại phu nhân”.

“Dạ dạ dạ....”, mấy nha hoàn cung kính trả lời, rất nhanh tản ra đi làm việc của mình, toàn bộ trong viện cũng chỉ còn lại hai người Lạc Tử Hàm cùng Đại phu nhân.

“Tử Hàm, con có phải vì chuyện Lạc Thái Vân gả cho Hạ Hầu Thần mà tức giận hay không?” Hiếu nữ nhi không ai bằng mẫu thân, Lạc Tử Hàm hao phí bao nhiêu tâm cơ trên người Hạ Hầu Thần, cuối cùng lại không thu hoạch được gì, Lạc Thái Vân không cần tốn nhiều công sức liền chiếm được vị trí sườn phi, Lạc Tử Hàm đương nhiên không phục.

Lạc Tử Hàm ta là nữ nhi của đại phu nhân tướng phủ, thân thể tôn quý, Lạc Thái Vân ả chỉ là một tiện nhân do tiểu thiếp sinh ra, làm sao có thể đánh đồng cùng Lạc Tử Hàm ta, đáng giận nhất là, vận khí của tiện nhân này thế nhưng so với đích nữ là nàng lại thật tốt, tức chết ta, thật sự tức chết ta.

Còn có Lạc Mộng Khê kia, là tướng phủ đại tiểu thư, nhưng cũng chỉ giống như hạ nhân khiến nàng thập phần cao hứng, ai có thể biết được, Lạc Mộng Khê đột nhiên xảy ra biến hóa lớn, trở thành Thanh Tiêu Lạc vương phi.

Vì sao những tiện nhân này, một đám vận khí so với ta tiểu thư chính thất đều tốt hơn, ta không phục, ta không phục.

“Tử Hàm, trước không cần kích động, Hạ Hầu thái tử cũng không có tốt như vậy, theo nha hoàn của Hương viên nói, Lạc Thái Vân thích là Nam Cung Quyết, cũng không muốn gả cho Hạ Hầu Thần đâu”.

Đại phu nhân nhấp một ngụm trà thơm nha hoàn mới đem đến, không chút để ý lộ ra tin tức này cho Lạc Tử Hàm.

Lạc Tử Hàm đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức nhãn tình sáng lên, rất nhanh phản ứng lại: “Cám ơn nương, Tử Hàm biết phải làm như thế nào,

người đâu, mau chuẩn bị đại lễ, bốn tiểu thư muốn đi chúc mừng đại hôn của tứ muội”.

Khóe miệng giơ lên một tia ý cười trào phúng, trong mắt là lóe lên âm lãnh cùng khinh thường: Lạc Thái Vân, Tây Lương quốc thái tử sủng phi, người thật là kẻ si nói mộng.

Đại phu nhân không có ngăn lại, chậm rãi uống trà thơm: Tử Hàm là do bà một tay dạy dỗ, bà chỉ cần thoáng nhắc nhở, nàng liền hiểu ngay cần phải làm gì.

Liễu Hương Hương, vị trí hoàng hậu Tây Lương quốc không phải tùy tiện ai cũng có thể làm được, nữ nhi của ta khẳng định đủ tư cách, nhưng về phần nữ nhi của người có đủ tư cách hay không, cùng với có khả năng làm được hay không, việc này không ai có thể nói trước được.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Thái Vân Bị Nhục

Phủ thừa tướng - Hương viên.

Liễu Hương Hương đi rồi, Lạc Thái Vân mở to mắt nằm trên giường, không hề buồn ngủ, trong lòng suy nghĩ biện pháp tránh khỏi đại hôn vào ngày sáu: Hạ Hầu Thần là một tên tiểu nhân ti bỉ, Lạc Thái Vân nàng mới không cần gả cho hắn ta, nhưng phải làm như thế nào để mọi người không phát hiện mà vẫn có thể tránh thoát khỏi đại hôn lần này đây.

Lạc Hoài Văn ở kinh thành thế lực rất lớn, thủ hạ đều rất lợi hại, hơn nữa ông lại rất chú trọng mặt mũi, sẽ không cho phép ngày đại hôn của nàng với Hạ Hầu Thần xảy ra sơ sót gì, nhìn xem những thị vệ tăng cường ngoài cửa này thì biết.

Lạc Thái Vân mặc dù có võ công, nhưng cũng chỉ là chút da lông, một gã thị vệ nàng cũng đánh không lại, Lạc Hoài Văn phái nhiều thị vệ về như vậy đến canh trường nàng, căn bản là lãng phí nhân lực.

“Khởi bẩm tiểu thư, nhị tiểu thư đang ở ngoài cửa”, thanh âm bẩm báo của Đào Nhi đánh gãy suy nghĩ của Lạc Thái Vân, Lạc Thái Vân không hờn giận đảo cặp mắt trắng dã: “Lạc Tử Hàm đến đây làm gì?”

“Hồi tiểu thư, nhị tiểu thư nói, nàng ấy đến chúc mừng đại hôn của tiểu thư, hơn nữa, nhị tiểu thư còn mang theo rất nhiều lễ vật quý giá đến...”

“thật sự”, nghe được có lễ vật quý giá, Lạc Thái Vân nhẫn tình nhất thời sáng lên: “Mời nàng vào đi”, Lạc Thái Vân trừ bỏ yêu thích quần áo mới, trang sức, còn rất yêu thích lễ vật.

Mặc dù có khi nàng cũng không biết giá trị của những lễ vật này, nhưng chỉ cần đáng giá là tốt rồi.

“Thải Vân”, tiếng gọi thân thiết của Lạc Tử Hàm vang lên ngoài cửa, Lạc Thái Vân khinh thường bĩu môi: Lạc Tử Hàm, người và ta đều hiểu rõ, chúng ta đều không phải là tử muội tình thâm gì, người không cần ở trước mặt Lạc Thái Vân ta làm bộ làm tịch, bất quá, nếu người đã muốn làm bộ khách sáo như vậy, Lạc Thái Vân ta liền phụng bồi người.

Lạc Thái Vân chậm rãi ngồi dậy, cố ý đem chăn kéo cao lên, che kín những dấu hôn ngân trên da thịt nàng ta, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo sự vui sướng: “Nhị tỷ, mau ngồi, tối qua Hạ Hầu thái tử đã cùng Thái Vân...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lạc Thái Vân nháy mắt đỏ ửng, người không biết còn tưởng rằng nàng ta đang nhớ đến chuyện hạnh phúc tối hôm qua.

“Hạ Hầu thái tử tinh lực tràn đầy, cho nên, thân thể Thái Vân cho tới bây giờ còn có chút không thoải mái...”

Việc tối hôm qua vốn là sỉ nhục lớn nhất kiếp này của Lạc Thái Vân, nàng tuyệt không muốn ở trước mặt người khác nhắc tới, nhưng Lạc Tử Hàm thích Hạ Hầu Thần, vì kích thích nàng ta, Lạc Thái Vân cố ý ở trước mặt Lạc Tử Hàm nhắc tới chuyện này, là để làm tổn thương Lạc Tử Hàm: Lạc Tử Hàm, thương tâm đi, khổ sở đi, người hao tổn tâm cơ muốn trèo lên giường Hạ Hầu Thần, nhưng hãn chỉ là ứng phó người, chưa bao giờ cho người hứa hẹn, càng chưa bao giờ cho người danh phận gì.

Đúng vậy, Lạc Thái Vân ta không thích Hạ Hầu Thần, không muốn nhắc tới chuyện tối qua, nhưng sự tình cũng đã phát sinh, cho dù ta thương tâm muốn chết cũng không thể làm gì khác.

Hơn nữa, ta không muốn một mình mình phải thương tâm, Lạc Tử Hàm người cùng ta cùng nhau thương tâm đi.

Ánh mắt nhìn đến hai chiếc hòm trong tay Đào Nhi, Lạc Thái Vân tâm tình khổ sở lập tức tốt hẳn lên, ánh mắt cao hứng lại cố làm bộ như không chút để ý nói: “thật là ngại, làm cho nhị tỷ phải tốn kém.”

“Thái Vân sao lại nói như vậy, muội và ta là tỷ muội, muội muội sắp xuất giá, làm tỷ tỷ như ta sao lại có thể keo kiệt”. Lạc Tử Hàm trong mắt đều là ý cười, không có chút ý ghen tuông nào.

Lạc Thái Vân, muốn đấu với ta, người còn non lắm, cho dù Hạ Hầu Thần từng cùng người có vợ chồng chi thật thì như thế nào, vị trí hoàng hậu Tây Lương quốc phải là của Lạc Tử Hàm ta, ta muốn chính là vị trí hoàng hậu.

Đào Nhi đưa đến một chiếc ghế dựa, Lạc Tử Hàm ngồi xuống trước mặt Lạc Thái Vân: “Ngày sáu gần trong gang tấc, Thái Vân phải nhanh nhanh dưỡng thân thể cho tốt, làm tân nương xinh đẹp nhất của Hạ Hầu Thái tử mới đúng...”

Đột nhiên Lạc Tử Hàm giống như nghĩ tới cái gì: “Mấy ngày hôm trước Lạc vương gia cùng uống rượu với Hạ Hầu thái tử, Lạc vương gia từng nói, hoàng thượng thúc giục hẳn nạp thiếp”.

“Nhị tỷ vẫn nghĩ Thái Vân muội muội thích Lạc vương gia, vốn định đem việc này nói cho muội muội, cũng không nghĩ đến muội cùng Hạ Hầu Thần đã phát sinh vợ chồng chi thật”.

không nhìn ánh mắt khiếp sợ của Lạc Thái Vân, Lạc Tử Hàm trong lòng cười lạnh, trên mặt vẫn bình tĩnh như không:

“Cũng không quan hệ, Hạ hầu thái tử từng ám chỉ qua vị trí thái tử phi sẽ để cho nhị tỷ làm, nay Thái Vân trước nhị tỷ một bước gả cho Hạ Hầu thái tử làm sủng phi, đợi đến khi nhị tỷ gả đến Tây Lương làm thái tử phi, Thái Vân càng phải vì nhị tỷ giới thiệu phong thổ Tây Lương...”

“Nhị tỷ, chuyện Lạc vương gia muốn nạp sườn phi, có phải là thật hay không?” Lạc Thái Vân quan tâm nhất vẫn là Nam Cung Quyết.

“Ách...đương nhiên là thật, lúc ấy Lạc vương gia còn từng hướng tỷ tỷ hỏi Thái Vân muội muội đã có hôn phối hay chưa...”

Thành công thấy được trong mắt Lạc Thái Vân là đau xót cùng nước mắt, Lạc Tử Hàm lạnh lùng cười, rất nhanh dời đề tài: Vừa rồi bất quá chỉ là lời nói dối, nếu Lạc Thái Vân lại tiếp tục hỏi khó tránh lộ ra dấu vết, có chừng mực mới là thượng sách.

“Nay hai người tỷ muội chúng ta đã là người của Hạ Hầu thái tử, tứ muội không thể cùng đại tỷ hầu hạ Lạc vương gia, vậy cùng nhị tỷ cùng nhau hầu hạ Hạ Hầu thái tử cũng không tệ...”

Lạc Thái Vân trong mắt ngẩn lệ, nhìn như đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, nhưng Lạc Tử Hàm biết, nàng ta đang nghe lời nói của mình, nháy mắt nảy ra một ý hay: “Nghe ý tứ của Lạc vương gia...giống như chỉ nạp một sườn phi....Thái Vân a, chúng ta không cần lại bàn chuyện của Lạc vương gia, nói chuyện của Hạ Hầu thái tử đi, dù sao, hắn mới là phu quân tương lai của chúng ta...”

Nam Cung Quyết chỉ nạp một sườn phi!

Lạc Thái Vân nắm giữ lấy tin tức trọng điểm nhất, Lạc Tử Hàm còn nói cái gì, nàng ta căn bản cũng không nghe thấy, trong đầu đột nhiên hiện lên một đạo linh quang: Khi Lôi Minh ôm nàng ra khỏi phòng của Hạ Hầu Thần, Lạc Thái Vân từng nhìn thấy một đạo thân ảnh hiện lên phía trước, mặc dù cách xa, thân ảnh kia tốc độ cũng rất nhanh, nhưng Lạc Thái Vân trăm phần trăm khẳng định: Thân ảnh kia là của Hạ Hầu Yên Nhiên.

Hạ Hầu Yên Nhiên đang ở lại hoàng cung, đã trở như vậy nàng ta lại lén lút xuất hiện ở dịch quán khẳng định là không có hảo tâm gì, chuyện Hạ

Hầu Yên Nhiên thích Nam Cung Quyết toàn bộ Thanh Tiêu đều biết, như vậy Lạc Thái Vân gặp chuyện không may cũng có thể giải thích được.

Hạ Hầu Yên Nhiên biết được Nam Cung Quyết chỉ nạp một sườn phi, lại từ chỗ Hạ Hầu Thần biết được người Nam Cung Quyết lựa chọn làm sườn phi lại là Lạc Thái Vân nàng, vì thế, tâm sinh ác ý, để cho Hạ Hầu Thần bắt nàng đi, hủy hoại trong sạch của nàng.

Kể từ đó Lạc Thái Vân liền mất đi tư cách làm sườn phi, Hạ Hầu Yên Nhiên liền dễ dàng tiếp cận Nam Cung Quyết.

Bàn tay nhỏ bé của Lạc Thái Vân đột nhiên nắm chặt, trong đôi mắt hiện lên lửa giận: Hạ Hầu Yên Nhiên, Quyết là của ta, người mơ tưởng đem chàng cướp đi.

Đột nhiên quay đầu lại, Lạc Thái Vân đối diện với đôi mắt của Lạc Tử Hàm, đáy mắt không kịp giấu đi trào phúng cùng khinh thường, Lạc Thái Vân một lòng một dạ đều ở trên người Nam Cung Quyết, đối với sự đối địch của Lạc Tử Hàm vẫn không để ý tới.

“Nhị tỷ, chuyện tới nay chúng ta không ngại nói trắng ra, ta biết tỷ thích Hạ Hầu Thần, kì thật Lạc Thái Vân ta thích là Nam Cung Quyết không phải là Hạ Hầu Thần, chỉ cần tỷ giúp ta một việc ta có thể hai tay nhường lại Hạ Hầu Thần lại cho tỷ”.

Quyết, chờ ta, ta tới tìm chàng, không cần ghét bỏ ta, thất thân cho Hạ Hầu Thần không phải là ý muốn của ta, chỉ cần để cho ta ở lại bên cạnh chàng, bắt ta làm gì cũng được.

Trong mắt đẹp của Lạc Tử Hàm hiện lên ý cười khi gian kế thực hiện được, trên mặt lại làm bộ như không chút cảm kích: “không biết Thái Vân muốn nhị tỷ hỗ trợ cái gì?”

Lạc vương phủ - Khê viên.

“...Mộng Khê...Mộng Khê, mau dậy ăn cơm...” trong朦胧 lung giọng Nam Cung Quyết sủng nịnh, mềm nhẹ vang lên ở bên tai nàng, hô hấp ấm áp phun trên gương mặt Lạc Mộng Khê, ngứa a.

Lạc Mộng Khê mở ra đôi mắt đầy sương mù, nhìn căn phòng quen thuộc, bài trí quen thuộc, khuôn mặt tuần tú phóng đại ngay trước mắt, cùng với ánh mắt thâm thúy mang theo ý cười sủng nịnh, nâng dậy thất lưng: “Bây giờ là lúc nào?”

“Trời đã tối, đã đến thời gian dùng bữa”. Nam Cung Quyết đỡ Lạc Mộng Khê ngồi dậy: “Giữa trưa phơi nắng nàng liền ngủ mất, ta sợ nàng bị cảm lạnh nên mang nàng về phòng ngủ....”.

Nhìn ra đáy mắt nghi hoặc của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết không chút chú ý giải thích: “Mộng Khê, đi rửa mặt đi, chúng ta dùng bữa”.

Mùi thức ăn thơm lừng bay vào trong mũi, Lạc Mộng Khê không nói thêm gì nữa, mặc áo khoác và mang giày vào, đi ra phía sau bình phong, trong lòng âm thầm nghi hoặc: Kì quái, năng lực nhận biết của nàng như thế nào càng ngày càng kém, Nam Cung Quyết ôm nàng trở lại phòng, nàng thế nhưng không hề biết được.

Còn có, hôm nay nàng thực lạ, lúc nào cũng muốn đi ngủ, nhưng sau khi tỉnh ngủ lại không có dấu hiệu giống như bị người ta hạ mê hương, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mang theo một đồng lớn nghi hoặc, Lạc Mộng Khê rửa mặt, chải đầu dùng bữa, trong lúc này tất cả đều bình thường, không phát hiện ra có chỗ nào không đúng.

Sau khi dùng bữa, Nam Cung Quyết đến thư phòng xử lí chính sự, Lạc Mộng Khê xem sách một lát, không biết lúc nào liền cảm thấy mệt mỏi, hai mí mắt như dính lấy nhau, không mở ra được.

Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ đem sách ném tới một bên, nhanh chóng tắm rửa lên giường nghỉ ngơi, cơn buồn ngủ rất nhanh đánh úp lại, tốc độ đi vào giấc ngủ so với dùng mê hương còn nhanh hơn.

Nửa ngủ nửa tỉnh, hương đàn hương thoảng nhiên quanh quần chớp mũi, Lạc Mộng Khê bị ôm vào trong lồng ngực quen thuộc, đôi môi anh đào bị người hôn lấy, đầu tiên là nhẹ nhàng hôn, sau đó lực đạo lại sâu thêm một chút, kế tiếp, chiếc lưỡi dính hương không khách khí thâm nhập vào trong miệng nàng, không ngừng khuếch trương lãnh thổ, tham lam hút lấy hương vị trong miệng nàng.

Lạc Mộng Khê vốn định ngăn lại, nhưng lại bị Nam Cung Quyết hôn đến toàn thân như nhũn ra, căn bản là dùng không được chút khí lực nào, hơn nữa Nam Cung Quyết chỉ là hôn nàng thật sâu, không có làm chuyện gì khác, Lạc Mộng Khê cũng mặc kệ hân.

không biết qua bao lâu, ngay lúc Lạc Mộng Khê bị Nam Cung Quyết hôn đến hô hấp khó khăn, hân rốt cuộc lưu luyến không rời buông ra đôi môi nàng đã sẫm sừng đỏ, nhẹ nhàng hôn, hôn xuống cổ Lạc Mộng Khê.

ngực chợt lạnh, da thịt như ngọc kề sát thân hình nóng bỏng của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê biết, tấm y của nàng đã bị Nam Cung Quyết cởi ra.

“...Nam Cung Quyết...ta...buồn ngủ quá...”, Lạc Mộng Khê bất mãn nói thầm, nhưng vẫn chưa mở mắt.

Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê thành thân mới mấy tháng, hơn nữa Nam Cung Quyết lại là lúc huyết khí dương cương, đối mặt với Lạc Mộng Khê, khi dục vọng đánh úp lại, hân không thể khống chế chính mình.

Cho nên Nam Cung Quyết sẽ không vì nàng oán thán mà dừng lại động tác, nhiều nhất cũng chỉ là an ủi nàng, động tác mềm nhẹ một chút...

Hôm nay không phải kì nguy hiểm nên Lạc Mộng Khê cũng mặc kệ hăn, nhiều nhất là ngày mai lại ngủ thẳng tới giữa trưa mới dậy, sau khi tỉnh ngủ nhất định phải nghĩ ra biện pháp, không thể để bị Nam Cung Quyết ăn gât gao như vậy được.

Nhưng lần này lại ngoài dự đoán của Lạc Mộng Khê, khi Lạc Mộng Khê vừa nói xong lời ai oán, Nam Cung Quyết liền dừng lại động tác, nghiêng người nằm sang bên cạnh, đem quần áo trên người Lạc Mộng Khê mặc lại.

“Nàng đã mệt rồi, vậy chúng ta nghỉ ngơi”. Nam Cung Quyết ôm lấy Mộng Khê nằm ở trên giường, hai mắt khép lại, chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Nguyên bản Lạc Mộng Khê đang mơ màng buồn ngủ, lúc này lại hoàn toàn tỉnh ngủ, nhìn dung nhan tuấn mỹ vô trù của Nam Cung Quyết, tâm sinh khó hiểu: “Nam Cung Quyết, chàng làm sao vậy?”. hăn hôm nay như thế nào lại dễ nói chuyện như vậy?

“không phải nàng mệt sao, ngủ đi”. Nam Cung Quyết khép hờ ánh mắt, đem Lạc Mộng Khê ôm chặt vào trong ngực, vận công áp chế dục vọng không ngừng chạy loạn trong cơ thể.

“Nam Cung Quyết, có phải xảy ra chuyện gì hay không?” Trước giờ chung đụng, Nam Cung Quyết cũng không dễ dàng buông tha cho nàng, Nam Cung Quyết hôm nay có chút khác thường, còn có bọn họ hình như đã có một đoạn thời gian không sinh hoạt vợ chồng rồi, thế nhưng hôm nay Nam Cung Quyết vẫn có thể nhẫn được, chuyện lạ a.

“không có việc gì”, Nam Cung Quyết mở mắt, đáy mắt thâm thúy hiện lên vẻ trêu tức: “Mộng Khê, ta là thấy nàng mệt mỏi, muốn để nàng nghỉ ngơi một đêm, bất quá, nếu nàng cảm thấy thân thể không có vấn đề, ta không ngại...”

Nam Cung Quyết ánh mắt trêu tức càng đậm, thân ảnh thon dài dần áp qua thân thể Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê vội vàng nâng tay đem hăn

đẩy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn chui vào trong ngực Nam Cung Quyết: “Mệt quá nha, ngủ đi thôi.”

Nam Cung Quyết thế nhưng đã học được cách thông cảm người khác, khó được như vậy, không thể phụ ý tốt của hân.

không lâu sau, trong lòng Nam Cung Quyết truyền đến tiếng hít thở đều đều, Nam Cung Quyết không dấu vết thở dài: Nhanh như vậy liền ngủ, nữ nhân có thai thật là đặc thù.

Mộng Khê như thế này, vui vẻ là bốn vương, khổ sở cũng là bốn vương, tới khi nào mới có thể chấm dứt tình cảnh này?

Nam Cung Quyết tạm thời không muốn nói chân tướng cho Lạc Mộng Khê, để tránh nàng lại làm ra chuyện điên rồ gì, chờ Mộng Khê tự mình chậm rãi phát hiện, để cho nàng biết được ‘nó’ đã bồi nàng cùng nhau vượt qua nhiều ngày đêm như vậy, Mộng Khê sẽ luyến tiếc tổn thương ‘nó’...

Nhưng là, trước khi Mộng Khê phát giác chân tướng, khổ là bốn vương, để cho Mộng Khê không bị mệt mỏi, có giấc ngủ tốt, hàng đêm bốn vương chỉ có thể ôm nàng ngủ, còn phải suy nghĩ biện pháp làm cho nàng biết được chân tướng chậm một chút.

Nam Cung Quyết đem khuôn mặt tuần tú vùi vào trong cổ Lạc Mộng Khê, ngửi mùi hoa khương dã thảo nhiên trên người nàng, không tiếng động thở dài: Vì tương lai của chúng ta, ta tạm thời nhẫn nhịn trước vậy.

Bóng đêm càng sâu, Nam Cung Quyết muốn vượt qua giày vò, nhưng là lại càng cảm thấy khó chịu: Sớm biết như thế, bốn vương liền đợi mấy tháng nữa lại cùng Mộng Khê...

Bất quá, quá trình này sớm hay muộn cũng phải trải qua, sớm trải qua cũng tốt, sau này liền có thể tùy tâm sở dục...

Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đều yêu sạch sẽ, Lạc Thái Vân từng nằm qua giường này, cho nên, những đồ vật trên giường tất cả đều được đổi mới, đàn hương quanh quần trong phòng, tuyệt đối tìm không ra hương vị của Lạc Thái Vân.

trên chăn gấm, ẩn ẩn còn lưu lại hương vị của ánh nắng mặt trời: Có Mộng Khê, có ánh mặt trời, còn có ‘nó’ làm bạn hàng ngày cũng coi như thích ý, bốn vương cảm thấy mãn nguyện rồi.

Gần giờ tý, thiên địa vạn vật đều đã lâm vào giấc ngủ say, phủ thừa tướng, trong Hương viên đèn vẫn sáng, Lạc Thái Vân và Lạc Tử Hàm từ lúc ăn xong bữa tối cho tới hiện tại vẫn tán gẫu tới bất diệt nhạc hồ (nói chuyện say mê quên cả thời gian), không có ý tứ muốn dừng lại.

“Nhị tỷ, thời gian không còn sớm đâu”, lơ đãng ghé mắt, Lạc Thái Vân nhìn ra bóng đêm ngoài cửa.

“Đúng vậy, cũng đã muốn giờ tý”, Lạc Tử Hàm theo ánh mắt Lạc Thái Vân nhìn ra bầu trời đầy sao kinh hô: “Vậy nhị tỷ trở về phòng, tứ muội cũng sớm nghỉ ngơi đi”. Lạc Tử Hàm khách sáo cáo biệt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nồng đậm ý cười.

“Nhị tỷ đi thông thả”, Lạc Thái Vân sửa lại dịch ý ngày xưa với Lạc Tử Hàm, thanh âm ngọt ngào.

Lạc Tử Hàm vừa đi tới cửa, chỉ cảm thấy một trận choáng váng, suýt nữa không thể đứng vững, té ngã trên đất, may mắn có mấy nha hoàn đỡ nàng mới không có ngã trên đất.

“Nhị tiểu thư, người làm sao vậy?”, nha hoàn kinh hô, trong mắt lộ ra lo lắng.

“không có việc gì, có thể là do vừa rồi ngồi thời gian quá lâu, lúc đứng dậy có chút không kịp thích ứng...”

“Nhị tỷ, vẫn là nên tìm đại phu đến xem đi”. không đợi Lạc Tử Hàm cự tuyệt, Lạc Thái Vân đã hướng thị vệ ngoài cửa phân phó: “Người đâu, mau đi thỉnh đại phu”.

“Làm phiền tứ muội, nhị tỷ trở về phòng chờ đại phu”. Lạc Tử Hàm lấy tay đỡ trán, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, nhóm nha hoàn nâng đỡ nàng trở về phòng.

Lạc Tử Hàm đi rồi, Lạc Thái Vân nằm lại trên giường, nắm lấy một bên chăn, một cổ son phấn nồng đậm ập vào mũi, Lạc Thái Vân chán ghét nhàu mày.

Đem chăn ném tới một bên, Lạc Thái Vân đi nhanh đến bên tủ quần áo, mở tủ quần áo ra, lấy tấm chăn mới, cẩn thận ngửi ngửi, xác thực không có mùi vị khác thường, Lạc Thái Vân mới cầm chăn đến bên giường, đem chăn đắp lên trên người.

Ngày sáu rất nhanh sẽ đến, Tây Lương quốc thái tử phi, ta làm chắc rồi!

Lạc Tử Hàm sau khi trở lại viện của mình đại phu cũng được mời tới, bắt mạch xác định không có gì trở ngại, đại phu khai một phương thuốc, liền rời đi.

Lúc này đã là giờ tỵ, trên đường cái không một bóng người, đại phu cũng hờn thuốc một mình đi ở trên đường, gió lạnh thổi qua, làm rụng phiến lá tạo nên âm thanh sần sật.

Tiếp đó, rẽ vào một con đường trống vắng, khắp nơi vắng lặng không bóng người, mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, buông hờn thuốc xuống, cởi ra quần áo nam tử, tháo mũ trên đầu, cũng bỏ đi bộ râu giả, hé ra dung nhan nữ tử xinh đẹp, người này không phải ai khác, chính là Lạc Thái Vân.

Đây hết thảy đều là kế sách của nàng cùng Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân đang ở Hương viên là Lạc Tử Hàm giả trang, còn nàng giả trang thành Lạc

Tử Hàm trở về tử viên, lại cùng đại phu thông đồng, giả trang thành đại phu ra khỏi tướng phủ.

Quyết, chàng thích chính là ta đúng không? Chỉ là ngại thân phận của ta và chàng, không thể quá mức thân cận với ta, hiện tại, ta tìm tới chàng, hai người chúng ta, không bao giờ rời xa nữa.

một trận tiếng bước chân dồn dập truyền vào trong tai, Lạc Thái Vân ánh mắt lóe lên, nhìn quét qua xung quanh, tung người nhảy lên, bay đến trên nóc nhà gần đó, ngay tại lúc vừa ẩn nấp xong, hơn mười hắc y nhân xuất hiện tại nơi mà nàng vừa đứng.

Nhìn khắp nơi không có người, hắc y nhân cầm đầu nghi hoặc: “Người đâu, không phải nói ở nơi này chờ chúng ta sao?”

“Có thể là còn chưa tới”, một hắc y nhân nhắc nhở: “Lạc Thái Vân là thiên kim tướng phủ, đi đường chậm trễ cũng bình thường”.

“không có khả năng”. Người cầm đầu khẳng định phủ quyết hắc y nhân: “Nhị tiểu thư từng nói qua, Lạc Thái Vân cũng có chút võ công, tốc độ của nàng, tuyệt đối sẽ không chậm...”

“Ý lão đại là, nàng ta đã đi rồi”. một hắc y nhân khác hí mắt trầm tư.

“Rất có khả năng, nàng ta và nhị tiểu thư luôn luôn không hợp, không tin nhị tiểu thư, cũng là đương nhiên”. Tên hắc y nhân cầm đầu tự tin tràn đầy.

“Giết không được Lạc Thái Vân, chúng ta làm sao báo cáo với nhị tiểu thư a...” một hắc y nhân khác lại than thở.

“Đừng nói nhiều như vậy, phân công nhau tìm người, tìm được Lạc Thái Vân lập tức giết không tha, phải làm sạch sẽ lưu loát, không được lưu lại dấu vết gì”.

Hắc y nhân cầm đầu ra lệnh một tiếng, hắc y nhân tán đi xung quanh, Lạc Thái Vân xác định bốn phía không có người, từ nóc nhà đứng lên, tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, trong mắt, hàn quang thoáng hiện lên: Lạc Tử Hàm, ta đã biết, người giúp ta như vậy, khẳng định là không có hảo tâm gì.

Ban ngày, người nói, người đã an bài tất cả, tới nơi này sẽ có người đón ta, hộ tống ta.

Kì thật người cũng không có nói sai, những người này đúng là đến đón ta, nhưng hộ tống ta không phải là đi Lạc vương phủ, mà là xuống hoàng tuyền.

Lạc Tử Hàm, người thật nham hiểm, thật âm độc, Lạc Thái Vân ta cũng đã nói rõ, sẽ không cùng người giành Hạ Hầu Thần, nhưng người vẫn không chịu buông tha ta, chờ ta gặp được Quyết, nhất định không cho người có được kết cục tốt đẹp.

một trận gió lạnh thổi tới, Lạc Thái Vân đột nhiên bừng tỉnh, theo bản năng cúi đầu nắm chặt quần áo trên người, khi ngẩng đầu lên trước mắt đã đứng đầy hắc y nhân.

Lạc Thái Vân nghĩ là do mình nhìn lầm, dùng sức mở to mắt nhìn, khi nhìn lên, hắc y nhân lại vẫn đứng ở đó.

“Tứ tiểu thư, huynh đệ chúng ta đã đợi thật lâu”, những hắc y nhân này đúng là những hắc y nhân vừa rồi mới rời đi.

“Các người...các người không phải đã muốn...”, Lạc Thái Vân đáy mắt khiếp sợ không thể dùng ngôn từ nào để hình dung.

“Tứ tiểu thư cảm thấy lạ, bọn ta rõ ràng đã đi rồi, vì sao còn có thể trở về phải không?” một gã hắc y nhân đặc ý dào dạt giải thích: “Huynh đệ chúng

ta đã sớm nhận ra tứ tiểu thư đang ở đây, vừa rồi những gì tứ tiểu thư nghe được, là chúng ta cố tình nói cho tiểu thư biết chân tướng”.

“Nhị tiểu thư từng phân phó, nể mặt tiểu thư và nhị tiểu thư là tỷ muội, để cho tiểu thư biết được chân tướng mọi việc”.

Lạc Tử Hàm, người đứng là tiểu nhân ti bỉ, ta cho dù có biến thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người.

“Tứ tiểu thư, thời gian đã đến, mau lên đường thôi”, nói xong hắc y nhân không hề chậm chạp, huy kiếm hướng Lạc Thái Vân đâm tới.

“Đợi chút”, tên hắc y nhân cầm đầu ngăn lại động tác của tên hắc y nhân kia, lộ ra đôi mắt bên ngoài khăn che mặt, trong mắt ánh sáng thoáng hiện, ánh mắt đáng khinh đem thân hình lung linh của Lạc Thái Vân cao thấp đánh giá một lần:

“một mỹ nhân như vậy lãng phí thì thật sự là đáng tiếc, trước thưởng cho các huynh đệ vui vẻ, chờ sự tình xong xuôi, lại giết cũng không muộn”. Có thể, sau khi xong việc, không cần chúng ta động thủ, nàng cũng đã mất mạng.

“Chủ ý của lão đại không sai, ta vừa rồi vì sao không có nghĩ đến”. một hắc y nhân vượt mông ngựa: “Lão đại, mời người lên trước”.

“Lão đại, nàng dù sao cũng là tứ tiểu thư tướng phủ, chúng ta làm như vậy, chỉ sợ...” không ổn, một gã hắc y nhân đưa ra nghi hoặc: Chúng ta cũng chỉ là vì tiền, thay người giết người, giết người liền cho nàng được chết thống khoái, làm gì tra tấn nàng như vậy, một nữ tử quan trọng nhất, chính là trinh tiết.

“Sợ cái gì, Lạc Thái Vân rất nhanh sẽ biến thành một người chết, một người chết có thể đem chuyện của chúng ta nói ra sao?”

Hắc y nhân cầm đầu không cho là đúng: “Lão tử vào nam ra bắc nhiều năm như vậy, thanh lâu nữ tử đều đã chơi qua, cũng không có gì mới mẻ cả, tứ tiểu thư tướng phủ này, nhưng là lần đầu tiên gặp được, không cần lãng phí, để cho nàng ta trước khi chết, huynh đệ chúng ta thử xem, tiểu thư tướng phủ cùng thanh lâu nữ tử có gì bất đồng”.

Nghe hắc y nhân cầm đầu nói, những hắc y nhân khác sắc tâm đại động, tên hắc y nhân mới vừa phản đối cũng không nói gì thêm.

Hắc y nhân đem Lạc Thái Vân vây quanh, võ công Lạc Thái Vân chỉ là chút da lông, bọn họ một người võ công so với nàng ta đều lợi hại hơn, nàng ta muốn chạy trốn căn bản là trốn không thoát: “Ta cầu các người buông tha ta, các người muốn gì ta đều đáp ứng”.

Nhìn những hắc y nhân trong mắt âm quang, không có hảo ý tiến lại gần nàng, Lạc Thái Vân sợ hãi, đồng thời cũng tự bảo vệ mình, nếu điều kiện của chính mình có lực dụ hoặc, có thể làm cho bọn họ dừng tay, nàng thật sự nguyện ý đem tất cả những gì mình có cho bọn hắn, chỉ cầu có thể bình an.

“Tứ tiểu thư, chúng ta cái gì cũng đều không cần, chỉ cần người”. Hắc y nhân cười âm thầm, nháy mắt đi đến trước mặt Lạc Thái Vân, thân thủ xé đi quần áo trên người nàng.

“Cút, các người đều là hỗn đản, không được đụng vào ta”. Lạc Thái Vân không ngừng vùng lên hai tay, muốn đuổi hắc y nhân đi, nhưng hắc y nhân người đông thể mạnh, làm sao để cho nàng như nguyện.

Hai gã hắc y nhân xem tốt cơ hội, một người giữ chặt tay của Lạc Thái Vân, hướng hắc y nhân cầm đầu hỏi: “Lão đại, bây giờ chúng ta muốn đem nàng đi nơi nào?”

“Nơi này là đường cái, người ở cũng nhiều, nếu nàng kêu lớn tiếng, khẳng định sẽ đem người đánh thức, chúng ta đương nhiên là tìm một nơi

yên tĩnh làm việc, vô luận nàng kêu như thế nào, người khác cũng không nghe được...” tên hắc y nhân cầm đầu đáy mắt lóe dâm quang.

“Hắc hắc, vẫn là lão đại thông minh”. một tên hắc y nhân khác lại vuốt móng ngựa.

“Người tới a, cứu mạng a”. Hắc y nhân vác Lạc Thái Vân rất nhanh bước đi, tiếng kêu cứu của nàng vừa ra khỏi miệng, liền theo gió phiêu tán, không một ai nghe thấy...

không biết qua bao lâu, hắc y nhân mang theo Lạc Thái Vân tiến vào một ngôi miếu đổ nát, nhìn khắp nơi thấy không có người, hắc y nhân đem Lạc Thái Vân ném vào trong miếu đổ nát: “Lão đại, người đến trước đi”.

“Các người ở bên ngoài xếp hàng, từng người từng người tiến vào”. Tên hắc y nhân cầm đầu tiến vào trong miếu đổ nát, không chút để ý huy trưởng đánh đi những nhánh cây mà lạc Thái Vân ném về phía hắn.

“Cút, cút...”, Lạc Thái Vân không chịu thua, tiếp tục lấy đồ vật này nọ ném về phía hắn, hắc y nhân rốt cục không kiên nhẫn, nháy mắt đi đến trước mặt Lạc Thái Vân, huy trưởng đem nàng đánh tới trên đồng cỏ khô.

Lạc Thái Vân còn không kịp đứng dậy, hắc y nhân đã áp đến trên người Lạc Thái Vân, không ngừng xé rách quần áo trên người Lạc Thái Vân, Lạc Thái Vân không ngừng giãy giụa, trong vô thức kéo xuống khăn che mặt của hắc y nhân.

Trong nhất thời, Lạc Thái Vân và hắc y nhân đều dừng lại động tác trong tay, hắc y nhân đáy mắt hàn quang thoáng hiện, Lạc Thái Vân cũng là ngốc lăng không phản ứng.

Hắc y nhân thế nhưng hé ra một khuôn mặt tuổi trẻ, Lạc Thái Vân vốn nghĩ đến, người này ngoan độc như vậy, nhất định là có khuôn mặt rất dữ tợn, xấu xí không chịu nổi, lại không nghĩ đến, người này tướng mạo thanh

tú, đi ở trên đường cái cũng được coi là mỹ nam tử, vì sao tâm địa lại độc ác như thế.

Nhìn ánh mắt Lạc Mộng Khê ngốc lảng, hắc y nhân lạnh lùng cười: “Lạc Thái Vân, nhìn thấy diện mạo của tại hạ cũng không có gì, người không có khả năng sống sót, bí mật cũng theo người chết đi, mang theo xuống mồ.”

Hắc y nhân đột nhiên huy trường làm rách nát hết quần áo trên người Lạc Thái Vân, khi nàng còn không kịp phản ứng, động thân tiến vào: “A”, một tiếng hét thảm xuyên thấu tầng mây, vang tận trời xanh.

Trong miếu đổ nát truyền đến thanh âm đặc ý chứa đầy tình dục của hắc y nhân: “Nguyên lai nàng vẫn còn, đêm nay kiếm được món hời rồi”.

Lạc vương phủ - Khê viên.

“Lạc Thái Vân”, nguyên bản Lạc Mộng Khê đang ngủ say kinh hô một tiếng, đột nhiên mở mắt, trên trán là mồ hôi lạnh.

“Mộng Khê, làm sao vậy?” Nam Cung Quyết luôn luôn ngủ một nửa, Lạc Mộng Khê kinh hô một tiếng thành công làm cho hắn tỉnh ngủ.

Nhìn Lạc Mộng Khê còn chưa định hồn, Nam Cung Quyết hơi hơi nhíu mày, đáy mắt hiện lên một tia lo lắng, lấy khăn lụa ở một bên, lau đi mồ hôi lạnh trên trán Lạc Mộng Khê: “Có phải mơ thấy ác mộng hay không?”

Đường lão từng nói qua với Nam Cung Quyết, sau khi Lạc Mộng Khê mang thai, cảm xúc không ổn định, mọi chuyện đều phải nghe theo nàng, cho dù nàng giận cũng không được cùng nàng âm ỉ, trước trấn an nàng, có khi nàng mơ thấy ác mộng, cũng là chuyện bình thường.

Lạc Mộng Khê gật gật đầu: “Ta mơ thấy Lạc Thái Vân xảy ra chuyện”.

“Thải Vân sắp xuất giá, lúc này nàng ta hẳn là đang ở trong tướng phủ chờ làm tân nương tử, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, nàng suy nghĩ quá nhiều rồi”. Nam Cung Quyết xoay người xuống giường, rót một chén trà nóng cho Lạc Mộng Khê: “Uống chén trà đi”.

Trà không quá nóng, Lạc Mộng Khê một hơi uống cạn, trong lòng chậm rãi bình ổn trở lại: “Ta trước kia cũng không có mơ thấy ác mộng, có thể Lạc Thải Vân xảy ra chuyện gì hay không?”

Lạc Thải Vân cùng Lạc Mộng Khê là kẻ thù, nàng ta xảy ra chuyện, Lạc Mộng Khê cũng mặc kệ, nhưng kì quái chính là, mình tại sao lại mơ thấy nàng ta gặp chuyện không may.

“Có muốn ta sai người đi tướng phủ hỏi một chút hay không?”, lời tuy nói như vậy, nhưng Nam Cung Quyết một chút cũng không muốn phân phó người đi.

“không cần, có thể là do ta suy nghĩ nhiều”. Đáp án của Lạc Mộng Khê, là ở trong dự kiến của Nam Cung Quyết, tiếp nhận chén không trong tay Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết liền ngồi xuống giường, đem Lạc Mộng Khê ôm vào trong ngực: “Có thể là do nàng mệt mỏi mới mơ thấy ác mộng kì quái như vậy, mấy ngày này, nàng nên ở trong vương phủ nghỉ ngơi, không cần lại ra bên ngoài...”

“Ta biết”, Lạc Mộng Khê rúc trong ngực Nam Cung Quyết, muốn đi ngủ, nhưng lại hoàn toàn không buồn ngủ: Vài ngày gần đây nàng thực nhàn nhã, chuyện gì cũng không làm, trừ bỏ ăn chính là ngủ, làm sao có thể mệt được?

Đúng rồi, nàng nhớ rõ có người từng nói qua, người càng ngủ sẽ càng muốn ngủ, người lười sẽ lại càng lười, chẳng lẽ ngày tháng an nhàn của nàng quá nhiều, người cũng trở nên lười đi....

Nam Cung Quyết thấy Lạc Mộng Khê nằm trong lòng hẳn không nói lời nào, nhưng ánh mắt vẫn xoay chuyển: “Mộng Khê, đang suy nghĩ cái gì?”

“Ngày kia là mừng sáu, chúng ta có phải đưa một chút lễ vật tới dịch quán hay không?” Hạ hầu Thần nạp phi không phải chuyện nhỏ, chỉ trong một ngày, toàn bộ mọi người ở kinh thành Thanh Tiêu đều biết, trong lòng vừa hâm mộ lại vừa buồn bực:

Lúc trước Hạ Hầu Thần thích rõ ràng là tướng phủ nhị tiểu thư Lạc Tử Hàm, vì sao cưới lại là tướng phủ tứ tiểu thư, chẳng lẽ để cho tứ tiểu thư làm sủng phi, qua một đoạn thời gian lại nạp nhị tiểu thư làm chánh phi, tỷ muội cộng nhất phu, đúng là giai thoại của nhân gian.

“Đương nhiên, Hạ Hầu Thần ở Thanh Tiêu nạp sủng phi, chúng ta cũng phải làm tròn bốn phận chủ nhà”.

nói đến Hạ Hầu Thần nạp phi, Lạc Mộng Khê mâu quang chợt lóe:

“Nam Cung Quyết, ta nhớ rõ khi Hạ Hầu Thần nhìn thấy Lạc Thái Vân trên giường, trên người nàng ta che kín dấu hôn ngân, nhưng theo cách nói của Bắc Đường Diệp, Hạ Hầu Thần cũng không có chạm vào người Lạc Thái Vân, vậy những dấu hôn ngân trên người nàng ta như thế nào mà có?”

Lúc ấy chạm vào Lạc Thái Vân chỉ có ba người, Bắc Đường Diệp, Hạ Hầu Thần và Phượng Túy, những dấu hôn ngân không phải do Hạ Hầu Thần chế tạo ra, vậy là kiệt tác của hai người kia...

“Hôn ngân khẳng định không phải do Bắc Đường Diệp, Phượng Túy chế tạo ra, tính tình hai người kia ta đều biết, Lạc Thái Vân không phải ý trung nhân của bọn họ, bọn họ chạm cũng sẽ không chạm vào...”

“Đúng vậy”, Lạc Mộng Khê ở trong lòng Nam Cung Quyết ngồi thẳng người dậy: “Cùng giống nhau, nhưng nếu không nhìn kĩ, căn bản là nhìn không đến”

‘trên biển hoa’ (tên cây trâm nhắc tới trong chương trước) chỉ cần thả trên mặt nước, sẽ nở rộ ra nhan sắc xinh đẹp, bình thường nó cũng chỉ là dây buộc màu đen, không chút thu hút.

Lạc Mộng Khê đem ‘trên biển hoa’ mang ở trên tóc, nếu chỉ thoáng nhìn qua, căn bản là nhìn không ra đâu là tóc, đâu là ‘trên biển hoa’.

“Bắc Đường Diệp mang đến nhiều bảo bối như vậy, nàng lại chỉ thích duy nhất ‘trên biển hoa’ này”. Tâm tư Mộng Khê cùng những nữ nhân khác bất đồng, những thứ ở trong túi kia, tùy tiện lấy ra một thứ cũng chói mắt hơn ‘trên biển hoa’ này.

Nếu là người khác khẳng định sẽ lấy những món đồ màu sắc rực rỡ kia, chỉ có Mộng Khê lại cố tình thích ‘trên biển hoa’ thoát nhìn không chút thu hút này, trên thực tế, trong những bảo bối này, ‘trên biển hoa’ lại là thứ quý giá nhất.

“Ánh mắt của ta không giống người thường đi”, Lạc Mộng Khê đặc ý hướng Nam Cung Quyết: “Chàng hẳn là nên cao hứng vì ánh mắt của ta, nếu không, lúc trước ta tùy tiện tìm một nam tử vĩ đại gả đi, tuyệt không gả cho chàng, một người bệnh nặng sắp chết...”

“Ánh mắt ta cũng không giống người thường đi, nếu không, ta như thế nào lại nhiều mỹ nữ như vậy cũng không cưới, cố tình cưới nàng một người quái dị làm vợ...”

Trước kia, Nam Cung Quyết bệnh nặng, Lạc Mộng Khê lại rất xấu, khi hai người cùng một chỗ, sẽ không nói những lời miễn cảm như vậy.

Nay, hai người đều đã khôi phục bình thường, bệnh sắp chết, người quái dị, cũng thành ngôn ngữ bình thường họ mang ra trêu đùa.

“Chàng hẳn là âm thầm may mắn, người quái dị ta đây sau khi khôi phục dung mạo, mỹ mạo thiên hạ vô song, cam đoan chàng đi khắp đại giang

nam bắc, cũng không tìm được người có thể so sánh với ta nha”. Lạc Mộng Khê lại đắc ý.

“Vậy Lạc Mộng Khê nàng cũng có thể vui vẻ, sau khi bệnh hiểm nghèo của ta khỏi hẳn, thể lực khôi phục, võ công tăng nhiều, cũng có đủ năng lực bảo hộ nàng...”

“Nam Cung Quyết, võ công của chàng cao cường ta từng tận mắt nhìn thấy, nhưng còn thể lực...” Lạc Mộng Khê đem Nam Cung Quyết cao thấp đánh giá một lần, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên trên tức: “không biết so với người bình thường có bao nhiêu lợi hại”

“Vậy nàng có muốn thử xem hay không, ta cam đoan, thể lực tuyệt đối so với nàng mạnh hơn”. nói xong, Nam Cung Quyết đấm mắt trên tức càng đậm, cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi anh đào của Lạc Mộng Khê, đem lời nói sắp ra khỏi miệng nàng toàn bộ nuốt vào trong bụng, cánh tay ôm Lạc Mộng Khê cũng càng chặt thêm.

Lạc Mộng Khê muốn giãy giụa, nhưng không thể động đậy, trong lòng nhin không được liên tục kêu khổ: nàng bất quá chỉ đùa một chút mà thôi, không nghĩ tới lại dẫn lửa thiêu thân, ngày mai có thể lại phải đến giữa trưa nàng mới có thể tỉnh lại rồi.

Nam Cung Quyết hôn triền miên, hôn đến Lạc Mộng Khê toàn thân như nhũn ra, đấm mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ần ần xuất hiện một tầng hơi nước, ánh mắt Nam Cung Quyết lóng lánh, rốt cuộc nhin không được dục vọng trong người.

Nam Cung Quyết nhẹ nhàng đem Lạc Mộng Khê trong lòng phóng tới trên giường, trong nháy mắt tắt hết ánh nến, vấy tay kéo hạ trướng幔, quần áo của nam tử cùng nữ tử bên trong từng kiện từng kiện rơi xuống, trong phòng vang lên âm thanh làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Trời gần sáng, Lạc Mộng Khê bị Nam Cung Quyết ép buộc nặng nề chìm vào giấc ngủ, Nam Cung Quyết tắm rửa cho mình và Lạc Mộng Khê, lại thay cho nàng tắm y sạch sẽ, nhẹ nhàng giúp nàng kéo chăn lên.

Nam Cung Quyết ngồi xuống giường, dịu dàng vỗ về khuôn mặt tuyệt mỹ của Lạc Mộng Khê, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn thấm đượm tình dục mà ửng đỏ, đôi mắt thâm thúy càng ngừng càng sâu:

Mộng Khê sau khi bị ác mộng làm cho bừng tỉnh liền không hề buồn ngủ, ta không thể không dùng phương pháp này làm cho nàng đi vào giấc ngủ, nữ tử có bầu, đều sẽ như vậy sao?

Đương nhiên khi hai người ân ái, Nam Cung Quyết thả nhẹ động tác, sợ làm bị thương đến tiểu bảo bảo trong bụng Mộng Khê.

“Khởi bẩm vương gia, Đường đại phu đến”, thanh âm bẩm báo của thị vệ từ ngoài cửa truyền đến, Nam Cung Quyết mới hoàn hồn: “Mời hân tiến vào”.

Vuon tay kéo trướng mạn xuống, đem dung nhan xinh đẹp của Lạc Mộng Khê giấu sau trướng mạn, chỉ chừa cánh tay nhỏ bé của nàng bên ngoài.

“Tham kiến vương gia”, lão giả đi vào nội thất, đối với Nam Cung Quyết thi lễ.

“Đường lão không cần đa lễ, bắt mạch cho vương phi đi”. Nam Cung Quyết đứng một bên, đem ghế nhường lại cho lão giả.

“Vâng”, lão giả cung kính đáp một tiếng, đi tới bên giường bắt mạch cho Lạc Mộng Khê, một lát sau, lão giả buông cổ tay Mộng Khê ra, vuốt vuốt chòm râu.

“Thế nào?”, Nam Cung Quyết nóng lòng muốn biết tình huống thân thể của Lạc Mộng Khê, gấp giọng hỏi.

“Vương gia không cần lo lắng, vương phi cùng tiểu vương gia tất cả đều khỏe mạnh”. Lúc trước Nam Cung Quyết từng hỏi lão giả nữ tử sau khi mang thai sẽ có phản ứng như thế nào, hơn nữa lão ở trong vương phủ cũng thường xuyên nhìn thấy Lạc Mộng Khê, căn cứ tình hình của nàng thời gian gần đây, lão đã sớm đoán ra nàng mang thai, cho nên, lần này kiểm tra, kết quả không làm cho lão kinh ngạc quá lớn.

“Nhưng vừa rồi, Mộng Khê gặp ác mộng...” vừa rồi Nam Cung Quyết so với Lạc Mộng Khê tình lại một chút, nhưng kinh ngạc trong mắt Lạc Mộng Khê, cùng với khủng hoảng trong đó hằn đều nhất nhất thu vào tầm mắt.

Trước kia, trong mắt Lạc Mộng Khê chỉ có tự tin, chưa bao giờ có hoảng sợ cùng bối rối, xem ra thời gian nữ tử mang thai đều rất yếu ớt, Mộng Khê cũng không ngoại lệ.

“Ha ha, thời gian nữ tử mang thai cùng bình thường không giống nhau, gặp ác mộng, gặp mộng đẹp đều rất bình thường, bất quá vương gia, ngày suy nghĩ đêm liên nằm mộng, vương phi gặp ác mộng, hẳn là ban ngày gặp được trường hợp nguy hiểm nào đó, buổi tối mới mơ thấy ác mộng...”

“Bốn vương hiếu được”, về sau ít để Mộng Khê trông thấy huyết tinh, trước mắt phải lấy dưỡng thai làm trọng, trước mặt nàng bốn vương tận lực không giết người.

“Vương phi thân thể rất tốt, đứa nhỏ cũng còn rất nhỏ, tạm thời không cần uống thuốc dưỡng thai, bình thường vương gia chỉ cần khắc chế chính mình là được...”

“Đường lão” Nam Cung Quyết đôi mắt vi tiếm: “Chuyện này, tạm thời đừng cho người khác biết, đối với vương phi cũng phải giữ bí mật, trước khi nàng tự mình phát hiện nàng mang thai, không cần nói cho nàng”.

Lão giả đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức khôi phục bình thường: “Lão hủ hiệu được”. Tuy rằng lão không biết mục đích thực sự của Nam Cung Quyết là gì, bất quá, nếu Nam Cung Quyết đã phân phó, lão nhất định sẽ nghe theo.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Đại Hôn

Tên hắc y nhân bị hắc y nhân cầm đầu chỉ định không phải người khác, chính là hắc y nhân mới vì Lạc Thái Vân mà cầu tình.

Trời đã sắp sáng, bọn họ mặc hắc y không nên trì hoãn thời gian thêm nữa, nhanh chóng trở về mới là thượng sách.

Đem nơi này giao cho tên hắc y nhân kia, những hắc y nhân khác bước nhanh ra khỏi ngôi miếu đồ nát, cỏ khô sớm đã bị ép buộc đến không chịu nổi, nói là Lạc Thái Vân nằm trên đồng cỏ khô không bằng nói Lạc Thái Vân nằm trên đất còn chính xác hơn.

Nàng ta lúc này sợi tóc hỗn độn, hai mắt nhắm chặt, toàn thân tràn ngập dấu hôn ngân cùng nhiều điểm ứ ngân (vết bầm), không còn chỗ nào là hoàn hảo, máu đỏ tươi dọc theo bắp đùi chảy xuống, bộ dáng kia, muốn bao nhiêu chặt vật liền có bấy nhiêu chặt vật, làm sao còn nửa điểm bộ dáng kiêu ngạo của tiểu thư tướng phủ.

Hắc y nhân cầm trong tay trường kiếm chậm rãi tới gần, Lạc Thái Vân nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, vô thanh vô thức, không rõ là còn sống hay đã chết.

“Thời điểm không còn sớm, người nhanh lên”. Bên ngoài ngôi miếu đồ nát hắc y nhân không kiên nhẫn thúc giục.

Hắc y nhân kia ngoan tâm, đột nhiên cầm trường kiếm đâm đến trên người Lạc Thái Vân...

“A”, nguyên bản không biết là còn sống hay đã chết, Lạc Thái Vân đau hô một tiếng, đột nhiên mở mắt, ánh mắt cừu hận, phần nộ bắn thẳng về phía tên hắc y nhân kia.

Đau đớn lan khắp toàn thân, Lạc Thái Vân mâu quang phần nộ cùng cừu hận càng đậm, giống như muốn đem hắc y nhân lăng trì xử tử.

“Lạc Thái Vân, chớ có trách ta, chúng ta cũng chỉ là nhận tiền của người ta, làm theo吩 phó của người ta”. Muốn trách cũng chỉ có thể trách người, quá dễ dàng tin người khác, mới dẫn tới cái chết thê thảm của ngày hôm nay.

Hắc y nhân đột nhiên rút mạnh trường kiếm, mũi kiếm mang theo máu tươi bắn tung tóe trên người hắn. Ánh mắt oán hận của Lạc Thái Vân chậm rãi tiêu tán, trong mắt chỉ còn lại nồng đậm chua xót: Đúng vậy, đi đến kết quả ngày hôm nay, trừ bỏ Lạc Tử Hàm thiết kế hãm hại, còn do suy nghĩ của ta quá mức đơn thuần.

Nếu ta đối với nàng ta có một chút phòng bị, âm mưu của nàng ta sao có thể thực hiện được, là ta, ta ngu ngốc, đem sự việc suy nghĩ đơn giản...

“Việc hôm nay...các người cũng thoát không khỏi có quan hệ...cho dù thành quỷ...ta cũng sẽ không buông tha các người...”, Lạc Thái Vân thanh âm mặc dù suy yếu, lại thập phần kiên định.

Hắc y nhân mâu quang phát lạnh, đối với Lạc Thái Vân đâm thêm một kiếm: Chớ có trách ta, đây chính là người tự tìm...

trên thân kiếm lại vẩy lên đầy máu, Lạc Thái Vân hướng mặt hắc y nhân phun một ngụm máu tươi, đáy mắt cừu hận dần chuyển thành một phiến tro tàn...

Xác nhận Lạc Thái Vân đã không còn khả năng sống sót, hắc y nhân lau đi vết máu trên thân kiếm, bước nhanh đi ra ngoài:

“đã chết?”, đem người đi ra cao thấp đánh giá một lần, hắc y nhân cầm đầu hỏi.

“đã chết”, hắc y nhân phụ trách động thủ trả lời.

“Hậu hoạn đã trừ, đi thôi”, kế tiếp bọn họ còn phải trở lại thân phận thường ngày của mình, sau đó tìm cơ hội đi Tướng phủ tìm Lạc Tử Hàm đòi bạc.

Có thể kiếm tiền, lại có nữ nhân miễn phí, chuyện tốt như vậy, ai cũng không cự tuyệt: Bất quá, tứ tiểu thư tướng phủ này trừ bỏ vẫn còn là xử nữ, cùng những nữ tử thanh lâu khác không có gì bất đồng...

Ngoài trời nổi lên một trận mưa to, cọ rửa hết thảy tội ác thế gian, miếu này cũng đã sắp bị phá, căn bản là không thể che mưa, mưa xuyên thấu qua tầng tầng ngói vỡ, tí tách rơi xuống trên mặt trên người Lạc Thái Vân...

Khi mưa to rơi xuống, tất cả hắc y nhân đều phi thân rời đi, sau khi bọn hắn toàn bộ biến mất không thấy, một đạo thân ảnh yếu diệu xuất hiện trong miếu đổ nát, nhìn Lạc Thái Vân đã mất đi hơi thở, khóe miệng giơ lên một tia cười trào phúng: Đây là kết cục của kẻ dễ dàng tin lời người khác, hi vọng người có thể nhớ kỹ, từ nay về sau, không cần lại mắc cùng một sai lầm.

Mưa to một trận, sau đó nhỏ dần, tí tách tí tách rơi cho đến khi trời tối, dường như vẫn chưa muốn ngừng lại.

Lạc vương phủ.

“...Mộng Khê...Mộng Khê...dậy ăn chút gì rồi lại ngủ tiếp...”, thanh âm mềm nhẹ của Nam Cung Quyết vang lên bên tai, ngay sau đó Lạc Mộng Khê bị người nâng dậy, rơi vào vòng ôm ấm áp quen thuộc.

“Bây giờ là khi nào?”, Lạc Mộng Khê đã tỉnh ngủ, tuy rằng cảm giác cả người đau nhức, nhưng vẻ mặt thoải mái, trong lòng thập phần xác định, mình đã ngủ thời gian không ngắn.

“Trời đã tối, là thời gian dùng bữa tối rồi...”

Lạc Mộng Khê không tiếng động thở dài: Lại là thời gian dùng bữa tối, ta thể nhưng ngủ tới trời tối, là ta tham ngủ, hay vẫn là Nam Cung Quyết quá ép buộc.

“Mộng Khê, dậy ăn gì đi”, Nam Cung Quyết lấy thêm kiện áo choàng khoác lên trên người Lạc Mộng Khê, ôm nàng xuống giường.

Lạc Mộng Khê mở mắt, nhìn hướng Nam Cung Quyết, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên nghi hoặc cùng nồng đậm trêu tức: “Nam Cung Quyết, chàng hôm nay...” có chút khác thường a.

Lúc trước Nam Cung Quyết cũng quan tâm Lạc Mộng Khê, nhưng không giống như hôm nay, đối với nàng cẩn thận cùng ôn nhu che chở, thật giống như xem nàng là tiểu hài tử, cần hẳn bảo vệ chăm sóc.

“Bốn vương khiến cho nàng ngủ cả một ngày, trong lòng có chút áy náy”. Nam Cung Quyết mặt không đổi sắc nói.

“Ta ngủ một ngày, thể lực đã muốn khôi phục, không cần chàng quan tâm chiếu cố như vậy”. Còn tiếp tục như vậy, ta thật sự trở thành sâu gạo, trừ bỏ ăn chính là ngủ, làm sao còn nửa điểm bộ dáng đặc công hiện đại.

không được, ta nhất định phải thay đổi tình trạng này, bằng không khi kẻ địch tập kích, ta lại trở thành ếch ngồi trong hang, chờ bị người ta giết sao.

“Nàng xác định không cần ta chiếu cố?”, ngữ khí Nam Cung Quyết cùng với đáy mắt bình tĩnh, làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ của hắn.

“Đương nhiên xác định, ta có tay có chân, không cần chàng giúp ta, ta có thể tự mình làm”. Ta đường đường là đặc công của thế kỉ hai mươi mốt, hiện tại lại trở thành sâu gạo, nói ra, có chút dọa người đó nha.

“Nàng khẳng định?” Đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện lên một tia cảm xúc khó hiểu, Lạc Mộng Khe trực giác cảm thấy không ổn, nhưng lại không nghĩ ra Nam Cung Quyết muốn làm gì, tính tình quật cường làm cho nàng không dễ dàng chấp nhận chịu thua: “Đương nhiên khẳng định”.

“Vậy được rồi, bốn vương tôn trọng quyết định của nàng”.

“A”, Nam Cung Quyết buông lỏng hai tay, Lạc Mộng Khe kinh hô một tiếng, thẳng tắp rơi xuống, tuy nói trong phòng có trải thảm, nhưng Lạc Mộng Khe không hề có chuẩn bị, bị rơi xuống, khẳng định ngã không nhẹ: Nam Cung Quyết, chàng đúng là quỷ hẹp hòi, ta sẽ không tha cho chàng!

Ngay khi Lạc Mộng Khe làm tốt chuẩn bị toàn thân đau đón khi ngã xuống, nhưng lại không có đau đón như trong dự kiến, mùi đàn hương quen thuộc quanh quần chóp mũi, ôm ấp ấm áp quen thuộc gần trong gang tấc.

Lạc Mộng Khe mở to mắt, ánh vào mí mắt, là ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết, sắc bén, lại ẩn ẩn mang theo ý cười trêu tức: “hiện tại nàng còn xác định không cần bốn vương chiếu cố sao?”

Lạc Mộng Khe cúi đầu nhìn lại: Chính mình cách mặt đất chỉ chừng một cm, vừa rồi là Nam Cung Quyết vươn hai tay đỡ được nàng.

Nam Cung Quyết thế nhưng xem ta là súng vật chơi đùa, xem chiêu!

Lạc Mộng Khe tung chưởng sắc bén đánh về phía Nam Cung Quyết, thừa dịp Nam Cung Quyết né tránh tạo ra khe hở, Lạc Mộng Khe từ trong lòng Nam Cung Quyết đứng dậy, bàn tay nhỏ bé vung lên, chủ thủ trong tay hướng đến cổ Nam Cung Quyết.

Ánh mắt trong suốt tinh nghịch lóe lên nồng đậm trêu tức: “Lạc vương gia, chàng cảm thấy, hiện tại ta còn cần chàng chiếu cố sao?”

“Tạm thời, không cần”, về sau sẽ cần.

“Mộng Khê, người khác đều hi vọng mình được phu quân quan tâm chăm sóc, nàng sao lại không giống với bọn họ thế chứ?”, bốn vương căn thận chiếu cố nàng, nàng còn không vui.

“Ta chỉ luyện cho bản thân tính đề cao cảnh giác mọi lúc mọi nơi, không muốn làm sâu gạo, ếch ngồi trong hang”.

Hương vị đồ ăn nồng đậm bay vào trong mũi, Lạc Mộng Khê nhất thời cảm thấy thèm ăn, thu hồi chủ thủ trong tay, xoay người nhanh đi vào sau bình phong rửa mặt chải đầu: Rửa mặt chải đầu xong, nhanh ăn cơm thôi, thật đói nha.

“Sâu gạo, ếch ngồi trong hang, là thứ gì vậy?” đối với những từ mới mẻ mà Lạc Mộng Khê nói, Nam Cung Quyết là lần đầu tiên nghe thấy tất nhiên sẽ không hiểu.

“Đợi lát nữa sẽ cùng chàng giải thích, bây giờ ta phải đi rửa mặt chải đầu”, đói bụng một ngày, rửa mặt vệ sinh, ăn cơm quan trọng hơn, về phần sâu gạo và ếch ngồi trong hang, về sau có thời gian sẽ cùng chàng giải thích.

Đã đói bụng, tốc độ vệ sinh của Lạc Mộng Khê cũng rất nhanh, thời gian nửa chén trà nhỏ qua đi, Lạc Mộng Khê đã ngăn nắp sạch sẽ, tinh thần tỏa sáng từ sau bình phong đi ra, rất nhanh đi tới trước bàn dùng bữa.

Cùng mọi ngày giống nhau, Nam Cung Quyết đều ăn rất ít, phần lớn thời gian đều là hẩn nhìn Lạc Mộng Khê dùng bữa.

Mà Lạc Mộng Khê, đối với những đồ ăn mà Nam Cung Quyết gặp đến món nào cũng không cự tuyệt, trong chén nhỏ đầy thức ăn, còn ăn rất ngon: “Nam Cung Quyết, ngày mai chính là mừng sáu, là đại hôn của Lạc Thái Vân và Hạ Hầu Thần, chúng ta sẽ đưa lễ vật gì qua đó?”

Thiếp mời của Hạ Hầu Thần hôm qua đã được đưa đến Lạc vương phủ, Lạc Mộng Khê vốn định dành suy nghĩ xem nên đưa lễ vật gì cho hân, lại ngủ một ngày, buổi tối còn bị Nam Cung Quyết ép buộc hôm nay lại ngủ hết một ngày, mai là đại hôn, nàng chỉ còn thời gian đêm nay để suy nghĩ.

“Đối với tặng lễ, bốn vương không có suy nghĩ nhiều, tất cả đều giao cho Nhạc Địch đi làm”. Nam Cung Quyết hân là vương gia Thanh Tiêu, nếu ngay cả lễ vật nhỏ như vậy cũng muốn hân đi chú ý, vậy những hạ nhân kia liền không cần nữa rồi, một chút ưu phiền cũng không chia sẻ được cho chủ nhân.

“Nam Cung Quyết, sau bữa tối chàng không có việc gì đi, theo giúp ta đi dạo một chút”. đi dạo trong viện, ta sẽ muốn trở về ngủ, lần này đi dạo trên đường cái, muốn ngủ cũng không thể ngủ, vừa vận có thể giảm béo.

Nhưng gần đây tại sao ta lại thích ngủ như vậy, có phải là thân thể xảy ra vấn đề gì hay không.

“Hôm nay mưa cả một ngày, vừa mới ngừng thôi, đường không dễ đi, sau bữa tối vẫn là không nên đi trên đường, ở trong phủ đi một chút thì được rồi”. Ta cũng không muốn nàng cùng tiểu bảo bảo có sơ xuất.

“Như vậy”. Lạc Mộng Khê có chút suy nghĩ: “Để cho Đường đại phu đến giúp ta chẩn mạch đi, gần đây ta trở nên thực thích ngủ, ta lo lắng thân thể xảy ra vấn đề gì”.

“Người đâu, đi thỉnh Đường đại phu”. Đại phu là người của Nam Cung Quyết hân, hơn nữa người này lại được Nam Cung Quyết đặc biệt dặn dò, tuyệt sẽ không đem việc Mộng Khê có thai nói cho nàng.

Cho dù Mộng Khê không đề cập tới chuyện này, ta cũng đang muốn tìm lí do để cho Đường đại phu đến chẩn mạch cho Mộng Khê, làm an lòng của nàng, vạn nhất ngày nào đó Mộng Khê đi trên đường, đi ngang qua y phố, đi vào bắt mạch, vậy một phen tâm ý của bốn vương chẳng phải là sẽ hủy hoại trong chốc lát sao.

Chuyện Mộng Khê có thai bầu chắc chắn sẽ giấu giếm không được, nhưng bốn vương muốn để cho nàng biết muộn một chút, chờ nàng cùng đứa nhỏ trong bụng có cảm tình, sẽ không mù quáng đưa ra quyết định sai lầm gì.

Lạc Mộng Khê vừa dùng xong bữa tối, Đường đại phu cũng đến, đang chuẩn bị mọi thứ bắt mạch cho Lạc Mộng Khê rồi tìm một lí do: Thời tiết thay đổi thất thường, Vương phi có chút bị nhiễm phong hàn, cũng không có gì đáng ngại, lão hủ kê cho vương phi một đơn thuốc, dùng vài ngày, bình thường chú ý nhiều một chút, không để bị trúng gió là được.

Phương thuốc của Đường đại phu cũng không đưa cho Lạc Mộng Khê xem, Nam Cung Quyết sau khi xem xong, trực tiếp đưa cho Đường đại phu mang đi hiệu thuốc, bốc thuốc, hầm thuốc, toàn bộ đều do Đường đại phu tự thân làm, không được cho người khác nhúng tay, về phần đến tột cùng Đường đại phu khai thuốc gì, chỉ sợ cũng chỉ có Đường đại phu và Nam Cung Quyết biết mà thôi.

Bóng đêm càng sâu, Lạc Mộng Khê sau khi uống thuốc xong, nằm ở trên giường, không biết là do tác dụng của thuốc, hay là có nguyên nhân khác, Lạc Mộng Khê thực sự không cảm thấy mệt nhọc nữa rồi.

“Nam Cung Quyết, gần đây Lãnh Tuyệt Tình có cùng chàng liên lạc hay không”. Ngày mai là đại hôn của Lạc Thái Vân và Hạ Hầu Thần, hai người bọn họ thành thân, vô hình chung lại làm củng cố quan hệ giữa Lạc Hoài Văn và Hạ Hầu Thần.

Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp sai người ném Lạc Thái Vân đến trên giường Hạ Hầu Thần, làm cho hắn gieo gió gặt bão, khi đó cũng đã nghĩ đến hai loại khả năng: một là Hạ Hầu Thần sẽ không cưới Lạc Thái Vân, quan hệ giữa Lạc Hoài Văn cùng Hạ Hầu Thần sẽ trở nên căng thẳng. một loại khác chính là hắn sẽ cưới Lạc Thái Vân, hai người họ tiếp tục liên minh, quan hệ sẽ càng thêm vững chắc.

Vốn tưởng rằng khả năng thứ nhất nhiều hơn một chút, dù sao Hạ Hầu Thần cũng là người kiêu ngạo độc đoán, sẽ không để cho người khác tính toán chuyện của mình, không nghĩ tới, hắn thế nhưng lại lựa chọn loại thứ hai.

Bất quá, điều này cũng cho thấy, Hạ Hầu Thần là người thực thông minh, nếu hắn chọn loại thứ nhất chẳng khác nào đắc tội Lạc Hoài Văn, hơn nữa còn có kình địch là Nam Cung Quyết, hắn đừng mơ tưởng có được bình an rời khỏi Thanh Tiêu.

Đương nhiên Hạ Hầu Thần chán ghét Lạc Thái Vân là thật, ném cho hắn một nữ nhân mà hắn chán ghét, để cho hắn ngày nào cũng phải đối diện với nàng ta cũng coi như một loại trừng phạt.

Huống chi, cho dù Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp không đưa Lạc Thái Vân cho Hạ Hầu Thần, liên minh của hắn với Lạc Hoài Văn cũng không thay đổi.

“Vài ngày gần đây không biết Lãnh Tuyệt Tình có việc gì, không có cùng ta có liên lạc”. Nam Cung Quyết đem Lạc Mộng Khê ôm vào trong ngực, hai mắt khép hờ: “Cơ sở ngầm do ta phái đi báo lại, tất cả Tuyệt Tình cung đều mạnh khỏe”.

“Lãnh Tuyệt Tình còn ở tại kinh thành”, Tuyệt Tình cung không có chuyện gì, vậy Lãnh Tuyệt Tình nhất định còn ở lại kinh thành.

“Ân” Nam Cung Quyết thản nhiên đáp một tiếng, thanh âm rất nhẹ, không biết có phải là sắp ngủ: Nàng còn ở nơi này, Lãnh Tuyệt Tình làm sao có thể rời đi.

“Hạ Hầu Thần đại hôn, hẳn khẳng định mời không ít người, ngày mai lại có náo nhiệt để xem”. Lạc Mộng Khê đôi mắt lên lóe tia quý dị, rõ ràng là không có hảo ý.

“Mộng Khê, ngày mai nhiều người, khẳng định cũng rất loạn, chúng ta phải cẩn thận ứng phó, không thể khinh thường”. Nam Cung Quyết mở to mắt, thận trọng dặn dò: Người càng nhiều sự tình càng loạn, bốn vương cũng không hi vọng có người thừa dịp náo loạn, tổn thương nàng cùng tiểu bảo bảo.

“Yên tâm, ta cũng không phải tiểu thư khuê các ôn nhu yếu ớt, người khác muốn thương tổn ta, cũng không dễ dàng như vậy”. Lạc Mộng Khê tự tin tràn đầy, đem thân thể càng tiến vào trong lòng Nam Cung Quyết: Đàn hương trên người Nam Cung Quyết làm cho người ta tinh thần an tĩnh, rất nhanh đi vào giấc ngủ, lúc trước Lạc Mộng Khê không muốn ngủ, nhưng hiện tại, bóng đêm ngày càng sâu, nàng phải ngủ, nếu không ngày mai tỉnh lại, hai mắt giống như gấu mèo, thế nào có thể đi tham gia hỉ yến được.

Nhìn Lạc Mộng Khê giống như con mèo nhỏ nhu thuận rúc vào trong ngực mình, Nam Cung Quyết không tiếng động thở dài: Ta là sợ khi nàng cùng người động thủ, động tác quá lớn, thương đến tiểu bảo bảo, đồng thời cũng làm thương chính mình.

Bắt đầu từ chương sau cho đến khi hoàn Lạc Vương Phi sẽ đặt pass, khi chương cũ đủ 30 like mới mở pass ko thì đặt pass đến khi ra ebook

không lâu sau, trong lòng truyền đến tiếng hít thở đều đều, Nam Cung Quyết nhẹ nhàng cười, mắt lộ ra tia tinh quái: Mộng Khê ngủ thật là nhanh, thuốc an thần kia cũng có chút tác dụng.

nhẹ nhàng hôn hương vị ngọt ngào từ cánh môi mềm mại của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết dịu dàng ôm chặt Lạc Mộng Khê nhắm hai mắt lại: Nay Mộng Khê có thai trong người, bốn vương không thể phóng túng giống như trước kia, tận lực khắc chế, chờ Mộng Khê sinh tiểu bảo bảo, thân thể khôi phục, thời gian của chúng ta còn rất dài.

Phủ thừa tướng.

Gần giờ tí, đồ cưới Lạc Hoài Văn mua cấp cho Lạc Thái Vân đều đã được chuyển đến tướng phủ, nhìn đồ cưới chồng chất như núi, Lạc Hoài Văn không nói thêm gì: “Đem những thứ này đưa đến Hương viên”. Ngày mai khi tứ tiểu thư xuất giá, sẽ cùng nhau mang đi.

Lạc Hoài Văn hai ngày này đều vội vã chỉ huy mọi người chuẩn bị đồ cưới, chưa đi Hương viên: không biết Thái Vân có chịu an tĩnh ở Hương Hương hay không?

Lạc Thái Vân là do Liễu Hương Hương một tay nuôi lớn, đối với lời của nàng cũng là nói gì nghe nấy, biết rõ Liễu Hương Hương khuyên giải Lạc Thái Vân nhất định sẽ nghe, nhưng Lạc Hoài Văn vẫn có chút không quá yên tâm:

Ngày mai Thái Vân xuất giá, bốn tướng đi nhìn nàng một chút, ngày mai qua đi, nàng đã là sườn phi của Hạ Hầu Thần, về sau nàng sẽ cùng Hạ Hầu Thần trở về Tây Lương Quốc, muốn gặp được nàng là rất khó khăn.

Lạc Hoài Văn đi ra cửa phòng, một trận khí lạnh nghênh diện đánh tới, hôm nay mưa cả một ngày, mặt đất thực ẩm ướt, liền ngay cả không khí cũng ẩm ướt, gió lạnh ẩm ướt thổi đến trên người, có chút lạnh.

Tướng phủ đèn đuốc sáng trưng, Lạc Hoài Văn cầm đèn trúc đi về phía Hương viên: Mới mấy tháng thời gian, Mộng Khê và Thái Vân đều đã xuất giá, Tử Hàm chắc cũng sẽ nhanh thôi.

Nghĩ đến ba nữ nhi của ông, Lạc Hoài Văn không tiếng động cười lạnh: Mộng Khê nguyên bản là gả cho Lăng Khinh Trần, không nghĩ tới, cuối cùng lại gả cho Nam Cung Quyết, Tử Hàm thích Hạ Hầu Thần, Thái Vân lại gả cho hần, ai, không biết vị hôn phu của Tử Hàm sẽ là ai?

Thời gian cũng đã rất khuya, trong Hương viên đèn vẫn còn sáng, Lạc Hoài Văn đẩy cửa phòng tiến vào, liền thấy Liễu Hương Hương đang ngồi ở ngoại thất thêu thùa.

Lạc Hoài Văn đi vào, Liễu Hương Hương vội vàng đứng lên, buông khăn đỏ đang thêu dở trên tay xuống, hơi hơi phúc thân (nhúng người): “Lão gia”.

Lạc Hoài Văn thản nhiên đáp ứng một tiếng: “Thái Vân đâu?”

“Thái Vân ngày mai xuất giá, đã đi ngủ rồi”. Tam phu nhân cung kính trả lời, khó nén trong lòng vui sướng: Thái Vân làm Tây Lương thái tử sủng phi, cách quý phi cũng không xa, tương lai của bọn họ sẽ có ngày sung sướng.

“Kêu nàng dậy, bốn tướng có chuyện muốn dặn dò nàng”. Ngày mai Thái Vân chính là người của Hạ Hầu Thần, người làm cha như hần muốn quan tâm cũng là ngoài tầm tay với, quan tâm cũng không đến.

“Dạ”, hôn sự của Lạc Thái Vân và Hạ Hầu Thần là do Lạc Hoài Văn một tay thúc đẩy, cho nên Liễu Hương Hương trong lòng thập phần cảm kích Lạc Hoài Văn: Lúc này đây, lão gia cũng không chỉ hướng về mỗi mình Lạc Tử Hàm.

Thái Vân nhà ta, so ra có điểm nào kém so với Lạc Tử Hàm, nàng ta có thể gả cho Hạ Hầu Thần, Thái Vân nhà ta cũng có thể.

Khăn lụa đỏ thắm trong tay Liễu Hương Hương là vì Lạc Thái Vân mà chuẩn bị, chỉ còn thiếu mấy châm nữa là xong, Liễu Hương Hương một bên

vừa thêu, một bên lại vén lên bức rèm che, tiến vào nội thất: “Thải Vân, mau tỉnh lại, cha con đến xem con”.

Nằm đưa lưng về phía nàng ‘Lạc Thải Vân’ thân hình đột nhiên chấn động, mơ hồ không rõ trả lời: “Con rất mệt, có việc gì cứ nói là được rồi”.

Lạc Hoài Văn chỉ cho rằng nàng không vui khi gả cho Hạ Hầu Thần nên không chút nào để ý: “Thải Vân, ngày mai con đã xuất giá, từ nay cha không thể chiều cố con được nữa, tính tình của con cần sửa lại một chút...”

“Gặp chuyện cần phải suy nghĩ thấu đáo, không nên mù quáng làm ra quyết định, đối với Hạ Hầu Thần cũng không cần quá mức tin tưởng, mọi việc đều phải chừa cho mình một đường lui...”

Lạc Hoài Văn cẩn thận đem mọi chuyện nhất nhất dặn dò, nếu lúc này là Lạc Thải Vân thật, khẳng định cảm động đến lệ nóng doanh tròng.

Nhưng nằm trên giường lúc này cũng không phải là nàng, cho nên đối với những dặn dò của Lạc Hoài Văn người trên giường có chút không kiên nhẫn, trên miệng tuy rằng vẫn không ngừng ‘ừ’ đáp ứng, trong lòng lại là đang báo oán: Vì sao vô nghĩa nhiều lời như vậy...

không biết qua bao lâu Lạc Hoài Văn rốt cục nói xong, khe khẽ thở dài, thân thủ tháo xuống miếng ngọc bội mình vẫn đeo trên người: “Thải Vân, cái này cho con, nếu phát sinh chuyện gì không thể giải quyết, chỉ cần mang thứ này đi trên đường, sẽ có người đến giúp con...”

“Đa tạ lão gia”, Liễu Hường Hường vẫn đi theo bên người Lạc Hoài Văn, nàng biết ngọc bội này có giá trị cùng đại biểu cho cái gì, nay Lạc Hoài Văn lại có thể đem ngọc bội này giao cho Thải Vân, Liễu Hường Hường có thể nào không vui, có thể nào mất hứng.

Liễu Hường Hường tiếp nhận ngọc bội từ trong tay Lạc Hoài Văn, e sợ hấn sẽ đổi ý, bước nhanh đi tới bên giường, đưa cho Lạc Thải Vân: “Thải

Vân, đây là một phen tâm ý của cha người, mau nhận lấy đi”.

“Cảm ơn cha”, thanh âm người trên giường mơ hồ không rõ, như trước đưa lưng về phía Lạc Hoài Văn và Liễu Hương Hương, đưa tay tiếp lấy ngọc bội.

Lạc Hoài Văn vẫn chưa cảm thấy kì lạ với phản ứng của người trên giường, bởi vì Lạc Thái Vân vốn là không muốn gả cho Hạ Hầu Thần, nàng đối với lời nói chình mình hờ hững cũng là có nguyên nhân.

Lạc Hoài Văn dặn dò xong mọi chuyện, đang muốn xoay người rời đi, thình lình nhìn thấy ngọc bội trên tay người nằm trên giường, nhất thời trong lòng cả kinh, thân hình cao lớn nháy mắt đi tới trước giường, Lạc Hoài Văn bắt lấy cổ tay người nọ, đem kéo đứng lên: “Người không phải Thái Vân”.

Lạc Tử Hàm không hề chuẩn bị, cả người bị Lạc Hoài Văn kéo, khuôn mặt xinh đẹp hiện ra trước mắt Lạc Hoài Văn và Liễu Hương Hương:

“Nhị tiểu thư, sao lại là người? Thái Vân đâu?” Liễu Hương Hương kinh hô, ánh mắt bối rối mọi nơi tìm kiếm: “sẽ không phải là người đem Thái Vân đánh ngất, rồi giấu nàng đi”.

Khó trách ta cảm thấy hai ngày nay Thái Vân khác thường, thì ra người nằm trên giường cũng không phải là nàng.

“Tử Hàm, Thái Vân đâu?” Lạc Hoài Văn cũng là tương đối hiếu tính tình Lạc Tử Hàm, nàng sẽ không ngốc đến nỗi đem giấu Thái Vân ở trong phòng, còn mình thì giả mạo.

Sự tình bị vạch trần, Lạc Tử Hàm cũng không tính giấu diếm nữa, kinh ngạc ngẩn ngui qua đi đã khôi phục bình thường: “Muội ấy đi rồi”.

“đi như thế nào?”, không ai hỗ trợ, Lạc Thái Vân không ra khỏi Tướng phủ, khẳng định Lạc Tử Hàm giờ trò quý.

“Nữ nhi cũng không biết”, Lạc Tử Hàm khuôn mặt bình tĩnh, trong mắt chân thành: “Thái Vân chỉ nhờ nữ nhi giúp muội ấy ra phủ, cái khác đều không nói”.

“Nàng muốn người hỗ trợ, người liên hỗ trợ? Người cũng biết ngày mai Thái Vân sẽ xuất giá, nếu nàng đi không trở lại, vậy như thế nào lập gia đình?” Liễu Hương Hương rống giận, trong mắt đẹp phát ra lửa giận.

Lạc Tử Hàm khinh thường cười nhạo một tiếng: “Tam nương, sở dĩ Thái Vân âm thầm ra tướng phủ chính là muốn đào hôn, người cảm thấy nàng có thể trở về sao?”, Liễu Hương Hương này, đến giờ vẫn còn mộng tưởng hảo huyền như vậy.

“Cái gì, Thái Vân đào hôn?” Liễu Hương hương khiếp sợ, tốt tốt, nàng vì sao muốn đào hôn: “Tử Hàm, có phải người bức Thái Vân hay không? Thái Vân sao có thể đào hôn?”

“Ta không có bức muội ấy, là muội ấy tự nguyện”. Lạc Tử Hàm chậm rãi giải thích, xốc lên chăn, xoay người xuống giường: Cũng đã bị vạch trần, nàng không cần thiết phải ngụy trang.

“Lạc Thái Vân tự mình nói, nàng thích là Nam Cung Quyết, không phải Hạ Hầu Thần, lần này đào hôn, nàng có thể là đi tìm Nam Cung Quyết đi”. Lạc Tử Hàm cầm lấy quần áo mặc vào.

“Lão gia, mau phái người đi tìm Thái Vân đi”. Liễu Hương Hương lòng nóng như lửa đốt: Thời cơ tốt như vậy, không thể tiện nghi cho Lạc Tử Hàm.

“Chỉ sợ các người tìm không thấy nàng, nàng đã có tâm tránh né, tìm được nàng khả năng rất nhỏ”. Huống chi ta đã sai người đi giết nàng, các

người tìm được nàng mới là lạ.

Lạc Tử Hàm sở dĩ tâm ngoan (độc ác) như vậy, là vì sợ mình bị vạch trần, sau đó trước giờ xuất giá Lạc Hoài Văn sẽ đem Lạc Thái Vân tìm được trở về, vậy tất cả kế hoạch của nàng, chẳng phải là uổng phí.

Vị trí Tây Lương thái tử phi phải là của Lạc Tử Hàm nàng, nàng không cho phép bất cứ kẻ nào hủy hoại điều này, cho dù là thân muội muội của nàng cũng không được, kẻ nào dám ngăn cản nàng, liền giết không tha.

“Người đâu, lệnh cho mọi người ra phủ, toàn lực tìm kiếm tứ tiểu thư”. Lạc Hoài Văn lạnh giọng ra lệnh: Hạ Hầu Thần không phải nhân vật đơn giản, chính mình cưỡng bức hãm cưới Thái Vân đã là chạm đến tối kỵ của hắn, nay nếu lại cho người giả trang giả cho hắn, chỉ sợ quan hệ liên minh giữa hai người bọn họ sẽ trở nên căng thẳng.

“Dạ”, bọn thị vệ đáp ứng một tiếng, rất nhanh tản đi, toàn lực ở trong kinh thành tìm kiếm.

“Lôi Đình, Lôi Minh, đi Lạc vương phủ nhìn xem Thái Vân có ở đó hay không...”

“Tướng gia, người của chúng ta vẫn luôn theo dõi Lạc vương phủ, tứ tiểu thư không có đến đó”. Lôi Đình nhỏ giọng đối với Lạc Hoài Văn hồi báo, Lạc Hoài Văn đôi mắt càng ngưng càng sâu:

Thái Vân vì Nam Cung Quyết mới rời nhà trốn đi, nay lại chưa đi Lạc vương phủ, việc này không phù hợp với tính cách Thái Vân: “Làm cho người ta ở kinh thành gia tăng tìm kiếm”. Chỉ mong Thái Vân, không cần gặp chuyện không may là tốt rồi.

Mà một đêm này, đối với Nam Cung Quyết và Lạc Mộ Dung Khê mà nói là ôn nhu, ấm áp, hai người ôm nhau đi vào giấc ngủ, cho nhau an tâm, Nam Cung Quyết còn chờ mong tiểu bảo bảo của hai người bọn họ ra đời.

Đối với Lạc Tử Hàm mà nói, đây lại là một đêm đầy đặc ý, người của tướng phủ tuyệt đối không thể tìm được Lạc Thái Vân...

Đối với Liễu Hương Hương, Lạc Hoài Văn lại là một đêm cực kì gian nan: Thái Vân, con rớt cuộc đang ở nơi nào?

Sắc trời dần sáng, những thị vệ phái đi vẫn chưa trở về, tự nhiên cũng không có tin tức của Lạc Thái Vân, Lạc Hoài Văn ngồi trên ghế, mới chỉ một đêm mà trông hằn giống như già đi mười năm.

“Thừa tướng” không tìm được bóng dáng tứ tiểu thư.

Thái dương lướt qua đường chân trời chậm rãi nhô lên, Lôi Minh đi vào phòng, lại không biết phải bấm báo như thế nào với Lạc Hoài Văn.

“Tử Hàm đâu, để cho nàng đến Hương viên, thay Thái Vân xuất giá”. Đây là biện pháp duy nhất: “Mặt khác, âm thầm tìm kiếm tứ tiểu thư”.

Lấy năng lực của Thái Vân, nàng không có khả năng trốn tránh như vậy, thị vệ tướng phủ tìm nàng cả một đêm, nhưng cũng không tìm được, hẳn là phải có nguyên nhân: thứ nhất chính là có nhân vật lợi hại mang nàng đi, thứ hai chính là, Thái Vân gặp chuyện không may...

So sánh hai khả năng, Lạc Hoài Văn hi vọng là nguyên nhân thứ nhất, Thái Vân chỉ không muốn làm sườn phi của Hạ Hầu Thần, tạm thời mất tích, không lâu sau còn có thể trở về....

“Dạ”, Lôi Minh lĩnh mệnh rời đi, trong phút chốc xoay người, khe khẽ thở dài: Thừa tướng cả đời này thật không dễ dàng, chỉ mong tứ tiểu thư không gặp chuyện không may mới tốt.

Khi Lôi Minh đi thông tri Lạc Tử Hàm đến Hương viên thay Lạc Thái Vân xuất giá, nàng không có kinh ngạc cùng vui sướng, bởi vì hết thảy đều nằm trong tính toán của nàng.

Đại phu nhân xuất ra vòng tay long phượng trân quý, đeo lên cổ tay Lạc Tử Hàm, mắt lộ ra từ ái: “Tử Hàm, nương rớt cuộc cũng đợi được ngày này”.

“Nương, sau khi nữ nhi gả qua đó, nhất định sẽ làm cho Hạ Hầu Thần đứng về phía nương”. Thân là đích nữ tướng phủ, sủng phi của Hạ Hầu Thần, nàng tin mình có năng lực làm được việc này.

“Nương chờ tin tức tốt của con”.

Lạc Tử Hàm tuy rằng là từ Hương viên xuất giá, nhưng từ đầu tới cuối chuẩn bị hết thảy không phải là Liễu Hương Hương mà là đại phu nhân, nha hoàn của Hương viên, Lạc viên bị đại phu nhân chỉ huy xoay quanh, giống như bà mới là chủ nhân Hương viên, Liễu Hương Hương là chủ nhân chân chính lại hoàn toàn bị bỏ qua.

Nhìn vẻ mặt vui sướng, bận rộn mọi việc của đại phu nhân, Liễu Hương Hương đứng ở trong góc không chớp mắt, nắm chặt khăn lụa mà chỉ còn kém mấy châm nữa là có thể hoàn thành, khuôn mặt xinh đẹp có chút dữ tợn.

Lạc Thái Vân, con vì sao lại muốn chạy trốn, vì sao, con có biết con hủy diệt không chỉ là hạnh phúc của con, mà còn có nửa đời sau của nương...

Lạc vương phủ - Khê viên.

Mặt trời càng lên cao, Nam Cung Quyết đã sớm tỉnh, nhưng Lạc Mộng Khê nằm trong lòng hẫng vẫn còn đang ngủ say, Nam Cung Quyết cũng không lập tức đứng dậy, không đi quấy rầy nàng, nhấc tay, nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê, đáy mắt thâm thúy lóe lên nồng đậm ý cười sủng nịnh.

Nam Cung Quyết dùng một ngón tay phác hoạ xinh đẹp khuôn mặt của Lạc Mộng Khê, ngón tay dọc theo khuôn mặt đi vào hai bên cánh mũi của

nàng, nhẹ nhàng nhéo nhéo: “Heo nhỏ lười biếng, mau dậy”.

“Bây giờ là lúc nào?”, đây là lúc Lạc Mộng Khê nửa tỉnh nửa ngủ, thường hay hỏi câu này, hai tròng mắt khép hờ, hai hàng mi liên tục nháy lên, giống như muốn mở to mắt.

“Phỏng chừng là nửa canh giờ sau, sẽ cử hành đại hôn của Hạ Hầu Thần và Lạc Thái Vân”. Nam Cung Quyết có hỏi có đáp, nhưng đáp án của hắn lại thành công làm cho Lạc Mộng Khê nhanh chóng mở to mắt, rất nhanh xoay người ngồi dậy.

“đã trễ như vậy, tại sao chàng còn không gọi ta”. Ta cũng vậy, tại sao ngủ thẳng đến bây giờ còn không tỉnh, trước kia, ta nghỉ ngơi luôn có quy luật, gần đây lại càng ngày càng lười.

“không cần sốt ruột, Lạc vương phủ cách dịch quán không xa, chúng ta rất nhanh có thể tới”. Nam Cung Quyết ở trên môi Lạc Mộng Khê hạ một nụ hôn: “hiện tại chúng ta đi rửa mặt chải đầu, dùng bữa xong sẽ đi dịch quán”.

Lạc Mộng Khê đang vội, rửa mặt chải đầu, dùng bữa đều rất nhanh, nhưng Nam Cung Quyết lại giống như cố ý làm đối nghịch với nàng, vô luận làm chuyện gì, đều rất chậm.

Khi hai người chuẩn bị xong đi tới dịch quán, nơi đó đã sớm rất đông, náo nhiệt vô cùng, không nhìn người thu hỉ thiếp ở cửa, Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê trực tiếp đi vào, nghĩ lại cũng đúng, Nam Cung Quyết là Thanh Tiêu Lạc vương ai mà không biết, đối với hắn, căn bản không cần thu hỉ thiếp.

Phía sau, Nhạc Định sai người đem lễ vật tiến vào, đối với lễ vật của Nam Cung Quyết, mọi người tự nhiên tò mò, lặng lẽ mở ra, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm:

Lạc vương gia đúng là không hổ danh, tặng lễ vật quý trọng như vậy, trăm ngàn lần phải cẩn thận, không thể làm hỏng, nếu không cho dù người có mười cái mạng cũng không đền được.

Dịch quán đã chuẩn bị để tiếp đón các quốc gia, sân rất lớn, cũng thực xa hoa, lúc này đã kín người hết chỗ, bởi vì triều đình, giang hồ, cùng với tam giáo cửu bang đều tập hợp tất cả ở trong này, ngay cả đám người Phương Mặc, Lam Linh Nhi từng cự tuyệt Hạ Hầu Thần cũng có mặt ở đây.

Trông thấy Nam Cung Quyết, tất cả các đại thần, giang hồ nhân sỹ, nếu là nhận thức Nam Cung Quyết đều đến đây chào hỏi, đám người Phương Mặc, Lam Linh Nhi cũng không ngoại lệ, nhưng người rất nhiều, bọn họ nhất thời không thể đến trước mặt Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê được.

Đương nhiên, khi hướng Nam Cung Quyết chào hỏi, ánh mắt thỉnh thoảng lại ngăm nhìn phía Lạc Mộng Khê, bất quá, Lạc Mộng Khê mang khăn che mặt, bọn họ cái gì cũng nhìn không tới...

Chờ các đại thần đi bớt, đám người Phương Mặc, Lam Linh Nhi đi đến trước mặt Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê: “Lạc vương gia, Lạc vương phi”.

“Lần này là Hạ Hầu thái tử nạp sườn phi, các vị không cần đa lễ, cứ thoải mái đi”. Nam Cung Quyết giống như ứng phó với các đại thần, lễ phép khách sáo, ánh mắt lơ đãng nhìn khắp nơi: Hôm nay người đến đây quả không ít, bằng hữu, địch nhân của Hạ Hầu Thần đều được mời tới, hẳn thật sự là thích náo nhiệt hay là có mục đích khác đây.

“Hạ Hầu Thần nạp sườn phi, không nhất thiết phải phô trương lớn như vậy đi”. Huống chi, nơi này cũng không phải Tây Lương quốc, hẳn hô hào tổ chức lớn như vậy, là cho ai xem.

Nam Cung Quyết suy tư: “Hạ Hầu Thần là cố ý, tuy rằng hắn cười là thứ xuất Lạc Thái Vân, nhưng ý nghĩa lại không giống như vậy”.

“Hạ Hầu Thần là Tây Lương thái tử, Lạc Thái Vân là nữ nhi thừa tướng Thanh Tiêu, hai người kết hợp, lại nhìn đám hỏi, ở trong mắt người ngoài, là Hạ Hầu Thần nhìn chúng đám hỏi này, muốn cùng Thanh Tiêu gắn bó suốt đời, đương nhiên, vì mặt mũi của Lạc Hoài Văn, cho ông ta thể diện trước bá quan văn võ”.

“Hạ Hầu Thần thật thông minh”, hắn không bỏ qua bất cứ một cơ hội có thể lợi dụng nào.

thật ra Nam Cung Quyết cùng hắn có chút giống nhau, ngoài mặt bất động thanh sắc, kì thật, làm mỗi một chuyện, đều sẽ có mục đích, tựa như đối phó kẻ khác, đều là từ từ tra tấn cho đến khi chết, mà còn làm cho người ta không hề hay biết.

Lạc Mộng Khê lơ đãng ngẩng đầu, nhìn đến ánh mắt Phương Mặc nhìn nàng có chút quỷ dị, mang theo ánh sáng khác thường, nhưng khi nàng nhìn kĩ lại, thấy Phương Mặc đang cúi đầu nói chuyện với Lam Linh Nhi, ánh mắt căn bản không dừng trên thân thể của nàng: Vừa rồi là ảo giác của ta, hay vẫn là...

“Lạc vương gia, Lạc vương phi, bên kia có đến vài vị bằng hữu giang hồ, tại hạ cùng Lam giáo chủ qua đó một chút”.

Phương Mặc nho nhã lễ độ, một bộ dáng khiêm tốn, Lạc Mộng Khê xác thực có hoài nghi, vừa rồi có phải mình xuất hiện ảo giác hay không.

“Phương minh chủ, Lam giáo chủ xin cứ tự nhiên”. Nam Cung Quyết lần này tiến đến bởi hắn thân là chủ nhân Thanh Tiêu, xuất phát từ lễ phép, phải ra mặt tham dự.

Trong lòng hẳn coi trọng nhất, chính là Lạc Mộng Khê cùng thai nhi trong bụng nàng, chỉ cần mẫu tử các nàng bình an, những người khác, muốn làm gì đều cùng hẳn không có quan hệ.

Nhìn thân ảnh Phương Mặc và Lam Linh Nhi càng lúc càng xa, Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống: “Nam Cung Quyết, chàng không thấy kì quái sao? Phương Mặc là võ lâm minh chủ, là danh môn chính phái, nhưng Lam Linh Nhi lại là giáo chủ Ngũ Độc giáo, là tà giáo, hai người bọn họ trời sinh chính là cừu địch, vì sao lại trở thành bằng hữu, còn thân mật như vậy?”

Nam Cung Quyết mỉm cười: “Giang hồ cùng triều đình giống nhau, không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có cừu địch vĩnh viễn, hiện tại hai người bọn họ hợp tác khăng định là có lợi ích nào đó”.

nói không chừng một ngày nào đó, bọn họ lại vì lợi ích mà tranh chấp, trong thời gian ngắn, lại ở hai thế đối lập, trở thành đấu đá đến người chết ta sống, cũng là chuyện bình thường.

Danh môn chính phái cũng vào nhà cướp của, cũng là ngụy quân tử mà thôi, buổi tối giết người, ban ngày giả bộ dạng thành người tốt, tiến đến cứu người. Tà giáo có khi cũng cứu người, là người tốt, cho dù ở trong tà giáo cũng sẽ làm chuyện tốt.

Đối với thanh danh bên ngoài chỉ có vài phần là thật, chủ yếu vẫn là xem cách làm người của hẳn, cùng với tính cách chính trực hay bất chính.

“Lạc vương gia, Lạc vương phi, thái tử điện hạ đã vì hai vị chuẩn bị phòng tốt, mời hai vị theo ty chức”. Thân phận Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê cùng người thường bất đồng, đương nhiên có ưu đãi đặc biệt.

Vừa rồi có rất nhiều người vây quanh hai người Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, hạ nhân này không thể đến gần, thật vất vả chờ cho các đại thần đều rời đi, hẳn mới nhanh chóng chạy tới thực hiện chức trách của mình.

Nếu không, để cho Hạ Hầu Thần nhìn thấy Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê phải đứng, trách cứ hắt hiu đãi Lạc vương gia, Lạc vương phi không chu toàn, tới lúc đó hắt hiu liền thảm.

Nam Cung Quyết thể lực rất tốt, ngồi hay đứng đều không có gì khác nhau, nhưng Lạc Mộng Khê đang có mang, không nên đứng lâu, cho nên Nam Cung Quyết liền thuận theo an bài của Hạ Hầu Thần, ôm lấy Lạc Mộng Khê đi về phía căn phòng đã được chuẩn bị cho bọn họ.

Từ Lạc vương phủ tới dịch quán, Nam Cung Quyết vẫn bồi bên cạnh Lạc Mộng Khê, Hạ Hầu Thần cũng không thể làm gì.

Trong viện rất náo nhiệt, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết ngồi trong phòng, cũng không được thanh tĩnh, hơn nữa, thỉnh thoảng lại có quan viên tiến đến chào hỏi Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê chỉ đành phải nâng cao tinh thần, cùng Nam Cung Quyết ứng phó những quan viên này, trong lòng âm thầm thở dài: Thời gian bái đường sao còn chưa tới?

Chờ sau khi Hạ Hầu Thần cùng Lạc Thái Vân bái đường, Lạc Mộng Khê liền cùng Nam Cung Quyết hồi phủ, nơi này thực sự rất ấm ỉ, ấm ỉ khiến nàng khó chịu: Ngày đó ta cùng Nam Cung Quyết thành thân, người tuy nhiều, cũng không ấm ỉ như vậy.

Rốt cục chờ cho các đại thần đều đi rồi, Lạc Mộng Khê đang muốn hướng Nam Cung Quyết than thở vài câu, thanh âm thăm hỏi của Hạ Hầu Thần lại truyền vào trong tai: “Lạc vương gia, Lạc vương phi, bản cung không tiếp đón từ xa, thất kính, thất kính”.

“Hạ Hầu thái tử khách khí, hôm nay là ngày vui của Hạ Hầu thái tử, bốn vương cùng Mộng Khê còn chưa chúc mừng thái tử...”

“Lạc vương gia và Lạc vương phi tới đã là chúc mừng lớn nhất đối với bản cung”. Hạ Hầu Thần làm bộ như lơ đãng đem ánh mắt chuyển tới trên

người Lạc Mộng Khê: “Thải Vân là muội muội của vương phi, nay bốn cung cùng vương gia coi như là thân thích...”

Lạc Mộng Khê ánh mắt thâm trầm: “Thải Vân là muội muội của Mộng Khê, ngài lấy Thải Vân làm sủng phi, quan hệ cùng vương gia xác thực kéo gần không ít, về sau có thời gian, chúng ta có thể ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm, uống chút rượu...”

Mặt ngoài là thân thích, lại âm thầm đấu đến thiên hôn địa ám, người chết ta sống, thân thích như vậy, không có tốt hơn.

Ý tứ trong lời nói của Lạc Mộng Khê là: Chúng ta ngồi cùng một chỗ, chỉ có thể nói chuyện phiếm, uống trà, những chuyện khác, để sau hãy nói.

Phàm là chuyện có liên quan đến Hạ Hầu Thần, đều không phải là chuyện tốt, khẳng định đều sẽ có điều kiện, hơn nữa, lấy trình độ thông minh của hắn, điều kiện chỉ có thể có lợi cho chính hắn. Dĩ tâm của hắn bưng bưng, vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn, cùng hắn hợp tác nhất định phải thật cẩn thận, nếu không ngày nào đó, vì lợi ích, nói không chừng hắn có thể bán đứng người.

Từ lúc tiến vào dịch quán đến bây giờ, trừ bỏ thủ vệ đứng ở ngoài, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết chưa cảm thấy có người mai phục, cho nên, hai người xác định: Hạ Hầu Thần tạm thời còn không có âm mưu gì.

Hạ Hầu Thần nạp sủng phi, không cần hắn tự mình đến đón tân nương, chỉ cần phái thủ hạ đi là được, hắn chỉ cần ở trong này chờ tân nương đến.

Còn chưa có tin tức của đội ngũ đón dâu truyền đến, Hạ Hầu Thần liền cùng Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ngồi tán gẫu, nội dung tán gẫu, nhìn thì như rất thoải mái, nhưng kì thực sóng ngầm mãnh liệt, đều là muốn thám thính hư thực của đối phương, lại bị đối phương dễ dàng che giấu.

Hơn nữa, Hạ Hầu Thần mặc dù là cùng Nam Cung Quyết nói chuyện, nhưng ánh mắt hắn lại thường xuyên nhìn hướng Lạc Mộng Khê, tuy rằng Lạc Mộng Khê mang khăn che mặt, Hạ Hầu Thần nhìn không tới bộ dáng của nàng, nhưng Nam Cung Quyết vẫn cảm thấy không thoải mái.

Thân thủ đem Lạc Mộng Khê ngả ra phía sau ghế uống trà, thân ảnh thon dài của Nam Cung Quyết đem Lạc Mộng Khê hoàn toàn ngăn trở, làm cho Hạ Hầu Thần muốn nhिều không nhìn tới.

Nam Cung Quyết! Hạ Hầu Thần tức giận tận trời, đang muốn nghĩ biện pháp làm cho Nam Cung Quyết tránh ra, thanh âm bẩm báo của thị vệ từ ngoài cửa vang lên:

“Khởi bẩm thái tử, giờ lành đã đến, kiệu hoa của tân nương đã tới cửa”.

Hạ Hầu Thần nhãn tình sáng lên, cường chế vui sướng trong lòng, nhẹ nhàng trầm hạ mí mắt: Rốt cục đã đến đây.

Lạc Thái Vân ít người biết đến, Lạc Mộng Khê lại mang khăn che mặt, trừ bỏ người thân, người chân chính gặp qua nàng, nhận thức hai nàng rất ít, nếu không để ý kỹ, người bình thường cũng là không thể phát hiện ra.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Kinh Biến

Hạ Hầu Thần nạp sườn phi, lại giống như nạp chính phi, làm thập phần long trọng, cấp Lạc Hoài Văn không ít mặt mũi, cũng để cho văn võ bá quan Thanh Tiêu nhìn đến: Hạ Hầu Thần hẳn là thực lòng thực dạ muốn cùng Thanh Tiêu gắn bó suốt đời, không nghĩ muốn khai chiến.

Công phu diễn suất của Hạ Hầu Thần rất tốt, cấp bậc lễ nghĩa lại thập phần chu đáo, vô cùng khách sáo với người ngoài.

Sau khi đón ‘Lạc Thái Vân’ từ trên kiệu hoa xuống, Hạ Hầu Thần vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng ta, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo ý cười nho nhã.

Nếu nhìn kĩ lại có thể phát hiện, Hạ Hầu Thần ý cười tràn đầy khuôn mặt, lại không đạt tới đáy mắt, bàn tay to nắm chặt tay nhỏ bé của nữ tử, lại siết thật chặt. Chính xác mà nói, hẳn hẳn là đang phát tiết tức giận, bàn tay nhỏ bé của tân nương phỏng chừng cũng bị hấn làm đau.

“Hôm nay Lạc Thái Vân có chút khác lạ so với ngày thường”. Lạc Mộng Khê nhỏ giọng nói thầm, tuy rằng giọng nói của nàng rất nhẹ, nhưng Nam Cung Quyết vẫn nghe được: “Khác thường chỗ nào?”

“Lạc Thái Vân thích chàng, làm sao có thể nghe lời như vậy gả cho Hạ Hầu Thần?” Đây là điểm đáng ngờ thứ nhất: không có chút ý muốn kháng cự, hơn nữa bộ dáng của nàng ta cũng không giống như là bị điểm huyết đạo hoặc bị người khác khống chế.

“Có thể nàng ta đã nghĩ thông suốt, dù sao nàng ta cũng đã thất thân cho Hạ Hầu Thần, nếu không lấy hấn, toàn bộ thế gian, sợ rằng không có nam

tử nào muốn lấy nàng ta”.

Trừ bỏ Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết cũng lười đi để ý nữ tử khác, trong mắt hắn, Lạc Thái Vân, Lạc Tử Hàm đều như nhau cả: Nữ tử làm cho hắn chán ghét, hắn chưa từng để ý qua người đó.

Huống chi hiện tại Lạc Tử Hàm còn đội khăn voan, thân hình, chiều cao cùng Lạc Thái Vân cũng không khác nhiều lắm, cho nên, Nam Cung Quyết không nhận ra nàng ta là giả mạo.

Cách làm người của Hạ Hầu Thần, thế nhân đều rõ ràng, thứ gì hắn không cần, cũng không cho phép người khác được nhúng chàm.

Tuy rằng Lạc Thái Vân cùng hắn không có vợ chồng chi thực, nhưng trong mắt người đời, Lạc Thái Vân là người của Hạ Hầu Thần, nếu Lạc Thái Vân dám không lấy hắn, chỉ sợ nàng ta đời này cũng chỉ có thể sống cô độc một mình, còn lúc nào cũng bị người khác cười nhạo, khiêu khích.

Sống cuộc sống như vậy, chẳng bằng thuận theo ý tứ của Lạc Hoài Văn và Hạ Hầu Thần, giả làm vợ Hạ Hầu Thần, làm sủng phi thái tử, tương lai là Tây Lương quý phi, thân phận địa vị đều không thấp, như thế nào so với cuộc sống khổ cực cũng tốt hơn.

Hoặc là Lạc Hoài Văn đáp ứng nàng ta điều kiện gì đó, sau khi nàng ta cùng Hạ Hầu Thần thành thân, quan hệ đặc thù, tựa như Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê lúc trước, chính là chỉ có vợ chồng trên danh nghĩa....

thật sự như vậy sao? Đối với lý do của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê cảm thấy sức thuyết phục còn chưa đủ lớn:

Khí chất của Lạc Thái Vân giống như thay đổi rất nhiều, đây là điểm đáng ngờ lớn nhất: một người tướng mạo có thể thay đổi, thanh âm cũng có thể thay đổi rất nhanh, nhưng khí chất, muốn thay đổi không phải chuyện một sớm một chiều có thể làm được.

Khí chất của một người là do sở thích cùng ham muốn hàng ngày, cùng với công việc của người đó tạo ra. Ví như thư sinh chính là cả người tản ra phong độ của người trí thức, nhìn qua có chút văn văn nhược nhược, tướng quân ở biên quan giết địch, sẽ mang theo uy phong lẫm lẫm, hào khí lãnh ngạo.

Lạc Thái Vân luôn luôn yêu thích trang phục trang sức, không thích đọc sách viết chữ, mặc dù có Liễu Hương Hương dạy nàng ta lễ nghi, nhưng khí chất của nàng ra vẫn có chút tục khí.

Vị tân nương tử trước mặt này, rõ ràng là tiểu thư khuê các, tinh thông thi từ, Lạc Thái Vân chỉ trong thời gian ngắn ngủi hai ngày, có thể đem khí chất tăng lên đến cảnh giới này sao?

Cổ nhân có nói: Kẻ sĩ không gặp ba ngày đã khác xưa, cho nên Lạc Mộng Khê tuy có hoài nghi, nhưng cũng không dám tùy tiện kết luận.

“Nhất bá thiên địa”. Người chủ trì hô to một tiếng, đứng trong đại sảnh, Hạ Hầu Thần và Lạc Tử Hàm xoay người đối diện với thiên địa hành lễ.

Khuôn mặt tuấn tú của Hạ Hầu Thần vẫn như trước mang theo ý cười thản nhiên, làm cho người ta đoán không ra đến tột cùng hắn đang suy nghĩ cái gì, khuôn mặt của Lạc Tử Hàm bị khăn voan đỏ thắm che khuất, mọi người cũng nhìn không tới biểu tình trên mặt nàng.

Lạc Hoài Văn cho Lạc Mộng Khê cảm giác chính là bí hiểm, giao hoạt giống con hồ ly, Lạc Thái Vân là nữ nhi của lão, nếu lão sai người huấn luyện Lạc Thái Vân, thời gian hai ngày đem Lạc Thái Vân thay đổi, cũng không phải không có khả năng.

“Nhị bá cao đường”, người chủ trì lại cất tiếng nói, Hạ Hầu Thần, Lạc Tử Hàm đứng thẳng thân, xoay người hành lễ.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sự tình khẳng định không đơn giản như mặt ngoài nhìn thấy, nhưng là vấn đề đến tột cùng nằm ở nơi nào, trong lúc nhất thời Lạc Mộng Khê thật sự không thể nghĩ ra.

Lạc Mộng Khê đang muốn hỏi ý kiến Nam Cung Quyết, trong đầu đột nhiên linh quang chợt lóe: Lạc Tử Hàm, ta như thế nào lại quên mất nàng ta, nàng ta vẫn luôn muốn làm thái tử phi của Hạ Hầu Thần, Lạc Thái Vân xuất giá là cơ hội tốt nhất, nàng ta như thế nào có thể bỏ qua.

Nếu người đang báai đường cùng Hạ Hầu Thần là Lạc Tử Hàm, vậy những nghi vấn đều có thể giải đáp.

Bất quá, nếu Lạc Tử Hàm thay Lạc Thái Vân xuất giá, Lạc Hoài Văn nhất định là không đồng ý, hễ sở dĩ không có ngăn lại, chỉ có một nguyên nhân: Lạc Thái Vân đã xảy ra chuyện không thể xuất giá, vì mặt mũi của tướng phủ cùng Hạ Hầu Thần, chỉ có thể để cho Lạc Tử Hàm thay thế.

“Vương gia”, Lạc Mộng Khê đang muốn đem phát hiện của chính mình nói cho Nam Cung Quyết biết, một gã ám vệ bước nhanh đi vào bên cạnh Nam Cung Quyết, ở bên tai hễ nói nhỏ vài câu, ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết càng ngưng càng sâu.

Sau khi ám vệ đem sự tình báo cáo xong, Nam Cung Quyết khoát tay áo cho ám vệ rời đi: “Mộng Khê, Lạc Thái Vân này là giả”

“Ta đã nhận ra, đang muốn nói với chàng”. Trong đại sảnh Hạ Hầu Thần cùng Lạc Thái Vân, không, là Lạc Tử Hàm đang tiến hành bước cuối cùng: “Đưa vào động phòng”.

Kết thúc buổi lễ, Lạc Tử Hàm như nguyện gả cho Hạ Hầu Thần, nhưng Lạc Thái Vân đâu, nàng ta đã bị Lạc Tử Hàm làm gì? Xem ra, giấc mộng của ta là có thật, Lạc Thái Vân thật sự xảy ra chuyện.

“Lạc Thái Vân bị Lạc Tử Hàm thiết kế lừa ra tướng phủ, sau đó, không rõ đi nơi nào”. Đây là tin tức vừa rồi ám vệ báo cho Nam Cung Quyết.

“Ngay cả thị vệ Lạc vương phủ cũng không tra ra nơi nàng ta đi sao?”, là người nào mang Lạc Thái Vân đi, ngay cả thị vệ Lạc vương phủ cũng không thể tra ra.

“Thị vệ vương phủ tạm thời chỉ tra ra được là có một đám hắc y nhân mang Lạc Thái Vân đi, nếu muốn biết kế tiếp Lạc Thái Vân phát sinh chuyện gì, cần có thời gian điều tra”.

Người giang hồ cũng càng lúc càng lớn mật, ngay tại kinh thành Thanh Tiêu mà cũng dám hại người như vậy: Lạc Tử Hàm là tiểu thư quan gia, nàng ta hại người, sẽ không ngốc đến mức dùng thị vệ, chỉ có thể là sai khiến những người giang hồ này ra tay.

“Bảo bọn họ nhanh chóng điều tra”. Lạc Tử Hàm hại nàng ta như vậy, nếu Lạc Thái Vân chưa chết, nhất định sẽ quay về báo thù, đến lúc đó sẽ có trò hay để xem.

Vài ngày gần đây, liên tục có trò hay, ngay trước mắt cũng có, tỷ tỷ thay muội gả đi làm sườn phi, không biết buổi tối khi Hạ Hầu Thần nhìn đến tân nương là Lạc Tử Hàm mà không phải là Lạc Thái Vân, sẽ có phản ứng như thế nào?

Nhưng là, cũng không biết, đêm nay Hạ Hầu Thần sẽ bước vào tân phòng sao? Trong suy nghĩ của hắn, Lạc Thái Vân đã thất thân, nhưng không phải thất thân cho hắn.

Kiều ngạo như Hạ Hầu Thần, đối với nữ nhân người khác đã dùng qua, hắn khẳng định sẽ không bao giờ đụng tới, hơn nữa Lạc Thái Vân lại là do Lạc Hoài Văn cưỡng bức hắn cưới, không phải là hắn tự nguyện, hắn khẳng định sẽ không đối xử tốt với Lạc Thái Vân.

Lạc Tử Hàm nhìn như chiếm được tiện nghi, kì thực, cuộc sống sẽ không tốt đẹp như nàng ta tưởng tượng, chờ đợi nàng ta không phải là vinh hoa phú quý, mà là địa ngục khôn cùng.

Đại hôn của Hạ Hầu Thần, không chỉ có Nam Cung Quyết, Lãnh Tuyệt Tình, Lăng Khinh Trần cùng đến, còn có Hạ Hầu Yên Nhiên cũng đến, nhưng bọn họ lại tới chậm một chút, khi Hạ Hầu Thần bái đường mới đến, cho nên vừa rồi Lạc Mộng Khê không có nhìn thấy ba người bọn họ.

Hạ Hầu Thần cùng Lạc Tử Hàm vào động phòng, các tân khách tự nhiên là ngồi vào vị trí dùng hỉ yến, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê vốn định rời đi, bị Lãnh Tuyệt Tình, Lăng Khinh Trần tiến đến chào hỏi, trì hoãn không ít thời gian, khi hai người muốn đi lại có hạ nhân đến thỉnh họ ngồi vào vị trí.

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Lãnh Tuyệt Tình, Lăng Khinh Trần, Hạ Hầu Yên Nhiên được an bài trong cùng phòng dùng bữa: Nhiều người náo nhiệt thôi!

Trong phòng mọi người đều nhận thức lẫn nhau, trước khi ăn không tránh khỏi khách sáo một phen, hai người Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyệt Tình mặc dù nói chuyện cùng Nam Cung Quyết, nhưng ánh mắt lại thường xuyên nhìn hướng Lạc Mộng Khê.

Đương nhiên, mọi người nói đều là những chuyện râu ria để mà tiêu khiển, không ai chạm đến vấn đề nhạy cảm cả.

Hạ Hầu Yên Nhiên cùng Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyệt Tình lại hoàn toàn tương phản, cùng Mộng Khê đàm luận luôn mang theo ngấm ngấm hay công khai đả kích, ánh mắt ái mộ không rời khỏi Nam Cung Quyết.

“Lạc vương phi, tình cảm của người cùng Lạc vương gia thật sự giống như bên ngoài đồn đãi, tốt như vậy sao?” Nam Cung Quyết đối với Lạc Mộng Khê cẩn thận quan tâm làm cho Hạ Hầu Yên Nhiên tâm sinh đổ kị,

biết rõ quan hệ hai người bọn họ rất tốt, nàng ta còn muốn cố ý hỏi, mang theo ý tứ trào phúng.

“Đương nhiên”. Lạc Mộng Khê ngữ khí lạnh nhạt đáp.

“Nhưng từ khi bản công chúa tiến vào dịch quán đến bây giờ, lại không thấy được Lạc vương gia cùng Lạc vương phi có bao nhiêu thân mật”. Giọng nói Hạ Hầu Yên Nhiên bình tĩnh mang theo trào phúng: “Ngược lại là thái tử ca ca cùng chị dâu Thái Vân, thật sự là ân ái, từ đầu tới cuối thái tử ca ca đều nắm tay Thái Vân tấu tử...”

Tuy rằng Hạ Hầu Yên Nhiên thực chán ghét Lạc Thái Vân, nhưng hiện tại, Lạc Thái Vân đã gả cho Hạ Hầu Thần, thành tấu tử của chính mình, tình địch cũng đã qua, cho nên địch ý của Hạ Hầu Yên Nhiên đối với nàng cũng đánh tan không ít.

Bằng mỹ nhân Lâm Huyền Sương cũng đã trở về Dực vương cốc, nay Lạc Mộng Khê chính là tình địch lớn nhất của Hạ Hầu Yên Nhiên, chỉ cần đánh bại Lạc Mộng Khê, nàng ta có thể trở thành Lạc vương phi.

Đương nhiên, lấy thái độ trân trọng của Nam Cung Quyết với Lạc Mộng Khê, nếu hiện tại Hạ Hầu Yên Nhiên giết Lạc Mộng Khê là không có khả năng, bất quá, nàng ta lại muốn làm giảm nhuệ khí của Lạc Mộng Khê, đồng thời thể hiện tài năng của chính mình, làm cho Lạc Mộng Khê ở trước mặt Nam Cung Quyết phải mất mặt.

“Ý tứ của Yên Nhiên công chúa, là muốn Mộng Khê cùng vương gia ở trước mặt công chúa ân ái?” Lạc Mộng Khê trong mắt mang theo khinh thường, ngữ khí cao ngạo: “Tình cảm giữa hai người, là thể hiện từ những việc nhỏ lúc bình thường, là dùng tâm để cảm nhận, mà không phải tùy tiện làm cho người khác xem, e sợ người khác không biết tình cảm của mình cùng phu quân có bao nhiêu tốt...”

Ngụ ý là: Hạ Hầu Thần và Lạc Thái Vân trong lúc đó cũng chỉ là giả, chỉ là làm cho người khác xem, tình cảm của Lạc Mộng Khê ta và Nam Cung Quyết mới là thật, không phải để xem, mà là dùng tâm để cảm nhận...

“Người...” Hạ Hầu Yên Nhiên giận đến toàn thân phát giun, trong mắt bao trùm lửa giận, lại không thể phản bác một câu.

Nam Cung Quyết, Lãnh Tuyệt Tình, Lăng Khinh Trần với chuyện này đều thấy nhưng không thể trách: Cùng Lạc Mộng Khê giường thương mùa kiếm, Hạ Hầu Yên Nhiên là tự rước lấy nhục.

Hương vị đồ ăn nồng đậm truyền vào trong mũi, Lạc Mộng Khê chậm rãi mở miệng: “Yên Nhiên công chúa không thể nói được, có thể thấy được cơn tức quá lớn, đem khí quản bế tắc, nếu để lâu ngày, thân thể Yên Nhiên công chúa sẽ không tốt, tựa như một loại động vật đang nằm úp sấp trong viện này, hữu khí vô lực, nên ăn nhiều một chút rau dưa, hoa quả, trừ hỏa...”

Hạ Hầu Yên Nhiên ngẩng đầu nhìn phía ngoài cửa, một con chó đang nằm rạp trên mặt đất: “Lạc Mộng Khê, người...” thế nhưng đem bản công chúa so sánh với chó.

Lần này Hạ Hầu Yên Nhiên bị tức đến hoàn toàn nói không ra lời, ngón tay chỉ vào Lạc Mộng Khê run rẩy, rõ ràng là tức không nhẹ.

Hạ Hầu Yên Nhiên tức giận tận trời làm cho Lạc Mộng Khê bưng tỉnh: “thật ngại, Yên Nhiên công chúa, Mộng Khê không nên đem người cùng súc sinh kia đánh đồng, người so với súc sinh kia cao thượng hơn, đem nó cùng với người so sánh với nhau, thật là làm nhục thân phận hoàng gia của người...”

“Phật viết: Chúng sinh ngang hàng, người cùng súc sinh đều là ngang hàng, lời của Mộng Khê cũng không có gì không ổn”. Nam Cung Quyết nâng đĩa đem đồ ăn gấp đến trong chén của Lạc Mộng Khê, không coi ai ra

gì dặn dò: “Mộng Khê, ăn nhiều một chút, nàng rất gầy, mập một chút mới tốt”.

“Ta đã muốn rất mập, không cần lại mập thêm nữa đi”. Lạc Mộng Khê tuy có thai, nhưng mang thai không lâu, dáng người vẫn giống như trước, linh lung xinh đẹp.

“Bốn vương hi vọng nàng có thể mập một chút”. Từ đó cũng chứng minh tiểu bảo bảo thật khỏe mạnh.

Lãnh Tuyệt Tình, Lăng Khinh Trần chưa nói gì, chỉ cúi đầu ăn cơm, đôi mắt hơi trầm xuống, đều có tâm sự của riêng mình, Hạ Hầu Yên Nhiên cũng là đem lời nói của Nam Cung Quyết ghi nhớ trong lòng, đối với chuyện hãm giúp đỡ Lạc Mộng Khê tổn hại chính mình đã quăng lên chín tầng mây: Chẳng lẽ Quyết thích nữ tử mập?

Nhìn lại Lạc Mộng Khê, xác thực so với mình mập hơn một chút...

“Các vị đều ở đây a, bốn hoàng tử đến chậm, để cho các vị chờ lâu”. Bắc Đường Diệp không biết từ nơi nào đi tới, cùng mọi người chào hỏi vài câu, ngồi vào bên cạnh bàn dùng bữa: “Những đồ ăn này cũng thực phong phú, Hạ Hầu Thần đúng thật là hào phóng, trên đường cái bày trăm bàn yến tiệc....”

“Đó là đương nhiên, thái tử ca ca luôn luôn hào phóng” Hạ Hầu Yên Nhiên dào dạt đặc ý: Hạ Hầu Thần hào phóng, chứng minh Tây Lương quốc giàu có, Hạ Hầu Yên Nhiên tự nhiên đặc ý, nhưng lời nói kế tiếp của Bắc Đường Diệp, lại làm cho Hạ Hầu Yên Nhiên giống như bị đánh từ thiên đường xuống địa ngục.

“Nhưng so sánh với đại hôn của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê mấy tháng trước lại kém rất nhiều...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Hầu Yên Nhiên nhất thời kéo xuống, không nói tiếng nào cúi đầu ăn cơm...

Đồ ăn thực phong phú, nhưng mọi người ăn vào lại không cảm thấy có vị gì, đều theo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

Nam Cung Quyết chỉ đơn giản dùng một chút đồ ăn, trông thấy Mộng Khê ngồi bên cạnh cũng không ăn nhiều lắm: Mộng Khê gần đây thèm ăn nhiều hơn, ăn thứ gì so với bình thường cũng nhiều hơn vài phần, hiện tại thế nhưng lại không ăn bao nhiêu, khẩu định cũng giống với bốn vương, cùng ăn với những người này, đều ăn không thấy ngon...

Mộng Khê đang có thai, nàng phải ăn chút gì, nếu không nàng và cục cưng đều sẽ sinh bệnh, hi yển này đồ ăn xác thực không tệ, bất quá nếu đem so sánh, bốn vương vẫn cảm thấy Mộng Khê làm đồ ăn ngon hơn, có lẽ là Mộng Khê có cùng suy nghĩ với bốn vương.

Nam Cung Quyết buông đũa trong tay, đang muốn tìm lí do cùng Mộng Khê hồi vương phủ dùng bữa, khóe mắt dư quang trông thấy ám vệ cách đó không xa, mâu quang hơi trầm xuống, đang muốn tìm một lí do đi ra ngoài, thành linh một đạo bóng đem xuất hiện, bắt ám vệ kia mang đi....

“Đứng lại”. Nam Cung Quyết mâu quang phát lạnh, đồng thời với tiếng quát, thân ảnh thon dài đã ra đến ngoài cửa, vận dụng khinh công rất nhanh hướng hắc y nhân đuổi theo: “Bắc Đường Diệp, Lãnh Tuyệt Tình, chiếu cố Mộng Khê”.

Bắc Đường Diệp võ công không cao, đem Mộng Khê cho hắc chiếu cố, Nam Cung Quyết có chút lo lắng, Lãnh Tuyệt Tình mặc dù có phần tâm tư với Mộng Khê, nhưng có Bắc Đường Diệp xem chừng, hắc cũng không dám làm ra chuyện gì.

Vì hai người bọn họ có thể bảo hộ Mộng Khê bình an, nên Nam Cung Quyết mới có thể yên tâm rời đi, nếu không cho dù trời có sập xuống, hắc

cũng sẽ không rời khỏi Lạc Mộng Khê nửa bước.

“Nam Cung Quyết”, Lạc Mộng Khê đuổi tới trong viện, thân ảnh thon dài màu trắng của Nam Cung Quyết đã sắp biến mất ở phía chân trời, khinh công của Lạc Mộng Khê không bằng Nam Cung Quyết, cho dù nàng dùng hết toàn lực cũng không thể đuổi theo kịp hẳn, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Chỉ mong Nam Cung Quyết không gặp chuyện gì không may mới tốt, vừa rồi hắc y nhân kia rõ ràng là muốn đem Nam Cung Quyết dẫn đi, sau đó giết Nam Cung Quyết hoặc là...

Đợi chút, đây không phải là kế điệu hổ ly sơn, dẫn Nam Cung Quyết đi, mục tiêu sẽ là ta...

“Mộng Khê, đừng lo lắng, Nam Cung Quyết võ công cao cường, sẽ không gặp chuyện không may”. Lãnh Tuyết Tình đi tới bên cạnh Lạc Mộng Khê, nhẹ giọng an ủi, trong lòng không khỏi dâng lên một trận mất mát.

Nam Cung Quyết đã thâm nhập trong lòng Lạc Mộng Khê, ta muốn thay thế Nam Cung Quyết, có khả năng sao...

“Lạc Mộng Khê, Lãnh cung chủ nói đúng, Nam Cung Quyết lợi hại như vậy, sẽ không gặp chuyện không may”. Bắc Đường Diệp nhận thức Nam Cung Quyết năm năm, cùng người so chiêu, hẳn chưa bao giờ thua.

Cho nên, Bắc Đường Diệp tin tưởng vững chắc, lúc này đây Nam Cung Quyết sẽ không gặp chuyện không may, hưởng chi, người nọ bắt đi ám vệ, thoát nhìn không có ác ý quá lớn.

Lạc Mộng Khê đôi mắt hơi trầm xuống: “Mộng Khê có chút mệt mỏi, muốn hồi vương phủ nghỉ ngơi, Lãnh công tử lần trước nhờ vương gia tìm gì đó đã tìm được rồi, nếu Lãnh công tử không ngại, không bằng cùng hồi Lạc vương phủ lấy đi”.

Nếu thật sự là kế điệu hổ ly sơn, mục tiêu của bọn họ chính là Lạc Mộng Khê, đối mặt với địch nhân vẫn không biết là cường đại hay yếu nhược, Lạc Mộng Khê không muốn lấy thân mạo hiểm, đem chính mình đặt vào nơi nguy hiểm.

Nếu Nam Cung Quyết đã nhờ Lãnh Tuyệt Tình, Bắc Đường Diệp chiêu cổ nàng, nàng liền thuận theo ý Nam Cung Quyết, làm cho hai người bọn họ đưa nàng hồi vương phủ, Lạc vương phủ là nơi mà không phải ai cũng có thể tùy tiện xông vào.

“Cũng tốt, tại hạ hôm nay không bận việc, cùng đi Lạc vương phủ lấy đồ đi”. Thông minh như Lãnh Tuyệt Tình, tự nhiên hiểu được ý tứ của Lạc Mộng Khê, hẳn đang lo không tìm thấy lí do cùng Lạc Mộng Khê ở chung, đương nhiên sẽ không cự tuyệt đề nghị của nàng.

“Lăng công tử, Yên Nhiên công chúa, Mộng Khê cùng Lãnh công tử, tứ hoàng tử đi trước một bước”. Sau khi hướng Lăng Khinh Trần, Hạ Hầu Yên Nhiên chào hỏi xong, Lạc Mộng Khê cùng Bắc Đường Diệp, Lãnh Tuyệt Tình bước nhanh đi ra phía ngoài.

Tuy rằng Lạc Mộng Khê không có quay đầu, nhưng sau khi nàng đi xa một khoảng lớn, vẫn có thể cảm nhận được Lăng Khinh Trần, Hạ Hầu Yên Nhiên mang theo ý vị thâm trường, ánh mắt căm tức dừng ở trên người nàng...

Dịch quán tuy lớn, nhưng lấy tốc độ ba người, chỉ cần một chén trà nhỏ thời gian là có thể đi ra, nhưng không hiểu vì sao, ba người đi đến một nén hương thời gian, còn không nhìn thấy đại môn dịch quán.

Lãnh Tuyệt Tình dẫn đầu dừng lại cước bộ, sắc mặt hơi trầm xuống: “không cần đi nữa, chúng ta đã lạc vào trong trận của người khác, không thể đi ra”.

Hạ Hầu Thần mời Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đến, quả nhiên là không có ý tốt, hắn vẫn đánh chủ ý lên Lạc Mộng Khê, vừa rồi kẻ dẫn đi Nam Cung Quyết, nhất định là người của Hạ Hầu Thần.

“Vậy hiện tại phải làm sao bây giờ?”. Bắc Đường Diệp làm việc cùng Nam Cung Quyết, luôn là Nam Cung Quyết phân phó, hắn thực hiện, rất ít khi động não, hắn cũng lười động.

“Chúng ta không thể ngồi chờ chết, hắn là nên chủ động tìm đường ra”. Nhưng là cửa ra ở nơi nào: Trận thế này rất quen thuộc, giống như phong cách của Phùng Thiên Cường, trận này lại bày ra trong dịch quán của Hạ Hầu Thần, xem ra Phùng Thiên Cường là đang ở tại nơi này.

Bên này Nam Cung Quyết đuổi sát theo hắc y nhân, khinh công của hắc y nhân tương xứng với Nam Cung Quyết, nhưng hắc y nhân mang theo ám vệ, tốc độ rõ ràng chậm lại, rất nhanh bị Nam Cung Quyết đuổi kịp, ngăn trở đường đi: “Lưu lại hắn, người có thể rời đi.”

Lạc Mộng Khê có thai, Nam Cung Quyết không muốn sát nghiệt quá nhiều, nếu tội nghiệp không quá lớn, hắn có thể buông tha họ, xem như vì Mộng Khê và tiểu bảo bảo tích phúc.

“Nam Cung Quyết, mấy ngày không thấy, võ công lại có tiến bộ a”. Hắc y nhân ngữ khí ngạo mạn.

“Nam Cung Dạ người cũng không kém, lần trước bị Mộng Khê đâm trúng yết hầu, thế nhưng không chết”. Nam Cung Quyết trả lời một cách mỉa mai.

Nam Cung Dạ hừ lạnh một tiếng: “Nam Cung Quyết, người cũng biết bốn vương dẫn người đi là vì sao?”

“Vì Mộng Khê”, Nam Cung Quyết không chút nghĩ ngợi, mở miệng trả lời: “Hạ Hầu Thần chán ghét Lạc Thái Vân, thú nàng lại không có chút hờn

giận, ngược lại lại vui vẻ đại yển quần thần, khi thiếp mời đưa đến Lạc vương phủ, bốn vương đã đoán được mục đích của hắc”.

“một khi đã như vậy, người vì sao còn rời đi Lạc Mộng Khê?” Chẳng lẽ là...

Nam Cung Dạ còn không kịp kinh ngạc, Nam Cung Quyết đã công bố đáp án: “Bởi vì bốn vương sớm có chuẩn bị, Mộng Khê tuyệt đối sẽ không bị Hạ Hầu Thần bắt được”.

Đương nhiên, cho dù nàng thật sự bị bắt, bốn vương cũng có cách cứu nàng thoát hiểm: “Hạ Hầu Thần hôm nay làm như vậy, là tự rước lấy nhục, nếu hắc thật tâm thú Lạc Thái Vân, không đánh chủ ý lên Lạc Mộng Khê, bốn vương cũng sẽ không động đến hắc”.

“hắc không biết tự lượng sức mình, vọng tưởng cùng bốn vương tranh đoạt Mộng Khê, tất cả hôm nay, đều là hắc tự tìm, không trách được bốn vương...”. Nơi này là Thanh Tiêu, là địa bàn của bốn vương, muốn động tới người của bốn vương, bốn vương sao có thể để cho hắc như nguyện.

“Nam Cung Quyết, người đã động tay chân vào?” Chuyện tới nay, Nam Cung Dạ trong lòng không hề nghi ngờ, quyết đấu một năm trước, Nam Cung Dạ cho tới bây giờ đối với Nam Cung Quyết vẫn có kiêng kỵ.

Nam Cung Quyết cổ tay vừa chuyển, chưởng lực mạnh mẽ đánh hướng Nam Cung Dạ, thừa dịp Nam Cung Dạ trốn tránh tạo ra khe hở, ám vệ nhanh chóng thoát khỏi giam cầm của Nam Cung Dạ, Nam Cung Dạ cảm thấy sự tình không ổn, rất nhanh vận dụng khinh công rời đi.

Ám vệ muốn đuổi theo, lại bị Nam Cung Quyết cản lại: “Đừng đuổi theo, kế hoạch của Hạ Hầu Thần e rằng đã thực hiện rồi, cho dù Nam Cung Dạ tìm được hắc, cũng đã chậm”.

Hạ Hầu Thần, dám đánh chủ ý lên Mộng Khê, này chính là cho người một cái giáo huấn nho nhỏ: Nam Cung Dạ, bốn vương hầu là nên tìm một chút thời gian, hảo hảo giáo huấn người một chút, không nên cùng ngoại nhân cấu kết, đối phó quốc gia của chính mình cùng các đường huynh.

Bị nhốt trong trận, đám người Lạc Mộng Khê, Lãnh Tuyệt Tình đang mọi nơi tìm kiếm cửa ra, thành linh một cánh tay từ không trung vươn tới, ngay lúc nàng còn không kịp phản ứng, bắt lấy cánh tay Lạc Mộng Khê lôi ra ngoài trận.

“A”. Lạc Mộng Khê kinh hô ra tiếng, thân ảnh yếu điệu đã biến mất hơn phân nửa, Lãnh Tuyệt Tình trong lòng cả kinh, thân thủ bắt lấy Lạc Mộng Khê, nhưng lại chỉ có thể nắm lấy không khí: “Mộng Khê”.

Trong tiểu viện trống rỗng chỉ còn lại Lãnh Tuyệt Tình và Bắc Đường Diệp, Lãnh Tuyệt Tình giống như nổi điên ở chung quanh đánh loạn: “Cửa ra đến tột cùng ở nơi nào?”

Nếu đem so sánh, Bắc Đường Diệp coi như trấn định: “Ta nói Lãnh Tuyệt Tình, người không cần mọi nơi tìm lung tung, sẽ có người đến cứu chúng ta”.

“không thấy Mộng Khê”. Lãnh Tuyệt Tình đối với Bắc Đường Diệp rống giận: “Nam Cung Quyết giao cho ta và người chiêu cố nàng, nay nàng biến mất, ta như thế nào giao phó với Nam Cung Quyết?”

Bắc Đường Diệp cùng Nam Cung Quyết là bạn tốt tri kỉ, Lãnh Tuyệt Tình nghĩ rằng nói đến Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp sẽ nghe lời tìm người, nhưng là, hắn lại đánh cái ngáp, duỗi thẳng lưng: “Đừng có gấp, Lạc Mộng Khê không ra ngoài, như thế nào cứu chúng ta”

Lãnh Tuyệt Tình đột nhiên dừng động tác trong tay: “Người nói cái gì, Mộng Khê bị người bắt đi ra ngoài, có thể cứu chúng ta?”

“Đương nhiên, đây chính là kế hoạch mà Nam Cung Quyết một tay bày ra”. Nam Cung Quyết thật đáng giận, như thế nào lại thông minh như vậy, lợi hại như vậy, loại chuyện như thế này cũng có thể tính ra.

Lười biếng đuổi thẳng thắt lưng, Bắc Đường Diệp tìm nơi thoải mái ngồi xuống: Bốn hoàng tử sẽ không phá trận, đợi người tới cứu.

Mà Lãnh Tuyệt Tình cũng đứng bất động tại chỗ, đôi mắt vẫn không nhúc nhích nhìn về phía trước, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Lạc Mộng Khê sau khi bị lôi ra khỏi trận, ánh vào mí mắt là phòng ốc toàn những ngọn nến, cùng với Phùng Thiên Cương ngồi trong giữa vòng tròn toàn nến, mâu quang phát lạnh, chủy thủ trong tay Lạc Mộng Khê hướng Phùng Thiên Cương đâm xuống.

Trận này là Phùng Thiên Cương bày bố, chỉ cần Phùng Thiên Cương chết, trận liền tự phá, Bắc Đường Diệp cùng Lãnh Tuyệt Tình cũng sẽ được cứu.

Chủy thủ trong tay Lạc Mộng Khê cách Phùng Thiên Cương ngày càng gần, mắt thấy sẽ đâm trúng trên người Phùng Thiên Cương, Phùng Thiên Cương vẫn ngồi im tại chỗ, không nhúc nhích.

Phùng Thiên Cương, chớ trách ta giậu đồ bìm leo, là người làm quá nhiều việc ác, chết chưa hết tội, khi chủy thủ sắp đâm trúng Phùng Thiên Cương, ác phong phía sau đánh úp lại, Lạc Mộng Khê biết: Trong Phòng trừ bỏ Phùng Thiên Cương, còn có người khác.

Lạc Mộng Khê không suy nghĩ nhiều, đột nhiên xoay người, chủy thủ trong tay hướng người phía sau đâm xuống, người nọ phản ứng cũng không chậm, ngay khi chủy thủ Lạc Mộng Khê gần đâm tới, rất nhanh lắc mình tránh thoát.

“Nam Cung Phong, thì ra là người, người cùng Phùng Thiên Cương đều đầu nhập làm thủ hạ của Hạ Hầu Thần”. Những hoàng thất Thanh Tiêu này, sau khi cùng Thanh Tiêu đoạn tuyệt đều đầu nhập Tây Lương, là có lí do gì, hay đó là chuyện tất nhiên.

“Lạc Mộng Khê, bớt sàm ngôn, tiếp chiêu”. Nam Cung Phong mâu quang phát lạnh, trường kiếm trong tay hướng Lạc Mộng Khê chém xuống, Lạc Mộng Khê không chút nào yếu thế, huy động chủy thủ trong tay cùng Nam Cung Phong tiếp chiêu.

Khi Nam Cung Phong cùng Lạc Mộng Khê so chiêu, tuy rằng chiêu chiêu ngoan độc, nhưng lại vẫn chừa lại con đường sống, như là không muốn làm nàng trọng thương, Lạc Mộng Khê vừa so chiêu cùng Nam Cung Phong, một bên vẫn âm thầm quan sát, tìm ra chỗ cơ quan, đối với việc Nam Cung Phong hạ thủ lưu tình, Lạc Mộng Khê vẫn không hề nhận thấy.

“Các người làm gì...bốn cô nương nhưng là sườn phi của Hạ Hầu thái tử, các người dám bất kính đối với ta, cẩn thận ta sẽ làm cho hãn đem tất cả các người giết hết...buông, mau thả ta ra...”

Tiếng ồn ào của Lạc tử Hàm truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê trong lòng sáng tỏ: Tân nương quả nhiên là Lạc Tử Hàm, nhưng lúc này, nàng không phải là nên ở trong tân phòng sao? Sao lại bị người mang tới đây, chẳng lẽ là bị Hạ Hầu Thần phát hiện ra nàng ta giả mạo...

một cánh cửa mở ra, hai gã thị vệ áp Lạc Tử Hàm một thân giá y đỏ thẫm đi vào, Lạc Tử Hàm liều mạng giãy giụa, nhưng bị thị vệ chế trụ không thể phản kháng.

Sau khi ba người đi vào nhà, cửa nhỏ lập tức bị đóng lại: “Quốc sư”, hai gã thị vệ cung kính hô một tiếng.

Phùng Thiên Cương thản nhiên trả lời một tiếng, nhưng vẫn không có mở mắt: “Đưa nàng ta lên pháp đàn”.

Nghe thanh âm, Phùng Thiên Cương cũng biết người đến là Lạc tử Hàm, trong lòng có hơi giật mình, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Đối với Lạc Tử Hàm, Phùng Thiên Cương là có hiểu biết một chút: Lần này, không biết là Lạc Tử Hàm lại dùng phương pháp gì, lại có thể thay Lạc Thái Vân xuất giá.

Cũng không quan hệ, mặc kệ người được gả tới là ai, Hạ Hầu Thần cũng sẽ không thích, bởi vì nữ nhân hắn muốn chỉ có một, chính là Lạc Mộng Khê.

Nhiệm vụ của Phùng Thiên Cương chính là làm cho Lạc Tử Hàm đổi thành Lạc Mộng Khê, cùng Nam Cung Quyết hồi vương phủ, lại làm cho Lạc Mộng Khê giả dạng thành Lạc Tử Hàm, cùng Hạ Hầu Thần động phòng.

“Lạc Mộng Khê, người làm sao lại ở trong này?” Bởi vì vừa rồi giấy giũa, khăn voan bị rơi xuống, tự nhiên có thể nhìn thấy Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Phong.

“Ta tới tham gia hỉ yến, không cẩn thận bị Phùng Thiên Cương thiết kế đến đây, Lạc Tử Hàm, tân nương hôm nay hẳn là Lạc Thái Vân đi, vì sao người lại xuất hiện ở trong này, còn mặc giá y?” Lạc Mộng Khê nói nhẹ nhàng băng quơ.

Lạc Tử Hàm mâu quang hơi lóe lên, đang muốn tùy tiện tìm một lí do phản bác, Phùng Thiên Cương đã lớn tiếng nói: “Canh giờ đã đến, đem Lạc Tử Hàm đưa lên pháp đàn, Cảnh vương gia, động tác của người mau chút, Lạc Mộng Khê không thể trì hoãn trong này”.

“Bốn vương biết”. Nam Cung Phong mâu quang phát lạnh, chút bất chi bất giác nhanh hơn tốc độ trong tay.

“Phùng Thiên Cương, người tốt cuộc muốn làm gì?” Lạc tử Hàm liêu mạng giấy giụa, nhưng vẫn bị hai thị vệ kia áp chế lên đàn, buộc vào cọc gỗ: “Phùng Thiên Cương, nếu Hạ Hầu thái tử biết người đối với ta như vậy, tuyệt đối sẽ không tha cho người”, Lạc Tử Hàm rống to.

Phùng Thiên Cương lạnh lùng cười: “Lạc Tử Hàm, chuyện tới lúc này, người còn mộng tưởng hảo huyền, bốn tọa làm những việc này, đều là do Hạ Hầu thái tử chính miệng phân phó, nữ nhân hãn muốn không phải người, cũng không phải Lạc Thái Vân, mà là Lạc Mộng Khê”.

“Cảnh vương gia”. Phùng Thiên Cương quay đầu, mâu quang âm trầm lạnh như băng, Nam Cung Phong cường chế tức giận: “Bốn vương biết”. Ra ngoan chiêu, đồng thời đem Lạc Mộng Khê đánh hướng pháp đàn.

Lạc Mộng Khê thông minh dị thường, tự nhiên biết Nam Cung Phong là muốn làm gì, làm bộ như không chút nào phát hiện thuận theo cú đánh của hãn hướng về phía pháp đàn, ánh mắt không dấu vết liếc nhìn khắp nơi, tìm kiếm cơ quan mở ra trận pháp.

Sau khi nhắc nhở Nam Cung Phong những chuyên trọng yếu, Phùng Thiên Cương ngồi ở giữa vòng tròn những ngọn nến không nhúc nhích, đôi mắt khép hờ, như là đang ngủ: thế nhân thường nói, thế gian trăm độc, trong vòng bảy bước đều có giải dược, xem ra chốt mở trận pháp của Phùng Thiên Cương, là ở ngay trong vòng bảy bước bên cạnh hãn.

Ánh mắt trong trẻo của Lạc Mộng Khê nhanh chóng quét quanh Phùng Thiên Cương, nhìn thấy một vật trang sức nhỏ, trong lòng đột nhiên vui vẻ: thì ra chốt mở trận pháp là ở nơi đó.

Pháp đàn gần trong gang tấc, nhìn ánh mắt ẩn nhẫn phần nộ của Nam Cung Phong, Lạc Mộng Khê lạnh lùng cười, nhắc chân đá một vật hướng Nam Cung Phong, thừa dịp Nam Cung Phong lui về sau tạo ra khe hở, Lạc Mộng Khê đem chủ thủ ném đến trên cơ quan.

Chỉ nghe ‘tạp’ một thanh âm vang lên, pháp đàn và Phùng Thiên Cương đang ngồi trong vòng tròn đều chuyển động, tốc độ càng lúc càng nhanh, nhanh đến làm cho người choáng váng, Lạc Mộng Khê, Nam Cung Phong còn có hai thị vệ suất nữa đều không thể đứng thẳng, té ngã trên đất.

Nam Cung Phong đang muốn thừa dịp rối loạn ra tay với Lạc Mộng Khê, nhưng hai gã thị vệ đột nhiên đi vào trước người Lạc Mộng Khê, đỡ sát chiêu Nam Cung Phong đánh hướng Lạc Mộng Khê, kết hợp lực đánh Nam Cung Phong vào chỗ của Phùng Thiên Cương đang không ngừng chuyển động.

Lạc Mộng Khê còn chưa phản ứng là chuyện gì xảy ra, hai thị vệ đã xoay người đối với Lạc Mộng Khê thi lễ: “Thuộc hạ cứu giá chậm trễ, để Vương phi kinh sợ rồi”.

“Mộng Khê, không có việc gì chứ?” Lạc Mộng Khê ánh mắt trầm ngâm, đang muốn hỏi, mùi đàn hương quen thuộc quanh quẩn chớp mũi, Lạc Mộng Khê nháy mắt rơi vào vòng ôm ấm áp.

Pháp đàn cùng Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong tất cả đều biến mất không thấy, trước mắt cảnh sắc thay đổi, phòng nhỏ biến mất không thấy, trong nháy mắt, là cả sảnh đường tân khách, ăn uống linh đình.

Hạ Hầu Thần tay cầm chén rượu, mang theo nụ cười, cùng người tán gẫu đến vui vẻ, không biết, còn tưởng rằng hẳn đối với tân nương Lạc Thái Vân này thực sự vừa lòng.

“Bang, bang phanh”, ba đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trên bàn của các tân khách, các tân khách hoảng sợ rất nhanh tránh xa mấy bước, nhìn những người từ trên trời giáng xuống không biết là thần thánh phương nào.

Bàn ăn bị đánh vỡ, toàn thân vì thế mà dính đầy đồ ăn chính là ba người Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương, Lạc Tử Hàm.

Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương đã là bình dân, hai người đã biến mất một đoạn thời gian, nay lại lấy bộ dạng chật vật như vậy xuất hiện trước mắt mọi người, mọi người trừ bỏ chán ghét chính là khinh bỉ cùng khinh thường: “Đây không phải là Phùng quốc sư cùng Nam Cung Phong sao, như thế nào lại từ trên trời giáng xuống?” một tân khách vẻ mặt kinh ngạc.

“Người ta hẳn là đang tu tiên, từ vị trí vương gia, quốc sư cao quý rơi xuống, dù thế nào cũng phải tu tiên, hướng về phía trước mà đi, bằng không, cuộc sống bình dân, họ làm sao quen được a”. một người mang ngữ khí trào phúng.

“Này tu tiên như thế nào còn mang theo tân nương tử?” một người khó hiểu: “Đó là Lạc phủ nhị tiểu thư a, Lạc Nhị tiểu thư không chê cảnh vương gia nay là bình dân, nguyện ý gả cho hẳn...”

“không đúng a, giá y Lạc Nhị tiểu thư mặc, chính là sườn phi Hạ Hầu thái tử mặc vừa rồi, người xem, phía trên còn thêu kí hiệu của Tây Lương quốc, nam nữ Thanh Tiêu thành thân, cũng không thêu loại này đi...” một tân khách khó hiểu.

“Ý của người là Lạc Nhị tiểu thư thay Lạc tứ tiểu thư xuất giá, bị Cảnh vương gia biết, kết hợp với quốc sư đến cướp người, Lạc nhị tiểu thư phản kháng, ba người liền như vậy rơi xuống trước mặt chúng ta...”

“nói đến việc này, trước tiên phải biết vì sao Lạc nhị tiểu thư lại thay Lạc tứ tiểu thư xuất giá...”

Cách đó không xa, ra khỏi trận Lãnh Tuyết Tình cùng Bắc Đường Diệp rất nhanh đi tới, nhìn Lạc Mộng Khê đang được Nam Cung Quyết ôm trong ngực, Lãnh Tuyết Tình mâu quang mất tự nhiên lóe lên, rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên đám người Lạc Tử Hàm, không ai chú ý tới Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê, cho nên Nam Cung Quyết tìm một chỗ không ai chú ý, ôm lấy Lạc Mộng Khê.

Thân thủ tháo xuống khăn che mặt của Lạc Mộng Khê, nhìn khuôn mặt Lạc Mộng Khê có chút tái nhợt, Nam Cung Quyết phi thường đau lòng, bàn tay to lạng lẽ cầm lấy cổ tay Lạc Mộng Khê, vì nàng bắt mạch, Nam Cung Quyết đối với y thuật không phải tinh thông, nhưng vẫn có biết chút ít.

Ánh mắt Lạc Mộng Khê vẫn chăm chú nhìn vào đám người Lạc Tử Hàm đang bị mọi người vây chung quanh, không chú ý tới động tác nhỏ của Nam Cung Quyết.

Nam Cung Dạ sau khi cùng Nam Cung Quyết tách ra, liền toàn lực chạy tới tìm Hạ Hầu Thần, lại không nghĩ ở giữa đường bị vài tên thị vệ lợi hại cuốn lấy, cùng bọn họ đánh nhau nửa ngày, lại cũng không thể thoát thân, lúc sau, có hai người đột nhiên rời đi, hẳn mới có thể thoát ra, chạy tới nơi này thì đã muộn...

“Nam Cung Quyết, hết thảy chuyện này, đều là người an bài tốt đi”, nhìn Lạc Tử Hàm một thân dính đầy canh thịt, chặt vật không chịu nổi, cùng với hai người đứng trong đó, cùng bộ dạng chặt vật là Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong, Lạc Mộng Khê không tiếng động cười lạnh: Ba người các người cũng có ngày hôm nay.

“Đúng vậy”, Nam Cung Quyết lạng lẽ buông cổ tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, chuyển lại nắm bàn tay nhỏ bé của nàng: May mắn, mẫu tử bình an, hai tên thị vệ khốn kiếp, không thể thay Mộng Khê ứng phó Nam Cung Phong sao, muộn như thế mới ra tay, hại Mộng Khê thiếu chút nữa động thai khí.

“Ta vì Hạ Hầu Thần tặng một vở diễn, chúng ta chậm rãi xem, có vài bí mật sắp được công bố”. Nam Cung Quyết tràn đầy tự tin, đáy mắt hàn

quang thoáng hiện: không thể tưởng được Lạc Tử Hàm lại ngoan độc như vậy, Mộng Khê ở tướng phủ nhiều năm như vậy còn có thể hoàn hảo không tổn hao gì, thật đúng là kì tích.

Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong đều là cao thủ, sự tình bại lộ, hai người tự nhiên là muốn rời đi, một thân chặt vật dưới ánh mắt khinh thường của mọi người, hai người vận dụng khinh công rất nhanh rời đi.

Lạc Tử Hàm cũng định học hai người, muốn nhanh chóng chạy đi, lại bị Hạ Hầu Thần gọi lại: “Lạc nhị tiểu thư, xin đừng bước”.

Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong đem sự tình làm hỏng, Hạ Hầu Thần hết sức tức giận: Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong, hai kẻ này thật sự là ngu ngốc, việc nhỏ như vậy đều làm không xong, biết trước bản cung sẽ không thu nạp bọn họ, mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt.

Lúc này, sự tình liên quan đến danh dự Hạ Hầu Thần, hẳn không thể không ra mặt, tao nhã đẩy ra mọi người, chậm rãi đi tới trước mặt Lạc Tử Hàm, chậm rãi hỏi: “Bản cung thú là Lạc tứ tiểu thư, vì sao nhị tiểu thư lại mặc giá y bản cung đưa đến Tướng phủ?”

“Bởi vì...ngày hôm qua trời mưa, tứ muội bị nhiễm phong hàn, bệnh không thể đứng dậy, nhưng muội ấy lại không muốn làm cho Hạ Hầu thái tử mất mặt, liền cầu Tử Hàm thay muội ấy xuất giá, sau khi trời tối, thân thể của muội ấy tốt hơn, lại đem đổi với Tử Hàm...”

Lý do này nói ra tuy rằng gượng ép một chút, nhưng cũng là vì tướng phủ coi trọng hôn lễ lần này, nhị tiểu thư thay tứ tiểu thư lập gia đình, cũng là bất đắc dĩ, nếu Lạc Tử Hàm nói Lạc Thái Vân đào hôn, nàng ta gả thay, không chỉ có tướng phủ mất hết mặt mũi, còn đắc tội với Hạ Hầu Thần.

“thật sự là như vậy sao?” Hạ Hầu Thần giống như hỏi, lại giống như lầm bầm lầu bầu, ánh mắt âm lãnh hiện lên một tia ý cười hiểu rõ: Bệnh nặng, gả thay, các người cho bản cung là đứa ngốc, tùy ý các người đùa giỡn.

“Đương nhiên, Tử Hàm không cần thiết phải lừa gạt thái tử, nếu điện hạ không tin, có thể đi tướng phủ nhìn một chút, tứ muội lúc này, hẳn là thân thể đã tốt lên nhiều, có thể xuống giường đi lại...”

Lạc Tử Hàm đúng là chuyên gia nói dối trời sinh, những lời nói dối này từ trong miệng nàng ta nói ra mà mặt không chút đổi sắc, tâm không loạn.

Lạc Thái Vân không ở tướng phủ, nhưng Hạ Hầu Thần lại tới đó, bí mật này cũng chỉ có một mình hắn biết, hẳn là người thông minh, tự nhiên sẽ không đem chuyện này nói lung tung, nếu không, người bị hủy danh dự sẽ là chính hắn...

“một khi đã như vậy, vậy bản cung sẽ theo nhị tiểu thư...” hồi tướng phủ một chuyến...

Lời Hạ Hầu Thần còn chưa dứt, một giọng nói bén nhọn mang theo phần nộ của nữ tử vang lên: “Lạc Tử Hàm đang nói dối”. Nghe vậy, mọi người theo bản năng hướng về thanh âm truyền đến nhìn lại.

Lạc Tử Hàm nguyên bản là đang vui mừng khi đúng như mình dự tính, sau khi nghe được giọng nữ kia, cả người giật mình, chỉ nghe oanh một tiếng, trong đầu nhất thời trống rỗng: Nàng ta, thế nhưng còn sống, điều này sao có thể...

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Xạ Hương Hại Thai Nhi

Người tới là một nữ tử ngồi trên xe lăn, được thị vệ trợ giúp chậm rãi tiến vào trước mắt mọi người: Khuôn mặt tiêu tụy, môi tái nhợt không hề có chút huyết sắc, hai mắt đỏ đậm, trong mắt hiện lên lửa giận, nếu ánh mắt có thể giết người, vậy Lạc Tử Hàm bị nàng ta nhìn chăm chăm, sợ là đã phải chết đến ngàn lần.

Nàng không phải người khác, đúng là người đã bị Lạc Tử Hàm thuê người giết, Lạc Thái Vân: “Lạc Tử Hàm, ta còn sống, người không thể tưởng tượng nổi đi”.

Lạc Tử Hàm xác thực da mặt đủ dày, chỉ ngăn ngại khiếp sợ qua đi đã khôi phục bình tĩnh: “Tứ muội, nơi này tân khách rất đông, tỷ muội chúng ta không nên nói chuyện như vậy, tứ muội bệnh nặng, tỷ tỷ bất đắc dĩ thay người xuất giá, nay tứ muội bệnh nặng đã khỏi, nhị tỷ ta cũng có thể yên tâm lui thân...”

Lạc Tử Hàm xoay người muốn đi, thị vệ phụ giúp Lạc Thái Vân nháy mắt đi đến trước mặt nàng ta, chặn đường đi của nàng ta: “Lạc Tử Hàm, người muốn nhân cơ hội đào thoát sao?”

Lạc Tử Hàm mâu quang hơi trầm xuống, làm bộ như không hiểu: “Tứ muội có ý gì?”

Lạc Thái Vân trong mắt lửa giận thiêu đốt: “Lạc Tử Hàm, dám làm phải dám nhận, lúc trước người đem ta lừa ra khỏi Tướng phủ, cũng sai người đuổi giết ta, nếu đã dám làm, sao không dám thừa nhận?”

“Nếu người muốn làm sườn phi của Hạ Hầu Thần, cũng có thể nói thẳng với tứ muội, tứ muội nhất định thành toàn cho người, nhưng là, người vì sao lại gạt ta, phái người giết ta...”

một câu cuối cùng, Lạc Thái Vân đề cao âm lượng, thanh âm bén nhọn thật sâu làm màng nhĩ mọi người run lên, mọi người không nhận được nghị luận:

“Sao lại thế này? Lạc nhị tiểu thư vì vị trí sườn phi, đem Lạc tứ tiểu thư lừa ra Tướng phủ, lại phái người đuổi giết nàng ấy, ta không có nghe lầm đi...”

một người tỏ vẻ nghi hoặc: Lạc nhị tiểu thư nhìn qua giống như người thông hiểu lễ nghĩa, ôn nhu thiện lương, tiểu thư khuê các, sao có thể làm ra việc ti bỉ âm hiểm này.

“không có nghe sai a, Lạc tứ tiểu thư đúng là nói như vậy...” Tên còn lại trả lời.

Tri nhân tri diện bất tri tâm, mỹ nhân như rắn rết, mặt ngoài là ôn nhu thiện lương, về phần đến tột cùng nàng ta đánh chủ ý gì, chỉ có trong lòng nàng ta mới rõ ...

Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê nhìn nhau liếc mắt một cái, không nói gì, nhưng lại đều có suy nghĩ giống nhau: Lạc Tử Hàm tâm xác thực đủ độc ác, vì vị trí sườn phi, đối với muội muội cùng cha khác mẹ của chính mình cũng không có chút thủ hạ lưu tình....

“Tứ muội, người nói cái gì, hôm qua người trúng phong hàn, không thể lên kiệu hoa cùng Hạ hầu thái tử thành thân, gần tới giờ lành, là người cầu nhị tỷ tạm thời thay người gả qua, chẳng lẽ tứ muội bị bệnh đến hồ đồ, đem tất cả mọi chuyện đều quên hết rồi?”

Nhìn đôi mắt Lạc Tử Hàm chân thành, mang theo ủy khuất, Lạc Mộng Khê khinh thường cười nhạo một tiếng: Lạc Tử Hàm diễn trò thật đúng là thiên hạ đệ nhất, nàng ta không sinh ra ở hiện đại làm diễn viên, thật đúng là đáng tiếc...

Lạc Tử Hàm mồm miệng lạnh lợi, tâm tư kín đáo, nếu đem so sánh, Lạc Thái Vân thật đúng là rất ngu ngốc, mồm miệng cũng không đủ lạnh lợi, không thể nói lại Lạc Tử Hàm, cho nên trong lòng mọi người đều có chút thiên vị, nghiêng về phía Lạc Tử Hàm.

Nếu là Lạc Thái Vân trước đây, khẳng định sẽ nổi trận lôi đình, chỉ vào Lạc Tử Hàm, không để ý hình tượng mà mắng chửi, như vậy những lời nói của Lạc Thái Vân cũng sẽ không có người tin tưởng.

Lạc Tử Hàm là hiểu rõ cách làm người của Lạc Thái Vân, mới dám dùng loại phương pháp này, chọc Lạc Thái Vân tức giận, đảo lộn trắng đen, làm cho Lạc Thái Vân có lí nhưng không thể nói, có oan không thể kêu.

Nhưng phản ứng hôm nay của Lạc Thái Vân lại nằm ngoài dự liệu của Lạc Tử Hàm: “Lạc Tử Hàm, Lạc Thái Vân ta không cùng người đấu võ mồm, người có bản lĩnh thuê người giết ta, tự nhiên có bản lĩnh đem trắng đen đảo lộn chúng ta cứ tìm bằng chứng mà nói đi”.

‘Tê!’ mọi người còn chưa phản ứng kịp ý tứ trong lời nói của Lạc Thái Vân là có ý gì, Lạc Thái Vân đã động thủ kéo áo của mình xuống, hai đạo vết thương trí mạng hiện lên trong mắt mọi người.

Là nhờ dùng thuốc trị thương tốt nhất nên miệng vết thương mới vừa khép lại, bị Lạc Thái Vân kéo như vậy, miệng vết thương nứt ra, máu tươi bắt đầu chảy ra.

“Hai vết thương này, đều là nhờ Lạc Tử Hàm ban cho, nơi này hẳn là có đại phu đi, có thể phán đoán miệng vết thương là có từ khi nào chứ?”. Lạc

Thải Vân ta cũng không còn giống như dĩ vãng, dùng vết thương cũ lừa gạt người.

“Lạc tứ tiểu thư, người làm gì? Người còn muốn...” Gả cho Hạ Hầu thái tử làm sườn phi. một người kinh hô, lại nhìn đến Hạ Hầu Thần, đem lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Thanh Tiêu quốc thập phần phong kiến, chỉ cần Nam tử nhìn thấy nữ tử lộ ra da thịt sẽ phải cưới nàng làm vợ.

Nay, Lạc Thái Vân vì để cho mọi người thấy miệng vết thương của nàng, lại đem da thịt lộ ra trước mặt mọi người, hành vi như vậy, là đồi phong bại tục, Hạ Hầu Thần sợ là sẽ không lấy nàng ta.

Lập gia đình, Lạc Thái Vân không tiếng động cười khố: Ta đã là tàn hoa bại liễu, còn có nam tử nào muốn lấy ta, Quyết, kiếp này trừ chàng ra, ta sẽ không gả cho bất luận kẻ nào, nhưng ta hiện tại đã không còn xứng với chàng.

Da thịt Lạc Thái Vân bị nhiều người thấy như vậy, cho nên, những nam tử ở đây là đều không cần phải vì thế chịu trách nhiệm, vài tên biết y thuật bước nhanh đến trước mặt Lạc Thái Vân, cẩn thận quan sát một lát:

“Lạc tứ tiểu thư, đúng là bị thương ngày hôm qua...” một người đưa ra kết luận.

“Bị thương nặng như vậy, Lạc tứ tiểu thư còn có thể sống sót, thật đúng là kì quái...” Lại một người đưa ra kết quả.

“Đúng vậy, người nọ khi hạ sát tứ tiểu thư, căn bản là không cho tứ tiểu thư con đường sống, thật sự là ngoan độc...”

một đoạn thời gian trước, Lạc Tử Hàm bám sát Hạ Hầu Thần toàn bộ Thanh Tiêu ai cũng biết, nay nàng đổ kị muội muội của mình được làm

sườn phi, không tiếc thuê người giết nàng ấy, sau đó giả thay, đúng là có thể hiểu được.

Vì thế, mấy trăm ánh mắt trào phúng, khinh thường, căm tức, trách cứ đều dồn đến trên người Lạc Tử Hàm, khiến trách hành vi phạm tội của nàng:

“Lạc nhị tiểu thư này thật đúng là tâm ngoan thủ lạt...”

“Đúng vậy, muội muội của mình, cũng có thể ra tay nặng như vậy...”

“Muốn làm sườn phi của Hạ Hầu Thần đến điên rồi...”

“Nàng ấy không phải tiểu thư tướng phủ sao? Vì sao còn phải coi trọng quyền thế như vậy...”

“Vấn đề này phải hỏi nàng ta, chúng ta làm sao biết được...”

“Lạc Tử Hàm sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy!”. Thanh âm khiến trách nổi lên bốn phía, Lạc Mộng Khê khoe miệng khẽ nhếch lên một ý cười quỷ dị: Lạc Tử Hàm là một tay đại phu nhân dạy dỗ, như thế nào nhanh như vậy liền đã nhận thua, quá không có ý nghĩa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lạc Mộng Khê, giữa chứng cứ xác thực như vậy, Lạc Tử Hàm vẫn trước sau như một trấn định:

“Tứ muội, tuy rằng, vết thương trên người người là có vào ngày hôm qua, nhưng người cũng không thể một mực chắc chắn là do nhị tỷ âm thầm phái người đi giết người, có lẽ là do người nào đó muốn âm thầm hãm hại nhị tỷ...”

“Lạc Tử Hàm, người thật đúng là chưa tới phút cuối chưa chịu thua, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, người muốn chứng cứ phải không? Ta đưa cho người”.

Lạc Thái Vân khoe miệng giơ lên một tia cười quỷ dị, ngay khi Lạc Tử Hàm cảm giác được không ổn, hai gã nam tử xấu xí đáng khinh bị thị vệ áp lại đây:

“Nhị tử, hai người này đối với tử chắc không hề xa lạ đi, mấy tháng trước, bọn họ nhận của người năm mươi lượng bạc, ở Thập Lí đình vũ nhục đại tử, lại phụng mệnh của người, ở khu vực săn bắn của hoàng gia đẩy đại tử xuống nước...”

“A! không thể tưởng tượng được, chuyện của Lạc đại tiểu thư cũng là do Lạc nhị tiểu thư một tay gây ra...”

“Đúng vậy, Lạc nhị tiểu thư này, tâm thực độc...”

“Đúng là mỹ nhân rắn rết, làm thân nhân của nàng ta, đúng thật là không có gì hay ho...” mọi người đều chỉ trích.

“Lần này người càng quá mức, thế nhưng thuê bọn họ tới giết ta, không phải người muốn ở trong tương phủ trừ người ra mọi người đều chết sạch người mới cam tâm”.

một câu cuối cùng, Lạc Thái Vân cơ hồ là rống lên, trong thanh âm, khó nén khỏi nồng đậm tức giận.

Lạc Tử Hàm trong lòng cả kinh: Ta rõ ràng đã cho bọn họ một túi bạc, để cho bọn họ rời khỏi kinh thành, không thể tưởng được nàng ta thế nhưng lại tìm được hai người bọn họ trở về, Lạc Thái Vân, ta thật sự là đã coi thường người...

Bất quá, bốn cô nương cũng không có mua hai người này giết người, huống chi, chỉ bằng hai người này, ngay cả đao cũng cầm không vững, làm sao giết được người! Đương nhiên, những lời này Lạc Tử Hàm chỉ dám oán thầm, cũng không dám nói ra.

“Tứ tiểu thư, tha mạng, tha mạng a, chúng ta chỉ là nhận bạc làm việc mà thôi, người làm chủ phía sau là nhị tiểu thư a...”. E sợ Lạc Thái Vân sẽ giết bọn hắn, hai gã nam tử đáng khinh quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu.

thì ra khi ta xuyên tới đây, Lạc đại tiểu thư là bị hai người này đẩy vào trong nước, Lạc Tử Hàm là người đứng phía sau...

Bên hông căng thẳng, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn về phía Nam Cung Quyết, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, thật sâu thâm nhập vào lòng Nam Cung Quyết: “Mộng Khê, tất cả đều đã có bốn vương”.

Mọi việc, nàng không cần lo lắng, người khác dám khi dễ nàng, bốn vương nhất định sẽ giúp nàng lấy lại công đạo.

“Hai người kia, là người sai người bắt tới đi” Cho dù Lạc Thái Vân không có bị thương, cũng không có bản lĩnh lớn như vậy.

Nam Cung Quyết mỉm cười: “Hiếu bốn vương, không ai ngoài Mộng Khê”.

sự tình chân tướng rõ ràng, Lạc Tử Hàm tâm địa ngoan độc, mọi người đều khinh bỉ coi thường, còn chưa kịp nói lời khiển trách, thanh âm chất vấn lãnh liệt của Lạc Hoài Văn đã vang lên:

“Tử Hàm, Thái Vân nói đều là sự thật?” Trước người phái người giết Mộng Khê, nay lại sai người giết Thái Vân: “Người là không phải muốn nữ nhi của vi phụ chế sạch người mới cam tâm?”

Lạc Hoài Văn ngênh diện đi tới, đáy mắt lóe lên nồng đậm khiếp sợ cùng khó có thể tin: “Lạc Tử Hàm, những thứ này là ai dạy người?” Vì địa vị, không cùng ngoại nhân tranh đấu, lại cố tình giết hại tỷ muội của chính mình.

Chuyện tới nay, mọi chuyện đều bị vạch trần, Lạc Tử Hàm cũng không muốn giấu giếm: “Cha, việc này đều là ngài dạy nữ nhi, vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn”.

Lạc Hoài Văn, ông không cần ở trước mặt ta giả mù sa mưa, ông chưa bao giờ quan tâm ta, vốn không xem ta là nữ nhi của ông.

Lúc này đây, ông lại vì muốn biểu hiện chính mình trí công vô tư, muốn quân pháp bất vị thân, đáng tiếc, ta sẽ không cho ông như nguyện, nếu ta đã thân bại danh liệt, ông cũng đừng mơ tưởng có được ngày lành, cho dù chết, ta cũng muốn có ngụy quân tử như ông làm đệm lưng.

Cha và con gái, tử muội, đều chỉ là bàn đạp cho ta đi lên địa vị cao nhất, chỉ cần có thể đạt được mục đích của mình, chết vài người thì tính cái gì.

“Người...” lời nói của Lạc Tử Hàm khiến cho Lạc Hoài Văn tức đến choáng váng, chưa kịp suy nghĩ gì khác, vung chưởng hướng khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Tử Hàm đánh xuống.

Lạc Hoài Văn ra tay rất nhanh, Lạc Tử Hàm căn bản không kịp né tránh, vốn tưởng rằng một chưởng này chắc chắn sẽ đánh tới trên mặt nàng ta, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta đánh thủng.

Cũng không nghĩ là cánh tay Lạc Hoài Văn khi cách mặt Lạc Tử Hàm không đến một li liền bị ngăn lại, ngừng đầu liền đối diện với đôi mắt tức giận của đại phu nhân: “Lạc Hoài Văn, người không xứng đánh nữ nhi của ta”. Huy chưởng đánh cánh tay của Lạc Hoài Văn sang một bên.

“Thừa tướng phu nhân, sao bà ta lại đến đây? Hơn nữa, xem bộ dáng của bà ta, hình như còn có võ công”.

“Thừa tướng phu nhân là tiểu thư Vân phủ, có võ công cũng không có gì kì quái...”

“Xem phản ứng của thừa tướng cùng thừa tướng phu nhân, hai người đối với chuyện của nhị tiểu thư là không cùng ý kiến...”

“Này còn cần người nói sao, thừa tướng phu nhân là mẫu thân của nhị tiểu thư, mẫu thân đều là bênh vực nữ nhi, đối với nữ nhi luôn bao che mọi khuyết điểm...”

Mọi người lại xôn xao nghị luận, Lạc Mộng Khê lặng lẽ hỏi Nam Cung Quyết: “Lạc Hoài Văn và Vân Bích Lạc đều là chàng phái người gọi tới?”

“Trò hay, một lần phải diễn cho hết, để cho tất cả mọi người đều có thể xem”. Lạc Hoài Văn và Vân Bích Lạc đều là nhân vật trọng yếu trong vở diễn này, nếu thiếu bọn họ, vở diễn này sẽ không đủ náo nhiệt.

Nam Cung Quyết xác thực lợi hại, thế lực của hắn không thể coi thường, chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà có thể làm ra nhiều chuyện như thế, may mắn ta không phải địch nhân của hắn, nếu không, sợ là, ngay cả chính mình chết như thế nào còn không biết.

“Vân Bích Lạc, bà cũng biết Lạc Tử Hàm phạm nhiều lỗi lầm, bà nói nàng là nữ nhi của bà, vậy mười mấy năm qua, bà dạy nàng như thế nào, thế nhưng trở thành người tâm ngoan thủ lạt như vậy....” Lạc Hoài Văn tức giận vô cùng.

“Lạc Hoài Văn, nữ nhi là do Vân Bích Lạc ta sinh dưỡng, mười mấy năm qua, ông chưa bao giờ quan tâm nàng, cho tới bây giờ cũng chưa làm tròn trách nhiệm của một phụ thân, trừ bỏ huyết thống, ông cùng với nàng không có chút quan hệ nào, vô luận nàng học được cái gì, cũng không có quan hệ với ông...”

Vân Bích Lạc ngôn từ khẳng khái làm cho mọi người ở đây không khỏi ồ lên, đều nhìn nhau liếc mắt một cái: Đây đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Lạc thừa tướng cùng thừa tướng phu nhân vì sao lại giống như kẻ thù?

Lạc Mộng Khê liềm mâu trầm tư: thì ra mười mấy năm qua, Lạc Hoài Văn cũng chưa bao giờ quan tâm Lạc Tử Hàm, hẳn đối với nữ nhi của mình giống như không hề có cảm tình, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Vân Bích Lạc”, Lạc Hoài Văn rống giận đang muốn răn dạy, đại phu nhân đã giành trước mở miệng: “Lạc Hoài Văn, từ nay về sau ta với ông ân đoạn nghĩa tuyệt, Vân Bích Lạc ta sẽ không bao giờ hồi tưởng phủ nữa, Tử Hàm cùng Tử Quận, ta cũng đều mang đi...”

“Tử Quận lưu lại, hẳn là chủ nhân tương lai của Lạc phủ”. Lạc Hoài Văn ngữ khí lãnh liệt, đối với Vân Bích Lạc và Lạc Tử Hàm rời đi cũng không hề quan tâm.

Đại phu nhân vốn định đem chân tướng nói ra, nhưng lại nghĩ, lại cải biến chủ ý: “Tử Quận ở lại với ông hay theo ta đều không do Lạc Hoài Văn ông quyết định”.

“Cha, ta ở lại”. Đại phu nhân vừa dứt lời, Lạc Tử Quận được thị vệ tướng phủ nâng vào, chậm rãi đi vào trước mặt mọi người, ánh mắt kiên định: Tướng phủ là nhà phú quý, ở trong này ăn ngon mặc đẹp, ra ngoài cuộc sống màn trời chiếu đất, không thích hợp với Lạc Tử Quận hẳn.

“Tử Quận”. Đại phu nhân kinh hô một tiếng, đáy mắt lóe lên một tầng ưu thương, đang muốn đi ra khuyên giải, lại bị thị vệ ngăn trở đường đi: “Vân Bích Lạc, Tử Quận là chủ nhân tương lai của Lạc phủ, hẳn không thể rời đi Lạc phủ, hẳn cũng sẽ không rời đi Lạc phủ, về phần bà cùng Tử Hàm, đã làm chuyện sai trái, phải chịu trừng phạt”.

Lạc Hoài Văn mâu quang phát lạnh: “Người đâu, bắt Vân Bích Lạc, Lạc Tử Hàm”.

Vân Bích Lạc lạnh lùng cười: “Muốn bắt chúng ta, không dễ dàng như vậy”. Nâng tay đối với bọn thị vệ đang xông tới đánh ra một chưởng, Lạc Tử Hàm hướng đám người ném ra hai viên đạn dược.

“Bang bang phanh”, vài tiếng nổ qua đi, trên mặt đất từng trận khói trắng, Vân Bích Lạc và Lạc Tử Hàm nương theo khói trắng, rất nhanh phi thân rời đi...

Sau khi khói trắng tan hết, trên đất một mảnh hỗn loạn, sớm đã không thấy bóng dáng của đại phu nhân và Lạc Tử Hàm...

“Mộng Khê, không có việc gì chứ?”, ngay khi Lạc Tử Hàm ném ra hai viên đạn dược, Nam Cung Quyết đã mang theo Lạc Mộng Khê rời xa phạm vi khói thuốc, khói trắng tan hết, Nam Cung Quyết vẫn là có chút lo lắng.

“không có việc gì, đáng tiếc là để cho đại phu nhân cùng Lạc Tử Hàm chạy thoát...” nói tới đây Lạc Mộng Khê mâu quang vi thiểm: “Nam Cung Quyết, cho dù là không hề phòng bị, lấy năng lực thủ hạ của chàng, bắt lấy hai người họ là chuyện vô cùng dễ dàng, chàng là cố ý để hai người họ chạy thoát?”

Nam Cung Quyết nhẹ nhàng cười, đem Lạc Mộng Khê ôm vào trong ngực, ánh mắt nhìn phía đám người Hạ Hầu Thần, Lạc Thái Vân: “Xem diễn”.

“Thái Vân”. Lạc Hoài Văn đi tới trước người Lạc Thái Vân, đáy mắt hiện lên đau lòng cùng bất đắc dĩ.

Lạc Thái Vân khoát tay áo, ý bảo Lạc Hoài Văn trước hết nghe nàng nói: “Cha, trải qua chuyện này, nữ nhi đã nghĩ thông suốt rất nhiều việc, trước kia là vì ta rất tùy hứng mới gây ra nhiều việc rắc rối, hại chính mình lâm vào hoàn cảnh như vậy, về sau ta sẽ ở nhà hết lòng niệm phật, vì lỗi lầm trước kia của mình mà sám hối...”

“Tứ tiểu thư có chuyển biến như vậy, bản cung thật cao hứng, hôm nay là ngày mừng của bản cung và tứ tiểu thư...”

Đối tới đối lui vẫn là lấy Lạc Thái Vân, trọng thương, bệnh tật đều không quan hệ, bản cung sẽ cho người một chút mặt mũi.

“Hạ Hầu thái tử, Thái Vân hiện tại chỉ muốn về nhà niệm phật, không nghĩ lại tái giá”. Tối hôm đó ta và người chuyện gì cũng chưa có phát sinh, người ta yêu không phải người, người không cần vì thế phụ trách.

Khi những tên cầm thú kia chà đạp ta, ta đã biết, ở trong mọi chuyện, ta chỉ là một quân cờ, một quân cờ không hề có sức phản kháng, mặc cho người ta bài bố.

Quyết chưa bao giờ yêu ta, người cũng không, không thương ta vì sao còn muốn lấy ta, là muốn sau khi lấy ta, hung hăng tra tấn ta sao?

Ta không muốn lại làm quân cờ trong tay người khác, ta muốn nắm giữ vận mệnh chính mình, lúc trước Lạc Mộng Khê sau khi rơi xuống nước hồi phủ, chuyển biến rất lớn, lúc ấy ta còn cảm thấy kì quái, hiện tại ngẫm lại, một người đã theo quý môn quan đạo một vòng trở về, hoàn toàn chuyển biến, là chuyện bình thường.

Lúc trước là Lạc Mộng Khê thoát thai hoán cốt, nay là Lạc Thái Vân ta, Lạc Mộng Khê sau khi chuyển biến thông minh dị thường, đem mọi người đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Lạc Thái Vân là muội muội cùng cha với nàng, máu chảy trên người chúng ta là giống nhau, ta sẽ không thua kém nàng.

Lạc Mộng Khê may mắn hơn ta bởi vì ta chuyển biến sau nàng, nàng một thân xử nữ, có tư cách đến bên cạnh Nam Cung Quyết, nhưng ta hiện tại chỉ là một tàn hoa bại liễu, Quyết sẽ không lại để ý đến ta.

Hạ Hầu Thần thân là Tây Lương thái tử, là một trong tuyệt thế tứ công tử, cho tới bây giờ đều là hãn cự tuyệt người khác, chưa từng bị người khác cự tuyệt hãn.

Lần này bị Lạc Thái Vân cự tuyệt trước mặt mọi người, làm hấn rất mất mặt, sắc mặt hấn đột nhiên trở nên âm trầm.

“Hạ Hầu thái tử, tiểu nữ vừa chịu qua khiếp sợ, trong lòng hấn vẫn còn sợ hãi, hơn nữa Thái Vân cũng đang trọng thương trong người, thật sự không thích hợp để thành thân, bốn tướng muốn đưa Thái Vân hồi tướng phủ, chờ nàng dưỡng tốt thân thể, lại chọn ngày tốt cùng thái tử điện hạ thành thân”.

Lạc Hoài Văn dù sao cũng là người từng trải, đi ra hòa giải, cấp Hạ Hầu Thần một cái bậc thang.

Có thể vẫn hồi mặt mũi, Hạ Hầu Thần tức giận cũng đánh tan hơn phân nửa: “Lạc Thừa tướng sốt ruột vì ái nữ, bản cung có thể hiểu, nếu tứ tiểu thư đã có thương tích trong người, bản cung cũng không miễn cưỡng, người đâu, hộ tống Lạc thừa tướng, tứ tiểu thư hồi Tướng phủ”.

Lần này đại hôn, là Hạ hầu Thần hai tay chuẩn bị, mong là Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong có thể đem Lạc Mộng Khê cùng Lạc Thái Vân trao đổi, để hấn cùng Lạc Mộng Khê động phòng.

Lại không nghĩ tới, kế hoạch bị Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong làm thất bại, vẫn là Lạc Thái Vân gả cho hấn, hấn đã chuẩn bị thật nhiều thứ tiếp đón Lạc Thái Vân.

Nay xảy ra loại chuyện này, Lạc Thái Vân cũng muốn hồi tướng phủ, không gả cho hấn, tự nhiên cũng không được ném chái tư vị những thứ mà hấn chuẩn bị, trong lòng cảm thấy tiếc nuối một chút.

Trong phút chốc xoay người rời đi, Lạc Thái Vân trông thấy Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê cách đó không xa, ý bảo thị vệ đem nàng đi qua đó, đi vào trước mặt Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, Lạc Thái Vân muốn nở một nụ cười lễ phép, lại không biết tươi cười của nàng so với khóc còn khó coi hơn.

“Đại tỷ, trước kia, thật xin lỗi, là ta quá tùy hứng, về sau ta sẽ không tìm người phiền toái, chúc người và Lạc vương gia trăm năm hạnh phúc”.

Lời nói này, là Lạc Thái Vân đã dùng hết khí lực để mà nói ra, sau khi nói xong, không đợi Lạc Mộng Khê trả lời, nàng đã mệnh lệnh thị vệ mang nàng rời đi”.

Rất xa, Lạc Mộng Khê nhìn thấy Lạc Thái Vân lau đi nước mắt: “Nam Cung Quyết, thị vệ vương phủ làm sao tìm được Lạc Thái Vân?”

Lạc Thái Vân rời đi, Lạc Mộng Khê thấy được trong lòng nàng là không cam lòng, trong lòng liền sáng tỏ: Lạc Thái Vân vốn không dễ dàng nhận thua như vậy, lời nói vừa rồi, bất quá chỉ là trấn an Lạc Mộng Khê, làm cho nàng lơ lửng cảnh giác mà thôi.

không thể tưởng được, Lạc Thái Vân sau khi trải qua chuyện này, thế nhưng lại trở nên thông minh nội liễm như vậy, xem ra, Lạc Tử Hàm đã bản thân mà tạo cho Lạc Mộng Khê thêm một kinh địch.

Trước kia Lạc Thái Vân rất tùy tiện, suy nghĩ đơn giản, không hề có tâm cơ, mỗi lời nói cử chỉ đều thể hiện trên nét mặt, nhưng nay, nàng ta lại trở nên âm trầm rất nhiều, làm cho người ta không thể coi thường.

“Lạc Thái Vân không phải là thị vệ của ta tìm được, mà là có người đem nàng ta đến cửa của Lạc vương phủ, lúc đó nàng ta vẫn là hôn mê, sau khi đại phu cứu giúp nàng tỉnh lại, nàng ta cũng không biết ai cứu nàng, biết được hôm nay là đại hôn của Hạ Hầu Thần và Lạc Tử Hàm, nàng ta liền thúc giục thị vệ đưa nàng ta tới đây...”

Lạc Thái Vân bị thương rất nặng, hai vết thương kia đều là vết thương trí mạng, người cứu nàng nhất định là biết y thuật, hơn nữa y thuật còn rất cao.

Hôn lễ hủy bỏ, mọi người cùng Hạ Hầu Thần khách sáo vài câu rồi đều rời đi, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê cũng giống như mọi người,

cùng Hạ Hầu Thần cáo từ liền trở về Lạc vương phủ.

Lúc gần đi, Hạ Hầu Thần trong mắt là không cam lòng, tuy đã che dấu, nhưng vẫn bị Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê nhìn ra, giống như cố ý khiêu khích hấn, Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê hướng phía ngoài đi đến, đi ra một khoảng rất xa, Lạc Mộng Khê còn có thể cảm giác được tầm mắt Hạ hầu Thần đang dừng trên người nàng.

Hôm nay thời tiết rất tốt, Lạc Mộng Khê ở hi yển không ăn được bao nhiêu, sau khi trở lại Lạc vương phủ thời gian đã không còn sớm, đơn giản ăn một vài món, sau đó Lạc Mộng Khê không có việc gì nằm ở trên ghế trong viện phơi nắng, Nam Cung Quyết đi thư phòng xử lí chính sự.

Lần này gặp Lăng Khinh Trần, khí tức hắc ám trên người hấn tựa hồ càng ngày càng đậm, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ là hấn đang tu luyện tà công gì đó.

Còn có Lãnh Tuyệt Tình, hấn như thế nào còn không trở về Tuyệt Tình cung, ta cũng không muốn làm cái gì thánh nữ, hấn nói trong vòng một năm tìm ra biện pháp cắt đứt quan hệ giữa ta và Tuyệt Tình cung, chẳng lẽ hấn ở nơi này có thể tìm ra biện pháp.

Việc hôm nay, thành công làm cho đại phu nhân cùng Lạc Hoài Văn trở mặt, không biết kế tiếp Nam Cung Quyết có tính toán gì không, hai người bọn họ trở mặt, đem bức đại phu nhân phải hạ đài hoặc là đem cơ sở ngầm của Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương loại bỏ, Nam Cung Quyết cũng thật thông minh...

“Tiểu thư, em đi mua điểm tâm người thích ăn nhất, người còn có muốn mua thứ gì khác hay không?”

Đầu bếp vương phủ làm điểm tâm ăn rất ngon, nhưng ăn thời gian dài cũng sẽ cảm thấy ngán, ở kinh thành có một nhà làm điểm tâm ăn rất ngon, thật lâu trước kia Lạc Mộng Khê có từng ăn qua một lần, nay lại muốn ăn.

“Mấy ngày nay ta có chút mệt mỏi, có thể là do đàn hương an thần hơi nhiều, Băng Lam, em mua thêm chút thuốc nâng cao tinh thần về”. Có dược liệu nâng cao tinh thần, sẽ không còn uể oải như trước nữa.

“Được”. Băng Lam đáp ứng một tiếng, đem chuyện tình Lạc Mộng Khê giao cho ghi nhớ, bước nhanh hướng ngoài phủ đi đến, Lạc Mộng Khê trở mình, liền thấy buồn ngủ: Gần đây tại sao ta ngủ nhiều như vậy, càng ngủ càng muốn ngủ.

Huân hương ở Lạc vương phủ lấy đàn hương làm chủ, an thần chiếm đa số, nâng cao tinh thần thiếu lại càng thiếu, cho nên Lạc Mộng Khê mới muốn Băng Lam ra phủ mua dược liệu nâng cao tinh thần, lại không nghĩ đến, người muốn hại nàng lại lợi dụng tốt cơ hội này...

Lạc vương phủ các loại dược liệu quý đều đầy đủ, nhưng vẫn có một số dược liệu vẫn cần trực tiếp đi hái, dược tính mới tốt nhất.

Đường đại phu là người của Dược Vương cốc, dược Nam Cung Quyết mang đến Lạc vương phủ là vì bệnh tình của Nam Cung Quyết, nay bệnh của Nam Cung Quyết đã khỏi hẳn, Đường đại phu nghiễm nhiên trở thành đại phu chuyên dụng của Lạc vương phủ, trong phủ có ai sinh bệnh đều sẽ tìm hắn.

Ở lại Lạc vương phủ ăn ngon mặc đẹp, lại ở nơi kinh thành phồn hoa, so với Dược Vương cốc người ở thưa thớt tốt hơn rất nhiều lần, Đường đại phu ở lại thành quen, cũng không muốn rời đi, liềm đảm đương trách nhiệm là đại phu chuyên dụng của vương phủ, hái thuốc, bốc thuốc đều tự mình làm.

Huống chi, Lạc Mộng Khê lại có thai, Nam Cung Quyết ba ngày hai bữa đến tìm ông thỉnh giáo, để cho ông âm thầm lưu ý biến hóa của Lạc Mộng Khê, ông lại càng không thể rời đi.

Ngày hôm qua trời mưa, vương phủ có vài người bị nhiễm phong hàn, phong hàn không phải bệnh nặng, dược liệu sử dụng cũng không trân quý, lại cần là dược liệu mới nhất, tính năng tốt nhất.

Sáng sớm, Đường đại phu liền ra vương phủ, đi lên núi hái thuốc, khi thái dương bắt đầu lặn về hướng tây, ông mới trở về, mang theo một giỏ lớn thảo dược, nhìn kinh thành phồn hoa, cùng với người đi trên đường cái, Đường đại phu tâm tình vui sướng, chậm rãi bước đi.

“Đường lão”. một tiếng gọi truyền vào trong tai, Đường đại phu dừng lại cước bộ, nhìn phương hướng thanh âm truyền tới, gương mặt xinh đẹp của Lâm Huyền Sương ánh vào mi mắt: “Đại tiểu thư, người như thế nào lại ở nơi này?” Người không phải đã hỏi Dược vương cốc rồi sao?

Lâm Huyền Sương rất thông minh, làm việc cũng vô cùng kín đáo, hơn nữa tính tình lại lạnh lùng, không thích cùng người thân cận, cho nên, chuyện nàng ta thích Nam Cung Quyết, ngoài Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê có rất ít người biết.

Đương nhiên, những người đi theo Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, một số ít hiểu cách quan sát sắc mặt người khác vẫn có thể nhìn ra chút manh mối, nhưng bọn họ là người thông minh, sẽ không đem chuyện này nói ra ngoài.

Đường lão suốt ngày đều ở hiệu thuốc chế dược, không để ý đến chuyện bên ngoài, đối với chuyện Lâm Huyền Sương thích Nam Cung Quyết, thật sự không biết.

Nhìn đường cái người đến người đi náo nhiệt: “Đường lão, chúng ta tìm chỗ nói chuyện một chút đi”. Nam Cung Quyết là Lạc vương của Thanh Tiêu, thế lực không hề kém, nói không chừng người đi trên đường cũng là cơ sở ngầm của hắn.

Lâm cốc chủ dùng bồ câu đưa tin triệu Lâm Huyền Sương hồi Dực Vương cốc, Lâm Huyền Sương tự nhiên hiểu được đó là ý tứ của Nam Cung Quyết.

Nàng vì Nam Cung Quyết, qua loa cho xong, chứ không có thực sự trở về Dực Vương cốc, Nam Cung Quyết nghĩ rằng nàng đã trở về, cho nên chuyện nàng ở lại kinh thành Thanh Tiêu, không thể để cho Nam Cung Quyết biết.

đi vào một chỗ yên tĩnh, xung quanh không có người, Lâm Huyền Sương dừng lại cước bộ: “Phụ thân có việc mệnh ta âm thầm ở lại kinh thành Thanh Tiêu, Đường lão, chuyện hôm nay gặp ta, không nên nói cho bất luận kẻ nào biết”.

Đường lão đầu tiên là sửng sốt, lại lập tức khôi phục bình thường: “Lão hủ hiểu được, không biết đại tiểu thư tìm lão hủ đến là có chuyện gì?”

Lâm Huyền Sương là do các đại phu trong Dực Vương cốc nhìn lớn lên, đối với nhất cử nhất động của nàng, đều hiểu biết thập phần rõ ràng, Lâm Huyền Sương đối với mọi người đều rất lạnh lùng, vô duyên vô cớ sẽ không chủ động nói chuyện với người khác, cho nên, Đường lão kết luận, Lâm Huyền Sương tìm lão, khẳng định là có chuyện.

Lâm Huyền Sương do dự một lát: “Đường lão, ông ở Lạc vương phủ thời gian không ngắn, phụ trách ốm đau thương thế của toàn bộ người trong vương phủ, ông có từng vì Lạc Mộng Khê chẩn mạch qua hay không?”

“Lạc Mộng Khê là vương phi, nhưng cũng là người thường, cũng có sinh bệnh, lão hủ tự nhiên là có xem qua mạch...”. Đường lão ẩn ẩn đã nhận ra dụng ý của Lâm Huyền Sương.

“Vậy...Lạc Mộng Khê có thật sự có thai hay không?”. Đây mới là mục đích chân chính của Lâm Huyền Sương: Ngày đó ở trên vách núi đen, Lạc

Mộng Khê đối với Lâm Huyền Sương nói mình có thai, nhưng Lâm Huyền Sương cũng không thật sự tin tưởng.

Bởi vì nàng ta cũng là nữ nhân, biết được một nữ nhân vì giữ lại người âu yếm của chính mình, có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Lâm Huyền Sương nàng ta có thể quỳ xuống, xin Lạc Mộng Khê thành toàn cho mình cùng Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê cũng có thể vì Nam Cung Quyết, nói dối với nàng ta.

“Này...”. Đường lão muốn nói lại thôi: Nếu nói thật, Nam Cung Quyết từng phen phó lão, chuyện Lạc Mộng Khê có thai, không thể tiết lộ với bất kì ai.

Nếu như không nói thật, Lâm Huyền Sương lại là nữ nhi của cốc chủ, tương lai chính là cốc chủ Được Vương cốc, là người lãnh đạo trực tiếp của mình, chính mình không thể lừa nàng...

Rốt cuộc là nói hay không nói? Đường lão lâm vào hoàn cảnh lưỡng lự.

Xem thần sắc khó xử của Đường lão, trong lòng Lâm Huyền Sương dâng lên một loại dự cảm không tốt: Nếu Lạc Mộng Khê không có thai, Đường lão nhất định sẽ nói thẳng, nhưng nhìn bộ dáng của ông ta...

Chẳng lẽ Lạc Mộng Khê thật sự mang thai...

“Đường lão, chuyện này quan hệ trọng đại, ông nhất định phải ăn ngay nói thật”. Lâm Huyền Sương ngữ khí thận trọng, trong mắt ngưng trọng, Đường lão do dự một lát, rốt cục thỏa hiệp: “Được rồi, vậy lão hủ nói thật, Lạc vương phi, xác thực có thai...”

Nghe vậy, Lâm Huyền Sương mâu quang phát lạnh: không thể tưởng được Lạc Mộng Khê thế nhưng thật sự có mang, lúc trước ta còn nghĩ là nàng gạt ta...

Cẩn thận suy nghĩ cũng không có gì là không đúng, Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê thâm tình như vậy, hàng đêm ân ái, không có thai mới là lạ.

“Bất quá, đại tiểu thư, chuyện này người không cần nói cho người khác biết, bởi vì Lạc vương gia có dặn dò qua, trừ khi vương phi chính mình biết bản thân mang thai, việc này không thể nói ra...”

“Ông nói cái gì, Lạc Mộng Khê không biết nàng ta đã mang thai?” Chẳng lẽ ngày đó ở vách núi đen, là nàng gạt ta, lại chó ngáp phải ruồi, nói đúng tình hình thực tế.

“Đúng vậy, theo lão phu quan sát, Lạc vương gia muốn đứa nhỏ, nhưng Lạc vương phi tựa hồ không quá muốn, cho nên chuyện vương phi có thai, Lạc vương gia tạm thời gạt nàng, chờ đứa nhỏ lớn, không giấu giếm được, sẽ để cho nàng biết...”

Đứa nhỏ lớn, phá thai đối với thân thể không tốt, cho dù Lạc Mộng Khê không muốn đứa nhỏ, vì thân thể của chính cũng phải muốn.

thì ra là thế! Lâm Huyền Sương cảm thấy hiểu rõ, trong mắt lạnh lùng hiện lên một tia ý cười quỷ dị: “Đường lão không có việc gì, ông trước về Lạc vương phủ đi, việc hôm nay gặp ta, nhớ không được nói với bất kì kẻ nào”.

“Lão hủ hiểu được” cho dù Lâm huyền Sương không dặn dò, Đường đại phu cũng không đem chuyện này nói ra, bởi vì ông đã tiết lộ chuyện Lạc Mộng Khê có thai với Lâm Huyền Sương.

Nếu để cho Nam Cung Quyết biết được, hoặc là để cho Lạc Mộng Khê sớm biết được chân tướng, đứa nhỏ có nguy cơ không được bảo đảm, đến lúc đó, thảm nhất chính là lão.

Lạc Mộng Khê thích Nam Cung Quyết, nhưng lại không muốn cùng hẳn sinh hài tử, đây là vì sao? Vì người âu yếm của chính mình sinh con nối dòng, đây là chuyện tình hạnh phúc nhất trên đời a.

Đường đại phu đi rồi, Lâm Huyền Sương một mình một người đi trên đường cái, trăm mối nghi ngờ không lời giải đáp.

“Tiểu nhị, cho hai cân hương bạc hà”. Giọng nữ quen thuộc truyền vào trong tai, Lâm Huyền Sương đang suy nghĩ bị kéo trở lại, nhìn thấy Băng Lam đang đứng ở cửa hàng hương liệu mua hương liệu.

Bạc hà hương, dùng để nâng cao tinh thần, theo như Đường lão nói, Lạc Mộng Khê là đang đến thời kì ngủ rất nhiều, nàng không biết chính mình mang thai, khi Đường lão chẩn trị cũng nói là do tinh thần không tốt, cho nên nàng mới lệnh cho Băng Lam đi mua hương liệu nâng cao tinh thần.

nói đến hương liệu nâng cao tinh thần, Lâm Huyền Sương trong đầu linh quang chợt lóe, mâu quang lạnh lùng hiện lên ý cười quỷ dị, trong lòng quyết định chủ ý, thân ảnh yếu điệu trong nháy mắt biến mất không thấy.

Băng Lam nhận lấy hương liệu cầm ở trong tay, bước nhanh đến nơi bán điểm tâm xếp hàng, cửa hàng điểm tâm này hương vị rất ngon, rất đắt hàng, nếu không xếp hàng căn bản là không mua được.

Ước chừng qua một nén hương thời gian, rốt cục cũng đến lượt Băng Lam, ngay tại lúc Băng Lam đưa bạc qua, chuẩn bị lấy điểm tâm, từ sau đội ngũ không biết vì sao đột nhiên loạn cả lên, một phụ nhân trung niên không cẩn thận đụng vào Băng Lam, làm gói bạc hà hương trong tay nàng rơi ra, gói hương liệu trong tay phụ nhân cũng bị rơi xuống.

Hai bao hương liệu đều mua cùng một cửa hàng, đóng gói giống nhau như đúc, chỉ nhìn mặt ngoài, không thể nhận ra gói nào là của Băng Lam, gói nào là của phụ nhân kia.

“thật ngại, cô nương, làm rơi hương liệu của người”. Phụ nhân vội vàng đem hai gói hương liệu nhặt lên, đưa tới trên mũi người người, đem một gói đưa cho Băng Lam: “Của cô nương là bạc hà hương, đây là của cô nương, của ta là hoa nhài hương, đây là của ta”.

Băng Lam đem gói thuốc đưa lên mũi người người, mùi bạc hà hương thoang thoảng bay ra, hơn nữa người ta lại xin lỗi mình rồi, nàng cũng không phải là người hay truy cứu đến cùng: “Đại nương, về sau phải cẩn thận một chút”.

Đụng ta không sao, vạn nhất đụng phải người có quyền thế nào đó, người có thế sẽ rất thảm.

Nhận lấy điểm tâm, Băng Lam lại tùy tiện mua vài thứ, liền trở về Lạc vương phủ, nhìn thân ảnh Băng Lam rời đi, nguyên bản đã đi mất phụ nhân lúc này không biết từ đâu đi ra: Lạc Mộng Khê, người không muốn đưa nhỏ phải không? Ta liền thành toàn cho người.

Băng Lam mua điểm tâm và hương liệu trở lại vương phủ, mặt trời đã ngả về tây, nơi Lạc Mộng Khê ngủ, còn rải rác một ít ánh mặt trời: “Tiểu thư, bên ngoài lạnh lẽo, mau vào nhà nghỉ ngơi”.

“Em mang điểm tâm đến đây trước đi”. Vào nhà lại là đàn hương, làm cho ta rất buồn ngủ, không biết là do ăn trưa quá muộn hay là còn có nguyên nhân nào khác, Lạc Mộng Khê cảm thấy vẫn có chút no.

“Được, tiểu thư, em đi châm hương, đây là điểm tâm người muốn, thừa dịp còn nóng mau ăn đi”. Băng Lam đem điểm tâm mở ra, mùi thơm nồng đậm quanh quẩn chóp mũi, làm cho người ta thèm ăn.

Nhưng Lạc Mộng Khê sau khi ngửi thấy mùi này lại không muốn ăn, trong bụng một trận cuồn cuộn khó chịu, nàng đột nhiên mở mắt, sắc mặt có chút khó coi, rất nhanh chạy đến một bên không ngừng nôn mửa.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Lạc Mộng Khê đem những gì trong bụng ới ra không sót lại thứ gì, thân thể dễ chịu không ít, cả người mềm xuống không có chút khí lực: “Có thể là do lúc trưa ăn nhiều cá, không tiêu hóa được, giúp ta rót chén trà đi”.

Băng Lam đỡ Mộng Khê đi đến bên cạnh bàn, phân phó hạ nhân đem lên một bình trà mới, chính mình chạy về phòng đem bạc hà hương đốt lên, đem giường chuẩn bị tốt, chờ Lạc Mộng Khê trở về nghỉ ngơi.

Lạc Mộng Khê dạ dày khó chịu, không muốn ăn gì, Băng Lam phân phó hạ nhân dọn điểm tâm đi, bưng một chén trà nóng đến, hương trà nồng đậm quanh quần chớp mũi, Lạc Mộng Khê cảm giác cả người thoải mái không ít.

Sắc trời bắt đầu tối, Nam Cung Quyết xử lý xong sự tình, trở lại Khê viên cùng Mộng Khê dùng bữa tối, khi hân ôm lấy Lạc Mộng Khê vào phòng, thấy mùi bạc hà tỏa nhiên quanh quần chớp mũi, Lạc Mộng Khê cảm thấy có chút khó chịu, không lâu trước đó nàng đã nôn một lần, nghĩ rằng do dạ dày có vấn đề nên không chút nào để ý.

Bữa tối thực phong phú, nhưng Lạc Mộng Khê lại không có khẩu vị, chỉ uống một chút canh liền lên giường nghỉ ngơi, người sợ nhất chính là thượng thổ hạ tả, khi đó cả người tinh thần đều rất mệt mỏi.

“Mộng Khê, hôm nay như thế nào lại ăn ít như vậy?” Sáng sớm hôm nay, Mộng Khê còn ăn hai chén cơm, giữa trưa dùng bữa hơi muộn một chút, vì sao buổi tối lại không có khẩu vị như vậy.

“Có chút khó chịu, không có khẩu vị”. Lạc Mộng Khê nhắm mắt nằm ở trên giường, đáp cho có lệ, nàng đúng là thật không có tình thần cùng Nam Cung Quyết nói chuyện, không phải cố ý không để ý tới hân.

“một khi đã như vậy, vậy nàng nghỉ ngơi đi”.

Nôn mưa một hồi, giữa trưa những gì ăn được đều đã nôn ra hết, còn hại nằng mệт mỗi, bạc hà hương nằng cao tinh thần, nhưng Lạc Mộng Khê rất khó chịu, nằm ở trên giường không lâu, liền tiến vào mệт đẹp.

Sau khi xác nhận Lạc Mộng Khê đã ngủ, Nam Cung Quyết chậm rãi đi tới bên giường, nâng tay điểm huyết ngữ của Lạc Mộng Khê, cũng sai người đi mời Đường lão đến: Mệт Khê nôn mưa, có phải hay không đã đến thời kì nôn nghén, nếu thật sự là như thế, vậy chuyệ của nàng có bầu, giấu giếm không được.

“Khởi bẩm vương gia, Đường đại phu tới...”

“Mau mời hăп tiến vào”, thị vệ còn chưa dứt lời, Nam Cung Quyết liền thúc giục: hiện tại Mệт Khê cùng cục cưng quan trọng hơn, những lễ nghi phiền phức này có thể miễn liên miễn.

Đường lão đẩy cửa tiến vào, ngay khi bước vào nội thất, Đường đại phu sắc mặt đại biến: “Xạ hương, trong phòng thế nhưng có xạ hương, là ai đốt?”

Xạ hương mang tính hàn, nữ tử đều đặt vào trong túi hương tùy thân mang theo, có tính năng mỹ dung dưỡng nhan, nhưng đối với người có thai lại cực kì không tốt, nếu phụ nữ có thai người phải xạ hương trong một đoạn thời gian, thai nhi sẽ khó mà giữ được.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Phát Uy

“Vương gia, vương phi có thai trong người, xạ hương này, vẫn là mau chóng cho người bỏ đi thì hơn”. Lượng xạ hương tuy ít, nhưng ngửi lâu ngày, đối với thai nhi trong bụng vương phi vẫn là có điểm không tốt.

“Người đâu, đem lư hương này bỏ đi, đổi đàn hương tới đây”. Vừa rồi Nam Cung Quyết bị tức giận đến mù mắt đầu óc, chỉ vội vã muốn tìm kẻ hại cục cưng của hắn, lại quên chuyện trước tiên phải xử lý xạ hương này.

Hạ nhân Lạc vương phủ tốc độ xác thực rất nhanh, chỉ mất một lát thời gian, liền đem lư hương có xạ hương lấy đi thay một lò đàn hương mới, đem hương bạc hà và xạ hương trong phong hoàn toàn thay thế.

Băng Lam bị thị vệ kêu lại đây, Nam Cung Quyết cẩn thận vì Lạc Mộng Khê đắp chăn, nhẹ nhàng buông chướng mạn, luôn xác nhận mọi nơi đều ổn thỏa mới chậm rãi đi ra ngoài ngoai thất: “Băng Lam, bạc hà hương trong nội thất là người mua về?”

Lạc vương phủ đều dùng đàn hương, hương liệu khác cũng có, để chủ tử an thần, bạc hà hương này là loại nâng cao tinh thần, chỉ khi cần mới mua.

Vừa rồi Nam Cung Quyết vì chuyện xạ hương, rối loạn tinh thần, nay tĩnh tâm lại, tinh tế suy nghĩ, trong phòng hắn cùng Mộng Khê, buổi chiều hắn không có ở đó, trong phòng ngủ lại có bạc hà hương, nhất định là chủ ý của Mộng Khê.

Băng Lam là nha hoàn của Lạc Mộng Khê, bạc hà hương này tám chín phần là do Lạc Mộng Khê phân phó Băng Lam mua về.

“Đúng vậy, vương gia, vương phi cảm thấy chính mình gần đây không có tinh thần, lệnh nô tỳ mua bạc hà hương nâng cao tinh thần”. Băng Lam ăn ngay nói thật.

Mùi đàn hương quen thuộc bay vào trong mũi, Băng Lam trong lòng nghi hoặc: Vương gia lại đem bạc hà hương đổi thành đàn hương, chẳng lẽ vương gia không thích bạc hà hương...

đã sớm biết là sẽ có đáp án như vậy, Nam Cung Quyết nghe xong cũng không có phản ứng quá lớn: “Vậy thời điểm người mua hương, có phát sinh chuyện tình đặc thù gì hay không?”

Mộng Khê tâm tư kín đáo, lại không phát giác chính mình có bầu, cho nên không có khả năng làm cho Băng lam đi lấy xạ hương đến xóa sạch đứa nhỏ.

Huống chi, lấy tính tình Mộng Khê, nếu biết được mình có thai, chuyện đầu tiên làm chính là tìm đến hẩn tính sổ, mà không phải là lặng yên không tiếng động đem đứa nhỏ bỏ đi.

Về phần Băng Lam, tuy rằng nàng ta là người của Tuyệt Tình cung, Mộng Khê có thai liên quan đến tương lai vận mệnh của nàng ta, nhưng là Băng lam tâm tư không tính là sâu sắc, nàng ta không có khả năng phát hiện ra Mộng Khê có thai, đương nhiên là sẽ không lấy xạ hương đến hại đứa nhỏ trong bụng Mộng Khê.

Xạ hương này xuất hiện trong dược liệu chỉ có một cách giải thích duy nhất đó là: Có người biết Mộng Khê có thai, lại hoặc là đã hoài nghi Mộng Khê có thai, mà người này cùng Mộng Khê từng có xích mích, mới có thể dùng loại phương pháp ti bỉ này thiết kế Mộng Khê.

“Này...” Băng Lam ngưng mi suy nghĩ: “Nô tỳ từ lúc ra phủ đến lúc hồi phủ, trên đường đều bình an, mua bạc hà hương cùng điểm tâm tiêu thư thích ăn nhất, sau liền trở lại, không có phát sinh chuyện tình gì đặc thù”.

“Người xác định một chuyện không bình thường đều có không phát sinh?” Nam Cung Quyết ngữ khí lạnh lùng: Điều đó không có khả năng!

Dường như đối với đáp án của Băng Lam không hài lòng, khuôn mặt anh tuấn của Nam Cung Quyết ngày càng thêm âm trầm, ánh mắt thâm thúy ẩn ẩn có lửa giận hiện lên, hơi thở cường thế vô hình phát ra, làm người ta thở không nổi, đi theo bên người Nam Cung Quyết mọi người đều biết, đây là điềm báo hấn rất tức giận.

Băng Lam bị dọa đến cúi đầu, suy nghĩ hết thấy quá trình mình ra phủ, gắng tìm được đáp án vừa lòng Nam Cung Quyết: Nhưng là, nàng thật là trên đường đều bình an a, không phát sinh chuyện tình gì đặc thù, chẳng lẽ muốn ta nói dối.

Trong lòng Băng Lam bất đắc dĩ than oán: “Nô tỳ nhớ rõ, khi mua điểm tâm, có một đại thẩm đựng vào nô tỳ, đem bạc hà hương trong tay nô tỳ đánh rớt...”

Đây là chuyện duy nhất khác thường xảy ra khi đó, còn chuyện khác, tất cả đều bình thường, vương gia sẽ không tin tưởng lí do như vậy.

Chẳng lẽ thật sự muốn nàng nói dối, tạo một cái lí do làm người ta có cảm giác bí hiểm cho vương gia, mà nếu bị hấn tra ra chân tướng, kết cục của nàng sẽ càng thảm...

thì ra là thế, cải trang thành đại thẩm, âm thầm đổi bạc hà hương trong tay Băng Lam, thiết kế thai nhi trong bụng Mộng Khê, thật sự là thông minh.

“không có việc gì, người trước đi xuống nghỉ ngơi đi”. Nam Cung Quyết trong mắt hiện lên tàn khốc, đối với Băng Lam lạnh lùng phân phó.

“A”. Dễ dàng như vậy liền có thể qua ải sao, đối với chuyện Nam Cung Quyết dễ dàng buông tha nàng, Băng Lam có cảm giác bất khả tư nghị (khó

có thể tin): Ta vừa rồi cũng chưa nói lí do cao thâm gì, vương gia thế nhưng tin...

“Mộng Khê đã muốn ngủ, không cần người chiếu cố”. Thấy Băng Lam sững sờ bất động tại chỗ, Nam Cung Quyết chân mày nhăn lại: không muốn đi sao?

“Dạ dạ dạ...nô tỳ cáo lui”. Rồi đi nơi này, Băng Lam cầu còn không được, Nam Cung Quyết trên người phát ra hơi thở cường thế khiến cho nàng thở không nổi, nếu cứ tiếp tục như vậy, nàng tuyệt đối sẽ hít thở không thông.

“Đợi chút”, Băng Lam sắp ra khỏi phòng, Nam Cung Quyết gọi nàng lại, Băng Lam dừng lại cước bộ, rất nhanh xoay người: “không biết vương gia còn có gì phân phó?”

Đối với Nam Cung Quyết, Băng Lam thủy chung có chút e ngại, Nam Cung Quyết ôn nhu sủng nịnh chỉ với riêng Lạc Mộng Khê, ở trong mắt Băng Lam, Nam Cung Quyết tâm cơ thâm trầm, cách tính kế, võ công lại cùng Lãnh Tuyệt Tình giống nhau, bí hiểm.

Làm mỗi một chuyện, nhìn như tùy ý, kỳ thật đều là có mục đích, làm cho người ta chút không biết lúc nào thì đã rơi vào bẫy của hắn.

“Điểm tâm người mua ở đâu? Mộng Khê lại như thế nào không ăn cơm chiều”. Nếu sau khi nàng tỉnh lại đói bụng, có thể ăn chút điểm tâm, điểm tâm vương phủ tuy nhiều, nhưng không có thứ nàng muốn ăn.

“trên bàn phía trước ạ”. Băng Lam chỉ chỉ chiếc bàn vuông không xa phía trước, trên mặt bàn, có một cái đĩa lưu ly, trong đĩa có điểm tâm tạo hình tinh xảo.

“Mộng Khê đã ăn điểm tâm sao?” Nam Cung Quyết hỏi thực tùy ý, nhìn như không chút chú ý nhưng Băng Lam biết, Nam Cung Quyết là đang chờ

đợi đáp án của nàng.

“Hồi vương gia, vương phi vẫn chưa ăn điểm tâm, sau khi nô tỳ mua điểm tâm về, vương phi thân thể liền khó chịu”. Sau khi ngửi được mùi điểm tâm, nàng liền chạy đến một bên nôn mửa.

“không có việc gì, người đi xuống đi”. Mộng Khê chưa ăn điểm tâm là tốt nhất, nếu điểm tâm cũng bị người động tay động chân, Mộng Khê ăn, hẳn liền lập tức nghĩ biện pháp cứu nàng cùng cực cùng.

“Đường lão”. Ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết nhìn phía điểm tâm trên bàn, Đường đại phu tâm thần lĩnh hội, bước nhanh đi tới bàn để điểm tâm, cầm lấy một khối cần thận kiểm tra.

Qua nửa nén hương thời gian, Đường đại phu đưa ra kết luận: “Hồi vương gia, điểm tâm không có bị động vào”.

Bạc hà hương đặt trong ngăn tủ, Đường đại phu lấy ra cách lớp giấy gói ngửi ngửi một chút, nhíu mày: “Vương gia, bao bạc hà hương này xác thực có trộn lẫn xạ hương”.

“Đường lão, việc Mộng Khê có thai, người có để cho người khác biết hay không?” Nam Cung Quyết mâu quang hơi trầm xuống, làm cho người ta đoán không ra đến tột cùng hẳn đang suy nghĩ cái gì.

“Chuyện vương gia giao cho lão hủ, lão hủ đâu dám quên”. Ngụ ý là: Lão không có đem việc Lạc Mộng Khê có thai nói cho người khác biết, về phần hẳn cùng Lâm Huyền Sương gặp mặt, Đường đại phu có chút chột dạ, lại không tính nói ra.

Thứ nhất, là vì Lâm Huyền Sương là đại tiểu thư của Dực Vương cốc, nếu việc này với Lâm Huyền Sương có quan hệ, vậy Dực Vương cốc chẳng khác nào đắc tội Nam Cung Quyết.

Thứ hai, Đường đại phu đã chính miệng đáp ứng Nam Cung Quyết giữ kín bí mật này, nay bí mật bị tiết lộ, lão then trong lòng, cũng không dám thừa nhận.

nói như vậy, là có người đã đoán được Mộng Khê có thai mới lấy loại phương pháp này thiết kế đưa nhỏ trong bụng nàng, người này sẽ là ai?

Để cho Đường lão chần mịch cho Mộng Khê xong, xác nhận là mẫu tử bình an, vừa rồi xạ hương vẫn chưa làm thương tổn tới các nàng, Nam Cung Quyết mới cho Đường đại phu trở về.

Bóng đêm càng sâu, Lạc Mộng Khê nằm ở trong lòng Nam Cung Quyết ngủ đến ngọt ngào, Nam Cung Quyết ôm lấy Mộng Khê, lại như thế nào cũng không ngủ được.

Đối với bốn vương có ý, đổ kị với Mộng Khê chỉ có vài người: Lạc Thái Vân, Hạ Hầu Yên Nhiên, Lâm Huyền Sương.

Lạc Thái Vân bị thương chưa khỏi hẳn, lo thân chưa xong, không có khả năng rảnh rỗi hại Mộng Khê, kể từ đó cũng chỉ còn lại có Lâm Huyền Sương và Hạ Hầu Yên Nhiên.

Đem xạ hương đã qua xử lí đặc thù trộn lẫn vào trong bạc hà hương, khi đốt, vị xạ hương cực đậm, bị hương bạc hà che giấu, liên ngay cả đại phu bình thường cũng không dễ phát hiện, người thườngng tự nhiên càng không thể phát hiện.

Chế ra hỗn hợp bạc hà và xạ hương thủ pháp cùng kĩ xảo không phải người thường có thể làm được, cho nên, một người suốt ngày chỉ biết cầm kì thư họa, đối với chuyện khác hoàn toàn không biết như Hạ Hầu Yên Nhiên có thể loại trừ.

Như vậy cũng chỉ còn lại một người đáng hiềm nghi nhất, chính là Lâm Huyền Sương, Lâm Huyền Sương xuất thân Dược Vương cốc, y thuật cao

siêu, làm ra hỗn hợp xạ hương bạc hà như vậy, cũng không có gì lạ.

Xem ra Lâm Huyền Sương vẫn chưa có hồi Dược Vương cốc, mà còn ở lại kinh thành, âm thầm tiếp cận Nam Cung Quyết ta.

Cứu Lạc Thái Vân, lại đem đến Lạc vương phủ, để cho ta lợi dụng nàng thiết kế người khác, có phải hay không chính là Lâm Huyền Sương.

Còn có, Lâm Huyền Sương y thuật cao siêu, nếu nàng ta luôn suy nghĩ biện pháp tiếp cận ta, nhất định là ở tại phụ cận Lạc vương phủ, vô cùng có khả năng nàng ta đã gặp qua Mộng Khê, đoán ra nàng có thai, cho nên, mới có thể dùng loại phương pháp này thiết kế đứa nhỏ trong bụng Mộng Khê.

Lâm Huyền Sương, lúc trước, niệm tình người là nữ nhi thân sinh của Lâm cốc chủ, đối với sai lầm người phạm phải, bốn vương có thể bỏ qua, nay người lại dám tổn hại đứa nhỏ của bốn vương, bốn vương tuyệt đối sẽ không lại thủ hạ lưu tình với người.

“Người đâu, âm thầm điều tra nơi dừng chân của Lâm Huyền Sương. Sau khi tìm được không cần đa thảo kinh xà, nhanh chóng trở về hồi báo.” Thị vệ lạc vương phủ là tự tay Nam Cung Quyết huấn luyện, năng lực của bọn họ, Nam Cung Quyết rất tin tưởng.

“Dạ, vương gia”. Trong viện, mấy đạo thân ảnh nhanh chóng rời đi, giống như một cơn gió thổi qua, rất nhanh lại khôi phục bình thường.

Bóng đêm càng sâu, Lạc Mộng Khê bị hôn tỉnh lại, cực không tình nguyện mở mắt ra, ánh vào mi mắt, là khuôn mặt tuần tú vô hạn của Nam Cung Quyết phóng đại ngay trước mắt: “Chàng như thế nào còn chưa ngủ?”

“Ta không ngủ được, nàng cảm thấy thân thể khỏe nhiều chưa?” Nam Cung Quyết buông ra đôi môi đã bị hân hôn đến sưng đỏ, đáy mắt thâm thúy lóe lên nồng đậm sủng nịnh.

“Tốt hơn nhiều!” Lạc Mộng Khê nằm trong lòng Nam Cung Quyết tìm tư thế thoải mái, đầu nằm trên cánh tay mạnh mẽ hữu lực của Nam Cung Quyết, đem mái tóc đen phủ kín hơn phân nửa cái giường.

Thân thể mềm mại không xương nằm ở trong lòng Nam Cung Quyết hấp thu ấm áp, đêm cuối thu, nằm trong ngực Nam Cung Quyết so với chăn gấm đều ấm hơn.

Mùi đàn hương quen thuộc bay vào mũi, Lạc Mộng Khê trong lòng nghi hoặc: “Nam Cung Quyết, chàng như thế nào lại sai người đổi thành đàn hương?” Ta đã cố ý sai Băng Lam đi mua bạc hà hương nâng cao tinh thần mà.

“Ban đêm là thời gian nghỉ ngơi, người bạc hà hương không tốt, ta sai người đổi đàn hương, ngày mai sau khi hừng đông có thể đổi lại”. Nam Cung Quyết ôn nhu giải thích.

thì ra là như vậy, Lạc Mộng Khê không nói cái gì nữa, nàng bị Nam Cung Quyết ép buộc tỉnh lại, cùng Nam Cung Quyết giống nhau, không thấy buồn ngủ: “Nam Cung Quyết, Hạ Hầu Thần và Lạc Thái Vân hủy bỏ hôn lễ, chàng nói bọn họ có thể lại làm hôn lễ một lần nữa hay không?”

“Hắn là sẽ không”. Cho dù bọn họ thực sự muốn tổ chức hôn lễ lần nữa, chỉ sợ cũng không có thời gian.

“Nam Cung Quyết, chàng có phát hiện Lăng Khinh Trần trở nên rất quái dị hay không, trên người hắn khí tức hắc ám rất đậm...sau khi chúng ta đại hôn, khi ta gặp lại hắn, hắn cũng đã bắt đầu chuyển biến”.

Nam Cung Quyết ngẩng đầu nhìn phía trước, ánh mắt thâm thúy lóe ra ngưng trọng: “Ta đã sớm phát hiện, Lăng Khinh Trần hắn là đang luyện môn tà công nào đó...”. Tà khí nhập thể, khí tức hắc ám trên người sẽ càng ngày càng dày.

“Mộng Khê, hiện tại Tuyệt Tình cung đều an bình như lúc ban đầu, Lãnh Tuyệt Tình tự nhiên sẽ không trở về, ước hẹn một năm của các nàng, hẳn sẽ thật sự thực hiện sao?” Đối với điểm này, Nam Cung Quyết vô cùng hoài nghi.

“Mặc kệ hẳn, ta chỉ đáp ứng hẳn một năm không có thai, vô luận hẳn có trở về Tuyệt Tình cung làm chính sự hay không, có thể trong vòng một năm chặt đứt liên hệ giữa ta và Tuyệt Tình cung hay không, một năm sau, ta đều sẽ giúp chàng sinh một tiểu bảo bảo mập mạp đáng yêu”.

Nam Cung Quyết nói cũng đúng, Lãnh Tuyệt Tình khi đó thống khoái đáp ứng ta, nhưng lại vẫn luôn đứng ở kinh thành Thanh Tiêu không chịu rời đi, cứ như vậy, liên hệ giữa ta và Tuyệt Tình cung làm sao có thể cắt đứt?

nói đến Lãnh Tuyệt Tình, Lạc Mộng Khê lại nghĩ tới đám người Phương Mặc: Bọn họ đều là người giang hồ, làm việc cũng rất cổ quái, ban ngày khi Lạc Thái Vân xuất hiện, giống như chỉ có Lam Linh Nhi có mặt tại hiện trường, Phương Mặc không thấy bóng dáng, chẳng lẽ hẳn có chuyện gì quan trọng muốn làm?

“Khởi bẩm vương gia, thuộc hạ có việc bẩm báo”. Thanh âm cung kính của thị vệ từ ngoài cửa truyền đến, Nam Cung Quyết mâu quang vi thiểm: “Mộng Khê, nàng trước ngủ đi, ta đi xem là chuyện gì”.

Nam Cung Quyết rất nhanh xoay người xuống giường, thân thủ cầm lấy áo một bên mặc vào, động tác rất nhanh nhưng lại tao nhã, cúi người, nhẹ nhàng hôn lên mi tâm Lạc Mộng Khê, cẩn thận giúp Lạc Mộng Khê đắp chăn: “Hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai mới có tinh thần”.

Nam Cung Quyết thân là vương gia Thanh Tiêu, công vụ luôn luôn rất nhiều, hẳn nửa đêm đi xử lý chuyện tình, Lạc Mộng Khê cũng không mấy

để ý, nhưng Nam Cung Quyết đi rồi, bên cạnh trống rỗng, không có ấm lò, mặc dù chăn đệm rất ấm, lại ngăn cản không được khí lạnh tiến vào.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê nhìn phía trưởng mạn, không hề buồn ngủ: không biết Nam Cung Quyết khi nào thì trở về...

Vì phòng Lạc Mộng Khê nghe được nội dung bọn họ nói chuyện, Nam Cung Quyết sau khi ra khỏi Khê viên mới để cho thị vệ bẩm báo: “Khởi bẩm vương gia, ty chức đã tra ra được điểm dừng chân của Lâm Huyền Sương”.

Ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện lên một tia âm lãnh ngoan độc: “Tốt lắm, đưa bốn vương đến đó”.

Bắc Đường Diệp vội vàng chạy tới, trong mắt mang theo ý cười trêu tức: “Nam Cung Quyết, có trò hay cũng không thể thiếu bốn hoàng tử”.

một bộ dáng nóng lòng muốn thử: Gần đây thật nhàm chán, thật đúng lúc lại có trò hay để xem...

Nhưng lời nói kế tiếp của Nam Cung Quyết, đem Bắc Đường Diệp đánh vào đáy cốc: “Bắc Đường Diệp, người lưu lại bảo hộ Mộng Khê”.

nói xong, Nam Cung Quyết cùng tên thị vệ kia cũng không quay đầu lại hướng ngoài phủ chạy đi.

“Nam Cung Quyết, người lại khi dễ bốn hoàng tử”. Có náo nhiệt cũng không cho bốn hoàng tử đến xem.

Bắc Đường Diệp không phục đối với phương hướng Nam Cung Quyết biến mất hô to: “Lạc vương phủ thị vệ thâm nghiêm, làm sao có thích khách lẫn vào, ám sát Lạc Mộng Khê”.

thật đúng là tức giận, mệnh lệnh của Nam Cung Quyết, thật đúng là Bắc Đường Diệp không thể cãi, tâm không cam tình không nguyện tiêu sái đi hướng Khê viên, nhìn phòng ngủ đèn đuốc sáng trưng, bất mãn báo oán:

“Lạc Mộng Khê võ công cao như vậy, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì...để bốn hoàng tử bảo vệ nàng, căn bản chính là làm điều thừa...”

Đột nhiên, Bắc Đường Diệp trong đầu linh quang chợt lóe: không bằng, ta lặng lẽ đi theo xem náo nhiệt dù sao Nam Cung Quyết cũng không ở nơi này, chỉ cần Lạc Mộng Khê không có chuyện gì, liên mọi sự đại cát...

Khắp nơi yên tĩnh không bóng người, Bắc Đường Diệp cười đắc ý, thân ảnh màu lam rất nhanh theo phương hướng Nam Cung Quyết bay đi: Có náo nhiệt không đi xem, so với bắt bốn hoàng tử chết còn khó chịu hơn, vô giúp vui không bị Nam Cung Quyết phát hiện là có thể...

Bắc Đường Diệp rời đi không lâu, một thân ảnh yếu điệu màu đen từ không trung xuất hiện ở Khê viên, quan sát xung quanh, thân ảnh màu đen trong mắt lạnh lùng hiện lên huyết quang sắc bén, thân hình vừa chuyển, rất nhanh lẫn vào trong phòng.

Giữa phòng ngủ, Lạc Mộng Khê mở to mắt, lẫn qua lộn lại không ngủ được: Nam Cung Quyết, khi nào thì mới trở về, đêm đã khuya, trời thật lạnh...

một trận gió lạnh thổi tới, Lạc Mộng Khê theo bản năng nắm thật chặt chăn trên người: không đóng cửa sổ sao?

Lạc Mộng Khê đang muốn ra ngoài trường mạn nhìn xem, một trận hắc phong hỗn loạn mang theo dày đặc sát khí đánh úp lại.

Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, thả người nhảy, tránh thoát trường kiếm đâm đến trên giường, huy trường đánh hướng người tới.

Người tới né tránh thế công của Lạc Mộng Khê, lui về phía sau vài bước, Lạc Mộng Khê nhân cơ hội từ trong trường mạn thoát ra, thân thủ nắm lấy bội kiếm đầu giường, đánh hướng người tới: Dám ám sát ta, người đúng là ngại mệnh quá dài.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ trong phòng vang lên tiếng binh khí kịch liệt giao tiếp nhau, Lạc Mộng Khê cùng người nọ võ công tương xứng qua mấy chục chiêu vẫn chưa phân ra thắng bại.

Thị vệ Lạc vương phủ đều thật tinh táo, theo lý mà nói, Khê viên đánh nhau kịch liệt như vậy, bọn họ hẳn phải nghe được mà tiến đến trợ giúp, nhưng lại rất kì lạ là, Lạc Mộng Khê cùng người nọ đánh nhau thời gian gần nửa nén hương, một tên thị vệ cũng không có tới.

Hắc y nhân mâu quang lóe ra, ánh mắt âm độc hận không thể đem nàng bầm thây vụn đoạn, Lạc Mộng Khê mâu quang vi thiểm, giống như có chút suy nghĩ.

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, ngữ khí mang theo khinh thường: “Lạc Mộng Khê, người đang đợi thị vệ đến giúp người sao? Chuyện tới nay, ta không ngại nói thật cho người biết, thị vệ Lạc vương phủ đều đã bị ta đánh cho hôn mê, đêm nay, sẽ không có người đến cứu người”. Chịu chết đi.

“Lâm Huyền Sương, ta biết người thích Nam Cung Quyết, nhưng Nam Cung Quyết không thích người, cho dù người giết ta, hẳn cũng sẽ không yêu người”. Lạc Mộng Khê thanh âm bình tĩnh, ẩn ẩn mang theo khinh thường, giống như đang nói: Người giống như người, đúng là không thể cứu.

Giống như bị đâm trúng chỗ đau, Lâm Huyền Sương mâu quang phát lạnh, nâng tay đánh hướng Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê nghiêng người tránh thoát, đồng thời cùng Lâm Huyền Sương tạo ra một khoảng cách nhất định.

“Lạc Mộng Khê, người trừ bỏ xinh đẹp hơn ta, còn có điểm nào có thể mạnh hơn ta, vì sao trong mắt Nam Cung Quyết chỉ có người, chưa bao giờ nhìn đến sự tồn tại của ta...” Lâm Huyền Sương trong mắt tràn đầy lửa giận, rống giận.

“Bởi vì người không hiểu cái gì là yêu, không hiểu như thế nào nắm bắt tâm của một người”. Lạc Mộng Khê mắt sáng như sao, trầm giọng dạy bảo: “yêu một người không phải là giữ lấy, mà là thành toàn, nếu hấn vui vẻ, khoái hoạt, người cũng sẽ cảm thấy vui vẻ”.

“Nếu người yêu người không thương người, như vậy người không cần hao hết tâm tư để có thể chiếm được hấn, người nên ở nhà tu dưỡng bản thân cho tốt, làm cho người kia hối hận lúc trước không có chọn người”.

“Lạc Mộng Khê, người không cần ở đây giảng những đạo lí vô dụng đó, người đã chiếm được toàn bộ yêu thương của Nam Cung Quyết, đương nhiên là có thể nói như vậy”. Ánh mắt nhìn phía bụng Lạc Mộng Khê còn thực bằng phẳng.

“Xem ra hài tử của người, sinh mệnh đủ lớn, ta hạ xạ hương, lại cũng không thể đem hấn xóa sạch...”

“Người nói cái gì?” Đối với những lời này của Lâm Huyền Sương, Lạc Mộng Khê nghe xong giống như lọt vào sương mù: Đứa nhỏ, xạ hương, chẳng lẽ...

“Người mang thai”. Lâm Huyền Sương công bố đáp án mà Lạc Mộng Khê đang nghĩ tới: “Người đúng là nữ nhân sơ ý, thế nhưng lại không biết chính mình có thai...”

Trong mắt Lâm Huyền Sương lóe lên nồng đậm khinh thường cùng trào phúng: “Bằng Lam mua bạc hà hương đã bị ta động tay động chân, Đường lão ở Lạc vương phủ, ta cũng sớm đoán được hấn sẽ phát hiện ra dị thường”.

“Lấy thông minh của Nam Cung Quyết, cùng với trình độ hăn trân trọng người, khẳng định hăn sẽ âm thầm phái người đi tìm ta tính sổ...”

“Cho nên, người lợi dụng cơ hội này, đem đám người Nam Cung Quyết dẫn đi, lén vào vương phủ đối phó ta”. Ngăn ngùi kinh ngạc qua đi, Lạc Mộng Khê đã khôi phục bình thường, thay Lâm Huyền Sương nói ra lời nói kế tiếp: Đối đầu với kẻ địch mạnh, vẫn là nên đối phó kẻ địch quan trọng hơn, về phần tìm Nam Cung Quyết tính sổ, về sau hãy nói, huống chi, Lâm Huyền Sương đem việc này nói cho nàng, chính là muốn cho nàng cùng Nam Cung Quyết xảy ra mâu thuẫn, nếu Lạc Mộng Khê thật sự liêu lĩnh đi tìm Nam Cung Quyết tính sổ, chẳng phải là đã trúng kế của Lâm Huyền Sương sao?

Lạc Mộng Khê nhưng là đặc công của thế kỉ hai mốt, có chuyện phát sinh, nàng có thể ở trong thời gian ngắn nhất lấy lại bình tĩnh, cẩn thận suy nghĩ lợi hại trong đó, sẽ không giống người bình thường, dẫn tới lo lắng, làm việc xúc động.

“Đúng vậy”, Đối với phản ứng bình tĩnh của Lạc Mộng Khê, Lâm Huyền Sương có chút ngoài ý muốn: Biết được Nam Cung Quyết giấu giếm chuyện nàng có thai, nàng không xúc động đi tìm Nam Cung Quyết tính sổ, mà là bình tĩnh cùng ta nói chuyện, suy nghĩ cùng định lực thật đúng là không đơn giản.

“Kì thật, ta còn có một mục đích khác, chính là làm cho Quyết nghĩ đến người biết mình có thai, người tự mình mua xạ hương, xóa sạch dấu nhỏ trong bụng”.

Kể từ đó, quan hệ của người và Nam Cung Quyết nhất định trở nên quyết tuyệt, đến lúc đó, ta liền thừa dịp mà vào, chỉ tiếc thời gian quá ngắn, ta không kịp bố trí tốt đã bị Đường lão phát hiện ra dị thường, cho nên kế hoạch thứ hai chưa có thực thi liền đã tuyên cáo thất bại.

Lạc Mộng Khê, ta cũng không tin, sau khi người nghe thấy chuyện này còn có thể thờ ơ, khi đối địch, tối kị là bị dao động, rất dễ làm cho người ta tìm ra nhược điểm, bình tĩnh sẽ làm cho người ta đoán không ra người suy nghĩ cái gì, chính là biện pháp tốt nhất.

Từ trước tới sau, trừ bỏ lúc biết được mình có thai Lạc Mộng Khê có chút kinh ngạc, ánh mắt vẫn bình tĩnh vô ba, khuôn mặt bình tĩnh, làm cho Lâm Huyền Sương đoán không ra, nàng đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì, địch nhân như vậy là đáng sợ nhất.

“Người trăm phương ngàn kế chia rẽ ta cùng Nam Cung Quyết, nếu chúng ta không bị chia rẽ, vậy hết thảy những gì người làm đều sẽ uổng phí, cho dù chúng ta thật sự bị người chia rẽ, Nam Cung Quyết cũng tuyệt đối không thích người, nhất là sau khi hẳn biết được chân tướng sự thật, kết cục của người sẽ thật thê thảm”.

Lạc Mộng Khê tuy trên mặt bình tĩnh, lại giấu giếm sóng triều mãnh liệt: Ta có đứa nhỏ với Quyết, vậy Tuyệt Tình cung làm sao bây giờ?

Lạc Mộng Khê sinh ra ở hiện đại, đối với phản ứng của phụ nữ có thai cũng biết được một ít, kì thật nàng cũng đã hoài nghi chính mình có thai, nhưng kết quả chẩn đoán của Đường đại phu lại đánh tan hoài nghi trong lòng nàng.

Ta quá ngây thơ rồi, Đường đại phu là người của Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết muốn lão gạt ta, hẳn đương nhiên sẽ không làm trái ý của Nam Cung Quyết.

Tối hôm đó cũng không phải là ảo giác của ta, ta cùng Nam Cung Quyết thực sự đã xảy ra quan hệ, Quyết vẫn luôn muốn đứa nhỏ, cho nên hôm đó mới thiết kế ta....

“Nam Cung Quyết sẽ không biết chân tướng”. Lâm Huyền Sương tự tin tràn đầy: “Ta giết người, sau đó sẽ thay thế vị trí của người”.

“Lạc Mộng Khê, người hẳn là biết ta tinh thông y thuật, dịch dung thành người là chuyện dễ dàng, mùi hoa khương dã trên người người, ta cũng có thể chế ra, về phần có bầu, ta sẽ tạo ra một lần ngoài ý muốn, làm bộ đứa nhỏ bị người xóa sạch,,,”

Kế hoạch của ta hoàn mỹ không hề sót mẻ, trừ bỏ Lạc Mộng Khê, canh giữ bên người Nam Cung Quyết.

“Đáng tiếc, người vĩnh viễn đều không thay thế được vị trí Mộng Khê trong lòng bốn vương”.

Giọng nam lạnh như băng truyền vào trong tai, ngay khi Lâm Huyền Sương còn không kịp kinh ngạc, một đạo thân ảnh màu trắng từ ngoài cửa sổ tiến vào, nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê, nàng không sao chứ?”

“không có việc gì”, Lạc Mộng Khê tức giận trả lời, lắc mình né tránh cánh tay Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết đầu tiên là sửng sốt, sau lập tức hiểu được, khóe miệng hiện lên một tia ý cười chua sót.

Lạc Mộng Khê cùng Lâm Huyền Sương ở trong phòng đánh nhau nửa ngày, toàn bộ nội thất đã bị hai người đánh đến hỗn độn không chịu nổi, đánh nhau kịch liệt như thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

Khuôn mặt tuần tú của Nam Cung Quyết nháy mắt kéo xuống: Mộng Khê cùng Lâm Huyền Sương đánh nhau như vậy, không biết có động thai khí hay không...

“Nam Cung Quyết, người như thế nào...” nhanh như vậy đã trở lại? Chẳng lẽ hẳn nhận ra mục đích của ta.

“Lâm Huyền Sương, người thật sự thông minh, nhưng bốn vương cũng không phải ngu ngốc, chỉ bằng mưu kế của người, sao có thể lừa được bốn vương”. Nếu không phải là Bắc Đường Diệp không hiểu mọi chuyện, tự ý

ra khỏi Lạc vương phủ, lúc này hẳn là người sẽ cùng hẳn so chiêu, Mộng Khê tuyệt đối không cùng người động thủ.

Bắc Đường Diệp, người thế nhưng không nghe lời, hại Mộng Khê cùng Lâm Huyền Sương giao thủ lâu như vậy, chờ người trở về bốn vương lại cùng người tính sổ, nếu Mộng Khê cùng cục cưng xảy ra chuyện gì, bốn vương tuyệt đối không tha cho người.

“Người đâu, đem Lâm Huyền Sương bắt vào đại lao”. Nam Cung Quyết hạ lệnh một tiếng, vài tên thị vệ ủa lên, Lâm Huyền Sương từ trong khiếp sợ tỉnh lại, mâu quang phát lạnh, huy trưởng đánh hướng Lạc Mộng Khê: Chỉ cần bắt lấy Lạc Mộng Khê, ta liền có thể chạy ra khỏi Lạc vương phủ.

Đối với thế công của Lâm Huyền Sương, Lạc Mộng Khê xem cũng không thèm liếc mắt một cái, cũng không tránh đi, tùy ý chưởng lực của Lâm Huyền Sương đánh úp lại, Lâm Huyền Sương trong lòng vui vẻ, vốn tưởng rằng nhất kích tất trúng.

Nhưng ngay tại lúc nàng ta vừa đi vào trước người Lạc Mộng Khê, vươn tay định bắt Lạc Mộng Khê, thân ảnh thon dài của Nam Cung Quyết nháy mắt đi vào trước mặt, huy trưởng đánh trúng ngực Lâm Huyền Sương...

một chưởng này, Nam Cung Quyết chỉ dùng sáu tầng công lực, lại đem Lâm Huyền Sương đánh bay đến vách tường lại bắn ngược trở về, thật mạnh rơi xuống, ‘phốc’ một tiếng phun ra một ngụm máu.

Thị vệ tiến đến, lời Lâm Huyền Sương đã không còn sức lực phản kháng đi ra ngoài, Lâm Huyền Sương chưa từ bỏ ý định, ánh mắt diễm đam đáng yêu nhìn phía Nam Cung Quyết: “Quyết, cho tới bây giờ người cũng chưa từng thích ta sao?” (Editor:Giết vợ con người ta còn mong người ta thích, đúng là mù điên).

“không có”, tuy rằng sớm biết được đáp án sẽ là như vậy, nhưng từ trong miệng Nam Cung Quyết nói ra, Lâm Huyền Sương vẫn đau lòng khó nhin:

“Ta so với Lạc Mộng Khê không hề kém, vì sao người thích nàng như vậy, lại hờ hững với ta?”

“yêu một người, không phải vấn đề so sánh ai hơn ai, bốn vương là yêu Mộng Khê, cho dù nguoi so với nàng hơn nhiều lần, bốn vương cũng sẽ không yêu người”.

Nam Cung Quyết ngữ khí lạnh như băng không có một tia độ ấm: “Lâm Huyền Sương, lúc trước bốn vương là nể tình Lâm cốc chủ, tha cho người một lần, nhưng người lại không biết hối cải, tiếp tục ở lại kinh thành thiết kế Mộng Khê, lúc này bốn vương sẽ không lại tha thứ cho người”.

Lâm Huyền Sương không tiếng động cười khố: Nam Cung Quyết đối với ta thật sự không hề có cảm tình, từ trước tới giờ, trong lòng hẳn chỉ có một mình Lạc Mộng Khê, cho tới nay, đều là ta tự mình đa tình...

Nam Cung Quyết mâu quang phát lạnh: “Đem Lâm Huyền Sương giải vào đại lao, đại hình hầu hạ”.

Lâm Huyền Sương đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt lạnh lùng lóe lên nồng đậm khiếp sợ: “Nam Cung Quyết, người thế nhưng...có thể đối với ta như vậy”.

Lâm Huyền Sương làm rất nhiều chuyện thương tổn Mộng Khê, Nam Cung Quyết bắt nàng ta, tự nhiên là muốn trừng phạt nàng ta, nhưng nàng ta như thế nào cũng không nghĩ đến, Nam Cung Quyết sẽ đối với nàng dụng hình.

“Người muốn tổn hại cốt nhục của bốn vương, bốn vương sao lại có thể mềm lòng đối với người”. Ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết lóe lên sắc bén cùng hàn ý: “Các người còn thất thần cái gì mau dẫn nàng ta vào đại lao”.

“Nam Cung Quyết, người không thể đối với ta như vậy....ta nhưng là Dược Vương cốc đại tiểu thư...”

Ngoài cửa truyền đến tiếng rống giận dữ của Lâm Huyền Sương, Nam Cung Quyết làm như mắt diếc tai ngơ, khóe miệng giơ lên một tia ý cười trào phúng:

Lâm Huyền Sương, ngoài thân phận đại tiểu thư Dược Vương cốc, người cái gì cũng không có, bốn vương là niệm tình Lâm cốc chủ, đã cho người cơ hội, là chính người không tự quý trọng...

Tiếng rống giận của Lâm Huyền Sương càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất không thấy. Hạ nhân Lạc vương phủ bằng tốc độ nhanh nhất đem những đồ vật hư hỏng ra, thay đồ mới vào, những chỗ bị phá hư cũng rất nhanh sửa chữa, chỉ một nén hương thời gian, nội thất đã khôi phục nguyên dạng.

Đêm đã khuya, đem phòng tu bổ xong, bọn hạ nhân rất nhanh rời đi, toàn bộ phòng chỉ còn lại hai người Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.

Mùi đàn hương thân nhiên quanh quần chớp mũi, Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê chỉ cách nhau khoảng chừng ba bước, đều tự đứng nguyên tại chỗ, không nói chuyện, trong phòng tĩnh lặng đến có chút quỷ dị.

không biết qua bao lâu, Nam Cung Quyết hạ quyết tâm, chậm rãi đi tới phía sau Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê, kì thật...”

Lạc Mộng Khê xoay người, đối với Nam Cung Quyết chính là quyền đâm cước đá: “Chàng không phải nói tối hôm đó hai chúng ta không có phát sinh chuyện gì sao? Vì sao hiện tại ta lại có thai...”

Càng tức giận hơn là, chàng thế nhưng thông đồng cùng Đường đại phu lừa gạt ta, hại ta vẫn nghĩ là chính mình không có việc gì.

Thời gian gần đây, Lạc Mộng Khê mặc dù không làm gì, nhưng vẫn cảm thấy rất mệt, lại xem nhẹ bản thân thảng trước đã không có nguyệt tín...

“Ta...muốn sớm một chút làm phụ thân...” Nam Cung Quyết đứng ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích, tùy ý Lạc Mộng Khê dẫm lên trên người hắn: hắn lừa nàng, xác thực nên đánh, cho nên, Lạc Mộng Khê đánh hắn, hắn sẽ không hoàn thủ.

“Vậy chàng cũng không nên lừa ta, chàng biết nếu ta có thai đối với Tuyệt Tình cung sẽ có như hưởng như thế nào...ngàn vạn người có thể sẽ bị chết”.

“Vì Tuyệt Tình cung, nàng có thể bỏ đi con của chúng ta, nó nhưng là đứa nhỏ đầu tiên của ta và nàng...”. Tuyệt Tình cung chỉ là ngoại nhân, đứa nhỏ mới là người một nhà, nàng vì ngoại nhân, có thể bỏ được người một nhà sao?

“Đương nhiên là không”. Chính vì như vậy, ta mới càng thêm khó xử: Giữ đứa nhỏ sẽ hại Tuyệt Tình cung, xóa đứa nhỏ ta thật sự luyến tiếc.

Chương 107: Phát uy

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

Nó đã muốn ở trong thân thể ta trưởng thành nhiều ngày như vậy, tuy rằng ta không biết nó tồn tại, nhưng là nó dù sao cũng là cốt nhục của ta.

Nghe được đáp án của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết trong lòng vui vẻ, thân thủ bắt lấy cánh tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê đang không ngừng đánh hắn, đem nàng ôm chặt vào trong ngực, Lạc Mộng Khê mặc dù giãy giụa, nhưng lại không thể thoát khỏi giam cầm của hắn: “Mộng Khê, giữ lại đứa nhỏ, sẽ không gây tổn hại đến Tuyệt Tình cung”.

“Điều này sao có thể, Lãnh Tuyết Tình rõ ràng nói qua...”. Đối với lời nói của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê căn bản là không tin.

“Mộng Khê, chẳng lẽ nàng tin tưởng lời nói của Lãnh Tuyết Tình, lại không tin ta?” Trong đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện lên một tia tức giận: Ở trong lòng nàng, Lãnh Tuyết Tình đáng tin hơn ta sao?

“Chỉ giáo cho?” Lạc Mộng Khê dừng lại động tác, chờ đợi đáp án của Nam Cung Quyết: Nam Cung Quyết mặc dù tâm cơ thâm trầm, tính kế sâu xa, nhưng nói đến đại sự, hẳn sẽ không lừa gạt Lạc Mộng Khê, chuyện đứa nhỏ, là ngoại lệ.

“Mộng Khê, chẳng lẽ nàng không phát hiện, nàng đã muốn có thai hơn một tháng, nhưng Tuyết Tình cung vẫn là hoàn hảo không tổn hao gì, cũng không giống như lời của Lãnh Tuyết Tình hoàn toàn hủy diệt...”

Nam Cung Quyết vẫn phái ám vệ chú ý nhất cửa nhất động của Tuyết Tình cung, đây là tin tức gần nhất ám vệ báo về, tuyệt đối sẽ không sai.

“Ý của chàng là, Lãnh Tuyết Tình gạt ta”. Bằng không vì sao ta mang thai, Tuyết Tình cung lại không có việc gì.

“Cũng không hẳn như vậy”. Thấy Lạc Mộng Khê đã bình tĩnh lại, Nam Cung Quyết ôm lấy nàng ngồi vào bên giường: “Rất có khả năng là, bởi vì mẫu thân nàng, nàng cùng Tuyết Tình cung đã không còn quan hệ gì”.

Mẫu thân nàng gả cho người bên ngoài Tuyết Tình cung, trên người nàng chỉ có một nửa huyết thống là của Tuyết Tình cung, cho dù nàng vẫn là thánh nữ, nhưng liên hệ với Tuyết Tình cung khẳng định đã không còn như trước, mãnh liệt như mấy thánh nữ tiền nhiệm, nàng có thai, đối với Tuyết Tình cung không tạo ra thương tổn.

“Nam Cung Quyết, không cần nói cho ta biết, chàng đã sớm nhìn ra ta và Tuyết Tình cung có quan hệ không lớn, mới dám âm thầm làm cho ta mang

thai”. Ý tưởng và việc làm của Nam Cung Quyết thật đúng là không giống người thường.

“Thông minh, chuyện này nàng đoán đúng rồi”. Nam Cung Quyết nhéo nhéo cánh mũi Lạc Mộng Khê: “không hồ là vương phi của Nam Cung Quyết...”.

“Đừng náo loạn, trước hãy nói về chính sự”. Lạc Mộng Khê né tránh bực môi của Nam Cung Quyết: “Chàng khi nào thì phát hiện loại chuyện này?”

“Ngày đó khi Nam Cung Dạ dùng kiếm khí đánh bay nàng, ta và Lãnh Tuyệt Tình cũng bị đánh bay”. Nam Cung Quyết đem cằm gác trên vai Lạc Mộng Khê.

“Lúc ấy người của ta tra ra được Lãnh Tuyệt Tình bản thân bị trọng thương, lấy liên hệ của thánh nữ Tuyệt Tình cung cùng thiếu chủ, nàng hẳn cũng phải bị trọng thương mới đúng, nhưng khi đó, nàng lại hoàn hảo không tổn hao gì, không có nửa điểm dấu vết bị trọng thương...”

Lạc Mộng Khê nheo mắt trầm tư, giống như đang suy nghĩ có nên tin tưởng lời nói của Nam Cung Quyết hay không, Nam Cung Quyết mâu quang vi tiếm:

“Ta tuy rằng vội vã muốn có đứa nhỏ, nhưng cũng sẽ không tà ác đến mức không để ý đến tính mạng của người khác, ta là luôn mãi thử, xác nhận nàng cùng Tuyệt Tình cung không có liên hệ quá lớn, mới để cho nàng mang thai...”

“Vậy chàng vì sao không nói cho ta biết?”, mà lại lựa chọn giấu giếm ta lâu như vậy, nếu hôm nay không phải là Lâm Huyền Sương, ta còn không biết tới khi nào mới phát hiện.

“Ta là sợ nàng không tin, mới quyết định tiền ctrảm hậu tấu”. Ta đã rất nhiều lần cùng nàng đề cập tới chuyện đứa nhỏ, là nàng luôn luôn cự tuyệt

đề nghị của ta, rơi vào đường cùng, ta mới phải làm như vậy.

Nay, nàng và ta đã có đứa nhỏ, có ràng buộc, người khác muốn cướp nàng cũng không được. Trong lòng Nam Cung Quyết, có chút đặc ý khi gian kế của mình thực hiện được.

“Tuyệt Tình cung, thật sự hết thấy đều mạnh khỏe?” Lạc Mộng Khê muốn xác định lại một chút.

“Đương nhiên, loại chuyện này, bốn vương sẽ không lừa nàng, nếu không tin, nàng có thể đi hỏi Lãnh Tuyệt Tình”. Nam Cung Quyết khép hờ ánh mắt, miễn cưỡng trả lời, đầu đặt trên vai Lạc Mộng Khê, buồn ngủ.

Lạc Mộng Khê âm thầm nhẹ nhàng thở ra: Tuyệt Tình cung thật sự không có việc gì, ta an tâm, nếu Tuyệt Tình cung vì cục cưng mà xảy ra chuyện không may, khi đó nếu phải lựa chọn, ta thật đúng là không biết nên làm thế nào.

Thân thủ khế vượt lên bụng còn bằng phẳng của mình, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia tò mò: Sinh mệnh thật sự rất thần kì, ở ngay khi ta không hề hay biết, tiểu bảo bảo đã trưởng thành trong bụng ta nhiều ngày như vậy, ta làm nương thật sự sơ ý...

Đột nhiên, Lạc Mộng Khê giống như nghĩ tới cái gì: “Nam Cung Quyết, vừa rồi ta cùng Lâm Huyền Sương đánh nhau nửa ngày, sợ rằng động đến thai khí, chàng mau cho người kêu Đường đại phu tiến đến, chẩn mạch cho ta”.

Lần trước, Đường đại phu lừa nàng là vì phụng mệnh Nam Cung Quyết, lúc này sự tình liên quan đến an nguy của tiểu bảo bảo, hẳn sẽ không lại nói dối với nàng.

Nghe vậy, Nam Cung Quyết đang khép hờ ánh mắt đột nhiên mở mắt, đáy mắt lóe ra nồng đậm vui sướng: “Người đâu, mau thỉnh Đường đại

phu”. không thể tưởng được Mộng Khê nhanh như vậy đã nghĩ thông, ta còn nghĩ phải cần nhiều ngày để khuyên nàng nữa.

Đường đại phu đi vào nội thất, sau khi vì Lạc Mộng Khê chẩn mạch, xác nhận mẫu tử bình an, Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết thể này mới yên lòng.

“Nam Cung Quyết, chuyện này, tạm thời đừng cho Lãnh Tuyết Tình biết”. Tuy rằng ta có thai không làm cho Tuyết Tình cung bị hủy diệt, nhưng Lạc Mộng Khê ta vẫn không nghĩ nói cho Lãnh Tuyết Tình biết chuyện này.

Dù sao, chính mình đã đáp ứng hẳn, trong vòng một năm sẽ không có thai, nay ta lại có rồi, đúng là có chút không biết nói như thế nào.

“Ta hiểu được”. Lạc Mộng Khê nguyện ý lưu lại đứa nhỏ, Nam Cung Quyết phi thường cao hứng, đối với Lạc Mộng Khê tự nhiên là cầu gì được nấy.

Băng Lam tuy là người của Tuyết Tình cung, nhưng nàng ta cũng không biết thánh nữ có thai cùng Tuyết Tình cung liên hệ, nên khi Lạc Mộng Khê yêu cầu nàng giữ bí mật, không cần nói với Lãnh Tuyết Tình, nàng chỉ nghĩ là do Mộng Khê không muốn Lãnh Tuyết Tình thương tâm, không chút suy nghĩ, liền đáp ứng.

Những ngày kế tiếp luôn hạnh phúc ngọt ngào, Lạc Mộng Khê đã biết mình có thai, Nam Cung Quyết lại không cần khắp nơi giấu giếm nàng, sai người nấu đồ ăn dinh dưỡng cũng không cần lo lắng.

Toàn bộ Lạc vương phủ đều biết Mộng Khê mang thai, mọi người nhìn nàng đều mang theo ánh mắt vui sướng cùng hâm mộ, nhưng Nam Cung Quyết có lệnh, chuyện Lạc Mộng Khê mang thai không được truyền ra ngoài.

Lạc Mộng Khê nhàn đến vô sự, cũng không đi ra bên ngoài, liền ở trong Khê viên dưỡng thai, học đánh đàn, viết chữ, Nam Cung Quyết cũng thường xuyên bồi nàng cùng nhau tản bộ, mỗi ngày trôi qua đều thật ngọt ngào.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Bố Cục

“Phương Mặc lúc này đến Lạc vương phủ làm gì?” Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê nhìn nhau liếc mắt một cái, cảm thấy khó hiểu: “Phương Mặc một mình tiến đến hay là...” đến cùng người khác.

“Bẩm vương gia, Phương minh chủ là một mình đến vương phủ”.

Nam Cung Quyết mâu quang hơi trầm xuống: “Mời hẳn đến Khê viên”.

Nam Cung Quyết sau khi trở về Khê viên, ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, liền không muốn đi đến đại sảnh gặp Phương Mặc, mời Phương Mặc đến ngoại thất Khê viên, nói xong mọi chuyện, lập tức phái người đưa hẳn ta đi, miễn cho lại trì hoãn thời gian của hẳn ở bên cạnh Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê từ trong tay Nam Cung Quyết đoạt lại quần yếm còn chưa làm xong, tiếp tục làm: “Phương Mặc đến đây, mau ra ngoại thất gặp hẳn đi.”

“Mộng Khê, nàng từ khi nào thì học làm y phục?” Vừa rồi Nam Cung Quyết cầm quần yếm trong tay, thấy châm pháp không đều nhau thì biết Lạc Mộng Khê chỉ mới học châm tuyến không lâu mà thôi...

“Là mấy ngày gần đây, cùng Băng Lam học”. Lạc Mộng Khê trong lúc vô tình biết được, ở thời đại này mẫu thân đều tự mình làm quần áo cho tiểu hài tử, cho nên nàng cũng muốn thử xem.

Lạc Mộng Khê là lần đầu tiên dùng châm tuyến may y phục, đường chỉ trên vải có chút méo mó, nghiêng lệch, không đều nhau, may mãi tiểu bảo

bảo sang năm mới ra đời, Lạc Mộng Khê cũng có thời gian mấy tháng để học tập.

“VẬY, nàng cũng giúp bốn vương làm một bộ đi”. Nam Cung Quyết đem miếng tiền đến bên tai Lạc Mộng Khê thổi khí, đáy mắt thâm thúy lóe lên ý cười nồng đậm: “Ta muốn mặc quần áo Mộng Khê tự tay làm”.

“Châm pháp của ta còn chưa thành thạo, chàng xem, đường chỉ tất cả đều rất méo mó”. Lạc Mộng Khê đem quần yếm đưa tới trước mặt Nam Cung Quyết.

“Chàng là Lạc vương gia của Thanh Tiêu, nếu mặc y phục có loại châm pháp như thế này đi ra ngoài gặp người ta, còn không bị bá quan văn võ cười đến rụng răng sao...”

Nam Cung Quyết đang muốn phản bác, thanh âm bẩm báo của thị vệ đã vang lên ngoài cửa: “Khởi bẩm vương gia, vương phi, Phương minh chủ đến”.

“Ra ngoại thất tiếp khách đi”. Lạc Mộng Khê đem Nam Cung Quyết còn đang dán lấy nàng, nghe được khách nhân đến cảm vẫn còn đặt trên vai nàng đẩy ra phía ngoại thất: “Tiếp đón khách nhân”.

“Lạc vương gia”

“Phương minh chủ”.

“không biết Phương minh chủ đêm khuya đến thăm là có việc gì?” Nội thất cùng ngoại thất cách nhau một tấm màn trúc, Lạc Mộng Khê ngồi bên trong nội thất cho nên Phương Mặc không nhìn thấy được Mộng Khê ngồi bên trong.

“Là như vậy, Phương mỗ cùng Lam giáo chủ tình đầu ý hợp, ngày hai sáu này sẽ thành hôn, đây là thiệp mời, ngày đại hôn, mời Lạc vương gia và

Lạc vương phi cùng nhau tới...”

Trong nội thất, đang nghiên cứu châm pháp Lạc Mộng Khê nghe được lời Phương Mặc nói, đột nhiên buông xuống y phục trong tay, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hơi trầm xuống.

Phương Mặc cùng Lam Linh Nhi thành thân, cũng chính là danh môn chính phái cùng tà giáo kết hợp, đây là có chuyện gì?

“Đại hôn của Phương minh chủ cùng Lam giáo chủ, bốn vương và vương phi nhất định sẽ đến”. Nam Cung Quyết nói: “Bốn vương chúc mừng Phương minh chủ cùng Lam giáo chủ trước, đến lúc đó, bốn vương nhất định sẽ đưa phần đại lễ đến cho hai vị”.

Hai chữ đại lễ Nam Cung Quyết tăng thêm ngữ khí, ánh mắt thâm thúy lóe ra ý cười bí hiểm, làm cho người ta đoán không ra đến tột cùng là hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Đa tạ Lạc vương gia, Lạc vương gia cùng Lạc vương phi đến là đã cấp Phương mẫu cùng Lam giáo chủ mặt mũi, Phương mẫu không dám lại cầu cái khác”. Phương Mặc lễ phép nói lời cảm tạ: “Thiếp mời đã đưa đến, Phương mẫu không quấy rầy vương gia, vương phi, xin cáo từ”.

“Nhạc quản gia, tiễn Phương minh chủ”. Nam Cung Quyết hướng ra ngoài cửa phân phó, Nhạc Định từ bên ngoài xuất hiện, khuôn mặt tuấn tú tươi cười, lễ phép hướng Phương Mặc làm tư thế thỉnh: “Phương minh chủ, mời”.

“Nhạc quản gia khách khí...”

“Nhạc quản gia, đây là thiệp mời cho tứ hoàng tử...trời đã khuya, Phương mẫu sẽ không quấy rầy, phiền người chuyển giúp...”

Thanh âm Nhạc Địch cùng Phương Mặc càng ngày càng xa, cho đến khi biến mất không thấy, Nam Cung Quyết mới cầm thiếp mời đi vào nội thất, Lạc Mộng Khê đứng dậy đi đến, vươn tay tiếp nhận thiếp mời trong tay hắn, mở ra xem:

“Phương Mặc cùng Lam Linh Nhi thành thân, cảm giác có chút không thích hợp”.

“không thích hợp chỗ nào?” Nam Cung Quyết tùy ý hỏi.

Lạc Mộng Khê khép lại thiếp mời, lắc lắc đầu, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng hiện lên một tia mê mang: “không thể nói rõ, tóm lại là cảm giác không đúng”.

“Danh môn chính phái cùng tà giáo luôn ở thế đối nghịch, Phương Mặc cùng Lam Linh Nhi kết minh, chỉ sợ là sẽ chọc giận không ít nhân sĩ danh môn chính phái, nay hai người lại muốn thành thân, chỉ sợ thiên hạ này sẽ không còn thái bình”.

Nam Cung Quyết ôm lấy Mộng Khê ngồi vào bên giường: “Phương Mặc cùng Lam Linh Nhi thành thân, hai người chúng ta cũng chỉ là xuất phát từ chỗ cùng bọn họ quen biết, đưa lễ vật cho bọn họ, vì giúp vui mà thôi, về phần bọn họ kết hợp sẽ gây ra hậu quả gì, không ở trong phạm vi lo lắng của chúng ta...”

“Nam Cung Quyết, chẳng lẽ chàng đã quên Phương Mặc cùng Lam Linh Nhi đã quy về dưới trướng Lạc vương phủ sao? Nếu bọn họ gặp chuyện không may, chàng cần phải che trở bọn họ, không thể mặc kệ...”

Nam Cung Quyết là thật sự quên mất chuyện này, hay là ngày đó bị thương quá nặng, không nghe thấy lời hứa hẹn của Phương Mặc cùng Lam Linh Nhi, không đúng a, rõ ràng sau khi bị thương khỏi, Nam Cung Quyết còn ở Lạc vương phủ mở tiệc chiêu đãi đám người Phương Mặc...

“Nam Cung Quyết, không phải là chàng lại có chuyện gì gặt ta?” Nhìn dáng vẻ của hắn, đối với chuyện Phương Mặc cùng Lam Linh Nhi thành thân, một chút hứng thú cũng không có, thông minh như Nam Cung Quyết, không có khả năng không nghĩ ra.

Chuyện hai người kia thành thân, chắc chắn sẽ gây ra oanh động trong chốn giang hồ, những danh môn chính phái xem bọn hắn không vừa mắt ngày đó nhất định có hành động, nói cách khác, ngày bọn họ thành thân, tuyệt đối sẽ không yên tĩnh.

“Mộng Khê, đêm đã khuya, chúng ta đi nghỉ ngơi thôi, chuyện Phương Mặc và Lam Linh Nhi, ngày mai nói sau”. Nam Cung Quyết chuyển hướng đề tài, đem Lạc Mộng Khê ấn đến trên giường, bản thân cũng nằm xuống.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, mùi hoa khương dã thảo nhiên quanh quần chớp mũi, Nam Cung Quyết đáy lòng đầy thỏa mãn, vùi đầu vào cổ Lạc Mộng Khê, thanh âm có chút mơ hồ không rõ: “Mộng Khê, chúng ta đã lâu không có cùng một chỗ...”

“Ta có thai, chàng phải học cách thiết chế, nếu không đối với cục cưng không tốt”. hiện tại cục giống như tấm khiên chắn ứng phó Nam Cung Quyết.

Cục cưng, xem ở phân lượng con giúp mẫu thân đối phó cha con, chờ sau khi con ra đời, mẫu thân sẽ hảo hảo yêu thương con.

“Đường lão nói, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, cục cưng không có việc gì...”. nói xong, Nam Cung Quyết thân thủ cởi khuy áo Lạc Mộng Khê, lại bị Lạc Mộng Khê né tránh.

“hiện tại cục cưng còn nhỏ, thai nhi không quá ổn định, qua một đoạn thời gian nữa, chờ cục cưng ổn định lại nói sau”.

“Mộng Khê, nàng có cục cưng, liền quên mất ta”. Sớm biết như thế, bốn vương mới sẽ không cho nàng nhanh như vậy đã có thai, còn có xú tiểu tử chưa ra đời kia, nhanh như vậy đã được Mộng Khê nâng niu quý trọng.

Ách, bốn vương như thế nào người thấy mùi hơi chua chua nhỉ, con cũng là đứa nhỏ của bốn vương, nhưng sao giống như nó đang cùng bốn vương tranh Mộng Khê, nếu sau khi nó chào đời, Mộng Khê chẳng phải sẽ giành càng nhiều thời gian trên người con sao...

Bốn vương lúc trước chỉ lo làm cho Mộng Khê mang thai, lại quên sau khi có tiểu gia hỏa này, thời gian Mộng Khê một mình ở chung với bốn vương đã ít nay càng thêm ít.

“Cục cưng còn nhỏ, không hiểu chiều cố chính mình, cần chúng ta tới chiều cố, chàng là một người lớn, không cần ta lại đặc biệt chiều cố đi”.

Huống chi, tiểu bảo bảo là chàng vụng trộm làm ta có, nay ta sẽ chiều cố bé, cự tuyệt chàng, cho chàng biết cái gì gọi là gieo gió gặt bão.

Lạc Mộng Khê khép hờ mắt, khước miệng giơ lên, có một loại cảm giác đặc ý không nói nên lời: Nam Cung Quyết, về sau nhìn xem chàng còn dám giấu ta một mình tự chủ trương hay không.

“Lạc Mộng Khê, ta ghen tị ah, nàng chỉ lo cho cục cưng, không để ý tới ta”. Nam Cung Quyết càng đem Lạc Mộng Khê ôm chặt vào trong ngực, bàn tay to làm cho eo nhỏ nhắn của nàng sinh đau.

Quần áo chỉ làm cho tiểu tử kia, nay vì tiểu tử kia khỏe mạnh, cự tuyệt bốn vương, xem ra địa vị tiểu tử kia trong lòng Mộng Khê sớm vượt qua bốn vương rồi.

Chờ tiểu tử kia ra đời, chẳng phải bốn vương trong lòng Mộng Khê càng không có địa vị gì sao, không được, bốn vương không thể để cho tiểu tử kia

độc chiếm tâm của Mộng Khê: Xú tiểu tử này, còn chưa sinh ra, liền cùng bốn vương cướp người...

Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ mở to mắt, ngẩng đầu nhìn phía trên đỉnh đầu, Nam Cung Quyết đang nổi giận đùng đùng: “Nam Cung Quyết, chuyện Lâm Huyền Sương chàng xử lý như thế nào?”

Nếu không dời đi lực chú ý của Nam Cung Quyết, khẳng định hắn sẽ đem eo nhỏ của nàng cắt đứt.

“Lúc trước ta phân phó thị vệ dụng hình, về phần đến tột cùng thị vệ dụng hình gì, ta thật đúng là không quan tâm”. Nam Cung Quyết không chút để ý, hiển nhiên là sau khi đem Lâm Huyền Sương nhốt vào đại lao xong, thật sự không thèm quan tâm nữa.

“Thị vệ xuống tay nặng nhẹ ta không biết, nhưng không có mệnh lệnh của ta, bọn họ sẽ không giết chết Lâm Huyền Sương, ta tự mình phân phó dụng hình, bọn họ khẳng định sẽ đem lâm Huyền Sương tra tấn không nhẹ, nếu nàng muốn biết tình huống của Lâm Huyền Sương, ngày mai ta sẽ cùng nàng đi đại lao...”

Trước đó bốn vương sẽ phân phó thị vệ làm sạch sẽ đại lao trước, miễn cho tới khi đó Mộng Khê sẽ cảm thấy không khỏe...

ngực truyền đến cảm giác lạnh lẽo, Lạc Mộng Khê cúi đầu nhìn lại, đã thấy nút thắt trên tấm y của nàng không biết từ khi nào đã bị Nam Cung Quyết mở ra: Vừa rồi rõ ràng là ta muốn dời đi lực chú ý của Nam Cung Quyết, không nghĩ đến cuối cùng, lực chú ý của ta lại bị hắn dời đi...

“Nam Cung Quyết, cục cưng còn nhỏ...” Lạc Mộng Khê vội vàng bắt lấy tay Nam Cung Quyết đang mở ra nút thắt cuối cùng: “hiện tại khỏe mạnh của cục cưng là quan trọng nhất...”

“Đường đại phu hãn nói không có việc gì, liền nhất định không có việc gì, ta sẽ thả chậm động tác”.

một câu cuối cùng, Nam Cung Quyết nói thập phần ái muội, ánh mắt thâm thúy nhiễm đầy tình dục, muốn hãn ngừng lại động tác, là không có khả năng.

“Nhưng là...ngô...” Lạc Mộng Khê lời nói cự tuyệt còn chưa kịp thốt ra, đã bị Nam Cung Quyết gắt gao che lại cái miệng nhỏ nhắn, lời nói chưa ra khỏi miệng cũng bị Nam Cung Quyết cứ như thế nuốt vào trong bụng.

Nam Cung Quyết một tay ngăn lại Lạc Mộng Khê giãy giụa, một tay rất nhanh cởi bỏ trói buộc giữa hai người, thân hình nóng bỏng ép chặt trên da thịt như ngọc của Lạc Mộng Khê, chậm rãi theo nàng cùng nhau đạt tới cao trào của dục vọng.

Nam Cung Quyết không có nuốt lời, động tác quả nhiên rất nhẹ, nhưng triền miên qua đi, Lạc Mộng Khê lại cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ, toàn thân mềm nhũn, không có chút khí lực, ở lúc Nam Cung Quyết giúp nàng tắm rửa, trong lòng nàng vốn đang suy nghĩ biện pháp sửa trị hãn, liền ngủ mất.

Nam Cung Quyết tắm rửa xong, vẻ mặt thoải mái, không hề buồn ngủ, đem Lạc Mộng Khê ôm vào trong lòng, ngón tay thon dài khẽ vuốt khuôn mặt bóng loáng, tinh tế, khẽ nhiễm một chút ửng đỏ của Lạc Mộng Khê, trong lòng hạnh phúc không thể dùng ngôn ngữ diễn tả.

Nâng tay, đem tóc trên trán Mộng Khê vén ra sau tai, khi ngón tay chạm đến sợi tóc, Nam Cung Quyết bất đắc dĩ lắc đầu: ‘trên biển hoa’, Mộng Khê lại thích thứ giống y hệt tóc này, ngay cả ngủ cũng vẫn mang ở trên đầu.

Bất quá, ‘trên biển hoa’ này cùng tóc không có gì khác nhau, không nhìn kĩ, căn bản là nhìn không ra, có thể là Mộng Khê ngủ quên tháo xuống.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Nam Cung Quyết ngủ rất an ổn, ngày hôm sau sáng sớm liền tỉnh lại, Lạc Mộng Khê đang có thai, Đường lão dặn nhất định phải ngủ thật ngon.

Hơn nữa tối hôm qua hai người lại kịch liệt vận động nửa ngày, cho nên Nam Cung Quyết sau khi tỉnh lại không có kê nàng, một mình dùng qua bữa sáng, sau đó đi ra ngoài coi tình huống vương phủ.

Khi Lạc Mộng Khê tỉnh lại đã là gần giữa trưa, cùng ngày thường giống nhau, toàn thân vô lực, trên da thịt che kín dấu hôn ngân, eo nhỏ đau nhức, khiến nàng tức giận muốn đem Nam Cung Quyết lại đây hung hăng đánh một chút cho hả giận: Mỗi lần đều đem ta ăn gắt gao, nếu còn cứ như vậy, ta sẽ không có ngày xoay người, phải cẩn thận suy nghĩ như thế nào sửa trị hắn: “Băng Lam, Nam Cung Quyết đâu?”

“Hồi tiểu thư, vương gia sáng sớm đã đi thư phòng, cùng đám người tứ hoàng tử, Nhạc quân gia không biết thương lượng cái gì”. Băng Lam theo sự thật hồi báo.

Nam Cung Quyết thật đúng là nhiều việc, mỗi ngày đều nghị luận chính sự tình, đến tối mới trở về, trước khi hắn trở về, ta nhất định phải nghĩ ra kế sách tốt đối phó hắn.

Sau khi tắm rửa dùng bữa, Lạc Mộng Khê đang muốn đến trong viện phơi nắng, thị vệ báo lại: “Khởi bẩm vương phi, Lam Linh Nhi - Lam giáo chủ cầu kiến”.

“Lam Linh Nhi, nàng ta tìm ta làm gì?” Ngần ngủ nghỉ hoặc qua đi, Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống: “Mời nàng tiến vào đi”.

Cuộc sống của Lạc Mộng Khê rất có quy luật, khi Lạc Mộng Khê ra khỏi phòng, Băng Lam đã ở bàn tròn trong viện bày các loại hoa quả, điểm tâm, nước trà, dùng để chiêu đãi Lam Linh Nhi, nếu là chỉ có một mình Lạc

Mộng Khê, trên bàn này hẳn chỉ bày trà thơm và Thuần Dương cầm mà Nam Cung Quyết đưa cho nàng.

không lâu sau, một nữ tử tướng mạo thanh lệ được thị vệ dẫn vào Khê viên: “Lam Linh Nhi tham kiến Lạc vương phi”.

Lam Linh Nhi thân là giáo chủ một giáo, lễ nghi tự nhiên hiểu được, đối với Lạc Mộng Khê thi lễ, động tác tao nhã đáng vẻ hào phóng.

“Lam giáo chủ không cần đa lễ, mời ngồi”. Lạc Mộng Khê khách sáo, khi Lam Linh Nhi ngồi vào đối diện nàng, giống như lơ đãng hỏi: “không biết Lam giáo chủ tìm đến Mộng Khê là có việc gì?”

“Là như vậy, Lam Linh Nhi là cô nhi, bên người lại không có bằng hữu nào, nay sắp thành thân, không có người bồi Lam Linh Nhi mua đồ dùng thành thân, Lam Linh Nhi cũng không biết cần mua những thứ gì, không biết vương phi có thể đi cùng Linh Nhi không?”

thì ra là người muốn ta bồi người đi mua đồ cưới, cẩn thận suy nghĩ, Lam Linh Nhi nói cũng đúng, nàng ta đứng đầu tà giáo, nhân sĩ danh môn chính phái sẽ không kết giao với nàng ta, người tà giáo tâm tư khác nhau, người trong tà giáo cùng nàng giao hảo, chỉ sợ cũng là có mục đích khác, chỗ cao không tránh khỏi gió lạnh a.

đã biết mục đích của Lam Linh Nhi, Lạc Mộng Khê cũng không suy nghĩ nhiều, bởi vì Lạc Mộng Khê cũng là nữ tử, nữ tử khi không có việc gì đều thích đi dạo phố, hưởng chi, Lạc Mộng Khê cũng có một đoạn thời gian dài không có đi dạo phố rồi.

Bất quá, nghe khẩu khí nói chuyện của Lam Linh Nhi, đối với việc thành thân này cũng không phải là thập phần mong muốn, chẳng lẽ nàng ta cùng Phương Mặc thành thân cũng không phải là vì lưỡng tình tương duyệt, mà là có mục đích khác.

“Mộng Khê ở trong phủ cũng không có việc gì, có thể bởi Lam giáo chủ đi lựa chọn đồ cưới, bất quá, ánh mắt của Mộng Khê không phải rất cao, nếu chọn phải thứ Lam giáo chủ không hài lòng, cũng mong Lam giáo chủ đừng chê”.

Lạc Mộng Khê trêu chọc, đối với thị vệ đang đứng một bên nháy mắt, thị vệ hiểu ý, không dấu vết rời khỏi Khê viên.

“Vương phi đã giúp Linh Nhi lựa chọn vật phẩm, Linh Nhi vô cùng cảm kích, nào dám ghét bỏ đồ dùng vương phi đã chọn”. Lam Linh Nhi khép hờ mí mắt, một tia ánh sáng chợt lóe rồi biến mất, nhanh đến nỗi người ta không kịp thấy rõ.

“một khi đã như vậy, vậy chúng ta mau đi thôi, thời gian không còn sớm, nếu còn trì hoãn, trời cũng muộn tối”. Lạc Mộng Khê đứng dậy muốn đi, đột nhiên giống như nghĩ tới cái gì:

“Lam giáo chủ, mua đồ thành thân không phải đều mua vào buổi sáng sao? Vì sao người hiện tại mới đến vương phủ kêu Mộng Khê cùng đi?” hiện tại đã là buổi chiều, mua đồ dùng thành thân cần phải là buổi sáng a.

Lam Linh Nhi mâu quang chợt lóe, sắc mặt ửng đỏ: “Linh Nhi đã sớm đến Lạc vương phủ, nhưng vương gia nói vương phi tối qua mệt mỏi, còn đang nghỉ ngơi, bảo Linh Nhi không cần tiến đến đánh thức người...”

Nam Cung Quyết! Lạc Mộng Khê trong mắt đẹp lửa giận thiêu đốt: Chàng không phải là e sợ cho người ta không biết tối hôm qua chàng, ta... tức chết ta...

“Mộng Khê”. Ngay khi Lạc Mộng Khê đang tức giận tận trời, Nam Cung Quyết chậm rãi đi vào Khê viên, nhìn sắc mặt khó coi của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết hơi sững sốt, thân ảnh thon dài nháy mắt đi vào trước mặt Lạc Mộng Khê, vươn tay khẽ vuốt cái trán của Lạc Mộng Khê: “Mộng

Khê, nàng làm sao vậy, sắc mặt khó coi như vậy? Có phải thân thể không thoải mái hay không?”

Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng cười, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên tia quỷ dị: “Ta tốt lắm, rất tốt”. Tay nhỏ bé thừa dịp Nam Cung Quyết không chú ý, hung hăng nhéo lên lưng hắn, vừa dùng sức lại dùng lực.

Vốn tưởng rằng như vậy sắc mặt Nam Cung Quyết sẽ đại biến, cho dù ngại Lam Linh Nhi ở đây, hắn sẽ không kêu đau, khoe miệng cũng sẽ run rẩy vài cái, nhưng Nam Cung Quyết không có giống người bình thường, vươn tay đem Lạc Mộng Khê ôm vào trong ngực: “Mộng Khê, không phải nàng muốn biết Lâm Huyền Sương bị loại chừng phạt nào sao? Ta mang nàng đi đại lao nhìn xem”.

“Lam giáo chủ sắp tới thành thân, Mộng Khê muốn bồi Lam giáo chủ đi mua chút đồ”. Lạc Mộng Khê muốn tránh thoát trói buộc của Nam Cung Quyết, nhưng Nam Cung Quyết lại ôm nàng rất chặt, nàng tránh không ra: Là Nam Cung Quyết võ công cao cường, hay vẫn là do võ công của ta sa sút.

“Chờ xem Lâm Huyền Sương xong lại nói đi”. Nam Cung Quyết ngữ khí ôn nhu, trong mắt thâm thúy thoáng hiện ra hàn quang:

“Ở Thanh Tiêu, nếu ai còn dám hại nàng, kết cục của Lâm Huyền Sương chính là tấm gương, nàng xem xong kết cục của nàng ta hãy bớt giận, Lam giáo chủ, nếu người không ngại cũng có thể cùng nhau đến xem”.

nói xong, không để ý đến Lạc Mộng Khê giãy giụa, Nam Cung Quyết ôm nàng càng chặt đi hướng đại lao.

“Đại lao là địa phương bí mật của Lạc vương phủ, Linh Nhi đến đó thích hợp sao?” Lam Linh Nhi có chút do dự.

“Lam giáo chủ đã quy về dưới trướng của Lạc vương phủ, chính là người của Lạc vương phủ, đi đại lao của Lạc vương phủ cũng không có gì không đúng”. Nam Cung Quyết thân nhiên có lệ, ôm chặt Lạc Mộng Khê bước nhanh về phía trước.

“Mộng Khê, hiện tại là thời kì đặc thù, đối với ngoại nhân không cần quá mức tin tưởng”.

“Ta cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi, loại chuyện này không cần chàng nhắc nhở”. Lam Linh Nhi mặc dù quy về dưới trướng Lạc vương phủ, nhưng trực giác nói cho nàng biết, nàng ta không phải loại người lương thiện, cho nên, nàng sẽ không dễ dàng tin tưởng nàng ta.

“VẬY là tốt rồi”. Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê tiếp tục đi về phía trước, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quyết: “Chàng để cho Lam Linh Nhi tiến vào đại lao, sẽ không phải là để cho nàng ta xem thăm trạng của Lâm Huyền Sương, để cho nàng ta không dám dễ dàng thương tổn ta?”

“Hiểu ta, không ai ngoài Mộng Khê”. Nam Cung Quyết trả lời: “Đối với Lam Linh Nhi và Phương Mặc, ta đều không tin tưởng”.

“Tuy rằng bọn họ đã quy về dưới trướng Lạc vương phủ, nhưng là lòng người khó đoán, ta cũng không biết trong lòng hai người bọn họ muốn gì, hướng chi, hai người bọn họ lại trong thời điểm vô cùng nhạy cảm này thành thân, khẳng định có điểm khả nghi”.

“Nơi này là kinh thành Thanh Tiêu, hai người bọn họ chỉ là tổ chức giang hồ, thủ hạ mang theo cũng không phải nhiều lắm, tổng bộ cũng không ở kinh thành, không dám cùng người đối nghịch đi”. Nếu không chẳng phải là tự tìm đường chết sao.

“Chỉ hi vọng như thế”. một loại dự cảm không tốt vẫn dấy lên trong lòng hắn, sợ Lạc Mộng Khê lo lắng, hắn không có đem chuyện này nói cho

Mộng Khê biết, Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê mãi trò truyện không biết khi nào thì đã đi tới đại lao.

Cửa đại lao mở ra, một dòng khí âm lãnh trong nháy mắt lan tỏa khắp toàn thân, Lạc Mộng Khê theo bản năng nắm chặt quần áo trên người, Nam Cung Quyết cởi áo khoác của mình choàng lên người Lạc Mộng Khê: Nếu để cho Mộng Khê bị lạnh sinh bệnh, cũng sẽ tổn hại đến tiểu tử kia, nay toàn bộ Lạc vương phủ quan trọng nhất chính là mẫu tử các nàng.

Động tác Nam Cung Quyết quan tâm Lạc Mộng Khê thực tự nhiên, Lạc Mộng Khê cũng không cảm giác được có gì không đúng, bởi vì trước kia, thời điểm trời lạnh, Nam Cung Quyết luôn đưa quần áo của hắn cho nàng.

Nhưng Lâm Linh Nhi đi phía sau hai người trong mắt hiện hiên tia mất tự nhiên, không nói gì thêm đi theo phía sau Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê vào đại lao.

Trong đại lao ẩm ướt, từng đợt mùi vị máu tươi truyền vào trong mũi, Lạc Mộng Khê nhíu nhíu mày nhưng không nói gì thêm: Lâm Huyền Sương tâm cao khí ngạo, thích sạch sẽ, nay lại ở loại địa phương này đã là trừng phạt lớn nhất đối với nàng ta, không biết trừ lần đó ra, Nam Cung Quyết còn dùng biện pháp gì đối phó nàng ta...

Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê đến một gian nhà giam liền dừng lại: “Vương gia, vương phi, nơi này chính là nơi nhốt Lâm Huyền Sương”.

Lạc Mộng Khê qua song sắt nhìn lại, trên cỏ khô một người toàn thân đầy máu đang nằm, tóc tai hỗn độn dính trên cỏ khô, trên cả khuôn mặt.

Nàng ta là Lâm Huyền Sương sao, trên người mặc là áo tù, trên chiếc áo dính toàn là máu, có thể thấy được là bị thương không nhẹ, cánh tay lộ ra bên ngoài, bên trên là miệng vết thương chằng chịt chi chít, nói là thương tích đầy mình vẫn không đủ để hình dung.

một gã thị vệ mở ra cánh cửa lao rồi đi vào, vén tóc người kia lên, đem khuôn mặt của nàng hướng về phía Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê: thật là Lâm Huyền Sương.

Tuy rằng mặt của nàng ta bị đánh sưng vù, khóe miệng toàn là máu, nhưng Lạc Mộng Khê vẫn nhận ra được, nàng ta chính là Lâm Huyền Sương, chỗ cổ nàng ta đã là một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Thị vệ Lạc vương phủ xuống tay cũng thực ngoan độc, nhưng Lạc Mộng Khê cũng không trách cứ bọn họ: Lạc Mộng Khê không phải thánh nữ, đối với người hại chính mình, nàng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Lâm Huyền Sương nhiều lần muốn hại nàng cùng đứa nhỏ, Lạc Mộng Khê nàng đương nhiên sẽ không nhân từ nương tay với nàng ta, có thể nói có kết quả ngày hôm nay là Lâm Huyền Sương tự tìm lấy.

Có lẽ là nhận thấy có người đến, Lâm Huyền Sương chậm rãi mở mắt ra, ánh vào mí mắt là hình ảnh Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đang gắt gao ôm nhau.

Lâm Huyền Sương trong ngực lửa giận thiêu đốt, muốn lao ra ngoài dùng sức đánh hai người, nhưng lại không có khí lực: không thể tưởng được Lâm Huyền Sương ta thông minh một đời, thế nhưng chỉ vì Nam Cung Quyết mà hại bản thân thành ra bộ dáng này.

Khóe miệng cười tự giễu, Lâm Huyền Sương muốn cười khổ lại không cần thận đặng đến miệng vết thương, trong đôi mắt lạnh lùng lóe lên một trận chua xót.

Người mà mình âu yếm, lại vì nữ nhân khác mà tổn thương chính mình, còn phân phó thị vệ đem mình tra tấn thành bộ dáng này, còn có chuyện gì so với chuyện này đả thương người hơn không.

Lâm Huyền Sương bị thương nặng như vậy là do lúc đó vì cứu Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết đã đánh nàng ta một chưởng. Khi đó một tia hi vọng cuối cùng của nàng ta đối với Nam Cung Quyết cũng biến mất.

Lạc Mộng Khê tâm cơ cũng không kém hơn so với ta, lúc ấy ta công kích nàng, nàng đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, chính là đoán chắc Nam Cung Quyết sẽ cứu nàng, đả thương ta...

Ta đúng thật là ngu ngốc, không chiếm được tâm Nam Cung Quyết, nhìn không thấu tính cách của Lạc Mộng Khê, cho nên mới có thể rơi vào bẫy của hai người, biến thành bộ dáng hôm nay.

“Nam Cung Quyết...ta muốn gặp cha ta...”. Lâm Huyền Sương thanh âm suy yếu: Cha đến đây, ta có thể đi ra ngoài, chờ ta dưỡng tốt thân thể, tuyệt sẽ không bỏ qua cho đôi câu nam nữ các người.

“Bốn vương đã dùng bồ câu đưa tin đến Dược Vương cốc, tin rằng Lâm cốc chủ sẽ nhanh đến thôi”. Nam Cung Quyết lạnh lùng nói với nàng: “Mộng Khê, nơi này âm u ẩm ướt, đối với thân thể của nàng không tốt, chúng ta mau ra ngoài thôi”.

Xoay người, ôm lấy Lạc Mộng Khê đi ra khỏi đại lao, lưu lại cho Lâm Huyền Sương một bóng dáng tiêu sái, Lâm Huyền Sương hai mắt bốc hỏa, tức không nói nên lời.

Lâm Linh Nhi trước khi đi, thật sâu nhìn Lâm Huyền Sương liếc mắt một cái, nhẹ nhàng lắc đầu: một tuyệt sắc giai nhân, chỉ vì một người nam nhân, đem mình biến thành bộ dáng này, đáng giá sao.

Lâm Linh Nhi thân là nữ tử, tự nhiên nhìn ra được ánh mắt Lâm Huyền Sương nhìn Nam Cung Quyết trừ bỏ phần nộ còn có ái mộ cùng đau lòng, nếu Nam Cung Quyết không phải người trong lòng của Lâm Huyền Sương, khi nàng ta nhìn hắn tuyệt đối sẽ không có loại ánh mắt này.

Nam Cung Quyết đối với Lạc Mộng Khê quan tâm đến ý, Lam Linh Nhi xem như đã nhìn ra, trong lòng Nam Cung Quyết, tính mạng Lạc Mộng Khê so với tính mạng hãn đều quan trọng hơn, nếu tổn thương Nam Cung Quyết, hãn chưa chắc sẽ ghi thù với người, nhưng nếu tổn thương Lạc Mộng Khê, kết cục của Lâm Huyền Sương chính là tấm gương...

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê và Lam Linh Nhi đi rồi, thị vệ lại đem Lâm Huyền Sương ném lên trên cỏ khô, khóa cửa đại lao, tuy rằng biết Lâm Huyền Sương bị thương rất nặng, nàng ta không có khả năng chạy thoát khỏi nơi này, nhưng bọn hãn vẫn muốn phòng ngừa khả năng có thể xảy ra.

Vạn nhất Lâm Huyền Sương chạy thoát, mạng nhỏ của bọn họ cũng muốn đánh mất.

“Nam Cung Quyết, chàng thật sự dùng bồ câu đưa tin cho Dục Vương cốc sao?” Đối với lời này của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê tỏ vẻ hoài nghi: Nam Cung Quyết cũng không phải là người độ lượng như vậy.

“Nàng nói xem”. Nam Cung Quyết không đáp hồi lại, phía sau cách đó không xa, Lam Linh Nhi đang bước nhanh hướng hai người đi tới.

“Nam Cung Quyết chàng không phải người độ lượng như vậy, đối với kẻ thù của mình, cho tới bây giờ cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, cho dù chàng dùng bồ câu đưa tin cho Dục Vương cốc, cũng sẽ không nhanh như vậy...”

Lạc Mộng Khê một bên phân tích, một bên quan sát biểu tình của Nam Cung Quyết, vốn tưởng rằng có thể tìm ra manh mối, ai ngờ, trên mặt Nam Cung Quyết vẫn luôn là ý cười thản nhiên không thay đổi, Lạc Mộng Khê nhìn không ra hãn đang suy nghĩ cái gì.

Lam Linh Nhi đã đến rất gần bọn họ, Nam Cung Quyết mỉm cười: “không cần suy đoán lung tung, đến lúc đó tự nhiên nàng sẽ biết”.

Ra ngoài đại lao, ánh nắng tươi sáng, chiếu lên trên người thật ấm áp, không khí tươi mát ập vào trong mũi thực thoải mái, cùng đại lao âm u ẩm ướt chính là hai thế giới khác biệt.

Lạc Mộng Khê đem áo khoác trên người cởi ra trả lại cho Nam Cung Quyết: “Vương gia, Mộng Khê cùng Lam giáo chủ đi lựa chọn đồ dùng thành thân, vương gia có việc gì thì cứ đi làm đi, không cần đi cùng”.

Nữ tử đi dạo phố, nam tử đi theo, sẽ làm giảm hứng thú, huống chi lần này là Lam Linh Nhi thành thân, nào lại có đạo lí nam tử khác giúp lựa chọn đồ cưới chứ.

“Vương gia, tứ hoàng tử có việc ở thư phong chờ vương gia thương lượng”. Thân ảnh thon dài của Nhạc Địch xuất hiện trước mắt mọi người, ánh mắt ngưng trọng, Nam Cung Quyết suy tư một chút: “Mộng Khê, Lam giáo chủ, có muốn bốn vương phái vài thị vệ cho các người hay không...”

“không cần, nơi này là Thanh Tiêu, nào có người dám đánh chủ ý đến ta, sẽ không sợ có kết cục giống như Lâm Huyền Sương, hoặc vương gia sẽ lại dùng biện pháp tàn nhẫn hơn đối phó họ sao”.

Lạc Mộng Khê trong lời nói mang theo ý cười, lại cũng có ám chỉ, Nam Cung Quyết cảm thấy hiểu rõ, cũng không kiên trì nữa: “Thời tiết chuyển lạnh, trời rất nhanh tối, hai người đi sớm về sớm, chớ trì hoãn quá lâu, hôn kì còn có vài ngày, nếu hôm nay mưa không được còn có ngày mai”.

Lạc Mộng Khê cùng Lam Linh Nhi đi rồi, Nhạc Địch chậm rãi đi tới phía sau Nam Cung Quyết: “Vương gia, ty chức đã lệnh thị vệ âm thầm bảo vệ vương phi”.

Nam Cung Quyết thản nhiên đáp ứng một tiếng, mâu quang cũng càng ngưng càng sâu: “Gần đây các thế lực khắp nơi trong kinh thành có động tĩnh gì không?” Lam Linh Nhi và Phương Mặc lúc này thành thân, động cơ tuyệt đối không hề đơn giản như vậy.

Nay kinh thành có thể nói là ngư long hỗn tạp, mặt ngoài bình tĩnh lại che giấu sóng ngầm mãnh liệt bên trong, hơi không cẩn thận lập tức sẽ bị sóng to cuốn vào trong đó, chết không toàn thây.

Lạc Mộng Khê, Lam Linh Nhi và Băng Lam ba người tuổi xấp xỉ nhau, lúc mới bắt đầu còn có chút câu nệ, đi trên đường một lúc ba người cũng bắt đầu hoàn toàn thả mình, hưng trí bừng bừng đông nhìn xem, tây nhìn xem, vì Lam Linh Nhi lựa chọn đồ tốt nhất dùng cho hôn lễ.

“Tiểu thư, Lam cô nương, hai người xem cái này có được không, là hình uyên ương hí thủy”. Băng Lam cầm lên một chiếc áo gối màu đỏ thắm, hướng Lạc Mộng Khê, Lam Linh Nhi giơ lên: Vẫn là Băng Lam nàng tinh mắt, liếc mắt một cái đã thấy được áo gối xinh đẹp như vậy.

Lam Linh Nhi đi lên trước, tiếp nhận áo gối nhìn nhìn: “không tệ, lão bản, ta muốn hai áo gối như vậy”. Lam Linh Nhi tiếp thu ý kiến của nàng, Băng Lam rất cao hứng, lại vội vàng xem này nọ.

Lam Linh Nhi nhận lấy đôi áo gối đỏ thắm từ tay lão bản, trả tiền, Lạc Mộng Khê quay đầu nhìn phía về phía chân trời, mặt trời đã ngả về tây, đang muốn nhắc nhở Lam Linh Nhi và Băng lam thời gian không còn sớm, thành linh một giọng nam vang dội từ phía sau vang lên: “Linh nhi, Vương phi”.

Lạc Mộng Khê quay đầu, Phương Mặc đang bước nhanh hướng các nàng đi tới, trên khuôn mặt trẻ tuổi mang theo tươi cười, một bộ dáng nhân sĩ danh môn chính phái.

“Mặc”.

“Phương minh chủ”.

“Linh nhi, Lạc vương phi, không nghĩ tới lại có thể gặp được hai người ở đây, mọi thứ mua thế nào?” Phương Mặc đưa lưng về phía Mộng Khê, cho

nên, Lạc Mộng Khê nhìn không tới biểu tình trên mặt hắn.

Lam Linh Nhi một bộ dáng thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ: “không sai biệt lắm, chàng bên kia chuẩn bị như thế nào?”

“Đại bộ phận đều đã xử lí xong, ngày hai mươi sáu, nhất định bình yên vô sự cưới nàng vào cửa...”

“Lam giáo chủ, Phương minh củ, nhà hai người các người cũng không ở trong này, sau khi thành thân sẽ ở nơi nào?” Đối với điểm này, Lạc Mộng Khê tâm sinh tò mò.

“Phương mỗ ở ngoại ô đã mua một trạch viện, sau khi cùng Linh nhi thành thân, hai người chúng ta sẽ ở trong trạch viện đó”. Phương Mặc xoay người, nhìn phía Lạc Mộng Khê đầy mắt thản nhiên, không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

“Vậy Lam cô nương sẽ từ nơi nào xuất giá?” hiện tại hai người đang ở lại khách sạn, chẳng lẽ Lam Linh Nhi muốn từ khách sạn xuất giá.

“Tự nhiên là ở khách sạn”. Lam Linh Nhi giành trước trả lời.

“Khách sạn người rất nhiều, Lam cô nương từ nơi đó xuất giá, sợ là không thỏa đáng”. Lạc Mộng Khê giống như suy tư, kì thực đang chặt chẽ chú ý nhất cử nhất động của Lam Linh Nhi cùng Phương Mặc.

“Này...” Phương Mặc cảm thấy khó xử: “Vậy theo ý kiến của vương phi...Linh Nhi nên từ nơi nào xuất giá mới tốt?”

“Từ Lạc vương phủ xuất giá đi”. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê bị sa mạng che khuất, chỉ chừa một đôi mắt lạnh lùng mang theo ý cười ở bên ngoài: “Để cho Lam cô nương lấy thân phận muội muội của vương gia gả cho Phương Minh chủ”. Kể từ đó hai người các người cũng có mặt mũi.

“Như vậy có thỏa đáng không?” Lam Linh Nhi làm như có chút không quá tin tưởng những gì mình nghe được: Từ Lạc vương phủ xuất giá, là việc vui lớn nhất.

“Đương nhiên là thật, bốn vương phi sẽ không lừa các người”. Đáy mắt Phương Mặc và Lam Linh Nhi hiện lên một tia thần sắc khác thường không thoát khỏi ánh mắt của Lạc Mộng Khê.

“Sắc trời cũng không còn sớm, Mộng Khê về trước cùng vương gia nói một tiếng, hai người các người lúc này có thể nói chuyện tình cảm...” nói chuyện yêu đương, mặt khác cũng nói một chút kế hoạch tương lai của các người.

“Băng Lam, hồi phủ”. Lạc Mộng Khê mang theo Băng Lam bước nhanh về phía Lạc vương phủ, sau khi đi được một khoảng rất xa, vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của Phương Mặc và Lam Linh Nhi dừng trên người nàng.

Chỉ là để cho Lam Linh Nhi từ Lạc vương phủ xuất giá mà thôi, hai người bọn họ lại kích động như vậy sao, hoặc là nói, hai người này đang đánh cái chủ ý gì?

Từ trong góc một đạo thân ảnh quen thuộc đi ra, suýt chút nữa cùng Lạc Mộng Khê đụng vào nhau”

“Đại tỷ”.

“Thải Vân”. Người như thế nào lại ở đây?

“Vết thương tốt nhiều chưa?” Đối với Lạc Thải Vân, Lạc Mộng Khê không có nhiều tình cảm, bất quá một chút lễ phép tất yếu cũng nên có.

“Đa tạ đại tỷ quan tâm, Thải Vân tốt hơn nhiều”. Lúc này Lạc Thải Vân ôn nhu yếu ớt, làm cho người ta nhìn không được quan tâm triu mến, cùng

với nàng ta lúc trước so sánh với nhau, hẳn là mọi người sẽ thích nàng ta của hiện tại.

không thể tưởng được Lạc Thái Vân tìm được đường sống trong chỗ chết lại thay đổi nhiều như vậy, chính là không biết, nhu nhược của nàng ta là thật hay là giả vờ.

hiện tại, Lạc Thái Vân đã hiểu được thu liễm cảm xúc của chính mình, không giống như trước kia, hỉ nộ ái ố đều thể hiện hết trên mặt: Nếu đây là nàng ta cố ý giả vờ, vậy nàng ta đã trở thành một đối thủ khó đối phó.

“Đại tể, hai người phía trước là bằng hữu của tể?” Ánh mắt Lạc Thái Vân xuyên thấu qua Lạc Mộng Khê, nhìn về phía Phương Mặc cùng Lam Linh Nhi, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Lạc Mộng Khê theo ánh mắt Lạc Thái Vân nhìn lại: “Hai người bọn họ ở một đoạn thời gian trước trở thành môn hạ của Lạc vương phủ, cùng đại tể chỉ có chút quen biết, không tính là bằng hữu”.

“Nam là Phương Mặc võ lâm minh chủ, nữ là Lam Linh Nhi giáo chủ ngũ độc giáo, ngày hai mươi sáu này bọn họ sẽ thành thân, đại tể lần này đi cùng, là vì Lam Linh Nhi chọn đồ dùng thành thân”.

“Hai người bọn họ đều ở lại Lạc vương phủ sao?” Lạc Thái Vân nghi hoặc hỏi.

“không phải, bọn họ là nhân sĩ giang hồ, ở lại khách sạn, bình thường vương gia cũng không cùng bọn gặp mặt, sao vậy Thái Vân, chẳng lẽ muội nhận thức bọn họ?”. Lạc Thái Vân không có việc gì, hỏi thăm Phương Mặc cùng Lam Linh Nhi làm cái gì?

“Nhất thời tò mò cho nên hỏi một chút”. Lạc Thái Vân thanh âm ôn nhu: “Đại tể, tể đây là đang đi về phủ sao, không cùng bằng hữu của tể chọn đồ?”

“Lam Linh Nhi ở tại khách sạn, hai mươi sáu này từ khách sạn xuất giá, như vậy có chút không thỏa đáng, đại tỷ cùng nàng ta coi như có quen biết, muốn cho nàng ta ở Lạc vương phủ xuất giá, cấp cho nàng ta chút mặt mũi”.

Lạc Mộng Khê không dấu vết quan sát nhất cử nhất động của Lạc Thái Vân, phát hiện ánh mắt của nàng ta như trước bình tĩnh vô ba, trên mặt cũng không có biến hóa gì:

Lạc Thái Vân, hôm nay người thật sự làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, người đã hao tổn tâm cơ muốn biết mọi chuyện, vậy ta liền làm người tốt nói hết cho người không hề giữ lại, dù sao ta với Phương Mặc và Lam Linh Nhi cũng không phải rất thân thiết, sống chết của bọn họ cùng ta không có quan hệ quá lớn.

Thấy Lạc Thái Vân liếm mâu trầm tư, Lạc Mộng Khê không muốn ở lại chỗ này cùng nàng ta tốn thời gian: “Thái Vân, thời gian không còn sớm, đại tỷ đi trước một bước, đem chuyện Lam Linh Nhi từ Lạc vương phủ xuất giá nói cho vương gia biết, để cho chàng sớm chuẩn bị”.

Bóng đêm buông xuống, Phương Mặc sau khi tiễn Lam Linh Nhi về khách sạn, liền tùy tiện tìm cái lí do đi ra ngoài, không có việc gì ở trên đường dạo loạn, lơ đãng liền đi vào một gian đại trạch, xung quanh vắng vẻ không bóng người, thân hình cao lớn vừa chuyển, nháy mắt đã biến mất vô tung.

Trong mật thất tối đen, một gã nam tử đang ngồi trên ghế, đôi mắt hần bắn ra nhiều điểm hàn quang chứng minh nơi này còn có người tồn tại.

một trận cuồng phong thổi tới, trong phòng lại nhiều hơn một đạo hô hấp: “Người đã đến rồi, sự tình làm như thế nào?” Lời nói cũng giống như màu đen hòa vào nhất thể, thanh âm lạnh như băng, không hề có độ ấm.

“Ta làm việc, người yên tâm”. Người tới tự tin tràn đầy: “Mọi chuyện đều làm theo kế hoạch, chỉ chờ ngày hai mươi sáu đến...”

“Vừa rồi Kì Thiên có tin tức truyền đến, thám tử của chúng ta mặc dù bị giết, nhưng bản đồ Kì Thiên phân bố binh lực đã được vẽ lại trên ‘trên biển hoa’, chỉ cần tìm được ‘trên biển hoa’, Kì Thiên sẽ là vật trong tay chúng ta”.

“trên biển hoa”. Người tới liếc mâu trầm tư.

“Như thế nào, người đã gặp qua ‘trên biển hoa’?”. Hắc y nhân ngữ khí mặc dù lạnh lẽo nhưng lại mang theo vẻ nôn nóng.

Người tới thở dài một hơi: “Ta xác thực đã từng gặp qua”.

“Ở nơi nào gặp qua?”

“trên tóc Lạc Mộng Khê”. Người tới trả lời: Nếu như ta không có nhìn lầm, trên tóc Lạc Mộng Khê, chính là ‘trên biển hoa’.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Ai Trúng Kế

Lạc vương phủ - Khê viên.

Lạc Mộng Khê ngồi trên giường lớn làm quần áo, Nam Cung Quyết nằm ở trên giường, đầu gối trên hai chân Lạc Mộng Khê, tay cầm quyển sách, nhưng lại không thể tập trung.

Gối đầu trên hai chân Lạc Mộng Khê cực kì thoải mái, da thịt thơm thơm, mùi hoa khương đã thản nhiên bay vào trong mũi, Nam Cung Quyết có chút tâm phiến ý loạn, nhưng Đường đại phu đã nói, hắn không thể không vận công cưỡng chế dục vọng.

“Nam Cung Quyết, ban ngày khi giúp Lam Linh Nhi lựa chọn đồ cưới, trong lúc vô tình lại biết được nàng ta là từ khách sạn xuất giá, vì cấp cho nàng ta chút thể diện, ta để nàng ta ngày hai mươi lăm chuyển đến Lạc vương phủ, từ Lạc vương phủ gả đi, không biết ý chàng như thế nào?”

Lạc Mộng Khê một bên làm quần áo, một bên trưng cầu ý kiến Nam Cung Quyết.

Nam Cung Quyết xoay người, ở trong lòng Lạc Mộng Khê tìm tư thế thoải mái, ánh mắt vẫn như cũ đặt trên trang sách.

“Nàng là nữ chủ nhân của vương phủ, loại việc nhỏ này, nàng làm chủ là tốt rồi, không cần hỏi ý kiến ta”. Lạc vương phủ cũng rất lâu không có việc vui.

“Vậy chuyện này quyết định như thế đi, ngày mai ta sai Nhạc Định đi chuẩn bị một chút”. sự tình đã xong, Lạc Mộng Khê dờ dề tài: “Gần đây

kinh thành sóng ngầm mãnh liệt, người của chàng có tra ra sự tình gì đặc thù hay không?”

“Ta phái người điều tra, hồi báo kinh thành hết thủy đều bình thường”.
Đương nhiên có người lên hoạt động, đó là không thể tránh được.

“Ban ngày, ta ở trên đường gặp Lạc Thái Vân, nàng nói bóng nói gió, hỏi thăm thân phận Phương Mặc cùng Lam Linh Nhi, ba người bọn họ, có thể nhận thức nhau hay không?”

Trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Thái Vân không hề thay đổi, khóe miệng Lạc Mộng Khê kéo lên: một lần tìm được đường sống trong chỗ chết, tính cách Lạc Thái Vân thật sự là đại biến...

“Cũng có thể đi”. Nam Cung Quyết không chút để ý: Ba người bọn họ nhận thức cùng nàng có quan hệ gì, Lạc Thái Vân, Phương Mặc, Lam Linh Nhi, ở trên địa bàn của bốn vương, dẫu không nổi sóng gió.

“Lạc Thái Vân gần nhất tính cách chuyển biến, tuy rằng nàng ta không quyền không thế, nhưng nếu nàng ta tìm được người thích hợp hợp tác, đối với chúng ta vẫn là có chút ảnh hưởng...”

“Đám người Đại phu nhân, Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong, Lạc Tử Hàm có tin tức gì hay không?”

Nam Cung Quyết đem sách vở ném tới trên bàn ở giữa phòng: “Mộng Khê, cả một buổi tối, đều nghe thấy nàng nói chuyện của người khác, vì sao không nói đến ta và tiểu bảo bảo?”

“Ba người chúng ta đều ở chung một chỗ, có cái gì để hỏi, ngược lại là chuyện những người đó vừa mới xảy ra, bọn họ là địch nhân của chúng ta, chỉ cần một ngày không trừ bọn họ, chúng ta liền không thể có được ngày bình an”.

hiện tại cuộc sống mặc dù bình tĩnh, nhưng đại địch còn đó, nếu không mau chóng tiêu diệt, để cho bọn họ có cơ hội trở mình, ta và chàng đừng mơ tưởng có được ngày tháng yên bình, ta đây chỉ là phòng ngừa hậu hoạn khi chưa xảy ra.

“Đêm đã khuya, ngủ đi”. Nam Cung Quyết ngồi dậy, đem quần yếm trong tay Lạc Mộng Khê tiếp nhận, trước sau nhìn nhìn: “Nàng làm quần áo thủ pháp càng ngày càng thuần thục rồi, châm pháp so với ngày hôm qua tốt hơn rất nhiều”.

không lâu sau sẽ đuổi kịp và vượt qua Băng Lam, đến lúc đó ta mặc quần áo do nàng làm xuất môn, cũng không có người cười nhạo châm pháp khó coi.

“Đó là đương nhiên, Lạc Mộng Khê ta học này nọ luôn rất nhanh”. Ở hiện đại, Lạc Mộng Khê chưa từng cầm kim nay vá, sau khi đến cổ đại cũng là lần đầu tiên làm qua, động tác đương nhiên có chút vụng về.

Bất quá, nàng rất thông minh, lại chăm chỉ, chỉ mới hai ngày, châm tuyến đã rất tinh mịn làm cho Băng Lam cảm thấy rất ngạc nhiên, liên tục tán thưởng nàng là một thiên tài.

Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê nằm xuống, đem Lạc Mộng Khê ôm chặt vào trong ngực: “Mộng Khê, chờ thủ pháp của nàng thành thạo, nàng liền làm cho ta một bộ quần áo đi”. Mặc quần áo Mộng Khê tự tay làm, khẳng định phi thường thoải mái.

Mộng Khê vẫn lấy quần áo cho xú tiểu tử chưa xuất thế kia để luyện tập, bốn vương nhưng sẽ là người đầu tiên mặc quần áo do Mộng Khê làm, nếu so sánh, bốn vương so với xú tiểu tử kia may mắn hơn.

“Được rồi, chờ thủ pháp của ta có thể vào được mắt xanh của Lạc vương gia chàng, ta liền làm quần áo cho chàng”. hiện tại châm pháp của nàng còn

có chút xấu xí, nếu làm quần áo, thật sự không nên làm quần áo cho Nam Cung Quyết mặc.

Bóng đêm càng sâu, Lạc Mộng Khê nằm ở trong lòng Nam Cung Quyết, nhắm hai mắt lại, trong mũi ngửi mùi đàn hương quen thuộc trên người Nam Cung Quyết, ý thức dần dần mơ hồ.

Mà Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê, nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng khi ngủ say, lại hoàn toàn không buồn ngủ, trong cơ thể dục vọng dâng trào, nhưng lời cảnh cáo của Đường đại phu không ngừng quanh quẩn bên tai, Nam Cung Quyết lại không thể phóng túng như lúc trước, trong lòng thở dài, đồng thời vận công cường chế dục vọng.

Lạc Mộng Khê ngủ thật ngọt ngào, dung nhan điềm tĩnh, trên da thịt bóng loáng, tinh tế lại lộ ra trắng hồng, tựa như một trái táo ngon miệng, làm cho người ta nhìn không được muốn hung hăng cắn một ngụm.

Ánh mắt khép hờ, hai hàng lông mi thật dài giống như hai cây quạt nhỏ, in bóng thật dài ở trên mí mắt, cái mũi khéo léo, môi anh đào đỏ tươi khẽ nhếch giống như trái anh đào thơm ngọt chờ người đến nhắm nháp.

Đối mặt với dụ hoặc như vậy, khí huyết sôi trào Nam Cung Quyết khó lòng mà nhịn được, trong lòng không ngừng an ủi chính mình: Chỉ hôn một chút, một chút là tốt rồi.

Mà khi hân hôn xuống cánh môi mềm mại, ngọt ngào của Lạc Mộng Khê, một cổ điện lưu nháy mắt truyền khắp toàn thân, càng hôn càng sâu, càng hôn càng triền miên, hứa hẹn vừa rồi của chính mình, đã bị hân ném lên chín tầng mây.

Trong mộng lung, Lạc Mộng Khê thở không nổi, trong miệng tràn ngập hương vị quen thuộc, không cần động não nàng cũng biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

không hờn giận mở ra đôi mắt tràn ngập sương mù, ánh vào mí mắt, quả nhiên là khuôn mặt tuần tú phóng đại của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài, quay đầu tránh đi nụ hôn của Nam Cung Quyết:

“Nam Cung Quyết, cục cưng không chịu nổi chàng ép buộc như vậy”. Tối hôm qua vừa mới...Nam Cung Quyết thật đúng là sắc tâm không thay đổi, không thể chống lại dụ hoặc...lúc này nàng không hề dụ hoặc hắn....là chính hắn kìm lòng không nổi.

Nam Cung Quyết dừng lại động tác, nằm xuống bên cạnh Lạc Mộng Khê, không tiếng động thở dài: “Ta biết”. Đều tại xú tiểu tử kia, hại bốn vương phải nhẫn nhịn.

“Ngủ đi”. Nam Cung Quyết đem Lạc Mộng Khê ôm chặt vào trong ngực, vùi đầu trong cổ thơm ngát của Lạc Mộng Khê, trong mũi thản nhiên mùi hoa khương dã, bắt buộc chính mình đi vào giấc ngủ, lại không biết vì sao, hắn không những không ngủ được, ngược lại dục vọng trong cơ thể lại càng ngày càng mãnh liệt, độ ấm trên thân cũng càng ngày càng cao.

“Nam Cung Quyết, chàng hay là...” đi tắm nước lạnh đi. hiện tại trời lạnh, tắm nước lạnh đối với thân thể không tốt, nhưng Nam Cung Quyết võ công cao cường, tắm nước lạnh nhiều nhất chỉ làm hắn bị một chút mạo cảm, khó chịu vài ngày.

Nếu hắn không đi, lấy bộ dáng hiện tại của hắn, tùy thời đều có thể khó kiểm chế bản thân, nếu hắn thật sự nhịn không được, vậy cục cưng có thể bị nguy hiểm.

“Năng lực tự kiểm soát của ta tốt lắm, không có việc gì”. Từ cổ truyền đến thanh âm rầu rĩ của Nam Cung Quyết, hơi thở không ngừng phun trên cổ Lạc Mộng Khê, ngứa, muốn ngủ lại ngủ không được.

Nam Cung Quyết, chàng cái dạng này, ta như thế nào ngủ? sẽ không phải muốn ta thức đến hừng đông đi.

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê đang suy nghĩ biện pháp ngủ, tiếng hô của Bắc Đường Diệp từ ngoài cửa vang lên: “Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết... mau ra đây... có đại sự...”

“Có chuyện gì mà hô to gọi nhỏ”. Tuy nói như vậy, nhưng sau khi nghe thấy tiếng hô gấp gáp của Bắc Đường Diệp, Nam Cung Quyết cũng không chần chừ, nhanh chóng ngồi dậy, mặc quần áo vào.

Bắc Đường Diệp mặc dù luôn thích không có chuyện thì đi gây chuyện, nhưng khi nói đến chính sự hãn sẽ luôn không nói dối, huống chi, hiện tại lại là thời kì đặc thù, mỗi khắc, mỗi giây đều có khả năng sẽ phát sinh biến cố lớn, cho nên, Nam Cung Quyết cũng không dám trì hoãn thời gian.

“Mộng Khê, nàng trước ngủ đi”. Nam Cung Quyết mặc quần áo xong, giúp Lạc Mộng Khê kéo chăn, trên trán nàng ấn xuống một nụ hôn: “Ta đi xem là chuyện gì xảy ra”.

Lạc Mộng Khê không nói gì, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu: Lúc này truyền đến tin tức, khẳng định rất khẩn cấp, hơn nữa, nghe ngữ khí vội vàng của Bắc Đường Diệp, khẳng định là đã xảy ra chuyện rồi, kinh thành này, thật sự là càng ngày càng phức tạp, cũng càng ngày càng rối loạn.

“Bắc Đường Diệp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nam Cung Quyết ngữ khí ngưng trọng, nhưng vẫn rất trầm ổn.

“Là như vậy, vừa rồi, bốn hoàng tử nhận được bồ câu đưa tin của phụ hoàng, Kì Thiên...”

Thanh âm nói chuyện của Bắc Đường Diệp và Nam Cung Quyết càng lúc càng xa, cũng càng lúc càng nhỏ, Lạc Mộng Khê nghe không rõ, tiếng bước chân hai người càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất vô tung.

Lạc Mộng Khê biết, hai người bọn họ là đi thư phòng đàm luận sự tình, vô cùng có khả năng, còn có thể đem những tinh anh mà mình bồi dưỡng

đều triệu tập lại đây, cùng thương lượng đại sự.

Nam Cung Quyết đi rồi, Lạc Mộng Khê cũng hoàn toàn không buồn ngủ, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại cũng không ngủ được: Bắc Đường Diệp rốt cuộc mang đến tin tức gì, lại có thể làm cho Nam Cung Quyết luôn luôn đem mọi chuyện giấu trong lòng, coi trọng như vậy.

không biết qua bao lâu, Lạc Mộng Khê lơ đãng xoay người, trông thấy ngoài cửa sổ đã tờ mờ sáng: Thời gian trôi qua thật nhanh, trời đã sáng, không biết Nam Cung Quyết xử lí chuyện tình như thế nào.

Lạc Mộng Khê đang muốn đứng dậy đi thăm dò xem, trong viện vang lên tiếng bước chân quen thuộc, ngay sau đó cửa phòng bị người đẩy ra, thân ảnh thon dài của Nam Cung Quyết đi vào, sắc mặt ngưng trọng, mâu quang sâu thẳm.

Theo Nam Cung Quyết tiêu sái đến gần, hơi lạnh cũng theo đó mà vào, Lạc Mộng Khê ngồi dậy: “Nam Cung Quyết, xảy ra chuyện gì?”

Nam Cung Quyết ngồi vào trên giường, mâu quang càng ngưng càng sâu: “Thám tử trà trộn vào Kì Thiên quốc, đánh cắp bản đồ phân bố binh lực của Kì Thiên, không lâu, thám tử đã bị bắt, bản đồ phân bố binh lực cũng đã lấy lại, vốn tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc, nhưng không ngờ thám tử kia vô cùng thông minh, đem bản đồ phân bố binh lực vẽ lại một bản...”

“Kì Hoàng dùng bồ câu đưa tin, là muốn các chàng hỗ trợ tìm lại bản đồ phân bố binh lực được thám tử vẽ lại kia”. Khó trách hôm qua Bắc Đường Diệp lại lo lắng như vậy, đây đúng là đại sự.

Bản đồ phân bố binh lực là bí mật lớn của một quốc gia, nếu bản đồ phân bố binh lực rơi vào trong tay địch nhân, bọn họ lựa chọn nơi binh lực mỏng nhất mà xuất chiến, một khi lỗ hổng được mở ra, toàn bộ quốc gia liền nguy cơ.

Bản đồ phân bố binh lực bị trộm, binh lực càng không thể tùy ý điều động, nếu không chẳng phải là không đánh đã khai, hướng người khác nói rõ, binh lực của mình chỗ nào mạnh chỗ nào yếu.

“Theo như thám tử kia khai, bản đồ phân bố binh lực đã bị mang ra Kì Thiên, mà khi bọn họ tiếp tục thẩm vấn muốn biết tột cùng đã mang đi nơi nào, thám tử kia liền uống thuốc độc tự sát...”

“Là thám tử nước nào, lại to gan như vậy, như thế âm hiểm, như thế ngoan độc”. nói cho người khác biết bản đồ phân bố binh lực của Kì Thiên đã bị mang ra ngoài, là muốn làm cho đám người Kì Hoàng bối rối, lúc này uống thuốc độc tự sát, manh mối cũng liền bị chặt đứt, làm cho đám người Kì Hoàng trong lòng kinh hoàng.

Bản đồ phân bố binh lực còn ở trong quốc gia liền hoàn hảo, có thể đóng các cửa thành, chậm rãi điều tra, khả năng tìm ra bản đồ phân bố binh lực rất lớn, nhưng một khi bản đồ phân bố binh lực đã ra khỏi Kì Thiên, Kì Hoàng là hữu tâm vô lực, không thể nào xấp xếp tra ra...

“Tây Lương” Nam Cung Quyết cởi áo khoác, nằm vào trong chăn gấm, ngửi được hương hoa khương đã quen thuộc làm cho lo lắng trong lòng hẳn thoáng dịu đi một chút.

“thì ra là thế, thám tử Tây Lương quốc và chủ tử bọn họ Hạ Hầu Thần đều giống nhau, đủ kiêu ngạo, đủ âm hiểm, cũng đủ ngoan độc”.

Càng đủ vô sỉ, không quản tốt chính quốc gia của mình, suốt ngày nghĩ chiếm đoạt, thôn tóm địa bàn người khác, dẫu tâm bừa bừa, vĩnh viễn cũng không thấy đủ.

Lạc Mộng Khê cũng nằm lại trên giường, tiến vào trong lòng Nam Cung Quyết, dùng nhiệt độ cơ thể của mình sưởi ấm thân thể Nam Cung Quyết đang lạnh như băng: Nam Cung Quyết có phải hay không đã đứng bên ngoài cả một đêm, bằng không thân thể làm sao có thể lạnh như vậy.

“Thực xin lỗi, làm nàng lạnh rồi”. Nam Cung Quyết không muốn làm cho Lạc Mộng Khê bị nhiễm lạnh, nhưng Lạc Mộng Khê lại dựa vào hắn, hắn không thể đẩy nàng ra, hơn nữa, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, không ôm mới là đũa ngốc.

“Đừng nói lời khách sáo như vậy, chúng ta là vợ chồng”. Lạc Mộng Khê đem đầu gối lên trên ngực Nam Cung Quyết: sự tình càng ngày càng phức tạp.

Thám tử thật đáng giận, thật sự là thông minh, hại bọn ta một phen tốn sức tìm kiếm bản đồ phân bố binh lực.

“Bản đồ phân bố binh lực lưu lạc đến quốc gia nào?. Nếu là Tây Lương, Nam Cung Quyết không phải là bất lực rồi sao.

“Hắn là Thanh Tiêu”. Nam Cung Quyết nhẹ nhàng vỗ về mái tóc mềm mại của Lạc Mộng Khê, một cỗ xúc cảm bất đồng truyền vào trong tay: Lại là ‘trên biển hoa’...Trực tiếp không nhìn, khẽ vuốt lên tóc nàng.

“Vì sao lại khẳng định như vậy?” Bản đồ phân bố binh lực là do thám tử Tây Lương quốc trộm được, vì sao sau khi ra khỏi Kì Thiên, lại tránh gần tìm xa, trước đến Thanh Tiêu, mà không phải trực tiếp về Tây Lương.

“Bởi vì Hạ Hầu Thần đang ở đây, thám tử do hắn phái ra, lấy được thứ hắn muốn, bọn họ tự nhiên là đến Thanh Tiêu giao cho Hạ Hầu Thần”.

Huống chi, biên giới Kì Thiên lại đang giám sát chặt chẽ nhất cử nhất động của Tây Lương, nếu những người đó dám trực tiếp cầm bản đồ phân bố binh lực hồi Tây Lương, phỏng chừng đã sớm bị người của Kì Thiên bắt được.

Bản đồ phân bố binh lực, căn bản là đã ra ngoài hay vẫn còn trong nước.

“Kinh thành gần đây có phải có rất nhiều người lạ mặt vào thành hay không?” Bản đồ phân bố binh lực ở trong này, Tây Lương cùng Kỳ Thiên đều phải người tới đây.

“Đúng vậy, chỉ trong ngày hôm qua, đã có hơn trăm gương mặt xa lạ”. Kinh thành phồn hoa, các lộ thương nhân tập hợp, có thêm vài gương mặt xa lạ cũng không có gì kì quái, nhưng hiện tại lại là thời kì phi thường nhạy cảm, không thể không phòng bị, mỗi một gương mặt xa lạ đều đáng hoài nghi.

Chính là, trong một ngày có tới hơn trăm người, một thời gian nữa, những gương mặt xa lạ còn có thể gia tăng, phải như thế nào điều tra.

“Nam Cung Quyết, chàng tính điều tra chuyện bản đồ phân bố binh lực như thế nào?”, mò kim đáy bể, không phải là phương pháp tốt a.

“Sai người theo dõi Hạ Hầu Thần cùng thân tín bên cạnh hắn”. Nam Cung Quyết đôi mắt hơi trầm xuống: “Người nọ mang theo bản đồ phân bố binh lực, muốn giao cho Hạ Hầu Thần, phải cùng Hạ Hầu Thần hoặc thân tín bên cạnh hắn tiếp xúc, chỉ cần theo dõi sát bọn họ, liền có thể tìm được người kia”.

Kinh thành mỗi ngày lui tới nhiều người như vậy, nếu muốn tường tận sắp xếp tra ra, thực sự là không có nhiều nhân lực, vật lực như vậy, còn lãng phí thời gian.

“Biện pháp này xác thực không sai”. Nam Cung Quyết thực thông minh, không có chọn phương pháp cặn kẽ điều tra.

Lạc Mộng Khê tối hôm qua một đêm không ngủ, Nam Cung Quyết đã trở lại, sau khi nói cho nàng chuyện này, nàng thế nhưng bị buồn ngủ đánh úp lại, trong lúc không hay biết, nằm trong ngực Nam Cung Quyết ngủ say.

Trong lòng truyền đến tiếng hít thở đều đều, Nam Cung Quyết đang mãi suy nghĩ cũng bị kéo trở lại, cúi đầu nhìn mái tóc mềm mại của Lạc Mộng Khê, cùng với ‘trên biển hoa’ màu sắc cùng với tóc không khác là mấy, trong mắt thâm thúy lóe lên nồng đậm sủng nịnh: Nếu cuộc sống của chúng ta cứ tiếp tục như vậy, thật sự là chuyện hạnh phúc nhất trên đời.

Trong đoạn thời gian này, các đạo nhân mã đều không có động tĩnh gì, kinh thành nhìn thì như yên ả, kì thực sóng ngầm mãnh liệt, thế lực khắp nơi đều đã chuẩn bị sẵn sàng, một trận ác chiến là không thể tránh khỏi.

Ngày hai mươi lăm giờ tí, Nam Cung Quyết có việc gấp cần xử lí còn chưa về, Lạc Mộng Khê nằm trên giường lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được.

Kinh thành thế cục càng ngày càng hỗn loạn, chỉ vài ngày trôi qua, thế nhưng không có người cùng Hạ Hầu Thần liên hệ, xem bộ dáng Hạ Hầu Thần khí định thần nhàn, giống như nắm chắc thắng lợi trong tay, chẳng lẽ hẳn đối với bản đồ phân bố binh lực là có nắm chắc.

Bản đồ phân bố binh lực hẳn là còn chưa đến tay hẳn, nếu không, hẳn đã có thể tìm thời gian lặng lẽ rời đi, kể từ đó Nam Cung Quyết cũng không có biện pháp đối với hẳn.

không biết người của Nam Cung Quyết đem mọi chuyện điều tra như thế nào? Lạc Mộng Khê xoay người hướng ra phía ngoài, tâm tình vô cùng buồn bực.

Ngày mai chính là đại hôn của Phương Mặc cùng Lam Linh Nhi, Lam Linh Nhi đã đến ở trong vương phủ, Nhạc Địch có phái thị vệ bảo hộ nàng ta, tuyệt đối không để cho nàng ta gặp chuyện không may, chỉ mong ngày mai đại hôn sẽ không xảy ra chuyện gì không hay.

Ngay lúc Lạc Mộng Khê đang chìm trong suy nghĩ, giấy trên ô cửa sổ bị người lặng yên không tiếng động mở ra một chút, một ống trúc chậm rãi

tiến vào, một luồng khói trắng chậm rãi bị thổi vào phòng.

không biết vì sao, đang lâm vào trong trầm tư Lạc Mộng Khê đột nhiên nhảy dựng lên, cổ tay vừa chuyển nắm chặt bảo kiếm trên đầu giường trong tay, đồng thời thân ảnh yếu điệu đã đi đến bên cửa sổ, bàn tay mềm khê nhấc, từ phía trong đâm ra bên ngoài cửa sổ...

“A”. một tiếng thở mạnh đau đớn truyền ra, Lạc Mộng Khê khước miệng giơ lên một tia ý cười chào phúng, đột nhiên rút ra bảo kiếm, máu tươi vẩy ra, ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân dồn dập: “Có thích khách”.

“Vương phi không sao chứ?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm cung kính của Nhạc Địch, Lạc Mộng Khê cầm lấy khăn lụa nhẹ nhàng lau đi vết máu trên bảo kiếm: “Ta không sao, đưa hắc dẫn đi, nghiêm hình tra khảo”.

“Dạ, vương phi”. Nhạc Địch thanh âm đột nhiên biến đổi: “Đưa hắc vào đại lao, vô luận dùng biện pháp gì, đều phải tra ra chủ mưu phía sau màn”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”. Trong lời nói của Nhạc Địch là cho bọn thị vệ quyền hạn: Vô luận dùng biện pháp gì, chỉ cần có được tin tức chúng ta muốn là được, cho dù có chết cũng không sao, chúng ta chỉ cần tin tức.

Bọn thị vệ đem ngoài phòng sửa sang lại, lại bằng tốc độ nhanh nhất đem cửa sổ sửa tốt, rất nhanh rời khỏi Khê viên, Lạc Mộng Khê đem bảo kiếm chà lau xong để lại chỗ cũ, lại nằm lên trên giường nghỉ ngơi.

không biết qua bao lâu, trên giường truyền đến tiếng hít thở đều đều, một thân ảnh màu đen từ nóc nhà đứng lên, không dấu vết nhẹ nhàng thở ra, vận dụng khinh công rất nhanh rời đi.

Ngay sau khi thân ảnh màu đen biến mất không thấy, nguyên bản đang ngủ say Lạc Mộng Khê đột nhiên mở mắt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên nồng đậm trào phúng cùng khinh thường:

Xem ra người thông minh, không có tìm ta gây phiền toái, nếu không phải thấy người còn có chút tác dụng, vừa rồi ta cũng sẽ không tha cho người, đều giết.

Lạc vương phủ đề phòng sâm nghiêm, người bình thường căn bản không thể tiến vào, vừa rồi hắc y nhân có thể đi vào Khê viên mà không bị ai phát hiện, hoặc là tuyệt thế cao thủ, hoặc chính là người trong Lạc vương phủ.

Trong đó một hắc y nhân ngay cả một chiêu của Lạc Mộng Khê còn không tránh được, tuyệt đối không có khả năng vượt qua được các trạm gác ngầm trong vương phủ mà len vào, hắc y nhân đứng ngoài bị Lạc Mộng Khê phát hiện tung tích, võ công cũng không phải rất cao.

Cho nên loại khả năng thứ nhất có thể bài trừ, hai người này là người trong vương phủ, về phần bọn họ là ai, suy nghĩ một chút liền biết, mọi việc đêm nay đã rõ: Đại hôn ngày mai, tuyệt đối sẽ không yên bình.

Ngày hai mươi sáu, đúng là ngày tốt, ánh nắng tươi sáng, vạn dặm không mây, bầu trời màu lam sáng sủa như vừa được tẩy sạch.

Trong Lạc vương phủ nơi nơi đều là màu đỏ, toàn bộ vương phủ chìm trong không khí vui mừng, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê dùng xong bữa sáng, Nam Cung Quyết đi thư phòng cùng Bắc Đường Diệp thương nghị chính sự, Lạc Mộng Khê đi khách phòng chỗ Lam Linh Nhi ở xem xét tình huống.

Giờ lành chưa tới, Lam Linh Nhi quần áo giá y đỏ thắm ngồi trước gương, đáy mắt không có chút nào vui sướng, tùy ý người săn sóc dẫu ở trên mặt mình vẽ loạn, giống như khối thân thể này không phải là của nàng.

Dáng người yếu điệu, khuôn mặt tinh xảo thật xứng với giá y đỏ thắm, quyến rũ như thiên tiên hạ phàm, làm cho người ta vừa thấy liền không thể rời đi tầm mắt.

không hổ là giáo chủ ngũ độc giáo, khí chất cùng thiên kim danh môn chính phái hoàn toàn tương phản.

“Vương phi”. một nha hoàn thấy Lạc Mộng Khê cúi người hành lễ, những nha hoàn khác đang bận rộn cũng đều dừng lại động tác trong tay, hướng Lạc Mộng Khê cúi người: “Tham kiến vương phi”.

“không cần đa lễ, mọi người đều làm việc của mình đi”. Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng cười, chậm rãi đi về phía Lam Linh Nhi.

Lam Linh Nhi sau khi biết được Lạc Mộng Khê đi vào, liền cho người chăm sóc dâu lui xuống, bước nhanh đi hướng Lạc Mộng Khê, nguyên bản trên khuôn mặt không chút thay đổi lập tức tràn đầy ý cười: “Vương phi như thế nào lại rảnh rỗi tới đây?”

“Đến xem Lam cô nương chuẩn bị như thế nào”. Lạc Mộng Khê không dấu vết né qua bàn tay Lam Linh Nhi đang muốn nắm lấy tay nàng, Lam Linh Nhi tự nhiên cảm thấy xấu hổ: “Tối qua Lam cô nương ở trong này có quen không?”

“Đa tạ vương phi quan tâm, tối qua Linh Nhi ngủ thực ngon”. Lam Linh Nhi thản nhiên trả lời, Lạc Mộng Khê không tiếng động cười lạnh: Nếu hắc y nhân kia không bị ta gây thương tích, người sẽ không ngủ ngon như vậy.

Lạc Mộng Khê ở trong phòng đánh giá: “Đây là khách phòng, bố trí không được đầy đủ, ủy khuất Lam cô nương”.

“Vương phi sao lại nói như vậy, vương phi để cho Linh Nhi từ Lạc vương phủ xuất giá, Linh Nhi đã muốn vô cùng cảm kích”. Lam Linh Nhi lễ phép nói lời cảm tạ, lấy ra một cái hòm đưa đến trước mặt Lạc Mộng Khê: “Vương phi, đây là lễ vật Linh Nhi chuẩn bị cho vương phi, chỉ là một chút thành ý, mong vương phi nhận lấy”.

Lạc Mộng Khê thản nhiên nhìn lướt qua cái hòm, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo ý cười khiêm tốn: “Hôm nay là ngày Lam cô nương xuất giá, hẳn là Mộng Khê đưa Lam cô nương lễ vật mới đúng, Băng Lam”.

“Dạ, tiểu thư”. Băng Lam tâm thần lĩnh hội, cầm một cái hòm lớn mở ra xem là một cái ngọc như ý hiện lên trong mắt mọi người: “Oa, ngọc như ý thật đẹp”.

Ánh mắt Lam Linh Nhi nhìn phía ngọc như ý có chút tham lam, nàng ta mặc dù xuất thân từ ngũ độc giáo, nhưng loại ngọc như ý thượng đẳng như vậy, nàng ta thật đúng là chưa từng thấy qua.

Bất quá nàng ta dù sao cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, nháy mắt đã khôi phục bình thường: “Lễ vật quý trọng như vậy, Linh Nhi không dám nhận”.

“Hôm nay là ngày vui của Lam cô nương, Mộng Khê chỉ là đưa chút lễ vật, Lam cô nương không cần để ý, nhận lấy là tốt rồi”.

Băng Lam khép lại cái hòm, đem hòm giao cho Lam Linh Nhi, đồng thời tiếp nhận hòm trong tay Lam Linh Nhi, nhưng không có mở ra: Lễ vật này là đưa cho Lạc Mộng Khê, nàng chỉ là một nha hoàn, không thể tùy tiện mở ra xem.

“Đa tạ vương phi”.

“Lễ vật của Lam cô nương, Mộng Khê nhận, giờ lành đã đến, Mộng Khê sẽ không quấy rầy, cáo từ”. Lạc Mộng Khê xoay người đi ra phía ngoài: Trở về làm tốt chuẩn bị, hôm nay sẽ không yên ả rồi.

“Vương phi, chờ một chút”. Lạc Mộng Khê vừa mới đi đến trong viện, tiếng gọi của Lam Linh Nhi từ phía sau vang lên, Lạc Mộng Khê theo bản năng xoay người nhìn lại, Lam Linh Nhi đã đến gần trong gang tấc, mắt

thấy sẽ đụng trúng người nàng, Lạc Mộng Khê đôi mắt âm trầm, rất nhanh lôi kéo Băng Lam tránh sang một bên.

Thân thủ đè lại bả vai của Lam Linh Nhi, để cho nàng ta dừng lại cước bộ, tránh té ngã trên đất, trong tay Lam Linh Nhi một đạo lam quang chợt lóe rồi biến mất, không tránh được ánh mắt của Lạc Mộng Khê.

Khóe miệng hiện lên một tia ý cười trào phúng nháy mắt đã biến mất vô tung: “Lam cô nương còn có chuyện gì?”

“không có gì, chính là muốn hỏi một chút, vương phi có thích lễ vật của Linh Nhi hay không?” Trong đôi mắt đẹp lóe lên chân thành.

“Lam cô nương đưa lễ vật, Mộng Khê muốn trở về phòng mới mở ra xem, có thể nào trước mắt nhiều người như vậy mở ra đây, Mộng Khê sau khi về phòng liền xem, nhất định sẽ thích, bởi vì là lễ vật Lam cô nương đưa tặng”.

“Vương phi, Lam cô nương, giờ lành đã đến, kiệu hoa của Phương minh chủ đã đến cửa”. một gã thị vệ đi vào tiểu viện, đối với Lạc Mộng Khê cúi người hành lễ.

“một khi đã như vậy, Lam cô nương mau chút trở về phòng trang điểm, để lỡ giờ lành không phải là chuyện tốt”.

Sau khi Lam Linh Nhi trở về phòng, Lạc Mộng Khê mang theo Băng Lam bước nhanh đi về phía trước: “Tiểu thư, Lam Linh Nhi thân là giáo chủ ngũ độc giáo, võ công không sai, làm sao lại có thể không thu được cước bộ, là nàng ta cố ý đi”.

“Đúng vậy, đúng là nàng ta cố ý”. Ta đã sớm biết hôn lễ lần này chỉ là Phương Mặc cùng Lam Linh Nhi đang diễn kịch, mới để cho Lam Linh Nhi đến vương phủ xuất giá.

“Lam Linh Nhi tinh thông nhất không phải võ công mà là hạ độc cùng hạ cổ, độc thì dễ rồi, cơ bản có thể giải, nhưng cổ thì có chút phiền toái”.

“Ý của tiểu thư là, Lam Linh Nhi muốn đổi với tiểu thư hạ cổ, nàng ta vì sao phải làm như vậy?” Bằng Lam kinh ngạc không thôi, tiểu thư biết rõ Lam Linh Nhi muốn hại mình, vì sao còn không giết nàng ta?

“Nguyên nhân có rất nhiều, về phần cụ thể là người nào, ta cũng không biết”. Cũng không muốn biết, chỉ cần biết Lam Linh Nhi muốn mạng của ta là được rồi.

Còn có, vừa rồi Lam Linh Nhi cứ nhìn chăm chăm vào ta, nàng ta đang nhìn cái gì? Xem ánh mắt của nàng, cũng không phải là nhìn dung mạo của ta, hình như là xuyên thấu qua ta, nhìn một thứ khác.

Vương phủ hết thảy đều như thường, Lạc Mộng Khê đang muốn trở về phòng, một gã thị vệ đến báo lại: “Vương phi, vương gia mời người đi ra tiền thính”.

Trong đại sảnh Nam Cung Quyết cùng Bắc Đường Diệp đang ngồi bên cạnh bàn uống trà, thấy Lạc Mộng Khê đi đến, Nam Cung Quyết rót thêm một ly trà thơm, ý bảo Lạc Mộng Khê ngồi xuống.

“Giờ lành sắp đến”. Lạc Mộng Khê nhấp một ngụm nước trà, không chút để ý nhắc nhở: “Bọn chàng đã chuẩn bị sẵn sàng?” Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp đều biết, đại hôn hôm nay khẳng định sẽ không yên tĩnh.

“Yên tâm, Nhạc Định đã đem tất cả an bài thỏa đáng”.

Ngoài cửa truyền đến tiếng pháo: “Khởi bẩm vương gia, vương phi, tứ hoàng tử, kiệu hoa của Phương Mặc đã đến cửa”.

Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp ngưng lại động tác trong tay, ngẩng đầu nhìn nhau, đứng dậy đi ra ngoài cửa, cách đó không xa Phương Mặc quần áo đỏ thẫm đang bước nhanh hướng đại sảnh đi đến: “Lạc vương gia, Lạc vương phi, tứ hoàng tử”.

“Người săn sóc dâu đã đi mời Lam giáo chủ, rất nhanh sẽ đi ra”. Lạc Mộng Khê thản nhiên có lệ, ánh mắt trông thấy Phương Mặc đang nhìn nàng, ánh mắt này, cũng giống như Lam Linh Nhi, không phải nhìn mặt nàng, mà giống như nhìn thấu qua nàng xem một thứ gì khác.

“Tân nương tử đến”. Có người hô lớn một tiếng, không biết là có phải Lạc Mộng Khê nghe nhầm hay không, một loạt tiếng đánh nhau rất nhỏ lại kịch liệt truyền vào trong tai.

Phương Mặc thu hồi ánh mắt, chậm rãi đi về hướng Lam Linh Nhi, trên mặt ý cười lại không đạt tới đáy mắt.

Sau một lát, Lam Linh Nhi cùng Phương Mặc cùng nhau đi đến, tiếng đánh nhau càng phát ra kịch liệt, mấy người Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê vẫn đứng ở ngoài cửa chưa động.

“Khởi bẩm vương gia, vương phi, có thích khách xâm nhập Lạc vương phủ”. một gã thị vệ chạy đến báo lại, Nam Cung Quyết mặt không đổi sắc.

“Ban ngày ban mặt dám xông vào vương phủ giết người, bọn họ có phải ngại mệnh của mình quá dài hay không, còn có, các người thủ vệ như thế nào, lại để cho thích khách xông vào vương phủ?”

“Hồi vương gia, thích khách kia là lẫn trong đội ngũ đón dâu tiến vào vương phủ, ty chức không thể ngăn trở”.

Thị vệ vừa dứt lời, rất nhiều hắc y nhân trào ra, rất nhanh huy kiếm đánh về phía Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê.

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê như trước đứng tại chỗ chưa động, mặt không đổi sắc, hắc y nhân nhanh chóng vọt tới trước mặt bọn họ, nguyên bản trong sân trống trơn thế nhưng xuất hiện rất nhiều ám vệ, cùng hắc y nhân chiến đấu.

Trong tiểu viện vang lên tiếng binh khí kịch liệt va vào nhau, tiếng hét thảm, mùi máu tươi nồng đậm từ trong không khí không ngừng tràn ra.

“Phương Mặc, Lam Linh Nhi, hai người các người sớm quy thuận Hạ Hầu Thần, lần trước ở vách núi đen nói quy thuận Lạc vương phủ cũng chính là kế sách của các người, mục đích chính là muốn âm thầm dò hỏi quân tình”.

Sự tình bị vạch trần, Phương Mặc và Lam Linh Nhi cũng không che dấu nữa, tháo xuống khăn voan đỏ thắm, cởi bỏ hôn bào, ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Mộng Khê, đáy mắt ẩn ẩn mang theo châm biếm.

“Lạc vương phi, ngài thật đúng là tốt bụng, chẳng những theo giúp chúng ta đi mua đồ dùng thành thân, còn để cho ta từ Lạc vương phủ gả đi, người có biết cái này gọi là dẫn sói vào nhà”.

“Lam Linh Nhi, chính là người ngu ngốc, khi nghe được tin tức người cùng Phương Mặc thành thân ta đã cảm giác được có điểm không đúng, giá y vừa rời người mặc, khăn voan đều là ta giúp người chọn, khách phòng người ở cũng là ta tự mình phân phó giúp người bố trí”.

Lạc Mộng Khê ngừng lại một chút, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ý cười quỷ dị: “Từ nhỏ đến lớn, ta chưa bao giờ quan tâm người khác như vậy, Lam Linh Nhi, chẳng lẽ người không phát hiện ra ta đối tốt với người, là có chút quá hay sao?”

“Người có ý tứ gì?” Lam Linh Nhi ẩn ẩn cảm giác được không đúng, nhưng không đúng ở chỗ nào nàng lại không thể nói được ra.

“Lam Linh Nhi người xuất thân ngũ độc giáo, đối với mùi độc được thập phần tinh thông, nếu ta trực tiếp hạ độc người, khẳng định người sẽ phát hiện, cho nên ta ở trên quần áo cùng với trong phòng đều thả một mùi hương bất đồng, những hương liệu này thật bình thường, nhưng nếu hỗn hợp cùng nhau, thì lại là cự độc”

không nhìn đến sắc mặt trắng bệch của Lam Linh Nhi, Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn lên trời: “Tính tính thời gian, thì cách thời điểm độc phát cũng không sai biệt lắm”.

Lạc Mộng Khê vừa dứt lời, Lam Linh Nhi đột nhiên thất khiếu đổ máu, trong cơ thể giống như có một đôi lợi trảo không ngừng trảo loạn, Lam Linh Nhi suy sụp ngã xuống đất không ngừng thống khổ kêu gào.

Lạc Mộng Khê quay mặt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn phía mọi người đang đánh nhau: “Lam Linh Nhi, đây là người tự tìm, cự độc phát tác là cần có thuốc dẫn, vừa rồi khi ta đi khách phòng tìm người, nếu người không có vôi vãi hạ cổ ta, ta cũng sẽ không đem thuốc dẫn hạ đến trên người người”.

Kì thật, mặc kệ Lam Linh Nhi có hạ cổ với nàng hay không, Lạc Mộng Khê cũng sẽ không bỏ qua cho nàng ta, ngày đó Lạc Mộng Khê bồi nàng ta đi mua đồ cưới, Lam Linh Nhi từng vài lần có ý đồ hạ cổ Lạc Mộng Khê, đều bị Lạc Mộng Khê không dấu vết cản về, nếu không Lạc Mộng Khê cũng không ở trên quần áo của nàng hạ hương.

“Ngọc như ý kia khẳng định người đã sờ qua, trên mặt đổ một tầng hương, chính là thuốc dẫn”. Ngọc như ý kia là cực phẩm, Lạc Mộng Khê thật sự luyến tiếc tặng nó cho Lam Linh Nhi, lần này lấy ra cũng chỉ là để hấp dẫn ánh mắt Lam Linh Nhi làm cho nàng ta sập bẫy.

Khi Lạc Mộng Khê vừa tiến vào khách phòng, Lam Linh Nhi muốn nắm lấy tay Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê nhìn rõ ràng, lúc ấy trên tay Lam

Linh Nhi chính là cô.

Cho nên nàng mới có thể không dấu vết tránh đi, về sau khi nàng rời khỏi khách phòng, Lam Linh Nhi vẫn không buông tha cơ hội hạ cổ, lại đuổi theo nàng muốn dùng phương thức chạm vào nhau hạ cổ Lạc Mộng Khê, thật sự là ngu xuẩn đến cực điểm.

Lạc Mộng Khê tiếp nhận hòm Bể Lam đưa qua, ném tới trước mặt Lam Linh Nhi, hòm bị mở ra, một vật thể không rõ là gì nhanh thoát ra, sau khi chạm vào da thịt người nháy mắt biến mất vô tung.

“Bốn hoàng tử không có hoa mắt đi, trong hòm thoát ra một cái gì đó thật kì quái”. Vật nhỏ kia tốc độ cực nhanh, mọi người còn không kịp thấy rõ bộ dáng của nó, nó đã sấm vào da thịt Lam Linh Nhi biến mất.

“Người không có hoa mắt, kia hẳn là độc vật Ngũ Độc giáo nuôi dưỡng”. Nam Cung Quyết ngữ khí lạnh như băng, ánh mắt sắc bén: Lam Linh Nhi, Phương Mặc, thật sự là không biết tự lượng sức mình, thế nhưng vọng tưởng cùng bốn vương đối địch, càng tức giận hơn là, hai người các người còn muốn từ trên người Mộng Khê tạo ra sơ hở.

Khó trách ngày đó khi Mộng Khê đi trên đường không có hắc y nhân gây phiền phức, thì ra các người cùng hắc y nhân thần bí chính là đồng bọn, có các người bọn họ không cần xuất hiện.

Lam Linh Nhi đã bị Lạc Mộng Khê giáo huấn, mệnh cũng không còn dài, đã không còn đáng ngại kế tiếp cũng chỉ còn lại Phương Mặc.

Phương Mặc cùng Lam Linh Nhi là đồng minh, nhưng hẳn lại lạnh lùng nhìn Lam Linh Nhi chịu thống khổ, không có một chút bộ dáng quan tâm.

“Phương Mặc, cứu ta”. Lam Linh Nhi bị cự độc cùng độc vật do chính mình nuôi dưỡng tra tấn đến hấp hối, suy yếu hướng Phương Mặc cầu cứu.

Phương Mặc lạnh lùng quét mắt liếc nàng ta một cái: “Người thân đã trúng cự độc, không có khả năng sống sót, muốn Phương mỗ như thế nào cứu người? Nếu không Phương mỗ sẽ giúp người một tay, giúp người sớm ngày giải thoát”.

Nghe vậy trong đôi mắt đẹp của Lam Linh Nhi lửa giận thiêu đốt: “Phương Mặc người đúng là ngụy quân tử...chẳng lẽ người không sợ ta đem chuyện xấu của người nói ra...”

Phương Mặc hừ lạnh một tiếng, không cho là đúng: “Nếu muốn người cứ việc nói ra, Lạc Mộng Khê dung nhan tuyệt mỹ, có nam tử nào lại không mơ ước”.

“Lạc Thái Vân là muội muội của Lạc Mộng Khê, tướng mạo lại cùng Lạc Mộng Khê khác xa vạn dặm, khi ở trên giường căn bản là giống như người chết, không có cùng Phương mỗ phối hợp, nhắc tới việc ngày đó thật sự là mất hứng...”

“Phương Mặc, người là nói, người cùng Lạc Thái Vân...” khó trách ngày đó Lạc Thái Vân hướng ta hỏi thăm Phương Mặc và Lam Linh Nhi, thì ra nàng ta cùng với Phương Mặc chính là cái quan hệ này.

Nhưng Lạc Thái Vân thích không phải là Nam Cung Quyết sao? Vì sao lại cùng Phương Mặc, chẳng lẽ là...cường bạo...

Lạc Tử Hàm từng bỏ ra một số tiền lớn mua người giang hồ giết Lạc Thái Vân, người được mua, chính là Phương Mặc!

Khó trách Lạc Thái Vân lại có biến hóa lớn như vậy, bởi vì nàng không chỉ tánh mạng khó giữ được, còn từng bị người cường bạo.

Hắc y nhân càng ngày càng nhiều, thị vệ Lạc vương phủ cũng càng ngày càng nhiều, trên sân đã có rất nhiều thi thể, có hắc y nhân cũng có thị vệ vương phủ.

“Phương Mặc, những hắc y nhân này cũng không phải thủ hạ của người đi. không phải bốn vương khinh thường người, mà là bằng bản lĩnh của người, còn không thể huấn luyện ra những thủ hạ lợi hại như vậy”. Những hắc y nhân này chiêu chiêu ngoan độc, chiêu thức tinh tiến, rõ ràng là đã trải qua huấn luyện đặc thù.

Phương Mặc cũng chỉ là một nhân sĩ giang hồ, trong giang hồ các môn phái đều có, ra chiêu không có khả năng nhất trí như vậy.

Hắc y nhân cùng thị vệ vương phủ thực lực tương đương, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp, Phương Mặc còn chưa có ra tay, vẫn như vậy đứng im tại chỗ, giằng co.

Phương Mặc võ công không thể sánh bằng Nam Cung Quyết, nếu Nam Cung Quyết giết hắn là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng xem bộ dáng Phương Mặc đều không hề vội vã, tựa hồ còn có chuẩn bị phía sau, cho nên Nam Cung Quyết cũng không kích động: Người đã muốn đấu, vậy bốn vương sẽ cùng người đấu đến cùng.

“Khởi bẩm vương gia, đại lao bị người đánh lén, Lâm Huyền Sương bị cứu đi”. Thị vệ báo lại, Nam Cung Quyết lạnh lùng cười:

“thì ra các người làm bộ thành thân đảo loạn Lạc vương phủ là vì muốn cứu Lâm Huyền Sương! Như thế nào? Chẳng lẽ trong nhà có người trọng thương sắp chết cần Lâm Huyền Sương đi cứu, đáng tiếc nay Lâm Huyền Sương cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, tự thân khó bảo toàn, sợ là không thể giúp người khác chẩn bệnh”.

May mắn Mộng Khê cho Lam Linh Nhi từ vương phủ gả đi, để cho nàng ta ngày xuất giá đem vương phủ đảo loạn, bốn vương không cần ra phủ. Nếu không, hắc y nhân thừa dịp bốn vương ra phủ tiến vào gây rối, bốn vương nhận được tin tức chắc chắn sẽ từ bên ngoài vội vàng chạy trở về,

vạn nhất bọn họ ở trên đường mai phục bốn vương chẳng phải là hai mặt thù địch.

‘Xoát’ Phương Mặc mâu quang phát lạnh, trường kiếm trong tay chém ra, mũi kiếm cũng không phải là hướng đến Nam Cung Quyết mà là Lạc Mộng Khê.

Có Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp ở đây, Phương Mặc há có thể thương tổn đến Lạc Mộng Khê, hắn vừa bay lên không trung liền bị một chiêu thức sắc bén từ giữa không trung đánh úp lại, cùng Phương Mặc giao chiến là một thân ảnh cao lớn, Lạc Mộng Khê nhận ra được đó là Phượng Túy.

Phượng Túy vừa đánh lại Phương Mặc, lại có hai gã hắc y nhân tiến đến, trường kiếm trong tay chỉ thẳng Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp: “Bắc Đường Diệp, hai người bọn họ một là Hạ Hầu Thần, một là Nam Cung Dạ, người chọn một đi”.

“A, không phải chứ, hai người này bốn hoàng tử một cái cũng không đánh được, có thể đổi một chút hay không?” Bắc Đường Diệp âm thầm kêu khổ: Hai người này như thế nào cũng đến đây, sớm biết không thể nhàn hạ, ta liền chọn Phương Mặc.

“Người cùng Phượng Túy thương lượng đi, bốn vương chỉ phụ trách một người, người còn lại là người hoặc Phượng Túy”.

Ban ngày ban mặt trong vương phủ hỗn chiến, trên ngã tư đường người đi lại thế nhưng không chịu chút ảnh hưởng, vẫn như trước lui tới náo nhiệt vô cùng.

Hắc y nhân sau khi đem Lâm Huyền Sương cứu ra, một bên lưu ý tình huống bốn phía, một bên khiêng nàng ta chọn đường nhỏ mà đi, rất nhanh đi về phía trước.

Đột nhiên một trận ác phong đánh úp lại, hắc y nhân ý thức được không ổn vội vàng huy chưởng đánh qua, đồng thời lúc chưởng phong chém ra hắc y nhân ghé mắt nhìn qua: Trước mặt trống rỗng, cái gì cũng không có.

Kì quái, chẳng lẽ vừa rồi là ảo giác của ta, còn đang nghi hoặc, đầu truyền đến một trận đau đớn, ngay sau đó chất lỏng ấm áp chảy xuống, tầm mắt hắc y nhân dần trở nên mơ hồ.

Hắc y nhân vác Lâm Huyền Sương hôn mê bất tỉnh ngã xuống, hai thân hình nữ tử hiện lên trong mắt, nhìn hắc y nhân ngã xuống trong mắt đẹp hiện lên một tia trào phúng.

“Nương, nam nhân này liền không cần để ý tới, giúp nữ nhi đem nữ nhân này đi”.

“Thải Vân, người cứu nữ nhân này làm gì?” Nàng ta là người đắc tội với Nam Cung Quyết, nếu bị Nam Cung Quyết biết là người cứu hắc y nhân, chúng ta đừng nghĩ lại có được ngày lành.

“Nương, trước đừng hỏi nhiều như vậy, đến lúc đó người sẽ biết, mau hỗ trợ đi”.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Làm Giảm Nhuệ Khí Của Người

Lạc vương phủ, đánh nhau kịch liệt vẫn còn tiếp tục, tiếng binh khí giao chiến không ngừng tràn ngập bên tai, mùi máu tươi nồng đậm chui vào trong mũi.

Tử thi đầy đất, máu tươi không ngừng chảy ra, phía trên từng đợt từng đợt máu tươi từ trong thân thể chảy ra chậm rãi chảy thành một dòng hướng chỗ trống chảy xuống.

Thế cục hiện tại là, thị vệ vương phủ đánh với hắc y nhân, Nam Cung Quyết đánh với Nam Cung Dạ. Lẽ ra là Bắc Đường Diệp đánh với Hạ Hầu Thần, nhưng Bắc Đường Diệp không phải là đối thủ của Hạ Hầu Thần, hai người qua hơn mười chiêu Bắc Đường Diệp đã dần rơi vào thế hạ phong, liền không quan tâm cùng Phượng Túy đối một chút, Bắc Đường Diệp đánh với Phương Mặc, Phượng Túy đánh với Hạ Hầu Thần.

Mặt trời lên cao, toàn bộ đại viện là một mảnh hỗn loạn, ngoại trừ Lạc Mộng Khê khuôn mặt mang theo vẻ ngưng trọng đứng ở ngoài vòng nhìn mọi người đánh nhau, tất cả mọi người đều đang giao chiến.

Thị vệ vương phủ cùng hắc y nhân thực lực tương đương, nếu muốn phân thắng bại, phải xem người bên nào chiếm ưu thế.

Nam Cung Quyết cùng Nam Cung Dạ thực lực cũng ngang nhau, trong thời gian ngắn khó phân thắng bại, Phượng Túy và Hạ Hầu Thần bất phân thắng bại thật ra là nằm ngoài dự liệu của Lạc Mộng Khê.

Nhưng thực lực Phượng Túy vẫn kém một chút so với Hạ Hầu Thần, một lúc sau, Phượng Túy dần dần có chút không chống đỡ nổi. Bắc Đường Diệp

lại là người nhẹ nhàng nhất, Phương Mặc rõ ràng không phải là đối thủ của hắn, gần trăm chiêu, Bắc Đường Diệp một chiêu đánh trúng ngực Phương Mặc đem hắn đẩy ra xa mấy thước.

trên đất không có gì ngoài những hắc y nhân đã chết cùng với thị vệ vương phủ, còn có một Lam Linh Nhi bị tra tấn đến sống dở chết dở, lúc này nàng ta thất khiếu đổ máu đang nằm hấp hối, ngay cả khí lực giãy giụa đều không có, cách cái chết cũng không xa.

Hơn trăm người hỗn chiến gần trong gang tấc, không phải Lạc Mộng Khê không muốn tiến đến hỗ trợ, mà là vì nàng đang mang thai, vì tiểu bảo bảo, nếu bên ta chưa hiện thể bại phong, nàng vẫn không nên cùng người giao thủ.

nói vậy Nam Cung Quyết cũng đã biết được hôm nay sẽ đến những người nào, có bao nhiêu người, người vương phủ hắn gọi đến vừa vặn có thể ứng phó được cục diện trước mắt, Lạc Mộng Khê không cần ra tay.

Phương Mặc bị Bắc Đường Diệp đả bại chỉ là chuyện sớm hay muộn, chỉ cần Phương Mặc bị đánh bại, Bắc Đường Diệp vô luận là giúp Nam Cung Quyết hay là giúp Phượng Túy, trận đấu này, Lạc vương phủ nhất định thắng rồi.

Bất quá, Bắc Đường Diệp này, không biết là do quá ham vui hay là có nguyên nhân gì khác, giống như mèo vờn chuột, không chút để ý cùng Phương Mặc so chiêu, lại chậm chạp không chịu giải quyết hắn ta.

Phượng Túy dưới sự chèn ép của Hạ Hầu Thần dần hiện bại thế, Lạc Mộng Khê không thể không nhắc nhở: “Bắc Đường Diệp, sắp đến bữa trưa, phiền người tốc chiến tốc thắng”.

“Nhanh như vậy đã đến trưa rồi”. Bắc Đường Diệp ngẩng đầu nhìn trời, sắc trời xác thực đã không còn sớm: “Được rồi, bốn hoàng tử theo lời người, tốc chiến tốc thắng”.

Khi nói chuyện, Bắc Đường Diệp đẩy nhanh thế công trong tay, Phương Mặc bị hấn đánh chỉ có thể chống đỡ, không thể hoàn thủ.

Lơ đảng nhìn qua, Lạc Mộng Khê trông thấy Phương Mặc đang nhìn nàng, ánh mắt hẩn như cũ cũng không phải là nhìn mặt nàng, giống như xuyên thấu qua nàng nhìn thứ gì đó: Phương Mặc, Lam Linh Nhi đều dùng loại ánh mắt này nhìn ta, đến tột cùng là họ đang nhìn cái gì?

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê đang nghi ngờ, một trận ác phong rất nhanh đánh úp lại: “Mộng Khê cẩn thận”.

Vừa rồi tiếng đánh nhau rất kịch liệt, Lạc Mộng Khê không nhận thấy được có người đang lặng lẽ đi tới bên người nàng, khi Nam Cung Quyết kinh hô một tiếng, ác phong đã đến trước mặt Lạc Mộng Khê.

Lạc Mộng Khê không kịp ra chiêu công kích, liền theo bản năng né tránh, tuy rằng nàng đã muốn dùng tốc độ nhanh nhất tránh né, nhưng vẫn bị người tới chém mất một đoạn tóc bay lên, đang ở giữa không trung bay xuống.

Lạc Mộng Khê đứng vững cước bộ, quay đầu nhìn phía người đánh lén nàng cùng với đoạn tóc đang bay xuống kia: Người đến là hướng về mạng của nàng, ra tay liền công kích nơi yếu hại của nàng...

Khóe miệng giơ lên một tia ý cười trào phúng: “Nam Cung Phong, không thể ngờ được người đường đường là vương gia một nước lại có thể âm thầm đánh lén một nữ tử tay không tấc sắt. Mộng Khê hôm nay xem như được mở rộng kiến thức”.

“Mau đem thứ đó giao cho bốn vương, bốn vương có thể tha cho người một mạng”. Nam Cung Phong mâu quang âm trầm, dừng lại động tác trong tay.

“Cái gì vậy?” Lạc Mộng Khê ánh mắt lóe lên: Nam Cung Phong, vô luận là người muốn gì, Lạc Mộng Khê ta cho dù có hay không cũng sẽ không giao cho người.

“Lạc Mộng Khê, người không cần giả bộ, mau đem nó giao cho bốn vương”. một câu này Nam Cung Phong cơ hồ là rống đi ra, trong mắt nổi giận thoáng hiện hàn quang.

“Cảnh vương gia, cùng nàng nói hiểu lời vô nghĩa như vậy làm gì, giết nàng, đem vật đó cướp đi là được rồi”.

Thanh âm này Lạc Mộng Khê cũng quen thuộc, đúng là Phùng Thiên Cương mất tích đã lâu, chính là không biết đại phu nhân cùng Lạc Tử Hàm có lẫn vào trong đám hắc y nhân hay không, tiến nhập Lạc vương phủ, tìm thời cơ ám sát Lạc Mộng Khê.

Nghĩ đến loại khả năng này, Lạc Mộng Khê không tiếng động thở dài: Đám người Nam Cung Phong vì giết ta đúng là không chừa một thủ đoạn tồi tệ nào, thế nhưng không tiếc tự hạ thân phận cải trang giả dạng xen lẫn trong đám hắc y nhân, chờ cơ hội ta không đề phòng, giết chết ta.

Phía sau ác phong đánh úp lại, Lạc Mộng Khê khinh thường hừ lạnh một tiếng, huy trường đem hắc y nhân bên cạnh người đánh bay, đoạt được kiếm trong tay hắc, xoay người đánh với Phùng Thiên Cương đang công kích về phía nàng.

Tuy rằng ta có thai, nhưng một vài động tác nhỏ vẫn không có vấn đề gì lớn, Phùng Thiên Cương muốn mạng của ta cũng phải xem hắc có bản sự lớn như vậy hay không.

Ngay tại lúc trường kiếm trong tay Lạc Mộng Khê sắp cùng trường kiếm của Phùng Thiên Cương giao thủ, phía sau một đạo ác phong đánh úp lại, nơi gió lạnh tập kích không phải nơi khác, rõ ràng là đầu Lạc Mộng Khê: Nam Cung Phong, lại muốn nhân cơ hội đánh lén nàng...

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê thoáng hiện hàn quang, khoe miệng giơ lên một tia ý cười quỷ dị, ngay tại lúc trường kiếm trong tay Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương sắp đâm đến trên người nàng, Lạc Mộng Khê hai chân nhún nhẹ, thân ảnh yếu diệu bay lên, nháy mắt thoát khỏi tầm mắt của Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong.

Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương không ngờ tới là Lạc Mộng Khê lại ra chiêu này, ngốc lảng một lát, thế công trong tay cũng chưa dừng lại, trường kiếm hướng thẳng đối phương đâm tới..

“Xoát” tuy rằng Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương đã dùng tốc độ nhanh nhất né tránh nhau nhưng vẫn không tránh khỏi trường kiếm của đối phương, ở trên người Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương liền xuất hiện một đạo vết thương, Nam Cung Phong đem vạt áo Phùng Thiên Cương xé rách một đoạn lớn, ầm ầm có máu theo miệng vết thương chảy ra.

Phùng Thiên Cương đâm một nhát vào cánh tay Nam Cung Phong, máu tươi chảy ra nhất thời đem ống tay áo làm ướt một mảng lớn...

Đây đã là bọn họ thu hồi thế công cùng với nhanh chóng né tránh, nếu là Lạc Mộng Khê bị đâm hai kiếm này, phỏng chừng mạng nhỏ cũng khó mà giữ được.

Lạc Mộng Khê từ giữa không chung vững vàng hạ xuống đất, thờ ơ lạnh nhạt nhìn Nam Cung Phong và Phùng Thiên Cương một thân chặt vật, đáy mắt trong trẻo lóe lên nồng đậm khinh thường.

“Lạc Mộng Khê” Phùng Thiên Cương phản ứng lại trước tiên, thân hình cao lớn rất nhanh huy kiếm đánh hướng Lạc Mộng Khê, Phùng Thiên Cương thân pháp cực nhanh, Nam Cung Phong muốn ngăn lại đã không kịp.

Vốn tưởng rằng một kiếm này có thể làm bị thương Lạc Mộng Khê, nhưng ngay khi trường kiếm trong tay Phùng Thiên Cương sắp đâm trúng

người Lạc Mộng Khê, hai gã thị vệ quần áo đặc thù từ không trung xuất hiện huy kiếm đánh hướng Phùng Thiên Cương.

Thị vệ kiếm khí sắc bén, động tác nhanh chóng, không giống thị vệ bình thường, Phùng Thiên Cương không dám đánh bừa, chỉ phải thật nhanh né qua.

Cùng lúc đó, hơn mười người cùng hai gã thị vệ này giống nhau quần áo đặc thù từ trên trời giáng xuống, huy kiếm đánh hướng đám người Nam Cung Dạ, Hạ Hầu Thần.

Những thị vệ quần áo đặc thù này cỡ công cũng cao ngoài dự đoán của mọi người, hai gã thị vệ đối phó Nam Cung Dạ hoặc Hạ Hầu Thần, thế nhưng không bị rơi vào thế hạ phong, Nam Cung Quyết và Phượng Túy có thể nghỉ ngơi.

Thị vệ cùng hắc y nhân đánh nhau có người đến giúp áp lực giảm bớt, có trợ thủ bọn thị vệ trong lòng vui sướng, đồng thời tốc độ ra tay cũng nhanh hơn, hắc y nhân càng ngày càng ít, Lạc vương phủ thẳng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

“Kiêu ảnh thập bát ký” Hạ Hầu Thần kinh hô, nháy mắt đã khôi phục bình thường, trong mắt thoáng hiện lệ quang: “Nam Cung Quyết, không thể tưởng được Kiêu ảnh thập bát ký nổi tiếng các quốc gia lại là thủ hạ của người”. Nam Cung Quyết thế nhưng đã sớm có chuẩn bị, xem ra hẳn đã đoán được tiệc vui hôm nay là không đơn giản.

“Hạ Hầu thái tử hiện tại nhận thua vẫn còn kịp”, Nam Cung Quyết bước nhanh đến bên cạnh Lạc Mộng Khê, đem nàng tiến vào trong vòng bảo hộ của chính mình: May mắn Kiêu ảnh thập bát ký đến đúng lúc, Mộng Khê không có trở ngại.

“Nam Cung Quyết, người nằm mơ”. Bản cung thà rằng chết trận cũng sẽ không chịu thua.

“một khi đã như vậy, bốn vương cũng không khách khí”. Nam Cung Quyết mâu quang phát lạnh: “Đem tất cả thích khách xông vào Lạc vương phủ, giết không tha”.

Nam Cung Quyết dứt lời, Kiêu ảnh thập bát kị đẩy nhanh tốc độ trong tay, chiêu thức cũng càng thêm xảo diệu, cổ quái, làm cho Nam Cung Dạ, Hạ Hầu Thần nội lực đã tiêu hao gần một nửa khó có thể ứng phó.

“Mười bảy người các người, một người đến giúp bốn hoàng tử”. Bắc Đường Diệp một bên cùng Phương Mặc so chiêu một bên ồn ào.

“Sao lại là mười bảy, không phải là mười tám sao?” Lạc Mộng Khê trong lòng nghi ngờ.

“Phượng Túc chính là người đứng đầu trong mười tám kị”. Vừa rồi hắn cùng Hạ Hầu Thần giao thủ lâu như vậy, bây giờ đang ở một bên nghỉ ngơi.

“Bắc Đường Diệp, võ công của người rõ ràng cách xa Phương Mặc, nếu người không muốn lãng phí thể lực và nội lực của chính mình, trong thời gian ngắn nhất giết hắn, lúc đó người có thể nghỉ ngơi”.

Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng băng quơ: nếu ta không có mang thai, Phương Mặc làm sao là đối thủ của ta, hắn là võ lâm minh chủ, thế nhưng võ công thật kém cỏi.

Nghe Lạc Mộng Khê nói như vậy, Phương Mặc tức giận tận trời, Bắc Đường Diệp thì lại liên tục gật đầu đồng ý: “nói có lý”. Bốn hoàng tử vì sao lại không nghĩ ra phương pháp như vậy, đột nhiên thế công trong tay nhanh hơn: Phương Mặc, chịu chết đi.

Vừa rồi chiến trường thực lực là ngang nhau, từ lúc có Kiêu ảnh thập bát kị gia nhập, bên Lạc vương phủ rõ ràng chiếm ưu thế, thắng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Lo lắng cho Lạc Mộng Khê đang mang thai, Đường lão lại dặn không thể để cho Lạc Mộng Khê chứng kiến những hình ảnh chém giết máu tanh, Nam Cung Quyết nhẹ giọng trưng cầu ý kiến của Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê, đi vào nghỉ ngơi một chút đi”. Đứng lâu đối với nàng cùng cục cưng đều không tốt.

Chuyện Nam Cung Quyết lo lắng Lạc Mộng cũng đã nghĩ đến, nghe được đề nghị của Nam Cung Quyết nàng không có cự tuyệt: “Được rồi”.

“A”, Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê đang muốn xoay người đi đến phòng khách, một tiếng hét thảm truyền đến, Lạc Mộng Khê ghé mắt nhìn lại, Phương Mặc đã bị Bắc Đường Diệp đả bại, trùng hợp ngã ở trước mặt Lam Linh Nhi đã muốn hôn mê.

Lam Linh Nhi kia không biết là giả chết hay là vì nguyên nhân gì khác, khi Phương Mặc ngã trước mặt nàng, nguyên bản đã hấp hối nàng ta đột nhiên mở mắt, cầm trong tay trái cài tóc không ngừng hung hăng hướng người Phương Mặc đâm xuống: “Cho người thấy chết mà không cứu...cho người dám nhục nhã ta...”

Phương Mặc không ngờ đến sẽ có biến cố như vậy, nhất thời không kịp phản ứng, bị trái cài tóc của Lam Linh Nhi liên tục đâm trúng ngực, trong miệng tràn ra máu tươi, đợi hãn phản ứng lại trong mắt lửa giận thiêu đốt, dùng hết toàn lực huy trường đánh tới trên ngực Lam Linh Nhi.

Lam Linh Nhi vốn đã hấp hối, bị Phương Mặc đánh một chưởng bay ra mấy thước rơi xuống đất, thân thể giật giật, nuốt khí, khóe miệng ần ần hiện lên một tia ý cười quỷ dị.

“A a a...” ánh mắt Lạc Mộng Khê còn trên người Lam Linh Nhi chưa thu hồi, tiếng kêu thảm thiết của Phương Mặc liên tục vang lên, Lạc Mộng Khê giương mắt nhìn lên, chỉ thấy hai tay Phương Mặc hư thối với tốc độ

rất nhanh mà mắt thường cũng có thể thấy được, máu tươi không ngừng chảy ra....

“Cứu mạng, cứu mạng...” Phương Mặc đứng lên, từ trong đám người đánh thẳng về phía trước, chạy đến chỗ nào, mọi người cũng đều tránh xa, ai cũng không dám ngăn cản hẳn, e sợ bệnh trạng của hẳn sẽ chuyển đến trên người mình...

“Trâm cài tóc của Lam Linh Nhi có độc”. Lam Linh Nhi là giáo chủ ngũ độc giáo, tùy ý hạ độc cũng không có gì kì quái, Phương Mặc đối với nàng ta thấy chết mà không cứu, nàng ta dùng loại phương pháp này trả hẳn, hai người này thật đúng là: Tự làm bậy, không thể sống.

“Mộng Khê, vào đi thôi”. Loại trường hợp này thấy nhiều đối với nàng và cục cựa không tốt. Vừa rồi Nam Cung Quyết sai người gọi nàng đến nơi này là muốn bảo hộ nàng, để tránh Hạ Hầu Thần nhân cơ hội hẳn bận ở nơi này ứng phó hắc y nhân bắt đi nàng.

Nhưng trường hợp như hiện tại Mộng Khê không nên xem nhiều...

Lạc Mộng Khê không nói gì, tùy ý Nam Cung Quyết ôm lấy nàng đi hướng phòng khách.

“Bốn hoàng tử cũng mệt mỏi, đi các người vào phòng khách nghỉ ngơi một chút”. Phương Mặc bộ dáng như vậy là không có khả năng sống sót, nhiệm vụ Bắc Đường Diệp cũng coi như hoàn thành, địch nhân bên ngoài cũng đã không đủ gây nguy hiểm, hẳn cũng muốn nghỉ ngơi một chút.

Mắt thấy Lạc Mộng Khê muốn đi phòng khách nghỉ ngơi, không có cơ hội bắt lấy nàng, cũng muốn hạ tóc nàng xuống tìm kiếm trên biển hoa, Hạ Hầu Thần mâu quang phát lạnh, hướng Nam Cung Dạ đưa một cái ánh mắt, Nam Cung Dạ hiểu ý, hai người một bên cùng thị vệ so chiêu, một bên yên lặng không tiếng động đến gần nhau.

Rốt cục, khi hai người sắp dựa lưng vào nhau, bọn thị vệ cũng đã nhận ra không đúng đang muốn nghĩ cách đem hai người tách ra, nhưng Nam Cung Dạ dùng hết toàn lực đột nhiên đánh ra một chưởng đem bốn thị vệ bức lui, thừa dịp bốn người lui về phía sau tạo ra khe hở, Hạ Hầu Thần rất nhanh xoay người, trường kiếm trong tay thẳng hướng ‘trên biển hoa’ trên tóc Lạc Mộng Khê: Bắt không được Lạc Mộng Khê, cũng phải đem ‘trên biển hoa’ trên tóc nàng cướp được...

Lạc Mộng Khê đem ‘trên biển hoa’ buộc vào trên tóc, nếu muốn lấy được phải đem tóc Lạc Mộng Khê chém xuống, ở cổ đại, nữ tử để ý nhất trừ bỏ trinh tiết và dung mạo thì chính là tóc.

Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê đi chung với nhau, kiếm khí của Hạ Hầu Thần đánh úp lại, Nam Cung Quyết tự nhiên cũng nhận ra, đột nhiên xoay người, cường thể nội lực hướng Hạ Hầu Thần đánh tới.

Ác phong đánh tới, Hạ Hầu Thần tự nhiên là phải lắc mình né tránh, vừa mới đứng vững cước bộ, một loạt ngân châm đã đánh úp lại, lại thêm Kiêu ảnh thập bát ký cũng đánh đến trước mặt, Hạ Hầu Thần bị đánh đến chỉ có thể chống đỡ không thể hoàn thủ.

Đưa mắt nhìn khắp tiểu viện, hắc y nhân Hạ Hầu Thần mang đến đã chết hơn phân nửa, còn có thể cùng thị vệ Lạc vương phủ giao thủ cũng chỉ còn một phần ba, trận chiến như vậy, thắng bại đã phân, Hạ Hầu Thần lại thua rồi.

Nam Cung Quyết đem Lạc Mộng Khê nghiêm mật bảo hộ, không giết được hẳn, liền không thể mang đi Lạc Mộng Khê, cũng không thể lấy ‘trên biển hoa’ trên tóc nàng, toàn bộ chiến trường đối với đám người Hạ Hầu Thần đã phi thường bất lợi, nếu còn tiếp tục đánh, thiệt hại của bọn họ lại càng nhiều.

“đi”. Vẫn là nên đi về trước, nghĩ một biện pháp chu toàn lại đến lấy ‘trên biển hoa’ trên tóc Lạc Mộng Khê, kể sách lần này thế nhưng bị Nam Cung Quyết nhìn thấu, là hãn thông minh hay vẫn là do kể sách của chúng ta không đủ chu toàn.

Hạ Hầu Thần ra lệnh một tiếng, hắc y nhân toàn bộ phi thân rời đi, Nam Cung Quyết không có sai người đuổi theo, nhẹ nhàng khoát tay áo, trong phút chốc mười mấy cung thủ xuất hiện trong tiểu viện, tất cả các cung thủ đều nhắm thẳng hắc y nhân giữa không trung mà bắn.

“Sưu sưu sưu”. Mũi tên bay đến chỗ nào, đều sẽ có hắc y nhân bị thương, rơi xuống. Phùng Thiên Cương và Nam Cung Phong không biết là do bị thương quá nặng hay do nguyên nhân nào khác, thế nhưng không tránh được mũi tên, một người bị bắn trúng hông, một người lại bị bắn trúng cánh tay.

Nam Cung Quyết thế nhưng đã chuẩn bị kĩ càng như vậy, thật sự là lợi hại. Đáng giận, thật đáng giận.

Hạ Hầu Thần và Nam Cung Dạ dẫn người rời đi, toàn bộ tiểu viện lại trở lại bình tĩnh, trong viện đều là thi thể, đầy đất đều là huyết tinh, liền ngay cả trong không khí cũng tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm.

“Nhạc quản gia, nơi này giao cho người”. Nhìn đầy đất tử thi cùng với hành động vừa rồi của Hạ Hầu Thần, Nam Cung Quyết trong lòng nghi hoặc, vội kéo Lạc Mộng Khê bước nhanh đi hướng Khê viên.

“Phượng Túc, mang Thập bát kỵ đi nghỉ ngơi”.

“Ty chức tuân mệnh”. Phía sau truyền đến thanh âm trả lời cung kính của Nhạc Dịch và Phượng Túc, cùng với tiếng chỉ huy thị vệ rửa sạch tiểu viện, Nam Cung Quyết mắt điếc tai ngơ, vội kéo Lạc Mộng Khê đi nhanh về phía trước.

“Nam Cung Quyết, đợi bốn hoàng tử một chút”. Xem biểu tình ngưng trọng của Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp đoán được là có chuyện phát sinh, hần vội vã kéo Lạc Mộng Khê trở về phòng khăng định là có chuyện trọng yếu, vô giúp vui luôn là sở thích của Bắc Đường Diệp hần.

“Nam Cung Quyết, không thể tưởng được Kiều Ảnh Thập Bát Ky lại là thủ hạ của chàng, nghe nói mười tám người này mỗi người đều năng lực phi phàm, võ công cao cường, phóng mắt khắp thiên hạ không có chuyện mà bọn họ không làm được, thế nhân đồn đãi có phải là chuyện thật hay không?”

Kiều Ảnh Thập Bát Ky Lạc Mộng Khê đã sớm nghe nói qua, đối với những lợi hại của họ cũng đã nghe rất nhiều nhưng đều là lời đồn mà thôi, nàng chưa từng gặp qua, hôm nay nhìn thấy thật sự là danh bất hư truyền, hai người hợp lực lại có thể đánh ngang tay với Hạ Hầu Thần và Nam Cung Dạ, bất phân thắng bại, thật là không đơn giản.

Nam Cung Quyết thân là chủ nhân của bọn họ lại càng không đơn giản, không biết những người này là do hần huấn luyện, hay những người này là tự mang theo võ nghệ đến đầu nhập làm thủ hạ của hần.

Lạc Mộng Khê hỏi một lúc lâu vẫn không thấy Nam Cung Quyết trả lời, trong lòng nghi hoặc: “Nam Cung Quyết, chàng làm sao vậy?”

Khe viên gần trong gang tấc, không khí tràn vào trong mũi là mùi đàn hương quen thuộc, Nam Cung Quyết lôi kéo Lạc Mộng Khê vào tiểu viện, dừng lại cước bộ, tinh tế đánh giá Lạc Mộng Khê, giống như nhìn nàng, lại giống như xuyên qua nàng nhìn một thứ khác.

“Nam Cung Quyết, làm sao chàng cũng dùng loại ánh mắt này mà nhìn ta?” Giống như đám người Phương Mặc, Lam Linh Nhi, Nam Cung phong cũng dùng loại ánh mắt này mà nhìn ta vậy.

Nam Cung Quyết chân mày nhíu lại, thành công bắt giữ điểm quan trọng trong lời nói của Lạc Mộng Khê: “Lúc trước cũng từng có người dùng loại ánh mắt này mà nhìn nàng?”

“Đúng vậy, Phương Mặc, Lam Linh Nhi, Nam Cung Phong đều dùng loại ánh mắt này nhìn ta”. thật không rõ đến tột cùng là bọn họ đang nhìn cái gì.

Nam Cung Quyết đôi mắt ngưng đọng, thân thủ tháo xuống trang sức trên tóc Lạc Mộng Khê: “Nam Cung Quyết, chàng làm gì?” Ban ngày ban mặt, bữa trưa vẫn chưa dùng, ta lại không có ngủ trưa, làm sao lại giúp ta lấy trang sức xuống.

“Ta muốn nghiệm chứng một việc”. Khi nói chuyện, toàn bộ trang sức trên tóc Lạc Mộng Khê đã bị Nam Cung Quyết tháo xuống để trên bàn.

Mái tóc được tháo xuống, dung nhan tuyệt thế làm cho người ta vừa thấy liền không nhìn được chìm đắm trong đó, theo sau đi vào Khê viên Bắc Đường Diệp không khỏi xem đến ngây người.

Lạc Mộng Khê không thích mang nhiều trang sức trên đầu, Nam Cung Quyết tháo xuống trừ bỏ một chiếc trâm cài tóc xanh biếc cũng chỉ có hai vật trang sức hình vỏ sò, dưới ánh mặt trời tản ra ánh sáng trong suốt.

Nhìn ánh mắt khó hiểu của Bắc Đường Diệp, Nam Cung Quyết giải thích: “Vừa rồi trường kiếm của Nam Cung Phong và Hạ Hầu Thần đều hướng tới đầu Mộng Khê, nhìn như muốn mạng của nàng, nhưng Hạ Hầu Thần vẫn luôn thèm muốn dung nhan Mộng Khê, tuyệt không có khả năng giết nàng”.

Bắc Đường Diệp trong mắt nghi ngờ vẫn nhìn Nam Cung Quyết, chờ hắn công bố đáp án: Bốn hoàng tử luôn luôn lừa động não, người nói thẳng đáp án đừng quanh co lòng vòng.

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống, giống như đang suy nghĩ cái gì.

“Cơ sở ngầm do bốn vương phái ra vẫn luôn nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Hạ Hầu Thần, bọn họ chưa cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc qua, nói cách khác, bản đồ phân bố binh lực Kì Thiên vẫn chưa tới tay bọn họ...”

“Gần đây thị vệ báo lại, Hạ Hầu Thần tự tin tràn đầy, giống như đối với bản đồ phân bố binh lực đã có nắm chắc...”. Lạc Mộng Khê tiếp được lời nói của Nam Cung Quyết.

“Phương Mặc và Lam Linh Nhi đều là thủ hạ của Hạ Hầu Thần, việc hôm nay sợ là bọn họ đã sớm lên tốt kế hoạch, nếu chỉ vì cứu Lâm Huyền Sương thì Hạ Hầu Thần và Nam Cung Dạ căn bản sẽ không tự thân xuất mã”.

“Đúng vậy”. Nam Cung Quyết mang theo ánh mắt tán thưởng nhìn Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp nghe lại giống như lọt vào trong sương mù: “Hai vợ chồng các người, không cần phải phụ xướng phụ tùy như vậy, nói thẳng đáp án ra đi”. Bốn hoàng tử ghét nhất là phải tự mình đoán.

“Hôm nay trận thế lớn như vậy, cùng với việc đám người Hạ Hầu Thần, Nam Cung Dạ, Nam Cung Phong, Phùng Thiên Cương tự thân xuất mã cho thấy, Lạc vương phủ có thứ gì đó mà họ muốn, mà vật này lại rất trọng yếu”.

Bắc Đường Diệp không muốn động não, Nam Cung Quyết lại càng muốn hẳn phải tự mình suy nghĩ: “Bắc Đường Diệp người còn nhớ hay không, khi Nam Cung Phong cùng Mộng Khê so chiêu từng nói: ‘đem vật đó giao cho bốn vương, bốn vương liền tha cho người một mạng’”.

“Ý người là trong tay Lạc Mộng Khê có thứ mà Nam Cung Phong muốn?” Bắc Đường Diệp nhíu mày: “Nam Cung Phong là người của Hạ

Hầu Thần, Hạ Hầu Thần hiện tại muốn nhất chính là bản đồ phân bố binh lực Kì Thiên, chẳng lẽ trong tay Lạc Mộng Khê có nó?”

Lạc Mộng Khê quanh năm đều ở Thanh Tiêu, gần đây lại có thai, đại môn cũng không ra, nàng làm sao có được bản đồ phân bố binh lực của Kì Thiên.

Hơn nữa, bản đồ phân bố binh lực của Kì Thiên là bị thám tử Tây Lương cầm đi, làm sao có thể rơi vào trong tay Lạc Mộng Khê, chẳng lẽ nàng là thám tử Tây Lương.

Thấy Bắc Đường Diệp trong mắt vẫn là khó hiểu, Nam Cung Quyết không tiếng động thở dài: Bắc Đường Diệp thật đúng là lười động não.

“Bắc Đường Diệp, còn nhớ phụ hoàng người bảo người đưa hạ lễ tân hôn cho bốn vương cùng Mộng Khê hay không?”

“Đương nhiên nhớ rõ”. Bắc Đường Diệp không cho là đúng: Lễ vật kia vẫn là do bốn hoàng tử tặng cho hai người các người, lúc ấy bốn hoàng tử còn làm...

Đột nhiên, Bắc Đường Diệp giống như nghĩ tới cái gì, hoàn hồn nói: “Ý tứ của các người là, bản đồ phân bố binh lực ở ngay trong lễ vật?”

“Đúng vậy”. Nam Cung Quyết đáy mắt hiện lên một tia ý cười quỷ dị, bàn tay to sờ lên trên tóc Lạc Mộng Khê, nhẹ nhàng cời xuống ‘trên biển hoa’ cột trên tóc nàng: “Nếu bốn vương đoán không sai, bản đồ phân bố binh lực ngay tại trên ‘trên biển hoa’ này”.

“Lễ vật bốn hoàng tử đưa các người nhiều như vậy, vì sao hai người các người lại khẳng định bản đồ phân bố binh lực nằm trên ‘trên biển hoa’ này?” Bắc Đường Diệp vẫn có chút nghi hoặc: Hạ Hầu Thần cũng nghĩ rằng bản đồ phân bố binh lực ở trên ‘trên biển hoa’.

“Bắc Đường Diệp, những lễ vật khác mà người đưa tuy rằng quý trọng, nhưng trên những đồ vật đó có thể khắc họa này nọ sao?” Lạc Mộng Khê hỏi lại, Bắc Đường Diệp bưng tỉnh đại ngộ.

“ ‘trên biển hoa’ trông chỉ giống một dây cột tóc rất bình thường, chỉ khi ở trong nước biển mới có thể nở rộ thành một đóa hoa xinh đẹp, Tây Lương có biển, Hạ Hầu Thần lấy được ‘trên biển hoa’, không cần tốn nhiều sức lực là có thể đọc được binh lực phân bố đồ”.

thật sự là thông minh, lại làm cao minh như vậy, bốn hoàng tử vì sao lại không nghĩ đến.

“Người đâu, mang khối băng ngàn năm ra đây”. Trong hầm băng của Lạc vương phủ có một khối băng ngàn năm, là lấy được từ bắc hải, sau khi hòa tan chính là nước biển.

một khối hàn băng ngàn năm rất nặng, vài người cũng không thể nâng được, nhưng lấy một chút lại đây thì vẫn là có thể.

Nam Cung Quyết đem ‘trên biển hoa’ đưa tới trước mặt, cẩn thận quan sát, khóe miệng hiện lên một tia ý cười không dễ phát hiện: Quả nhiên không ngoài dự đoán của bốn vương....

Lại nói đến Phương Mặc sau khi trúng độc chạy ra khỏi vương phủ, giống như người điên ở trên đường đánh thẳng về phía trước, trên bàn tay, cánh tay hằn đều có mủ, bộ dáng rất dọa người, làm cho người đi đường đều tránh xa.

Y quán cũng toàn bộ đóng cửa lại không cho hấn vào, rơi vào đường cùng hấn chỉ có thể tiếp tục ở trên đường va chạm người ta, giống như chỉ có như vậy mới có thể làm giảm bớt thống khổ.

không người để ý đến hấn, hấn chỉ phải một mình thừa nhận thống khổ, hai tay không ngừng gập trở ngại, muốn ngăn cản độc tố tràn ra lại không

thể mà dường như độc tố trên người hẳn ngược lại phát ra càng nhanh hơn.

“A”, ngay tại lúc Phương Mặc ngửa đầu thét dài, phía sau thổi đến một làn gió thơm, Phương Mặc còn không kịp phản ứng sau gáy truyền đến đau đốn, Phương Mặc nhất thời mất đi tri giác.

Trong ý thức mê mông lung, Lâm Huyền Sương chỉ cảm thấy toàn thân đều đau, khi thị vệ vương phủ dùng hình với nàng ta không chút nào thương hương tiếc ngọc, nàng ta mỗi lần đều bị tra tấn đến ngất đi lại bị hắt nước cho tỉnh lại.

Nam Cung Quyết mặt ngoài tao nhã như vậy nhưng bên trong lại lãnh huyết vô tình, đối với nàng ta không chút nào lưu tình, nói như thế nào nàng ta cũng là Lâm Huyền Sương, là tiểu thư của Dực Vương cốc a.

Tuy rằng Nam Cung Quyết cứu Dực Vương cốc, nhưng phụ thân của nàng ta cũng từng vì Nam Cung Quyết cứu chữa bệnh hiểm nghèo thì sao?

“Lâm Huyền Sương, không cần giả bộ, ta biết ngươi đã tỉnh”. một giọng nữ lãnh liệt truyền vào trong tai, ý thức Lâm Huyền Sương còn có chút mê mông lung nháy mắt hoàn toàn thanh tỉnh.

Trong đại lao làm sao có thể có nữ tử, hơn nữa thanh âm nữ tử này cũng không phải là Lạc Mộ Dung Khê, nghe thanh âm này dường như rất quen thuộc đối với nàng ta.

Đột nhiên mở mắt, ánh vào mí mắt không phải là song sắt trong đại lao mà là một gian nhà đơn sơ, giường lớn thật bình thường, bàn ghế cũng thật bình thường.

một nữ tử trẻ tuổi đứng ở trước giường giống như một nữ vương từ trên cao nhìn xuống nàng ta, nữ tử này Lâm Huyền Sương cũng nhận thức, chính là Lạc Thái Vân.

“Lâm Huyền Sương, ta cứu người, mạng của người từ nay về sau chính là của Lạc Thái Vân ta”. Lạc Thái Vân ngữ khí cao ngạo, trong thanh âm lộ ra vẻ thành thực không hợp với tuổi, không nhìn Lâm Huyền Sương ánh mắt lạnh lùng chậm rãi đi đến bên bàn ngồi xuống.

“Ta biết người là đại tiểu thư Được Vương cốc, khinh thường làm thủ hạ của người khác, người yên tâm, Lạc Thái Vân ta cũng sẽ không giữ người lâu lắm, chỉ cần người giúp ta làm vài chuyện ta liền trả lại tự do cho người”.

Đối với Lạc Thái Vân không biết tự lượng sức mình Lâm Huyền Sương không tiếng động cười nhạo, đáy mắt lóe ra nồng đậm khinh thường: Chỉ bằng Lạc Thái Vân người lại muốn ra lệnh cho Lâm Huyền Sương ta làm việc, thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Bất quá hiện tại ta đang có thương tích trong người nên không cùng người đánh bừa, kinh thành lại là thiên hạ của Nam Cung Quyết, nếu hăn không chịu buông tha ta, coi thể trạng hiện tại của ta căn bản là trốn không được Nam Cung Quyết.

Lạc Thái Vân là tứ tiểu thư tướng phủ, ở lại tướng phủ lại có thể tránh thoát khỏi điều tra của Nam Cung Quyết, chờ thân thể nàng ta dưỡng tốt, lúc đó đi cũng không muộn, muốn làm đại sự thì chịu một chút ủy khuất cũng không sao: “không biết Lạc tứ tiểu thư muốn Lâm Huyền Sương làm chuyện gì?”

Lâm Huyền Sương không có phản bác lại nằm ngoài dự liệu của Lạc Thái Vân, trong suy nghĩ của nàng ta Lâm Huyền Sương tâm cao khí ngạo, sẽ không dễ dàng thuận phục người khác như vậy.

Nàng ta còn tính cùng Lâm Huyền Sương làm một chút giao dịch, lấy việc này để Lâm Huyền Sương đến làm giúp mình một số chuyện, lại vạn vạn không nghĩ tới Lâm Huyền Sương lại có thể thống khoái đáp ứng như

vậy: Chẳng lẽ nàng ta ở trong đại lao chịu khổ, tính tình liền cũng cải biến luôn rồi.

Lạc Thái Vân một lần tìm được đường sống trong chỗ chết cũng đã thay đổi rất nhiều, nhưng dù sao kinh nghiệm giang hồ vẫn rất ít không có đoán ra suy nghĩ trong lòng Lâm Huyền Sương, thấy nàng ta thống khoái đáp ứng điều kiện của mình trong lòng vui vẻ không thôi, cũng chưa nghĩ nhiều: “Lâm cô nương hiện tại có thể đi đường sao?”

Lâm Huyền Sương ngồi dậy giật giật thân thể: “không có vấn đề gì lớn”. Xem ra Lạc Thái Vân đã cho mình dùng thuốc trị thương tốt nhất, nếu không ngoại thương trên người không có khả năng khép miệng nhanh như vậy.

“Vậy mời Lâm cô nương mặc quần áo, đi theo Thái Vân”. Đầu giường có để một bộ quần áo, thấy Lâm Huyền Sương có chút không tình nguyện, Lạc Thái Vân vội vàng giải thích: “Quần áo này là mới mua, chưa có mặc qua”. Lâm Huyền Sương thân là truyền nhân tương lai của Dược Vương cốc, tâm tính cao ngạo, tự nhiên là không thích mặc quần áo người khác đã mặc qua.

trên người Lâm Huyền Sương bị thương ngoài da chiếm đa số, sau khi dùng thuốc vết thương đã tốt hơn nhiều, khi vận động miệng vết thương cũng không phải rất đau, rất nhanh mặc xong quần áo, Lâm Huyền Sương cao ngạo cùng Lạc Thái Vân ra khỏi phòng, chậm chậm đi ra ngoại viện.

Nơi này là tướng phủ, đại phu nhân và Lạc Tử Hàm đã bị bức rời đi, Lạc Hoài Văn lại thường xuyên có chuyện cần xử lý rất ít trở về. Vì thế toàn bộ tướng phủ trở thành thiên hạ của tam phu nhân cùng Lạc Thái Vân, lúc này cho dù có làm bất cứ chuyện gì cũng không lo lắng bị người khác vạch trần.

không lâu sau, Lạc Thái Vân cùng Lâm Huyền Sương đi đến trước một sài phòng, đẩy cửa sài phòng ánh vào mí mắt là một gã nam tử trẻ tuổi thân trúng cự độc, bởi vì bị cự độc tra tấn nam tử đã bị ép buộc đến hấp hối.

Cho dù như vậy nhưng Lâm Huyền Sương chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra gã nam tử này chính là Phương Mặc, khóe miệng hiện lên ý cười quỷ dị: “Lạc tứ tiểu thư mang Lâm Huyền Sương tới nơi này là vì cứu người?” không thể tưởng được Lạc Thái Vân thế nhưng còn cứu Phương Mặc, thật sự là buồn cười.

“Đúng vậy”. Lạc Thái Vân không chút nào che dấu: “Lâm cô nương có thể giải được độc trên người hãn không?”

Lâm Huyền Sương đi lên trước nhìn nhìn: “hãn trúng là độc của Ngũ Độc giáo, bất quá vẫn có biện pháp”.

“một khi đã như vậy, xin mời Lâm cô nương cứu hãn, nhưng chỉ cần làm cho hãn ý thức thanh tỉnh là được, không cần giải hoàn toàn độc trong cơ thể hãn”.

Lạc Thái Vân nhìn như bình bình nhưng trong thanh âm lại mang theo âm lãnh, Lâm Huyền Sương đầu tiên là sửng sốt, lập tức cảm thấy hiểu rõ: thì ra là thế, Lạc Thái Vân muốn ta cứu Phương Mặc chính là vì muốn tra tấn hãn, làm cho hãn chậm rãi chết đi, thật sự là ý kiến hay.

Trong Lạc vương phủ, thị vệ theo phân phó của Nam Cung Quyết từ trong hầm băng lấy đến một khối hàn băng ngàn năm, đặt trong một cái bồn, Nam Cung Quyết đem bàn tay to đặt lên trên khối băng, hơi hơi dùng sức, hàn băng rất nhanh bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được bị hòa tan.

Hàn băng được hòa tan, hơn phân nửa bồn nước hiển hiện lên trong mắt mọi người, Nam Cung Quyết đem ‘trên biển hoa’ bỏ vào trong nước biển, trong khoảnh khắc, nguyên bản ‘trên biển hoa’ giống như dây cột tóc bình

thường nhất thời nở rộ mang theo hào quang chói mắt, màu đen tầng tầng mở ra, ánh sáng ngọc chiếu đến làm người ta không thể mở được ánh mắt.

Nhan sắc lóa mắt làm cho mọi người nhìn đến không thể rời đi ánh mắt: “thật đẹp a”.

‘trên biển hoa’ hoàn toàn nở ra, giống như một đóa kì hoa buông xuống dòng nước, đẹp làm cho người ta nhìn đến ngây ngốc, trên từng cánh hoa lại ánh rõ từng đường nét từng dấu móc, rõ ràng chính là bản đồ phân bố binh lực Kì Thiên.

“Bắc Đường Diệp, ta nghĩ người nên dùng bồ câu đưa tin cho Kì Hoàng, hảo hảo điều tra một chút, trên biển hoa này là như thế nào có được”. không phải ‘trên biển hoa’ ở trong tay thám tử Tây Lương sao? Vì sao lại đến trên tay hoàng thất Kì Thiên, còn bị Kì Hoàng đưa đến Thanh Tiêu làm lễ vật.

Bắc Đường Diệp mâu quang ngưng đọng: “Lạc Mộng Khê, ý của người là hoàng thất Kì Thiên có gian tế?”

Bắc Đường Diệp cũng nghĩ đến loại khả năng này, nhưng không nói ra, dù sao hoàng thất Kì Thiên đều là thân nhân của hắc, vô luận gian tế là ai, cũng đều sẽ đả thương đến tình cảm người trong nhà.

“Kì Thiên biết bản đồ phân bố binh lực bị mất, khẳng định đã nghiêm ngặt tra xét, người nọ không thể mang bản đồ phân bố binh lực mang ra ngoài, liền vẽ ra một phần, lại để cho gã thám tử Tây Lương và bản chính cùng nhau bị bắt”.

Lạc Mộng Khê liếm mâu phân tích: “Chuyện Kì Hoàng vì vương gia và Mộng Khê chuẩn bị lễ vật, thì toàn bộ hoàng thất Kì Thiên đều biết, tên thám tử trước khi chết lại nói ra một phần bản đồ phân bố binh lực khác chính là muốn làm cho Kì Thiên sinh hỗn loạn, sau đó, khẳng định Kì

Thiên sẽ tăng số người kiểm tra người lui tới trên đường, sẽ không chú ý tới hoàng thất”.

Lạc Mộng Khê thở dài: “Những chuyện còn lại, không cần ta phải nói đi. Gian tế trong hoàng thất các người nhân cơ hội đem ‘trên biển hoa’ bỏ vào trong lễ vật, để cho người ta mang ra khỏi Kì Thiên, đưa tới Thanh Tiêu, lại âm thầm thông tri Hạ Hầu Thần bản đồ phân bố binh lực ở trên ‘trên biển hoa’, để hãn đến cướp ‘trên biển hoa’”.

Ta cũng thật là không hay ho, nhiều thứ như vậy không thích, lại cố tình thích ‘trên biển hoa’, làm hại mạng nhỏ xuýt nữa cũng mất luôn.

Lạc Mộng Khê đem sự tình phân tích thập phần thấu đáo, cũng thập phần có lý, tuy rằng Bắc Đường Diệp không muốn tin tưởng, nhưng trừ bỏ người trong hoàng thất Kì Thiên, ai còn có thể tới gần túi lễ vật kia, bất đắc dĩ thở dài:

“Bốn hoàng tử lập tức dùng bồ câu đưa tin cho phụ hoàng, để người điều tra sự tình”. Hoàng thất Kì Thiên thế nhưng có gian tế, không biết sau khi phụ hoàng biết được sẽ có phản ứng gì.

Lạc Mộng Khê ánh mắt thâm trầm: “Bắc Đường Diệp, người tốt nhất không cần đem chuyện này trực tiếp nói ra, nếu bồ câu đưa tin của người bị tên gian tế kia bắt được, sự tình...” sẽ không dễ dàng giải quyết.

Bắc Đường Diệp khước miệng giơ lên một tia ý cười chua sót: “Ta biết”. Ánh mắt đau sót này Lạc Mộng Khê chưa bao giờ gặp qua.

Bắc Đường Diệp khuôn mặt trầm trọng ly khai Khê viên, nhìn thân ảnh hãn không còn nhẹ nhàng như trong dĩ vãng, Nam Cung Quyết bất đắc dĩ thở dài: “Hoàng thất Kì Thiên cũng giống như các quốc gia khác, sẽ có gian tế cùng kẻ xấu, hi vọng Bắc Đường Diệp sớm nghĩ thông chuyện này mới tốt”.

“Ách, theo ý tứ của chàng hoàng thất Kì Thiên là rất hòa thuận”. Nhìn phản ứng vừa rồi của Bắc Đường Diệp, trong hoàng thất Kì Thiên quan hệ giữa các hoàng tử phải là rất tốt, còn có tính cách của Bắc Đường Diệp, nếu hẳn sinh ra trong hoàn cảnh người lừa gạt ta ta lừa gạt người, không có khả năng có tính cách tốt như vậy.

“Hai năm trước ta từng một lần đi qua Kì Thiên, quan hệ giữa các hoàng tử xác thực làm cho người ta hâm mộ, bọn họ luôn luôn tôn trọng lẫn nhau, giúp đỡ nhau, tựa như huynh đệ tỷ muội trong nhà dân chúng bình thường, thân ái không hề đấu đá nhau, một chút cũng không giống như Thanh Tiêu, thường xuyên đao kiếm chém giết...”

Nam Cung Quyết khe khẽ thở dài, nghiêng người nhìn Lạc Mộng Khê: “Ta vẫn đều thực hâm mộ Bắc Đường Diệp, có thể sinh ra trong một hoàng thất như vậy, vô ưu vô lo lớn lên, vui vui vẻ vẻ làm vương gia, về chuyện quản lý giang sơn, để cho người thích động não đi làm”. Lại không nghĩ rằng bên trong hoàng thất cũng có gian tế.

Thấy Nam Cung Quyết có chút mất mát, Lạc Mộng Khê vội vàng khuyên giải: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, ‘trên biển hoa’ cũng không nhất định là do người trong hoàng thất đưa vào, nói không chừng là do một đại thần nào đó được sủng ái, thừa dịp mọi người không chú ý, liền muốn phá rồi...”

Lạc Mộng Khê khuyên giải cũng không có chút tác dụng, vì lễ vật của hoàng thất, đều được trực tiếp lấy ra từ trong kho phòng, sau đó do hoàng thượng phê chuẩn danh sách, rồi trực tiếp chuyển đến Thanh Tiêu, làm sao có thể qua tay đại thần....

“Nam Cung Quyết, bản đồ phân bố binh lực cũng tìm được rồi, bây giờ chàng tính thế nào?” Trong khoảng thời gian gần đây Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp đã phái ra một lượng lớn người giám thị Hạ Hầu Thần, chỉ vì muốn trước hắn ta lấy được bản đồ phân bố binh lực. Vốn tưởng rằng

bản đồ phân bố binh lực xa tận cuối chân trời. lại không ngờ gần nó ngay trước mắt, mang ở trên tóc Lạc Mộng Khê mỗi ngày đều ở ngay trước mắt Nam Cung Quyết. Mỗi khi Nam Cung Quyết vuốt tóc Lạc Mộng Khê đều đụng phải ‘trên biển hoa’ nhưng là hăn đều trực tiếp xem như không thấy.

Nam Cung Quyết trực tiếp đem ‘trên biển hoa’ trong nước biển nhấc lên, theo nước biển dần chảy hết, ánh sáng quanh ‘trên biển hoa’ cũng dần dần biến mất, cuối cùng lại trở lại là một dây cột tóc giống như màu tóc bình thường.

Trầm tư một lát, trong mắt Nam Cung Quyết hiện lên một tia ánh sáng kiên định: “Hạ Hầu Thần không phải muốn bản đồ phân bố binh lực sao? Ta sẽ đưa cho hăn”.

“Có ý tứ gì?” Lạc Mộng Khê biết là Nam Cung Quyết đang suy nghĩ biện pháp đối phó Hạ Hầu Thần, lại không đoán được hăn nghĩ ra biện pháp gì.

“Thiên cơ không thể tiết lộ, đến lúc đó tự nhiên nàng sẽ biết”. Nam Cung Quyết tự tin tràn đầy, một bộ dáng bí hiểm.

Lạc Mộng Khê giận đến không nói nên lời, giấu cái gì chứ, không phải là nghĩ biện pháp đối phó Hạ Hầu Thần sao, chàng có thể nghĩ đến, Lạc Mộng Khê ta trở về suy nghĩ cũng có thể nghĩ ra.

một cơn gió nhẹ thổi qua, tóc Lạc Mộng Khê tán loạn phía sau thổi tới trước người: “Nam Cung Quyết, vừa rồi chàng đem tóc ta tháo xuống, bây giờ phụ trách buộc nó lại cho ta”. Cho chàng lại ở trước mặt ta đặc ý, xem ta như thế nào làm giảm nhuệ khí của chàng.

Về phần phương pháp Nam Cung Quyết nghĩ đến thiết kế Hạ Hầu Thần, lấy thông minh của Lạc Mộng Khê, chỉ cần nói bóng nói gió nhất định có thể biết.

Lần này một trận chiến ở Lạc vương phủ, đám người Hạ Hầu Thần nguyên khí đại thương, trong thời gian ngắn, bọn họ sẽ không dám lại có động tác gì, Nam Cung Quyết là người thông minh, tuyệt đối sẽ không bỏ qua một cơ hội có thể chèn ép Hạ Hầu Thần.

Kế tiếp đến phiên Nam Cung Quyết ra chiêu, không biết người thông minh tuyệt đỉnh như hắn sẽ lấy phương pháp gì đến đối phó đám người Hạ Hầu Thần.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Quyết, Dạ, Thần Đấu Trí

Phủ Thừa tướng, sài phòng.

Ánh nắng ấm áp xuyên thấu qua cửa sài phòng chiếu vào bên trong, Phương Mặc thân trúng cự độc đôi mắt nhắm chặt nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích, không biết là chết hay sống, hai tay hư thối không nhìn ra bộ dáng, huyết nhục mơ hồ chỉ còn lại xương cốt, nhìn qua thập phần dọa người.

Ngoài cửa nghe thanh âm ‘chi’ vang lên, cổng tre bị mở ra, Lạc Thái Vân mang theo nha hoàn bên người Đào nhi đến, trên tay Đào nhi còn bưng theo hơn phân nửa chậu nước.

Tiến vào sài phòng, nhìn người nằm trên mặt đất mê man bất tỉnh, cự độc đã được khống chế, trong mắt đẹp của Lạc Thái Vân hiện lên một tia âm lãnh: “Đào nhi, hắt nước cho hẩn tỉnh”.

Xem ra Lâm Huyền Sương y thuật xác thực cao minh, thế nhưng chỉ trong thời gian ngắn như vậy liền đem cự độc trên người Phương Mặc giải trừ hơn phân nửa.

“Dạ”. Đại phu nhân và Lạc Tử Hàm bị bức đi, Lạc Hoài Văn lôi kéo Lạc Tử Quận không biết đang làm gì thường xuyên không ở trong phủ, vì thế toàn bộ tướng phủ trở thành thiên hạ của tam phu nhân cùng Lạc Thái Vân, các nàng nói cái gì chính là cái đó.

Đối với nam tử lai lịch không rõ này Đào nhi cũng không dám hỏi nhiều, hiện tại Lạc Thái Vân là lớn nhất, nàng ta muốn Đào nhi hắt cho người này

tỉnh lại, vậy liền nghe theo lời nàng ta là tốt rồi, miễn cho biết quá nhiều chuyện bản thân lại không có được ngày lành.

Đào nhi tiến lên hai bước đem nước trong chậu hắt vào mặt Phương Mặc, nhất thời bọt nước văng khắp nơi.

Hiện tại đã bắt đầu mùa đông, thời tiết cũng chuyển lạnh, chậu nước lạnh của Đào nhi thành công làm cho Phương Mặc vốn đang hôn mê bất tỉnh phải giật mình, rất nhanh mở mắt muốn đứng dậy nhưng toàn thân lại không có chút khí lực, chỉ có thể dùng ánh mắt quan sát xung quanh tìm kiếm người hại hấn.

Lạc Thái Vân khoát tay áo, Đào nhi hiểu ý, hướng Lạc Thái Vân phúc thân rồi nhanh chóng đi ra ngoài, còn thật thức thời đem cánh cửa rách nát của sài phòng đóng lại.

“Phương Mặc, không thể tưởng tượng được người cũng có ngày hôm nay”. Xác nhận Đào nhi đã đi xa không nghe được bọn họ nói chuyện, trong mắt đẹp của Lạc Thái Vân lửa giận càng đậm, nghiêng răng nghiêng lợi cắn tức nhìn Phương Mặc.

Mà khi Phương Mặc nhìn rõ người trước mặt, khinh thường cười nhạo một tiếng: “Còn tưởng là ai, nguyên lai là Lạc tứ tiểu thư, như thế nào, nhớ Phương mỗ sao....”

“Câm miệng”. Phương Mặc lời còn chưa dứt liền bị Lạc Thái Vân lớn tiếng đánh gãy, bàn tay mềm hung hăng quăng cho Phương Mặc một bạt tai, khuôn mặt tuần tú của Phương Mặc bị nàng ta đánh đến lệch sang một bên, khóe liệng ần ần có tơ máu chảy ra, một nửa khuôn mặt tuần tú nhất thời sưng lên.

Phương Mặc phun ra một ngụm máu nhỏ, không giận mà cười, quay sang nhìn Lạc Thái Vân, đáy mắt ý cười càng đậm: “Chỉ tiếc, Phương mỗ chỉ thích nữ tử đàn ông, người giống như Lạc tứ tiểu thư đã bị ngàn

người động qua, cùng nữ tử thanh lâu cũng không khác là mấy, cho dù làm thiếp thất của ta, ta cũng không có hứng thú...”.

“Câm mồm”. Phương Mặc lại chạm đến vết sẹo của Lạc Thái Vân, Lạc Thái Vân giận không thể át, ngồi xổm xuống đối diện với Phương Mặc cầm giận hét lên: “Đều là do người, người hủy đi trong sạch của ta, hủy đi hết thảy của ta, nếu không ta đã sớm trở thành Lạc vương phi, ta giết người...”

Ngoài phòng, một thân ảnh yếu điệu đứng tại cửa sổ, nghe Lạc Thái Vân rống giận cùng với thanh âm ‘ba ba’ liên liếp của những bạt tai, đáy mắt lạnh lùng lóe lên nồng đậm trào phúng cùng khinh thường.

Lạc Thái Vân, đừng nói người hiện tại đã không còn là nữ tử trong sạch, cho dù người vẫn là tấm thân xử nữ, vị trí Lạc vương phi cũng không tới phiên người làm, bởi vì người không xứng với Nam Cung Quyết...

Nghĩ đến Nam Cung Quyết, Lâm Huyền Sương trong mắt đẹp thoáng hiện hàn quang: Nam Cung Quyết, một ngày nào đó ta sẽ cho người phải quỳ dưới chân của ta, cầu xin ta yêu người...

một loạt tiếng bước chân truyền đến, Lâm Huyền Sương thân hình vừa chuyển nháy mắt đã không thấy bóng dáng: “Tam phu nhân”, Đào nhi sau khi ra khỏi sái phòng vẫn chưa đi nơi khác, mà đứng bên ngoài tiểu viện chờ Lạc Thái Vân.

“Đào nhi, sao người lại ở đây, Thái Vân đâu...” Liễu Hương Hương chỉ biết là Lạc Thái Vân bị bắt, bị trọng thương, lại không biết Lạc Thái Vân bị những hắc y nhân này cường bạo.

Nghe được thanh âm Liễu Hương Hương, Lạc Thái Vân dừng lại động tác trong tay, đứng lên nhìn Phương Mặc hai má đã bị tát đến sưng đỏ, hơi thở càng thêm mỏng manh, giống như giây tiếp theo sẽ chết ngay lập tức, lớn tiếng giáo huấn:

“Phương Mặc, người thân trúng cự độc, là ta sai người giúp người giải đi hơn phân nửa độc tố, nhưng không có giải hết, độc tố trong người người sẽ phát tác chậm lại, nhưng là một khi phát tác sẽ sống không bằng chết”.

“Ta muốn cho người tận mắt nhìn thấy hai tay, hai chân mình đều là huyết nhục mơ hồ, chịu đựng hành hạ của cự độc, từ từ mà hư thối, sinh mệnh dần dần rời xa, sợ hãi mà tử vong đem lại bao phủ, cảm thụ cái chết chậm rãi tới gần, muốn chạy trốn lại bất lực...”

Người hung tàn như người chắc sẽ thực hưởng thụ quá trình này, sở dĩ ta làm như vậy chính là muốn cho người sống không bằng chết, ném trái tư vị chờ đợi tử thần đến sẽ như thế nào.

“Thải Vân, Thải Vân...” là Đào nhi nói cho Liễu Hương Hương biết Lạc Thải Vân đang ở trong này, Liễu Hương Hương đi vào tiểu viện gấp giọng gọi.

“Nường”. Phương Mặc hai má bị đánh sưng lên, là vừa rồi hắn nói lại chuyện lúc trước, bị Lạc Thải Vân đánh đến như vậy, Lạc Thải Vân ra tay đủ ngoan độc, bộ dáng Phương Mặc hiện tại thập phần buồn cười, nhưng Lạc Thải Vân nhìn hắn trừ bỏ tức giận chính là phẫn nộ, không có một chút ý tứ vui vẻ khi trả được thù.

Lạc Thải Vân hung hăng nhìn Phương Mặc liếc mắt một cái, quăng cho hắn một ánh mắt hung tợn, lại dùng hết toàn lực ở trên người hắn đá mấy cái, mới vừa lòng bước nhanh ra khỏi sài phòng ứng phó Liễu Hương Hương: Phương Mặc, người liền ở nơi này chậm rãi chờ chết đi.

“Thải Vân, con tới cái nơi cũ nát này làm gì?” Liễu Hương Hương liếc nhìn xung quanh lại không thấy một bóng người.

“Nhất thời nhàm chán đi chung quanh một chút, không nghĩ tới lại đi đến nơi này”. Lạc Thải Vân nói nhẹ nhàng băng quơ, thấy ánh mắt Liễu Hương

Hương nhìn thẳng vào sài phòng, liền vội vàng tiến lên đỡ lấy cánh tay Liễu Hương Hương:

“Nương, thời tiết chuyển lạnh, chúng ta mau chút trở về phòng đi, để tránh bị nhiễm phong hàn”.

Hiện tại tuy đã vào đông, thời tiết mặc dù chuyển lạnh, nhưng không khí hôm nay khá tốt, ánh nắng tươi sáng, vạn dặm không mây, Lạc Mộng Khê nằm trên ghế trong viện phơi nắng, Nam Cung Quyết bước nhanh từ bên ngoài viện đi vào.

Nhìn Lạc Mộng Khê buồn ngủ, đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết tràn đầy ý cười sủng nịnh: “Mộng Khê, thời tiết chuyển lạnh, nên trở về phòng để tránh bị nhiễm phong hàn”.

Lạc Mộng Khê mở to mắt, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ: “Ta cũng không muốn đi ngủ, chỉ là gần đây nhàm chán, không ngủ nhưng cũng không có việc gì để làm”. Mùa đông đến hơn nửa nàng lại đang có thai nên cũng trở nên lười biếng hơn.

thì ra là thế! Nam Cung Quyết đi tới trước ghế nằm, cúi người ôm lấy vai Lạc Mộng Khê, đem nàng kéo đứng lên: “Nếu trong phủ nhàm chán, ta sẽ cùng nàng ra ngoài đi dạo một chút, Băng Lam đi lấy cho vương phi kiện áo choàng”.

“Dạ, vương gia”. Băng Lam vừa mới pha một ấm trà ngon, để xuống đó bước nhanh đi vào phòng ngủ, Lạc Mộng Khê đối với hành động của Nam Cung Quyết lòng sinh khó hiểu: “Nam Cung Quyết, hiện tại là thời kì nguy hiểm, Hạ Hầu Thần không biết đã phái bao nhiêu thám tử theo dõi nhất cử nhất động của Lạc vương phủ, ta và chàng ra ngoài đi dạo không phải là cấp cho bọn họ cơ hội tốt đối phó chúng ta sao?”

Nam Cung Quyết mỉm cười, tự tin tràn đầy: “Trận chiến lần trước ở Lạc vương phủ, thực lực của Hạ Hầu Thần bị tổn hại hơn phân nửa, hắn sẽ

không dám ở ngay kinh thành Thanh Tiêu thiết kế ta một lần nữa, nếu không, người chịu thiệt chính là hân”.

Năng lực của Kiêu Ảnh Thập Bát Kỵ ai ai cũng đều kiêng kị, Hạ Hầu Thần đã biết được Kiêu Ảnh Thập Bát Kỵ chính là thủ hạ của Nam Cung Quyết, nếu không có mười phần nắm chắc hân chắc chắn không dám lại có hành động gì.

Nam Cung Quyết để cho Băng Lam về phòng lấy áo choàng cho Lạc Mộng Khê, nhưng khi Băng Lam đi ra phòng ngủ, trên tay lại cầm hai kiện áo choàng màu trắng một lớn một nhỏ, kiểu dáng, hoa văn thêu trên hai chiếc áo giống nhau như đúc, hiển nhiên chính là áo choàng tình nhân.

Nam Cung Quyết không nói gì thêm, nhận lấy áo choàng nhỏ hơn trong tay Băng Lam mặc vào cho Lạc Mộng Khê, cẩn thận kéo lại vạt áo giúp nàng, cao thấp đánh giá mọi chỗ thấy đã thỏa đáng mới nhận lấy kiện áo choàng còn lại mặc vào.

“đi thôi, mỗi ngày đều ở trong vương phủ xác thực thật buồn, cũng thực nhàm chán”. Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê đi ra ngoài phủ, phía sau truyền đến bước chân Băng lam, Nam Cung Quyết quay đầu: “Băng Lam, bốn vương cùng Mộng Khê đi một chút liền trở về, người không cần đi theo”.

“Dạ, vương gia”. Băng Lam thức thời dừng lại cước bộ, nhìn theo hai người đi xa. Từng cơn gió thổi qua làm vạt áo Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê bị thổi bay, giống như một đôi thần tiên quyến lữ, đẹp làm cho người ta không rời được tầm mắt.

Dịch quán, Hạ Hầu Thần không lấy được ‘trên biển hoa’, cũng không bắt được Lạc Mộng Khê còn bị tổn thất thảm hại, đại bại trở về, thủ hạ tinh anh chết hơn phân nửa, người trong tay không thể dùng, trong một thời gian

ngắn hăn không thể lại tiến hành kế hoạch thứ hai, trong lòng cực kì tức giận, tính tình tự nhiên cũng không tốt.

Trong phòng hăn mỗi ngày đều truyền đến thanh âm kịch liệt hỗn loạn, hạ nhân đều bị dọa phải tìm đường vòng mà tránh đi, không dám tới gần nửa bước.

Nam Cung Dạ, Hạ Hầu Thần không có bị thương, chỉ là nội lực tiêu hao quá độ. Nam Cung phong và Phùng Thiên Cương lại là một người bị thương cánh tay, một người bị bắn bị thương ở hông.

Phùng Thiên Cương nằm trên giường không thể động, cánh tay Nam Cung Phong bị cố định nhưng cũng có thể hành động tự nhiên, ở dịch quán đi một vòng, không có việc gì liền đi tìm Nam Cung Dạ.

Trong phòng Nam Cung Dạ không có người, giường đã sớm lạnh chứng tỏ hăn đã rời đi đã lâu.

Thế cục kinh thành thật không ổn định, tình thế khẩn trương, Nam Cung Quyết cơ hồ là phái người giám thị toàn bộ kinh thành, lúc này Nam Cung Dạ không có hảo hảo nghỉ ngơi lấy sức chuẩn bị cho chiến tranh, lại chạy đi nơi nào? hăn không sợ bị Nam Cung Quyết bắt được cũng không có ngày về sao, Kiều Ảnh Thập Bát Kỵ của Nam Cung Quyết cũng không phải chỉ có hư danh...

“Nam Cung Phong”. Ngay khi Nam Cung Phong đang âm thầm vì Nam Cung Dạ mà lo lắng, thanh âm Nam Cung Dạ vang lên ngay phía sau: “Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đã ra khỏi Lạc vương phủ, đây chính là cơ hội tốt để chúng ta xuống tay”.

Trận chiến ở Lạc vương phủ làm cho tính tình Hạ hầu Thần càng trở nên táo bạo, một mình ngồi trong phòng nghĩ đến Nam Cung Quyết đặc ý còn hăn thì thảm bại, Hạ Hầu Thần liền giận đùng đùng, bàn tay to vung lên những văn kiện trên bàn liền rút hết xuống đất.

Nam Cung Quyết, một ngày nào đó bản cung nhất định sẽ san bằng Thanh Tiêu, cho người đại danh lừng lẫy Lạc vương Thanh Tiêu trở thành kẻ vong quốc, nhận hết ngàn người trào phúng, vạn người ghét bỏ...

“Khởi bẩm thái tử điện hạ, Khang vương Nam Cung Dạ, Cảnh vương Nam Cung Phong cầu kiến”. Nam Cung Dạ và Nam Cung Phong đều đã bị Thanh Tiêu tước đoạt vương vị vương gia, đối với dân chúng Thanh Tiêu mà nói bọn họ chính là bình dân, nhưng đến nơi này của Hạ hầu Thần, hai người này tự dưng vô cớ lại được khôi phục thân phận.

“Mời bọn họ tiến vào”. Đối với người bán chủ cầu vinh Hạ Hầu Thần luôn luôn khinh thường, nhưng Nam Cung Dạ và Nam Cung Phong đều là vương gia của Thanh Tiêu, vẫn có một bộ phận đại thần hướng về bọn họ.

Huống chi, hai người bọn họ đối với Thanh Tiêu lại thập phần quen thuộc, tương lai khi đại quân tấn công Thanh Tiêu, không thể thiếu sự hỗ trợ của hai người này, trong lòng Hạ Hầu Thần tuy rằng rất chán ghét hai người này, nhưng bây giờ không phải là thời điểm cùng hai người bọn họ trở mặt.

“Hạ Hầu thái tử”.

“Khang vương gia, Cảnh vương gia”.

Hạ Hầu Thần lễ phép cùng Nam Cung Phong và Nam Cung Dạ chào hỏi: “Người đâu, đem phòng thu dọn sạch sẽ”.

Hạ Hầu Thần ra lệnh một tiếng vài nha hoàn bước nhanh vào phòng, bằng tốc độ nhanh nhất đem những mảnh vụn trên đất dọn sạch sẽ.

“Khang vương gia, Cảnh vương gia, mời ngồi”. Hạ Hầu Thần nghĩ rằng Nam Cung Dạ và Nam Cung Phong nhàn rồi vô sự nên tìm đến hân thưởng nghị biện pháp đối phó Nam Cung Quyết, không nhanh không chậm mời hai người bọn họ ngồi xuống.

Hạ Hầu thái tử, bốn vương mới từ Lạc vương phủ trở về, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đã lặng lẽ ra khỏi Lạc vương phủ...”

“thật sự?” Tin tức Nam Cung Dạ mang đến làm cho Hạ Hầu Thần đang không hề có kế sách trong lòng bỗng nảy ra một kế hoạch: “Bên người bọn họ mang theo bao nhiêu người? đi hướng nào?”

“Nhìn ở bên ngoài thì chỉ có Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê hai người ra phủ, nhưng bốn vương nhận thấy được có chín người trong Kiều Ảnh Thập Bát Kỵ đang âm thầm bảo hộ bọn họ”. Nam Cung Quyết hành sự xác thực rất cẩn thận.

“Đây chính là cơ hội lấy lại bản đồ phân bố binh lực, không biết Khang vương có nghĩ ra biện pháp nào hay không?” Nơi này là Thanh Tiêu, Hạ Hầu Thần cũng không muốn trực diện lộ mặt, nếu Nam Cung Dạ có thể giải quyết chuyện này, hẳn sẽ tận lực không nhúng tay vào.

Về phần Nam Cung Phong, Hạ Hầu Thần không trông cậy vào hẳn có thể giúp đỡ được chuyện gì, bởi vì trong mắt hẳn Nam Cung Phong cùng Bắc Đường Diệp đều giống nhau, đều không phải là nhân tài, không thể trở thành vương giả cho nên cũng sẽ không thể nghĩ được ra biện pháp nào hữu hiệu.

“hiện tại là thời kì rất nhạy cảm, Nam Cung Quyết làm việc lại thập phần cẩn thận, hơn nữa hẳn đối với Lạc Mộng Khê vô cùng để ý, cùng với bên người bọn họ còn có Kiều Ảnh Thập Bát Kỵ âm thầm bảo hộ, chúng ta không thể đánh bừa, chỉ có thể dùng kế...”

Nam Cung Dạ mâu quang sâu thẳm, đôi mắt nhìn đến một bức họa, khóe miệng giơ lên một tia ý cười quỷ dị, Hạ Hầu Thần ánh mắt âm trầm: “Khang vương gia đã nghĩ được ra biện pháp gì?”

Nam Cung Dạ nâng mắt, trong mắt tự tin tràn đầy: “Đúng vậy, lúc này chúng ta chỉ được phép thành công, không cho phép thất bại”. Nếu không

đả thảo kinh xà, làm cho Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê có phòng bị, muốn xuống tay là thập phần khó khăn.

trên đường cái người đến người đi, vô cùng náo nhiệt, ánh nắng ấm áp chiếu lên người làm cho người ta có cảm giác buồn ngủ, nếu không phải đang trên đường cái, đoán chừng là Lạc Mộng Khê lại lên giường mà ngủ, hay nằm trên ghế trong viện phơi nắng ngủ mất rồi.

đi trong đám người, nhìn kinh thành phồn hoa Lạc Mộng Khê không nhận được hỏi: “Nam Cung Quyết, chàng dẫn ta ra ngoài chỉ là để đi dạo phố thôi sao?”

“Đương nhiên không phải”. Nam Cung Quyết không chút nào che dấu mục đích của mình, liếc nhìn xung quanh một lát, nhìn đến cách đó không xa một bóng người rất nhanh đã biến mất, khước miệng giơ lên một độ cong duyên dáng: “Mộng Khê, gần đây rất bận, ta cũng ít tặng đồ gì cho nàng, phía trước có một tiệm trang sức, vào xem đi.....”.

“Ta không thiếu trang sức”. Trang sức chàng đưa ta đã rất nhiều a, vài thùng cũng không có đựng hết, huống chi đó lại đều là hoàng thượng ban cho, mỗi kiện đều là vô giá, trang sức trong tiệm này cho dù có đẹp cũng không thể sánh bằng đồ trong hoàng cung đi.

“Nàng đương nhiên không thiếu trang sức, nhưng đây là một mảnh tâm ý của ta, đừng từ chối”. không đợi Lạc Mộng Khê phản bác, Nam Cung Quyết đã kéo lạc Mộng Khê đi vào tiệm trang sức.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê quần áo bất đồng, chương quỳ vừa nhìn liền biết là khách quý, hai người vừa bước vào cửa tiệm liền có tiểu nhị ân cần tiến đến mặt đầy ý cười hỏi: “Nhị vị khách quan muốn mua thứ gì? Trong tiệm của chúng ta có trâm gài tóc, vòng tai, vòng ngọc, các loại vật phẩm trang sức cần gì đều có hết....”

“Đem những trang sức tốt nhất trong tiệm các người đều lấy ra đây”.

“Dạ được, ngài chờ một chút”. Chương quỳ động tác thập phần nhanh nhẹn, chỉ một lát sau liền đem các vật trang sức bày ra trước mặt bọn họ, để Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê lựa chọn.

Nam Cung Quyết lôi kéo Lạc Mộng Khê đến trước bàn, tinh tế đánh giá các loại trang sức quý giá hoa lệ, nhẹ nhàng lắc đầu: “Lão bản, những đồ trang sức này cũng chỉ có thể xem là bình thường, không còn cái tốt hơn sao?”

Lão bản ngẩng đầu, tinh tế đánh giá Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết tuấn mỹ vô trù, khí chất xuất chúng, trâm ngọc trên tóc lại trong suốt sáng trong, vừa thấy liền biết là không phải vật tầm thường.

Lạc Mộng Khê mặc dù mang khăn che mặt, nhưng khí chất phiêu dật xuất trần, búi tóc đơn giản, trang sức trên tóc cũng là những ngọc phẩm hiếm có, vòng tai cùng trang sức lại rất xứng, làm cả người càng thêm thanh thoát: Hai người này không phú cũng quý.

“Chương quỳ, còn có trang sức nào tốt hơn không?”

“Có có có, hai vị mời vào bên trong, trang sức tốt nhất đều ở bên trong”. Chương quỳ thực thích những khách nhân như vậy trong nhà phú quý, ra tay khẳng định rất hào phóng.

đi vào buồng trong, các vật phẩm nơi này mới được coi là vào mắt Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê, thích cái gì cứ việc chọn”. Bốn vương sẽ trả tiền.

“một khi đã như vậy, ta đây liền không khách khí”. Trong buồng có một vị phụ nhân trung niên, chuyên phục vụ những phu nhân nhà giàu đến mua trang sức.

Nhà phú quý thôi, thâm thiệp rất nhiều, nam tử không có khả năng bồi phụ nhân chính mình đến lựa chọn trang sức, nha hoàn bên người lại hầu hạ

không khéo, cho nên liền dùng đến vị phụ nhân trung niên này.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê tới nơi này mua đồ, lấy trình độ ân ái của bọn họ, tất nhiên Nam Cung Quyết sẽ giúp Lạc Mộng Khê mang vật trang sức, nhưng khi vào buồng trong, Nam Cung Quyết lập tức đi xem vòng tai linh tinh gì đó, Lạc Mộng Khê chọn được đồ trang sức chỉ đành phải nhờ phụ nhân trung niên kia mang giúp, xem xét hiệu quả.

Nam Cung Quyết đem vòng ngọc, vòng tai, ngọc bội đều xem hết, chọn mấy thứ tốt đưa cho tiểu nhị cầm, đột nhiên, một đôi kim kì lân hấp dẫn ánh mắt Nam Cung Quyết, kim kì lân này được điêu khắc rất sống động, giống như kim kì lân thật sự.

Nam Cung Quyết cầm lấy kim kì lân chậm rãi đi tới trước mặt Lạc Mộng Khê còn đang thử đồ trang sức: “Mộng Khê, nàng xem, là kim kì lân”.

Tặng kì lân ý tứ Lạc Mộng Khê đương nhiên là biết, nhìn đến Nam Cung Quyết vui vẻ đem kì lân để vào trong tay nàng, Lạc Mộng Khê sắc mặt ửng đỏ, buông gương đồng trong tay, tiếp nhận kì lân: “Điêu khắc trông rất sống động, cùng kì lân thật thật sự giống nhau”.

Phụ nhân trung niên đứng phía sau Lạc Mộng Khê, tay cầm gương đồng, trưng cầu ý kiến của nàng: “Phụ nhân, vật trang sức này như thế nào?”

“không tệ, tháo xuống đi, đợi lát nữa cùng nhau tính tiền”. Dù sao hôm nay cũng không phải là lấy tiền của ta, Lạc Mộng Khê vừa rồi đã được ngắm chính mình mang vật trang sức rồi, lúc này liền nói muốn mua.

“Được”. Phụ nhân trung niên trả lời một tiếng, trong thanh âm tràn ngập vui sướng: thật là người có tiền. Cẩn thận lấy xuống vật trang sức trên tóc Lạc Mộng Khê.

Những vật trang sức này là từ nhiều vật trang sức nhỏ hợp lại mà thành, lấy xuống có chút phiền phức, Lạc Mộng Khê cũng không vội, hưng trí

bừng bừng cùng Nam Cung Quyết thảo luận về kim kì lân.

“Thợ điêu khắc khéo nhất hoàng cung có lẽ cũng chỉ có thể làm được thế này, công phu của người này quả thực rất cao...”

“Mộng Khê, không cần lảng tránh, chẳng lẽ nàng không hiểu ý tứ của ta?” Ta cho nàng xem kì lân cũng không phải chỉ để cho nàng xem công phu điêu khắc.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê chỉ lo tán gẫu về kim kì lân, cũng không có chú ý phụ nhân trung niên phía sau.

Phụ nhân trung niên sau khi tháo hết vật trang sức xuống cho Lạc Mộng Khê, tự nhiên là nhìn thấy ‘trên biển hoa’ đang được buộc trên tóc Lạc Mộng Khê, mâu quang hơi lóe lên, giống như đang hạ quyết tâm rất lớn nhẹ nhàng lấy xuống ‘trên biển hoa’.

Lạc Mộng Khê chỉ thích những trang sức thoải mái, ‘trên biển hoa’ trên tóc chỉ quấn vài vòng, tháo xuống cũng không khó, nhưng không biết là vì có tật giật mình hay còn có nguyên nhân nào khác, khi phụ nhân trung niên mang ‘trên biển hoa’ tháo xuống lại mất không ít khí lực, trên trán mồ hôi ứa ra.

‘trên biển hoa’ rốt cục hoàn toàn thoát li khỏi tóc Lạc Mộng Khê, phụ nhân trung niên thở phào một hơi, đang muốn đem ‘trên biển hoa’ cất đi, Lạc Mộng Khê đột nhiên quay đầu: “Vật trang sức đã lấy xuống hết chưa?”

“một chút liền xong”. Ngay khi Lạc Mộng Khê quay đầu, phụ nhân trung niên theo bản năng đưa tay ra phía sau lưng, trên mặt đầy mồ hôi, Lạc Mộng Khê vẫn không chú ý, quay đầu lại tiếp tục cùng Nam Cung Quyết trò chuyện.

Phụ nhân trung niên âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đem ‘trên biển hoa’ cất đi, lại lấy ra một sợi dây cùng ‘trên biển hoa’ không khác biệt lắm buộc vào

trên tóc Lạc Mộng Khê.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đi vào tiệm trang sức này liền mua rất nhiều, rất nặng, Nam Cung Quyết là vương gia không thể cầm nhiều thứ như vậy đi trên đường, Lạc Mộng Khê là vương phi cũng không thể mang mấy thứ này. Vì thế, Nam Cung Quyết cho chương quầy một tấm ngân phiếu, bảo hãn cho người mang những thứ này đến Lạc vương phủ, không nhìn đến phụ nhân trung niên khi nghe được thân phận bọn họ, chính là biểu tình kinh ngạc không thôi, hãn chỉ là Lạc vương Thanh Tiêu thôi, biết được thân phận của hãn cùng Lạc Mộng Khê, kinh ngạc cũng là chuyện bình thường.

Đem mọi chuyện giao cho trưởng quầy, lúc hãn vẫn còn cam đoan sẽ đem những thứ này đưa tới Lạc vương phủ, Nam Cung Quyết đã lôi kéo Lạc Mộng Khê ra cửa hàng, đi trên đường cái.

Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết vừa đi ra khỏi cửa hàng, phụ nhân trung niên kia liền nói với chương quầy một tiếng rồi từ cửa sau đi ra ngoài.

Nếu như bình thường chương quầy sẽ không cho phụ nhân trung niên kia rời đi, nhưng mới vừa rồi làm xong một vụ mua bán lớn, chương quầy thập phần cao hứng, bảo tiểu nhị đem những trang sức gói cẩn thận đưa đi Lạc vương phủ, không có thời gian cũng phụ nhân trung niên kia so đo.

Phụ nhân trung niên đi ra khỏi cửa sau, sớm đã có người chờ ở trong một ngõ nhỏ: “Người đã lấy được?”

“Dạ...đúng vậy...”, phụ nhân trung niên nơm nớp lo sợ cầm ‘trên biển hoa’ trong tay đưa cho hắc y nhân, trong lòng không khỏi lo lắng: Vạn nhất Lạc vương phi biết được trên tóc nàng cũng không phải là ‘trên biển hoa’ thì làm sao bây giờ?

“Đây là thù lao cho người”. Hắc y nhân xác nhận đây đúng là trên biển hoa trên tóc Lạc Mộng Khê, trong lòng vui vẻ ném cho phụ nhân trung niên

một túi tiền, rất nhanh phi thân rời đi.

Nguyên bản là hắn muốn giết chết phụ nhân trung niên này, chính mình độc chiếm túi tiền kia, nhưng Hạ Hầu Thần và Nam Cung Quyết phát hiện dị thường, tạm thời không thể giết phụ nhân trung niên đó.

Nhận được túi tiền, phụ nhân trung niên mở ra xem, nhất thời trước mắt sáng ngời: Nhiều tiền như vậy, đủ cho ta dùng trong mấy chục năm, ta cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, để tránh bị Lạc vương gia phát hiện ra manh mối mà tìm tới cửa...

đi trên đường cái khuôn mặt Lạc Mộng Khê hơi trầm xuống: “Nam Cung Quyết, kinh thành nhiều cửa hàng như vậy, chàng vì sao nhất định phải đi cửa hàng của Lăng phủ?”

“Muốn chứng thực một chuyện”. Nam Cung Quyết đôi mắt hơi trầm xuống.

“Chứng thực chuyện gì? Lăng Khinh Trần cùng Hạ Hầu Thần cấu kết?” sẽ không đến mức tất cả mọi người đều bị Hạ Hầu Thần mượn sức đi.

“Sai, theo ta thấy, Lăng Khinh Trần cùng Hạ Hầu Thần không có cấu kết, nhưng gần đây Lăng Khinh Trần trở nên rất kì quái, trên người có luồng khí tức hắc ám rất mạnh, dựa theo phật học cùng võ học mà nói, hắn là đang luyện một loại tà công nào đó, hoặc là bị ma khí nhập thể...”

“Ý tứ của chàng, là muốn giúp hắn?” Lạc Mộng Khê bắt giữ đến ý tứ trong lời nói của Nam Cung Quyết

“Giúp Lăng Khinh Trần cũng không khác nào chính là giúp chính ta”. Nam Cung Quyết dừng lại cước bộ.

“Thế lực Lăng phủ không thể coi thường, nếu Lăng Khinh Trần luyện tà công tẩu hỏa nhập mà, hoặc bị ma khí nhập thể, vậy hẳn nhất định sẽ trở thành nhân sĩ tà đạo, toàn bộ Lăng phủ cũng sẽ gặp tai ương”.

“Hơn nữa Hạ Hầu Thần dã tâm bừng bừng, nếu Lăng Khinh Trần tà ác bị hẳn lợi dụng, toàn bộ thiên hạ sẽ đại loạn”.

“hiện tại chúng ta muốn đi đâu?” hôm nay Nam Cung Quyết mang nàng ra phủ chính là muốn nhiễu loạn tâm mắt người khác, hai người trở về càng muộn càng tốt.

“Phía trước có cửa hàng tơ lụa, chúng ta vào xem đi”. Lạc Mộng Khê theo ánh mắt Nam Cung Quyết nhìn lại, không tiếng động thở dài: Lại là Giang Nam Lăng phủ, xem ra là Nam Cung Quyết đã hạ quyết tâm giúp Lăng Khinh Trần.

Lăng Khinh Trần không phải là người xấu, chính là chấp niệm quá sâu, nếu hẳn có thể nghĩ thông suốt hết thủy, lại là một hảo bằng hữu hiếm có.

Lạc Mộng Khê trong lòng đang mãi suy nghĩ, liền bị Nam Cung Quyết kéo vào cửa hàng tơ lụa, cách đó không xa một người qua đường hết sức bình thường dừng lại cước bộ, nhìn Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê bên trong cửa hàng tơ lụa lựa chọn vải vóc, có chút đăm chiêu.

Hắc y nhân cầm ‘trên biển hoa’ nhanh chóng chạy về dịch quán, ba người Hạ Hầu Thần, Nam Cung Dạ, Nam Cung Phong đang ở thư phòng thương nghị sự tình: “Khởi bẩm thái tử điện hạ, ám vệ đã trở lại”.

“Mau cho hẳn tiến vào”. Hạ Hầu Thần dứt lời, một thân ảnh màu đen lập tức xuất hiện trước mặt Hạ Hầu Thần, Nam Cung Dạ, Nam Cung Phong: “Tham kiến thái tử điện hạ”.

“Thế nào?” Hạ Hầu Thần trong mắt tràn đầy chờ mong.

“Thuộc hạ may mắn không làm nhục sứ mệnh”. Hai tay dâng lên một sợi dây màu đen.

Hạ Hầu Thần đưa tay nhận lấy, đáy mắt kích động không thể dùng ngôn ngữ để hình dung: “Người đâu, đem nước biển đến”.

không lâu sau, một chậu nước biển trong suốt được mang vào phòng, Hạ Hầu Thần đem trên biển hoa để vào, nhất thời ánh sáng ngọc từ trong nước biển sáng lên, tầng tầng mở ra, trên mặt là những đường vẽ rõ ràng đập vào trong mắt.

“Bản đồ phân bố binh lực của Kì Thiên”. Nam Cung Dạ, Nam Cung Phong kinh hô ra tiếng: “Đây là thật, hay là giả?”

“Đương nhiên là thật”. Hạ Hầu Thần ngữ khí vi ngạo: “Đây chính là do thám tử ưu tú nhất Tây Lương vẽ lại...” Chỉ cần có nó, đánh bại Kì Thiên là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nam Cung Dạ ần ần cảm thấy không đúng: “Hạ Hầu thái tử, người không cảm thấy là lần này chúng ta lấy được ‘trên biển hoa’ quá dễ dàng sao?”

Lần trước một trận thảm chiến tại Lạc vương phủ Nam Cung Dạ vẫn còn nhớ rõ, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê sẽ không sơ ý đến mức chính mình thiếu đi thứ gì cũng không biết.

Nam Cung Dạ hoài nghi, không thể nghi ngờ chính là đối với ám vệ hoài nghi, tên ám vệ kia luôn luôn chỉ tôn kính đối với Hạ Hầu Thần, với những người khác, hẳn cho tới bây giờ cũng chưa thềm để ý qua.

“Ý của Khang vương gia là hoài nghi tại hạ đối với thái tử điện hạ bất trung? Lúc ấy Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết ở trong tiệp trang sức chọn trang sức, tại hạ mua chuộc được phụ nhân trung niên hầu hạ bọn nữ

tử thay trang sức, thừa dịp Lạc Mộng Khê không chú ý, thay đổi ‘trên biển hoa’ trên tóc nàng...”

“Đánh mất này nọ mà Lạc Mộng Khê cũng không biết sao?” Lấy năng lực của Lạc Mộng Khê, khi phụ nhân trung niên kia ra tay với nàng, sợ là nàng đã sớm nhận ra.

“Lúc ấy Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đang bàn luận một chuyện...”. Ám vệ muốn nói lại thôi, không biết có nên nói với mấy người này hay không.

“Là chuyện gì?” Nam Cung Dạ muốn biết tường tận mọi chuyện, không nghĩ ám vệ kia lại không muốn nói.

“Là kì lân tử, lúc ấy, Lạc vương gia Nam Cung Quyết cầm kim kì lân đưa cho Lạc Mộng Khê, nói là kì lân tử”.

Ách! Nam Cung Dạ, Hạ Hầu Thần cũng không nói chuyện: Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê là bận việc đàm luận về vấn đề tiểu hài tử, khả năng xem nhẹ hoàn cảnh chung quanh là rất lớn, huống chi kia lại là cửa hàng của Lăng phủ, nếu như xảy ra chuyện gì thì Lăng Khinh Trần tính sổ là được.

“Thuộc hạ có phái người theo dõi Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê, hai người bọn họ sau khi ra khỏi cửa hàng trang sức, lại đi cửa hàng tơ lụa”. Rất có khả năng là do trời chuyển lạnh Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê muốn mua một ít vật liệu may mặc về làm quần áo.

Nay thế cục kinh thành rất khẩn trương, hai người nên ít ra khỏi phủ mới đúng, lần này đi ra lại có Kiều Ảnh Thập Bát Kỵ âm thầm bảo hộ, tự nhiên là muốn đem mọi chuyện làm một lần cho xong.

“nói như vậy, bản đồ phân bố binh lực này là thật”. Nhìn bản đồ phân bố binh lực hiện ra trước mắt, khóe miệng Hạ Hầu Thần dâng lên một tia ý

cười quỷ dị: “Truyền lệnh xuống, sáng sớm ngày mai hồi Tây Lương”

Từ xưa đến nay, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Hạ Hầu Thần trong lòng tuy rằng nhớ thương Lạc Mộng Khê, nhưng nơi này là Thanh Tiêu hẳn không thắng được Nam Cung Quyết, chờ hẳn làm xong một chuyện khác, có đủ thực lực đánh bại Nam Cung Quyết lúc đó lại đem Lạc Mộng Khê cướp đi cũng không muộn.

Nam Cung Dạ trong lòng vẫn có chút hoài nghi, nhưng thấy Hạ Hầu Thần cao hứng phấn chấn như vậy hẳn cũng không có nói nữa, trầm hạ mí mắt không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Vào đêm, phủ thừa tướng im lặng dị thường, trong các phòng nha hoàn gã sai vặt cũng đều đi ngủ, trong sài phòng ánh đèn lại vẫn sáng, Lạc Thái Vân cầm chủ thủ trong tay, khuôn mặt lạnh như băng nhìn chăm chăm Phương Mặc đang hôn mê bất tỉnh, quần áo rách mướp, đáy mắt xinh đẹp hiện lên một tia âm lãnh.

Đột nhiên ra tay, chủ thủ trong tay hung hãn đâm đến trên người Phương Mặc: “A”, một tiếng hét thảm xuyên thấu tầng mây, Phương Mặc mở hai tròng mắt màu đỏ, hướng Lạc Thái Vân trợn mắt nhìn: “Lạc Thái Vân...người sẽ không được chết tử tế”.

Đối với Phương Mặc tràn đầy tức giận làm như không thấy, Lạc Thái Vân lạnh lùng cười: “Phương Mặc, mới như vậy đã không chịu nổi rồi sao? Thế này cũng chỉ mới là bắt đầu thôi”. Trò hay còn ở phía sau.

Phương Mặc đã trúng kịch độc không thuốc giải được, mặc dù Lâm Huyền Sương đã giải đi hơn phân nửa độc trong người hẳn nhưng độc đã công tâm, không có khả năng sống sót, cho dù hẳn còn sống cũng chỉ là kéo dài hơi tàn mà thôi.

Trong khoảng thời gian này khi hẳn còn sống, Lạc Thái Vân sẽ không để cho hẳn được sống tốt, mỗi khi rảnh rỗi ta sẽ tra tấn hẳn, trên người

Phương Mặc đã bị Lạc Thái Vân đâm không biết bao nhiêu miếng vết thương.

Sau khi đâm bị thương hấn Lạc Thái Vân lại không cho hấn được, để mặc máu từ trong cơ thể hấn chậm rãi chảy ra, về phần ăn cơm cũng là khi nào nhớ tới mới cho một lần, tất cả đều là người khác ăn còn thừa lại, không có gì dinh dưỡng, chỉ có thể cam đoan Phương Mặc không bị chết....

Vài lần trước khi Lạc Thái Vân tra tấn Phương Mặc, Lâm Huyền Sương còn ở ngoài phòng nghe lén một chút, thời gian lâu dần nàng ta cũng mặc kệ, tùy ý Lạc Thái Vân ép buộc: Chuyện nàng ta đáp ứng Lạc Thái Vân nàng ta đã làm được, sống chết của Phương Mặc cùng nàng ta không có quan hệ.

Lâm Huyền Sương ở Tướng phủ chỉ là vì điều dưỡng thân thể, Lạc Thái Vân đối đãi với nàng ta coi như không tệ, ăn mặc ở đều là tốt nhất, hơn nữa nàng ta cũng chỉ bị thương ngoài da cộng thêm mất máu quá nhiều, trải qua thời gian này điều dưỡng thân thể đã tốt lên rất nhiều.

Lạc Thái Vân vẫn luôn một lòng với Nam Cung Quyết, cho dù bị thất thân, lòng của nàng ta đối với Nam Cung Quyết vẫn chưa thu hồi, Lâm Huyền Sương cũng là nhìn trúng điểm này mới không vội vã rời đi.

Có lẽ ta có thể thông qua Lạc Thái Vân mở ra một con đường khác, từ đó tiếp cận Nam Cung Quyết đạt được mục đích của ta, lúc này ta đối với Nam Cung Quyết tuyệt đối sẽ không ngàn y trăm thuận, hạ thủ lưu tình.

Lạc vương phủ.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê sau khi dạo phố trở về, mệt đến không muốn động, phân phó Băng Lam đem những đồ tiểu nhị mang đến cất đi, đơn giản dùng chút bữa tối liền tắm rửa nghỉ ngơi.

đi dạo phố một ngày Lạc Mộng Khê thật là mệt mỏi, nằm ở trên giường không lâu liền tiến vào mộng đẹp, Nam Cung Quyết lại hoàn toàn không buồn ngủ, nhuyển ngọc ôn hương ở trong ngực hắn không muốn lại đi thư phòng xem sách, liền không có chuyện tìm chuyện mà nói:

“Mộng Khê, hai tháng sau là sinh nhật ta, nàng chuẩn bị đưa lễ vật gì cho ta?”

“Chàng muốn cái gì?” Lạc Mộng Khê nằm trong lòng Nam Cung Quyết, mơ hồ không rõ hỏi.

“Lạc vương phủ cái gì cũng không thiếu, ta cũng không muốn cái gì”. Nam Cung Quyết cúi đầu, khẽ hôn lên mặt Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê tính tặng cho ta cái gì?”

“Còn có hai tháng nữa, bây giờ nói chuyện đó chẳng phải rất sớm sao, chàng gấp cái gì, đến lúc đó nói sau”. Lạc Mộng Khê đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực Nam Cung Quyết tránh đi nụ hôn của hắn, không chút để ý trả lời: Chỉ mong tối nay Nam Cung Quyết không cần lại nổi lên sắc tâm mới tốt.

“Những lễ vật ban ngày ta mua cho nàng, nàng có thích không?” Nam Cung Quyết vùi đầu trong cổ Lạc Mộng Khê, cất tiếng hỏi.

“Ta thích, nhiều đồ như vậy, ta dùng bao lâu mới hết được”. Nam Cung Quyết có phải là nhiều tiền không có chỗ dùng hay không, lại mua nhiều đồ như vậy.

“Thế cục kinh thành ngày càng khẩn trương, trong thời gian ngắn chúng ta không thể lại đi ra ngoài như vậy, mua những thứ đó trở về là để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào”. Chắc chắn sẽ dùng đến.

“Ta mệt mỏi, đêm nay không thể lại suy nghĩ miên man”. Lạc Mộng Khê cảnh cáo: Nàng mệt mỏi, cục cưng khẳng định cũng mệt mỏi, tuyệt đối

không thể chịu được Nam Cung Quyết ép buộc.

“Đêm nay ta cũng mệt mỏi, sẽ không quấy rầy nàng nghỉ ngơi”.

Như vậy là tốt nhất! Lạc Mộng Khê nhắm mắt lại, không lâu sau lại tiến vào mộng đẹp, sau khi Lạc Mộng Khê ngủ, Nam Cung Quyết cũng tuân thủ ước hẹn, không có quấy nhiễu nàng, ôm chặt ôn hương nhuyển ngọc trong ngực, dần dần đi vào mộng đẹp.

Xác định hai người trong phòng đã ngủ, trên nóc nhà, một thân ảnh màu đen rất nhanh phi thân rời đi, hắc y nhân đi rồi, Nam Cung Quyết ánh mắt khép hờ đột nhiên mở ra, đáy mắt hiện lên một tia ý cười trào phúng.

Hôm sau, trời còn chưa sáng Hạ Hầu Thần đã hạ lệnh cho hơn phân nửa người rút về Tây Lương, chỉ để lại một bộ phận nhỏ ở lại kinh thành, rời đi tầm mắt của Nam Cung Quyết.

Tối hôm qua lên vào Lạc vương phủ chính là Nam Cung Dạ, ‘trên biển hoa’ dễ dàng lấy được làm cho hắn có chút hoài nghi, liền đi vương phủ tìm hiểu, nghe được đối thoại của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê liền không hề hoài nghi nữa.

Nhìn kinh thành quen thuộc, Nam Cung Dạ nắm chặt nắm tay, âm thầm thề: một ngày nào đó ta nhất định sẽ trở về, khi đó ta sẽ không còn là một vương gia thất thế như bây giờ, ta nhất định sẽ trở thành vương giả cao nhất Thanh Tiêu này.

Năng lực thám tử của Lạc vương phủ đúng là không thể xem thường, Hạ Hầu Thần rời kinh cực kì kín đáo, lại vẫn bị Nam Cung Quyết biết được.

“Hạ Hầu Thần là đi nơi nào?” Hồi Tây Lương, hay là đã đi Kì Thiên.

“Tất nhiên là hồi Tây Lương, sau mới phái binh tấn công Kì Thiên”. Nam Cung Quyết tự tin tràn đầy: “Hai canh giờ trước, thị vệ báo lại, phụ

nhân trung niên ở tiệm trang sức trộm đi ‘trên biển hoa’ đã phơi thây hoang dã”.

“Hạ Hầu Thần giết người diệt khẩu”. Thực ngoan độc, phụ nhân trung niên kia rõ ràng đã chạy trốn, thế nhưng vẫn không thể thoát khỏi một kiếp.

“Mộng Khê, nàng đi chuẩn bị một chút, chúng ta cũng rời kinh”. Hạ Hầu Thần không ở kinh thành, địch nhân lớn nhất của ta đã ẩn vào chỗ tối tăng cường thực lực chính mình, lúc này ta cũng sẽ không ngồi chờ chết.

“Rời kinh đi nơi nào? Rời đi bao lâu?” Đây là điều mà Lạc Mộng Khê quan tâm: Nàng đang có thai, nên tĩnh tâm dưỡng thai, lại chung quanh chạy loạn đối với cục cựa không tốt.

“Hạ Hầu Thần đi nơi nào?” Nam Cung Quyết không trả lời hỏi lại.

“Tây Lương, chẳng lẽ chúng ta cũng đi Tây Lương?” Nơi đó là địa bàn của Hạ Hầu Thần, chúng ta đi chẳng phải là chui đầu vô lưới, chỉ có con đường chết.

“Chúng ta không đi Tây Lương, đi nhà của Bắc Đường Diệp, Kì Thiên”. Giúp hẩn tra ra tên gian kế kia, thuận tiện ở lại Kì Thiên cùng Hạ Hầu Thần đấu trí.

Nam Cung Quyết vừa dứt lời, Bắc Đường Diệp đã bước nhanh đi đến: “Hai người các người sao còn ngồi im ở đây, nhanh chút thu dọn hành lý, chúng ta phải mau chóng rời Kì Thiên”.

“Các người nói chuyện đi, ta trở về phòng thu thập chút đồ”. Kì thật cũng không có gì cần thu thập, Nhạc Dịch sớm đem những vật dụng cần thiết khi đi đường chuẩn bị tốt, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết chỉ cần chuẩn bị vài bộ quần áo đi đường có thể tắm rửa là được rồi.

Lạc Mộng Khê căn bản không muốn rời kinh, nhưng Nam Cung Quyết lo lắng khi hắc rời đi kinh thành Lạc Mộng Khê sẽ xảy ra chuyện, liền kiên trì mang nàng theo bên người.

Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ chỉ phải tùy ý Nam Cung Quyết, dù sao nàng cũng mới có thai hơn một tháng, chỉ cần xe ngựa chạy vững vàng một chút, nàng sẽ không khó chịu, cực cũng tuyệt đối không xảy ra chuyện gì.

Nhìn Bắc Đường Diệp đáng vẻ lo lắng hận không thể lập tức trở về Kì Thiên, nghĩ cũng đúng, Kì Thiên là nhà hắc, hắc lại rời đi lâu như vậy, không tưởng nhớ mới là lạ, huống chi, trong những thân nhân của hắc lại có gian tế.

Lạc Mộng Khê ra khỏi thư phòng, bước nhanh đi về phía Khê viên, nửa đường gặp Lãnh Tuyết Tình được thị vệ dẫn đi tản bộ trong phủ, Lạc Mộng Khê liền chuyển hướng, chậm rãi đi về phía hắc.

“Lãnh Tuyết Tình, sao ngươi lại ở trong này?”

Nhìn thấy Lạc Mộng Khê, đáy mắt ưu thương của Lãnh Tuyết Tình hiện lên một tia vui sướng, lại lập tức biến mất vô tung: “Là Lạc vương gia mời Lãnh mỗ đến”. Về phần nguyên nhân, ta cũng không biết.

“Tình hình Tuyết Tình cung gần đây như thế nào?” Ta mang thai lâu như vậy, nếu Tuyết Tình cung không có gặp chuyện gì không may, chứng minh là Nam Cung Quyết nói đúng, ta cùng với Tuyết Tình cung đã không còn có vấn đề gì.

“Tuyết Tình cung hết thảm mạnh khỏe”. Tạm thời không có việc gì, lường trước Mộng Khê sẽ hỏi hắc khi nào mới trở về tìm cách cắt đứt quan hệ của nàng cùng Tuyết Tình cung, Lãnh Tuyết Tình liền giành trước trả lời:

“Ta đã mệnh cho tả hộ pháp trở về Tuyệt Tình cung, xem xét cách cắt đứt quan hệ của nàng cùng Tuyệt Tình cung, nhất định sẽ có biện pháp”.

Lạc Mộng Khê khóe miệng khẽ cười, một tia ý cười chua sót ẩn ẩn hiện lên khóe miệng, nàng vốn định nói: Người không cần phiền phức như vậy, ta cùng với Tuyệt Tình cung cũng đã không còn quan hệ gì.

Thanh âm thị vệ bẩm báo vang lên: “Khởi bẩm vương phi, vương gia cho mời Lãnh công tử đi thư phòng”.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Huyền Y Nam Tử

Kì Thiên quốc ở phía bắc Thanh Tiêu, nếu so sánh, mùa đông ở Kì Thiên quốc đến sớm hơn so với Thanh Tiêu.

Ba ngày sau khi Hạ Hầu Thần lặng lẽ rút khỏi Thanh Tiêu, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp cũng trên xe ngựa hồi Kì Thiên.

Sau khi Hạ Hầu Thần rời đi Thanh Tiêu liền trở về Tây Lương, chỉnh đốn lại quân đội, sau đó mới dẫn binh bắc phạt, ít nhất cũng cần thời gian một tháng đại quân mới có thể đến được biên giới Tây Lương cùng Kì Thiên.

Ba người Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp là trực tiếp đi Kì Thiên, cho dù bọn họ đi chậm lại cũng sẽ đến Kì Thiên trước lúc đại quân Tây Lương đến.

Kì Thiên hoàng thất gặp chuyện không may, Bắc Đường Diệp vội vã trở về, dọc theo đường đi cũng không chậm, xe ngựa mặc dù đi nhanh nhưng lại rất vững vàng, không có cảm giác xóc nảy, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ngồi trong xe ngựa không có việc gì làm liền ngồi uống trà, mỗi ngày trôi qua cũng thật nhàn nhã.

“Nam Cung Quyết, ngày đó chàng mời Lãnh Tuyết Tình đến Lạc vương phủ, rốt cuộc là nói chuyện gì với hã vậy?” Đối với nội dung nói chuyện của Nam Cung Quyết và Lãnh Tuyết Tình, Lạc Mộng Khê vẫn có chút tò mò, bởi vì sau khi đi ra khỏi thư phòng, đáy mắt Lãnh Tuyết Tình không còn ưu thương như trước, lạnh như băng, trở nên thập phần....cổ quái.

Lạc Mộng Khê hỏi thì hẳn lại trả lời một cách hàm hồ, rõ ràng là không muốn đem sự tình cùng Lạc Mộng Khê giải thích, Nam Cung Quyết mang theo vẻ mặt bí hiểm: “Thiên cơ không thể tiết lộ”.

Lạc Mộng Khê lại nghĩ biện pháp dò hỏi, vẫn là không thu hoạch được gì.

“Thiên cơ không thể tiết lộ”. Nam Cung Quyết buông cờ trắng trong tay, đem cờ đen bị cờ trắng vây xung quanh lấy ra khỏi bàn cờ.

Lạc Mộng Khê hung hăng trừng mắt liếc nhìn Nam Cung Quyết đang dào dạt đắc ý, trên mặt lại mang theo ý cười bí hiểm, đem cờ đen trong tay đặt lên trên bàn cờ: Lại là những lời này, chàng không thể đổi câu khác sao?

Trong lúc tức giận, Lạc Mộng Khê cảm giác được xe ngựa đang dần dần chậm lại, thanh âm ồn ào của mọi người truyền vào trong tai: “Xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm vương gia, vương phi, đã đến kinh thành Kì Thiên”. Xe ngựa dừng lại, thanh âm bẩm báo của thị vệ từ bên ngoài truyền đến, Lạc Mộng Khê buông quân cờ trong tay: “Nhanh như vậy đã đến kinh thành Kì Thiên”. Ta còn nghĩ là phải vài ngày nữa mới có thể tới.

Lạc Mộng Khê tò mò kinh thành Kì Thiên có bộ dáng ra sao, xốc lên màn xe hướng ra bên ngoài nhìn nhìn, đập vào mắt không phải là phong thổ dân tình Kì Thiên, mà là quần áo màu lam cùng với khuôn mặt tuần tú phóng đại của Bắc Đường Diệp.

Lạc Mộng Khê sửng sốt, thân thể rất nhanh lui về phía sau: “Bắc Đường Diệp, người dọa người là có thể hù chết người biết không?”

“Lạc Mộng Khê, không thể trách bốn hoàng tử, bốn hoàng tử muốn đi tới cùng các người chào hỏi, ai biết được người lại đột nhiên xốc lên màn xe

nhìn ra bên ngoài kia chứ”.

Lạc Mộng Khê đang muốn cùng Bắc Đường Diệp cãi lại vài câu, Nam Cung Quyết tiến lên phía trước: “Bắc Đường Diệp, nay địch trong tối ta ngoài sáng, bốn vương không nên xuất hiện ở Kì Thiên, để tránh bị thám tử Tây Lương phát hiện, người nên hồi cung trước, bốn vương cùng Mộng Khê đi đến biệt viện, nếu trong cung có việc, sai người đến biệt viện thông tri cho bốn vương”.

“Cũng tốt, vậy bốn hoàng tử đi trước một bước”. Bắc Đường Diệp bình thường nhìn như tùy tiện, đối với mọi chuyện đều không chút nào để bụng, kì thực hẳn là người cẩn thận, suy nghĩ chu đáo, hẳn ở ngoài cửa thành dừng xe chính là muốn cùng Nam Cung Quyết phân công nhau hành động, trong thời gian ngắn nhất có thể tìm ra gian tế trong hoàng thất Kì Thiên.

Xe ngựa của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê vẫn chưa vào thành mà chạy theo một hướng khác: “Nam Cung Quyết, trước kia có phải chàng thường đến Kì Thiên hay không, nếu không tại sao lại có một trang viện ở đây?”

Hơn nữa, vừa rồi lấy phản ứng của Bắc Đường Diệp, hẳn là biết biệt viện của chàng ở nơi nào.

“Ta có ba cái, một chính là Thanh Tiêu Lạc vương phủ, một cái là sương phòng ở thiếu lâm tự, cái còn lại chính là biệt viện ở Kì Thiên”. Nam Cung Quyết đáp nghi sở vấn.

“Mộng Khê, chẳng lẽ nàng không cảm thấy kì quái, vì sao ta ở thiếu lâm tự là nơi Phật môn thanh tịnh lại có được Kiều Ảnh Thập Bát Kỵ thế lực lợi hại như vậy?”

“Đương nhiên kì quái, nhưng đây là chuyện riêng tư của chàng, nếu chàng không muốn nói, ta cũng sẽ không hỏi”. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, cũng không muốn cùng người khác nói ra bí mật đó, đó

chính là quyền riêng tư, cho dù là vợ chồng không giấu nhau chuyện gì, nhưng có một số chuyện riêng tư không nói ra được cũng là chuyện thường tình.

Nam Cung Quyết nhẹ nhàng cười, trong tươi cười có chút chua xót: “Thế lực này của ta tuy là bí mật, nhưng ta cũng không ngại đem bí mật này nói với nàng”.

“Năm ấy ta mười bốn tuổi, ở trong cung bị người thiết kế bắt ta ăn cua, suýt chút nữa thì mất mạng, là phương trượng đại sư đem ta đến thiếu lâm tự cứu sống ta, nhưng người muốn hại ta thấy ta chưa chết liền sai người đuổi tới thiếu lâm tự, hạ sát thủ đối với ta...”

“Khởi bẩm vương gia, vương phi, đã tới biệt viện”. Thanh âm thị vệ cung kính truyền đến từ ngoài cửa, Nam Cung Quyết ngừng lại không kể nữa.

không biết có phải Lạc Mộng Khê nhầm lẫn hay không, khi nghe đến thanh âm bẩm báo của thị vệ, ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện lên một tia ý cười đặc ý: “Mộng Khê, xuống xe đi, cho nàng nhìn xem một ngôi nhà khác của chúng ta”.

Kì Thiên quốc hẳn là vừa mới có tuyết, trong trời đất trắng xóa một mảnh, đại khái là vì thời tiết rất lạnh nên mặc dù trời trong nhưng tuyết vẫn chưa tan.

Lạc Mộng Khê đứng trước một căn nhà cổ kính nhưng thập phần hào hoa, nhìn không được âm thầm giật mình: Nhìn nhà cửa này, vô luận là kiến trúc hay là diện tích, đều vô cùng xa hoa, so với Lạc vương phủ ở Thanh Tiêu chỉ có hơn chứ không có kém, Nam Cung Quyết nói nơi này là nhà cũng hoàn toàn xứng đáng.

“Tham kiến vương gia, tham kiến vương phi”. Tin tức Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đến nơi này sớm đã được truyền đến, trong biệt viện một

quản gia, một hàng gã sai vặt, lại chỉ có vài nha hoàn.

Lạc Mộng Khê đầu tiên là khó hiểu, sau đó lập tức hiểu rõ: Nam Cung Quyết không gần nữ sắc, trước đây trong biệt viện khẳng định chỉ có gã sai vặt, không có nha hoàn, nay mấy nha hoàn này sợ là vừa mới đưa tới, chuyên môn hầu hạ Lạc Mộng Khê nàng.

Hạ Hầu Thần mặc dù rời khỏi Thanh Tiêu, nhưng vì giấu giếm mọi người, hẳn cho một người hóa trang ở lại dịch quán, cũng không hề thiếu thị vệ Tây Lương thủ hộ.

Vì không để cho thị vệ Tây Lương nhận ra Lạc vương phủ có gì khác thường, ngoại trừ Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp, Lạc vương phủ một người cũng không có theo tới, Băng Lam đương nhiên cũng không thể đi theo bên người Lạc Mộng Khê.

Hộ vệ trên đường đi cũng chỉ là một ít thị vệ thông thường cùng với chín người trong Kiêu Ảnh Thập bát Kỳ, Phương Túy đứng đầu trong mười tám người cũng ở lại kinh thành hiệp trợ Nhạc Địch xử lý các chuyện tình trong Lạc Vương phủ, cùng với ứng phó những chuyện phát sinh.

“không cần đa lễ, đều bình thân cả đi”. Nam Cung Quyết ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đứng thẳng thân thể, quản gia ở biệt viện cùng Nhạc Địch ở kinh thành là bất đồng, là một trung niên là tử, ánh mắt sắc bén, vừa thấy liền biết là một người thông minh, có khả năng.

“Vương gia”. một nha hoàn bưng một cái khay đi đến trước mặt Nam Cung Quyết cách một thước thì dừng lại, trên khay được vải bố che lại, không biết bên trong đựng vật gì.

Những nha hoàn ở biệt viện này đều không phải là nha hoàn bình thường, mà là thế lực Nam Cung Quyết âm thầm huấn luyện, đối với thói quen của Nam Cung Quyết tự nhiên là rất lưu tâm, không có chút làm trái.

Nam Cung Quyết lấy đi khăn che trên khay, một kiện áo choàng màu trắng không một tia tạp sắc hiện lên trong mắt mọi người, màu trắng dưới ánh mặt trời ánh lên tia hào quang, làm cho lòng người nhìn không được âm thầm tán thưởng: Đúng là một chiếc áo choàng tuyệt vời, giá trị chắc chắn rất xa xỉ đây.

Nam Cung Quyết cầm lấy kiện áo choàng, trước tầm mắt hâm mộ tất cả mọi người choàng lên trên người Lạc Mộng Khê: “Kì Thiên quốc mùa đông gió lớn, rét lạnh, mặc nhiều áo một chút....Nếu nàng cùng cục cưng bị đông lạnh, đau lòng nhưng là ta nha”.

Kì Thiên quốc mặc dù lạnh, nhưng xe ngựa Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ngồi lại thực ấm áp, hơn nữa lần này đi lên phía bắc hai người lại mang theo rất nhiều quần áo, biết Kì Thiên quốc có tuyết rơi Lạc Mộng Khê đã mặc thật nhiều quần áo mới xuống xe ngựa, căn bản là không cảm thấy lạnh.

Bất qua, Nam Cung Quyết quan tâm nàng, làm cho Lạc Mộng Khê từ trên người ấm đến trong lòng: “Đừng chỉ lo cho ta, chàng cũng mặc nhiều một chút”. Tuy nói bệnh hiểm nghèo của chàng đã khỏi hẳn, nhưng Kì Thiên quốc rất lạnh, không mặc nhiều quần áo một chút sao được.

“Khụ khụ khụ...” Thấy Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê không coi ai ra gì quan tâm lẫn nhau, quân gia ho nhẹ vài tiếng: “Vương gia, vương phi, phòng đã chuẩn bị tốt ấm lò, mời theo ti chức vào trong thôi”.

Nửa năm không thấy Nam Cung Quyết, hẳn giống như thay đổi thành người khác, chẳng những có thể gần nữ sắc, tính cách cũng trở nên cởi mở hơn, lão quân gia âm thầm vì hẳn mà cao hứng: Vương gia rốt cuộc có thể giống như người bình thường, này còn phải cảm ơn vương phi, không biết vương phi đã làm như thế nào làm cho vương gia ái mộ...

Nghĩ đến đây, quản gia không khỏi nhìn Lạc Mộng Khê nhiều hơn một chút, Lạc Mộng Khê đến Kì Thiên, dọc theo đường đi đều là ngòi trong xe ngựa nên không có mang khăn che mặt, sau khi xuống xe cũng không để ý.

Vừa rồi tất cả mọi người đều cúi đầu, không ai dám nhìn Lạc Mộng Khê, nay mọi người đều ngẩng đầu, nhìn thấy nàng có được khuynh thế chi dung, làm người người nhìn thấy đều không khỏi điên cuồng, trong lòng khiếp sợ không thôi: không thể tưởng được trên đời còn có được nữ tử tuyệt sắc như vậy, khó trách vương gia lại có thể ái mộ vương phi, phóng mắt khắp thế gian, sợ là không có một nam tử nào lại không bị dung mạo của nàng làm cho khuynh đảo.

Nha hoàn, gã sai vặt, thị vệ, quản gia đều nhìn chăm chăm Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết tự dưng sinh ra một cỗ tức giận, ánh mắt lạnh như băng mang theo sắc bén quét một vòng.

Tiếp nhận được ánh mắt Nam Cung Quyết, mọi người giật nảy người rung mình một cái, tầm mắt trên người Lạc Mộng Khê rất nhanh thu hồi, cúi đầu xuống, không dám lại ngẩng lên, thậm trí ngay cả thở mạnh cũng không dám ra.

Bọn họ vừa rồi thật đúng là có chút thất thần, thế nhưng dám không kiêng kị gì nhìn chăm chăm vương phi, khó trách vương gia lại tức giận như vậy.

“Mộng Khê, bên ngoài gió lớn, chúng ta vào đi thôi”. Nam Cung Quyết ngữ khí ôn nhu làm cho mọi người kinh ngạc mở lớn miệng, nửa ngày vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Vừa rồi là vương gia của bọn họ nói chuyện sao, này...cũng quá là bất khả tư nghị rồi, cùng diêm la lãnh khốc trước kia hoàn toàn bất đồng, căn bản chính là hai người...

không để ý đến ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê hướng trong viện đi đến.

Thời gian một nén hương trước, cũng chính là lúc Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đi vào cửa thành Kì Thiên quốc thì tuyết cũng ngừng rơi, trong biệt viện, từng nhóm hạ nhân đang dọn tuyết lên trên những chiếc xe chuẩn bị đem đi đổ, thấy Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê tiến vào liền vội vàng ngừng lại động tác trong tay: “Tham kiến vương gia, vương phi”.

Bọn hạ nhân động tác rất nhanh, chỉ trong thời gian ngắn như vậy liền đem biệt viện quét tước sạch sẽ đâu ra đấy rồi.

Trong biệt viện, đình đài lầu gác, cầu nhỏ nước chảy, núi giả hồ nước cái gì cần có đều có, so với Lạc vương phủ ở Thanh Tiêu một chút cũng không kém.

Nhưng kiến trúc trong biệt viện này, mỗi cảnh trí cùng Lạc vương phủ đều không giống nhau, nơi này là Kì Thiên quốc, biệt viện này hẳn là dựa theo phong tục riêng của Kì Thiên mà xây dựng nên.

Lạc Mộng Khê mãi xem xét cảnh trí xung quanh, Nam Cung Quyết đã mang theo nàng đi tới trước cửa phòng ngủ, cửa phòng mở ra, một cỗ nhiệt ấm áp từ từ trong không khí ập vào mặt, Lạc Mộng Khê thu hồi tầm mắt, hướng trong phòng nhìn lại: “Vương gia, vương phi, phòng ngủ đã theo sở thích của vương gia mà bố trí xong...”

Trong phòng ngủ thực ấm, nhưng lại không có chậu than, mùi đàn hương tỏa nhiên quanh quần chóp mũi, Lạc Mộng Khê trong lòng buồn bực: “Nơi này rõ ràng không có đặt thứ gì khác, sao lại ấm như vậy?”

“không có việc gì, các người đều đi xuống đi”. NamCung Quyết lạnh lùng phân phó.

“Dạ, vương gia”.

Hạ nhân thức thời đem cửa phòng đóng lại, rất nhanh rời khỏi tiểu viện, Nam Cung Quyết nhẹ nhàng cười, cởi xuống áo khoác trên người Lạc Mộng Khê ném đến trên giá quần áo cách đó không xa: “Trong các góc phòng đều đặt một loại đá cực kì đặc thù, tự nó phát ra hơi nóng”.

Lạc Mộng Khê theo ánh mắt Nam Cung Quyết nhìn lại, quả nhiên thấy được một tảng đá bóng loáng, bước nhanh đi đến phía trước cẩn thận quan sát: “Kì Thiên mặc dù lạnh, con người thật ra lại thật thông minh, thế nhưng nghĩ ra loại phương pháp này để sưởi ấm...”

Tự nhiên, bảo vệ môi trường, so với dùng than sưởi ấm thông minh hơn không biết bao nhiêu lần.

Nam Cung Quyết đang ngồi ở bên cạnh bàn châm trà, nghe được lời Lạc Mộng Khê nói cười lắc lắc đầu: “Loại phương pháp sưởi ấm này không phải do người Kì Thiên phát minh, mà là kiệt tác của ta”.

“thật sự?” không thể tưởng được, Nam Cung Quyết thế nhưng thật biết hưởng thụ cuộc sống.

Nam Cung Quyết cầm tách uống một ngụm, khẽ nói: “Năm ấy ta mười bốn tuổi, tuy rằng sau khi theo phương trượng đại sư trở về thiếu lâm tự, Thanh Tiêu lại phái ra sát thủ theo tới thiếu lâm tự ám sát ta, phương trượng mặc dù có thể bảo vệ ta nhất thời, nhưng sợ trăm lần cẩn thận vẫn có một lần sơ sót, để cho sát thủ Thanh Tiêu đắc thủ”.

“Đúng vào lúc này, Kì hoàng, cũng chính là phụ hoàng của Bắc Đường Diệp mang theo nữ quyến hoàng thất đến thiếu lâm tự dâng hương, vì bảo vệ chu toàn cho ta, phương trượng liền nhờ Kì hoàng âm thầm mang theo ta hồi Kì Thiên...”

nói tới đây, ánh mắt Nam Cung Quyết có chút ảm đạm: “Lúc ấy, ta mặc dù tránh khỏi sát thủ của Thanh Tiêu, nhưng thân mang bệnh nặng, sợ lạnh,

không quen ngủi vị than, mà mùa đông Kì Thiên lại rất dài, mặc dù là hoàng cung, phần lớn thời gian cũng đều dựa vào đốt than để sưởi ấm”.

“Ở đây, khi thời tiết khô ráo và chuyển nóng, bệnh tình của ta sẽ càng nặng thêm, mỗi lần ngẫu nhiên có cơ hội, ta sẽ cùng Bắc Đường Diệp đi chơi, ở trên núi phát hiện ra hòn đá nhỏ tự phát ra hơi nóng này”.

“Lúc ấy, tảng đá này đang ngâm trong nước, chung quanh đều là băng tuyết, chỉ có nước chỗ đó là ấm không có chút băng phủ,... nước chung quanh tảng đá đều bị nóng chảy ra”.

“Vì thế chàng đã mang những tảng đá này về đặt ở trong phòng để sưởi ấm”. Lạc Mộng Khê tiếp lời của Nam Cung Quyết: thật đúng là người thông minh.

“Vương gia, Thanh Tiêu cho bồ câu đưa tin tới”. Thanh âm bẩm báo của thị vệ ở ngoài cửa vang lên, Nam Cung Quyết đứng lên: “Mộng Khê, nếu mệt mỗi nàng hãy đi nghỉ trước, ta đi xem là có chuyện gì, cần cái gì cứ kêu Cầm, Kì, Thư, Họa”.

Cầm, Kì, Thư, Họa, chính là bốn nha hoàn mới tới, chuyên môn phụ trách ăn ở của Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết trở về phòng, bốn người đương nhiên sẽ không đến gần quá, mà ở lại tiểu viện chờ phân phó.

Nam Cung Quyết ra khỏi phòng, ở trong viện dừng lại một lúc liền đi tới thư phòng, Lạc Mộng Khê vốn định ngủ một lát, nhưng nằm đến trên giường lại không hề cảm thấy buồn ngủ.

Lơ đãng ghé mắt, trong thấy bên ngoài tuyết một mảnh trắng xóa, Lạc Mộng Khê ánh mắt lóe sáng, trong lòng quyết định chủ ý, xốc chăn lên xuống giường, cầm lấy kiện áo choàng Nam Cung Quyết mới làm cho nàng rồi ra khỏi phòng đi ra ngoài.

Khi ở hiện đại, Lạc Mộng Khê sống trong thành phố bốn mùa ấm áp như mùa xuân, chưa từng thấy tuyết, tuy rằng khi chấp hành nhiệm vụ có đi qua địa phương cũng rất lạnh, nhưng nàng đang có nhiệm vụ trong người, không có tâm tình thưởng thức cảnh tuyết.

Mấy ngày hôm trước tới Kì Thiên, trông thấy tuyết bay đầy trời, nhưng lúc ấy bọn họ là đang vội vã lên đường, Lạc Mộng Khê cũng chỉ là qua màn xe thưởng thức một chút cảnh tuyết, chưa được làm người tuyết, nặn cầu tuyết.

Nay, bọn họ đã vào tới Kì Thiên, ở trong biệt viện, Lạc Mộng Khê cũng không có chuyện gì cần bận tâm, có thể tận tình mà thưởng tuyết.

Bất quá, hạ nhân ở biệt viện rất chịu khó, tuyết trong viện đều được dọn đi hết rồi, Lạc Mộng Khê muốn thưởng tuyết, phải đi ra ngoài biệt viện.

Cầm, Kì, Thư, Họa đều ở ngoài tiểu viện, tùy thời chờ đợi Lạc Mộng Khê phân phó, chính là, Lạc Mộng Khê mới tới, cùng các nàng không quen thuộc, mang theo bốn người sợ là chơi đùa sẽ không có hứng.

Lặng yên không tiếng động bay ra bên ngoài tường cao, quan sát xung quanh thấy không có người, Lạc Mộng Khê thả người nhảy, thân ảnh yếu diệu bay ra khỏi biệt viện, rơi xuống trên tuyết thật dày bên ngoài biệt viện.

Biệt viện được xây dựng ở ngoại ô kinh thành, phụ cận cũng không có ai ở, không có người đi lại, phóng tầm mắt ra xa, ngoại trừ cây cối thì chính là tuyết, trên một số cây đại thụ đọng lại một lớp tuyết thật dày, như thế lại tạo nên một cảnh trí khác, có một phong vị rất đặc biệt.

Xem chừng là tuyết cũng đã ngừng hẳn, vừa rồi còn lất phất bay đầy trên lá cây, nhưng có lẽ là do ánh nắng mặt trời ấm áp làm cho tuyết bị hòa tan, từ trên lá cây ào ào đổ xuống.

Lạc Mộng Khê vận dụng khinh công, đi lại trong rừng cây còn đầy tuyết đọng, tò mò lướt nhìn khắp nơi, trên mặt tuyết lưu lại những dấu chân nhợt nhạt, Lạc Mộng Khê nhìn mà không ngừng tán thưởng: Cảnh tuyết rơi cùng với cảnh sắc bình thường quả thật bất đồng, lại có một loại lãng mạn tuyết vời...

Trận tuyết lớn này là bắt đầu rơi từ lúc đám người Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê tiến vào, lúc rơi lúc ngừng, lúc lớn lúc nhỏ, cứ như vậy ép buộc cũng đã bốn năm ngày, hôm nay xem ra cũng đã ngừng hẳn, vài con thú nhỏ trốn tuyết mấy ngày hôm nay cũng đã ra ngoài đi kiếm ăn.

Bỗng dưng, khi Lạc Mộng Khê đang ngắm cảnh đẹp xung quanh, một thân ảnh đỏ rực lướt qua trước mắt Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê đầu tiên là kinh hãi, sau khi thấy rõ thân ảnh nho nhỏ đang chạy rất nhanh về phía trước, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên ý cười.

Hỏa hồ ly, toàn thân không có một tia tạp mao (lông), hiếm thấy, thật là hiếm thấy, ta phải thử xem có thể bắt được nó hay không...

Vì thế, trong rừng cây liền xuất hiện một cảnh tượng: trên mặt tuyết trắng, hỏa hồ ly chạy ở phía trước, Lạc Mộng Khê đuổi theo phía sau, tóc bị gió thổi bay lên, tán loạn phía sau, xa xa nhìn lại, giống như thiên tiên hạ phàm.

Trong biệt viện, Nam Cung Quyết sau khi xử lý xong chính sự, nhanh chóng trở về phòng ngủ, tuy rằng trong thư phòng cũng thực ấm áp, nhưng lại không giống trong phòng ngủ có nhụyên ngọc ôn hương.

Vốn tưởng rằng Lạc Mộng Khê đang ở bên trong phòng nghỉ ngơi, mà khi Nam Cung Quyết bước vào, nhìn đến giường trống không, trong lòng không khỏi lo lắng, không có dấu vết đánh nhau, kiện áo choàng hẳn đưa cho nàng cũng không thấy.

Nam Cung Quyết hiểu được, là Lạc Mộng Khê tự mình đi ra ngoài, nơi này là biệt viện, là địa phương của Nam Cung Quyết hẳn, không có người có thể lặng yên không một tiếng động ở nơi này bắt đi Lạc Mộng Khê, huống chi, ngoài viện còn có bốn nha hoàn võ công không kém.

Nhưng bốn tên nha hoàn này cũng thật vô tích sự, ngay cả Mộng Khê ra ngoài khi nào cũng không biết, còn đứng ở ngoài viện chờ phân phó.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bốn tên nha hoàn này võ công mặc dù cao, nhưng cũng không có lợi hại như Lạc Mộng Khê, nếu Lạc Mộng Khê cố ý tránh các nàng, các nàng đương nhiên là không thể phát hiện.

Biệt viện trong trong ngoài ngoài đều là người của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê đi ra ngoài không kinh động đến bốn nha hoàn, nhưng cũng không thể gạt được ám vệ mà hẳn an bài bảo hộ cho nàng: “Vương phi đi nơi nào?”

Nam Cung Quyết đi ra khỏi phòng ngủ, hướng ra giữa sân hỏi một câu, giữa không trung thế nhưng vang lên tiếng trả lời: “Hồi vương gia, vương phi đi ra bên ngoài biệt viện ngắm cảnh”.

Biết được hướng đi của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết không hề chậm trễ, thân ảnh thon dài nhảy ra ngoài tường cao, bay tới bên ngoài biệt viện, trên tuyết một loạt dấu chân nhợt nhạt hướng về phía trước, Nam Cung Quyết thở dài, rất nhanh theo dấu chân đuổi theo.

Tốc độ của hỏa hồ ly mặc dù mau, nhưng Lạc Mộng Khê dùng là khinh công, tốc độ của hỏa hồ ly có nhanh thế nào chẳng nữa, cũng không thể nhanh hơn Lạc Mộng Khê, hai thân ảnh một đỏ một trắng, một lớn một nhỏ khoảng cách ngày càng gần.

Hỏa hồ ly gần trong gang tấc, Lạc Mộng Khê nội tâm vui mừng: Tiểu hồ ly, ta xem người chạy đi đâu.

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê đang muốn cúi người bắt lấy tiểu hồ ly, bên cạnh một tiếng gió mãnh liệt truyền đến, giống như hàng loạt vũ khí xé không mà đến.

Lạc Mộng Khê hí mắt lại, thân thủ đem tiểu hồ ly bắt lấy, thân ảnh yếu diệu ở giữa không trung xoay tròn vài vòng, né qua ba mũi tên bay đến, nhẹ nhàng từ giữa không trung hạ xuống.

Áo choàng trắng cùng với mái tóc đen bay lên hạ xuống, hiện ra dung nhan khuyên thế, xuất trần, không giống phàm nhân, đột nhiên xoay người nhìn về phương hướng mũi tên phóng đến, trong đôi mắt đẹp trong trẻo lại bình tĩnh không một gợn sóng.

một gã nam tử trẻ tuổi mặc huyền y đứng cách đó không xa, trên tay còn cầm cung tiễn chưa thu hồi, dung nhan anh tuấn như điêu khắc, làm cho người ta khắc sâu ấn tượng, khắp người là lãnh ý cùng sát ý giống như địa ngục diêm la, mâu quang sâu thẳm như hồ nước, lại ẩn hiện tà ác cùng hắc ám, cùng với một thân hắc y nhưng lại thập phần xứng đôi.

Khi Lạc Mộng Khê quay đầu lại, nhìn thấy được trong mắt nam tử một tia kinh diễm, cùng người bên ngoài bất đồng là, kinh diễm chỉ ngẩn ngui qua đi, nam tử liền khôi phục bình thường, không nói một lời nhìn chăm chăm tiểu hồ ly trên tay Lạc Mộng Khê.

“Tiểu hồ ly này là do ta bắt được”. Cũng là ta nhanh mắt nhìn thấy.

Ở đây không hề thiếu bầy do thợ săn đặt trong rừng, chờ sau khi tuyết ngừng hẳn sẽ bắt được động vật đi ra kiếm ăn.

Nếu đứng trước mặt Lạc Mộng Khê là thợ săn, Lạc Mộng Khê chắc chắn sẽ bỏ tiền ra mua tiểu hồ ly này, dù sao thợ săn cũng là nhờ vào việc săn thú mà kiếm cơm, mấy ngày nay trời đều hạ tuyết, không săn được thú, người ta chẳng phải là đói chết sao.

Hắc y nhân cách đó không xa một thân cầm y hoa phục, cung tiễn hắc cầm trong tay giá trị cũng là thiên kim, không phải người bình thường có thể có được, cho nên hắc tuyệt đối không phải thợ săn.

Có thể là một vị công tử quý tộc của Kỳ Thiên quốc, ở lâu trong nhà buồn chán, sau khi tuyệt ngưỡng không có việc gì liền vào trong rừng đi săn giết thời gian mà thôi.

Săn thú cũng có quy định, bất kể là ai nhìn thấy con mồi đầu tiên, chỉ cần bắt được con mồi trước, con mồi đó liền thuộc về người đó.

Nay, tiểu hồ ly đã bị Mộng Khê ôm vào trong ngực, là nàng bắt được, huyền y nam tử không thể lại tranh với nàng, đại khái là bị chuyện vừa rồi làm cho sợ hãi, tiểu hồ ly thế nhưng thập phần im lặng nằm trong lòng Lạc Mộng Khê, trợn mắt đánh giá hắc y nhân cách đó không xa.

Huyền y nam tử không nói gì, ngẩng đầu nhìn phía Lạc Mộng Khê, trong mắt lạnh như băng, hắc ám dâng lên.

“Mộng Khê, Mộng Khê...” ngay tại khi Lạc Mộng Khê đang kinh hãi ánh mắt hắc ám của huyền y nam tử, tiếng gọi của Nam Cung Quyết từ xa truyền đến, Lạc Mộng Khê trong lòng vui vẻ, xoay người nhìn về phía phát ra thanh âm: “Ta ở trong này”.

một trận hắc phong từ bên người thổi qua, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, rất nhanh ghé mắt nhìn lại: Địa phương vừa rồi hắc y nhân đứng, hiện giờ đã không còn bóng người, tiểu hồ ly trong lòng Lạc Mộng Khê bình yên vô sự, không hề bị cướp đi...

Tên kia rốt cuộc là loại người nào, chạy đi không nói một tiếng, khi lướt qua ta cũng không cướp đi tiểu hồ ly, nhưng càng đi về phía trước lại chính là nơi sâu nhất trong rừng cây, chẳng lẽ lại không thể bắt được động vật mà hắc muốn...

“Mộng Khê, sao nàng lại chạy tới nơi này, nàng có biết hay không ở sâu trong rừng cây có rất nhiều cạm bẫy do thợ săn đặt...”

Ngữ khí Nam Cung Quyết thân thiết lại hàm chứa chút trách cứ, trên tuyết, Lạc Mộng Khê áo trắng tung bay, giống như tiên tử hạ phàm, đẹp làm cho người ta không thể rời tầm mắt, trên tay lại ôm tiểu hồ ly màu đỏ, ánh nắng quanh thân nàng tạo thành một vòng sáng màu vàng tuyệt đẹp, cả người càng trở nên thần bí, cao quý và phiêu dật.

Nhìn Lạc Mộng Khê lúc này, cho dù Nam Cung Quyết có trăm ngàn câu trách cứ cũng không nói nên lời: “Nàng một mình chạy tới nơi này, chỉ vì bắt lấy tiểu hồ ly này?”

không thể phủ nhận là tiểu hồ ly nhìn rất được, một thân lửa đỏ không mang một tia tạp sắc, đôi mắt to đen lúng liếng đảo quanh khắp nơi, chọc người yêu thích không thôi.

“không phải, ta tới nơi này là để xem tuyết, ngắm cảnh, tiểu hồ ly chỉ là trong lúc vô tình nhìn thấy”. Bắt lấy chơi.

Huyền y nam tử đã đi, Lạc Mộng Khê cũng không muốn nhắc tới hẳn: “Chuyện tình của Thanh Tiêu chàng đều xử lý xong rồi?”

“không có đại sự gì, sớm xử lý xong rồi”. Nam Cung Quyết ôm lấy bả vai Lạc Mộng Khê chậm rãi đi trở về: “Thời gian gần đây cũng sẽ không có chuyện gì, ta có thể cùng nàng đi chung quanh xem một chút...”

“Nếu thật chàng không có việc gì, vậy ở trong này cùng ta làm người tuyết, ném tuyết...”

“Làm người tuyết, ném tuyết?”

Nam Cung Quyết ở Kỳ Thiên thời gian không ngắn, bất quá khi đó hẳn mắc bệnh nan y, mùa đông tuyết rơi thì rất sợ lạnh, chỉ có thể đứng ở bên

trong xem đám người Bắc Đường Diệp chơi đùa trên tuyết, trong lòng dù có hâm mộ, cũng không dám tiến đến chơi cùng bọn họ.

Nay Lạc Mộng Khê đưa ra yêu cầu, cũng là điều Nam Cung Quyết tha thiết mơ ước, nhưng là: “Mộng Khê, nàng đang có thai”. Vạn nhất đùa quá, động thai khí làm sao bây giờ?

“Cục cưng không có yếu ớt như vậy, ta sẽ cẩn thận một chút, không có việc gì, nhanh chút, làm người tuyết đi”. Lạc Mộng Khê đem tiểu hồ ly hướng trong lòng Nam Cung Quyết ném tới, chạy đến một bên bắt đầu làm người tuyết.

“Vương gia, vương phi”. Lạc Mộng Khê làm người tuyết cũng gần hoàn thành, Nam Cung Quyết đang muốn tiến lên hỗ trợ, thị vệ cùng bốn người Cầm, Kì, Thư, Họa cũng vừa đuổi tới.

không phải do tốc độ của bọn họ chậm mà là khinh công của Nam Cung Quyết quá tuyệt hảo, bọn họ theo không kịp...

Nam Cung Quyết đem hồ ly ném qua, thân ảnh lửa đỏ ở giữa không trung tạo thành một đường cong duyên dáng, rơi vào trong tay Cầm nhi: “Đây là sủng vật của vương phi, chiếu cố nó cho tốt”.

“Dạ”, Cầm nhi cung kính trả lời một tiếng, lui ra.

“đi xem phụ cận có cạm bẫy hay không”. Nam Cung Quyết ra lệnh một tiếng, thị vệ toàn bộ xuất động, từng nơi đi qua, từng trận cuồng phong quật khởi.

Nửa nén hương thời gian qua đi, toàn bộ thị vệ trở về: “Khởi bẩm vương gia, trong vòng 3 dặm không có cạm bẫy, nhưng...” một gã thị vệ muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì?”

“Vừa rồi có thuộc hạ ở bên kia phát hiện một ít vết máu, nhưng lại không thấy có người hay tiểu động vật bị thương”. Việc này có chút kì quái.

“Ở nơi nào, mang bốn vương đi xem”. Vừa nghe có vết máu, Lạc Mộng Khê cũng không còn hưng trí mà làm người tuyết, đi theo mọi người đến chỗ phát hiện có vết máu.

Càng đi về phía trước, Lạc Mộng Khê càng cảm thấy không đúng, bởi vì chỗ phát hiện ra vết máu, cách chỗ nàng bắt được tiểu hồ ly không xa.

Nhìn trên tuyết trắng có nhiều điểm hồng mai, Nam Cung Quyết mâu quang hơi trầm xuống: Mộng Khê không có bị thương, tiểu hồ ly cũng bình yên vô sự, vết máu này là của ai? Lấy màu sắc vết máu, chắc chắn để lại không lâu...

“Mộng Khê, khi nàng tới nơi này, có phát hiện người nào hay không?” Nếu chỉ là trầy da, không có khả năng lưu lại nhiều vết máu như vậy, cho nên có thể loại trừ tiểu động vật trong rừng cây bị thương chảy máu.

Phụ cận không có cạm bẫy, vết máu xuất hiện ở nơi này, nơi khác lại không có, tuyệt không phải là tiểu động vật bị trúng bẫy, mang theo vết thương tới đây, vậy chỉ có một loại khả năng, hoặc là có động vật bị người bắn thương hoặc là có người bị thương.

Vết máu chỉ có khoảng mấy thước, có thể là tiểu động vật bị thương sau có người giúp nó cầm máu, cũng có thể là người nọ phát hiện mình bị thương liền cầm máu lại.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt nam tử trẻ tuổi lạnh như băng, giống như diêm la tái thế, Lạc Mộng Khê mâu quang hơi trầm xuống: Khi ta đuổi theo tiểu hồ ly, không có phát hiện ra động vật khác, chẳng lẽ hãn bị thương, máu này do hãn lưu lại, nếu thật là như thế, hãn bị thương ở trên cánh tay hay là ở đùi, khi kéo cung tiễn hoặc khi lướt qua ta làm động đến miệng vết thương...

“...Mộng Khê, Mộng Khê...” Nam Cung Quyết gấp giọng gọi khiến Lạc Mộng Khê đang chìm trong suy nghĩ bị kéo trở lại: “Nàng làm sao vậy?” Kêu nàng mấy tiếng đều không có phản ứng.

“không có gì, khi ta bắt tiểu hồ ly không thấy có người nào khác, cũng không nhận thấy ở phụ cận có động vật, có thể là có người bị thương nhìn thấy ta cùng tiểu hồ ly chạy tới liền rời đi”.

Lạc Mộng Khê vốn định nói cho Nam Cung Quyết biết chuyện của hắc y nam tử, nhưng là vừa rồi khi hai người gặp nhau Lạc Mộng Khê không có nói, hiện tại nói ra chỉ sợ Nam Cung Quyết hiểu lầm.

“Cũng có khả năng”. Phụ cận không có người, Lạc Mộng Khê cũng không có bị thương, vết máu này là như thế nào mà có, Nam Cung Quyết cũng không phải là rất quan tâm: “Các người về biệt viện trước đi, bốn vương cùng vương phi ở trong này đi dạo một chút”.

Vừa rồi khi bọn thị vệ đuổi tới, Lạc Mộng Khê đang làm người tuyết, nay Nam Cung Quyết đuổi bọn hắc trở về, bọn họ tự nhiên biết được nguyên nhân, lập tức rất nhanh đáp ứng một tiếng đứng dậy rời đi.

Ở trong mắt bọn thị vệ, Nam Cung Quyết là một người uy nghiêm, là một vương gia lợi hại, làm người lạnh lùng, làm việc quý dị, làm cho người ta không dễ tiếp cận, nhưng năng lực của hắc phi phạm lại khiến cho bọn thị vệ khâm phục.

Trong mắt bọn thị vệ, Nam Cung Quyết vĩnh viễn đều là một người giỏi bày mưu tính kế, một Thanh Tiêu Lạc vương gia bí hiểm, khi đối với Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết mới có thể bày ra một mặt xuất chúng mà mọi người chưa từng thấy qua.

Bắc Đường Diệp có thể được ở bên cạnh Nam Cung Quyết, vô ưu vô lự mà lớn lên, tính cách sáng sủa, mọi chuyện đều không để ở trong lòng. Mà Nam Cung Quyết lại thân mang bệnh nặng, tùy thời đều có thể bị mất

mạng, lại bị sát thủ Thanh Tiêu đuổi giết làm cho hãn sớm thành thực, loại cuộc sống này buộc hãn mỗi bước đi không thể không tỉ mỉ tính kế.

Làm cho người ta có cảm giác bí hiểm, cân nhắc không ra, trừ khi hãn nguyện ý, nếu không người khác không thể nào biết được, nếu như tâm tư của hãn bị người liếc mắt liền xem thấu thì hãn không có khả năng sống sót đến ngày hôm nay.

Vốn tưởng rằng hãn sẽ phải sống cả đời với chiếc mặt nạ đó cho tới khi sinh mệnh kết thúc, lại không nghĩ rằng gặp được Lạc Mộng Khê, để cho hãn nguyện ý mở lòng, đem mọi chuyện chia sẻ cùng nàng.

Ở trước mặt Lạc Mộng Khê, hãn sẽ không còn ngại ngùng gì cả, mỗi một biểu cảm, mỗi một động tác, đều là con người thực của hãn.

Bọn thị vệ cùng với bốn người Cầm, Kì, Thư, Họa tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt tất cả đều đã đi hết, trên vùng tuyết lớn chỉ còn lại hai người Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.

Nam Cung Quyết đang muốn nói chuyện, Lạc Mộng Khê đã cúi người nắm lên một cục tuyết ném đến trên người Nam Cung Quyết, lại cố tình bắt đầu dĩ thử dài: “Khinh công quá kém, dễ dàng như vậy đã bị bốn cô nương ném chúng, đáng tiếc...”

“Lạc Mộng Khê”. Ngay tại lúc Nam Cung Quyết xoay người đi nắm lấy một nắm tuyết, Lạc Mộng Khê đã chạy xa, thân ảnh yếu điệu giống như tinh linh nhỏ bé chạy nhảy trên tuyết: “Nam Cung Quyết, tuyết cầu của chàng không ném trúng ta dễ dàng như vậy...”

“Phải không”. Tự tin như vậy, Nam Cung Quyết đứng tại chỗ chưa động, khóe miệng cong lên một tia ý cười quỷ dị, cổ tay vừa chuyển, tuyết cầu trong tay đã hướng về phía Lạc Mộng Khê bay tới...

Hai người cách xa nhau khoảng hơn mười thước, tuyết cầu trong tay Nam Cung Quyết rần rần đánh vào trên người Lạc Mộng Khê, không đau nhưng lại có chút mất mặt: Khoảng cách xa như vậy hẳn lại có thể ném trúng ta.

“Nam Cung Quyết”. Lạc Mộng Khê dừng lại cước bộ, nắm lên một quả cầu tuyết, hướng Nam Cung Quyết ném tới, Nam Cung Quyết không tránh cũng không né, ngay tại lúc tuyết cầu sắp đánh lên trên người hắn, Nam Cung Quyết liền nghiêng người tránh thoát.

Tuyết cầu của Lạc Mộng Khê xuyên qua người Nam Cung Quyết đánh tới trên nhánh cây, tuyết đọng trên cây liền rơi xuống....

một kích bất thành, Lạc Mộng Khê lại ném thêm một lần, bàn tay nhỏ bé không ngừng làm cầu tuyết công kích Nam Cung Quyết, mỗi lần đều có thể bị hắn dễ dàng né tránh...

“Đừng nắm tuyết nữa, nàng xem, tay đều lạnh đến đỏ ửng rồi”. không biết Lạc Mộng Khê công kích Nam Cung Quyết bao nhiêu lần, Nam Cung Quyết đi tới trước mặt Lạc Mộng Khê, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, đem một đôi bao tay màu trắng đeo lên tay Lạc Mộng Khê.

Bao tay của cổ đại cùng hiện đại bất đồng, chính là một cái vòng tròn, bên trong có lông ấm áp, hai tay đều có thể cho vào: Nghĩ đến Nam Cung Quyết thế nhưng thật cẩn thận nha.

Lạc Mộng Khê chơi tuyết nửa ngày, tay có chút lạnh, đeo bao tay vào xong tay nhỏ bé cũng dần ấm lên, đang tính tế đánh giá bao tay này, một nắm tuyết không hề báo trước ném trên khuôn mặt nhỏ bé của Lạc Mộng Khê.

trên lông mi, trên mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn đều dính đầy tuyết, chỉ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thật giống như ông già Nô-en: “Lần này ta có thể ở gần đánh trúng nàng...”

Nâng mắt chống lại ánh mắt trêu tức của Nam Cung Quyết, cùng với khuôn mặt tuần tú cố nén ý cười của hắn, không cần soi gương Lạc Mộng Khê cũng biết bộ dáng của mình hiện tại thật rất buồn cười: “Nam Cung Quyết, chàng thế nhưng đánh lén ta...”

Thanh âm tức giận của Lạc Mộng Khê ở trong rừng cây vang lên, sau đó lại vang lên thanh âm đặc ý của Nam Cung Quyết, tiếng hai người truy đuổi, đùa giỡn vang vọng toàn bộ rừng cây.

Bọn thị vệ đã đi rồi nhưng ám vệ vẫn còn ở lại, nhìn Nam Cung Quyết khuôn mặt anh tuấn tràn đầy ý cười hạnh phúc, đang bị Lạc Mộng Khê đuổi theo chạy rất nhanh về phía trước, bọn ám vệ kinh ngạc trợn mắt há mồm.

Đây là vương gia Nam Cung Quyết của bọn họ sao? Nếu cùng lúc trước so sánh, vương gia hiện tại, thật là làm cho người ta khó mà tin được...

Cuối cùng cả Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đều chơi đến mức trên người dính đầy tuyết, ở trong rừng cây làm tới hơn mười người tuyết hình dạng khác nhau.

Trời hạ tuyết, ban ngày thực ngắn, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê vẫn chưa chơi đủ nhưng sắc trời đã tối rồi, gió lạnh thổi đến giống như muốn xuyên thấu qua quần áo, rót vào da thịt.

Lạc Mộng Khê tuy có chút tiếc nuối nhưng cũng không thể không quay về, nơi này rất lạnh, vạn nhất lạnh quá làm hại đến cục cưng sẽ không tốt lắm.

Trong phòng ngủ thực ấm áp, sau khi trở về phòng Lạc Mộng Khê cởi xuống kiện áo choàng, đi vào trong bồn tắm sau bình phong. Trong phòng mặc dù ấm nhưng có thể làm cho người ta ấm nhanh cũng chỉ có nước nóng.

Lạc Mộng Khê tắm rửa xong chỉ mặc một tấm y đơn bạc từ sau bình phong đi ra, trong phòng rất ấm, hơn nữa nàng cũng rất mệt mỏi, chuẩn bị dùng xong cơm chiều sẽ đi nghỉ ngơi, không nhất thiết phải mặc thêm quần áo khác.

Thấy Lạc Mộng Khê đã tắm rửa xong, bốn người Cầm, Kì, Thư, Họa vội vàng đem đồ ăn dọn lên rồi nhanh chóng lui ra ngoài, Nam Cung Quyết từ ngoài thất đi vào, trên tay cầm theo tấm thiệp mời: “Nam Cung Quyết, ai đưa thiệp vậy?”

Chúng ta rõ ràng là lạng lẽ đến Kì Thiên, người nào tin tức lại linh thông như vậy, biết được Nam Cung Quyết đến Kì Thiên, còn gửi thiệp mời tới nữa.

“Là Bắc Đường Diệp phái người đưa tới, ban ngày hăn tiến cung nhận thụ phong Yến Vương, vương phủ sớm đã chuẩn bị tốt, hôm nay hăn vội vàng từ hoàng cung chuyển tới vương phủ, không rảnh tiếp đón chúng ta, liền mời chúng ta ngày mai đến Yến Vương phủ làm khách”.

“Bắc Đường Diệp cũng học được khách sáo”. Trước kia hăn đối với bất luận kẻ nào đều không biết khách khí là gì.

“Bắc Đường Diệp sinh ra trong hoàng thất, việc này hăn đều biết, trước mặt người khác hăn vẫn luôn giữ một chút hình tượng, ta cùng hăn là bằng hữu, ở trước mặt ta hăn là không chút nào che dấu bản thân...”

Nam Cung Quyết giải thích, ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Mộng Khê, ánh mắt không khỏi căng thẳng, yết hầu hơi hơi giật giật: Mộng Khê mặc ít như vậy, thân hình yếu điệu thật đúng là hoàn mỹ, thêm một chút cũng thừa, thiếu một chút lại không đủ.

Tấm y thật bảo thủ, làm bằng ti tằm cũng không phải trong suốt, nhưng Nam Cung Quyết lại giống như có thể nhìn xuyên thấu qua quần áo, nhìn đến thân thể Lạc Mộng Khê là cỡ nào mê người.

Từ Thanh Tiêu tới Kì Thiên cũng đã hơn nửa tháng rồi, hơn nữa khi ở Thanh Tiêu hai người cũng chỉ là nằm ngủ cái gì cũng không có làm, nói cách khác, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê cũng đã hơn hai mươi ngày không có cùng một chỗ...

Đêm nay ánh trăng không tẻ, không bằng...

Nam Cung Quyết trong lòng quyết định chủ ý, đem thiếp mời ném tới một bên, lôi kéo Lạc Mộng Khê vào bàn dùng bữa: “trên đường đến Kì Thiên, dọc theo đường đi ăn không ngon, ngủ không tốt, nay đã đến Kì Thiên, dùng xong bữa tối chúng ta phải hảo hảo nghỉ ngơi một chút”.

Trong lời nói của Nam Cung Quyết có ám chỉ, nhưng Lạc Mộng Khê đang một lòng suy nghĩ đến thiếp mời của Bắc Đường Diệp, nên cũng không có để ý: “Nam Cung Quyết, ta nhớ lúc trước chàng từng nói quan hệ giữa các hoàng tử Kì Thiên rất tốt”.

“Đúng vậy, bọn họ giống như huynh đệ trong những gia đình bình thường, yêu thương lẫn nhau...” Nam Cung Quyết không ngừng đem đồ ăn nóng gắp đến trong bát Lạc Mộng Khê: “Đáng tiếc, bằng đồ phân bố binh lực của Kì Thiên bị người đem ra ngoài chứng tỏ hoàng tử Kì Thiên có một người là gian tế...”

nói dễ nghe một chút là gian tế, cái gọi là gian tế chính là ẩn trốn trong một quốc gia khác, vì chính quốc gia của mình âm thầm tìm hiểu sự tình của quốc gia khác, người như vậy tuy rằng đáng ghét, nhưng đối với quốc gia của chính hắn là nói thì lại không hề đáng giận, bởi vì hắn là một lòng vì nước.

nói khó nghe một chút thì chính là tên bán nước, bản thân là hoàng tử Kì Thiên, lại giúp đỡ người ngoài đối phó với quốc gia chính mình, thân nhân của mình, người như vậy sẽ bị người đời phỉ nhổ, vạn người thóa mạ,

chẳng những bị chính người quốc gia mình khinh thường, người quốc gia khác cũng sẽ khinh thường...

“một khi đã như vậy, Bắc Đường Diệp trở thành Yến Vương, hẳn nhất định cũng sẽ mời những huynh đệ kia của hãn tới”. Lạc Mộng Khê trầm hạ mí mắt, có chút dăm chiêu.

“Đương nhiên”. Nam Cung Quyết ngừng động tác trong tay, ngồi sát lại Lạc Mộng Khê, đẩy mắt thâm thúy lóe lên trêu tức lại ần ần mang theo một tia ngưng trọng: “Mộng Khê lại nghĩ ra được biện pháp gì có thể thử những hoàng tử này?”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Nghi Ngờ An Vương

“Biện pháp thử bọn họ tạm thời chưa có nghĩ ra”. Ta cùng với mấy hoàng tử kia không nhận thức, không biết bọn họ làm người như thế nào, không thể mù quáng đưa ra biện pháp.

“Bất quá, ta cảm thấy, ngày mai Bắc Đường Diệp mở tiệc chiêu đãi chàng, ta nghĩ hẳn cũng sẽ mời những tên hoàng tử kia cùng tới chiêu đãi”.

Đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia ý cười quỷ dị, Nam Cung Quyết hiểu ý cười: “Anh hùng cần trải qua thử thách mới biết được, ta đã sai người trả lời, ngày mai sẽ đến Yến vương dự tiệc, đến Yến vương phủ làm khách”.

Về phần các vị hoàng tử Kì Thiên chắc chắn sẽ xuất hiện ở đó trước lúc yến tiệc bắt đầu.

Gắp đầy đồ ăn vào trong chén nhỏ của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết mới bắt đầu chậm rãi dùng bữa: “Tối qua hoàng cung Kì Thiên có thích khách xâm nhập, theo như lời người Yến vương phủ đến đưa thiệp mời nói, thích khách đối với hoàng cung thập phần quen thuộc”. Thích khách hẳn chính là người trong hoàng cung.

“Thích khách không có bị bắt đi”. Nếu không, thị vệ kia chẳng phải sẽ nói là có người nào đó to gan lớn mật lấn vào hoàng cung có ý đồ ám sát bị thị vệ hoàng cung bắt được vân vân.

“Đúng vậy, thích khách quen thuộc địa hình hoàng cung, rất nhanh liền bỏ xa thị vệ hoàng cung, nhưng thích khách bị bắn thương cánh tay phải...”

Bị thương cánh tay phải! Trong đầu Lạc Mộng Khê không khỏi hiện ra hình ảnh lúc ban ngày nhìn thấy trong rừng cây, huyền y nam tử.

Lấy trang phục mà hăn mặc, nhất định là người phú quý, nhìn hăn khí chất cao quý, vô cùng có khả năng là một vị quan lớn hoặc con một vị quan lớn nào đó, có thể tự do ra vào hoàng cung.

Vết máu trên tuyết, miệng vết thương ở trên cánh tay có khả năng rất lớn, nếu máu đó là của huyền y nam tử, vậy có thể hay không là tối qua hăn chính là thích khách bị thị vệ đả thương...

Thế nhưng, làm cho người ta nghĩ không thông là, vì sao cánh tay hăn lại bị thương còn muốn bắt con hồ ly đó, này không phải hướng người khác nói rõ ‘ta chính là thích khách’ sao?

“...Mộng Khê, Mộng Khê...nàng lại thất thần, suy nghĩ cái gì?” Lạc Mộng Khê trong phút chốc hoàn hồn, nâng mâu đối diện với đôi mắt thâm thúy đang nén ý giận của Nam Cung Quyết, trong mắt lóe lên một tia mất tự nhiên.

“Ta đang suy nghĩ, tên thích khách tối qua là loại người nào, có phải là gian tế trong hoàng thất Kì Thiên hay không?”

“Rất có thể”. Thị vệ hoàng cung Kì Thiên lợi hại như thế nào Nam Cung Quyết từng chứng kiến qua, có thể trước mắt bọn họ đào thoát cũng không phải có nhiều người làm được.

“Vì tìm ra tên thích khách này, kinh thành Kì Thiên đều giới nghiêm, sáng sớm khi ta và nàng tới cửa thành, vô luận là đi vào thành hay đi ra khỏi thành đều phải được nghiêm ngặt kiểm tra...”

Nếu tên thích khách tối hôm qua là hoàng tử Kì Thiên, cửa thành dù có nghiêm ngặt mấy cũng là làm điều thừa, thích khách ở trong hoàng cung

dường thương làm sao có thể bị bắt được, cho dù hắn có muốn ra khỏi thành cũng có thể dễ dàng đi qua...

Lạc Mộng Khê không nói nữa, cúi đầu ăn cơm: Khó trách khi xe ngựa dừng lại còn cách cửa thành một khoảng, thấy cửa thành nơi đó thật ồn ào, thì ra là đang điều tra nghi phạm.

“Ngày mai chúng ta đến Yến vương phủ, chẳng phải cũng sẽ bị điều tra sao”. Nam Cung Quyết là vương gia của Thanh Tiêu, ở Kì Thiên hắn là sẽ không có quyền lực quá lớn.

“không cần, ta có ngọc bội do Kì Thiên hoàng đế đưa tặng, vô luận là đi tới nơi nào đều sẽ được hưởng thụ đặc quyền, không có người dám ngăn đón”.

Việc bốn vương bí mật đến Kì Thiên, ngoài Bắc Đường Diệp thì không có nhiều người biết, không biết các hoàng tử sau khi biết sẽ có phản ứng như thế nào.

Nhất là tên hoàng tử bán đứng quốc gia cùng thân nhân của chính mình kia, biết được bốn vương đến không biết sẽ lại có hành động gì, tiệc tối đêm mai ở Yến vương phủ khẳng định sẽ vô cùng phấn khích.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê mãi nói chuyện về bữa tiệc tối mai ở Yến vương phủ, không phát giác ra lúc nào thì đã ăn xong bữa tối rồi.

Bên ngoài trời rét dị thường, sau khi dùng bữa xong, Lạc Mộng Khê cũng không làm gì khác trực tiếp lên giường nghỉ ngơi, mấy ngày liền đi đường nàng thật sự không có ăn tốt, cũng không có ngủ tốt, nằm trên giường không lâu liền tiến vào mộng đẹp.

Trong mơ mơ màng màng, mùi đàn hương thảo nhiên quanh quần chóp mũi, giống như lông chim nhẹ nhẹ không ngừng hôn trên mặt nàng: Nam Cung Quyết thế nhưng lại...

Bất đắc dĩ thở dài, Lạc Mộng Khê chậm rãi mở mắt, ánh vào mi mắt không hề nghi ngờ, chính là khuôn mặt tuần tú phóng đại của Nam Cung Quyết: “Nam Cung Quyết, đi đường lâu như vậy chàng không mệt mỏi sao?”

“Ta không mệt mỏi” đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết nhiễm đầy tình dục: “Mộng Khê, chúng ta đã lâu không có cùng một chỗ...”

“Nhưng ta rất mệt mỏi, có thể hay không để cho ta nghỉ ngơi một đêm”. Chuyện ngày mai, ngày mai nói sau, trước qua một cửa hôm nay đã.

“Đêm mai chúng ta đi Yến vương phủ dự tiệc tối, trở về cũng đã muộn, đến lúc đó nàng càng mệt, đêm nay nhưng thật ra không sai, ngày mai nàng cũng không cần dậy sớm”. Chỉ cần tới trời tối liền tỉnh lại đến tham gia yến tiệc là được rồi.

“Nam Cung Quyết, có phải chàng đã tính toán hết mọi chuyện rồi hay không?” Mỗi ngày chỉ biết tính kế ta, có biện pháp nào có thể thoát khỏi cục diện áp bách này hay không a.

“Ta là khi dùng bữa tối, nhìn đến nàng mặc tằm y mới nhớ tới việc này”. Ngụ ý là, tại nàng làm cho ta có ý tưởng vợ chồng chi lễ, Lạc Mộng Khê đưa tay bắt lấy bàn tay Nam Cung Quyết đang mở vạt áo của nàng: “Nam Cung Quyết, ta thật sự rất mệt mỏi, có thể hay không dàn xếp một chút, để cho ta nghỉ ngơi vài ngày”.

Võ công Nam Cung Quyết so với Lạc Mộng Khê thì cao hơn rất nhiều, nếu hai người giao thủ, Lạc Mộng Khê nhất định không phải là đối thủ của Nam Cung Quyết, bị vây trong hoàn cảnh xấu như vậy, nàng vẫn là không nên lấy cứng đối cứng với Nam Cung Quyết, nếu không, chịu thiệt vẫn luôn là Lạc Mộng Khê nàng.

Áp dụng chiến thuật ôn nhu, tận lực nói một ít lời đáng thương làm cho Nam Cung Quyết cam tâm tình nguyện dừng tay, không mất một binh một

tốt vẫn đem đôi thủ đả bại mới là chiến thuật tốt nhất. Trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Lạc Mộng Khê ẩn ẩn ngưng đọng một tầng hơi nước, nói là đầm đậm đáng yêu vẫn không đủ để hình dung Lạc Mộng Khê lúc này.

Nam Cung Quyết ngừng động tác trong tay, đáy mắt thâm thúy hiện lên ý cười trêu tức: “Mộng Khê, không bằng như vậy, ta cho nàng hai lựa chọn, một là đêm nay chúng ta sinh hoạt vợ chồng, ta sẽ đem động tác nhẹ nhàng một chút, hơn nữa cam đoan từ nay về sau, chúng ta cứ mười ngày mới sinh hoạt vợ chồng một lần”.

“Còn một cách khác là ta sẽ để cho nàng nghỉ ngơi thêm vài ngày, nhưng khoảng cách sinh hoạt vợ chồng sẽ rút xuống năm ngày”.

“Nam Cung Quyết, chàng là cố ý”. Điều kiện này nói ra cũng như chưa nói, Lạc Mộng Khê tức đến nghiến răng nghiến lợi: Chàng chính là muốn cho ta lựa chọn cái thứ nhất, cũng chính là đêm nay cùng chàng sinh hoạt vợ chồng...

“Ta cũng đã nói rõ ràng, Mộng Khê, nàng lựa chọn đi”. Nam Cung Quyết ra vẻ trí công vô tư, miễn cưỡng chờ đợi đáp án của Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê cũng không có trả lời, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, đôi mắt nhìn Nam Cung Quyết hiện lên lửa giận. “Mộng Khê, sắc trời không còn sớm, ngày mai ta còn có việc phải làm, nàng mau một chút đưa ra quyết định”. Lạc Mộng Khê hung hăng trừng mắt liếc Nam Cung Quyết một cái, buông lỏng bàn tay to của Nam Cung Quyết: “Chàng nói chuyện phải giữ lời, chúng ta cứ mười ngày mới lại có thể...”

Nhìn Lạc Mộng Khê bộ dáng bất đắc dĩ, Nam Cung Quyết cố nén ý cười: “Ta luôn luôn nói chuyện giữ lời”.

Thân thủ cởi đi vạt áo của Lạc Mộng Khê, cúi đầu hôn nhẹ hút lấy hương vị ngọt ngào, mềm mại từ cánh môi của nàng, Nam Cung Quyết trong lòng suy nghĩ: không biết nếu Mộng Khê biết được Đường lão đã dẫn qua ta, vì

sự mạnh khỏe của tiểu bảo bảo, gần nhất cũng phải mười ngày mới có thể một lần cùng phòng, không biết nàng sẽ có phản ứng như thế nào?

Điều kiện thứ hai chính là ta dùng để thiết kế Mộng Khê, thông minh như nàng thế nhưng lại bị lừa, Lạc Mộng Khê trong lòng buồn bực xoay người lại, không hề phản kháng lại Nam Cung Quyết, cũng không nhận thấy được cảm xúc biến hóa của Nam Cung Quyết.

Trong lòng không cam tâm, lại bị Nam Cung Quyết làm cho dục vọng lên cao, quên mất mọi chuyện phiền lòng, cùng hắn cùng nhau rong chơi trong đám mây hạnh phúc, người say, tâm cũng say.

Lại một lần nữa bị Nam Cung Quyết tâm cơ thâm trầm, giới cho tính kế, ôn nhu ở trước mặt nàng hóa thân thành sói đói ăn nàng không còn một mảnh, ngay cả xương cốt cũng không có chừa lại, toàn thân đau nhức, tứ chi vô lực ngủ thẳng tới buổi chiều ngày hôm sau mới tỉnh.

Nam Cung Quyết đáng ghét, đem Lạc Mộng Khê toàn bộ nuốt vào trong bụng, thần thái sáng lạn, sáng sớm liền có tinh thần rời giường xử lý mọi chuyện, lưu lại một mình nàng ở trong phòng ngủ say.

Sau khi tỉnh ngủ, Lạc Mộng Khê rửa mặt chải đầu, đơn giản ăn chút đồ ăn liền cùng Nam Cung Quyết ngồi xe ngựa đến Yến vương phủ làm khách.

Cửa thành vẫn như trước điều tra thực nghiêm ngặt, ra vào thành đều phải kiểm tra, có ngọc bội Kỳ hoàng ban tặng, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê một đường thông suốt đến Yến vương phủ.

Yến vương phủ cao lớn khí khái, so với Thanh Tiêu Lạc vương phủ không hề kém, nhưng hai tòa vương phủ lại thuộc hai thuốc gia khác nhau, kiến trúc và cấu tạo có chút bất đồng, mỗi nơi một vẻ.

Xem qua thiệp mời quản gia liền nhiệt tình chiêu đãi: “Lạc vương gia, Lạc vương phi, mời bên này, Yến vương cùng thái tử điện hạ, lục hoàng tử, bát hoàng tử đều ở Yến sảnh, ngài cùng An vương gia đến yến tiệc liền bắt đầu”.

“An vương là ai?” Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết chậm rãi đi trong Yến vương phủ, tò mò nhỏ giọng hỏi: hẳn cũng tới Yến vương phủ sao?

“Kì Thiên có năm vị hoàng tử, nhị hoàng tử Bắc Đường Dục chính là An vương, tam hoàng tử Bắc Đường Dục là thái tử, tứ hoàng tử Bắc Đường Diệp nàng đã biết, lục hoàng tử và bát hoàng tử vừa mới trưởng thành, so với Bắc Đường Diệp nhỏ hơn một ít...”

“Vì sao thái tử là tam hoàng tử mà không phải là nhị hoàng tử?” Nếu ở trong hoàng thất bình thường, là luận năng lực tranh vương vị, nhưng ở Kì Thiên - một hoàng thất hòa thuận, hẳn là trưởng giả vi tôn đi (theo thứ bậc lớn nhỏ), theo lí thuyết, thái tử hẳn nên là nhị hoàng tử, mà không phải là tam hoàng tử mới đúng.

“Nhị hoàng tử là con quý phi, chỉ là con vợ kế, tam hoàng tử là do hoàng hậu sinh ra, là con trai trưởng cho nên ngôi vị hoàng đế do hẳn thừa kế”. Nam Cung Quyết giới thiệu đơn giản dễ hiểu cho Lạc Mộng Khê, lại có thể làm cho Lạc Mộng Khê dễ dàng nghe hiểu.

“Nhị hoàng tử cũng chính là An vương Bắc Đường Dục võ công cao cường, chiến công hiển hách, là người lạnh lùng, Thái tử Bắc Đường Dục là người hiền lành, nho nhã, cầm kì thư họa mọi thứ tinh thông, là nhân tài hiếm có...”

“Khởi bẩm thái tử, Yến vương gia, lục hoàng tử, bát hoàng tử, Lạc vương gia, Lạc vương phi đến”. Tiếng bẩm báo của quản gia vang lên, tiếng nghị luận trong Yến sảnh nhất thời dừng lại, trong yến sảnh ngồi bốn vị nam tử trẻ tuổi, vị trí chủ tọa là nam tử Lạc Mộng Khê nhận thức, đúng là Bắc

Đường Diệp, lúc này Bắc Đường Diệp một thân hoa phục, là một vương gia khí độ cao quý, không hề tùy ý giống như khi ở Lạc vương phủ.

Bên cạnh ghế chủ tọa là nam tử có tuổi sắp xỉ với Bắc Đường Diệp, dung mạo cũng có ba phần tương tự, chắc chắn là thái tử không hề nghi ngờ.

Bởi vì hoàng tử ngồi bên kia của Bắc Đường Diệp, so với hoàng tử ngồi bên trái Bắc Đường Diệp trẻ hơn một chút, tuổi so với Bắc Đường Diệp cũng nhỏ hơn.

Bắc Đường Diệp khoát tay, quân gia thức thời lui ra, thái tử Bắc Đường Dục lại giành trước Bắc Đường Diệp mở miệng: “Nam Cung Quyết, không thể tưởng được người thế nhưng lại lạng lẽ tiến đến Kì Thiên, cũng không báo cho bản cung một tiếng, bốn cung nhất định sẽ vì người và Mộng Khê làm tiệc tẩy trần”.

Càng không nghĩ tới, một người không gần nữ sắc như người, cưới vợ không phải vì che dấu hoặc thiết kế cái gì, mà là thật sự thích nữ tử này, làm lại một người bình thường, thật đáng mừng.

Bắc Đường Dục không chỉ có phong độ, còn nho nhã lễ độ, khí vũ bất phàm, hần ôn nhu nho nhã là tự nhiên, cũng chính là bản tính như thế, không giống Nam Cung Quyết, mặt ngoài một bộ ôn nhu săn sóc, bên trong cũng là một bụng kế sách, bị hần thiết kế lúc nào cũng không biết.

Tuy rằng biết rõ Nam Cung Quyết tâm tư thâm trầm, giỏi tính kế cũng là vì cuộc sống bắt buộc, nhưng Lạc Mộng Khê vẫn nhin không được ở trong lòng có một chút khinh bỉ với việc hần nho nhã dối trá bề ngoài.

Bởi vì Nam Cung Quyết ngoài kẻ địch, còn có tâm tư thiết kế Lạc Mộng Khê, làm cho nàng tìm không ra chút sơ hở, chỉ có thể ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, bị hần ăn đến không còn một mảnh.

“Lạc vương phi, người không ngại nếu bản cũng cũng gọi người là Mộng Khê chứ?” Bởi vì tới Yến vương phủ gặp Bắc Đường Diệp cho nên Lạc Mộng Khê không có mang khăn che mặt. Khi nhìn đến Lạc Mộng Khê, đám người Bắc Đường Dục, lục hoàng tử, bát hoàng tử trong mắt lóe lên nồng đậm kinh diễm cùng khó có thể tin, nhất là lục hoàng tử và bát hoàng tử, tuổi còn nhỏ một chút, chưa học được che dấu cảm xúc, miệng há lớn có thể nhét vừa cả một con gà.

Bắc Đường Dục làm người cũng không tệ, chỉ ngăn ngui kinh diễm qua đi đã khôi phục bình thường, trong mắt hẳn chỉ có thưởng thức cùng tán thưởng, không hề có ái mộ.

“Đương nhiên không ngại, Mộng Khê là vương phi của bốn vương, tuổi so với Bắc Đường Dục nhỏ hơn một chút, Yến vương phủ chỉ có mấy người chúng ta tụ hội, không cần quá mức giữ lễ tiết, kêu tên nàng cũng không sao”. Nam Cung Quyết thay Lạc Mộng Khê trả lời, ôm lấy nàng đi vào Yến sảnh, ngồi xuống ghế dành cho khách.

Lấy lại tinh thần lục hoàng tử ngồi xuống bên cạnh Bắc Đường Dục, ba vị trí bên kia là giành cho Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê và Bắc Đường Dục.

“Quyết đại ca, đại tẩu, vừa rồi ta cùng bát ca nghe tứ hoàng huynh nói các người ở Thanh Tiêu có rất nhiều chuyện, nhất là đem bệnh hiểm nghèo của Quyết đại ca khỏi hẳn, cùng đại tẩu có kinh thể dung nhan đều vô cùng kì diệu, không biết hai người như thế nào khôi phục lại bình thường?”

Lục hoàng tử, bát hoàng tử và Lạc Mộng Khê cùng tuổi, nhưng ở trong mắt đám người Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp thì vẫn là tiểu hài tử vừa mới trưởng thành, không trải qua nhiều chuyện, nói chuyện cũng là cực kì thẳng thắn, không hề che dấu.

“Đúng vậy Nam Cung Quyết, vừa rồi nghe tứ đệ nói mơ hồ không rõ, bản cung cũng muốn biết tình hình cụ thể”.

Những người này cùng Nam Cung Quyết rất quen thuộc, cũng xác thực giống như những gì Nam Cung Quyết nói, mấy hoàng tử này ở cùng một chỗ, hoàn toàn không giống các hoàng tử ở trong hoàng thất khác đăm đăm cùng xa cách, thân giống như huynh đệ gia đình bình thường vậy.

Nhất là vị thái tử này, không hề có bộ dáng làm cao, là người ôn hòa, tính tình ôn nhu, đối với huynh đệ cũng rất tốt, nếu giao giang sơn vào tay hắn, hắn nhất định sẽ là một minh quân.

Nam Cung Quyết nhấp một ngụm trà, vẻ mặt bí hiểm: “Việc này nói ra rất dài, trong chốc lát cũng không thể nói rõ ràng, không bằng chờ ngày nào đó rảnh rỗi, bốn vương sẽ làm chủ, mời các người đến biệt viện, cả đêm chuyện trò...”

“Tốt, tốt, biệt viện của Quyết đại ca đã lâu ta không có qua, thật sự nhớ cảnh sắc nơi đó, còn có trong phòng thật ấm áp”. Bát hoàng tử trong mắt mang theo vui sướng nói.

“Quyết đại ca, ta có thể ở lại biệt viện vài ngày hay không, hoàng cung mặc dù ấm áp, nhưng lại là than đốt, không giống với phòng trong biệt viện của ca, tự động sưởi ấm...”

Phòng ốc làm sao có thể tự động làm ấm, Nam Cung Quyết khẳng định là không đem chuyện tảng đá làm ấm nói cho người khác, đúng là ‘tiểu nhân gian trá’, chỉ muốn một mình độc hưởng tốt đẹp....

Hiện tại cẩn thận ngẫm lại, những tảng đá đó đều đặt ở trong góc, hơn nữa lại giống như đồ trang trí, nếu không chú ý tới khẳng định sẽ nghĩ đó là đồ trang trí, không có ai nghĩ đến tảng đá đó lại có công dụng làm ấm: thật sự là Nam Cung Quyết vừa thông minh, keo kiệt lại狡 hoạt...

“Biệt viện của bốn vương có rất nhiều phòng, bát hoàng tử muốn ở lại bao lâu cũng được”. Bát hoàng tử vừa mới trưởng thành, tính trẻ con chưa hết, tư tưởng đơn thuần, Nam Cung Quyết không lo lắng hấn tiếp xúc với Lạc Mộng Khê.

“Mộng Khê tấu tử, không biết người thích ăn điểm tâm gì, khi ta đi biệt viện, cũng sẽ mang tới một ít...”. Bát hoàng tử thật ra thực thông minh, nhìn ra được Nam Cung Quyết đối với Lạc Mộng Khê yêu thương, muốn lấy điểm tâm lấy lòng nàng, làm cho chính mình có thể ở lại biệt viện thời gian dài một chút.

Bởi vì vừa rồi Bắc Đường Diệp đã hướng mọi người kể chuyện xảy ra ở Thanh Tiêu, cũng đem chuyện tình cảm của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê nói đến mọi người đều hâm mộ.

Nhất là hấn còn khuếch đại lên nói Nam Cung Quyết nào là sủng ái Lạc Mộng Khê, là trăm y ngàn thuận không cần phải nói, thật sự là ngậm ở trong miệng sợ tan, cần ở trên tay sợ vỡ, cho dù là Lạc Mộng Khê muốn trăng ở trên trời Nam Cung Quyết cũng sẽ hái xuống cho nàng.

Bắc Đường Diệp luôn luôn thích nói ngoa, theo như lời hấn nói, đám người Bắc Đường Dục không thể tin được, bởi vì chuyện Nam Cung Quyết không gần nữ sắc bọn họ đều là tận mắt nhìn thấy.

Vừa rồi nhìn thấy Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê sóng vai xuất hiện ở cửa, Nam Cung Quyết còn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, họ thập phần khiếp sợ, nhưng cũng hiểu rõ: Nữ tử như Lạc Mộng Khê, trên đời là độc nhất vô nhị, Nam Cung Quyết vì nàng động tâm cũng là chuyện bình thường.

Sau khi ngồi vào chỗ, Nam Cung Quyết mặc dù nói chuyện cùng bọn họ nhưng ánh mắt vẫn cố tình nhìn hướng Lạc Mộng Khê, mấy người đối với

lời nói của Bắc Đường Diệp lúc này đã hoàn toàn tin tưởng không hề nghi ngờ.

“Thế nào? Bốn hoàng..., bốn vương nói có phải đúng không?” Bắc Đường Diệp ngồi ở ghế chủ tọa dào dạt đặc ý: “Trả thù lao, mau đưa tiền”.

Cái gì đưa tiền? Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê đang âm thầm buồn bực, thái tử, bát hoàng tử, lục hoàng tử từ trong tay áo xuất ra mấy tấm ngân phiếu đưa cho Bắc Đường Diệp: “Tứ hoàng huynh, người trước đừng đặc ý, số hoàng kim này, bốn hoàng tử nhất định sẽ lấy trở về...” Bát hoàng tử nổi giận dùng dưng.

“Đúng vậy, hiện tại tứ hoàng huynh vận khí may mắn, chúng ta thua cũng là bình thường, chờ ngày nào đó vận khí may mắn của tứ hoàng huynh không còn, liền đến phiên chúng ta xoay người trở mình, thắng trở về cả vốn lẫn lãi”. Lục hoàng tử cũng là nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Tứ đệ, lục đệ cùng bát đệ nói đúng, chờ vận khí của bản cung đến, liền sẽ tới phiên người, đến lúc đó ba huynh đệ chúng ta nhất định sẽ đem Yến vương phủ cũng thắng trở về, cho người ngay cả chỗ dung thân cũng không có...” Thái tử mặc dù nho nhã, nhưng một lần thua tới nhiều hoàng kim như vậy, trong lòng cũng rất bất bình.

“Mấy người các người, thật đúng là giang sơn khó đổi, bản tính khó dời”. không có việc gì làm, chỉ biết đánh đố, Nam Cung Quyết chăm chú uống trà.

Lạc Mộng Khê nghe cũng hiểu được vài phần, hẳn là đám người Bắc Đường Dục không tin lời nói của Bắc Đường Diệp, vì thế Bắc Đường Diệp cùng mấy người Bắc Đường Dục đánh đố, chính là chuyện tình cảm của nàng cùng Nam Cung Quyết.

Khó trách vừa rồi Bắc Đường Diệp không nói một lời, hẳn là muốn cho đám người Bắc Đường Dục tự mình nghiệm chứng, kết quả nghiệm chứng

chính là: Bắc Đường Diệp thắng ba ngàn lượng hoàng kim.

Nghe ý tứ trong lời nói của Nam Cung Quyết, mấy người bọn họ là thường xuyên làm như vậy, không có việc gì liền thích đánh đố, ba ngàn lượng hoàng kim này chính là cực tình cảm giữa ta và Nam Cung Quyết mà thảnjcg đươ, có phải hay không nên phân cho chúng ta một ít...

đang ngồi ở ghế chủ tọa đặc ý dào dạt đếm ngân phiếu, Bắc Đường Diệp nhận thấy được ánh mắt của Lạc Mộng Khê, vội vàng đem ngân phiếu cất vào thật tốt, ngẩng đầu trông thấy ánh mắt không có ý tốt của Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp thân thể nghiêm lại, mắt lộ ra khiêu khích, giống như đang nói: “Đây đều là do bốn hoàng tử thắng được, sẽ không chia cho người cùng Nam Cung Quyết”.

“An vương đến”. Ngay khi Lạc Mộng Khê và Bắc Đường Diệp đang giảng co, một đạo thân ảnh cao lớn màu đen xuất hiện ở cửa, hơi thở lạnh như băng rất nhanh tràn ngập yến hội, Lạc Mộng Khê tưởng gió lạnh thổi tới, theo bản năng nắm thật chặt quần áo trên người.

“Nhị hoàng huynh, chỉ còn thiếu một mình huynh, mau ngồi, khai yến”.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đều là khách, ngồi ở bên trái vị trí thứ hai và thứ ba, lựa hoàng tử và bát hoàng tử ngồi đối diện, vị trí thứ nhất chính là lưu lại cho An vương.

“thật ngại, làm cho tam đệ, tứ đệ, lục đệ cùng bát đệ đợi lâu”. Thanh âm nam tử vang lên mang theo một chút lo lắng.

“Lạc vương gia, thật không nghĩ tới người đã đến đây”. Lời nói tuy kinh ngạc nhưng trong giọng nói lại không có chút ý tứ ngạc nhiên nào, không biết là hắn đã sớm biết Nam Cung Quyết sẽ xuất hiện, hay là trong lòng đủ trấn định, đè nén được kinh ngạc.

“Dực huynh, đã lâu không gặp, đây là vương phi của bốn vương Lạc Mộng Khê”.

“Mộng Khê, vị này ta cũng thường nhắc tới với nàng, Kì Thiên An vương Bắc Đường Dực”.

Thường xuyên nhắc tới, Nam Cung Quyết, chàng thật đúng là trợn mắt nói dối, đây mới là lần thứ hai chàng nhắc tới hắn có được không? Lần đầu tiên nhắc tới là lúc chúng ta vừa mới vào Yến vương phủ, vẫn là do ta hỏi chàng mới trả lời.

Lạc Mộng Khê trong lòng âm thầm oán giận, ngẩng đầu hướng Bắc Đường Dực chào hỏi, lại thấy được người đứng trước mắt, trong lòng cả kinh: hắn đúng là Kì Thiên An vương Bắc Đường Dực.

Người này không phải là ai khác, đúng là người ở trong rừng Lạc Mộng Khê gặp được huyền y nam tử.

Theo An vương tiêu sái tới gần, hơi thở lạnh như băng dần dần dày đặc, Lạc Mộng Khê trong lòng sáng tỏ: không khí lạnh như băng không phải từ bên ngoài truyền đến, mà là từ trên người An vương Bắc Đường Dực phát ra.

“Lạc vương phi”.

“An vương gia”.

Lạc Mộng Khê và Bắc Đường Dực giống như người xa lạ lần đầu chào hỏi, kì thật bọn họ đúng là người xa lạ, trước kia hai người ai cũng không biết ai.

Tuy rằng đã sớm đoán được huyền y nam tử kia sẽ là hoàng tử Kì Thiên, nhưng khi biết được hắn chính là Bắc Đường Dực chiến công hiển hách, Lạc Mộng Khê vẫn có chút giật mình.

“không cần khách sáo như vậy, Lạc Mộng Khê là vương phi của Nam Cung Quyết, cũng chính là muội muội của chúng ta, trực tiếp kêu nàng một tiếng Mộng Khê là được rồi”. Bắc Đường Diệp hướng về phía Lạc Mộng Khê không có hảo ý cười cười: Lúc này đây lại bị bốn vương chiếm tiện nghi, gọi người muội muội, ha ha, còn không cho người có cơ hội phản bác.

“Mộng Khê, muội liền giống như chúng ta đi, trực tiếp kêu huynh ấy là nhị ca là được”.

Nha hoàn đem tiệc bày lên, Lạc Mộng Khê cúi đầu dùng bữa, Bắc Đường Dực đi tới chỗ ngồi của mình, hai người cũng không để ý tới Bắc Đường Diệp trêu chọc.

Bắc Đường Dực ngồi vị trí thứ nhất, cách Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết, nàng vẫn là có thể cảm giác được từng đợt lãnh ý phát ra từ trên người Bắc Đường Dực.

Bắc Đường Dực chính là huyền y nam tử ngày hôm qua ta gặp được trong rừng cây, tối qua, trong Kì Thiên lại có thích khách, cũng bị thương cánh tay phải, nếu máu trên tuyết ngày hôm qua là của Bắc Đường Dực lưu lại, vậy hẳn vô cùng có khả năng chính là tên gian tế cùng Tây Lương Hạ Hầu Thần cấu kết....

Thông minh như Bắc Đường Dực, khi ở trong rừng cây phát hiện ra vết thương của chính mình, không phải là không thể che dấu mà là không kịp che dấu, bởi vì lúc đó nam Cung Quyết đang đi về hướng bên này...

Bắc Đường Dực cùng Nam Cung Quyết rất quen thuộc, trước khi Bắc Đường Dực rời đi đã nghe thấy thanh âm Nam Cung Quyết gọi ta, xem ra hẳn biết Nam Cung Quyết đến đây nên mới vội vàng rời đi, khó trách vừa rồi khi hắn nhìn thấy Nam Cung Quyết, hắn hoàn toàn không có kinh ngạc giống như mấy người Bắc Đường Dực...

Sở dĩ Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê để cho Bắc Đường Diệp tại Yến vương phủ mở yến tiệc chiêu đãi các vị hoàng tử cùng bọn họ, chính là muốn cho mấy vị hoàng tử biết, Nam Cung Quyết đã đến Kì Thiên.

Kể từ đó, gian tế Kì Thiên nhất định sẽ tìm cách báo cho Hạ Hưu Thần biết được tin tức này, mà Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp chính là ôm cây đợi thỏ, sai người nghiêm mật phong tỏa các cửa khẩu, ngay khi tên gian tế kia truyền tin đi liền bắt lại. Nếu Bắc Đường Dực thật sự là gian tế, ngày hôm qua hẳn đã biết Nam Cung Quyết tới đây, có thể đã đem tin tức truyền đi hay không, Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp hẳn là đã bố trí cạm bẫy hoàn hảo...

Bắc Đường Dực chiến công hiển hách, lấy tính tình của hắn tuyệt đối không phải chỉ muốn chỉ làm một vương gia, cam chịu ở dưới trướng người khác, thay thế vị trí thái tử, trở thành vua của một nước, chẳng có gì là lạ...

Bắc Đường Dực lãnh binh chinh chiến bên ngoài, gặp được Hạ Hưu Thần cũng chẳng có gì lạ, hai người đều là người đã tâm bưng bưng, soán vị xưng đế cũng không phải là chuyện lạ. Cho dù là dùng phương pháp loại trừ, khả năng Bắc Đường Dực là gian tế cũng rất lớn, tam hoàng tử cũng chính là thái tử Bắc Đường Dực, hàng năm đều ở trong cung, tuy rằng thường cùng sứ giả các nước tiếp xúc, nhưng cũng không phải là người có thể đưa ra quyết định được.

Bát hoàng tử và lục hoàng tử tuổi còn nhỏ, vẫn luôn sống ở trong thâm cung, rất ít khi thấy được sứ giả các nước, mà từ vẻ bề ngoài xem xét, hai người này tâm tính đơn thuần, trong sáng không hề giống như Nam Cung Quyết tựa như hồ ly, gian trá, hơn nữa hai người này lại không quyền không thế, Hạ Hưu Thần chắc chắn là khinh thường hợp tác với bọn họ...

“Mộng Khê, nàng làm sao vậy?” Nam Cung Quyết đem đồ ăn gấp vào trong chén Lạc Mộng Khê, thấy nàng chỉ ngẩn người không ăn cơm, trong liền liền cảm thấy nghi hoặc.

“không có việc gì, chỉ là cảm thấy có chút lạnh”. Bắc Đường Dực ngồi cách đó không xa lúc nào cũng phát ra lãnh khí, tuy có Nam Cung Quyết vì nàng chắn đi một phần, nhưng vẫn có một chút hàn khí tán đến trên người Lạc Mộng Khê.

Biệt viện thực ấm áp, trong xe ngựa cũng thực ấm áp, Yển vương phủ chung quanh đều có chậu than, cũng không lạnh, cho nên Lạc Mộng Khê không có mặc kiện áo choàng kia.

Nam Cung Quyết cởi áo khoác trên người mình xuống khoác lên trên người Lạc Mộng Khê, lại cẩn thận vì nàng kéo lại vạt áo: “hiện tại nàng đang ở thời kì đặc thù, tuyệt đối không được để lạnh”.

“Cái gì kêu thời kì đặc thù?” Bát hoàng tử hiếu kì hỏi.

“Mộng Khê đã có thai hai tháng”.

“thật sự, chúc mừng, chúc mừng”. Ngoài Bắc Đường Dực và Bắc Đường Diệp, ba người còn lại liên tục chúc mừng.

Chuyện Lạc Mộng Khê có thai chỉ cần giấu giếm Lãnh Tuyệt Tình, cho đám người hoàng tử Kì Thiên biết cũng không sao.

“Mộng Khê, ăn nhiều một chút, nàng ăn nhiều cực cứng mới khỏe mạnh”. Tại đây ở trước mặt các hoàng tử Kì Thiên, Nam Cung Quyết không chút nào che dấu hân hoan đối với Lạc Mộng Khê quan tâm cùng yêu thích.

“Để tự ta là được rồi”. Chàng vẫn là nên chiều cố tốt mình đi, mỗi lần ăn cơm đều chậm hơn ta cả nửa ngày, đồ ăn đều lạnh chàng vẫn chưa ăn no.

Lạc Mộng Khê đưa tay tiếp được chiếc đĩa trong tay Nam Cung Quyết, không biết có phải do đưa tay quá nhanh hay không làm cho bát canh trên bàn bị nghiêng, nước canh nóng bỏng hắt lên cánh tay trái.

“Mộng Khê”. Nam Cung Quyết vội vàng lấy ra khăn lụa giúp Lạc Mộng Khê trà lau.

“Người xem, người xem, quan tâm sẽ bị loạn đi”. Bắc Đường Diệp trêu ghẹo, người khác trên bàn đều không có canh, chỉ có Lạc Mộng Khê có, bởi vì Bắc Đường Diệp biết Lạc Mộng Khê có thai nên cố ý sai người chuẩn bị, lại không nghĩ đến hảo ý của hân lại gây họa.

Bắc Đường Diệp một mảnh hảo tâm, bị canh làm bỏng tay là do Lạc Mộng Khê không cẩn thận, không thể trách Bắc Đường Diệp, nhìn Bắc Đường Diệp thần sắc mang theo đắc ý, Lạc Mộng Khê trong lòng tức giận:

“Còn không phải là tại người sao, ở trên bàn của ta lại đặt một bát canh, nếu không ta làm sao có thể bị bỏng tay...”

“Lạc Mộng Khê, bốn hoàng..., bốn vương là có ý tốt, thế nhưng bị người coi là lòng dạ lang thú”. thật sự là làm tổn thương tâm lòng bốn vương, vừa rồi rõ ràng chính là người không cẩn thận...

Nam Cung Quyết bằng tốc độ nhanh nhất lau đi vết canh trên tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, nhưng canh quá nóng, bàn tay nhỏ bé của nàng đều bị làm cho nóng đỏ bừng.

“Người đâu, đưa Lạc vương phi đi bôi thuốc”. Lạc Mộng Khê ở Yến vương phủ bị bỏng, Bắc Đường Diệp trong lòng lo lắng, nếu bàn tay trắng nõn của Lạc Mộng Khê bị nóng hồng rồi, Nam Cung Quyết trong lòng không thoải mái, khẳng định sẽ không để cho Bắc Đường Diệp hân có được ngày lành.

Cho nên Bắc Đường Diệp muốn ngăn chặn việc này phát sinh: Nam Cung Quyết vô lương, Lạc Mộng Khê vô lương, bốn vương sẽ không để cho các người tìm được lí do chinh bốn vương, ba ngàn lượng hoàng kim này là do bốn vương thắng được, không thể chia cho các người.

Nam Cung Quyết ở chỗ của ta đối với Lạc Mộng Khê trăm y ngàn thuận, nếu Lạc Mộng Khê muốn cướp ba ngàn lượng hoàng kim của ta, cho dù Nam Cung Quyết gia tài bạc triệu, cũng sẽ vì Lạc Mộng Khê lấy đi ba ngàn lượng này của hã a.

“Lạc vương phi, mời đi theo nô tỳ”. một nha hoàn nhìn thông minh lanh lợi bước nhanh đi tới trước mặt Lạc Mộng Khê, phúc thân với nàng.

Nơi này là Yến vương phủ của Kì Thiên, không có mấy người nhận thức Lạc Mộng Khê, tự nhiên sẽ không đối với nàng bất lợi, cho nên Nam Cung Quyết yên tâm để cho Lạc Mộng Khê theo nha hoàn đi bôi thuốc: Tay Mộng Khê vừa mới dưỡng thành bộ dáng tiểu thư khuê tú, không thể bởi vì một chén canh này mà hủy nó đi chứ.

“Nam Cung Quyết, người và Mộng Khê cảm tình thật sâu đậm làm chúng ta đây thật sự ngưỡng mộ...”. Thái tử dẫn đầu mở miệng.

“Đúng vậy, đúng vậy, nhìn Quyết đại ca cùng Khê tỷ tỷ cảm tình tốt như vậy, bốn hoàng tử cũng muốn được thành thân...” Đây là thanh âm bát hoàng tử.

“Người còn trẻ đã nghĩ tới chuyện thành thân, bốn vương cùng nhị hoàng huynh, tam hoàng huynh còn chưa có thành thân, trong khoảng thời gian ngắn còn chưa tới phiên người...”. Bắc Đường Diệp không hờn giận phản bác: “Nam Cung Quyết, người đã nói sẽ giúp bốn vương tìm vương phi, nay bốn vương đã là Yến vương, người phải giúp ta tìm vương phi...”

Phía sau truyền đến thanh âm trêu chọc của mọi người, Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ lắc đầu, theo nha hoàn bước nhanh về phía trước, mấy người bọn họ ở cùng một chỗ quả thật là vô lo vô nghĩ, vui vui vẻ vẻ, giống như các huynh đệ trong gia đình bình thường.

Nếu một ngày nào đó, họ biết được huynh đệ cùng mình sớm chiều ở chung kia lại muốn tính mệnh của mình, không biết họ sẽ có phản ứng gì, ít

nhất cũng sẽ không còn được như hiện tại thân mật vui vẻ như vậy...

Yến vương phủ đã được hoàn thành một khoảng thời gian, tuy rằng Bắc Đường Diệp ngày hôm qua mới chuyển tới, nhưng trong vương phủ cái gì cần có đều có, trong phòng thuốc là những loại thuốc tốt nhất, còn có một tiểu cô nương hiểu y thuật luôn luôn phụ trách nơi đó.

Lạc Mộng Khê không để cho tiểu nha hoàn nói cho tiểu cô nương biết thân phận của mình, tiểu cô nương chỉ nghĩ nàng là khách nhân bình thường của Yến vương phủ, cẩn thận giúp Lạc Mộng Khê bồi dưỡng, còn cẩn thận băng lại bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, lại vô cùng cẩn thận dặn dò nàng những việc cần chú ý mới để cho Lạc Mộng Khê trở về.

Phòng được cách Yến sảnh rất xa, trở lại Yến sảnh phải đi qua hết hơn phân nửa Yến vương phủ, Lạc Mộng Khê nhàn đến vô sự, vừa đi vừa đánh giá cảnh sắc trong phủ.

hiện giờ đã là buổi tối, trong hành lang Yến vương phủ cứ đi vài bước lại có một cái đèn lồng, đem hành lang chiếu sáng như ban ngày.

Gió lạnh thổi đến, từng trận lãnh ý đánh úp lại, Lạc Mộng Khê không khỏi nắm chặt quần áo trên người.

Đột nhiên, một loạt tiếng kiếm theo gió truyền vào trong tai, Lạc Mộng Khê tâm sinh tò mò, bởi vì tiếng kiếm này cũng không phải là đánh nhau, mà là có người đang luyện kiếm: “Ai đang múa kiếm?”

“Nô tỳ không biết”. Tiểu nha hoàn thật thà trả lời, Lạc Mộng Khê mâu quang chợt lóe, lướt qua tiểu nha hoàn đi nhanh về hướng tiếng múa kiếm truyền tới.

“Lạc vương phi, ngài đi chậm một chút”. Lạc Mộng Khê có võ công tiểu nha hoàn hoàn không hề hay biết, nhưng chuyện nàng có thai tiểu nha hoàn ở trong bữa tiệc đã nghe được, vạn nhất tiểu vương gia trong bụng Lạc Mộng

Khê xảy ra chuyện gì, nàng ta cho dù có mười cái mạng cũng không đủ đền.

Đối với thanh âm nhắc nhở của nha hoàn mắt diếc tai ngơ, Lạc Mộng Khê rất nhanh hướng về phía trước đi tới, kiếm khí này mang theo dày đặc sát khí, nói không chừng là cùng tên gian tế kia có liên quan.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Lạc Mộng Khê, ở trong Yến vương phủ luyện võ không phải người khác, đúng là An vương Bắc Đường Dực, trong sân ánh sáng không rõ, may mắn Lạc Mộng Khê là người tập võ, trong mắt lung vẫn có thể nhìn rõ bộ dáng người luyện kiếm.

Nam Cung Quyết nói Bắc Đường Dực võ công không tệ, Lạc Mộng Khê hôm nay được thấy, quả nhiên không giả, kiếm pháp sắc bén, rất nhanh, mỗi chiêu mỗi thức đều huy động vừa đúng, làm dày hơn sát khí quanh quần quanh thân.

Nhưng làm cho Lạc Mộng Khê hoài nghi là, Bắc Đường Dực lại dùng kiếm tay trái, xuất chiêu cực nhanh, tay phải không ngừng tùy chiêu huy động, hơn nữa nơi này ánh sáng không rõ, cho dù lúc này có Nam Cung Quyết ở đây, cũng không nhất định có thể nhận ra hẳn là dùng kiếm tay phải, hay tay trái.

Khi ở kiếp trước, bạn trai Lạc Mộng Khê, Âu Thần có thói quen dùng tay trái cầm kiếm, tay trái và tay phải huy kiếm phương hướng vốn không giống nhau, lực đạo cũng không giống nhau, người bình thường căn bản là nghe không hiểu.

Nhưng Lạc Mộng Khê cùng Âu Thần lại thường xuyên cùng nhau huấn luyện, còn thường xuyên cùng hẳn bàn luận về sự khác nhau giữa tay phải và tay trái dùng kiếm, cho nên, có thể từ âm thanh nghe ra, Bắc Đường Dực là dùng kiếm tay trái.

Giấu đầu hở đuôi! Trong đầu Lạc Mộng Khê lóe lên một câu như vậy: Bắc Đường Dực đoán vết máu mình lưu lại trên tuyết sẽ bị Lạc Mộng Khê phát hiện, để đề phòng Lạc Mộng Khê nghi ngờ hấn, hấn liền thừa dịp Lạc Mộng Khê đi bôi thuốc, chọn lúc này mà luyện công, muốn dùng kiếm thanh đến đánh tan nghi ngờ của Lạc Mộng Khê, bởi vì nơi này là đường duy nhất quay lại Yến sảnh.

Thích khách hoàng cung bị thương cánh tay phải, người bình thường sử dụng kiếm cũng là tay phải, Lạc Mộng Khê lúc này nhìn đến Bắc Đường Dực luyện kiếm, chắc chắn sẽ nghĩ hấn là tay phải luyện kiếm.

Khi đến trong sảnh, cánh tay Bắc Đường Dực vẫn bình yên vô sự, Lạc Mộng Khê tuyệt đối sẽ không lại hoài nghi hấn.

Bắc Đường Dực ngàn tính vạn tính cũng không thể tính ra được, Lạc Mộng Khê lại có thể nghe ra được tiếng kiếm là dùng tay trái hay tay phải.

“Lạc vương phi, Lạc vương phi...” Lạc Mộng Khê khinh công không tồi, tiểu nha hoàn bị nàng bỏ lại rất xa phía sau, lúc này mới đuổi theo tới.

Quay đầu nhìn về phía tiểu nha hoàn đang vội vàng chạy tới, Lạc Mộng Khê tâm tư vừa chuyển, trong ống tay áo rất nhanh bắn ra một viên trân châu.

Tiểu nha hoàn vội vã hướng bên này chạy tới, không có để ý dưới chân, một cước liền giẫm lên viên trân châu, kinh hô một tiếng liền ngã về một bên.

nói đến cũng thật khéo, trên lan can bên cạnh tiểu nha hoàn có một kiện trang sức, khi nàng ngã sang một bên cánh tay liền đuổi ra phía ngoài, đem kiện trang sức đánh hướng Bắc Đường Dực, vừa vịn đánh tới trên cánh tay phải Bắc Đường Dực...

Trang sức tuy nhỏ nhưng cũng có chút nặng, Bắc Đường Dực sau khi bị đánh trúng cánh tay phải, lập tức dừng lại động tác trong tay khuôn mặt âm trầm che cánh tay phải.

Tiểu nha hoàn dựa vào cây cột sau khi đứng vững cước bộ, vội vàng quỳ rạp xuống đất: “An vương tha mạng, nô tỳ không phải cố ý”.

“Đừng chỉ lo quỳ gối nơi này xin lỗi, cánh tay An vương gia bị thương, nhanh đi kêu đại phu đến chẩn trị”. Lạc Mộng Khê lợi dụng nha hoàn đến thử Bắc Đường Dực, cũng không muốn cho tiểu nha hoàn phải chết, hiện tại để cho nàng rời đi, tránh để Bắc Đường Dực đem tức giận phát tiết trên người tiểu nha hoàn.

Tiểu nha hoàn là người của Yến vương phủ, sau này Bắc Đường Dực cũng không thể không để ý hình tượng vương gia cứng rắn bắt Bắc Đường Diệp xử lý tiểu nha hoàn này được.

“Dạ, dạ, dạ...” Tiểu nha hoàn liên tục đáp ứng, rất nhanh đứng dậy rời đi.

“Bốn vương không có gì trở ngại, không cần mời đại phu”.

Bắc Đường Dực bàn tay to vung lên, nguyên bản trong sân tối đen nhất thời sáng như ban ngày, sắc mặt Bắc Đường Dực có chút khó coi, trên cánh tay phải máu tươi đang chảy xuống.

Lạc Mộng Khê làm bộ giật mình: “An vương gia, ngài đã muốn bị thương thành như vậy, như thế nào lại không cho mời đại phu”.

Nói xong, Lạc Mộng Khê đem ánh mắt chuyển tới trên người tiểu nha hoàn: “Còn không mau đi”.

Nếu tiểu nha hoàn không đi, Bắc Đường Dực đem tức giận phát đến trên người nàng ta, nàng ta liền thảm, nàng ta vốn là người không quan hệ, bị

Lạc Mộng Khê kéo vào trong vòng chiến, Lạc Mộng Khê chắc chắn sẽ bảo hộ chu toàn cho nàng ta.

“Dạ, dạ, dạ...” tiểu nha hoàn liên tục đáp ứng, không đợi Bắc Đường Dực nói chuyện đã nhanh chóng rời đi.

“An vương gia bị thương không nhẹ, lại bị kiện trang sức kia làm xuất huyết, không xem đại phu sao được”. Lạc Mộng Khê giả mù sa mưa quan tâm nói.

Kiến trang sức kia mặc dù có nặng nhưng khi đánh trúng người cũng chỉ có thể tạo thành một vết bầm, tuyệt đối không thể đổ máu, cánh tay Bắc Đường Dực đổ máu, chứng minh rằng trên cánh tay hắn từ trước đã có miêng vết thương...

Bắc Đường Dực không nói gì, xoay người đi về phía trước.

“An vương gia, ngài vì sao không ở lại Yến sảnh cùng mấy người Lạc vương gia, Yến vương gia, thái tử điện hạ nói chuyện phiếm, mà lại một mình chạy tới nơi này luyện kiếm?”

Bắc Đường Dực này giống như cái hũ nút, không thích nói chuyện, từ lúc tiến vào yến hội tới bây giờ, trừ bỏ lễ phép cần thiết, hắn một câu cũng chưa nói.

Khi Lạc Mộng Khê rời đi Yến sảnh, chỉ nghe đến thanh âm trêu ghẹo của những người khác, cũng không có nghe thấy hắn nói chuyện.

Xem ra Bắc Đường Dực này không phải là người dễ hòa đồng, hắn có khả năng rất lớn là gian tế Kì Thiên.

Vô luận Lạc Mộng Khê nói cái gì Bắc Đường Dực vẫn như trước không hề nói một lời, Lạc Mộng Khê cũng không tức giận: Đợi lát nữa thái y tới, chờ sau khi hắn chẩn mạch, hết thảy mọi chuyện đều sẽ được rõ ràng.

không thể tưởng được nhanh như vậy đã đem gian tể Kì Thiên bắt được, đây chính là công lao của ta, về sau khi Nam Cung Quyết lại khi dễ ta, ta có thể lấy chuyện này trêu chọc hắn, xem hắn về sau ở trước mặt ta còn dám giễu võ giương oai nữa hay không...

Lạc Mộng Khê đắc ý dạt dào nghĩ, giống như đã nắm chắc thắng lợi trong tay, đương nhiên nàng và Bắc Đường Dực một trước một sau vẫn duy trì một khoảng cách nhất định, nếu Bắc Đường Dực muốn giết người giết khẩu cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Nhị hoàng huynh, thì ra huynh ở trong này, hại ta vất vả đi tìm...”

Lạc Mộng Khê đang suy nghĩ, ghé mắt nhìn lại, chỉ thấy lục hoàng tử trên mặt đầy ý cười rất nhanh hướng Bắc Đường Dực đi tới, nhìn thấy Lạc Mộng Khê đi phía sau Bắc Đường Dực, lục hoàng tử sửng sốt một chút, rất nhanh lại khôi phục bình thường.

“Mộng Khê tẩu tử, người cũng ở đây a, ta vội tới đưa thuốc cho nhị hoàng huynh, tối hôm kia ta cùng với nhị hoàng huynh tỷ thí võ công, làm bị thương nhị hoàng huynh...”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Yến Vương Phi Tương Lai

Lục hoàng tử cùng Bắc Đường Dực tử thí võ công, đâm bị thương Bắc Đường Dực, chuyện này cũng quá khó tin đi.

Bắc Đường Dực kinh nghiệm sa trường, võ công hẳn là vượt xa đám hoàng tử suốt ngày sống trong thâm cung mới đúng, như thế nào lại bị Lục hoàng tử đâm bị thương, lục hoàng tử này, sẽ không là đồng lõa với Bắc Đường Dực đi.

“Nhị hoàng huynh, miệng vết thương của huynh lại bị rách ra rồi”. Nhìn đến vết máu trên cánh tay Bắc Đường Dực, lục hoàng tử kinh hô một tiếng, thân hình gầy yếu nháy mắt đi tới trước mặt Bắc Đường Dực, khuôn mặt tuần tú ửng đỏ.

“Ta có mang theo dược đến, vừa rồi ở Yến sảnh gặp được Quyết đại ca và Mộng Khê tẩu tử, ta liền đem chuyện này quên mất...”

Lục hoàng tử thân thủ kéo tay áo Bắc Đường Dực, nhìn miệng vết thương không ngừng chảy máu, trong lòng áy náy: “Nhị hoàng huynh, thực xin lỗi a, lúc ấy, ta nhất thời không thể dừng tay...”

không nghĩ tới một kiếm kia lại có uy lực lớn như vậy, đem cánh tay của huynh đâm thành như vậy...

“Chỉ là vết thương nhỏ, không có chuyện gì”. Bắc Đường Dực nói nhẹ nhàng băng quơ, giống như vết thương vô cùng thâm hiểm kia không phải ở trên tay hắn, thân thủ đem ống tay áo kéo xuống, đem miệng vết thương che lại.

“Nhị hoàng huynh, ta biết huynh thích nhất là luyện kiếm, nhưng lần này huynh bị thương không nhẹ, huynh cần nghỉ ngơi, nếu không cánh tay này...”

“Xảy ra chuyện gì?” Thân ảnh thon dài của thái tử Bắc Đường Dục tiến vào trong tầm mắt mọi người.

“Miệng vết thương của nhị hoàng huynh lại bị rách ra”. Lục hoàng tử giành trước trả lời.

“Vậy còn thất thần làm gì, mau đưa nhị hoàng huynh đi được phòng băng bó”. Bắc Đường Dục bất đắc dĩ thở dài: “Bản cung đã nói với hai người, tỷ thí đến điểm liền dừng lại, hai người lại bỏ ngoài tai, thế nhưng lại thật sự động thủ...”

“Tam hoàng huynh, ta đưa nhị hoàng huynh đi băng bó”. Cùng lúc Bắc Đường Dục lên tiếng trách cứ, Lục hoàng tử dẫn theo Bắc Đường Dục rất nhanh theo hướng được phòng chạy đi, mà tốc độ so với thờ còn muốn nhanh hơn.

Thân ảnh Bắc Đường Dục cùng lục hoàng tử ngày càng xa, cho đến khi biến mất không thấy, Bắc Đường Dục trừ bỏ bất đắc dĩ lắc đầu, chính là thờ dài: Hai người này thật sự là...

“Thái tử điện hạ, An vương gia bị thương là có chuyện gì xảy ra?” Nghe ý tứ trong lời nói của Bắc Đường Dục, hắc cũng biết Bắc Đường Dục bị thương.

“Buổi tối hôm kia, hoàng cung có thích khách, thích khách võ công cao cường, sau khi thoát khỏi hoàng cung, phụ hoàng mệnh lệnh nhị hoàng huynh phái người đuổi theo, lục hoàng đệ lại đối với thích khách tò mò, cứng rắn muốn đi theo cùng đuổi bắt thích khách”.

“Hùng đông hôm sau, thích khách không bắt được, lục hoàng đệ lại đột nhiên hưng trí muốn tỷ võ, muốn nhị ca chỉ giáo mấy chiêu”.

“Ai ngờ, lục hoàng đệ ra chiêu không kịp dừng thế công, trường kiếm đâm thẳng nhị hoàng huynh, vì không muốn hấn bị thương nhị hoàng huynh không có đánh trả, chỉ tránh đi chỗ yếu, liền trúng một kiếm mà bị thương...”

thì ra Bắc Đường Dục bị thương đúng là do lục hoàng tử ban tặng, không phải do thị vệ hoàng cung làm bị thương, nếu như thích khách không phải là Bắc Đường Dục, vậy thì có thể là ai...

Hoàng tử Kì Thiên cũng không nhiều, tính tới tính lui cũng chỉ có mấy người bọn họ, khi sự việc xảy ra, Bắc Đường Diệp ở chung một chỗ với chúng ta, có thể loại trừ hấn, nếu Bắc Đường Dục cũng được loại trừ, vậy cũng chỉ còn lại ba người Bắc Đường Dục, lục hoàng tử và bát hoàng tử.

Trong đó, đáng hoài nghi nhất là thái tử Bắc Đường Dục, lục hoàng tử và bát hoàng tử còn nhỏ, lại nhiều năm sống trong thâm cung, rất ít cùng người quốc gia khác tiếp xúc, không có khả năng liên kết người ngoài đối phó với chính quốc gia của mình...

“Mộng Khê, Dục, hai người đang nói chuyện gì?” Lạc Mộng Khê thu hồi suy nghĩ, thân ảnh thon dài của Nam Cung Quyết đã đi đến trước mặt nàng, thập phần tự nhiên giúp nàng kéo lại áo khoác trên người.

“Bên ngoài gió lạnh, có chuyện gì vào trong phòng nói đi”. Nếu lạnh làm Mộng Khê cùng tiểu bảo bảo bệnh mất thì làm sao bây giờ?

“thật ngại quá, bản cung đúng là sơ sót”. Bắc Đường Dục có chút hối hận xin lỗi: Lạc Mộng Khê là nữ tử, lại đang có thai...

“Ta rất tốt, miệng vết thương của nhị hoàng tử bị rách như vậy, hai người có muốn đi nhìn huynh ấy một chút hay không?” Người tập võ, ra chiêu

dựa vào chính là quyền cước, nếu cánh tay bị phế đi, chẳng phải là sống không bằng chết.

Kì thật Lạc Mộng Khê còn có một mục đích khác, xem xét vết thương của Bắc Đường Dực là từ phía trước hay là từ phía sau đến.

Theo như lời của Bắc Đường Dực và lục hoàng tử, kiếm của lục hoàng tử là đâm từ phía trước đến, thích khách hoàng cung lại là bị thương từ phía sau.

Vừa rồi, tình hình cụ thể vết thương của Bắc Đường Dực Lạc Mộng Khê không được thấy rõ, muốn đi xem một lần, nghiệm chứng một chút, miệng vết thương của An vương Bắc Đường Dực có phải hay không là vì muốn che dấu mọi người mà cố ý chế tạo ra, khi kiếm của lục hoàng tử đâm tới Bắc Đường Dực cố ý đem miệng vết thương của chính mình nghênh đón.

Bởi vì lấy võ công của lục hoàng tử, ra chiêu tuyệt đối sẽ không nhanh đến làm cho Bắc Đường Dực không kịp phản ứng, do đó mà làm hấn bị thương cánh tay.

“Nhị hoàng huynh có cái gì cần lo lắng, huynh ấy cực kì am hiểu kiếm pháp, cho dù có phế bỏ một cánh tay, huynh ấy vẫn còn một cánh tay khác có thể dùng...” Bắc Đường Diệp không cho là đúng, đáy mắt ẩn ẩn hiện lên một tia âm mộ.

Kiểm pháp của huynh ấy có thể dùng cả hai tay lợi hại đến sắp vô địch thiên hạ, huống chi huynh ấy thường xuyên ở biên quan mang binh đánh giặc, bị thương cũng là chuyện bình thường, cho dù là bị trọng thương đến thân thể huynh ấy cũng rất nhanh sẽ khỏi hấn, làm cho bốn vương vẫn thật âm mộ, ghen tị, thật hận a.

“Trời cũng không còn sớm, tan yến thôi, chúng ta ngày khác lại gặp”. Lạc Mộng Khê đã ở bên ngoài đứng một thời gian dài, bên ngoài gió lớn, rét lạnh, môi Lạc Mộng Khê đã bị lạnh đến biến sắc, bàn tay nhỏ bé cũng

rất lạnh, Nam Cung Quyết giúp nàng làm ấm nửa ngày cũng không thấy ấm lại.

Bắc Đường Diệp và Bắc Đường Dục biết Nam Cung Quyết là đang đau lòng Lạc Mộng Khê, đáy mắt hiện lên ý cười trêu tức, đồng thời trầm giọng nhắc nhở: “Ngày mai nhớ rõ tiến cung, nếu phụ hoàng biết người đã đến khăng định sẽ thật cao hứng”.

Sau khi Nam Cung Quyết đồng ý liền ôm lấy Lạc Mộng Khê bước nhanh về phía cổng phủ, thân thể ôn hương lộ ra hàn khí, tỏ rõ nàng đã đứng ở bên ngoài thời gian rất dài.

Trong xe ngựa cũng có một tảng đá làm ấm, thực ấm áp, Lạc Mộng Khê ngồi trong xe ngựa thời gian rất lâu mới ấm áp lại một chút: “Nam Cung Quyết, chàng cảm thấy trong bốn vị hoàng tử, ai là người đáng khả nghi nhất?”

Lạc Mộng Khê tạm thời nghĩ không ra ai là gian tế, hỏi ý kiến Nam Cung Quyết một chút đi.

“Thương thế của An vương Bắc Đường Dục chứng hoàng tử chính mắt chứng kiến, thái y cũng đã đưa ra kết luận, vết thương là do lục hoàng tử gây ra, không có dấu vết của vết thương khác, cho nên Bắc Đường Dục tạm thời có thể loại khỏi diện tình nghi”.

“Nam Cung Quyết, ta còn tưởng mấy người các chàng ở trong yến sảnh chỉ nói chuyện cũ, không nghĩ tới trong lúc nói chuyện phiếm chàng còn có thể lấy được tin tức hữu dụng”. Khăng định là trong lúc nói chuyện tìm hiểu được, Nam Cung Quyết xác thực thật thông minh.

“Người bình thường đều chỉ biết dùng kiếm tay trái hoặc tay phải, vì sao An vương gia hai tay đều tinh thông?” Điểm này làm cho Lạc Mộng Khê cảm thấy khó hiểu: Luyện một tay luyện đến thiên hạ đệ nhất chẳng phải là sẽ rất tốt sao, vì sao lại luyện cả hai tay, như vậy lãng phí thời gian...

Chương 114: Yến vương phi tương lai

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

“An vương Bắc Đường Dực tính cách có chút nội liễm, không thích nói chuyện, bình thường hãn cũng không có ham muốn gì, mỗi khi nhàm chán, thương tâm, khổ sở hay vui vẻ hãn đều thích luyện công”.

“Có một năm, cánh tay phải của hãn bị gãy xương, trong vòng nửa năm không thể luyện kiếm, trong lòng hãn vô cùng buồn bực liền dùng tay trái luyện kiếm, phát tiết tức giận, âm kém dương sai, lại luyện thành khả năng dùng kiếm tay trái...”

Nam Cung Quyết ở Kỳ Thiên thời gian không ngắn, đối với những hoàng tử Kỳ Thiên này cũng là tương đối hiểu biết, còn nhiều hơn là hiểu về Nam Cung Phong và Nam Cung Dạ.

thì ra là thế, Lạc Mộng Khê khẽ thở dài: “Nếu An vương Bắc Đường Dực không phải gian tế, vậy người đáng hiềm nghi cũng chỉ còn lại thái tử Bắc Đường Dục, lục hoàng tử, bát hoàng tử...”

“Thái tử Bắc Đường Dục hãn cũng không phải là gian tế”. Nam Cung Quyết đột nhiên mở miệng, không chờ Lạc Mộng Khê hỏi nguyên nhân hãn liền công bố đáp án.

“Bắc Đường Dục trời sinh khóa mạch, không thể luyện công...” một người không biết võ công văn nhược thư sinh, sao có thể né qua thị vệ hoàng cung đuổi bắt mà thoát thân.

“Trời sinh khóa mạch?” Lạc Mộng Khê bị lời nói của Nam Cung Quyết làm cho khiếp sợ, nhin không được kinh hô ra tiếng: “Khi nào thì phát hiện?”

“Ngay tại lúc Bắc Đường Dục mới năm tuổi, khi Kì hoàng mời cao thủ đại nội đến dạy Bắc Đường Dục võ công, phát hiện hắc đung là trời sinh khóa mạch, căn bản không thể luyện công, trời sinh khóa mạch là từ lúc hắc còn trong bụng mẹ, không thể trị liệu”.

Nếu thật sự là như thế, An vương Bắc Đường Dục không phải là gian tế, thái tử Bắc Đường Dục cũng không phải, vậy người hiểm nghi chỉ còn lại lục hoàng tử và bát hoàng tử, nhưng hai người này cũng không ra khỏi thâm cung, không có khả năng cùng Hạ Hầu Thần cấu kết, mà Hạ Hầu Thần cũng khinh thường giúp bọn hắc.

sự tình thật sự rắc rối phức tạp, trong lúc nhất thời làm cho người ta không thể thấy rõ ràng, ta còn tưởng có thể ở trước mặt Nam Cung Quyết khoe khoang một phen, nhưng hiện tại, kế hoạch lại giống như ngâm trong nước.

“Mộng Khê, đừng nản trí, nếu chúng ta dễ dàng tìm được tên gian tế như vậy, ngược lại lại không bình thường, nàng ngấm lại xem, hắc có thể giấu giếm được mọi người Kì Thiên âm thầm cùng Hạ Hầu Thần cấu kết, lại thông minh đem bản đồ phân bố binh lực khắc lên ‘trên biển hoa’, để cho người hoàng thất mang ra khỏi Kì Thiên”.

“Người này thông minh lại vô cùng cẩn thận, không phải là người bình thường có thể làm được, cùng người như thế đấu trí chúng ta càng phải cẩn thận nhiều hơn nữa, để tránh bị hắc nắm mũi dắt đi, trúng kế mà hãm hại người tốt”.

Bên ngoài xe gió lạnh thổi qua, Lạc Mộng Khê đem thân thể co rúc vào trong lòng Nam Cung Quyết: “Ta hiểu được”.

Người thông minh như vậy, vô luận là làm chuyện gì cũng vì chính mình mà lưu lại đường lui, hơn nữa tuyệt đối sẽ không để lộ ra dấu vết có liên

quan đến mình, muốn bắt được hãn, tuyệt đối là một chuyện khó khăn, phiền toái.

Bất quá, thường đi lại trên bờ sông, sao có thể không bị ẩm ướt hài, Bắc Đường Diệp và Nam Cung Quyết đã bố trí tốt mọi chuyện, vô luận hãn có bao nhiêu thông minh, bao nhiêu cẩn thận, chỉ cần hãn dám manh động, nhất định khó thoát khỏi vận mệnh bị nắm thóp.

Trở lại biệt viện, sau khi tắm rửa Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết liền lên giường nghỉ ngơi.

“Mộng Khê”. Ôn hương nhuyễn ngọc ở trong ngực, Nam Cung Quyết ngủ không được, mùi hoa khương dã thảo nhiên bay vào trong mũi, Nam Cung Quyết nhin không được cúi mặt xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi Lạc Mộng Khê.

“Nam Cung Quyết, còn nhớ rõ chuyện tối qua chàng đáp ứng ta không, không được lật lọng”. Mười ngày sau chúng ta mới có thể vợ chồng chi lễ.

“Chuyện ta đã đáp ứng với nàng, đương nhiên sẽ tuân thủ”. Cho dù Lạc Mộng Khê không đề cập tới, Nam Cung Quyết cũng sẽ không vọng động, bởi vì hiện tại, thân thể của Lạc Mộng Khê và sự khỏe mạnh của tiểu bảo bảo là quan trọng nhất.

Nam Cung Quyết đang muốn đem Lạc Mộng Khê ôm chặt vào trong lòng, bắt buộc chính mình đi vào giấc ngủ, đột nhiên, ánh mắt Lạc Mộng Khê nhìn về một phương hướng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng tràn ngập nghi hoặc: “Nó làm sao có thể ở trong này?”

Ai tới, vì sao bốn vương lại không nhận thấy được. Nam Cung Quyết trong lòng cả kinh, đột nhiên quay đầu nhìn lại theo hướng mà Lạc Mộng Khê đang nhìn, lại nhìn thấy một thân ảnh nho nhỏ hồng hồng: “Hỏa hồ ly”.

Lúc này, hỏa hồ ly tinh thần hưng phấn đứng ở trên bàn trong phòng, đôi mắt tròn xoe lóng lánh hết nhìn Lạc Mộng Khê lại nhìn Nam Cung Quyết, giống như muốn nói: “Các người đang làm cái gì?”

“Hồ ly chết tiệt, trở về phòng của người”. Bàn tay to của Nam Cung Quyết vung lên, thân ảnh lửa đỏ của tiểu hồ ly bị nội lực cường thế của Nam Cung Quyết đánh ra khỏi phòng.

Cửa sổ cách đó không xa, sau khi tiểu hồ ly bị ném ra khỏi phòng, cánh cửa tự động đóng lại, đem thanh âm gào thét của tiểu hồ ly sau khi bị ngã chặn lại bên ngoài.

“Làm sao lại cùng con hồ ly tức giận?” Vừa rồi, Lạc Mộng Khê rõ ràng cảm giác được Nam Cung Quyết tức giận, tiểu hồ ly là giống đực hay giống cái tạm thời không cần nói, nhưng Nam Cung Quyết vì sao lại chán ghét nó như vậy, chẳng lẽ là mượn tiểu hồ ly đến phát tiết tức giận trong lòng.

“Nó không nên từ phía sau xuất hiện ở trong phòng của ta với nàng”. Nam Cung Quyết ôm chặt Lạc Mộng Khê, nhắm mắt lại: “Yên tâm đi, hỏa hồ ly không có việc gì, nhiều nhất là bị ngã toàn thân đau nhứt mà thôi”. Khi ta ra chiêu cũng đã nắm chắc lực đạo.

một lúc sau bên cạnh người truyền đến tiếng hít thở đều đều, hơi thở của Nam Cung Quyết không ngừng phả lên trên tóc Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê suy nghĩ việc gian tế, lắng nghe tiếng tim đập hữu lực của Nam Cung Quyết, không biết lúc nào đã tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng lung, một cổ hơi thở nhẹ nhàng phả lên mặt nàng, Lạc Mộng Khê ngủ mơ mơ màng màng, tưởng hô hấp của Nam Cung Quyết, không hờn giận đưa tay muốn đẩy Nam Cung Quyết ra.

Mà khi nàng vươn tay ra lại chạm đến một đoàn lông mềm mềm, không phải tóc người, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh: Đây là cái gì vậy?

Đầu óc mơ màng trong nháy mắt thanh tỉnh, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên mở ra, ánh vào mí mắt là thân ảnh hồng hồng nho nhỏ đang mở đôi mắt to tròn đen lánh nhìn về phía nàng.

Lạc Mộng Khê âm thầm nhẹ nhàng thở ra: thì ra là tiểu hồ ly, tối qua không phải nó đã bị Nam Cung Quyết ném ra bên ngoài phòng sao? Như thế nào lại chạy vào?

Bên cạnh nàng giường đã sớm lạnh, tỏ rõ Nam Cung Quyết đã sớm rời đi, Lạc Mộng Khê ngồi dậy, ghé mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua ô cửa sổ chiếu vào trong phòng, trên mặt đất lưu lại ánh nắng ấm áp.

Thái dương đã lên cao vậy sao, Nam Cung Quyết chắc đã tiến cung rồi, như thế nào lại không kêu nàng dậy?

“Mộng Khê, nàng tỉnh” Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê đang oán thán, thân ảnh thon dài màu trắng của Nam Cung Quyết đã đi vào phòng ngủ: “Chàng sao lại trở về nhanh như vậy?” Ta còn nghĩ đến Kì hoàng sẽ giữ chàng ở lại dùng bữa tối nha.

Nam Cung Quyết đầu tiên là sừng sốt, ngay lập tức liền phản ứng lại: “Ta còn chưa tiến cung, nàng nhanh chút rời giường rửa mặt chải đầu, trang điểm xinh đẹp một chút, chúng ta liền tiến cung”.

“đã trễ như thế này mới tiến cung, không sợ Kì hoàng nói chàng đối với hân bất kính?” Lạc Mộng Khê tuy nói như vậy, nhưng vẫn rất nhanh rời giường sửa sang lại.

“hiện tại nàng đang trong thời kì mang thai, Kì hoàng là người thông tình đạt lý, sẽ không trách tội”. Giấc ngủ của nàng rất trọng yếu, Đường lão đã cố ý dặn dò, nhất định phải để cho nàng được ngủ thẳng tới khi nào tự tỉnh dậy, đối với nàng và cục cưng đều tốt.

Ánh mắt chạm đến thân hình nho nhỏ của tiểu hồ ly đang cuộn mình ở đầu giường, đôi mắt mở to cảnh giác nhìn mình. Nam Cung Quyết nhíu mày, nắm cổ tiểu hồ ly lên đem nó quăng ra bên ngoài phòng: Về phòng của mình, đây cũng không phải là chỗ của người, Cầm, Kì, Thư, Họa sao lại như vậy, luôn để cho tiểu hồ ly này chạy vào đây.

Chương 114: Yến vương phi tương lai

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

Rửa mặt chải đầu xong, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết ngồi xe ngựa tiến vào hoàng cung, nắng đã lên cao, tuyết đọng trên ngã tư đường đã sớm bị rửa sạch sẽ, Nam Cung Quyết lại có ngọc bội trong tay, xe ngựa một đường thông suốt tiến vào cửa hoàng cung.

Cửa hoàng cung, Bắc Đường Diệp đang đứng đợi ở đó, thấy Nam Cung Quyết giúp đỡ Lạc Mộng Khê xuống xe ngựa, Bắc Đường Diệp không ngừng oán thán: “đã là giờ nào rồi, ngọc thiện sắp tới rồi, hai người các người thế nhưng bây giờ mới tới, bốn vương tử sáng sớm đã nói với phụ hoàng các người muốn...”

“Vậy người có hay không nói cho Kì hoàng, Mộng Khê có thai?” Nam Cung Quyết không đáp hỏi lại, Bắc Đường Diệp không rõ cho nên theo bản năng gật gật đầu: “Loại chuyện vui như vậy, bốn vương tử tự nhiên là sẽ nói cho phụ hoàng biết”.

“Nếu Kì hoàng biết Mộng Khê có thai, tuyệt đối sẽ không giống như người, ngơ ngác đứng ở chỗ này chờ chúng ta đến”. Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê hướng hoàng cung đi đến: “Kì hoàng hiện tại đang ở đâu?”

“Ngự thư phòng, Nam Cung Quyết, lời nói vừa rồi của người là có ý gì?” Vì sao phụ hoàng biết Lạc Mộng Khê có thai, lại sẽ không ngồi một chỗ mà chờ.

“Người còn chưa thành thân, tự nhiên sẽ không hiểu được”. Nam Cung Quyết cũng không quay đầu lại trả lời: “Chờ khi người thành thân, khi vương phi của người có thai, người sẽ biết”.

Vì sao nhất định phải chờ tới thời điểm đó? Bắc Đường Diệp trong lòng khó hiểu, đang muốn hỏi lại đã thấy Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê cách hăn rất xa, bước nhanh đuổi theo: “Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, đợi bốn hoàng...bốn vương một chút”.

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê vốn định trước đi ngự thư phòng gặp Kì hoàng, nhưng là không biết vì sao, sau khi vào hoàng cung không lâu, Lạc Mộng Khê liền cảm thấy khó chịu, không ngừng nôn mửa, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, tinh thần cũng trở nên không tốt.

“Sao lại thế này? Có phải tối qua ở yến tiệc ăn nhầm thứ gì hay không?” Bắc Đường Diệp sắc mặt lo lắng: Tiệc tối qua là ở Yến vương phủ của hăn, nếu Lạc Mộng Khê vì vậy mà có chuyện gì, Nam Cung Quyết khẳng định sẽ không tha cho hăn: “Người đâu, mau đi mời ngự y...”

“không cần mời ngự y, Mộng Khê đến thời kì nôn nghén, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao, Bắc Đường Diệp, có sương phòng nào hay không? Để cho Mộng Khê nghỉ ngơi một lát”.

“Trong hoàng cung phòng trống còn nhiều mà, theo bốn vương đến đây đi”. Biết được Lạc Mộng Khê nôn mửa cùng Bắc Đường Diệp hăn không có liên quan, Bắc Đường Diệp cũng cảm thấy yên lòng, ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Xem ra các người phải tới buổi chiều mới có thể gặp phụ hoàng rồi”. hiện giờ cũng đến thời gian ngọ thiện.

Bắc Đường Diệp dẫn Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đến tẩm cung của mẫu phi hân, cũng chính là cung điện của một trong tứ phi đứng đầu, Hiền phi.

Kì hoàng có việc, triệu Hiền phi đi ngự thư phòng, Bắc Đường Diệp liền tự chủ trương đem Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết an bài ở thiên điện: “Hai người các người trước ở trong này nghỉ ngơi, bốn vương đi báo cho phụ hoàng biết...”

“không cần phiền toái như vậy, Nam Cung Quyết, chàng vẫn nên theo Bắc Đường Diệp đi gặp hoàng thượng đi, ta ở lại nơi này nghỉ ngơi, không có việc gì”.

Lạc Mộng Khê đơn giản dùng qua một chút cháo, khuôn mặt nhỏ nhắn đã chậm rãi khôi phục lại hồng nhuận: Kì hoàng dù sao cũng là vua của một nước, chậm trễ hân như vậy thật không tốt.

Nam Cung Quyết cũng nghĩ đến điểm này, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê đã ấm trở lại: “Nàng ở đây nghỉ ngơi cho thật tốt, ta đi một chút sẽ trở lại”.

Cẩn thận vì Lạc Mộng Khê kéo lại chăn, Bắc Đường Diệp lại dặn vài cung nữ chiếu cố Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết lúc này mới yên tâm cùng Bắc Đường Diệp ra khỏi tẩm cung đến ngự thư phòng gặp Kì hoàng.

Nam Cung Quyết và Bắc Đường Diệp đi rồi, Lạc Mộng Khê vốn muốn ngủ một chút, nhưng không hiểu vì sao, mới vừa rồi còn rất buồn ngủ, thế nhưng bây giờ một chút buồn ngủ cũng không có, lăn qua lộn lại vẫn không thể ngủ được.

“Nô tỳ tham kiến Thanh Nguyệt quận chúa”. Ngoài cửa truyền đến thanh âm hành lễ cung kính của cung nữ, Lạc Mộng Khê trong lòng nghi hoặc: Thanh Nguyệt quận chúa là ai?

“Diệp ca ca có ở đây không...” giọng nữ trong trẻo lại lộ ra một chút trẻ con, xem ra mới khoảng mười bốn, mười lăm tuổi.

“Hồi quận chúa, Yến vương gia cùng Lạc vương gia đã đi ngự thư phòng...”

“Quyết ca ca cũng đến Kì Thiên?” Giọng nữ trong trẻo lại vang lên, trong thanh âm lại nén không được mang theo một chút sợ hãi: “Ai ở bên trong...”

“Hồi quận chúa, là Lạc vương phi...”

“Rất xinh đẹp sao?” Lại một giọng nữ khác hoàn toàn xa lạ, mang theo một chút nghi hoặc vang lên, lập tức liền bị giọng nói trong trẻo đánh gãy: “Bản quận chúa còn chưa lên tiếng, người ồn ào cái gì, Lạc vương phi xinh đẹp sao?”

Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài: Vị quận chúa này cũng thật là...

Bên ngoài âm ỹ như vậy, Lạc Mộng Khê cho dù có buồn ngủ cũng không thể ngủ được, liền xốc chăn lên xoay người xuống giường, lấy áo khoác trên đầu giường mặc vào, đứng dậy đi ra bên ngoài.

“Xem ra Lạc vương phi so với Tử quý phi còn xinh đẹp hơn...” Giọng nữ xa lạ lại vang lên.

“không được nhắc tới hồ ly tinh kia, thật chán ghét...” Thanh Nguyệt quận chúa dứt lời Lạc Mộng Khê đã ra tới cửa phòng.

Ánh vào mi mắt là khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ tức giận, giống như thanh âm của nàng, hoạt bát, xinh đẹp, lại mang theo đáng yêu: “Người là Thanh Nguyệt quận chúa, Quyết thường ở trước mặt ta nhắc tới người”.

Thanh Nguyệt quận chúa ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Mộng Khê, nhất thời mở to hai mắt mà nhìn: Đây là vương phi của Quyết ca ca, thật sự là, rất đẹp.

Quần áo trắng phiêu phiêu giống như tiên nữ, tóc đen buông xuống lại không mang thêm vật trang sức nào nhẹ nhàng thả ở phía sau, đôi mắt trong trẻo, đúng là khuynh thế dung nhan, khí chất xuất trần, làm cho Thanh Nguyệt luôn quen nhìn mỹ nữ, thậm chí nhìn đến quên mệt mỏi nhin không được mà tán thưởng: “Vương phi tỷ tỷ thật đẹp”.

“So với Tử quý phi đẹp hơn gấp ngàn lần”. Nha hoàn phía sau Thanh Nguyệt cũng là si ngốc nhìn Lạc Mộng Khê, trong mắt lại lóe lên khiếp sợ.

Nghe được ba chữ Tử quý phi, vẻ mặt khiếp sợ của Thanh Nguyệt nháy mắt trở nên tức giận: “Cái hồ ly tinh kia, một thân toàn là mùi hôi, làm sao có thể so sánh với vương phi tỷ tỷ, vương phi tỷ tỷ nhưng là người trong lòng của Quyết đại ca...”

Bị Thanh Nguyệt giáo huấn một chút, tiểu nha hoàn lấy lại tinh thần, liên tục gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, đúng vậy, Lạc vương gia là một người lợi hại, đối với nữ tử yêu cầu rất cao, khó trách lúc trước người lại trướng mắt một vị danh môn thiên kim, thì ra là trong lòng đã có vương phi xinh đẹp...”

“Vương phi tỷ tỷ, người tên là gì?” Khi nói chuyện, Thanh Nguyệt đã đi lên phía trước, trên mặt tràn đầy ý cười cầm lấy tay Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê thở dài: thật sự là từ trước tới nay cũng chưa từng gặp qua.

Bàn tay nhỏ bé của Thanh Nguyệt ấm áp, mập mạp, xúc cảm quả thực rất tốt, Lạc Mộng Khê đang lo tìm không thấy người sưởi ấm, liền không có cự tuyệt: “Lạc Mộng Khê”.

“Mộng Khê tỷ tỷ...”

“Khụ khụ khụ, quận chúa a, hẳn người nên gọi vương phi là tấu tử mới đúng”. Tiểu nha hoàn theo sau nhắc nhở: Người ta là Lạc vương phi, người kêu vương gia là ca ca, tất nhiên cũng nên gọi vương phi là tấu tử.

Thanh Nguyệt không cho là đúng: “Kêu tử tử nghe thân thiết hơn, kêu tấu tử nghe thật xa lạ”.

“Mộng Khê tử tử, Quyết ca ca cùng người nói chuyện gì về ta?” Rốt cuộc cũng chỉ là tiểu cô nương, đối với việc người khác bình luận về mình luôn thập phần để ý.

“hẳn nói người thật nghịch ngợm, cũng rất đáng yêu, đối với người khác giống như hung dữ, kì thật tâm địa lại rất tốt...”

Chương 114: Yến vương phi tương lai

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

Lạc Mộng Khê sống qua hai kiếp, gặp qua vô số loại người, chỉ cần dựa vào đối thoại vừa rồi của Thanh Nguyệt và cung nữ cũng đã đoán được tám chín phần về tính cách và cách làm người của nàng.

Khi nghe đến Nam Cung Quyết đã có vương phi, Thanh Nguyệt chỉ có kinh ngạc, không có ghen tị, cho nên Lạc Mộng Khê biết Thanh Nguyệt cũng không phải là thích Nam Cung Quyết, cho nên đối với nàng cũng không có địch ý.

“Lạc vương gia thật lợi hại, thế nhưng một lời liền nói trúng ưu điểm của quận chúa”. Tiểu nha hoàn đi theo Thanh Nguyệt kinh hô, trong mắt tràn đầy bội phục: “Trước kia Lạc vương gia đối với nữ tử không hề để ý, đối với quận chúa cũng rất xa cách, không nghĩ tới ở trong lòng vẫn là có vị trí cho quận chúa...”

Thấy Lạc Mộng Khê và Thanh Nguyệt đều trờng nàg, nha hoà vò vàng che mặt: “Ý của nô tỳ là nói, quận chúa vẫn xem Lạc vương gia như ca ca, thật thích vị ca ca này...không phải, không phải...phải nói như thế nào mới đúng đây...”

Tiểu nha hoà càng nói càng không rõ, trên trán ứa ra mồ hôi.

“Người sao lại ngốc như vậy”. Thanh Nguyệt tức giận mở miệng: “Bản quận chúa xem Lạc vương gia như ca ca, lúc ấy, Quyết ca ca thân mang bệnh nặng, luôn luôn thực ư thương, bản quận chúa thân làm muội muội, muốn cho hã vui vẻ một chút, nhưng hã luôn không để ý tới ta...”

“Lúc ấy, ta nghĩ hã chê ta nói nhiều, chán ghét ta, hiện tại cần thận suy nghĩ lại, Quyết ca ca làm như vậy hã là có nguyên nhân, có rất nhiều thứ, khi ta ngồi nghe bọn cung nữ, thái giám kể chuyện, Quyết ca ca chỉ im lặng ngồi ở một nơi rất xa mà nghe...”

“Trong lòng hã khẳng định thực cô độc, thực tịch mịch, nhưng lại tìm không thấy người thích hợp để cho hã có thể tâm sự...”

nói xong, Thanh Nguyệt ngẩng đầu nhìn phía Lạc Mộng Khê, đáy mắt mang theo ý cười chân thành: “hiện tại đã có Mộng Khê tỷ tỷ, Quyết ca ca nhất định không cô độc”.

“Hoàng thượng giá lâm, Hiền phi nương nương đến, Yến vương gia đến, Lạc vương gia đến”. Thanh âm đặc hữu của thái giám từ ngoài cửa truyền đến, các cung nữ vò vàng quỳ xuống hành lễ: “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, tham kiến Hiền phi nương nương, tham kiến Yến vương gia, Lạc vương gia”.

“Mộng Khê, Thanh Nguyệt tham kiến hoàng thượng, tham kiến Hiền phi nương nương, tham kiến Yến vương gia, Tham kiến Lạc vương gia”. Tại nơi hoàng cung này, thứ nhiều nhất chính là hành lễ, thấy người có thân phận cao hơn mình sẽ quỳ xuống, người có thân phận thấp hơn mình liền sẽ

quỳ xuống hành lễ với mình, nhiều khi cũng chẳng có thời gian chờ bọn hăn quỳ.

“Bình thân”. một giọng nam trung niên mang theo uy nghiêm vang lên, đích thị là phát ra từ miệng của Kì hoàng.

“Mộng Khê, cẩn thận thân thể”. Nam Cung Quyết rất nhanh đi tới bên cạnh người Lạc Mộng Khê, đỡ nàng đứng lên.

“Chật chạp, Quyết ca ca đối với Mộng Khê tử tử thật tốt”. Thanh Nguyệt nhìn không được tán thưởng, ánh mắt trông thấy Bắc Đường Diệp đứng phía sau Kì hoàng, nhất thời sáng lên, rất nhanh chạy đến:

“Diệp ca ca, thì ra ca đã sớm trở lại, vì sao cũng không nói cho Thanh Nguyệt, nghe nói ca được phong Yến vương, ở tại Yến vương phủ, Thanh Nguyệt có thể đến đó làm khách hay không...”

Liên tiếp hỏi mấy vấn đề khiến Bắc Đường Diệp cảm thấy choáng váng, ôm lấy hai tai mà trả lời: “Tùy tiện, tùy tiện...”

“Vây lát nữa Thanh Nguyệt cùng Diệp ca ca cùng nhau hồi Yến vương phủ, khi nào ca đi nhớ rõ nói với Thanh Nguyệt một tiếng nha”.

“Biết, biết”. Bắc Đường Diệp nhắm chặt mắt lại, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ: thật sự là cái người đáng ghét.

“Dung mạo Lạc vương phi thật sự là thiên hạ vô song, khó trách, Lạc vương gia lại yêu thương người như vậy”.

“Đa tạ nương nương khách lệ, nương nương xinh đẹp tựa thiên tiên, da trắng như tuyết, dáng người yếu điệu, so với Mộng Khê một chút cũng không kém, lại có được Yến vương năng lực phi phàm, thật sự là làm cho người ta hâm mộ”. Mọi nữ tử đều yêu thích được người khác khen ngợi, Hiên phi khen nàng, theo lý, Lạc Mộng Khê cũng khen trở lại.

“Bản cung cũng chỉ là người đẹp hết thời, sao có thể so sánh cùng với người trẻ tuổi các người”.

“sẽ không a, Thanh Nguyệt cảm thấy Mộng Khê tỷ tỷ nói rất đúng, ngài xác thực là thật đẹp, dung nhan không hề già đi”.

Hiền phi nhẹ nhàng điểm điểm cái mũi của Thanh Nguyệt: “Tiểu nha đầu người thật khéo ăn nói”.

“Mộng Khê có thai không nên đứng lâu, mọi người vào trong điện đi”.

Hiền phi vừa dứt lời, Lạc Mộng Khê liền cảm thấy trong lồng ngực một trận cuồn cuộn dâng lên, cháo vừa mới uống xong không lâu liền cứ như vậy mà nôn hết.

“Mộng Khê, có sao không?” Nam Cung Quyết vỗ nhẹ phía sau lưng Lạc Mộng Khê, trong mắt lộ ra lo lắng.

“Mộng Khê nôn nghén không nhẹ, tốt nhất nên mau chóng nghỉ ngơi, trong khoảng thời gian ngắn không nên vận động mạnh”. Trong mắt Hiền phi lộ ra lo lắng.

“Hoàng thượng, nương nương, Mộng Khê hiện tại như vậy không thích hợp ngồi lâu, nói chuyện phiếm, thỉnh cho phép bốn vương cùng Mộng Khê cáo lui trước”. Mọi chuyện để sau này hãy nói, thân thể Mộng Khê quan trọng hơn.

“Được, thân thể Mộng Khê quan trọng hơn, các người mau trở về đi, sai người đem lễ vật đến biệt viện”.

Lễ vật, lễ vật gì? Lạc Mộng Khê còn đang nghi hoặc Nam Cung Quyết đã hướng đám người Kì hoàng nói lời từ biệt: “Hoàng thượng, nương nương, bốn vương và Mộng Khê xin cáo từ”.

Xe ngựa đi thực vững vàng nhưng Lạc Mộng Khê vẫn có cảm giác không thoải mái: “Nay kinh thành Kỳ Thiên cũng càng ngày càng không bình tĩnh”. Nam Cung Quyết thấy sắc mặt Lạc Mộng Khê thập phần khó coi, liền nói chuyện rời đi lực chú ý của nàng.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Tháng trước, lại có một nữ tử bị hút khô máu mà chết, tử trạng vô cùng thê thảm, hẳn là có người lại đang luyện tà công...”

Lạc Mộng Khê bắt lấy điểm mấu chốt trong lời nói của Nam Cung Quyết: “Ý của chàng là nói, trước kia cũng từng phát sinh chuyện nữ tử bị hút khô máu mà chết?”

Nam Cung Quyết gật gật đầu: “Đúng vậy, chuyện nữ tử bị hút khô máu đã từng xảy ra mười năm trước, vào mỗi đêm trăng tròn, sẽ có một nữ tử chết thê thảm như vậy, mười năm, vẫn không có tìm thấy hung thủ, nếu hẳn làm vậy là để luyện tà công, vậy sợ là, tà công này cũng sắp đạt thành”.

“Hôm nay không phải chính là mười lăm trăng tròn sao?” Chẳng phải là lại có một nữ tử sắp chết.

“Trong khoảng thời gian này, ta sẽ không làm chuyện gì, luôn bồi ở bên cạnh nàng”. Những nữ tử đã chết này có xử nữ, có nữ tử thanh lâu, cũng có phụ nhân, nhưng các nàng đều có một điểm chung là, đều rất xinh đẹp.

Người nọ là luôn chọn những mỹ nhân mà xuống tay, Mộng Khê dung nhan thiên hạ vô song, nếu để người kia biết được, vậy tính mạng cũng thật nguy hiểm.

Ở trong lòng bốn vương, chuyện gì so ra cũng đều kém sinh mệnh của Mộng Khê cùng tiểu bảo bảo.

“không bắt được người kia sao?” Mười năm, đã chết một trăm hai mươi nữ tử, tên ác nhân thật đáng hận.

Nam Cung Quyết thở dài: “hắn xuống tay phạm vi rất rộng, không chỉ ở kinh thành, mà là trên cả nước, thậm chí để tìm kiếm mỹ nhân, Thanh Tiêu, Tây Lương, cùng các tiểu quốc khác cũng đã có người bị hút khô máu, nhưng đại bộ phận nữ tử đều là người Kì Thiên”.

“Tháng trước nữ tử bị chết là người nơi nào?”

“Cách đây năm trăm dặm, trên một cánh đồng”. không có người biết hành tung của người nọ, cũng không biết mục tiêu kế tiếp của hắn là người nào, việc duy nhất chúng ta có thể làm, chính là phòng ngừa khi nó chưa xảy ra.

Chương 114: Yến vương phi tương lai

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

“Đúng rồi, chuyện Thanh Nguyệt quận chúa là như thế nào?” Đề tài này thực thảm khốc, Lạc Mộng Khê không muốn nhắc tới, liền nhanh chóng chuyển đề tài khác.

Nghĩ đến Thanh Nguyệt mới vừa rồi lôi kéo tay mình, nói có rãnh sẽ đến biệt viện thăm nàng, trong lòng Lạc Mộng Khê tự dưng nổi lên một tầng ý cười: Thanh Nguyệt cùng với tiểu hồ ly kia cũng có điểm giống nhau, đồng dạng rất đơn thuần, thiện lương, không biết tư vị nhân gian.

“Đó là nữ nhi của Thiệu tướng quân, tám năm trước, vợ chồng Thiệu tướng quân mất tại biên quan, chỉ lưu lại một nữ nhi, vợ chồng hai người vì nước hi sinh thân mình, Kì hoàng đối với Thanh Nguyệt tâm sinh từ ái, liền mang về nuôi nấng, cũng phong nàng làm Thanh Nguyệt quận chúa”.

“Nàng giống như...thực thích chàng”. Trong thanh âm có chút hương vị ê ẩm.

Nam Cung Quyết cười khẽ ra tiếng: “Nàng thích là Bắc Đường Diệp, đối với ta, nàng chỉ là tò mò mà thôi”. Bắc Đường Diệp mang chung thân đại sự của hãn giao cho bốn vương, bốn vương không phụ hãn nhờ vả, chọn được người thích hợp cho hãn rồi...

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ra hỏi cung, Bắc Đường Diệp và Thanh Nguyệt tự nhiên cũng ra đưa tiễn, khi hai người ngồi trên xe ngựa, vẫn nghe được bên ngoài xe ngựa Thanh Nguyệt đang líu ríu hỏi, cùng với thanh âm Bắc Đường Diệp bất đắc dĩ, sau đó lại chỉ còn trầm mặc, Lạc Mộng Khê chỉ cảm thấy âm thầm buồn cười:

Bắc Đường Diệp rốt cục gặp được người có thể trị hãn, về sau nếu hãn dám ở trước mặt ta điều võ dương oai, ta đã có biện pháp đối phó hãn rồi...

Trong lòng đặc ý dào dạt nghĩ, không biết lúc nào đã tiến vào mộng đẹp, khi xe ngựa tiến vào biệt viện, Lạc Mộng Khê nằm trong lòng Nam Cung Quyết vẫn đang ngủ say sưa.

Thấy nàng ngủ ngon, Nam Cung Quyết cười sùng nịnh, cầm lấy chăn gấm trong xe ngựa bao lấy toàn bộ Lạc Mộng Khê, ôm nàng xuống xe ngựa, bước nhanh hướng phòng ngủ đi đến...

Đắm chìm trong hạnh phúc, chỉ lo thu xếp cho Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết không có nhìn đến hai đạo tầm mắt ác độc từ bên ngoài biệt viện đang nhìn chăm chăm về phía hãn và Lạc Mộng Khê bước vào.

một giấc ngủ này, Lạc Mộng Khê ngủ thẳng tới nửa đêm mới tỉnh lại, bụng đói cồn cào, bên cạnh người lại lạnh lẽo, không có thân ảnh Nam Cung Quyết.

Đầu giường chỉ có thân ảnh đỏ lửa của tiểu hồ ly đang nằm cuộn tròn, giống như một mảnh màu đỏ, trông thật chói mắt: Tiểu gia hỏa này, nhưng thật ra thật cố chấp, khi Nam Cung Quyết không có ở đây, nó liền chạy vào đây ngủ.

Cầm nhi an bài chỗ ở cho nó rất tốt, vì sao nó còn muốn chạy tới nơi này ngủ a.

đã trễ như thế này, Nam Cung Quyết như thế nào còn không có trở lại: “Người đâu, người đâu”. Khi Nam Cung Quyết không ở đây, Cầm, Kì, Thư, Họa sẽ ở lại phòng ngoài, Lạc Mộng Khê có việc gì chỉ cần kêu một tiếng là được.

Cầm, Kì, Thư, Họa, bốn người đều biết võ công, trước đây khi các nàng canh giữ ngoài cửa, trong phòng có động tĩnh gì các nàng sẽ tiến vào xem xét, hôm nay lại không biết vì sao Lạc Mộng Khê kêu vài tiếng, bên ngoài vẫn yên tĩnh dị thường, không có một tiếng vang truyền đến.

Kì lạ, bốn người này đã trở về nghỉ ngơi rồi sao? Lạc Mộng Khê nghi hoặc sốc chần lên xoay người xuống giường, lấy áo choàng khoác lên trên người: Ngoài phòng rất lạnh, nàng hiện tại có thai, mọi việc đều phải vì tiểu bảo bảo mà suy nghĩ một chút, không thể bị lạnh.

Ngoài phòng, một trận gió lạnh thổi tới, đóng lại cửa sổ: “Phanh” một âm thanh vang lên, không phải bị mở ra, mà giống như bị phá ra, hơn nữa, bên ngoài cửa sổ gió lớn, căn bản là không thể tự mở ra.

“Ô ô ô”. Nguyên bản tiểu hồ ly đang ngủ say ở đầu giường ‘đăng’ một tiếng nhảy lên, hai tròng mắt tối đen mở lớn nhìn chăm chăm cửa sổ, toàn thân lông mao đều dựng cả lên, trong miệng phát ra âm thanh cảnh giác ô ô, giống như đại nạn sắp đến.

Gió lạnh mang theo một cỗ âm lãnh với mùi máu tươi bay vào trong mũi, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, tuyết mâu híp lại: Ma khí thật dày, âm

khí, sẽ không phải là tên ác nhân chuyên hút máu người lựa chọn ta làm tế phẩm tháng này của hắn chứ, liền muốn tiến đến biệt viện hút máu của ta.

Nếu thật sự là như thế, năng lực người này thật đúng là không phải bình thường, cũng dám xông vào địa phương của Nam Cung Quyết giết người, phải biết rằng trong biệt viện này, ám vệ cùng thị vệ âm thầm bảo vệ đại bộ phận đều có võ công cao cường...

Lạc Mộng Khê nghiêng tai lắng nghe, trong toàn bộ viện, trừ bỏ tiếng gió vẫn là tiếng gió, không có tiếng hít thở của ám vệ, trong lòng đột nhiên cả kinh:

Sao lại thế này, chẳng lẽ thị vệ, ám vệ trong viện đều bị ác nhân hút máu kia giết chết, còn có, Nam Cung Quyết đâu? Trước đây rất sớm chàng đã trở về phòng nghỉ ngơi, vì sao hôm nay đã khuya như vậy chàng còn chưa trở về nghỉ ...

Khi ở trên xe ngựa, chàng rõ ràng đã nói, sẽ luôn bồi ở bên người ta, chẳng lẽ chàng đã xảy ra chuyện, bằng không lấy tính tình của Nam Cung Quyết, không có khả năng đến bây giờ vẫn chưa trở về phòng...

Ý thức được điểm này, Lạc Mộng Khê không kịp suy nghĩ chuyện khác, rất nhanh hướng bên ngoài chạy ra: Nếu hấp huyết quái nhân một lòng muốn giết nàng, vô luận nàng đang ở chỗ nào, đều khó thoát khỏi cái chết, hiện tại Lạc Mộng Khê nóng lòng muốn biết an nguy của Nam Cung Quyết nên bất chấp tất cả mọi chuyện.

“Ô ô ô”. Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê chạy ra tới cửa, thân ảnh lửa đỏ của tiểu hồ ly nháy mắt đã chắn trước mặt Lạc Mộng Khê, ô ô kêu, giống như không muốn cho nàng đi ra ngoài.

Lạc Mộng Khê lo lắng an nguy của Nam Cung Quyết, lướt qua tiểu hồ ly, rất nhanh tiến vào trong màn đêm, hướng thư phòng Nam Cung Quyết

chạy tới: Nam Cung Quyết không ở phòng ngủ, nhất định là ở thư phòng, chỉ mong hắn không xảy ra chuyện gì mới tốt...

Thân ảnh Lạc Mộng Khê càng đi càng xa, sắp biến mất không thấy, tiểu hồ ly không đuổi kịp nàng, thân ảnh khéo léo màu đỏ vừa chuyển, rất nhanh liền đi theo một hướng khác.

Lạc Mộng Khê sau khi chạy ra khỏi phòng ngủ thì thẳng hướng thư phòng Nam Cung Quyết mà đi, nhưng là càng chạy, Lạc Mộng Khê cảm giác giống như mình vẫn ở tại một chỗ, vô luận chạy như thế nào, cảnh vật trước mắt đều không có biến đổi, ta bị người thiết kế vào trong trận.

Gió lạnh mang theo mùi máu tươi từ phía sau thổi tới, nháy mắt rót vào trên da thịt, Lạc Mộng Khê toàn thân lông tơ đều dựng đứng, cường thế áp lực từ phía sau truyền đến, Lạc Mộng Khê đột nhiên quay đầu nhìn lại.

một đạo thân ảnh màu đen gần ngay trước mắt, thân thủ hướng cổ Lạc Mộng Khê...

Trong thư phòng, Nam Cung Quyết đang ngồi trước bàn xem thư được gửi đến: Năm ngày liền, Lãnh Tuyệt Tình giả trang thành Nam Cung Quyết hạ lệnh phong thành, Nhạc Địch cùng Phương Túy xuất lĩnh thị vệ đem người của Hạ Hầu Thần ở lại kinh thành toàn bộ tiêu diệt, dư đảng của Nam Cung Phong và Nam Cung Dạ cũng bị thanh trừ không sai biệt lắm.

Phương Túy lúc trước đi biên quan chính là để đem tướng lĩnh của Nam Cung Dạ và Nam Cung Phong đổi thành người đáng tin cậy của mình, sau khi Hạ Hầu Thần rời khỏi Thanh Tiêu, Nam Cung Quyết đã gửi mật thư đến biên quan, lệnh phải nghiêm mật đề phòng, một tên thám tử cũng đừng mơ tưởng lọt vào Thanh Tiêu.

Nay Thanh Tiêu đã cơ bản trở thành thiên hạ của Nam Cung Quyết...

Về phần Phương Mặc bị Lạc Thái Vân tra tấn đến chết, Hạ Hầu Yên Nhiên trở thành tù nhân, Nam Cung Quyết cũng không quan tâm, bởi vì hãn tin tưởng năng lực của chính mình, sẽ không đi lợi dụng một nữ tử để giành lấy thắng lợi.

Hạ Hầu Thần, nay Thanh Tiêu đã là tường đồng vách sắt, người của người một chút tin tức hữu dụng cũng không thể lấy được, để cho Lăng Tuyệt Tình giả mạo làm bốn vương thật ra lại rất tốt, hãn thực biết đúng mực, cũng biết nắm chắc cơ hội, nếu không phải hãn muốn tranh giành Mộng Khê với bốn vương, thật ra bốn vương có thể nguyện ý kết giao bằng hữu với hãn.

“Ô ô ô”. Ngay tại lúc Nam Cung Quyết đang âm thầm đặc ý, chuẩn bị thu thập mọi thứ rời khỏi thư phòng, trở về phòng ngủ chiếu cố Lạc Mộng Khê, tiểu hồ ly lại xuất hiện, thân hình lửa đỏ nhảy đến trên bàn của Nam Cung Quyết, hướng hãn không ngừng kêu...

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệt Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Ra Là Người

Nếu là bình thường nhìn thấy tiểu hồ ly xuất hiện, Nam Cung Quyết chắc chắn sẽ một chưởng đem nó ném ra ngoài phòng: Ai bảo nó luôn thích xuất hiện trước mặt Mộng Khê, quấy rầy thế giới ngọt ngào của hai người.

Nhưng hiện tại, thấy tiểu hồ ly điên cuồng kêu gào, Nam Cung Quyết không muốn giáo huấn nó, ánh mắt thâm thúy, càng ngừng càng sâu: “Mộng Khê xảy ra chuyện?”

Nam Cung Quyết dứt lời tiểu hồ ly lập tức ngừng tiếng kêu, đôi mắt to đen láy không nháy mắt nhìn Nam Cung Quyết, giống như đồng ý cách nói của hắn.

“Mộng Khê đang ở nơi nào, mau dẫn bốn vương đến đó”. Giống như nghe hiểu lời nói của Nam Cung Quyết, thân hình lửa đỏ của tiểu hồ ly nhảy nhanh xuống bàn, chạy ra ngoài cửa.

Thân ảnh thon dài của Nam Cung Quyết theo sát phía sau nó, ngoài cửa sổ, mặt trời mới ngả về tây: Hôm nay là mười lăm, nhưng trời vẫn chưa tối, hấp huyết quái nhân kia không cần rời đến mức vào biệt viện giết người chứ.

Nam Cung Quyết không chỉ một lần đem tiểu hồ ly đánh ra khỏi phòng, theo lý thuyết tiểu hồ ly hẳn sẽ rất sợ hãi, nhìn thấy hẳn phải bỏ chạy mới đúng, nhưng mới vừa rồi tiểu hồ ly lại chạy đến thư phòng của hắn, hướng hắn điên cuồng kêu lên.

Nam Cung Quyết ở Thiếu lâm Tự tu dưỡng năm năm, nên cũng biết được, có một số động vật là có linh tính, tiểu hồ ly này cùng Mộng Khê rất

hợp duyên, nó mạo hiểm bị Nam Cung Quyết đánh ra khỏi phòng chạy đến đây tìm hắc, khẳng định là Mộng Khê đã xảy ra chuyện...

Nhưng là, bên phòng ngủ có Cầm, Kì, Thư, Họa cùng với rất nhiều ám vệ thủ hộ, Mộng Khê không có khả năng gặp chuyện không may...

Tới ngoài cửa, cảnh sắc trước mắt Nam Cung Quyết đột nhiên biến đổi, ánh mặt trời phía tây biến mất không thấy, nhìn lại đã là nửa đêm, đáy mắt Nam Cung Quyết lóe lên khiếp sợ cùng phẫn nộ: thì ra là có người ở bên ngoài thư phòng bày bố trận, hại bốn vương vẫn nghĩ là trời vẫn chưa tối, trăng đã lên cao, đúng lúc hấp huyết quái vật kia đi giết người: “Mộng Khê...Mộng Khê...”

Nam Cung Quyết không kịp suy nghĩ chuyện khác, đuổi sát theo phía sau thân ảnh tiểu hồ ly, đáy mắt thâm thúy lóe lên nồng đậm lo lắng cùng âm lãnh: Mộng Khê, nàng nhất định không được xảy ra chuyện gì, dám thiết kế bốn vương, thật sự là không muốn sống nữa.

Bên này, sau khi Lạc Mộng Khê xoay người lại, lợi trao mang theo âm lãnh đã đến trước mặt, Lạc Mộng Khê theo bản năng lui về phía sau từng bước, tránh khỏi công kích của người nọ.

Nhìn hắc toàn thân cao thấp đều bị quần áo rộng thùng thình màu đen bao phủ, ngay cả đầu cũng đội mũ kín, làm cho người ta không thể nhìn rõ bộ dáng của hắc, Lạc Mộng Khê tuyệt mâu híp lại: hắc hắc là tên hấp huyết quái nhân kia, nếu không trên người không có khả năng sẽ mang theo âm lãnh cùng huyết tinh nặng như vậy.

Ngay tại lúc Lạc Mộng Khê đang trầm tư, hắc y quái nhân đã tấn công hướng Lạc Mộng Khê, hiện lên trong gió chỉ là một cánh tay hoàn toàn là xương, không hề có huyết nhục.

Này, cánh tay tuy chỉ như bộ khung xương, nhưng lực công kích lại rất mạnh, nơi chưởng phong đi qua, đá lớn cũng vỡ vụn, đá vụn văng khắp nơi,

may mắn tốc độ của Lạc Mộng Khê cũng rất nhanh, ngay lúc quái nhân ra chiêu rất nhanh né tránh không bị đánh trúng, nếu không chắc chắn chết không toàn thây.

không thể tưởng tượng được hấp huyết quái nhân này lại có võ công cao như vậy, khó trách hẳn lại có thể giết chết nhiều nữ tử như thế, quan phủ dùng thời gian mười năm cũng không thể bắt được hẳn, võ công của hẳn, chỉ sợ có thể ngang bằng với Nam Cung Quyết, ta cũng không phải là đối thủ của hẳn...

Nháy mắt, Lạc Mộng Khê lấy lại bình tĩnh, đối phó lại công kích của hắc y nhân, Lạc Mộng Khê không hề trốn tránh, thân hình vừa chuyển, thân ảnh yếu diệu nháy mắt liền đi tới trước mặt hắc y nhân.

Bàn tay nhỏ bé đột nhiên mở ra, một thanh chủy thủ xuất hiện trong tay, Lạc Mộng Khê nắm chặt chủy thủ trong tay, hướng ngược hắc y nhân đâm xuống.

Lạc Mộng Khê đang có thai, tốc độ ra tay cũng không dám quá nhanh, nếu không thai nhi trong bụng khẳng định sẽ có nguy hiểm, cục cưng có chuyện, Lạc Mộng Khê khẳng định cũng chống đỡ không nổi, đến lúc đó, quái nhân muốn giết nàng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay...

Cho nên, vì an toàn của mẫu tử hai người, Lạc Mộng Khê phải tốc chiến tốc thắng...

trên đường nhỏ trong biệt viện, Nam Cung Quyết theo sát phía sau tiểu hồ ly chạy về phía trước: Người nọ thế nhưng đem toàn bộ biệt viện đều bày trận, ám vệ, thị vệ, cùng với nha hoàn, gã sai vặt đều bị hôn mê, thật đúng là nhân vật lợi hại, nếu để cho bốn vương bắt được hẳn, chắc chắn sẽ khiến hẳn sống không bằng chết.

Trong tiểu viện, Lạc Mộng Khê cùng hắc y nhân vẫn tiếp tục đánh nhau, động tác của hắc y nhân rất nhanh, chủy thủ của Lạc Mộng Khê vẫn không

thể chạm đến người hân.

Võ công hắc y nhân rõ ràng cao hơn Lạc Mộng Khê rất nhiều, hơn nữa Lạc Mộng Khê lại đang có thai, ra tay mặc dù nhanh, ngoan (độc), chuẩn, nhưng trong thời gian ngắn muốn thắng được hắc y nhân là không có khả năng.

Tuy rằng Lạc Mộng Khê đã rất cẩn thận, sau mấy chục chiêu, bụng đột nhiên truyền đến đau đớn, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh, thả chậm nửa nhịp động tác, bị hắc y nhân bắt đúng cơ hội, huy trường đánh trúng ngực nàng.

Lạc Mộng Khê bị đánh ra mấy thước xa, rơi thật mạnh xuống đất, chủ thủ trong tay rơi sang một bên, bụng truyền đến một trận đau đớn.

Lạc Mộng Khê cố nén đau đớn, đang muốn đứng dậy, thân hình hắc y nhân đã đi đến trước mặt nàng, nắm chặt hai vai Lạc Mộng Khê, cúi đầu cắn lên cổ nàng.

Từng giọt chất lỏng ấm áp hút vào trong miệng, đôi mắt hắc y nhân sáng lên, trong mắt là thần sắc điên cuồng: “Bản tôn hút máu của hơn một trăm nữ tử, lần này là có hương vị tuyệt nhất”.

không biết là do trên răng của quái nhân có thuốc gây tê hay vẫn là có nguyên nhân khác, khi hắc y nhân hút máu của chính mình, Lạc Mộng Khê toàn thân mềm nhũn, không có chút khí lực.

Cảm giác máu toàn thân từng chút từng chút một bị hút ra khỏi thân thể, Lạc Mộng Khê toàn thân lạnh thấu xương, ánh mắt cũng là vô cùng mệt mỏi, giống nhau tùy thời đều có thể khép lại: Ta sẽ chết sao...

Trước mắt cảnh vật càng ngày càng mơ hồ, ý thức cũng càng ngày càng mờ lung, trong phút chốc sắp mê man, bên tai Lạc Mộng Khê đột nhiên vang lên từng lời nói của Nam Cung Quyết:

“Mộng Khê, cả đời này nàng và tiểu bảo bảo chính là sinh mạng của ta, cho dù có phát sinh chuyện gì, một nhà ba người chúng ta đều phải vĩnh viễn ở cùng một chỗ”.

một nhà ba người, vĩnh viễn ở cùng một chỗ. Dung nhan anh tuấn của Nam Cung Quyết, mang theo tươi cười ôn nhu sủng nịnh hiện lên trước mắt, Lạc Mộng Khê đầu óc mông lung nháy mắt thanh tỉnh, đột nhiên mở mắt.

Cũng không biết khí lực của nàng có được từ đâu, rất nhanh nâng chưởng, đánh tới hắc y nhân đang chỉ lo hút máu nàng.

Hắc y nhân không hề chuẩn bị, bị Lạc Mộng Khê đánh ra một thước xa, thân thể vừa lui về phía sau, mũ che trên đầu cũng bị gió thổi rơi xuống, hé ra dung nhan anh tuấn quen thuộc với Lạc Mộng Khê: “Tại sao...sao lại là người?”

Hắc y nhân giống như không nghe thấy lời nói của Lạc Mộng Khê, thân thủ đem mũ đội lên che khuất diện mạo rồi lại đứng dậy, ánh mắt tham lam không chớp mắt nhìn Lạc Mộng Khê, giống như nàng không phải là người, mà là một bữa ăn ngon miệng.

Ngay tại lúc hắc y nhân đi tới người Lạc Mộng Khê, cũng là lúc Lạc Mộng Khê đang suy nghĩ biện pháp thoát đi, một người một hồ đuổi tới: “Mộng Khê”. Nam Cung Quyết kinh hô một tiếng, huy chưởng đánh hướng hắc y nhân.

một lòng thầm nghĩ sẽ có một bữa ăn ngon hắc y nhân không hề chuẩn bị, bị cường thế chưởng lực của Nam Cung Quyết đánh ra hơn mười thước xa, thật mạnh ngã xuống.

Chương 115: thì ra là người

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

Thân ảnh thon dài của Nam Cung Quyết nháy mắt phóng tới trước mặt Lạc Mộng Khê, chỗ cổ Lạc Mộng Khê bị hắc y nhân cắn vẫn không ngừng chảy máu.

Đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện lên nồng đậm đau lòng cùng tức giận, rất nhanh lấy ra khăn lụa giúp Lạc Mộng Khê băng bó miệng vết thương, đồng thời cũng huy chương đánh hướng hắc y nhân, võ công hắc y nhân nguyên bản là cùng Nam Cung Quyết tương xứng, có thể là vừa rồi bị chương của Nam Cung Quyết làm bị thương nặng, lúc này Nam Cung Quyết huy chương hẳn chỉ có chống đỡ, không hề hoàn thủ.

Băng bó tốt vết thương ở cổ Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết giúp nàng đứng lên, hắc y nhân cũng giãy giụa đứng dậy, giống như dã thú hướng Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết công kích.

Nam Cung Quyết khinh thường hừ lạnh một tiếng, trong thanh âm tràn ngập khinh thường: “Ngu xuẩn, người đã muốn chết, bốn vương sẽ đưa người về tây thiên”.

Nâng chương đang muốn đánh hắc y nhân một kích cuối cùng, lại bị Lạc Mộng Khê đè lại cánh tay: “hắn là Lăng Khinh Trần”.

“Cái gì? hắn là Lăng Khinh Trần?” Đáy mắt Nam Cung Quyết lóe lên nồng đậm khiếp sợ không thể diễn tả bằng lời: “Nàng đã nhìn rõ ràng?”

“Nhìn rất rõ ràng, tuyệt đối sẽ không sai”. Bụng truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn không hề có huyết sắc của Lạc Mộng Khê càng thêm trắng bệch, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh: “Mau, kêu đại phu, con của chúng ta, có nguy hiểm...”. Ba chữ cuối cùng rất nhẹ, bình thường không thể nghe thấy, nhưng thính lực của Nam Cung Quyết rất tốt, đương nhiên nghe được.

Dứt lời, đầu Lạc Mộng Khê ngả sang một bên, ngất đi: “Mộng Khê, Mộng Khê...” Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê, hướng về không trung gập giọng ra lệnh: “Người đâu, mau đi mời đại phu...”

Quay đầu liền thấy thân ảnh màu đen của Lăng Khinh Trần đã đến trước mặt hai người, bàn tay không hề có huyết nhục lại mang theo cường lực cường thế hướng ngực Nam Cung Quyết đánh tới...

Nam Cung Quyết nhanh tay lẹ mắt đang muốn ôm Lạc Mộng Khê né tránh công kích của Lăng Khinh Trần, lại tìm cơ hội ra tay giết hắc.

Đột nhiên, bàn tay Lăng Khinh Trần cách Nam Cung Quyết chừng mười li bỗng dừng lại: “A”, Lăng Khinh Trần bỗng nhiên hét lên, hai tay ôm bụng lăn lộn trên mặt đất.

“Tham kiến vương gia”. hiện thân đúng là mấy người trong Kiều Ảnh Thập Bát Kị, chín người hộ vệ cùng Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đến Kì Thiên.

“Vương phi động thai khí, mau đi mời đại phu, mặt khác lưu lại hai người coi chừng hắc”. Nam Cung Quyết quay đầu chỉ Lăng Khinh Trần đang nổi điên trong viện: “hắc chính là hấp huyết quái nhân vào đêm trăng tròn đi hút máu nữ tử, các người cẩn thận một chút, đừng để hắc chạy thoát”.

Kiều Ảnh Thập Bát Kị tốc độ xác thực rất nhanh, Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê trở lại phòng không lâu, thị vệ đã dẫn theo một lão đại phu đi tới biệt viện.

Vì Lạc Mộng Khê chấn mạch, viết đơn thuốc, Nam Cung Quyết lại tự mình bón thuốc cho Lạc Mộng Khê, giúp nàng bồi thuốc trị thương trên cổ, chờ cho mạch tượng của Lạc Mộng Khê ổn định trở lại, xác thực mẫu tử bình an, Nam Cung Quyết mới thoáng yên lòng.

Thường cho đại phu một chút ngân lượng, lại lệnh thị vệ đưa đại phu đi, Nam Cung Quyết giúp Lạc Mộng Khê đỡ chân, kéo trưởng mạn: “Lăng Khinh Trần thế nào?”

“Hồi vương gia, hắn ở trong viện đau bụng nửa ngày, sau đó liền hôn mê”.

“Dùng nước lạnh làm cho hắn tỉnh lại mang đến nơi này, bốn vương có chuyện muốn hỏi”. Thanh âm Nam Cung Quyết lạnh như băng không mang theo một tia độ ấm.

Lăng Khinh Trần, người hút nhiều máu của Mộng Khê như vậy, hại nàng cùng cục cưng thiếu chút nữa gặp chuyện không may, hiện tại muốn nghỉ ngơi, nằm mơ.

“Dạ, vương gia”. Thị vệ lĩnh mệnh rời đi, bọn họ tôn sùng Nam Cung Quyết, lời nói của Nam Cung Quyết với bọn họ so với thánh chỉ còn lớn hơn.

Nam Cung Quyết ghé mắt, trong thấy tiểu hồ ly đang nằm trên bàn tròn trong phòng, tiểu hồ ly cũng mở to mắt nhìn hắn, thấy Nam Cung Quyết tới gần, tiểu hồ ly ý thức được không ổn, rất nhanh nhảy xuống bàn, định thoát đi. So với việc bị Nam Cung Quyết ném ra ngoài, toàn thân ngã đau, còn không bằng chính mình thức thối một chút chạy đi.

“Tiểu hồ ly, niệm tình người cứu mạng Mộng Khê, bốn vương cho phép người đêm nay có thể qua đêm trong phòng, nhưng chỉ có hôm nay”. Ngày mai người nhất định phải trở về phòng chính mình.

Tiểu hồ ly đột nhiên dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn phía Nam Cung Quyết, thấy hắn cũng không giống như nói giỡn, tiểu hồ ly chớp mắt, dựa vào vách tường chậm rãi hướng giường đi đến, vừa đi vừa cảnh giác nhìn Nam Cung Quyết, quan sát nhất cử nhất động của hắn.

Nam Cung Quyết đi tới cạnh bàn uống trà, đối với động tác của tiểu hồ ly làm như không thấy, thấy Nam Cung Quyết thật sự sẽ không đem nó ném ra khỏi phòng, lá gan tiểu hồ ly cũng lớn hơn một chút.

Nghênh ngang nhảy lên trên giường, dùng chân phải vuốt mấy sợi lông mao, cái đuôi xinh đẹp đập tro bụi trên người, cái đầu nhỏ ngẩng cao, ngạo khí nghênh ngang.

“Tiểu hồ ly, nếu đánh thức Mộng Khê, bốn vương sẽ vẫn như cũ ném người ra ngoài”.

Nam Cung Quyết vừa dứt lời, tiểu hồ ly bị dọa tiến nhanh vào trong trướng nạn. Thân hình lửa đỏ lui thành một đoàn, ghé vào đầu giường, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

“Vương gia, Lăng Khinh Trần đã được đưa tới”. Thanh âm thị vệ bẩm báo vang lên.

“Dẫn hân tiến vào”. Nam Cung Quyết buông mạnh chén trà trong tay, đứng dậy đi ra ngoài thất.

‘Bùm’ một kiện vật thể màu đen khổng lồ bị bọn thị vệ ném tới trên sân nhà, Nam Cung Quyết chậm rãi đi tới trước mặt vật thể màu đen kia, khoe miệng giơ lên một tia ý cười trào phúng: Lăng Khinh Trần, không thể tưởng được người đường đường là chủ nhân tương lai của Lăng phủ, lại là hung giết hại nhiều nữ tử vô tội như vậy, bề ngoài người là một người anh tuấn tiêu sái, nhưng trong lòng lại là một người tà ác, may mắn ngày đại hôn của bốn vương cùng Mộng Khê nàng không có chọn người, nếu không nàng chẳng phải là chết không nhắm mắt rồi sao.

Lăng Khinh Trần như cũ vận mặc bộ quần áo màu đen, đại khái là do bị hắt nước, dung nhan anh tuấn thập phần chật vật, trên tóc kết lại một tầng băng mỏng, trước ngực quần áo ẩm ướt một mảng lớn.

Lăng Khinh Trần đưa tay vuốt mặt, chậm rãi ngồi dậy, Nam Cung Quyết cùng các ám vệ đều không động, thờ ơ lạnh nhạt nhìn hắc chạt vật giầy giữa.

Sau khi ngồi dậy, Lăng Khinh Trần thật mạnh ho khan vài tiếng, cách đó không xa lộ ra một đôi giày màu trắng, Lăng Khinh Trần theo đôi giày chậm rãi nhìn lại.

Cầm y thiên tà ti màu trắng, hoa văn quen thuộc, dung nhan làm cho hắc ghi hận cả đời hiện lên trong mắt, Lăng Khinh Trần kinh hô: “Nam Cung Quyết, tại sao ngươi lại ở đây?”

Nam Cung Quyết hừ lạnh một tiếng: “Những lời này hắc là để bốn vương hỏi ngươi mới đúng, Lăng Khinh Trần ngươi không cần giả bộ, ngươi xông vào biệt viện của bốn vương, thiết kế bốn vương, nhân cơ hội hút máu Mộng Khê, hại nàng thiếu chút nữa mất mạng”.

“Lăng Khinh Trần, bốn vương biết ngươi hận bốn vương, nam tử hán đại trượng phu, ngươi cùng bốn vương có cừu oán thì trực tiếp tới tìm bốn vương, không cần liên lụy tới Mộng Khê, nàng vô tội, cho dù ngày đại hôn hôm đó nàng lựa chọn bốn vương không chọn ngươi, đó cũng không phải lỗi của nàng...”

“Nam Cung Quyết, ngươi nói cái gì, tại hạ như thế nào nghe không hiểu?” Lăng Khinh Trần nghe như lọt vào trong sương mù.

Nghe vậy, ý cười trào phúng nơi đáy mắt Nam Cung Quyết càng sâu: “Lăng Khinh Trần, đừng nói với bốn vương, với tất cả những chuyện ngươi đã làm một chút ấn tượng cũng không có”. Nếu thật là như thế bốn vương càng khinh thường ngươi.

Chương 115: thì ra là ngươi

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

Nhìn áo choàng màu đen trên người chính mình, cùng với lồng ngực không ngừng bốc lên khí huyết, Lăng Khinh Trần liễm mâu ngưng thần trầm tư, rất nhiều đoạn kí ức ngắt quãng hiện trong đầu, đáy mắt Lăng Khinh Trần lóe lên khiếp sợ cùng hối hận: “Ta, thật sự làm Mộng Khê bị thương?” hút máu của nàng.

“Lăng Khinh Trần, Mộng Khê hiện tại ở ngay trong nội thất, nếu không tin, người có thể tận mắt vào xem, bốn vương xác thực giỏi tính toán, nhưng tuyệt đối không lấy tính mạng Mộng Khê ra nói giỡn, lại càng không thể tự mình làm nàng bị thương rồi vu oan cho người”.

Lăng Khinh Trần khước miệng khẽ nhếch, một tia ý cười trào phúng hiện lên: “Ta biết, người đối với Mộng Khê cũng giống như ta đối với Mộng Khê, tình nguyện đả thương người trong khắp thiên hạ cũng không muốn làm nàng tổn thương nửa phần”.

thật mạnh thở dài: “Nam Cung Quyết, chuyện tới nay ta cũng không cần giấu diếm người, hấp huyết quái nhân mười năm trước cũng không phải là Lăng Khinh Trần ta, ta hẳn là mấy tháng gần đây mới bắt đầu hút máu người...”

“Cái gì kêu hẳn là?” Đối với lời nói của Lăng Khinh Trần, Nam Cung Quyết rõ ràng không tin: “Chính là người, lại không phải là người, nói như vậy là có ý gì?”

Lăng Khinh Trần cười khố: “Bởi vì khi đi hút máu, ta cũng không biết, ngày hôm sau trong đầu cũng sẽ hiện lên những đoạn trí nhớ ngắt quãng, có khi ta cho rằng chính mình xuất hiện ảo giác”.

“Nam Cung Quyết, ta biết người không tin lời nói của ta, vì an toàn của Mộng Khê ta sẽ không lừa người, sự tình bắt đầu từ ngày đại hôn của người cùng Mộng Khê hôm đó”.

“Mộng Khê bỏ qua ta, lựa chọn người, ta vô cùng thương tâm, liền dựa vào việc buôn bán muốn rời khỏi kinh thành Thanh Tiêu, một mình bình tĩnh suy nghĩ”.

“Có một ngày, ta đi vào biên cảnh Thanh Tiêu xem xét cửa hàng, tối hôm đó cũng là hôm trăng tròn, ánh trăng rất đẹp, ta không ngủ được liền theo ánh trăng ra ngoài tản bộ, ở một chỗ tương đối hẻo lánh nghe được tiếng nữ tử kêu thảm thiết”.

“Cứu người quan trọng hơn, ta cũng chưa nghĩ gì khác, rất nhanh theo hướng tiếng kêu mà đi đến, nhưng không biết vì sao, ta đi tới đi lui lại phát hiện mình vẫn giậm chân tại chỗ, ngay lúc ta phát hiện mình đã bị lọt vào trận pháp thì ngửi được một mùi hương kì quái, muốn bế khí, nhưng thân thể lại không nghe theo sai khiến...”

“Sau đó mỗi chuyện xảy ra ta đều không có ấn tượng, khi tỉnh lại, ta đang nằm trên giường ở khách sạn, thân thể cũng rất bình thường, không có gì không khỏe, cho nên ta vẫn nghĩ rằng chính mình nằm mơ...”

Nam Cung Quyết híp mắt trầm tư: “Buổi tối người ngủ ở nơi nào?”

“Ba trăm dặm bên ngoài thành, lúc ấy ta đang mặc tẩm y đi ngủ...”. Bộ áo choàng màu đen này ta cũng không biết là từ đâu mà có, lại như thế nào mặc ở trên người ta.

E sợ Nam Cung Quyết không tin, Lăng Khinh Trần cởi bỏ áo choàng, ánh vào mi mắt mọi người đúng là tẩm y màu xanh: “Nếu ta có tâm đi giết người, tuyệt đối sẽ không mặc tẩm y”.

Thấy Nam Cung Quyết trầm tư, Lăng Khinh Trần lại nói ra một chút nghi hoặc: “Mấy tháng trước khi hút máu người, sau khi trở lại phòng, ta sẽ ngủ tới khuya ngày hôm sau mới tỉnh, vì sao hôm nay tỉnh sớm như vậy?”

Đôi mắt Nam Cung Quyết hơi đổi: Chẳng lẽ là bởi vì, máu của Mộng Khê.

Tuy rằng Nam Cung Quyết vô cùng không muốn thừa nhận thân phận thánh nữ Tuyệt Tình cung của Lạc Mộng Khê, nhưng hẳn biết, thánh nữ Tuyệt Tình cung không giống với nữ tử bình thường.

Các môn phái giang hồ cũng có quy củ riêng, cũng như có điểm đặc biệt riêng của họ, giống như máu của giáo chủ Nam Cương Bái Nguyệt giáo làm cho ác linh không dám tới gần, pháp lực vô biên, đoạt phách câu hồn năng lực phi phàm.

Lạc Mộng Khê thân là thánh nữ Tuyệt Tình cung, nhất định cũng có chỗ độc đáo riêng, chỉ là tạm thời bọn hắn không có phát hiện ra mà thôi.

“Lăng Khinh Trần, hiện tại người cảm thấy như thế nào?”. Tuy rằng hiện tại Lăng Khinh Trần vẫn mặc bộ áo đen kia, nhưng Nam Cung Quyết có thể cảm nhận được, khí tức hắc ám trên người hắn đã giảm hơn phân nửa.

Ngày đại hôn của bốn vương cùng Mộng Khê, Lăng Khinh Trần vẫn là một người thực bình thường, sau này không biết vì sao, trên người hắn lại có khí tức hắc ám quanh quần dày đặc.

Nguyên bản bốn vương cho rằng hắn là luyện tà công nào đó, không thể tưởng được là hắn lại bị người thiết kế hút máu người, xem ra những điều hắn nói đều là sự thật.

“Lăng Khinh Trần, trước khi mọi việc được điều tra rõ, bốn vương sẽ không để người rời khỏi biệt viện”. Vạn nhất Lăng Khinh Trần nói dối, bốn vương thả hắn đi chẳng phải là thả hổ về rừng, tự tìm lấy khổ sao.

“Tại hạ hiểu được”. Mộng Khê thương thế chưa lành, ta cũng không muốn hại người nữa.

Nam Cung Quyết khoát tay áo, bọn thị vệ đem Lăng Khinh Trần đi ra ngoài, trời phía đông đã sắp hừng sáng, thị vệ ám vệ trong biệt viện bị hôn mê cũng đều tỉnh lại.

Nhưng vì an toàn của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết không có rời đi phòng ngủ, phân phó thị vệ đem tất cả thư từ, công văn cần thiết trong thư phòng đến, Nam Cung Quyết ngồi ở trong nội thất cẩn thận xem xét.

Yến vương phủ, sáng sớm Thanh Nguyệt liền cầm điểm tâm đi vào đại sảnh chờ Bắc Đường Diệp.

Bắc Đường Diệp đã sớm tỉnh ngủ, biết được Thanh Nguyệt đến Yến vương phủ liền nằm trên giường giả bộ ngủ, vốn tưởng rằng Thanh Nguyệt sẽ không kiên nhẫn, chờ một lúc không thấy Bắc Đường Diệp tỉnh sẽ rời đi. Nhưng sự kiên nhẫn của Thanh Nguyệt lại nằm ngoài dự đoán của Bắc Đường Diệp, từ sáng sớm đợi tới giữa trưa, sau khi dùng xong ngọc thiện, lại từ trưa đợi tới mặt trời lặn, cũng không có chút ý tứ chán nản muốn rời đi.

“Quản gia, Diệp ca ca như thế nào còn chưa tỉnh, có nên đi mời đại phu tới nhìn huynh ấy một chút không?” một người bình thường cho dù thích ngủ cũng không thể ngủ thời gian dài như vậy được.

“Hồi quận chúa, Yến vương gia hôm qua cùng với mấy người An vương, thái tử trắng đêm uống rượu tâm tình, đến hừng đông mới ngủ, cho nên...”

Vương gia nói dối cũng thật quá... Chuyện gì không nói, ai chẳng biết hôm qua trời vừa tối An vương và thái tử đều tự hồi phủ, lời nói dối này, suy nghĩ một chút liền biết, vương gia chẳng qua là không muốn nói thẳng: Bốn vương không muốn gặp người.

Nếu đổi lại là người khác, biết được Bắc Đường Diệp muốn đuổi mình, khẳng định là không quay đầu lại mà rời khỏi Yến vương phủ, chính là

không biết vì sao, Thanh Nguyệt đối với lời nói của quản gia lại không chút nào hoài nghi.

“Như vậy a, uống nhiều rượu không tốt cho thân thể, sau khi tỉnh lại sẽ rất đau đầu, ở chỗ bản quận chúa có giải rượu hoàn, Tiểu Phượng, người mau về cung lấy đến đây cho Diệp ca ca dùng, tránh để cho huynh ấy sau khi tỉnh lại lại khó chịu”.

“Cái gì? Nha đầu kia còn chưa đi?” Bắc Đường Diệp mặc một bộ tẩm y màu trắng, ôm lấy chân ngồi trên giường, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ: Còn sai người đi lấy cái gì giải rượu hoàn, nếu nàng thực sự đem viên thuốc kia nhét vào miệng bốn vương, bốn vương nhất định rất thảm.

“Vương gia, hiện tại nên làm sao bây giờ?” Quản gia đứng bên ngoài phòng, nhìn Bắc Đường Diệp bất đắc dĩ muốn cười nhưng không dám cười.

“Còn có thể làm sao bây giờ, thay quần áo cho bốn vương, ra ngoài gặp nha đầu đáng ghét kia”. không gặp cũng không phải biện pháp, đi đem nàng đuổi khỏi Yến vương phủ mới là kế sách tốt nhất.

Ngoài phòng khách, Thanh Nguyệt còn đang mọi nơi đánh giá đại sảnh mà nàng đã nhìn đến vô số lần, vốn là nàng tính ở Yến vương phủ đi lại xung quanh một chút, nhưng lại sợ sau khi Bắc Đường Diệp tỉnh lại sẽ không thấy nàng, nên luôn ở tại phòng khách chờ đợi.

Tiểu Phượng như thế nào lại chậm như vậy, đến giờ vẫn chưa trở lại, vạn nhất Diệp ca ca tỉnh lại bị đau làm sao bây giờ?

Khụ khụ, giống như người nào đó đã quên, Tiểu Phượng mới vừa đi không lâu, cho dù là dùng kị mã chạy nhanh nhất, cũng chỉ có thể mới đi được một nửa lộ trình là thôi, ngay cả hoàng cung cũng chưa đến, làm sao có thể lấy được thuốc chứ.

Tuyển editor: Truyện còn khoảng 10 chương nữa là hoàn rồi, nhưng bạn edit lại bạn nên không theo tiếp nữa. Bạn nào có hứng thú edit truyện này và mong truyện mau hoàn thì liên hệ qua mail hoahongtim_2808@yahoo.com.vn nhé.

Chương 115: thì ra là người

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

“Thanh Nguyệt, tìm Diệp ca ca có việc a?” Bắc Đường Diệp được quản gia nâng đỡ đi ra, cước bộ không vững, tiêu sái đi vào phòng khách, hai tròng mắt còn híp lại, xem ra là vô cùng mệt mỏi.

“Diệp ca ca, huynh đã tỉnh, còn mệt hay không, Thanh Nguyệt đã sai người đi lấy giải rượu hoàn...”, Thanh Nguyệt rất nhanh đi tới bên người Bắc Đường Diệp, xem xét tình huống của hắn.

“Bốn vương không có việc gì”. Bắc Đường Diệp mơ hồ không rõ trả lời, thỉnh thoảng ánh mắt vụng trộm quan sát phản ứng của Thanh Nguyệt: “Thanh Nguyệt, Diệp ca ca say rượu chưa tỉnh, hiện tại rất mệt không thể tiếp đón muội, không bằng muội trở về cung trước, chờ bốn vương khỏe lại, lại mời muội đến phủ làm khách”.

Thanh Nguyệt đang muốn nói chuyện, Bắc Đường Diệp đã giành trước mở miệng: “Người đâu, đưa Thanh Nguyệt quận chúa hồi cung”.

Quay đầu: “Thanh Nguyệt, Diệp ca ca hiện tại có chút khó chịu, trước muốn trở về phòng nghỉ ngơi, không tiễn muội được”. Xoay người, Bắc Đường Diệp để cho quản gia giúp đỡ bước nhanh ra khỏi phòng khách, cùng với người vừa rồi cước bộ phù phiếm, đi đứng không vững lại giống như hai người khác nhau.

Dù là người ngu ngốc cũng có thể nhìn ra được Bắc Đường Diệp không thích hợp, Thanh Nguyệt tức đến nghiến răng nghiến lợi: “Bắc Đường Diệp, Bắc Đường Diệp, huynh đứng lại đó cho ta...”.

Thanh âm tức giận của Thanh Nguyệt từ phía sau truyền đến, Bắc Đường Diệp trong lòng cả kinh: Tiểu ma nữ này, đúng là không thể trêu vào...

Rút cánh tay ra khỏi tay của quản gia, Bắc Đường Diệp bước nhanh hướng phía trước chạy tới, cách đó không xa là tường cao, Bắc Đường Diệp không chút suy nghĩ nhảy lên không phóng qua, Thanh Nguyệt tuy rằng cũng có khinh công, nhưng lại không bằng Bắc Đường Diệp, nàng đuổi theo Bắc Đường Diệp ra khỏi tường cao thì bốn phía đã trống không, không còn thấy thân ảnh của Bắc Đường Diệp.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, Lạc Mộng Khê vẫn nằm ở trên giường ngủ say, Nam Cung Quyết ngồi trước bàn đọc sách, cơm cũng chưa ăn, Bắc Đường Dục và Bắc Đường Dục đều phái người tới mời hắc qua phủ nói chuyện, hắc đều từ chối: Mộng Khê trọng thương còn chưa tỉnh, hắc nào có tâm trạng đi làm khách.

Màn đêm buông xuống, ánh sáng của dạ minh châu chiếu sáng toàn bộ căn phòng ấm áp ngọt ngào, Nam Cung Quyết vẫn đang ngồi trước bàn đọc sách, nhíu mày.

“Khụ khụ khụ...” từng đợt ho khan từ trong trường mạn truyền đến, Nam Cung Quyết trong lòng vui vẻ, buông sách trong tay bước nhanh đi vào trong giường, vén ra trường mạn: “Mộng Khê, nàng đã tỉnh”.

Mất máu quá nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn cùng với môi của Lạc Mộng Khê trông thập phần tái nhợt, sau khi tỉnh lại, câu đầu tiên nàng hỏi không phải là thương thế của chính mình, mà là: “Con chúng ta...”

“Yên tâm, con chúng ta không có việc gì”. Nam Cung Quyết giúp đỡ Lạc Mộng Khê ngồi dậy: “Có đói bụng không, ta sai người truyền lệnh”.

Lạc Mộng Khê thời gian dài chưa ăn chút gì đương nhiên cảm thấy đói bụng, nhưng nàng bị trọng thương không thể ăn thức ăn cứng, chỉ đơn giản uống một chút cháo, ăn chút điểm tâm. Lạc Mộng Khê không có việc gì, Nam Cung Quyết cũng có khẩu vị, hơn nữa hẳn một ngày rồi vẫn chưa ăn gì, khẩu vị cũng tốt, ăn hai chén cơm, hơn phân nửa bàn đồ ăn mới buông đũa.

“Lăng Khinh Trần thế nào?” không thể tưởng được hẳn lại chính là hấp huyết quái nhân, mười năm liền, phạm phải rất nhiều trọng án, giết hại không biết bao nhiêu nữ tử vô tội.

“Lăng Khinh Trần cũng đã tỉnh lại, ta đã sai người đưa hẳn vào đại lao”. Tiểu hồ ly ở lại trong phòng không chịu đi, bị Nam Cung Quyết trừng một cái, sợ hãi lui về phía sau, cái đuôi vung lên, rất nhanh thoát khỏi phòng, e sợ nếu đi chậm, sẽ bị Nam Cung Quyết ném ra bên ngoài.

“Theo như lời nói của Lăng Khinh Trần, mấy tháng gần đây hẳn mới bắt đầu hút máu, những án mạng trước kia cùng hẳn không có quan hệ”.

“Chàng tin tưởng lời nói của hẳn sao?” Đối với cách nói này của Lăng Khinh Trần, Lạc Mộng Khê không quá tin tưởng: Vì để thoát tội hẳn có thể nói dối.

“Lúc mới bắt đầu, ta cũng không tin tưởng những gì hẳn nói, nhưng kết hợp với thái độ thẳng thắn của hẳn, hơn nữa gần đây trên người hẳn mới bắt đầu xuất hiện khí tức hắc ám, ta cảm thấy hẳn hẳn là không nói dối”.

Nam Cung Quyết đem một quyển bí tịch võ công để trước mặt Lạc Mộng Khê: “trên quyển sách này có ghi lại một số võ công tà ác, ngay từ đầu cần phải dùng máu tươi của bảy bảy bốn mươi chín nữ tử để bắt đầu tu luyện, sau đó mỗi tháng đến ngày trăng tròn, lại hút máu của một nữ tử xinh đẹp, nữ tử càng đẹp công lực càng mạnh, mười năm sau, tà công liền đạt thành”.

Lạc Mộng Khê đem nội dung trong quyển sách đại khái xem một lượt: “Mười năm trước, cô cô của Lăng Khinh Trần là Lăng Tuyết Giao bị người lấy máu đi, nghe nói là để luyện thuốc trường sinh bất lão...”

“Kia hẳn chính là để ngụy trang”. Đôi mắt Nam Cung Quyết ngưng trâm: “trên sách có ghi lại, người luyện loại tà công này có thể thao túng người khác thay hẳn hút máu”.

“Người mười năm trước hại chết Lăng Tuyết Giao, sợ là cũng có người đứng phía sau thao túng, lão vu bà bị Mâu Thanh giết chết, chính là con rồi, kẻ chết thay mà thôi, hung thủ vẫn ẩn phía sau không có người biết”.

“Lão vu bà đã chết, nhưng máu của bảy bảy bốn mươi chín xử nữ cũng đã nổi lên tác dụng, cho nên hung thủ phía sau màn vẫn được bảo toàn, tiến nhập giai đoạn hút máu người”.

“Thế giới lớn như vậy, cao thủ lại nhiều như vậy, muốn tìm ra hẳn giống như mò kim đáy biển, khó càng thêm khó”. Lạc Mộng Khê cảm thán: Ở cổ đại này, người tài giỏi lớp này tiếp lớp khác, người tà ác cũng không ít, thật làm cho người ta khó lòng phòng bị.

“Trong lòng ta, thật ra đã nghĩ đến mấy người”. Nam Cung Quyết khuôn mặt ngưng trọng: “Khi Lăng Khinh Trần đến hút máu của nàng, toàn bộ thị vệ, ám vệ cùng với Cầm Kỳ Thư Họa đều bị hôn mê, ngay cả bên ngoài thư phòng của ta cũng bị người bày trận thiết kế.

“Cái này nói lên điều gì?” Lạc Mộng Khê không nhìn ra ý tứ của Nam Cung Quyết là như thế nào?

“Theo cách nói của Lăng Khinh Trần, hẳn không hiểu trận pháp, cho nên trận pháp trong biệt viện có thể thấy được không phải do hẳn bày bố, mà là do một người khác làm, Lăng Khinh Trần hút máu của nàng, cũng không khác nào hung thủ phía sau hút máu nàng...”

“Là có người giúp Lăng Khinh Trần tiến vào biệt viện”. Lạc Mộng Khê tiếp được ý tứ trong lời nói của Nam Cung Quyết, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên nồng đậm thâm trầm.

“Đúng vậy, ám vệ, thị vệ của biệt viện đều là cao thủ trăm người mới tìm được một, cho dù là tuyệt thế cao thủ cũng không có khả năng trong tình huống không kinh động một ai xông vào nơi này, nhưng người này lại làm được, chỉ có thể nói rõ một vấn đề”.

“Dem thị vệ, ám vệ làm hôn mê, là người mà bọn hãn quen thực, biệt viện này ngoại trừ nàng và ta cũng chỉ có hoàng thượng Kì Thiên, đám người An vương Bắc Đường Dục, thái tử Bắc Đường Dục, Yến vương Bắc Đường Diệp, lục hoàng tử, bát hoàng tử đã tới đây”.

“Hơn nữa, ta lại cho bọn họ đặc quyền, phụ tử sáu người bọn họ có thể trực tiếp đến biệt viện, sau khi tiến vào, chỉ cần để cho thị vệ báo lại cho ta biết một tiếng là có thể...”

“Ý của chàng là, trong sáu người phụ tử bọn họ có một người đã dùng thân phận thật sự của mình tiến vào biệt viện, thừa dịp thị vệ, ám vệ không chú ý đánh hôn mê bọn họ, cũng ở trong trận bày bố trận pháp phân tán lực chú ý của chàng, để cho Lăng Khinh Trần có cơ hội tiến vào hút máu của ta”. thật sự là đáng giận.

“Người này có phải hay không chính là gian tế Tây Lương?” Nếu hãn luyện loại tà công này, khẳng định tâm tính bất chính, cùng Hạ Hầu Thần cấu kết bán đứng quốc gia của chính mình cũng là chuyện có thể lý giải.

Truy tìm mười năm, hấp huyết quái nhân lại chính là hoàng tử Kì Thiên, ai có thể dự đoán được?

Tuyển editor: Truyện còn khoảng 10 chương nữa là hoàn rồi, nhưng bạn edit lại bạn nên không theo tiếp nữa. Bạn nào có hứng thú edit truyện này

và mong truyện mau hoàn thì liên hệ qua mail hoahongtim_2808@yahoo.com.vn nhé.

Chương 115: thì ra là người

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

“Có phải hay không có thể thu nhỏ phạm vi hoài nghi? Lục hoàng tử, bát hoàng tử vừa mới trưởng thành, mười năm trước bọn họ còn rất nhỏ...”. Tiểu hài tử...” Tiểu hài tử, cái gì cũng không hiểu, như thế nào có thể luyện tà công.

“không thể”. Nam Cung Quyết lắc đầu, mâu quang thận trọng: “Loại tà công này không phân biệt tuổi tác, hơn nữa tuổi càng nhỏ, thân thể chưa phát dục hoàn toàn, luyện tập loại tà công này, tiến bộ càng thêm thần tốc”.

“Sau khi Lăng Khinh Trần bị hấp huyết quái nhân thiết kế, toàn thân quanh quần khí tức hắc ám, nhưng trên người các hoàng tử Kì Thiên lại không có khí tức hắc ám”. Ngay cả người bình thường luôn ít nói, lạnh lùng như An vương Bắc Đường Dực, khuôn mặt mặc dù lạnh nhạt, nhưng trên người cũng không có khí tức hắc ám này.

“Hắn là hắn đã đem khí tức hắc ám trên người hắn truyền cho người khác, nếu không, người khác bị hắn thiết kế đi hút máu thay hắn, lại có hiệu quả tốt như vậy”.

“Có biện pháp nào có thể bắt được hắn hay không?” hắn ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, hơn nữa hắn xử sự vẫn luôn rất cẩn thận, muốn bắt được hắn không phải chuyện dễ dàng.

“Bất quá...” Nam Cung Quyết muốn nói lại thôi.

“Bất quá cái gì?” Lạc Mộng Khê không tha hỏi lại.

Nam Cung Quyết đem quyển sách trên tay Lạc Mộng Khê lật qua một tờ, ngón tay đặt lên mấy kí tự: “Nơi này ghi lại, nếu trong quá trình hút máu xảy ra chuyện, làm cho quá trình hút máu bị gián đoạn, tên hung thủ phía sau màn sẽ bị thương nặng...”

“Đây chính là cơ hội bắt lấy tên gian tế kia, Nam Cung Quyết, chàng mau phái người đi điều tra, tối hôm qua có vị hoàng tử nào bị thương...”

“Ta đã sớm phái người đi, nhưng hẳn là sẽ không tra ra được manh mối hữu dụng nào...” Nghe ngữ khí thản nhiên của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê biết hẳn đối với chuyện này là không có hi vọng gì.

“Vì sao nói như vậy?”

“Hung thủ phía sau thông minh như vậy, lại rất giao hoạt, khẳng định là đã sớm chuẩn bị tốt, nếu ta đoán không sai, tất cả các hoàng tử Kì Thiên, ít nhiều, đều xảy ra chuyện...”

Giống như nghiệm chứng lời nói của Nam Cung Quyết, một tên ám vệ từ hư không xuất hiện bên ngoài phòng: “Khởi bẩm vương gia, vương phi, hôm qua vết thương ở cánh tay của An vương Bắc Đường Dực lại bị rách ra, hôm nay vẫn luôn ở trong phủ nghỉ ngơi...”

“Khởi bẩm vương gia, vương phi, đêm qua gió lớn, thái tử Bắc Đường Dục bị trúng phong hàn, nằm trên giường không dậy nổi...”

“Khởi bẩm vương gia, vương phi, Yến vương Bắc Đường Diệp vẫn luôn nằm trên giường...”

Lục hoàng tử, bát hoàng tử cũng xảy ra chuyện, vẫn luôn ở lại trong cung điện của mình ngủ cả một ngày, vẫn không có rời giường.

“Chàng đã nói đúng”. Âm vệ phái đi, tin tức gì cũng vẫn chưa tra ra được, các hoàng tử đều có chuyện, khẳng định là chuyện tốt mà tên hung phạm phía sau màn kia làm ra.

hắn bị trọng thương, cho dù che dấu tốt như thế nào cũng không thể che dấu được, rõ ràng để cho vài người khác cùng hắn gặp chuyện, kể từ đó làm rối loạn tầm mắt của chúng ta, khiến chúng ta không thể điều tra ra manh mối gì.

“hiện tại chúng ta nên làm sao bây giờ?” Lại một lần nữa để cho tên gian tế thoát thân, tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng nhất quyết không thể tha cho hắn.

“Ngủ đi, ta đã hai ngày một đêm không có chợp mắt, mệt chết được, Mộng Khê nàng mất máu quá nhiều, nguyên khí tổn thương nghiêm trọng, cần nghỉ ngơi nhiều hơn”. Nam Cung Quyết nằm lên trên giường, ôm lấy Lạc Mộng Khê, nhắm hai mắt lại.

“Hung thủ tổn thương nguyên khí nghiêm trọng, trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không dám có hành động gì, ta cũng đã hạ lệnh, đặc quyền của mọi người cũng không còn hiệu lực, vô luận là hoàng tử nào đến đây cũng phải thông báo”.

“Lăng Khinh Trần đã bị ta nhốt vào đại lao, hung thủ phía sau có thể sẽ mặc kệ hắn, để cho hắn làm kẻ chết thay, cũng có khả năng sẽ đến cứu hắn, nếu không, tháng sau khi hút máu người, hắn hẳn là phải tự mình đi làm”.

“Hung thủ phía sau biết chúng ta đang điều tra hắn, hắn tuyệt đối sẽ không tự mình đi hút máu...” Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn phía trưởng mạn trên đỉnh đầu: không biết hắn sẽ lựa chọn cứu Lăng Khinh Trần, hay là đi tìm người khác...

Trong hoàng cung, Thanh Nguyệt sau khi bị thị vệ Yến vương phủ đưa về, khuôn mặt đỏ bừng, thở phì phì ngồi trong phòng: “Tiểu Phượng, quận

chúa ta đây lớn lên thật làm cho người ta chán ghét như vậy sao?”

“không phải a quận chúa, ngài lớn lên rất tốt”. Tiểu Phượng cẩn thận trả lời: “Người gặp người thích....”

“Vậy Diệp ca ca vì sao lại chán ghét ta như vậy?” Vì trốn ta, lại dùng khinh công rời đi.

“Này...này...” Tiểu Phượng do dự, không biết nên trả lời như thế nào.

“không cần quanh co, có chuyện gì cứ nói thẳng”. Tiểu Phượng này, từ nhỏ lớn lên cùng bản quận chúa, lại không biết bản quận chúa ghét nhất là người lẽ mề sao.

“Quận chúa, có phải hay không là người đã dùng phương pháp không đúng? Có lẽ Yến vương gia thích nữ tử im lặng, hoặc là, do người đuổi theo ngài ấy quá chặt, Yến vương gia chịu không nổi...”

một câu đánh thức người trong mộng, Thanh Nguyệt bừng tỉnh hiểu ra: Vương tôn công tử đều thích thực nữ, Diệp ca ca khẳng định cũng thích như vậy, tính cách của ta có chút nóng nảy, cùng thực nữ quả thực không có một điểm tương đồng...

“Nhưng là, tính cách bản quận chúa như vậy, không phải muốn đổi là đổi được a, vạn nhất Diệp ca ca đã có người trong lòng làm sao bây giờ?”

Nghe thanh âm bất đắc dĩ cùng lo lắng của Thanh Nguyệt, Tiểu Phượng cố nén cười: “Quận chúa a, ngài đừng có gấp, Yến vương gia trốn tránh ngài, không nhất định là do tính cách không thích hợp, cũng có thể là ngài dùng phương pháp không đúng”.

“Sao người lại nghĩ ra việc này?” Cho tới nay, bản quận chúa vẫn luôn thông minh hơn người, vì sao người nghĩ ra việc này, bản quận chúa lại không nghĩ ra.

“không phải có câu nói như vậy, ‘trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường’, người ngoài cuộc luôn tỉnh táo hơn người trong cuộc, nô tì là người đứng xem, có một số việc sẽ thấy rõ hơn quận chúa”.

“Vậy người cảm thấy bản quận chúa hiện tại nên làm gì bây giờ?” Bản quận chúa nhưng lại cảm thấy rất hoang mang lo sợ.

“Lạc vương gia, Lạc vương phi tình cảm rất tốt, nô tì cảm thấy, Lạc vương phi cũng thực thích quận chúa, không bằng quận chúa đi thỉnh giáo Lạc vương phi một chút, nói không chừng nàng có thể cho ngài một chủ ý tốt...”

“Đúng rồi, ta như thế nào lại quên mất Mộng Khê tỷ tỷ”. Thanh Nguyệt đột nhiên đứng lên: “Quyết ca ca trước kia không gần nữ sắc, nay huynh ấy lại đối với Mộng Khê tỷ tỷ ngàn y trăm thuận, Mộng Khê tỷ tỷ hẳn là sẽ có cách, bản quận chúa nhất định phải hướng tỷ ấy thỉnh giáo một chút”.

“Tiểu Phượng, nhanh đi chuẩn bị lễ vật, bản quận chúa muốn đi biệt viện bái phỏng Mộng Khê tỷ tỷ...”

“Này...” Tiểu Phượng có chút khó xử: “Quận chúa a, trời đã khuya, Lạc vương gia, Lạc vương phi đều đã đi ngủ, hiện tại quấy rầy người ta, chỉ sợ...không thích hợp a”.

“Đúng ha, đêm cũng đã khuya, vậy chúng ta ngày mai hãy đi, Tiểu Phượng, hừng đông ngày mai phải kêu ta dậy, ta đi ngủ trước”. Tinh thần lên cao, nghĩ đến ngày mai sắp được gặp Mộng Khê tỷ tỷ, hướng nàng lãnh giáo một ít phương pháp.

Sau khi trở về, ta nhất định sẽ đem Bắc Đường Diệp chinh thê thăm, ai bảo huynh ấy dám trốn tránh ta, hừ hừ.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Tử Quý Phi

Hôm sau, trong thư phòng ở biệt viện.

“Cái gì? Lạc Mộng Khê bị hấp huyết quái nhân hút máu?”. Hấp huyết quái nhân lại có thể là Kì Thiên hoàng tử, này...cũng quá khó tin đi. Bắc Đường Diệp ngồi ở đối diện Nam Cung Quyết, kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Nam Cung Quyết lại nhàn nhã đọc quyển sách trong tay: “không cần kinh ngạc như vậy, cứ như vậy ngược lại cũng tốt, hấp huyết quái nhân có khả năng chính là tên gian tế kia, chúng ta lại có thể nắm giữ thêm một ít manh mối”.

“Lạc Mộng Khê không có việc gì chứ?” Sau khi hỏi ra những lời này, Bắc Đường Diệp lại cảm giác chính mình đang làm điều thừa, nếu Lạc Mộng Khê xảy ra chuyện, Nam Cung Quyết sẽ không có khả năng nhàn nhã ngồi nơi này cùng hắn nói chuyện phiếm.

“Mộng Khê mất máu quá nhiều, nhưng mẫu tử bình an, còn đang nghỉ ngơi”. Nam Cung Quyết buông sách vở trong tay: “Bắc Đường Diệp, hôm nay bốn vương mời người đến đây, là để điều tra hành tung các hoàng tử vào đêm mười lăm hôm đó”.

Bắc Đường Diệp gật gật đầu: “Bốn vương hiểu được, theo cách nói của người, Lăng Khinh Trần hút máu của Lạc Mộng Khê thất bại, hấp huyết quái nhân chân chính sẽ bị trọng thương, trùng hợp các hoàng tử Kì Thiên ngày hôm qua lại cáo bệnh nhẹ, đóng cửa không tiếp khách, cho nên người không thể lại tiếp tục điều tra”.

Nam Cung Quyết cùng các hoàng tử Kì Thiên mặc dù thân thuộc, nhưng dù sao cũng không phải là người của Kì Thiên, nếu hấn cố ý tiến hành điều tra các hoàng tử, nhất định sẽ khiến cho các đại thần bất mãn, hấn sẽ khắp nơi gặp phải sự cản trở không nói, còn có thể bị người có tâm bắt lấy nhược điểm, nhân cơ hội sinh sự.

Bốn vương là vương gia Kì Thiên, là con thân sinh của hoàng đế, vô luận có âm ỉ như thế nào ở Kì Thiên, các đại thần nhiều nhất cũng chỉ có thể ở sau lưng bất mãn vài câu, cũng sẽ không có phản ứng quá lớn, chuyện điều tra các hoàng tử vì sao cáo bệnh không tiếp khách, bốn vương là người thích hợp nhất.

“Bắc Đường Diệp, ngày hôm qua người xảy ra chuyện gì?” Lại cùng các hoàng tử khác giống nhau, cáo bệnh ở nhà nghỉ ngơi một ngày.

Bắc Đường Diệp ngượng ngùng cườ cườ, nhanh chóng suy nghĩ cách trả lời, tìm lí do ứng phó với Nam Cung Quyết: “Cái kia...cái kia...”

“Khởi bẩm vương gia, Yến vương gia, Thanh Nguyệt quận chúa tiến đến bái phỏng vương phi”.

“Cái gì? Thanh Nguyệt đến biệt viện?” Nam Cung Quyết chưa trả lời, Bắc Đường Diệp đã kinh ngạc đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Tiểu nha đầu kia, ngày hôm qua ở vương phủ của bốn vương ngồi một ngày, hại bốn vương giả bệnh một ngày, không thể tưởng được hôm nay lại đuổi theo tới tận biệt viện”. Nàng có phép tiên sao? Làm sao biết được bốn vương ở đây?

“Bắc Đường Diệp, thì ra là người trốn tránh Thanh Nguyệt mới giả bệnh một ngày”. Nam Cung Quyết ngữ khí mang theo ý trêu tức: “Bốn vương cảm thấy, hai người các người thật ra lại rất xứng...”

“Dừng, Nam Cung Quyết, bốn vương không thích tính cách Thanh Nguyệt mạnh mẽ như vậy”. Nghĩ đến Thanh Nguyệt vẫn luôn theo sau hẳn không buông, Bắc Đường Diệp cảm thấy lạnh cả người: “Bốn vương thích người giống như Lạc Mộng Khê vậy, ôn nhu, thông minh”.

Kì thật, Lạc Mộng Khê và Thanh Nguyệt cũng có điểm giống nhau, chính là điêu ngoa, mạnh mẽ, đêm đó Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết ở Hồng Xuân lâu kịch liệt đánh nhau, cho đến hôm nay, Bắc Đường Diệp vẫn nhớ rõ ràng.

Tuy rằng Lạc Mộng Khê tướng mạo tuyệt mỹ, nhưng tính cách của nàng, chỉ sợ là chỉ có Nam Cung Quyết mới chịu được...

Bắc Đường Diệp là người điển hình ăn không được nho, liền nói nho chua, Lạc Mộng Khê đã giả cho Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp hẳn là không thể chạm tới tuyệt đại giai nhân như thế, liền nghĩ một chút Lạc Mộng Khê không tốt, an ủi tâm hồn bị thương chính mình một chút.

Đối với Bắc Đường Diệp đang thán oán mắt diếc tai ngơ, Nam Cung Quyết hướng ngoài cửa phân phó: “Mời Thanh Nguyệt quận chúa vào thư phòng”.

“Dạ”. Thị vệ lĩnh mệnh mà đi, Bắc Đường Diệp gấp giọng oán trách Nam Cung Quyết: “Nam Cung Quyết, thư phòng là nơi trọng yếu, không nên tiếp khách, người vẫn là nên đi phòng khách gặp nàng, vạn nhất để cho nàng thấy chuyện gì cơ mật, trong lúc vô tình lại tiết lộ ra bên ngoài, chẳng phải thực thảm sao...”

Nam Cung Quyết cầm lấy chén trà trên bàn, chậm rãi uống trà: “Thanh Nguyệt không phải người ngoài, bốn vương ở thư phòng gặp nàng cũng không có việc gì, huống chi, bốn vương tin tưởng Thanh Nguyệt là nữ tử thông minh, nếu bốn vương dặn nàng, nàng tuyệt đối sẽ không đem mọi chuyện tiết lộ ra bên ngoài”.

“Này...này...”. Bắc Đường Diệp ánh mắt nhìn quanh, suy nghĩ phương pháp thoát đi: Thanh Nguyệt đến đây, để tránh nàng dây dưa, bốn vương vẫn là tránh đi trước tốt hơn...

“Nam Cung Quyết, bốn vương đi trước điều tra chuyện mấy hoàng tử cáo bệnh, có tin tức gì, bốn vương lập tức sai người báo cho người, mặt trời đã lên cao, bốn vương đi trước một bước”.

không đợi Nam Cung Quyết trả lời, Bắc Đường Diệp đã bước nhanh hướng bên ngoài, vừa mới đi tới cửa, đã trông thấy Thanh Nguyệt được thị vệ dẫn đi vào trong viện.

Bắc Đường Diệp trong lòng cả kinh, rất nhanh quay trở lại thư phòng: “Nam Cung Quyết, Thanh Nguyệt đã tới cửa, có chỗ nào cho bốn vương tránh một lát hay không?”

Nam Cung Quyết không nói gì, đáy mắt trêu tức càng đậm, chỉ chỉ phía sau, Bắc Đường Diệp tâm thần linh hội, rất nhanh đi vào nội thất, nháy mắt lúc hần bước vào bên trong, thị vệ đã dẫn Thanh Nguyệt đi vào: “Vương gia, Thanh Nguyệt quận chúa đến”.

“Quyết ca ca”. Nhìn thấy Nam Cung Quyết, Thanh Nguyệt bước nhanh tiến đến, đương nhiên nàng cũng không có quên, cùng Nam Cung Quyết duy trì một khoảng cách nhất định, Nam Cung Quyết có thể tới gần Lạc Mộng Khê, không có nghĩa là hần nguyện ý tới gần nữ tử khác.

“Mộng Khê tỷ tỷ đâu, muội mang theo điểm tâm tốt nhất trong cung tới đây cho tỷ ấy”. Thanh Nguyệt hướng Nam Cung Quyết giơ giơ hộp thức ăn trong tay.

Tảo cao này được dùng nguyên liệu đặc thù chế thành, có khả năng hoạt huyết, lưu thông máu, dưỡng dung nhan, hơn nữa đối với phụ nữ có thai đang trong nôn nghén rất hiệu quả.

Nam Cung Quyết là Lạc vương của Thanh Tiêu, trong biệt viện các loại quý hiếm thứ gì cũng có, cũng có thể nói là, cái gì cũng không thiếu, nếu chỉ đưa kì trân dị bảo bình thường, Nam Cung Quyết khẳng định sẽ không để ở trong lòng.

Cho nên, Thanh Nguyệt bỏ ra vật quý trọng này, lệnh ngự thiện phòng làm ra tảo cao có nhiều tác dụng như vậy, tuy rằng không mấy đáng giá, nhưng so với những vật quý khác lại có ý nghĩa hơn.

Lạc Mộng Khê đang nôn nghén, khẳng định là ăn không vô thứ gì, tảo cao này có nhiều tác dụng như vậy, hương vị lại ngon, Lạc Mộng Khê khẳng định sẽ thích ăn.

Lấy trình độ Nam Cung Quyết để ý mẫu tử Lạc Mộng Khê như vậy, chỉ cần mẫu tử các nàng mạnh khỏe, hẳn cũng sẽ vui vẻ, Nam Cung Quyết cùng Bắc Đường Diệp là bạn tốt, sau này, khi Bắc Đường Diệp trốn nàng, nói không chừng Nam Cung Quyết lại có thể cho nàng biết chỗ Bắc Đường Diệp đang trốn.

Thanh Nguyệt nghĩ đến việc này trong lòng cũng âm thầm vui vẻ, Nam Cung Quyết thản nhiên nhìn lướt qua hộp thức ăn trong tay Thanh Nguyệt: “Thanh Nguyệt có tâm, lễ vật của Thanh Nguyệt Mộng Khê nhất định sẽ rất thích, nhưng hiện tại chỉ sợ Mộng Khê không tiện gặp muội”.

“Vì sao?” Thanh Nguyệt khó hiểu.

Đứng ở phía sau Thanh Nguyệt, Tiểu Phượng lặng lẽ lôi kéo góc áo Thanh Nguyệt, nhỏ giọng nhắc nhở: “Tiểu thư, ngài đến quá sớm, Tiểu Phượng nghe nói, nữ tử có thai thường rất thích ngủ...”

Chương 116: Tử quý phi

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

Lạc vương phi khẳng định sẽ ngủ thẳng tới giữa trưa mới tỉnh, lấy sự yêu thương của Lạc vương gia đối với Lạc vương phi, khẳng chắc chắn sẽ không để cho ai tới quấy rầy giấc ngủ của nàng.

Thanh Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ: Đều do ta quá sơ suất, đem chuyện này quên mất.

Thanh Nguyệt đang muốn nói: “Thanh Nguyệt có thể ở chỗ này chờ Mộng Khê tỷ tỷ tỉnh lại”.

“Vào đêm trăng tròn, Mộng Khê bị hấp huyết quái nhân hút máu...”

“Cái gì? Mộng Khê tỷ tỷ bị hấp huyết quái nhân hút máu”. Thanh Nguyệt kinh ngạc mở to hai mắt mà nhìn: “VẬY TỶ ẤY CÓ XẢY RA CHUYỆN GÌ HAY KHÔNG?”

“Bắc Đường Diệp, sau khi nghe được Mộng Khê bị hút máu, phản ứng của người và Thanh Nguyệt, thật đúng là...”. Giống nhau như đúc. Nam Cung Quyết dùng truyền âm nhập mật trọc Bắc Đường Diệp, Thanh Nguyệt võ công không bằng hai người, cho nên không có nghe được.

“Nam Cung Quyết, đừng lấy bốn vương và Thanh Nguyệt đặt cùng một chỗ, nhanh chút đem nàng đuổi đi, bốn vương còn muốn đi điều tra sự tình”.

“Mộng Khê tối hôm qua đã tỉnh, ăn được một chút lại ngủ rồi, nhưng đại phu nói nàng mất máu quá nhiều, cần tĩnh dưỡng...”

“Thanh Nguyệt hiểu, Thanh Nguyệt sẽ không quấy rầy Mộng Khê tỷ tỷ nghỉ ngơi”. Thanh Nguyệt đem hộp thức ăn để đến trên bàn trước mặt Nam Cung Quyết: “Quyết ca ca, hộp tào cao này phiền huynh giao cho Mộng

Khê tỷ tỷ, mặc dù không quý trọng, nhưng cũng là một chút tâm ý của Thanh Nguyệt”.

“Quyết ca ca, hấp huyết quái nhân kia đã bắt được hay chưa?” Nếu để cho hắn chạy mất vậy máu của Mộng Khê tỷ tỷ chẳng phải là chảy uổng phí hay sao?

“đã bắt được, nhưng người này có lẽ chỉ là con rối, có người ở phía sau thao túng hắn...”

Thanh Nguyệt nhíu mi suy nghĩ: “Cũng đúng, người luyện tập tà công khẳng định sẽ không quanh mình chính đại cho thế nhân biết hắn đang luyện tà công, tìm một kẻ chết thay đến gánh thay tội danh này cho hắn cũng là chuyện bình thường...”

“Phanh”. Lạc Mộng Khê mất máu quá nhiều, thân thể suy yếu, cần nghỉ ngơi nhiều, biết Nam Cung Quyết trong lòng lo lắng cho Lạc Mộng Khê, Thanh Nguyệt thức thời cáo từ rời đi, đang muốn xoay người rời đi, trong nội thất lại truyền đến âm thanh vật gì đó rơi xuống.

“Là âm thanh gì vậy?” Thanh Nguyệt xoay người nhìn phía nội thất: “Quyết ca ca, nội thất có người sao?”

Nam Cung Quyết nhìn nội thất chỉ cách ngoại thất một tấm bình phong, lại nhìn trong mắt Thanh Nguyệt tràn đầy nghi hoặc, khóe miệng giơ lên một ý cười quỷ dị: “Kì thật, nội thất...”

“Tiểu hồ ly thật đáng yêu”. Nam Cung Quyết còn chưa dứt lời, tiểu hồ ly toàn thân lửa đỏ nghênh ngang từ trong nội thất đi ra.

Nhìn thấy Nam Cung Quyết, nó cẩn thận đi vòng qua, lại nhìn thấy trong mắt Thanh Nguyệt tràn đầy kinh hãi, nó hồ hững vung cái đuôi, ngẩng cao đầu nghênh ngang đi ra thư phòng.

“Quyết ca ca, huynh từ nơi nào tìm thấy tiểu hồ ly đáng yêu như vậy?”

“Đó là sủng vật của Mộng Khê”. Từ trong rừng cây bên ngoài biệt viện mang về: Đối với việc vì sao Lạc Mộng Khê lại bắt lấy tiểu hồ ly này, mà tiểu hồ ly này vì sao lại một lòng dán lấy Mộng Khê, Nam Cung Quyết cũng là tâm sinh khó hiểu.

“thì ra là sủng vật của Mộng Khê tử tử, khó trách lại đáng yêu như vậy”. Trong mắt Thanh Nguyệt tràn đầy hâm mộ: “Quyết ca ca, Thanh Nguyệt trở về cung trước, chờ Mộng Khê tử tử khỏe lại, Thanh Nguyệt lại đến tìm tử ấy”.

Tới ngoài cửa, nhìn xung quanh thấy không có người, Tiểu Phượng nhin không được nói ra lời nghi hoặc trong lòng: “Quận chúa, theo lý mà nói, Tử quý phi lớn lên xinh đẹp, lại ở Kì Thiên lâu như vậy, vì sao hấp huyết quái nhân kia không động đến ngài ấy, ngược lại lại đi hút máu Lạc vương phi vừa mới đến Kì Thiên?”

Thanh Nguyệt không cho là đúng: “Người như thế nào lại ngốc như vậy, đó là bởi vì Mộng Khê tử tử xinh đẹp hơn so với hồ ly kia, tâm địa cũng tốt hơn so với hồ ly kia, ta nhớ rõ Diệp ca ca từng nói: ‘Càng là võ công tà ác, càng cần người tinh thuần để luyện tập”.

“Như vậy là có ý gì?” Tiểu Phượng gãi gãi đầu, mặt đầy khó hiểu.

“Chính là, hấp huyết quái nhân kia luyện hãn là một loại tà công phi thường lợi hại, cho nên cần người tốt, mỹ nhân đến luyện tập, Mộng Khê tử tử tâm địa tốt hơn so với hồ ly tinh kia, tướng mạo cũng xinh đẹp hơn nàng ta, vì thế, hấp huyết quái nhân kia liền xuống tay đối với Mộng Khê tử tử...”

Thanh Nguyệt tức giận: “thật tiện nghi cho hồ ly tinh kia, nếu không phải là Mộng Khê tử tử thay nàng ta chặn tai ương, hiện tại khẳng định nàng ta đã bị hút thành một khối thịt khô...”

Thanh Nguyệt và Tiểu Phượng vừa đi vừa nói chuyện hấp huyết quái nhân, bị ám vệ của biệt viện nghe hết.

Trong thư phòng: “Tử quý phi là ai?” một năm trước, khi bốn vương rời khỏi Kì Thiên, vẫn chưa có vị Tử quý phi này.

“Là quý phi mười tháng trước phụ hoàng mới nạp, khoảng trên dưới hai mươi tuổi, lớn lên rất xinh đẹp...” Bắc Đường Diệp không chút để ý trả lời, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn phía ngoài cửa, e sợ Thanh Nguyệt sẽ quay trở lại.

Vừa rồi Bắc Đường Diệp ở trong nội thất, không may làm rơi đồ vật phát ra tiếng vang, may mắn tiểu hồ ly xuất hiện ở cửa sổ, hăn nhay tay lẹ mắt, liền đem tiểu hồ ly bắt lấy, để cho nó từ trong nội thất đi ra...

“Nam Cung Quyết, người làm sao có được con linh hồ này?” Tiểu hồ ly kia, không phải hồ ly bình thường, mà là một con linh hồ cao ngạo, thông hiểu tính người, số lượng rất ít, căn bản là không dễ dàng tìm được, thật không biết làm sao trong biệt viện của Nam Cung Quyết lại có.

Vừa rồi khi Bắc Đường Diệp đem tiểu hồ ly bắt vào nội thất, tiểu hồ ly cũng là đối với hăn hờ hững, còn trừng ánh mắt ra cho hăn xem, nếu không phải cần tiểu hồ ly hỗ trợ, hăn khẳng định sẽ cho tiểu hồ ly kia một chưởng: Hồ ly chết tiệt, cho người dám tự cao trước mặt ta...

“Tiểu hồ ly là Mộng Khê bắt được”. Đối với việc vì sao tiểu hồ ly lại ngoan ngoãn cùng Mộng Khê trở về biệt viện, Nam Cung Quyết cũng là tâm sinh khó hiểu: “Mộng Khê ở bên ngoài tản bộ trông thấy tiểu hồ ly kia, liền một đường đuổi theo nó, sau đó lại bắt được nó, nó liền theo Mộng Khê trở về biệt viện”.

Ngày đó khi Nam Cung Quyết đi ra ngoài tìm Lạc Mộng Khê, nhìn thấy hai loại dấu chân, một là của Lạc Mộng Khê, một chính là của tiểu hồ ly.

Lấy dấu chân đến xem, Lạc Mộng Khê là đuổi theo phía sau tiểu hồ ly một đoạn dài, trên đường một người một hồ cũng không có chuyện gì phát sinh, khi Nam Cung Quyết tìm được Lạc Mộng Khê, thì nàng đang ôm tiểu hồ ly trong ngực, tiểu hồ ly lại một chút cũng không giãy giụa, thực ngoan a.

“A, một đường đuổi theo, liền cùng trở lại?” Đơn giản như vậy? Đây, thật đúng là, quá khó tin rồi, phải biết rằng, loại hồ ly này rất cao ngạo, người mà nó trông mắt, để ý nó cũng không thèm để ý.

“Tình huống cụ thể, bốn vương cũng không quá rõ ràng, chờ thân thể Mộng Khê hồi phục, người tự mình hỏi nàng đi, đúng rồi, có liên quan đến Tử quý phi...”

“Nàng là công chúa của một tiểu quốc đưa tới hòa thân”. Biết Nam Cung Quyết muốn hỏi xuất thân của Tử quý phi, Bắc Đường Diệp liền đem những gì mình biết nói tường tận.

Nam Cung Quyết ngưng mắt: “Tử quý phi này trẻ như vậy, nếu đưa tới hòa thân, hẳn là cùng với một trong các hoàng tử hòa thân mới đúng, vì sao lại là hoàng thượng?”

Kì hoàng tuy rằng anh khí so với năm xưa vẫn không giảm, nhưng dù sao cũng là người đã hơn bốn mươi tuổi, một tiểu cô nương không thể nào lại không lấy các hoàng tử, mà đi chọn một lão nhân sắp xuống mồ.

“Lúc ấy bốn vương không ở Kì Thiên, tình hình cụ thể, bốn vương cũng không biết rõ ràng, nghe nói Tử quý phi này nguyên bản là hứa gả cho nhị ca làm vương phi, cũng không biết vì sao, cuối cùng lại gả cho phụ hoàng làm quý phi...”

“Tử quý phi rất đẹp sao?” Theo như ám vệ thuật lại cuộc trò chuyện của Thanh Nguyệt và Tiểu Phượng, thì đó là một nữ tử rất đẹp, nếu hấp huyết

quái nhân là hoàng tử Kì Thiên, vì sao đã mười tháng vẫn không có hút máu của nàng ta? Chẳng lẽ...

Chương 116: Tử quý phi

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

“Tử quý phi đúng là xinh đẹp vô song, cùng hai vị đại mỹ nhân Lâm Huyền Sương và Hạ Hầu Yên Nhiên không phân cao thấp, thế nhưng, so với Lạc Mộng Khê thì còn kém xa”.

Tử quý phi tuy đẹp cũng chỉ là nét đẹp thể tục, nhiều nhất cũng chỉ làm cho người ta trầm mê, mà dung mạo của Lạc Mộng Khê, đủ làm cho người ta điên cuồng, hai người bọn họ, là không thể đánh đồng, bởi vì hai người bọn họ không phải cùng cấp bậc.

Nam Cung Quyết người thật sự là có phúc khí tốt, thú được nữ tử đẹp nhất thiên hạ là thê tử, vì sao Bắc Đường Diệp ta không có được phúc khí tốt như vậy, bây giờ còn bị một Thanh Nguyệt tư sắc bình thường đeo bám xoay quanh.

Thanh Nguyệt kia cũng thật là, nhị hoàng huynh, tam hoàng huynh so với bốn vương đều chỉ có hơn chứ không kém, vì sao không đi dây dưa bọn họ, lại nhất định làm phiền bốn vương.

Lạc Mộng Khê cũng không phải là bị trọng thương, chỉ là mất máu quá nhiều, hơn nữa trong biệt viện của Nam Cung Quyết không thiếu thứ gì, tĩnh dưỡng vài ngày, thân thể đã khôi phục không sai biệt lắm.

“Mộng Khê, trời lạnh như thế, sao nàng lại ra ngoài?” Nam Cung Quyết đang ở trong viện phân phó mọi chuyện cho ám vệ, thấy Lạc Mộng Khê khoác áo choàng đi ra.

Ngày đó khi Lăng Khinh Trần hút máu của nàng, trên áo choàng dính không ít máu, hiện tại đã được rửa sạch, lông tuyết trắng trong gió nhẹ bay, làm cho Lạc Mộng Khê giống như thiên tiên hạ phàm.

“Cơ thể của ta đã khôi phục không sai biệt lắm, ở trong phòng nhiều ngày như vậy, nếu không đi ra ngoài một chút, sẽ buồn đến sinh bệnh...”

Nam Cung Quyết khoát tay áo, ám vệ rất nhanh rời đi: “Nam Cung Quyết, cùng ta đi chung quanh một chút đi”. một mình đi dạo không có ý nghĩa, dù sao Nam Cung Quyết cũng không có việc gì, hai người đi dạo cũng thật lãng mạn nha.

Tiểu hồ ly không biết từ nơi nào nhảy ra, thân thể lửa đỏ nhảy vào trong lòng Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết không hồn giận nhú nhú mày, thân thủ đem tiểu hồ ly ném tới một bên, không nhìn ánh mắt nổi giận dùm dùm của tiểu hồ ly, ôm lấy Lạc Mộng Khê hướng phía ngoài đi đến.

“Mộng Khê, nếu thân thể của nàng đã muốn hoàn toàn khôi phục, không bằng chúng ta tiến cung, Thanh Nguyệt mỗi ngày đều phái người đến hỏi, xem thân thể nàng khi nào thì hồi phục, có thể tiếp khách, nàng ấy sẽ đến tìm nàng...”

“Nàng thật đúng là có tâm...Thanh Nguyệt và tiểu hồ ly thật đúng là giống nhau...”

“Sinh huyết tảo cao nàng ăn, chính là nàng ấy mang đến...”

“Thực sự, vậy ta phải cảm ơn nàng ấy, sau khi ăn tảo cao, nôn nghén cũng giảm bớt, cũng có khẩu vị hơn...”

Đột nhiên Lạc Mộng Khê ý thức được không đúng: “Nam Cung Quyết, chàng luôn ở trước mặt ta nói tốt về Thanh Nguyệt, có phải hay không lại có âm mưu gì?” Chẳng lẽ muốn nạp Thanh Nguyệt làm sủng phi, nghĩ cũng đừng nghĩ...

“Ách, là như vậy”. Kế sách bị vạch trần, Nam Cung Quyết cũng không giấu giếm nữa: “Ta muốn để cho Bắc Đường Diệp và Thanh Nguyệt trở thành một đôi, muốn nàng giúp đỡ...”

thì ra là thế, Lạc Mộng Khê buông xuống tâm tư: “Đơn giản, chuyện này liền giao cho ta đi”.

Thanh Nguyệt, Bắc Đường Diệp xác thực rất xứng đôi, Bắc Đường Diệp ở Thanh Tiêu thời gian dài như vậy, cũng không có nhắc tới về Kì Thiên, xem ra là hẳn có lòng muốn trốn tránh Thanh Nguyệt, nhưng, có Lạc Mộng Khê ta nhúng tay vào việc này, người muốn trốn cũng không thể.

“Lăng Khinh Trần thế nào?” hẳn bị nhốt trong đại lao cũng được một khoảng thời gian rồi.

“Khí tức hắc ám trên người lăng Khinh Trần đã tan hết, người của Thiếu Lâm tự đã đến xem qua, hẳn sẽ không hại người nữa, ta đã thả hẳn ra khỏi đại lao, nhưng hẳn không có rời đi biệt viện, đang ở trong khách phòng...”

Biết được Lạc Mộng Khê đến hoàng cung thăm nàng, Thanh Nguyệt vui vẻ vô cùng, bằng tốc độ nhanh nhất mặc xong quần áo, bước nhanh ra ngoài đón nàng.

“Mộng Khê tỷ tỷ, Quyết ca ca, hai người đến đây sao lại không cho người báo cho ta một tiếng, Thanh Nguyệt có thể chuẩn bị một chút đón hai người...”

“Mộng Khê tỷ tỷ, thương thế của tỷ như thế nào?”. Thanh Nguyệt lặng lẽ nhìn cổ Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê cởi áo choàng xuống, để lộ ra vết thương trên cổ: “Miệng vết thương cơ bản đã khép lại, Thanh Nguyệt, đa tạ hảo ý của muội”.

“Mộng Khê tỷ tỷ đừng khách khí, nếu Mộng Khê tỷ tỷ thích ăn hảo tửu, Thanh Nguyệt lại sai người làm nhiều một chút, đưa Mộng Khê tỷ tỷ mang

về”. Bản quận chúa đúng là thông minh, táo cao kia quả nhiên rất được Mộng Khê tỷ tỷ yêu thích.

“Quyết ca ca, Mộng Khê tỷ tỷ, mau ngồi”.

“Tiểu Phượng, dâng trà, mang hoa quả, điểm tâm”. Mấy ngày nay trời lạnh, Thanh Nguyệt nhàn đến vô sự, đâu cũng không đi, liền nằm trên giường suy nghĩ biện pháp đối phó Bắc Đường Diệp, Khi Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đến, nàng vẫn còn nằm trên giường.

Thấy ánh mắt Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê nhìn nàng có chút kì quái, Thanh Nguyệt cũng biết bộ dạng chính mình hiện tại không nên gặp khách: “Quyết ca ca, Mộng Khê tỷ tỷ, hai người trước ngồi đây, chờ Thanh Nguyệt đi rửa mặt chải đầu một chút”.

“Thanh Nguyệt tâm tính giống như tiểu hài tử, không cần để ý”. Nam Cung Quyết vì Lạc Mộng Khê rót một ly nước ấm: Mộng Khê môi vẫn còn có chút nhợt nhạt, uống một chút nước sẽ tốt hơn.

“Ta biết”. Lạc Mộng Khê cũng không nghĩ sẽ để ý, tại đây trong chốn thâm cung, Thanh Nguyệt lại có được tính cách như vậy thật sự là khó mà có được.

“Lạc vương gia, Yến vương gia mời ngài đến dưỡng tâm điện”. một thị vệ tiến vào bẩm báo, Thanh Nguyệt vừa vắn chải đầu xong đi ra: “Diệp ca ca cũng đến hoàng cung sao?”

“Đúng vậy, quận chúa, Yến vương gia đang ở dưỡng tâm điện cùng hoàng thượng bàn chuyện”.

“Thanh Nguyệt, bốn vương đem Mộng Khê giao cho muội, hoàng cung này muội quen thuộc, giúp bốn vương chiếu cố mẫu tử các nàng”. Thanh Nguyệt là nghĩa nữ mà Kì hoàng sủng ái nhất, tại thâm cung này chưa bao

giờ chịu qua thiệt thòi, để cho nàng chiếu cố Mộng Khê là lựa chọn thích hợp nhất.

“Yên tâm đi Quyết ca ca, chờ huynh từ đường tâm điện trở về, Thanh Nguyệt nhất định sẽ trả lại cho huynh một Mộng Khê tử tử hoàn hảo không tổn hao gì”. Ta cũng đang muốn mượn cơ hội này, hưởng Mộng Khê tử tử thỉnh giáo một chút phương pháp giáo phu nha.

Nam Cung Quyết không coi ai ra gì ở trên trán Lạc Mộng Khê ấn xuống một nụ hôn, mới bằng lòng theo thị vệ đi đến đường tâm điện. Để lại kinh ngạc cho Thanh Nguyệt, Tiểu Phượng cùng một phòng cung nữ: Lạc vương gia đối với Lạc vương phi thật tốt.

“Mộng Khê tử tử, cảm tình giữa tử và Quyết ca ca thật tốt, bọn tử là như thế nào quen biết, hiểu nhau, lại mến nhau rồi thành thân?” Thanh Nguyệt, Tiểu Phượng cùng với một phòng cung nữ đều tỏ vẻ tò mò, yên lặng chờ đợi đáp án của Lạc Mộng Khê.

Thái dương càng lên càng cao, ánh mặt trời chiếu sáng, trong phòng mặc dù ấm áp, nhưng so với sự ấm áp của ánh mặt trời vẫn là bất đồng.

“Thanh Nguyệt, ánh nắng mặt trời bên ngoài không tệ, không bằng chúng ta ra bên ngoài, vừa phơi nắng vừa tán gẫu”. Bên ngoài tuy có gió, nhưng ở địa phương cản gió, ánh nắng chiếu lên người thập phần ấm áp, mùa đông phơi nắng nhiều một chút đối với thân thể rất tốt.

“Được, được”. Thanh Nguyệt một lòng muốn nghe chuyện xưa của Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết, đối với yêu cầu của nàng, rất nhanh liền đáp ứng, lập tức lệnh cho các cung nữ đem trà nóng, trái cây điểm tâm chuyển đến phòng ngoài.

Ngồi trên ghế mềm ngoài phòng, ánh nắng ấm áp chiếu xuống, so với trong phòng còn ấm áp hơn, Thanh Nguyệt trong lòng đối với Mộng Khê càng thêm bội phục.

Chương 116: Tử quý phi

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

Ta còn nghĩ bên ngoài so với trong phòng sẽ lạnh hơn một chút, không nghĩ tới lại đúng như lời nói của Mộng Khê tỷ tỷ, thật ấm áp, về sau ta cũng nên ra ngoài phơi nắng nhiều một chút...

“Mộng Khê tỷ tỷ, Thanh Nguyệt muốn nghe chuyện tình cảm của tỷ cùng Quyết ca ca”. Thanh Nguyệt trong mắt tràn đầy ý cười.

Lạc Mộng Khê buông chén trà trong tay: “Được rồi, ta liền kể cho muội nghe, chuyện giữa ta và Nam Cung Quyết. Ta cùng với Nam Cung Quyết quen biết trong một tình huống vô cùng đặc thù, lần đầu tiên gặp mặt, thực giống như hài kịch, thực thần bí, cũng thật...bất đắc dĩ...”

Lạc Mộng Khê ngồi kể lại, Thanh Nguyệt, Tiểu Phượng, cùng với toàn bộ cung nữ, thái giám đều buông xuống công việc trong tay, cẩn thận lắng nghe, nghe đến chỗ cảm động, mọi người đều nhịn không được lã chã rơi lệ...

“Mộng Khê tỷ tỷ, không thể tưởng được tỷ và Quyết ca ca lại phải trải qua nhiều gian khổ như vậy mới có thể đến với nhau, thật sự là không dễ dàng...” Thanh Nguyệt lau đôi mắt hồng hồng, Tiểu Phượng, các cung nữ cũng quay lưng đi lau nước mắt.

“Tình cảm không dễ dàng mới có được, lại càng làm cho người ta quý trọng, Thanh Nguyệt, muội cùng Yến vương gia...”

“Khụ, khụ khụ”. Thanh Nguyệt ho khan vài tiếng: “Tiểu Phượng lưu lại, những người khác trở về làm việc đi”.

Đem toàn bộ cung nữ, thái giám đuổi đi rồi, Thanh Nguyệt cẩn thận nhìn khắp nơi, xác định xung quanh không có người: “Mộng Khê tỷ tỷ, trước mặt tỷ, Thanh Nguyệt cũng sẽ không giấu diếm nữa, Thanh Nguyệt thích Diệp ca ca, một năm kia, cha mẹ Thanh Nguyệt đều qua đời, phụ hoàng đem Thanh Nguyệt vào trong cung, người đầu tiên cười với Thanh Nguyệt, chính là Diệp ca ca...”

“Cho nên, muội liền thích hẳn”. Thích Bắc Đường Diệp tươi cười, trong sáng, không có tạp chất.

Thanh Nguyệt gật gật đầu, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ: “Nhưng là, Diệp ca ca luôn hờ hững với muội”.

“Chuyện này đơn giản, ta có biện pháp làm cho Bắc Đường Diệp có thể bất chi bất giác mà thích muội...”. Lạc Mộng Khê thần bí cười cười.

“thật sự?” Thanh Nguyệt vui sướng, kinh ngạc, mang theo một tia khó có thể tin: “Mấy năm nay, nàng vẫn đều cố gắng, nhưng Bắc Đường Diệp thủy chung vẫn hờ hững với nàng.”

“Đương nhiên là thật, Mộng Khê tỷ tỷ sẽ không lừa muội”. Lạc Mộng Khê đối với Thanh Nguyệt khoát tay áo, Thanh Nguyệt hiểu ý đưa tai qua, nghe Mộng Khê nhỏ giọng nói vài câu, Thanh Nguyệt nhất thời mở to hai mắt nhìn: “Này...có thể được không?”

“Yên tâm, Mộng Khê tỷ tỷ cam đoan muội trăm lần thử trúng cả trăm”. Bắc Đường Diệp, người chết là cái chắc.

“Được, vì chung thân hạnh phúc của Thanh Nguyệt, Thanh Nguyệt sẽ theo những gì Mộng Khê tỷ tỷ nói mà làm”. Thanh Nguyệt làm ra quyết tâm, giơ lên chén trà: “Mộng Khê tỷ tỷ, Thanh Nguyệt lấy rượu thay trà, kính người một ly”.

“Tiểu hồ ly...đừng chạy, đừng chạy...”. Lạc Mộng Khê cùng Thanh Nguyệt đang muốn uống chén trà, bên ngoài truyền đến một trận xô xao, Thanh Nguyệt không hồn giận nhú nhú mày: “Tiểu Phượng, đi ra xem có chuyện gì?”

“Dạ, quận chúa”. Quận chúa lúc này đang chiêu đãi Lạc vương phi, là người nào không có mặt ồn ào, không biết Lạc vương phi có thai, cần yên tĩnh sao?

Tiểu Phượng vừa mới đi được hai bước, một thân ảnh lửa đỏ vọt tiến vào, đôi mắt đen lúng liếng nhìn ngăm mọi nơi, sau khi nhìn đến Lạc Mộng Khê, đôi mắt sáng lên, hướng Lạc Mộng Khê chạy vội qua đó.

Tiểu hồ ly này Thanh Nguyệt đã từng gặp qua trong thư phòng của Nam Cung Quyết, biết là sủng vật của Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê tỷ tỷ, không nghĩ tới là tỷ lại mang theo nó đến”.

Tiểu hồ ly chạy tới trước mặt Lạc Mộng Khê, không suy nghĩ gì, thân ảnh lửa đỏ trực tiếp nhảy vào trong lòng Lạc Mộng Khê, ngón tay chạm đến lông mao mềm mại của tiểu hồ ly, Lạc Mộng Khê bất đắc dĩ thở dài: Tiểu gia hỏa này không phải bị Nam Cung Quyết nhốt ở biệt viện sao? Làm sao có thể chạy tới nơi này?

Tiểu hồ ly vừa mới nhào vào trong lòng Lạc Mộng Khê, một đám cung nữ, thái giám cũng chạy vào tiểu viện, ánh mắt vẫn còn nhìn theo tiểu hồ ly nằm trong lòng Lạc Mộng Khê vẫn chưa thu lại cái đuôi màu đỏ.

“Các người là người cung nào? Chưa được cho phép lại dám xông vào Thanh Nguyệt cung?”

Tiểu Phượng đối với đám cung nữ nha hoàn hoàn không hiểu cấp bậc lễ nghĩa lớn tiếng trách mắng: thật sự là đáng giận, chưa bẩm báo, đã dám xông thẳng vào Thanh Nguyệt cung, rõ ràng là không đem quận chúa nhà ta đặt trong mắt.

Thấy rõ người đứng trong sân, Tiểu Phượng lại càng tức giận: thì ra là bọn họ, đúng là thượng bất chính, hạ tắc loạn...

đi vào cửa Thanh Nguyệt cung, phần lớn mọi người không dám tiến vào, mắt thấy tiểu hồ ly đang nằm trong lòng một người áo trắng đưa lưng về phía bọn họ, thái giám, các cung nữ trong lòng là không cam lòng, lại không giám hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu tiểu hồ ly xông vào cung điện các nương nương khác thì dễ rồi, bọn họ có thể trực tiếp đi vào đem tiểu hồ ly bắt đi ra, nhưng xông vào Thanh Nguyệt cung, sự tình không tốt lắm, bọn họ biết: Chủ tử của mình cùng với Thanh Nguyệt quận chúa luôn đối nghịch nhau.

“Các người thật to gan, chưa được cho phép, dám tùy tiện xông vào Thanh Nguyệt cung, người đâu, kéo tất cả ra ngoài, chém”. thì ra là thủ hạ của tiểu tiện nhân kia, hôm nay không giáo huấn tốt các người, ta sẽ không gọi Thanh Nguyệt.

Ngoài điện, thị vệ tuần tra toàn bộ tiến vào, đem cung nữ thái giám xông vào Thanh Nguyệt cung vây quanh, một người trẻ tuổi, khí vũ bất phàm, mặt đầy chính khí bước nhanh đi đến: “Tham kiến Thanh Nguyệt quận chúa, không biết nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

“Dương thống lĩnh, người tới rất đúng lúc”. Thanh Nguyệt đưa tay chỉ đám cung nữ, nha hoàn: “Bọn họ, chưa được sự cho phép của bản quận chúa, dám xông vào Thanh Nguyệt cung, toàn bộ kéo ra ngoài, chém”.

“Này...” Dương thống lĩnh cảm thấy khó xử: “Quận chúa, bọn họ mặc dù mạo phạm quận chúa, nhưng tội không đáng chết”.

“Quận chúa có thể nể mặt ty chức, tha cho bọn họ một mạng, ty chức đem bọn họ mỗi người đánh năm mươi đại bản, nhốt vào đại lao mười ngày coi như trừng phạt”.

“Này...” Thanh Nguyệt làm bộ ngưng mi suy nghĩ: hiện tại không phải thời điểm giết mấy người này xả giận, nếu không, nàng cùng hồ ly tinh kia kết thù càng lớn.

Nàng không sợ hồ ly tinh kia, nhưng cũng không thể không cẩn thận làm việc, để tránh cho hồ ly tinh kia tìm được lí do sửa trị nàng, lời nói vừa rồi, cũng chỉ là muốn hù dọa bọn họ, làm mất nhuệ khí của bọn họ.

Nếu nàng thật sự đem người giết chết, lại trùng ý của hồ ly kia, Kì hoàng cùng các hoàng tử, đại thần nhất định sẽ cho rằng nàng là một người tâm địa ác độc, là một tai họa.

Sau khi nói xong, Thanh Nguyệt đang lo không tìm được bậc thang mà xuống, Dương thống lĩnh lại tự động đưa đến cửa, nàng đương nhiên là sẽ đáp ứng đề nghị của hắn: “Nếu Dương thống lĩnh đã ra mặt xin cho bọn họ, vậy liền làm theo lời Dương thống lĩnh đi”.

“Đa tạ quận chúa”. Dương thống lĩnh lãnh mệnh đứng dậy, hướng bọn thị vệ hạ lệnh: “Đưa toàn bộ bọn họ đến hình phòng, đánh một trăm đại bản, ném vào đại lao mười ngày...”

Bọn thị vệ áp người đang muốn đi, một gã thái giám thoát nhìn giống như đầu lĩnh bước nhanh đi tới trước mặt Thanh Nguyệt, ánh mắt nhìn liếc qua tiểu hồ ly trong lòng Lạc Mộng Khê đang không ngừng hướng ra bên ngoài nhìn ngó mọi chuyện.

“Tự ý xông vào Thanh Nguyệt cung là bọn ty chức không đúng, mong rằng Thanh Nguyệt quận chúa thứ lỗi, nhưng tiểu hồ ly kia là Tử quý phi nương nương muốn, còn thỉnh Thanh Nguyệt quận chúa đem tiểu hồ ly giao cho ty chức trở về báo cáo...”

“Tiểu hồ ly là của Mộng Khê tỷ tỷ, dựa vào cái gì giao cho chủ tử các người?” Hồ ly tinh, thật sự là không biết xấu hổ, của người khác cũng muốn đoạt lấy.

Chương 116: Tử quý phi

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

“Tử quý phi nương nương đến”. Tiếng thái giám đặc hữu từ bên ngoài truyền đến, ngay sau đó, một cỗ kiệu hoa được bốn người nâng đi vào Thanh Nguyệt cung, bốn phía kiệu đều là trăn châu, lụa mỏng ngăn cách, mông mông lung lung, không thấy rõ bộ dáng người bên trong.

“Ty chúc, nô tỳ tham kiến quý phi nương nương”. Kiệu hạ xuống: ‘bùm...bùm...’ tất cả mọi người đều quỳ trên đất, chỉ trừ Lạc Mộng Khê cùng Thanh Nguyệt.

một tên thái giám đi tới trước kiệu, một bàn tay nhỏ bé tinh tế vươn ra, nhờ sự giúp đỡ của thái giám bước ra khỏi kiệu.

Nhất thời, thiên hạ vạn vật lâm vào thất sắc, chỉ còn lại nữ tử mặc cung trang màu tím, làm cho khuôn mặt xinh đẹp, minh diễm đánh sâu vào thị giác mọi người: “Bình thân”. Thanh âm quyến rũ, ôn nhu, nghe đến toàn thân xương cốt cũng muốn nhũn ra.

“Tạ nương nương”. Mọi người đáp một tiếng, rất nhanh đứng lên, tự động tránh ra một lối đi, Tử quý phi ở trước mắt mọi người chậm rãi đi đến bên cạnh Thanh Nguyệt cùng Lạc Mộng Khê.

Thanh Nguyệt khinh thường bĩu môi, đối với Tử quý phi làm như không thấy, phía sau truyền đến mùi son phấn nồng nặc làm cho Lạc Mộng Khê hơi nhúu mày, mất đi hưng trí uống trà.

“Bản cung ở trong cung đánh mất một tiểu hồ ly, nghe nói đã xông vào nơi này của Thanh Nguyệt quận chúa...” Tử quý phi ngữ khí ôn nhu, Thanh Nguyệt lại không chút nào nể mặt:

“Quý phi nương nương, ngài cũng chỉ là nghe nói mà thôi, cũng không có tận mắt trông thấy tiểu hồ ly chạy vào trong Thanh Nguyệt cung đi...”

“Bản cung không có nhìn thấy, nhưng cung nữ, thái giám trong cung bản cung nhìn thấy là được, tiểu hồ ly là đang nằm trong lòng vị cô nương này...” Từ quý phi đem ánh mắt chuyển đến Lạc Mộng Khê vẫn đang ngồi quay lưng về phía nàng ta.

thật to gan, thấy bản cung đến, lại vẫn ngồi ở chỗ này không động, nha đầu Thanh Nguyệt có hoàng thượng che chở, bản cung không thể động đến nàng, nhưng người lại có thân phận gì, dám đối với bản cung vô lễ như vậy.

“Người đâu, người này đối với bản cung bất kính, lại trộm súng vật của bản cung, đem nàng kéo ra ngoài, trảm”.

Thanh Nguyệt cười khẩy một tiếng, giọng nói mang theo khinh thường: “Quý phi nương nương, không nói đến tiểu hồ ly kia là do Mộng Khê tỷ tỷ nuôi, tiểu hồ ly chạy đến trong lòng của nàng cũng là chuyện bình thường, người có biết Mộng Khê tỷ tỷ có thân phận ra sao hay không?”

“Nàng là Lạc vương phi được Thanh Tiêu Lạc vương gia cưới hỏi đàng hoàng, nay lại đang có thai, không nên quỳ, phụ hoàng đối với chuyện này còn không so đo, quý phi nương nương ngài cũng quá tự đề cao bản thân rồi...”

Lạc Mộng Khê ngồi ở trên ghế, cúi đầu, không tiếng động cười yếu ớt: Ta vẫn nghĩ Thanh Nguyệt tâm tính đơn thuần, ta vốn nghĩ mình sẽ tự thân xuất mã giải quyết việc này, lại không nghĩ rằng nàng cũng là một người tâm tư thông minh, xem ra, không cần ta ra tay, nàng ấy cũng sẽ giải quyết tốt chuyện này.

Tuy rằng Kì Thiên hoàng thất rất hòa thuận, nhưng ở sâu trong thâm cung, vẫn có vài nhân vật không đơn giản.

“Thanh Tiêu Lạc vương gia là hoàng thượng tương lai của Thanh Tiêu, Lạc vương phi, tự nhiên chính là hoàng hậu tương lai, đứa nhỏ trong bụng Mộng Khê tỷ tỷ cũng chính là tiểu thái tử tương lai”.

“Tuy nói hiện tại Mộng Khê tỷ tỷ là vương phi, nhưng người ta là chính thất, thành thân nửa năm liền có thai, không giống người nào đó, thân phận mặc dù cao, cũng chỉ là một thiếp thất, thành thân gần một năm, bụng vẫn là không có một chút động tĩnh nào...”

Tương lai sau khi phụ hoàng qua đời, khẳng định cho người đi chôn cùng. Ở trong hoàng thất, mẫu quý nhờ con, quan trọng nhất chính là con nối dòng, có thai, tất cả mọi người sẽ tôn trọng người, gặp ai cũng không cần hành lễ, làm sai chuyện cũng sẽ được tha thứ, nếu không có thai, lại không được sủng ái, một khi làm sai chuyện gì, sẽ bị vạn người trách mắng.

Tử quý phi bị tức tới mặt đỏ bừng, lại tìm không ra lời phản bác: “Thanh Nguyệt, tuổi bản cung so với người tuy rằng xấp xỉ, nhưng dù sao cũng là bề trên của người, người nên gọi ta một tiếng mẫu phi”.

Thanh Nguyệt không cho là đúng: “Trong hoàng cung nhiều nường nường như vậy, mẫu phi của Thanh Nguyệt cũng thật nhiều”. Thiếu một mình người cũng không ít.

Thanh Nguyệt bình thường ỷ vào sự sủng ái của Kỳ Hoàng luôn đối nghịch với nàng, tại đây trước mặt nhiều người như vậy làm cho nàng xấu mặt, món nợ này nàng sớm muộn gì cũng phải tính rõ ràng với Thanh Nguyệt.

“Thanh Nguyệt, việc này bản cung không muốn cùng người so đo, tiểu hồ ly kia là sủng vật của bản cung, người đem nó trả lại cho bản cung...”

“Tiểu hồ ly rõ ràng là của Mộng Khê tỷ tỷ, khi nào thì biến thành của quý phi nường nường người?” Thanh Nguyệt không tha tiếp tục nói:

“Mấy ngày hôm trước khi Thanh Nguyệt đến biệt viện, cũng thấy tiểu hồ ly này, Mộng Khê tỷ tỷ biết Thanh Nguyệt thích nó, lần này tiến cung thăm Thanh Nguyệt, thuận tiện mang theo tiểu hồ ly đến, vừa rồi tiểu hồ ly thừa dịp chúng ta không chú ý chạy ra ngoài chơi, ở trong cung đi một vòng, lại trở thành sủng vật của Tử quý phi rồi sao”.

Tiểu hồ ly cùng Mộng Khê tỷ tỷ thân như vậy, cũng không thèm để ý đến người, làm sao lại có thể là sủng vật của người, đúng là trợn mắt nói dối.

một cổ hương vị quái dị, xa lạ truyền vào trong mũi, Lạc Mộng Khê vội vàng che lại miệng mũi của tiểu hồ ly, tuyệt mâu híp lại: thật ti bỉ, lại dám dùng loại phương pháp này đoạt đồ của ta...

“Thanh Nguyệt, chuyện tới nay, bản cung người sáng mắt không nói tiếng lóng, con hồ ly này không phải hồ ly bình thường, mà là một con linh hồ, nó có khả năng nhận thức chủ nhân”.

“Chúng ta tất cả đều nói miệng không bằng chứng, không bằng để cho tiểu hồ ly này tự mình lựa chọn chủ thì thế nào? Đem tiểu hồ ly thả ra giữa sân, để cho nó tự mình lựa chọn chủ nhân, nếu tiểu hồ ly lựa chọn là Lạc vương phi, bản cung không nói hai lời để cho Lạc vương phi đem tiểu hồ ly đi, nếu tiểu hồ ly lựa chọn là bản cung,...”

Tử quý phi cười quỷ dị: “Còn thỉnh Thanh Nguyệt quận chúa giơ cao đánh khẽ, không ngăn trở bản cung đem tiểu hồ ly đi”.

Thử liền thử, ai sợ ai, tiểu hồ ly này rõ ràng là của Mộng Khê tỷ tỷ, nó tuyệt đối sẽ không ffi theo người,...

không đúng, hồ ly tinh này biết rõ tiểu hồ ly không phải của ả, tuyệt đối sẽ không lựa chọn đi cùng nàng ta, nàng ta đưa ra điều kiện như vậy chẳng phải là tự rước lấy nhục sao.

Xem nàng ta hiện tại bộ dáng tự tin, dường như tiểu hồ ly nhất định sẽ đi theo nàng ta, chẳng lẽ nàng ta lại dùng thủ đoạn ti bỉ gì...

“Thanh Nguyệt quận chúa, bản cung đề nghị, người nghĩ thế nào?” Tử quý phi dào dạt đắc ý: không đáp ứng, chính là chột dạ, tất cả cung nhân sẽ đều khinh thường người, đáp ứng, hồ ly sẽ là của bản cung...

“Mộng Khê đáp ứng điều kiện của quý phi nương nương”. Lạc Mộng Khê đem tiểu hồ ly ôm đứng lên, xoay người nhìn về phía mọi người: “Để cho tiểu hồ ly chính mình lựa chọn chủ nhân”. Người đã muốn tự rước lấy nhục, ta sẽ thành toàn cho người.

Trong phút chốc Lạc Mộng Khê xoay người lại, mọi người kinh ngạc trợn mắt há mồm, trong mắt trừ bỏ khuynh thế dung nhan của Lạc Mộng Khê, không thấy bất cứ thứ gì.

Quần áo trắng lướt nhẹ, mái tóc đen dài không gió tự bay, tiểu hồ ly thân hình lửa đỏ ngoan ngoãn nằm trong lòng Lạc Mộng Khê, lui thành một đoàn, chỉ chừa đôi mắt to đen lúng liếng nhìn ngó mọi nơi.

Ánh nắng ấm áp đem quanh thân Lạc Mộng Khê tạo thành một tầng hào quang, làm cho cả người nàng phiêu dật xuất trần, tuyệt mỹ không giống phàm nhân.

Trời ạ, trên đời lại có nữ tử đẹp như vậy sao, so với Tử quý phi đẹp hơn không chỉ một phần...

“Tử quý phi, Mộng Khê đồng ý đề nghị của quý phi nương nương, không biết khi nào thì bắt đầu?” Lạc Mộng Khê ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Tử quý phi, thế nhưng sau khi nhìn đến dung mạo của Tử quý phi, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một tia khiếp sợ: Nàng là...

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Tiểu Hồ Ly Chinh Tử Quý Phi

Nàng chính là hấp huyết quái nhân, hay cũng giống như Lăng Khinh Trần, bị hấp huyết quái nhân khống chế, làm con rối cho hắn.

Tử quý phi đứng trước mặt Lạc Mộng Khê thực trẻ tuổi, cũng rất đẹp, nhưng trên người nàng ta lại tản ra khí tức hắc ám dày đặc, giống như Lăng Khinh Trần lúc trước, trên người cũng quanh quẩn loại khí tức này.

“Lạc vương phi, hiện tại mời người buông tiểu hồ ly ra, để cho nó tự mình lựa chọn chủ nhân”.

Tử quý phi vẫn tự nhận mình có dung mạo thiên hạ vô song, thể nhân đồn đãi về hai đại tuyệt thế mỹ nhân, Lâm Huyền Sương và Hạ Hưu Yên Nhiên, nàng ta đã gặp qua các nàng, cũng hiểu được dung mạo của mình không thua kém hai người bọn họ.

Nhưng bản thân lại không có nổi danh như các nàng chính là vì thực lực quốc gia mình quá yếu, không đủ để cùng tam đại cường quốc cùng ngang hàng.

Bất quá hiện tại, vị Lạc vương phi đứng trước mặt nàng ta, lại có thể đẹp làm cho người ta say mê, làm người ta điên cuồng, tin tưởng trong thế gian này, không có một nam tử nào mà không bị sắc đẹp của nàng dụ hoặc.

Dựa vào cái gì mà Lạc Mộng Khê lại có thể đẹp hơn ta, ta không phục, không phục, ta không thể bại bởi nàng, tuyệt không thể bại bởi nàng, nàng muốn thứ gì, ta sẽ đều đoạt lấy.

Lạc Mộng Khê khẽ khép hồ mí mắt, đem tiểu hồ ly ném xuống mặt đất cách đó không xa: “Hôm nay, để cho các vị có mặt tại nơi này chứng kiến, nhìn xem tiểu hồ ly, đến tột cùng là thuộc về ai”.

“Mộng Khê tỷ tỷ...”. Tử quý phi khẳng định có âm mưu...

Lạc Mộng Khê khoát tay áo, đánh gãy lời nói của Thanh Nguyệt: “Thanh Nguyệt không cần lo lắng, ta đều có chừng mực”. Vô luận là Tử quý phi dùng phương pháp vô sỉ gì, ta cam đoan nàng ta không thể mang tiểu hồ ly đi.

Tử quý phi cắn răng, trong tay lại thả ra loại khí vô sắc vô vị kia: Lạc Mộng Khê, lúc này đây người chắc chắn phải thua.

“Tiểu hồ ly, đến đây với bản cung”. Tử quý phi đối với tiểu hồ ly cách đó không xa lớn tiếng mệnh lệnh, khí ở trong tay lại không ngừng hướng tiểu hồ ly nhẹ nhàng thổi tới.

Lạc Mộng Khê vẫn đứng tại chỗ không động, cũng không có nói chuyện, khóe miệng giơ lên một tia ý cười trào phúng: Tử quý phi, người cho là làm chuyện gian trá tiểu hồ ly sẽ theo người sao? Người chớ quên, nó không phải là tiểu hồ ly bình thường, mà là linh hồ thể gian hiểm thấy.

Tiểu hồ ly đứng ở tảng đá trên mặt đất, cách Tử quý phi và Lạc Mộng Khê chừng ba bốn bước, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên người tiểu hồ ly, xem nó sẽ chọn ai làm chủ nhân.

Tiểu hồ ly đứng tại chỗ bất động, ánh mắt đen lúng liếng nhìn Tử quý phi, lại ngăm ngăm Lạc Mộng Khê, không biết là đang đánh chủ ý gì.

Tiểu hồ ly không vội, Lạc Mộng Khê không vội, Thanh Nguyệt lại vội đến giơ chân: “Tiểu hồ ly, đi đến bên cạnh Mộng Khê tỷ tỷ nha, nàng mới là chủ nhân của người”.

Xem ra hồ ly tinh kia đang âm thầm động tay động chân, nếu không lấy tính tình tiểu hồ ly, tuyệt đối đã sớm chạy đến trong lòng Mộng Khê tử tử, vạn nhất tiểu hồ ly chọn Tử quý phi thì làm sao bây giờ? Thanh Nguyệt thực sự lo lắng.

Thấy tiểu hồ ly vẫn đứng tại chỗ chưa động, Tử quý phi trong tâm âm thầm lo lắng, bất tri bất giác lại thêm lượng lớn khí thả ra: Bản cung không tin, tiểu hồ ly chết tiệt này có thể tránh được mê tâm tán của bản cung...

không ngoài dự liệu của Tử quý phi, tiểu hồ ly người thấy mê tâm tán xong, mắt đen lúng liếng có chút mê ly, tốc độ chuyển động hai mắt cũng chậm xuống.

Ánh mắt mông lung chậm chậm đánh giá một lần Lạc Mộng Khê và Tử quý phi: “Ô”. Tiểu hồ ly phi thân chạy về phía Tử quý phi.

Nhưng nó không có nằm yên trong lòng Tử quý phi, mà là trực tiếp đem Tử quý phi không hề phòng bị đẩy ngã xuống, bốn móng vuốt nho nhỏ ở trên người Tử quý phi không ngừng cào loạn, quần áo hoa lệ của Tử quý phi bị móng vuốt của tiểu hồ ly làm ra nhiều vết rách.

“Người đâu, mau cứu ta...đem tiểu hồ ly chết tiệt này ném ra...”

Tử quý phi ra sức ngăn cản móng vuốt của tiểu hồ ly, lại không thể ngăn cản công kích từ móng vuốt của nó.

Quần áo bị tiểu hồ ly làm cho lộn xộn, lộ ra da thịt trắng nõn, búi tóc cũng bị tiểu hồ ly làm tuột, Tử quý phi một lòng che chắn khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, tiểu hồ ly dù chưa công kích hai má tử quý phi nhưng cũng làm cho tay ả bị cào đến chảy máu.

Nhìn Tử quý phi bị tiểu hồ ly giáo huấn chỉ còn biết chống đỡ, không hề có sức đánh trả, Lạc Mộng Khê ánh mắt trầm xuống có chút dăm chiêu.

Tiểu hồ ly bị Tử quý phi dùng biện pháp ti bỉ dẫn qua, Thanh Nguyệt rất tức giận, vốn định mắng Tử quý phi tâm địa ác độc, không từ thủ đoạn, lại không nghĩ tới tiểu hồ ly chạy về phía ả ta không phải là nhận chủ, mà là đến giáo huấn ả, lời nói đến bên miệng lại bị Thanh Nguyệt nuốt trở vào, cố nén ý cười, xem diễn.

Tử quý phi bị tiểu hồ ly công kích chỉ biết chống đỡ không thể đánh lại, bộ dáng thật chật vật, trong lòng Thanh Nguyệt cực kì sảng khoái. Tiểu hồ ly này, thật sự là càng ngày càng đáng yêu.

“Các người còn thất thần làm gì? Mau đem con tiểu hồ ly này kéo ra ngoài, chém.”. Tiếng giống giận của Tử quý phi lại vang lên, giật mình bọn thị vệ, cung nữ, thái giám mới phản ứng lại, ủa lên bắt lấy tiểu hồ ly.

Nhiều người như vậy bắt một con tiểu hồ ly, vốn tưởng là việc dễ dàng, lạ không nghĩ tới tiểu hồ ly thập phần thông minh. Khi bàn tay to của mọi người hướng đến nó, bốn chân nhỏ bé đột nhiên dùng sức, vung cái đuôi, làm hoa mắt mọi người, thân ảnh lửa đỏ nháy mắt lướt qua đỉnh đầu mọi người, chạy thẳng ra bên ngoài Thanh Nguyệt cung, trong chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

Nhìn phương hướng tiểu hồ ly biến mất, Thanh Nguyệt cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên: Tiểu hồ ly này thật sự rất đáng yêu, gây họa xong liền bỏ chạy, thông minh, thông minh a.

Nếu nó lưu lại, ít nhiều sẽ liên lụy đến Mộng Khê tỷ tỷ, nó chạy, Mộng Khê tỷ tỷ sẽ không thiếu biện pháp thoát thân...

“Mấy người các người lưu lại bảo hộ Tử quý phi, Thanh Nguyệt quận chúa và Lạc vương phi, những người còn lại theo ta đi bắt tiểu hồ ly”.

Dương thống lĩnh ra lệnh một tiếng, thân ảnh cao lớn dẫn đầu chạy ra khỏi Thanh Nguyệt cung: không biết hẳn là thật sự đi bắt tiểu hồ ly hay là mượn cớ thoát thân khỏi nơi này.

Lúc này nhìn lại Tử quý phi bị bọn cung nữ, thái giám vây quanh: Quần áo trên người rách nát, giống như tên ăn mày xin cơm trên phố, búi tóc bị tiểu hồ ly làm cho rối loạn giống như ổ gà, vật trang sức cũng rơi tán loạn một bên.

Cánh tay trắng nõn cùng cổ tay che kín vết máu, nhìn bộ dáng này, chỉ có thể dùng hai từ chật vật mà hình dung.

“Lạc vương phi thả tiểu hồ ly công kích bản cung, người đâu, đem nàng bắt vào đại lao”. Các cung nữ ba chân bốn cẳng sửa sang lại dung nhan cho Tử quý phi, Tử quý phi nhìn qua Lạc Mộng Khê, đáy mắt lửa giận thiêu đốt.

Bọn thị vệ nhìn nhau liếc mắt một cái, không biết nên làm thế nào cho phải: Bắt người đi là đắc tội với Lạc vương gia, bọn họ tuy là thị vệ hoàng thất Kì Thiên, lại biết được ảnh hưởng của Lạc vương gia ở Thanh Tiêu, bắt thê nhi của hãn, làm sao hãn có thể bỏ qua.

không bắt đi chính là đắc tội Tử quý phi, Tử quý phi là phi tần được sủng ái nhất, đắc tội nàng, khẳng định cũng sẽ không có được ngày lành...

Ngay tại lúc bọn thị vệ đang khó xử, không biết nên giải quyết cục diện xấu hổ này như thế nào, Lạc Mộng Khê đã mở miệng.

“Tử quý phi nương nương, vừa rồi mọi người đều chứng kiến, tiểu hồ ly là tự mình chạy về phía ngài, nói cách khác, nó chọn quý phi nương nương làm chủ nhân, nay ngài bị tiểu hồ ly đã thương, vì sao lại trút giận lên người Mộng Khê?”

Ách! Được Mộng Khê nhắc nhở, bọn thị vệ, cung nữ, thái giám cũng phản ứng lại, lén nhỏ giọng nghị luận:

“Đúng vậy, đúng vậy, vừa rồi Lạc vương phi và Tử quý phi nương nương đúng là nói như vậy...”

“Đúng vậy, tiểu hồ ly chạy về phía ai, người đó chính là chủ nhân...”

“Người...”. Tử quý phi tức đến nghiến răng nghiến lợi cũng là không nói nên lời phản bác.

Vừa rồi dùng mê tâm tán với tiểu hồ ly, là vì muốn cho nó ở trước mặt mọi người nhận thức mình là chủ nhân, lại không nghĩ rằng, hiện tại trở thành lý do thoát tội của Lạc Mộng Khê, thật giận, thật sự là đáng giận...

“Lạc vương phi, vừa rồi mọi người cũng chứng kiến, tiểu hồ ly là nằm trong lòng người, bản cung làm sao biết được có phải người đã động tay động chân với tiểu hồ ly hay không, khiến cho nó công kích bản cung”.

Tử quý phi ngẩng đầu cao ngạo: “Tiểu hồ ly là sủng vật của bản cung, luôn luôn thực ngoan, tiếp xúc với Lạc vương phi xong, đột nhiên tính tình thay đổi, Lạc vương phi, ngài cũng nên giải thích một chút cho bản cung.”

“Khi Mộng Khê đem tiểu hồ ly thả đến trên đất, nó vẫn rất hoàn hảo, đây cũng là mọi người tận mắt chứng kiến, cho dù tiểu hồ ly thực sự bị người động tay động chân, cũng là chuyện xảy ra sau này, trong Thanh Nguyệt cung nhiều người như vậy, người nào có thể ở trước mắt nhiều người như vậy xuống tay với tiểu hồ ly.”

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia ý cười quỷ dị, ánh mắt vừa chuyển: “không bằng như vậy, chúng ta đi tìm hoàng thượng, để cho thái y đem mọi người trong Thanh Nguyệt cung nhất nhất kiểm tra, khẳng định có thể tìm ra được tên hung phạm kia...”

“Như vậy rất phiền toái, vạn nhất người nọ đem mọi chuyện hãm hại người khác, cho dù có tìm được, cũng sẽ không tra ra hung thủ chân chính”. Tử quý phi không đồng ý đề nghị của Lạc Mộng Khê, nếu sự tình thật sự nháo đến trước mặt Kì hoàng, không hay ho lại chính là nàng ta.

Nay, nàng ta lại nghĩ ra một phương pháp khác sửa trị Lạc Mộng Khê, liền tránh nặng tìm nhẹ, nói sang chuyện khác: “Lạc vương phi, nếu tiểu hồ ly là của bản cung, vì sao vừa rồi Lạc vương phi ngài lại cứng rắn nói là do chính mình nuôi dưỡng”.

Lúc này đây, ta xem người như thế nào trả lời, ý đồ chiếm đoạt sủng vật của quý phi là tội lớn, cho dù người là Lạc vương phi cũng phải bị phạt, đến lúc đó thai nhi trong bụng người khó mà giữ được, xem người còn có tư cách gì ở trước mặt bản cung điều võ dương oai.

“Sủng vật của quý phi nường nường cùng tiểu hồ ly mà Mộng Khê nuôi giống nhau như đúc, hơn nữa nó cùng Mộng Khê lại rất thân, Mộng Khê trong lúc nhất thời đã nhận nhầm rồi”.

Tử quý phi hừ lạnh một tiếng, đang muốn lớn tiếng trị tội Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê lại giành trước nàng một bước mở miệng:

“Lúc ấy Mộng Khê cũng sợ nhận sai, cho nên mới đồng ý với đề nghị của quý phi nường nường, để cho tiểu hồ ly tự mình nhận chủ, nếu không, sủng vật của Mộng Khê bị người khác mơ ước, kẻ xấu muốn cứng rắn đoạt tiểu hồ ly của Mộng Khê, Mộng Khê đã sớm sai người đưa đến tông nhân phủ để điều tra”.

Tông nhân phủ chính là nơi giam giữ trọng phạm, người đi vào chưa bao giờ còn sống mà trở ra.

Tử quý phi tức đến hai mắt bốc hỏa: Lại dám đem bản cung nói thành kẻ xấu, thật sự là đáng giận, đáng giận a...

Bọn cung nữ thái giám, thị vệ đều là cảm thấy sợ hãi, trong lòng đổ đầy mồ hôi lạnh: Lạc vương phi nói chuyện ngữ khí thật là cao ngạo, nhưng người ta lại có tư cách cao ngạo, trưởng nữ tướng phủ, chính phi Lạc vương phủ, hoàng hậu tương lai của Thanh Tiêu, trong bụng lại có tiểu vương gia, tương lai lại là quốc quân Thanh Tiêu.

Đổi thành là bọn họ, có được điều kiện may mắn như thế, khẳng định so với Lạc Mộng Khê còn cao ngạo hơn thế.

Nếu đem so sánh, Tử quý phi thật đúng là kém hơn, Hoàng thượng tuy gùgừng càng già càng cay, nhưng tuổi cũng đã quá năm mươi, cho dù Tử quý phi có cố gắng hơn nữa sợ là cũng không thể có con nối dòng.

Dù sao, một người đã hơn năm mươi tuổi như Kì hoàng làm sao có thể so sánh với Thanh Tiêu Lạc vương gia mới hai mươi tuổi.

“Mộng Khê”, ngay tại lúc Lạc Mộng Khê và Tử quý phi đang giằng co, tiếng gọi của Nam Cung Quyết từ bên ngoài Thanh Nguyệt cung truyền đến, mọi người xoay người, hướng về thanh âm truyền đến nhìn lại, nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp.

Nam tử đang đi vào Thanh Nguyệt cung quần áo trắng, cổ áo cùng tay áo thêu ám hoa tinh xảo, dung nhan tuấn mỹ vô trù, khí chất phiêu dật xuất trần, ánh mắt trong suốt như suối, lại sâu thẳm giống như đầm sâu, làm cho người ta liếc mắt một cái liền không thể rời mắt, ánh nắng bao quanh người hắt tản ra một tầng vàng nhạt, xa xa nhìn lại, giống như tiên nhân từ trong tranh bước ra.

Mọi người nhìn không được ở trong lòng tán thưởng: Tuyệt thế công tử Thanh Tiêu Lạc vương thật đúng là danh bất hư truyền, cùng Lạc vương phi, cực kì xứng đôi...

Mà Tử quý phi nhìn Nam Cung Quyết cười ôn nhu, chậm rãi hướng nàng đi tới, trong mắt đẹp lóe lên nồng đậm khiếp sợ:

hắn chính là Thanh Tiêu Lạc vương Nam Cung Quyết, này cũng quá là bất khả tư nghị rồi, nghe đồn hắn là một người mang bệnh nặng sắp chết, tùy thời đều có thể mất mạng.

Nhưng hần hiện tại, anh tuần tiêu sái, phong độ bất phàm, tự tin tràn đầy, nào có nửa điểm bộ dáng bệnh nặng...

Thân ảnh thon dài của Nam Cung Quyết đi đến cách Tử quý phi chừng hai thước, Tử quý phi theo bản năng vươn tay ra, nghĩ sờ thử xem có phải là mình hoa mắt.

Ai ngờ, Nam Cung Quyết đột nhiên chuyển phương hướng, lướt qua Tử quý phi, đi đến trước người Lạc Mộng Khê, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, ngữ khí ôn nhu, đáy mắt mang theo nồng đậm sủng nịnh: “Có đói bụng không, hoàng thượng mời chúng ta đến dưỡng tâm điện dùng bữa”.

“Quyết ca ca, ta đem Mộng Khê tỷ tỷ lông tóc vô thương trả lại cho huynh, Thanh Nguyệt giúp huynh chiêu cố vợ yêu lâu như vậy, có thưởng cho muội hay không a?” Thanh Nguyệt cười cực kì giảo hoạt.

“Thưởng a, tất nhiên sẽ có, hơn nữa là Thanh Nguyệt thích nhất”. Nam Cung Quyết đối với Thanh Nguyệt nhỏ giọng nói, khuôn mặt đặc ý của Thanh Nguyệt lập tức bị phủ kín một tầng phấn hồng: “Quyết ca ca, huynh lại giấu cợt người ta”.

“Ô ô ô”. Thân ảnh lửa đỏ từ phía sau Nam Cung Quyết đi ra nhảy vào trong lòng Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết hơi nhú nhú mày, cầm tiểu hồ ly lên ném tới trong lòng Thanh Nguyệt: “Thanh Nguyệt, không phải muội rất thích tiểu hồ ly này sao, trước lúc bốn vương cùng Mộng Khê rời đi, huynh có thể chăm sóc nó”.

“thật sự, cảm ơn Quyết ca ca”. Thanh Nguyệt đem tiểu hồ ly ôm vào trong ngực, nhẹ vỗ về lông mao mềm mại của nó, thật là vui vẻ, lơ đãng ngẩng đầu, trông thấy ánh mắt không cam lòng mang theo ngoan độc của tử quý phi, Thanh Nguyệt chớp mắt.

“Quyết ca ca, Tử quý phi nương nương cũng có một con tiểu hồ ly giống như vậy a, vừa rồi Thanh Nguyệt cùng Mộng Khê tỷ tỷ đều đã nhận nhầm tiểu hồ ly của Tử quý phi a, nhưng cũng không thể trách Thanh Nguyệt cùng Mộng Khê tỷ tỷ, tiểu hồ ly kia cùng Mộng Khê tỷ tỷ thực thân, cho nên...”

Thanh Nguyệt nói như vậy, đơn giản là muốn chặn miệng Tử quý phi: Tiểu hồ ly là có hai, làm bị thương người rồi chạy trốn chính là sủng vật của Tử quý phi người, đây mới chính là tiểu hồ ly mà Quyết ca ca cùng Mộng Khê tỷ tỷ dưỡng.

Còn có, sủng vật Tử quý phi người tự mình nuôi dưỡng lại cùng người khác thân cận, lại làm người bị thương, thật không hiểu người làm chủ nhân như thế nào...

Thanh Nguyệt là đang mắng Tử quý phi, nàng ta sao lại không nghe ra, nhưng lúc này nàng ta không tìm thấy lời nào thích hợp để phản bác, kì thật trong lòng mọi người đều rõ ràng, tiểu hồ ly này cùng với tiểu hồ ly khi nãy rõ ràng là cùng một con.

“Phải không? thật sự là quá khéo.” Nam Cung Quyết thần nhiên có lệ, ánh mắt như trước nhìn về phía Lạc Mộng Khê.

“Vừa rồi tiểu hồ ly này vẫn đi theo bên người bốn vương, không có cơ hội tới nơi này, các người nhìn thấy khẳng định không phải tiểu hồ ly này, sau khi trở về biệt viện, bốn vương sẽ làm kí hiệu cho nó, để tránh tương lai Thanh Nguyệt và Mộng Khê lại nhận sai”.

Ánh mắt chạm tới cánh tay cùng cổ tay che kín vết máu, Tử quý phi mới sực nhớ tới chính mình đang một thân chật vật, nhìn lại Lạc Mộng Khê cao quý xuất trần, trong lòng ngực tức giận đến không thở nổi: “Hồi cung”

“Quý phi nương nương đi thông thả, lần sau có đến nhớ mang theo tiểu hồ ly của ngài đến, Thanh Nguyệt sẽ cẩn thận quan sát xem hai tiểu hồ ly

có chỗ nào bất đồng, để tránh lần sau lại nhận sai...”

Tử quý phi vừa mới đi đến cửa, lại đụng phải An vương Bắc Đường Dực đang bước vào Thanh Nguyệt cung, trong nháy mắt giật mình, Tử quý phi lập tức phản ứng lại, mang theo người rất nhanh rời khỏi Thanh Nguyệt cung.

“Dực ca ca”. Thanh Nguyệt ôm tiểu hồ ly, mặt đầy ý cười, ngọt ngào tiếp đón Bắc Đường Dực, Bắc Đường Dực gật gật đầu xem như trả lời.

“Lạc vương gia, Lạc vương phi, phụ hoàng cho bốn vương đến hỏi hai vị khi nào thì có thể đến dưỡng tâm điện dùng bữa.

Nam Cung Quyết buông bàn tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê ra, giúp nàng kéo lại quần áo trên người: “Để cho An vương đợi lâu, mọi chuyện đã xử lý xong, hiện tại có thể đi rồi”.

Kì Hoàng mở tiệc chiêu đãi Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết, An vương Bắc Đường Dực, thái tử Bắc Đường Dục, Yến vương Bắc Đường Diệp, lục hoàng tử, bát hoàng tử, Thanh Nguyệt đều đến tiếp khách.

Trong yến hội, trừ bỏ An vương Bắc Đường Dực, những người khác đều nói hâm mộ Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê giống như một đôi thần tiên quyến lữ, trong mắt Nam Cung Quyết tràn đầy hạnh phúc, nói: “Giống như bốn vương và Mộng Khê hạnh phúc ngọt ngào, các người tìm người thành thân không phải là được sao”.

“Thành thân cũng phải tìm đối tượng mới được, chỉ có cùng người mình âu yếm thành thân mới có thể có được hạnh phúc như hai người, nếu là lấy nữ tử mà mình không thương, làm sao có thể có được hạnh phúc như vậy”.

Nhìn Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ấm áp ngọt ngào làm cho các hoàng tử hâm mộ, đố kị, hận a. Lạc Mộng Khê đang có thai không thể uống rượu, vì thế Nam Cung Quyết trở thành đối tượng bị mời rượu, một ly tiếp

một ly hướng Nam Cung Quyết, bốn vị hoàng tử chúc rượu một mình Nam Cung Quyết, không say mới là lạ.

“Các vị đừng bắt chàng uống quá nhiều, bệnh hiểm nghèo của chàng vẫn chưa hoàn toàn trị khỏi đâu”. đã như vậy, để giúp Nam Cung Quyết giải vây, Lạc Mộng Khê không thể không nói dối, nhưng bốn vị hoàng tử lại vẫn không buông tha: “Tẩu tử, tẩu nói muộn rôi, Nam Cung Quyết đã muốn bị chúng ta chuốc quá chén”.

Nam Cung Quyết chưa bao giờ say rượu, nay uống rượu đến bất tỉnh như vậy, Lạc Mộng Khê thật đúng là không biết như thế nào chiều cố hãn, may mắn Kì hoàng đã sai người chuẩn bị một cung điện cho bọn họ, cho dù Nam Cung Quyết ngày mai mới tỉnh lại cũng không sao.

Nam Cung Quyết tửu lượng không tệ, uống rượu say cũng không có phản ứng khác, ngả đầu liền ngủ, sau khi đám người Bắc Đường Diệp đưa hãn đến cung điện, Kì hoàng lại sai vài cung nữ tới đây hầu hạ.

Thấy Nam Cung Quyết cũng không có phản ứng khác, chỉ là nhắm mắt ngủ, Lạc Mộng Khê liền để cho các cung nữ rời đi, tự mình giặt một cái khăn ướt, ngồi vào bên giường, nhẹ nhàng lau hai má Nam Cung Quyết.

Đột nhiên, hai mắt đang nhắm chặt của Nam Cung Quyết mở ra, ánh mắt trong suốt như bình thường, sâu không thấy đáy, nào có nửa điểm bộ dáng say rượu.

Lạc Mộng Khê đầu tiên là cả kinh, biết Nam Cung Quyết giả say, thở dài nhẹ nhõm một hơi, đang muốn nói chuyện, Nam Cung Quyết lại đưa tay tới chặn môi lại, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa.

“Thùng thùng thùng”. Ngoài phòng truyền đến tiếng đập cửa, Nam Cung Quyết ý bảo Lạc Mộng Khê đi mở cửa, chính mình lại nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Lạc Mộng Khê buông khăn trong tay, bước nhanh đi tới cửa, mở cửa phòng, thấy người đứng ngoài, mặt đầy lạnh lùng, toàn thân tản ra hơi thở lạnh như băng: “An vương gia”.

“Đây là giải rượu hoàn”, Bắc Đường Dục đem một cái bình sứ nho nhỏ đưa tới trước mặt Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê đưa tay tiếp nhận: “Đa tạ An vương gia”.

“Nam Cung Quyết không sao chứ?” Sau khi hỏi ra những lời này, vẻ mặt Bắc Đường Dục vẫn đầy lạnh lùng như trước, làm cho người ta nhìn không ra đến tột cùng hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Đa tạ An vương gia quan tâm, vương gia chỉ say rượu, không có gì trở ngại”.

“Như vậy thì tốt”. nói xong, Bắc Đường Dục xoay người rời đi.

Nhìn thân ảnh Bắc Đường Dục càng lúc càng xa, Lạc Mộng Khê mới nhớ tới, vừa rồi nàng không mời hắn vào nhà, nhìn ý tứ của hắn, cũng là không nghĩ vào trong.

thật sự là một quái nhân, Lạc Mộng Khê nhìn bình sứ nhỏ trong tay, đang muốn đóng cửa phòng, một cung nữ bưng một cái khay đi tới, trên khay có một cái bát, tuy rằng nhìn không rõ bên trong là gì, nhưng trong chén lại tỏa ra một mùi nhiệt khí, hẳn là canh gì đó.

“Tham kiến Lạc vương phi”. Cung nữ đi tới trước mặt Lạc Mộng Khê, lên tiếng hành lễ: “Đây là thái tử điện hạ lệnh cho nô tì đưa canh giải rượu tới...”

“Thay Mộng Khê cảm ơn thái tử điện hạ”.

Cung nữ đi rồi, lục hoàng tử, bát hoàng tử cũng phái người đưa canh giải rượu tới, An vương không có chuốc rượu Nam Cung Quyết tự mình mang

giải rượu hoàn tới, mấy hoàng tử kia phỏng chừng là ngưỡng ngừng mới lệnh cho hạ nhân đưa tới, dù sao cũng là bởi vì bọn hăn nên mới quá chén.

Nhìn trên bàn bày đều là thuốc giải rượu, canh giải rượu, Lạc Mộng Khê híp mắt trầm tư.

“Suy nghĩ chuyện gì?” Nam Cung Quyết từ phía sau đem Lạc Mộng Khê ôm vào trong ngực, cầm đặt trên vai Lạc Mộng Khê, ánh mắt thâm thúy nhìn các thứ giải rượu trên bàn.

“Uống nhiều rượu như vậy, sao trông chàng giống như chưa hề uống rượu?” Tửu lượng thực không phải cao bình thường nha.

“Đó là đương nhiên, tửu lượng của ta là sâu không thấy đáy, không quá vài hũ rượu, là chưa thể say”. Nam Cung Quyết không chút nào khiêm tốn, thân thủ cầm lấy giải rượu ở trên bàn.

“Ta đã kiểm tra qua, đây đều là giải rượu, không có bị động tay động chân”. Ngụ ý chính là, các hoàng tử không có mượn cơ hội này hại Nam Cung Quyết.

“Nam Cung Quyết, chúng ta có phải đã đi nhầm đường hay không, gian tế không phải hoàng tử Kì Thiên, mà chỉ là cung nhân trong hoàng cung Kì Thiên, tỷ như quý phi hậu cung...”

“Tử quý phi trên người có khí tức hắc ám rất dày, cùng Lăng Khinh Trần không có sai biệt lắm, nàng ta không phải là hấp huyết quái nhân, chỉ là bị hấp huyết quái nhân không chế...”

Khi tiểu hồ ly giáo huấn nàng ta, Tử quý phi chỉ có chống đỡ, không hề đánh trả, nàng ta thật sự không có võ công, hay là giả bộ không có võ công...

Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê ngồi xuống trên ghế nằm, ngửi mùi hoa khương dã thảo nhiên trên người Lạc Mộng Khê, ánh mắt thâm thúy càng ngưng càng sâu: “Theo Bắc Đường Diệp nói, Tử quý phi là mười tháng trước được gả đến Kì Thiên, Kì hoàng đối với nàng ta sủng ái có thừa, nàng ta thật ra là có cơ hội trộm được bản đồ phân bố binh lực của Kì Thiên ...”

Lạc Mộng Khê gật đầu đồng ý với Nam Cung Quyết: “Giống ‘trên biển hoa’ là một loại trang sức, chỉ có nữ tử mới có thể thích, Tử quý phi đáng nghi hơn cả...”

“Khó trách Tử quý phi đến hoàng cung Kì Thiên lâu như vậy vẫn không có bị hấp huyết quái nhân hút máu, thì ra nàng ta chính là hấp huyết quái nhân...”. Nam Cung Quyết hơi hơi cúi mặt, hôn nhẹ lên tóc Lạc Mộng Khê.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc Mộng Khê lóe lên nồng đậm nghi hoặc: “thật không hiểu vì sao, Tử quý phi trên người mang theo khí tức hắc ám nồng đậm như vậy, Kì hoàng còn có thể phong nàng ta làm quý phi?”

Nam Cung Quyết cười khẽ ra tiếng: “Mộng Khê, không phải tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy cổ khí tức hắc ám kia, chỉ có võ công đạt tới đỉnh cao, cả người đầy chính khí mới có thể nhìn ra”.

“Vậy vì sao ta có thể nhìn?” Võ công của ta cũng không tính là cao.

“Bởi vì nàng là thánh nữ Tuyệt Tình cung”. Nàng không chỉ có thể nhìn thấy khí tức hắc ám, máu của nàng còn có thể tiêu trừ khí tức hắc ám.

“Võ công của ta cũng không phải là cao tới thể ngoại cao nhân, nhưng ta ở Thiếu Lâm Tự rất lâu, cho nên mới có thể nhìn thấy khí tức hắc ám trên người họ”. Ở Thiếu Lâm tự tu dưỡng, chính khí rất đậm, có thể dễ dàng nhìn thấy khí tà ác.

“Theo lời Bắc Đường Diệp, Tử quý phi nguyên là muốn gả cho An vương Bắc Đường Dực làm chính phi, cũng không biết vì sao lại trở thành quý phi của Kì hoàng...”

Lạc Mộng Khê ánh mắt trầm ngâm: “An vương Bắc Đường Dực ở biên quan lâu năm, nếu Tử quý phi sau khi gả cho hần, không thể cùng hần đến biên quan, chỉ có thể ở trong vương phủ chờ đợi, An vương không có ở vương phủ, nơi đó tuyệt đối sẽ không có được tin tức hữu dụng gì”.

“Nếu nàng gả cho Kì hoàng, trở thành phi tử được Kì hoàng sủng ái, thư phòng của Kì hoàng có thể tùy tiện ra vào, ở nơi đó, hần là có rất nhiều tin tức hữu dụng...”.

“Ý của Mộng Khê là, Tử quý phi gả đến Kì Thiên, là vì dò hỏi quân tình?”

“Đúng vậy, bằng không, vì sao Tử quý phi trẻ tuổi như vậy, lại không lấy An vương tuổi trẻ đầy hứa hẹn làm chồng, lại gả cho Kì hoàng đáng tuổi cha nàng ta”.

Lấy phản ứng của nàng ta buổi trưa nay khi nhìn thấy Nam Cung Quyết có thể đoán được, nàng ta không phải là một người luyện phụ. (thích người đáng tuổi cha mình)

“Nam Cung Quyết, không bằng chúng ta đem tin tức này báo cho Bắc Đường Diệp, để cho hần âm thầm điều tra nhất cử nhất động của Tử quý phi kể từ khi vào Kì Thiên”. Khăng định sẽ có thu hoạch.

“Được, đợi lát nữa ta sai người đi báo cho Bắc Đường Diệp điều tra việc này, hiện tại chúng ta nghỉ ngơi một lúc...”. Nam Cung Quyết ôm chặt Lạc Mộng Khê nhắm hai mắt lại: “Vừa rồi ta uống nhiều rượu như vậy, tuy rằng không có say, nhưng cũng có chút nhức đầu...”

“hiện tại tình huống khẩn cấp, không bằng chàng nghỉ ngơi trước, ta đi báo cho Bắc Đường Diệp”. Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung vừa thương lượng vừa né tránh giam cầm của Nam Cung Quyết.

Nam Cung Quyết nhắm mắt lại, càng ôm càng chặt: “Nàng là Lạc vương phi của Thanh Tiêu, một mình đi gặp Yến vương gia, còn ra thể thống gì, cùng ta ngủ đi”.

trên người Nam Cung Quyết có mùi đàn hương quen thuộc, xen lẫn chút mùi rượu nhưng cũng không khó chịu, mà có chút phá lệ dễ ngủ: “Nam Cung Quyết, chàng buông lỏng cánh tay ra một chút, ta thở không nổi”.

Nam Cung Quyết không nói gì, cánh tay ôm chặt Lạc Mộng Khê nói lỏng ra không ít, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên ý cười trêu tức, đang muốn huy chương mở ra cánh tay Nam Cung Quyết, thành linh trên nóc nhà truyền đến tiếng vang nhỏ, giống như có người trên nóc nhà nghe lén bọn họ nói chuyện, không cần thận làm vỡ ngói.

“Người nào?” Lạc Mộng Khê tức giận quát một tiếng, thân ảnh yếu điệu nháy mắt phóng ra bên ngoài phòng, rất nhanh ngừng đầu nhìn lại nhưng không thấy được bất kì bóng dáng nào, chỉ thấy một thân ảnh lửa đỏ ánh vào mi mắt, hai mắt đen nhánh mở to đáng thương hề hề nhìn nàng.

Lạc Mộng Khê nhìn chung quanh một vòng, xác nhận trong vòng trăm mét không có ai, mới thoáng yên lòng: Lạc Mộng Khê khinh công không tệ, với tốc độ của nàng, không có người có thể thoát khỏi tầm mắt của nàng, bay xa trăm mét.

“Tiểu hồ ly, người ở trên nóc nhà làm gì, mau xuống dưới”. Tiểu gia hỏa này sẽ không phải là vì bị Nam Cung Quyết dọa sợ, lại đi chạy lên nóc nhà ngồi chứ.

Còn có, vừa rồi không phải là Thanh Nguyệt ôm nó sao? Như thế nào lại chạy tới nơi này...

Tiểu hồ ly đang muốn nhay xuống nóc nhà, lại nhìn đến một thân quần áo trắng xuất hiện, liền dừng lại cước bộ, muốn nhay lại không dám nhay, mùi đàn hương quanh quần chóp mũi, Lạc Mộng Khê quay đầu nhìn phía Nam Cung Quyết: “Chàng cũng sắp làm phụ thân người ta, như thế nào còn cùng một tiểu hồ ly so đo chứ?”

“Ta cũng không nói là nó không được xuống, là tự nó không xuống, cùng ta có quan hệ gì đâu?” Nam Cung Quyết ôm lấy bả vai Lạc Mộng Khê, ngẩng đầu nhìn về phía tiểu hồ ly: “Tiểu hồ ly, người ngoan ngoãn canh giữ ngoài cửa, trước khi trời tối, không cho phép vào nhà”.

nói xong, không đợi Lạc Mộng Khê nói chuyện, Nam Cung Quyết đã ôm lấy nàng bước nhanh vào trong phòng: “hiện tại là buổi chiều, vì nàng và cục cưng, nàng nên nghỉ ngơi nhiều mới đúng...”

“Tiểu hồ ly...”

“Nó thông minh như vậy, sẽ không gặp chuyện gì không may...”. Gây họa xong liền chạy, còn biết chạy đến chỗ bốn vương tìm che chở, giờ nàng và ta đều ở trong phòng, nó làm sao có thể có chuyện gì.

“Ô ô ô”. Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đi vào trong phòng đóng cửa lại, tiểu hồ ly nhay xuống dưới, chậm chậm tiêu sái ngoài cửa, cuộn thân thành một đoàn, thật đúng là bộ dáng gác cửa, đôi mắt đen ánh lóe lên nồng đậm không tình nguyện.

‘Ô ô ô, Nam Cung Quyết thật đáng giận, lại khi dễ bản hồ ly, nếu không phải xem ở chút phân lượng người cứu mạng bản hồ ly, bản hồ ly mới mặc kệ người’.

không biết qua bao lâu, trong phòng dị thường im lặng, tiểu hồ ly ghé vào ngoài cửa giống như đang ngủ, một đạo thân ảnh từ trong góc ẩn núp đi ra, lạnh lùng nhìn lướt qua cửa phòng, khóe miệng giơ lên một tia ý cười trào phúng, đáy mắt lại hiện lên một chút lo lắng, rất nhanh phi thân rời đi.

Người này động tác rất nhẹ, rời đi cũng là yên lặng không một tiếng động, không làm kinh động tới hai người một hồ.

Lại nói Tử quý phi, sau khi trở lại cung điện của mình, ngay cả ngọc thiện cũng chưa dùng, lập tức đi tắm rửa, vì tẩy sạch hương vị của tiểu hồ ly trên người, trên mặt nước thả thật nhiều hoa tươi, nước trong thùng thay đổi một lần lại một lần.

Cho tới khi da thịt toàn thân bị nàng ta chà lau đến chảy máu, trên người người không thấy một chút mùi lạ, Tử quý phi mới từ trong thùng tắm bước ra, mặc tằm y trở lại nội thất, cung nữ thật cẩn thận vì Tử quý phi xử lý miệng vết thương trên cánh tay và cổ tay.

“Đều đi xuống đi”. Các cung nữ tuổi tác cùng tử quý phi xấp xỉ nhau, nhưng các nàng đều chưa lập gia đình, mà nàng ta ở trong mắt mọi người đã là quý phi nương nương, đã gả cho người, nhưng lại không phải là một hoàng thượng tuổi trẻ anh tuấn tiêu sái, mà là một lão nhân tuổi đã quá năm mươi.

Biết Tử quý phi tâm tình không tốt, các cung nữ cung kính trả lời một tiếng, bước nhanh ra khỏi cung điện, đóng lại cửa phòng, chỉ còn lại một mình Tử quý phi.

Nhìn trong gương, giai nhân sắc mặt có chút tái nhợt, khóe miệng Tử quý phi dâng lên một nụ cười chua xót, từng bước đi đến ngày hôm nay, chính là lựa chọn của nàng, cho đến nay bản thân nàng cũng không biết mình có hối hận với lựa chọn này hay không.

Mười tháng trước, nàng là công chúa một quốc gia, bị người đưa tới Kì Thiên hòa thân, trên đường gặp phải kiếp nạn, may mắn được An vương Bắc Đường Dực cứu giúp mới có thể bảo toàn tính mạng.

Lúc ấy nàng đã nhận định, nam nhân khuôn mặt lạnh lùng nhưng một thân chính khí kia chính là phò mã của mình, mà khi nàng tới kinh thành Kì

Thiên, hướng Bắc Đường Dực nói ra nỗi lòng của mình, tên Bắc Đường Dực tự cho là thanh cao kia lại không chút do dự nói rằng: hắn không thương nàng, không thích nàng, sẽ không thú nàng, không thể trở thành phu quân tốt của nàng.

Từ nhỏ đến lớn, nàng đều được người khác nâng niu trong lòng bàn tay, muốn cái gì có cái đó, nàng có dung nhan xinh đẹp, cho tới bây giờ chỉ có nàng cự tuyệt người khác, nào đến phiên người khác cự tuyệt nàng, lần này hòa thân, phụ hoàng của nàng cũng không ngừng dặn dò: “Nếu không gặp được phu quân ưng ý, thì không cần gả”.

Nhưng Bắc Đường Dực lại cự tuyệt nàng, làm cho lòng của nàng cũng muốn tan nát, cho nên nàng ở trước triều đường không do dự mà khẳng định phải gả cho Kì hoàng: Bắc Đường Dực, người không thích ta sao? Ta đây liền làm phi tử của phụ thân ngươi, ta muốn cao cao tại thượng, đem ngươi giẫm dưới bàn chân, cho ngươi nhìn thấy ta phải quỳ xuống hành lễ...

Ý cười chua sót nơi khóe miệng càng đậm, bởi vì sau khi nàng gả cho Kì hoàng được nửa tháng, trong lúc vô tình biết được: Kì hoàng cố ý đem nàng gả cho An vương Bắc Đường Dực, nếu không phải nàng ở trước triều đường thái độ kiên quyết, không hề có ý muốn thương lượng, hiện tại nàng khẳng định chính là An vương phi.

Nàng trở thành quý phi của Kì hoàng, là kế mẫu của Bắc Đường Dực, khi Bắc Đường Dực nhìn thấy nàng đều phải quỳ xuống hành lễ, nhưng Bắc Đường Dực lại lạnh lùng nói với nàng: hắn đối với nàng, căn bản là không cần...

Nàng làm hết thảy cũng chỉ vì muốn đả kích Bắc Đường Dực, nhưng Bắc Đường Dực đối mặt với việc nàng gây khó dễ lại vẫn như trước không một chút thay đổi, bất vi sở động...

Ở Thanh Nguyệt cung, thấy Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê ân ái ngọt ngào, nàng đột nhiên ý thức được, chính mình có phải đã làm sai rồi hay không, không nên trong một lúc tức giận lại quyết định vội vàng như thế.

Nếu ngay lúc đó nàng có thể tỉnh táo lại, cẩn thận vì bản thân lựa chọn vị hôn phu, vậy hiện tại nàng có phải hay không cũng giống như Lạc Mộng Khê, có phu quân trẻ tuổi bên cạnh yêu thương, trong người lại có đứa nhỏ của người mình âu yếm, thật hạnh phúc ngọt ngào.

sẽ không giống như bây giờ, tuy vinh hoa phú quý, nhưng lại chỉ có một thân một mình, không có thân ảnh phu quân bên cạnh, chỉ một mình mình tịch mịch qua ngày.

một cổ hương vị dị thường truyền vào mũi, Tử quý phi trong phút chốc hoàn hồn, đột nhiên xoay người nhìn về phía hương vị kia truyền đến: “Nhi thần gặp qua quý phi nương nương”.

“Người làm sao có thể xuất hiện trong phòng của bản cung?” Nhìn nam tử tao nhã đứng dậy, trong mắt đẹp của Tử quý phi hiện lên một tia kinh ngạc: Nơi này là hậu cung, tất cả nam tử đều không được phép tiến vào, vì sao hắn lại có thể đi vào trong này.

“Quý phi nương nương, ngài không nhận thấy trong khoảng thời gian gần đây, ngài luôn cảm thấy thân thể không khỏe sao?” Nam tử đáp nghi vấn.

“Thái y chẩn đoán là ngài thân thể quá mệt mỏi, nhưng ngài và ta đều biết trong khoảng thời gian này phụ hoàng không có sủng hạnh ngài, ngài cũng không có việc gì phải làm, chỉ trong hoàng cung đi dạo một chút, không có khả năng mệt đến như vậy...”

“Người biết nguyên nhân bản cung mệt mỏi?” Tử quý phi mâu quang hơi trầm xuống.

“Đương nhiên, đây cũng là nguyên nhân hôm nay ta đến nơi này thăm Tử quý phi”. Người tới đột nhiên nâng lên mí mắt, trong mắt bắt đầu khởi động một luồng khí tức hắc ám nồng đậm.

“Hấp huyết quái nhân hắc quý phi nương nương đã từng nghe qua, mười lăm trăng tròn vừa rồi hắc đã đến biệt viện hút máu Lạc Mộng Khê, lại bị Nam Cung Quyết làm cho trọng thương, hấp huyết thất bại, bản thân ngược lại bị trọng thương”.

“Vì không để cho người khác phát hiện ra dị thường, hấp huyết quái nhân liền trong đêm đó ở trong hoàng cung truyền lên trên người quý phi nương nương”.

Tử quý phi trong lòng cả kinh, trong đầu hiện lên hình ảnh mười lăm trăng tròn hôm đó, chính mình ngồi trong đình ngẫm trăng, một trận gió lạnh thổi tới, sau đó liền ngất đi mất đi tri giác.

Trước khi mê man, ần ần ngửi được một mùi máu tươi, lúc ấy nàng vẫn nghĩ rằng mình nhầm lẫn, bởi vì sau khi tỉnh lại nàng vẫn ngồi trong lương đình, không có bị di chuyển vị trí.

“Quý phi nương nương không biết võ công, sát khí dày đặc tụ tập trong cơ thể ngài, ngài đương nhiên cảm thấy không thoải mái...”

“Người làm sao có thể biết rõ chuyện này như vậy?” Tử quý phi ý thức được không đúng, trong mắt đẹp hiện lên hoảng sợ: “Chẳng lẽ người chính là...”

“Quý phi nương nương đoán đúng, ta chính là hấp huyết quái nhân”. Nam tử từng bước đến gần Tử quý phi, Tử quý phi mặt lộ vẻ hoảng sợ, rất nhanh lui về phía sau: “Người...người muốn thế nào? Người đâu, mau tới đây...”

“Quý phi nương nương không cần uổng phí sức lực, cả tòa cung điện đã bị ta làm cho hôn mê, cho dù nương nương có kêu đến khản họng cũng sẽ không có người đến cứu người...” một câu cuối cùng, là tràn ngập âm lãnh.

“Người...rất cuộc muốn thế nào...ta với người, không oán không cừu...”. Lúc này đây, Tử quý phi đã hoàn toàn bị sợ hãi: hắn ta không phải là muốn hút máu mình đấy chứ.

Giống như đoán được suy nghĩ của Tử quý phi, nam tử lạnh lùng cười: “Quý phi nương nương yên tâm, hôm nay không phải mười lăm, ta sẽ không hút máu của người, nhưng thân phận quý phi nương nương đã bị hoài nghi, nếu để cho đám người Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê tìm hiểu được, tra ra ta, sẽ không tốt...”

“Người muốn giết bản cung, sau đó đem mọi chuyện đổ lên trên người bản cung, ngăn cản Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê điều tra”. Còn người thì có thể yên tâm mà sống.

Người thật nham hiểm, thật âm độc, con người quả nhiên không thể chỉ nhìn tướng mạo, hoàng tử Kì Thiên, người trẻ tuổi đầy hứa hẹn, ai có thể nghĩ đến, hắn cũng chỉ là bộ mặt bề ngoài hào hoa, che dấu bên trong là nội tâm hắc ám, tâm ngoan thủ lạt.

Nam tử khoát tay áo: “Quý phi nương nương chỉ nói đúng một nửa, ta cũng không có giết quý phi nương nương, chỉ là muốn mượn thân thể quý phi nương nương dùng một chút...”

không muốn cùng Tử quý phi nói thêm lời vô nghĩa, mâu quang phát lạnh, nam tử đột nhiên chuyển tay, ngân quang trong tay thật mạnh đánh thẳng lên ngực tử quý phi: “A”. một tiếng kêu thảm thiết xuyên thấu tầng mây, vang tận trời xanh...

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đang ngủ đột nhiên mở mắt: “Vừa rồi là thanh âm gì vậy?”

“Hình như là có người kêu”. Là tiếng kêu thảm thiết, xem ra, có người đã xảy ra chuyện, Nam Cung Quyết mâu quang hơi trầm xuống.

“Ô ô ô”. Ngoài cửa, tiểu hồ ly cũng tỉnh lại, không ngừng kêu, móng vuốt nhỏ cào vào cửa phát ra tiếng vang ‘ba ba’.

“đi xem đi, nhất định là đã xảy ra chuyện gì”. Lạc Mộng Khê xốc lên chần xuống giường, phủ thêm áo choàng đi ra bên ngoài cửa, Nam Cung Quyết cũng mặc vào áo của mình, theo sát phía sau Lạc Mộng Khê ra khỏi phòng.

Thấy Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đi ra, tiểu hồ ly xoay người, bước nhanh hướng phía trước chạy tới: “đi theo tiểu hồ ly, nó biết xảy ra chuyện gì”. Tiểu hồ ly này, đôi khi cũng có tác dụng rất lớn.

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đi theo phía sau tiểu hồ ly, xuyên qua cung điện san sát, cứ thế đi về phía trước, cuối cùng đi tới một tòa cung điện, nhìn biển tên phía trên, Lạc Mộng Khê trong lòng cả kinh: “Tử quý phi ở nơi này, chẳng lẽ vừa rồi nàng ta đã xảy ra chuyện?”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Hung Phạm Phía Sau Màn

tử quý phi là phi tử của Kì hoàng, cung điện của nàng, chưa được sự cho phép, nam tử trưởng thành không được phép tiến vào.

Huống chi, vừa rồi thanh âm kia thảm thiết vô cùng, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết cách xa như vậy còn nghe thấy được, bọn cung nữ thái giám hầu hạ trong cung điện hẳn là phải sớm nghe thấy mới đúng, nên phải sớm chạy đến xem xét tình hình.

Tình huống hiện tại có chút kỳ lạ, toàn bộ cung điện ngay cả một bóng người cũng không có, im ắng, tĩnh lặng đến thập phần đáng sợ, thập phần quỷ dị, thị vệ thường xuyên lui tới tuần tra, lúc này cũng không thể tìm thấy một người nào cả.

Tòa cung điện này khẳng định có chỗ cổ quái.

Ý thức được điểm này, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết không có hành động thiếu suy nghĩ: Nơi này là hoàng cung Kì Thiên, không phải hoàng cung Thanh Tiêu, nếu hai người bọn họ tùy tiện xông vào, trúng gian kế của tiểu nhân, thì cho dù có lí cũng nói không rõ.

Gian tể Tây Lương ẩn náu ở Thanh Tiêu đã bị đám người Nhạc Địch, Phương Túy truy sát, giết hết, Hạ Hầu Thần sau đó lại phái ra cơ sở ngầm nhưng cũng không thể tiến vào Thanh Tiêu, người của Kì Thiên hợp mưu cùng Hạ Hầu Thần hẳn là cũng biết việc này.

không khó đoán ra, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đến Kì Thiên là để điều tra tên gian tể kia, cho nên không loại trừ việc vừa rồi là do tên gian tể bố cục sẵn, chờ hai người bọn họ mắc mưu.

Nhưng là, Tử quý phi đã bị Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đưa vào diện tình nghi, vạn nhất Tử quý phi chỉ là con rối, vừa rồi là có người giết nàng ta giết khẩu, nếu hai người không đi vào sẽ bỏ lỡ cơ hội bắt được hung thủ, tiến vào hay không tiến vào?

“Quyết ca ca, Mộng Khê tỷ tỷ”.

“Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê”.

Ngay tại lúc Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê đang lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, Bắc Đường Diệp và Thanh Nguyệt từ một hướng khác chạy tới, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê hai mắt sáng ngời.

Bắc Đường Diệp là hoàng tử Kỳ Thiên, Thanh Nguyệt là quận chúa Kỳ Thiên, có hai người bọn họ ở đây, cho dù có xảy ra chuyện gì, người khác cũng đừng mơ tưởng vu oan cho Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.

“Hai người các người cũng là nghe được tiếng kêu thảm thiết nên mới chạy đến đây?” Bắc Đường Diệp võ công không tệ, sau khi chạy đến nơi, mặt cũng không đổi sắc, hơi thở không loạn, Thanh Nguyệt thì kém một chút, dừng lại cước bộ, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn mà thở.

“Đúng vậy, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, các người đã đến đây, vậy có phát hiện gì hay không?” Bắc Đường Diệp nhìn chăm chăm cửa phòng ngủ, tâm sinh khó hiểu: Tử quý phi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Hoàng hậu nương nương đến”. Tiếng thái giám đặc hữu từ đằng xa vang lên, mấy người xoay người hành lễ: “Tham kiến hoàng hậu nương nương”.

“Bình thân, vừa rồi là có chuyện gì xảy ra?” Hoàng hậu lướt qua đám người Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp và Thanh Nguyệt đang đứng ở cửa cung điện, lập tức đi hướng phòng ngủ: Nàng cùng Tử quý phi đều là phi tử của Kỳ hoàng, cũng không có gì cần kiêng

dè, huống chi, Tử quý phi xảy ra chuyện, nàng đến quan tâm một chút cũng là theo lẽ thường phải làm.

Bắc Đường Diệp và Nam Cung Quyết đều là nam tử trưởng thành, vẫn đứng ở ngoài cửa cung điện không hề động, Lạc Mộng Khê và Thanh Nguyệt nhìn nhau rồi cùng tiến vào: Nhìn xem Tử quý phi đến tột cùng là đang làm cái quỷ gì.

“Tử quý phi nương nương, Tử quý phi nương nương...hoàng hậu nương nương đến xem ngài”. Cung nữ cùng hoàng hậu đến gõ nhẹ vào cửa phòng ngủ, nhưng gõ nửa ngày, bên trong một chút động tĩnh cũng không có, cung nữ thái giám cũng không có một ai bước ra.

“Tử quý phi có khả năng đã xảy ra chuyện, mau phá cửa”. Nếu không, không có khả năng gõ cửa lâu như vậy cũng không có ai trả lời, cung nữ thái giám trong cung không thấy một ai, tuyệt đối là có vấn đề.

Đám người hoàng hậu lui về sau vài bước, ba gã thái giám nhìn qua thân thể cường tráng, đứng trước cửa, đang muốn phá cửa phòng thì đột nhiên cửa phòng được người từ bên trong nhẹ nhàng mở ra, một thân tầm y, tóc xõa lung tung, dung nhan nữ tử xinh đẹp mang theo buồn ngủ xuất hiện trước mặt mọi người: “Có chuyện gì? Khụ khụ khụ...”

Lạc Mộng Khê đang liếc mâu trầm tư đột nhiên nâng lên mí mắt: Thanh âm này là...

“Tử muội muội, người không sao chứ, ai gia vừa rồi gõ cửa lâu như vậy cũng không có thấy ai trả lời”. Hoàng hậu mặt mang mỉm cười, ôn nhu hiền thực, nhưng ý cười không đạt tới đáy mắt nói rõ nàng không phải quan tâm Tử quý phi, mà là có thâm ý khác.

“Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, muội muội là trúng phong hàn, liền đuổi hết hạ nhân đi, một mình ở trong phòng nghỉ ngơi, trong mộng lung cảm giác bên

ngoài thực âm ỉ, liền dậy đi xem...” Tử quý phi thông minh, xinh đẹp cần thận đáp.

“Muội muội sinh bệnh sao đến một cung nữ, thái giám chiếu cố cũng không có, đám nô tài này thật quá to gan rồi...” Hoàng hậu giả bộ tức giận, giận bọn cung nữ, thái giám: Tử quý phi này được sủng mà kiêu, không đem ai gia đặt trong mắt.

“Tỷ tỷ đừng trách bọn họ, là muội muội để cho bọn họ đi nghỉ ngơi, hơn nữa cũng phân phó, chỉ cần muội muội không gọi, bọn họ không cần ở đây hầu hạ, lúc ấy muội cũng không biết tỷ tỷ sẽ đến, còn mong tỷ tỷ không để ý”.

nói một phen đến hợp tình hợp lí, làm cho người ta tìm không thấy chút sơ hở, hoàng hậu tự nhiên cũng không thể mượn cơ hội sinh sự: “Vừa rồi ai gia nghe được một tiếng thét thảm, là từ hướng cung của muội muội truyền ra?”

“Muội muội vừa rồi gặp ác mộng, cho nên mới có chút thất lễ, thật ngại, làm phiền tỷ tỷ quan tâm”.

“Muội muội cũng không để ai gia vào trong ngòi một chút sao?” Hoàng hậu ngữ khí lạnh lùng.

Tử quý phi bưng tỉnh đại ngộ: “Xem ta chỉ lo nói chuyện, đem chuyện này quên mất, mời tỷ tỷ vào. Người đâu, dâng trà”.

Tử quý phi nghiêng thân, hoàng hậu không coi ai ra gì lập tức đi vào phòng, đám người Lạc Mộng Khê, Thanh Nguyệt cũng theo sau.

Nguyên bản bọn cung nữ thái giám vốn không thấy bóng dáng một ai đều đi ra, người mang trà, người mang điểm tâm, Tử quý phi đi vào nội thất, được cung nữ hầu hạ rửa mặt chải đầu, thay quần áo, tư thế tao nhã cùng hoàng hậu đi vào phòng khách nói chuyện.

Hai người nói tuy đều là chuyện bình thường, nhưng trong lời nói lại khó tránh đả kích ngầm ngầm hay công khai, Lạc Mộng Khê lại đang âm thầm quan sát Tử quý phi, đem nàng hiện tại cùng hồi sáng so sánh với nhau, có chút suy nghĩ.

Đối với chuyện nữ nhân tranh đấu Lạc Mộng Khê không có hứng thú, bởi vì Nam Cung Quyết chỉ cưới một mình nàng, trong Lạc vương phủ không có cơ thiệp cùng nàng tranh thủ tình cảm.

Hoàng hậu tuy rằng đứng đầu hậu cung, tuổi cũng đã lớn, cho dù bảo dưỡng tốt cách mấy cũng vẫn có thể nhìn ra số tuổi hiện tại, cùng Tử quý phi trẻ tuổi xinh đẹp không thể đánh đồng.

Tử quý phi rất được sủng ái, Kì hoàng cơ hồ hàng đêm đều đến cung điện của nàng, các nương nương khác cũng đều bị lãng quên, mọi người ngoài miệng nói không sao, nhưng trong lòng khẳng định sẽ không thoải mái.

đã hơn một lần hoàng hậu đại biểu cho toàn bộ hậu cung, cố ý đến nhắc nhở Tử quý phi, muốn mưa móc cùng hưởng, không nên một người độc sủng, nếu không sẽ chỉ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Hoàng hậu cùng Tử quý phi minh ám trào phúng, ngôn ngữ tương bác, Lạc Mộng Khê không hứng thú nghe, liền thừa dịp mọi người không chú ý, lặng yên không tiếng động đi vào nội thất của Tử quý phi.

Nội thất thực sạch sẽ, không có dấu vết đánh nhau, bài trí trong phòng cũng giống như Tử quý phi, thần bí nhưng đáng hoàng.

Chương 118. Hung phạm phía sau màn

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

Nơi này là phòng ngủ của Tử quý phi, Lạc Mộng Khê không nên ở lại lâu, cẩn thận nhìn chung quanh một vòng, không phát hiện được điểm khả nghi, đang muốn xoay người rời đi, một cơn gió nhẹ thổi qua, màn che cửa sổ bị gió thổi bay, phía sau lờ mờ hiện lên một đạo thân ảnh cao lớn, Lạc Mộng Khê mâu quang phát lạnh, huy trường hướng người nọ đánh tới.

Người phía sau màn cũng biết chính mình đã bị lộ, ngay khi Lạc Mộng Khê huy trường đánh tới hăn, thân mình vừa chuyển, nháy mắt thân ảnh cao lớn đã thoát ra ngoài cửa sổ, rất nhanh hướng phía xa chạy đi.

Lạc Mộng Khê không kịp suy nghĩ chuyện khác, đuổi sát theo thân ảnh thần bí mà đi: Tử quý phi quả nhiên xảy ra chuyện, ta cùng với Nam Cung Quyết tốc độ rất nhanh, hăn chưa kịp thoát đi, cho nên liền tránh ở nơi này...

Người phía trước khinh công cực cao, Lạc Mộng Khê dùng hết toàn lực cũng không thể đuổi theo hăn, từ đầu tới cuối đều duy trì một khoảng cách nhất định, người nọ cũng không thể bỏ lại nàng.

Cứ như vậy cũng không phải biện pháp, nếu hăn chạy ra khỏi hoàng cung, dẫn ta đến căn cứ của bọn họ, đến lúc đó không may lại chính là ta.

Lạc Mộng Khê híp mắt trầm ngâm, suy nghĩ phương pháp nhanh chóng bắt lấy người nọ, đột nhiên cách đó không xa xuất hiện một đội thị vệ tuần tra, người nọ rất nhanh đáp xuống bên tường cách đó không xa.

Lạc Mộng Khê khước miệng giơ lên một tia ý cười quỷ dị, tốc độ nhanh hơn, từ trên cao nhìn xuống, huy trường hướng chỗ tường kia đánh qua.

Dưới chân tường người nọ thể nhưng tiêu sái nhàn nhác, ngay khi trường lực của Lạc Mộng Khê gần đến trên người hăn, người nọ đột nhiên xoay người đối trường với Lạc Mộng Khê.

Chỉ nghe ‘ba’ một tiếng vang lên, người nọ vẫn vững vàng đứng ở tại chỗ, Lạc Mộng Khê lại bị trường lực làm lùi lại phía sau ba bốn bước xa mới có thể dừng lại, bàn tay nhỏ bé run lên, suýt nữa mất đi tri giác.

“Mộng Khê”. Vốn tưởng rằng người nọ sẽ thừa thắng truy kích, giết Lạc Mộng Khê diệt khẩu, khi Lạc Mộng Khê dừng lại cước bộ, cũng đã làm tốt công tác phòng bị.

Nhưng người nọ lại không có giết đến, mà là đứng tại chỗ, kinh ngạc gọi ra tên Lạc Mộng Khê: “Người vừa rồi, vì sao lại công kích bốn vương?”

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn lại, là An vương Bắc Đường Dực đứng cách đó không xa, đáy mắt lạnh như băng còn chưa tan hết kinh ngạc.

“An vương gia, sao người lại ở đây?” Ta là đuổi theo nam tử thần bí kia đến nơi này, nhìn khắp toàn bộ chân tường cũng chỉ có một mình Bắc Đường Dực người, chẳng lẽ nam tử thần bí vừa rồi là hắn, lấy thân hình đến xem, quả thực là rất giống.

Nhưng vì sao sau khi hắn đáp xuống lại không rời đi, mà là chờ ta đến công kích hắn? Hơn nữa, nhìn bộ dáng hiện tại của hắn, lại không có chút nào lo lắng, là hắn giả trang, hay vẫn là...

“Bốn vương là không có việc gì làm, ở trong cung đi dạo một chút, Mộng Khê, người đi đâu, vì sao lại từ trên trời đáp xuống?” Còn công kích bốn vương?

“Vừa rồi ta phát hiện một người thần bí, liền đuổi theo hắn đến nơi này, không nghĩ tới lại gặp An vương gia...” Nếu Bắc Đường Dực thật sự đang giả trang, vậy hành động của hắn quả thực là rất cao minh: “An vương gia có nhìn thấy có ai xuất hiện ở nơi này hay không?”

“Bốn vương vừa mới đi đến nơi này, không có phát hiện người nào”. Đôi mắt Bắc Đường Dực hơi trầm xuống, có chút suy nghĩ: Hoàng cung có

người thần bí sao?

“Người thần bí kia khinh công rất tốt, có thể là đã chạy thoát”. Lạc Mộng Khê có lệ nói, lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của Bắc Đường Dực, lại không phát hiện ra một tia sơ hở: Bắc Đường Dực đến tột cùng có phải là người thần bí kia hay không...

“Mộng Khê”, thanh âm Nam Cung Quyết vang lên, đánh gãy suy nghĩ của Lạc Mộng Khê: “Nàng cùng An vương gia nói chuyện gì?”

“không có gì, sao chàng lại đến nơi này?” Vừa rồi, không phải chàng cùng Bắc Đường Diệp ở cửa cung điện của Tử quý phi sao?

“Tử quý phi không có việc gì, ta cùng Bắc Đường Diệp liền rời khỏi nơi đó, ở trong hoàng cung đi chung quanh một chút, không nghĩ tới lại ở nơi này gặp được nàng cùng An vương gia, Mộng Khê, nàng không phải cùng hoàng hậu vào trong cung Tử quý phi sao?”. Như thế nào chỉ trong nháy mắt lại xuất hiện ở nơi này?

“Trong cung điện thực buồn, ta theo người đi ra ngoài hoạt động gân cốt một chút”. Lạc Mộng Khê có ý không muốn nói: “Thời điểm không còn sớm, ta có chút mệt mỏi, trở lại biệt viện đi thôi”.

“Mộng Khê đang có thai, đúng là nên nghỉ ngơi nhiều một chút”. Thái tử Bắc Đường Dực không biết từ lúc nào đã đi tới, đứng bên cạnh Bắc Đường Dực và Bắc Đường Diệp, tươi cười ấm áp, khí chất tao nhã, chỉ có một từ quân tử mới có thể thích hợp với hắn.

“Nam Cung Quyết, vừa rồi ta cảm thấy Tử quý phi cùng với buổi sáng hoàn toàn bất đồng”. Sau khi trở lại biệt viện, Lạc Mộng Khê đem điều mình phát hiện nói với Nam Cung Quyết.

“Ở nháy mắt lúc nàng ta ra khỏi cửa phòng, thanh âm đầu tiên nàng ta nói rất giống Tử quý phi, nhưng ta có thể cam đoan, nàng ta tuyệt đối

không phải Tử quý phi hồi sáng...”

“một người dung mạo có thể thay đổi, thanh âm có thể thay đổi, thân hình cũng có thể thay đổi, nhưng điều duy nhất không thể thay đổi chính là ánh mắt của nàng ta, Tử quý phi hồi sáng, ánh mắt mặc dù lãnh ngạo, nhưng sâu trong mắt nàng ta lại có hư không cùng tịch mịch, nhưng Tử quý phi vừa rồi, trong mắt chỉ có ngoan độc cùng tính kế...”

Nam Cung Quyết giúp Lạc Mộng Khê cởi xuống áo choàng, móc lên trên giá: “Mộng Khê, nàng rốt cuộc muốn nói điều gì?”

“hiện tại Tử quý phi là giả, trên thân thể của nàng ta, đã không có tia khí tức hắc ám, vô cùng có khả năng là tên gian tế biết chúng ta đã hoài nghi Tử quý phi, liền thay mặt đối đầu, giết người diệt khẩu”. Tử quý phi chân chính, không biết đã được đưa tới nơi nào, có hay không đã bị giết chết.

“Khi ta vào trong nội thất của Tử quý phi, gặp một gã nam tử thần bí, ta đuổi theo người nọ ra cung điện, từ trên tường cao đuổi xuống, lại phát hiện là An vương Bắc Đường Dực...”

Lạc Mộng Khê ngồi vào trên giường, Nam Cung Quyết cũng ngồi lên, kéo chăn qua, đắp lên trên người hai người: “Theo ý tứ của nàng, Bắc Đường Dực chính là người thần bí thiết kế Tử quý phi, cũng chính là tên gian tế...”

“Đúng vậy, khi người kia đáp xuống chân tường, chỉ ở trong nháy mắt trước mắt ta, không có khả năng chạy thoát, sau khi ta hạ xuống tường cao, cũng chỉ có Bắc Đường Dực ở đó...”

Lạc Mộng Khê ngưng mi suy nghĩ: “Làm cho ta nghĩ không thông là, người nọ giết Tử quý phi, để cho người khác đến thay thế nàng ta, thì có lợi gì?” Chúng ta lại có thể theo Tử quý phi giả này tìm được tên hung phạm sau màn.

“Nếu thực sự Tử quý phi là bị thay thế, chúng ta lại có thể nhận được một tin tức trọng yếu”. Nam Cung Quyết nâng tay tháo xuống trang sức trên tóc Lạc Mộng Khê, mái tóc dài được thả xuống: “Tử quý phi cũng chỉ là một con rối, không phải là hấp huyết quái nhân chân chính”.

Nam Cung Quyết cầm lấy lược gỗ bên cạnh, nhẹ nhàng giúp Lạc Mộng Khê chải tóc: “Tử quý phi thực sự trên người có hắc ám khí tức, khi mười lăm trăng tròn, nàng có thể sẽ đi hút máu nữ tử, nếu chúng ta đã thương Tử quý phi, tên hung phạm phía sau màn cũng sẽ bị thương...”

Lạc Mộng Khê bừng tỉnh đại ngộ: “Nếu chúng ta giết Tử quý phi, tên hung phạm phía sau màn cũng sẽ chết”.

Kì hoàng mặc dù sủng ái Tử quý phi, nhưng nếu nàng ta đi hút máu bị phát hiện, chính là quái vật, giết nàng ta cũng là vì dân trừ hại, Kì hoàng chẳng những sẽ không trách tội, thậm chí còn khen ngợi.

Dù sao, hấp huyết quái nhân hoành hành mười năm, một khi bị bắt, chắc chắn sẽ gây chấn động cả nước.

“Tử quý phi giả trên người không có hắc ám khí tức, nàng cùng hấp huyết quái nhân không có quan hệ lớn, cho dù ta giết nàng, tên hung phạm phía sau màn vẫn có thể ung dung sống tự tại”. Xem ra tên hấp huyết quái nhân kia xác thực rất thông minh.

Chương 118. Hung phạm phía sau màn

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

“Chúng ta hiện tại nên làm sao bây giờ? Phái người giám sát Tử quý phi sao?” Tử quý phi giả này, hẳn là người mà chúng ta quen thuộc, tuy rằng

nàng dịch dung, nhưng mỗi tiếng nói cử động, nhất cử nhất động, đều cùng người ở Thanh Tiêu giông nhau như đúc, ta nghĩ hẳn chính là nàng.

Nam Cung Quyết đem lược gỗ trong tay thả trên đầu giường, ôm lấy Lạc Mộng Khê nằm xuống giường.

“Tử quý phi mới đến, nàng hẳn là sẽ đi làm quen mỗi người trong hoàng cung, trong khoảng thời gian ngắn, sẽ không gây nên sóng gió gì”.

“Chuyện quan trọng nhất chúng ta phải làm hiện nay chính là tìm ra tên hung phạm sau màn, theo thám tử báo lại, Hạ Hầu Thần đã đem quân đóng ở biên quan, chiến sự hết sức căng thẳng”.

“Xem ra Hạ Hầu Thần đối với Kì Thiên đã là tình thế bắt buộc”. Lạc Mộng Khê nằm ở trong lòng Nam Cung Quyết, nhắm hai mắt lại, thanh âm cũng có chút mơ hồ không rõ.

“An vương thống lĩnh tam quân, ở Kì Thiên quyền lực rất lớn, hẳn không cam lòng chỉ làm An vương gia, muốn trở thành vua một nước cũng là chuyện bình thường, nhưng hẳn chẳng nhẽ không biết hợp tác cùng Hạ Hầu Thần, chính là tự mình dẫn sói vào nhà sao?”

“Thỉnh thần dễ, đưa thần khó, Hạ Hầu Thần sau khi giúp hẳn trở thành hoàng đế Kì Thiên, điều kiện hẳn đưa ra khẳng định không hề đơn giản”. Hô hấp ấm áp của Nam Cung Quyết không ngừng phả trên tóc Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê có chút không thoải mái, hơi né tránh.

“Kì thật, bằng thế lực của An vương Bắc Đường Dực, có thể lợi dụng quyền lực của mình đoạt vị làm hoàng đế, không nhất thiết dẫn người ngoài tiến vào, thật không biết hẳn nghĩ như thế nào...”

“Cũng có khả năng, Bắc Đường Dực muốn thêm vài phần nắm chắc”. Nam Cung Quyết lại đem Lạc Mộng Khê càng ôm chặt vào trong ngực.

“Tuy rằng thái tử điện hạ trời sinh khóa mạch, không thể học võ, nhưng Bắc Đường Diệp, lục hoàng tử, bát hoàng tử đều là người học võ, hơn nữa mấy người là thân huynh đệ, quan hệ rất tốt, nếu An vương gia làm loạn, huynh đệ bọn họ khẳng định sẽ hợp tác với nhau thảo phạt An vương”.

“Muốn làm đại sự, không nên câu nệ tiểu tiết, An vương muốn làm hoàng đế, phải giết chết đám người Bắc Đường Diệp, lục hoàng tử, bát hoàng tử, nhưng An vương cùng mấy người bọn họ là huynh đệ, tự mình không đành lòng động thủ, liền thỉnh Hạ Hầu Thần đến...”

“Aiz”. Lạc Mộng Khê thật mạnh thở dài: An vương Bắc Đường Dực vốn là đã thoát khỏi hiểm nghi, không nghĩ tới dạo qua một vòng hăn lại trở thành người bị hiểm nghi lớn nhất.

“Từ xưa đến nay, vô tình nhất vẫn là gia đình nhà đế vương, những lời này một chút cũng không sai, Thanh Tiêu như thế, Kì Thiên cũng sắp như thế, ban đầu ta còn nghĩ hoàng thất Kì Thiên không giống như những hoàng thất khác, không nghĩ tới hiện tại...”

Cùng những hoàng thất khác cũng không có gì khác biệt, huynh đệ tranh giành, Nam Cung Quyết là bất đắc dĩ, Bắc Đường Dực lại là cố ý tiến vào...

Thanh âm Lạc Mộng Khê càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhẹ, chậm rãi, Nam Cung Quyết cúi đầu nhìn phía Lạc Mộng Khê khép hờ ánh mắt, không biết là thức hay ngủ, do dự mở miệng: “Mộng Khê, chúng ta...”

“Chuyện gì?” Lạc Mộng Khê không có mở mắt, thanh âm nói ra cũng là mơ hồ không rõ.

“không có việc gì, ngủ đi”. Nam Cung Quyết ôm chặt Lạc Mộng Khê, chút bất chi bất giác lại nắm chặt tay, buộc chính mình đem mắt nhắm lại: “Trời sắp tối rồi, nàng có đói bụng không?”

“Ta không đói bụng, Nam Cung Quyết, là chàng đói bụng đi”. Lạc Mộng Khê mở mắt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên nồng đậm ý cười trên tức.

“Nàng cùng cục cưng không đói bụng, ta đương nhiên cũng không có khẩu vị”. không biết là Nam Cung Quyết không có nghe ra ý tứ trong lời nói của Lạc Mộng Khê hay là cố ý giả bộ hồ đồ.

“Nam Cung Quyết, cơ thể ta đã khôi phục không sai biệt lắm, nếu chàng muốn...cũng có thể, bất quá, không cần quá mức...”. Bằng không tiểu bảo bảo chịu không nổi.

Nam Cung Quyết đột nhiên mở mắt: “Mộng Khê, ý của nàng là, chúng ta đêm nay...”

“không thể quá mức”. Đây là điều kiện tiên quyết: “Sáng sớm ngày mai ta phải thức dậy”.

“Nàng là phụ nữ có thai, ngủ thẳng tới trưa mới tỉnh cũng là chuyện bình thường”. Nhận được Lạc Mộng Khê cho phép, Nam Cung Quyết đương nhiên là mừng rỡ như điên, nhẹ nhàng hôn lên môi, lên mặt Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê, vì sao hôm nay nàng cùng lúc trước không giống?” Nàng trước kia đối với chuyện vợ chồng là tránh còn không kịp.

“Ta là sợ chàng ra bên ngoài tìm nữ nhân khác”. Bắt chàng nhìn lâu như vậy, vạn nhất nhìn không được ngoại nhân dụ hoặc, làm chuyện sai lầm ta cũng có một nửa trách nhiệm, cũng không thể trách cứ chàng.

Nhưng là, ta lại có tính khiết phích (thích sạch sẽ), nam nhân bị người khác dùng qua, ta không thích.

“Yên tâm, ngoại trừ nàng, ta khinh thường chạm vào nữ tử khác”. Cho dù muốn chạm vào, cũng chạm không được.

“Nam Cung Quyết, trước kia chàng không gần nữ sắc, là chán ghét phương diện nào của các nàng?” Đối với điểm này, Lạc Mộng Khê cảm thấy cực kì khó hiểu.

“Là hương vị trên người các nàng, đậm mùi son phấn, ta không thích”. Chỉ cần tới gần các nàng, ta liền thấy ghê tởm: “trên người nàng đều là mùi hoa khương dã, là hương vị mà ta thích nhất”. Cho nên, ta mới có thể đến gần nàng.

Miệng vết thương ở cổ Lạc Mộng Khê về cơ bản đã khỏi hẳn, chỉ để lại hai đạo dấu răng thật sâu, Nam Cung Quyết hôn nhẹ lên cổ trắng nõn của Lạc Mộng Khê, chậm rãi cởi xuống quần áo trên người Lạc Mộng Khê.

Cánh tay mảnh khảnh của Lạc Mộng Khê không tự chủ đặt lên trên cổ Nam Cung Quyết, ánh mắt cũng có chút mê ly: “Nam Cung Quyết, trước kia, chàng thật sự không có chạm qua nữ tử sao?” Kỹ thuật của người này, thực thành thạo.

Thiếu Lâm Tự tuy rằng đều là nam tử, nhưng đều là giới sắc, không có khả năng chàng cũng cùng họ học tập việc này.

“Nàng là nữ nhân đầu tiên mà ta chạm vào, và cũng là nữ nhân cuối cùng”. Đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết nhiễm đậm tình dục: “Ta sẽ không nói dối nàng”.

Chẳng lẽ phương diện này với nam tử đều là vô sự tự thông, Nam Cung Quyết mở thanh lâu, trong lúc chờ đợi tin tức, lại lặng lẽ học xong...

Lạc Mộng Khê còn muốn hỏi thêm điều gì, đã bị Nam Cung Quyết che lại cái miệng nhỏ nhắn, những lời muốn thốt ra đều bị Nam Cung Quyết nuốt vào trong bụng.

Màn đêm buông xuống, biệt viện yên tĩnh, bên trong đèn đuốc mờ nhạt, xuân sắc vô cùng...

Yến vương phủ, Bắc Đường Diệp nhảy xuống khoái mã, cầm dây cương ném cho thị vệ ở cửa, nghênh ngang đi vào.

Càng đi vào trong, càng cảm giác không đúng, bởi vì thời gian còn sớm, vương phủ hẳn phải người đến người đi mới đúng, nhưng là ánh vào mí mắt lại chỉ là một mảnh trống rỗng, trong vòng mấy chục thước không hề có lấy một người.

“Người đâu, người đâu”. Bắc Đường Diệp kêu vài tiếng vẫn không có ai đáp ứng: “Kì quái, mọi người đều đi đâu hết rồi?”

Ngay tại lúc Bắc Đường Diệp đang hoài nghi, một giọng nữ quen thuộc vang lên bên tai: “Diệp ca ca”.

Bắc Đường Diệp trong lòng cả kinh, lòng bàn chân đã muốn chạy thật nhanh, nhưng lại nghĩ đến đây là vương phủ của mình, phải đi cũng là tiểu nha đầu kia mới đúng, nghĩ vậy liền trấn định xuống, cao ngạo quay đầu nhìn lại: “đã trễ thế này, tìm bốn vương có chuyện gì?”

“Diệp ca ca, vừa rồi Thanh Nguyệt nghe được huynh gọi người, cho nên chạy tới đây xem”. Đáy mắt xinh đẹp của Thanh Nguyệt lóe lên ý cười.

“Người tới vừa đúng, thị vệ Yến vương phủ đi đâu cả rồi?” Bắc Đường Diệp giống như không chút để ý nhìn mọi nơi.

Chương 118. Hung phạm phía sau màn

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

Thanh Nguyệt cười khanh khách, ‘hảo tâm’ trả lời: “Bọn họ đều bị Thanh Nguyệt điều đi rồi, Thanh Nguyệt muốn có thế giới riêng của hai người với Diệp ca ca”.

“Cái gì?” Bắc Đường Diệp hai mắt bốc hỏa: “Thị vệ Yến vương phủ đều bị người điều đi rồi? Nơi này là Yến vương phủ của bốn vương, không phải Thanh Nguyệt cung của người”. Người lại dám tự chủ trương, đem thị vệ toàn vương phủ điều đi, thật sự là đáng giận, đáng giận.

“Ta...ta chỉ là muốn cùng huynh có chút thế giới riêng của hai người thôi, Thanh Nguyệt có thiệt nhiều lời muốn nói cùng Diệp ca ca”. Mộng Khê tỷ tỷ nói qua, trong thế giới chỉ có hai người, những lời bình thường không dám nói, cũng có thể nói.

“nói đi, nói đi, có cái gì muốn nói, nói cho hết đi”. nói xong, mau mau rời khỏi đây, Bắc Đường Diệp không kiên nhẫn trả lời.

“Ta...ta....”

“Cái gì ta ta người người, có chuyện cứ nói thẳng”. Bốn hoàng tử ghét nhất nghe người ta ấp a ấp úng.

“Cái kia...Thanh Nguyệt thích Diệp ca ca, muốn làm Yến vương phi của Diệp ca ca, không biết ý Diệp ca ca như thế nào?” Thanh Nguyệt lấy hết dũng khí, một hơi nói xong mục đích của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng chờ đợi đáp án của Bắc Đường Diệp.

Bắc Đường Diệp nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp, nửa ngày vẫn không có phản ứng lại: “Diệp ca ca, Diệp ca ca...huynh nghĩ như thế nào?” Có muốn lấy Thanh Nguyệt hay không, Thanh Nguyệt nay đã qua mười lăm tuổi, đã có thể lập gia đình.

“Khụ khụ khụ” Bắc Đường Diệp hồi hồn: Đối với thổ lộ của Thanh Nguyệt, hẳn vẫn là có chút đặc ý, dù sao có nữ tử thích hẳn, Thanh Nguyệt mỹ mạo so ra kém Lạc Mộng Khê, nhưng cũng là một tiểu mỹ nhân, được mỹ nhân ái mộ, Bắc Đường Diệp tự nhiên là đặc ý.

Bất quá, tính tình Thanh Nguyệt không phải loại hình mà Bắc Đường Diệp thích, là người có phong độ, không thể dả thương tự tôn nữ hài tử người ta, lời nói cự tuyệt phải uyển chuyển một ít.

Bắc Đường Diệp thanh thanh cổ họng: “Thanh Nguyệt, người diện mạo xinh đẹp, tính cách ôn nhu, lại thân là quận chúa, bên người khẳng định có không ít người theo đuổi, không ít nam tử thích người, phỏng chừng có thể đem toàn bộ Kì Thiên vây thành vài vòng...”

Nếu là nữ tử bình thường nghe được lời ca ngợi như vậy, khẳng định trong lòng sẽ âm thầm đắc ý, nhưng Thanh Nguyệt đến Yến vương phủ mục đích không phải để nghe ca ngợi, cho nên những lời ca ngợi của Bắc Đường Diệp nghe vào trong tai nàng vẫn không có phản ứng gì đặc biệt, hai mắt xinh đẹp không chớp chăm chú nhìn vào Bắc Đường Diệp, chờ đợi đáp án cuối cùng của hắn.

không biết qua bao lâu, Bắc Đường Diệp nói đủ lời ca ngợi, mới chuyển sang chuyện chính: “Thanh Nguyệt a, người thật sự rất tốt, nhưng người không phải loại người Diệp ca ca thích, Kì Thiên nhiều nam tử tài giỏi như vậy, nhất định sẽ có một người thích hợp với người, nhưng người đó không phải là bốn vương...”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Nguyệt càng ngày càng âm trầm, thanh âm Bắc Đường Diệp cũng càng ngày càng nhỏ: “Thanh Nguyệt a, ý của Diệp ca ca là...”

“Người không thích ta, không muốn lấy ta làm Yến vương phi của người đúng hay không?” Đáy mắt xinh đẹp của Thanh Nguyệt thoáng hiện ngần ngại.

“Cái kia...” Bắc Đường Diệp vốn định nói uyển chuyển thêm một chút, làm cho Thanh Nguyệt chịu thương tổn ít một chút, nhưng lại nghĩ đến: Tính cách Thanh Nguyệt hoạt bát như vậy, khẳng định rất nhanh có thể

đem mọi chuyện quên đi, không bằng nói rõ ràng một chút, để cho nàng đối với bốn vương hoàn toàn hết hi vọng, để tránh ngày nào đó nàng lại tìm bốn vương mà dây dưa...

“Đúng vậy, bốn vương thích nữ tử ôn nhu, chanh chua giống như người, không phải thê tử mà Bắc Đường Diệp ta chọn...”

Đáng giận, hần dám nói ta là đàn bà chanh chua, đáy mắt xinh đẹp của Thanh Nguyệt hiện lên nồng đậm tức giận, đối với Bắc Đường Diệp chính là một trận quyền đấm cước đá: Cho người dám nói ta là đàn bà chanh chua.

“Thanh Nguyệt, nguoi làm gì, làm gì...” Thanh Nguyệt thình lình tung ra quyền cước, làm cho Bắc Đường Diệp không hề đề phòng chỉ còn biết chống đỡ, không thể hoàn thủ.

“Mộng Khê tỷ tỷ nói, nếu người cự tuyệt ta, còn nói lời khó nghe kích thích ta, muốn đẩy ta ra, yên tâm, Thanh Nguyệt ta là người có tự tôn, sẽ không tiếp tục quăn quýt lấy người, nhưng ta thâm mến người lâu như vậy cuối cùng lại chỉ đổi được lời nói vô tình của người, ta không cam lòng, đánh người một chút, hết tức giận, ta liền rời khỏi Yến vương phủ, từ nay về sau, không bao giờ đến phiền người nữa...”

“thì ra tất cả đều là Lạc Mộng Khê dạy người”. Lạc Mộng Khê thật đáng giận, cái gì không dạy, lại dạy nàng đối phó bốn vương.

“Những gì hôm nay ta làm, một phần là Mộng Khê tỷ tỷ chỉ dạy, một phần là do ta tự mình an bài, nhưng ta sẽ làm đúng như những gì Mộng Khê tỷ tỷ nói, đánh người đủ, ta sẽ không lại quăn quýt lấy người...”. Năm đấm của Thanh Nguyệt không chút khách khí tiếp tục hướng trên người Bắc Đường Diệp.

“Người đâu, mau tới đây”. Thanh Nguyệt võ công cũng không sai, Bắc Đường Diệp lại không muốn làm nàng bị thương, cho nên trong một lúc

không thể trốn tránh được Thanh Nguyệt, chỉ đành phải gọi người đến hỗ trợ.

“Bắc Đường Diệp, không cần uống phí khí lực, kết quả ngày hôm nay ta đã sớm nghĩ đến, vì không muốn mất mặt trước mặt mọi người, ta mới điều bọn họ đi, toàn bộ Yến vương phủ chỉ có người và ta, những người khác phải qua giờ tỵ, họ mới trở lại...”

Nữ nhân này thật đáng sợ, thế nhưng đều an bài tất cả đầu ra đấy: “Cứu mạng”. Bắc Đường Diệp hô to một tiếng, rất nhanh hướng phía trước chạy tới: hiện tại còn cách giờ tỵ tới vài canh giờ, nếu như không chạy sẽ bị Thanh Nguyệt đánh đến hoàn toàn thay đổi.

“Bắc Đường Diệp, đừng chạy, chờ ta đánh đủ tự nhiên sẽ thả người, hơn nữa về sau sẽ không bao giờ quẩn quýt lấy người”. Thanh Nguyệt ở phía sau đuổi theo không bỏ.

“Đứng lại là đưa ngốc”. Chờ người đến đánh thành đầu heo, ngày mai bốn vương sẽ không thể đi ra gặp người.

Trong Yến vương phủ một đuổi một chạy hoàn toàn rơi vào trong mắt hắc y nhân thần bí trên nóc nhà, khóe miệng giơ lên một tia ý cười lạnh lẽo: Thừa dịp hiện tại cứ việc đùa giỡn đi, chờ đến tương lai, sẽ không còn cơ hội.

Gần đến giờ tỵ, toàn bộ hoàng cung chìm trong ngủ say, cung điện Tử quý phi vẫn là đèn đuốc sáng trưng, cung nữ thái giám đứng bên ngoài cung điện, từng trận gió lạnh thổi qua, lạnh run, cũng không giám hé răng nửa lời.

“Khối thi thể này xử lý như thế nào?”

Trong phòng ấm áp như xuân, Tử quý phi đá đá lên một khối thi thể, nhìn gương mặt tử thi cùng với mình giống nhau như đúc, Tử quý phi từ

trong lỗ mũi hừ ra một tiếng khinh thường: Công chúa một quốc gia thì như thế nào, nay còn không phải là chết oan chết uổng sao.

“Bí mật xử lí, phải làm không để lại dấu vết”. một gã nam tử đưa lưng về phía Tử quý phi giả, làm cho người ta không thấy rõ khuôn mặt hẳn.

“đã biết”. Tử quý phi giả không chút chú ý trả lời: “Còn chuyện gì muốn giao cho ta sao?”

“Tạm thời không có”. Thanh âm nam tử lạnh như băng: “Làm tốt bốn phận của người, không nên để cho người khác nhìn ra sơ hở, nơi này là Kì Thiên, người mới đến, có rất nhiều chuyện không hiểu, không cần hành động thiếu suy nghĩ, để tránh bị người phát hiện ra manh mối, làm hỏng đại sự”.

“Hoàng thượng giá lâm”. Giọng thái giám đặc hữu vang lên từ ngoài cửa, Tử quý phi giả đầy lo lắng: “Nếu lúc này hoàng thượng muốn nghỉ lại đây làm sao bây giờ? Ta, ta còn là...”. hẳn khẳng định sẽ hoài nghi.

Nam tử không nói gì, như trước đưa lưng về phía Tử quý phi: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ a?” Tử quý phi giả như kiến bò trên chảo nóng, gấp đến độ xoay quanh.

“Tham kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế”. Ngoài điện cung nữ thái giám đều quỳ xuống hành lễ.

Chương 118. Hung phạm phía sau màn

Edit: Hoàng Anh

Beta: Ishtar

Nam tử thân mình vừa chuyển, thân thủ nắm lấy thi thể Tử quý phi, nháy mắt biến mất vô tung, giữa không trung truyền đến thanh âm của hẳn:

“Trước đêm mai, người phải trở thành một phụ nhân”.

Trong cung điện Tử quý phi còn chưa phản ứng được là có chuyện gì xảy ra, thanh âm Kì hoàng từ ngoại thất đã vang lên: “Tử nhi”.

Tử quý phi giả vờ vàng vọt sửa sang lại dung nhan, mặt mang theo mỉm cười bước nhanh đến nghênh đón: “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng”.

“Ái phi bình thân”. Kì hoàng đi lên trước, nâng Tử quý phi dậy, chậm rãi đi hướng nội thất: “Nghe nói ban ngày ái phi gặp ác mộng bị kinh hách, trẫm cố ý đến xem, ái phi hiện tại cảm thấy như thế nào? Có muốn truyền thái y hay không?”

Kì hoàng tuy là người đã hơn năm mươi tuổi, võ công không tệ, thân thể tự nhiên cũng cường tráng, không thể so sánh cùng người trẻ tuổi, nhưng so với những người cùng lứa tuổi, thân thể vẫn còn rất tốt.

“Đa tạ hoàng thượng, thiếp thân không có gì trở ngại”. Kì hoàng cùng Tử quý phi giả đi tới bên giường ngồi xuống, Tử quý phi giả âm thầm lo lắng: Làm sao bây giờ, đêm nay phải ứng phó như thế nào?

“Sắc mặt ái phi không tốt lắm”. Kì hoàng nâng tay nhẹ xoa cái trán của Tử quý phi, Tử quý phi giả mất tự nhiên cười cười: “Buổi chiều gặp ác mộng đem thiếp thân dọa không nhẹ, cho nên...”

“thì ra là thế, ngày mai trẫm sẽ sai người hầm cho nàng một bát canh an thần”. Ngực Kì hoàng mang theo từ ái, nhìn Tử quý phi với ánh mắt không giống như nam nhân nhìn nữ nhân, lại giống như phụ thân nhìn nữ nhi.

“Đa tạ hoàng thượng”. Tử quý phi liên tục nói lời cảm tạ, trong lòng cũng là dị thường lo lắng, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, suy nghĩ biện pháp đối phó Kì hoàng: Làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ?

“Đêm đã khuya, ái phi nghỉ ngơi đi”. nói xong, Kì hoàng đứng lên, hai tay mở ra, giống như đang đợi Tử quý phi giúp hăn cởi áo.

Tử quý phi giả trong lòng cả kinh, ‘bùm’ một tiếng quỳ xuống: “Khởi bẩm hoàng thượng, thiếp thân hôm nay thân thể không khỏe, sợ là không thể hầu hạ hoàng thượng...”

Đáy mắt Kì hoàng hiện lên một tia kinh ngạc, nháy mắt biến mất vô tung, thu hồi hai tay, Kì hoàng ghé mắt nhìn người quỳ trên mặt đất, đang muốn mở miệng, ngoài cửa truyền đến thanh âm bẩm báo của thái giám.

“Khởi bẩm hoàng thượng, thị vệ báo lại, rất nhiều thị vệ Yến vương phủ bị điều đi, giống như đã xảy ra chuyện gì, Dương thống lĩnh đã dẫn người qua đó, lệnh cho lão nô đến báo cho hoàng thượng biết”.

Kì hoàng không để ý đến Tử quý phi, chậm rãi hướng ngoài cửa đi đến: “Phủ thái tử, An vương phủ cùng Yến vương phủ cách nhau rất gần, phải người báo cho phủ thái tử cùng An vương phủ, để cho bọn họ đến Yến vương phủ xem có chuyện gì”.

Diệp nhi rời Kì thiên khá lâu, chưa bao giờ cùng người kết oán, khả năng gặp chuyện không may là không lớn, có thể là trong phủ có chuyện gì, hạ mệnh lệnh sai lầm rồi.

“Dạ, hoàng thượng”. một thái giám lĩnh mệnh mà đi, Kì hoàng cũng đi ra cửa cung điện: “Hồi dưỡng tâm điện”.

“Khởi giá, hồi dưỡng tâm điện”. Giọng thái giám đặc hữu lại vang lên ngoài cửa, Tử quý phi giả trong cung điện không dấu vết thở ra: Đêm nay xem như đã trôi qua.

Xem trình độ Kì hoàng sủng ái Tử quý phi, hận không thể mỗi đêm đều đến nơi này qua đêm, đêm nay không có việc gì, vậy đêm mai, phải làm sao đây?

Người nọ trước khi đi có nói qua ‘trước đêm mai, ta phải trở thành phụ nhân’, đêm nay việc điều đi Kì hoàng, là hắc làm, trước đêm mai, mình thật sự phải trở thành phụ nhân sao?

Cho dù trở thành phụ nhân, ta cần phải tìm ai đây? Phải biết rằng, ở trong cung đều là cung nữ thái giám, ngay cả thị vệ cũng rất ít gặp...

Tử quý phi giả nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được: Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Người ở hậu cung lại không thể tùy tiện ra cung, nam tử trưởng thành cũng không thể tùy tiện vào hậu cung...

Hơn nữa cho dù muốn trở thành phụ nhân, cũng phải tìm một người tuổi trẻ anh tuấn đến hỗ trợ, không thể tùy tiện tìm một nam tử xấu xí...

Đột nhiên, Tử quý phi giả trong đầu linh quang chợt lóe, đáy mắt hiện lên nồng đậm vui sướng: Ta như thế nào lại quên mất hắc, nếu ta có thể thiết kế hắc, một hòn đá trúng hai con chim, trong sạch chính mình giao cho hắc, cũng không tính là bôi nhọ bản thân rồi.

Chờ sau khi Kì Thiên mất nước, chính mình lại mượn cơ hội này áp chế hắc, không sợ hắc không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ...

Liên cứ như vậy mà làm, ngày mai liền cho người truyền hắc vào cung. Có người thích hợp lựa chọn, Tử quý phi giả lại suy nghĩ kĩ từng chi tiết trong đó.

hắc rất thông minh, cũng rất lợi hại, người bình thường là không thể thiết kế hắc, nhưng theo lời người nọ biết được, hắc đối với người của hoàng thất Kì Thiên là không hề đề phòng, nếu ta thừa dịp hắc chưa chuẩn bị, thiết kế hắc, khả năng thành công là rất lớn, mấu chốt ở chỗ, sự tình sẽ không như ta nghĩ, thuận lợi như vậy...

Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ân ái triền miên đến hơn nửa đêm, hơn nửa Lạc Mộng Khê lại đang có thai, rất thích ngủ, ngày hôm sau liền

ngủ thẳng tới buổi trưa mới tỉnh lại, tắm rửa chải đầu xong, Lạc Mộng Khê được Cầm, Kì, Thư, Họa hầu hạ dùng ngọc thiện.

“Vương phi, vương gia phân phó, sau khi ngài dùng ngọc thiện xong, đến thư phòng tìm vương gia, vương gia có việc cùng vương phi thương lượng”. Cầm, Kì, Thư, Họa thu dọn bát đĩa, Thư nhi hướng Lạc Mộng Khê truyền đạt lại ý tứ của Nam Cung Quyết.

Lạc Mộng Khê gật gật đầu, sau đó bước nhanh đi về phía thư phòng.

Trong thư phòng, Nam Cung Quyết quần áo trắng đang ngồi trước cửa sổ đọc sách, toàn thân quanh quẩn ánh sáng màu vàng của ánh nắng chiếu lên trên người, trong vô tình lại làm tăng thêm một phần thần bí.

Nghe được tiếng bước chân, Nam Cung Quyết buông xuống quyển sách trong tay, đứng lên đi tới trước mặt Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê, chúng ta tiến cung”.

“Ngày hôm qua không phải vừa mới trở về sao?” Vì sao còn muốn tiến cung?

“Buổi sáng Tử quý phi đột nhiên sai người đưa tới thiệp mời, nói muốn cùng nàng làm bằng hữu, bàn về chuyện nuôi dưỡng tiểu hồ ly...”

Lạc Mộng Khê cười nhạt một tiếng: “Tử quý phi này căn bản chính là giả mạo, trong cung của nàng nào có tiểu hồ ly”.

nói đến tiểu hồ ly, Lạc Mộng Khê đột nhiên nhớ tới cái đuôi vẫn luôn bám theo mình: “Tiểu hồ ly đâu?” Ngày hôm qua ở hoàng cung nó đã bị rất nhiều người chú ý.

“Ở trong viện đang bị ta phạt đứng”. Nam Cung Quyết nói nhẹ nhàng băng quơ, khóe miệng ẩn ẩn giơ lên một tia ý cười đắc ý.

“Tiểu hồ ly lại đắc tội chàng?” Nam Cung Quyết cũng thật là, đã hai mươi tuổi, lại cùng một con tiểu hồ ly so đo.

“Nó làm vỡ đồ rửa bút của ta, phạt đứng là vẫn còn nhẹ”. Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê đi ra ra cửa.

“Chúng ta thật sự đi hoàng cung gặp Tử quý phi?”

“Đương nhiên”. Thiệp mời đã đưa đến, không thể không đi.

“Tử quý phi này, khẳng định là không có hảo tâm”. Phải biết rằng, nàng chính là người của tên gian tế kia, cùng ta với Nam Cung Quyết chính là địch nhân.

“Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, đến lúc đó chúng ta hành động tùy theo hoàn cảnh”. Tử quý phi muốn thiết kế hãm hại chúng ta, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

nói không chừng chúng ta lại có thể tìm hiểu nguồn gốc, bắt được tên hung phạm phía sau màn, để cho bọn họ ăn trộm gạo không thành còn mất năm gạo, tiền mất tật mang.

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Kì Thiên Chương Khí, Tử Quý Phi Bị Bắt

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệt Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Huynh Đệ Tương Tàn

Bóng đêm dần dần dày, dưới sự an bài của hoàng hậu, bọn thái giám hung hăng ấn đầu Tử quý phi cùng gã nam tử đáng khinh kia làm xong các nghi thức bái đường, lại vì Tử quý phi thu thập một ít tế nhuyễn làm như đồ cưới, hoàng hậu liền sai người đem Tử quý phi cùng kia đáng khinh nam tử đuổi ra hoàng cung.

một bao tế nhuyễn ở hoàng cung không tính cái gì, nhưng đối bình dân mà nói, đủ bọn họ ăn uống cả đời không cần lo sầu lo, Hoàng Thượng từng nói cấp cho Tử quý phi đồ cưới không thể quá nhỏ, lại không có nói phải cho theo đúng tiêu chuẩn nào cả.

Hoàng hậu thực hiện là: Tử quý phi nếu gả cho bình dân, đồ cưới tự nhiên là ấn theo tiêu chuẩn bình dân đến đưa, phóng nhãn toàn bộ Kì Thiên, thật đúng là không có gia đình bình dân nào gả nữ nhi, tặng của hồi môn đồ cưới có thể ăn uống cả một đời, cho nên, hoàng hậu vẫn chưa bạc đãi Tử quý phi.

Tử quý phi đã bị đuổi ra khỏi hoàng cung, mọi người cũng không còn náo nhiệt gì để nhìn hay nghị luận sự việc đã xảy ra ngày hôm nay nữa, đều hướng cung điện mình đang ở đi trở về.

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê cũng từ chối khéo léo lời mời ở lại của hoàng hậu, ngồi lên xe ngựa trở về biệt viện.

“Lần này Tử quý phi là mời ta đi thương nghị sự tình, lại âm thầm vì thiết kế Nam Cung Quyết chàng, chàng là như thế nào tránh được một kiếp này, cũng thành công thiết kế ngược lại Tử quý phi?”

Lạc Mộng Khê biết lấy sự thông minh của Nam Cung Quyết, thủ đoạn của Tử quý phi tuyệt không phải là đối thủ của hắn.

Bất quá, dựa theo tính tình Nam Cung Quyết, Tử quý phi lấy loại phương pháp ti bỉ này thiết kế hắn, hắn khẳng định sẽ bất chấp hết thảy hậu quả giết Tử quý phi, mà không phải chỉ phản đòn thiết kế lại nàng ta, làm cho nàng ta ở trước mặt mọi người mất hết mặt mũi.

Nam Cung Quyết ôm chặt Lạc Mộng Khê, còn không chút khách khí đem cảm phóng tới Lạc Mộng Khê trên đỉnh đầu: “Khi Bốn vương tới gần Tử Kinh cung, liền phát hiện không đúng, lúc ấy bốn vương vẫn chưa xác định Tử quý phi sẽ đối phó nàng hay là bốn vương, hơn nữa, bốn vương muốn xác định nàng an toàn, nên quyết định bước vào Tử Kinh cung!”

“Thông qua đoạn đối thoại cùng Tử quý phi, bốn vương biết mục tiêu của Tử quý phi là bốn vương, nàng không có nguy hiểm, cho nên, bốn vương liền thực thi kế ‘kim thiên thoát xác’, âm thầm làm cho người ta thay thế bốn vương thiết kế Tử quý phi.....”

“Lúc Tử quý phi cùng tên nam tử kia ân ái, bốn vương đã rời khỏi Tử Kinh cung, ở hoàng cung tùy tiện đi dạo xung quanh, không nghĩ tới gặp được thái tử Bắc Đường Dục.....”

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quyết, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng tràn đầy khó hiểu: “Cái ta muốn biết là, chàng vì sao không có giết Tử quý phi?” Chàng trước kia không phải ghét nhất là bị người khác dùng loại phương pháp này thiết kế sao?

“Bởi vì Tử quý phi tạm thời còn không thể chết!” Tử quý phi căn bản chính là Lạc Tử Hàm giả mạo, tên thủ phạm đứng sau màn để cho nàng ta tiến cung, đơn giản là làm theo chỉ thị của Hạ Hầu Thần, mục đích là tiến đến thăm dò quân tình, cho dù nàng ta chết, Hạ Hầu Thần vẫn có thể lại phái Lạc Tử Hàm thứ hai.

Chẳng bằng trước lưu lại tính mệnh Lạc Tử Hàm, nàng ta không thể hoàn thành chuyện Hạ Hầu Thần giao cho, lại bị đuổi ra khỏi hoàng cung, chắc chắn sẽ mất đi giá trị lợi dụng.

Nếu Hạ Hầu Thần vẫn muốn giết nàng ta, dĩ nhiên sẽ đắc tội với Thừa tướng phu nhân Vân Bích Lạc, thế lực Vân Bích Lạc mặc dù không lớn, nhưng cũng không thể xem nhẹ, nếu cùng Hạ Hầu Thần nháo lên, đối với Hạ Hầu Thần mà nói sẽ trở thành một chương ngại không nhỏ.

Nếu Hạ Hầu Thần bận tâm Vân Bích Lạc, không đúng tội mà trừng phạt Lạc Tử Hàm, dựa theo tính tình của hắn, trong một khoảng thời gian ngắn, khẳng định là trong lòng sẽ khó chịu cực kỳ, vô luận như thế nào, không giết Lạc Tử Hàm, cũng có trăm lợi không hại.

Thông minh như Lạc Mộng Khê, cũng phân tích đến nguyên nhân trong đó, liền không lại tiếp tục truy vấn việc này: “Lạc Tử Hàm làm ra chuyện gièm pha như vậy khiến tất cả mọi người trong cung đều biết, vì sao Kì hoàng chỉ đem nàng đuổi ra khỏi cung mà thôi?”

Chẳng lẽ Kì hoàng cũng nhìn ra Tử quý phi này là giả mạo ?

“Kì hoàng tuổi tác mặc dù cao, nhưng mắt vẫn còn rất tinh tường!”

Quả nhiên không ngoài ta sở liệu, Kì hoàng cũng biết Lạc Tử Hàm đang giả dạng Tử quý phi: “Nam Cung Quyết, tên nam nhân ban ngày thay thế chàng thiết kế Lạc Tử Hàm, là thủ hạ của chàng sao?” Diện mạo thật đúng là không phải đáng khinh bình thường.

“không phải, đó là bốn vương mệnh ám vệ từ trên đường cái bắt về một gã du côn!” Bốn vương tướng mạo anh tuấn, dáng vẻ đường đường, làm sao có thể có thủ hạ đáng khinh như vậy.

Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết trò chuyện những việc phát sinh trong cung, hai người về tới biệt viện lúc nào cũng không hay, tiểu hồ ly

vẫn còn đứng ở tiền viện, tròn mắt tối đen lóe lên ủy khuất, đáng thương cùng bất đắc dĩ, tựa như đang cầu xin Lạc Mộng Khê giải cứu nó: “Ô ô ô!”

Hồ ly là động vật bốn chân, Nam Cung Quyết phạt đứng là làm hai chân sau của nó đứng thẳng lên tựa như người, hai chân trước thì bám vào trước mình.

“Nam Cung Quyết, nó chỉ là tiểu hồ ly không hiểu chuyện, cho dù nó không cần thận đánh vỡ đồ rửa bút của chàng, chàng cũng không cần khi dễ nó như vậy chứ!” Lạc Mộng Khê bắt măn khẽ trách.

Ta đã nói mà, phạt người đứng vững đứng, phạt hồ ly muốn như thế nào đứng đây, nguyên lai là học theo cách phạt đứng của con người, Nam Cung Quyết thật đúng là biết cách tra tấn người mà, không, là tra tấn hồ ly, chiêu thức mới mẻ của hắn nhưng thật ra không ít, chính là tiểu hồ ly thật đáng thương a.

Ban ngày khi rời đi biệt viện, thời gian cấp bách, chưa kịp nhìn tiểu hồ ly, không thể tưởng được nó thế nhưng bị Nam Cung Quyết tra tấn tới tận lúc này.

“Tiểu hồ ly, đêm đã khuya, người trở về nghỉ ngơi đi!”

Lạc Mộng Khê sau khi ra mệnh lệnh, tiểu hồ ly cũng không có rời đi, vẫn đứng ở tại chỗ, đáng thương hề hề nhìn Lạc Mộng Khê: “Ô ô ô!”

“Làm sao vậy? Chân đã tê rần? không thể động đậy?” Lạc Mộng Khê đi về phía tiểu hồ ly, muốn giúp nó đứng lên bằng bốn chân như bình thường.

“Khụ khụ khụ, Mộng Khê, để bốn vương làm cho!” Nam Cung Quyết trước Lạc Mộng Khê từng bước đi tới bên người tiểu hồ ly, vỗ nhẹ lên lưng tiểu hồ ly.

Hai chân trước Tiểu hồ ly nháy mắt được thả xuống dưới, cũng không biết nguyên do vì sao, tiểu hồ ly chân trước vừa hạ xuống, toàn bộ thân thể cũng mềm nhũn nằm úp sấp dưới đất: Quả nhiên là chân đã tê rần!

“Nam Cung Quyết, chàng thế nhưng.....” Điểm huyết tiểu hồ ly, khó trách tiểu hồ ly có thể hai đứng thẳng hai chân lâu như vậy, không phải bởi vì nó là hồ ly có linh tính, không giống người thường, mà là bởi vì bị điểm huyết, căn bản là không thể động.

“Bốn vương là muốn huấn luyện nó, linh hồ, phải có bộ dáng linh hồ!” không nhìn đôi mắt sắp bốc hỏa của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết đối với hạ nhân phân phó: “Người tới, ôm tiểu hồ ly về chỗ ở của nó!”

Lạc Mộng Khê hung hăng trừng mắt liếc Nam Cung Quyết - cái kẻ đang đưa lưng về phía nàng phân phó thị vệ làm việc, bước nhanh đi về phía phòng ngủ: Đáng giận Nam Cung Quyết, ngay cả con hồ ly cũng khi dễ!

“Mộng Khê, Mộng Khê, đợi bốn vương chút.....” Nam Cung Quyết phân phó xong việc, Lạc Mộng Khê đã đi rất xa, bước nhanh đuổi theo phía sau nàng.

Lạc Mộng Khê tốc độ rất nhanh, lại đang vô cùng tức giận, sau khi trở lại phòng ngủ, Nam Cung Quyết mới đuổi kịp nàng, nhìn ra Lạc Mộng Khê tâm tình không tốt, Nam Cung Quyết làm việc đều thật cẩn thận :“Mộng Khê, nàng đang tức giận?”

“Nam Cung Quyết, chàng không phải là thực thích khi dễ bắt nạt kẻ yếu sao?” Vừa mới bắt đầu chỉ biết khi dễ ta, hiện tại ta có có thai, hắn lại ngược lại bắt đầu khi dễ tiểu hồ ly, nếu tương lai đứa nhỏ xuất thế, hắn chẳng phải là chuyển đi khi dễ tiểu bảo bảo sao. (2)

không được, không thể để hắn cứ có quen thói như vậy, nếu không, tương lai hai mẫu tử bọn nàng, cộng thêm một cái tiểu hồ ly đều đã bị Nam Cung Quyết ăn gắp gao.

“Bốn vương biết là đã làm sai, nên nhận trừng phạt, bốn vương hôm nay đối với tiểu hồ ly trừng phạt quả thật hơi nặng, cùng lắm thì lần sau nó lại làm sai, bốn vương bỏ qua cho nó!”

Hôm nay xem như hai lần phạm sai lầm mà trừng phạt, tiểu hồ ly thường xuyên phạm sai lầm, không lâu sau, liền sẽ bị trừng phạt tiếp thôi.

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu, vừa vặn trông thấy Nam Cung Quyết khoe miệng không kịp che đi ý cười đáng đánh đòn: “Nam Cung Quyết, chàng lại đang đánh cái chủ ý gì?”

“không có gì.” Bị Lạc Mộng Khê nhìn ra manh mối, Nam Cung Quyết không chút hoang mang nói sang chuyện khác: “Sinh nhật hai mươi tuổi của bốn vương sắp tới rồi, không biết Mộng Khê chuẩn bị tặng bốn vương lễ vật gì?”

“Chàng thích cái gì?” Tặng lễ thôi mà, tất nhiên là phải tặng thứ hẳn thích, nhưng Nam Cung Quyết là Lạc vương Thanh Tiêu, tương lai là vua của một nước, cái gì cũng không thiếu, hơn nữa, hẳn cũng không có đặc biệt yêu thích cái gì, Lạc Mộng Khê thật đúng là không biết phải tặng hẳn món lễ vật nào cả.

“Chỉ cần là Mộng Khê đưa, bốn vương đều thích!” Vàng bạc châu báu, kỳ hoa dị thảo Lạc vương phủ cái gì cần có đều có, đã quá quen với cuộc sống cầm y ngọc thực, Nam Cung Quyết thật đúng là không biết bản thân đến tột cùng thiếu cái gì.

Đương nhiên, một nhà ba người hoà thuận vui vẻ, là chuyện mà Nam Cung Quyết mong muốn nhất, chỉ còn có tám tháng nữa thôi là cuộc sống như thế có thể thực hiện được rồi.

Nghĩ đến cuộc sống tương lai ngọt ngào, Nam Cung Quyết trong lòng vui vẻ cùng ngọt ngào không thể dùng ngôn ngữ hình dung nhẹ nhàng ôm lấy Lạc Mộng Khê, mặc sức tưởng tượng tương lai sau này: “Mộng Khê,

chờ mọi việc giải quyết xong, bốn vương liền mang nàng cùng tiểu bảo bảo đi khắp đại giang nam bắc, nhìn xem dị quốc phong tình.....”

“Chàng đi rồi, Thanh Tiêu quốc làm sao bây giờ?” Thiên hạ thái bình, Nam Cung Phong, Nam Cung Dạ cũng không khả năng lại quay về Thanh Tiêu, Nam Cung Quyết nhất định là vua của một nước, hoàng đế suốt ngày bỏ đi du sơn ngoạn thủy, quốc gia làm sao bây giờ?

Nam Cung Quyết đối với vấn đề này không cho là đúng: “Đến lúc đó thiên hạ thái bình, không còn phân tranh, bốn vương chỉ cần đem giang sơn giao cho vài đại thần năng lực xuất chúng để ý, dân chúng cũng được an cư lạc nghiệp.”

“Vương gia, Vương phi, bữa tối đã đến!” Ngoài cửa truyền đến thanh âm Kì nhi cung kính bẩm báo, giữa phòng ngủ có ánh sáng, thân ảnh Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê ôm nhau ánh lên trên cửa sổ, đám người Kì nhi không dám mạo muội đi vào quấy rầy.

“Vào đi!” Nam Cung Quyết buông Lạc Mộng Khê ra, đứng thẳng lên nói: “Mộng Khê, chúng ta mau chút dùng xong bữa tối rồi nghỉ ngơi, sau khi ngủ dậy, bốn vương có việc nói với nàng.”

“hiện tại không thể nói sao?”

Nam Cung Quyết thần thần bí bí nói: “Thời cơ chưa tới, nói trước, mất linh!”

Lạc Mộng Khê rất hiểu Nam Cung Quyết, nếu là việc hãn không muốn nói, cho dù nàng nghĩ trăm phương nghìn kế, cũng không biết được, cho dù là có lộ ra, cũng không tất là thật.

Cho nên, nàng cũng không hỏi thêm điều gì, trong sự nghi hoặc khó hiểu, dùng qua bữa tối: Ngủ xong liền biết đáp án, ta không cần nóng lòng nhất thời.

Ăn xong, khi tắm rửa nghỉ ngơi, Lạc Mộng Khê lại nghĩ tới việc của tiểu hồ ly: “Nam Cung Quyết, không bằng chúng ta ‘ước pháp tam chương’ (định là 3 điều qui định), từ nay về sau, chàng không thể lại tùy tiện giáo huấn tiểu hồ ly của ta nữa, chờ sau khi cục cưng xuất thế, chàng cũng không thể tùy tiện giáo huấn bé cưng.....”

Nam Cung Quyết bưng ly nước đi tới trước giường ngồi xuống: “Nàng không cho bốn vương giáo huấn tiểu hồ ly, bốn vương có thể lý giải, về phần tiểu bảo bảo, nó cũng là đứa nhỏ bốn vương.....”

“Trưởng thành chàng có thể giáo huấn, trước đó, cho ta dạy!” Ta cũng không muốn cho cục cưng biết, hắn có một phụ thân thích khi dễ kẻ yếu đâu.

Vốn tưởng rằng điều kiện rất khó đàm xong, Lạc Mộng Khê cũng đã làm tốt chuẩn bị cùng Nam Cung Quyết trường kỳ kháng chiến, không dự đoán được Nam Cung Quyết suy tư một lát, liền đáp ứng: “Được rồi, bốn vương đáp ứng điều kiện của nàng, từ nay về sau không giáo huấn tiểu hồ ly, trước khi tiểu bảo bảo được năm tuổi, cũng không giáo huấn bé được chưa?”

Ách, hắn hôm nay sao lại dễ nói chuyện như vậy nha? sẽ không lại là muốn đánh chủ ý quái quỷ gì đi? không phải Lạc Mộng Khê đa nghi, mà là Nam Cung Quyết rất thông minh, mỗi một bước đi đều đã được tính toán kỹ lưỡng, cho nên, Lạc Mộng Khê không thể không đề phòng nha.

Khi Lạc Mộng Khê âm thầm đoán mục đích của Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết đã buông ly nước trong tay, xốc chăn lên nằm xuống bên cạnh Lạc Mộng Khê, vươn tay đem thân thể hương nhuỷ của Lạc Mộng Khê ôm vào trong lòng: “Nhanh ngủ đi, sau khi ngủ dậy, thì có thể biết được tình đáp án rồi.”

Lạc Mộng Khê trong lòng nghi hoặc, đến tột cùng là chuyện gì mà làm cho Nam Cung Quyết biểu hiện ngưng trọng như thế, vắt hết óc cũng

không đoán ra đáp án, mùi đàn hương trên người của Nam Cung Quyết thần nhiên truyền vào trong mũi, nàng trong lúc bất tri bất giác tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng lung, tiếng của Nam Cung Quyết vang lên bên tai: “Mộng Khê, Mộng Khê..... Tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại.....”

Ngay sau đó, Lạc Mộng Khê cảm giác mình bị bế lên, có quần áo mềm mại được phủ lên trên người.

Lạc Mộng Khê không hờn giận mở mắt, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ tối đen như mực, rồi lại nhìn Nam Cung Quyết đang giúp nàng mặc quần áo, tâm sinh khó hiểu: “Nam Cung Quyết, đã hơn nửa đêm, chàng ép buộc cái gì?”

“Mộng Khê, vừa rồi nàng không phải nói muốn biết chuyện thần bí kia sao? Bốn vương hiện tại mang nàng đi tìm đáp án!” Nam Cung Quyết trả lời nghi vấn của Lạc Mộng Khê, động tác trong tay cũng không dừng lại, thuần thục liền mạch, giúp Lạc Mộng Khê mặc xong quần áo.

“Nửa đêm đi tìm đáp án, sự tình chắc là không đơn giản đi!” Lạc Mộng Khê xuống giường, tiếp nhận áo choàng trong tay Nam Cung Quyết phủ thêm lên người: “Rốt cuộc là chuyện gì, thần bí như thế?”

“Thời điểm không còn sớm, chúng ta vừa đi vừa nói!”

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê không ngồi xe ngựa, thậm chí còn không có kinh động bất kì một gã thị vệ cùng ám vệ nào trong biệt viện, hai người tay trong tay bay ra biệt viện, bay về phía trong thành.

“Nam Cung Quyết, rốt cuộc sao lại thế này? hiện tại có thể nói rồi chứ!”

Nam Cung Quyết nhìn bốn phía tối đen như mực, xác nhận trong vòng trăm mét không có người: “Kì hoàng cùng Tử quý phi chỉ là vợ chồng trên

danh nghĩa, không có vợ chồng chi thực, Kì hoàng mỗi lần qua đêm ở Tử Kinh cung, đều là tách ra ngủ, Lạc Tử Hàm không biết được việc này, bởi vậy, lộ ra dấu vết!”

Theo Kì hoàng nói, ông ấy lúc đó là quá mệt mỏi do phải ngồi trong thời gian dài nên mới duỗi hai tay ra muốn hoạt động gân cốt một chút, vậy mà Tử quý phi giả kia lại nghĩ là Kì hoàng muốn cho nàng ta hầu hạ, thật sự là buồn cười.

“Cái đó và sự kiện thần bí sắp công bố đêm nay có liên quan sao?” Gió thổi phất lên mái tóc trên trán Lạc Mộng Khê, hiện lên nét xinh đẹp không thuộc về phàm nhân.

“không chỉ có liên quan, mà là có liên quan rất lớn!” Nam Cung Quyết mâu quang hơi trầm xuống, khóe miệng giơ lên một tia ý cười quỷ dị:

“Kì hoàng nhìn ra Tử quý phi là giả, liền âm thầm phái người giám thị nàng, Kì hoàng xử lý việc Tử quý phi bị tráo như vậy, chính là muốn tra ra điểm dừng chân của Tử quý phi giả mạo!” Sau đó, đem đồng đảng, một lưới bắt hết.

Ban ngày tên du côn đáng khinh kia, không biết võ công, dĩ nhiên không phải là đối thủ của Lạc Tử Hàm. (3)

“Chàng biết điểm dừng chân của Tử quý phi giả ở đâu sao?” Xem bộ dáng Nam Cung Quyết tràn đầy tự tin, giống như đã đem tất cả sự tình nắm hết trong lòng bàn tay.

“không biết, bất quá, ám vệ Kì hoàng phái đi theo dõi có lưu lại ký hiệu trên đường!” Chúng ta cứ việc đi theo ký hiệu là có thể đến nơi!

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê khinh công không tệ, theo ký hiệu rất nhanh bay về phía trước, bên cạnh người, tiếng gió vù vù thổi qua!

không biết qua bao lâu, một tòa đại trạch ánh vào mi mắt, Nam Cung Quyết nhìn đại thụ xung quanh mình: “Nơi này, chính là điểm dừng chân của Lạc Tử Hàm!”

Hạ Hầu Thần nhưng thật ra lợi hại, cũng thực thông minh, thế nhưng lựa chọn nơi này làm điểm dừng chân, bất quá, việc này tất cũng cùng kẻ gian tế trong Kì Thiên thoát không khỏi quan hệ, trong khoảng thời gian gần đây, trong thành Kì Thiên đang gắt gao tra xét tên thích khách bị thương cánh tay.

Có thể nói, mỗi gia mỗi hộ đều bị tra xét, vị trí đại trạch đặt tại chỗ này, đúng vị trí tốt nhất cho việc âm thầm liên lạc, nếu không phải có người cố ý giao cho, Kì hoàng không có khả năng vẫn chưa nhận được tin tức không thích hợp về đại trạch này được.

Đêm đã khuya, đại môn đại trạch đóng chặt, hai bên trái phải cửa treo hai chiếc đèn lồng, ở trong gió lay động, trong đại trạch yên tĩnh không tiếng động, một mảnh tối đen, tỏ rõ người ở bên trong đã ngủ say rồi.

“Tham kiến Lạc vương gia, Lạc vương phi!” Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng bay xuống, trên không trống rỗng bỗng xuất hiện một đạo thân ảnh màu đen, quỳ một gối xuống hành lễ.

“Miễn lễ!” Nam Cung Quyết nâng thủ hư phù: “Tình huống hiện tại thế nào?”

“Hồi Lạc vương gia, Tử quý phi sau khi bị đuổi ra khỏi cung, liền giết chết tên nam tử vừa cùng nàng thành thân, sau đó thừa dịp rối loạn chạy tới nơi này, vẫn chưa ra ngoài, nửa canh giờ trước, có vài đạo thân ảnh tiến vào đại trạch!”

một trận cuồng phong thổi qua, ám vệ đang muốn ra chiêu, thanh âm quen thuộc vang lên bên tai: “Là bốn vương, Yến vương Bắc Đường Diệp!”

Bắc Đường Diệp rơi xuống trước mặt Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê:
“Bên trong thế nào?”

“không có động tĩnh gì, Bắc Đường Diệp, người như thế nào đến có một mình?” Đại trạch này không biết có bao nhiêu người, chỉ dựa vào vài người chúng ta, không chắc có thể đem toàn bộ bọn họ bắt giữ.

“Bốn vương khinh công tốt, đến nhanh hơn, những người khác sắp tới rồi!” Bắc Đường Diệp vừa dứt lời, một đội thị vệ hoàn mỹ cũng xuất hiện trước mắt mấy người: “Tham kiến Yến vương gia, Lạc vương gia, Lạc vương phi!”

“Tình huống đặc thù, không cần đa lễ, các người mau chút lên vào.....” Bắc Đường Diệp hai chữ ‘Đại trạch’ còn chưa kịp xuất khẩu, chỉ nghe ‘Phanh’, một thanh âm vang lên, đại trạch nguyên bản yên tĩnh không tiếng động trong nháy mắt nổ mạnh mở ra.

Nam Cung Quyết theo bản năng đem Lạc Mộng Khê ôm chặt trong ngực, ánh lửa dấy lên tận trời, nổ mạnh sinh ra chấn lực thật lớn khiến mọi người chao đảo ngã nghiêng đứng không vững.

Vật dụng trong đại trạch bị đánh bay đến chỗ đám người Nam Cung Quyết đang đứng, đợi sau khi thấy rõ mọi thứ, hiện ra trước mặt là một cái đầu người không trọn vẹn, mắt bị móc, mũi bị cắt, đầu lưỡi cũng không có, như là bị người tra tấn tới chết.

Hừng hực đại hỏa dấy lên, tại trong trời đêm tối đen phá lệ chói mắt, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê và đám người đứng ở cách đó không xa, nhìn phía ánh lửa nghi ngút tận trời, bên tai truyền đến âm thanh bùm bùm của đồ vật bị thiêu, cùng với âm thanh tường tháp đổ sụp tạo thành một khúc hợp tấu rợn người.

Bọn thị vệ đem đại trạch vây quanh chặt chẽ, lại chưa phát hiện một người đi ra, hoặc là trong đại trạch có bí đạo, bọn họ theo bí đạo chạy trốn,

hoặc là đám người Hạ Hầu Thần biết đại trạch này đã bại lộ vì phòng ngừa Nam Cung Quyết tra ra chân tướng, Hạ Hầu Thần đem đại trạch hủy diệt, đồng thời cũng làm cho toàn bộ người ở bên trong chôn cùng, hủy diệt hết thảy, xong hết mọi chuyện, thế lửa rất lớn, người bên ngoài, căn bản không thể đi vào cứu người.

“Bốn vương đã sai người trong vòng ba dặm quanh đây bày ra thiên la địa võng, nhưng đại trạch bị thiêu thời gian dài như vậy, lại không thấy có ai đi ra, cũng không có nghe người ở vị trí mai phục hồi báo phát hiện kẻ khả nghi, xem ra, người ở bên trong, khả năng toàn bộ chết hết là rất lớn!”

Nam Cung Quyết nhẹ ôm Lạc Mộng Khê, nhìn về phía đại trạch đang bị lửa nóng hừng thiêu đốt: Hạ Hầu Thần tâm xác thực đủ ngoan, đại trạch một khi bị hủy, tất cả manh mối đều bị tiêu hủy, bất quá, Lạc Tử Hàm thật sự đã chết sao?

Lạc Tử Hàm là nữ nhi của Vân Bích Lạc, Vân Bích Lạc cùng Phùng Thiên Cương lại có quan hệ, giết Lạc Tử Hàm, tương đương là đắc tội hai người Vân Bích Lạc và Phùng Thiên Cương, đồng thời cũng đắc tội Nam Cung Phong.

Nam Cung Dạ năng lực so với Nam Cung Phong xuất chúng, hiểu biết đối với Thanh Tiêu, so với Nam Cung Phong cũng nhiều hơn, Hạ Hầu Thần cũng không màn đến thái độ Nam Cung Phong như thế nào nữa sao.

Bất quá, lấy thực lực của Vân Bích Lạc, năng lực của Phùng Thiên Cương, cũng không phải ai cũng có, Hạ Hầu Thần hẳn là sẽ không bởi vậy mà giết chết Lạc Tử Hàm, đắc tội Vân Bích Lạc cùng Phùng Thiên Cương đi.

“Sưu!” một đạo bóng đen từ trong đại trạch đang cháy lao ra, rất nhanh bay về phía xa, không lâu sau, đã cùng bóng đêm hòa hợp nhất thể.

“Mau đuổi theo!” Bắc Đường Diệp ra lệnh một tiếng, lưu lại vài tên thị vệ tiếp tục trông coi, cùng đám thị vệ khác theo sát đạo bóng đen kia.

Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê, đứng tại chỗ chưa động, đôi mắt hơi trầm xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

Sau khi bọn thị vệ đã chạy xa, lại có vài đạo bóng đen từ trong đại trạch thoát ra, Nam Cung Quyết lạnh lùng cười: Quả nhiên là kẻ điếu hổ ly sơn!

Hắc y nhân thoát ra cùng với bọn thị vệ gắt gao triển đấu, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê vẫn như cũ đứng yên không nhúc nhích, đối với đám người kịch liệt đánh nhau bên cạnh làm như không thấy, đối với âm thanh binh khí kịch liệt giao nhau mắt điếc tai ngơ.

không biết qua bao lâu, đại trạch từng mảnh từng mảnh sụp đổ, hai đạo một cao một thấp lại từ trong đại trạch bay ra, Nam Cung Quyết lạnh lùng cười, buông Lạc Mộng Khê ra, huy chưởng lên nhắm hướng hai người đang muốn thoát đi giữa không trung.

Nam Cung Quyết nội công thâm hậu, chưởng này lại dùng tới mười tầng công lực, nếu hai người kia bị đánh trúng, tuyệt đối tử vong.

Nhận thấy được phía sau có ác phong đánh úp lại, hai người kia thông minh không có đón đỡ, mà là lựa chọn rất nhanh né qua, Nam Cung Quyết chưởng lực đánh tới đại thụ cách đó không xa, đại thụ bị chặt đứt đổ xuống.

“Người đi trước!” Thân ảnh cao lớn thân thủ đem thân ảnh tinh tế còn lại đẩy sang một bên, huy chưởng chống lại sát chiêu của Nam Cung Quyết.

Lạc Mộng Khê đứng yên không có việc gì làm, sao có thể mặc cho thân ảnh tinh tế kia thoát đi được chứ, cổ tay vừa lật, ám khí thẳng hướng thân ảnh tinh tế đang muốn thoát đi kia.

Thân ảnh kia cũng biết võ công, ám khí đánh úp lại, nàng hiển nhiên rất nhanh lẹ mình tránh thoát, chính là ngay tại lúc nàng tránh né ám khí, Lạc Mộng Khê đã đi đến trước mặt nàng ta, chưởng lực cường thế không chút khách khí đánh về phía nàng ta.

Bọn thị vệ cùng hắc y nhân so chiêu, thế lực ngang nhau, trong khoảng thời gian ngắn khó phân thắng bại.

Nam Cung Quyết cùng tên hắc y nhân cao lớn kia sau khi so qua mấy chiêu, liền biết người này chính là gã hấp huyết quái nhân, bởi vì trên người hắn mặc dù không có khí tức hắc ám, nhưng giữa những chiêu thức của hắn lại mang theo huyết tinh cùng âm lãnh, thậm chí còn có nồng đậm luồng khí bạo ngược.

Người nọ tà công mặc dù cao, nhưng cũng không phải là đối thủ của Nam Cung Quyết, nhưng Nam Cung Quyết muốn thắng, cũng cần có thời gian nhất định.

Còn người đang cùng Lạc Mộng Khê giao thủ, đúng là Lạc Tử Hàm, Lạc Tử Hàm thân thủ vốn không bằng Lạc Mộng Khê, tuy rằng hiện tại Lạc Mộng Khê có thai, nhưng thắng Lạc Tử Hàm, vẫn là không thành vấn đề.

Vốn tưởng rằng trận đấu này đám người Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê thắng chắc, thế nhưng bất thành linh, khi mấy người đang giao thủ gần được trăm chiêu, lại có một gã hắc y nhân bỗng dưng xuất hiện, huy chưởng chống lại Nam Cung Quyết. (4)

Người nọ võ công tương đương Nam Cung Quyết, hơn nữa khi Nam Cung Quyết cùng hấp huyết quái nhân giao thủ đã hao phí một lượng lớn nội lực, trong khoảng thời gian ngắn, không thể thoát thân.

Mà hấp huyết quái nhân được rảnh tay nhìn Nam Cung Quyết cùng hắc y nhân so chiêu, lại nhìn Lạc Tử Hàm đang cùng Lạc Mộng Khê giao thủ, đáy mắt hiện lên một tia ý cười quỷ dị:

“Nam Cung Quyết, không biết khi để người nhìn thấy người người yêu thương chết trước mặt mình, mà người thì vô lực đi cứu, sẽ là cái gì tư vị.....”

Cổ tay vừa lật, hấp huyết quái nhân trong tay xuất hiện trường kiếm, mũi kiếm đâm về phía trái tim của Lạc Mộng Khê.

“không cần!” Nam Cung Quyết kinh hô một tiếng, đáy mắt thâm thúy chứa đựng hoảng sợ, không để ý chương phong sắc bén của Hắc y nhân trước mặt, phi thân đi cứu Lạc Mộng Khê.

Nhưng gã hấp huyết quái nhân cách Lạc Mộng Khê rất gần, hơn nữa hẳn tốc độ vô cùng nhanh, Nam Cung Quyết căn bản không kịp cứu người.....

Hấp huyết quái nhân mũi kiếm khoảng cách Lạc Mộng Khê càng ngày càng gần, mắt thấy sẽ đâm đến trên người Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết đáy mắt hoảng sợ càng đậm, chỉ còn lại cõi lòng tan nát cùng tuyệt vọng: Hấp huyết quái nhân tốc độ rất nhanh, Mộng Khê không có khả năng tránh thoát

“Phanh!”

“Phốc!”

Hai đạo tiếng vang chấm dứt, tất cả mọi người dừng động tác trong tay, nhìn phía Lạc Mộng Khê bên này, Nam Cung Quyết cũng đành chỉ cước bộ, đáy mắt thâm thúy, lóe ra vẻ mặt cổ quái.

Lạc Mộng Khê hơi hơi nghiêng thân, hấp huyết quái nhân trường kiếm xẹt ngang trước mặt nàng, còn chúi thủ trong tay Lạc Mộng Khê, thế nhưng đâm thẳng vào trước ngực hấp huyết quái nhân.

Phía sau Lạc Mộng Khê, đứng một đạo thân ảnh màu đỏ, vừa rồi người đang cùng Lạc Mộng Khê giao thủ - Lạc Tử Hàm, bị thân ảnh màu đỏ đá

đến một bên, áo khoác lửa đỏ, dung nhan xinh đẹp, còn mắt to có chút sưng đỏ, đúng là Thanh Nguyệt.

Mọi người thiết tưởng quá nhiều loại kết cục, không gì ngoài việc Lạc Mộng Khê bị giết, máu tươi vấy ra, nhưng là nay, Lạc Mộng Khê hoàn hảo không tổn hao gì, bị giết, không phải nàng, mà là hấp huyết quái nhân.

Mọi người đều bị kết quả bất ngờ này làm chấn kinh, trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày không phản ứng lại.

“Mộng Khê!” Nam Cung Quyết dẫn đầu lấy lại tinh thần, rất nhanh chạy về phía Lạc Mộng Khê, theo sát ở phía sau Nam Cung Quyết, Hắc y nhân cũng nhanh chóng phản ứng lại.

Cổ tay vừa lật, hai viên tròn dạng như viên thuốc hiện trên tay, người nọ bay lên trời, vật trong tay lại hướng đám người Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê phóng tới: “Bang bang phanh!” Mặt đất bốc ra từng trận khói trắng, trước mắt trắng xoá một mảnh, cảnh vật bốn phía nháy mắt biến mất không thấy.

Nam Cung Quyết đem Thanh Nguyệt đến chỗ an toàn, quay sang liền đem Lạc Mộng Khê gắt gao che chắn ở trong lòng: Ta có chết, cũng không thể để cho Mộng Khê có chuyện gì!

Đợi khói bụi tan hết, trước mắt một đống hỗn độn mà đám người Hắc y nhân, hấp huyết quái nhân, Lạc Tử Hàm cũng đã biến mất vô tung, Thanh Nguyệt bước nhanh chạy tới trước mặt Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê: “Quyết ca ca, Mộng Khê tỷ tỷ, hai người không có việc gì chứ?”

“không có việc gì!” Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người mình và Lạc Mộng Khê: “Thanh Nguyệt, cảm ơn muội cứu Mộng Khê một mạng!” Tương đương với, cũng cứu bốn vương một mạng.

“Quyết ca ca không cần khách khí, vừa rồi Quyết ca ca cũng cứu Thanh Nguyệt đó thôi!” Thanh Nguyệt ý cười trong suốt: “Chỉ tiếc, làm cho mấy cái trứng thối kia chạy mất rồi.”

“Thanh Nguyệt, đã trễ thế này, muội không ở trong cung hảo hảo nghỉ ngơi, chạy tới vùng hoang vu dã ngoại này làm gì?” Đối với việc Thanh Nguyệt xuất hiện, Lạc Mộng Khê và Nam Cung Quyết đều cảm giác sâu sắc khó hiểu.

“Thanh Nguyệt ngủ không được, liền đi ra ngoài dạo một chút, trong lúc vô tình nhìn thấy Bắc Đường Diệp mang thị vệ ra cung, nhất thời tò mò, Thanh Nguyệt liền theo lại đây!” không nghĩ tới âm kém dương sai, cứu Mộng Khê tỷ tỷ: “Mấy cái trứng thối kia không bắt được, thật sự là đáng tiếc.....”

“không có gì phải đáng tiếc, vừa rồi tên hấp huyết quái nhân muốn ám hại Mộng Khê bốn vương đã biết thân phận chân chính của hắn rồi!” Nam Cung Quyết mở ra bàn tay to, một khối kim bài thể hiện thân phận thật sự của hấp huyết quái nhân hiện ra trong tay hắn, khi nhìn thấy chữ khắc trên khối kim bài, Thanh Nguyệt nhin không được kinh hô: “Làm sao có thể là hắn?”

Bắc Đường Diệp dẫn người đuổi sát theo tên Hắc y nhân, người là đuổi bắt được, lại tự sát, Bắc Đường Diệp một chút tin tức hữu dụng cũng không thu được.

Trở về gặp Nam Cung Quyết bên này, biết được chuyện đã xảy ra, cùng với kim bài trong tay Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp ngượng ngùng cười cười:

“Bốn vương đã sớm biết là điệu hổ ly sơn, cho nên mới làm bộ trúng kế, dẫn bọn họ đi ra, bằng không, chúng ta lúc đó nhiều người như vậy, bọn họ không dám đi ra a.....”

“Diệp ca ca, hiện tại đừng nói nhiều như vậy, kim bài Quyết ca ca trong tay có thể chứng minh thân phận hấp huyết quái nhân, huống chi, vừa rồi Mộng Khê tỷ tỷ cũng đâm hấp huyết quái nhân một kiếm, chỉ cần nghiệm chứng trên người chủ nhân của kim bài có vết thương hay không là sẽ biết chân tướng sự việc!”

Thanh Nguyệt một bộ dáng tiểu đại nhân, đối với lời Bắc Đường Diệp giải thích còn không quên nói thêm: Vẫn là Thanh Nguyệt ta thông minh, không đi theo Bắc Đường Diệp đuổi theo cái gì hắc y nhân, mà là lựa chọn đi theo Mộng Khê tỷ tỷ, lưu lại xem xét tình huống, nếu không, trúng kế diệu hồ ly sơn của người ta, tay trắng trở về!

Kim bài trong tay Nam Cung Quyết, có thể chứng thật ai là gian tế, khi Bắc Đường Diệp cầm kim bài trở lại hoàng cung đi gặp Kỳ hoàng, Kỳ hoàng mặt rồng giận dữ, lập tức phái rất nhiều Ngự Lâm quân đi theo Bắc Đường Diệp bắt người, đương nhiên, Kỳ hoàng cũng muốn chứng cứ xác thực.

Thanh Nguyệt trở lại hoàng cung, đem chuyện tình nàng, Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê ở bên ngoài đại trạch gặp Hắc y nhân nhất nhất thuật lại, kết thúc còn không quên thêm một câu:

“Kỳ thật, muốn phát hiện sự kiện lần này có hay không có người cố ý thiết kế, rất đơn giản, cho dù kim bài là bị người cố ý lưu lại, dùng để hãm hại, nhưng vết thương trên người có thể chứng minh hết thảy.”

“Chủ thủ của Mộng Khê tỷ tỷ, là Lạc vương phủ đặc chế !” Nếu chủ nhân kim bài trên người không có vết thương, chứng minh hẳn là bị người hãm hại, nhưng nếu có miệng vết thương, còn cùng chủ thủ của Mộng Khê tỷ tỷ ăn khớp, vậy không phải là hãm hại rồi.

Bắc Đường Diệp mang theo rất nhiều Ngự Lâm quân ra hoàng cung, thẳng đến An vương phủ của Bắc Đường Dực mà đi, bởi vì khối kim bài trong tay Nam Cung Quyết, là của Bắc Đường Dực.

Bóng đêm càng ngày càng sâu, vốn tưởng rằng An vương phủ là một mảnh tối đen, nhưng cùng suy đoán của mọi người hoàn toàn tương phản, bên trong phủ đèn đuốc sáng trưng, cửa phủ mở rộng, rất nhiều thị vệ canh giữ ở cửa.

Gặp Bắc Đường Diệp dẫn người tiến đến, quản gia An vương phủ vội vàng tiến lên: “không biết Yến vương đêm khuya đến thăm là có chuyện gì?”

“An Vương gia đâu? Bốn vương là tới tìm hần!” Nghĩ đến gian tế là chính nhị hoàng huynh mình kính trọng nhất, Bắc Đường Diệp vừa đau lòng vừa tức giận mà không có chỗ phát tác.

Gian tế, thế nhưng lại là nhị hoàng huynh, nắm trong tay quyền cao, dưới trướng còn có mấy chục vạn tinh binh, ở Kì Thiên đã là dưới một người, trên vạn vạn người, liền ngay cả thân là thái tử Tam Hoàng huynh, đều đối với hần lễ nhượng ba phần.

hần vì sao còn muốn bán đứng quốc gia cùng thân nhân chính mình đi lấy lòng Hạ Hầu Thần, làm hoàng đế, thật sự so với thân tình quan trọng hơn sao?

“Yến vương gia, An Vương gia vừa rồi bị thích khách đâm bị thương ngực, đại phu đang bôi thuốc, sợ là không thể tiếp kiến Vương gia.....”

Quản gia lời còn chưa dứt, Bắc Đường Diệp mâu quang phát lạnh, thân thủ đem quản gia đẩy sang một bên, đi vào an vương phủ, phía sau Ngự Lâm quân đem quản gia giữ một bên, theo sát phía sau Bắc Đường Diệp xông vào! (5)

“Bắc Đường Dực, người lăn ra đây cho bốn vương, Bắc Đường Dực, Bắc Đường Dực.....” Bắc Đường Diệp xông vào An vương phủ, vừa đi vừa rống giận.

An vương phủ mỗi một góc đều có thị vệ đứng canh, trong phủ giăng kín đèn lồng đem toàn bộ vương phủ chiếu sáng như ban ngày.

một kiếm kia của thích khách đâm ngay chính giữa ngực, An vương Bắc Đường Dực bị thương không nhẹ, lúc này đang nằm ở trên giường cho Thái y bôi thuốc.

Nghe tiếng Bắc Đường Diệp rống giận, Bắc Đường Dực cho Thái y bằng nhanh nhất tốc độ băng bó xong, cố nén đau đớn ngồi dậy, lúc này, Bắc Đường Diệp cũng đi tới phòng, nhìn vết thương do kiếm đâm trên ngực của Bắc Đường Dực, Bắc Đường Diệp đáy mắt đau xót càng đậm: Cho dù kim bài có thể làm giả, nhưng thương thế thì không thể nào!

“Bắc Đường Diệp, xảy ra chuyện gì? Sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy? Đệ hiện tại đã là vương gia Kì Thiên, phải có dáng vẻ cùng khí độ của một Vương gia, không thể giống như trước kia như vậy.....”

“Ba!” Bắc Đường Dực lời còn chưa dứt, một khối kim bài bị Bắc Đường Diệp hung hăng ném tới trước mặt Bắc Đường Dực: “Bắc Đường Dực, người nhận ra cái này?”

Thị vệ theo hầu rất nhanh nhặt lên kim bài, trình Bắc Đường Dực xem qua, Bắc Đường Dực nhìn kỹ xem: “Đây là kim bài của bốn vương, vì sao lại ở trong tay đệ?”

“Vấn đề này hẳn là hỏi Bắc Đường Dực người mới đúng, vừa rồi ở tòa đại trạch ngoài thành, người cùng thám tử của Hạ Hầu Thần gặp nhau bị Nam Cung Quyết phát hiện, khối kim bài này chính là trong lúc giao thủ Nam Cung Quyết lạng lẹ từ trên người người tháo xuống .”

“Còn có, sau đó lại đến một gã Hắc y nhân giúp người, khi người suýt nữa giết chết Lạc Mộng Khê, nàng phản thủ cho người một kiếm, vết thương trên ngực người chính là chủ thủ của Lạc Mộng Khê tạo thành, đúng hay không?”

Bắc Đường Dực ánh mắt bình tĩnh, không hề gợn sóng, ngóng nhìn Bắc Đường Diệp một lát, từng chữ một trả lời: “Bốn vương ngược bị thương không phải Lạc Mộng Khê tạo thành, là bị một gã hắc y thích khách gây thương tích.....”

“Là thật Yến vương gia, thương thế của An Vương gia, thật sự là do thích khách tạo thành!” Bên cạnh thị vệ vội vã vì Bắc Đường Dực giải thích.

“nói như vậy, khi An Vương gia bị thương, các người tận mắt nhìn thấy!” Cũng đúng, những Hắc y nhân từ trong đại trạch bay ra cùng hoàng cung thị vệ võ công tương xứng, thị vệ An vương phủ, tất cả đều là theo trong quân đề bạt đi ra, thân thủ có thể so với thị vệ hoàng cung tương tự.

“không phải, lúc ấy.....”

“Bốn vương là ở An vương phủ bị thương, khi bị thương, chỉ có bốn vương cùng tên thích khách kia” Bắc Đường Dực thanh âm như trước thập phần bình tĩnh, làm cho người ta đoán không ra hẳn đến tội cùng suy nghĩ cái gì:

“Thích khách đâm bị thương bốn vương sau, thừa dịp bốn vương không chú ý, liền đào tẩu”

“Nhị hoàng huynh có hay không nhìn thấy bộ dáng của tên thích khách đâm người bị thương?” Bắc Đường Diệp hỏi không chút để ý: Người liên tiếp nói dối đi, chờ bốn vương tìm được chứng cứ, lại trị tội người cũng không muộn.....

Bắc Đường Dực ngóng nhìn Bắc Đường Diệp nửa ngày: “Tên thích khách kia tốc độ rất nhanh, võ công cực cao, sau khi đâm bị thương bốn vương, nhanh chóng xoay người thoát khỏi vương phủ, bốn vương không có thấy rõ bộ dáng hẳn.....”

“Khởi bẩm Yến vương, có thuộc hạ bẩm báo đã tìm được Tử quý phi được giấu ở trong An vương phủ!” một gã thoát nhìn như thủ lĩnh Ngự Lâm quân khoát tay áo, ngay sau đó, mặc hắc y, Tử quý phi bộ dạng giống như đang bị thương nặng, được hai gã thị vệ áp đến trước mặt Bắc Đường Diệp.

Bắc Đường Diệp dùng chân đá đá Tử quý phi đang hấp hối, lại ngẩng đầu nhìn phía Bắc Đường Dực: “Nhị hoàng huynh, người còn có gì để nói?”

Tử quý phi trước đó muốn thoát đi đại trạch, bị Thanh Nguyệt làm trọng thương, sau lại được người cứu đi, nay lại xuất hiện ở trong mật thất của An vương phủ người, thực rõ ràng, các người là đồng lõa: “Nhị hoàng huynh, có phải người tính chờ đại phu xem thương thế của người xong, lại xem cho nàng mới chịu thừa nhận?”

Người cùng Hạ Hầu Thần có quan hệ hợp tác, đối với người của hãn phái tới, chiếu cố như vậy, đương nhiên, nữ nhân này là con đường liên lạc duy nhất của các người, nếu nàng chết, liên hệ giữa các người, chỉ sợ cũng bị chặt đứt.

Bắc Đường Diệp không phải tâm ngoan thủ lạt, thích cười nhạo châm chọc người khác là ác nhân, nhưng là nay, Bắc Đường Dực phản bội làm cho lòng hãn đau đớn khó nhận.

Tình huynh đệ mười mấy năm của chúng ta, so ra vẫn kém hơn ngôi vị hoàng đế kia sao, trước kia người dạy ta võ công, dạy ta đạo lý làm người, đều là diễn trò hay sao.

Cho tới nay, ta đều nghĩ đến người là người tràn ngập chính nghĩa, tuy rằng người không hay nói, nhưng tâm địa chính trực, thiện lương, một lòng vì người khác suy nghĩ, lại vạn vạn không nghĩ tới, người vì ngôi vị hoàng

để, không tiếc cùng ngoại nhân cấu kết, tự mình hại chính huynh đệ, thân nhân mình.

Là Bắc Đường Diệp ta rất ngu ngốc, rất thiên chân, thế nhưng bị bề ngoài giả nhân giả nghĩa của người lừa lâu như vậy, nơi này là Kì Thiên, quốc gia của người, là nơi người từ nhỏ lớn lên, trong hoàng cung, có cha mẹ huynh đệ của người, bọn họ đều là người thân nhất của người.

Thế mà hiện tại, người lại cùng ngoại nhân hợp tác, nghĩ hết mọi biện pháp đối phó với chính thân nhân mình, người như thế nào nhẫn tâm, như thế nào hạ thủ được a.

“Khởi bẩm Yển vương gia, đây là bức thư tìm được ở ngăn tủ bí mật trong thư phòng của An Vương gia!” một gã ngự lâm quân cầm thư tín trong tay cung kính đưa dâng lên cho Bắc Đường Diệp, Bắc Đường Diệp tùy ý nhìn nhìn: “Đem tất cả chứng cứ, tiến cung trình Hoàng Thượng xem!”

Quản gia An vương phủ bị khống chế, Bắc Đường Dực lại thân chịu trọng thương nằm ở nơi này, hơn nữa Bắc Đường Diệp cùng Bắc Đường Dực là thân huynh đệ, thời điểm Bắc Đường Diệp còn chưa trở thành Vương gia, thường xuyên đến phủ tìm Bắc Đường Dực nói chuyện phiếm, thị vệ trong phủ cùng Bắc Đường Diệp rất quen thuộc.

Cho nên, đối với Bắc Đường Diệp mang đến Ngự Lâm quân, An vương phủ thị vệ mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng chưa nhận được mệnh lệnh, bọn họ cũng không có xung đột quá lớn, ngự lâm quân có thể thuận lợi tìm ra Tử quý phi, cùng với việc Bắc Đường Dực mưu phản là căn cứ chính xác.

“Người tới, đem Bắc Đường Dực áp giải đến hoàng cung, để cho Hoàng Thượng tự tay xử trí!” Bắc Đường Diệp ra lệnh một tiếng, ngự lâm quân nhận lệnh xông lên, muốn bắt Bắc Đường Dực.

“Nơi này là An vương phủ, ai dám làm càn!” Vài tên An vương phủ thị vệ đột nhiên giơ lên trường kiếm, chặn trước mặt ngự lâm quân.

An vương Bắc Đường Dực tay cầm trọng binh, cận vệ bên người hẳn, đều là người trong quân doanh, chỉ nghe theo sự sai khiến của một mình Bắc Đường Dực hẳn, nay có người dám động đến Vương gia đang trọng thương của bọn họ, bọn họ sao lại bỏ mặc.

Ngự lâm quân nhân số đông, võ công không sai, nhưng thị vệ An vương phủ đại bộ phận xuất thân từ quân doanh, thân thủ cũng không kém, nếu song phương giao thủ, trong khoảng thời gian ngắn không thể phân ra thắng bại, cho dù thắng bại có được phân ra thì cũng là lưỡng bại câu thương!

một bên muốn bắt Bắc Đường Dực, một bên muốn bảo vệ Bắc Đường Dực, hai bên nhân mã không ai chịu yếu thế, tình hình hết sức căng thẳng.

“Khụ khụ khụ.....” Bắc Đường Dực ho nhẹ vài tiếng, chậm rãi đứng lên: “Các người lui ra!”

“Vương gia!” Thị vệ An vương phủ không cam lòng: Ngự lâm quân là tới bắt ngài a!

“Lui ra, đây là mệnh lệnh!” Bắc Đường Dực tăng thêm ngữ khí, không giận tự uy!

“Dạ!” An vương phủ thị vệ thu hồi kiếm trong tay, lui tới một bên, ngự lâm quân bước nhanh tiến lên, đem trường kiếm đặt lên cổ Bắc Đường Dực, Bắc Đường Diệp lên tiếng: “An Vương gia, theo bốn vương đến hoàng cung một chuyến đi!”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệt Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Thiết Kế Lẫn Nhau

Biết được Bắc Đường Dực cùng Hạ Hầu Thần cấu kết gian tế, Kì Hoàng đã ra lệnh phong tỏa kinh thành, các ngã tư đường đều đứng đầy các Kì Thiên thị vệ, cho dù Tây Lương thám tử muốn cứu người cũng không thể.

Bây giờ sắc trời còn sớm, sao mai còn chưa mọc, dân chúng đều ngủ say, cuối đường có vài thị vệ không người nào nhìn tới.

Hơn nữa, Bắc Đường Dực cũng là tự nguyện cùng Bắc Đường Diệp vào cung, một đường thông suốt, không phát sinh cái gì.

Nhiệm vụ của bọn thị vệ, chính là bảo đảm Bắc Đường Dực thuận lợi vào cung, thấy đã đến hoàng cung, bọn thị vệ liếc mắt nhìn nhau một cái, rất nhanh biến mất ở cuối đường.

Vù vù, gió thổi tung tuyết hai bên đường, tung bay lên trên đường, trừ việc đó ra, ngã tư đường trống rỗng, im ắng, giống như chưa từng có người xuất hiện qua.

Nam Cung Quyết ở ngoài cửa đem kim bài cho Bắc Đường Diệp, vốn định cùng Lạc Mộng Khê trở về biệt viện, mà trận khói trắng vừa rồi làm Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết cả người đầy bụi, hai người thích sạch sẽ, có nhiều bụi ở trên người như vậy, vô cùng không thoải mái.

Nhưng Bắc Đường Diệp lấy miếng kim bài, đem miệng vết thương chỉ chứng quái nhân hút máu để Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê làm chứng, cho nên, hai người không về biệt viện, bảo thị vệ đi biệt viện lấy quần áo tắm rửa, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê cùng đám người Thanh Nguyệt vào cung.

Trời còn chưa sáng, bọn họ vào cung chưa đến nơi khác, trực tiếp đi Thanh Nguyệt cung, các cung nữ Thanh Nguyệt cung đưa Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê ra thiên điện.

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê tắm rửa xong, cầm theo quần áo đến Thanh Nguyệt cung.

“Mộng Khê, trời sắp sáng, nàng ngủ một chút, chờ Kì Hoàng triệu kiến, bốn vương sẽ gọi nàng!” Chuyện gian tế vẫn chưa hoàn toàn điều tra rõ, Nam Cung Quyết sẽ không để Lạc Mộng Khê cách hẵn quá xa.

Lạc Mộng Khê có thai, võ công tất nhiên là không bằng trước, vì để tiêu bảo bảo khỏe mạnh, nàng cũng không thể vận công quá mức, lỡ như gian tế cùng Hạ Hầu Thần đánh chủ ý lên Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê rơi vào nguy hiểm, Nam Cung Quyết hối hận cũng không kịp.

Lạc Mộng Khê có thai, thể lực vốn không bằng trước, hơn nữa nửa đêm đánh nhau, nàng quả thật mệt mỏi: “Được, đến lúc đó chàng nhớ gọi ta dậy.”

Nằm lên giường không lâu, Lạc Mộng Khê liền tiến vào mộng đẹp, Nam Cung Quyết không nghỉ ngơi, ngồi bên giường giúp Lạc Mộng Khê đắp chăn, dịch dịch góc chăn, nhìn dung nhan xinh đẹp của Lạc Mộng Khê.

Trong phòng rất ấm, dĩ nhiên là nhờ bồn than, cùng tảng đá ấm áp ở biệt viện hoàn toàn khác nhau, Lạc Mộng Khê ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn bị hơi nóng làm hồng lên.

Nam Cung Quyết sai người đem một nửa than trong bồn đi, lại hơi hé cửa sổ, làm không khí trong lành bên ngoài chậm rãi tiến vào hòa cùng hơi nóng bên trong, sắc hồng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Mộng Khê chậm rãi biến mất.

Chuyện Tử quý phi là Tây Lương thám tử có chứng cứ vô cùng xác thực, Ngự Lâm quân đem nàng áp giải vào cung, không cần phán xét, trực tiếp giải thẳng vào đại lao, An vương Bắc Đường Dực được “mời” đi Ngự thư phòng, Kì hoàng muốn đích thân thăm vấn.

Thăm vấn An vương, phải có nhân chứng vật chứng, vật chứng ở trong tay Bắc Đường Diệp, về phần nhân chứng, ở Thanh Nguyệt cung.

“Lạc vương gia, Lạc vương phi, An vương đã đến, Hoàng Thượng mời hai vị qua Ngự thư phòng.” Ngoài cửa truyền đến tiếng bẩm báo cung kính của thị vệ, Nam Cung Quyết nhìn Lạc Mộng Khê ngủ say, không đành lòng đánh thức nàng.

“Quyết ca ca, Mộng Khê tử tử, Thanh Nguyệt cũng đi Ngự thư phòng, không bằng chúng ta cùng nhau đi.” Cửa phòng bị đẩy ra, thanh âm vui vẻ của Thanh Nguyệt đánh thức Lạc Mộng Khê: “Kì hoàng tuyên chúng ta đi Ngự thư phòng.”

Lúc Thanh Nguyệt đẩy cửa tiến vào, cảm thấy một đạo khí lạnh lùng bắn lên người nàng, nhìn không được rùng mình một cái, nhìn khắp nơi, chưa phát hiện luồng khí kia đến từ chỗ nào: Vừa rồi là ảo giác sao?

Lơ dăng ngẩng đầu, thấy cửa sổ hé mở, Thanh Nguyệt nhẹ nhàng thở ra: nguyên lai là cửa sổ mở ra, khó trách nàng thấy lạnh.

Đã biết nguyên nhân nàng lạnh, Thanh Nguyệt liền yên lòng: “Đúng vậy, Mộng Khê tử tử, Hoàng Thượng đã phái người đến gọi chúng ta, chúng ta đi nhanh, không cần trì hoãn thời gian.” Để gian tế chạy, cố gắng của chúng ta chẳng phải là bị hủy hoại trong chốc lát.

Lạc Mộng Khê xoay người xuống giường, mặc quần áo xong, Thanh Nguyệt liền kéo nàng chạy nhanh tới Ngự thư phòng, Nam Cung Quyết bị bỏ qua một bên, ở phía sau hai người bước đi nhàn nhã thong dong.

Thanh Nguyệt hưng phấn lôi kéo Lạc Mông Khê thỉnh thoảng cảm thấy sau lưng có gió lạnh thổi đến, theo bản năng kéo quần áo, trong lòng có chút buồn bực: tại sao chỉ có ta cảm giác được gió lạnh, Mông Khê tỷ tỷ lại không cảm thấy.

Đến Ngự thư phòng, bên trong chỉ có Kì hoàng, An vương Bắc Đường Dực, Yến vương Bắc Đường Diệp ba người, Nam Cung Quyết, Lạc Mông Khê, Thanh Nguyệt lamg lễ với Kì hoàng.

Kì hoàng đem khối kim bài lên trước mắt, nhìn chữ khắc trên kim bài, than nhẹ một tiếng:

“Bắc Đường Dực, nay chứng cơ vô cùng xác thực, người còn gì để nói?” Năng lực của người xác thực là bằng và trên Thái tử, Trẫm biết, người so với hãn cang thích hợp làm Hoàng đế Kì Thiên quốc.

Cho dù không có đại thần như Thượng Thư, Trẫm cũng đã muốn lập người làm Thái tử, Dục nhi làm người lương thiện, am hiểu ý người, sẽ không phản đối quyết định, Trẫm vốn định tìm thời cơ thích hợp khuyên hãn, sau đó lập người làm Thái tử.

Cũng không ngờ, người ra tay trước một bước, vì ngôi vị Hoàng đế, cấu kết người ngoài đối phó thân nhân cùng quốc gia mình, Trẫm làm sao có thể đem giang sơn đến trong tay người, người tâm ngoan thủ lạt như thế

Gương mặt An vương lạnh lùng, đáy mắt lạnh băng không một gợn sóng: “Phụ hoàng, nếu nhi thần nói, vết thương ngay ngực đều không phải Lạc vương phi làm, mà là do thích khách gây nên, phụ hoàng có tin hay không?”

“Nhị hoàng huynh, lý do này người đã nói đến tám trăm lần!” Bắc Đường Diệp có chút không kiên nhẫn.

“Lạc Mộng Khê sử dụng chủ thủ là Lạc vương phủ đặc chế, miệng vết thương cùng chủ thủ đó hoàn toàn khác nhau, nếu Nhị hoàng huynh không phục, thì mời Thái y nghiệm thương cho Nhị hoàng huynh, xem xem vết thương ngay ngực Nhị hoàng huynh có phải là do chủ thủ của Mộng Khê hay không...”

“Theo Bốn vương biết, lúc trước, Tử quý phi gả đến Kì Thiên, là muốn đưa Nhị hoàng huynh làm Vương phi, sau lại nghe nói tại triều đình Tử quý phi nói thẳng là muốn gả Phụ hoàng làm Quý phi, không thương lượng...”

Bắc Đường Dực, vợ tuồng này là người cùng Tử quý phi thông đồng đi.

Ánh mắt Tử quý phi nhìn Bắc Đường Dực vừa yêu vừa hận, xem ra Tử quý phi là thật thích Bắc Đường Dực.

Mà Bắc Đường Dực vì ngôi vị Hoàng đế, lợi dụng Tử quý phi tiếp cận Phụ hoàng, nhân cơ hội tìm hiểu xem thái độ Phụ hoàng đối với việc lập lại Thái tử, phát hiện Phụ hoàng sẽ không truyền ngôi vị Hoàng đế cho mình, liền nổi lên ác ý, cấu kết ngoại nhân, giết hại thân nhân của mình.

“Đàm Tử Kinh không phải phu nhân Bốn vương, cho nên Bốn vương mới cự tuyệt nàng, về phần ngôi vị Hoàng Đế....” Bắc Đường Dực nhẹ nhàng lắc đầu: “Cho tới bây giờ Bốn vương cũng không muốn!”

“Ngôi vị Hoàng đế không muốn, nữ nhân không cần, vậy người muốn cái gì?” Với lời nói Bắc Đường Dực, Rõ ràng là Bắc Đường Diệp không tin, hỏi mang theo tia trào phúng.

không để ý đến Bắc Đường Diệp, Bắc Đường Dực đem ánh mắt dời đến Nam Cung Quyết: “Lạc vương gia, chủ thủ của Lạc vương phi là do Vương phủ chế tạo, trên đời này có một cái giống nhau như đúc hay không?”

Mặt Bắc Đường Dực đầy chính khí, mắt sáng như đuốc, tuy hiện tại thân phận hèn là người bị tình nghi, nhưng khí thế hèn không thua bất luận kẻ nào.

Nam Cung Quyết cầm lấy chủ thủ trong tay Lạc Mộng Khê, nhìn thẳng Bắc Đường Dực: “Kỳ thật, cùng là chủ thủ, của Lạc vương phủ chỉ dùng khuôn kiếm đúc thành, mỗi chủ thủ trừ ký hiệu của Lạc vương phủ còn có đánh số.”

Bắc Đường Dực không nói gì, ý bảo Nam Cung Quyết tiếp tục, Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp cũng bị Nam Cung Quyết làm có chút mơ hồ: Hai người bọn họ thật không biết, cùng là chủ thủ, thế nhưng có hoa văn.

“Cái chuôi thanh chủ thủ của Mộng Khê có chữ nhất, còn bốn thanh khác, cũng chính là nhị, tam, tứ, ngũ, được Bốn vương thưởng cho thị vệ có công lớn, hỗn loạn một phen, chủ thủ khắc chữ lục ở trong tay Yến vương.”

“Ý tứ Lạc vương gia, lục chủ thủ được chế tạo cùng miệng vết thương giống nhau.” Thanh âm Bắc Đường Dực thực bình tĩnh, giống như hỏi lại giống như khẳng định.

“Có thể nói như vậy.” Ánh mắt Nam Cung Quyết thâm thúy quét lên người Bắc Đường Dực, Bắc Đường Diệp, Kì Hoàng, khóe miệng cười quỷ dị, biến mất trong nháy mắt.

“Nam Cung Quyết, nguyên lai là người đưa chủ thủ cho Bốn vương cũng không phải là độc nhất vô nhị.” Là cái thứ sáu, là cái chủ thủ cuối cùng, sớm biết như vậy, Bốn vương liền chọn cái chủ thủ khác.

Bắc Đường Diệp thế nhưng lại so đo chuyện này: “Nam Cung Quyết, trở lại Thanh Tiêu, người phải vì Bốn vương chế tạo một cái chủ thủ sắc bén hơn, hơn nữa, nhất định phải là độc nhất trên đời....”

“Lạc vương gia, không biết chủ thủ này là chủ thủ thứ mấy?” Bắc Đường Dực lấy chủ thủ từ trong ngực ra, lại cùng chủ thủ của Lạc Mộng Khê giống nhau như đúc, rõ ràng là hai chủ thủ từ một khuôn kiếm đúc ra.

Nam Cung Quyết liếc mắt một cái, mâu quang hơi trầm xuống: “không biết An vương gia lấy chủ thủ này từ đâu?”

“Bốn canh giờ trước, thích khách đâm Bốn vương bị thương dùng thanh chủ thủ này.....”

“Nhị hoàng huynh, theo ý người, thích khách kia đâm người bị thương, trộm kim bài của người, sau đó giả họa cho người.”

Đại trạch gặp thích khách là ở hai canh giờ trước, theo lời Bắc Đường Dực, hẳn đã gặp chuyện trước: “Nhị hoàng huynh, bốn canh giờ trước đã bị thương, vậy sao lâu như vậy mới băng bó miệng vết thương?”

Này không khớp với sự thật, nói dối cũng không tốt, võ công Bắc Đường Dực cao như vậy, làm sao có thể không có năng lực phản kháng bị người đâm một kiếm.

“Lúc ấy Bốn vương đang nghỉ ngơi ở nội thất, nghe được ngoài phòng có động tĩnh, liền đi xem xét, nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đưa lưng về phía Bốn vương, Bốn vương tò mò vì sao hẳn lại xuất hiện trong này, liền tiến lên hỏi.”

“Ai ngờ, Bốn vương vừa đến sau lưng hẳn, người nọ đột nhiên xoay người, đâm Bốn vương một kiếm, còn đánh Bốn vương một chưởng..”

“Khi Bốn vương dùng chưởng lực công kích lại thì người nọ chạy thoát rất nhanh, Bốn vương liền muốn kêu thị vệ, lại thấy toàn thân vô lực, chủ thủ kia có thuốc tê..” Chờ thị vệ phát hiện Bốn vương đã là hai canh giờ sau.

Nhìn Bắc Đường Dực chính khí đầy người, không giống nói dối, chẳng lẽ tất cả đều là người khác thiết kế, bên ngoài Đại trạch, hấp huyết quái nhân kia bị ta đâm một kiếm là cố ý, mục đích là hãm hại Bắc Đường Dực.....

“Nhị hoàng huynh, thích khách kia làm sao lại ngốc đến nỗi bỏ lại chủ thủ ở trên người người?” Nếu muốn hãm hại, thì sạch sẽ tất cả, bắt quá lưu lại dấu vết thôi.

“Chủ thủ Phụ hoàng ngự ban, Bốn vương vẫn đem theo bên người, lần này, là làm lẫn lộn tầm mắt thích khách.” Bị hấn nghĩ là hung khí mang đi, Bốn vương mới có thể lưu lại hung khí chân chính.

“An vương gia có thể cho Bốn vương nhìn chữ trên chủ thủ được không?” Nếu là chữ nhị, tam, tứ, ngũ gì đó thì hung khí kia là của thị vệ Lạc vương phủ, hoặc là, thị vệ Lạc vương phủ bị người giết, chủ thủ bị lấy đi hãm hại An vương.

Nếu chủ thủ là chữ lục, vậy hung khí chính là.....

Nam Cung Quyết cầm lấy chủ thủ trên tay Bắc Đường Dực, nâng mắt lên nhìn: “Chủ thủ là chữ lục”

“Làm sao có thể? Nam Cung Quyết, người không nhìn lầm?” Bắc Đường Diệp không thể tin, thân ảnh màu lam nháy mắt đi đến trước mặt Nam Cung Quyết, đoạt lấy chủ thủ: “Nói Bốn vương biết, chữ khắc ở chỗ nào?”

Nam Cung Quyết đem hai thanh chủ thủ đến cùng nhau, chỉ vào trên chuôi kiếm: “Ở đây.”

Bắc Đường Diệp nhìn chủ thủ khắc chữ, cả người giống như bị hư thoát, khí lực toàn thân biến mất trong nháy mắt: “Cái chuôi chủ thủ này

tuy là củ Bốn vương, nhưng Bốn vương tuyệt không có hãm hại Nhị hoàng huynh.”

Bắc Đường Dực thản nhiên nhìn Bắc Đường Diệp, liếc mắt một cái: “Lúc ấy sắc trời thực tối, Bốn vương nhìn thấy thân ảnh ở cửa sổ, chỉ cảm thấy giống Hoàng đệ lại không biết vì sao Hoàng đệ ban đêm lại tiến An vương phủ, liền yên tâm đi qua.”

Cho nên, thích khách kia mới có thể công kích Bốn vương thành công, hoàng thất Kì Thiên luôn luôn hòa thuận, ai lại hoài nghi huynh đệ ruột của mình ban đêm vào phủ hãm hại mình, trừ phi người kia có tư tâm, mới có thể hoài nghi người khác.

“Bắc Đường Diệp, bốn canh giờ trước ngươi ở đâu?” Kì hoàng lạnh giọng hỏi, không giận tự uy.

“Nhi thần ở Bích Vân cung nghỉ ngơi!” Hắc nói là sự thật, lại có chút lo lắng không đủ rõ ràng.

“Có chứng cứ gì?” Làm việc phải chú ý chứng cứ.

“Lúc ấy, bóng đêm thâm trầm, nhi thần lại không nạp phi, trong phòng ngủ dĩ nhiên chỉ có mình nhi thần....”

“Là không ai có thể chứng minh ngươi ở Bích vân cũng lúc đó.” Nghe ngữ khí Kì hoàng sắp tức giận.

“Kỳ thật, muốn chứng minh người tập kích nhi thần có phải Tứ hoàng đệ hay không rất đơn giản, lúc đó nhi thần đánh hắc một chưởng là mmai ban chỉ.

An vương Bắc Đường Dực cười ban chỉ trên tay ra, ban chỉ này ở ngoài cùng với ban chỉ của hắc giống nhau, vật thể phát sáng, ngọc thượng đẳng,

ngón tay An vương vừa động, cũng không biết hấn làm thế nào, mà ban chỉ bóng loáng thế nhưng thoát ra một châm dài.

“Nếu Tứ hoàng đệ không phải là hung thủ, trước ngực trái hướng về phía trước ba tấc sẽ không có châm khổng.” Bắc Đường Dực chuyển ánh mắt hướng Bắc Đường Diệp, giọng như nói: “Tứ hoàng đệ, dám cho chúng ta nhìn ngực trái của người không?”

“Mộng Khê, Thanh Nguyệt, ở đây đã không có chuyện gì, tối hôm qua xảy ra nhiều chuyện, các người không ngủ tốt, về Thanh Nguyệt cung nghỉ ngơi đi.” Bắc Đường Diệp là Yến vương Kì Thiên quốc, cởi áo ở đây cho người ta xem lại là nữ tử thì không ổn.

Tâm tư Thanh Nguyệt xoay nhanh: “Diệp ca ca cùng Dực ca ca muốn chứng minh trong sạch, lại đều bị thương, Mộng Khê tỷ, bây giờ trời cũng đã sáng, chúng ta về Thanh Nguyệt cung ăn điểm tâm đi, người có thai, đứa bé cũng không thể bị đói.

“Thanh Nguyệt, chiếu cố Mộng Khê cho tốt.” Nam Cung Quyết thận trọng dặn dò, bây giờ Mộng Khê cùng cực căng là quan trọng nhất.

“Quyết ca ca yên tâm đi, Thanh Nguyệt nhất định sẽ chiếu cố Mộng Khê tỷ thật tốt.”

Lạc Mộng Khê, Thanh Nguyệt đi rồi, Kì hoàng nhìn Bắc Đường Diệp: “Dực nhi đã nói rồi, Diệp nhi....” Ở đây chỉ có bốn người chúng ta, người không cần lo lắng, có thể chứng minh mình trong sạch.

“Cái kia.....Cái kia.....” Bắc Đường Diệp do dự một lúc, cuối cùng hạ quyết tâm: “Ngực trái của nhi thần có châm khổng, nhưng là không phải của Nhị hoàng huynh, mà là ngoài đại trạch, nhi thần đuổi theo tên hắc y nhân bị hấn ban tặng.....”

Lúc hăn tự sát, nhi thần tiến lên ngăn cản, ai ngờ hăn lại đánh nhi thần một chưởng, lúc ấy hăn không có khí lực, một chưởng đó cũng không đau, nhi thần lúc ấy còn cười hăn khốn thú chi đâu, cũng không nghĩ, ý đồ hăn không phải là giết nhi thần mà là hãm hại nhi thần.

“Nếu Phụ hoàng không tin, có thể đi hỏi thị vệ đêm nay theo nhi thần.....”

“Nói như vậy, trên ngực trái người, thật sự có châm không?” Kì Hoàng mở lời hỏi.

“Đúng vậy, nhưng mà.....”

“không cần nói tại sao, khó trách, hôm nay người bắt Dực nhi lại kiêu ngạo như vậy, thái độ ác liệt, nguyên lai là người thiết kế Dực nhi.....”

“không phải, Phụ hoàng, không phải như vậy....nhi thần....nhi thần cũng là bị hãm hại...”

“Câm miệng, Trẫm tự có định đoạt.” Kì Hoàng tức giận đánh gãy lời nói Bắc Đường Diệp: “Người đâu, An vương, Yến vương đều có đều có hiềm nghi, đem hai người vào đại lao, chọn ngày thẩm vấn lại.”

“Phụ hoàng, nhi thần oan uổng thật, phụ hoàng....” Bắc Đường Diệp nắm quần áo Kì Hoàng, lại bị Kì Hoàng đá qua một bên, “Còn thất thần cái gì, đem bọn họ giải xuống.”

“Phụ hoàng....Phụ hoàng.....”

Yến vương Bắc Đường Diệp vội vã biện bạch cho mình, An vương Bắc Đường Dực lại thực im lặng đi theo thị vệ đến đại lao.

Trong phòng chỉ còn hai người Kì hoàng và Nam Cung Quyết, Kì Hoàng thở dài thật mạnh: “Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh a.”

“Chuyện An vương cùng Yến vương, Hoàng Thượng không thấy rất kỳ quái sao?” Hai người thiết kế lẫn nhau, lại lưu lại chứng cứ chứng minh đối phương là hung thủ.

Kì Hoàng đi tới bàn ngồi xuống: “Quyết nhi nói, sao Trẫm lại không biết, chỉ là, chứng cứ vô cùng xác thực, Trẫm chỉ có thể làm như vậy. Quyết nhi, người sẽ giúp Trẫm sao?”

Vấn nghĩ là Kì Thiên hoàng thất không giống người thường, huynh đệ quan hệ hòa hợp, không tranh đấu, lại không ngờ, dù sao cũng là hoàng thất, cùng dân chúng bình thường không giống nhau.

Lúc Nam Cung Quyết trở lại Thanh Nguyệt cung, Thanh Nguyệt cùng Lạc Mộng Khê đang ăn điểm tâm, thấy Nam Cung Quyết trở lại, vội vàng sai cung nữ lấy thêm bát đĩa.

“Sự tình xử lý thế nào?” Lạc Mộng Khê quan tâm tình thế phát triển hỏi, Thanh Nguyệt cung quan tâm, nàng thích Bắc Đường Diệp nhưng lại bị dính vào sự kiện này.

“Bắc Đường Diệp cùng Bắc Đường Dực đều vào địa lao.” Lời này vừa nói ra, Lạc Mộng Khê cùng thanh nguyệt không còn hưng trí ăn điểm tâm: Sự tình ngày càng phức tạp, nhưng là, cách chân tướng hẳn là cũng không còn xa.

Bắc Đường Diệp cùng Bắc Đường Dực đều bị đói, chúng ta ăn nhanh chút, ăn xong sẽ đưa cơm cho bọn hắn.” Cơm tù khó ăn như vậy, cái tên Bắc Đường Diệp luôn soi mói khẳng định không ăn vô.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Nam Cung Quyết, lúc Thanh Nguyệt, Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết mang theo đồ ăn vào đại lao, Bắc Đường Diệp đang than thở: Cơm cứng như vậy, ăn như thế nào, mà nếu không ăn, sẽ bị đói...

“Bắc Đường Diệp, bọn ta đem thứ tốt cho ngươi.” Ngục tốt mở cửa lao ra, Thanh Nguyệt đem đồ ăn đi vào, lấy thức ăn ra đặt lên bàn, Bắc Đường Diệp đều chảy nước miếng: “Nhiều đồ ăn như vậy, Bốn vương nhất định phải ăn một bữa no đủ.”

Trước kia, mỗi ngày đều cầm y ngọc thực, Bắc Đường Diệp ăn không thấy ngon, hôm nay vào đại lao, nhìn cơm tù, mới biết, chính mình trước kia sống ngày tháng thần tiên.

“Bắc Đường Diệp, ngươi từ từ ăn, Bốn vương đi xem Bắc Đường Dực.” Nam Cung Quyết nói Bắc Đường Diệp xong định rời đi.

“Nam Cung Quyết, ngươi có tin Bốn vương bị oan uổng hay không?” Nam Cung Quyết là bằng hữu tốt nhất của Bắc Đường Diệp, hẳn không hy vọng Nam Cung Quyết cũng hiểu lầm hẳn.

Nam Cung Quyết dừng bước chân lại, mỉm cười: “Nếu Bốn vương không tin, hôm nay cũng sẽ không mang đồ ăn đến cho ngươi.”

“Vậy là tốt, không có việc gì, ngươi đi xem Nhị hoàng huynh đi.” Lâm vào nghịch cảnh, cần nhất là người khác tin tưởng mình, Nam Cung Quyết là hảo bằng hữu của Bắc Đường Diệp, hẳn tin mình trong sạch, vậy là đủ rồi.

Huống chi, với hiểu biết của Bắc Đường Diệp với Nam Cung Quyết, hẳn chắc chắn sẽ không ngồi yên, nói không chừng đã âm thầm điều tra việc này, chính mình không cần gấp gáp, chờ ngày ra khỏi đại lao là được.

Chỉ là, đại lao này, không nói đến mùi khó ngửi, mà cơm cũng quá khó ăn, Bốn vương không muốn lúc mình ra ngoài, cả người đầy mùi hôi còn bị đối diện xanh xao vàng vọt, Bốn vương dung nhan anh tuấn tiêu sái, hàng vạm cô nương mê đắm, chẳng phải là hủy hoại hình tượng trong chốn lát.....

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê đem theo hộp thức ăn đi vào chỗ Bắc Đường Dực, Bắc Đường Dực đng im lặng ăn cơm, nhìn hăn biểu tình như không cảm thấy cơm tù khó ăn.

“Dực huynh, Bốn vương đem đồ ăn cho ngươi.” Lạc Mộng Khê đem hộp thức ăn để trước mặt Bắc Đường Dực, nhẹ nhàng mở ra, mùi bay đầy mũi: “Đa tạ.”

“Cơm tù này ngươi cũng ăn được, tên Bắc Đường Diệp kia, khóc la không ăn.” Nam Cung Quyết trêu ghẹo: “Nếu Thanh Nguyệt không lấy đồ ăn đến cho hăn, chắc hăn sẽ chết đói trong này....”

“Quyết, Bốn vương biết ngươi cùng Tứ đệ giao hảo, Bốn vương cũng không muốn lôi Tứ hoàng đệ ra, chính là tình huống lúc đó.....”

“Bốn vương biết.” Nam Cung Quyết ngồi đối diện Bắc Đường Dực, “Kỳ thật, ăn ngay nói thật đối với ngươi đều tốt, sự thật sẽ không che dấu được, một ngày nào đó, sự tình sẽ điều tra ra manh mối.....”

“Các ngươi nói chuyện đi, ta đi xem Thanh Nguyệt cùng Bắc Đường Diệp.” Biết hai người muốn nói một số bí mật, Lạc Mộng Khê liền thức thời rời đi: đi xem Bắc Đường Diệp cùng Thanh Nguyệt có phát triển cảm tình hay không...

“Dực, ở Ngự thư phòng, ngươi từng nói ngôi vị Hoàng Đế cùng Tử quý phi cũng không phải là điều ngươi muốn, vậy ngươi muốn cái gì?”

Đối với Bắc Đường Dực luôn luôn lãnh khốc, Nam Cung Quyết thực có chút tò mò, giống như Bắc Đường Dực cũng cảm thấy tò mò đối với Nam Cung Quyết.

“Quyết, trước kia, mỗi ngày ngươi đều cau có mặt mày, cả người đầy ưu thương, hơn nữa, Bốn vương chưa từng thấy ngươi cười qua.”

“Hiện tại, tuy rằng người ít cười, nhưng Bốn vương có thể thấy trong mắt người, ý cười là xuất phát từ nội tâm, là chân thực, mấy tháng không gặp gần gũi, người làm sao có thể có biến hóa lớn như vậy?”

Hơi thở ưu thương hoàn toàn biến mất không thấy, lại chính khí đầy người, hơn nữa, rõ ràng là người không gần nữ sắc, hiện tại chẳng những thành thân, còn có đứa bé, mấy tháng sau sẽ làm phụ thân.

“Bởi vì có Mộng Khê.” Chuyện tình của hắn và Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết không giấu diếm, “Trước khi gặp Mộng Khê, cuộc sống của Bốn vương chỉ có hai màu đen trắng, có Mộng Khê rồi, cuộc sống của ta mới đầy màu sắc, muôn màu muôn vẻ, là Mộng Khê làm cho ta biết, trên đời này còn có màu hồng, bọn ta còn có thể tạo ra nhiều màu sắc khác.”

“Hiện tại, tỉ mỉ nghĩ lại, hơn mười năm cuộc sống đều hư vô, cùng người mình yêu một chỗ mới là cuộc sống hạnh phúc chân chính.”

Lơ đãng nhìn sang, thấy ánh mắt Bắc Đường Dực có chút âm đảm, Nam Cung Quyết vội nói sang chuyện khác: “không nói Bốn vương và Mộng Khê, Dực, nói người đi, người còn chưa trả lời vấn đề của Bốn vương, điều người muốn là cái gì?”

Bắc Đường Dực đem chum rượu uống cạn: “Kỳ thật, ý Bốn vương cũng giống như người, kiếp này, chỉ cầu có thể tìm một nữ tử yêu thương, vui vẻ sống cuộc sống này.....” Con cháu thành đàn, mới là cuộc sống mỹ mãn.

“Vậy hiện tại người đã tìm được nữ tử có thể khiến người động tâm rồi sao?”

Bốn vương đã tìm được rồi, tương lai không lâu, Bốn vương, Mộng Khê, còn có bọn tiểu bảo bảo, sẽ là một nhà hạnh phúc.

Bắc Đường Dực đưa ánh mắt nhìn về phía xa, xuyên qua tầng tầng lớp lớp bức tường, trông thấy thân ảnh kia màu trắng tuyết, mái tóc đen theo

gió bay, áo choàng màu trắng dưới ánh mặt trời chiếu xuống sáng lấp lánh.

Tiểu hồ ly màu đỏ rực nằm trong lòng mở to đôi mắt đen lúng liếng nhìn về phía hăn, giống như sợ hãi, lại giống như khiêu khích, thân ảnh kia đứng dưới tuyết trắng chói mắt như vậy, như vậy câu hồn người.

“Dực.. Dực.... Suy nghĩ cái gì?” Nam Cung Quyết kêu gọi đánh gãy suy nghĩ bay đến chín tầng của Bắc Đường Dực, “không có gì, nghĩ tới một số chuyện cũ.”

“Bốn vương nhìn vẻ mặt vừa rồi của ngươi, rõ ràng là nghĩ đến người trong lòng.” Lời nói Nam Cung Quyết mang theo trêu chọc, “Ngươi có người trong lòng rồi đi? Nàng là ai?” Nữ tử trẻ tuổi Kì Thiên quốc, trừ Thanh Nguyệt ra, Bốn vương đúng là không biết vài người.

“Nữ tử kia, ngươi không biết.” Bắc Đường Dực trả lời có lệ, cúi đầu ăn cơm.

“Chính vì không biết, nên Bốn vương mới càng muốn biết.” Xem xem nữ tử nhà ai mới có thể lọt vào mắt xanh của An vương.

“Bốn vương còn chưa biết nàng đối với Bốn vương thái độ thế nào, cho nên, việc này không nên rêu rao.” Bắc Đường Dực tiếp tục có lệ, “Hiện giờ là mùa đông, trong đại lao ẩm ướt, Mộng Khê đang có thai, không thể ở lâu”

Nam Cung Quyết vô cùng để ý Lạc Mộng Khê, chỉ cần lấy nàng làm lý do, tuyệt đối có thể đuổi Nam Cung Quyết đi.

“Cám ơn đã nhắc nhở, Bốn vương đi trước, ngày khác lại đến xem ngươi.” Nơi này quả thật là rất ẩm ướt, ở lâu đối với thân thể Mộng Khê không tốt.

“Mông Khê, Mộng Khê..... Bắc Đường Diệp dùng xong thức ăn chưa?” Nam Cung Quyết vội vàng chạy đi tìm Lạc Mộng Khê.

Bắc Đường Dực dùng ăn lắng nghe bên kia nói chuyện: “Bắc Đường Diệp, người từ từ ăn, Bốn vương cùng Mộng Khê về biệt viện trước điều tra sự việc, sớm rửa sạch oan khuất cho người...” Chương 121.5:

Ngay sau đó, liên vang lên tiếng bước chân Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê rời đi: “Nam Cung Quyết, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Bằng không, làm sao lại vội như vậy.

“không có, Bốn vương mệt mỏi, muốn về nghỉ ngơi sớm một chút.” Nam Cung Quyết trả lời nhẹ nhàng băng quơ, Bắc Đường Dực không tiếng động cười yếu ớt, nếu người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ há hốc mồm nửa ngày: Vương gia mặt lạnh Bắc Đường Dực lại nở nụ cười, chuyện này cũng quá là bất khả tư nghị....

Chuyện Bắc Đường Dực, Bắc Đường Diệp rắc rối phức tạp, trừ bỏ hai người chỉ trích lẫn nhau, không tìm ra manh mối khác, chỉ có thể chờ người đó lại ra tay, bọn họ mới có thể nắm giữ tình huống, cục diện bị động này, Kỳ Hoàng thực không thích, cũng không tiếp thu nổi.

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê trở lại biệt viện, ở bể tắm tắm rửa một cái, xác nhận hàn khí trong cơ thể Lạc Mộng Khê đã được nước ấm hấp thu hoàn toàn, Nam Cung Quyết mới yên tâm ôm Lạc Mộng Khê về phòng.

Tối hôm qua hai người cũng chưa nghỉ ngơi, bây giờ rảnh rồi, tự nhiên phải nghỉ ngơi cho đủ, nằm ngủ một ngày, khi trời tối mới tỉnh lại, thật sự là thần khí thanh sáng, tinh lực tràn trề.

Thị vệ báo, người trong cung đến đưa bọn họ vào cung, cũng nói trong cung cũng đã chuẩn bị chỗ ở, trước khi chuyện gian tể được điều tra rõ, bọn họ có thể ở trong cung.

Dùng qua bữa tối đơn giản, Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết ngồi xe ngựa vào Hoàng cung, đèn trong /ngự thư phòng sáng, Kì Hoàng đang ngưỡng mi suy nghĩ, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê ở trước Ngự thư phòng gặp Thái tử Bắc Đường Dục đang tản bộ trong cung.

“Lạc vương gia, Lạc vương phi...”

“Thái tử điện hạ.....” Ba người chào hỏi nhau, “Điện hạ muốn đi nơi nào?”

“Rảnh rồi không có chuyện gì, tùy tiện đi dạo một chút, chuyện Nhị hoàng huynh và Tứ hoàng đệ, Bản cung nghe nói.....”

“Điện hạ tin lời người khác nói?” Nhị hoàng tử cùng Tứ hoàng tử là thiết kế lẫn nhau, hãm hại lẫn nhau.

Thái tử lắc đầu, đay mắt có chút chua xót: “Huynh đệ chúng ta nhiều năm cảm tình, Bản cung không tin Nhị hoàng huynh cùng Tứ hoàng đệ thiết kế hãm hại lẫn nhau.....” Chắc chắn là có người quấy rối sau lưng.

“Điện hạ, Hoàng Thượng đang vì chuyện này mà sầu khổ, không bằng, người vào khuyên giải đi.” Con mình sinh ra ở trước mặt mình tương tàn, Kì Hoàng đương nhiên sẽ không vui vẻ.

“Được, hiện giờ Phụ hoàng, chắc chắn rất khó chịu.” Lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt, cho dù chủ mưu là ai, cũng không phải là kết quả mà Phụ hoàng muốn.

“Phụ hoàng.” Thái giám đưa Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Dục ba người vào Ngự thư phòng xong liền lui ra ngoài, Bắc Đường Dục chậm rãi hướng đến bên cửa sổ, nhìn Kì Hoàng.

“Nhị thần cũng không tin việc này là Nhị hoàng huynh cùng Tứ hoàng đệ gây ra, hung phạm chân chính phía sau, sợ là người khác.”

Kì Hoàng xoay người: “Dục nhi cho rằng hung phạm là người nào?”

“Này.....” Bắc Đường Dục suy nghĩ một chút, “Nhi thần cũng không biết, nhưng là Phụ hoàng, không phải bộ thị vệ đã đem Tử quý phi bắt trở lại hay soa? Chúng ta chỉ cần thẩm vấn Tử quý phi, có thể sẽ biết được thân phận tên chủ mưu chân chính phía sau.”

Được Bắc Đường Dục nhắc, Kì Hoàng cũng ngộ ra: “Đúng vậy, Trẫm làm sao lại đem nàng ta quên đi, người tới, bãi giá đại lao, Trẫm muốn đích thân thẩm vấn Tử quý phi giả kia.” Tử quý phi chân chính, sớm đã không còn trên đời đi.

Đại lao giam giữ Tử quý phi giả cũng cách Bắc Đường Dục, Bắc Đường Diệp hơi xa, hơn nữa nàng bị trọng thương, không có thuốc trị liệu, đồ ăn đưa tới cũng chưa ăn được mấy miếng liền hôn mê.

Trong mơ mơ màng màng, Tử quý phi giả cảm thấy gió thổi từng trận, cố gắng mở mắt, đập vào mắt là một thân ảnh cao lớn âm lãnh.

Nhìn hắc y nhân trước mặt, trong lòng Lạc Tử Hàm vui vẻ: “Hạ Hầu Thái tử cho người đến cứu ta sao?”

Hắc y nhân lạnh lùng cười: “Đúng là Hạ Hầu Thái tử phái tại hạ đến, nhưng là, không phải đến cứu người, mà là đến giết người.”

Dứt lời, Hắc y nhân ngồi xổm xuống, gắt gao siết cổ Lạc Tử Hàm, đáy mắt xuất hiện hàn quang cùng lệ quang.

“Khụ khụ khụ..... Người, người gạt ta..... rõ ràng Thái tử điện hạ đã đáp ứng ta.....” Chỉ cần thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ này, hôm sau hạ màn, hẳn liền phong ta làm Hoàng hậu, là chính miệng hẳn đáp ứng ta.

Lúc ấy, Nương, Phùng Thiên Cương, Nam Cung Phong bọn họ ở đó, bọn họ đều làm chứng, cho nên, ta vì nhiệm vụ này, không tiếc dâng trong sạch

của mình.....

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng: “Lạc Tử Hàm, tới bây giờ ngươi còn nằm mơ, Hạ Hầu Thái tử chưa bao giờ thích ngươi, từ trước đến giờ chỉ lợi dụng ngươi mà thôi, chỉ có ngươi, trời sinh ngu ngốc, tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của hắn.”

“Ngươi cũng biết, những lời này hắn không chỉ nói với một nữ nhân.” Những người khác đều nửa tin nửa ngờ, chỉ có ngươi ngu ngốc, thế nhưng lại hoàn toàn tin.

Hạ Hầu Thần, ngươi dám đối với ta như vậy, ta thậm chí cũng không buông tha ngươi.

Đôi mắt mỗi một của Lạc Tử Hàm thoáng hiện hàn quang, cũng không nhận thua: “Nếu ta chết... Nhưng ta sẽ không bỏ qua cho Hạ Hầu Thần.... Hắn đừng mơ tưởng sẽ sống tốt.....”

Nghe vậy, Hắc y nhân cũng không chút sợ hãi, lại khinh thường cười nhạo: “Lạc Tử Hàm, ngươi thật đúng là không phải ngốc bình thường, đến bây giờ cũng không nhận biết rõ cục diện.”

“Hiện tại, ngươi chết ở đại lao Kỳ Thiên, mẫu thân ngu ngốc của ngươi sẽ nghĩ ngươi chết trong tay đám người Kỳ Hoàng, ngươi chết sẽ không liên quan đến quan hệ của Hạ Hầu Thái tử cùng Vân Bích Lạc, ngược lại sẽ thúc đẩy nàng không tiếc tất cả giúp Hạ Hầu thái tử tấn công Kỳ Thiên....”

“Hạ Hầu Thần, ti bỉ, vô sỉ.....” Khuôn mặt Lạc Tử Hàm đỏ bừng, dần dần tím tái, dùng hết toàn lực giãy dụa, vẫn không thoát khỏi giam cầm của Hắc y nhân.

“Lạc Tử Hàm, việc này không trách người khác được, muốn trách chỉ có thể trách ngươi, không biết nhìn người, còn vọng tưởng bay lên làm Hoàng

hậu, xem kỹ lại xuất thân của người, Thanh Tiêu Thừa tướng thứ nữ sao xứng làm Thái tử phi Tây Lương quốc...”

“Hoàng Thượng giá lâm, Thái tử giá lâm, Lạc vương gia gia lâm.” Giọng nói đặc huux của Thái giám ở ngoài đại lao vang lên, trong lòng Hắc y nhân cả kinh, mâu quang phát lạnh, đột nhiên dùng sức, chỉ nghe “rắc” một cái, cái cổ mảnh khảnh của Lạc Tử Hàm bị gãy.

Hai mắt của nàng mở thật to, mang theo phần nộ cùng không cam lòng, nuốt xuống cùng hơi thở cuối cùng.

Xác nhận Lạc Tử Hàm đã chết, Hắc y nhân chán ghét đẩy thi thể Lạc Tử Hàm qua một bên, nhìn khắp nơi một lát, thân ảnh chợt lóe, tránh vào một gian đại lao.

“Hoàng Thượng, nữ phạm nhân ở bên cạnh, ngài cẩn thận.” Hắc y nhân vừa trốn trong nháy mắt, đầu ngục dẫn đám người Kì Hoàng đi vào đại lao, chạy nhanh tới trước cửa giam giữ Lạc Tử Hàm, mở cửa lao ra: “Hoàng Thượng, thỉnh.”

Kì Hoàng bước vào đại lao, đầu ngục đã bước nhanh tới trước mặt Lạc Tử Hàm, kéo nàng đứng lên: “Hoàng Thượng tới, mau đứng lên, giả chết cái gì,”

Khi hấn chạm đến da thịt lạnh băng của Lạc Tử Hàm, cùng với thấy mắt nàng trợn lên, trong lòng khiếp sợ, run run đưa ngón tay lên mũi Lạc Tử Hàm, một chút hô hấp cũng không có.

“Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng.” Đầu ngục đem thi thể Lạc Tử Hàm quăng qua một bên, “Bùm” một tiếng quỳ xuống, không ngừng dập đầu.

“Ty chức vừa rồi đến đưa cơm cho nàng, nàng mặc dù trọng thương nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng, ai ngờ nàng lại đột nhiên lại bị

thương nặng hơn.....”

Lạc Mộng Khê chậm rãi bước tới thi thể Lạc Tử Hàm, cẩn thận quan sát một lát: “Tử quý ph không phải bị thương nặng thêm dẫn đến cái chết, mà là bị người giết, trên cổ nàng, có dấu ngân.” trên cổ ử xanh rõ ràng mười phần, xem ra người giết nàng là cao thủ.

Lạc Mộng Khê sờ sờ thi thể Lạc Tử Hàm: “Thi thể vẫn ấm áp, xem ra vừa chết không lâu, trên người không có vết thương khác, xem ra nàng chết là do cổ bị gãy....”

“Bọn ty chức vẫn canh giữ ở bên ngoài, không thấy người tiến vào.” Về mặt tên đầu ngực mờ mịt, Lạc Mộng Khê không tiếng động thở dài: Cao thủ trên đời này nhiều như vậy, mà người chỉ biết mấy chiêu quyền cước, ở trước mặt người giết người, mà không để người phát hiện, ta cũng có thể làm.

Nam Cung Quyết suy nghĩ một lát, chậm rãi đi ra gian nhà tù này, ở ngoài nhà tù xem xét một chút: “Nơi này phạm nhân đều là trọng phạm sao?”

“Đúng vậy Lạc vương gia, phạm trọng tội, thân phận lại tôn quý, mới vừa tới nói này.” Nếu người nhà phạm nhân đến thăm, mang theo đồ ăn ngon cho phạm nhân, bọn họ sẽ thu số tiền lớn, nơi này vẫn có thể xem là phát tài hơn những nơi khác.

“nhà lao khác đều có nhiều nhất hai người, sao nhà tù này lại có ba người.” Nam Cung Quyết đứng trước một gian nhà tù, ánh mắt thâm thúy.

Đầu ngục nhìn qua hướng đó: “Lạc vương gia, ánh mắt ty chức vụng về, nhìn thấy có hai người, không biết người thứ ba theo lời Vương gia, hiện ở nơi nào?”

Đầu ngực vừa dứt lời, một đạobóng đen từ trên bay xuống, thân thể cao lớn, hàn quang trong tay bay thẳng đến Nam Cung Quyết.....

Khóe miệng Nam Cung Quyết giờ lên ý cười trào phúng, ở trường kiếm trong tay Hắc y nhân sắp đến trước mặt hắn, đột nhiên nghiêng người, cũng nâng tay phát lực “Phanh”

Nam Cung Quyết tránh thoát trường kiếm Hắc y nhân, đồng thời chưởng lực mạnh mẽ đánh tới trên người Hắc y nhân, Hắc y nhân bị hắn đánh bay đụng vào vách tường, lại bắn ngược trở lại, rơi mạnh xuống. “Phốc” phun một ngụm máu tươi.....

cổ nén đau đớn trên ngực, Hắc y nhân đang muốn đứng lên, thành linh thấy cổ chợt lạnh, mấy đạo trường kiếm kề trên cổ hắn.....

-----Cindy: đuổi tay đuổi cẳng đuổi người,

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Cướp Phá TrờNg

Bóng đêm dần dày đặc, khí lạnh dâng lên, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê chậm rãi đi về cung điện mà Kì Hoảng an bài cho hai người, phía sau không xa, Ngự lâm quân áp giải Bắc Đường Dực ra đại lao hướng đến Ngự thư phòng.

Đột nhiên, một đám Hắc y nhân từ trên trời bay xuống, giơ kiếm tấn công Ngự lâm quân, Ngự lâm quân không hề phòng bị, bị đâm bị thương mấy người, vội phản ứng lại, tất nhiên không cam lòng yếu thế, rút kiếm bên hông cùng Hắc y nhân giao chiến.

“Người đâu, có thích khách!” Tiếng đánh nhau kịch liệt, thanh âm binh khí va chạm đầy bên tai, hiện trường thành một mảnh hỗn loạn.

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê dùng bước chân, quay đầu nhìn về phía đánh nhau, nhưng không có tiến lên hỗ trợ, Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê, đứng bên ngoài quan sát Hắc y nhân cùng Ngự lâm quân đánh nhau.

Này lại là thế nào? Hạ Hầu Thần một kế không thành, lại tạo thêm một kế nữa, biết tên Hắc y nhân kia cứu Bắc Đường Dực không được, liền phái nhiều Hắc y nhân như vậy tới cứu mạng hắn sao?

Lạc Mộng Khê chuyển mắt đến An vương, thấy An vương Bắc Đường Dực cũng giống bọn họ, đứng một bên, bộ dáng như việc không liên quan, thờ ơ lạnh nhạt nhìn Ngự lâm quân cùng Hắc y nhân đánh nhau.

“An vương gia, đi mau.” Một gã Hắc y nhân ở phía ngoài đánh nhau với Ngự lâm quân, lớn tiếng nhắc nhở Bắc Đường Dực.

“Tây thành có người tiếp ứng An vương gia, An vương gia mau thừa dịp hỗn loạn mà rời khỏi.” Những lời này là dùng truyền âm mật nói, người võ công thấp căn bản không nghe được.

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê đều nghe được, chân mày Nam Cung Quyết hơi cau, không nói gì, ngẩng đầu, tiếp tục quan sát trận đánh, trong góc, một thân ảnh cao lớn nhanh chóng rời đi.

“Người nói cái gì? Hắc y nhân đến cướp ngục, là cứu Bắc Đường Dực? Ngự thư phòng, Kì Hoành về mặt đầy giận dữ: Bắc Đường Dực, người này đưa con bất hiếu.

“Bẩm Hoành Thượng, vừa rồi ty chức nghe được, thích khách dùng truyền âm mật thông tri An vương gia đi Tây thành, nói nơi đó có người tiếp ứng.” Thị vệ đem tất cả những gì nghe được bẩm báo chi tiết: Hắc là ám vệ của Kì Hoành, chỉ với Kì Hoành là trung tâm.

Cơn giận trong đáy mắt Kì Hoành càng đậm: “Dương thống lĩnh.”

“Ty chức lập tức dẫn người đến Tây thành xem xét.” Xoay người, Dương thống lĩnh rất nhanh đi ra bên ngoài, áo choàng bị gió thổi bay, phong độ như một vị đại tướng.

Quay lại, bọn Hắc y nhân ứng cứu Bắc Đường Dực tuy rằng võ công cao cường, nhưng nhân lực không nhiều lắm, không lâu sau, đã bị Ngự lâm quân chém tận giết tuyệt.

Cuối cùng một gã Hắc y nhân trước khi bị chém chết, ánh mắt áy náy nhìn thẳng Bắc Đường Dực mặt đầy lãnh khốc: “An vương gia, ty chức vô năng, không thể cứu ngài thoát khỏi khổ ải, ty chức đi trước một bước.”

Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê liếc nhìn nhau một cái, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Bắc Đường Dực.

Vô luận bọn Hắc y nhân nói gì, làm gì, Bắc Đường Dực đều giống như bình thường, mặt đầy băng sương đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Sau bọn Hắc y nhân bị giết chết hết, để vài người lại xử lý thi thể, Ngự lâm quân đang muốn giải Bắc Đường Dực đi Thư phòng gặp Kì Hoàng, thánh chỉ đến.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, nay điều tra rõ An vương Bắc Đường Dực cùng Tây Lương thám tử tư thông, bán nước cầu vinh, vi phạm luật lệ Kì Thiên, ba ngày sau, buổi trưa chém đầu, Yến vương Bắc Đường Diệp không liên quan đến việc này, lập tức phóng thích, khâm thử.”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Công công tuyên chỉ thờ dài thật mạnh, đem thánh chỉ giao cho Bắc Đường Dực: “An vương gia, ngài còn gì để nói không, cần lão nô bẩm với Hoàng Thượng?” An vương gia không giống như bán nước cầu vinh, nhưng là Dương thống lĩnh bọn họ lại tìm được rất nhiều chứng cứ...

Tiếp nhận thánh chỉ kết tội, An vương Bắc Đường Dực vẻ mặt vẫn như bình thường, bên trong lãnh khốc lộ ra tự tin cùng chính khí, không chút kích động.

“Làm phiền công công báo với Phụ hoàng, trong lòng Bắc Đường Dực, quốc gia quan trọng hơn tính mạng, cho dù là vứt bỏ tính mạng, ta cũng tuyệt không bán nước cầu vinh.”

Công công lại âm thầm lắc đầu: “Lời An vương nói, lão nô chắc chắn bẩm báo với Hoàng thượng không sót một chữ.”

Bắc Đường Dực lại bị Ngự lâm quân áp giải vào đại lao, một lát sau, Bắc Đường Diệp đi ra, sắc mặt đầy vui mừng, bước nhanh tới trước mặt Nam Cung Quyết.

“Nam Cung Quyết, người đúng là bằng hữu tốt, nhanh như vậy liền điều tra rõ chân tướng, trả trong sạch cho Bốn vương.” Bắc Đường Diệp vỗ vỗ ngực cam đoan, “Về sau, người có khó khăn gì cứ việc nói, Bốn vương nhất định vượt lửa qua sông, quyết không chối từ.”

“Điều tra rõ chân tướng, xá tội cho người là Kì Hoàng, không phải Bốn vương, muốn cảm ơn, phải đi cảm ơn Phụ hoàng người, không cần cảm ơn Bốn vương.” Nhanh như vậy Bắc Đường Dực đã bị định tội rồi, chẳng lẽ Kì Hoàng tra được chứng cứ chứng minh An vương là gian tế sao?

“Thánh chỉ đặc xá Bốn vương là Phụ hoàng hạ, nhưng tìm ra chứng cứ Bốn vương vô tội, nhất định là người của Nam Cung Quyết người, Bốn vương cảm ơn người là đúng rồi.”

Nam Cung Quyết thực thông minh, làm việc cẩn thận, bí ẩn, nhanh chóng, chỉ là chuyện hăn muốn biết, nhiều nhất mười ngày, liền tra được đáp án....

“Bắc Đường Diệp, người không về Bích Vân cung tắm rửa sao? Cách xa như vậy, Bốn vương cũng có thể gửi được hương vị lạ lạ trên người người.....”

“Người không nói Bốn vương cũng quên mất, Bốn vương ngậy người tại đại lao lâu như vậy, cả người hương vị.....” Bắc Đường Diệp gửi gửi ống tay áo của mình, gãi gao nhú mày: Thực không phải khó gửi bình thường.....

Bốn vương đi trước, trở về tắm rửa cẩn thận một phen, tẩy đi cỗ mùi lạ trên người, mới nghỉ một đêm thật tốt, dưỡng tinh thần thật tốt, ngày mai lại nói chuyện.” Nói xong, Bắc Đường Diệp nhanh chóng rời đi. Nếu không đi, hăn sợ chính mình sẽ bị mùi hương trên người làm choáng váng.

Bắc Đường Diệp đi rồi, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê không về phòng mà đi chỗ Kì Hoàng - Ngự thư phòng.

Kì Hoàng cho mọi người lui, chỉ để Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê trong phòng, qua chuyện này, khuôn mặt hắc lập tức tiêu tụy giống như già đi mười tuổi, đáy mắt một tầng bi thương.

“Hoàng thượng, vì sao lại đột nhiên định tội An vương?” Là tìm được chứng cứ quan trọng gì rồi.

“Ám vệ của Trẫm nghe được Hắc y nhân truyền âm mật cho An vương, Dương thống lĩnh dẫn người đến Tây thành, quả nhiên bắt được Tây lương thám tử tiếp ứng An vương, còn có thư Hạ Hầu Thần tự tay viết cho An vương Bắc Đường Dực, cùng với tín vật người hai bên nhận thức, tín vật đó, là một năm trước Trẫm ban cho An vương.....”

“Hoàng thượng có nghĩ tới, đây là có người an bài cố ý hãm hại An vương?” Lạc Mộng Khê nói ra nghi hoặc trong lòng: Nguyên bản là đang hoài nghi Bắc Đường Dực, nhưng mới qua một ngày, tất cả chứng cứ đều hướng về An vương Bắc Đường Dực, này cũng quá không bình thường.

Kì Hoàng thở dài thật mạnh: “Điểm này, Trẫm cũng nghĩ qua, cho nên trước đó Trẫm mới đưa ra ngày tra khảo, nhưng nhân chứng vật chứng đều có, Trẫm làm thế nào có thể tin tưởng An vương trong sạch?”

“Từ nhỏ, Mẫu phi Dực nhi thân thể hư nhược nhiều bệnh, quan tâm hắc không nhiều, khiến tính tình hắc quái gở, sau khi Mẫu phi hắc đi, hắc càng thêm trầm lặng, Trẫm nghĩ, hắc là người chính trực, lại không nghĩ rằng.....” Thế nhưng hắc lại cấu kết Tây lương thám tử giết hại người trong nhà..... Chương 122.2:

“Hoàng thượng.....”

Kì Hoàng khoát tay áo, đánh gãy lời nói của Nam Cung Quyết: “ Quyết nhi, Trẫm hiểu được tâm ý của người, người cảm thấy nên tra rõ việc này, không nên oan uổng An vương, Bắc Đường Dực là con Trẫm, Trẫm cũng

không hy vọng hẳn có việc gì, Chỉ là, chứng cứ vô cùng xác thực, Trẫm cung buộc phải kết tội hẳn, không thì làm lòng dân căm phẫn.”

“Dân chúng căm phẫn?” Trong lòng Nam Cung Quyết thấy khó hiểu, “Hoàng thượng, xin chỉ giáo?” An vương Bắc Đường Dực bị hoài nghi là gian tế bất quá chỉ là thời gian một ngày mà thôi, hơn nữa, vẫn là bí mật được giấu kín, dân chúng làm sao lại biết được.

“không biết vì sao, chuyện Dực nhi là Tây Lương thám tử để lộ ra tiếng gió, trước khi trời tối, đã truyền khắp kinh thành, vạn dân chờ lệnh, muốn An vương lập tức hành quyết.”

Đáy mắt Kì Hoàng nồng đậm mệt mỏi: “Trẫm mệt mỏi, không muốn nghĩ đến quốc sự, sau khi xử trảm An vương nửa tháng là ngày hoàng đạo, cho Thái tử đăng cơ.”

Kì Hoàng chủ ý đã định, Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê biết, có khuyên nữa cũng vô dụng, liền cáo từ rời đi, trở lại tẩm cung, Lạc Mộng Khê không nhìn được thở dài: “Nam Cung Quyết, người tin An vương là gian tế sao?”

“Mặc kệ chúng ta có tin hay không, chứng cứ có được đều chỉ tội hẳn.” Kì Hoàng tin hẳn là gian tế, định tội hẳn rồi.

Hoàng cung dùng chậu than sưởi ấm, khí nóng quá nồng, Lạc Mộng Khê nằm trên giường lăn lộn không ngủ được: “Nam Cung Quyết, nói người xây dựng thế lực thế nào đi.”

Ở Thiếu Lâm tự tu thân dưỡng tính, lại âm thầm bồi dưỡng một số lớn thế lực võ công cao cường như vậy, cũng có Kì Thiên hoàng tử bằng hữu, xem ra năm năm này Nam Cung Quyết sống thật quá muôn màu muôn vẻ.

“Đó là ý trời, cũng là trùng hợp.” Nam Cung Quyết đem cầm đặt lên đỉnh đầu Lạc Mộng Khê, ngửi mùi hoa quen thuộc, nhớ lại:

“Sau Bốn vương theo Kì Hoàng, vẫn ở Hoàng cung, Bắc Đường Diệp tuổi xấp xỉ Bốn vương, Kì Hoàng liền để Bốn vương ở cung Hiền phi, cho Hiền phi chiếu cố Bắc Đường Diệp cùng Bốn vương.”

“Lúc ấy, Bốn vương thể nhược nhiều bệnh, ngày ngày đều uống thuốc, cũng trở nên thật bi quan, không thích xuất hiện trước mặt người khác, đêm dài yên tĩnh, Bốn vương một mình đi đến chỗ vắng lặng trong cung.”

“Gặp Phượng Túy là ngẫu nhiên, khi đó Phượng Túy là sát thủ mới xuất đạo, mặc dù võ công cao, nhưng lại không có kinh nghiệm giang hồ, không sợ trời không sợ đất, không có việc gì hãn không dám làm, chỉ có việc hãn không tưởng tượng được, ngày đó Bốn vương gặp hãn, hãn cùng một số Hắc y nhân vào cung ám sát Kì Hoàng.”

“không biết vì sao, đêm đó thị vệ đặc biệt nhiều, huynh đệ cùng hãn đến đều bị giết hết, mặc dù võ công hãn cao, nhưng hai tay không thể địch lại bốn tay, cũng bị thị vệ làm trọng thương, ở trong cung chạy trốn không mục đích....”

“Vì thế liền gặp người đi dạo trong cung.” Lạc Mộng Khê biết Phượng Túy là đứng đầu Kiêu Ảnh Thập Bát Kỳ, xem ra, Nam Cung Quyết xây dựng thế lực, là cho Phượng Túy dẫn dắt Kiêu Ảnh Thập Bát Kỳ.

“Đúng vậy, lúc đó Phượng Túy chỉ lớn hơn Bốn vương ba tuổi, thân hãn bị trọng thương, hấp hối, trong ánh mắt hãn có ý niệm sống mãnh liệt, vô cùng giống Bốn vương khi ở Thanh Tiêu, cho nên, Bốn vương cứu hãn.....”

“Sau đó Bốn vương biết được, Phượng Túy là tiểu đầu mục của một tổ chức, đêm đó bọn hãn ám sát thất bại là bị người bán đứng.....”

“Sau khi Phượng Túy dưỡng thương tốt, toàn bộ Kì Thiên đều truy tìm hãn, rơi vào đường cùng, hãn liền đi theo bên người Bốn vương, lúc ấy Bốn vương không có việc gì làm, đôi khi tìm hiểu được trong miệng bọn thị vệ

một ít tin tức về đồng bạn của hắn. Dần dần thành lập ý niệm xây dựng thế lực cho mình trong đầu.”

“Nói như vậy, người thành lập thế lực phải cảm ơn Phượng Túy, cùng với người lần đó bán đứng bọn thích khách.” Bây giờ ta cuối cùng cũng biết, cái gì gọi là ý trời.

“Đúng vậy, một tháng sau sự kiện ám sát, Kì thiên tướng quân bắt một ít người, chém đầu thị chúng, chuyện liền chìm xuống, Phượng Túy nhân cơ hội ra cung, giết chết người bán đứng bọn họ, cùng là sau đó, Phượng Túy không còn như trước lông bông, lột xác thành thâm trầm nội liễm.”

“Vì sao Phượng Túy lại chọn ở lại bên cạnh người? Vì báo ân cứu mạng sao?” Lạc Mộng Khê biết, người giang hồ, rất nặng tình nghĩa, giọt nước chi ân, liền lấy tất cả báo đáp.”

“không khác biệt lắm, huynh đệ đi theo Phượng Túy đều bị giết, sự kiện đó tuy đã qua, nhưng vẫn còn bố cáo (tương tự như lệnh truy nã ý), Phượng Túy không có chỗ đi, lại nợ Bốn vương một mạng, liền chọn ở lại bên cạnh Bốn vương.”

“Thế lực của người, là Phượng Túy giúp người phát triển.” Có thủ hạ đặc lực, thật là chuyện tốt, rất nhiều chuyện không cần sức lực tự bản thân.

“Cũng có thể nói như vậy, Bốn vương cùng Phượng Túy đang tuổi trưởng thành, ban ngày, Phượng Túy tránh ở tẩm cung Bốn vương, đêm dài yên tĩnh, hai người bọn ta sẽ cùng nhau nghiên cứu, làm sao để âm thầm xây dựng thế lực lớn mạnh cho mình.”

“Giang hồ nhiều phân tranh, Bốn vương cùng Phượng Túy từ trong những người thất bại chọn lựa người mạnh nhất, lợi hại nhất, tham gia huấn luyện, dần dần có Kiều Ảnh Thập Bát Kỵ.....”

“Sau này, các người liền xây dựng biệt viện, chuyển rời hoàng cung, ở nơi này quang minh chính đại huấn luyện sát thủ, thích khách.” Thiên thời, địa lợi nhân hòa, đều để cho Nam Cung Quyết chiếm lấy, không thành công cũng lạ.

“Thông minh.” Nam Cung Quyết điểm nhẹ chóp mũi Lạc Mộng Khê, ánh mắt thâm thúy màng theo ý cười sủng nịnh: “Như vậy, ngày qua ngày, một năm rưỡi qua, Kiều Ảnh Thập Bát Kỵ đã có chút danh tiếng trên giang hồ, Bốn vương liền đưa bọn hắc lên Thiếu Lâm tự.”

Thiếu Lâm tự bí kíp võ công nhiều không đếm xuể, Bốn vương đã thấy qua liền không quên được, ban ngày đem võ công nhớ kỹ, buổi tối lại truyền thụ cho bọn hắc.....

“Người ở trong chùa tu thân dưỡng tính, đều là Phượng Túy giúp người chuẩn bị tất cả đi.” Ấm vệ, thị vệ sau này, hắc đều là Phượng Túy huấn luyện, Phượng Túy cũng coi như là trung thành, không nhân cơ hội sinh ác ý.

“Bởi vì Bốn vương ánh mắt tốt, nhìn trúng người, đều thực trung thành, cho nên, Bốn vương yên tâm đem tất cả mọi chuyện giao cho hắc.” Đến bây giờ, Nam Cung Quyết cũng không quên khoe khoang.

“Hơn nữa, Bốn vương cung không phải là hoàn toàn không để ý tới, ban ngày ở trong chùa tu thân dưỡng tính, ban đêm, Bốn vương sẽ đi kiểm tra thực lực của bọn họ.”

Lạc Mộng Khê bĩu môi: “Bắc Đường Diệp là sao biết thế lực ngầm của người?” Hơn nữa, hắc giống như còn có thể điều động thế lực của người.

“Lúc trước, Bốn vương ở Kỳ thiên ít nhiều cũng là Hiền phi nương nương chiếu cố, cùng Bắc Đường Diệp thân thiết, sau Bốn vương chuyển ra Hoàng cung, đến ở biệt viện, Bắc Đường Diệp thường đi biệt viện tìm Bốn vương chơi, có một lần, lúc Bốn vương cùng Phượng túy thảo luận sự tình,

bị hấn phá vỡ, vì phòng hấn đem chuyện tiết lộ, Bốn vương liền cho hấn tham gia.”

Nam Cung Quyết thật đúng là không phải thông minh bình thường, Bắc Đường Diệp là Kì Thiên hoàng tử, không thể giết, nếu kéo hấn tham gia, thứ nhất là sự việc không bị tiết lộ, thứ hai thế lực bọn họ lại có thêm một phần bảo hộ.

“Đúng rồi, Bắc Đường Dực là chủ soái tam quân, tay cầm binh phù, tin tức hấn bị trảm, tam quân kia chắc không kiềm hãm được.” Đến lúc đó, Kì Thiên chẳng phải là đại loạn.

Nam Cung Quyết ôm Lạc Mộng Khê vào lòng: “Nơi này là Kì Thiên, Bắc Đường gia là chủ, chúng ta là khách, chuyện Kì Hoàng quyết định, chúng ta vô lực thay đổi, đừng nghĩ nhiều như vậy, nghỉ ngơi đi, đêm đã rất khuya, nếu người không ngủ, tiểu bảo bảo chúng ta sẽ chịu tội theo.”

“Ta là lo lắng Kì Thiên rối loạn, chúng ta hai người cũng không hay ho.” Lạc Mộng Khê miễn cưỡng trả lời, rất nhanh nhắm lại hai mắt, “Mệt mỏi, ngủ đi.” Chương 122.3:

Biết được Bắc Đường Dực sẽ bị chém đầu, Bắc Đường Diệp không đi đại lao châm chọc hấn, một mình ngồi trong viện uống rượu, với Nhị hoàng huynh chỉ huy tam quân năng lực xuất chúng, trong lòng Bắc Đường Diệp kính nể, lại không nghĩ tới hấn thông đồng quân địch bán nước.

Trước hành hình một ngày, Bắc Đường Diệp vừa uống rượu, vừa nhìn hộp thức ăn trên bàn, do dự.

Bóng đêm thâm trầm, nhìn thấy đã tới giờ tỵ, Bắc Đường Diệp đem chén rượu uống hết, hạ quyết tâm, nhắc hộp thức ăn hướng ngoài cung mà đi.

Bắc Đường Diệp đem theo hộp thức ăn không đi nơi nào khác mà là trực tiếp đi đại lao chỗ Bắc Đường Dực, trong đại lao vẫn âm u ẩm ướt như

trước, vừa đi vào, gió ngấm từng trận, Bắc Đường Diệp ngậy người một ngày liền không chịu nổi, không biết Bắc Đường Dực như thế nào ở được qua ba ngày .

Được ngục tốt dẫn đường, Bắc Đường Diệp đi tới nhà lao giam giữ Bắc Đường Dực, nhìn Bắc Đường Dực thản nhiên ngồi trong nhà lao, trong lòng Bắc Đường Diệp nổi lên chua xót: “Nhị hoàng huynh.”

Bắc Đường Dực mở to mắt, ánh mắt mặc dù lạnh lẽo nhưng vô cùng bình tĩnh, không có oán, cũng không có hận.

“Nhị hoàng huynh, người hận ta sao?” Bắc Đường Diệp lấy đồ ăn trong hộp ra, mùi hương lan tỏa toàn bộ đại lao, cẩn thận vì Bắc Đường Dực rót rượu.

Là ta tự tay bắt người vào đây, làm Phụ hoàng định tội người.

Bắc Đường Dực bưng chén rượu lên uống cạn: “Chúng ta là huynh đệ ruột” Ta sẽ không hận người, “Diệp, người còn chưa đủ thành thực, trên đời có rất nhiều chuyện, không thể chỉ nhìn mặt ngoài, nhất định phải để tâm xem, để tâm cảm thụ, chỉ có để tâm, người mới có thể nhìn đến chân tướng người khác không thấy.”

“Nhị hoàng huynh, không phải là người nghĩ nhắc nhở ta cái gì?” Đối với vị này Nhị ca kiêu lời, Bắc Đường Diệp vẫn nhìn không thấu hần, cảm thấy, hần cùng Nam Cung Quyết giống nhau, thần bí khó lường, năng lực xuất chúng.

Đương nhiên, ở tướng mạo, Bắc Đường Dực cũng không kém, chỉ so với Nam Cung Quyết kém một chút, tên tuyệt thế ngũ công tử hoàn toàn xứng với hần.

“Cũng không có gì, Diệp, nếu được, người nên thường đi theo bên người Nam Cung Quyết, nhìn hần làm người, cùng với ứng biến khi xảy ra

chuyện cấp bách, đối với người trăm lợi không hại.”

Nam Cung Quyết bí hiểm, tam tư thâm trầm, giỏi tính kế, đương nhiên nếu người không phạm hấn, hấn sẽ không hại người, nhưng nếu người chạm cấm kỵ của hấn, chỉ sợ người sẽ chết không toan thân.

Nam Cung Quyết năng lực xuất chúng, nhược điểm của hấn cũng bại lộ trong mắt người thông minh: Lạc Mộng Khê, là điều hấn quan tâm nhất.

Chính là như thế, dám đánh chủ ý lên Lạc Mộng Khê không có mấy người, bởi Nam Cung Quyết nói, hấn để ý Lạc Mộng Khê, đồng thời, cũng cảnh cáo người khác: không nên động Lạc Mộng Khê, nếu không, người sẽ chết thực thảm.

Cho dù người khác muốn đánh chủ ý lên Lạc Mộng Khê, cũng sẽ vì kiêng kỵ Nam Cung Quyết mà dừng tay, trừ phi người muốn chết.

“Ta biết, mấy năm nay, đi theo bên người Nam Cung Quyết, xác thực học được không ít.” Nếu không ta cũng không cam tâm tình nguyện nghe hấn chỉ huy đâu, nói thế nào thì ta Bắc Đường Diệp cũng là hoàng tử Kì Thiên, thân phận địa vị kia, há có thể để người sai bảo.

“Nhị hoàng huynh, người.....” Rốt cuộc là có thông đồng với địch bán nước hay không?

“Nếu Bốn vương nói không, người sẽ tin tưởng sao?” Thanh âm Bắc Đường Dực bình tĩnh không gợn sóng.

Bắc Đường Diệp thấy khó xử, không tin, chứng cứ ngay trước mắt, tin, đối với hiểu biết của Bắc Đường Diệp với Bắc Đường Dực, Nhị hoàng huynh không phải người như vậy...

Nhìn ra khó xử của Bắc Đường Diệp, Bắc Đường Dực không nói thêm gì nữa: “Diệp, về sau người, học tập Nam Cung Quyết nhiều nhiều, hấn thông

minh hơn người nhiều, có thể xử lý mọi chuyện, hẳn là nhìn thấu nhiều người.”

“Hôm đó, Nam Cung Quyết mang thức ăn đến cho Nhị hoàng huynh,, có phải bắt được gì trong lời nói của huynh hay không?” Với thông minh của Nam Cung Quyết, có thể làm cho người ta bất tri bất giác khai ra toàn bộ chân tướng.

Bắc Đường Dực lắc đầu: “không có, hôm đó Bốn vương cùng Nam Cung Quyết chỉ nói chút vấn đề râu ria.”

Bởi vì trong lòng Nam Cung Quyết cơ bản đã rõ ràng chân tướng, hẳn không cần dò xét gì Bốn vương, chỉ là, hôm đó hẳn hỏi chuyện người trong lòng Bốn vương, có phải là nhìn ra manh mối gì hay không.

Nam Cung Quyết, hẳn là không thông minh đến mức nhìn thấu lòng người đi, tình ý Bốn vương đối với nàng, chưa bao giờ biểu lộ ra, chính là đặt yên ở trong lòng.....

“Nhị hoàng huynh, người còn chuyện gì muốn giao phó hay không?” Cho dù là chuyện gì khó khăn, chỉ cần ta có thể làm, liền nhất định giúp người hoàn thành tâm nguyện, chúng ta là huynh đệ ruột.

“Cuộc đời này Bốn vương không có tâm nguyện gì chưa làm xong, Diệp, sau khi Kì Thiên bình ổn, người liền theo Nam Cung Quyết về Thanh Tiêu đi, cùng hẳn học nhiều thứ.” Kì Thiên này, người vạn vạn không thể ngốc nữa, nếu không, người kể gặp chuyện không may, chính là người.

Hôm sau, An vương Bắc Đường Dực chém đầu, trên đường người người tập nập, nhìn xem vị Tướng quân kia lập vô số chiến công nay lại thông đồng cùng địch bán nước, An vương Bắc Đường Dực bộ dáng ra sao.

Hơn nữa, cũng có người đồn đãi, Bắc Đường Dực chắc chắn là Hấp huyết quái nhân mười năm nay, người nhà của những nữ tử bị hút khô máu

từ xa ngàn dặm ra roi thúc ngựa tới Kinh thành, chỉ vì có thể tận mắt nhìn Bắc Đường Dực bị chém đầu mới có thể đập tan mối hận trong lòng.

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê tìm tới trà lâu gần pháp trường, đứng trước cửa sổ, nhìn được nhất cử nhất động ngoài pháp trường.

“Nam Cung Quyết, buổi tối mấy hôm nay, người nửa đêm đều đi làm gì?” Trong giấc ngủ朦胧 lung, Lạc Mộng Khê cảm giác được Nam Cung Quyết rời giường, không lâu sau lại trở lại.

“Bây giờ là mùa đông, đêm dài, Bốn vương rời giường, cũng không có gì không đúng đi.” Nam Cung Quyết trả lời nhẹ nhàng băng quơ, vừa uống trà vừa xuyên qua cửa sổ nhìn động tĩnh pháp trường.

“Thật là vậy sao? Khi còn ở Thanh Tiêu biệt viện, Nam Cung Quyết cũng không co thói quen rời giường lúc nửa đêm a.

“Bằng không người cho là gì a? Nửa đêm Bốn vương ra ngoài tìm nữ nhân vui vẻ?” NGữ khí Nam Cung Quyết mang theo trêu tức.

Lạc Mộng Khê lạnh lùng cười: “Nếu người dám nửa đêm ra ngoài tìm nữ nhân khác, người cũng không cần trở về, ta sẽ lập một phong hưu thư, sau đó mang theo cục cứng tái giá.”

“Mang theo đứa nhỏ của Bốn vương, gả cho nam nhân khác, người cũng quá lớn gan a, bất quá, chỉ sợ không có người nguyện ý cưới nữ nhân có mang về nhà đi.” Nam Cung Quyết liếc cái bụng bầu của Lạc Mộng Khê một cái. không cho là đúng: Những lời này, Mộng Khê chỉ biết nói, nàng mới luyện tiếu buông Bốn vương, gả cho người khác.....(Cindy: Vờn, đây là nguyên văn lời của Quyết ca đấy ạ!!!!!!)like đi like đi *chớp mắt chớp mắt* Chương 122.4:

Lạc Mộng Khê nhìn theo ánh mắt tiêu hồ ly, trên đường, Bắc Đường Dực một thân áo tù màu trắng bị nhốt trên xe tù, rất nhanh hướng tới bên này,

đám người ở hai bên đường không ngừng cầm đồ ăn trong tay ném Bắc Đường Dực trên xe tù.

“Phản đồ, cho người đồ thông đồng với địch bán nước....”

“Đánh chết người, quân bán nước.....”

Khuôn mặt Bắc Đường Dực lạnh lùng, đáy mắt không một gợn sóng, đồ ăn trong tay dân chúng ném đến trên người hắn, hắn giống như không cảm giác được, không để ý chút nào, đối với dân chúng mắng quân bán nước, cũng không làm động dung.

“Nếu Bắc Đường Dực thật sự là quân bán nước, bị người vũ nhục, trào phúng như vậy, hắn cũng không phải là phản ứng này.” Khuôn mặt Bắc Đường Dực trấn định, giống như không phải đi pháp trường, mà giống như bình thường, ngồi xe đi một vòng trên đường.

Bất đồng là, ngày trước ngồi xe ngựa xa hoa, đích là An vương phủ hoặc Hoàng cung, bây giờ cũng ngồi, là ngồi xe tù chờ đi chết, đích là pháp trường, sau đó là hoàng tuyền.

“Tội danh Bắc Đường Dực đã định, chỉ bằng người, ta đoán, cứu không được hắn. Đây là mệnh của hắn, hắn đã phải nhận mệnh.”

Nam Cung Quyết nhìn xuyên qua cửa sổ, lại bị cái đầu nhỏ của tiểu hồ ly ngăn cản tầm mắt, nhất là hai cái tai nhỏ màu đỏ, không ngừng lay động, Nam Cung Quyết xem chỗ nào nó chặn chỗ đó.

Đôi mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết hiện lên tia không hờn giận, nhưng không có giống như bình thường bắt tiểu hồ ly ném qua một bên, nhích ghế của mình về phía trước, nhìn xuống pháp trường.

Nam Cung Quyết từng đáp ứng Lạc Mộng Khê, mặc kệ tiểu hồ ly, lần này ở trước mặt Lạc Mộng Khê, đương nhiên hắn tuân thủ lời thề của mình

một chút.

Đương nhiên nếu Lạc Mộng Khê không ở đây, tiểu hồ ly đã không tốt số như vậy, tuân thủ lời hứa, cũng cần tùy trường hợp hăn ở cùng người nào.

Lần này Giám trăm dĩ nhiên là Thái tử Bắc Đường Dục, có thể là Kì Hoàng muốn thoái vị, để Thái tử mượn việc An vương chém đầu tạo uy tín.

An vương bị giải lên đài, dân chúng vây quanh lại đây, may mà có quan binh bên ngoài ngăn cản, bọn họ mới không thể chạy vào hành hung Bắc Đường Dục.

“Nhị hoàng huynh, người nhận tội.” Thái tử Bắc Đường Dục ngồi ở vị trí Giám trăm, , mắt lộ ra đau lòng cùng bất đắc dĩ.

“Bốn vương vô tội.” Bắc Đường Dục nói, mắt sáng như đuốc, mặt đầy chính khí, toàn thân áo tù, không ảnh hưởng chút nào đến khí chất lạnh thấu xương, “Bốn vương không có thông đồng với địch bán nước, là bị người hãm hại.”

“Bắc Đường Dục, tội danh của ngươi do Phụ hoàng định ra, chẳng lẽ Phụ hoàng có thể làm sai sao?” Kì Hoàng là vua một nước, ai dám nói hăn sai lầm, nếu Bắc Đường Dục dám nói Phụ hoàng sai rồi, cũng là một tội lớn.

“Phụ hoàng đúng, sai là ở tiểu nhân càn rỡ dám thiết kế Phụ hoàng sai lầm.”

“Đủ, Bắc Đường Dục, Bản cung vốn niệm tình huynh đệ để người nói một số tâm nguyện chưa làm xong, ai ngờ người lại gian ngoan như thế, cheeys cũng không nhận tội, nay tội danh đã định, không phải tranh cãi.....”

“Nam Cung Quyết, không thể tưởng tượng được Thái tử luôn ôn nhuận nho nhã, cũng có thể có mặt hung tợn như vậy.” Quả nhiên là không nên nhìn người bằng bề ngoài, này người hoàng thất vốn không có một nhân vật đơn giản.

Bề ngoài Nam Cung Quyết nhìn cũng rất ôn nhuận, thực tế tâm cơ thâm trầm, giỏi tính kế, làm người ta bất tri bất giác đi vào bẫy của hắn.

Bắc Đường Dục này, chỉ sợ cũng không đơn giản, tuy rằng trời sinh hắn không thể luyện võ công, nhưng một vương giả, cũng có nhiều cao nhân cùng thủ hạ lợi hại.....

“Bắc Đường Dục sắp đăng cơ, cần phải cần bày ra bộ dáng quân vương trước mặt mọi người, Hoàng đế quá mức ôn nhuận, Đại thần nào chịu bộ phục.” Thời điểm này, đều phải mang mặt nạ, không thể bày ra con người thật của mình.

“Ô ô ô.” Tiểu hồ ly ở trước cửa sổ không ngừng chồm ra ngoài xem, Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết đứng phía sau nó, xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài, Nam Cung Quyết cúi đầu liếc mắt nhìn tiểu hồ ly một cái.

Nếu tiểu bảo bảo ra đời, hắn là cũng đứng ở chỗ này, mặt đây tò mò hướng bên ngoài xem, Bốn vương cùng Mộng Khê đứng phía sau hắn, một nhà ba người, hòa thuận vui vẻ, hồ ly đáng chết, chiếm vị trí của tiểu bảo bảo. (!!!!!!!)

“Hành hình.” Bọn thị vệ đem Bắc Đường Dục lên hành hình đài, Thái tử Bắc Đường Dục ném ra trăm bài, đao phủ rút ra miếng bài gỗ trên người An vương Bắc Đường Dục, giơ đại đao lên, nhắm cổ hắn chém xuống.

Nói thì chậm, làm thì nhanh, ngay lúc đại đao sắp rơi xuống cổ Bắc Đường Dục, một ám khí bay ra đánh bay đại đao trong tay đao phủ, vài tên hắc y nhân xuất hiện trên pháp trường, cầm trường kiếm trong tay giao chiến cùng thị vệ, từ ngoài đánh vào hướng đến Bắc Đường Dục.

Đánh nhau đánh nhau, dân chúng không dám xem náo nhiệt, đều chạy trốn chết, một đám còn nhanh hơn thỏ.

“Vương gia, chúng ta tới rồi.” Hắc y nhân thanh âm thô to, hào phóng, chỉ người có kinh nghiệm sa trường mới có tính cách này.

Nam Cung Quyết rót cho mình một ly trà: “Những người này, là thủ hạ của Bắc Đường Dực, nhìn ánh mắt bọn họ mệt mỏi, hẳn là ra roi thúc ngựa từ biên quan tới.” Hắc y nhân thân thủ cao hơn thị vệ, ra toàn sát chiêu, cùng là chiêu thức đánh trận trên sa trường.

Bắc Đường Dực thống lĩnh tam quân, không uống, bồi dưỡng ra một đám tướng sĩ trung tâm.

Lạc Mộng Khê không giống Nam Cung Quyết nhẹ nhàng nhàn nhã như vậy: “Bắc Đường Dực là Thái tử, khẳng định là cũng thực thông minh.”

“Đương nhiên, Bắc Đường Dực không thể tập võ, cầm kỳ thi họa lại tài giỏi, sợ là không ai có thể sánh bằng.” Đọc nhiều sách hơn, suy nghĩ tự nhiên thông minh.

“Hẳn là hẳn cũng có thể nghĩ đến, thủ hạ Bắc Đường Dực sẽ đến pháp trường, cứu Bắc Đường Dực, xem ra, chung quanh pháp trường có trọng binh mai phục.” Nếu Bắc Đường Dực thực là gian tế của Tây Lương, vì sao Hạ Hầu Thần không phái người cứu hẳn.

Lạc Mộng Khê vừa dứt lời, rất nhiều Ngự lâm quân từ bốn phương tám hướng ào ra, lập trận thế, mũi tên trong tay nhắm ngay Bắc Đường Dực cùng với bọn hắc y nhân.

“An cường là quân bán nước, trăm ngàn lần không thể cho hẳn chạy thoát. Nếu không, Kì Thiên quốc ta sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.”

Thái tử vừa nói xong, mũi tên trong tay Ngự lâm quân bắn ra, giống như màn mưa dày đặc bắn về phía Bắc Đường Dực cùng bọn hắc y nhân, pháp trường ta lớn như vậy, nhưng Bắc Đường Dực cùng bọn thủ hạ tránh cũng không thể tránh... Chương 122.5:

Ngay lúc Bắc Đường Dực cùng bọn hắc cho rằng lần này phải chết không thể nghi ngờ, lại một đám hắc y nhân từ trên trời bay xuống, này hắc y nhân mặc dù mặc đồ đen, nhưng lại mặc áo choàng đen.

Sau khi hắc y nhân bay xuống đất, phát áo choàng đánh bay toàn bộ mũi tên, có vài hắc y nhân còn đem mũi tên bay ngược trở lại, bắn chết vài Ngự lâm quân bắn tên

“Bang bang phanh.” Một hắc y nhân xuất hiện giữa không trung, không biết ném cái gì về phía Ngự lâm quân, từng đợt khói trắng phát ra tràn ngập không gian, xung quanh trắng xóa, cái gì cũng không thấy rõ.

Đến khi sương trắng tan hết, xung quanh còn thi thể bừa bãi, có thị vệ, cũng có hắc y nhân: “Người tới, truyền lệnh xuống, truy nã Bắc Đường Dực trong cả nước, bắt hãn cùng toàn bộ đồng phạm, người nào dám bao che, lập tức xử trảm.”

Bắc Đường Dực vung ống tay áo, nhanh bước rời đi, để lại nơi hỗn loạn này cho bọn thị vệ.

“Nam Cung Quyết, bọn hắc y nhân mặc áo choàng vừa rồi, ta làm sao lại thấy có chút quen mắt?” Võ công bọn họ rất cao, tuy chỉ có sáu người, lại đủ để phá thiên quân vạn mã, nhiều Ngự lâm quân như vậy, đều không có biện pháp làm gì họ.

“Võ công trên đời vốn là không giống nhau, võ công cao cường cũng là ít thấy, người thấy quen mắt cũng bình thường.” Nam Cung Quyết không chút để ý nói, “Chuyện hôm nay đã kết thúc, chúng ta trở về đi.”

“Nam Cung Quyết, Bắc Đường Dực được cứu đi, người làm sao lại không thấy kỳ quái một chút?” Nhìn bộ dáng Nam Cung Quyết, giống như đã sớm đoán trước kết quả này.

“Bắc Đường Dực là thống lĩnh tam quân, nhiều năm đánh trận bên ngoài như vậy, quen biết một số bằng hữu giang hồ cũng là bình thường, tướng lĩnh trong quân không muốn hấn chết, đến pháp trường cứu, đều là điều Bốn vương đoán trước...”

Chuyện xảy ra vừa rồi cũng chứng thật suy nghĩ Bốn vương là đúng: “Người Tây Lương quốc thật không đến cứu hấn.”

Là biết Bắc Đường Dực bị trảm nên hết giá trị lợi dụng, vậy sao lúc trước, Hạ Hầu Thần phái người xông vào cung cứu hấn.....

Lúc Bắc Đường Dực hành hình được cứu, không xử trảm được, Thái tử hạ lệnh cả nước truy nã, lòng dân hoảng sợ, Kì Hoàng càng thêm tiêu tụy, đem toàn bộ đại sự trong triều giao cho Thái tử xử lý, bản thân đóng cửa trong Dưỡng tâm điện.

Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê từ Hoàng cung về biệt viện, có tảng đá nóng trong phòng ở biệt viện, độ ẩm thích hợp, ngủ rất thoải mái.

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê dùng xong bữa tối, tắm rửa, ôm nhau tiến vào mộng đẹp, trong mộng lung, Lạc Mộng Khê cảm thấy bên cạnh mình không có người, chớp mũi cũng không có mùi đàn hương làm nàng an tâm, chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là căn phòng trống vắng, ánh nến mộng lung, Nam Cung Quyết không biết đã đi đâu, chỉ mình nàng ở nơi này nghỉ ngơi.

“Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết....” Lạc Mộng Khê gọi vài tiếng, không có tiếng đáp lại, nâng mắt nhìn lên đầu giường, quần áo Nam Cung Quyết đặt chỗ này không thấy.

Lạc Mộng Khê xốc chăn lên, xuống giường, mặc thêm quần áo chậm rãi đi ra ngoài. Quần áo Nam Cung Quyết hẳn là hẳn mặc đi, chỉ là không biết đêm khuya, Nam Cung Quyết lại đi làm gì.

Đẩy cửa phòng ra, một trận gió hỗn loạn, khí lạnh dày đặc tiến vào gian phòng, làm ngọn nến trong phòng lay động không ngừng, Lạc Mộng Khê nắm chặt quần áo trên người, ra khỏi phòng: “Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết.....”

Trả lời Lạc Mộng Khê ngoài tiếng gió chính là sự yên tĩnh: Chẳng lẽ Thanh Tiêu xảy ra chuyện, Nam Cung Quyết đi xử lý.

Lạc Mộng Khê trở về phòng cầm theo một kiện quần áo, đi thẳng đến thư phòng, thân ảnh mảnh khảnh bị ánh sáng đèn lồng kéo đi rất dài, rất dài, thân ảnh cô đơn đi rất nhanh: Quy luật cuộc sống của Nam Cung Quyết, trừ phòng ngủ là thư phòng, lúc này hẳn không có trong phòng ngủ, chắc chắn là ở thư phòng.

Bước vào tiểu viện, quả nhiên nghe được âm thanh nói chuyện mỏng manh, trầm thấp, Lạc Mộng Khê nghe không được rõ, hơn nữa, khi Lạc Mộng Khê đi vào tiểu viện, âm thanh nói chuyện im bật trong nháy mắt.

Lạc Mộng Khê còn chưa kịp tới nơi, thân ảnh thon dài của Nam Cung Quyết đã đến ngoài cửa: “Mộng Khê, đêm khuya như vậy, nàng làm sao lại đến đây?” Làm vậy dễ nhiễm phong hàn a.

“Ta vội đến đưa áo cho người, ban đêm ở Kì Thiên lạnh.” Lạc Mộng Khê lấy áo choàng trong tay: “Thanh Tiêu xảy ra chuyện sao?”

Nam Cung Quyết nhận lấy áo choàng, không có mặc lên, mà đem đến trên người Lạc Mộng Khê: “Một ít chuyện nhỏ, không đáng ngại, đã xử lý tốt lắm, chúng ta về nghỉ ngơi.”

không đợi Lạc Mộng Khê nói, Nam Cung Quyết đã ôm Lạc Mộng Khê đi nhanh về phía trước: “Chuyện của người thật là đã xử lý xong rồi sao?” Nếu không người tiếp tục xử lý, ta tự mình trở về phòng là được.

“Đương nhiên là thật, Bốn vương không lấy chính sự nói giỡn. Mộng Khê, người làm sao lại tỉnh dậy? Chẳng lẽ Bốn vương không ở bên người, người không ngủ được?”

“không có người bên cạnh, một mình ta chiếm giường lớn rất tốt, là tiểu hồ ly kia chạy tới ngủ ở đầu giường, ta là bị thanh âm ô ô của nó đánh thức.”

Lạc Mộng Khê đem sự tình đổ lên người tiểu hồ ly, Nam Cung Quyết cũng không hoài nghi, vì tiểu hồ ly kia làm mọi chuyện đều làm không chỉ một lần, mỗi lần đều làm thật khéo, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Một trận gió từ xa thổi qua, Lạc Mộng Khê nắm chặt quần áo trên người: “Nam Cung Quyết, người t\hấy Bắc Đường Dực được cứu sẽ đi đâu?”

“Còn có thể đi đâu, hắn cùng Hạ Hầu Thần Tây Lương quốc hợp tác, tổn thương người nhà của mình, bây giờ Kì Thiên không chứa chấp hắn, hắn tự nhiên là đi chỗ Hạ Hầu Thần.” Nam Cung Quyết nói, đáy mắt ẩn ẩn một tia quỷ dị.

“không biết Hạ Hầu Thần biết được bản đồ phân bố binh lực là giả sẽ có phản ứng thế nào? Đến lúc đó, kết cục của Bắc Đường Dực tuyệt đối là thực thảm.”

Bên tai truyền đến tiếng tim đập mạnh mẽ của Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê gật gật đầu: “Thật ra, Bắc Đường Dực đã không quyền không thế, còn bị Kì Thiên truy nã, hơn nữa bản đồ phân bố binh lực hắn đưa lại là giả, Hạ Hầu Thần sao lại chứa chấp hắn.....”

“Tây Lương là địa phương của Hạ Hầu Thần, Bắc Đường Dực không có Kì Thiên làm hậu thuẫn, cho dù Hạ Hầu Thần giết hãn, cũng là hãn gieo gió gặt bão.” Ngữ khí Nam Cung Quyết lạnh lùng.

“Chỉ là Bốn vương nghĩ không ra, Bắc Đường Dực muốn làm Hoàng đế có rất nhiều cách, vì sao lại phải đem bản đồ phân bố binh lực giao cho người ngoài, làm nhược điểm của mình phơi bày trước mắt người ngoài, từ đó, người ta muốn diệt quốc gia mình là chuyện dễ dàng...”

“Hơn nữa, Hạ Hầu Thần đã tâm bưng bưng, một lòng muốn thâm tóm các quốc gia, mặc dù Bắc Đường Dực làm Kì Thiên hoàng đế, sợ là không lâu sau, sẽ thành Hoàng đế mất nước, Hạ Hầu Thần là người quỷ kế đa đoan, tuyệt không thể tin tưởng..”

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê nói chuyện, không chú ý tới, người mặc đồ đen, theo gió đến rồi đi.....

~~~~~Hết chương 122~~~~~

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Chịu Tiếng Xấu Thay Người

An vương Bắc Đường Dục không chỉ thhoong đồng với địch bán nước, còn luyện tà công, hút máu người, giết người vô số, tội không thể tha, chết vạn lần cũng không đủ để tha thứ, mà hãn mạng lớn, ở pháp trường được cứu đi, không thể đền tội, cao thấp Kì Thiên quốc mọi người khó nhin được cơn giận, lại không thể làm gì.

Hận không thể để các tướng sĩ Kì Thiên lật tung trời đất, lập tức bắt Bắc Đường Dục đem bầm thây vạn đoạn, để giải mối hận trong lòng.

Ngày Hoàng đạo gần đến, Thái tử Bắc Đường Dục một bên hạ lệnh truy tìm An vương, một bên sai người chinh đốn tam quân, mặt khác, hãn còn phải chuẩn bị việc đăng cơ, có thể nói là bận túi bụi.

Bắc Đường Diệp, Thanh Nguyệt đối với việc này không hứng thú, cũng không giúp gì, lúc không có việc, liền đến biệt viện chỗ Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết.

Bọn họ hai người, một người lên đi tìm Nam Cung Quyết, một người lại đi tìm Lạc Mộng Khê học nghệ.

Lúc bắt đầu, Bắc Đường Diệp gặp được Thanh Nguyệt ở biệt viện, liếc mắt lẫn nhau một cái, hừ nhẹ một tiếng, ai cũng không thèm để ý đến đối phương, đều tự đi làm chuyện của mình, qua thời gian dài, hai người dần dần tìm được một ít đề tài chung, cái nhìn về một việc cũng ý kiến cũng giống nhau ba phần.

Dù gian tế Kì Thiên chưa bị xử trảm, nhưng là cũng đã tìm ra, Nam Cung Quyết rời Thanh Tiêu cũng một thời gian ngắn, lo lắng bên đó xảy ra

biến cố, liền thương lượng cùng Lạc Mộng Khê, sau khi Bắc Đường Dục đăng cơ liền rời Kì Thiên về Thanh Tiêu.

Khi nói chuyện này với Kì Hoàng, Kì Hoàng không nói gì thêm, chỉ thở dài thật mạnh: “Các người đã đi lâu như vậy, cũng nên trở về nhìn xem, nói vậy Thanh Hoàng cũng giống Trầm, muốn giao giang sơn cho tiểu bối, chính mình an hưởng tuổi già.”

Cầm Tú giang sơn tương lai, hẳn là thiên hạ của người trẻ tuổi các người, con cháu đều có phúc của con cháu, Trầm cùng Thanh Hoàng đều già đi, quản không được nhiều chuyện.

Kì Hoàng đem ngày Thái tử đăng cơ tuyên bố trước bách quan, liền đem mọi việc giao cho Thái tử Bắc Đường Dục trông coi, thứ nhất, khảo nghiệm một chút năng lực của hắn, thứ hai, chuyện tình Bắc Đường Dục làm Kì Hoàng trở nên thập phần tiều tụy, hắn cũng thực không có tinh lực đi xử lý những việc này.”

Thái độ của Kì Hoàng, tương đương là ủy quyền cho Thái tử, năng lực toàn diện của Bắc Đường Dục được thể hiện, một chuyện đăng cơ cũng an bài gặt gao, một lần nữa bọn đại thần nhìn vị Thái tử ôn nhuận như ngọc với cặp mắt khác xưa.

Mặc dù Thái tử điện hạ không biết võ công, cầm kỳ thi họa tinh thông mọi thứ, phong cách làm việc chu đáo không thua gì An vương gia, nếu hắn làm Hoàng đế, cũng là lựa chọn không sai.

Đại thần trước kia duy trì An vương vì ngôi Hoàng đế, đều chuyển hướng đến Thái tử Bắc Đường Dục, không thể trách các đại thần này ý chí không kiên định, ai bảo An vương Bắc Đường Dục là gian tế, bọn họ không thể trông cậy vào tiểu nhân kia bán nước cầu vinh trở về làm Hoàng đế.

Trong khoảng thời gian này, mặc dù Bắc Đường Dục bận việc túi bụi, lại thực phong phú, so với mỗi ngày ở Thái tử phủ, không có việc gì làm, chỉ có thể lấy cầm kỳ thư họa nhàm chán qua ngày, hẳn càng thích như vậy.

Nhìn toàn bộ Hoàng cung, lấy hẳn làm trung tâm, từ Vương gia, Hoàng tử, cho tới cung nữ, Thái giám, tất cả mọi người đều nghe hẳn chỉ huy, không ai dám cãi lại mệnh lệnh của hẳn.

Cái loại cảm giác cao cao tại thượng này, là điều hẳn hướng tới, nay rất nhanh hẳn sẽ trở thành Quốc quân Kì Thiên quốc, chân chính ở phía trên vạn vạn người.

Từ này về sau, hẳn muốn làm gì thì làm, không cần nhìn sắc mặt bất luận kẻ nào, chỉ cần hẳn không hài lòng, hoặc là người nào chọc đến hẳn, chỉ cần ra lệnh một tiếng, người nọ sẽ chết không toàn thây.

Việc đăng cơ rất rườm rà, mỗi ngày Thái tử Bắc Đường Dục đều làm việc đến khuya, liền không về Thái tử phủ, trực tiếp ở tẩm cung trước kia, hừng đông ngày hôm sau, tỉnh lại lại tiếp tục làm việc.

Kỳ thật, đăng cơ việc long trọng như vậy, có người chuyên phụ trách, Bắc Đường Dục không cần tự trông coi, bất quá, đây là lần đầu tiên hẳn tiếp xúc với việc này, thập phần tò mò, mỗi ngày đều cùng người phụ trách tham khảo nửa ngày, không ngại học hỏi kẻ dưới một ít vấn đề hẳn không hiểu.

Trong ngoài Hoàng cung đều thấy vị Thái tử này bình dị, gần gũi, tương lai nhất định là Hoàng đế tốt.

Giống như mọi ngày, Thái tử Bắc Đường Dục xử lý xong việc, đêm đã khuya, tâm tình vui sướng trở về Đông cung, tắm rửa xong, cho thái giám cung nữ lui ra, Bắc Đường Dục nằm trên giường, chuẩn bị ngủ.

Đột nhiên, một trận gió lạnh thổi tới, đem màn trướng thổi bay: “Thái tử Điện hạ gần đây đường quan thật rộng mở, diệt trừ được chướng ngại lớn nhất, tư vị sắp trở thành vua một nước thật không sai đi.”

Trong lòng Bắc Đường Dục cả kinh, đột nhiên mở to mắt ngồi dậy, một gã hắc y nhân nhàn nhã ngồi trước bàn trong phòng uống trà, giống như là ở nhà của mình: “Người đến làm gì?”

“Ha ha, Bắc Đường Thái tử thật đúng là quý nhân hay quên.” Hắc y nhân buông chén trà trong tay, quay đầu nhìn Bắc Đường Dục, hàn quang thoáng hiện trong mắt: “Bọn ta giúp người diệt trừ kình địch An vương Bắc Đường Dục, Bắc Đường Thái tử cũng có thể thực hiện lời nói lúc trước đi.”

“Bản đồ phân bố binh lực Kì Thiên, các người đã chiếm được. Huống chi, Bắc Đường Dục thuận lợi bị buộc tội, cả nước truy nã, các hạ cùng Hạ Hầu Thần vẫn chưa xuất bao nhiêu lực đi.”

Lúc trước, sở dĩ Bản cung trộm bản đồ phân bố binh lực cho các người, đơn giản là muốn mượn tay các người chèn ép Bắc Đường Dục, làm hấn mất mặt trước bách quan, không thể cùng Bản cung tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế.

không thể tưởng được các người vô dụng như vậy, Bản cung đã đem hấn đánh ngã, một chút động tác các người cũng không có, tranh công lại nhanh hơn người khác.

“Bắc Đường Thái tử cho bọn ta là người ngốc sao? Bản đồ phân bố binh lực trên biển căn bản là đồ giả.”

Hạ Hầu Thái tử đã chọn mấy chỗ làm thí nghiệm, lại bị thất bại, tổn thất trầm trọng, tình huống thực tế cùng bản đồ phân bố binh lực căn bản là không khớp.

“Dựa theo ước định trước đó của chúng ta, Hạ Hầu Thái tử giúp Bắc Đường Thái tử trừ bỏ An vương, Bắc Đường Thái tử đem bản đồ phân bố binh lực Kì Thiên giao cho Hạ Hầu Thái tử.”

Hắc y nhân lạnh lùng chăm chú nhìn Bắc Đường Dục: “Nay An vương Bắc Đường Dục đã bị bức phải trốn chạy, không dám trở lại Hoàng cung, không uy hiếp đến ngôi vị Hoàng đế của Thái tử Điện hạ, Bắc Đường Thái tử đưa bản đồ binh lực cùng là giả, này không giống với ước định trước đó của chúng ta.”

“Ý của Hạ Hầu Thái tử, là muốn bản đồ phân bố binh lực chân chính của Kì Thiên.” Quả nhiên là Hạ Hầu Thần đã tâm bừa bừa, bay tam quân đã không còn là tam quân của Bắc Đường Dục, mà là bị Bản cung nắm giữ, tương lai vì Bản cung cố thủ giang sơn.Chương 123.2:

Hạ Hầu Thần lại muốn bản đồ phân bố binh lực, rõ ràng là muốn đoạt Kì Thiên giang sơn của ta, Bản cung còn không ngốc đến nỗi chấp tay đem giang sơn cho người ta, nếu không, lúc trước Bản cung cũng không cần hao tổn tâm tư hãm hại Bắc Đường Dục.

“Người trở về nói cho Hạ Hầu Thần, muốn bản đồ binh lực Kì Thiên, nằm mơ.” Đôi mắt mãnh liệt của Bắc Đường Dục dâng lên nồng đậm ám khí, “Giang sơn Kì Thiên là của Bản cung, hăn mơ tưởng nhúng vào.”

“Huống chi, hãm hại Bắc Đường Dục, các người cũng không có ra nhiều khí lực, hăn là bị Bản cung thiết kế....”

“Cũng đúng, Bắc Đường Thái tử tuwthoong minh thực có khả năng, biết Nam Cung Quyết sắp đi vào Kì Thiên liền giả làm thích khách, cố ý cho thị vệ đâm vào tay chính mình, lúc dẫn người điều tra, thiết kế Lục Hoàng tử đấu kiếm với An vương, thừa dịp An vương không chú ý, người xuất chiêu làm kiếm Lục Hoàng tử bay lên, đâm An vương bị thương.”

“Ham mê lớn nhất của An vương là săn thú cùng luyện công, biết Nam Cung Quyết đã đến biệt viện, người liền thiết kế An vương săn thú ở rừng cây ngoài biệt viện săn thú, cố ý lưu lại vết máu trên tuyết làm Lạc Mộng Khê hoài nghi....”

Này chính là trụ cột, làm Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê sinh hoài nghi đối với An vương.

“Nam Cung Dạ, người không nên ép người quá đáng.” Ánh mắt Bắc Đường Dục lạnh lùng, “Sở dĩ An vương bị định tội, cũng không phải là trận nháo nho nhỏ này.....”

“Bốn vương biết, giết chết Tử quý phi cho Lạc Tử Hàm làm thế thân, là chủ ý của Bắc Đường Dục người, mà tại sao Lạc Tử Hàm thiết kế Nam Cung Quyết thất bại?”

“Đó là ngoài ý muốn.” Bản cung cũng không biết Lạc Tử Hàm thiết kế Nam Cung Quyết phá thân nàng, nếu không, chắc chắn hẳn sẽ ngăn cản, Nam Cung Quyết thông minh như vậy, như thế nào lại bị người dễ dàng thiết kế, Lạc Tử Hàm đánh chủ ý lên hẳn, căn bản là tìm đường chết.

“Lúc trước Bản cung biết được kế hoạch của Lạc Tử Hàm, liền đến ngăn cản, cũng đã không kịp.” Lúc Bản cung gặp được Nam Cung Quyết ở giữa đường, Lạc Tử Hàm thiết kế đã thất bại, để phòng Nam Cung Quyết hoài nghi, Bản cung mới cùng hẳn vừa đi vừa nói chuyện phiếm: Lạc Tử Hàm ngu ngốc, muốn tìm cái chết, không cần đem Bản cung kéo vào đi.

“Ngày đó là Bốn vương cứu người thoát khỏi Đại trạch.” Đôi mắt lạnh băng của Nam Cung Dạ thoát hiện hàn quang, “Mà người sau khi thoát khỏi nguy hiểm, lại thừa dịp Bốn vương không chú ý mang Lạc Tử Hàm đi, ném vào mật thất An vương phủ, hãm hại An vương Bắc Đường Dục, lúc ấy, người còn chưa hỏi ý kiến của Bốn vương, liền hy sinh Lạc Tử Hàm, nhưng là nàng là người của Bốn vương cùng Hạ Hầu Thái tử.....”

Bắc Đường Dực không cho là đúng nói: “Để kế hoạch tiếp tục được tiến hành, hy sinh Lạc Tử Hàm là không thể tránh được, trước đó Bốn vương đã cải trang Yến vương đâm An vương Bắc Đường Dực bị thương, cũng trộm kim bài trên người hãn giá họa, nếu Lạc Tử Hàm không ở mật thất An vương phủ, dựa vào thế lực Bắc Đường Dực, nghĩ muốn đắc tội hãn rất khó.”

Diệt cỏ thì diệt tận gốc, nếu muốn giết, liền tất cả đều làm một ít, một lần là thành công, Bản cung cũng không muốn bị An vương tìm lý do chạy thoát, từ đó, hãn có tâm phòng bị, còn muốn hãm hại hãn chỉ càng thêm khó.

“Vậy vì sao người phải giết Lạc Tử Hàm, người cũng biết thân phận chân chính của nàng là gì?” Vân Bích Lạc, Phùng Thiên Cương, mặc dù bị Thanh Tiêu truy nã, nhưng cũng là người khó chơi, Hạ Hầu Thần bận việc quốc sự, không muốn vì ít chuyện này mà phân tâm.

“Lạc Tử Hàm chết, Khang vương gia cùng Hạ Hầu Thái tử có thể đổ lên Bắc Đường Dực hoặc Nam Cung Quyết, từ đó, chẳng những không phiền toái, mà Vân Bích Lạc muốn vì nữ nhi bào thù, tự nhiên sẽ toàn lực vì Hạ Hầu Thái tử cùng Khang vương gia diệt trừ chướng ngại.”

Đem Lạc Tử Hàm giá họa cho Nam Cung Quyết, Vân Bích Lạc chắc chắn sẽ bắt kế hậu quả lên kế hoạch, ám sát Nam Cung Quyết, đến lúc đó, Thanh Tiêu rối loạn, Bản cung nhân cơ hội phái binh tiến vào Thanh Tiêu, giang sơn Kì Thiên lại càng mở rộng.

“Muốn làm Vân Bích Lạc tìm ai báo thù, chính là chuyện của Khang vương gia cùng Hạ Hầu Thái tử.” Đem chuyện tốt để cho mình, đem chuyện xấu giao cho người khác, chiêu mượn đao giết người này, ai cũng đều đã dùng.

Bắc Đường Dục ngoài mặt ôn nhuận như ngọc, dáng vẻ bất phàm, ai có thể nghĩ đến bên trong hẩn lại vô sỉ ti bỉ như vậy. Trong mắt Nam Cung Dạ, hiện lên tia trào phúng khinh thường nồng đậm chợt lóe rồi biến mất.

“Văn võ bá quan và dân chúng Kì thiên đều biết, An vương Bắc Đường Dục là gian tế, cho dù bọn ta nói ra chuyện Bắc Đường Thái tử là gian tế thật, chỉ sợ cũng không có người tin tưởng, nói không chừng người có đầu óc linh hoạt còn nghĩ là An vương thông đồng Tây Lương, cố ý hãm hại Thái tử Điện hạ.”

Nói vậy Bắc Đường Dục đã sớm nghĩ đến điểm này, mới không có sợ hãi như vậy, sau khi đạt được mục đích của mình liền trở mặt.

“Bất quá, vừa rồi Bắc Đường Thái tử cũng đã nói, làm sao giải thích với Vân Bích Lạc, là chuyện của Bốn vương cùng Hạ Hầu Thái tử, nếu Bốn vương nói sự thực, lấy trình độ yêu thương nữ nhi của Vân Bích Lạc, tất nhiên sẽ không để Bắc Đường Thái tử làm Hoàng đế thoải mái.”

Nam Cung Dạ vừa nói vừa quan sát thần sắc của Bắc Đường Dục, thấy gương mặt hẩn có chút biến sắc, biết là lời mình nói có tác dụng, liền tiếp tục rèn sắt khi còn nóng.

“Bắc Đường Thái tử sinh ở hậu cung, hẩn là biết, nữ nhân so với nam nhân càng âm hiểm, Bốn vương vùng Hạ Hầu Thái tử không có biện pháp với Bắc Đường Thái tử, không có nghĩa là Vân Bích Lạc cũng không có biện pháp....”

“Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?” Muốn bản đồ binh lực của Kì Thiên, nằm mơ.

Nếu bản đồ binh lực rơi vào tay Hạ Hầu Thần, Kì Thiên tất sẽ mất, cho nên, mặc dù Vân Bích Lạc âm hiểm, lại lợi hại, Bản cung cũng sẽ không ngu đến nỗi giao ra bản đồ binh lực, tự muốn diệt vong.

Huống chi, Vân Bích Lạc cũng không khùng bố như Nam Cung Dạ nói, bằng không, vì sao nàng lại bị Nam Cung Quyết buộc rời Thanh Tiêu.

Con người Nam Cung Quyết này, Bắc Đường Dục vẫn luôn nhìn không thấu, hẳn biết tâm tư Nam Cung Quyết thâm trầm, lại không biết tâm cơ hẳn nặng bao nhiêu, sâu bao nhiêu, đương nhiên, Bắc Đường Dục cũng không muốn giao phong chính diện với Nam Cung Quyết.

Biết rõ tất cả, bách chiến bách thắng, một người mình căn bản không nhìn thấu được, không biết kế tiếp hẳn sẽ ra quái chiêu gì, tranh đấu như vậy, không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi đá, tự nhận cái chết.

“Nếu Bắc Đường Thái tử không muốn giao ra bản đồ binh lực, Bốn vương còn có thể trao đổi điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Chỉ cần không chạm đến ích lợi của giang sơn Kì Thiên, điều kiện khác đều có thể. Chương 123.3:

Gần giờ Tý, Lạc Mộng Khê còn ở phòng ngủ bận rộn, tủ quần áo được mở ra toàn bộ, Lạc Mộng Khê đem quần áo trong tủ ra xếp lại, tiểu hồ ly không giúp được gì, thân ảnh lửa đỏ không ngừng nhảy lên nhảy xuống bàn, vẩy vẩy cái đuôi, vỗ vỗ hai chân nhỏ, thản nhiên tự đắc.

“Chi nha.” Cửa phòng đóng chặt bị đẩy ra, quần áo trắng bị gió làm hỗn loạn tiến vào, tiểu hồ ly tự tiêu khiển lập tức dừng động tác, rất nhanh chạy đến bên người Lạc Mộng Khê, phe phẩy cái đuôi, hướng Nam Cung Quyết thị uy.

Nam Cung Quyết cũng không thèm liếc mắt nhìn tiểu hồ ly một cái, lập tức bước đến bên Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê, đêm đã khuya như vậy, làm sao còn không đi ngủ?”

“Vài ngày nữa chúng ta sẽ rời Kì Thiên, ta đem mọi thứ sửa sang lại một chút, cũng không có việc gì.” Lạc Mộng Khê đánh giá tủ quần áo một chút,

gì đó bên trong đã sửa sang không sai biệt lắm, “Chuyện của người đều xử lý xong rồi?”

“Đều là một ít chuyện, sự việc không nhiều lắm, mới xử lý đến bây giờ, đã giờ Tý, chúng ta nghỉ ngơi.” Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê hướng đến giường lớn, nhìn thấy tiểu hồ ly bên cạnh.

“Mộng Khê, bây giờ Thanh Tiêu, chỉ sợ tuyết đã rơi mấy ngày, làm nhiều chút quần áo bên ngoài, Bốn vương đã sai người đi thu thập da lông thượng đẳng, trở lại Thanh Tiêu liền làm áo khoác cho nàng.”

Nam Cung Quyết tà ác liếc mắt nhìn tiểu hồ ly một cái: “Da hồ ly làm áo khoác thế nào? Giữ ấm, mặc cũng thoải mái.”

“Nam Cung Quyết, người sẽ không đánh chủ ý lên tiểu hồ ly đi, nó còn nhỏ như vậy, lột da cũng không là y phục lớn được....”

“Ý của Mộng Khê, là ta có thể đem tiểu hồ ly này lột da làm áo khoác.....” Tiểu hồ ly rất nhỏ, kiêu ngạo, muốn làm áo khoác là không thể, bất quá, làm áo khoác cho cục cưng, hẳn là không sai, nhất là lông mao lửa đỏ, mềm, tiểu bảo bảo mặc vào, khẳng định thoải mái.

Thấy ánh mắt Nam Cung Quyết quỷ dị không có ý tốt, tiểu hồ ly chỉ thấy toàn thân lạnh lẽo, nhất là sau lưng, từng trận khí lạnh thổi đến.

Nam Cung Quyết vô lương, lại đánh chủ ý lên bản hồ ly, ô ô ô, bản hồ ly làm sao lại gặp cái đồ đệ vô lương tà ác như vậy...

“Nam Cung Quyết, người không được động tiểu hồ ly, nó là sủng vật của ta, dùng để cưng chiều, không phải dùng để lột da làm áo....”

Trong phòng ấm áp, sau khi tắm Lạc Mộng Khê chỉ mặc tấm y cũng không thấy lạnh, chỉ là đề phòng có người tới, nàng lại mặc thêm một cái áo khoác.

“Sớm biết là người sẽ nói vậy.” Bốn vương cũng không ôm hy vọng gì với da lông của tiểu hồ ly.

Nam Cung Quyết cởi áo khoác của Lạc Mộng Khê, xốc chăn đem Lạc Mộng Khê ấn xuống giường, chính mình cũng theo ngồi lên, tiểu hồ ly còn đứng trong phòng, ánh mắt ai oán nhìn về phía Lạc Mộng Khê: Ô ô ô, Nam Cung Quyết khi dễ tiểu hồ ly, chủ nhân, nên vì tiểu hồ ly làm chủ.

“Tiểu hồ ly, đêm đã khuya, về ngủ đi.” Qua vài ngày, chúng ta phải về Thanh Tiêu, nếu người chậm trễ liên tiếp người ở lại Kỳ Thiên. Nam Cung Quyết vung bàn tay to lên, thân ảnh lửa đỏ của tiểu hồ ly bị hất ra khỏi phòng.

“Phanh” Tiểu hồ ly vừa bay ra khỏi phòng cửa sổ tự động đóng lại, Nam Cung Quyết ôm lấy Lạc Mộng Khê nằm trên giường, “Chuyện gian tế Kỳ Thiên đã xong, sau khi Thái tử đăng cơ, chúng ta trở về Thanh Tiêu.”

So sánh xuống, Bốn vương thích Thanh Tiêu hơn một chút, đó là nơi chúng ta quen thuộc.

“Thanh Tiêu đã đến mùa đông, khi tiểu bảo bảo ra đời cũng là cuối xuân đầu hạ đi.” không biết tiểu tử đó bộ dáng thế nào, là nam hài, hay là cô gái.

“Mùa xuân ở Thanh Tiêu dài hơn so với quốc gia khác một chút, tiểu bảo bảo ra đời cũng là thời điếu, đó.” Nam Cung Quyết mở mắt, ôm Lạc Mộng Khê vào ngực, khát khao cuộc sông tương lai tốt đẹp.

“Đến lúc đó, một nhà ba người chúng ta, mmang theo cái đuôi làm người chán ghét, đi khắp đại giang nam bắc.

“Cái đuôi làm người chán ghét?” Câu nói này của Nam Cung Quyết, làm Lạc Mộng Khê có chút khó hiểu.

“Là kia, tiểu hồ ly.” Nam Cung Quyết trả lời nhẹ nhàng băng quơ.

“Bốn vương biết, người luyện tiếu hồ ly kia, kỳ thật tiếu hồ ly rất khả ái, chờ tương lai cục cưng ra đời, đem tiếu hồ ly cho tiếu bảo bảo chơi.” Tiếu hài tử hẳn là thích động vật đáng yêu đi

“Nam Cung Quyết, nguyên lai người đối với tiếu hồ ly cũng không phải là đặc biệt chán ghét.” Lạc Mộng Khê không tiếng động cười khê.

“Bốn vương là yêu ốc cập ốc.” Thích người mới có thể bao dung tiếu hồ ly.

“Nam Cung Quyết, ngày mai ta muốn vào cung một chuyến, đưa Thanh Nguyệt vài thứ, lúc ban ngày, Thanh Nguyệt không đến biệt viện.” không biết tiếu nha đầu này bận việc gì.

“Tốt, ngày mai Bốn vương cũng không có việc gì, cùng người tiến cung.” Phòng ấm áp, giường lớn mềm mại, Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê tình ý kéo dài, chỉ khổ hắc y nhân đứng trên nóc nhà, đón gió lạnh đến thăm dò.

Sự tình khác không thăm dò được, lại biết được ngày mai Lạc Mộng Khê sẽ tiến cung, coi như là thu hoạch không nhỏ, đêm rét lạnh thực làm người ta chịu không nổi, trở về phục mệnh.

Hôm sau, mặt trời đã lên cao ba sào, ánh nắng ấm áp chiếu xuống mặt đất, rửa mặt chải đầu xong Lạc Mộng Khê đẩy cửa phòng đi ra, trong tay cầm một cái hộp, là muốn đem cho Thanh Nguyệt: “ Vương gia ở Thư phòng?”

Ở biệt viện, Nam Cung Quyết đều là phòng ngủ, thư phòng hai nơi, không ở phòng ngủ, chính là ở thư phòng.

“Vương phi đúng vậy, Vương gia phân phó, người dùng bữa sáng rồi mới đi thư phòng tìm Vương gia, Vương gia cùng người tiến cung.” Cầm

nhi đem lời Nam Cung Quyết dặn dò nàng, một chữ cung không thiếu nói cho Lạc Mộng Khê.

“Khởi bẩm Vương phi, Lãng công tử cầu kiến bên ngoài.” Lạc Mộng Khê đang muốn đến Thư phòng tìm Nam Cung Quyết, nghe báo lại, Lãng Khinh Trần cầu kiến.

“Thỉnh hẩn vào đi.” Lãng Khinh Trần đã khôi phục lại bình thường, thời gian ở biệt viện không ngắn, chỉ là Lạc Mộng Khê luôn bận việc, vẫn chưa gặp qua hẩn: Lãng Khinh Trần, hẩn tới làm gì?

Tuy nghi hoặc trong lòng, nhưng là nơi này là biệt viện, khắp nơi đều là người của Nam Cung Quyết, Lãng Khinh Trần muốn làm gì cũng không được. Chương 123.4:

Lúc Lạc Mộng Khê trở lại phòng, tiểu hồ ly cũng đã chạy đến, đứng bên cạnh Lạc Mộng Khê, không ngừng cọ cọ quần áo Lạc Mộng Khê.

“Mộng Khê.” Lạc Mộng Khê đang muốn đem tiểu hồ ly qua một bên, Lãng Khinh Trần đã tiến vào, “Ta đến chào từ biệt người.”

“Chào từ biệt, người phải đi sao?” Đối với mục đích đến hôm nay của Lãng Khinh Trần, Lạc Mộng Khê đã nghĩ rất nhiều cái, thế nào cũng không nghĩ đến, hẩn đến là để chào từ biệt.

“Chính là, ta tính là ở nhiều ngày, nhưng Lãng phủ có chút chuyện, ta phải về xử lý.” Lãng Khinh Trần ngồi xuống đối diện Lạc Mộng Khê, Cầm chi rót cho hẩn cùng Lạc Mộng Khê một ly trà.

“Vương phi, Lãng công tử, dùng từ từ.” Cầm nhi lui ra ngoài, nhưng không có đóng cửa phòng: Để một đại nam nhân cùng Lạc Mộng Khê một phòng, các nàng thật sự không yên tâm.

Lạc Mộng Khê khuynh quốc khuynh thành, nam nhân trong thiên hạ, đều bị dung nhan của nàng làm khuynh đảo, vạn nhất sau khi đóng cửa phòng, Lăng Khinh Trần khi dễ Lạc Mộng Khê, không chỉ có các nàng tự trách, Nam Cung Quyết cũng sẽ không tha các nàng.

“Mộng Khê, trước kia.....thực xin lỗi.....”

Ta không trách người, người bị khống chế, cũng là bản thân không muốn.” Lăng Khinh Trần từng ba lần bốn lượt muốn đưa Lạc Mộng Khê về Lăng phủ, Lúc ấy Lạc Mộng Khê còn buồn bực.

Lăng Khinh Trần rõ ràng đã muốn buông tha ta, vì sao lại muốn đổi ý, bây giờ mới hiểu được, tất cả đều là khí đen quấy rối.

Hiện tại, hắn anh tuấn tiêu sái, người đẩy chính khí, mới là Lăng Khinh Trần chân chính.

“Nghe nói người mang thai, chúc mừng người. Rượu trắng tròn của đĩa nhỏ, ta nhất định đến uống.” Hy vọng là nữ nhi, sau này lớn lên, xinh đẹp khuynh thành giống người, không cần là nam hài giống Nam Cung Quyết giở tính kế như vậy, ngay cả Lăng Khinh Trần ta cũng bị hấn tính kế.

“Đứa nhỏ phải bảy tám tháng mới ra đời, trong thời gian này, người tốt nhất nên suy nghĩ chuẩn bị lễ vật gì cho hắn đi.” Ngữ khí Lạc Mộng Khê mang theo trêu chọc, người thông minh vừa nghe là biết nàng nói đùa.

Lạc vương phủ kỳ trân dị bảo, kỳ hoa dị thảo cái gì cần cũng có, cũng không thiếu cái gì, có dù người đưa lễ vật quý giá đi nữa, đối với Lạc Mộng Khê cũng không có ý nghĩa lớn, chỉ đơn giản là phần tâm ý.

“Tốt, ta nhất định dụng tâm chuẩn bị lễ vật này.” Câu nói vui đùa của Lạc Mộng Khê, Lăng Khinh Trần lại cho là thật.

“Mộng Khê, bây giờ không còn sớm nữa, nàng đã chuẩn bị tốt chưa, chúng ta phải vào cung xem.....” Thanh âm Nam Cung Quyết khi nhìn thấy Lăng Khinh Trần ngồi bên bàn thì im bật, bất quá hần phản ứng rất nhanh, sau khi tim đập loạn nhịp trong nháy mắt, đã lấy lại tinh thần: “Lăng huynh, người đến.”

Lạc Mộng Khê liếc mắt nhìn Nam Cung Quyết một cái: giả vờ cái gì mà giả vờ, khẳng định là Cầm Kỳ Thi Họa báo tin cho người, biết Lăng Khinh Trần đến, người mới vội vã làm xong việc rồi chạy đến đây, chỉ là Nam Cung Quyết giả vờ thật tốt, nếu không phải nàng hiểu biết hần, chỉ sợ nàng cũng bị lừa bởi hành động cao siêu kia.

“Tại hạ đến chào tạm biệt Mộng Khê cùng Nam Cung huynh.” Lăng Khinh Trần đứng lên, “Bây giờ thực không còn sớm, tại hạ phải nhanh về Lăng phủ Giang Nam, cáo từ.”

Sau khi Lăng Khinh Trần chào tạm biệt Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết, xoay người ra ngoài, gần bước đến cửa, do dự một lát lại xoay người: “Nam Cung huynh, Mộng Khê, ngày tiểu bảo bảo ra đời, chắc chắn tại hạ sẽ đến chúc mừng.”

“Mộng Khê, câu nói cuối cùng của Lăng Khinh Trần, có phải là sẽ có chuyện gì hay không?” đi trên những lát đá trên đường, trong lòng Nam Cung Quyết khó hiểu: Câu cuối cùng kia ‘chắc chắn tại hạ sẽ đến chúc mừng’ hần là tăng thêm ngữ khí, có phải hay không ám chỉ điều gì.....

“Nam Cung Quyết, chàng không cần đoán lung tung, hần là Lăng Khinh Trần đến chúc mừng hài tử đáng yêu của chúng ta, không có ý tứ khác.”

Nam Cung Quyết thích tính kế, cũng thích nghĩ người khác cũng tính kế, người thông minh như hần như vậy có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lạc Mộng Khê lắc đầu, không chút để ý đến xung quanh, đột nhiên, khóe mắt thấy một đạo thân ảnh quen thuộc hiện lên, nhanh chóng biến

mất: “Nam Cung Quyết, hình như vừa rồi ta nhìn thấy Bắc Đường Dục?”

“Mắt nàng bị viễn thị đi, Bắc Đường Dục bị truy nã, trốn còn không kịp, làm sao có thể chạy đến đây tự chiu đầu vào lưới, Mộng Khê, không phải là vì tối qua nàng ngủ không được tốt nên ánh mắt có chút không tốt?” Bàn tay Nam Cung Quyết khẽ sờ trán Lạc Mộng Khê, nhiệt độ bình thường, không có nhiễm phong hàn.....

Lạc Mộng Khê quơ tay đẩy ra ma trảo của Nam Cung Quyết: “Cho dù tối qua ngủ trễ, hôm nay ta cũng dậy trễ, tinh thần thực sung túc, làm sao có thể nhìn lầm.”

“Biệt viện đều là người của Bốn vương, Bắc Đường Dục không có khả năng trà trộn vào.” Nam Cung Quyết cam đoan, “Biệt viện là tường đồng vách sắt, Bốn vương chưa cho phép, ngay cả con ruồi cũng đừng nghĩ tiến vào.....”

Huống chi, chúng ta sắp rời Kì Thiên, Bốn vương tuyệt không cho phép xuất hiện biến cố gì.

Sau khi Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê vào cung, chưa đến nơi khác, đi thẳng đến Thanh Nguyệt cung, còn có ba ngày là Bắc Đường Dục đăng cơ, Bắc Đường Dục cùng với quan phụ trách việc đăng cơ, đều đã chuẩn bị tốt lắm.

“Mộng Khê tỷ tỷ, Quyết ca ca, các người đến đây, ngày hôm qua Dục ca ca sai người đến giúp Thanh Nguyệt bài trí lại tẩm cung, cho nên Thanh Nguyệt không thể đi biệt viện, nhìn xem, phòng ngủ bây giờ của Thanh Nguyệt thật xinh đẹp.....”

Thanh Nguyệt cho cung nữ thái giám lui ra, lôi kéo Lạc Mộng Khê lái nhải, chỗ nào là ý của nàng chỗ nào là Bắc Đường Dục đề nghị: “Ánh mắt Dục ca ca thật độc đáo, tẩm cung này vừa bài trí liên thay đổi hoàn toàn.....”

“Thanh Nguyệt, Mộng Khê, các người tán gẫu, Bốn vương đi xem Bắc Đường Diệp.” Vài ngày gần đây, trong cung bề bộn nhiều việc, Bắc Đường Dục để Bắc Đường Diệp hỗ trợ, đương nhiên cũng ở trong cung.

Đối với tâm cung của Thanh Nguyệt, Nam Cung Quyết không có dự vọng xem xét, nghe nàng lải nhải Nam Cung Quyết có chút không chịu nổi liền tìm lý do rời đi. Thanh Nguyệt cùng Mộng Khê, hai tính cách hoàn toàn khác nhau, hẳn thích Mộng Khê im lặng thông minh như vậy, Thanh Nguyệt nói nhiều lắm làm người ta chịu không nổi.

“Thanh Nguyệt, tỷ cùng Vương gia quyết định sau khi Thái Tử đăng cơ liền rời Kỳ Thiên trở về Thanh Tiêu.” Nam Cung Quyết đi rồi, Lạc Mộng Khê kéo Thanh Nguyệt ngồi xuống nói chuyện.

“Lần này tỷ đến là để chào từ biệt muội, hai ngày này sẽ thu thập hành trang trở về, không thể đến xem muội.....”

“Mộng Khê tỷ thật sự phải đi sao? Thanh Nguyệt rất luyến tiếc.” Thanh Nguyệt dựa vào cánh tay Lạc Mộng Khê, lưu luyến không rời.

“Chúng ta tạm thời chia lìa, về sau còn có thể gặp lại, chờ tiểu bảo bảo ra đời, muội có thể đi Thanh Tiêu uống rượu đầy tháng.....” Nói đến tiểu bảo bảo, ánh mắt Lạc Mộng Khê hơi đổi, “Thanh Nguyệt, muội cùng Bắc Đường Diệp phát triển thế nào?”

“Vẫn như vậy, quan hệ hai chúng ta không xa, không giống tình nhân lại giống huynh muội.” Thanh Nguyệt bất mãn oán: tên Bắc Đường Diệp kia, thật sự là không hiểu tình thú.

“Mấy ngày hôm trước khi Bắc Đường Diệp đến biệt viện, ta từng nghe hẳn nói muốn cùng Nam Cung Quyết trở về Thanh Tiêu.” Nếu ta không nghe sai thì hình như là hẳn nói như vậy.

“Thật?” Thanh Nguyệt đứng thẳng dậy, đáy mắt xinh đẹp nồng đậm nghi hoặc, “Diệp ca ca, thật sự cùng bọn tỷ về Thanh Tiêu?”

“Lúc đó, ta ở hơi xa, nghe cũng không rõ ràng, hình như là Bắc Đường Diệp nói với Nam Cung Quyết như vậy.” Ta cũng chỉ nghe một ít thanh âm qua tiếng gió thổi đến, không xác định chắc chắn được.

Thanh Nguyệt chớp mắt: “Mộng Khê tỷ tỷ, Thanh Nguyệt có thể cùng tỷ và Quyết ca ca đi Thanh Tiêu không? Thanh Nguyệt từ nhỏ ở Kì Thiên lớn lên, chưa đi qua nơi khác, nghĩ muốn đi nhìn nơi khác một chút.”

“Cái này..... Tỷ thì không có ý kiến gì, nhưng là Kì Hoàng đồng ý sao?” Thanh Nguyệt đi du ngoạn một chút có thêm kiến thức là chuyện tốt, Thanh Nguyệt cùng nàng về Thanh Tiêu nàng không có ý kiến, chỉ là Kì Hoàng sẽ để một cô nương đi dạo chơi theo người khác sao?

“Yên tâm, Phụ hoàng hiểu Thanh Nguyệt nhất, chỉ cần chuyện Thanh Nguyệt muốn làm. Hẳn không hề không đồng ý.” Thanh Nguyệt đứng lên, “Mộng Khê tỷ, tỷ ở đây đợi chút, Thanh Nguyệt đi xin chỉ thị của Phụ hoàng, rất nhanh sẽ trở lại.”

Nói xong một câu, thân ảnh khéo léo của Thanh Nguyệt đã chạy ra nội thất, thanh âm của Thanh Nguyệt bay vào trong tai nàng: “Mộng Khê tỷ, nhất định phải chờ muội a.”

Thân ảnh Thanh Nguyệt càng lúc càng xa, đến lúc không thấy nữa, Lạc Mộng Khê lắc đầu cười khẽ, cơn buồn ngủ ập đến: có thai, lúc nào cũng muốn ngủ.

Trong phòng có bồn than, cực kỳ ấm áp, Lạc Mộng Khê đứng dậy đi đến ghế nằm, chuẩn bị nằm xuống ngủ, chờ Thanh Nguyệt trở về.

Lúc nàng vừa xoay người ngồi xuống ghế, trong nháy mắt một trận gió lạnh thổi đến, Thái tử Bắc Đường Dục xuất hiện trước mặt Lạc Mộng Khê,

đáy mắt ẩn chứa khí đen chưa tiêu tán..... Chương 123.5:

“Thái tử Điện hạ, làm sao người lại ở trong này?” Người đến đây lúc nào, tại sao ta không hề phát hiện?

“Bản cung đến tìm Thanh Nguyệt, vừa đến.” Khí đen ở đáy mắt Bắc Đường Dục tan đi, thay đổi đôi mắt ôn nhu, lấy một vật trang sức xinh đẹp cúi xuống trước mặt Lạc Mộng Khê: “Hôm qua lúc giúp Thanh Nguyệt bài trí phòng, phát hiện nàng thiếu vòng tay, Bản cung liền cầm đến đây.”

Vật trang sức dùng chỉ hồng kết thành, ở giữa được khảm dạ minh châu lóe sáng, dây kết phía dưới thật dày, phi thường xinh đẹp, là vật Thanh Nguyệt thích dùng nhất, cùng phù hợp với tính cách của nàng.

“Vòng tay rất đẹp, Thanh Nguyệt nhất định sẽ thích.” Lạc Mộng Khê nhẹ giọng tán thưởng, “Thái tử Điện hạ ánh mắt thật tốt.”

“Thanh Nguyệt không ở đây sao?” Bắc Đường Dục nhìn khắp mọi nơi, không thấy Thanh Nguyệt. Tiểu nha đầu lại chạy đi nơi nào.

“Thanh Nguyệt muốn cùng ta đi Thanh Tiêu, chạy đến Ngự thư phòng xin chỉ thị của Hoàng thượng.” Cũng là khuôn mặt này, cũng là khí chất này, lời nói cũng ôn nhu, giống như bình thường không có gì khác.

Nhưng Lạc Mộng Khê cảm giác là: hôm nay, Bắc Đường Dục thực không đúng, mà đến tột cùng là không đúng ở chỗ nào, Lạc Mộng Khê nói không được.

“nếu như vậy, vòng tay này, lèm phiền Mộng Khê giao cho Thanh Nguyệt.” Bắc Đường Dục đem vòng tay đến cho Lạc Mộng Khê, một cổ hơi thở âm lãnh cũng theo đến, làm cho xương cốt người ta rùng rờ, tóc gáy đều muốn dựng thẳng lên.

Lạc Mộng Khê ngẩng đầu nhìn Bắc Đường Dục, ở sâu trong đôi mắt ôn nhu, khí đen mạnh liệt như ẩn như hiện, khí chất ôn nhuận cùng âm lãnh ở trên người hần luân phiên hiện thoáng lên, giống như tiên phi tiên, ma phi ma, hoặc là, vừa là tiên vừa là ma, hai người kết hợp, làm cho người ta thấy sợ.

Đáy mắt Bắc Đường Dục quý dị khó lường làm trong lòng Lạc Mộng Khê kinh ngạc, suýt chút nữa là bật thốt: Rốt cuộc người là ai?”

“Ô ô ô.” Bên chân xuất hiện một vật thể lông xù, thanh âm ô ô quen thuộc của tiểu hồ ly truyền vào tai, Lạc Mộng Khê hoàn hồn trong nháy mắt, cúi đầu nhìn, bất đắc dĩ thở dài: “Tiểu hồ ly, sao người cũng theo tới, có phải người luyện tiếc rời Thanh Nguyệt hay không, yên tâm, nàng sẽ cùng chúng ta về Thanh Tiêu.”

“Thái tử Điện hạ, đây là tiểu hồ ly Mộng Khê nuôi dưỡng.” Lạc Mộng Khê ôm lấy tiểu hồ ly, đưa tới trước mặt Bắc Đường Dục.

Bắc Đường Dục mỉm cười, đem vòng tay đặt lên trên bàn: “Tiểu hồ ly thực đáng yêu.” Tay khẽ vuốt đầu tiểu hồ ly, “Ô ô ô.” Tiểu hồ ly trợn mắt với Bắc Đường Dục, giống như thực chán ghét hẳn.

Bắc Đường Dục cũng không để ý, thu tay lại: “Vòng tay đã đem đến, Bản cung còn có việc phải làm, đi trước một bước, Mộng Khê, làm phiên người đem vòng tay đưa cho Thanh Nguyệt.”

Bắc Đường Dục đi rồi, Lạc Mộng Khê âm thầm thở ra. Bắc Đường Dục vừa rồi, thật sự dọa người, nhìn bộ dáng kia của hắn, làm ta nghĩ đến đêm mười lăm đó, gặp được Lăng Khinh Trần hút máu.

Thả tiểu hồ ly xuống, Lạc Mộng Khê cẩn thận quan sát vòng tay trên bàn, tiềm thức nói cho nàng: vòng tay này, không phải là vòng tay bình thường, khẳng định đã bị động tay động chân, nếu không, khi Lạc Mộng Khê đối mặt với vòng tay này sẽ không sinh ra cảm giác ghê sợ.

Bắc Đường Dục đi ra Thanh Nguyệt cung, bước nhanh về phía trước, sắc mặt có chút thâm trầm. “Tham kiến Thái tử Điện hạ.” Thị vệ hành lễ với hắn, Bắc Đường Dục làm như không thấy, tiếp tục đi về phía trước.

Khóe mắt thấy một thân ảnh quen thuộc, trong lòng Bắc Đường Dục cả kinh, đột nhiên dừng bước chân, quay đầu lại, mặc dù thân ảnh quen thuộc kia lẫn lộn với đám thị vệ, tuyệt đối hắn không nhìn lầm: “Bắc Đường Dục, đồ phản đồ, đứng lại cho Bản cung.”

Khi Bắc Đường Dục rống lên, thân ảnh thị vệ kia đột nhiên chấn động, xuất chương đẩy bọn thị vệ bên cạnh, dùng khinh công rời đi rất nhanh: “Người tới, Bắc Đường Dục cải trang thị vệ, nhanh đi bắt lấy hắn.”

Nhất thời toàn bộ hoàng cung loạn thành một đoàn, Ngự lâm quân xuất động rất nhiều, canh giữ các cửa, tất cả người trong cung đều bị buộc trở về cung của mình, trước khi việc được giải quyết không được xuất hiện. Toàn bộ Hoàng cung đều nâng cao cảnh giác.

Thanh Nguyệt cung, Lạc Mộng Khê cầm lấy vòng tay tỉ mỉ nghiên cứu, vòng tay dùng sợi tơ màu hồng rất mềm mại, hoàn toàn không giống sợi tơ bình thường, giống như tóc người vậy, mềm mại mỏng manh, cảm giác thập phần tốt.

Tóc! Nhận biết được điều này, trong lòng Lạc Mộng Khê cả kinh, vội vàng cầm lấy dây kết, xem tỉ mỉ, cho dù là phẩm chất, hay là độ sáng của màu sắc, đều không khác tóc người.

Ở cổ đại, tóc chỉ có hai màu đen trắng, nhưng Lạc Mộng Khê sinh ở hiện đại, biết tóc có thể nhuộm thành đủ loại màu.

Lạc Mộng Khê rút một sợi tơ hồng trong vòng tay, đem đèn chấu than đốt cháy, sợi tơ hồng này không giống như sợi tơ bình thường cháy chậm rãi, mà giống như tóc người lập tức cuốn khúc lại: Trời đất, đây thật là tóc người, Bắc Đường Dục có vấn đề.

Thanh Nguyệt còn chưa về, Lạc Mộng Khê đang muốn đem tin này nói cho Nam Cung Quyết đang ở Bích Vân cung cùng Bắc Đường Diệp, bất thành linh một trận gió lạnh từ phía sau thổi đến, Lạc Mộng Khê đột nhiên xoay người, Bắc Đường Dục đã đi lại xuất hiện trước mặt Lạc Mộng Khê.

không giống như lúc này, quanh thân hắn khí đen dày đặc, nhất là hai mắt, ngay cả tròng trắng cũng biến thành đen.

Đôi mắt hơi nheo lại nhìn Lạc Mộng Khê nghiêng nước nghiêng thành, dung nhan tuyệt sắc, trong đầu Bắc Đường Dục hiện lên lời nói tối hôm qua Nam Cung Dạ nói với hắn.

“Sau khi Hạ Hầu Thái tử gặp Lạc Mộng Khê ở Thanh Tiêu, vẫn nhớ mãi không quên, nếu Bắc Đường Thái tử không muốn đưa bản đồ binh lực, thì đem Lạc Mộng Khê giao cho Hạ Hầu Thái tử, giang sơn, mỹ nhân, đều giống nhau, luôn tốt.”

“Lạc Mộng Khê là bảo bối của Nam Cung Quyết, Bản cung cũng không có khả năng lớn như vậy, yên lặng không một tiếng động bắt nàng đến tay.” Bắc Đường Dục phản bác: vạn nhất bắt Lạc Mộng Khê thất bại, lọt vào tay Nam Cung Quyết, thậm chí còn dính vào chuyện của Bắc Đường Dục, Bản cung chẳng phải là thất bại trong gang tấc.”

Nam Cung Dạ không cho là đúng: “Trong mắt người đời, Thái tử Bắc Đường Dục là ôn nhuận nho nhã, lễ độ, huống chi An vương giúp người gánh tội, không có ai hoài nghi người là hấp huyết quái nhân, là gian tế cấu kết cùng Tây Lương, nếu người âm thầm thiết kế Lạc Mộng Khê, liền dễ dàng.....”

“Đương nhiên, Bốn vương tin tưởng Bắc Đường Thái tử có năng lực thiết kế Lạc Mộng Khê, đem chuyện đổ cho Bắc Đường Dục, để hắn thay người chịu tiếng xấu.....”

Vừa rồi, căn bản là Bắc Đường Dục không nhìn thấy Bắc Đường Dục, tên thị vệ kia là hãn an bài, mục đích chính là tạo hỗn loạn, sau đó, hãn nhân cơ hội đem Lạc Mộng Khê khỏi Hoàng cung, giao cho Hạ Hầu Thần, từ đó, hãn cùng Hạ Hầu Thần không còn liên quan.

“Bắc Đường Dục, chính người mới là hấp huyết quái nhân, là gian tế Tây Lương, An vương gia là bị người oan uổng.” Lạc Mộng Khê giơ vòng tay trong tay, “Người thật đúng là biến thái không bình thường, dùng tóc nữ.” Người thực không thể nhìn tướng mạo bên ngoài.

“Lạc Mộng Khê, người đã biết nhiều lắm, nhưng là người yên tâm, Bản cung sẽ không giết người, người là người Hạ Hầu Thần muốn, Bản cung sẽ đem người giao cho hãn, Hạ Hầu Thần đoạt được mỹ nhân, rất tốt.

Nói xong, thân ảnh thon dài của Bắc Đường Dục mất đi đến trước mặt Lạc Mộng Khê, xuất chiêu đánh vô ngực Lạc Mộng Khê.....

-----Hết chương 123-----

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Chân Tước

Edit: Cindy

Biết Lạc Mộng Khê có võ công, tốc độ Bắc Đường Dục ra tay càng nhanh hơn trước, độc, chuẩn, cố gắng trong thời gian ngắn nhất bắt Lạc Mộng Khê đi.

Bắc Đường Dục giả đã đem toàn bộ Hoàng cung đảo loạn, có thể Nam Cung Quyết cũng đã biết tin, với sự quan tâm quý trọng của hãn với Lạc Mộng Khê, sẽ đến nơi này rất nhanh, Bắc Đường Dục phải đem Lạc Mộng Khê đi trước khi Nam Cung Quyết đến đây.

Võ công của Lạc Mộng Khê, ở đại trạch Bắc Đường Dục đã gặp qua, hãn tin tưởng, trong vòng hai mươi chiêu sẽ đánh bại Lạc Mộng Khê.

Lần này Bắc Đường Dục xuất chiêu đã đón chắc vị trí, bức Lạc Mộng Khê đến góc tường, sau đó dùng độc chiêu thuần phục.

Khoảng cách bàn tay của Bắc Đường Dục cách Lạc Mộng Khê ngày càng gần, vốn tưởng là Lạc Mộng Khê sẽ xuất chiêu phản kích, nhưng nàng vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Bắc Đường Dục mâu quang vi thiểm: Hôm nay Lạc Mộng Khê thật khác thường, là vì có thai hay là...

Cho dù là nguyên nhân gì, Lạc Mộng Khê đã biết bí mật của hãn, hãn nhất định phải đem nàng ra khỏi Hoàng cung Kì Thiên, không thể để đám Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp gặp lại nàng, nếu không, chuyện hãn là hấp huyết quái nhân sẽ bị vạch trần.

Lạc Mộng Khê không tránh, Bắc Đường Dục nghĩ mình một chiêu sẽ thành liền dùng mười hai tầng công lực: Lạc Mộng Khê, người nhận mệnh đi.

Lúc bàn tay hắn sắp chạm vào quần áo Lạc Mộng Khê, bàn tay hắn giống như là bị cái gì giữ lại, không tiến được nửa phần, trong lòng Bắc Đường Dục cả kinh, đag muốn nói thì một đạo thanh âm quen thuộc đã giành mở miệng trước: “Tam hoàng đệ, Bốn vương năm mớ cũng không nghĩ đến, người bán đứng Kì Thiên lại là người.”

Nâng mắt lên, nhìn Bắc Đường Dục đôi diện ánh mắt lạnh như băng, thân ảnh thon dài cao ngất bên cạnh Lạc Mộng Khê, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như thường, trong mắt ẩn ẩn đưa thương.

“Bắc Đường Dục.” Bắc Đường Dục kinh hô, Bắc Đường Dục đẩy hắn qua một bên, Bắc Đường Dục không hề phòng bị bị đẩy lùi về phía sau vài bước mới đứng vững được.

“Bắc Đường Dục, đây là Hoàng cung, người thân mang tội lớn còn dám xuất hiện ở đây, không sợ bị Ngự lâm quân bắt đến chém đầu?”

Bắc Đường Dục xuất hiện ngoài dự tính của Bắc Đường Dục, nhưng là, Bắc Đường Dục sinh ở Hoàng thất, gặp nhiều tình huống lớn, kinh ngạc ngủi đã khôi phục lại bình thường.

“Bắc Đường Dục, hấp huyết quái nhân cùng gian tế Tây Luong chính là người, không phải An vương gia, vì sao hắn không thể ở nơi này?”

“Chuyện Bắc Đường Dục bị bản cung thiết kế cũng chỉ có ba người chúng ta biết, nếu hai người các người đều đã chết, chuyện này, sẽ vĩnh viễn là bí mật.”

Đương nhiên, vì lời hứa với Hạ Hầu Thần nên sẽ không giết Lạc Mộng Khê, nhưng hắn cũng không để Bắc Đường Dục sống, bởi vì Bắc Đường

Dực là chướng ngại lớn nhất ngăn cản hãn đăng có, Bắc Đường Dực còn sống một ngày, hãn ngủ cũng không yên ổn.

Chính là, võ công Bắc Đường Dực không kém, Bắc Đường Dực muốn giết hãn không phải một chiêu là thành, hơn nữa Lạc Mộng Khê lại ở đây, Nam Cung Quyết hãn là cũng sắp trở lại, thời gian càng dài đối với hãn càng bất lợi....

“Khụ khụ khụ.....” Bắc Đường Dực sốt ruột ho nhẹ, Bắc Đường Dực lạnh lùng liếc hãn một cái: “Bắc Đường Dực, Bốn vương cùng người là huynh đệ ruột, vì sao người lại hãm hại Bốn vương, còn có, Kì Thiên là quốc gia của người, ở đây có người thân của người, vì sao người lại bán đứng nó...”

“Xoạt” Bắc Đường Dực đột nhiên ngừng đầu, tung bột phấn trong tay về phí Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Dực, hai người không hề phòng bị, hít bột phấn vào, nhất thời khí lực toàn thân bị rút đi trong nháy mắt, thân thể lao đảo vài bước, may mắn là đỡ vào bàn bên cạnh mới không bị ngã.

“Bắc Đường Dực, người ti bỉ, tiểu nhân vô sỉ.” Lạc Mộng Khê hút bột phấn vào, toàn thân vô lực, không thể động thủ giáo huấn Bắc Đường Dực, chỉ phải sử dụng võ mồm, hôm nay Bắc Đường Dực vốn là vì nàng mà đến, cho dù nàng ôn nhu nhỏ nhẹ hãn cũng sẽ không buông tha nàng.

Bắc Đường Dực không nói gì, âm thầm vận công muốn bức bột phấn đã hít vào ra.

“Nhị hoàng huynh, Bản cung khuyên người không cần uống phí khí lực, các người vừa hít vào là nhuyển cân tán do Bốn vương sai người điều chế, càng vận công, độc tính sẽ càng xâm nhập vào trong cơ thể.”

Bây giờ người còn có thể đứng, nếu tiếp tục vận công, chỉ sợ người sẽ vô lực nằm xuống, trên đời này cũng sẽ xuất hiện chuyện đặc biệt, không phải độc nào cũng có thể bị nội công bức ra...”

“Trời sinh khóa mạch, người cũng có thể tu luyện ra võ công lợi hại như vậy, thật là không gặp không biết.” Lạc Mộng Khê nói, trong giọng nói mang theo trào phúng.

“Đúng vậy, điều ta không hiểu chính là, người đường đường là Kì Thiên Thái tử vì sao không học võ công chính phái, mà đi tu luyện tà công, hay là trời sinh ra đã là người xấu....” Lại sinh ra người đầy khí thế vương giả.

“Lạc Mộng Khê, người câm miệng.” Bắc Đường Dục lớn tiếng đánh gãy lời nói của Lạc Mộng Khê, bởi vì tức giận, khuôn mặt anh tuần có chút vằn vẹo, trên trán hiện ra gân xanh, hai mắt đỏ lên.

“Người nghĩ là Bốn cung thích tu luyện tà công sao? Trời sinh khóa mạch, cũng không phải Bốn cung sinh ra là có, mà là có người cố ý hãm hại, mục đích là không để Bốn cung làm Hoàng đế.....”

“Vụ quý phi, Lạc Mộng Khê không biết, Nhị hoàng huynh chắc là nhớ rồi.”

“Nàng là mẫu phi của Đại hoàng huynh, tám năm trước, trên đường cùng Đại hoàng huynh đi Thiếu Lâm tự dâng hương, bị hấp huyết quái vật hút khô máu mà chết, Đại hoàng huynh cũng bị hấp huyết quái nhân giết chết, vết thương trên cổ bị cắt rất sâu, làm hấn mất máu mà chết....”

Ách, nguyên lai là Kì Thiên còn có Đại hoàng tử, là ca ca của nhóm hoàng tử, năm năm trước Nam Cung Quyết đến Kì Thiên, tám năm trước Đại hoàng tử chết, khó trách Nam Cung Quyết không có nghe nhắc đến.

“Vụ quý phi làm người hiền lành, Đại hoàng huynh thành thật trung thành, làm sao lại chọc đến người?” Trong trí nhớ Bắc Đường Dục, Vụ quý phi rất đẹp, một nữ tử ôn nhu, trước đây mẫu phi hấn thể nhược nhiều bệnh, Vụ quý phi thường xuyên mang theo Đại hoàng tử thăm mẫu tử bọn họ.

“Hiền lành, thành thật, trung thực đều là giả tạo, mặt nạ dùng để gạt người.” Bắc Đường Dục rống lớn, đáy mắt đen lóe lên cừu hận cùng giận dữ nồng đậm.

“Trước đây, Bản cung cũng cho là như vậy, thậm chí lúc võ sư nói Bản cung trời sinh khóa mạch, Bản cung cũng không có câu oán hận, bởi vì trời sinh khóa mạch là bị từ trong bụng mẹ, là số mệnh của Bản cung.”

“Cho dù, cung nữ, thái giám cùng văn võ đại thần lên nghị luận, nói Bản cung không thể tập võ, không thích hợp làm Hoàng đế, Bản cung cũng không oán hận bất kể người nào.”

“Nhưng là, mười năm trước, ta vô tình đi ngang Vụ Vân cung nghe được Vụ quý phi cùng Đại hoàng huynh nói chuyện, mới biết, Bản cung trời sinh khóa mạch không phải là trời sinh mà là Vụ quý phi cùng Đại hoàng huynh hãm hại.”

“Từ ngày Bản cung sinh ra, bọn họ hạ độc lên đồ ăn của ta, đó là loại độc rất đặc biệt, nếu không lấy mạng người thì sẽ làm gân mạch người rối loạn, đầu tiên là bị khoa, sau sẽ biến thành si ngốc.”

Thái giám, cung nữ, thậm chí là các đại thần nghị luận, trào phúng Bản cung sau lưng đều là Vụ quý phi bày ra, mục đích muốn bức Bản cung tự động từ bỏ Thái tử vị.”

“Nguyên lai người trời sinh khóa mạch là giả.” Khó trách hãn có thể tu luyện tà công: nếu chuyện Bắc Đường Dục nói là sự thật, Vụ quý phi kia cũng quá ngoan độc.

(Cindy: thật ra Bắc Đường Dục cũng rất đáng thương đó chứ) Chương 124.2:

Lúc đó , Bắc Đường Dục chỉ là đứa bé, cung nữ, thái giám, các đại thần đều chỉ trích hãn, trong lòng hãn nhất định cực kỳ khó chịu, chịu đựng áp

lực rất lớn, lại biết được mình lại tín nhiệm người hãm hại mình, tâm hồn bé nhỏ không chịu nổi đả kích, đi theo tà đạo cũng là bình thường.

“Cũng không phải là tất cả.” Ánh mắt âm lãnh của Bắc Đường Dục nhìn về một phía, “Mười năm trước, Bản cung đã mười tuổi, độc tố trên người chồng chất mười năm, gân mạch hoàn toàn bị khóa, luyện tập võ công là không có khả năng, chỉ có thể tìm phương pháp mở lại gân mạch đã bị khóa.”

Bị chân tướng sự thật cùng với Vụ quý phi và Đại hoàng tử kích thích, Bắc Đường Dục đã bước lên con đường không có đường trở về.

“Sau khi Bản cung luyện tà công có chút thành tựu, đúng lúc Vụ quý phi muốn đi Thiếu Lâm tự cầu phúc cho Phụ hoàng, kỳ thật, nàng đi Thiếu Lâm tự cầu cho con trai nàng có thể thuận lợi đăng cơ Hoàng đế. Bản cung liền âm thầm rời cung, hút khô máu Vụ quý phi rồi giết Đại hoàng huynh.”

Trước khi bọn họ chết, hẳn cho bọn họ nhìn diện mạo của hẳn, đêm này, Bắc Đường Dục còn nhớ rõ, biểu tình khiếp sợ của Vụ quý phi cùng Đại hoàng tử.

Ha ha ha, hai người bọn họ khi chết, ánh mắt mở to, không cam lòng, không muốn đến điện Diêm vương, nhưng là Bản cung muốn là làm bọn họ chết không nhắm mắt.

Ngôi vị Hoàng đế thật quan trọng như vậy sao? Vụ quý phi cùng Đại Hoàng tử vì ngôi Hoàng đế không tiếc giết hại Bản cung, ngoài mặt còn ra vẻ hiền lành, bên trong lại tính kế người, người thân như vậy, không có cũng vậy, bọn họ là gieo gió gặt bão, chết cũng chưa hết tội.

“Nhị hoàng huynh, người nên cảm ơn Bản cung, nếu tám năm trước Đại hoàng huynh không chết, với ảnh hưởng của người với Kì Thiên lúc này, sợ là Vụ quý phi xem người là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, muốn trừ khử người đi.” Người tuyệt đối không thể bình yên vô sự đến bây giờ.

Bản cung giết bọn họ, diệt trừ chướng ngại cho người, ở biên quan người chiến tích huy hoàng, ở trong triều cũng được bách quan ủng hộ, nhưng là người không thể tranh ngôi Hoàng đế với Bản cung, bởi vì nó là của Bản cung dùng mười năm gân mạch rối loạn, hai mươi năm bị người chỉ trở đổi lấy.

“Bốn vương chưa bao giờ muốn làm Hoàng đế, Tam hoàng đệ người nghĩ nhiều rồi.” Ngôi vị Hoàng đế với Bắc Đường Dục mà nói là không quan trọng.

“Nhưng là Phụ hoàng cùng đám đại thần kia đều ủng hộ người làm Hoàng đế, nếu người không chết, Bản cung tuyệt không thể đăng cơ Hoàng đế.” Hai mắt Bắc Đường Dục đỏ lên, “Giang sơn Kì thiên này là của Bản cung, ai cũng không thể lấy trong tay Bản cung, cướp đi giang sơn của Bản cung.”

“Bắc Đường Dục, không thể quơ đũa cả nắm, cho dù Vụ quý phi cùng Đại hoàng tử thiết kế người, người cũng không thể đem toàn bộ hoàng thất Kì Thiên thành người xấu...”

“Câm miệng.” Ánh mắt Bắc Đường Dục phản nộ nhìn về phía Lạc Mộng Khê, từng bước tiến tới gần Lạc Mộng Khê: “Lạc Mộng Khê, chuyện bây giờ là người nên quan tâm đến tình cảnh tương lai của mình đi, chỉ là, nghe ý tứ trong lời nói của Nam Cung Dạ, Hạ Hầu Thần hãn sẽ không giết người...”

“Bắc Đường Dục, Mộng Khê là thê tử của Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết chưa bao giờ đụng đến người, người không nên đem Mộng Khê làm điều kiện trao đổi...”

Bắc Đường Dục toàn thân vô lực lại không biết làm thế nào lấy được khí lực chặn trước mặt Lạc Mộng Khê, ngăn cản Bắc Đường Dục bắt nàng đi.

Bắc Đường Dục khinh thường cười nhạo một tiếng: “Bắc Đường Dục, người thích Lạc Mộng Khê, không muốn Bản cung bắt nàng giao cho Hạ Hầu Thần cứ việc nói thẳng, không cần lấy Nam Cung Quyết ra làm cớ.”

“Bắc Đường Dục, người không được nói lung tung, Bốn vương vẫn xem Mộng Khê là muội muội.” Nhìn thấy Lạc Mộng Khê nhìn hẩn với ánh mắt nghi hoặc, Bắc Đường Dục vội vàng giải thích, “Mộng Khê là Lạc vương phi được Nam Cung Quyết cưới hỏi đường hoàng....”

Bắc Đường Dục hừ lạnh một tiếng, đưa tay để trước ngực Bắc Đường Dục, đẩy hẩn qua một bên: “Bắc Đường Dục, người đúng là có lòng lại không dám nhận, lần đầu người gặp Lạc Mộng Khê, người đã nhất kiến chung tình với nàng, nhưng là nàng là Vương phi của Nam Cung Quyết, người mới bắt đắ dĩ mà buông tâm.”

Từ đó trở đi, bất luận là gặp Lạc Mộng Khê ở đâu, ánh mắt người nhìn nàng đều là yêu thích mang theo bắt đắ dĩ.

“Bắc Đường Dục, người đối với chuyện của Bốn vương hiểu biết thật rõ ràng.” Bắc Đường Dục toàn thân vô lực ngã mạnh xuống dưới, lúc này, hẩn không thể vận công ngăn cản Bắc Đường Dục, chỉ phải tận lực kéo dài thời gian, hy vọng đám người Nam Cung Quyết có thể đến nhanh một chút.

Chỉ là, làm sao Bắc Đường Dục lại biết rõ việc này như vậy? Chỉ có cách duy nhất là hẩn cho người giám thị mình nhất cử nhất động.

Bắc Đường Dục không phủ nhận, cười lạnh nói: “Bản cung đương nhiên biết rõ, bởi vì người cùng Lạc Mộng Khê ngẫu nhiên gặp nhau là một tay Bản cung an bài.”

“Lạc Mộng Khê thực rất đẹp, cũng khó trách Bắc Đường Dục người người luôn lãnh đạm cũng động tình.” Bắc Đường Dục mang ánh mắt trêu chọc đánh giá cao thấp Lạc Mộng Khê.

“Nói thật, Bản cung cũng thích nàng, nhưng là, Bản cung càng thích giang sơn hơn.” Người đều dối trá, không đáng tin, vẫn là giang sơn thành thật hơn.

Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu lên người, Bắc Đường Dục quay đầu nhìn trời bên ngoài: “Bây giờ không còn sớm, Bản cung lười nói chuyện vô nghĩa cùng các người.”

Đưa tay bắt lấy cánh tay của Lạc Mộng Khê, muốn đem nàng đi, Lạc Mộng Khê muốn phản kháng nhưng lại lực bất tòng tâm.

“Bắc Đường Dục thả Mộng Khê ra, nếu không, Nam Cung Quyết tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Trúng nhuyển cân tán, toàn thân Bắc Đường Dục nhũn ra, muốn cứu Lạc Mộng Khê nhưng lại bất lực.

“Bắc Đường Dục, ngươi vẫn nên lo lắng chính ngươi đi, Bản cung đem Lạc Mộng Khê giao cho Hạ Hầu Thần, sẽ không lấy mạng nàng, nhưng là, ngươi lại không giống vậy, chờ Bản cung trở về.....”

Khóe miệng càng đậm ý cười âm lãnh: “Bản cung có ít nhất một trăm loại phương pháp tra tấn người đến chết. Còn có, Bản cung sẽ đem chuyện này làm không ai biết, lúc đó, người đã chết, không người nào biết chân tướng sự thật, cho dù Nam Cung Quyết muốn tìm người tính sổ, cũng là tìm Bắc Đường Dục người, không phải là Bản cung..”

“Ai nói.” Thanh âm lãnh ngạo quen thuộc truyền vào tai, Bắc Đường Dục còn chưa kịp biết là chuyện gì xảy ra đã thấy một bóng trắng hiện lên trước mắt, Lạc Mộng Khê trong tay nháy mắt đã ở trong lòng bóng trắng, ngay cả Bắc Đường Dục té trên đất cũng được người đỡ dậy, kéo qua một bên. Chương 124.3:

Edit: Cindy

“Mộng Khê, nàng không sao chứ?” Nam Cung Quyết xem xét Lạc Mộng Khê một lần, xác nhận không có gì đáng ngại mới yên lòng.

“không có việc gì, chỉ là toàn thân mềm nhũn, không có khí lực.” Lạc Mộng Khê biết Bắc Đường Dực cũng được đỡ lên, cố ý không nhìn đến hắn.

Bắc Đường Dực thế nhưng lại thích nàng, đều là gương mặt này gây họa, nếu Bắc Đường Dực nhìn thấy cái bộ dáng quái dị kia của nàng thì tuyệt đối sẽ không động tâm, người xinh đẹp cũng không phải chuyện tốt gì.

Lúc Nam Cung Quyết quan tâm Lạc Mộng Khê, đám người Kì Hoàng, Hoàng hậu, Hiền phi, Thanh Nguyệt, Lục hoàng tử, Bát hoàng tử rất nhanh xuất hiện trước mặt Bắc Đường Dực.

“Bắc Đường Dực, nguyên lai tất cả chuyện này là kế hoạch của người. Người là đứa con bất hiếu, liên hợp với người ngoài đối phó với người thân, quốc gia của mình, đạo làm vua người học mấy năm nay đều đi đâu hết rồi.” Kì Hoàng tức giận la lên.

“Dục nhi, việc này là do người khác buộc người làm đúng không, mau nhận lỗi với Phụ hoàng người.” Hoàng hậu khóc sụt sùi, mặt đầy nước mắt, nghĩ muốn đi khuyên Bắc Đường Dực lại bị cung nữ giữ chặt lại.

“Tam hoàng huynh, làm sao người lại biến thành như vậy, chúng ta không cũng tranh ngôi Hoàng đế với người....” Lục hoàng tử vô cùng đau đớn, hắn thật sự chưa từng nghĩ muốn làm Hoàng đế.

“Đúng vậy, Tam hoàng huynh, chúng ta vài cái huynh đệ cũng chưa nghĩ muốn là Hoàng đế, Vua nước Kì Thiên ta đã sớm định là của người a.”

“Dục, Nhị hoàng huynh thật sự không nghĩ đến việc cướp ngôi vị hoàng đế của người.” Bắc Đường Diệp lấy ra một cái bình, đưa đến mũi Bắc Đường Dực, Bắc Đường Dực ngửi vài cái, chậm rãi khôi phục khí lực, mặc

dù đáy mắt lạnh băng nhưng lại lóe lên chân thành. Cái mà ta Bắc Đường Dục muốn nhất, đến bây giờ cũng không phải là ngôi Hoàng đế.

Nhìn các gương mặt quen thuộc, cùng với các lời nói chỉ trích, Bắc Đường Dục suýt chút nữa là điên lên, hai tay ôm đầu: “không được nói, không được nói nữa. Tất cả đều im miệng cho Bản cung.”

Bắc Đường Dục rộng lớn, bốn phía lập tức im ắng, mọi ánh mắt đều dán lên người Bắc Đường Dục, Nam Cung Quyết vẫn không thèm nhìn Bắc Đường Dục, nhận lấy bình sứ trong tay Bắc Đường Diệp, đưa đến mũi Lạc Mộng Khê.

Nhuễn cân tán được giải, khí lực trên người Lạc Mộng Khê được khôi phục, Nam Cung Quyết yên lòng: “Bắc Đường Dục, các Hoàng tử Kì Thiên không có người nào muốn tranh ngôi vị Hoàng đế của người, là chính người đa tâm.”

“Câm miệng.” Ngón tay Bắc Đường Dục chỉ Kì Hoàng, hai mắt đỏ rực, mặt đầy phẫn nộ.

“Lão gia hỏa này tin ý kiến của bọn đại thần ngu ngốc, muốn phế bỏ Thái tử vị của Bản cung, lập Bắc Đường Dục làm Thái tử, cho là tất cả việc này đều không ai biết, lại không biết trên đời này không không hề gió lửa tường.”

“Giang sơn này là của Bản cung, ai cũng không thể cướp, Bản cung vì nó mất đi cơ hội luyện võ một cách quang minh chính đại, chỉ có thể lặng lẽ luyện tập tà công mỗi ngày, mười năm người không ra người, quý không ra quý, các người nghĩ là Bản cung thích như vậy ư?”

“Dục nhi, nếu người muốn làm Hoàng đế thì người nói cho Phụ hoàng, Phụ hoàng sẽ không buộc người thoái vị...” Kì Hoàng vô cùng đau đớn, sự tình làm sao lại có thể biến thành dạng này, hẳn tự cho là mình đối với con

cái rất là công bằng, hiểu rõ bọn chúng, đến cuối cùng, hẳn, cái gì cũng không biết.

Bắc Đường Dục khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Đương nhiên lúc này người sẽ nói vậy, nếu Kì Thiên không xảy ra nhiều chuyện như vậy, khẳng định là người sẽ không tiếc tất cả buộc ta thoái vị...”

Bắc Đường Dục chuyển ánh mắt nhìn Nam Cung Quyết: “Lạc vương của Thanh Tiêu quả là danh bất hư truyền, khó trách bộ người Bắc Đường Diệp, Bắc Đường Dục đối với người thật bội phục.” Cũng chỉ có người mới có thể từ trong kế hoạch hoàn mỹ của Bản cung phát hiện ra manh mối.

“Bản cung biết, tất cả chuyện này đều là kế hoạch của Nam Cung Quyết người, nếu người không đến Kì thiên, kế hoạch Bản cung sẽ không ai phát hiện.” không ai có thể nhận thấy dị thường của Bản cung.

“Cái này gọi là ác giả ác báo.” Nam Cung Quyết giao Lạc Mộng Khê cho Thanh Nguyệt, “Bắc Đường Dục, nguyên bản là người muốn Bốn vương là quân cờ trong tay người, lợi dụng Bốn vương đạt được mục đích của người, lại không nghĩ rằng sẽ bị /bốn vương thiết kế ngược lại, nắm được chân tướng sự việc.”

“Nam Cung Quyết, là từ khi nào người hoài nghi Bản cung?” Bản cung tự nhận thấy tất cả việc này làm là không người nào biết.

“Là đêm đó ở ngoài ngoại trạch, lúc người mặc đồ đen giao thủ cùng Bốn vương, tuy lúc đó người dùng võ công giống An vương, người cũng tận lực nguy trang thành thân hình giống hẳn, nhưng là, hơi thở lạnh băng trên người hẳn là người không thể nguy trang.”

Hơn nữa, võ công của người cực kỳ âm nhu, mà An vương lại kiên cường mạnh mẽ, vì vậy nên Bốn vương mới hoài nghi.

“Đêm đó, người cũng là chỉ hoài nghi, không xác định được Bản cung chính là hấp huyết quái nhân đi.” Nam Cung Quyết chưa bao giờ thăm dò hẳn, có thể thấy được lúc đó Nam Cung Quyết vẫn chưa hoài nghi hẳn.

“Đúng vậy, quả thật lúc đó Bốn vương không biết tên hắc y nhân kia rốt cuộc là ai, nhưng là, khi tên hắc y nhân giết Tử quý phi muốn tự sát, Thái tử Điện hạ đã bóp hai má hẳn ngăn hẳn tự sát.”

Ánh mắt chăm chọc của Nam Cung Quyết nhìn Bắc Đường Dục: “Thử hỏi một thư sinh trói gà không chặt, tốc độ làm sao lại nhanh như vậy, trong nháy mắt bóp hai má một tên sát thủ chuyên nghiệp, ngăn hẳn tự sát.”

Giải thích duy nhất chính là, người này ngoài mặt là thư sinh yếu ớt lại âm thầm dùng võ công, hành động này của Bắc Đường Dục là muốn biểu hiện mình trước mặt Kì Hoàng, lại không ngờ rằng biểu hiện đó làm hẳn bại lộ chính mình.

Bắc Đường Dục hừ nhẹ một tiếng: “Nam Cung Quyết, người thật rất thông minh, vậy mà người cũng có thể nhìn thấy sơ hở, hắc y nhân cướp pháp trường kia cũng là người phái đi đi.”

“Nhóm hắc y nhân thứ hai mặc áo choàng, nhóm thứ nhất là tướng lĩnh tam quân của An vương. Khi tướng lĩnh tam quân mới đến kinh thành, muốn cứu An vương nhưng lại không tìm ra cách, Bốn vương liền lập kế hoạch cho bọn hẳn.....”

Trong lòng Lạc Mộng Khê sáng tỏ. Khó trách đêm hôm khuya khoắt Nam Cung Quyết rời khỏi phòng ngủ, nguyên lai là đi gặp tướng lĩnh tam quân của An vương.

“Nguyên lai là Bắc Đường Dục bị định tội xử trảm cũng là kế sách của người cùng Phụ Hoàng.” Mục đích là muốn Bản cung mắc câu.

Nói đến đây, thân nhân của Bản cung cũng không đáng tin a, tìm trăm phương nghìn kế gài bẫy Bản cung, lo sợ Bản cung sẽ thanh vua một nước.

Phụ hoàng hạ chỉ không quan tâm đến quốc sự, để Bản cung tùy ý đăng cơ cũng là bầy đi, mục đích là để Bản cung buông lỏng cảnh giác, đem nhược điểm của mình phơi bày trong mắt mọi người.

“Nam Cung Quyết, sau khi Bắc Đường Dục được cứu, hẳn là ở biệt viện của người đi.” Nếu không, không có khả năng Bản cung lật tung cả Kinh thành cũng tìm không thấy hẳn.

“Là vậy thì như thế nào? Hiện tại, An vương cũng đã không phải tội thần.” Người vẫn nên lo lắng cho bản thân mình một chút đi, hấp huyết quái nhân, mười năm giết cả trăm người, lại là gian tế thông đồng với địch bán nước, không biết Kì Hoàng sẽ xử trí người thế nào đây.

Ánh mắt Lạc Mộng Khê trong trẻo lạnh lùng lại ầm ầm lửa giận. Nam Cung Quyết, đêm hôm khuya khoắt người rời khỏi phòng ngủ không phải đi xử lý chuyện Thanh Tiêu mà là cùng Bắc Đường Dục mưu đồ bí mật, lại gạt ta, chờ sau khi trở lại biệt viện, xemta thu thập người thế nào.....

Đột nhiên Nam Cung Quyết có cảm giác phía sau lạnh lẽo. Sao lại thế này? Mặt trời lớn lắm, không có gió lạnh a. Chương 124.4:

“Người đâu, giải Bắc Đường Dục vào đại lao.” Kì Hoàng ra lệnh một tiếng, Ngự lâm quân rất nhanh xuất hiện.

“Hoàng Thượng, Dục nhi, hẳn cũng là bất đắc dĩ, nếu không có Vụ quý phi cùng Đại hoàng tử, hẳn cũng sẽ không biến thành như vậy.” Hoàng hậu quỳ rạp xuống đất, khóc thê thảm, “Hoàng thượng, ngài bỏ qua cho Dục nhi đi.”

“Câm miệng, Dục nhi biến thành như vậy, người cũng có trách nhiệm, mấy năm nay người dạy bảo hẳn thế nào.....” Đám người Nam Cung

Quyết, Bắc Đường Diệp rời đi, Ngự lâm quân vây quanh Bắc Đường Dục, Dương thống lĩnh đi đến trước mặt Bắc Đường Dục: “Thái tử Điện hạ, mời.”

“Dục nhi, mau nhận lỗi với Phụ hoàng người, để hãn tha lỗi cho người.” Cầu xin Kì Hoàng không có tác dụng, Hoàng hậu đứng lên, lướt qua Ngự lâm quân, đi đến phía Bắc Đường Dục, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo nước mắt cùng chua xót.

Bắc Đường Dục lạnh lùng nhìn Dương thống lĩnh, không nói gì, đôi mắt lạnh lùng ngưng tụ khí đen dày đặc, thân mình vừa chuyển, nháy mắt thân ảnh cao lớn bay đến phía sau Hoàng hậu, gắt gao siết cổ nàng lại: “Tất cả lui ra sau, nếu không Bản cung giết nàng.”

“Vô liêm sỉ, nàng chính là mẫu thân của người.” Người lại lấy nàng làm con tin, không có nhân tính. Đáy mắt Kì Hoàng đầy lửa giận, đưa con bất hiếu.

“Khụ khụ khụ.....Dục nhi.....” Hoàng hậu thở không nổi, ho khan, bàn tay cầm Bắc Đường Dục càng siết chặt, Hoàng hậu đẩy thế nào cũng không rời lỏng.

Bắc Đường Dục nói: “Cha mẹ, huynh đệ đều để lợi dụng, chỉ cần có thể đạt được mục đích của mình, huống hồ bọn họ chết cũng có quan hệ gì với ta đâu.”

“Người....” Kì Hoàng bị Bắc Đường Dục làm tức giận đến nói không nên lời.

Mặt Hoàng hậu đầy kinh ngạc: “Dục nhi.....” Cho dù đây là kế sách chạy trốn của Bắc Đường Dục, nhưng lời hãn nói thật tổn thương người khác a.

“Tốt, Bắc Đường Dục, nể tình cha con với người, Trẫm tha người đi, nhưng từ nay về sau, ta và người không còn quan hệ.” Người là phản đồ,

tên Bắc Đường Dục sẽ bị xóa trong gia phả Hoàng tộc.

Bắc Đường Diệp khoát tay áo, Ngự lâm quân chậm rãi lui về phía sau, tạo ra một con đường cho Bắc Đường Dục, Bắc Đường Dục kéo theo Hoàng hậu cẩn thận đi về phía trước, đi đến bên tường, xác nhận không có người mai phục bên ngoài, Bắc Đường Dục xoay người lại, lạnh lùng quét mắt lên mọi người một cái: “Sau này còn gặp lại.”

Đồng thời đẩy Hoàng hậu về phía mọi người, Bắc Đường Dục điểm nhẹ hai chân bay lên, nháy mắt thân ảnh thon dài đã đi xa.

“Nường nường.” Hoàng hậu được cung nữ nâng dậy, nhìn Bắc Đường Dục không hề lưu luyến, thân ảnh càng lúc càng xa, khóe miệng cười chua xót. không thể tưởng được tranh đấu một đời, lại lâm vào kết cục này, Dục nhi, vì sao ngươi lại trở nên như vậy..

“Truyền lệnh xuống, phong tước Kinh thành, toàn lực truy bắt Thái tử Bắc Đường Dục.” Mặt Kì Hoàng đầy giận dữ.

Nam Cung Quyết đag nhíu mày suy nghĩ, trên cánh tay truyền đến một trận đau đớn, quay đầu nhìn Lạc Mộng Khê đang đứng bên cạnh hung hăng véo tay hắn.

“Mộng Khê, nàng làm gì vậy?” Nam Cung Quyết nhỏ giọng nói, cam đoan trừ hắn và Lạc Mộng Khê không người nào có thể nghe được họ nói chuyện, Bắc Đường Dục võ công rất tốt, nếu Nam Cung Quyết dùng truyền âm mật, nhất định hắn sẽ nghe được.

“Đây là tròng phật chàng, Nam Cung Quyết, buổi tối mấy ngày này, chàng nửa đêm rời giường là đi gặp An vương cùng tướng lĩnh tam quân.” Lại gạt ta không nói gì, ta không cầu chàng thì cầu ai.

“Bốn vương là không muốn nàng lo lắng.” Nàng đang có thai, suy nghĩ nhiều việc không tốt cho thân thể.

“Nam Cung Quyết, nói kế hoạch của chàng đi.” Lạc Mộng Khê chăm chú lắng nghe.

“Kế hoạch gì?” Nam Cung Quyết đẩy vể mờ mịt.

Lạc Mộng Khê nhú mày: “Nam Cung Quyết, còn muốn gạt ta, Bắc Đường Dục rời đi nhẹ nhàng như vậy, Kì Hoành hẳn là sẽ không thả hắc đề dàng như vậy, Kì Hoành tín nhiệm chàng, chàng đương nhiên sẽ ra chủ ý giúp hẳn làm thế nào có thể bắt Bắc Đường Dục trở về.....”

“Mộng Khê, nàng càng ngày càng thông minh.” Nam Cung Quyết nhin không được khen ngợi, “Chuyện đến bây giờ Bốn vương không ngại nói cho nàng biết, cục diện hôm nay, Bốn vương đã sớm đoán được, cũng lập đối sách tốt lắm.” Bắc Đường Dục, người trốn không thoát.

Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê cúi đầu thân mật nói nhỏ, Bắc Đường Dục chuyển ánh mắt đi nơi khác, trong lòng chua xót, nhẹ nhàng thở dài. Lạc Mộng Khê là của Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết thực vĩ đại, nhìn khắp thế gian cũng chỉ có hắc xứng đôi với Lạc Mộng Khê.

Ngoại thành Kinh thành Kì Thiên, trong một tiểu viện, Nam Cung Dạ mặc quần áo dandang ngồi ăn cơm uống trà, một tên cũng mặc đồ đen đội khăn đen chậm rãi đi đến phía sau Nam Cung Dạ, do dự một lát vẫn là không nhin được hỏi

“Khang vương gia, thuộc hạ vẫn không rõ, vì sao Hạ Hầu Thái tử muốn buông tha bản đồ binh lực Kì Thiên đổi lấy Lạc Mộng Khê, mỹ nữ trên đời rất nhiều, cho dù Lạc Mộng Khê xinh đẹp, nhưng cũng thua kém với một đất nước đi.

Bản đồ binh lực Kì Thiên lấy vào trong tay là có thể nắm được toàn bộ Kì Thiên, mà Lạc Mộng Khê chỉ là một nữ nhân thôi, căn bản là không thể so sánh với giang sơn Kì Thiên.

Nam Cung Dạ buông chén trà trong tay, ánh mắt thâm trầm: “Chúng ta sẽ có bản đồ phân bố binh lực trên biển của Kì Thiên, Lạc Mộng Khê là vật trang trí, bản đồ phân bố binh lực kia xác thực là giả, hẳn là do Lạc Mộng Khê phá rối.”

“Ý Khang vương gia, Lạc Mộng Khê đã xem qua bản đồ phân bố binh lực thật.” Nếu không nàng không có khả năng trao đổi bản đồ binh lực.

“Đúng vậy, Lạc Mộng Khê thập phần thông minh, chắc chắn nàng đã đem bản đồ phân bố binh lực chân chính ghi nhớ xuống, chúng ta có được Lạc Mộng Khê cũng sẽ có được bản đồ binh lực Kì Thiên.” Nam Cung Dạ tràn đầy tự tin.

“Lạc Mộng Khê sẽ hợp tác cùng chúng ta sao?” Nàng bị bắt đến Tây Lương chứ không phải là cam tâm tình nguyện theo chúng ta.

“Nhất định sẽ.” Sâu thẳm trong đáy mắt Nam Cung Dạ thoáng hiện tình quang, “Người đừng quên, Lạc Mộng Khê là được Bắc Đường Dục lấy làm điều kiện trao đổi, Lạc Mộng Khê ghét nhất là bị người tính kế, Bắc Đường Dục bắt nàng trao đổi, khẳng định nàng rất hận Bắc Đường Dục, giúp đỡ chúng ta tiêu diệt Kì Thiên mới giải được mối hận trong lòng nàng.”

Bắc Đường Dục cũng thật ngu ngốc, ngàn tính vạn tính nhưng vẫn thiếu sót, bắt được Lạc Mộng Khê không phải chỉ là mỹ nhân mà còn có giang sơn Kì Thiên. Chương 124.5:

“Sưu.” Một thân ảnh từ trên tường lao đến, “Người nào?” Nam tử mặc đồ đen nổi giận gầm lên, muốn rút kiếm chiến đấu.

“Là ta, Bắc Đường Dục.” Sau khi vững vàng đứng trên mặt đất, Bắc Đường Dục lên tiếng.

Nam tử mặc đồ đen thu kiếm lại, Nam Cung Dạ đứng lên Nam tử mặc đồ đen thu kiếm lại, Nam Cung Dạ đứng lên chỉ nhìn thấy một mình Bắc

Đường Dục, mắt lộ vẻ khó hiểu: “Bắc Đường Thái tử, làm sao chỉ có mình người, Lạc Mộng Khê đâu?”

Bắc Đường Dục thở dài thật mạnh: “Nói rất dài, chúng ta vào nhà nói..”

Một trận tiếng bước chân dồn dập đánh gãy lời nói của Bắc Đường Dục, ngay sau đó, rất nhiều Ngự lâm quân cầm cung tiễn trong tay, trên tường xuất hiện ba thân ảnh, một trắng một xanh một đen, là ba người Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp, Bắc Đường Dục.

“Thái tử Điện hạ, cảm ơn đã dẫn đường, Kì Hoàng nói, vì người đã lập công nên tha chết cho người, cũng phế đi Thái tử vị, phong Bình vương, ngày Thái tử đăng cơ, người phải đi đất phong của người Bắc Xuyên.”

Bắc Xuyên là nơi vô cùng lạnh, băng tuyết bao phủ quanh năm, dân cư thưa thớt, đất đai cằn cỗi, đem nơi đó làm đất phong cho Bắc Đường Dục cũng là một sự trừng phạt.

“Bắc Đường Dục người dám bán đứng bọn ta.” Nam tử mặc đồ đen tức giận, hai mắt đầy lửa giận, hận không thể đem Bắc Đường Dục băm thây vạn đoạn.

“Các người nghe Bản cung giải thích, tất cả đều là.....”

“Bắc Đường Dục, ngài không còn là Kì thiên Thái tử, không thể xưng Bản cung nữa.” Hắc y nhân lạnh giọng trào phúng, châm biếm nơi đáy mắt không chút nào che dấu.

Nam Cung Dạ thật bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết cũng ôn nhuận nho nhã đối mặt với Nam Cung Quyết, đôi mắt có thể nhìn thấu mọi chuyện càng lúc càng sâu, lạnh băng cùng sắc bén luân phiên ẩn hiện.

“Lạc vương gia, đã lâu không gặp.” Nam Cung Quyết chào hỏi.

“Đường huynh, đã lâu không gặp.” Nam Cung Quyết lễ phép chào hỏi, thanh âm mang theo rét lạnh. Lại đánh chủ ý lên Mộng Khê, Nam Cung Dạ, người là ngại mệnh quá dài a.

Khi Thanh Tiêu phản loạn, Bốn vương không có ở Thanh Tiêu, cho nên người có thể thành công, này Bốn vương ở Kì Thiên, sao lại để người được như ý nguyện.

“Nam Cung Quyết, bây giờ không còn sớm, người cùng Khang vương gia chậm rãi nói chuyện, Bốn vương cùng Nhị hoàng huynh xuống bắt người.” Nói xong, Bắc Đường Diệp xung phong nhảy xuống tường cao, trường kiếm trong tay nhắm thẳng Bắc Đường Dục.

Tam hoàng huynh, ta rất thất vọng về người, cho dù Vụ quý phi cùng Đại hoàng huynh thiết kế hãm hại người, người cũng không nên quơ đũa cả nắm, liên hợp cùng người ngoài đối phó với thân nhân quốc gia của chính mình.

Ngôi vị Hoàng đế không có người nào muốn cướp, là chính người làm bậy đem ngôi vị Hoàng đế cách người ngày càng xa, nếu lúc trước người tự nói ra chúng ta đều giúp người, Vụ quý phi cùng Đại hoàng huynh cũng sẽ bị trừng phạt.

Nơi này có mấy chục hắc y nhân, khi Ngự lâm quân xông vào, bọn họ liền tập trung lại đây, Bắc Đường Diệp vừa động thủ bọn hắc y nhân cũng không kiềm chế được muốn giao thủ cùng Ngự lâm quân, mà Ngự lâm quân trên tường trực tiếp bắn tên vào bọn hắc.

Hắc y nhân võ công cao sau khi tránh thoát mũi tên của Ngự lâm quân, nhảy lên tường giao chiến cùng Ngự lâm quân, hắc y nhân võ công kém hơn bị tên bắn loạn lên như tổ ong vỡ vỡ, trong tiểu viện tràn ngập mùi máu tươi cùng với tiếng binh khí va chạm.

Bắc Đường Diệp tập võ từ nhỏ, luyện võ công danh môn chính phái, mà Bắc Đường Dục mặc dù tập võ trễ nhưng là luyện tà công, tốc độ nhanh hơn Bắc Đường Diệp nhiều.

Mới bắt đầu, Bắc Đường Diệp cùng Bắc Đường Dục vẫn tương đương nhau, một lúc sau, Bắc Đường Diệp liền rơi vào thế hạ phong, bị đánh bại chỉ là chuyện sớm muộn.

Bắc Đường Dục đứng trên tường xem cuộc chiến than nhẹ một tiếng, phi thân xuống nói với Bắc Đường Dục: “Bắc Đường Dục, không cần như vậy, theo chúng ta về nhận lỗi với Phụ hoàng, Phụ hoàng sẽ không phán người tội chết.”

Bắc Đường Dục khinh thường hừ lạnh: “Bản cung không muốn ở lao ngục cả đời.” Giang sơn Kỳ Thiên này là của Bản cung, một ngày nào đó, Bản cung nhất định lấy lại nó.

Trong tiểu viện một mảnh hỗn loạn, Nam Cung Quyết, Nam Cung Dạ vẫn như trước đứng không nhúc nhích, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn đối phương: “Nam Cung Quyết, giang sơn Thanh Tiêu vốn là của Nam Cung Dạ ta, năm đó phụ thân người hãm hại phụ thân ta mới đoạt đi ngôi vị Hoàng đế.”

Một năm trước, Bốn vương làm phản là vì muốn đoạt lại giang sơn của mình, cũng không phải thèm muốn giang sơn của các người.

“Nam Cung Dạ, chuyện đến bây giờ, người vẫn còn cố chấp, đối với người gian sơn quan trọng như vậy ư?”

Nếu người có thể trở thành một đấng minh quân, Bốn vương không ngại tặng giang sơn cho người, bởi vì cái Bốn vương muốn là cùng người mình yêu lưu lạc thiên nhai, không phải trông giữ giang sơn lạnh như băng kia.

“Nam Cung Quyết, bây giờ người quan tâm nhất là Lạc Mộng Khê, cũng giống như Bốn vương để ý giang sơn, nếu Lạc Mộng Khê rời khỏi người người sẽ thống khổ, nếu Bốn vương không có giang sơn Thanh Tiêu cũng sẽ thống khổ.”

“Nam Cung Dạ, một khi đã vậy, chúng ta không có gì để nói, xuất chiêu đi.” Nửa năm trước, trận đánh của ta và người vẫn chưa giải quyết xong, đến này cũng nên giải quyết, đánh xong không phải người chết thì ta chết.

“Nam Cung Quyết, đây là người nói.” Nói xong, Nam Cung Dạ đột nhiên xuất chiêu, chưởng phong sắc bén mang theo hủy diệt, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai rất nhanh đánh về phía Nam Cung Quyết.

Nửa năm trước, Nam Cung Quyết, Nam Cung Dạ trận chiến không thành, lúc ấy, Nam Cung Dạ bị thương, Nam Cung Quyết có bệnh, hai người dùng hết toàn lực đánh nhau được một nửa, người ngựa hai bên tìm đến làm cuộc chiến dừng lại.

Nếu không, đêm đó trong hai người sẽ có một người chết, nếu lúc đó chết là Nam Cung Quyết, thì Nam Cung Dạ liền trở thành Hoàng đế Thanh Tiêu, Lạc Mộng Khê là thứ nữ của Thừa Tướng sẽ được tuyển làm Hoàng hậu.

Nếu chết là Nam Cung Dạ, Nam Cung Quyết sẽ ít gặp nhiều phiền toái.

Nửa năm trước đánh nhau giờ lại tiếp tục, lúc này, không có người tiến lên quấy rầy, hai người bọn họ nhất định phải có một người rời khỏi trần gian.

Hôm nay, Nam Cung Dạ đã được nghỉ ngơi duongx sức, Nam Cung Quyết cũng vậy, nên trận đánh cũng là công bằng, không giống là Nam Cung Quyết đã cưới vợ, Nam Cung Dạ lại độc thân một người, nếu đêm này chết ngay cả hậu táng cũng không có.

Đối mặt với thế công sắc bén của Nam Cung Dạ, Nam Cung Quyết không trốn tránh, xuất chiêu nghênh đón, hai cổ nội lực cao cường chạm nhau giữa không trung.

Chỉ nghe “Phanh” một tiếng, trong phút chốc đất rung núi chuyển, mọi người đang đánh nhau đều bị chấn động làm đứng cũng không vững, lão đảo vài bước suýt nữa là ngã sấp xuống, Nam Cung Quyết, Nam Cung Dạ đều lui về phía sau ba bốn bước mới dừng lại.

Nam Cung Quyết, Nam Cung Dạ đều là cao thủ tuyệt thế, làm mọi người khiếp sợ, lấy lại tinh thần, hai người bọn họ lại giao chiến, chiêu thức sắc bén nhanh như tia chớp làm người ta không kịp nhìn rõ.

Mọi người không thấy rõ chiêu thức của bọn họ, ra chiêu thế nào, chỉ nhìn thấy hai thân ảnh đen trắng bay lên bay xuống, bay qua bay lại giữa không trung, hai người truyền đến dòng khí cường đại sắc bén làm người ta không thở nổi.

Cơn lốc thổi qua, cuồng phong lại gào thét, thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, cát bay đá chạy, gió gào thét, làm hai má mọi người ần ần đau đớn.

trên mặt đất, hắc y nhân càng ngày càng ít, Ngự lâm quân cường thế công kích xuống, chỉ còn vài tên võ công cao cường lại bị trọng thương, bị bắt bị giết là chuyện sớm muộn.

Thái tử Bắc Đường Dục là võ công tà phái, tu luyện mười năm. An vương Bắc Đường Dục lại chính khí đầy người, thông minh trời sinh lại có gần hai mươi năm tập võ, đánh gần trăm chiêu, Bắc Đường Dục đã vào thế hạ phong.

Giữa không trung, Nam Cung Quyết và Nam Cung Dạ đánh nhau, hai người đã đánh trên trăm chiêu nhưng mà vẫn chưa phân thắng bại, hơn nữa

nhìn vẻ mặt cùng tinh lực của hai người, trong một hai canh giờ không phân thắng bại.

Thực lực, võ công của Nam Cung Dạ tương đương, lần này lại là đánh trận sinh tử, ai cũng không dám xem thường, nếu không người chết là chính mình.

Chính là, thực lực hai người không thua kém nhau bao nhiêu, nếu cứ đánh tiếp phỏng chừng đánh ba ngày ba đêm cũng không phân thắng bại.

“Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết.....” âm thanh lo lắng của Lạc Mộng Khê truyền đến, trong lòng Nam Cung Quyết cả kinh. làm sao Mộng Khê lại đến đây, không phải ta đã dặn Thanh Nguyệt trông chừng nàng sao?

“Mộng Khê tỷ, tỷ đừng chạy nhanh như vậy, đợi Thanh Nguyệt chút..” âm thanh sốt ruột của Thanh Nguyệt truyền đến, trong lòng Nam Cung Quyết sáng tỏ.

Hai nữ nhân này lại cùng nhau chạy đến, các nàng đến đây căn bản là gây thêm phiền phức.

“Nam Cung Quyết.” Thân ảnh Lạc Mộng Khê xuất hiện giữa ánh mặt trời, nhìn vào giống như tiên nữ trong tranh, phía sau nàng Thanh Nguyệt một thân áo váy hồng cùng tiểu hồ ly đỏ rực.

-----Cindy: Các nàng nói xem trận này ai thắng, Nam Cung Quyết có bị Lạc Mộng Khê làm phân tâm mà..... không?

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diêu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Một Đêm Cuối Cùng

Edit: Cindy

Thân ảnh màu đen của Nam Cung Dạ cách Lạc Mộng Khê ngày càng gần, Lạc Mộng Khê hoàn toàn không chú ý, vẫn chạy về phía trước: “Nam Cung Quyết, An vương gia, Bắc Đường Diệp nhanh rời khỏi đây, dưới đất có hỏa dược.”

Cái gì? Mọi người đang đánh nhau đều sửng sốt, lập tức dừng động tác, chạy nhanh ra ngoài viện. “Bang bang phanh.” Tiếng nổ thật lớn chấn động trời đất, người chạy chậm chân, bị bị tan xương nát thịt chết không toàn thây trong nháy mắt.

Nổ mạnh làm sóng nhiệt sinh ra làm mọi người bị đánh bay ra ngoài, bay xa hơn mười thước lại rơi xuống thật mạnh, xương cốt toàn thân suýt nữa bị đánh gãy, không nhìn được đau đớn, nằm trên mặt đất nửa ngày cũng không đứng dậy.

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê, Nam Cung Dạ bị đánh bay rơi xuống cùng một chỗ, Lạc Mộng Khê ở giữa, Nam Cung Quyết, Nam Cung Dạ ngã vào hai bên sườn của nàng.

Nam Cung Quyết gần mấy căn phòng nhất nên bị thương nặng nhất, Lạc Mộng Khê cách xa hơn, hơn nữa lại có người cản擋 trước nên cơ bản là không bị thương, chỉ là bị lực nổ kia làm toàn thân đau đau.

Khói bụi bay khắp nơi, sau khi rơi xuống Lạc Mộng Khê nghỉ ngơi một lát, cố gắng đứng lên đi đỡ Nam Cung Quyết: “Nam Cung Quyết, chàng có bị thương không.”

“Ta không sao.” Nam Cung Quyết được Lạc Mộng Khê nâng dậy, chậm rãi đứng lên, vận công áp chế khí huyết bốc lên không ngừng trong lồng ngực.

Nơi này gài hỏa dược uy lực thật không nhỏ, may mắn đúng lúc Mộng Khê chạy đến thông tri, nếu không cho dù võ công của Bốn vương cao đến đâu cũng sợ là khó tránh khỏi cái chết.

“Diệp ca ca, Dực ca ca.” Thanh Nguyệt cũng đứng lên. Lúc hỏa dược nổ tung, Bắc Đường Diệp cùng Bắc Đường Dực cũng ở gần đó, cho dù không chết khẳng định cũng bị trọng thương.

Nam Cung Dạ cũng miễn cưỡng đứng lên, trên người bị thương quá nặng không còn sức lực để chạy trốn, nhìn tiểu viện đã tan nát, khóe miệng cười chua xót.

Nguyên lai Hạ Hầu Thần chưa bao giờ đem Bốn vương là người một nhà, vì muốn giết Nam Cung Quyết, hãm cho người chôn dấu hỏa dược ở đây, làm mọi người đều chôn cùng Nam Cung Quyết, ta thật sự ngu ngốc vậy mà còn nghĩ hãm sẽ giúp ta trở thành Quốc vương Thanh Tiêu.

“Mộng Khê, nàng đi nhìn xem Bắc Đường Dực cùng Bắc Đường Diệp, họ thế nào đi.” Nam Cung Quyết bị trọng thương, Nam Cung Dạ hơn gì, nếu Nam Cung Dạ muốn nhân cơ hội giết hãm cũng là chuyện không có khả năng.

“Được.” Biết Nam Cung Dạ không thể đả thương Nam Cung Quyết, cũng biết Nam Cung Quyết muốn nói chuyện với Nam Cung Dạ, Lạc Mộng Khê không nói gì thêm nữa, bước nhanh đi đến xung quanh chỗ mọi người ngã xuống tìm kiếm Bắc Đường Dực cùng Bắc Đường Diệp.

“Nam Cung Quyết, Bốn vương thua.” Là thật, thua hoàn toàn: Chẳng lẽ kiếp này, nhất định là Bốn vương không thể nào trở thành Vương giả sao?

“Vậy người hối hận sao?” Lúc trước phản bội Thanh Tiêu, nay lại bị Tây Luong quốc mà mình tín nhiệm phản bội.

“Đến bây giờ, hối hận cũng là vô dụng.” Nam Cung Dạ ngẩng đầu nhìn trời, giọng nói mang theo phiền muộn, đáy mắt lóe lên chua xót nồng đậm.

“Diệp ca ca, Diệp ca ca..... tỉnh, mau tỉnh.....” Thanh Nguyệt tìm ra Bắc Đường Diệp trong đám người, đỡ hăn ngồi dậy nhẹ nhàng vuốt má Bắc Đường Diệp.

không biết là Bắc Đường Diệp bị uy lực của hỏa dược làm hôn mê hay là vì nguyên nhân gì khác, cho dù Thanh Nguyệt gọi thế nào, đánh làm sao hăn cũng không có phản ứng.

“Diệp ca ca, người tỉnh a, không cần dọa Thanh Nguyệt..... Ô ô ô.....” Thanh Nguyệt nhin không được bật khóc, nước mắt trong ánh mắt to xinh đẹp không ngừng rơi xuống.

“Bốn vương còn sống tốt lắm, người khóc cái gì?” Bắc Đường Diệp đột nhiên mở miệng, mặc dù khí lực không còn nhiều nhưng tuyệt đối không giống như là sắp mất mạng.

“Diệp ca ca, người tỉnh rồi, thì ra là người không có việc gì.” Thanh Nguyệt nín khóc mỉm cười, “Ô ô ô.... Dọa chết Thanh Nguyệt....”

Bắc Đường Diệp bất đắc dĩ thở dài: “Đừng khóc, còn khóc nữa, Bốn vương không có việc gì cũng bị người khóc thành có việc, nhanh chút đỡ Bốn vương dậy.”

Bắc Đường Diệp không có chuyện gì, Lạc Mộng Khê cũng buông xuống nửa tâm, tiếp tục đi về phía trước, một thân ảnh màu đen lọt vào mắt, Bắc Đường Dực.

Lạc Mộng Khê biết Bắc Đường Dục có ý với mình, cũng không muốn tiếp xúc nhiều với hắn, huống chi đây là cổ đại, nam nữ khác biệt.

Nhưng là nhìn Bắc Đường Dục giống như là bị trọng thương, Lạc Mộng Khê đang do dự không biết có nên tiến lên đỡ hắn, Bắc Đường Dục đã nâng mắt nhìn về một bên: “Tam hoàng đệ.”

Lúc tiểu viện nổ tung, Bắc Đường Dục phản ứng hơi chậm, lúc này, mặc dù không bị nổ chết nhưng cũng hấp hối, không sống được lâu.

Bắc Đường Dục đi đến bên người Bắc Đường Dục, khó khăn nâng hắn dậy: “Dục, ngươi thấy thế nào?”

Bắc Đường Dục mở to mắt, khi nhìn thấy rõ người trước mặt, thần sắc nơi đáy mắt là dở khóc dở cười, lại nồng đậm chua xót.

Nguyên lai, trên đời này, quan tâm ta nhất vẫn là người thân của ta, tuy rằng ta đã từng muốn giết bọn họ, nhưng bọn họ lại không có tâm ngoan thủ lạt giết ta.

Hạ Hầu Thần lạnh tâm tuyệt tình, hợp tác cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau, khi ta không còn giá trị lợi dụng với hắn, hắn sẽ không chút do dự diệt ta, bây giờ vì muốn giết Nam Cung Quyết, Bắc Đường Dục lại không tiếc làm Bản cung và Khang vương gia chôn cùng.

“Nhị ca, ngươi hận ta sao?” Ta vì tránh tội đem tất cả chuyện xấu đổ lên người ngươi.

“Ngươi hãm hại ta, mặc dù ta trách ngươi nhưng cũng không hận ngươi.” Bởi vì chúng ta là huynh đệ ruột thịt, huynh đệ không cần có cừu oán: “Dục, cho đến bây giờ nhị ca muốn cũng không phải là ngôi vị Hoàng đế.”

Ta biết. Bắc Đường Dục cười khổ, hiện tại cuối cùng ta cũng hiểu được, cho đến bây giờ, đều là ta làm sai, ta thật không nên đánh đồng các người

với Vụ quý phi, Đại hoàng huynh, các người là thật quan tâm ta, hoàn toàn khác với Vụ quý phi Chương 125.2:

“Nhị ca, kiếp này, ta làm nhiều chuyện sai trái như vậy, Phụ hoàng cùng các huynh đệ có thể tha thứ ta hay không?” Ta còn có thể trở về Kì Thiên sao?

“Chúng ta là huynh đệ, chúng ta là người thân, Phụ hoàng cùng các huynh đệ sẽ không trách người.” Bắc Đường Dục trấn an, hẳn cảm giác được, thời gian của Bắc Đường Dục không còn nhiều ;lắm.

“Nếu tất cả có thể bắt đầu lại một lần nữa, ta tuyệt đối sẽ không tu luyện tà công.” Ta sẽ lớn lên trong mái nhà ấm áp, tuy không có võ công nhưng lòng lại tràn ngập ánh mặt trời, sẽ không như bây giờ, cả người đều là tội nghiệt, “ Nhị ca, nếu ta chết, tất cả tội lỗi sẽ được chuộc tội có phải hay không”

“Người sẽ không chết, Nhị ca lập tức sẽ gọi Thái y.....”

Bắc Đường Dục lắc đầu, đáy mắt lóe quang mang: “không cần, bây giờ ta phải đi rồi, mang theo tất cả tội lỗi đen tối đến địa ngục nhận tội.”

Khóe miệng Bắc Đường Dục giương lên ý cười giải thoát, đầu vô lực lệch sang một bên, hình ảnh dừng lại một khắc này.

Người thân của ta thật quan tâm ta, cho dù vì vậy mà ta bị phán tội, ta luyến tiếc rời đi các người, Nhị ca, kì thật ta rất muốn nói, người đến lúc chết thật muốn sống hảo hảo nha.

Bắc Đường Dục chết, Ngự lâm quân chạy đến rất nhiều, hắc y nhân Tây Lương quốc không còn ai, ngoài Nam Cung Dạ thì tất cả đều đã chết, Ngự lâm quân đem đồng bạn bị thương đi chữa trị, đem Nam Cung Dạ trọng thương giải vào đại lao.

Nam Cung Dạ đi, liếc mắt nhìn Nam Cung Quyết thật sâu, nhưng không nói thêm gì.

Lạc Mộng Khê cảm giác được, Nam Cung Quyết cùng Nam Cung Dạ hình như là có hiệp nghị nào đó, quan hệ hai người không giống như địch cũng không giống bằng hữu, thật làm người ta nhìn không ra.

Hoàng hậu vì chuyện Bắc Đường Dục, trong một đêm già hơn mười tuổi, mà Bắc Đường Dục một thân trọng tội bị nổ chết được An vương cùng Yến vương cùng các Hoàng tử cầu xin, được Kì Hoàng khai ân đồng ý an táng trong Hoàng lăng.

Việc đăng cơ đã sớm an bài tốt, Kì Hoàng cũng muốn thoái vị, đến ngày tốt An vương Bắc Đường Dục đăng cơ, tuy rằng chưa khỏi hẳn nội thương nhưng bên ngoài vẫn nhìn không ra dị thường gì.

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê lo lắng chuyện Thanh Tiêu, sau khi Bắc Đường Dục đăng cơ, hai người liền ngồi xe ngựa về Thanh Tiêu.

Bắc Đường Diệp cùng Thanh Nguyệt muốn đi theo về Thanh Tiêu nhưng gần đây Kì Thiên bề bộn nhiều việc, không thể buông tay, hai người họ liền ở lại chờ nửa tháng sau lại đi Thanh Tiêu.

Kì Thiên Hoàng cung, Bắc Đường Dục mặc Long bào đứng trên tường cao nhìn ngắm ra phía xa rất rất xa trên đường lớn một chiếc xe ngựa. Nàng đi rồi, không bao giờ đến Kì Thiên nữa.

Trong khoảng thời gian này nàng ở Kì Thiên, hai người chúng ta nói chuyện với nhau có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Hoàng huynh, người đang nhìn cái gì?” Bắc Đường Dục đứng ở đây vẫn không nhúc nhích, chỉ là nhìn về phương xa thất thần, bọn Thái giám sợ hãi có chuyện gì liền mời Bắc Đường Diệp đến.

Bắc Đường Diệp nhìn theo ánh mắt Bắc Đường Dực, trừ bỏ sông núi bên ngoài thì cái gì cũng không nhìn thấy.

Nhưng là hẳn biết, Bắc Đường Dực là tướng niệm Lạc Mộng Khê, ngày đó Bắc Đường Dực nói ra chân tướng, Bắc Đường Diệp ở bên ngoài cũng nghe được.

“không có gì, Diệp, người cùng Thanh Nguyệt khi nào thì đi Thanh Tiêu?” Bắc Đường Dực vẫn không quay đầu, ánh mắt vẫn như trước nhìn về phía xa, nơi đó có nữ tử hẳn thích mà vĩnh viễn không thể tiếp cận, ước muốn không thành.

“Ngày cụ thể còn chưa quyết định, trong thời gian này chờ làm xong mọi việc, Kì Thiên an tĩn lại, sẽ xuất phát.” Hạ Hầu Thần bị tổn thất, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không gây chuyện với Kì thiên.

Muội muội Hạ Hầu Thần bị thị vệ của Nam Cung Quyết bắt đi, Hạ Hầu Thần muốn cứu nàng khẳng định là sẽ làm khó dễ với Thanh Tiêu, so sánh xuống, Nam Cung Quyết càng cần Bắc Đường Diệp hỗ trợ, mặc dù có lúc Bắc Đường Diệp căn bản là không thể giúp gì.

“Tốt.” Bắc Đường Dực thản nhiên đáp một tiếng, không có nói thêm gì nữa, ánh mắt lãnh liệt nhìn về phía chân trời.

Đáng tiếc Trầm là vua một nước, không thể giống người đi ngoạn xung quanh, nếu không, Trầm cũng muốn đi Thanh Tiêu, nhìn xem nàng có tốt hay không tốt.

Bắc Đường Dực lập tức lại cười tự giễu, nàng cùng một chỗ với Nam Cung Quyết, khẳng định là thực hạnh phúc.

Phía tây, ánh nắng chiếu xuống, làm bóng cây bóng người cùng bóng xe ngựa kéo dài rất dài, xa xa nhìn lại giống như một tầng ánh mặt trời màu vàng.

“Khụ khụ..... Mộng Khê, làm sao nàng biết tiểu viện kia chôn hỏa được?” Nam Cung Quyết bị trọng thương, mặc dù được liệu ở biệt viện tốt, nhưng là hấn bị nội thương, trong thời gian ngắn khó mà khôi phục lại nguyên dạng.

Mặc dù bọn họ đi vội, nhưng xe ngựa thật cũng vàng, ngồi bên trong cảm giác xóc nảy một chút cũng không có.

“hôm đó, người cùng đám người Bắc Đường Dực, Bắc Đường Diệp đi rồi, ta cùng Thanh Nguyệt ngủ không được, Thanh Nguyệt cũng nghĩ đi biệt viện xem một chút, ta liền tính về biệt viện chờ người. Khi ta cùng Thanh Nguyệt ngồi trên xe ngựa, thấy trong xe có tờ giấy, trên đó viết “Tiểu viện có hỏa được, Nam Cung Quyết gặp nạn.”Chương 125.3:

Lạc Mộng Khê cầm tờ giấy trong tay đưa cho Nam Cung Quyết: “Vì đề phòng chàng gặp chuyện không may nên ta bảo xa phu đánh xe đi tiểu viện tìm chàng, lại không ngờ xe ngựa nhìn thật tốt lại bị hỏng giữa đường, ta cùng Thanh Nguyệt đành phải chạy đi thông tri cho chàng...”

Ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết nhìn tờ giấy chăm chú: “Chữ viết bên trên lộ ra xinh đẹp cùng khí chất bên trong, có chút viết ngóá là nam mà cũng có thể là nữ.” Đến tột cùng là nhìn không ra là nam hay nữ.

“Mộng Khê, lúc nàng xem tờ giấy có hoài nghi là trò đùa của người khác hay không?” Nếu Mộng Khê không đi tiểu viện tìm ta, ta cùng ba người huynh đệ Bắc Đường Diệp nhất định sẽ chết, đến lúc đó, Kì Thiên, Thanh Tiêu đều đại loạn, Hạ Hầu Thần liền nhân cơ hội thôn tính hai quốc gia lớn mạnh này, đạt được tham vọng thống nhất thiên hạ.

“Có, nhưng là, chuyện có liên quan đến an nguy của chàng nên thà tin là thật cũng không thể không tin.” Ta cũng không muốn cực lực còn chưa sinh đã không có phụ thân, một nhà ba người, có cha có mẹ mới là gia đình chân chính.

“Vốn dĩ ta cũng có chút hoài nghi tính chân thật của nội dung trên tờ giấy, nhưng là lúc xe ngựa bị hỏng giữa đường ta đã không nghi ngờ nữa.” Hẳn là có người phòng ngừa ta đi thông tri cho Nam Cung Quyết nên cố ý làm hỏng xe ngựa.

Mà vì sao bọn họ không có xuất hiện ngăn cản ta, hoặc là trực tiếp giết chết ta, như vậy chẳng phải là Nam Cung Quyết sẽ chạy không thoát sao.

“Tiểu viện mai hỏa dược là người của Hạ Hầu Thần làm, tờ giấy này, hẳn là cũng do người của Hạ Hầu Thần viết.” Chỉ có người bên trong của bọn họ mới có thể biết rõ việc này như vậy, viết rõ ràng canh giờ, người ngoài tuyệt đối sẽ không biết được việc này, khó trách Mộng Khê đến đó lại đặc biệt lo lắng như vậy, vì thời hỏa dược muốn nổ đã sắp đến.

Chính là, Bốn vương không sắp xếp mật thám chỗ Hạ Hầu Thần, người viết tờ giấy này vì sao lại muốn cứu Bốn vương, chẳng lẽ Tây Lương xuất hiện nội loạn, có người muốn mượn tay của Bốn vương chèn ép Hạ Hầu Thần.

không có nhiều manh mối, chuyện đáng ghét này cũng không biết rõ ràng trong một chốc, không suy nghĩ nữa, trực tiếp đắp chăn ngủ, sau khi tỉnh chắc cũng đến Thanh Tiêu.

“Mộng Khê, sinh nhật hai mươi tuổi của Bốn vương sắp đến, nàng chuẩn bị lễ vật gì cho Bốn vương?” Nam Cung Quyết nằm lên đùi ngọc của Lạc, khép hờ mắt.

“Lễ vật ta còn đang chuẩn bị, chờ ngày sinh nhật chàng sẽ đưa, cam đoan là chàng sẽ thật bất ngờ.” Lạc Mộng Khê làm đồ lót, tràn đầy tự tin.

“Rốt cuộc là lễ vật gì, thần bí như vậy?” Nghe Lạc Mộng Khê nói vậy, Nam Cung Quyết nhất thời hết buồn ngủ.

“Tạm thời giữ bí mật, nói ra trước sẽ không bất ngờ.” Lạc Mộng Khê thần thần bí bí, đắc ý dào dạt.

“Bốn vương tò mò, bây giờ rất muốn biết.” Nam Cung Quyết ngồi dậy, đang muốn tiến thêm một bước ép hỏi thì Lạc Mộng Khê dời chủ đề.

“Nam Cung Quyết, hôm đó ở Thanh Nguyệt cung, lợi dụng ta cùng Bắc Đường Dục dẫn dụ Bắc Đường Dục hiện thân là chủ ý của người.” Chủ ý kia tuy là bình thường nhưng là không phải mỗi người đều có thể nghĩ ra.

“Ách, Bốn vương thương thế còn chưa khỏi hẳn, nghỉ ngơi một chút đã.” Nam Cung Quyết cũng không ép hỏi chuyện lễ vật với Lạc Mộng Khê, lại nằm lên chân Lạc Mộng Khê ngủ.

“Nam Cung Quyết, chàng không sợ ngày đó Bắc Đường Dục sẽ bắt ta đi.” Đến lúc đó, chàng muốn hỏi hận cũng không kịp.

“Vốn dĩ là Bốn vương muốn tìm người dịch dung thành nàng, ai ngờ tốc độ của Bắc Đường Dục lại nhanh như vậy, Bốn vương còn chưa đưa người đến thế thân hẳn đã đến Thanh Nguyệt cung.” Về mặt Nam Cung Quyết vô tội.

“Nhưng là Bốn vương lại lưu ý chặt chẽ nhất cử nhất động của Bắc Đường Dục, hẳn không có cơ hội mang nàng đi.” Nguy hiểm của vợ con mình, làm sao Bốn vương lại không để ý.

“nói như vậy, chuyện Bắc Đường Dục động tâm với ta, chàng đã sớm biết.” Đáy mắt Lạc Mộng Khê trong trẻo nhưng lạnh lùng tràn đầy nguy hiểm.

“Mộng Khê, thêm một gã nam tử vĩ đại động tâm với nàng, chứng minh nàng thật mê người, thực xinh đẹp, hẳn là nàng phải cao hứng mới đúng, làm sao lại tức giận như vậy?” Hẳn là giận Bốn vương.

Bốn vương thê tử khắp nơi câu ong dẫn bướm, Bốn vương không tính toán với nàng, nàng lại tức giận với Bốn vương.

“Ta tức giận là chàng biết rõ Bắc Đường Dục thích ta, còn để ta cùng hắn cùng nhau thiết kế Bắc Đường Dục.” Từ miệng Bắc Đường Dục biết Bắc Đường Dục thích ta, làm ta vô duyên vô cớ đeo trên lưng một phần tình.

“Con người Bắc Đường Dục Bốn vương hiểu rất rõ, hắn là một cái hũ nút, mọi chuyện đều để trong lòng, chỉ cần người khác không đề cập đến, hắn sẽ không nói, cho dù hắn thích nàng đến thế nào, nàng cùng hắn tự tự nhiên nhiên chào hỏi, hắn cũng không có mơ tưởng gì.”

Hơn nữa Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyệt Tình cũng thích nàng, lại không thấy nàng nói chuyện với bọn họ có gì mất tự nhiên đâu.

“Nam Cung Quyết, có phải hay không là muốn ta thay Bắc Đường Dục cảm ơn chàng cho hắn cơ hội để ta biết hắn thích ta.....” Đáy mắt Lạc Mộng Khê trong trẻo nhưng lạnh lùng, ẩn ẩn trên tức còn lộ ra hơi thở nguy hiểm.

“không phải, không phải.....” Phụ nữ có thai khác với người bình thường, không thể tức giận, chỉ có thể nhẫn nhịn, thật đúng là làm khó Bốn vương, “Mộng Khê, hôm nay chúng ta đi suốt đêm. Nàng nghỉ ngơi một chút, miễn cho lại ăn không tiêu.”

Nam Cung Quyết cầm lấy đồ lót trong tay Lạc Mộng Khê đặt qua một bên, ôm lấy nàng nằm xuống: “Chúng ta rời Thanh Tiêu nhiều ngày như vậy, khẳng định làm đã xảy ra rất nhiều chuyện, nghỉ ngơi dưỡng sức trước đến lúc đó sẽ xử lý mọi việc nhanh chóng.” Chương 125.4:

Lạc Mộng Khê vốn định cùng Nam Cung Quyết lý luận chuyện Bắc Đường Dục, nhưng thấy hắn lộ vẻ mặt ủ rũ, thật là mệt đi, liền không nói

thêm gì nữa, chờ xử lý xong chuyện Thanh Tiêu, không còn chuyện gì lớn, ta sẽ tìm chàng tính sổ.

Mật báo kia, người làm nàng đi cứu Nam Cung Quyết rốt cuộc là ai đây? Là người của Hạ Hầu Thần, vì sao lại phải cứu Nam Cung Quyết?

Còn nếu muốn ta cứu Nam Cung Quyết, vậy vì sao lại làm hỏng xe ngựa? Chẳng lẽ chủ nhân tờ giấy cùng người phá hỏng xe ngựa không phải là cùng một người?

Nếu thật là như vậy, người làm hỏng xe ngựa vì sao lại không lấy tờ giấy đi, ta không nhìn thấy tờ giấy, nhất định Nam Cung Quyết sẽ chết, vậy vì sao lại làm hỏng xe ngựa kéo dài thời gian của ta.....

Mang theo nhiều nghi vấn, Lạc Mộng Khê bất tri bất giác tiến vào mộng đẹp, sau khi Lạc Mộng Khê ngủ, Nam Cung Quyết mở hai mắt khép hờ, mâu quang càng sâu, sự tình ngày càng phức tạp.

“Ô ô ô.” Thanh âm nhảm chán của tiểu hồ ly vang lên trong xe ngựa. Mỗi ngày ngồi xe ngựa thật nhảm chán, tiểu hồ ly muốn đi chơi, ô ô ô.....

Nam Cung Quyết ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén liếc mắt tiểu hồ ly ở một góc xe ngựa, thanh âm tiểu hồ ly im bật, mắt đen lúng liếng vòng vo, vung cái đuôi bào lại chính mình. Ngủ, tiểu hồ ly không đi chơi.

Xe ngựa xa hoa đi vào biên giới Thanh Tiêu trong ánh nắng chiều, cát bụi bay lên giống như một bức tranh thành trì hoàn mỹ.

Cùng lúc đó, phủ Thừa tướng, Hương viên, Lạc Thái Vân đang ngồi trang điểm trước bàn trang điểm, búi tóc cao quý xinh đẹp, áo choàng phấn xinh đẹp làm cả người nàng đều xinh đẹp.

Trải qua việc ở miếu hoang, mỗi đêm Lạc Thái Vân đều gặp ác mộng, trong lòng lúc nào cũng có cảm giác không an toàn, cho nên, nàng mua

chủ thủ phòng thân, giống như Lạc Mộng Khê, một chút cũng không rời chủ thủ.

Sinh nhật hai mươi tuổi của Quyết sắp đến, ta muốn đưa qua chút lễ vật, tại ngày đó, trước ngàn người chứng kiến, là thời cơ tốt nhất để tính kế cho Lạc Mộng Khê rời khỏi Nam Cung Quyết.

Nếu như có thể gả cho Quyết như ý nguyện, có hẳn bảo hộ, ta sẽ không cần mang theo chủ thủ nữa..... (Cindy: cô nàng là sợ sống quá lâu a~~~~)

Đột nhiên trong gương hiện ra khuôn mặt quen thuộc, trong lòng Lạc Thái Vân cả kinh, đột nhiên xoay người nhìn lại: “Lâm Huyền Sương, làm sao ngươi lại có thể ở trong này?” Sau khi Phương Mặc chết, không phải ta đã thả ngươi rồi sao?

“Sắp đến sinh nhật hai mươi tuổi của Nam Cung Quyết, ta chuẩn bị lễ vật cho hẳn lại không biết đưa cái gì thì tốt, không bằng Lạc tứ tiểu thư đưa ra ý kiến giúp ta.” Lâm Huyền Sương không chút khách khí ngồi vào bàn bên cạnh châm trà cho mình, giống như đây là nhà nàng.

“Lạc vương gia thích gì, Thái Vân cũng không biết, Lâm cô nương, người không ngại đến hỏi Lạc Mộng Khê xem, nàng là Vương phi của Nam Cung Quyết, khẳng định là hiểu rõ Nam Cung Quyết....”

không biết vì sao Lạc Thái Vân cảm giác Lâm Huyền Sương hôm nay thực không bình thường, có thể nói là rất nguy hiểm, ánh mắt Lâm Huyền Sương làm Lạc Thái Vân sinh ra sự sợ hãi khó hiểu, không nghĩ muốn nói chuyện nhiều với Lâm Huyền Sương, thầm nghĩ mau chóng đuổi nàng ta đi.

“Cũng đúng, hiểu biết Lạc vương gia nhất đương nhiên là Lạc vương phi.” Lâm Huyền Sương buông chén trà trong tay, nhìn thẳng Lạc Thái Vân, “Lạc Thái Vân, lấy thân thể dơ bẩn của ngươi, căn bản là không xứng với

Nam Cung Quyết, khuyên người một câu, không cần lại dây dưa với hân.....”

“Lâm Huyền Sương, xin người nói chuyện chú ý một chút, Lạc Thái Vân ta còn chưa xuất giá, làm sao lại thân thể dơ bẩn?” Lạc Thái Vân cự lại không thừa nhận, ánh mắt có chút trốn tránh.

Lâm Huyền Sương cười nhạt một tiếng, đáy mắt lạnh lùng không che giấu trào phúng cùng khinh thường: “Lạc Thái Vân, người cho là Phương Mặc chết, chuyện xảy ra ở miếu hoang là không ai biết sao? Quên nói với người, ngày đó kéo người từ Điện Diêm vương là ta, Lâm Huyền Sương.”

Khuông mặt nhỏ nhắn của Lạc Thái Vân nhất thời trắng bệch không có chút huyết sắc, trâm cài tóc trong tay “bịch” một tiếng rơi xuống.

Nàng nghĩ mọi người biết chuyện đã chết sạch, cho nên muốn giấu diếm việc này xuống, tiếp cận Nam Cung Quyết, cũng không nghĩ là còn có một người biết chuyện, mà người này nàng lại không thể trêu vào.

“Lâm Huyền Sương, rốt cuộc người muốn thế nào?” Ta không muốn buông tha cho Nam Cung Quyết, thật sự không muốn, hân là nam tử duy nhất cả đời này ta yêu, ngoài hân, ta sẽ không yêu người nào khác.

Tay nhỏ bé của Lạc Thái Vân nắm chặt, ngón tay đâm sâu vào da thịt, máu tươi nhiễm hồng cả bàn tay, nàng lại không hề phát hiện.

Lâm Huyền Sương đứng dậy đi đến cạnh Lạc Thái Vân, mỗi bước đi đều đầy khí phách, giống như tử thần dần dần tiến đến, Lạc Thái Vân bất an lo sợ, buông mắt xuống, không dám nhìn ánh mắt Lâm Huyền Sương.

Từ trên cao nhìn xuống hai vai run run của Lạc Thái Vân, Lâm Huyền Sương lạnh lùng: “không cần lại tiếp cận Nam Cung Quyết, bởi vì, người không xứng với hân.”

Cảnh cáo xong, không chờ Lạc Thái Vân trả lời, Lâm Huyền Sương xoay người rời đi, vẻ mặt cao ngạo, giống như chính mình ở trên cao cao tại thượng, mà Lạc Thái Vân lại bị nàng dẫm nát dưới lòng bàn chân.

Khi Lâm Huyền Sương sắp ra khỏi phòng, đột nhiên Lạc Thái Vân ngẩng đầu, đôi mắt đầy nước lóe lên hận ý mãnh liệt: Lâm Huyền Sương đi chết đi. Người chết rồi, chuyện này sẽ là bí mật.

Tay cầm chủ thủ trên bàn trang điểm, Lạc Thái Vân phóng về phía trước, chủ thủ trong tay hướng thẳng đến tim Lâm Huyền Sương: Lâm Huyền Sương, là người bức ta, đừng có trách ta. Chương 125.5:

Lâm Huyền Sương sắp bước ra khỏi phòng, cảm giác được phía sau có luồng gió mạnh mẽ đánh úp tới, không chút hoang mang, đáy mắt lạnh lùng lóe lên nồng đậm khinh thường, đột nhiên xoay người, đá một cước lên người Lạc Thái Vân đã đến gần trong gang tấc.

Lạc Thái Vân không hề phòng bị, bị Lâm Huyền Sương đá bay ra ngoài, đụng vào trên tường lại bắn ngược trở lại, rơi mạnh xuống dưới, khí huyết bốc lên trong lòng ngực, nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, xương cốt toàn thân giống như gãy nát.

Thân ảnh yếu đuối của Lâm Huyền Sương trong nháy mắt đi đến trước mặt Lạc Thái Vân, tay nắm lấy cổ áo nàng, hai người đối mặt nhau: “Lạc Thái Vân, muốn giết ta, người còn không có năng lực lớn như vậy, vốn dĩ ta muốn tharcho người một con ngựa, là chính người buông tha cho mình cở hội sống.....”

“Người có ý gì?” Đáy mắt Lâm Huyền Sương đầy tính kế cùng âm lãnh làm Lạc Thái Vân thấy sợ hãi.

“Rất đơn giản, mượn thân phận người dùng một chút.” Bàn tay mềm mại khẽ nhắc lên, một đạo ngân châm xuất hiện trong tay, Lâm Huyền Sương cầm ngân châm đâm vào trên huyệt đạo của Lạc Thái Vân.

“Cứu mạng.”

“A.” Lạc Mộng Khê kinh hô một tiếng, đột nhiên ngồi dậy, trên trán đầy mồ hôi, tim đập bùm bùm, nhìn bài trí quen thuộc, Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng thở ra: Nguyên lai là nằm mơ.

“Mộng Khê, nàng làm sao vậy?” Nam Cung Quyết xốc màn xe lên, nhìn trời bên ngoài, đã là giờ tý ban đêm rồi.

“không có việc gì, gặp ác mộng.” Làm sao vừa trở lại Thanh Tiêu đã gặp ác mộng, chẳng lẽ, Thanh Tiêu xảy ra chuyện gì.

“Bây giờ thời gian còn sớm, ngủ tiếp đi, đường đi xóc nảy, mỗi ngày đều chạy, thực là mệt chết, ngày kia chúng ta có thể đến Kinh Thành, đến lúc đó, có thể nghỉ ngơi cho tốt.

Nam Cung Quyết lau cái trán đầy mồ hôi lạnh của Lạc Mộng Khê, muốn đỡ nàng nằm xuống: “Nàng đã có mang ba tháng, chú ý nghỉ ngơi nhiều.” Như vậy nàng và tiểu bảo bảo mới khỏe mạnh.

“Tiền bá, Mộng Khê không thoải mái, xe ngựa chạy chậm một chút.”

“Vâng, Vương gia.” Xe ngựa vẫn đang chạy lại vững vàng giống như đã dừng lại, nằm bên trong không cảm giác được chút xóc nảy, kỹ thuật điều khiển xe ngựa của Tiền bá thật không sai.

“Mộng Khê, có muốn ăn chút gì không?” Trong xe ngựa đều có tất cả đồ ăn cần thiết, đều mang từ Kì thiên quốc, bây giờ lại là mùa đông, đồ ăn để lâu cũng không hư.

Lạc Mộng Khê lắc đầu : “Ta không có khẩu vị, bây giờ ta nghỉ ngơi trước, trời sáng nhớ đánh thức ta, ta muốn xuống đi dạo một chút.”

Mỗi ngày ngồi xe ngựa thật sự rất khó chịu, lúc đi Kì Thiên tuy là mệt mỏi nhưng không khó chịu như bây giờ, chẳng lẽ nguyên nhân là cục cưng đang lớn dần.

“Nàng ngủ đi.” Bốn vương xem chừng cho nàng. Nhìn gương mặt điềm tĩnh của Lạc Mộng Khê khi ngủ, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, đáy mắt Nam Cung Quyết thâm thúy, khó nén đau lòng cùng sùng nịnh.

đi mấy ngày liên tục, thật sự là vất vả cho Mộng Khê, bây giờ nàng lại có thêm đứa bé, không nên đi tàu xe mệt nhọc.

Khi xe ngựa tiến vào Kinh thành Thanh Tiêu, Lạc Mộng Khê cảm thấy xương cốt toàn thân đều rã rời, về sau tuyệt đối không ở lúc mang thai lại ngồi xe ngựa, thật là mệt chết người.

Khi Nam Cung Quyết đỡ Lạc Mộng Khê vào Vương phủ, Lãnh Tuyết Tình đang đi ra từ Thư phòng, nhìn quần áo hắt cùng Nam Cung Quyết giống nhau, trong lòng Lạc Mộng Khê sáng tỏ: “Nguyên lai điều kiện các người trao đổi ngày đó là để Lãnh Tuyết Tình cải trang thành Nam Cung Quyết.” Ở Lạc Vương phủ che mắt người khác.

Lạc Mộng Khê đã mang thai ba tháng, nhưng bởi vì trời lạnh, nàng mặc áo choàng lớn nên Lãnh Tuyết Tình không nhận thấy: “đi đường thuận lợi đi.”

“Thực thuận lợi, bắt được gian tể Kmif Thiên.” Còn nhân tiện bắt được kình địch Nam Cung Dạ, nay Nam Cung Dạ bị nhốt tại đại lao Kì thiên, không biết Bắc Đường Dực xử lý hãn thế nào.

“Tiểu thư, tiểu thư.....” Biết Lạc Mộng Khê trở về, Băng Lam mừng rỡ chạy nhanh tới, cẩn thận đánh giá Lạc Mộng Khê một phen, “Tiểu thư, người gầy.”

“Người nhìn kĩ lại xem, trong khoảng thời gian này, tiểu thư nhà người ngoài ăn ra là ngủ làm sao có thể gầy được.” Lạc Mộng Khê trêu ghẹo.

Nam Cung Quyết đứng một bên cười không nói, đáy mắt thâm thúy tràn ngập sủng nịnh, Lãnh Tuyệt Tình cũng không nói chuyện, ngẩng đầu nhìn trời, ưu thương trong mắt càng sâu.

“Ô ô ô” Chủ nhân, người đã quên tiểu hồ ly.

“Tiểu hồ ly thật đáng yêu, tiểu thư, đây là sủng vật người mua sao?” tiểu hồ ly toàn thân lửa đỏ, mắt đen to tròn, hết sức đáng yêu.

“Nó là sủng vật của ta, nhưng là bắt được không phải mua.” Tiểu hồ ly nhảy vào trong lòng Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết lại không có bắt nó ra: “Băng Lam, đây là Linh hồ, cực kì hiếu tính người, an bài cho nó một phòng nhỏ đi.”

“Tốt, nô tỳ lập tức đi an bài, tiểu thư, ngồi xe khăng định mệt, người muốn nghỉ ngơi không?” Phòng ngài và Vương gia, Băng Lam ngày ngày đều quét dọn.

“đi nhiều ngày như vậy, thực mệt mỏi, Nam Cung Quyết, Lãnh Tuyệt Tình, các người đi bàn công chuyện đi, ta đi nghỉ ngơi trước.” Dem tiểu hồ ly giao cho Băng Lam, Lạc Mộng Khê đứng dậy đi phòng ngủ.

Thân ảnh Lạc Mộng Khê biến mất, Nam Cung Quyết, Lãnh Tuyệt Tình mới thu ánh mắt lưu luyến không rời.

“Lãnh huynh, gần đây Thanh Tiêu có phát sinh chuyện gì lớn không?” Lãnh Tuyệt Tình cải trang thành Nam Cung Quyết ở trong Lạc vương phủ, chuyện tình lớn nhỏ, Lãnh Tuyệt Tình hiển nhiên là biết rõ.

“không phát sinh chuyện lớn gì, chuyện nhỏ cũng có vài chuyện.” Lãnh Tuyệt Tình lạnh lùng, “Lạc Vương gia cùng Mộng Khê đi rồi, Kinh thành

Thanh Tiêu căn bản là không có thái bình qua.” Chuyện xảy ra nhìn như là râu ria nhưng liên lụy trong đó sợ là chỉ có người thông minh mới hiểu được.

“Đây không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đi Thư phòng.” Xem ra trong khoảng thời gian Bốn vương không ở đây, thực đã xảy ra không ít chuyện.Chương 125.6:

Đêm, Lạc Mộng Khê dùng xong bữa tối, tắm rửa xong, ngồi trên giường khâu quần áo, quá nửa giờ hơi, Nam Cung Quyết đẩy cửa đi vào, một trận khí lạnh cũng theo đến: “Thanh Tiêu còn chưa vào hạ tuyết mà đã lạnh như vậy.”

Nam Cung Quyết cởi áo khoác, bước nhanh ra sau bình phong tắm rửa, nửa nén hương sau, Nam Cung Quyết mặc tẩm y đi vào nội thất, tóc còn chưa cột lên, trên người tản ra khí nóng cùng mùi đàn hương: “Lãnh Tuyết Tình đâu rồi?”

“Về trà lâu.” Lạc vương gia của Thanh Tiêu chân chính đã trở lại, người giả mạo tất nhiên là khôi phục lại thân phận.

“Các người nói những gì?” Nam Cung Quyết buông màn ngồi vào chăn đệm ấm áp, đem Lạc Mộng Khê ôm vào trong ngực, “Là ít chuyện vụn vặt, không có chuyện gì lớn.”

Việc nhỏ cũng có thể gặp chuyện mà thành việc lớn, không thể tưởng được Thanh Tiêu phòng thủ nghiêm mật như vậy nhưng là cẩn thận mấy cũng có sai sót, Tây Lương thám tử trà trộn vào, vậy cũng tốt, Bốn vương muốn giết họ chỉ cần động não là có thể, không cần tốn nhiều công sức.

Cúi đầu, nhìn thấy đồ lót trong tay Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết bất bình: “Mộng Khê, nàng chỉ biết làm quần áo cho tiểu tử còn trong bụng kia, khi nào thì Bốn vương mới có thể mặc quần áo của nàng làm?”

“Tay ta làm còn chưa thành thạo, đường chỉ cũng không đều, bây giờ chàng mặc quần áo ta làm đi trên đường, khẳng định là bị người cười chê.” Đường đường là Lạc vương của Thanh Tiêu, mặc quần áo châm phám xấu xí đi trên đường, khẳng định là sẽ bị mọi người vây nhìn.

Nam Cung Quyết đoạt lấy đồ lót trong tay Lạc Mộng Khê, đường chỉ cân xứng, châm pháp thành thực, giống như trong cung làm, nếu gọi cái này là châm pháp xấu xí, vậy trên đời cũng không có quần áo có thể mặc ra cửa.

Càng giận là, không biết từ khi nào Lạc Mộng Khê đã học thêu xong, quần lót này thêu đường viền hoa màu vàng, mười phần đẹp mắt, thật sự là tức chết Nam Cung Quyết: “Lạc Mộng Khê, quần áo này là tự tay nàng làm, chưa bao giờ đưa cho người khác?”

“Đương nhiên, làm quần áo cho con của mình sao có thể nhờ người khác.” Lạc Mộng Khê muốn lấy lại quần lót trong tay Nam Cung Quyết, nhưng lại bị Nam Cung Quyết nhanh tay giành lại, Lạc Mộng Khê cướp không được: “Mộng Khê, ngón tay nàng làm sao vậy?”

Nam Cung Quyết cầm tay nhỏ bé của Lạc Mộng Khê, trên ngón tay có nhiều lỗ kim, tuy rằng bôi qua thuốc nhưng lại chưa khỏi hẳn, có thể nhìn thấy vết thương mờ mờ: “Vì làm quần áo?”

Thấy Lạc Mộng Khê gật đầu, Nam Cung Quyết ném quần lót qua một bên: “Còn vài tháng nữa tiểu bảo bảo mới ra đời, huống chi nàng làm cho hẳn một đồng lớn quần áo, bây giờ đừng làm, chờ vết thương trên tay khỏi rồi nói sau.”

Xú tiểu tử này may mắn như vậy, còn chưa ra đời Mộng Khê đã quan tâm nhiều như vậy, nếu tương lai không hiếu thuận Mộng Khê, chắc chắn Bốn vương sẽ đánh hẳn vỡ mộng.

Vốn là Nam Cung Quyết muốn Lạc Mộng Khê làm quần áo cho hẳn, mà bây giờ ngón tay Lạc Mộng Khê bị thương liền không nói nữa.

“Còn năm ngày nữa là sinh nhật Bốn vương, Mộng Khê, vài ngày gần đây, cái gì nàng cũng dừng làm, làm thế nào cũng dừng đi, ở Lạc vương phủ tĩnh dưỡng cho tốt, ngày sinh nhật Bốn vương, muốn thấy một Lạc Vương phi xinh đẹp có tinh thần, cùng Bốn vương đón tiếp khách khứa.”

“Yên tâm, ta sẽ không để chàng mất mặt.” Ngày sinh nhật chàng, Vương phi của chàng chất định xinh đẹp đến mê người, chỉ mong đồ hào sắc này không cần thấy sắc đẹp lại nổi lên sắc tâm.

Sinh nhật hai mươi tuổi là sinh nhật Nam Cung Quyết muốn đến nhất, chờ mong nhất một ngày này, bởi vì hắn muốn tại ngày này tuyên bố với mọi người hắn có thể tử xinh đẹp, hiền lành, còn có đứa nhỏ chưa ra đời, hắn là người hạnh phúc nhất thế giới này.

Có mẹ con Lạc Mộng Khê bồi bên người, cuộc sống hắn như mật ngọt, chìm đắm trong hạnh phúc Nam Cung Quyết hắn chưa từng nghĩ đến, cuộc sống ngọt ngào của hắn với Lạc Mộng Khê sẽ kết thúc ở ngày sinh nhật hai mươi tuổi đó, thời khắc hắn mong muốn chờ mong nhất lại thành thời khắc hắn khó quên nhất, kí ức thống khổ nhất.

Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày Nam Cung Quyết đều đi sớm về trễ, cùng đám người Lãnh Tuyệt Tình thần thần bí bí, không biết đang làm gì.

Vì ngón tay Lạc Mộng Khê có thể hồi phục nhanh một chút, Nam Cung Quyết lệnh Băng Lam trông chừng nàng, trước khi khỏi hắn vết thương trên tay không cho phép nàng đụng đến kim chỉ.

Vì vậy, mỗi ngày Lạc Mộng Khê trừ ăn thì chính là ngủ, nhân tiện đùa giỡn cùng tiểu hồ ly, thành thực sống như sâu gạo.

Lạc Mộng Khê là người không thể ngồi yên, cuộc sống thế này, nàng chỉ biết đến ngày sinh nhật hai mươi tuổi của Nam Cung Quyết, cuộc sống sau đó phải theo ý nàng, nếu không liền đá Nam Cung Quyết vào thu phòng ngủ.

Nguy hiểm gần đến đều có dự cảm, Lạc Mộng Khê ở trong biệt viện, trong lòng lúc nào cũng dâng lên một dự cảm xấu, nàng nghĩ là do mình mang thai, buổi tối nằm mơ cùng không nghỉ ngơi tốt cũng không để ý.

Bóng đêm thâm trầm, Nam Cung Quyết tắm rửa sau bình phong, Lạc Mộng Khê một mình nằm trên giường, tay cầm một cái hòm tinh xảo, lăn qua lăn lại không ngủ được.

Đến giờ Tý là sinh nhật hai mươi tuổi của Nam Cung Quyết, ta tặng hân lễ vật này, là đêm nay tặng, hay vẫn là đêm mai đưa cho hân.....

Ngay lúc Lạc Mộng Khê còn phân vân không biết làm sao, sau bình phong truyền đến một trận tiếng bước chân, Lạc Mộng Khê vội vàng bỏ hòm vào bên sườn, dùng này nọ che lại, nằm trên giường giả bộ ngủ. Lễ vật đêm mai đưa cho hân đi, bây giờ còn chưa đến giờ Tý.

Trưởng mạn bị vén lên, thân thể Nam Cung Quyết mang theo hơi ấm nằm vào chăn gấm: “Mộng Khê, ngủ sớm một chút, dưỡng tinh thần tốt, ngày mai mới có thể đón tiếp khách khứa.”

Sinh nhật hai mươi tuổi của Nam Cung Quyết không tính là long trọng, nhưng là hân là Vương gia Thanh Tiêu, tương lai là Vua một nước, hân không muốn long trọng người khác cũng không đồng ý.

Ban ngày khi hân đi trên đường gặp vài vị quan viên trẻ tuổi, luôn miệng nói muốn đến chúc mừng sinh nhật hân hai mươi tuổi, nghĩ muốn nịnh bợ hân, chỉ sợ ngày mai, cửa Lạc Vương phủ bị người đập phá.

Đương nhiên, cái gọi là đón tiếp khách khứa, chỉ là Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết mặt mày rạng rỡ trước mặt người khác, sau đó về phòng nghỉ ngơi, để quản gia đón tiếp là được rồi, Mộng Khê có thai không thể mệt nhọc.

“Ta biết, ngày mai rất nhiều người sao?”

“Trời Nam biển Bắc đều có.” Giống như khi chúng ta thành thân, nhiều người thả tạp, thương nhân giàu có, vương tôn quý tộc đều có, quan trọng hơn là người kia nhất định đến giúp vui, Bốn vương không ngại cho hẳn một phần đại lễ.

Phu canh gõ mõ canh truyền đến từ xa, Lạc Mộng Khê biết đã đến giờ Tý, lặng lẽ xoay người, tay bé nhỏ cầm hộp lễ vật, trong lòng nghĩ Nam Cung Quyết nhìn đến lễ vật này chắc sẽ khiếp sợ cùng vui sướng, Lạc Mộng Khê nhin không được cười thầm, Nam Cung Quyết xem về sau chàng còn oán thán trước mặt ta thế nào.

“Khởi bẩm Vương gia, Lãnh cung chủ cầu kiến bên ngoài, nói có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Thanh âm bẩm báo của thị vệ vang lên ngoài cửa, Nam Cung Quyết mở to mắt, cười cười xin lỗi Lạc Mộng Khê: “Mộng Khê, nàng ngủ trước đi, Bốn vương đi xem một chút.”

Lạc Mộng Khê không dấu vết thu hồi tay nhỏ bé sắp chạm đến lễ vật: “Chàng đi đi, không cần để ý đến ta.” Lễ vật của ta nhất định phải là đêm mai tặng đêm nay đã đến giờ Tý.

Nam Cung Quyết xoay người xuống giường, mặc quần áo rất nhanh, giúp Lạc Mộng Khê đắp chăn lại dịch dịch góc chăn, sau đó nhẹ nhàng hôn trán Lạc Mộng Khê, rồi mới lưu luyến không rời xoay người đi, đi được vài bước, Nam Cung Quyết thấy ngực nhói lên, giống như sắp phát sinh chuyện gì không tốt.

“Lạc Vương gia, canh giờ đã đến, bọn họ đã bắt đầu hành động.” Thanh âm nhắc nhở của Lãnh Tuyết Tình đột ngột vang lên, Nam Cung Quyết không kịp suy nghĩ nguyên nhân đau ngực, bước nhanh rời khỏi phòng ngủ.

Muốn chuyện tình tiếp theo kết thúc viên mãn, lòng tràn đầy vui mừng chờ mong hừng đông, khách quý chật nhà, Nam Cung Quyết cũng không

biết, vừa rồi hân hôn trán Lạc Mộng Khê, là hôn biệt ly của họ, đêm nay, là đêm cuối cùng hân cùng Lạc Mộng Khê ở cùng một chỗ.

-----Cindy:mặc dù không đọc bộ này trọn vẹn nhưng edit đến đây cũng thấy chua xót, tác giả thật biết hành hạ người mà, chương sau sẽ lấy nhiều nước mắt của ta đây!!!!!!!!!!

“Xì poi chương sau:

Chương lực của nữ tử đánh tới ngực Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê tránh không được, thân thủ rất nhanh nắm được cổ tay nữ tử, thân thể mảnh khảnh không thể chịu được một chương mạnh mẽ kia, tung bay như cánh hoa tàn xuống vách núi đen.

....

“Mộng Khê, Mộng Khê.....” hai đạo thân ảnh một trắng một đỏ chạy đến vách núi đen, Nam Cung Quyết vô cùng đau đơn kêu gào tên Lạc Mộng Khê, thân thể nhảy xuống vách núi đen, muốn đi cứu thân ảnh màu trắng kia.

Cũng không biết vì sao, rõ ràng Nam Cung Quyết đã sử dụng công lực Thiên cân trụ để rơi xuống nhanh chóng, lại vẫn không thể đuổi theo, thân ảnh bên dưới, thân ảnh quen thuộc của Lạc Mộng Khê cách hân càng ngày càng xa, càng ngày càng xa.....”

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệt Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Sinh Ly Tử Biệt

Edit: Cindy

Quận viên Phủ Thừa Tướng, gió lạnh gào thét ngoài phòng, trong phòng lại ấm áp như mùa xuân, Lạc Tử Quận thân là gia chủ tương lai của phủ Thừa Tướng, ăn mặc ở dùng tất nhiên là tốt nhất.

Bóng đêm thâm trầm, sau khi Lạc Tử Quận cho nha hoàn lui ra liền tiến vào chăn gấm ấm áp. Vẫn là phòng Tướng phủ thoải mái, giường Thanh lâu quá cứng, phòng lại lạnh, tuy có ôn hương nhụyễn ngọc trong ngực bài trí cũng không quá kém nhưng làm ảnh hưởng tâm tình.

Nghe nói giường lớn Hồng Xuân lâu thật thoải mái, lần khác hẹn đám bằng hữu cùng đi thử xem.

“Phanh.” Cửa sổ đóng chặt bị gió thổi bật ra, Lạc Tử Quận nắm thật chặt chăn gấm trên người, mở to mắt, đang muons chửi ầm lên “Là ai phụ trách của sổ, lại không đóng cho chắc, làm việc sơ sót, trừ một tháng tiền công.”

Trong phòng, một đạo bóng đen đập vào trong mắt, lời dên miệng vòng trở lại, sửa đổi bội dung: “Người.....Người là ai?” Ban đêm dám can đảm xông vào Phủ Thừa tướng, có phải ngại mệnh quá dài hay không.

“Quận nhi, đừng sợ, là ta.” Thanh âm ôn nhu quen thuộc truyền vào trong tai, hắc y nhân đi tới trước giường Lạc Tử Quận tháo xuống khăn che mặt màu đen.

“Người làm sao có thể ở trong anyf?” Nhìn dung nhan quen thuộc, đáy mắt Lạc Tử Quận khó nén khiếp sợ cùng khó tin.

Khê viên Lạc vương phủ, Nam Cung Quyết đi rồi, Lạc Mộng Khê mơ mơ màng màng không biết ngủ bao lâu, sau khi mở to mắt lại không buồn ngủ nữa, nằm trên giường lăn lộn không ngủ được.

Ghé mắt nhìn trời bên ngoài, cách trời sáng còn một khoảng thời gian, tinh thần Lạc Mộng Khê no đủ, không muốn ngủ tiếp liền rời giường rửa mặt chải đầu, đem phòng ngủ dọn dẹp lại một lần, kỳ thật cũng không có gì để dọn dẹp, đem các vật hôm qua hai người sử dụng kéo lại vị trí cũ.

không biết khi nào thì Nam Cung Quyết mới trở về, Lạc Mộng Khê liền cầm lễ vật kia ngồi trên giường chờ hăn. Đợi một chút Nam Cung Quyết về, ta đem lễ vật này tặng cho hăn, nhất định hăn sẽ thích phần lễ vật ta tỉ mỉ chuẩn bị này.

nói không chừng lúc cao hứng còn đem theo đi khoe xung quanh.

Ngoài cửa sổ, một bóng đen quỷ dị hiện lên: “Ai?” Lạc Mộng Khê quát một tiếng, đồng thời buông lễ vật trong tay, thân ảnh yếu đuối chạy ra khỏi phòng.

Bóng đêm tối đen, gió lạnh gào thét, nhánh cây lay động có thể đập vào mắt, không thấy nửa thân ảnh nào: Chẳng lẽ vừa rồi ta nhìn nhầm, vừa rồi hiện lên trên cửa sổ không phải bóng người mà là bóng cây.....

Trong viện có rất nhiều ám vệ, Lạc Mộng Khê có thể cảm thấy được tiếng hít thở của họ, nếu vừa rồi thật sự là có người đến, ám vệ không có khả năng không phát hiện.....

Ngay lúc Lạc Mộng Khê nhẹ nhàng thở ra, vừa muốn trở về phòng “Bùm bùm” thanh âm liên tiếp vang lên, Lạc Mộng Khê không nhìn thấy người tới, lại biết ám vệ ở một nơi gần đó té xỉu, bởi vì tiếng hít thở của tất cả bọn họ đều chậm lại, hiển nhiên là đã ngủ.

Lạc Mộng Khê lập tức ngừng thở, thân thể mềm mại vô lực: không xong, có người thả mê hương, vô sắc vô vị.

Lạc vương phủ đề phòng nghiêm mật như vậy, không có ai có thể làm ám vệ không phát hiện mà len vào thả mê hương, giải thích duy nhất là: Lạc Vương phủ có gian tế, cho nên, người nọ mới có thể thả mê hương trong Vương phủ.

“Lạc Mộng Khê đã lâu không gặp.” Giọng nói nữ nhân cao ngạo quen thuộc, một đạo thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt Lạc Mộng Khê, khóe miệng giương lên ý cười lạnh lẽo. Lạc Mộng Khê, hôm nay chính là ngày chết của người.

“Nam Cung Quyết hại chết con gái của ta Lạc Tử Hàm, ta sẽ giết người, cho hắn nếm thử mùi vị mất đi người thân, thống khổ sống không bằng chết.” Người đến chính là Đại phu nhân Vân Bích Lạc, lúc nói những lời này, đáy mắt lóe lên thần sắc điên cuồng.

“Lạc Tử Hàm là bị người của Hạ Hầu Thần giết chết, nàng chết không liên quan gì đến Nam Cung Quyết.” Vân Bích Lạc đã bị Hạ Hầu Thần tẩy sạch não, Lạc Mộng Khê biết mình nói không đả động được tới bà ta: Hạ Hầu Thần ti bỉ vô sỉ, thật sự đem mọi chuyện đổ lên người Nam Cung Quyết.

Nhưng là Đại phu nhân dám quang minh chính đại đi vào nơi này, thị vệ Lạc vương phủ sợ là đều bị hôn mê, không thể giúp được gì, toàn thân Lạc Mộng Khê lại không có khí lực, căn bản không phải là đối thủ của Đại phu nhân, kể duy nhất là: Tận lực kéo dài thời gian, chờ Nam Cung Quyết trở về.

Mà Đại phu nhân giống như là nhìn thấu kế sách của Lạc Mộng Khê, lạnh lùng cười: “Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết bây giờ bị nhốt ở Hoàng cung, người đừng trông cậy hắn tới cứu người.”

“Năm đó, mẫu thân của người bị ta hại chết, nay con gái ả cũng chết trong tay ta, đây là số mệnh của các người, Lạc Mộng Khê nhận mệnh chịu chết đi.”

Mâu quang lạnh lùng, Đại phu nhân không hề nhiều lời vô nghĩa, xuất chưởng đánh lên ngực Lạc Mộng Khê, mặc dù toàn thân Lạc Mộng Khê vô lực nhưng cũng không ngoan ngoan nằm chờ chết, xuất chưởng tiếp chiêu.

Lạc Mộng Khê hít mê hương vào, không dùng được chút nội lực nào, giao thủ cùng Đại phu nhân võ công cao cường, đương nhiên là ở thế hạ phong, thời gian một chén trà nhỏ đi qua, thể lực Lạc Mộng Khê đã hết chống đỡ nổi: Còn như vậy ta khẳng định sẽ bại trong tay Đại phu nhân, bị bà dùng phương pháp tàn nhẫn giết chết.

“Ô ô ô.” Tiểu hồ ly đỏ rực không biết nhảy ra từ nơi nào, phi thân bổ nhào vào người Đại phu nhân, cản xuống vai bà ta.

“A!” Đại phu nhân chịu đau, thả lỏng công kích với Lạc Mộng Khê, nắm lấy tiểu hồ ly trên vai, hung hăng ném vào tường đá muốn quăng chết tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly thập phần thông minh, lúc Đại phu nhân ném nó ra, thân thể lửa đỏ vẽ ra một đường cong duyên dáng giữ không trung, bốn chân nhỏ đập nhẹ lên tường đá, dựa thể nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Hồ ly chết tiệt!” đi tìm chết đi! Đại phu nhân nổi gầm lên một tiếng, đang muốn bắt lấy tiểu hồ ly, hung hăng đánh chết, đột nhiên nhớ tới đêm nay mục tiêu của mình không phải tiểu hồ ly.

Rất nhanh xoay người, bốn phía trống rỗng, làm sao còn thấy thân ảnh Lạc Mộng Khê: “Lạc Mộng Khê, người trốn không thoát đâu!”

Hàn quang lóe lóe trong mắt Đại phu nhân, không để ý đến tiểu hồ ly, nhìn khắp nơi một lát rất nhanh đuổi theo. Chương 126.2:

Thanh tiêu cùng Tây Lương chưa chính thức khai chiến, mặc dù Hạ Hầu Yên Nhiên bị nhốt nhưng không có vào đại lao, Lãnh Tuyệt Tình lấy danh nghĩa Nam Cung Quyết giam giữ nàng, phái rất nhiều Ngự Lâm quân trông coi, không cho nàng ra khỏi tẩm cung.

Đêm nay lại là một đêm bình thường, Ngự Lâm quân cũng giống như bình thường, đứng canh ở đây hơn nửa đêm cũng chưa phát sinh chút chuyện tình gì.

Trời phía đông sắp mọc lên Sao Mai, Ngự Lâm quân có chút mệt mỏi, đứng ở ngoài cung điện nhẹ nhàng nhắm lại hai mắt, nghĩ trước lúc thay ca thoáng ngủ một chốc.

Ngay tại lúc bọn họ nhắm mắt lại, khi tâm tình muốn thả lỏng, một trận gió mạnh mẽ đánh úp bên người, trong lòng nhóm Ngự Lâm quân biết không ổn, đột nhiên mở to mắt, bóng đen trước mặt lóe lên, ngực truyền đến đau đơn kịch liệt, khí lực trong thân thể rất nhanh mất đi.

Cúi đầu nhìn kẻ địch gần trong gang tấc, trường kiếm trong tay xuyên qua ngực bản thân mình, máu tươi rơi xuống theo trường kiếm.....

Hắc y nhân tốc độ ra tay rất nhanh, một lát sau, Ngự Lâm quân canh giữ ngoài cung điện bị bọn họ giết chết hết toàn bộ.

một gã hắc y nhân cầm đầu yên lặng lắng nghe bốn phía không có gì khác thường, lắc đầu, các hắc y nhân khác nhận được lệnh rất nhanh chạy vào trong điện.

Hạ Hầu Yên Nhiên đã sớm thu được tin tức, đêm nay sẽ có người tới cứu nàng, khi hắc y nhân vọt vào điện, Hạ Hầu Yên Nhiên đã sớm chờ ở đó.

“Tham kiến công chúa!” hắc y nhân quỳ xuống hành lễ.

Ngữ khí Hạ Hầu Yên Nhiên cao ngạo: “Bình thân, thị vệ bên ngoài đều giải quyết rồi sao?”

“Bẩm công chúa, toàn bộ Ngự Lâm quân bên ngoài đều đã chết!”

“Vậy thì tốt, hộ tống Bồn công chúa về Tây Lương, Thái tử ca ca sẽ thưởng cho các người.” Hạ Hầu Yên Nhiên bước nhanh ra phía ngoài, còn lại nhải răn dạy bọn hắc y nhân.

“Các người một đồng thù địch, làm sao bây giờ mới đến, có biết Bồn công chúa đợi trong này chịu bao nhiêu khổ.....”

“Hạ Hầu công chúa, bây giờ nghĩ muốn về Tây Lương, là hơi sớm đi.” Thanh âm khinh thường trào phúng vang lên, trong phút chốc chung quanh tối đen lại sáng như ban ngày, rất nhiều thị vệ cầm đuốc trong tay vây quanh cung điện.

không xong, trúng kế. Khi hắc y nhân cùng Hạ Hầu Yên Nhiên âm thầm kinh hãi, bọn thị vệ tránh ra để một đường trống, thân ảnh bạch y chậm rãi tiến vào, khuôn mặt tuấn mỹ, khí chất nho nhã là Lạc Vương gia Nam Cung Quyết.

Khi nhìn thấy Nam Cung Quyết, trong lòng Hạ Hầu Yên Nhiên vui vẻ, đang muốn kêu một tiếng “Quyết” âu yếm nóng bỏng, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Nam Cung Quyết khí thế cự tuyệt đẩy người ra ngoài ngàn dặm, Hạ Hầu Yên Nhiên đột nhiên nhớ ra : bây giờ hai người bọn họ là kẻ địch, lời đến bên miệng lại bị nàng nuốt trở vào.

“Nam Cung Phong, nơi này là nơi người lớn lên, trở lại nhà mình, làm sao còn che mặt?” Nhìn tên hắc y hâ cầm đầu, đáy mắt thâm thúy của Nam Cung Quyết lóe lên ánh sáng lạnh băng cùng sắc bén.

“Cho dù là Bồn vương thì thế nào?” Thân phận bị vạch trần, hắc y nhân cũng không che giấu, lấy khăn che mặt trên mặt mình xuống, đúng là Cảnh

Vương gia Nam Cung Phong, nhìn phía đông hiện lên sao Mai, đáy mắt Nam Cung Phong hiện lên ngoan độc cùng hận ý mãnh liệt.

“Nam Cung Quyết, lúc người bệnh nặng đi Thiếu Lâm tự, vì sao không chết bệnh ở đó, hoặc là, người hết bệnh rồi cũng có thể ở lại đó làm hòa thượng, vì sao người còn muốn trở lại cướp đoạt tất cả của Bốn vương?”

“Vốn dĩ, ngôi vị Hoàng đế, Lạc Mộng Khê là của Bốn vương, đều bị người đoạt đi, Nam Cung Quyết, người cũng biết, lần này người về Thanh Tiêu, Thanh Tiêu bị hủy, Lạc Mộng Khê cũng bị hủy!”

“Nam Cung Phong, lời này của người là có ý gì?” Lời nói của Nam Cung Phong mơ mơ hồ hồ, làm người ta không đoán ra ý tứ trong đó, hơn nữa, khi nghe những lời này, trong lòng Nam Cung Quyết sinh ra một dự cảm không tốt.

“Nam Cung Quyết, nếu người không về Thanh Tiêu, Bốn vương cũng không hợp tác cùng Hạ Hầu Thần, Thanh Tiêu không có việc gì, Mộng Khê cũng sẽ không có chuyện gì.....”

“Nam Cung Phong, người không có tư cách nói ra những lời này nhất chính là người!” Nghe được tên Lạc Mộng Khê, khuôn mặt tuần tú của Nam Cung Quyết nhất thời trở nên xanh mét: “Lúc trước, là người ghét bỏ dung mạo xấu xí của Mộng Khê, chủ động vứt bỏ nàng.....” Nếu Mộng Khê vẫn mang dung mạo xấu xí, người cũng sẽ không động tình với nàng.

Bị động đến chỗ đau, Nam Cung Phong then quá hóa giận: “Đúng vậy, lúc trước là Bốn vương từ bỏ Lạc Mộng Khê, mà Bốn vương cũng chỉ làm nàng trúng độc mà thôi, mặc dù nàng xấu nhưng có thể sống an ổn, nhưng bây giờ, người lại hại chết Mộng Khê người có biết hay không?”

“Nam Cung Phong, người đừng hù dọa Bốn vương, hiện giờ Mộng Khê ở Lạc Vương phủ, trong sáng ngoài tối có rất nhiều ám vệ, thị vệ bảo hộ,

nàng sẽ không gặp chuyện không may gì.” Nam Cung Quyết tràn đầy tự tin, cổ dự cảm không tốt trong lòng ngày càng dày đặc.

Nam Cung Phong cười lạnh: “Lạc Vương phủ của người thật là tường đồng, đề phòng nghiêm cẩn, người ngoài tuyệt đối không thể dễ dàng xâm nhập, nhưng alf người đừng quên, cho dù là thành lũy chắc chắn cũng dễ dàng bị người công phá từ bên trong, Nam Cung Quyết, người tin là Vương phủ không có gian tế?”

Nam Cung Quyết rũ mắt trầm tư, lời Nam Cung Phong nói có thể không tin, nhưng vì sao, trong lòng Bốn vương luôn có loại dự cảm không tốt? Chương 126.3:

“Ô ô ô!” Thanh âm ô ô quen thuộc truyền đến, trong lòng Nam Cung Quyết cả kinh, quay đầu nhìn về phía thanh âm truyền đến, tiểu hồ ly đỏ rực rất nhanh chạy đến.

“Ô ô ô!” Giống như lần trước Lạc Mộng Khê gặp chuyện không may, tiểu hồ ly đi thư phòng tìm hắc, bây giờ tiểu hồ ly chạy đến trước mặt Nam Cung Quyết hướng về phía hắc kêu không ngừng, trong đôi mắt tối đen lóe lên lo lắng cùng mong chờ.

“Mộng Khê xảy ra chuyện?” Tiểu hồ ly vừa xuất hiện, tâm Nam Cung Quyết đột nhiên trầm xuống, Nam Cung Phong không có nói dối.

“Ô ô ô!” Tiểu hồ ly không nói, chỉ có âm thanh ô ô đáp lại hắc.

“Tiểu hồ ly mau dẫn Bốn vương đi tìm Mộng Khê.” Biết Lạc Mộng Khê gặp chuyện, lòng Nam Cung Quyết nóng như lửa đốt, không có tâm ở lại nơi này, “Nhạc Định, nơi này giao cho người.”

“Vương gia, bọn họ xử trí thế nào?” Khi Nhạc Định hỏi vấn đề này, Nam Cung Quyết đi xa không thể trả lời hắc, hắc chỉ phải tự quyết định, “Trừ bỏ Hạ Hầu Yên Nhiên cùng Nam Cung Phong, còn lại giết không tha!”

Hạ Hầu Yên Nhiên là muội muội của Hạ Hầu Thần, Vương phi gặp chuyện hăn là Hạ Hầu Thần không thoát khỏi quan hệ, vạn nhất Vương phi bị Hạ Hầu Thần bắt, lưu lại Hạ Hầu Yên Nhiên cũng để trao đổi, về phần Nam Cung Phong, nói thế nào cũng là con cháu Hoang Thượng, để Hoàng Thượng xử lý hăn.

Khi tiểu hồ ly cùng Đại phu nhân dây dưa, Lạc Mộng Khê trốn đi không phải là không có nghĩa khí, không để ý sống chết của tiểu hồ ly, mà là mục tiêu của Đại phu nhân là nàng, nàng trúng mê hương không có khí lực giúp tiểu hồ ly, nếu nàng chạy, Đại phu nhân sẽ bỏ qua tiểu hồ ly mà đuổi theo nàng.

Nếu tốc độ của Lạc Mộng Khê nhanh làm Đại phu nhân không đuổi kịp nàng thì nàng cùng tiểu hồ ly đều an toàn.

Thị vệ, ám vệ Lạc Vương phủ đều xảy ra chuyện, không có người có thể giúp Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê chạy ra Lạc Vương phủ, dùng hết toàn lực, chạy về một phương hướng.

Lạc Vương phủ ở nơi phồn hoa, ra phủ không xa là đường lớn, trà lâu của Tuyệt Tình cung đã ở bên kia. Nếu chạy đến chỗ có người, Đại phu nhân sẽ không dễ dàng giết nàng như vậy, hoặc là tìm giải dược ở hiệu thuốc bắc, khôi phục võ công, Đại phu nhân sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ở hiện đại ta là đặc công, đến cổ đại lại bị người khắp nơi chèn ép, nhưng lại không có bao nhiêu lực đánh trả lại, thật sự là đáng buồn!

Cũng không biết vì sao, rõ ràng Lạc Mộng Khê chạy hướng đi chỗ đông người, nhưng lại phát hiện, xung quanh càng hẻo lánh, người càng ngày càng thưa thớt, Lạc Mộng Khê vội vàng dừng bước chân, nhìn kỹ xung quanh. Đây là có chuyện gì?

“Lạc Mộng Khê, người cho là người có thể thoát được sao?” một nữ tử xinh đẹp xuất hiện trước mặt Lạc Mộng Khê, vẻ mặt cao ngạo, đôi mắt lạnh băng, trong nháy mắt con đường nhỏ biến thành vách núi đen cao vạn trượng.

“Nguyên lai là người bày bố trận ở bên ngoài Lạc Vương phủ, cảnh vật bốn phía đều là ảo ảnh.” Lạc Mộng Khê quan sát xung quanh, trừ bỏ vách núi đen chỉ là vách đá. Người là muốn cùng ta ở đây nhất quyết một trận sông chết sao?

“Sai, đó là cảnh thật, chúng ta đang ở vách đá phía trên vách núi đen ! Ta ở bên ngoài Lạc Vương phủ lập một ma trận cực kỳ đặc biệt, gọi là truyền tống trận đưa người đến đây!”

“Mục đích của người là gì?” Lập truyền tống trận đưa ta đến vách núi đen, chắc chắn không phải là muốn tâm sự cùng ta, điều làm cho Lạc Mộng Khê thấy khó hiểu là: trong tiểu thuyết huyền huyền, người tinh thông ma pháp mới tạo được truyền tống trận, tuy nơi này là cổ đại nhưng không có ma pháp, nàng ta làm sao có thể học được cách tạo truyền tống trận.

“Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết không là của người, nếu người thức thời sớm rời khỏi hắc.....” Cũng sẽ không rơi vào kết cục hôm nay.

“Người đưa ta đến đây là muốn giết ta.” Ý tứ của nàng ta, Lạc Mộng Khê nghe hiểu được. Nàng ta là yêu thâm Nam Cung Quyết, bắt đắc dĩ lại có Lạc Mộng Khê bên người nên trong mắt Nam Cung Quyết không có nhìn thấy nữ nhân khác.

“Ta đã có thai, nếu ta chết, là nhất thi hai mệnh, Nam Cung Quyết sẽ cực thương tâm, cho dù người thừa dịp xen vào, hắc tuyệt đối cũng không thích người!”

Lạc Mộng Khê nói đều là sự thật, đối với hiểu biết của nàng về Nam Cung Quyết, nàng chết đi, Nam Cung Quyết thương tâm còn không kịp làm

sao còn có tâm tình lấy người khác.

“Thời gian có thể xóa tan tất cả!” Chỉ cần người chết, tâm của Quyết sẽ không lại ở trên người người, sau thời gian ngắn thương tâm, hẳn sẽ khôi phục lại bình thường, bởi vì Thanh Tiêu cần hẳn.

“nói đi nói lại là người muốn mạng của ta, có bản lĩnh thì cứ việc ra tay!” Trời còn chưa sáng, đúng là một buổi tối rét lạnh, từng trận gió lạnh thổi qua, Lạc Mộng Khê mặc đồ trắng tung bay theo gió, giống như tiên tử muốn theo gió bay đi.

“Lạc Mộng Khê, đây là người tự tìm, đừng trách ta!” Nữ tử xuất chương, ra tay nhanh chóng, muốn trong thời gian ngắn nhất đưa Lạc Mộng Khê vào chỗ chết.

Trúng phải mê hương, toàn thân vô lực, hiện tại có thể chống đỡ không bị ngã xuống, người – Lạc Mộng Khê coi như cũng lợi hại, bất quá thể lực của người tiêu hao nhiều như vậy, ta xem người có thể đánh với ta được mấy hiệp....

Bên này, Nam Cung Quyết với tiểu hồ ly dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến chỗ Lạc Mộng Khê – vách núi đen, nhìn đường càng ngày càng hẻo lánh, tâm Nam Cung Quyết chậm rãi trầm xuống: Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ta chỉ là rời đi Lạc Vương phủ có vài canh giờ, làm sao Mộng Khê có thể chạy đến nơi xa như vậy, chẳng lẽ sau khi ta rời khỏi phủ Mộng Khê liền xảy ra chuyện....

Xa xa, hai thân ảnh một đỏ một trắng rơi vào trong mắt, trong lòng Nam Cung Quyết vui vẻ, tốc độ nhanh hơn trước: “Mộng Khê!” Chương 126.4:

trên vách núi đen, Lạc Mộng Khê hết chống đỡ nổi, bị ép vào tuyệt cảnh, mắt thấy nàng ta xuất chương đánh đến mình, lại không có năng lực phản kháng, một chương này đánh lên người, nàng sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Nhìn khoe miệng nàng ta cười đắc ý cao ngạo, đáy mắt trong trẻo lạnh lùng của Lạc Mộng Khê hiện lên một tia quỷ dị, một tia chua xót.

“Quyết không thể lấy người, nữ nhân tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ ác độc), hăn hăn là nên lấy một nữ nhân tâm đại thiện lương!”

Ta không sống được, cũng không thể ở cùng Quyết, bây giờ, điều duy nhất ta có thể làm cho chàng là làm người - nữ nhân tâm ngoan thủ lạt rời khỏi thế gian, để người không thể đi quấy nhiễu chàng. Chúng ta đồng quy vu tận đi!

Khi chưởng lực của nàng ta đánh tới ngực Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê không trốn tránh, rất nhanh bắt được cổ tay nàng ta, thân thể mảnh khảnh không chịu được một chưởng mạnh mẽ kia, tung bay như cánh bướm xơ xác xuống vách núi đen.

Mà nữ nhân kia bị Lạc Mộng Khê nắm được cổ tay, kinh hô một tiếng, cũng cùng nàng ngã xuống vực sâu vạn trượng, rất nhanh rơi xuống dưới.

Vù vù, tiếng gió thổi bên tai, trong đầu Lạc Mộng Khê thoáng hiện từng chút từng chút thời gian nàng ở bên Nam Cung Quyết, đáy mắt trong trẻo lạnh lùng không hiện lên khùng bố cùng sợ hãi mà là nhu tình cùng ngọt ngào.

Nam Cung Quyết, cảm ơn chàng đã cho ta một đoạn thời gian sống hạnh phúc, gia đình mỹ mãn, làm chàng làm cho ta biết, trên thế giới này còn có tình yêu, ta người tuyệt tình như vậy lại có thể có được tất cả tình yêu của chàng.

một kiếp này, chàng đều che gió che mưa cho ta, mà ta cũng tham luyện ôn nhu của chàng, yên tâm thoải mái hưởng thụ tất cả những gì chàng cho ta, mà ta chưa từng làm cái gì cho chàng.

Bây giờ, ta đi đem theo nàng – nữ nhân ác độc này, để chàng không bị quấy nhiễu, không cần thương tâm, không cần khổ sở, ta cùng cục cưng sẽ ở trên trời phù hộ chàng tìm được một cô nương tốt, cùng nhau bình an sống một đời.

Cuồng phong đi qua, trong phút chốc lại bị bóng tối bao phủ, Lạc Mộng Khê an tâm nhắm mắt lại. một kiếp này, mặc dù ngắn nhưng ta rất hạnh phúc, cả đời này không có tiếc nuối!

“Mộng Khê, Mộng Khê.....” Hai thân ảnh một đỏ một trắng rơi xuống vách núi đen, Nam Cung Quyết đau đớn vô cùng gào tên Lạc Mộng Khê, nhảy theo xuống dưới vách núi đen, muốn đi cứu thân ảnh màu trắng kia.

Cũng không biết vì sao, rõ ràng Nam Cung Quyết đã sử dụng Cũng không biết vì sao, rõ ràng Nam Cung Quyết đã sử dụng công lực Thiên cân trụ để rơi xuống nhanh chóng, lại vẫn không thể đuổi theo, thân ảnh bên dưới, thân ảnh quen thuộc của Lạc Mộng Khê cách hẵn càng ngày càng xa.....

“Vương gia, Vương gia.....” đám người Phượng Túy đứng trên vách núi đá đen, ném dây thừng xuống gắt gao cuốn lấy chân Nam Cung Quyết, về phần hai thân ảnh kia, tốc độ rơi xuống quá nhanh, cho dù Nam Cung Quyết đuổi theo thế nào cũng không đuổi kịp bọn họ.....

Nam Cung Quyết vung tay cắt đứt dây thừng quấn lấy cổ chân, lại rơi xuống dưới đuổi theo: hắn muốn đi cứu Mộng Khê của hắn, hắn không thể để nàng chết!

“Vương gia!” Phượng Túy kinh hô một tiếng, lấy một sợi dây thừng khác cột vào thắt lưng, nhảy xuống vách núi đen, đuổi theo Nam Cung Quyết, khi nhìn thấy Nam Cung Quyết, đem dây thừng trong tay quấn lấy chân Nam Cung Quyết. Vương phi sợ là lành ít dữ nhiều, Vương gia không thể lại xảy ra chuyện, nếu không Thanh Tiêu chắc chắn sẽ đại loạn....

Dưới vách núi đen là hồ nước, bây giờ là mùa đông, mặt hồ đóng băng, khi Phượng Túy cùng Nam Cung Quyết dùng khinh công rơi xuống, mặt hồ đóng băng đã bị vỡ thành một cái động lớn, chắc là có người rơi từ trên xuống chỗ này.

Làm cho Nam Cung Quyết tuyệt vọng là, trên mặt băng trên động lớn đó có một cái khuyên tai, là lễ vật lúc trước hân tặng Lạc Mộng Khê....

“Mộng Khê, Mộng Khê...” Nam Cung Quyết nổi điên muốn nhảy vào cứu người, lại bị Phượng Túy cùng mấy người vừa đuổi tới phía sau giữ chặt lại: “Vương gia, nước bên dưới cực lạnh, người nhảy xuống cũng bị lạnh chết....”

“Mộng Khê ở bên dưới, Mộng Khê rơi xuống phía dưới....”

“Vương gia, Vương gia.... khuyên tai của Vương phi là rơi trên mặt băng, có khả năng người không có rơi xuống dưới....”

“Đúng vậy, Vương gia, Vương phi thông minh như vậy, nhất định là không có chuyện gì....”

“Vương gia, người tỉnh táo lại mới có thể nghĩ biện pháp cứu Vương phi....”

Được đám người Phượng Túy nhắc tỉnh, Nam Cung Quyết chậm rãi tỉnh táo lại, nhìn khuyên tai trong tay và vị trí của nó trên mặt băng, mới xác thực Mộng Khê có thể không rơi xuống hồ.

“Để lại vài người tìm kiếm dấu vết trên mặt băng, còn lại đi xem xét xung quanh!” Nếu Mộng Khê không rơi vào hồ nước thì có thể là được người cứu đi.

Hoàng Cung, hắc y nhân Nam Cung Phong mang đến nhiều người chết và bị trọng thương, có thể đứng đánh nhau với bọn thị vệ không còn mấy

người, Nhạc Địch nhàn nhã đứng một bên, không chút để ý đứng xem, Nam Cung Phong, ta xem người có thể chống đỡ đến khi nào.

Bên người chỉ còn lại hai người của mình, trong lòng Nam Cung Phong không khỏi có chút lo lắng, Hạ Hầu Yên Nhiên đứng một bên, bất đắc dĩ thở dài: “Nam Cung Phong, người đúng là không phải gốc bình thường, nhanh như vậy đã bị đánh bại, làm sao Thái tử ca ca lại tìm người vô dụng như vậy đến cứu Bản công chúa!”

Hôm nay không có khả năng phá tan vòng vây trở về Tây Lương, Bản công chúa vẫn là trở về phòng đi, miễn cho máu tanh bắn đến làm cả người đầy mùi hôi tanh!

Hạ Hầu Yên Nhiên cao ngạo quay trở về: “Nam Cung Phong, nếu người có thể chạy thoát thì bảo Thái tử ca ca đổi người khác đến cứu Bản công chúa, nếu không chạy thoát ....”

Hạ Hầu Yên Nhiên dừng bước chân lại, quay đầu nhìn về phía Nhạc Địch: “Những lời này làm phiền Nhạc quân gia chuyển cáo!”

“Yên Nhiên công chúa yên tâm, tại hạ nhất định sai người đem lời này nói cho Hạ Hầu Thái tử!” Ngụ ý là: Nam Cung Phong trốn không thoát!

“Vậy thì tốt!” Hạ Hầu Yên Nhiên xoay người rời đi, mà ngay tại lúc nàng xoay người, trong nháy mắt một bóng đen xuất hiện, hàn quang chột lóe, chủ thủ sắc bén hung hăng đâm vào ngực nàng.

“Hạ Hầu Yên Nhiên, Bốn vương là Cảnh Vương gia Thanh Tiêu chứ không phải nô tài của người, cho người gọi đến la hét, đây là Thanh Tiêu không phải Tây Lương, không cần làm bộ dạng công chúa Tây Lương trước mặt Bốn vương!”

ngực truyền đến đau nhức, Hạ Hầu Yên Nhiên nâng tay lên, tay trắng nõn nhỏ bé dính đầy máu: “Nam Cung Phong, người.....người.....”

Ngón tay Hạ Hầu Yên Nhiên run run chỉ Nam Cung Phong, một câu cũng không nói nên lời, Khóe miệng chảy máu, mào nhú thật chặt./..

Nam Cung Phong giết Hạ Hầu Yên Nhiên!

Mọi người bị chuyện trước mắt làm kinh ợ, không nói ra lời: hẳn không phải là đến cứu nàng sao? Vì sao lại giết nàng?

“Hạ Hầu Yên Nhiên đi chết đi!” Nam Cung Phong xuất chiêu đánh bầy Hạ Hầu Yên Nhiên, thừa dịp mọi người sững sờ, Nam Cung Phong vung tay ném ra bom phấn “Bùm bùm!” từng trận khói sương xuất hiện, trước mắt mọi người đều là một mảnh trắng xóa.

Đợi sau khi khói trắng tan hết, đã không thấy thân ảnh Nam Cung Phong, chỉ có một đồng thi thể có thị vệ Thanh Tiêu, có hắc y nhân....
Chương 126.5:

Ánh nắng chói chang, chiếu xuống mặt đất, một chiếc xe ngựa xa hoa dừng trước cửa Lạc Vương phủ, xe ngựa vừa mới dừng lại, màn xe liền bị người xốc lên, nữ tử mặc hồng y xinh đẹp nhảy xuống, gương mặt đầy ý cười chạy nhanh vào trong phủ: “Mộng Khê tỷ tỷ, Mộng Khê tỷ tỷ.....”

Thị vệ Vương phủ đang muốn hỏi nàng là ai thì trên xe ngựa một nam tử trẻ tuổi đi xuống, bọn thị vệ cúi xuống hành lễ: “Tham kiến Tứ Hoàng tử!”

“Sau này không được gọi Tứ Hoàng tử, Bốn vương bây giờ là Yến Vương Kỳ Thiên quốc, sau này gọi Bốn vương là Yến vương là được!” Bắc Đường Diệp đặc ý dạt dào, đi nhanh vào trong phủ, nhìn Lạc Vương phủ vắng lặng lạnh lẽo, Bắc Đường Diệp thấy khó hiểu.

“Hôm nay không phải sinh nhật hai mươi tuổi của Nam Cung Quyết ao? Làm sao lại không có ai đến chúc mừng, Bốn vương còn tưởng khách nhân đầy nhà!”

Nam Cung Quyết, Lạc Mộng Khê đi rồi, Bốn vương mới nhớ sắp đến sinh nhật Nam Cung Quyết, vì để chúc mừng hân, Bốn vương ra roi thúc ngựa chạy đến, rốt cuộc đến ngày sinh nhật hân cũng đến Thanh Tiêu, không nghĩ đến hân lại không có tổ chức lớn.....

“Lạc Vương phủ này mặc dù xinh đẹp, nhưng cũng giống biệt viện của Quyết ca ca, tất cả đều là nam tử, không có vài nha hoàn, phòng Mộng Khê tỷ cùng Quyết ca ca ở đâu, Thanh Nguyệt đi tìm họ, cho bọn họ một cái kinh hi....”

Thanh Nguyệt đem theo thật nhiều lễ vật đi vào, Thái y nói, là đồ tốt cho người có thai dùng.

“Bây giờ, khẳng định là Lạc Mộng Khê đang ngủ, về phần Nam Cung Quyết....” đã trở như vậy mà không thấy người, khẳng định là đi nghỉ ngơi rồi, “Chúng ta vẫn là đi đại sảnh chờ .....”

“Tứ Hoàng.... Yến vương gia....Vương gia cùng Vương phi không có ở phòng ngủ.” Thị vệ lộ vẻ hồ thẹn cùng bất đắc dĩ. “ Vương phi xảy ra chuyện, rơi xuống vách núi đen, Vương gia đang ở chân núi tìm người...”

“Cái gì? Lạc Mộng Khê/ Mộng Khê tỷ tỷ rơi xuống vách núi đen?” Bắc Đường Diệp cùng Thanh Nguyệt bị kinh sợ trợn mắt nói. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Yến Vương gia, sao người lại đến đây?” Nhạc Dịch từ đường nhỏ đi đến, lúc này nhìn thấy Bắc Đường Diệp có chút ngoài ý muốn.

“Rốt cuộc là Lạc Mộng Khê xảy ra chuyện gì?” Bắc Đường Diệp nóng lòng muốn biết sự việc, đang tốt đẹp làm sao lại rơi xuống vách núi đen vạn trượng.

“Là gian tế của Vương phủ, mà cũng không thể xem là gian tế, Trương lão đầu phụ trách nhóm lửa phía sau viện, mấy hôm trước bị Tây Lương

thám tử bắt ca nhà áp chế hăn, bắt hăn thả mê hương làm toàn bộ thị vệ ám vệ Vương phủ lâm vào hôn mê.”

Tây Lương thám tử thật thông minh, biết Lạc Vương phủ là tường đồng vách sắt, thị vệ ám vệ cảnh giác cực cao, gió thổi cỏ lay một chút cũng sẽ phát hiện, nhưng lại lơ là phòng bị người trong phủ.

Nhạc Định thở dài: “Bọn họ sớm lên kế hoạch tốt, cố ý để Vương gia biết tối hôm qua Nam Cung Phong sẽ đi cứu Hạ Hầu Yên Nhiên, dụ Vương gia đi Hoàng cung, sau đó lại lệnh Trương lão đầu thả mê hương, nhân cơ hội giết Vương phi!”

Mục đích chân chính lần này của Tây Lương thám tử không phải là cứu Hạ Hầu Yên Nhiên mà là giết Vương phi.

“Hạ Hầu Yên Nhiên kia.....” Có bị cứu đi hay không?

“Hạ Hầu Yên Nhiên đã chết, bị Nam Cung Phong giết chết!” Bắc Đường Diệp còn chưa kịp ngạc nhiên, Nhạc Định còn nói ra lời làm hăn càng kinh ngạc, “Nếu ta đoán không lầm, Nam Cung Phong sẽ đem cái chết của Hạ Hầu Yên Nhiên đổ lên người Vương gia.”

Hắc y nhân Nam Cung Phong mang theo đầu đã chết, Hạ Hầu Yên Nhiên cũng đã chết, chỉ có mình Nam Cung Phong chạy thoát, hăn nói gì đương nhiên Hạ Hầu Thần sẽ tin cái đó.

“Trương lão đầu đau, ta muốn giết hăn, bào thù cho Mộng Khê tử tử!” thật đáng giận, vì người nhà của mình lại không để ý đến sống chết của người khác, người nhà của hăn là người, Mộng Khê tử tử cùng đứa nhỏ của nàng không phải là người sao?

“Vị này là?” Nhạc Định vẫn luôn ở Thanh Tiêu, cũng không biết Thanh Nguyệt, nhìn bộ dáng Thanh Nguyệt tức giận, Nhạc Định biết nàng với Lạc Mộng Khê có giao tình rất sâu.

“Nàng là Thanh Nguyệt, Quận chúa Kí Thiên, là tỷ muội tốt của Lạc Mộng Khê.” Khoảng thời gian gần đây Thanh Nguyệt luôn sử dụng phương pháp Lạc Mộng Khê dạy nàng chinh Bốn vương, vốn là muốn đến Thanh Tiêu tìm Lạc Mộng Khê tính sổ, lại không ngờ rằng....

“Trương lão đầu đã sợ tội tự sát, trước khi chết viết di thư, xin lỗi Vương gia Vương phi.” Cũng vì vậy, ta mới biết rõ chân tướng.

Hai thị vệ khiêng một thi thể đi đến, lúc ba người nhìn thấy dung nhan Trương lão đầu, đều thở dài liên tục: sự tình làm sao lại trở nên như vậy!

“hiện tại, Quyết ca ca đang ở đâu?” Mộng Khê tỷ tỷ xảy ra chuyện, Quyết ca hủy bỏ yến hội, nhưng hiện giờ là lúc Quyết ca ca yếu ớt nhất, cần bằng hữu quan tâm an ủi.

Này đều là Mộng Khê tỷ tỷ nói cho nàng biết, bây giờ Thanh Nguyệt muốn dùng lý luận của Mộng Khê tỷ tỷ để an ủi Quyết ca ca, đồng thời hi vọng Mộng Khê tỷ tỷ sẽ không gặp chuyện không may gì, người tốt hẳn là sống lâu trăm tuổi, không cần âm dương chia cắt. Chương 126.6:

Khi Thanh Nguyệt cùng Bắc Đường Diệp đến vách núi đá đen, đám người Nam Cung Quyết còn tìm kiếm Lạc Mộng Khê ở chung quanh, nhìn Nam Cung Quyết đầy vẻ lo lắng, đôi mắt đầy ưu thương cùng lo lắng, Thanh Nguyệt không dám đến gần, lặng lẽ hỏi đám người Phượng Túy: “Có manh mối gì không?”

Phượng Túy lắc đầu: “không có!” Vương phi sợ là lạnh ít dữ nhiều.

Thanh Nguyệt không dám hỏi cái gì nhiều, vội vàng gia nhập hàng ngũ tìm kiếm.

“Khởi bẩm Vương gia, thuộc hạ phát hiện bên kia có một khuyên tai khác của Vương phi, còn có....” Nam Cung Quyết cầm lấy khuyên tai trong tay thị vệ, cùng khuyên tai trong tay mình là một đôi.

“Phát hiện ở chỗ nào, mau dẫn Bồn vương đến đó.”

“Dạ.” Thị vệ đáp một tiếng, chạy nhanh về phía trước, đáy mắt lóe lên nồng đậm bất đắc dĩ, mong là Vương gia nhìn thấy Vương phi hiện tại không cần quá kích động!

Chỗ thị vệ phát hiện khuyên tai, đã được vài tên thị vệ vây quanh, hai sói hoang bị đồng phục, nằm rạp trên mặt đất, hấp hối, mùi máu tươi theo gió bay vào mũi, trong lòng mọi người dâng lên một cảm giác lạ thường.

Quần áo hỗn độn trên mặt đất, máu cũng nhiều, trên đá cũng nhiễm vết máu, còn có một ít thịt nát bầy, xương cốt.....(Cindy: ruột gan cuộn cuộn -.-!!!!)

Trong lòng Nam Cung Quyết mang một tí vui sướng bị chìm đến đáy cổ trong nháy mắt. Quần áo bị xé rách, Nam Cung Quyết nhận ra đó là áo choàng hăn tặng Lạc Mộng Khê, lúc này áo choàng trắng tuyết nhiễm đầy vết máu, giống như đoá mai hồng nở rộ giữa mùa đông.

“Vương gia, lúc thuộc hạ đến chỗ này, hai sói hoang kia đang cắn thi thể này, phần lớn thịt trên thi thể đều bị ăn sạch, nội tạng bị đào vét, dung mạo cũng bị phá hủy....” (Cindy: ta đã trở lại sau 10’ vật lộn với cái nờ vờ sờ +. +!!! bữa trưa của ta đã một đi không trở lại a, ô ô ô,)

“không cần nói nữa, không cần nói nữa.....”

Hai tay Nam Cung Quyết run run chậm rãi vuốt khẽ cánh tay bị rơi ra, trên cổ tay mang một cái vòng ngọc trong suốt là Nam Cung Quyết tặng Lạc Mộng Khê.

Bị cắn xé đến không nhìn ra dung mạo, búi tóc tự nhiên là hỗn độn, nhưng là trâm cài tóc kia là vật đính ước của Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê. Đêm đó ở Hồng Xuân lâu, Lạc Mộng Khê làm rơi trên giường hăn.

Trong quần áo bị xé nát, lộ ra một viên ngọc màu lam hình hồ ly, là Nam Cung Quyết làm cho Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê muốn màu đỏ nói là giống tiểu hồ ly, Nam Cung Quyết ghen tỵ cố ý lấy ngọc màu lam làm.

Bụng thi thể sớm bị sói hoang đào bới, nội tạng đầy trên đất, bị sói hoang ăn bảy tám phần, máu đầy khắp nơi, nhìn mà không đành lòng....

Tất cả, tất cả, đều nói rõ, thi thể này là Lạc Mộng Khê.

“Mộng Khê....” Đứa nhỏ.... của ... chúng ta.

Nam Cung Quyết gắt gao nắm lấy cánh tay thi thể, da thịt trên cánh tay đều bị cắn xé sạch sẽ chỉ còn lại xương cốt, cảm xúc khô héo làm bàn tay to của Nam Cung Quyết run nhè nhẹ, trong lòng đau xót, không ngôn ngữ nào có thể hình dung, nước mắt lạnh yên chảy xuống. Đều nói nam nhi không rơi lệ, đó là vì hắn còn chưa bị chạm đến chỗ đau.

Đột nhiên Nam Cung Quyết ngẩng đầu, đối với trời cao rộng giân: “Vì sao người lại đối xử với ta như vậy, nếu đã cho ta hạnh phúc, vì sao còn muốn dùng phương pháp tàn nhân như vậy lấy nó đi, ta đã làm gì sai.....”

Chò dù muốn báo ứng cũng báo ứng lên người ta, Mộng Khê cùng đứa nhỏ là vô tội....

“Nam Cung Quyết, người bình tĩnh một chút.....”

“Người chết là thể nhi của Bốn vương, một xác hai mạng, chết thể thảm như vậy, làm sao Bốn vương có thể bình tĩnh....” Nhìn thấy tình trạng thể thảm của Lạc Mộng Khê, Thanh Nguyệt nhìn không được lặng lẽ khóc, lơ đãng ngẩng đầu, thấy trong tay thi thể giống như đang nắm lấy cái gì.

“Quyết ca ca, Diệp ca ca, trong tay Mộng Khê tỷ tỷ đang nắm cái gì có phải hay không?”

Được Thanh Nguyệt nhắc tỉnh, ánh mắt Nam Cung Quyết cùng Bắc Đường Diệp đều nhìn theo tầm mắt Thanh Nguyệt, trong bàn tay kia xác thực là nắm vật gì đó.

Nam Cung Quyết nắm lấy cánh tay bị đứt lìa, nhẹ nhàng gỡ các ngón tay, một khuyên tai tinh xảo: “Khuyên tai này nhìn rất quen thuộc!” Nhạc Dịch thì thào nói, “Hình như là đã thấy qua ở đâu đó?”

Nam Cung Quyết nhìn khuyên tai xa lạ trước mắt, xem ra hẳn chưa thấy qua khuyên tai này: “Đây không phải khuyên tai của Mộng Khê tỷ tỷ, có thể là của hung thủ hay không?”

“Ta nhớ rồi, đây là khuyên tai của Tứ tiểu thư Tướng phủ Lạc thái Vân.” Nhạc Dịch hô ;lên

“Người xác định là không nhìn lầm.” Trong lòng Bắc Đường Diệp nghi hoặc, Lạc thái Vân, hẳn là không thể giết được Lạc Mộng Khê.

“Tuyệt đối không sai.” Nhạc Dịch đầy tự tin, “Hôm đó, ta đi trên đường mưa này nọ, tận mắt thấy Lạc thái Vân với Liễu Hương Hương từ cửa hàng trang sức đi ra, trên tay cầm khuyên tai này.”

“Xem ra hại chết Mộng Khê tỷ tỷ là Lạc thái Vân kia, Diệp ca ca, chúng ta đi tìm nàng, báo thù cho Mộng Khê tỷ tỷ.” Thanh Nguyệt nổi giận đùng đùng, đẩy Bắc Đường Diệp cùng Nhạc Dịch đi về phía trước, “đi, đi báo thù cho Mộng Khê tỷ tỷ.”

Bắc Đường Diệp cùng Nhạc Dịch bị Thanh Nguyệt đẩy đi, quay đầu nhìn Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết ngồi xổm một chỗ như trước, không cho bất kỳ kẻ nào nhúng tay vào, một mình một người, cẩn thận đem thi thể đã bị xâu xé thu thập lên.

Này là xương thịt của Lạc Mộng Khê cùng máu thịt của đứa nhỏ của bọn hắn, Nam Cung Quyết tuyệt không để nó ở lại nơi núi rừng hoang vu như

vậy. Mộng Khê, cực cưng, chúng ta về nhà!

Lạc Mộng Khê và Lạc thái Vân cùng rơi xuống vách núi đen, Lạc thái Vân hẳn là không chết, nhưng có thể Lạc Mộng Khê mới hôn mê bất tỉnh, cho nên, Lạc Mộng Khê mới có thể để Lạc Mộng Khê ở lại nơi này cho sói hoang.

“Vương gia, hai sói hoang này xử trí làm sao?” Nó ăn là máu thịt của Vương phi cùng Tiểu Vương gia.

“Giết, mổ bụng, lấy máu thịt bên trong ra!” Đó là máu thịt của Mộng Khê cùng cực cưng, làm sao có thể để hai con dã thú đó nuốt vào bụng.
(Cindy: ta không muốn ăn cơm nữa!!! Khóc a~~~~)

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Đại Kết Cục

Edit: Cindy

“Người nào lớn mật như vậy, dám xông vào Phủ Thừa tướng!” Cùng với tiếng gầm lên giận dữ, Lạc Hoài Văn mang theo Lôi Đình, Lôi Minh đi nhanh đến, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

“Lạc Thừa tướng!” Nhạc Địch hơi hơi cúi người.

“Nguyên lai là Nhạc quản gia cùng Tứ Hoàng tử, không biết hôm nay hai vị đến Tướng phủ là có chuyện gì?” Còn mang theo nhiều thị vệ như vậy, làm Tướng phủ nháo đến gà bay chó sủa, đến tột cùng là muốn thế nào.

“Là như vậy, Vương phi bị người thiết kế hãm hại, rơi xuống vách núi đen, khi Vương gia cùng đám người ty chức tìm được Vương phi, Vương phi đã là một xác hai mạng, thân thể bị sơi hoang căn nát, hoàn toàn biến dạng.”

Nhạc Địch cầm vật trong tay đưa đến trước mặt Lạc Hoài Văn: “Đây là khuyên tai phát hiện trong tay Vương phi, là của Lạc thái Vân tiểu thư, vì vậy, Vương gia lệnh ty chức đến chứng thực.”

“Mộng Khê đã chết, một xác hai mạng?” Mặt Lạc Hoài Văn đầy khiếp sợ. Ta không có nghe lầm chứ?

“Đúng vậy, Lạc Thừa tướng, Vương gia đang rất thương tâm, đang trông chừng thi thể của Vương phi cho nên không thể đến phủ Thừa tướng tra hỏi Tứ tiểu thư.”

Nhạc Địch vừa dứt lời, cảm thấy trước mặt có một trận cuồng phong nổi lên, Lạc Hoài Văn đã đến trước mặt Lạc thái Vân, đem Lạc thái Vân bên dưới bàn kéo ra: “Thái Vân, Mộng Khê có phải người hại chết hay không?”

“không phải, không phải..... Chuyện không liên quan đến ta...” Lạc thái Vân vội vàng phủ nhận, đáy mắt đầy hoảng sợ.

“Người biết là ai giết Mộng Khê hay không?” Lạc Hoài Văn bắt được sơ hở trong lời nói của Lạc thái Vân.

“không biết, không biết.... ta không nhìn thấy Đại tỷ bị đem đi cho sói ăn..... cái gì ta cũng chưa nhìn thấy, thật sự cái gì cũng chưa nhìn thấy.... Đại nương không cần a, không cần.....”

Đại nương? Chẳng phải chính là Đại phu nhân Vân Bích Lạc sao? Bà ta còn trốn ở Kinh thành, là bà ta hại chết Lạc Mộng Khê, “Mộng Khê bị đem đi cho sói ăn?”

“Đúng vậy, Lạc Thừa tướng, khi Vương gia cùng ty chức tìm được Vương phi ở dưới vách núi đen, thân thể của người đã bị sói ăn nhiều lần.....”

“Cho dù nàng ta không giết Mộng Khê tỷ tỷ thì nàng ta cũng là kẻ đồng lõa, Mộng Khê tỷ tỷ chết, đều có liên quan đến nàng ta, nếu không làm sao trong tay Mộng Khê tỷ tỷ lại có khuyên tai của nàng ta!” Thanh Nguyệt không chịu buông tha, “Mau khai thật ra, bằng không ta giết người!”

Thanh Nguyệt giả bộ làm lệ quỷ, hung ác uy hiếp Lạc thái Vân: “trả mạng cho ta, trả mạng cho ta, nếu không ta bóp chết người!” Hai tay nhỏ bé muốn siết chặt cái cổ non mềm của Lạc thái Vân.

“A!” Nhìn thấy đôi tay đến gần trong gang tấc, Lạc thái Vân yếu ớt thét lên, cũng không biết lấy khí lực ở đâu giãy ra khỏi tay của Lạc Hoài Văn,

rất nhanh chạy ra bên ngoài: “không cần..... chuyện không liên quan đến ta.....”

“Phanh!” âm thanh kinh hô của Lạc Thái Vân im bật, ngoài cửa truyền đến tiếng Lôi Đình, Lôi Minh kinh hô: “Tứ tiểu thư, Tứ tiểu thư...”

Nhạc Dịch, Bắc Đường Diệp, Lạc Hoài Văn, Thanh Nguyệt bước nhanh ra ngoài cửa. Cột đá ngoài hành lang nhiễm một mảng lớn máu tươi, vết máu đỏ tươi uốn lượn chảy xuống, dưới cột đá là Lạc Thái Vân nằm hôn mê bất tỉnh, cái trán hở ra một lỗ lớn....

“Mau gọi Thái y!” Lạc Hoài Văn rống lên, Lôi Đình lĩnh mệnh đi, động tác nhanh chóng, trong nháy mắt đã biến mất trong tầm mắt mọi người, Lôi Minh chỉ huy nhan hoàn đỡ Lạc Thái Vân vào phòng, rửa sạch miệng vết thương cho nàng.

“Diệp ca ca, Lạc Thái Vân là xảy ra chuyện gì?” Xem ra nàng ta làm không ít chuyện xấu xa, nếu không, làm thế nào lại sợ quỷ.

“Nàng... hẳn là thần kinh bị kích thích!” không chú ý chạy ra ngoài, đụng vào cột đá, lại đụng vào không nhẹ, cho dù tỉnh lại, chỉ sợ cũng không bình thường được.

“Lạc Thừa tướng, theo ý tứ của Tứ Tiểu thư là Đại phu nhân hại Vương phi...” Khi Thanh Nguyệt cùng Bắc Đường Diệp nghiên cứu vì sao Lạc Thái Vân lại như vậy, Nhạc Dịch đã cùng Lạc Hoài Văn nói chuyện nhân vật mẫu chốt.

“Bốn tướng hiểu được!” Kinh thành đề phòng nghiêm mật, tuần tra nghiêm túc, cho dù Vân Bích Lạc có trà trộn vào Kinh thành cũng rất nhanh bị phát hiện, trừ phi bà ta có thể tìm được chỗ dừng chân không người hoài nghi.

Khách điểm, biệt viện không người đều không thể ở lâu, Phủ Thừa tướng cùng Vân phủ thực có thể che chở cho Vân Bích Lạc, nhưng là Vân phủ luôn bị giám thị, bà ta không thể dễ dàng ra vào, cho nên khả năng lớn nhất là Vân Bích Lạc dừng chân ở Tướng phủ.

Tam phu nhân luôn bất hòa với Đại phu nhân, Nhị phu nhân sớm qua đời, Đại phu nhân lại cùng Lạc Hoài Văn nháo lớn, bây giờ, người duy nhất bà có thể dựa vào chính là con trai của ba ta, Lạc Tử Quận. Chương 127.2:

Lúc Lạc Hoài Văn mang theo Nhạc Địch, Bắc Đường Diệp, Thanh Nguyệt vào Quận viên, Lạc Tử Quận còn ngủ chưa tỉnh.

“Tử Quận, mở cửa, mở cửa!” Lạc Hoài Văn ở bên ngoài đập cửa thùm thụp.

“Đến đây, đến đây, chuyện gì a cha?” Lạc Tử Quận mơ màng mở cửa phòng, Lạc Hoài Văn lắc mình vào phòng, Nhạc Địch, Bắc Đường Diệp đẩy Lạc Tử Quận qua một bên, bước vào.

“Cha, Nhạc Quân gia, Tứ Hoàng tử, các người làm gì?” Cơn buồn ngủ của Lạc Tử Quận nhất thời biến mất, đầu óc đầy mơ màng tỉnh táo trong nháy mắt, “Là có chuyện gì?”

“Tử Quận, Vân Bích Lạc đâu? Người dấu bà ta ở chỗ nào?” Lạc Hoài Văn nhìn một vòng quanh phòng ngủ, không phát hiện chỗ khả nghi, liền hỏi trực tiếp.

“Cha, người nói cái gì đây, mấy tháng trước nương cùng tỷ tỷ rời đi Tướng phủ, lúc ấy người cũng tận mắt thấy nha.” Lạc Tử Quận bất đắc dĩ buông tay, ánh mắt thoáng trốn tránh.

“Lạc Tử Quận, cha nhìn người lớn lên, người nói dối hay không, cha nhìn một cái là biết, nói mau, người dấu Vân Bích Lạc ở chỗ nào?” Lạc Hoài Văn suýt nữa là rống lên.

“Cha, cho dù muốn tìm nương cũng phải cho ta biết đến tột cùng là nương ta phạm cái gì sai đi.” Nếu không gạt được, Lạc Tử Quận cũng không giấu diếm nữa.

“À, giết Đại tể người bàng phương pháp tàn nhẫn.” Lạc Hoài Văn phản nộ. Ta Lạc Hoài Văn đời này thật sự thất bại, thê tử, nữ nhân tàn sát lẫn nhau, ta lại vô lực ngăn cản.

Bây giờ, nhìn thấy người bên cạnh càng ngày càng ít, phủ Thừa tướng ngày càng thê lương, ngày càng lạnh băng, ngày càng không giống nhà.....

“Nhưng là nương nói, Lạc Vương gia cùng Đại tể giết Nhị tể, nương mới giết Đại tể báo thù...”

“Nhị tể người là Hạ Hầu Thần giết, không liên quan đến Lạc Mộng Khê cùng Nam Cung Quyết...” Hạ Hầu Thần quả thật ti bỉ, thật sự đem cái chết của Lạc Tử Hàm đổ lên người Nam Cung Quyết.

“Tử Quận, đừng nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, cha hỏi người một vấn đề, nương người đâu, rốt cuộc người dấu nàng ở chỗ nào?” Sắc mặt Lạc Hoài Văn âm trầm, mắt đầy tức giận, Lạc Tử Quận không dám lại kéo dài thời gian, “Nương đã dịch dung đi rồi.”

“đi bao lâu rồi?” Nhạc Dịch giành hỏi trước.

Lạc Tử Quận nhìn trời bên ngoài: “đã nửa ngày.”

“Vừa rồi người cố ý kéo dài thời gian của chúng ta, mục đích là cho nương người đi xa một chút, để chúng ta không bắt được đi.” Đáy mắt Bắc Đường Diệp ngưng tụ giông bão.

thật sự là đưa con thông minh hiếu thuận, chỉ là bằng sự thông minh của Lạc Tử Quận tuyệt đối không nghĩ ra được kế sách này, hẳn là Đại phu nhân dạy hẳn.

“Người đâu, truyền lệnh xuống, kiểm tra tất cả cửa thành, tuyệt đối không bỏ sót người nào khả nghi!” Nhạc Định dẫn đầu đi ra phòng ngủ. Nửa canh giờ, tuyệt đối Vân Bích Lạc chưa rời khỏi Kinh thành.

“Diệp ca ca, chúng ta đi thôi, đi xem Quyết ca ca thê nào rồi.” Mộng Khê tỷ tỷ đi rồi, khẳng định huynh ấy cực kỳ thương tâm.

Bắc Đường Diệp không nói gì tương đương là đồng ý đề nghị của Thanh Nguyệt, Đại phu nhân đã đi, bọn họ cũng không cần thiết ở lại chỗ này.

“Đợi chút, Bốn tướng đưa các người về.” thật lâu chưa nhìn thấy Mộng Khê, nhân có hội này, chúng ta cha già cùng nữ nhi nói chuyện trăng đêm.

Thân ảnh đám người Lạc Hoài Văn, Bắc Đường Diệp Thanh Nguyệt ngày càng xa, đến khi biến mất không thấy nữa, Lạc Tử Quận hừ nhẹ một tiếng, đóng cửa phòng lại thật mạnh.

Xác nhận bốn bề vắng lặng, Lạc Tử Quận đi nhanh đến trước tủ quần áo, mở ra ấn tiếp vào chỗ cơ quan, tủ quần áo tự động dời qua một bên, khuôn mặt quen thuộc của Vân Bích Lạc hiện lên trước mắt: “Nương, mau ra đi, cha và mọi người đi rồi!”

Vân Bích Lạc chậm rãi đi ra, khuôn mặt xinh đẹp được bảo dưỡng, tràn đầy ý cười ấm áp: “Tử Quận trưởng thành rồi, nương thật sự cảm ơn người.”

“Nương, đừng nói nhiều như vậy, người của cha đang ở xung quanh tìm người, người chuẩn bị làm gì chưa?” Kinh thành tuần tra nghiêm cẩn, khẳng định là nương không thể rời khỏi Tướng phủ, nếu không, nhất định sẽ bị phát hiện tung tích, nhưng là, vạn nhất bị cha phát hiện lại chạy đến đòi người thì sao bây giờ?

“Yên tâm, xe đến trước núi ắt có đường, Lạc Hoài Văn muốn bắt nương, không dễ như vậy!” Đại phu nhân tràn đầy tự tin, nếu Vân Bích Lạc ta dễ

đối phó như vậy làm sao có thể dắt mũi Lạc Hoài Văn.

“Vân Bích Lạc, đối lập tự tin là tự phụ, thông minh sẽ bị thông minh hại, là chỉ người như người.”

Cửa phòng đóng chặt bị đẩy ra, đám người Lạc Hoài Văn, Nhạc Dịch, Bắc Đường Diệp quay lại, vây quanh Lạc Tử Quận, Vân Bích Lạc trong phòng.

không nhìn đến đáy mắt đầy khiếp sợ của Lạc Tử Quận, ngữ khí Lạc Hoài Văn cao ngạo: “Nơi này là phủ Thừa tướng Thanh Tiêu, ở chỗ của Bốn tướng lừa Bốn tướng, mẹ con các người còn không có bản sự lớn như vậy.”

“Cha, ta cầu người buông tha nương đi, nương là muốn báo thù cho Nhị tử, Nhị tử cũng là nữ nhi của người a.” Lạc Tử Quận quỳ gối trước mặt Lạc Hoài Văn đau khổ cầu xin.

“Lạc Tử Quận, Vân Bích Lạc, Bốn vương đã nói cho các người bao nhiêu lần, Lạc Tử Hàm không phải Nam Cung Quyết giết, các người hại Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê là trung kế của người khác, ngộ sát người tốt, làm hung thủ chân chính nhớn hơn ngoài vòng pháp luật.”

Bắc Đường Diệp khó nhịn được cơn tức. Đương kim trên đời như thế nào lại ngu xuẩn như người này, với lời nói của kẻ thù thì tin không nghi ngờ, người khác khuyên giải lại một chữ cũng không nghe vào.

Vân Bích Lạc khinh thường hừ lạnh: “Bắc Đường Diệp, người là bằng hữu tri kỉ của Nam Cung Quyết, nói chuyện giúp hấn là chuyện bình thường.”

“Người đã không nghe Bốn vương khuyên bảo, Bốn vương cũng không còn gì để nói, người đâu, bắt Vân Bích Lạc lại.” Giải về Lạc Vương phủ

cho Nam Cung Quyết xử trí, bà ta giết Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết tuyệt đối sẽ không tha cho bà ta.

“Cha, người cứu nương đi, cứu nương đi!” Đối với cầu xin của Lạc Tử Quận, Lạc Hoài Văn không thêm động đậy, thờ ơ lạnh nhạt nhìn thị vệ Lạc Vương phủ vây quanh Vân Bích Lạc.

Mắt thấy bọn thị vệ sẽ động thủ với Vân Bích Lạc, Lạc Tử Quận đột nhiên đứng lên, lui nhanh đến bên người Vân Bích Lạc: “Cha, hôm nay nếu người không cứu nương, con cùng nương chiến đấu, chết ở trước mặt người.”

Nhạc Dịch, Bắc Đường Diệp liếc mắt lẫn nhau một cái, thầm nghĩ: không xong, Lạc Tử Quận là con trai độc nhất của Tướng phủ, nếu hãn liễu chết bảo hộ nương mình, Lạc Thừa Tướng vì an toàn của hãn khẳng định sẽ nhúng tay vào việc này.

Nơi này là Tướng phủ, Nhạc Dịch và Bắc Đường Diệp không dám làm càn, nếu bọn họ ngang nhiên đắc tội Lạc Hoài Văn, Thanh Tiêu sẽ rối loạn, nếu bọn họ không đắc tội thì tuyệt không thể bắt Đại phu nhân trở về.

“Lạc Tử Quận, chuyện đến nước này, Bốn tướng không ngại nói cho người biết, cha đẻ của người không phải Bốn tướng mà là Phùng Thiên Cương.” Lạc Hoài Văn nói từng chữ một, lạnh giọng nói, “Mười mấy năm nay, Bốn tướng thay người khác nuôi con, Bốn tướng không tính toán với người người còn dám uy hiếp Bốn tướng.”

Đám người Lạc Tử Quận, Bắc Đường Diệp, Nhạc Dịch giật mình chết sững: Đây là chuyện gì? Lạc Tử Quận không phải là con đẻ của Lạc Hoài Văn, ta không có nghe lầm đi.

Lạc Tử Quận ngẩn ngơ nửa ngày mới có phản ứng, khoe miệng mang theo tia cười mất tự nhiên: “Cha, người đang nói giỡn phải không, Tử Quận

làm sao lại là con của Phùng Thiên Cương, ta ở Tướng phủ mười mấy năm....”

“Bốn tướng đã âm thầm lấy máu nhận thân, Lạc Tử Quận chính là con của Phùng Thiên Cương, Vân Bích Lạc, Bốn tướng nói không có sai đâu!” Người vì địa vị chính thất đúng là dùng bất kì mọi thủ đoạn tồi tệ.

“Nếu người đã phát hiện, ta cũng không giấu diếm nữa, Tử Quận, chính xác không phải là con đẻ của người.” Ngữ khí của Đại phu nhân bình tĩnh, giống như đang nói một chuyện thập phần bình thường, trong lời nói còn mang theo trào phúng.

Sự tình đã bị vạch trần, đại phu nhân không thể tiếp tục giấu diếm nữa, nếu không, lấy tính tình của Lạc Hoài Văn nhất định gây khó khăn cho Lạc Tử Quận: “Người nuôi con người khác mười mấy năm, trong lòng rất khó chịu đi, thực bất bình đi....”

“Chỉ cần người chết, thì tất cả sẽ chấm hết.”

“Hành động, bắt lấy Vân Bích Lạc.” Chỉ cần Lạc Hoài Văn không nhúng tay vào chuyện của Đại phu nhân thì còn chuyện gì tốt hơn.

Người Lạc Vương phủ mang đến đều là thị vệ đứng đầu, số người lại đông, Đại phu nhân lại không phải tuyệt thế cao thủ, lúc mới bắt đầu, Đại phu nhân coi như là ngang tài ngang sức cùng họ, nhưng dần dần thế lực hết chống đỡ nổi, động tác ra tay cũng chậm lại.

Mà thị vệ Lạc Vương phủ càng đánh càng hăng, tốc độ ra tay cũng càng lúc càng nhanh, không cho Đại phu nhân có cơ hội thở dốc, Đại phu nhân liên tục bị đánh lui, bị bắt cũng là chuyện sớm muộn.

“Tử Quận đừng thất thần, mau đến giúp nương.” Giống như bị chân tướng vừa rồi đả kích, Lạc Tử Quận ngơ ngác đứng tại chỗ, vẫn không

nhúc nhích, không biết là đang suy nghĩ gì, sau khi nghe Đại phu nhân gọi, Lạc Tử Quận thể nhưng rống lên với Đại phu nhân:

“Người không phải nương ta, ta Lạc Tử Quận không có mẫu thân ti bỉ vô sỉ như vậy, rõ ràng đã có phu quân còn tư thông cùng nam nhân khác...” Bây giờ Phùng Thiên Cương là tội phạm bị truy nã của Thanh Tiêu, trốn trốn tránh tránh khắp nơi.

Mà Lạc Hoài Văn lại là Thừa tướng Thanh Tiêu danh chính ngôn thuận, thân là con trai độc nhất Tướng phủ, Lạc Tử Quận ở trên đường có nhiều bằng hữu, nếu bằng hữu biết hắn là con của tội thần Phùng Thiên Cương, khẳng định hắn sẽ bị người phỉ nhổ.

“Cha, người nói đùa với Tử Quận phải không, chúng ta là cha con mười mấy năm, ta làm sao có thể là con của người khác....” vừa rồi Lạc Tử Quận còn lý lẽ hùng hồn trở mặt với Lạc Hoài Văn, giống như thay đổi thành người khác trong chớp mắt ăn nói khép nép cầu xin Lạc Hoài Văn.

Đại phu nhân nghĩ muốn ngăn cản Lạc Tử Quận đến gần Lạc Hoài Văn, nhưng bất đắc dĩ bị bọn thị vệ dây dưa gắt gao, thân không thoát được, chỉ có thể lo lắng suông.

“Tử Quận, người thật sự không phải là con của Bồn tướng, nhưng mười mấy năm qua, Bồn tướng đối đãi người như con đẻ của mình, nay, mẫu thân của người hại chết nữ nhi của Bồn tướng, Bồn tướng bắt nàng đền mạng này cũng là hợp lẽ thường.”

“Cha, Nhị tỷ cũng là con gái của người.” Trước kia có rất nhiều hạ nhân nghị luận hắn cùng Lạc Tử Hàm không giống nhau, lúc ấy hắn còn không để ý, bây giờ biết rõ nguyên nhân, hai người không cùng phụ thân.

“Tử Hàm là nữ nhi của Bồn tướng, nhưng là, Bồn tướng tin tưởng nàng không phải do Mộng Khê cùng Lạc Vương gia hại chết!” Lạc Hoài Văn

nhìn như cái gì cũng không biết, nhưng là đều rõ ràng mọi chuyện, mấy năm nay, hẳn chỉ là giả bộ hồ đồ.

“Kiếp này, Bồn tướng chỉ yêu có một nữ tử, cùng nàng có một nữ nhi, nhưng là Bồn tướng vì bảo hộ nữ nhi kia mà không dám quan tâm nàng, thậm chí còn buộc mình quên nàng đi, là trong lòng có quý, thủ đoạn ác độc, bỏ bê đứa nhỏ đáng thương kia.”

“Bồn tướng luôn luôn chờ, chờ sự thức tỉnh như lời của Phương Trượng đại sư, chờ nàng co năng lực bảo hộ chính mình, nhưng là bây giờ, nàng thức tỉnh lại vẫn chết trong tay Vân Bích Lạc, người nói làm thế nào Bồn tướng có thể buông tha cho mẫu thân người? Bà ta hại chết nữ nhi ta quan tâm nhất thua thiệt nhất.” Ta còn không kịp bồi thường quan tâm yêu thương thiếu nàng mười mấy năm.

“Xoát” Đại phu nhân không cẩn thận một cái liền bị mấy thị vệ đánh ngã, mây thanh trường kiếm đồng thời kề lên cổ, “Mang đi!”

Nhạc Định ra lệnh một tiếng, bọn thị vệ trói Đại phu nhân lại, áp giải về Lạc Vương phủ: “Đại tạ Lạc thừa tướng, nay tội phạm đã bị bắt, Nhạc muốn về Lạc Vương phủ phục mệnh, cáo từ.”

“Nhạc quản gia, Bồn tướng có thể cùng các người đi Lạc Vương phủ nhìn Mộ Dung Khê sao?” Nghe Lạc Thừa tướng vừa nói những lời vừa rồi, làm người ta không đành lòng cự tuyệt, “Được rồi, nhưng là Lạc Thừa tướng, cảm xúc của Vương gia không ổn định, ngài cẩn thận!”

“Cha!” Lạc Hoài Văn đứng dậy muốn đi, nghe phía sau truyền đến tiếng kêu, Lạc Hoài Văn dừng bước chân lại, nhưng không quay đầu nói, “Lôi Đình, sau khi Bồn tướng hồi phủ, không muốn nhìn thấy người ngoài ở đây.”

“Vâng, Thừa tướng!”

“Cha, ta không phải người ngoài, ta là con đẻ của người a, cha...” Lạc Tử Quận xông lên muốn bắt lấy Lạc Hoài Văn, lại bị Lôi Đình giữ chặt.

“Thiếu gia, không, Phùng công tử, nơi này là Tướng phủ, không phải phủ Quốc sư Phùng Thiên Cương, mời người không cần giương oai ở chỗ này, nếu không, đừng trách Lôi Đình không khách khí...”

“Tại sao lại như vậy? sự tình làm sao lại biến thành như vậy...” nhìn thân ảnh Lạc Hoài Văn càng lúc càng xa, Lạc Tử Quận chậm rãi ngồi xuống.

Ta rõ ràng là chủ nhân tương lai của phủ Thừa tướng, như thế nào lại đột nhiên biến thành người ngoài, lập tức từ đám mây trên cao rơi xuống thật mạnh, ngã tan xương nát thịt...

Phú quý với bần cùng, cũng chỉ cách nhau trog nháy mắt!

Thân thể Lạc Mộng Khê bị soái hoang cắn nát, bọn thị vệ dùng xe ngựa kéo chở thi thể về, đặt vào một gian phòng trong Khê viên: “Thi thể Mộng Khê, tạm thời chưa cần hạ táng, dùng băng lạnh bảo quản đi.”

Chỉ vì những lời này của Nam Cung Quyết, thị vệ Lạc Vương phủ lại bận rộn lên, dùng băng lạnh ngàn năm làm thành quan tài bằng, để đựng thi thể của Lạc Mộng Khê.

Quần áo Lạc Mộng Khê mặc đều bị sói hoang cắn nát, khi Nam Cung Quyết về phòng lấy quần áo cho Lạc Mộng Khê, trông thấy hộp lễ vật ở đầu giường.

Hộp lễ vật được gói cẩn thận xinh đẹp, trên mặt còn viết chữ: Tặng cho người ta yêu nhất, Nam Cung Quyết. Chữ viết xinh đẹp lộ ra vẻ tiêu sai bên trong, đúng là do Lạc Mộng Khê viết.

Nam Cung Quyết chậm rãi mở hộp lễ vật ra, một bộ y phục trắng, đường may kỹ càng cân xứng, cổ áo thêu hoa màu đen tinh xảo, vừa nhìn là biết

rất công phu.

Nam Cung Quyết lấy y phục trong hộp ra, thật vừa vặn, hẳn là làm theo số đo của hắn. Vốn nghĩ là, Mộng Khê chỉ quan tâm tiểu bảo bảo, cũng không nghĩ, nàng thế nhưng lại lặng lẽ làm y phục cho ta, nghĩ muốn tặng ta làm lễ vật sinh nhật, vết thương trên tay nàng sợ là cũng vì vậy mà có...

Nam Cung Quyết gặt gao cầm y phục ôm vào ngực, trong lòng cực kì bi thương không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, hai vai run run, nước mắt lại chảy xuống, hiện tại rốt cuộc ta đã hiểu được:

Trước khi ta bệnh nặng, đối với việc sống chết không có chấp niệm, là vì còn chưa trải qua tuyệt vọng ly biệt chân chính, Mộng Khê đi rồi, không bao giờ trở về nữa, đời này ta sẽ không còn được gặp lại nàng...

Lạc Mộng Khê chết nơi hoang dã, Nam Cung Quyết không tổ chức tang lễ, không có hạ lệnh an táng, chỉ đem thi thể không được nguyên vẹn của nàng đặt giữa băng ngàn năm.

Từ nay về sau, Nam Cung Quyết không làm việc gì, thời gian lớn mỗi ngày cũng là đứng ở băng thất, ôn nhu nhỏ nhẹ nói chuyện với thi thể trong băng lạnh: từ lúc sinh ra, ta cũng chưa từng dự đoán được, sinh nhật hai mươi tuổi của ta, lại thành ngày giỗ của thê nhi, cả đời cũng khó quên.
Chương 127.4:

Trong tủ quần áo trong phòng ngủ, có rất nhiều quần áo Mộng Khê làm cho tiểu bảo bảo, từ đường kim mũi chỉ cong vẹo đến đường chỉ tinh tế thẳng tắp, không có chỗ nào không là tâm huyết của Lạc Mộng Khê, Nam Cung Quyết nhẹ nhàng vỗ về chúng, lòng lại thấy bi thương.

Chiếc bàn tròn đặt đàn Thuần Dương, chiếc đàn này cũng chỉ có hai nữ tử dùng qua, là mẫu thân và thê tử của Nam Cung Quyết. hiện tại, hai nữ tử là sinh mệnh của hắn này một trước một sau bỏ hắn mà đi, một người so với một người lại càng thê thảm....

Sơn cốc thần bí, bốn mùa như mùa xuân, cây trái thơm ngon, hoa nở rộ, nơi này chứa đựng kí ức đẹp nhất của Nam Cung Quyết và Lạc Mộng Khê.

Cầm sắt hợp minh, như gió xuân, làm cho Nam Cung Quyết từ nhỏ chịu tang mẫu thân, chịu đủ mọi thương tổn, có hồ quên đi tất cả cực khổ đã qua, chỉ hy vọng có thể ở cùng Lạc Mộng Khê, cứ như vậy đến hết đời.

Nhưng là ngay cả điểm nhân từ đó ông trời cũng không cho hẳn, tàn nhẫn cướp đi sinh mệnh của Lạc Mộng Khê, cũng đoạt đi ánh sáng ấm áp duy nhất trong lòng Nam Cung Quyết.

một mình đi trên đường lớn, ngé mắt nhìn bên cạnh mình không có người mình yêu thương, tâm rất đau, càng thêm tuyệt vọng.

“nhìn mau, tuyết rơi kìa!” không biết đưa nhỏ nhà ai hoan hô một tiếng, mọi người đều dừng bước chân lại, ngẩng đầu nhìn, tuyết trắng bay lả tả từ trên trời rơi xuống.

Nam Cung Quyết giơ tay, bông tuyết mỏng manh rơi vào lòng bàn tay, trong đầu hiện ra bóng dáng Lạc Mộng Khê khi mới đến Kì Thiên, lần đầu nhìn thấy tuyết trắng: thân ảnh màu lam với tuyết trắng đầy trời cùng nhau xoay tròn, nhảy múa, giống như nàng tiên tuyết bay xuống trần gian.

“Mộng Khê, nàng chưa thấy tuyết qua sao?” nhìn thấy tuyết, còn rất vui vẻ.

“chàng cũng biết, trước kia ở Tường phủ, danh phận ta là tiểu thư nhưng thân lại là nha hoàn, khi tuyết rơi, ta đều phải làm việc, nào có thời gian thưởng thức tuyết rơi, cùng tuyết nhảy múa...”

“Nam Cung Quyết cho chàng tuyết cầu!” Nam Cung Quyết bất ngờ không kịp phòng bị, bị Lạc Mộng Khê ném tuyết cầu trong tay, “Nam Cung

Quyết, trước kia đều là chàng đánh lén ta, bây giờ đến lượt ta đánh lén chàng...”

“phốc, phốc phốc!” Lạc Mộng Khê đắc ý khoe, còn chưa nói xong đã bị vài tuyết cầu bay đến trên người, cả người đầy tuyết trắng, Nam Cung Quyết cầm trong tay một tuyết cầu còn chưa ném đi: “Mộng Khê, cho dù làm chuyện gì, cũng phải biết chiếm trước tiên cơ, khi nàng còn chưa thắng hoàn toàn thì không cần vội vã khoe mẽ...”

“Nam Cung Quyết!” mắt Lạc Mộng Khê đầy lửa giận, vọt đến chỗ hắt, trong lòng Nam Cung Quyết biết không ổn liền xoay người chạy....

Ký ức đẹp đẽ, cũng thực ngăn ngủi, Nam Cung Quyết cùng Lạc Mộng Khê gặp nhau, quen nhau hiểu nhau, hứa hẹn, tất cả tất cả giống như ngày hôm qua, nhưng là trong nháy mắt, hai người lại âm dương xa cách....

“Cha, con muốn kẹo hồ lô!” thanh âm thanh thúy của tiểu hài tử làm nũng, đem hồn Nam Cung Quyết ở chín tầng mây kéo trở lại.

Trước mặt, một đôi vợ chồng trẻ nắm tay một tiểu nam hài ở chính giữa khoảng ba bốn tuổi đi dạo phố: “chờ chút, cha đi mua kẹo hồ lô cho con!” trong thanh âm là hạnh phúc không ức chế được.

Nam tử đem kẹo hồ lô đến tay tiểu nam hài: “cám ơn cha, cha ăn một cái.”

“cha không đói bụng, tiểu bảo ăn đi.” Nam tử dễ dàng.

“cha, ăn một cái đi, ăn một cái thôi.” Tiểu nam hài giọng cao kẹo hồ lô, nếu nam tử đó không ăn thì tuyệt không chịu, “được, cha ăn một cái, chỉ một cái.”

Nam tử căn viên kẹo hồ lô, tiểu nam hài lại đem kẹo hồ lô hướng về nữ tử: “nương cũng ăn một cái.”

Nhìn tiểu nam hài kiên trì, nữ tử cũng không cự tuyệt: “được, nường ăn một cái.”

Nữ tử cắn viên kẹo hồ lô kế tiếp, lúc này tiểu nam hài mới tươi cười ăn kẹo hồ lô: “tuyết rơi lớn rồi, chúng ta về nhà thôi, buổi tối tiểu bảo muốn ăn gì?”

“chỉ cần là cơm nường làm, tiểu bảo đều thích ăn!” tiểu nam hài vừa cắn kẹo hồ lô vừa trả lời, miệng quá nhỏ mà kẹo hồ lô lại quá lớn, tiểu nam hài cắn một ngụm không hết, cắn đến miệng đều là đường.

Nhìn bộ dáng tiểu nam hài đáng yêu, Nam Cung Quyết không tiếng động cười yếu ớt, cười xong, trong lòng lại dâng lên nồng đậm chua xót. Thê tử người khác cùng đứa nhỏ của họ cùng ăn kẹo hồ lô, thê nhi của Bốn vương hầu, nằm trong băng lạnh ngàn năm, cái gì cũng không thể ăn...

Lạc Mộng Khê đi rồi, Lăng Khinh Trần, Lãnh Tuyệt Tình đều từng đến nhìn nàng, nhưng là, bọn họ trừ bỏ vẻ mặt có chút ảm đạm cũng không có phản ứng nào đặc biệt, không giống hãn – Nam Cung Quyết cực kỳ bi thương.

Bởi vì bọn họ chưa bào giờ chân chính có được Lạc Mộng Khê, Lạc Mộng Khê đối với họ bất quá chỉ là so với băng hữu bình thường thì thân thiết hơn một chút, cho nên, Lạc Mộng Khê rời đi, bọn họ cũng sẽ không thương tâm.

Nam Cung Quyết không giống bọn họ, hãn chân chính có được Lạc Mộng Khê, từng có những kỷ niệm tốt đẹp cùng nàng, ký ức vui vẻ hạnh phúc, cầm sắt hợp minh, như làn gió xuân, giúp đỡ lẫn nhau trong hoạn nạn, nàng đã dần dần dung nhập vào sinh mệnh của hãn, tiến vào linh hồn hãn. hãn không thể không có nàng....

Tây Lương quốc, Đông cung:

“khởi bẩm Thái tử Điện hạ, Thanh Tiêu dùng bồ câu đưa tin, đã dựa theo kế hoạch giết chết Lạc Mộng Khê...”

đang múa bút trên giấy, Hạ Hầu Thần đột nhiên dừng động tác, cuối cùng bởi vì một nét bút dùng quá sức, chữ viết kéo dài ra, trong lòng nổi lên buồn bực không hiểu rõ: “Nam Cung Quyết có phản ứng gì?”

Giết Lạc Mộng Khê vì muốn kiểm chế Nam Cung Quyết, bởi vì nhược điểm duy nhất của Nam Cung Quyết là Lạc Mộng Khê, nếu Lạc Mộng Khê chết, vậy Nam Cung Quyết cũng sẽ không sống được lâu! (Cindy: tên này thông minh quá hóa rồi, mi giết Lạc Mộng Khê Quyết ca sẽ để mi sống sao *khinh bỉ*, cho dù không sống đc lâu cũng phải giết mi trước để trừ hại cho dân)

“bẩm Thái tử Điện hạ, Nam Cung Quyết cam chịu, suốt ngày ở bên thi thể Lạc Mộng Khê không để ý đến chính sự.” Thị vệ dựa theo nội dung bồ câu đưa đến nói, “nhưng là...” thị vệ muốn nói lại thôi.

“nhưng là cái gì?” nguyên bản trái tim bình tĩnh của Hạ Hầu Thần thế nhưng lại buồn bực bất an.

“Yên Nhiên Công chúa bị Nam Cung Quyết giết.” Bình thường Thái tử Điện hạ cùng Yên Nhiên Công chúa thân thiết nhất, bây giờ, Yên Nhiên Công chúa bị Nam Cung Quyết giết, Thái tử Điện hạ khẳng định sẽ thương tâm.

Hạ Hầu Thần ném bút lông trong tay, ngửa người ra sau, dựa vào trên lưng ghế: “Bản cũng giết Vương phi của Nam Cung Quyết, Nam Cung Quyết giết Yên Nhiên trút giận cũng không có gì kỳ quái.” Cứ như vậy, coi như chúng ta hòa nhau.

“truyền lệnh xuống, bí mật giám thị nhất cử nhất động của Nam Cung Quyết, gió động cỏ lay một chút lập tức hồi báo!”

“vâng, Thái tử Điện hạ.” Thị vệ lĩnh mệnh đi, trong lòng Hạ Hầu Thần lại nổi lên một cảm giác buồn bực mà ngay cả hắn cũng không rõ. Lạc Mộng Khê là Bản cung hạ lệnh giết không phải sao? Mà vì sao khi nghe tin nàng chết, Bản cung lại thấy phiền lòng khó hiểu.... Chương 127.5:

Thanh Tiêu Lạc Vương phủ, Nam Cung Quyết giống như bình thường, ngồi ở băng thất, kể với Lạc Mộng Khê nằm trong băng lạnh ngàn năm mấy chuyện trên phố vài tin đồn thú vị, thị vệ lại báo: “Khởi bẩm Vương gia, Lãnh cung chủ cầu kiến.”

“Mời hắn vào đi.” Nam Cung Quyết vẫn ngồi đó không động đậy, ánh mắt thâm tình vẫn nhìn thi thể không trọn vẹn trong băng lạnh của Lạc Mộng Khê.

Tiếng bước chân truyền đến: “Vương gia, Lãnh Cung chủ đến.”

Nam Cung Quyết khoát tay, thị vệ hiểu ý, nhanh bước rời đi, Nam Cung Quyết vẫn ngồi bất động như trước, cũng không quay đầu: “Lãnh huynh đến đây có việc gì?”

Lạc Mộng Khê đã chết, ngày cả khối thi thể không đầy đủ cũng được bảo tồn, Nam Cung Quyết hữu tình đối với Lạc Mộng Khê, mỗi ngày đều ngắm nhìn khối thi thể không được đầy đủ này không thấy phiền chán.

Người khác thích dung mạo xinh đẹp của Lạc Mộng Khê, bây giờ dung nhan của thi thể này đã hoàn toàn thay đổi, gương mặt khuynh thành biến mất, thay vào đó là gương mặt huyết nhục lẫn lộn, người khác mới không muốn nhìn gương mặt bị tàn phá đến huyết nhục mơ hồ này.

“Lãnh mẫu phải về Tuyệt Tình cung, đặc biệt đến từ biệt Nam Cung Quyết huynh.” Nam Cung Quyết trực tiếp hỏi, Lãnh Tuyệt Tình cũng không quanh co, nói thẳng mục đích của bản thân.

Đúng rồi, Lãnh Tuyết Tình ở Kinh Thành không đi là vì Mộng Khê, bây giờ Mộng Khê đã chết, hẳn tự nhiên là không tiếp tục ở lại Kinh Thành: “Mộng Khê là Thánh nữ Tuyết Tình cung, nàng chết, người trở về làm thế nào giao phó với cung nhân?”

Quan hệ của Mộng Khê và Tuyết Tình cung thật sự đã cắt đứt, nếu không, vì sao Mộng Khê chết mà Lãnh Tuyết Tình lại có thể hoàn hảo đứng ở đây

“Mộng Khê đã đi rồi, tại hạ sẽ bảo Trưởng lão tuyển Thánh Nữ.” Đây là chuyện bất đắc dĩ.

Tuyết Tình cung không có Mộng Khê, có thể tuyển Thánh Nữ, Lăng Khinh Trần không có Mộng Khê có thể lấy người khác, tất cả trên đời không có Mộng Khê vẫn sống, nhưng là ta không thể, Mộng Khê là tất cả của ta, không có nàng cuộc sống của ta phải tiếp tục thế nào...

“Nam Cung Quyết, người không nên mỗi ngày ngồi cam chịu ở chỗ này, người hẳn là nên sống một cuộc sống hoàn toàn mới, nếu Mộng Khê ở dưới tuổi vàng biết, khẳng định là nàng cũng không đồng ý nhìn người như thế này....” Lãnh Tuyết Tình có chút tiếc rên sắt không thành thép. (Cindy: ta phi..... đồ giả nhân giả nghĩa)

LẠC VƯƠNG PHI

Mạn Diệu Du Li

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Đại Kết Cục 2

“Là do Bốn vương nhất thời sơ sẩy mới hại Mộng Khê chết thảm, người nói Bốn vương làm thế nào buông tay để bắt đầu cuộc sống lần nữa.”

Cuộc sống hoàn toàn mới, nói thật dễ dàng, người không có thời gian hạnh phúc vui vẻ với Mộng Khê, không có kí ức tươi đẹp, nàng chết rồi, người cùng lắm là thương tâm một chút, rất nhanh sẽ khôi phục lại bình thường, sẽ không như ta, trong lòng đau triệt để, thương tâm đến muốn chết.

“Mộng Khê đã chết, nhưng người hại nàng chết vẫn còn sống, người ở đây thương tâm, sẽ chỉ càng đau lòng thêm, mạnh mẽ lên. Người nhìn bộ dáng của người xem, suy sút bị thương, suốt ngày vây hãm trong bị thương, con người tràn đầy tự tin trước kia đâu rồi, Nam Cung Quyết lắm mưu nhiều kế đi đâu rồi?”

“Nam Cung Quyết, vừa rồi Bốn vương...” thanh âm Bắc Đường Diệp im bật khi nhìn thấy Lãnh Tuyệt Tình trong băng thất, nhưng là hắn cũng phản ứng thật mau, kinh ngạc trong nháy mắt đi qua đã khôi phục lại bình thường.

“Lãnh Cung chủ đến nhìn Mộng Khê sao?” Cảm tình Lãnh Tuyệt Tình đối với Lạc Mộng Khê, Bắc Đường Diệp đương nhiên biết, hắn xuất hiện trong này Bắc Đường Diệp cũng không thấy kì quái.

“hôm nay, Lãnh mỗ đến từ biệt.”

“Người về Tuyệt Tình cung sao?” Lạc Mộng Khê đã chết, xác thực là Lãnh Tuyệt Tình không cần ở lại Kinh Thành.

“Đúng vậy, bây giờ đã không còn sớm, Lãnh mỗ cáo từ, sau này còn gặp lại.” Lãnh Tuyệt Tình liếc mắt nhìn Nam Cung Quyết một cái, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp, khẽ thở dài, xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Lãnh Tuyệt Tình biến mất, Bắc Đường Diệp xoay người: “Nam Cung Quyết, người như vậy là để cho Lãnh Tuyệt Tình đi?” không chịu mượn thế lực của hắn một chút.

“Bốn vương sẽ dựa vào thế lực của chính mình báo thù cho Mộng Khê, không cần mượn thế lực của người khác.”

Mới vài ngày trôi qua, Nam Cung Quyết anh tuấn tiêu sái bây giờ cảm thấy râu xanh.

Bất quá như vậy cũng không ảnh hưởng đến vẻ tuấn tú của hắn, ngược lại càng tăng thêm chút vẻ đại trượng phu, cả người thành thực cơ trí: “sự tình sao rồi?”

“tất cả đã an bài thỏa đáng.” Bắc Đường Diệp do dự một lát, “Nam Cung Quyết, người xác định phải làm như vậy sao?” người phải hiểu rõ, quyết định của người quan hệ đến hạnh phúc của vô số dân chúng.

“đương nhiên, Bốn vương đã quyết định chưa bao giờ hối hận.” Đáy mắt Nam Cung Quyết thâm thúy, lạnh băng cùng sắc bén: Hạ Hầu Thần, không phải người muốn xưng bá sao? Bốn vương liền hỏi người một có hội, xem người có thể chiến thắng hay không.

“Bước đầu tiên chúng ta làm thế nào?” đối với quyết định của Nam Cung Quyết, Bắc Đường Diệp luôn luôn không phản đối, chỉ biết thành thật tham khảo ý kiến, nay Nam Cung Quyết đã hạ quyết tâm, đương nhiên Bắc Đường Diệp cũng không nói thêm gì.

“Thả hổ về rừng.” Thành lúy kiên cố đến đâu cũng dễ dàng công phá từ trong nhất, Hạ Hầu Thần dùng chiêu này hại chết Mộng Khê, Bốn vương

cũng dùng chiêu này làm hấn gieo gió gặt bão.

Tiếng bước chân dồn dập cùng với tiếng thị vệ truyền đến: “Khởi bẩm Vương gia, Hoàng Thượng triệu người vào cung.”

Bên ngoài Lạc Vương phủ, một chiếc xe ngựa xa hoa dừng ở đó, sau khi Lãnh Tuyệt Tình đi ra Hữu Hộ pháp nhanh chân đi đến: “Thiếu chủ, thuộc hạ vừa nhận được thư bồ câu đưa đến.”

Lãnh Tuyệt Tình cầm lấy tờ giấy trong tay Hữu Hộ pháp mở ra xem, sắc mặt dần nghiêm trọng: “Thiếu chủ, có phải Tuyệt Tình cũng xảy ra chuyện gì hay không?” khuôn mặt Lãnh Tuyệt Tình ngưng trệ như vậy là lần đầu tiên hấn nhìn thấy.

“Chút việc nhỏ thôi không có gì nghiêm trọng.” Tuy nói vậy nhưng thần sắc đáy mắt làm Hữu Hộ pháp biết, sự tình không đơn giản như Lãnh Tuyệt Tình nói.

“Lãnh huynh.” Tiếng Nam Cung Quyết truyền đến từ phía sau, Lãnh Tuyệt Tình hơi sửng sốt trong nháy mắt lại khôi phục bình thường, dưới ánh mặt trời, Nam Cung Quyết anh tuấn tiêu sái thành thực cơ trí, mỗi một nữ tử nhìn thấy tim đều không nhịn được đập thình thịch.

“Nam Cung huynh, người đã nghĩ thông suốt?”

không hề suốt ngày ở trong băng thất bồi Mộng Khê, bắt đầu cuộc sống một lần nữa.

“Phụ hoàng triệu Bốn vương vào cung.” Cũng không phải là Bốn vương không muốn ở cùng Mộng Khê. Nam Cung Quyết nhẹ nhàng băng quơ trả lời, xa phu đã chạy xe ngựa đến.

“Lãnh huynh, Bốn vương đi trước.” không muốn nghe Lãnh Tuyệt Tình lải nhải, Nam Cung Quyết bước nhanh đến xe ngựa chỉ lo cách xa Lãnh

Tuyệt Tình, Nam Cung Quyết không nhìn thấy đáy mắt Lãnh Tuyệt Tình ngừng tụ lo lắng cùng vội vã.

Xe ngựa Lạc Vương phủ cách hơi xa một chút, Nam Cung Quyết muốn lên xe ngựa phải đi qua xe ngựa của Lãnh Tuyệt Tình.

Mắt nhìn thấy Nam Cung Quyết sắp đi đến xe ngựa của Lãnh Tuyệt Tình, mâu quang hữu hộ pháp trầm xuống, đang muốn bước nhanh đánh xe ngựa ra xe một chút lại bị ánh mắt Lãnh Tuyệt Tình ngăn lại, để tránh bị Nam Cung Quyết nhìn ra sơ hở.

Thân ảnh thon dài màu trắng đi tới xe ngựa của Lãnh Tuyệt Tình, giông như có chút mùi hương quen thuộc bay vào mũi, lập tức lại biến mất vô tung vô ảnh.

Nhìn ngã tư đường trống rỗng, Nam Cung Quyết cười tự giễu, vừa rồi ta thế nào lại cảm giác được hơi thở của Mộng Khê, nàng rõ ràng đã chết, tất cả chỉ là ảo giác của ta mà thôi...

Mộng Khê vẫn sống ở trong tim ta, chưa từng rời đi.... Chương 127.6:

Xe ngựa của Nam Cung Quyết càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất không thấy, Lãnh Tuyệt Tình mới nhẹ nhàng thở ra, bước nhanh lên xe ngựa: hoàn hảo là vừa rồi khí trầm xuống nếu không chắc chắn đã bị Nam Cung Quyết nhìn ra sơ hở.

Trong buồng xe trải thảm nhung ấm áp thoải mái, ấm áp như mùa xuân, một nữ tử đang nằm trên thảm nhung, đắp chăn bông mềm mại say ngủ, mái tóc đen dài như biển, dung nhan khuynh thành ngủ say chính là người bị đồn đãi là đã chết, Lạc Mộng Khê.

Lãnh Tuyệt Tình ngồi vào bên người Lạc Mộng Khê, nhìn về phía nàng trong mắt đầy nhu tình, cách chăn bông đem Lạc Mộng Khê ôm vào ngực:

Mộng Khê, thân phận Lạc Vương phi của nàng đã rơi xuống mất đi nơi vách núi, từ này về sau, nàng là của Lãnh Tuyệt Tình ta.

Xe ngựa di chuyển ra Kinh Thành, nhanh chóng hướng về Tuyệt Tình cung, cách Nam Cung Quyết ngày càng xa: Mộng Khê, nàng cùng Nam Cung Quyết duyên đã tận, từ hôm này trở đi, thân phận của nàng là Cung chủ Phu nhân Tuyệt Tình cung.

Thanh Tiêu Hoàng cung, Ngự Thư phòng.

“Nhi thần tham kiến Phụ hoàng.” Nam Cung Quyết quỳ một gối xuống hành lễ.

“Bình thân!” Thanh Hoàng buông tấu chương trong tay, ngẩng đầu nhìn đứa con ưu tú nhất của mình, vài ngày không thấy, hắn lại ổn trọng thành thực không ít, đem giang sơn giao cho hắn, Thanh Hoàng thật yên tâm: “Quyết nhi, người có biết Phụ Hoàng gọi người đến là vì chuyện gì không?”

“Nhi thần không biết, xin Phụ hoàng nói rõ.” Tuy rằng Nam Cung Quyết đoán được một ít nhưng cũng không dám tự tiện kết luận.

“Quyết nhi, chuyện Mộng Khê, người cũng nên suy nghĩ thoáng một chút, Mộng Khê đã đi, nhưng người còn trẻ, đường còn rất dài....”

“Đa tạ Phụ hoàng quan tâm, nhi thần tự biết làm thế nào.” Kiếp này, ta quên mất bản thân mình cũng sẽ không quên Mộng Khê.

“Quyết nhi, người là đứa con ưu tú nhất của Trẫm, cũng là Vua của một nước trong tương lai, thân thể Trẫm không tốt, tuổi cũng lớn, không nghĩ muốn tham dự quốc sự, Trẫm muốn mau chóng truyền ngôi cho người...”

“Phụ Hoàng, nhi thần...”

Thanh Hoàng khoát tay áo, đánh gãy lời nói của Nam Cung Quyết: “Quyết nhi, nghe Trầm nói hết đã, Trầm biết người cùng Mộng Khê như chim liền cành, trong thời gian ngắn không quên được nàng, nhưng là, người sẽ trở thành Vua của một nước, người có Quốc gia cùng thần tử của người, không thể luôn luôn hãm mình trong bi thương cùng hoài niệm Lạc Mộng Khê, trong thời gian ngắn nhất người phải điều chỉnh cảm xúc của mình, gánh vác toàn bộ trọng trách của Thanh Tiêu...”

“Phụ hoàng, rốt cuộc người muốn nói gì?” trong tiềm thức Nam Cung Quyết cảm giác được, có chuyện gì đó trong lời nói của Thanh Hoàng.

“Hôm qua, Công chúa Kính quốc đến Thanh Tiêu, ta chuẩn bị tứ hôn cho người, để Tinh Tâm cùng người vượt qua thời kì thống khổ này, Quyết nhi, quên đi Mộng Khê, một lần nữa bắt đầu cuộc sống với Tinh Tâm đi.”

“Phụ hoàng, nhi thần.....”

“Người đâu, tuyên Tinh Tâm Công chúa.” không để ý đến phản đối của Nam Cung Quyết, Thanh Hoàng hạ mệnh lệnh.

“Vâng, Hoàng Thượng.” Thái giám lĩnh mệnh đi.

“Phụ hoàng, xương cốt Mộng Khê còn chưa lạnh, nhi thần liền thú người khác, ngoài miệng văn võ bá quan sẽ không nói gì nhưng trong lòng chắc chắn sẽ nghị luận.” Nam Cung Quyết lấy bách quan làm cớ, muốn Thanh Hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban.

“Huống chi, trong khoảng thời gian ngắn nhi thần không thể quên Mộng Khê, Tinh Tâm Công chúa gả cho nhi thần chẳng phải là ủy khuất nàng ta sao.” Ngoài Mộng Khê, Nam Cung Quyết ta ẽ không thú nữ nhân khác, vị trí Lạc Vương phi chỉ là của Mộng Khê.

“Quyết nhi, Trầm hiểu được tâm tình của người, Tinh Tâm là nữ hài tử ôn nhu thiện lương, rất am hiểu ý người, không kém Mộng Khê, ta Tinh

Tâm Công chúa tưởng người nhất định thích nàng.”

Cho dù hiện tại người không thích nàng, một ngày nào đó, người cũng sẽ động tình với nàng.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Tinh Tâm Công chúa đến.” Nam Cung Quyết đang muốn phản bác, bên ngoài vang lên thanh âm Thái giám bẩm báo.

“Mời nàng tiến vào.”

Cửa Ngự Thư phòng bị đẩy ra, nữ tử mặc hồng y chậm rãi đi vào: “Tinh Tâm tham kiến Hoàng Thượng, Lạc Vương gia.”

“Tinh Tâm không cần đã lễ bình thân.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Nữ tử đứng thẳng dậy, ánh nắng chiếu vào khuôn mặt làm người ta kinh diễm, ánh mắt ẩn hiện nhu tình cũng ái mộ vô hạn, y phục màu hồng càng làm da thịt thêm trắng nõn, tinh tế.

Bước chân nhẹ nhàng, ngọc bội trên người rung động, vóc dáng duyên dáng yêu kiều, ánh mắt thâm tình thân thiết làm người ta bất tri bất giác hãm sâu vào đo.

Chỉ là Nam Cung Quyết gặp qua Lạc Mộng Khê dung nhan khuynh thành, bây giờ mỹ nhân nào ở trước mặt, Nam Cung Quyết hẳn cũng không thấy đẹp.

“Lạc Vương gia.” Tinh Tâm Công chúa nhìn Nam Cung Quyết, ánh mắt ôn nhu bình tĩnh, ẩn hiện ý cười.

“Tinh Tâm Công chúa.” Ánh mắt Nam Cung Quyết nhìn sang một bên, mâu quang thâm thúy lạnh băng cũng sắc bén có chút đăm chiêu.

Ánh mắt vui sướng của Thanh Hoàng quét qua quét lại trên người Nam Cung Quyết cùng Tinh Tâm Công chúa: “Triệu công công, Trẫm mệt mỏi, trở về Dưỡng tâm điện, Quyết nhi, Tinh Tâm, các người hảo hảo mà nói chuyện.”

Xem ra không cần Trẫm cường ngạnh chỉ hôn, Quyết nhi đối với Tinh Tâm cũng không phải là hoàn toàn không có cảm giác, Thanh Hoàng một lòng muốn kéo Nam Cung Quyết từ trong bi thương ra, sớm ngày kế thừa giang sơn.

Lần này liên hôn cùng Kinh quốc, mục đích trong đó là để Tinh tâm kéo Nam Cung Quyết ra khỏi đau thương.

Cho dù Nam Cung Quyết không muốn thú, Thanh Hoàng cũng sẽ buộc hẳn thú, nếu Nam Cung Quyết thật sự không thích Tinh Tâm, Thanh Hoàng sẽ tuyển phi trong cả nước cho Nam Cung Quyết.

nói ngắn gọn một câu, Nam Cung Quyết phải thú Vương phi, nhanh chóng quên đi Lạc Mộng Khê, nam tử hán đại trượng phu có cả thiên hạ, như thế nào lại đắm chìm trong tư tình nữ nhi.

Thanh Hoàng đi Dưỡng tâm điện nghỉ ngơi, trong Ngự Thư phòng chỉ còn lại hai người Nam Cung Quyết cùng Tinh Tâm Công chúa: “Tinh Tâm Công chúa, Bốn vương sẽ không thú người.”

Nam Cung Quyết gợn gàng dứt khoát nói ra quyết định của mình, không chút quanh co lòng vòng vô nghĩa, không thích, không muốn thú, không cần lý do.”

“Là Tinh Tâm không tốt sao, làm Lạc Vương gia tức giận?” Tinh Tâm Công chúa mỉm cười, đáy mắt hiện lên tia âm hiểm.

“Tinh tâm tốt lắm, Vương phi của Bốn vương vừa mất, xương cốt chưa lạnh, Bốn vương không muốn lại thú người khác, huống chi....”

Rốt cuộc Nam Cung Quyết cũng nhìn về phía Tinh Tâm Công chúa, ánh mắt sắc bén giống như có thể nhìn thấu mọi người: “Theo như Bốn vương biết Kình quốc không có Công chúa gọi là Tinh Tâm.”

“Tinh Tâm không phải nữ nhi thân sinh của Kình Hoàng, mà là nghĩa nữ.” Biết tiếp theo Nam Cung Quyết muốn hỏi cái gì, không đợi hắn đặt câu hỏi, Tinh Tâm trực tiếp nói đáp án.

“Tinh Tâm biết chút y thuật, thời gian trước, Kình Hoàng du ngoạn bên ngoài bị bệnh nặng, trùng hợp gặp được Tinh Tâm, Tinh Tâm cứu Kình Hoàng.” Kình Hoàng vì đa tạ ân cứu mạng của Tinh Tâm mới nhận làm nghĩa nữ.

Kình quốc có nhiều tiểu quốc nhất, quốc lực lại không bằng một phần mười Thanh Tiêu, Nam Cung Quyết căn bản không để trong lòng, bất quá, theo lời nói cùng cử chỉ của Tinh Tâm Công chúa, Nam Cung Quyết cảm giác được: quốc gia nhỏ cũng không đơn giản.

“Nguyên lai Tinh Tâm Công chúa là ân nhân cứu mạng của Kình Hoàng, không biết trong nhà Tinh Tâm Công chúa còn người nào không?” đối với thân phận Tinh Tâm Công chúa, Nam Cung Quyết hoài nghi sâu sắc: “trước kia, Tinh Tâm Công chúa đã đến Thanh Tiêu sao?” Bốn vương có chút cảm giác là Tinh Tâm Công chúa nhìn thật quen mắt.

“từ nhỏ cha mẹ Tinh Tâm đã qua đời, là sư phụ nuôi Tinh Tâm lớn, một năm trước sư phụ qua đời, Tinh Tâm liền sông một mình.” Tinh Tâm Công chúa nói đơn giản làm sang tỏ thân thế của mình.

Ha ha, cha mẹ song vong, một cô nhi bằng hữu cũng không có, thật sự là thân thế trong sạch, làm người ta muốn cũng tra không được.

“Tinh Tâm từ nhỏ ở Kình quốc lớn lên, chưa bao giờ đến Thanh Tiêu, bất quá, Tinh Tâm từng cùng sư phụ đi Thiếu Lâm tự dâng hương, có nghe

thấy Lạc Vương ở Thiếu Lâm tự dưỡng bệnh, có phải hay không Vương gia thấy Tinh Tâm ở Thiếu Lâm tự.

Lời nói này là giải thích việc Nam Cung Quyết thấy nàng quen mắt, cũng đội cái mũ mạo cao cho Nam Cung Quyết: Lạc Vương gia Thanh Tiêu trí nhớ thật tốt, ngay cả Tinh Tâm một bé gái mồ côi, gặp qua một lần cũng có ấn tượng a. Chương 127.7:

Tinh Tâm là Công chúa Kình quốc, thực lực Kình quốc không thể so sánh với Thanh Tiêu, cho dù Nam Cung Quyết cự tuyệt, nếu Kình Hoàng thông minh thì cũng chỉ biết nén giận, còn nếu hấn làm khó dễ Thanh Tiêu, nếu muốn chết, Nam Cung Quyết cũng không để ý đưa tiễn hấn một đoạn đường.

“Tinh Tâm Công chúa, Bốn vương với người không thể có tình yêu, còn mời công chúa không cần khẳng khẳng một mực để tránh bỏ lỡ thời gian tốt đẹp.” nói xong, Nam Cung Quyết không chút do dự xoay người bước đi.

“Đợi chút.” Tinh Tâm vội vàng gọi Nam Cung Quyết lại, sắc mặt trắng bệch, hàm răng trắng đều cắn chặt môi dưới, trong đôi mắt đẹp chứa đầy lửa giận.

“Tinh Tâm Công chúa còn có việc gì sao?” Nam Cung Quyết dừng lại bước chân, nhưng không quay đầu, ngữ khí cao ngạo mang theo khinh thường. Cả kiếp này, trừ bỏ Mộng Khê, Bốn vương sẽ không yêu một nữ tử nào khác.

“Lạc Vương gia, Tinh Tâm bị đưa tới Thanh Tiêu là để hòa thân, là ý tứ của Phụ hoàng, nếu Vương gia đuổi Tinh Tâm, Tinh Tâm trở về chỉ sợ kết cục là...”

“Tinh Tâm Công chúa là ân nhân cứu mạng của Kình Hoàng, cho dù Bốn vương đuổi Công chúa về Kình quốc, Kình hoàng cũng không thể làm gì Tinh Tâm Công chúa, nếu không hấn sẽ là kẻ vong ân phụ nghĩa à.”

Kính Hoàng là người thông minh, trong lòng hẳn hiểu rõ, chính mình cần làm thế nào.

“Vì sao Lạc Vương gia không thích Tinh Tâm, là vì Tinh Tâm thua kém dung mạo tuyệt mỹ của Lạc Vương phi sao?” Lạc Mộng Khê dung nhan tuyệt thế đã sớm truyền khắp thiên hạ, Tinh Tâm nghĩ không biết cũng không được.

“Bốn vương luôn luôn không nhìn mặt mà bắt hình dong, ở trong lòng Bốn vương, người là người, Mộng Khê là Mộng Khê, căn bản là không cần so sánh.” Mộng Khê là người mà Bốn vương yêu nhất, mà người, đối với Bốn vương người chỉ là một nữ tử xa lạ mà thôi.

“Tinh Tâm Công chúa dung nhan xinh đẹp, công tử quý tộc theo đuổi không ít, vì sao công chúa lại một lòng phải gả cho Bốn vương?” Bốn vương không có ba đầu sáu tay, hơn nữa, Bốn vương đã có người yêu mến, một trái tim không thể có thêm người nào nữa.

“Tinh Tâm được nhiều công tử quý tộc để ý nhưng không ai có thể làm tim Tinh Tâm đập thành thạch, Lạc Vương gia là người đầu tiên.” Có thể khiến Tinh Tâm động tâm, yêu thích.

“Bốn vương chỉ thích nữ tử có năng lực phi phàm, làm Vương phi của Bốn vương phải giúp đỡ được Bốn vương, xin hỏi, Tinh Tâm Công chúa có thể giúp Bốn vương được cái gì?” Nam Cung Quyết vẫn như trước không quay đầu nói, vẻ mặt kiêu ngạo lạnh lùng.

“Lạc Mộng Khê Vương phi của Bốn vương, võ công cao cường, đầu óc thông minh, năng lực phi phàm, rất chiều chuộng Bốn vương không ra mặt được nàng đều giúp đỡ Bốn vương làm thỏa đáng, Bốn vương thích nữ tử có năng lực, nhưng là Tinh Tâm Công chúa....”

Nam Cung Quyết xoay người, đánh giá Tinh Tâm Công chúa từ trên xuống dưới một lần: “Nhu nhu nhược nhược, tay trái gà không chặt, có thể

giúp gì cho Bốn vương, tương lại Bốn vương là Vua một nước, quốc sự bận rộn, không có tâm trí quản lý hậu cung, nếu thú bình hoa về bị hái hoa tặc ngày đêm thương nhớ, Bốn vương cũng không có thời gian mỗi ngày thu thập cục diện rắc rối cho Công chúa.”

“Tinh Tâm không phải bình hoa, Tinh Tâm có thể giúp việc lớn cho Vương gia.” không chịu nổi Nam Cung Quyết chế nhạo, Tinh Tâm mở miệng phản bác.

“Phải không? Vậy mời Tinh Tâm Công chúa nói thử xem, có thể giúp Bốn vương cái gì? Trước đó nói rõ một chút, Vương phủ Bốn vương chuyên dùng đại phu là người Được Vương cốc.”

ở trước mặt người Được Vương cốc bày ra y thuật của Tinh Tâm Công chúa người, múa rìu qua mắt thợ, vẫn là đừng nên lấy ra tránh cho bị mất mặt.

“Tinh Tâm có thể giúp Lạc Vương gia không phải là y thuật.” Tinh Tâm tràn đầy tự tin: “Tinh Tâm từng học một chút thuật chiêm tinh, có chút thành tựu, gần đây phát hiện thiên thượng tinh tượng có chút rối loạn.”

“Lạc Vương gia gần đây có cảm giác được, chính mình bị người giám thị, nhất cử nhất động của ngài, mỗi đường đi nước bước đều bị người ta phát hiện, sau đó, tương kế tựu kế, làm ngài lâm vào đường chết.”

“Đúng vậy, Tinh Tâm Công chúa biết đó là chuyện gì sao?” nguyên nhân là người khác đã biết trước kế hoạch của Bốn vương, Bốn vương tính toán sai mới không bảo vệ tốt Mộng Khê, làm hai mẫu tử nàng chết nơi thiên nhai.

“Mặc dù Tinh Tâm không tinh thông cái này nhưng lại biết một hai, không biết dựa vào nó có thể giúp được Lạc Vương gia hay không?”

Tinh Tâm tràn đầy tự tin, ánh mắt chạm đến ánh mắt Nam Cung Quyết không được tự nhiên. Quả nhiên là nữ tử thông minh, biết nắm chắc cơ hội, vì chính mình tranh thủ lợi ích.

“Tinh Tâm Công chúa, chuyện bây giờ, chúng ta không nói quanh co lòng vòng, Công chúa muốn điều kiện gì mới nói nguyên nhân cho Bốn vương?” Kế hoạch của Bốn vương luôn hoàn mỹ, người khác không có khả năng đoán trước, cũng không đánh trả Bốn vương một quân.

Nhưng là bây giờ, chuyện này phát sinh nhiều lần, Bốn vương lâm vào bị động, sớm mất đi quyền chủ động, vì báo thù cho Mộng Khê, Bốn vương phải mau chóng thoát khỏi cục diện này.

“Lạc Vương gia, Tinh Tâm là nữ tử, kiếp này, thâm nghĩ có một chỗ dựa thật tốt, cho đến bây giờ, người duy nhất có thể làm Tinh Tâm động tâm chỉ có Lạc Vương gia.”

Ngụ ý là, Tinh Tâm phải gả cho Nam Cung Quyết người làm Vương phi, sau đó, ta sẽ nói cho người rốt cuộc là làm sao lại xảy ra vấn đề, người thông minh tài trí lại lâm vào bị động.

Ánh mắt Nam Cung Quyết sắc bén nhìn Tinh Tâm Công chúa, giống như thanh kiếm, giống như muốn nhìn thấu người trước mắt, mà Tinh Tâm khoonbg sợ hãi, ánh mắt dũng cảm đối diện với Nam Cung Quyết. Nàng nhớ rõ, Nam Cung Quyết nói không thích mình thông minh, tâm cơ, nữ tử có thủ đoạn, ghét nhất bình hoa, không có dung mạo xinh đẹp, lại không có năng lực tự bảo vệ mình.

“Mộng Khê từng giúp Bốn vương không ít chuyện, còn cứu mạng Bốn vương, nay, xương cốt nàng chưa lạnh, trước khi báo thù cho nàng Bốn vương sẽ không lập ai khác làm Vương phi.”

Về mặt Tinh Tâm tối sầm, đang muốn mở miệng tranh thủ lợi ích cho mình, Nam Cung Quyết lại giành trước: “Bất qua, Bốn vương có thể lập

công chúa là Sườn phi trước, báo thù cho Mộng Khê, công chúa có công lao lớn, đến lúc đó lại đem công chúa phù chính, Mộng Khê dưới tuổi vàng có biết cũng nhắm mắt, chúc phúc cho Bốn vương.”

Những lời này Nam Cung Quyết nói rất có ý “Chúc phúc cho Bốn vương” mà không phải là “Chúc phúc cho Bốn vương cùng Tinh Tâm Công chúa”, ý tứ là, Nam Cung Quyết chưa bao giờ đem Tinh Tâm và mình hòa vào làm một.

Nếu Tinh Tâm đưa ra nghi vấn, Nam Cung Quyết cũng chuẩn bị tốt phản bác: “Tinh Tâm Công chúa gả cho Bốn vương, chính là người của Bốn vương, nữ tử xem chồng là trời, Bốn vương là đại biểu cho công chúa.”

Cindy: đoạn sau có cảnh động phòng a, xem nàng nào giật được tem nè
mãi mà không hết chương 127 z nè

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tiểu Thư Số Khố

Chương 2: Tan Nát Cõi Lòng Xuyên Qua

Chương 3: Thân Thế Bí Thảm

Chương 4: Kinh Hồng Thoáng Nhìn

Chương 5: Cuộc Sống Đau Khổ

Chương 6: Lạc Vương Thần Bí

Chương 7: Gặp Lại Lạc Vương

Chương 8: Ai Sắp Đặt Ai

Chương 9: Thân Phận Thấp Kém

Chương 10: Gieo Gió Gặp Bão

Chương 11: Chân Tướng Như Thế Nào

Chương 12: Lựa Chọn Nan Giải

Chương 13: Hối Tội

Chương 14: Dập Đầu Nhận Sai

Chương 15: Điều Kiện

Chương 16: So Chiêu

Chương 17: Thỏa Thuận

Chương 18: Mua Bán

Chương 19: Tự Làm Bậy

Chương 20: Làm Chứng

Chương 21: Căng Thẳng

Chương 22: Diệt Khẩu

Chương 23: Tỷ Thí

Chương 24: Nửa Đêm Đọ Sức

Chương 25: Di Thái Thái Bái Phỏng

Chương 26: Đấu Trí Di Nương

Chương 27: Châm Ngòi Ly Gián

[Chương 28: Gãy Ngón Tay](#)
[Chương 29: Kẻ Chủ Mưu Đứng Phía Sau](#)
[Chương 30: Vào Nhầm Phòng](#)
[Chương 31: Ra Tay Quá Nặng](#)
[Chương 32: Vừa Vặn Bị Bắt](#)
[Chương 33: Không Gần Nỡ Sắc](#)
[Chương 34: Tội Mạo Phạm](#)
[Chương 35: Đấu Ngâm](#)
[Chương 36: Xử Phạt](#)
[Chương 37: Thiết Lập Bàn Cờ](#)
[Chương 38: Tương Kế Tựu Kế](#)
[Chương 39: Sợ Tội Tự Sát](#)
[Chương 40: Chữa Lợn Lành Thành Lợn Què](#)
[Chương 41: Tức Giận Tận Trời](#)
[Chương 42: Cái Gọi Là Chân Tướng](#)
[Chương 43: Lời Đồn Đại](#)
[Chương 44: Phán Ta Một Quân](#)
[Chương 45: Vu Oan Giá Họa](#)
[Chương 46: Đối Với Người Phụ Trách](#)
[Chương 47: Hi Nộ Vô Thường](#)
[Chương 48: Chứng Cớ](#)
[Chương 49: Trịnh Trọng Hứa Hẹn](#)
[Chương 50: Việc Phát Sinh Đột Ngột](#)
[Chương 51: Âm Sát](#)
[Chương 52: Rút Lui](#)
[Chương 53: Ngựa Bị Kinh Động](#)
[Chương 54: Ngày Đó Bắt Đầu](#)
[Chương 55: Bị Nhiễm Phong Hàn](#)
[Chương 56: Không Thuộc Về Người](#)
[Chương 57: Đêm Trước Mưa Gió](#)
[Chương 58: Cúc Hoa Yển \(Thượng\)](#)
[Chương 59: Cúc Hoa Yển \(Hạ\)](#)

[Chương 60: Tứ Hôn](#)
[Chương 61: Khinh Trần Quay Về Kinh, Sóng Ngầm Mãnh Liệt](#)
[Chương 62: Đại Hôn, Sửa Lệnh](#)
[Chương 63: Đêm Động Phòng Hoa Chúc](#)
[Chương 64: Tự Rước Lấy Nhục](#)
[Chương 65: Người Ngủ Thư Phòng](#)
[Chương 66: Hồng Môn Yến](#)
[Chương 67: Nam Cung Quyết Phát Bệnh](#)
[Chương 68: Quyết, Tình Đầu](#)
[Chương 69: Bắt Phong, Cường](#)
[Chương 70: Quyết Chinh Khê](#)
[Chương 71: Khê Bị Nhốt](#)
[Chương 72: Thân Phận Của Mộng Khê](#)
[Chương 73: Nghi Ngờ Băng Lam](#)
[Chương 74: Khê, Trần Đánh Cờ](#)
[Chương 75: Quyết, Khê, Tình](#)
[Chương 76: Quyết, Khê, Tình \(2\)](#)
[Chương 77: Khắc Tử Khắc Phụ](#)
[Chương 78: Bệnh Tình Của Quyết Ngụy Kịch](#)
[Chương 79: Hạnh Phúc Ngăn Ngủ](#)
[Chương 80: Người Trong Lòng](#)
[Chương 81: Bỏ Trốn](#)
[Chương 82: Tắm Bão](#)
[Chương 83: Tan Nát Cõi Lòng Viên Phòng](#)
[Chương 84: Dung Nhan Tuyệt Sắc](#)
[Chương 85: Sầu Triều Miên](#)
[Chương 86: Vẻ Đẹp Kinh Động Bốn Phương](#)
[Chương 87: Kỹ Thuật Khiến Quần Thần Kinh Ngạc](#)
[Chương 88: Đấu Ngầm](#)
[Chương 89: Tranh Đấu Tại Tiệc Tối](#)
[Chương 90: Âm Dạ Đánh Nhau](#)
[Chương 91: Khai Quan Giành Tro Cốt?](#)

[Chương 92: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)
[Chương 93: Vợ Chồng Đối Trện Hạ Hầu Thần](#)
[Chương 94: Đêm Nàng Thường Người](#)
[Chương 95: Tình Dịch Đối Trện](#)
[Chương 96: Mang Thai](#)
[Chương 97: Hợp Tác](#)
[Chương 98: Bị Nam Cung Quyết Khi Dễ](#)
[Chương 99: Quỷ Kế Của Nam Cung Quyết](#)
[Chương 100: Khê, Thần Quyết Đấu](#)
[Chương 101: Tương Kế Tựu Kế](#)
[Chương 102: Hạ Hầu Thần Cưới Lạc Thái Vân](#)
[Chương 103: Thái Vân Bị Nhục](#)
[Chương 104: Đại Hôn](#)
[Chương 105: Kinh Biến](#)
[Chương 106: Xạ Hương Hại Thai Nhi](#)
[Chương 107: Phát Uy](#)
[Chương 108: Bố Cục](#)
[Chương 109: Ai Trúng Kế](#)
[Chương 110: Làm Giám Nhuệ Khí Của Người](#)
[Chương 111: Quyết, Dạ, Thần Đấu Trí](#)
[Chương 112: Huyền Y Nam Tử](#)
[Chương 113: Nghi Ngờ An Vương](#)
[Chương 114: Yến Vương Phi Tương Lai](#)
[Chương 115: Ra Là Người](#)
[Chương 116: Tử Quý Phi](#)
[Chương 117: Tiểu Hồ Ly Chinh Tử Quý Phi](#)
[Chương 118: Hung Phạm Phía Sau Màn](#)
[Chương 119: Kì Thiên Chương Khí, Tử Quý Phi Bị Bắt](#)
[Chương 120: Huỳnh Đệ Tương Tàn](#)
[Chương 121: Thiết Kế Lẫn Nhau](#)
[Chương 122: Cướp PháP Trường](#)
[Chương 123: ChiU TiếnNg XấU Thay Người](#)

[Chương 124: Chân Tướng](#)

[Chương 125: Một Đêm Cuối Cùng](#)

[Chương 126: Sinh Ly Tử Biệt](#)

[Chương 127: Đại Kết Cục](#)

[Chương 128: Đại Kết Cục 2](#)